

आंतरभारती : पुष्प तिसरे

कन्नड-मराठी शब्दकोश

संपादक

श्री. पुंडलीकजी कातगडे

कन्नड-मराठी शब्दकोश

आंतरभारती : पुष्प तिसरे

कन्नड-मराठी शब्दकोश

संपादक

श्री. पुंडलीकजी कातगडे

पहिली आवृत्ती : १९६९

प्रकाशक :
अध्यक्ष, महाराष्ट्र राज्य साहित्य आणि संस्कृति मंडळ
सचिवालय, मुंबई ३२

मुद्रक :
वि. पु. भागवत
मौज प्रिंटिंग ब्यूरो, खटाववाडी, मुंबई ४

निवेदन

भारत हे बहुभाषी राष्ट्र आहे. कमीजास्त प्रमाणात लेखनिविष्ट व लोकांच्या दैनंदिन व्यवहारात वापरल्या जाणाऱ्या कमीत कमी १६ ते २२ भाषा भारतात आहेत. भारतीय १४ भाषा भारताच्या संविधानातील अनुसूचीत मान्य केलेल्या आहेत. हिंदी, उर्दू, बंगाली, पंजाबी, काश्मिरी, सिंधी, असामी, उडिया, गुजराती, मराठी, तेलगु, कानडी, तामीळ व मल्याळम् या तर संघराज्यमान्य भाषा आहेतच; त्याशिवाय भोजपुरी, मैथिली, राजस्थानी, कोंकणी, तुळू, नेपाळी इत्यादी भारतीय भाषाही लेखनिविष्ट भाषा म्हणून समजल्या जातात. शिवाय उपभाषा किंवा बोलीभाषा म्हणून परिगणन केल्यास त्यांची संख्या २०० ते २५० च्या दरम्यान उपलब्ध होते.

भारताची राष्ट्रीय एकात्मता ही पश्चिमी देशांतील एकराष्ट्र व एकभाषा अशा समीकरणाची नाही. अपवादात्मक स्वित्झर्लंड, कॅनडा इत्यादी छोटी राष्ट्रे सोडल्यास बाकीच्या पश्चिमी राष्ट्रांची एकात्मता ही भाषिक एकात्मतेशी समांतर आहे. उदयाला आलेल्या व वाढीस लागलेल्या वा महनीय परिणतपदास पोहोचलेल्या जगातील राष्ट्रांत भारत हेच एक राष्ट्र एकात्मक असून त्याच्यातील प्रत्येक एकभाषिक प्रदेश युरोपातील मोठ्या प्रगत राष्ट्राएवढा आहे. येथे वैविध्यपूर्ण, वैचित्र्यपूर्ण व साहित्यसंपन्न अशा १२ तरी भाषा आहेत.

या सर्व भारतीय भाषांच्या व साहित्याच्या देवघेवीची प्रक्रिया व सांस्कृतिक व वैचारिक विनिमयाची प्रक्रिया संस्कृत भाषेच्या द्वारे व धर्माच्या द्वारेच आजपर्यंत झाली आहे. इंग्रजी राज्य झाल्यानंतरच्या काळात पश्चिमी संस्कृतीच्या, पश्चिमी ज्ञानाच्या व पश्चिमी आधुनिक शिक्षणाच्या द्वारा विचार व भावना यांचे संवादित्व या भारतीय भाषांमध्ये निर्माण होऊ लागले आहे. स्वातंत्र्याच्या आंदोलनाने व राजकीय एकात्मतेमुळे या भाषांचे वैचारिक संबंध अधिक निकटचे बनले आहेत.

परंतु, या भाषांचा भाषिक सीमाप्रदेश सोडल्यास अन्योन्यसंबंध आवश्यक तितका प्रभावी स्वरूपात निर्माण होत नाही. वैचारिक, भावनात्मक व सांस्कृतिक मूल्यांची देवघेव, परंपरागत धर्म व इंग्लिश भाषा यांच्या द्वारेच राखली जात आहे. हिंदी, गुजराती, मराठी, बंगाली, पंजाबी, असामी, उडिया, नेपाळी, काश्मिरी व उर्दू यांच्यामध्ये त्या इंडो-आर्यन भाषा असल्यामुळे बरेच साहश्य आहे. म्हणून त्यांत शब्दांची व कल्पनांची देवघेव आपोआप जितकी होते त्यापेक्षा दक्षिणेकडील तेलगु, तामीळ, मल्याळम् व कानडी या द्रविडी भाषा व वर उल्लेखिलेल्या इंडो-आर्यन भाषा यांच्यामध्ये त्या मानाने फारच कमी देवघेव होते. ही परस्पर देवघेव विपुल प्रमाणात होणे आपल्या सांस्कृतिक प्रगतीचा वेग वाढविण्याच्या दृष्टीने आवश्यक आहेच. परंतु त्याहीपेक्षा भारताची राष्ट्रीय एकात्मता दृढ व अभेद्य बनविण्याकरिता अधिक आवश्यक आहे.

याकरिता महत्त्वाचा उपाय म्हणजे प्रत्येक प्रादेशिक मातृभाषा बोलणाऱ्या लोकसमूहामध्ये लगतच्या किंवा दूरच्या भारतीय प्रदेशांच्या भाषा उत्तम रीतीने अवगत केलेले, त्यापैकी एक किंवा अनेक भाषा उत्कृष्ट रीतीने लिहू व बोलू शकणारे आणि त्याचप्रमाणे त्या त्या अन्यप्रदेशीय भाषांतील प्रथितयश लेखांचे, ग्रंथांचे व ग्रंथकारांचे साहित्य स्वतःच्या प्रादेशिक मातृभाषेत चांगल्या रीतीने, भावार्थ न गमावता, भाषांतरित व रूपांतरित करण्यास समर्थ झालेले सुशिक्षित निर्माण होण्याची मोठी निकड आहे.

ही निकड भागविण्याची पहिली पायरी म्हणून महाराष्ट्र राज्य साहित्य आणि संस्कृती मंडळाने आंतरभारतीय योजना आखली आहे. या योजनेप्रमाणे मराठी सुशिक्षित मनुष्यास उर्दू, बंगाली, कानडी, गुजराती इत्यादी इंडो-आर्यन व द्रविडी भाषा स्वप्रयत्नाने शिकता याव्यात म्हणून प्रत्येक भाषेचा द्विभाषिक कोश (दोन्ही प्रकारे म्हणजे उर्दू-मराठी आणि मराठी-उर्दू असे), भाषा प्रवेश आणिवाचनपाठमाला अशी चार पुस्तके प्रकाशित करण्याचे ठरविले आहे. आतापर्यंत या आंतर-भारतीय योजनेत गुजराती-मराठी शब्दकोश, उर्दू-मराठी शब्दकोश, गुजराती भाषाप्रवेश ही पुस्तके प्रसिद्ध आहेत.

याच आंतभारतीय योजनेपैकी, संकलक-संपादक श्री. पुंडलीकजी कातगडे, बेळगाव यांनी रचलेला कन्नड-मराठी शब्दकोश छापून वाचकाच्या हाती देण्यात आम्हास समाधान वाटत आहे. अन्य भाषांप्रमाणेच कन्नडचाही भाषाप्रवेश व वाचनपाठमाला मराठी वाचकांच्या हाती देण्यास लवकर संधी मिळेल अशी कार्यवाही आम्ही करीत आहोत. या कोशाच्या संपादनाचे काम श्री. पुंडलीकजी कातगडे यांनी आस्थेने केले त्याबद्दल त्यांचे आम्ही हार्दिक आभार मानतो. त्याचप्रमाणे मौज मुद्रणालयाचे व्यवस्थापक श्री. वि. पु. भागवत यांनी छपाईचे काम काळजीपूर्वक करून दिल्याबद्दल त्यांचे आम्ही ऋणी आहोत.

लक्ष्मणशास्त्री जोशी
अध्यक्ष
महाराष्ट्र राज्य साहित्य आणि संस्कृति मंडळ.

सचिवालय, मुंबई - ३२
गांधीजयंति
२ ऑक्टोबर १९६९

प्रस्तावना

'संस्कृत' देववाणी आहे. आणि देववाणीतच वेद प्रथम प्रगट झाले. जगांतील सर्व भाषांपेक्षां वेद हेच आदिवाङ्मय म्हणून सर्वांनी मान्य केलेलें आहे. अर्थात या भाषेमध्यें कोशकल्पना प्रथम आली असली तर त्यांत आश्चर्य मानण्याचें कांहींच कारण नाहीं ? शब्द संग्रहित करण्याचा विचार या वेदग्रंथांतील 'निघंटु'मध्यें दिसून येतो. मराठीमध्येंहि अशा तऱ्हेनें प्रथम 'निघंटु' सदृश ग्रंथ तयार झाले. मात्र त्याना 'निघंटु' असें न म्हणतां 'कोश' अशीच संज्ञा वापरलेली आढळते. आजच्या प्रगत कोश-कल्पनेप्रमाणें या शब्दसंग्रह करण्याच्या पुस्तिकांना 'शब्दांच्या यादी'च म्हणावें लागेल. उदाहरणार्थ, शिवाजीमहाराजांनीं करविलेला 'राज्यव्यवहार कोश' हा ग्रंथ देखील 'शासनोपयोगी शब्दांची जाणीवपूर्वक शब्दमाला' एवढाच त्याचा मर्यादित अर्थ आहे.

मराठी भाषा ही संस्कृतोद्भव भाषा असल्यामुळें तिचा संसार संस्कृत भाषेच्या अनुषंगानें व अनुकरणानेंच होणें स्वाभाविक आहे. मराठींतील शब्दकोशाची कल्पना अकराबाराव्या शतकापेक्षां जुनी नाहीं. तरीसुद्धां इतिहाससंशोधकांच्या चिकाटीच्या प्रयत्नानें आणि मराठीच्या अभ्यासकानीं जें कांहीं लहान मोठे शब्दसंग्रह उजेडांत आणिले आहेत, त्यावरून मराठी शब्दसंग्रहकारांची कल्पना संस्कृत भाषेंतील 'निघंटु' लेखकापेक्षां किंवा पाश्चात्यदेशीय ग्रीक शब्दयादीपेक्षां मुळीच वेगळी दिसत नाहीं. सामान्यतः सर्व देशांत कोशनिर्मितीची कारणें एकाच प्रकारचीं आढळतात. केवळ कालमानपरिस्थितीप्रमाणें व गरजेप्रमाणें जो फरक दिसेल तेवढाच. वेद हे भारतीय आर्यांचे धर्मग्रंथ ठरल्यामुळें धार्मिक विचारानुरोधानें व धार्मिक दृष्टीनेंच संस्कृतांतील 'निघंटु' अर्थात शब्दमाला तयार झाल्या. ग्रीसमध्यें आपल्या रामायण-महाभारताप्रमाणें ऐतिहासिक महाकाव्यें म्हणून मान्यता पावलेले 'इलियड व ओडेसी' हे ज्ञानग्रंथ असल्यामुळें, त्यांच्या शब्दयाद्या (ग्लॉसरीज) ऐतिहासिक दृष्टीनें तयार झाल्या, त्याचप्रमाणें आपल्या मराठींत देखील 'महानुभावीय वाङ्मय' आणि 'ज्ञानेश्वरी' हेंच सांप्रदायिक वाङ्मय प्रथम आल्यामुळें या वाङ्मयाच्या आधारानेंच शब्दमालिका, तयार झालेल्या आढळतात. आणि त्याची वाढहि त्याच दिशेनें झालेली आहे.

हेमाद्रीच्या रघुवंशटीकेंत कांहीं ठिकाणीं संस्कृत शब्दांना मराठी पर्यायशब्द दिलेले आहेत. त्यारून संस्कृत वाङ्मयांतील ज्ञान मराठी बहुजनसमाजापर्यंत पोहोचवावें, हा त्यामागील हेतु स्पष्टच दिसतो. याच संस्कृत पंडितानें शककालाप्रमाणें बाराव्या शतकाच्या उत्तरार्धात संस्कृत–मराठी–कोश केला. द्विभाषिक कोशाची सुरवात या कालपासून समजण्यास हरकत नसावी. यापूर्वीचे शब्दकोश हे बहुधा संस्कृत भाषेंतच असल्यामुळें त्यांचा कल शब्दांचे अर्थ सांगण्याकडेच असे. म्हणून ते कधीं एकार्थक तर कधीं नानार्थ प्रतिपादक असत. यादवकालीं म्हणजे साधारणतः बाराव्या तेराव्या शतकांत संस्कृत–मराठी–कोश अगर मराठी–मराठी–कोश जे तयार झाले त्यांचें स्वरूपहि प्रायः असेंच नानार्थदर्शक आहे.

यानंतर मात्र कोशाचें-विशेषतः मराठी कोशाचें-स्वरूप आस्तेआस्ते बदलतच गेलें. मराठी जनतेचा विदेशी संस्कृतीशीं संघर्ष निर्माण झाला. महाराष्ट्राला मुसल्मानाशीं मुकाबला करावा लागला. याचा परिणाम ओघानेंच वाङ्मयावर झाला. यादव कालोत्तर यावनी शब्दांचा–व्यवहारांत रूढ होत चाललेल्या व्यापार व जमाखर्चविषयक शब्दांचा–अर्थ देणारा एक पद्यमय कोशहि आढळतो. यानंतर शिवशाहींत छत्रपतींच्या प्रेरणेनें 'राजव्यवहारकोश' निर्माण झाला. या कोशांत मराठीपेक्षां फारशी शब्दांना संस्कृत प्रतिशब्द देण्याकडेच विशेष कल दिसून येतो. या कोशासंबंधीं शासनविभागांतील मराठीचें स्वरूप—महाराष्ट्र शासन भाषाविभाग पृ. ११ वर म्हटलें आहे कीं, "सदरहु कोश हा मराठींतील नसला तरी, मराठीसाठीं केलेला पहिल प्रशासन कोश होय. हें त्याचें ऐतिहासिक महत्त्व मान्यच केलें पाहिजे." मराठीच्या शुद्धीकरणाचा एक प्रयत्न, या दृष्टीनें याचें महत्त्व कदाचित् यामुळें कोणास कमी अधिक वाटलें तरी, मराठी शब्दकोशाच्या अभिवृद्धीच्या

दृष्टीनें विचार करतां, निजामाच्या दरबारीं असलेले पेशव्यांचे वकील व मुत्सद्दी गोविंदराव काळे यांनीं युरोपीय लष्कराची परिभाषा लिहून ठेविली ती अधिक मोलाची वाटते. बळावत जाणाऱ्या परकीय सत्तेचें बळ सैन्याच्या शिस्तींत आहे हें ओळखून त्याची लष्करी परिभाषा टिपून घेणारा काळे मुत्सद्दी तर खराच, पण या त्याच्या कृतीनें कोशरचनेंतील एक वेगळी दृष्टी, एक वेगळा उद्देश दिसून येण्यासारखा आहे.

या मराठ्यांच्या काळापूर्वी कोश लिहिण्यांत शब्दांचे अर्थ देणें, अन्य भाषेंतील ज्ञान आपल्या भाषेंत आणणें, संघर्षानें किंवा दळणवळणानें येणाऱ्या व्यवहार व व्यापार विषयक शब्दांचा संग्रह करणें, ऐवढाच हेतु असे; पण मराठी सत्तेनंतर त्याला राजकीय स्वरूप येऊं लागलें. धर्माची जागा राजकारणानें घेतली. हें वरील दोन्ही प्रयत्नांवरून उघड होण्यास हरकत नाहीं.

यानंतर मराठ्यांचा धर्म, वंश, संस्कृति, आणि लौकिक ध्येयदृष्टी या सर्वच बाबतींत भारतीय आर्यांचा वेगळ्या असलेल्या लोकांशीं संबंध आला. यांपैकीं डच, फ्रेंच, पोर्तुगीज आणि इंग्रज लोकांनीं कांहीं प्रांतांत आपल्या वसाहती स्थापल्या, व्यापारउदीम करतां करतां संरक्षणाच्या मिषाखाली सैन्यें उभारलीं, आणि येथील सरंजामशाही शासनाला मदत देतांदेतां राजकारणांत हात घातला, आणि पुढें इंग्रजांनीं येथें राज्यच केलें. हें करीत असतां, इंग्रज—पोर्तुगीजांनीं भारतीय वाङ्मयाची ओळख करून घेतली, धर्मप्रचारासाठीं येथील पंडितांच्या साह्यानें देशी वाङ्मय भाषांतरानें, आणि शब्दकोश-व्याकरण यांनीं समृद्ध केंलें आणि आपला धर्मप्रसारहि केला. यापैकी वाङ्मयातील 'कोश' शाखेपुरताच येथे विचार करावयाचा आहे.

इंग्रजी अमदानींतील ज्या इंग्रज अधिकाऱ्यांनीं मराठींत कोशरचना केली किंवा करण्याचा प्रयत्न केला, ते सर्व अधिकारी लष्करी पेचाचे किंवा लष्कराशीं संबंधित खात्यांत कामकरणारे आहेत. ही माणसें—पुढें त्यांची वाङ्मयीन कामगिरी लक्षांत घेऊन—शिक्षणक्षेत्रांत किंवा शासनांत आली तरी त्यांचा पहिला वापर लष्करांतीलच आहे. इ. स. १७ व्या शतकांत कांहीं पोर्तुगीज पंडित धर्मप्रचारकांनी कोकणी—पोर्तुगीज अथवा पोर्तुगीज-कन्नड-कोकणी कोश केले असले तरि त्यांचा वापर महाराष्ट्रांत फारसा नाहीं. इंग्रज पंडितांनीं जी कोशरचना केली त्याचें स्वरूप वेगळ्या प्रकारचें आहे. हेस्टिंगच्या खटल्याच्या प्रसंगानें जी शब्दांची विस्तृत यादी अठराव्या शतकांत प्रसिद्ध झाली, ती शब्दमाला म्हणजे एक छोटासा शब्दकोशच आहे. (स. १७८८). यानंतर इंग्रजांचें राज्य वाढूं लागलें. त्यांचा संबंध सामान्य जनतेच्या दैनंदिन व्यवहारापर्यंत पोचूं लागला आणि राजकर्त्यांना शब्दकोशाची आवश्यकता तीव्रतेनें जाणवूं लागली. म्हणून मराठी-इंग्रजी कोश तयार करण्यासाठीं त्या काळीं पाऊणलाख रुपये खर्चण्याची तयारी ठेवून तशी योजनाहि आखली गेली.

ईस्ट इंडिया कंपनीचे नोकरच पुढें हिंदुस्थानचे राज्यकर्ते होणार आहेत व येथे राज्य करावयाचें तर येथील लोकांची भाषा समजून घेतली पाहिजे हें कंपनीच्या बोर्ड ऑफ डायरेक्टर्संना वेलस्लीनें कळविलें. एवढेंच नव्हे तर ता. ४ मे १८०० च्या श्रीरंगपट्टण येथील लढाईच्या विजयदिवशीं त्यानें कलकत्ता येथें फोर्ट विल्यम कॉलेज स्थापलें. या कॉलेजमध्यें अरबी, फारशी, संस्कृत, बंगाली, मराठी, तेलगु, तामील, कन्नडादि अनेक भाषांचा अभ्यास चालू केला. डॉ. वुल्यम कॅरे हा मराठीचा कोशकार याच कॉलेजांत प्राध्यापक होता. त्यांचा A Dictionary of Maratha Language हा कोश १८१० सालीं प्रसिद्ध झाला. या कोशांत मराठीसाठीं मोडी लिपी वापरलेली आहे. आजच्या मराठी लोकांच्या बोलण्यांतून गेलेले बरेच मराठी शब्द या कोशांत आढळतात. पुढे या कोशाचा उपयोग करून व्हॅन्स केनेडी यानें १८२४ सालीं आपला कोश तयार केला.

मध्यंतरी कलकत्त्याप्रमाणे मुंबई येथेंहि डॉ. ड्रमंड यानें १८०८ सालीं एक व्याकरण ग्रंथ तयार केला. त्यांत गुजराती मराठी, आणि इंग्रजी भाषांतील व्याकरण विषयाचें सोदाहरण विवेचन केलें असून, त्यांतच एक लहानसा शब्दकोश, भारतांतील वर्ण-जाती-दर्शक तक्ता व वंशशास्त्राची त्रुटित माहितीहि दिली आहे. कॅ. हॅचिन्सन या लष्करी अधिकाऱ्याने देखील एक योजना केली होती. असाच प्रयत्न कॅ. केपनेंहि केला होता, पण त्यांच्या प्रयत्नाला यावें तसें यश आलें नाहीं.

केनेडीच्या आठ हजार शब्दांच्या कोशांत कॅ. कोकनें तयार करविलेला मराठी-हिंदुस्थानी-कोश आणि मराठींत तयार केलेल्या अमरकोशाची यादी, या सर्वांचा उपयोग केलेला आहे. तरी सुद्धा हा कोश जुजबी कामचलाऊ वाटतो. मराठी भाषेच्या अभ्यासकांना त्याच्या जुनेपणामुळें जो उपयोग होईल तेवढाच. त्यामुळें मोठ्या शब्दसंख्येचा व शब्दार्थांच्या विविध

वेगवेगळ्या छटा दाखविणारे शब्द देणारा कोश होईल तर बरें, असें वाटू लागलें. त्या दृष्टीनें मोल्स्वर्थनें १८२१ सालीं कोशाची जुळवाजुळव आरंभिली, व स. १८३१ सालीं त्यानें आपला मराठी-इंग्रजी-कोश छापून प्रसिद्ध केला. याच सुमारास शास्त्रीमंडळींनी तयार केलेला महाराष्ट्र भाषेचा कोश १८२९ मध्यें मुंबई-शिक्षा-मंडळीच्या शिला छापखान्यात छापला गेला. हा कोश एकभाषिक कोश आहे. या कोषांत 'अं' या स्वराचा अंतर्भाव 'अ' या अक्षराखालींच केला असून, 'क्ष' व 'ज्ञ' हीं जोडाक्षरे स्वतंत्र वर्णरूप मानलीं आहेत. याशिवाय, या कोशांत ग्रांथिक व प्रांतिक मराठी बोली-भाषेंतील शब्दांचा वापरहि केलेला आहे. त्यामुळें हे दोन्ही शब्दकोश जनतेला उपयुक्त ठरले. यानंतर याच वाटचालीनें प्रगती करीत करीत 'हंसकोश', 'रत्नकोश', 'मराठी भाषेचा नवीन कोश', 'मराठी शब्दरत्नाकर', 'सरस्वती कोश' आणि ज्ञानकोशाच्या संपादक मंडळींनीं केलेला 'महाराष्ट्र शब्दकोश' असे अनेक कोशग्रंथ झाले आहेत.

मोल्स्वर्थच्या द्विभाषिक कोशानंतर, 'बाबा पदमजीचा कोश', 'कँडीचा कोश' अशी अधिकाधिक शब्दभरणा असलेली कोशरचना झाली. शब्दसंख्याहि ६० हजारापर्यंत वाढली. पण या सर्व प्रयत्नावर ताण करणारा प्रो. एन्. बी. रानडे यांनीं १८ वर्षें खपून सुमारे २००० पृष्ठांचा इंग्लिश-मराठी कोश तयार केला. त्यांत वाङ्मय, शास्त्र, कायदा, वैद्यक, व्यापार, स्थापत्य, पदार्थ-विज्ञान, व रसायनशास्त्र वगैरे विविध विषयांतील पारिभाषिक शब्दहि दिलेले आहेत. द्विभाषिक कोशांच्या इतिहासाकडे पाहतां, प्रा. मा. त्र्यं. पटवर्धन यांचा फारशी-मराठी कोश, श्री. वा. गो. आपटेकृत 'बंगाली-मराठी कोश' आणि श्री. पुंडलीकजी कातगडे (प्रस्तुत संपादक) यांचा 'हिंदी-मराठी कोश', श्री. य. न. केळकर यांचा ऐतिहासिक फारसी-मराठी कोश असे कितीतरी कोशवाङ्मय प्रसिद्ध झालें आहे.

महाराष्ट्राच्या सीमेवर असणाऱ्या सर्व भाषांचे कोश होणे ही मराठीची गरज आहे. त्या दृष्टीनें श्री. ना. मो. सप्रे यांनीं 'मराठी-कन्नड कोश' लिहिला असून त्याला 'मराठी व कन्नड भाषेचें परिज्ञान' म्हटलें आहे. त्यांत देवनागरी लिपि देऊन तिच्याखालीं कन्नड लिपि दिली आहे. या ग्रंथाचा आणखी एक विशेष असा आहे कीं, 'त्यांत प्रथम मराठी व त्याच्यापुढें तद्वाचिक कन्नड शब्द, दोन्ही देवनागरी लिपीमध्यें दिले आहेत' कन्नडप्रमाणेंच गुजरातीहि मराठीची शेजार भाषा असूनहि 'गुजराती-मराठी' अगर 'मराठी-गुजराती' असा नांव घेण्यासारखा शब्दकोश झाला नव्हता याचें नवल वाटतें. वास्तविक मुंबईसारखें शहर, गुजराती धनिक समाजानें आपलेसें केलेलें, गुजरात आणि महाराष्ट्र यांचा ऐतिहासिक संबंध, बडोद्यासारखें संपन्न आणि प्रगत संस्थान पाठीशीं असूनहि, गुजराती–मराठी भाषांतील हा खजिना कोणीहि उघडा केला नाहीं; याचें एक कारण कदाचित् असेंहि असू शकेल कीं, गुजराती वाङ्मयाचा इतर भाषांवर प्रभाव पाडील असें प्रांतिक जुनें गुजराती साहित्य विशेष नसावें, किंवा केवळ व्यापाराकडेच गुजरातची दृष्टी असल्यामुळें, गुजरातीसाहित्यिकांचें लक्ष या गोष्टीकडे गेलें नसावें.

आतां यानंतरचा मोठा शब्दकोश म्हणजे भारताच्या शासनानें स्वीकारलेल्या चौदाहि भाषारत्नांचा हार गुंफण्याचा प्रयत्न होय. याचा एक लहान प्रकार म्हणून मराठी शब्दांशीं समानार्थक अन्य भाषेंतील शब्द त्या त्या भाषेच्या रकान्यांतून देण्याचा प्रयत्न या पूर्वी झालेला आहे. पण तो मोलाचा असला तरी सर्वांना सहज हाताळण्यासारखा होणार नाहीं, आणि तितकी आवश्यकता वा तितका उपयोगहि सामान्य वाचकाला नेहमीं असतोच असें नाहीं. या क्षेत्रातील यापेक्षां सुलभ उपाय म्हणजे या चौदाहि भाषांचे मराठींत द्वैभाषिक कोश तयार करणें हाच आहे, आणि तें काम महाराष्ट्र राज्याच्या संस्कृति आणि साहित्य मंडळानें आपल्या अंगावर घेऊन नेटानें चालविलें आहे.

त्यापैकीं 'कन्नड–मराठी शब्दकोश' आज वाचकापुढें या ग्रंथाचे रूपानें येत आहे. या सर्व कोशांची रचना देवनागरी लिपींत झालेली असल्यामुळें, कन्नड न येणाऱ्या मराठी वाङ्मयाच्या अभ्यासकांला त्याचा अतिशय उपयोग होण्यासारखा आहे. कन्नड शिकूं इच्छिणाऱ्यांना तर त्याचा उपयोग आहेच आहे. किंबहुना या कोशांत देवनागरी लिपी वापरल्यानें त्यास अखिल भारतीय महत्त्व प्राप्त होणार आहे. देवनागरीशीं समान लिपी असणाऱ्याहिंदी, गुजराती, आदि भाषकांनाहि याचा उपयोग होण्यासारखा आहे. म्हणजे भारताच्या तीन चतुर्थांश इतक्या जनतेच्या डोळ्यांपुढें आंतरभारतीच्या स्वरूपाचा हा कोश झालेला आहे. साहजिकच भारताच्या एकात्मतेच्या वाढीला या कोशानें फार मोठा हातभार लागणार आहे.

या कन्नड–मराठी शब्दकोशांमध्यें मूळ कन्नड शब्द, देवनागरी व कन्नड या दोन्ही लिपीमध्यें दिला असल्यामुळें मराठी शिकूं इच्छिणाऱ्या कन्नड बंधूनांहि त्याचा उपयोग झाल्याशिवाय राहणार नाहीं. हा कन्नड–मराठी शब्दकोश लिहीत असतांना, घरांतील सर्वच लहानथोर स्त्री–पुरुषांची, एवढेंच नव्हे, तर आजूबाजूंच्या शेजारी-पाजारी परिचितांचीहि मदत मला झालेली आहे. कन्नड शब्दाला एकादा दुर्मिळ मराठी शब्द हुडकून काढीत असतांना हे सर्वच संबंधी लोक आपापली बुद्धि चालवीत असत. तो सर्व इतिहास मनोरंजक असला तरी, त्याची नोंद विस्तारानें करण्याचें हें स्थळ नव्हे. पण त्या सर्वांचे आभार मानणें हा एक कृतज्ञता व्यक्त करण्याचा भाग आहे. हा शब्दकोश संपादनाच्या कामीं मी ज्यांना लेखनासाठीं गुंतविलें होतें, त्यांच्यापैकीं माझे स्नेही श्री कृष्णाजी बाबुराव मराठे यांची मदत, केवळ लेखनाच्या बाबतींतच नव्हे, तर शब्दांचे विविध अर्थ निश्चित करण्यांत व योग्य प्रतिशब्द निवडण्यांत आणि त्यांतील बारीकसारीक छटा व्यक्त करण्यांत, मला पुष्कळच झालेली आहे. त्यांच्या मदतीशिवाय हा शब्दकोश अनेक दृष्टींनीं अपुरा राहिला असता. म्हणून त्यांचे आभार मानणे व त्यांच्याविषयींची कृतज्ञता व्यक्त करणें मी माझें कर्तव्य समजतों. मराठी भाषेवरील त्यांचा ताबा व अधिकार कांहीं विशेष आहे. या शब्दकोशासाठीं मी निवडलेल्या सर्वच सहकाऱ्यांचा मी आभारी आहें. महाराष्ट्र राज्य साहित्य आणि संस्कृति मंडळानें ही संधी मला दिली याबद्दल त्या मंडळाचाहि मी ऋणी आहे, एवढें नमूद करून मी ही प्रस्तावना येथेंच संपवितों.

गांधीजयंति
२ ऑक्टोबर १९६९

पुंडलीकजी कातगडे

कन्नड-मराठी-शब्दकोश वापरण्याच्या दृष्टीनें कांहीं आवश्यक माहिती

हा कन्नड-मराठी शब्दकोश हाताळणारा कन्नडलिपि जाणत आहे असें सामान्यतः गृहीत धरून, कन्नड लिपींतील स्वर व व्यंजनें आणि स्वरचिन्हें या शब्दकोशाच्या प्रारंभीं देण्याचें विचारपूर्वक टाळलें आहे. तथापि कांहीं आवश्यक सामान्य माहिती येथें देत आहे.

मराठीप्रमाणें अक्षरांची बाराखडी कन्नडमध्यें नाहीं. कन्नडभाषेंत बाराखडीऐवजीं चौदाखडी आहे. कन्नडमध्यें तिला 'बळ्ळी' असें म्हणतात. कन्नड स्वरलिपींत उच्चारणाच्या दृष्टीनें दोन वेगळे स्वर कल्पिलेले आहेत. मराठींतील 'ऎ–ऒ' चीं चिन्हें कन्नड भाषेंतील ऱ्हस्व आणि दीर्घ 'ऎ-ऒ' च्या स्वरोच्चाराचें काम भागवितात. तरीसुद्धां कन्नड भाषेच्या अभ्यासांत ही स्वरोच्चाराची अडचण मराठी भाषकांना राहूं नये म्हणून, या कोशापुरती मराठींत कन्नडमधील चौदाखडीची सोय दोन वेगळे दीर्घ स्वर अधिक कल्पून केली आहे. प्रचलित देवनागरी लिपींतील 'ऎ-ऒ' कन्नड भाषेंतील ऱ्हस्व स्वर मानून, त्यांच्या दीर्घोच्चार स्वरासाठीं 'अें-ऑं' असे नवे स्वर येथें उपयोजिले आहेत. एकदां हीं स्वरचिन्हें स्वीकारल्यावर 'कन्नड बळ्ळी' म्हणजे चौदाखडी कशी लिहीली जाईल हें कोणाच्याहि ध्यानांत येईल. कन्नडभाषेच्या उच्चारभेदानें या ऱ्हस्व व दीर्घ स्वरांचें लेखन करण्याची सोय देवनागरीलिपींत नाहीं. पण हें वैगुण्य मानण्याचें कारण नाहीं. खुद्द कन्नड भाषेंत तरी 'अ' व 'आ' यांच्या उच्चाराचे सर्व भेद दाखविण्याचीं चिन्हें कोठें आहेत? 'गत जीवन' आणि 'जीवनाची गत' या शब्दांतील 'गत'चे उच्चार, किंवा 'गवत' या शब्दांत जे 'अ'चे वेगवेगळे उच्चार आहेत, ते व्यक्त करण्याची वेगळी चिन्हें कन्नडलिपीमध्येंहि नाहींत.

कन्नडमधील जोडाक्षर लेखनपद्धति, मराठींतील जोडाक्षर लेखनपद्धतीपेक्षां वेगळी आहे. मराठींतील जोडाक्षरलेखन, मग तें आडवें अगर उभें कसेंहि असो, उच्चारानुवर्ती असतें. कन्नड लिपीमधील जोडाक्षर लिहिण्याची पद्धति प्रायः उभी म्हणजे एकाखालीं दुसरें अक्षर जोडून लिहिण्याची आहे. पण तीसुद्धा पूर्ण उच्चारानुवर्ती नाही. याप्रमाणें कन्नड जोडाक्षरलेखन हें अगदीं भिन्न असल्यानें, तें समजून घेतलें पाहिजे. कन्नड जोडाक्षरलेखनांत विशेष लक्षांत ठेवण्यासारखी बाब ही आहे कीं, जें अक्षर जोडावयाचें तेंच पूर्ण लिहून ज्याला ते जोडावयाचें तें अर्धें म्हणजे व्यंजनांत लिहिलेलें असतें. या अगदीं भिन्न उच्चारलेखनाचा प्रभाव साध्या कोशरचनेंतहि दिसून येतो. 'ऱ्हद', 'ऱ्हाद', आणि 'ऱ्हय' असे अनेक शब्द अकार विल्हप्रमाणें त्या त्या योग्य जागीं न येतां, त्याचे संकलनक्रम एका 'ह' या अक्षराखालींच कोशांत सामावलेले आहेत. अर्थात तसाच क्रम आम्ही या 'कन्नड-मराठी-शब्दकोशां'तहि घेतला आहे

मराठी लिपि तीनमजली आहे. तर कन्नड लिपि दुमजली आहे. स्वरचिन्हें, अनुनासिक (व अनुस्वार) हीं मराठीप्रमाणें अक्षराच्या वर किंवा खालीं जोडलीं जात नसून तीं व्यंजनाच्या पुढें म्हणजे लेखनाच्या ओळींत लिहिण्याचा प्रघात कन्नडलिपीमध्यें आहे.

मराठी व कन्नड दोन्ही भाषांमधील व्याकरणांतील नामविचार जवळजवळ सारखाच आहे. म्हणून त्याविषयीं येथें अधिक ऊहापोह केलेला नाहीं. दोन्ही भाषांतील नामांच्या पोटभेदामध्येंहि म्हणण्यासारखा फरक नाहीं. नामविचार म्हणजे मुख्यतः 'लिंगविचार' व 'विभक्तिविचार' यांचाच विचार होय. पण शब्दकोशाच्या क्षेत्रामध्यें यांचा किंवा संधीप्रकरणाचा ऊहापोह करण्याची आवश्यकता नाहीं.

या शब्दकोशांत वापरलेलीं संक्षिप्त चिन्हें (ॲब्रिव्हिएशन्स) खालीलप्रमाणें आहेत.

अ. दे. .... दुसऱ्या भाषेंतून आलेला शब्द.
ना. .... नाम.
वि. .... विशेषण.
धा. .... धातु.
अ. .... अव्यय.
क्रि. .... क्रियापदाचें सिद्ध रूप.
क. .... कन्नड.
सं. .... संस्कृत.
प्र. .... प्रत्यय.

अ (ಅ) (सं) ना. –वर्णमालेंतील पहिलें मूळाक्षर; विष्णु; वायु; अंतःपर; नकारात्मक उपपद; ब्रह्मा; महेश.

अं (ಅಂ) (सं) अ. –शब्दाच्या शेवटीं लागणारें अव्यय.

अंश् (ಅಂಶ್) (सं) धा. तुकडा करणें; भाग पाडणें.

अंश (स) (ಅಂಶ ಅಂಸ) (सं) ना. –भाग; तुकडा; गणितांतील एक संकेत; अक्षांश; वारसदार.

अंशक (ಅಂಶಕ) (सं) ना. –भागीदार; संबंधिक; भाग; तुकडा; सौर मासांतील एक दिवस.

अंशमापक (ಅಂಶಮಾಪಕ) (सं) ना. –द्रव पदार्थ मापण्याचें साधन; कोनमापक.

अंशांक (ಅಂಶಾಂಕ) (सं) ना. –भागांतील उपभाग; पोटभाग.

अंशि (ಅಂಶಿ) (सं) ना. –अंशातील उरलेला भाग; स्थिति.

अंशु (ಅಂಶು) (सं) ना. –किरण; प्रकाश; बिंदु; शेवट; अत्यंत लहान भाग; सूर्य; तेजोमंडल.

अंशुक (ಅಂಶುಕ) (सं) ना. –रेशमी वस्त्र; मलमल; पान; प्रकाशाचे कोमल किरण.

अंशुमत् (मंत) (ಅಂಶುಮತ್) (ಅಂಶುಮಂತ) (सं) वि. –चकाकणारे; कांतिमय; तेजस्वी; सूर्यवंशीय राजाचें नाव.

अंशुमति (ಅಂಶುಮತಿ) (सं) ना. –यमुना नदी.

अंशुमत्फला (ಅಂಶುಮತ್ಫಲಾ) (सं) ना. –केळ; केळ्यांचा घड; लोंगर.

अंशुल (ಅಂಶುಲ) (सं) वि. –चकाकणारे; तेजस्वी.
(सं) ना. –चाणक्याचें नाव.

अंसल (ಅಂಸಲ) (सं) वि. –बलशाली; घट्टमुट्ट; धडधाकट.
(सं) ना. –शक्तिमान भुज असलेला; मनगटांत जोर असलेला.

अंह, अंहस् (ಅಂಹ ಅಂಹಸ್) (सं) धा. –निघणें; जाणें; पोहोंचणें; बोलणें; प्रकाशणें; पाठविणें.
(सं) ना. –पाप; ताप; उपद्रव.

अंहति (ಅಂಹತಿ) (सं) ना. –वर; संकट; गंडांतर; विपत्ति; देणगी.

अंहिति (ಅಂಹಿತಿ) (सं) ना. –वर; दान.

अः (ಅಃ) (सं) अ. –आश्चर्यबोधक अव्यय; आनंदसूचक अव्यय.

अक (ಅಕ) (सं) ना. –दुःख; कष्ट; कळ; सुखाभाव; पाप; प्रत्यय.

अकच (ಅಕಚ) (सं) वि. –केशविहीन; खल्वाट; टकल्या.

अकट (ಅಕಟ) (सं) अ. –अरेरे.

अकंटक (ಅಕಂಟಕ) (सं) वि. –निष्कंटक; निरुपद्रवी; निर्वेध.

अकर (ಅಕರ) (सं) वि. –थोटा; कातरलेला; बेका.

अकरण (ಅಕರಣ) (सं) ना. –उद्योगशून्य; अवयवहीन; निरुद्योग.

अकर्म (ಅಕರ್ಮ) (सं) वि. –आळशी; निरुद्योगी; दुष्ट; अयोग्य.
(सं) ना. –अपराध; दुष्कृत्य.

अकल (ಅಕಲ) (सं) वि. –पूर्ण; सबंध;

अकल्क (ಅಕಲ್ಕ) (सं) ना. –दैवशक्ति; महासागराच्या पाण्याचा सांठा.

अकल्का (ಅಕಲ್ಕಾ) (सं) वि. –शुद्ध; पवित्र
(सं) ना. –चंद्रप्रकाश; चांदणें

अकल्प (ಅಕಲ್ಪ) (सं) वि. –अनियंत्रित; अशक्त; अतुलनीय.

अकल्मष (ಅಕಲ್ಮಷ) (सं) वि. –निर्दोष, घाण नसलेलें; स्वच्छ; निष्कलंक.

अकलंक (ಅಕಲಂಕ) (सं) वि. –निष्कलंक; निर्दोष; निष्पाप.

अकळत्र (ಅಕಳತ್ರ) (सं) ना. –ब्रह्मचारी; अविवाहित; विधुर;

अकांड (ಅಕಾಂಡ) (सं) वि. –आपोआप बंद; अकस्मात बंद; बिन बुडाचा;

अकार्य (ಅಕಾರ್ಯ) (सं) वि. –न करण्यासारखें.
(सं) ना. –दुष्कर्म; अकाम; वाईट काम.

अकाल (ಅಕಾಲ) (सं) वि. –कालाला न शोभणारे; विपरीत.

अकिंचन (ಅಕಿಂಚನ) (सं) वि. –दरिद्री; दुर्दैवी; हातांत कांहीं नसलेला.

अकिंचित्कर (ಅಕಿಂಚಿತ್ಕರ) (सं) वि. –मुग्ध; निरुपयुक्त.

अकुटिल (ಅಕುಟಿಲ) (सं) वि. –वाकडा नसलेला; सरळ; प्रामाणिक; निष्कपट.

अकुतः (ಅಕುತಃ) (सं) अ. –सर्वत्र अभाव
—भय (ಭಯ) (सं) वि. –निर्भय, कोठूनहि भय नसलेला.

अकुप्य (ಅಕುಪ್ಯ) (सं) ना. –चांदी; सोनें.

अकूपार (ಅಕೂಪಾರ) (सं) ना. कासव; कूर्मराज; समुद्र; सूर्य.

अकृत (ಅಕೃತ) (सं) वि. –न केलेलें; अपूर्ण; अकल्पित; स्वाभाविक; असिद्ध; स्वयंभु; कपटरहित.

अकृष्ट (ಅಕೃಷ್ಟ) (सं) वि. –न नांगरलेलें; पड; न ओढलेलें.

अक्क (क्का) ಅಕ್ಕ(ಕ್ಕಾ) (सं) ना. –वडील बहीण.

अक्कज (ಅಕ್ಕಜ) (क) ना.–आश्चर्यकारक वस्तु; मात्सर्य; असंतोष.

अक्कडि (डे) ಅಕ್ಕಡಿ(ಡೆ) (क) ना. –दोन पिकांमधील पाट; चाकोरी. नांगरानें पडलेली ओळ; संकट; वजनमापातील कपट.

अक्कदाम (ಅಕ್ಕದಾಮ) (क) ना.–जपमाळ; रुद्राक्षाची माळ;
अक्कर (ಅಕ್ಕರ) (क) ना.–अक्षर; प्रीति.
अक्करिके (ಅಕ್ಕರಿಕೆ) (क) ना.–प्रीति; एक वनस्पति.
अक्करिग (ಅಕ್ಕರಿಗ) (क) ना.–अक्षरज्ञ; पंडित.
—**बेळ्** (–ಬೆಳ್) (क) ना.–पडजमीन.
अक्करु (ಅಕ್ಕರು) (क) ना.–प्रीति.
अक्करे (ಅಕ್ಕರೆ) (क) ना.–लहान मुलांना प्रेमानें दिलेला घोट.
—**गुटुकु** (ಗುಟುಕು) घोट.
अक्कवे (ಅಕ್ಕವೆ) (क) ना.–प्रयोजन; अजीर्ण.
अक्कस (ಅಕ್ಕಸ) (क) ना.–अनुराग; ईर्षा; राग.
अक्कलिसु (ಅಕ್ಕಳಿಸು) (क) धा.–जांभई देणें; भुकेनें व्याकुळ होणें; चूळ भरणें.
अक्कळे (ಅಕ್ಕಳೆ) (क) ना.–झुरळ.
अक्काजि (ಅಕ್ಕಾಜಿ) (क) ना.–जैन सन्यासिनी.
अक्काडु (ಅಕ್ಕಾಡು) (क) धा.–तुडविणें; फेकणें; वाहणें; ओसरणें; बलहीन होणें; कांतिहीन होणें.
अक्कारु (ಅಕ್ಕಾರು) (क) धा.–रडून रडून कंठ सुकणें; कंठ दाटून येणें.
अक्कि (ಅಕ್ಕಿ) (क) ना.–तांदूळ; भातांतील धान्य.
–**कुच्चु** (–ಕುಚ್ಚು) (क) ना.–भाताची पेज; भातावरील पाणी; कांजी.
अक्किसु (ಅಕ್ಕಿಸು) (क) धा.–वितळविणें; पचविणें.
अक्कु (ಅಕ್ಕು) (क) धा.–वश करून घेणें; नियंत्रण धरणें; आलिंगणें; पकडणें; वितळविणें.
अक्कुड (ಅಕ್ಕುಡ) (क) वि.–उत्साही; बळवंत; सत्वशाली; आतुर; विश्वासु; राबणारा.
अक्कुडिसु (ಅಕ್ಕುಡಿಸು) (क) धा.–संकोचणें; उतरणें; कलाक्षय होणें.
अक्कुलिसु (ಅಕ್ಕುಳಿಸು) (क) धा.–'अक्कळिसु' पहा. मागें सरणें; पाऊल मागें घेणें.
अक्कुरळि (ಅಕ್ಕುರಳಿ) (क) ना.–भय; घाबरेपणा; घाबरटपणा.
अक्के (ಅಕ್ಕೆ) (क) ना.–आक्रंदन; रडारड;
(क) अ–होऊ दे!
अक्त (ಅಕ್ತ) (सं) वि.–लुप्त; निश्चळ.
अक्रम (ಅಕ್ರಮ) (सं) वि.–क्रमहीन; आडवातिडवा; विसंगत.
(सं) ना.–अव्यवस्था; औचित्यभंग; अन्याय; वाक्यदोष; अनियमितपणा.
अक्रोड (ಅಕ್ರೋಡ) (सं) ना.–एक कवचीचें फळ; अक्रोडाचे झाड.
अक्रोध (ಅಕ್ರೋಧ) (सं) ना.–राग नसलेला; शांति.
अक्लीब (ಅಕ್ಲೀಬ) (सं) ना.–पौरुष नसलेला; नपूसक, षंढ.
अक्लेश (ಅಕ್ಲೇಶ) (सं) वि.–दुःखहीन; तापहीन.
(सं) ना.–तापनिवारण; विघ्नविनाश.
अक्ष (ಅಕ್ಷ) (सं) ना.–गाडी; गाडीचा कणा; अक्षरेखा; गर्भसूत्र, डाळ; फांसा; द्यूत, साप; बिब्याचें झाड; गरूड; डोळा; मणि.
अक्षमणे (णि) (ಅಕ್ಷಮಣೆ(ಣಿ) (सं) ना.–जपमाळेतील मणि.
अक्षत (ಅಕ್ಷತ) (सं) वि.–क्षत नसलेलें; संपूर्ण; संपर्क नसलेलें.
(सं) ना.–मंत्राक्षता; मंगलसमयीं लावण्याचा तिलक.
अक्षते (ಅಕ್ಷತೆ) (सं) ना.–कुंकु लावलेले तांदूळ; पुरुषसंपर्क नसलेली स्त्री.
अक्षय (य्य) (ಅಕ್ಷಯ(ಯ್ಯ) (सं) वि.–नाश न होणारे; रिकामें न होणारें.
(सं) ना–संवत्सरमालेंतील शेवटचें वर्ष.
—**पात्रे** (–ಪಾತ್ರೆ) (सं) ना.–कधींहि रिकामें न होणारें भांडें. सिद्धस्थाली.
—**वट** (ಅಕ್ಷಯವಟ) (सं) ना.–गयाक्षेत्रांतील प्राचीन वटवृक्ष.
अक्षर (ಅಕ್ಷರ) (सं) वि.–नाश न होणारें; न बदलणारें; विषम.
(सं) ना.–परब्रह्म; लिपी चिन्ह; अकारापासूनची सर्व अक्षरें; पाणी; आकाश; धर्म.
अक्षांति (ಅಕ್ಷಾಂತಿ) (सं) ना.–तिरस्कार; असहनशीलता; मात्सर्य.
अक्षांश (ಅಕ್ಷಾಂಶ) (सं) ना.–भूमध्याच्या वर्तुळाशीं समांतर असा भूगोलावर काढलेला वर्तुळाचा भाग. विषुववृत्ताशीं समांतर वर्तुळ.
अक्षार (ಅಕ್ಷಾರ (सं) वि.–स्वभावसिद्ध; अकृत्रिम.
(सं) ना.–मीठ; लवण.
अक्षि (ಅಕ್ಷಿ) (सं) ना.–डोळा; दोन भाग दाखविणारा संकेत
—**गत** (–ಗತ) (सं) वि.–डोळ्याला दिसणारें; दृष्टिसमारचें; आजकालचें.
अक्षिकर्ण (ಅಕ್ಷಿಕರ್ಣ) (सं) ना.–सर्प; कानाचें काम करणारा डोळा.
अक्षीण (ಅಕ್ಷೀಣ) (सं) वि.–दरिद्री न होणारा; पूर्ण; अक्षय्य.
अक्षीव (ಅಕ್ಷೀವ) (सं) वि.–मस्ती न येणारा.
अक्षुण्ण (ಅಕ್ಷುಣ್ಣ) (सं.) वि.–न फुटलेलें, न तुटलेलें; असाधारण.
अक्षुद्र (ಅಕ್ಷುದ್ರ) (सं.) वि.–लहान नसलेलें; विशाल; मोठें; बलाढ्य.
अक्षुभित (ಅಕ್ಷುಭಿತ) (सं) वि.–चलविचल न होणारें; उद्रेक न पावणारें; क्षोभ न होणारें.
अक्षूण (ಅಕ್ಷೂಣ) (सं) वि.–कमी न होणारें; तुटवडा न पडणारें.
अक्षेत्र (ಅಕ್ಷೇತ್ರ) (सं) ना.–पडीक; न नांगरलेली भूमि.

अक्षोट (ಅಕ್ಷೋಟ) (सं) ना.–अक्रोड फळ; अक्रोडाचें झाड.
अक्षोभ्य (ಅಕ್ಷೋಭ್ಯ) (सं) वि.–अचल; उद्रेक न पावणारें, उत्तेजित न होणारें; दृढ; अभंग.
अक्षौहिणी (ಅಕ್ಷೌಹಿಣಿ) (सं) ना.–सैन्याची संख्या; अक्षोहिणी.
अखंडन (ಅಖಂಡನ) (सं) ना.–समय; संपूर्ण वस्तु; अविस्मरणीय गोष्ट; शाश्वत तत्त्व.
अखंडभाग्य (ಅಖಂಡಭಾಗ್ಯ) (सं) ना.–संपूर्ण श्रीमंती; गर्भश्रीमंती; अखंड सौभाग्य.
अखंडमंडल (ಅಖಂಡಮಂಡಲ) (सं) ना.–चक्राधिपत्य; संपूर्ण राज्याधिकार.
अखर्व (ಅಖರ್ವ) (सं) वि.–संपूर्ण; मोठें; पुष्कळ.
अखल्प (ಅಖಲ್ಪ) (सं) वि.–भित्रा; काळाला अनुसरून नसलेलें.
अखाड (ಅಖಾಡ) (क) ना.–कुस्तीचा आखाडा; रंगस्थळ, रंगभूमि; व्यासपीठ; आळशाचा अड्डा.
अखात (ಅಖಾತ) (सं) वि.–न उकरलेलें; पुरुन ठेवलेलें.
(सं) ना.–नैसर्गिक जलाशय; आखात.
अग (ಅಗ) (सं) वि.–टाकलेलें.
(सं) ना.–बेट; दगड; झाड.
अगचाटलु (ಅಗಚಾಟಲು) (क) ना.–अडचण; कठिण प्रसंग.
अगचु (ಅಗಚು) (क) धा.–ढकलणें; ओढणें; हिसकणें.
अगजा(जाते) (ಅಗಜಾ[ಜಾತೆ]) (सं) ना.–पार्वती.
अगड (ಅಗಡ) (क) अ.–अनिर्बंधपणें.
(क) वि.–शूर; जाणता; दुष्ट; मारका; बेलगामी; कुणासहि न मानणारा; संस्कारविहीन.
अगडु (ಅಗಡು) (क) वि.–दुष्ट; क्रूर; क्षुद्र; हीन.
—तन (–ತನ) (क) ना.–क्रूरपणा; दुष्टपणा; क्षुद्रता.
—मोरे (–ಮೋರೆ) (क) ना.–क्रूरमुख; कपाळाला आठ्या घातलेला चेहरा.
अगणि (ಅಗಣಿ) (क) ना.–अडणा; कडी; कुलूप; बंधन.
अगण्य (ಅಗಣ್ಯ) (सं) वि.–मोजतां न येणारें; अमुख्य; गौण; कमी प्रतीचें.
अगत (ಅಗತ) (क) ना.–उकरणी; जमीनखुदाई.
अगति (ಅಗತಿ) (सं) ना.–कष्ट; नरक; दिशाभूल.
अगते (ಅಗತೆ) (क) ना.–जमिनीची उकरणी.
अगद (ಅಗದ) (सं) ना.–रोग; दुखणें; आजार; गंडांतर.
अगदंकार (ಅಗದಂಕಾರ) (सं) ना.–वैद्य; रोगाचा नाश करणारा; रोग न होऊं देणारा.
अगदि (ಅಗದಿ) (क) अ.–पूरा; एकंदरींत; वट्ट.
अगधर (ಅಗಧರ) (सं) ना.–गोवर्धन पर्वत उचलून धरणारा; कृष्ण.
अगपडु (ಅಗಪಡು) (क) धा.–वश होणें; आधीन होणें.
अगपे (ಅಗಪೆ) (क) ना.–लाकूड; सालीची तयार केलेली वस्तु; भूस; कोंडा.
अगभेदि (ಅಗಭೇದಿ) (सं) ना.–पर्वत फोडणारा इंद्र; वीज; अशनिपात; लाकूडफोड्या; कुदळ.
अगम (ಅಗಮ) (सं) ना.–गतिनिरोध; खरडी; गतिरोधक.
अगम्य (ಅಗಮ್ಯ) (सं) वि.–न समजणारें; न पोंचणारें; हाताला न येणारें; न पटणारें.
अगम्यागमन (ಅಗಮ್ಯಾಗಮನ) (सं) ना.–न जावें तेथें जाणें; व्यभिचार.
—गामी (–ಗಾಮಿ) (सं) ना.–व्यभिचारी; परदारागमनी.
अगर (ಅಗರ) (क) ना.–जहाजाचा मागचा भाग.
अगरणे (ಅಗರಣೆ) (क) ना.–दुर्दैव; आरोप ठेवणें.
अगरिपु (ಅಗರಿಪು) (सं) ना.–पर्वतशत्रु; इंद्र.
अगरु (ಅಗರು) (क) ना.–डोक्यावरील टेंगुळ; आवाळु.
अगरु (ಅಗರು) (क) ना.–चंदन.
—गंध (–ಗಂಧ) (सं) ना.–चंदनाचें गंध
अगल् (ಅಗಲ್) (क) धा.–दूर करणें; दूर होणें; विस्तारणें; वेगळें होणें; नाहींसें होणें; मरणें.
अगल (ಅಗಲ) (क) वि.–पुरेसें; अघळपघळ; (क) ना.–रुंदी; अडणा.
अगलिके (ಅಗಲಿಕೆ) (क) ना.–वेगळीक; दूर जाणें; वियोग.
अगलिचु (ಅಗಲಿಚು) (क) धा.–वेगळे करणें; रुंद करणें; दूर करणें.
अगलित्तु (ಅಗಲಿತ್ತು) (क) वि.–रुंद; विशाल; दीर्घ.
अगलिसु (ಅಗಲಿಸು) (क) धा.–वेगळे करणें; दूर करणें; कामावरुन काढणें; विलग करणें.
अगलु (ಅಗಲು) (क) धा.–दूर होणें; विस्तारणें.
(क) वि.–विस्तृत; रुंद.
(क) ना.–दिवस.
अगलुविके (ಅಗಲುವಿಕೆ) (क) ना.–वियोग; विप्रयोग; मोकळीक.
अगल्चु (ಅಗಲ್ಚು) (क) धा.–दूर करणें; वेगळे होणें; विलग करणें.
अगल्के (ಅಗಲ್ಕೆ) (क) ना.–खड्डा; डबरा; भोंक; 'अगलुविके' पहा.
अगल्ते (ಅಗಲ್ತೆ) (क) ना. खड्डा, खळगा; डबरा.
अगवडु (ಅಗವಡು) (क) धा.–अडकून पडणें; सांपडणें.
अगवैरी (ಅಗವೈರಿ) (सं) ना.–पर्वतशत्रु; इंद्र.
अगस (ಅಗಸ) (क) ना.–परीट; धोबी.
अगसगित्ति (ಅಗಸಗಿತ್ತಿ) (क) ना.–परटीण; धोबीण; रजकपत्नि.
अगसति (सिति) (ಅಗಸತಿ(ಸಿತಿ) (क) ना.–परटीण;

अगसाल (ಅಗಸಾಲ) (क) ना. – 'अक्कसालिग' पहा, सोनार
अगसाले (ಅಗಸಾಲೆ) (क) ना. – अर्कशाळा; पाकगृह; स्वयंपाकघर; सोनारशाळा.
अगसिग (ಅಗಸಿಗ) (क) ना. – धोब्याचा गोतावळा.
अगसुते (ಅಗಸುತೆ) (सं) ना. – पर्वतकन्या; पार्वती.
अगसुतेश (ಅಗಸುತೇಶ) (सं) ना. – ईश्वर; पार्वतीपति.
अगसे (गिसे) (ಅಗಸೆ [ಗಿಸೆ]) (क) ना. – वेस; गावाबाहेर जाण्याचा महादरवाजा.
अगसे (ಅಗಸೆ) (क) ना. – गळित धान्य, तेल्बी; जवस.
अगस्ति (ಅಗಸ್ತಿ) (सं) ना – अगस्तिऋषि; कुंभजन्मा; एक नक्षत्र.
अगस्त्य (ಅಗಸ್ತ್ಯ) (सं) ना. – मित्रावरुणांना उर्वशीपासून झालेला मुलगा; एक ज्ञानी मुनि.
अगळ् (ಅಗಳ್) (क) धा. – हलणें; निसटणें; उकरणें; खोदणें.
अगळ (ಅಗಳ) (क) ना. – किल्ल्याचा तट.
अगळत (ಅಗಳತ) (क) वि. – रुंद.
(क) ना. – खंदक, कोटाभोवतीचा खोल खड्डा.
अगळि (ಅಗಳಿ) (क) ना. – अडणा; अर्गल; कडी; बंद करण्याचें साधन.
अगळु (ಅಗಳು) (क) ना. – शिजलेला तांदूळ. शीत.
(क) धा. – उकरणें; दातानें चावणें.
अगळुत (ळिते) (ಅಗಳುತ [ಳಿತೆ]) (क) ना. – किल्ल्याच्या मोवतालचा खंदक.
अगळ्ते (ಅಗತ್ತೆ)
अगळंति (ಅಗಳಂತಿ)
अगाढ (ಅಗಾಢ) (सं) वि. – विरल; सुलभ; सोपें.
अगाध (ಅಗಾಧ) (सं) वि. – खोल; तळ न लागणारे.
(सं) ना. – खोल खंदक; गुहा.
अगाधजल (ಅಗಾಧಜಲ) (सं) ना. – सरोवर; तळ न लागण्याइतकें खोल पाणी.
अगाधिप (ಅಗಾಧಿಪ)(सं) ना. – पर्वतराज; मेरुपर्वत.
अगार (ಅಗಾರ) (सं) ना. – घर, स्थान, वासस्थळ; जागा.
अगि (ಅಗಿ) (क) धा. – उकरणें; खोदणें; खड्डा काढणें; खंथ करणें; हलविणें; दळणें; आनंदविणें; भिणें.
(क) ना. – लहान रोप; साल; मोड; कोंब.
अगटिगे (ट्टिगे) (ಅಗಿಟಿಗೆ[ಟ್ಟಿಗೆ]) (क) ना. – शेगडी; शेकोटी.
अगिणि (ಅಗಿಣಿ) (क) ना. – पाणी;
अगिनि (ಅಗಿನಿ) (क) ना. – अग्नि; निखारा, विस्तव; इंगळ.
अगिर (ಅಗಿರ) (सं) ना. – स्वर्ग.
अगिल् (लु) (ಅಗಿಲ[ಲು]) (क) ना. सुवास; सुगंध; सुगंधी द्रव्य.

अगिविलि (ಅಗಿವಿಲಿ) (क) वि. गंधहीन; वासरहित.
अगु (ಅಗು) (क) धा. – उकरणें; वाढविणें;
अगुचु (ಅಗುಚು) (क) धा. – घट्ट धरून ठेवणें, दाबून धरणें.
अगुंदले (ಅಗುಂದಲೆ) (क) ना. – विस्तीर्णता; भरीवपणा; बाहुल्य.
अगुर (ಅಗುರ) (क) धा. – उकरणें, खणणें; खोदणें.
अगुरू (ಅಗುರು) (क) वि. – संकीर्ण, लहान; सोपे, लघु.
अगुर्वु (ಅಗುರ್ವು) (क) ना. – भीति; भयंकर आकृति.
अगुर्विसु (ಅಗುರ್ವಿಸು) (क) धा. – भिवविणें; भेडसावणें; वेडावणें.
अगुलु (ಅಗುಲು) (क) धा. – हलविगें; थरथरविणें, कापविणें.
अगुवु (ಅಗುಲುವು) (क) ना. – दाक्षिण्य; उपकार; आश्रय; आधार.
अगुसु (ಅಗುಸು) (क) धा. – 'अगुचु' पहा.
अगुळ् (ಅಗುಳ್) (क) धा. – उकरणें; खोदणें; पाण्यांत बुडणें.
अगुळी (ಅಗುಳಿ) (क) ना. – अडणा; अर्गळा.
अगुळु (ಅಗುಳು) (क) ना. – शिजवलेला तांदूळ; भाताची मूद, एकप्रकारची औषधी वनस्पति.
अगुळिसु (ಅಗುಳಿಸು) (क) धा. – उकरविणें, खोदविणें.
अगुलचु (ಅಗುಲುಚು) (क) धा. – बुडविणें; पाण्यात बुडविणें.
अगूढ (ಅಗೂಢ) (सं) वि. – अनाकलनीय; स्पष्ट
अगृह (ಅಗೃಹ) (सं) ना. – संन्यासी, अनिकेत; बेघर.
अगे (ಅಗೆ) (क) अ. – क्रियाविशेषणात्मक प्रत्यय.
अगोंडि (ಅಗೇಡಿ) (क) ना. – खड्डे काढण्याची जागा.
अगेंद्र (ಅಗೇಂದ್ರ) (सं) ना. – श्रेष्ठ पर्वतांपैकी एक
अगेंद्रजे (ಅಗೇಂದ್ರಜೆ) (सं) ना. – पर्वतराजकन्या, पार्वती.
अगो (गों) (ಅಗೊ[ಗೋ]) (क) अ. – दूरची वस्तु निर्देशिणारे उद्गारवाचक अव्यय.
अगोचर (ಅಗೋಚರ) (सं) वि. – डोळ्याला न दिसणारें; दृष्टीपलीकडचें; उठून न दिसणारें.
(सं) ना. इंद्रियांना अगम्य वस्तु; ब्रह्म.
अग्ग (ಅಗ್ಗ) (क) वि. – सवंग, स्वरत; कमी किमतीचे; अग्र; प्रथम; सर्वांत पुढचे.
अग्गरणे (ಅಗ್ಗರಣೆ) (क) ना. – दोरी; बांधण्याचे साधन; काढणी; सुतळी.
अग्गल (ಅಗ್ಗಲ) (क) ना. – रुंदी; विशालता; आधिक्य.
अग्गलिसु (ಅಗ್ಗಲಿಸು) (क) धा. – विस्तार पावणें; वाढणें.
अग्गवणि (ಅಗ್ಗವಣಿ) (क) ना. – तीर्थ; पाणी.
अग्गळिके (ಅಗ್ಗಳಿಕೆ) (क) ना. – अडणा; अडसर; कडी; अहंकार, ताठा.
अग्गळु (ಅಗ್ಗಳು) (क) ना. – अहंकार; भरंवसा; आधिक्य.

अग्गळे (ಅಗ್ಗಳೆ) (क) ना.—महाबळी; सामर्थ्यवान पुरुष.
अग्गाडि (ಅಗ್ಗಾಡಿ) (क) ना.—निर्लज्ज स्त्री; निलाजरी.
—कार (—ಕಾರ) (क) ना.—गारुडी; जादूगार; इंद्रजाल करणारा; कपटी मनुष्य.
अग्गि (ಅಗ್ಗಿ) (क) ना.—अग्नि; निखारा.
अग्गिग (ಅಗ್ಗಿಗ) (क) ना.—पुढारी; राजा; निरुपयोगी मनुष्य; निकामी.
अग्गिटिके (ಅಗ್ಗಿಟಿಕೆ) (क) ना.—शेकोटी; आगटी; शेगडी.
अग्गिष्टिके (ಅಗ್ಗಿಷ್ಟಿಕೆ) (क) ना.—'अग्गिटिके' पहा.
अग्गिणि (ಅಗ್ಗಿಣಿ) (क) ना.—जलाशय.
अग्गिसु (ಅಗ್ಗಿಸು) (क) धा.—तरूं लावणें; रोवणें.
अग्न्यस्त्र (ಅಗ್ನ್ಯಸ್ತ್ರ) (सं) ना.—तोफ; बंदुक; अनलास्त्र.
अग्नायि (ಅಗ್ನಾಯಿ) (सं) ना.—अग्न्यस्त्र; त्रेतायुग.
अग्निकण (ಅಗ್ನಿಕಣ) (सं) ना.—किटाण; ठिणगी; स्फुलिंग.
अग्निकार्य (ಅಗ್ನಿಕಾರ್ಯ) (सं) ना.—यज्ञासाठीं अग्नि पेटवून तो तूप घालून पाजळणें.
अग्निकाष्ठ (ಅಗ್ನಿಕಾಷ್ಠ)(सं) ना.—सरपण; जळण; समिधा; लाकूड.
अग्निकोण (ಅಗ್ನಿಕೋಣ) (सं) ना.—आग्नेय दिशा.
अग्निज (ಅಗ್ನಿಜ) (सं) ना.—अग्नींतून उत्पन्न झालेला; षण्मुख.
अग्निज्वाले (ಅಗ್ನಿಜ್ವಾಲೆ) सं) ना.—जाळ; पेट; अग्नि ओकणारा वृक्ष; तांबड्या फुलाचें झाड.
अग्नितारे (ಅಗ್ನಿತಾರೆ) (सं) ना.—कृत्तिका नक्षत्र.
अग्निदीपन (ಅಗ್ನಿದೀಪನ) (सं) ना.—पचनशक्ति; पचनाची वाढ.
अग्निदेवे (ಅಗ್ನಿದೇವೆ) (सं) ना.—कृत्तिका नक्षत्र.
अग्निनयन (ಅಗ್ನಿನಯನ) (सं) ना.—अग्निप्रमाणें डोळे असलेला; शूर.
अग्निनेत्र (ಅಗ್ನಿನೇತ್ರ) (सं) ना.—ईश्वर, शंकर.
अग्निपक्षी (ಅಗ್ನಿಪಕ್ಷಿ) (सं) ना.—लांब पाय, मान आणि अग्निसारखी लाल चोंच असलेला पक्षी.
अग्निपरीक्षे (ಅಗ್ನಿಪರೀಕ್ಷೆ) (सं) ना.—कठीण प्रसंग, अग्निदिव्य.
अग्निफल (ಅಗ್ನಿಫಲ) (सं) ना.—वज्र; माणिक; हिरा.
अग्निबाव (ಅಗ್ನಿಬಾಧ) (सं) ना.— जळणे तोडणें; लाकूडफाटा तोडणें
अग्निभू (ಅಗ್ನಿಭೂ) (सं) ना.—अग्नीतून उत्पन्न झालेला षण्मुख; स्कंद.
अग्निमथन (ಅಗ್ನಿಮಥನ) (सं) ना.—लाकडावर लाकूड घासून अग्नि उत्पन्न करणें.
अग्निमंथ (ಅಗ್ನಿಮಂಥ) (सं) ना.—लाकडांच्या घर्षणानें अग्नि पेटविणें.
अग्निमांद्य (ಅಗ್ನಿಮಾಂದ್ಯ) (सं) ना. पचनशक्तिहीनता; खाल्लेलें न पचणें.
अग्निरक्षणे (ಅಗ್ನಿರಕ್ಷಣೆ) (सं) ना.—अग्निहोत्र.
अग्निवर्ण (ಅಗ್ನಿವರ್ಣ) (सं) ना.—सूर्यवंशातील शेवटचा राजा.
अग्निवीर्य (ಅಗ್ನಿವೀರ್ಯ) (सं) ना.—रुद्र.
अग्निवेश्य (ಅಗ್ನಿವೇಶ್ಯ) (सं) ना.—द्रोण व द्रुपद यांचा अस्त्रविद्येतील गुरु. द्रोणाचा काका.
अग्निशिख (ಅಗ್ನಿಶಿಖ) (सं) ना.—अग्नीच्या ज्वाळा; जाळ.
अग्निशिखे (ಅಗ್ನಿಶಿಖೆ) (सं) ना.—एक झाड; दिवा; बाण; सुवर्ण.
अग्निष्टोम (ಅಗ್ನಿಷ್ಟೋಮ) (सं) ना.—एका यज्ञाचें नांव; अग्निदीपन स्तोत्र.
अग्निसख (ಅಗ್ನಿಸಖ) (सं) ना.—अग्नीचा मित्र; वायु.
अग्निसाक्षिक (ಅಗ್ನಿಸಾಕ್ಷಿಕ) (सं) ना.—अग्निसमक्ष चाललेला (विवाह).
अग्निस्तंभन (ಅಗ್ನಿಸ್ತಂಭನ) (सं) ना.—मंत्रानें अग्नि शांत करणें.
अग्निहोत्र (ಅಗ್ನಿಹೋತ್ರ) (सं) ना.—अग्निदेवतेला अर्पण केलेले अर्घ्य.
अग्निहोत्री (ಅಗ್ನಿಹೋತ್ರಿ) (सं) ना.—यज्ञांतील अग्नि जोपासणारा; यज्ञकुंडाला जपणारा; अग्निहोत्र करणारा.
अग्न्युत्पात (ಅಗ್ನ್ಯುತ್ಪಾತ) (सं) ना.—धूमकेतु.
अग्र (ಅಗ್ರ) (क) ना.—तोंड येणें, ओठावर उठणारे फोड. (सं) ना.—शेवट; शिखर; पुढचा भाग; गावचें प्रवेशद्वार; स्तुति.
अग्रग (ಅಗ್ರಗ) (सं) ना.—पुढारी; मार्गदर्शक; नेता.
अग्रगामी (ಅಗ್ರಗಾಮಿ) (सं) ना.—पुढें जाणारा; पुढारी.
अग्रज (जन्म) (ಅಗ್ರಜ [ಜನ್ಮ]) (सं) ना.—आधीं जन्मलेला, आण्णा; ब्राह्मण; विष्णु.
अग्रजाते (ಅಗ್ರಜಾತೆ) (सं) ना.—आधीं जन्मलेली, अक्का.
अग्रजे (ಅಗ್ರಜೆ) (सं) ना.—अक्का; पार्वती.
अग्रजेश (ಅಗ್ರಜೇಶ) (सं) ना.—पार्वतीपति; शिव; अक्काचा नवरा; भावोजी.
अग्रणि (णी) (ಅಗ್ರಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना.—अक्षय; न संपणारे; वाढ; पुढारी; नायक.
अग्रतःसर (ಅಗ್ರತಃಸರ) (सं) वि.—पुढें जाणारा, नेता; नायक मुखंड.
अग्रतनूज (ಅಗ್ರತನೂಜ) (सं) ना.—पहिला मुलगा; अण्णा;
अग्रतांबूल (ಅಗ್ರತಾಂಬೂಲ) (सं) ना.—सर्वप्रथम अक्षता मिळणें; सभेंत मिळणारें पहिलें मानाचें पान.
अग्रदूत (ಅಗ್ರದೂತ) (सं) ना.—सर्वप्रथम सेवक; विश्वासु सेवक.
अग्रपूजे (ಅಗ್ರಪೂಜೆ) (सं) ना.—विशिष्ट पूजा; सभेतील पहिला मान; मर्यादा; गौरव.

अग्रफल (ಅಗ್ರಫಲ) (सं) ना. – प्रथमफल; पहिला मुलगा.

अग्रबल (ಅಗ್ರಬಲ) (सं) ना. – बिनीवरील सैन्य; आघाडीची सेना, पहिली रांग

अग्रमांस (ಅಗ್ರಮಾಂಸ) (सं) ना. – हृदय.

अग्रंबरं (ಅಗ್ರಂಬರಂ) (अ.) क – शेवटपर्यंत; शेंड्यापर्यंत;

अग्रसाले (ಅಗ್ರಸಾಲೆ) (सं) ना. – देवस्थानांतील स्वयंपाकघर.

अग्रस्थ (ಅಗ್ರಸ್ಥ) (सं) ना. – सभापति; नायक; मुख्यस्थ

अग्रहस्त (ಅಗ್ರಹಸ್ತ) (सं) ना. – हाताचीं बोटें; हत्तीच्या सोंडेचा शेवटचा भाग.

अग्रहार (ಅಗ್ರಹಾರ) (सं) ना. – ब्राह्मणाचें वासस्थान; ब्राह्मणपुरी; ब्राह्मणगल्ली.

अग्रहारिक (ಅಗ್ರಹಾರಿಕ) (सं) ना. – ब्राह्मणपुरींत राहणारा.

अग्राम्य (ಅಗ್ರಾಮ್ಯ) (सं) वि. – खेडूत नसलेला, ग्रामवासी नसलेला; सुधारलेला.

अग्राम्यवचनवृत्ति (ಅಗ್ರಾಮ್ಯವಚನವೃತ್ತಿ) (सं) ना. – प्राचीन काव्यलक्षणामधील एक लक्षण.

अग्रासन (ಅಗ್ರಾಸನ) (सं) ना – मुख्यपीठ; स्वामीची गादी.

अग्रासीन (ಅಗ್ರಾಸೀನ) (सं) ना – सभापति; श्रेष्ठ जागीं बसलेला

अग्राह्य (ಅಗ್ರಾಹ್ಯ) (सं) वि. – अस्वीकार्य, धारणातीत;

अग्रिम (ಅಗ್ರಿಮ) (सं) वि. – प्रथम; मुख्य, उत्तम.

अग्रिय (ಅಗ್ರಿಯ) (सं) वि. – जास्तीचें; प्रथमचें.
(सं) ना. अण्णा; वडील बंधु.

अग्रेश्वर (ಅಗ್ರೇಶ್ವರ) (सं) ना. – महाप्रभु; सर्वश्रेष्ठ मनुष्य.

अग्रेसर (ಅಗ್ರೇಸರ) (सं) ना – पुढे जाणारा; नायक; पुरुषोत्तम; सर्वोत्तम.

अग्रोदक (ಅಗ್ರೋದಕ) (सं) ना. – मूर्तिपूजेचें पाणी.

अग्र्य (ಅಗ್ರ್ಯ) (सं) वि. – उत्तम; प्रथम; अर्घ्यपूर्वक.

अघ (ಅಘ) (सं) नां. – पाप; दोष; प्रमाद; दुःख; व्यसन; संकट; घाण.

अघट (ಅಘಟ) (सं) वि. – पुष्कळ; अतिशय; आश्चर्यकारक; अचिंत्य.

अघटन (ಅಘಟನ) (सं) ना. – असंभव; असंभाव्य गोष्ट; न घडण्यासारखी कठीण गोष्ट; अशक्य घटना.

अघटमान (ಅಘಟಮಾನ) (सं) ना. – न जुळणारी गोष्ट; विसंगत वाणी; असंभाव्य गोष्ट.

अघटित (ಅಘಟಿತ) (सं) वि. – कधी न घडलेली; कधीं न साधलेली; आश्चर्यकारक
(सं) ना. अपूर्व कृति; आश्चर्यकारक घटना.

अघन (ಅಘನ) (सं) ना. – लहान, कोवळे, मृदु.

अघमर्षण (ಅಘಮರ್ಷಣ) (सं) वि. – पापहारक, शापविमोचक मंत्र; अघमर्षणमंत्र; या मंत्राचा वेदातील एक ऋषि.

अघरिपु (ಅಘರಿಪು) (सं) ना. – अघासुराचा शत्रु; कृष्ण.

अघ्न्ये (ಅಘ್ನ್ಯೆ) (सं) ना – अघ्न्य स्त्री; गाय; बैल; ब्रह्मदेव.

अं (ಅಂ) (क) अ. – द्वितीया विभक्ति प्रत्यय. जनावराला बोलावण्याचा आवाज.

अंक (ಅಂಕ) (सं) ना. – आकडा; वाकडा; बांक; मांडी, पंख; संज्ञा, चिन्ह; दोष; कलंक, जड बोजा, अडचण; नाटकाचा भाग; मृत्यु.

अंककार (ಅಂಕಕಾರ) (सं) ना. – प्रभावी मनुष्य; प्रमुख सेवक; नायक;

अंककार्ति (ಅಂಕಕಾರ್ತಿ) (सं) ना. – नायिका; मुख्यसेविका.

अंकण (ಅಂಕಣ) (क) ना. – खण; दोन खांबांतील अंतर; दोन रेषांतील स्थळ;

अंकत्रिणेत्र (ಅಂಕತ್ರಿಣೇತ್ರ) (सं) ना. – शूर; शिव.

अंकन (ಅಂಕನ) (सं) ना. – खूण; चिन्हकरण; मुद्रा मारणें; मुद्रा परिचय चिन्हे.

अंकपालि (ಅಂಕಪಾಲಿ) (सं) ना. – आलिंगन; मिठी

अंकपाश (ಅಂಕಪಾಶ) (सं) ना. – गणितातील अंकचमत्कार. गणितातील कोडे; कूट; अंकसंभ्रम.

अंकमाले (ಅಂಕಮಾಲೆ) (सं) ना. – अंकसमूह; बिरुदावली; मणिमाला;

अंकपीठ (ಅಂಕಪೀಠ) (सं) ना. – मांडी; जंघा.

अंकमुख (ಅಂಕಮುಖ) (सं) ना. – नाटकाचा आरंभ; पुढील घटनेची प्रस्तावना.

अंकलि (ಅಂಕಲಿ) (क) ना. – वृक्षविशेष; अकोल.

अंकलिपि (ಅಂಕಲಿಪಿ) (सं) ना. – मूलाक्षर चिन्ह; मूळलिपि; अक्षरांची ओळख करून देणारी पुस्तिका.

अंकवणे (णि) (ಅಂಕವಣೆ[ಣಿ]) (क) ना. – शोभिवंत मणि; शोभिवंत पीठ.

अंकवरे (ಅಂಕವರೆ) (क) ना. – रणवाद्य; रणालगी; रणभेरी.

अंकवातु (ಅಂಕವಾತು) (क) ना. – सुंदर भाषण; गोडशब्द; सुभाषित; सूक्ति.

अंकित (ಅಂಕಿತ) (सं) वि. – चिन्हित; संख्या घातलेले.
(सं) ना. – चिन्ह; सही; आधीनता; शब्दार्पण.

अंकिसु (ಅಂಕಿಸು) (क) धा. – खूण करणें; निरखणें; टक लावून पाहणें; गौरवदृष्टीनें पाहणें.

अंकुर (ಅಂಕುರ) (सं) ना. – कोंब; मोड; डोळा (बटाटा, ऊस वगैरेचा). रक्त; पाणी; घर; पुटकुळी; मुगारा पित्त उठणें.

अंकुरित (ಅಂಕುರಿತ) (सं) ना. – कोंब फुटलेलें; मोडाचे; अंकुरलेलें.

अंकुरिसु (ಅಂಕುರಿಸು) (क) धा. – उत्पन्न होणें; मोड येणें; डोळा फुटणें; कोंब फुटणें

अंकुश (स) (ಅಂಕುಶ [ಸ]) (सं) ना. – माहुताच्या हातांतील आयुध. हत्तीला आटोक्यांत ठेवण्याचे हत्यार.

—चारण (—ಚಾರಣ) (सं) ना. – अंकुश चालविणे.

अंकुशचारणि (ಅಂಕುಶಚಾರಣಿ) (सं) ना. – माहुत.

अंके (ಅಂಕೆ) (क) ना. – परवानगी; आधीनता; अधिकार; पकड; अनुज्ञा; विनंती; विश्वास; आसरा; अंकसख्या.

अंकोठ (ಅಂಕೋಠ) (सं) ना. – अंकोल वनस्पति

अकोंणि (ಅಂಕೋಣಿ) (क) ना. – शक्ति; अधिकार; इच्छा; अभिप्राय.

अंकोल (ಅಂಕೋಲ) (सं) ना. – वनस्पति विशेष.

अंकोलिका (ಅಂಕೋಲಿಕಾ) (सं) ना. – आलिंगन; मिठी.

अंकोलु(ले) (ಅಂಕೋಲು)[ಲೆ] (क) ना. – एक झाड; एकजातीचा काटा.

अंग (ಅಂಗ) (क) ना. – रीति; मार्ग.
(सं) ना. – भाग; अवयव; पूरकशास्त्र; कवितेची ओळ; देह; नाटकातील अमुख्य पात्रे. मन; ज्ञान; अंगदेश; बंगाल.

अंगचित्त (ಅಂಗಚಿತ್ತ) (सं) ना. – हृदयाची हाक; इच्छित वस्तु.

अंगचेष्टे (ಅಂಗಚೇಷ್ಟೆ) (सं) ना. – देहाचे चलनवलन; चाळे; भ्रूभंग; भुवई हलविणें.

अंगज (ಅಂಗಜ) (सं) ना. – देहापासून उपजलेले; केस; पुत्र; प्रेम; रोग; रक्त; पाणी; घाम; कामदेव; पंचेंद्रियें.

—जनक (—ಜನಕ) (सं) ना. – कामपिता; विष्णु;

अंगजन्म (ಅಂಗಜನ್ಮ) (सं) ना. – काम, मदन; पुत्र; रक्त.

अंगजन्मांतक (ಅಂಗಜನ್ಮಾಂತಕ) (सं) ना. - शिव; मदनाला मारणारा.

अंगज वैरी (ಅಂಗಜವೈರಿ) (सं) ना. – मदनशत्रु शिव.

अंगजात (ಅಂಗಜಾತ) (सं) ना. – पुत्र; मन्मथ काम.

अंगजांतक (ಅಂಗಜಾಂತಕ) (सं) ना. – मदनाला जाळणारा; शंकर.

अंगजारि (ಅಂಗಜಾರಿ) (सं) ना शिव; मदनरिपु.

अंगडि (ಅಂಗಡಿ) (क) ना – दुकान; क्रयविक्रयस्थान. बाजारपेठ.

अंगडिकार (ಅಂಗಡಿಕಾರ) (क) ना. – दुकानदार; दुकान मालक.

अंगण (ಅಂಗಣ) (क) ना – अंगण; घरापुढील मोकळी जागा: घराचा पुढचा भाग.

अंगत (ಅಂಗತ) (क) वि. – उताणा; जमीनीला पाठलावून पडलेला.

अंगत्त (ಅಂಗತ್ತ) (क) वि. – 'अंगत' पहा.

अंगद (ಅಂಗದ) (सं) ना. – वालीपुत्र; दंड; दंडा; दंडयाचा वरचा भाग.

अंगदार्ढ्य (ಅಂಗದಾರ್ಢ್ಯ) – (सं) ना. शरीरबल; देहाचा घट्टपणा.

अंगना (ने) (ಅಂಗನಾ[ನೆ]) (सं) ना – स्त्री; पत्नि; कलत्र; सुंदरी.

अंगनाजीवि (ಅಂಗನಾಜೀವಿ) (सं) ना. – पत्नीच्या उत्पन्नावर जगणारा; भार्येच्याश्रमावर जगणारा.

अंगन्यास (ಅಂಗನ್ಯಾಸ) (सं) ना. – हावभाव; शरीराचें चलनवलन.

अंगभव (ಅಂಗಭವ) (सं) ना. – मन्मथ: मदन; काम.

अंगभेद (ಅಂಗಭೇದ) (सं) ना. अवयव; शरीराचा भाग.

अंगमणि (ಅಂಗಮಣಿ) (सं) ना – लग्नप्रसंगीं किंवा पहिलटकरणीला दिलेला अहेर; स्त्रीधन.

अंगमर्द (ಅಂಗಮರ್ದ) (सं) ना. – अंग मर्दन करणारा; सेवक, अंग रगडणारा.

अंगमर्दी (ಅಂಗಮರ್ದಿ) (सं) ना. मालिश करणारा.

अंगयष्टि (ಅಂಗಯಷ್ಟಿ) (सं) ना. – शरीर; अंगकाठी; सडपातळ देह;

अंगयु (ಅಂಗಯ್ಸು) (क) धा. – मिळणें; जवळ येणें; प्रवेश करणें; एकत्र येणें.

अंगर (ಅಂಗರ) (क) ना. – अग्नि; निखारा; अंगार; राख.

अंगरक्ष (क्षक) (ಅಂಗರಕ್ಷ[ಕ]) (सं) ना. – देहरक्षण; कवच; चिलखत.

अंगरक्षे (ಅಂಗರಕ್ಷೆ) (सं) ना. – देहरक्षण; कवच; मंत्र.

अंगराग(रंग) (ಅಂಗರಾಗ[ರಂಗ]) (सं) ना. – स्नानानंतर अंगाला लावावयाचें सुगंधी द्रव्य; उटी.

अंगराज (ಅಂಗರಾಜ) (सं) ना. – अंगदेशाचा राजा; कर्ण.

अंगरुह (ಅಂಗರುಹ) (सं) ना – रोमांच; अंगावरील केस; रोम.

अंगल् (ಅಂಗಲ್) (क) धा. – शोक; करणें; दुःखानें रडणें; स्फुंदणें.
(क) ना – शोक; विलाप.

अंगल (ಅಂಗಲ) (क) वि – पातळ; रुंद.

अंगलाचु (ಅಂಗಲಾಚು) (क) धा. – दैन्यवाणें मागणें; पदर पसरणें.

अंगलाशु (ಅಂಗಲಾಶು) (क) ना: – लोभी मनुष्य; दुःखीजीव.

अंगवट्टि (ಅಂಗವಟ್ಟಿ) (क) ना. – शारीरसौष्ठव; अगलट; देहरचना.

अंगवडि (ಅಂಗವಡಿ) (क) ना. – रिकीब; रिकाब; स्वाराची पाय ठेवण्याची जागा.

अंगवणे (ಅಂಗವಣೆ) (क) ना. – शक्ति; सामर्थ्य; अधिकार; इच्छा; अभिप्राय.

अंगवस्त्र (ಅಂಗವಸ್ತ್ರ) (सं) ना.–स्नानानंतर अंग पुसण्याचा पंचा; अगावरील उपकरणें; रखेली.
अंगविकल (ಅಂಗವಿಕಲ) (सं) वि.–कुरूप; विद्रुप; गलितगात्र.
अंगविकार (ಅಂಗವಿಕಾರ) (सं) ना.–विद्रूपता; मूर्छा; देहविकार.
अंगविक्षेप (ಅಂಗವಿಕ್ಷೇಪ) (सं) ना.–अवयवांचें चलनवलन; नाच; अभिनय.
अंगविसु (ಅಂಗವಿಸು) (क) धा.–देणें; सांधणें; एकत्रित होणें. गोळा होणें; मिसळणें.
अंगवैकल्य (ಅಂಗವೈಕಲ್ಯ) (सं) ना–गलितांग; अवयवविकृति·
अंगसंग (ಅಂಗಸಂಗ) (सं) ना–देहसंपर्क; भेट; मीलन.
अंगसंयोग (ಅಂಗಸಂಯೋಗ) (सं) ना.–अवयवाची सुस्थिति; मीलन; शरीरस्वास्थ्य.
अंगसंस्कार (ಅಂಗಸಂಸ್ಕಾರ) (सं) ना.–देहशृंगार; जामानिमा; स्नान; अनुलेपन; नट्टापट्टा.
अंगसाधक (ಅಂಗಸಾಧಕ) (सं) ना.–व्यायाम घेणारा; तालीमबाज; पेहेलवान.
अंगहीन (ಅಂಗಹೀನ) (सं) वि.–अवयवहीन; कामदेव.
अंगहीनते (ಅಂಗಹೀನತೆ) (सं) ना.–अवयवहीनता; पांगुपळणा.
अंगळ (ಅಂಗಳ) (क) ना.–टाळू; तोंडातील जिभेच्या वरचा भाग.
अंगळु (ಅಂಗಳು) (क) ना–टाळू 'अंगळ' पहा.
अंगात (ಅಂಗಾತ) (क) वि–'अंगत' पहा.
अंगाधिप (ಅಂಗಾಧಿಪ) (सं) ना.–अंगदेशाचा राजा, कर्ण.
अंगार (ಅಂಗಾರ) (सं) ना–निखारा; विस्तव. रक्षा, राख; कोळसा.
अंगारक (ಅಂಗಾರಕ) (सं) ना–मंगळ ग्रह; अग्निसारखे लाल रंगाचे ग्रह.
—वार (—ವಾರ) (सं) ना–मंगळवार
अंगारधनिके (ಅಂಗಾರಧನಿಕೆ) (सं) ना–शेकोटी; शेगडी; प्रवासी चूल.
अंगारवल्लि (ಅಂಗಾರವಲ್ಲಿ) (सं) ना–एका जातीची वेली.
अंगाल् (लु) (ಅಂಗಾಲ್[ಲು) (क) ना–पायाचा तळवा;
अंगि (ಅಂಗಿ) (सं) ना–अवयव असणारा, देहधारी. (क) ना–सदरा; बगलबंडी; कुडता; शर्ट.
अंगिरस (ಅಂಗಿರಸ)(सं) ना–एका ऋषीचें नाव.
अंगीकरण (ಅಂಗೀಕರಣ) (सं) ना–स्वीकार; अंगिकार; शब्ददान.
अंगीकारिसु (ಅಂಗೀಕಾರಿಸು) (क) धा–स्वीकारणें; अनुमती देणें; कबूल करणें.
अंगीकार (ಅಂಗೀಕಾರ) (सं) ना–स्वीकार; कबुली; संमति.
अंगु (ಅಂಗು) (क) ना–भीड; दाक्षिण्य; उपकार; आश्रय; आधार.
अंगुट (ಅಂಗುಟ) (क) ना–अंगठा; पादत्राणाचा अंगठा.
अंगुल (ಅಂಗುಲ) (सं) ना–बोट; चाणक्य ऋषीचें नाव; अगुष्ठमात्र; बोटमाप.
अंगुलि (ಅಂಗುಲಿ) (सं) ना–'अंगुल' पहा
अंगुलित्राण (ಅಂಗುಲಿತ್ರಾಣ) (सं) ना–बोटाचे कवच; बाण सोडतांना वापरण्याचें अंगुलित्राण. बोटावरील टोपण.
अंगुलिदर्शन (ಅಂಗುಲಿದರ್ಶನ) (सं) ना–बोट दाखवणें; अंगुलि निर्देश.
अंगुलिप्रहरण (ಅಂಗುಲಿಪ್ರಹರಣ) (सं) ना–बोट दाखवणें.
अंगुलिमुद्रे (ಅಂಗುಲಿಮುದ್ರೆ) (सं) ना–करपल्लवी; मोहोर; ठसा.
अंगुलिमोटन (ಅಂಗುಲಿಮೋಟನ) (सं) ना–बोटें मोडणें; शाप देणे.
अंगुलिसंदेश (ಅಂಗುಲಿಸಂದೇಶ) (सं) ना–बोटानें दिलेले हुकूम; बोटाची आज्ञा.
अंगुलीय (क) (ಅಂಗುಲೀಯ [ಕ]) (सं) ना–बोट चावणें.
अंगुष्ठ (ಅಂಗುಷ್ಠ) (सं) ना–'अंगुट' पहा
अंगुस (ಅಂಗುಸ) (क) ना.–'अंकुश' पहा.
अंगुळ (ಅಂಗುಳ) (क) ना.–अंगण; टाळू; तोडांतील तालुस्थान.
अंगुळि (ಅಂಗುಳಿ) (क) ना.–बोट; एक जातीचा रोग.
अंगुळीयक (ಅಂಗುಳೀಯಕ) (क) ना.–'उंगुर' पाहा.
अंगुळे (ಅಂಗುಳೆ) (क) ना.–एक जातीचा रोग; हाताचे बोट.
अंगूर (ಅಂಗೂರ) (सं) ना.–द्राक्ष.
अंगूष (ಅಂಗೂಷ) (सं) ना.–वेगानें जाणें; बाण.
अंगेय् (ಅಂಗೆಯ್) (क) ना.–तळहात.
अंगेय्सु (ಅಂಗೆಯ್ಸು) (क) धा.–एकत्रित करणें; आशा धरणें.
अंगोद्भव (ಅಂಗೋದ್ಭವ) (सं) ना.–देहापासून उपजणारा; मदन, काम.
अंगोपांग (ಅಂಗೋಪಾಂಗ) (सं) ना.–देह आणि अवयव.
अंगोरा (ಅಂಗೋರಾ) (अ. दे.) ना.–एक जातीची मेंढी.
अंग्राणे (ಅಂಗ್ರಾಣೆ) (क) ना.–दूषण; क्षुद्र; अंगोरा मेंढी.
अंघवणे (ಅಂಘವಣೆ) (क) ना.–इच्छा; अपेक्षा; मागणी.
अंघ्रि (ಅಂಘ್ರಿ) (सं) ना.–काल; पाद; मूळ; कवितेची ओळ. पाय.
अंघ्रिज (ಅಂಘ್ರಿಜ) (सं) ना.–नीच कुळांत जन्मलेला; शूद्र.
अंघ्रितल (ಅಂಘ್ರಿತಲ) (सं) ना.–पायाचा तळ.
अंघ्रित्राण (ಅಂಘ್ರಿತ್ರಾಣ) (सं) ना.–पादरक्षा; पायतन; चप्पल; वहाण; खडावा.

अंघ्रिप (ಅಂಘ್ರಿಪ) (सं) ना. – पादप; पायानें पिणारें; झाड.
अंघ्रिवलय (ಅಂಘ್ರಿವಲಯ) (सं) ना. – पायाचा घेर; घोड्याच्या खुराचा घेर.
अचक्षु (ಅಚಕ್ಷು) (सं) ना. – अंधळा; निरुपयोगी डोळा; फुटका डोळा.
अचंचल (ಅಚಂಚಲ) (सं) वि. – स्थिर; निश्चल.
अचंड (ಅಚಂಡ) (सं) वि. – मृदुस्वभावी; साधु; निराग्रही; हट्ट न करणारा.
अचंडि (ಅಚಂಡಿ) (सं) ना. – गरीबवृत्ति; गरीब गाय.
अचतुर (ಅಚತುರ) (सं) वि. – मठ्ठ; घड्डु; अडाणी; चातुर्य नसलेला; भोळसट.
अचपल (ಅಚಪಲ) (सं) वि. – मंद; दृढ; सुस्त.
— **ते** (—ತೆ) (सं) ना. – स्थैर्य; ठामपणा.
अचर (ಅಚರ) (सं) वि. – न हलणारे; स्थावर; स्थिर; अचल.
अचल (ಅಚಲ) (सं) वि. – स्थिर; अचंचल.
(सं) ना. – पर्वत; भूमि; मुक्ति; महायोगी; अरण्यवासी.
—**ते** (ಅಚಲತೆ) (सं) ना. – स्थिरता; ठामपणा.
अचलरिपु (ಅಚಲರಿಪು) (सं) ना. – पर्वतशत्रु; इंद्र.
अचलि (ಅಚಲಿ) (सं) ना. – भूमि; स्थिरवस्तु; अचलता.
अचलित (ಅಚಲಿತ) (सं) वि. – दृढ; निश्चल; न हलणारे.
अचलेंद्र (ಅಚಲೇಂದ್ರ) (सं) ना. – पर्वतराज; हिमालय; मेरुपर्वत.
अचातुर्य (ಅಚಾತುರ್ಯ) (सं) ना. – घड्डुपणा; चुकीच्या मार्गानें चाललेलें काम; बुद्दुपणा.
अचिंत्य (ಅಚಿಂತ್ಯ) (सं) वि. – मनाला न झेपणारें; विचारांत न सांपडणारे; चिंतन करतां न येण्याजोगे.
अचिंत (ಅಚಿಂತ) (सं) वि – निश्चित.
अचिर (ಅಚಿರ) (सं) वि. – अस्थिर, क्षणिक; दीर्घकाळ न टिकणारे. चंचल.
अचिरद्युति (ಅಚಿರದ್ಯುತಿ) (सं) ना. – चपला; वीज; तडित्. विद्युत.
अचिरांशु (ಅಚಿರಾಂಶು) (सं) ना. – 'अचिरद्युति' पहा.
अचिरप्रभा (ಅಚಿರಪ್ರಭಾ) (सं) ना. – वीज; विद्युत्.
अचुंबित ಅಚುಂಬಿತ) (सं) वि. – न चुंबलेलें; असंबंधित; अस्पष्ट; साजूक.
अचेत (ಅಚೇತ) (सं) वि. – बेशुद्ध; बेखबर; निश्चेष्ट.
अचेतन (ಅಚೇತನ) (सं). वि. – निर्जीव; जड; बेशुद्ध; शक्तिहीन; चैतन्यहीन; निश्चेष्ट.
अचैतन्य (ಅಚೈತನ್ಯ) (सं) ना. – चेतनाहीनत्त्व; अज्ञान; बेशुद्धि; जाड्य; शक्तिहीनता.
अचोद्य (ಅಚೋದ್ಯ) (सं) वि. – सौजन्यशून्य; सामान्य.
(सं) ना – सामान्य विषय.

अच्च (ಅಚ್ಚ) (क) वि. – शुद्ध; निव्वळ; निर्मळ; निश्चित; न समजणारे.
अच्चक (ಅಚ್ಚಕ) (क) ना. – सलगी; मैत्री; खंडणी; करभार.
अच्चक्कि (ಅಚ್ಚಕ್ಕಿ) (क) ना. – स्वच्छ केलेले तांदूळ; सडीक तांदूळ; धुतलेले तांदूळ.
अच्चग (ಅಚ್ಚಗ) (क) ना. – मानसिक गोंधळ, संभ्रम; गडबड.
अच्चगन्नड (ಅಚ್ಚಗನ್ನಡ) (क) ना. – शुद्ध कन्नड; सुगम कानडी.
अच्चड (ಅಚ್ಚಡ) (क) ना. – पांघरूण; दुपटें; उत्तरीय.
अच्चते (ಅಚ್ಚತೆ) (क) ना. – अक्षता; विवाहप्रसंगी योजलेल्या अक्षता.
अच्चय (ಅಚ್ಚಯ) (क) वि. – अक्षय्य; अविनाशी.
—**कोल्** (—ಕೋಲು) (क) ना. – अक्षय. बाण.
अच्चर (ಅಚ್ಚರ) (क) ना. – अक्षर.
अच्चरसि (ಅಚ್ಚರಸಿ) (क) ना. – देवता स्त्री; अप्सरा.
अच्चरि (ಅಚ್ಚರಿ) (क) ना. – आश्चर्य, अचंबा; साजूकता; अप्सरा.
अच्चळि (ಅಚ್ಚಳಿ) (क) धा. – नष्ट होणें; नाश पावणें; निर्मूल होणें.
अच्चाळि (ಅಚ್ಚಾಳಿ) (क) ना. – सशक्त मनुष्य; धट्टाकट्टा.
अच्चाळिके (ಅಚ್ಚಾಳಿಕೆ) (क) ना. – धडधाकटपणा; घट्टीकट्टी.
अच्चाळु (ಅಚ್ಚಾಳು) (क) ना. – शूर; धट्टाकट्टा; समर्थ; घटमुट मनुष्य.
अच्चि (ಅಚ್ಚಿ) (क) ना. – भाकरी (बालकाच्या तोंडी असलेला शब्द) पापा, माकी; आई; स्त्री; स्तन.
अच्चिके (ಅಚ್ಚಿಕೆ) (क) ना. – 'अच्चक' पहा प्रेम; संपत्ति.
अच्चिग (ಅಚ್ಚಿಗ) (क) ना. – 'अच्चग' पहा प्रियकर; ठणका; वेदना; पीडा.
अच्चु (ಅಚ್ಚು) (क) ना. – दृढता; मुद्रण; मुद्रा; निर्दिष्टता.
अच्चुक (ಅಚ್ಚುಕ) (क) ना. – प्रेम; सलगी; आकृति; रूप.
अच्चुकट्टु (ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟು) (क) ना. – उत्तम व्यवस्था; सुव्यवस्था; तजवीज.
अच्चुकूट (ಅಚ್ಚುಕೂಟ) (क) ना. – मुद्रणालय,
अच्चुगुळि (ಅಚ್ಚುಗುಳಿ) (क) वि. – उपयुक्त; मनाजोगा; पसंत.
अच्चुत (ಅಚ್ಚುತ) (सं) ना. – अच्युत; विष्णु.
अच्चुबीग (ಅಚ್ಚುಬೀಗ) (क) ना. – कुलपाची जोडी.
अच्चुबेल्ल (ಅಚ್ಚುಬೆಲ್ಲ) (क) ना. – गुळांची ढेप; रवा.
अच्चुमेच्चु (ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚು) (क) ना. – अतिस्नेह; अत्यंत प्रेम.
अच्चुळ (ಅಚ್ಚುಳ) (क) ना. – सलगी; मैत्री; संगती.
अच्चुवणिग (ಅಚ್ಚುವಣಿಗ) (क) ना. – सरकारास विपुल कर देणारा जमीनदार.
अच्चुवळिग (ಅಚ್ಚುವಳಿಗ)

अच्चुळाय्त (ಅಚ್ಚುಳಾಯ್ತ) (क) ना. – रक्षक; पहारेकरी; सेवक; नोकर.

अच्चें (ಅಚ್ಚೇ) (क) ना. – गोंदण; अगावरील गोंदण.

अच्चेरु (ಅಚ್ಚೇರು) (क) ना. – अच्छेर; अर्धाशेर.

अच्छ (ಅಚ್ಛ) (सं) वि – स्वच्छ; स्फटिक; पातळ; अस्वल.

अच्छभल्ल (ಅಚ್ಛಭಲ್ಲ) (सं) ना. – पांढरें अस्वल.

अच्छमल्लिके (ಅಚ್ಛಮಲ್ಲಿಕೆ) (सं) ना. – मोगरीचें फूल; कोथिंबिरीचें रोप.

अच्छस्फटिक (ಅಚ್ಛಸ್ಫಟಿಕ) (सं) ना. – पारदर्शक स्फटिक.

अच्छिद्र (ಅಚ್ಛಿದ್ರ) (सं) वि. – छिद्र नसलेलें; निर्दोष; नवा; भोक नसलेलें.

अच्छिन्न (ಅಚ್ಛಿನ್ನ) (सं) वि. – संपूर्ण; सबंध; न कातरलेलें.

अच्छोटन (ಅಚ್ಛೋಟನ) (सं) ना. – शिकार, मृगया.

अच्छोद (ಅಚ್ಛೋದ) (सं) ना. – शुद्ध पाणी.

अच्युत (ಅಚ್ಯುತ) (सं) वि. – न ढळणारे; नष्ट न होणारे; च्युति नसलेले.
(सं) ना. – विष्णु.

अच्युतक (ಅಚ್ಯುತಕ) (सं) ना. – एका वृत्ताचें नाव.

अच्युताग्रज (ಅಚ್ಯುತಾಗ್ರಜ) (सं) ना. – कृष्णाचा वडील भाऊ; बलराम; इंद्र.

अज (ಅಜ) (सं) वि. – जन्म नसलेले; न जन्मणारे.
(सं) ना. – अनादि पुरुष; ब्रह्म; ब्रह्मा; विष्णु; शिव; मदन; सप्तर्षीतील एक ऋषि; समय; सूर्य; पाऊस; दशरथपिता; नायक.

अजकल्प (ಅಜಕಲ್ಪ) (सं) ना. – ब्रह्मदेवाची एक कालगणना.

अजकव (ಅಜಕವ) (सं) ना. – शिवाचा बाण; शिकार.

अजकु (ಅಜಕು) (क) धा. – भिणें; घाबरणें.

अजग (ಅಜಗ) (सं) ना. एक प्रकारचा साप; एक कवि; एक भक्त.

अजगजांतर (ಅಜಗಜಾಂತರ) (सं) ना. – शेळी व हत्ती यामधील तफावत, जमीन अस्मानाचें अंतर.

अजगण (ಅಜಗಣ) (सं) ना. – द्राविड छंदात येणारा ब्रह्म गण.

अजगण्ण (ಅಜಗಣ್ಣ) (क) ना. – महादेव; शिव; भक्तनाम.

अजगंधिके (ಅಜಗಂಧಿಕೆ) (सं) ना. – तुळस; तुळशीचें झाड.

अजगलस्तन (ಅಜಗಲಸ್ತನ) (सं) ना. – शेळीच्या गळ्याखाली लोंबणारे थान; अजागलस्तन; निरुपयोगी वस्तु.

अजगव(गाव) (ಅಜಗವ [ಗಾವ]) (सं) ना. – शिवाचा बाण; पिनाक.

अजगवपाणि (ಅಜಗವಪಾಣಿ) (सं) ना. – शिव; 'पिनाक' धनु हाती घेणारा शंकर.

अजजटि (ಅಜಜಟಿ) (सं) ना. – जटाधारी; दवना. पुदीना.

अजत्व (ಅಜತ್ವ) (सं) ना. – ब्राह्मी स्थिति.

अजध्वनि (ಅಜಧ್ವನಿ) (सं) ना. – अजासारखा ध्वनि; बें बें.

अजन (ಅಜನ) (सं) वि. – निर्जन; माणसातून उठलेला; क्षुद्र; पामर.

अजननि (ಅಜನನಿ) (सं) ना. – मातृहीन मनुष्य.

अजनि (ಅಜನಿ) (सं) ना. – मार्ग; वाट; रस्ता.

अजनिसु (ಅಜನಿಸು) (क) धा. – तिरस्कारणें; हंगविणें.

अजन्य (ಅಜನ್ಯ) (सं) वि. – अपशकुनकारक; उत्पन्न होऊ नये असा.
(सं) ना. – अनर्थसूचक भूकंपादि उपद्रव.

अजप (ಅಜಪ) (सं) ना. – अपठिक ब्राह्मण; अशुद्धवाणीचा ब्राह्मण.

अजपे (ಅಜಪೆ) (सं) ना. – मनुष्याचा सहज श्वासोच्छवास; हंसमंत्र.

अजप्रास (ಅಜಪ್ರಾಸ) (सं) ना. – प्रासामधील एक प्रास.

अजमायिसु (ಅಜಮಾಯಿಸು) (अ. दे) धा. – कल्पना करणें; अजमावणें; अंदाज घेणें.

अजमासु (ಅಜಮಾಸು) (अ. दे.) अ. – सुमारें; अंदाजें; थोडे कमी अधिक.
(अ. दे) ना. – सरासरी; अंदाज; सरासरी हिशोब.

अजमीढ (ಅಜಮೀಢ) (सं) ना. – अजमीर; शहराचें नाव; अजामीळ; युधिष्ठिराचें नांव.

अजमेद (ಅಜಮೋದ) (सं) ना. – औषधी वनस्पति; अजवान; ओवा.
अजमेंदिका (ಅಜಮೋದಿಕಾ)

अजंभ (ಅಜಂಭ) (सं) वि. – बोतरा; दात नसलेला;
(सं) ना. – बेडूक; सूर्य; दात न आलेला पुत्र.

अजय (ಅಜಯ) (सं) ना. – पराजय; अपजय; पराजित मनुष्य.

अजय्य (ಅಜಯ್ಯ) (सं) वि. – अजेय; अजिंक्य.
(सं) ना. – विष्णु.

अजर (ಅಜರ) (सं) ना. – एक झाड; गुळवेल; जरा नसलेला; देव.

अजरामर (ಅಜರಾಮರ) (सं) वि. – वृद्धावस्था व मरण नसलेला.
(सं) ना. – देवता; परमेश्वर.

अजर्य (ಅಜರ್ಯ) (सं) वि. – पचन न होणारे; न कुजणारे; न पचणारे.
(सं) ना. – मित्रत्व; सख्य.

अजश्रृंगि (ಅಜಶೃಂಗಿ) (सं) ना. – मेंढीचे शिंग; एक औषधी वनस्पति; मुरडशेंग

अजस्र (ಅಜಸ್ರ) (सं) वि. – आदि, मध्य व अंतरहित; महान्; आति मोठें.

अजहे (ಅಜಹೆ) (सं) ना. – एक जातीची वेल; खाजकुलती–कुयली.

अजागर (ಅಜಾಗರ) (सं) वि. – निद्रित; मूर्छित; बेशुद्ध; बेखबर.

अजागरूक (ಅಜಾಗರೂಕ) (सं) ना. – शुद्धि नसलेला मनुष्य.

अजागकरूते (ಅಜಾಗರೂಕತೆ) (सं) ना. – बेशुद्धि; मूर्छना; असावधान; दुर्लक्ष.

अजागलस्तन (ಅಜಾಗಲಸ್ತನ) (सं) ना. – 'अजगलस्तन' पहा

अजाग्रते (ಅಜಾಗ್ರತೆ) (सं) ना. – असावधानता; निश्चिष्टिता; मूर्छा; बेखबरी.

अजाजीव (ಅಜಾಜೀವ) (सं) ना. – धनगर, मेंढपाळ; मेंढ्या पाळून उपजीवन करणारा.

अजाड्य (ಅಜಾಡ್ಯ) (सं) ना. – निरोगीपणा; आरोग्य.

अजाण (ಅಜಾಣ) (क) ना. – अज्ञान; नेणता; मूर्ख; धड्डोबा.

अजांड (ಅಜಾಂಡ) (सं) ना. – ब्रह्मांड; भूमि; विश्व; जगत्

अजात (ಅಜಾತ) (सं) वि. – अजन्मा; नसलेला.
(सं) ना. – शिव, भक्त.

अजातशत्रु (ಅಜಾತಶತ್ರು) (सं) ना. – वैरी नसलेला; दयाळु; सात्त्विक; गरीब; युधिष्ठिर.

अजानेय (ಅಜಾನೇಯ) (सं) ना. – जातिवंत घोडा;

अजामिळ (ಅಜಾಮಿಳ) (सं) ना – 'अजमीढ' पहा. कृष्णभक्ताचें नांव.

अजि (ಅಜಿ) (क) वि. – गिजबीज; खाडाखोड; चित्खाट.
—गिजि (—ಗಿಜಿ) (क) ना. – वस्त्रगाळ पूड.

अजिंक्य (ಅಜಿಂಕ್ಯ) (सं) वि. – अजेय; न जिंकतां येणारा.

अजित (ಅಜಿತ) (सं) ना. – विष्णु; शिव; न जिंकलेला; जैन; तीर्थंकर.

अजितृ (ಅಜಿತೃ) (सं) ना. – नायक; चालक.

अजिन (ಅಜಿನ) (सं) ना. – कातडें; चर्म; चामडें.

अजिनपत्रें (ಅಜೀನಪತ್ರೆ) (सं) ना. – वटवाघुळ; चर्मपंखी.

अजिर (ಅಜಿರ) (सं) वि. – शीघ्र; चलाख.
(सं) ना. – ज्ञानेंद्रिय; वायु; शरीर; बेडूक; अंगण.

अजिवान (ಅಜಿವಾನ) (सं) ना. – ओवा; अजमोदा.

अजिह्म (ಅಜಿಹ್ಮ) (सं) वि. – सरळ; समीप; जवळचा.

अजिह्मग (ಅಜಿಹ್ಮಗ) (सं) ना. – बाण; उपनिवेश; समीपगमन.

अजिह्व (ಅಜಿಹ್ವ) (सं) ना. – बेडूक

अजीगर्त (ಅಜೀಗರ್ತ) (सं) ना. – वेदकालीन ऋषि.

अजीर्णांश (ಅಜೀರ್ಣಾಂಶ) (सं) ना. – किंचित् अपचन; न विरघळलेला भाग.

अजीवनि (ಅಜೀವನಿ) (सं) ना. – मरण; मृत्यु; शाप.

अजुर (ಅಜುರ) (सं) ना. – वृक्षविशेष; नीळीचे झाड.

अजे (ಅಜೆ) (सं) ना. – मूळ प्रकृति; माया; ब्रह्म; शेळी.

अजेय(जेय्य) (ಅಜೇಯ[ಜೇಯ್ಯ]) (सं) वि. – अजिंक्य; अपराजित.

अज्ज(ज्जु) (ಅಜ್ಜ [ಜ್ಜು]) (क) ना. – अनुकूल समय; योग्य वेळ; शुभशकुन; आर्य; म्हातारा; आजोबा.

अज्जग (ಅಜ್ಜಗ) (क) ना. – मिळकत; प्राप्ति; अर्जन.

अज्जि (ಅಜ್ಜಿ) (क) ना. – आर्य स्त्री; वृद्धा; अज्जी, आजी.

अज्जिगे (ಅಜ್ಜಿಗೆ) (क) ना. – एक जातीचें सुवासिक फूल; मोगरी.

अज्जु (ಅಜ್ಜು) (क) ना. – सलगीने राहणे; स्नेहभेट.

अज्जुके (ಅಜ್ಜುಕೆ) (क) ना. – देवदासी.

अज्जुगे (ಅಜ್ಜುಗೆ) (क) ना. – मालतीपुष्प; जायफळ.

अज्ञते (ಅಜ್ಞತೆ) (सं) ना. – अज्ञान; मूर्खपणा; बुद्धिहीनता.

अज्ञानकृत (ಅಜ್ಞಾನಕೃತ) (सं) वि. – अजाणतां केलेलें; नकळत झालेलें.

अज्ञानि (ಅಜ್ಞಾನಿ) (सं) वि. – निर्बुद्ध; धड्डु; ठोंब्या.
(सं) ना. – मूर्ख; बिनडोक.

अज्ञेय (ಅಜ್ಞೇಯ) (सं) वि. – न समजण्यासारखें; गूढ; अगाध.
(सं) ना. – परतत्त्व; श्रेष्ठतत्त्व.

अंचडि (ಅಂಚಡಿ) (क) ना. – पांघरूण; गोधडी; कापड.

अंचन (ಅಂಚನ) (सं) ना. – गमन; गणितातील भाग; बांक; वाकविणें.

अंचल (ಅಂಚಲ) (सं) ना. – पदर; कापडाचा शेवटचा भाग; कांठ.

अंचित (ಅಂಚಿತ) (सं) वि. – गत; वाकलेला; स्पष्ट; स्वच्छ; चकाकणारा.

अंचु (ಅಂಚು) (क) धा. – वेळ साधणं; संधि साधणें; शाकारणें; कौले लावणें.
(क) ना. – कांठ; धारी.

अंचुबट्टे (ಅಂಚುಬಟ್ಟೆ) (क) ना – लंगोट; परकर.

अंचे (ಅಂಚೆ) (क) ना. – टपाल; पत्र.

अंचेकट्टे (ಅಂಚೆಕಟ್ಟೆ) (क) ना. – टपाल कचेरी; पोष्ट ऑफीस.

अंचेदार (ಅಂಚೆದಾರ) (क) ना. – टपालाधिकारी; पोष्ट मास्तर.

अंचेयाळु (ಅಂಚೆಯಾಳು) (क) ना. – पत्रे वाटणारा; पोष्टमन.

अंजन (ಅಂಜನ) (सं) ना. – लेप; रात्र; जाळ; दिग्गज; पश्चिम वा नैर्ऋत्य दिशेचा हत्ती; खंदक; स्वच्छ करणें; स्वच्छता.

अंजनक्रिये (ಅಂಜನಕ್ರಿಯೆ) (सं) ना. – विलेपन; लेप लावण्याचें काम; चोळणें.

अंजना(ने) (ಅಂಜನಾ[ನೆ]) (सं) ना. – अंजनी देवी; हनुमंत माता; उत्तर दिशेची हत्तीण.

अंजनाद्रि (ಅಂಜನಾದ್ರಿ) (सं) ना. – तिरुपतीजवळील एक बेंट; हंपी जवळचे बेंट; कळकीचें बेंट.

अंजनि (ಅಂಜನಿ) (सं) ना. – वेळूची गुंफा; वेणुकुंज.

अंजलि(जुलि) (ಅಂಜಲಿ[ಜುಲಿ]) (सं) ना. – ओंजळ; शीर; हाताचा खोलगट तळवा; पसा.

अंजलिपुट (ಅಂಜಲಿಪುಟ) (सं) ना. – 'अंजलि' पहा.

अंजलिबंध (ಅಂಜಲಿಬಂಧ) (सं) ना. – कपाळाला हात लावून केलेला नमस्कार.

अंजस (ಅಂಜಸ) (सं) वि. – योग्य; समंजस; सरळ; प्रामाणिक.

अंजि (ಅಂಜಿ) (क) ना. – सरकी काढलेला कापूस; पेळु.

अंजिके (ಅಂಜಿಕೆ) (क) ना. – भय; भीति; घाबरेपणा; काळजी.

अंजिसु (ಅಂಜಿಸು) (क) धा. – भिववणें; घाबरविणें.

अंजीर (ಅಂಜೀರ) (सं) ना. – अंजीर फळ.

अंजु (ಅಂಜು) (क) धा. – भिणें; घाबरणें.
(क) ना. – भय, धडकी; घबराट.

अंजुकुलि } (ಅಂಜುಕುಳಿ) (क) वि. – भित्रा; धैर्यहीन; नपूंसक.
अंजुगुलि } (ಅಂಜುಗುಳಿ)

अंजुलि(ळि) (ಅಂಜುಲಿ[ಳಿ]) (क) ना. – ओंजळ; पसा

अंजुळि (ಅಂಜುಳಿ) (क) ना. – झारीची तोटी.

अंजूर (ಅಂಜೂರ) (क) ना. – अंजीर फळ

अट (ಅಟ) (सं) ना. – संचार; सहस; फिरती; नड; अट; शर्त.
(क) ना. – खेळ; लंवडाव; नजरबंदीची विद्या; बाधा; हरकत; काठी; कोंब; विलंब; वेळ

अटकायिसु (ಅಟಕಾಯಿಸು) (क) धा. – आडवें येणें; हरकत घेणें; अटकविणें; अडकणें.

अटकिसु (ಅಟಕಿಸು) (क) धा. – अडकणें; गुतणें. गुंतविणें.

अटतटि (ಅಟತಟಿ) (क) ना. – हरकत; अडचण; तारांबळ

अटन (ಅಟನ) (सं) ना. – फिरती; भ्रमंती; झोका; डोल; हलणें

अटनि (ಅಟನಿ) (सं) ना. – बाणाचें टोक; धनुष्याची दोरी; ज्या; मूस; अटणी.

अटमट (ಅಟಮಟ) (क) ना. – फसवणूक; लबाडी; ठगी; हातचलाखी.

—इसु (— ಇಸು) (क) धा. – फसविणें; ठकविणें.

अटमटिग (ಅಟಮಟಿಗ) (क) ना. – जादुगार; गारुडी; हातचलाखी करणारा.

अटरुष(रूष) (ಅಟರುಷ[ರೂಷ]) (क) ना. – अडूळसा; अडूळशाचें झाड.

अटवट (ಅಟವಟ) (क) ना. – 'अटमट' पहा.

अटवणे (ಅಟವಣೆ) (अ. दे) ना. – आठवण; कारभार; खंडणी; गणित.

अटवि (ಅಟವಿ) (सं) ना. अरण्य; जंगल; वन; रान.

अटविक (ಅಟವಿಕ) (क) ना. – जादुगार; बहुरूपी; वेषधारी; सोंगाडा.

अटवीचर (ಅಟವೀಚರ) (सं) ना. – वनचारी; गिरिजन; बेरड; बंजारी.

अटव्यवि (ಅಟವ್ಯವಿ) (सं) ना. – रानमेंढी. (अवि-मेंढी)

अटाण (ಅಟಾಣ) (क) ना. – अठाण नामक कर्नाटकी राग; कानडा रागाचा एक प्रकार; अडाणा.

अटिग (ಅಟಿಗ) (क) वि. – खेळ करणारा; खेळिया; खेळाडु; खेळवणारा.

अटिसु (ಅಟಿಸು) (क) धा. – खेळणें; फिरणें; अटविणें.

अटे (ಅಟೆ) (क) ना. – खेळ.

अटोंप (पु) (बु) (ಅಟೋಪ[ಪು][ಬು]) (अ. दे.) ना. – पकड; आवर पकड; सिद्धता.

अट्ट (ಅಟ್ಟ) (क) वि. – पड; पडीक; नापीक.

अट्टकवल् (लु) (ಅಟ್ಟಕವಲ [ಲು]) (क) ना. जवळची शाखा.

अट्टट्टि (ಅಟ್ಟಟ್ಟಿ) (क) ना. – बातमीदार; माहिती देणारा; निरोप्या; फरीष्ता.

अट्टट्टिके (ಅಟ್ಟಟ್ಟಿಕೆ) (क(ना. – पाठलाग; माग; पीडा.

अट्टिणे (ಅಟ್ಟಣೆ) (क) ना. – उंच गोपूर.

अट्टत्तेंगु (ಅಟ್ಟತೆಂಗು) (क) ना. – सुका नारळ गुडगुडे.

अट्टपडि (ಅಟ್ಟಪಡಿ) (क) ना. – लाठी; लांब काठी.

अट्टवणे (ಅಟ್ಟವಣೆ) (क) ना. – पुस्तक ठेवण्याचे तिकाटणें; ग्रंथासन.

अट्टवे (ಅಟ್ಟವೆ) (क) ना. – अष्टमी; अमावास्या किंवा पूर्णिमा या तिथीपासून आठवा दिवस.

अट्टाहास (ಅಟ್ಟಹಾಸ) (सं) ना – खिदळणें; खोकळणे; आक्रोश प्रौढी. आरास करणें.

अट्टळ (ಅಟ್ಟಳ) (क) ना. – अडचण; गोंधळ; मंडळ.

अट्टळे (ಅಟ್ಟಳೆ) (क) ना. – राजवाड्याचा एक भाग; कोट; गच्ची; माळवद; धावे; छातीइतक्या उंचीची भिंत.

अट्टाल (लक) (ಟ್ಟಾಲ [ಲಕ]) (सं) ना. – माडीचा एक भाग; राजवाडा; बुरूज.

अट्टास (ಅಟ್ಟಾಸ) (क) ना. – अट्टहास; उत्साहातिरेक; हास्य.

अट्टि (ಅಟ್ಟಿ) (क) ना. – वाडी; कोठी.

अट्टिगालिग (ಅಟ್ಟಿಗಾಲಿಗ) (क) ना. – परीट; धोबी.

अट्टिसु (ಅಟ್ಟಿಸು) (क) धा. – अटविणें; वळवणें; ताब्यांत ठेवणें शिजवणें शिजवून घट्ट करणें.

अट्टु (ಅಟ್ಟು) (क) ना, – सामीप्य; बांधःय; जमवून घेणें.
(क) धा. पाठविणें; पाठलाग करणे; पळविणे; ढकलणे; अटविणें.

अट्टुंबलि (ಅಟ್ಟುಂಬಳಿ) (क) ना. – ग्रंथासन; जेवण करण्यासाठी वापरावयाचें तिकाटणें; अडणी.

अट्टुळि (ಅಟ್ಟುಳಿ) (क) ना – त्रास; पीडा; शिकारीचा मृग; लोकसमूह; गर्दी.

अट्टे (ಅಟ್ಟೆ) (क) वि – वाकलेले
(क) ना – धड; शिरावाचून देह; पायतनाचा तळ; रुंद; सार; वाकलेली कांठी; जळू.

अट्टोळि (ಅಟ್ಟೊಳಿ) (क) ना – माळवद; मजला; माळा; उतरती माळी.

अट्ये (ಅಟ್ಯೆ) (क) ना – फिरती; डंडगणी; भटकंती.

अटलु (ಅಟಲು) (क) ना – चिखल; पाणसळ जमीन; दलदल.

अठाणा (ಅಠಾಣಾ) (क) ना – अडाणा; 'अटाण' पहा.

अड (ಅಡ) (क) वि – अडवा; अडवातिडवा; वेडावाकडा.
(क) ना – विरोध; उशीर; विलंब; क्षुद्र; दाव; ठेका.

अडक (ಅಡಕ) (क) ना – ठासभरती; भरमाप; मर्यादा; लपणें; संग्रह; संक्षेप; लपण्याचें ठिकाण.

अडकल (लु) (ಅಡಕಲ [ಲು]) (क) धा – एकावर एक ठेवणें; शीग लावणें; चवड उभारणें.
(क) ना – उतरंड; चवड; चळत.

—कोणे (—ಕೋಣೆ) (क) ना – अडगळीची खोली.

अडकिल् (ಅಡಕಿಲ್) (क) ना – 'अडकल्' पहा.

अडकु (ಅಡಕು) (क) धा – गच्च भरणें; दाबून खुपसणें; कोंबणें; शीग लावणें; चळत रचणें; मिसळणें; मावणें; निग्रह करणें; रास करणें; उतरणें.

अडके (डिके) (ಅಡಕೆ [ಡಿಕೆ]) (क) ना – सुपारी; विड्यातील सुपारी; सुपारीबाग. इच्छा; आशा. आकांक्षा.

अडकोत्तु (ಅಡಕೊತ್ತು) } (क) ना – अडकित्ता.
अडकत्तरी (ಅಡಕತ್ತರಿ) }

अडग (ಅಡಗ) (क) ना – लपंडाव; अदृश्य होणें; अंतर्धानता.

अडगलु (ಅಡಗಲ್ಲು) (क) ना – ऐरण.

अडगणिसु (गाणिसु) (ಅಡಗಣಿಸು [ಗಾಣಿಸು]) (क) धा – अडचणींत येणें; अडणें; नडणें.

अडगिसु (ಅಡಗಿಸು) (क) धा – नष्ट होणें; लपविणें; नियंत्रण करणें; संक्षेपणें; झांकणें.

अडगु (ಅಡಗು) (क) धा – लपणें; दृष्टिआड होणें; आड होणें; नाहीसें होणें; वाकणें.
(क) ना – 'अडग' पहा. मांस; कंड; रहस्य; मथितार्थ.

अडगुचुच्चुगे (ಅಡಗುಚುಚ್ಚುಗೆ) (क) ना – मास भाजण्याचे साधन.

अडगे (ಅಡಗೆ) (क) ना – स्वयंपाक; जेवण, भोजन.

अडगेडे (ಅಡಗೆಡೆ) (क) धा – अडवा पडणें; साष्टांग नमस्कार घालणें.

अडंगारत्त (ಅಡಂಗಾರತ್ತ) (क) ना – किल्ल्यात राहणारा; किल्लेदार; गडकरी.

अडंगिसु (ಅಡಂಗಿಸು) (क) धा – लपविणें.

अडंगु (ಅಡಂಗು) (क) धा – 'अडगु' पहा.

अडचणे (ಅಡಚಣೆ) (अ. दे.) ना – तुटवडा; वाण; अभाव; अडचण; संकट; खोळंबा.

अडचु (ಅಡಚು) (क) धा – धरणें; खुपसणें; झांकणें.

अडतर (ಅಡತರ) (क) ना – व्यसन; निरुपयोगिता; विषाद; निस्तेज; अडणा; अडकांठी.

अडनडे (ಅಡನಡೆ) (क) ना – अनाडी; अडाणी; अडमुठा.

—तन (—ತನ) (क) ना – अडाणीपणा; अडमुठेपण.

अडप (ಅಡಪ) (क) ना – चंची; न्हाव्याची धोकटी; विड्याची पट्टी; पानपट्टी; पिशवी.

अडपवळ (ळ्ळ) (ಅಡಪವಳ [ಳ್ಳ]) (क) ना – न्हावी; विडा देणारा नोकर, कंचुकी

अडपु (ಅಡಪು) (क) ना – हडप; कुत्र्याची लूत; कुत्र्याचा चर्मरोग, आश्रय.

अडबडिसु (ಅಡಬಡಿಸು) (क) धा – गडबडणें; हटावणे; एकदम सरणें.

अडबळ (वळ) (ಅಡಬಳ [ವಳ]) (क) ना – स्वयंपाकी; आचारी; मांसपाचक.

अडबे (ಅಡಬೆ) (क) ना – क्रौर्य; क्रूरपणा.

अडयाळ (ಅಡಯಾಳ) (क) ना कला; खूण; ओळख.

अडर् (डुर्) (ಅಡರ [ಡುರ]) (क) धा – चढणें; वाढणें; चिकटणें; वर पडणें.

अडरासु (ಅಡರಾಸು) (क) धा. – आशा दाखवणें; घाई करणें.

अडरिसु (ಅಡರಿಸು) (क) धा – दाबणें; चिकटविणें; चढविणें.

अडरु (ಅಡರು) (क) धा – 'अडर्' पहा.

—इके (—ಇಕೆ) (क) ना – चढ.

अडर्चिसु (ಅಡರ್ಚಿಸು) (क) धा – आणून देणें; पोंचविणें; गोळा करणें.

अडर्चु (ಅಡರ್ಚು) (क) धा – सिद्ध होणें; वर चढणें; घालणें.

अडर्पु (ಅಡರ್ಪು) (क) ना – विश्वास; श्रद्धा; रास; समह; प्रतिबिंब; राख; तळ.

अडलु (ಅಡಲು) (क) धा – हलविणें; थरकापणें; भिणें
(क) ना – भीति; थरकाप; दिशाभूल.

अडवट्ट (ಅಡವಟ್ಟ) (क) वि – वाकडातिकडा; कुरूप.

अडवि (ಅಡವಿ) (क) ना – अरण्य; जंगल; वन; अटवी; रान.

—किच्चु (—ಕಿಚ್ಚು) (क) ना – वणवा

—ताण (—ತಾಣ) (क) ना – वनप्रदेश;

—पालागु (—ಪಾಲಾಗು) (क) ना – दिशाभूल, निर्वासित-

अडवु (ಅಡವು) (क) ना – अडचण; परिपूर्णता; संतोष; अडकांठी; घोंड

अडसरणे (ಅಡಸರಣೆ) (क) ना – अडकाठी; अडचण; वाण.

अडसल (ಅಡಸಲ) / **अडसल बडसल** (ಅಡಸಲ ಬಡಸಲ) (क) वि. – अर्धेकच्चें; कच्चे. अर्धवट शिजलेलें, असह्य वागणुकीचा.

अडसले (साल) (ಅಡಸಲೆ [ಸಾಲ]) (क) ना – अङ्कळशाचें झाड.

अडसु (ಅಡಸು) (क) धा – डकवणें; उत्पन्न होणें; बडवणें; चिकटणें.

अडहडिसु (ಅಡಹಡಿಸು) (क) धा – वर पडणें; घट्ट पकडणें; गडबडणें; दृढ होणें; गडबड करणें.

अडहाय् (ಅಡಹಾಯ್) (क) धा – अडवे येणें; बंद पडणें; विलंबणें.

अडहु (ಅಡಹು) (क) ना – 'अडवु' पहा.

अडाडि (ಅಡಾಡಿ) (क) ना – गडबड; घाई; त्वरा. (क) वि – घाईचा; गडबडीचा.

अडायिसु (ಅಡಾಯಿಸು) (क) धा – थांबविणें; अडविणें; विरोधणें.

अडायुध (ಅಡಾಯುಧ) (क) ना – एक तऱ्हेचें खड्ग.

अडावुडि (ಅಡಾವುಡಿ) (क) वि – गडबड्या; घाईतला. (क) ना – घाई; गोंधळ; भांडण; बंड.

अडि (ಅಡಿ) (क) ना – पाप; पाऊल; कवितेतील चरण; तळ; बूड. (क) वि – पिकलेले; पाडास आलेले. मुक्त; नीच; व्यर्थ.

अडिकिल् (ಅಡಿಕಿಲ್) (क) ना – रास; (क) धा. एकावर एक ठेवणें; शीग रचणें.

अडिकेडु (ಅಡಿಕೆಡು) (क) धा – हातपाय गाळणें; धीर सोडणें; भिणें; स्वच्छ होणें.

अडिग (ಅಡಿಗ) (क) ना. – सापाचें बीळ; सपेरा; सापाला खेळवणारा गारुडी; पाय असलेला.

अडिगडिगे (ಅಡಿಗಡಿಗೆ) (क) अ. – वारंवार; पावलोंपावलीं; सारखें.

अडिगट्टु (ಅಡಿಗಟ್ಟು) (क) ना. – लाकूड; जळण; पाया; आधार.

अडिगंटु (ಅಡಿಗಂಟು) (क) ना. – तळची राड; महावृक्ष; वड.

अडिगल्लु (ಅಡಿಗಲ್ಲು) (क) ना. – लोहाराची ऐरण; पायाचा दगड.

अडिगिडु (ಅಡಿಗಿಡು) (क) धा. – 'अडिकेडु' पहा.

अडिगे (ಅಡಿಗೆ) (क) ना. – स्वयंपाक; जेवण; भोजन; स्वयंपाकाची वस्तु.

अडिगेडु (ಅಡಿಗೆಡು) (क) धा. – मुळासकट उपटणें; 'अडिकेडु' पाहा.

अडिगेडे (ಅಡಿಗೆಡೆ) (क) धा. – अडवे पडणें; खालीं पडणें.

अडिगेयव (ಅಡಿಗೆಯವ) (क) ना. – 'आंधसिक' पहा.

अडिगै (ಅಡಿಗೈ) (क) धा. – पराजित करणें; कमीपणा देणें; खालीं घालणें. (क) ना. – पराजय; पीछेहाट; मागें पाऊल; तळहात.

अडिदावरे (ಅಡಿದಾವರೆ) (क) ना. – पदकमल.

अडिदास (ಅಡಿದಾಸ) (क) ना. – पादसेवक; भक्त.

अडिनेल (ಅಡಿನೆಲ) (क) ना. – पाताळलोक.

अडिपाय (ಅಡಿಪಾಯ) (क) ना. – पाया; आधार.

अडिमुट्ट (ಅಡಿಮುಟ್ಟು) (क) अ. – मुळासकट; खालपर्यंत; शेवटपर्यंत.

अडिमे (ಅಡಿಮೆ) (क) ना. – सेवकवृत्ति; नीचता.

अडिय (ಅಡಿಯ) (क) ना. – शूद्र; सेवक.

अडिरज (ಅಡಿರಜ) (क) ना. – पायधूळ; चरणरज.

अडिव (ಅಡಿವ) (क) ना. – जन्म; उत्पत्ति; अस्तित्व.

अडिवज्र (ಅಡಿವಜ್ರ) (क) ना. – कृतकमणि.

अडिवणल् (लु) (ಅಡಿವಣಲ್ [ಲು]) (क) ना. – तळची राड; चिखल.

अडिवि (वे) (ಅಡಿವಿ [ವೆ]) (क) ना. – अरण्य; वन; जंगल.

अडिसु (ಅಡಿಸು) (क) धा. – स्वयंपाक करणें. रांधणें, शिजविणें.

अडिहुडिमाडु (ಅಡಿಹುಡಿಮಾಡು) (क) धा. – वस्त्रगाळ पूड करणें; पीठ करणें; तुडवणें.

अडु (ಅಡು) (क) धा. – स्वयंपाक करणें; शिजवणें; रांधणें; पिकणें; भोजन बनविणें. (क) ना. – आव्हानाचा शब्द; फळ मऊ होणें.

अडुकु (ಅಡುಕು) (क) धा. – लपणें; ठासून भरणें.

अडुकूळ् (गुळ्) (ಅಡುಕೂಳ್ [ಗುಳ್]) (क) ना. – माडी; माळवद; अन्न; प्रभृती, इत्यादि.

अडुगब्बु (ಅಡುಗಬ್ಬು) क ना. – इंधन; जळण; वाडा.

अडुगायि (ಅಡುಗಾಯಿ) (क) ना. – गरम लोणचे.

अडुगूलज्जि (ಅಡುಗೂಲಜ್ಜಿ) (क) ना. – म्हातारी; वृद्ध स्वयंपाकीण.

अडुगे (ಅಡುಗೆ) (क) ना. – स्वयंपाक; पाक; भोजनवस्तु.

अडुमडके (ಅಡುಮಡಕೆ) (क) ना. – कुकर. स्वयंपाकाचे भांडें; पाकपात्र.

अडुपाय (ಅಡಪಾಯ) (क) ना. – वेगळी वाट; वेगळा रस्ता.

अडुर् (ಅಡುರ್) (क) धा. – थांबवणें; तटविणें; व्यापणें; मापणें.

अडुवळ (ಅಡುವಳ) (क) ना. – आचारी, बल्लव; स्वयपाकी; महाराज.

अडुसु (ಅಡುಸು) (क) ना. – चिखल; राड; पंक; गढूळ पाणी.

अडे (ಅಡೆ) (क) अ. – 'रे, अरे', वाचक शब्द
(क) ना. – स्थळ; दुकान; एक प्रकारची अंबोळी; धावन. वस्त्राचा कांठ.
(क) धा. – भरणें; पूर्ण करणे; जमविणें; तटविणें; मान्य करणें.
—हाकु (—ಹಾಕು) (क) धा. – अडी घालणें; उबेवर पिकवणें, उबविणें.
अडेयुडुगु (ಅಡೆಯುಡುಗು) (क) धा. – स्थळ सोडणें.
अडेवोत्तु (ಅಡೆವೊತ್ತು) (क) धा. – अर्धवट अंगावर घेणें.
अड्ड (ಅಡ್ಡ) (क) वि. – पुष्कळ; आडवें; वाढावू.
(क) ना. – विरोध; हरकत.
अड्डकट्टु (ಅಡ್ಡಕಟ್ಟು) (क) धा. – थांबविणें; हरकत घेणें; अडचण उत्पन्न करणें; विरोधणें
(क) ना. – निर्वंध.
अड्डकते (ಅಡ್ಡಕತೆ) (क) ना. – उपकथा; उपाख्यान; आडकथा.
अड्डकल्लु (ಅಡ್ಡಕಲ್ಲು) (क) ना. – जातें; चक्की.
अड्डकसबु (ಅಡ್ಡಕಸಬು) (क) ना. – जोडधंदा; उपधंदा.
अड्डकूसु (ಅಡ್ಡಕೂಸು) (क) ना. – काखेतील मूल; कमरेवरील मूल; कडेवरचें पोर; कुकुवाळ.
अड्डगिसु (ಅಡ್ಡಗಿಸು) (क) धा. – पकडणें; धरणें; हरकत घेणें.
अड्डंके (ಅಡ್ಡಂಕೆ) (क) धा – हरकत करणें; विरोध करणें; डावीकडून उजवीकडे मोजलेले अंक.
—हाकु (—ಹಾಕು) (क) धा. आडकाठी घालणें; अडथळा आणणें.
अड्डचाट्टु (ಅಡಚಾಟು) (क) ना. – पडदा; लाट; अडोसा.
अड्डण (ಅಡ್ಡಣ) (क) ना. – ढाल; सणाचें जेवण.
अड्डणिगे (ಅಡ್ಡಣಿಗೆ) (क) ना. – तिपाई; तिवई; अडणी; तिकाटणें.
अड्डताकु (ಅಡ್ಡತಾಕು) (क) धा. – आडवा येणें; हरकत घेणें.
अड्डतिड्ड (ಅಡ್ಡತಿಡ್ಡ) (क) वि. – आडवातिडवा; तेढा; वाकडातिकडा.
—आइल (—ಆಯಿಲ) (क) ना. – विरोधी; प्रतिस्पर्धी.
अड्डतोडरु (ಅಡ್ಡತೊಡರು) (क) धा. – पीडा देणें; आड येणें; मध्यें येणें; आडवा पडणें; तटविणें.
अड्डदेरेसु (ಅಡ್ಡದೆರೆಸು) (क) धा. – हरकत करणें; मध्यें येणें; तटविणें; थांबविणें;
अड्डदोड्डण (ಅಡ್ಡದೊಡ್ಡಣ) (क) ना. – ढालाईत पायदळ.
अड्डनाम (ಅಡ್ಡನಾಮ) (क) ना. – आडनाव; उपनाम; कुलनाम.
अड्डनुडि (ಅಡ್ಡನುಡಿ) (क) ना. – दुष्ट भाषण; विरुद्ध भाषण; आवाच्य भाषा.
अड्डने (ಅಡ್ಡನೆ) (क) अ. – पलीकडे; तिकडे; पैल; पार.

अड्डमोरे (ಅಡ್ಡಮೋರೆ) (क) ना. – दुर्मुख; वाकडें तोंड; असमाधानी समय.
अड्डयिसु(विसु) (ಅಡ್ಡಯಿಸು [ವಿಸು]) (क) धा. – 'अड्डगिसु' पहा.
—ह् (—ಹ) (क) ना. – हरकत; प्रतिबंध; विलंब.
अड्डरि (ಅಡ್ಡರಿ) (क) धा. – थांबविणें; तटविणें
अड्डलु (ಅಡ್ಡಲು) (क) ना. – अडचण; रुंदी; संकट; त्रास.
अड्डवरि (ಅಡ್ಡವರಿ) (क) धा. – आडवें जाणें; कुमार्गानें जाणें; आडमार्ग धरणें.
(क) ना. – कुमार्ग; पायवाट.
अड्डवार (ಅಡ್ಡವಾರ) (क) ना. – सुट्टीचा दिवस; आडवार; नेमलेल्या दिवसाखेरीजचा दिवस; अयोग्य दिवस.
अड्डसालु (ಅಡ್ಡಸಾಲು) (क) ना. – आडवी ओळ.
अड्डसुळि (ಅಡ್ಡಸುಳಿ) (क) धा. – आडवें जाणें; अपशकुन करणें
(क) ना. – दुश्चिन्ह; अपशकुन.
अड्डहादि (ಅಡ್ಡಹಾದಿ) (क) ना. – पायवाट; आडमार्ग; कुमार्ग. दुर्वर्तन; बदचाल.
अड्डादिड्डि (ಅಡ್ಡಾದಿಡ್ಡಿ (क) ना. – 'अड्डतिड्ड' पहा.
अड्डि (ಅಡ್ಡಿ) (क) ना. – आडकाठी; विरोध; विलंब. हरकत
अड्डिके (ಅಡ್ಡಿಕೆ) (क) ना. – गळ्यातील दागिना, कंठाभरण.
अड्डिगे (ಅಡ್ಡಿಗೆ) (क) ना. – लाडू; भोजन; स्वयंपाक.
अड्डे (ಅಡ್ಡೆ) (क) ना. – तुळई; कावड, दांडीच्या दोन्ही टोकांला ओझें टांगून नेण्याची कांब.
अड्डोकल्लु (ಅಡ್ಡೊಕ್ಕಲು) (क) ना. – नवीन मनुष्य; नवा रयत.
अड्ल (ಅಡ್ಲ) (क) ना. – पडवळाचा वेल.
अड्लिगे (ಅಡ್ಲಿಗೆ) (क) ना. – उथळ बुट्टी; शितर; पसरट टोपली; परडी.
अण (ಅಣ) (क) अ. – दिग्वाचक प्रत्यय.
अणक (ಅಣಕ) [क] ना. – सामीप्य; दृढबंध; स्थैर्य; हास्य; थट्टा; पीडा; त्रास; सुलभता; सौंदर्य.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा. – हंगविणे; थट्टा करणे; पाणउतार करणे; अपमान करणें.
अणकु (ಅಣಕು) (क) धा. – लवणें; दडणें; छपणें; दबणें; वाकणें.
अणकुवे (ಅಣಕುವೆ) (क) ना. – नम्रता; सभ्यता; नीति.
अणगिसु (ಅಣಗಿಸು) (क) धा. – कमी करणें; चेष्टा करणें; अपमान करणें; हंगविणें; लपविणें.
अणगु (ಅಣಗು) (क) धा. – 'अणकु' पहा
अणचि (ಅಣಚಿ) (क) ना. – ताळ; मेळ; धरबंद; शिस्त; नियमबद्धता.
अणचु (ಅಣಚು) (क) धा, – नम्र होणे, लीन होणें.

अणजि (णंबे) (ळंबे) (ಅಣಜಿ [ಣಂಬೆ] [ಳಂಬೆ]) (क) ना.–कुत्र्याची छत्री; अळंबी; पावसाळ्यांत उत्पन्न होणारी एक वनस्पती; भुई फोड.

अणदिगे (ಅಣದಿಗೆ) (क) ना.–पाण्याचा कुजा; माठ; गळंतिका.

अणं (ಅಣಂ)(क) अ.–थोडें सुद्धा; किंचित हि.
(क) वि.–अतिसूक्ष्म; क्षुद्र; तिरस्करणीय.

अणल् (लु) (ಅಣಲ್[ಲು]) (क) ना.–तोंडांतला खालचा भाग; खार; चाननी.

अणले (ಅಣಲೆ) (क) ना.–वनस्पति-विशेष.

अणसु (ಅಣಸು) (क) ना.–समूह; थवा; कळप; मूठ.

अणि (ಅಣಿ) (सं) ना.–नेडें; रथाच्या खांबाचा निमूळता भाग; सीमा; मर्यादा; योग्यता.
(क) ना.–समुच्चय; विनय; सौंदर्य; नियमितपणा; क्रम; सैन्याची रांग.

अणिकट्ट (ಅಣಿಕಟ್ಟು) (क) ना.–पीळ; पीळ घालण्याचा खांब.

अणिकल्लु (ಅಣಿಕಲ್ಲು) (क) ना.–गोफणगुंडा; गोफणीचा दगड.

अणिकार (ಅಣಿಕಾರ) (क) ना.–तयारी.

अणिकूसु (ಅಣಿಕೂಸು) (क) ना.–अर्भक; बाळ; लाडका मुलगा; प्रथम संतती; पहिल्टकरीण.

अणिग (ಅಣಿಗ) (क) ना.–ऋणको; कर्जदार.

अणिगे (ಅಣಿಗೆ) (क) ना.–फणी; आज्ञा; परवानगी.

अणिपाडु (ಅಣಿಪಾಡು) (क) ना.–रहस्य; मथितार्थ; मर्म.

अणिमा (ಅಣಿಮಾ) (सं) ना.–अष्टसिद्धिपैकी एक; बारकावा; अतिसूक्ष्मता.

अणियरं (ಅಣಿಯರಂ) (क) वि.–श्रेष्ठ; वडील; अतिशय.
(क) अ.–नाजूकपणानें; विनयेंकरून.
(क) ना.–योग्यता; मोठेपणा; विनय.

अणियु (ಅಣಿಯು) (क) धा.–मारणे; आपटणें.

अणिलु (ಅಣಿಲು) (क) ना.–खार; चाननी.

अणु (ಅಣು) (सं) ना.–कण; रेणु; अतिसूक्ष्म वस्तु.

—रेणु (—ರೇಣು) (क) ना.–सूक्ष्मकण.

—वाद (—ವಾದ) (सं) ना.–विज्ञानातील अणुतत्त्वविचार.

अणुग (ಅಣುಗ) (क) ना.–लहान मूल; अर्भक; पुत्र.

—इगि (—ಇಗಿ) (क) ना.–लाडकी लेक; पुत्री; कन्या.

अणुगिनव (ಅಣುಗಿನವ) (क) ना.–विदूषक; खुषमस्कऱ्या; गोड्डी; हसविणारे पात्र.

अणुगिरिवोय् (ಅಣುಗಿರಿವೊಯ್) (क) धा.–मागणें; तिंबणें.

अणुगु(णुंगु) (ಅಣುಗು) **अणुंकु** (ಅಣುಂಗು) (ಅಣಂಕು) } (क) धा.–करकचून बांधणें; रगडणें; मऊ करणें; बुकलणें; जमीनदोस्त करणें; खंगणें.–पाणउतार करणें; अपमानित होणें; नष्ट करणें.
(क) ना.–प्रीति.

अणुजीवि (ಅಣುಜೀವಿ) (सं) ना.–अमीबा; विविधरूपी; सतत रूप बदलणारे.

अणुव (ಅಣುವ) (क) ना.–हनुमान; मोठा जबडा असलेला.

अणुव्रत (ಅಣುವ್ರತ) (सं) ना.–लहान व्रत.

अणे (ಅಣೆ) (क) धा.–बडविणें; थप्पड देणें; जमवून घेणें; शिवणें; स्पर्शणें; धार लावणें; आलिंगणें; फिरवणें; ठोकून टोक करणें.

अणे-कट्ट (ಅಣೆಕಟ್ಟು) (क) ना.–सेतु; धरण; भराव; मोठा बांध.

अणैदु (ಅಣೈದು) (क) धा.–लेप देणें; सारविणें; माखणें.

अणोरणीयान् (ಅಣೋರಣೀಯಾನ್) (सं) वि.–सूक्ष्मातिसूक्ष्म.

अण्के (ಅಣ್ಕೆ) (क) ना.–लेपन; मलम; लेपनक्रिया; सारवण; माखण; उटी.

अंटरळे (ಅಂಟರಳೆ) (क) ना.–एक प्रकारचे फळ; वृक्षविशेष. रिठा.

अंटरिके (ಅಂಟರಿಕೆ) (क) ना.–पायाला चिकटणारे गवत; कुत्रेगवत.

अंटरिसु (ಅಂಟರಿಸು) (क) धा.–वाफ होऊन जाणें; चिकटणें; बिलगणें; गळी पडणें; कवटाळणें.

अंटिसु (ಅಂಟಿಸು) (क) धा.–जुळून घेणें; लावणें, चिकटविणें.

अंटु (ಅಂಟು) (क) धा.–लावणें; जमविणें, आलिंगणें, पाठी लागणें; संसर्गणें.
(क) ना.–डिंक; गोंद; चिकटरस; संबंध; संसर्ग; कलम; अशुद्धता.

अंटुक (ಅಂಟುಕ) (क) ना.–चिवट मनुष्य; लोचट; चिकटा.

अंटुकल्लु (ಅಂಟುಕಲ್ಲು) (क) ना.–लोहचुंबक; स्पर्शमणि.

अंटुरोग (ಅಂಟುರೋಗ) (क) ना.–स्पर्शजन्य रोग; सांसर्गिक रोग.

अंड (ಅಂಡ) (सं) ना.–अंडें; दीर्घवर्तुळाकार वस्तु; ब्रह्मांड; कस्तुरी मृगाचा नाभीकोष; शिवनाम.

—आशय (—ಆಶಯ) (सं) ना.–बीजकोष; पुरुषरेत स्थान.

अंडज (ಅಂಡಜ) (सं) ना.–पक्षी; मासा; साप; पाल; ब्रह्म; अंड्यातून जन्मलेले.

अंडजा (ಅಂಡಜಾ) (सं) ना.–कस्तुरी.

अंडले (ಅಂಡಲೆ) (क) धा.–करकचून बांधणें; जवळ ठेवणें; दुखविणें. अडचण उत्पन्न करणें; वाईट वागवणें डंडगणें.
(क) ना.–पीडा, त्रास, बळजोरी, जबरदस्ती.

अंडिगे (ಅಂಡಿಗೆ) (क) ना.–बोजा; गाठोडें; मोट.

अंडिसु (ಅಂಡಿಸು) (क) धा.–जवळ करणें; बसवून घेणें; आश्रय देणें; आधारदेणें; हातदेणें; लावूनघेणें.

अंडीर् (ಅಂಡೀರ) (सं) ना. – पूर्ण वाढीचा मनुष्य; धिप्पाड; दांडोबा; लठ्ठ भारती.
अंडु (ಅಂಡು) (क) ना. – नितंब; ढुंगण; आश्रय; आधार.
—कोळ्(कळ) (—ಕೊಳ್ [ಳು]) (क) धा. – शिरणें; घुसणें; खुपसणें; चिकटून राहाणें.
अंडे (ಅಂಡೆ) (क) ना. – कोळवें; पोकळ बांबूचें भांडें; समीपता; आधार; आश्रय.
अंडेय (ಅಂಡೆಯ) (क) ना. – हंडा; पातेले.
अण्ण (ಅಣ್ಣ) (क) ना. – वडील भाऊ; अग्रज; बुद्धिमान् मनुष्य.
अण्णा (ಅಣ್ಣಾ) (क) ना. – मूर्ख, भोळसट; अर्धवट मनुष्य; यब्बड.
अण्णु (ಅಣ್ಣು) (क) ना. – स्त्री; मुलगी.
अण्णु (ಅಣ್ಣು) (क) ना. – प्रीति; बंधुता; लेपन द्रव्य; उटी.
अण्णे (ಅಣ್ಣೆ) (क) वि. – उत्तम; परिशुद्ध; कोळवे; पोकळ बांबूचें भांडें.
—कल्लु (—ಕಲ್ಲು) (क) ना. – ओली सुकी; सूईदोरा (खेळारंभीचा निर्णय).
अण्णेवाल् (ಅಣ್ಣೆವಾಲ್) (क) ना. – निर्मळ दूध; अकडी दूध; धारोष्ण.
अण्णित (ಅಣ್ಣಿತ) (क) ना. – बांधव्य; मित्रत्व; बंधुता; स्नेह.
अण्मु (ಅಣ್ಮು) (क) धा. – समर्थ होणें.
(क) ना. – पौरुष; शक्ति; सामर्थ्य.
अतः(तस्) (ಅತಃ [ತಸ್]) (सं) अ. – अर्थात्; म्हणूनच; त्यासाठीं; त्यामुळें.
अतःपरम् (ಅತಃಪರಂ) (सं) अ. – नंतर; त्यानंतर; यापुढें.
अतट (ಅತಟ) (सं) वि. – तीर नसलेले; अंतिम; शेवटचें.
अतथ्य (ಅತಥ್ಯ) (सं) ना. – अर्थशून्यत्व; असत्य; तात्पर्यहीनता.
अतद्गुण (ಅತದ್ಗುಣ) (सं) वि. – तो गुण नसलेला; पदरचें; हातचे घातलेलें; साहित्यांतील एक अलंकार.
अतन(नु) (ಅತನ [ನು]) (सं) ना. – काम; शरीर नसलेला.
अतनुजित् (ಅತನುಜಿತ್) (सं) ना. – शंकर; काम जिंकणारा; शिव.
अतंत्र (ಅತಂತ್ರ) (सं) ना. – तंत्रात न अडकणारा; निरुपयोगी मनुष्य.
अतंद्र (ಅತಂದ್ರ) (सं) ना. – निरालस्य; जागृत मनुष्य.
अतन्वरिपुत्र (ಅತನ್ವರಿಪುತ್ರ) (सं) ना. – शिवपुत्र; वीरभद्र.
अतर्क(र्क्य) (ಅತರ್ಕ [ರ್ಕ್ಯ]) (सं) वि. – तर्कबद्ध नसलेला; निष्कारण; भव्य; अजिंक्य.
अतर्कित— (ಅತರ್ಕಿತ) (सं) वि. – तर्क न केलेलें; निरीक्षणा पलीकडील; तर्कातीत.
—संभव (—ಸಂಭವ) (सं) वि. – अकस्मात् झालेली गोष्ट; आकस्मिक; काकतालीय.

अतल (ಅತಲ) (सं) वि. – बिनबुडाचें; अगाध; (सं) ना. सप्ततलापैकी एक; शिव.
—स्पर्शी (—ಸ್ಪರ್ಶಿ) (सं) वि. – पाताळस्पर्शी.
अतसी (ಅತಸೀ) (सं) ना. – जवस धान्य; अळशी.
अति (ಅತಿ) (सं) वि. – पुष्कळ; अधिक; अमाप; विशेष; श्रेष्ठ; विशिष्ट.
अतिकथ(था) (ಅತಿಕಥ [ಥಾ]) सं ना. – अतिशयोक्ति; परंपरा-पद्धति; निरर्थक गप्पा.
अतिकर्म (ಅತಿಕರ್ಮ) (सं) ना. – दुष्ट कृति; कुकर्म; नीच कृत्य.
अतिकाय (ಅತಿಕಾಯ) (सं) ना. – राक्षसदेही; भीमदेह; वज्रदेही; असामान्य शरीर असलेला मनुष्य.
अतिक्रमण (ಅತಿಕ್ರಮಣ) (सं) ना. – मुलुखगिरी; मर्यादात्याग; कर्तव्यच्युति; अपराध; शिरजोरी.
अतिक्रमिसु (ಅತಿಕ್ರಮಿಸು) (क) धा. – चढून जाणें; आक्रमणें; अपमान करणें; मर्यादा ओलांडणें; दुखविणें; सोडणें; विरोधणें; निसटणें; अलक्षिणें; असंबद्ध होणें.
अतिगंध (ಅತಿಗಂಧ) (सं) ना. – अतिसुवास; गंधक.
अतिगळे (ಅತಿಗಳೆ) (क) धा. – अलक्षिणें; तिरस्कारणें; नाकारणें; निसटणें.
अतिग्राहक (ಅತಿಗ್ರಾಹಕ) (सं) वि. – चलाखबुद्धीचा; तरतरीत; कुशल; शीघ्रसंवेदक; तल्लख.
अतिचर (ಅತಿಚರ) (सं) वि. – सारखा बदलणारा; क्रांतिकारी.
(सं) ना. – क्रांतिकार; क्रांतिकारक.
अतिचरा (ಅತಿಚರಾ) (सं) ना. – एक प्रकारचे कमळ; स्थूलपद्म.
अतिचरण (ಅತಿಚರಣ) (सं) ना. – अत्यासक्ति; अतिश्रम; शक्तिबाहेरचे श्रम.
अतिचार (ಅತಿಚಾರ) (सं) ना. – ग्रहाची गति; प्रमाद; अतिक्रम.
अतिजव (ಅತಿಜವ) (सं) ना. – असाधारण वेग.
अतिजात (ಅತಿಜಾತ) (सं) वि. – बेघर; अनिकेत.
अतिजन (ಅತಿಜನ) (सं) ना. – पूर्वजानुपुरस्सर; अग्रेसर; पुढारी; नेता. पूर्वजाच्या पुढें जाणारा.
अतितरा (ಅತಿತರಾ) (सं) अ. – आधिक्य दर्शक प्रत्यय; अमर्याद; जनस्तोम.
अतिदेश (ಅತಿದೇಶ) (सं) ना. – स्थलांतर; देशांतर; दुसराच संबंध जोडणें.
अतिद्वय (ಅತಿದ್ವಯ) (सं) वि. – अजोड; बेजोड; अनुपम; अद्वितीय; अतुल्य.
अतिघणु (ಅತಿಘಣು) (सं) वि. – अवाच्यासवा; फाजील; भलत्या उड्या मारणारा; शक्तीबासेरच्या गोष्टी करणारा; थापाड्या.
अतिधन्वा (ಅತಿಧನ್ವಾ) (सं) ना. – श्रेष्ठ धनुर्धर.
अतिनय (ಅತಿನಯ) (सं) ना. – मुबलक औदार्य, नम्रता; विनय;

अतिनिश्चय (ಅತಿನಿಶ್ಚಯ) (सं) ना.–प्रतिज्ञा; निःसंशय निर्णय.
अतिपतन (ಅತಿಪತನ) (सं) ना.–प्रमाद; डळमळ; झोक-तोल सुटणें.
अतिपत्र (ಅತಿಪತ್ರ) (सं) ना.–सागाचें झाड.
अतिपार्थ (ಅತಿಪಾರ್ಥ) (सं) ना.–राजमार्ग; उत्तम रस्ता.
अतिपरिचय (ಅತಿಪರಿಚಯ) (सं) ना.–अतिसलगी; दाट मैत्री; जिवश्चकंठश्चत्व. आप्तपणा; लडिवाळपणा.
अतिपरिचर्य (ಅತಿಪರಿಚರ್ಯ) (सं) ना.–श्रेष्ठ सेवा; भक्ति; सश्रद्ध सेवा.
अतिपाति (ಅತಿಪಾತಿ) (सं) ना.–वेगवान्; वेगाने चालणारा; जलद्गति.
—पात्यम् (—ಪಾತ್ಯಮು) (सं) ना.–चालढकल; दिरंगाई; पुढें पुढें टाकणें; अळंटळं; टाळाटाळ.
अतिपीडन (ಅತಿಪೀಡನ) (सं) ना.–ओरड; ओरडून सांगणें; त्रास.
अतिप्रच्छन्न (ಅತಿಪ್ರಚ್ಛನ್ನ) (सं) वि.–गूढ; गुप्त; अनाकलनीय.
अतिप्रबंध (ಅತಿಪ್ರಬಂಧ) (सं). वि.–दामटणारा; रेट्या; न कचरतां रेटणारा.
अतिप्रसंग (ಅತಿಪ್ರಸಂಗ) (सं) ना.–उपद्व्याप; फाजीलपणा; अमर्यादा. विनयभंग; अनर्थ; फाजील सलगी. अपवादात्मक गोष्ट; ओबडधोबडपणा.
अतिप्रसक्ति (ಅತಿಪ್ರಸಕ್ತಿ) (सं) ना.–'अतिप्रसंग' पहा.
अतिप्रौढ़े (ಅತಿಪ್ರೌಢೆ) (सं) ना.–विवाहकालमर्यादातीत कन्या. अविवाहित प्रौढा.
अतिबल (ಅತಿಬಲ) (सं) ना.–महावीर; अतुल बलशाली.
अतिबाल (ಅತಿಬಾಲ) (सं) वि.–पोरकट; अज्ञानी; अजाण.
अतिभव (ಅತಿಭವ) (सं) वि.–जयशील; यशस्वी; श्रेष्ठ.
अतिमति (ಅತಿಮತಿ) (सं) ना.–हट्ट; मस्ती; धुंदी घमेंड; गर्व.
अतिममर्त्य (ಅತಿಮಮರ್ತ್ಯ) (सं) ना.–अतिमानव; असामान्य व्यक्ति; अतिमानुष.
अतिमानुष (ಅತಿಮಾನುಷ) (सं) ना.–अवतारी पुरुष.
अतिमाय (ಅತಿಮಾಯ) (सं) ना.–विरक्त; मायातीत; साधू.
अतिमुक्त (ಅತಿಮುಕ್ತ) (सं) वि.–स्वतंत्र; मुक्तश्रेष्ठ.
(सं) ना.–एक प्रकारची वेल.
अतिमुक्ति (ಅತಿಮುಕ್ತಿ) (सं) ना.–परम मोक्ष
अतिरंहस् (ಅತಿರಂಹಸ್) (सं) ना.–मर्यादातीत वेग; शर्थीचा वेग.
अतिरथ (ಅತಿರಥ) (सं) ना.–रथांतील एकाकी योद्धा.
अतिराज (ಅತಿರಾಜ) (सं) ना–नीतिमान राजा; सद्वर्तनी राजा.
अतिरिक्त (ಅತಿರಿಕ್ತ) (सं) वि.–असमान; मर्यादातीत; असीम; शिवाय.
अतिरुच (ಅತಿರುಚ) (सं) ना.–सुंदर स्त्री, लावण्यवती; अप्सरा.
अतिरूढ (ಅತಿರೂಢ) (सं) वि.–अतिपरिचित; नेहमींच्या वापरातलें; नित्योपयोगी; सामान्यज्ञात.
अतिरुक्ष (ಅತಿರುಕ್ಷ) (सं) वि.–वाळलेले; ओबडधोबड; निर्जीव.
अतिरेक (ಅತಿರೇಕ) (सं) वि.–पुष्कळ; श्रेष्ठ; प्रमुख.
अतिलंघी (ಅತಿಲಂಘಿ) (सं) वि.–चुका करणारा; प्रमाद करणारा.
अतिवर्ति (ಅತಿವರ್ತಿ (सं) वि.–अधिक प्रसंगी; अंतेवासी.
(सं) ना.–परम मित्र; निकट स्नेही.
अतिवाक्य (ಅತಿವಾಕ್ಯ) (सं) ना.–असाधारण भाषण; शिवीगाळ; टोमणा; विसंगत भाषण; निंदा.
अतिवाद (ಅತಿವಾದ) (सं) ना.–कठोर भाषण, अपमानकारक बोलणें.
अतिवास (ಅತಿವಾಸ) (सं) ना.–श्राद्धाच्या आदल्या दिवसाचा उपवास.
अतिवाहन (ಅತಿವಾಹನ) (सं) ना.–अतिश्रम; सहनशक्ति; पाठवणी; निसटणें; सुटका.
अतिविषे (ಅತಿವಿಷೆ) (सं) ना.–अत्यंत विषारी वनस्पती; अतिविष औषधी; अत्यंतकडु पदार्थ.
अतिवृत्ति (ಅತಿವೃತ್ತಿ) (सं) ना.–अतिशयोक्ति; वेफाट विधान.
अतिवेल (ಅತಿವೇಲ) (सं) वि.–अवेळचें; अप्रस्तुतचें; अनिर्बंध; मर्यादातीत.
अतिव्यक्त (ಅತಿವ್ಯಕ್ತ) (सं) वि.–अत्यंत स्पष्ट; उठून दिसणारे; डोळ्यांत भरणारें.
अतिव्याप्ति (ಅತಿವ್ಯಾಪ್ತಿ) (सं) ना.–अतिविस्तृतता, अलक्ष्यावर लक्षणाची व्याप्ति, फाजील समावेश.
अतिवृष्टि (ಅತಿವೃಷ್ಟಿ) (सं) ना.–संततधार पाऊस; अमर्याद पर्जन्य.
अतिशयि (ಅತಿಶಯಿ) (सं) वि.–श्रेष्ठ; मर्यादातीत; सीमापार.
अतिशूद्र (ಅತಿಶೂದ್ರ) (सं) ना.–हरिजन; अस्पृष्ट.
अतिश्व (ಅತಿಶ್ವ) (सं) वि.–कुत्र्यापेक्षांहि पलीकडचा; लाचार; अगतिक; दीन.
अतिसक्ति (ಅತಿಸಕ್ತಿ) (सं) ना.–जवळचा संबंध; निकट आप्तपणा; जवळचें नातें.
अतिसंधान (ಅತಿಸಂಧಾನ) (सं) ना.–फसवणूक वंचना; कपटतंत्र.
अतिसर (ಅತಿಸರ) (सं) ना.–नेता; पुढारी; पार पडणारा.
अतिसर्ग (ಅತಿಸರ್ಗ) (सं) ना.–दान; परधार्जिणता; सोडवणूक, सुटका.
अतिसर्जन (ಅತಿಸರ್ಜನ) (सं) ना.–औदार्य; वरदान.

अतिसार (ಅತಿಸಾರ) (सं) ना.–पोट झाडण्याचा रोग. संग्रहणी.

अतीत (ಅತೀತ) (सं) वि.–हातचा गेलेला, निसटलेला; श्रेष्ठ; जास्तीचा; विस्मृत; मृत.

—काल (—ಕಾಲ) (सं) ना.–भूतकाळ; गतकाल;

अतींद्रिय (ಅತೀಂದ್ರಿಯ) (सं) वि.–अगोचर, इंद्रियांना आकलन न होणारे; मन.

अतीव (ಅತೀವ) (सं) वि.–पुष्कळ, अतिशय; फार; मुबलक.

अतुकु (ಅತುಕು) (क) धा.–देवविणें; मानणें; कबूल करणें; कालोचित वागणें.

अतुल (ಅತುಲ) (सं) वि. असम; अनुपम; बिनजोड.

अतुषार (ಅತುಷಾರ) (सं) वि.–थंड नसलेलें; अशीत.

—कर (—ಕರ) (सं) ना.–सूर्य.

अतुष्टि, अतृप्ति (ಅತುಷ್ಟಿ, ಅತೃಪ್ತಿ) (सं) ना.–असमाधानी; वखवख; हाव; लोभ.

अत्त (त्र) (ण) (ಅತ್ತ [ತ್ರ] [ಣ]) (क) अ.–तिकडे; त्या दिशेकडे; त्या बाजूला.

अत्तपर (ಅತ್ತಪರ) (क) ना.–रणवाद्य; वाद्यविशेष.

अत्तळ (ಅತ್ತಳ) (क) अ.–विशेषत्वें; फारकरून; अतिशयतः

अत्तळग (ಅತ್ತಳಗ) (क) ना.–दुःख, टणका; सूज; वृद्धि; कळवळा.

अत्ति (ಅತ್ತಿ) (क) ना.–वृक्षविशेष; वड.

अत्तिगे (ಅತ್ತಿಗೆ) (क) ना.–वहिनी; नणंद; नवऱ्याची बहीण.

अत्ते (ಅತ್ತೆ) (क) ना.–सासू; अत्त्या; वडीलाची बहीण; पत्नीची आई.

अत्नु, अत्न (ಅತ್ನು, ಅತ್ನ) (सं) ना.–सूर्य; वारा; वायु.

अत्यग्नि (ಅತ್ಯಗ್ನಿ) (सं) ना.–पचनक्रिया

अत्यंकुश (ಅತ್ಯಂಕುಶ) (सं) वि.–बंधनातीत; पकडतां न येणारा.

अत्यंतिक (ಅತ್ಯಂತಿಕ) (सं) वि.–निकटचा; अतिदूरचा; तीव्रगतिमान्,

अत्यय (ಅತ್ಯಯ) (सं) ना.–विनाश; मरण; सुटका; दुर्गुण; संकट; विपत्ति; शिक्षा.

अत्यर्थ (ಅತ್ಯರ್ಥ) (सं) ना.–विपुलता; बाहुल्य; अतिस्थूलता.

अत्यवस्थे (ಅತ್ಯವಸ್ಥೆ) (सं) ना.–मरणसमय; अंतकाळ; शेवटची घटका. आसन्नमरणता.

अत्याकार (ಅತ್ಯಾಕಾರ) (सं) ना.–तिरस्कार; निंदा; स्थूल देह.

अत्याशे (ಅತ್ಯಾಶೆ) (सं) ना.–अतिशय आशा; हांव; वखवख.

अत्याश्रम (ಅತ್ಯಾಶ್ರಮ) (सं) ना.–संन्यास; संन्यासी.

अत्यासन्न (ಅತ್ಯಾಸನ್ನ) (सं) वि.–मरणोन्मुख; अंतकालीन; अगदीं जवळचा.

अत्याहित (ಅತ್ಯಾಹಿತ) (सं) ना.–महाविपत्ति; अतिसाहस; संकटसन्मुखता, आपत्तीला तोंड देण्याचा गुण.

अत्युपध (ಅತ್ಯುಪಧ) (सं) वि.–विश्वासपात्र; कसोटीस उतरलेला; तावूनसुलाखून निघालेला; उत्तीर्ण.

अत्युक्ति (ಅತ್ಯುಕ್ತಿ) (सं) ना.–काव्यांतील एक अलंकार; अतिशयोक्ति; लांबट वाढविलेलें चऱ्हाट.

अत्र (ಅತ್ರ) (सं) अ.–या लोकीं; इह.

अत्रप (ಅತ್ರಪ) (सं) वि.–निर्लज्ज; आज्ञाहीन; घटनाबाह्य.

—आत्मिके (—ಅತ್ರಿಕೆ) (सं) ना.–निर्लज्ज स्त्री; निलाजरी.

अत्रि (ಅತ್ರಿ) (सं) ना.–वैदिक कालांतील एक ऋषि; गोत्रनाम.

—ज (—ಜ) (सं) ना.–चंद्र.

अथ (ಅಥ)((सं) अ.–यानंतर; असें; येथें; आता; आणि. (सं) ना.–संपूर्णता; संशय.

अथर्व (ಅಥರ್ವ) (सं) ना–अथर्वण वेद; अग्निपूजक आचार्य.

अदकु (ಅದಕು) (क) धा.–दकलणें; किंवचणें; मुरगळणें; तुडविणें; ठेचले जाणें.

अदके(क्के) (ಅದಕೆ [ಕ್ಕೆ]) (क) अ.–त्यासाठीं; म्हणून; त्याकरतां.

अदक्षिण (ಅದಕ್ಷಿಣ) (सं) ना.–मूर्ख मनुष्य; बावळा; कुशल; ज्ञानी.
(सं) वि.–अनुपकारक; असह्य.

अदट (ಅದಟ) (क) ना.–शूर; पराक्रमी; धीट.

अदटु (टुतन) (ಅದಟು [ಟುತನ]) (क) ना.–वीर्य, पराक्रम; अहंकार; गर्व; धीटपणा.

अदत्त (ಅದತ್ತ) (सं) वि.–अन्यायानें दिलेला.
(क) ना.–अविवाहित स्त्री.

अदत्तपूर्वा (ಅದತ್ತಪೂರ್ವಾ) (सं.) वि.–प्रथम वाङ्निश्चय झालेली.

अदन (ಅದನ) (सं) ना.–खाद्य; खाण्याची क्रिया.

अदन्नें(अदें) (ಅದನ್ನೇ[ಅದೇ]) (क) अ.–तेंच.

अदपु (ಅದಪು) (क) धा.–मुरगळणें; मोडणें; किंवचणें.

अदबु (ಅದಬು) (अदॅल) ना. आदब; गौरव; मर्यादा; मान.

अदभ्र (ಅದಭ್ರ) (सं) वि.–पुष्कळ; बहुत; अतिशय; अधिक.

अदय (ಅದಯ) (सं) वि.–निर्दय; करुणाहीन; कठोर.

अदरु (ಅದರು) (क) धा.–हलविणें; भिणें; थरकापणें.
(क) ना.--भीति; थरकाप.

—गुंडिगे (—ಗುಂಡಿಗೆ) (क) ना.–बुळेपणा; नेभळट वृत्ति. मेंघळेपणा.

—बेने (—ಬೇನೆ) (क) ना.–अर्धांगवात.

अदर्चु (ಅದರ್ಚು) (क) धा.–भिवविणें; हरविणें; खालीं रेटणें; गरजणें.

अदर्श (ಅದರ್ಶ) (सं) ना.–असामान्य; प्रतिबिंब; लोप; न दिसणें.

अदवळल्लु (ಅದವಳಲು) (क) ना.–व्यथा; चिंता; उद्वेग; संताप.
अदायाद (ಅದಾಯಾದ) (सं) वि.–वारसा हक्क नसलेला.
अदावति (ಅದಾವತಿ) (अ. दे.) ना.–स्पर्धा; वैर; विरोध.
अदिति (ಅದಿತಿ) (सं) ना.–कश्यप ऋषीची पत्नि; देवमाता; भूमि; गाय; भाषण.
अदर (ಅದರ) (क) वि.–त्याचा-ची-चे.
अदरिंद (ಅದರಿಂದ) (क) अ.–त्यामुळें; त्यापासून.
अदिरु (ಅದಿರು) (क) धा.–'आदरु' पहा.
अदिर्गुत्ति (ಅದಿರ್ಗುತಿ) (क) ना.–लताविशेष; माधवी वेली.
अदिर्पु (ಅದಿರ್ಪು) (क) धा.–हलविणें; भिवविणें.
(क) ना.–थरकाप, भीति.
अदिर्मुत्ते (ಅದಿರ್ಮುತ್ತೆ) (क) ना.–एकप्रकारचें फुलझाड; वासंतिक वेलि.
अदीपन (ಅದೀಪನ) (सं) ना.–अग्निमांद्य, अपचन.
अदु (ಅದು) (क) ना.–तें.
अदुकुळि (ಅದುಕುಳಿ) (क) ना.–संतोष; सुख; आनंद; समाधान
अदुबुत (ಅದುಬುತ) (क) वि.–अद्भुत; आश्चर्यकारक.
अदुमु (ಅದುಮು) (क) धा.–दाबून धरणें; घट्ट दाबून धरणे; करकचून बांधणें.
अदुरु (ಅದುರು) (क) ना.–'अदरु' पहा.
अदुहु (ಅದುಹು) (क) धा.–संशय घेणें; संशयग्रस्त होणें.
अदृश (ಅದೃಶ) (क) वि.–अंधळा; दृष्टि नसलेला.
अदृश्य (ಅದೃಶ್ಯ) (सं) वि.–डोळ्यांना न दिसणारें; गुप्त.
—शक्ति (—ಶಕ್ತಿ) (सं) ना.–दैविकशक्ति, सृष्टिसामर्थ्य.
अद्दगाणि (ಅದ್ದಗಣಿ) (क) ना.–सोनारी ऐरण.
अद्द (ಅದ್ದ) (क) ना.–अर्थ.
अद्दगाणि (ಅದ್ದಗಾಣಿ) (क) ना.–अधेला; सापिका; अल्प किंमतीचें नाणें, रुका.
अद्दरिसु (ಅದ್ದರಿಸು) (क) धा.–भिवविणें; थरकाप उत्पन्न करणें; कापविणें.
अद्दु (ಅದ್ದು) (क) धा.–बुडणें; उतरणें; भिजत घालणें; भिजविणें; भिववविणें.
अद्य (ಅದ್ಯ) (सं) अ.–सध्यां; आतां; आज; सद्यः; यावेळीं.
अद्यतन (ಅದ್ಯತನ) (सं) वि.–आजचें; चालूघडीचें; आजकालचें.
अद्यापि (ಅದ್ಯಾಪಿ) (सं) अ.–आतांसुद्धा; आजसुद्धा; सद्यः.
अद्रव्य (ಅದ್ರವ್ಯ) (सं) ना.–निरुपयोगी वस्तु; कुशिष्य.
अद्रि (ಅದ್ರಿ) (सं) ना.–पर्वत; वेट; टेकडी; शिला; वीज; महावृक्ष; सूर्य; पालवी; लोकसमूह.
—कन्या (—ಕನ್ಯಾ) (सं) ना.–पार्वती.
अद्वय (ಅದ್ವಯ) (सं) वि.–अजोड; अद्वितीय
(सं) ना.–विद्यापति; ऐक्य; अभेद; प्रामुख्य; मुख्य खूण.
अद्वान (ಅದ್ವಾನ) (क) ना.–संकट; पीडा; तापत्रय.
अधस्(धः) (ಅಧಸ್[ಧಃ]) (सं) अ.–खालीं; खालचें.
अधःकरिसु (ಅಧಃಕರಿಸು) (सं) धा.–धिक्कारणें; अपमानित करणें; छी-थू करणें; निंदा करणें.
अधःकृत (ಅಧಃಕೃತ) (सं) वि.–धिःकारलेलें; निंदित; अपमानित.
अधट (ಅಧಟ) (सं) ना.–शूर; बलाढ्य मनुष्य.
अधटु (ಅಧಟು) (क) ना.–सामर्थ्य; शौर्य.
अधम (ಅಧಮ) (सं) वि.–हीन; नीच; वाईट.
(सं) ना.–नीच मनुष्य.
—अधम (—ಅಧಮ) (सं) ना.–पापी; अत्यंत पापी; धटिंगण.
अधमर्ण (ಅಧಮರ್ಣ) (सं) ना.–कर्जदार; ऋणको.
अधर (ಅಧರ) (सं) ना.–खालचा ओंठ.
(सं) वि.–नीच; हीन; सामान्य प्रतीचा.
—ते (—ತೆ) (सं) ना.–नीचता; हीनपणा.
अधरपान (ಅಧರಪಾನ) (सं) ना.–चुंबन; मुका; पापा.
अधवे (ಅಧವೆ) (सं) ना.–विधवा; गतभर्तृका.
अधि (ಅಧಿ) (सं) वि.–वर; बाजूला, श्रेष्ठ.
अधिकमास (ಅಧಿಕಮಾಸ) (सं) ना.–धोंड महिना; तेरावा महिना.
अधिकरण (ಅಧಿಕರಣ) (सं) ना.–आधार; वडीलपणा; सरकार; विषय.
अधिकारिसु (ಅಧಿಕಾರಿಸು) (सं) धा.–सत्ता गाजवणें; वडीलपणा चालवणें; लक्ष ठेवणें.
अधिकाम (ಅಧಿಕಾಮ) (सं) वि.–अशांत; कामुक; प्रबळ वासना असलेला; इच्छाशक्तिवान.
अधिकृत (ಅಧಿಕೃತ) (सं) वि.–नेमलेला; वडीलपणाचा; अधिकार प्राप्त झालेला.
अधिकोत्तर (ಅಧಿಕೋತ್ತರ) (सं) वि.–अतिश्रेष्ठ; कमीअधिक.
अधिक्षिप्त (ಅಧಿಕ್ಷಿಪ್ತ) (सं) वि.–तिरस्कृत; अपमानित.
अधिक्षेप (ಅಧಿಕ್ಷೇಪ) (सं) ना.–तिरस्कार; निंदा; त्याग; असहकार.
अधिगत (ಅಧಿಗತ) (सं) वि.–पाठ केलेले; शिकलेले; मिळवलेले; आक्रमित.
अधिगमन (ಅಧಿಗಮನ) (सं) ना.–वडीलपण, मालकी; अभ्यास; ज्ञान; लाभ; आवड; समेट, स्वीकार; धनसंपादन.
अधिजिव्ह (ಅಧಿಜಿಹ್ವ) (सं) ना.–साप; जिभेवरील सूज; तोंड येणें.
अधिज्यधन्वन् (ಅಧಿಜ್ಯಧನ್ವನ್) (सं) ना.–शरसज्ज वीर.

अधित्यके (ಅಧಿತ್ಯಕೆ) (सं) ना.–पर्वताचा शिरोभाग.
अधिदेवते (ಅಧಿದೇವತೆ) (सं) ना.–मुख्य दैवत.
अधिनाथ (ಅಧಿನಾಥ) (सं) ना.–श्रेष्ठ मालक; सुवास.
अधिनायक (ಅಧಿನಾಯಕ) (सं) ना.–मालक, शास्ता.
अधिप (पति) (ಅಧಿಪ [ಪತಿ]) (सं) ना.–राजा, नायक; स्वामी; मालक.
अधिरथ (ಅಧಿರಥ) (सं) ना.–सारथी, कर्णाचा पालकपिता.
अधिराज (ಅಧಿರಾಜ) (सं) ना.–चक्रवर्ती; श्रेष्ठराजा.
—त्व (—ತ್ವ) (सं) ना.–चक्रवर्ती पद.
अधिरूढ (ಅಧಿರೂಢ) (सं) वि.–चढलेले; लागलेले; जवळ असलेलें.
अधिरोह (ಅಧಿರೋಹ) (सं) ना.–वरचढणें. स्वार होणें.
अधिरोहिणि (ಅಧಿರೋಹಿಣಿ) (सं) ना.–शिडी;जिना; सार, चढ.
अधिवास (ಅಧಿವಾಸ) (सं) ना.–घर; राहण्याचे ठिकाण; बसतिस्थल.
अधिवासन (ಅಧಿವಾಸನ) (सं) ना.–सुगंधी द्रव्य; देवताप्रतिष्ठापना.
अधिविन्ना (ಅಧಿವಿನ್ನಾ) (सं) ना.–सवत असलेली; सापत्न.
अधिवेतृ (ಅಧಿವೇತೃ) (सं) ना.–प्रथम पत्नीचा त्याग करणारा.
अधिवेदन (ಅಧಿವೇದನ) (सं) ना.–द्वितीय पत्नी करणारा.
अधिश्री (ಅಧಿಶ್ರೀ) (सं) ना. आणि वि.–श्रेष्ठ; देखणा; तेजस्वी; दिव्य शोभा.
अधिष्ठान (ಅಧಿಷ್ಠಾನ) (सं) ना.–आधार; पाया, स्थान; अधिकार; शक्ति; हातोटी; राज्य; सरकार.
अधीत (ಅಧೀತ) (सं) वि.–शिकलेला; पढीक.
(सं) ना.–अभ्यास; स्मरण.
अधीन (ಅಧೀನ) (सं) वि.–आश्रित, वश झालेला; जमवून घेतलेला.
अधीर (ಅಧೀರ) (सं) वि.–भित्रा; भोळा; अस्थिर.
अधीवास (ಅಧೀವಾಸ) (सं) ना.–लांब कोट; झगा; कफनी; पायघोळ वस्त्र.
अधीश (ಅಧೀಶ) (सं) ना.–प्रमुख; मालक;
अधुना (ಅಧುನಾ) (सं) अ.–आतां; सांप्रत.
अधोक्षज (ಅಧೋಕ್ಷಜ) (सं) ना.–अतींद्रिय ज्ञान असलेला; विष्णु; कृष्ण.
अधोगति (ಅಧೋಗತಿ) (सं) ना.–हीन स्थिति; अवनति.
अधोलोक (ಅಧೋಲೋಕ) (सं) ना.–पाताळ.
अध्ययन (ಅಧ್ಯಯನ) (सं) ना.–अभ्यास; शिक्षण.
अध्यवसाय (ಅಧ್ಯವಸಾಯ) (सं) ना.–प्रयत्न; साहस; निश्चय; निर्णय; बौद्धिकज्ञान.

अध्यापन (ಅಧ್ಯಾಪನ) (सं) ना.–शिकविणें; पाठ देणे;
अध्यारोपण (ಅಧ್ಯಾರೋಪಣ) (सं) ना.–आरोप; आरोप लादणे; गौरव; बीपेरणी.
अध्यास (ಅಧ್ಯಾಸ) (सं) ना.–गैरसमज; आसन; स्थान; विपरीतज्ञान.
अध्याहार ಅಧ್ಯಾಹಾರ) (सं) ना.–वाद; नवकल्पना; गुप्तस्फोट. लोप.
अध्याहृत (ಅಧ್ಯಾಹೃತ) (सं) वि.–उघडकीला आणलेलें; गुप्त
अध्रुव (ಅಧ್ರುವ) (सं) वि.–अस्थिर; अशाश्वत; क्षणभंगुर.
अध्व (ध्वन्) (ಅಧ್ವ [ಧ್ವನ್]) (सं) ना.–मार्ग; रस्ता; अंतर; प्रयाण; प्रवास; आकाश; वातावरण; उद्देश, पद्धति.
अध्वर (ಅಧ್ವರ) (सं) ना.–यज्ञ; सोमयज्ञ.
अध्वर्यु (ಅಧ್ವರ್ಯು) (सं) ना.–यज्ञपुरोहित. यजुर्वेदांतील क्रिया करणारा पुरोहित; नेता; मुखंड.
अध्वान (ಅಧ್ವಾನ) (सं) ना.–पायवाट; अरुंदरस्ता; हीनस्वर; अरण्य; दुर्दैव; कष्ट; प्रयास; काल.
अन् (ಅನ್) (सं) ना.–नकारार्थी उपसर्ग; नाहीं.
अनक (का) (ಅನಕ [ಕಾ]) (क) अ.–पर्यंत; इतक्यांत.
अनकदुंदुभि (ಅನಕದುಂದುಭಿ) (सं) ना.–ढोल; नगारा; चर्मवाद्य.
अनक्षर (ಅನಕ್ಷರ) (सं) वि.–नाश नसलेला; अबोल; मूक; शिविगाळ; निंदा; अवाच्य भाषण.
अनघ (ಅನಘ) (सं) वि.–निष्पाप; निर्दोष प्रमादरहित; अचूक; परिशुद्ध, हरिहर; सुरक्षित; ठणका नसलेले; अदुःख.
अनंग (ಅನಂಗ) (सं) ना.–देहरहित; काम; मदन.
—रंग (–ರಂಗ) (सं) ना.–कामशास्त्रावरील एक ग्रंथ.
अनड्व (ಅನಡ್ವು) (सं) ना.– खोंड; पाडा; धुळी
अनत (ಅನತ) (सं) वि.–अशरण; न वाकलेला, अनम्र; अवश.
अनतिशय (ಅನತಿಶಯ) (सं) वि.–लहान; बारीक; अल्प; थिटें.
अनधिकारी (ಅನಧಿಕಾರಿ) (सं) ना.–अधिकार नसलेला; अनिर्बद्ध; उपरा; उपटसुंभ.
अनधीत (ಅನಧೀತ) (सं) वि.–अपढीक; अशिक्षित; न शिकलेला; न वाचलेला.
अननुकूल (ಅನನುಕೂಲ) (सं) वि.–अनुकूल नसलेला; अडचणीचा.
अनंत (ಅನಂತ) (सं) वि.–अंत नसलेला; अविनाशी; शाश्वत; स्थिर.
(सं) ना.–आदिशेष; वासुकी; तीर्थंकर; विष्णु; कृष्ण; शंकर; आकाश; वातावरण; भूमि.

अनंतरम् (ಅನಂತರಂ) (सं) वि.–नंतर; त्यावर; त्यानंतर.
अनंतशयन (ಅನಂತಶಯನ) (सं) ना.–शेषशायी विष्णु.
अनन्य (ಅನನ್ಯ) (सं) वि.–अद्वितीय, एकजीव झालेला. केवल.
—**गति** (—ಗತಿ) (सं) ना.–अन्य मार्ग नसलेला. एकनिष्ठ.
अनन्वय (ಅನನ್ವಯ) (सं) ना.–काव्यांतील एक अलंकार; कोणाशी न जुळणारा; एकांडा शिलेदार.
अनपत्य (ಅನಪತ್ಯ) (सं) ना.–निपुत्रिक; निर्वंश.
अनपेक्षे (ಅನಪೇಕ್ಷೆ) (सं) ना.–अपेक्षा नसलेला; निरिच्छ; अहेतु.
अनपेत (ಅನಪೇತ) (सं) वि.–दुरावलेला; अविरही; विश्वस्त; एकत्रित.
अनभ्यास (ಅನಭ್ಯಾಸ) (सं) ना.–सवय सुटलेली; आळस; अंगचोरपणा.
अनभिज्ञ (ಅನಭಿಜ್ಞ) (सं) वि.–अज्ञ; निर्बुद्ध; मूर्ख.
अनय (ಅನಯ) (सं) ना.–दुर्वर्तन. वाईटरीति; अन्याय; सूड; अव्यवस्था; अनिष्टता; दुर्दैव; विपत्ति. रावेचा पति.
अनर्गल (ಅನರ್ಗಲ) (सं) वि.–बेबंद; स्वैर; हट्टी; मनमानी; अडणा नसलेलें.
अनर्घ (ಅನರ್ಘ) (सं) वि.–अमूल्य; अधिक किमतीचा; श्रेष्ठ.
अनर्थ (ಅನರ್ಥ) (सं) वि.–अर्थशून्य; निरुपयोगी; दुर्दैवी; दुःखी.
(सं) ना.–अविवेक; अज्ञान. संकट.
अनर्पित (ಅನರ್ಪಿತ) (सं) वि.–अर्पण न केलेला.
अनर्ह (ಅನರ್ಹ) (सं) वि.–अयोग्य; अनुचित,
अनऊ (ಅನಲ) (सं) ना.–अग्नि; अग्निदेवता; जठराग्नि; पचनशक्ति.
—**नेत्र** (—ನೇತ್ರ) (सं) ना.–शंकर; शिव.
अनवकाश (ಅನವಕಾಶ) (सं) वि.–धन नसलेला; गरीब; अवकाश नसलेला; आंत जागा नसलेला.
(सं) ना.–अवकाळ; अयोग्य वेळ; दुर्दैव; वाईटवेळ; आपत्ति.
अनवच्छिन्न (ಅನವಚ್ಛಿನ್ನ) (सं) वि.–अखंड; अमर्याद; अतूट, न तुटलेलें.
अनवद्य (ಅನವದ್ಯ) (सं) वि.–निर्दोष; निर्मळ; उत्तम; कलंकरहित.
अनवधान (ಅನವಧಾನ) (सं) ना.–दुर्लक्ष; प्रमाद; असावधानता; अजाग्रति.
अनवधि (ಅನವಧಿ) (सं) वि.–अमर्याद; अपार.
अनवरत (ಅನವರತ) (सं) अ.–नित्य; सतत; केव्हाहि; अविलंब

अनवस्थित (ಅನವಸ್ಥಿತ) (सं) वि.–चंचल; अशाश्वत.
अनवस्थे (ಅನವಸ್ಥೆ) (सं) ना.–दुरवस्था; दुस्थिति; दुर्दैव.
अनशन (ಅನಶನ) (सं) ना.–उपवास; निराहार; रोजा; फाक्या.
अनसूये (ಅನಸೂಯೆ) (सं) ना.–अमात्सर्य; अत्रिपत्नि.
अनहित (ಅನಹಿತ) (सं) ना.–अडचण; नुकसान; हानीः अननुकूलता.
अनाकार (ಅನಾಕಾರ) (सं) वि.–निराकृति; कुरूप; आकारहीन; बेढब.
अनाकुल (ಅನಾಕುಲ) (सं) अ.–अनायासें; एकमतानें; निश्चितपणें.
(सं) वि. स्थिर; शांत; नियमित; अनिर्बद्ध.
अनागत (ಅನಾಗತ) (सं) वि.–भावी; भविष्यकालीन; न कळलेले; न आलेले.
अनागार (ಅನಾಗಾರ) (सं) वि.–अनिकेतन; निराश्रित; बेघर; गृहविहीन.
अनाचार (ಅನಾಚಾರ) (सं) ना.–दुर्वर्तन; कुमार्गगमन; ध्येयशून्य जीवन; अनीति.
अनात्म (ಅನಾತ್ಮ) (सं) ना.–आत्महीन; विरुद्धात्मा
—**इक** (—ಇಕ) (सं) ना.–मर्त्य.
अनाथे (ಅನಾಥೆ) (सं) ना.–विधवा; दुर्दैवी स्त्री; गतधवा.
अनादर (ಅನಾದರ) (सं) ना.–तिरस्कार; अमान्यता; अस्वीकृति.
अनादि (ಅನಾದಿ) (सं) वि.–निरारंभ; शाश्वत.
(सं) ना.–स्वर्ग.
अनादृत (ಅನಾದೃತ) (सं) वि.–तिरस्कृत; अस्वीकृत; आदर नसलेली.
अनाद्यनंत (ಅನಾದ್ಯನಂತ) (सं) वि.–आदि व अंत नसलेलें; शाश्वत; त्रिकालाबाधित.
अनानस (ಅನಾನಸ) (सं) ना.–अननस; फळविशेष.
अनाप्त (ಅನಾಪ್ತ) सं ना.–परदेशी; आईबाप नसलेला; नातेवाईक नसलेला.
अनामक (ಅನಾಮಕ) (सं) ना.–निनावी; नाव नसलेला; अप्रसिद्ध; नामशून्य.
अनामधेय (ಅನಾಮಧೇಯ) (सं) वि.–नाव नसलेला; अस्तित्व नसलेला; कुप्रसिद्ध.
अनामय (ಅನಾಮಯ) (सं) वि. रोगरहित; निरोगी; शुद्ध; सुंदर; शिव.
अनामिक (ಅನಾಮಿಕ) (सं) ना.–नीच; पापी; अप्रसिद्ध; अस्पृष्ट; चांडाळ
अनामिके (ಅನಾಮಿಕೆ) (सं) ना.–करांगुलि; करंगळी; चांडाळिणी.

अनायक (ಅನಾಯಕ) (सं) वि.–अव्यवस्थित; निर्नायक; गोंधळाचें; मालक नसलेलें.

अनायत (ಅನಾಯತ) (सं) वि.–अविस्तृत; प्रतिबंधरहित; मनःपूत वागणारा.
(सं) ना.–आक्रमण; गैरवर्तन, पाप.

अनायस (यास) (ಅನಾಯಸ [ಯಾಸ]) (सं) अ.–सहज. श्रमाशिवाय; हलकेंच, सुलभरीतीनें; बेतानें; हळुवारपणें.

अनारत (ಅನಾರತ) (सं) वि.–अविलंबित; शाश्वत; त्रिकालाबाधित; न संपणारें.

अनार्य (ಅನಾರ್ಯ) (सं) वि.–हीन; वाईट; अयोग्य; नीच; आर्य नसलेला.

अनावरण (ಅನಾವರಣ) (सं) ना.–उद्‌घाटन; आवरण नसलेला; उघडा; आच्छादन नसलेला.

अनावृष्टि (ಅನಾವೃಷ್ಟಿ) (सं) ना.–अवर्षण; पर्जन्याभाव; कोरडा पावसाळा.

अनाहत (ಅನಾಹತ) (सं) वि.–नवीन; अभेद्य; मार न खाल्लेला; जखम न झालेला; अखंडित; न थांबणारा.

अनाहुत (ಅನಾಹುತ) (सं) ना.–हानी; नाश; अकल्याण; आपत्ति; दुर्दैव; संकट.

अनाहूत (ಅನಾಹೂತ) (सं) वि.–अनियंत्रित; आगंतुक; न बोलावलेला.

अनिच्छे (ಅನಿಚ್ಛೆ) (सं) ना.–अनिच्छा; निरीच्छता.

अनितु (त्तु) (ಅನಿತು [ತ್ತು]) (क) वि.–इतकें; एवढें.

अनित्य (ಅನಿತ್ಯ) (सं) वि.–अस्थिर; क्षणिक; खरे नसलेलें.

अनिंद्य (ಅನಿಂದ್ಯ) (सं). वि.–निर्दोष; निष्पाप; निंदण्यास अयोग्य.

अनिबरु (ಅನಿಬರು) (सं) ना.–इतकें सर्वजण; सर्व.

अनिमित्त (ಅನಿಮಿತ್ತ) (सं) वि.–अकारण; निराधार; निरुद्देश; अहेतुक.

अनिमिष (ಅನಿಮಿಷ) (सं) ना.–देवता, विष्णु; मीन, मत्स्य मासा.
—आश्रय (—ಆಶ್ರಯ) (सं) ना.–स्वर्ग; समुद्र.
—दृष्टि (—ದೃಷ್ಟಿ) (सं) ना.–पापणी न मिटतां पाहणें; एकटक नजर; रोखलेली दृष्टी.
—ध्वज (—ಧ್ವಜ) (सं) ना.–मीनध्वज; मत्स्य चिन्ह असलेलें निशाण, कामदेव.

अनियत (ಅನಿಯತ) (सं) वि.–नियमित नसलेला; पकडींत न सापडणारा.

अनियोग (ಅನಿಯೋಗ) (सं) वि.–निरुपयोगी; कामाला न येणारें.

अनिरुद्ध (ಅನಿರುದ್ಧ) (सं) वि.–स्वैर; अविलंबित, अप्रतिहत.
(सं) ना.–मन्मथपुत्र.

अनिर्जित (ಅನಿರ್ಜಿತ) (सं) वि.–अपराजित; अजेय; पराजय न झालेला.

अनिर्दिष्ट (ಅನಿರ್ದಿಷ್ಟ) (सं) वि.–अपरिचित; अज्ञात; अविदित; माहीत नसलेला.

अनिर्देश (ಅನಿರ್ದೇಶ) (सं) ना.–अस्पष्टता; संदिग्धता.

अनिल (ಅನಿಲ) (सं) ना.–वायुदेव; वारा.
—ज (—ಜ) (सं) ना.–वायुपुत्र, हनुमंत; भीमसेन.

अनिल बांधव (ಅನಿಲಬಾಂಧವ) (सं) ना.–अग्निदेव.

अनिल विश्लेषक (ಅನಿಲವಿಶ್ಲೇಷಕ) (सं) ना.–वाऱ्यावर सत्ता गाजवण्याचें मांत्रिक साधन.

अनिवार (र्य) (ಅನಿವಾರ [ರ್ಯ]) (सं) ना.–अमर्याद; अचूक; प्रतिकारासंभव; निवारण करण्यास कठीण काम.

अनिशं (ಅನಿಶಂ) (सं) अ.–सदाकदा; केव्हांहि; कोणत्याहि वेळीं; वेळींअवेळीं.

अनीक (ಅನೀಕ) (सं) ना.–सैन्य; समूह; मेळा.

अनीति (ಅನೀತಿ) (सं) ना; दुर्वर्तन; गैरवर्तन.

अनीनु (ಅನೀನು) (सं) ना.–लगाम; वेसन; संयम.

अनीप्सित (ಅನೀಪ್ಸಿತ) (सं) वि.–अवांच्छित; न इच्छिलेले; न मागितलेलें; नको असलेलें.

अनीश (ಅನೀಶ) (सं) ना.–असमर्थ; मालकी नसलेला.

अनीश्वरवाद (ಅನೀಶ್ವರವಾದ) (सं) ना.–नास्तिकवाद; चार्वाकमत.

अनु (ಅನು) (सं) अ.–लागलीच; भूतकाळांतील; सह; बरोबर.
(सं) ना.–योग्यता; शक्ति; न्याय्य कार्य; सिद्धता; लाभ.
—केड्डु (—ಕೆಡ್ಡು) (क) वि.–योग्य, रम्य; स्वच्छ; सुंदर; मनोहर.
(क) ना.–रीतिहीनता.

अनुकंप (पे) (ಅನುಕಂಪ [ಪೆ]) (सं) ना.–दया; सहानुभूति; करुणा; कोमलता; मऊपणा.

अनुकरिसु (ಅನುಕರಿಸು) (क) धा.–अनुकरण करणें; पावलावर पाऊल ठेवून जाणें.

अनुकाल (ಅನುಕಾಲ) (सं) वि.–उचित; कालानुरूप.
(सं) ना.–समयोचितता; औचित्य.
(सं) अ.–केव्हांहि.

अनुकीर्तने (ಅನುಕೀರ್ತನೆ) (सं) ना.–प्रसिद्धि; प्रचार; प्रसार.

अनुकूल (ಅನುಕೂಲ) (सं) वि.–दयाळु; एखादी गोष्ट मानणारा.
(सं) ना.–सहाय्य; कल, सहमत.

अनुक्त (ಅನುಕ್ತ) (सं) वि.–अनिर्दिष्ट; अकथित; न सांगितलेलें

अनुक्रमण (ಅನುಕ್ರಮಣ) (सं) ना.–अनुसरण; प्रवाहपतितता.

अनुक्रमणिके (ಅನುಕ್ರಮಣಿಕೆ) (सं) ना.—प्रवाहपतित वृत्ति; रीति; विषयसूचि; प्रकरणसूचि; क्रम, परंपरा; ओळ.

अनुक्रोश (ಅನುಕ್ರೋಶ) (सं) ना.—दया, करुणा; कोमलता.

अनुग (ಅನುಗ) (सं) ना.—अनुचर; सेवक; वंशज; प्रेम; पति.

अनुगडिसु (ಅನುಗಡಿಸು) (क) धा.—खांपडणें; बडविणें; मारणें

अनुगत (ಅನುಗತ) (सं) वि.—साथीदार; अनुचर; अनुसरणारा.

अनुगमन (ಅನುಗಮನ) (सं) ना.—सतीजाणें; अनुचरण; सहगमन.

अनुगामी (ಅನುಗಾಮಿ) (सं) ना.—जोडीदार; सांगाती; सहप्रवासी; अनुयायी.

अनुगाल (ಅನುಗಾಲ) (क) अ.—सदोदित; केव्हांहि.

अनुगुण (ಅನುಗುಣ) (सं) वि.—समानशील; जुळणारा; अनुकूल.

अनुग्र (ಅನುಗ್ರ) (सं) ना.—दया; उपकार; सहकार; साहाय्य; कृपा; प्रसाद; उपदेश.

—**इसु** (—ಇಸು) (क) धा.—दया दाखविणें; कृपा करणें; उपकार करणें.

अनुचर (ಅನುಚರ) (सं) ना.—नोकर, सेवक; सांगाती.

अनुचित (ಅನುಚಿತ) (सं) वि.—अयोग्य; चुकीचा; बावगें; अशिष्ट; विलक्षण; गुणहीन; वापरांत नसलेला.

अनुज (ಅನುಜ (सं) ना.—पाठचा भाऊ, लहान भाऊ.

अनुजात (ते) ((ಅನುಜಾತ [ತೆ]) (सं) ना.—लहान बहीण.

अनुजीवि (ಅನುಜೀವಿ) (सं) ना.—आश्रित; हुजऱ्या; दास.

अनुज्ञे (ಅನುಜ್ಞೆ) (सं) ना.—मान्यता, परवानगी; संमती; आज्ञा.

अनुताप (ಅನುತಾಪ) (सं) ना.—पश्चात्ताप; दुःख; कष्ट, संताप

अनुत्कट (ಅನುತ್ಕಟ) (सं) ना.—संक्षेप; संग्रह; परिमित; अनतिशय.

अनुत्तम (ಅನುತ್ತಮ) (सं)वि.—चांगलें; हलकें; कमीप्रतीचें; हिणकस.

अनुदात्त (ಅನುದಾತ್ತ) (सं) वि.—गंभीर, वेदांतील स्वरांपैकीं एक; उदात्त स्वरूप नसलेला.

अनुदिन (ಅನುದಿನ) (सं) अ.—नित्य; दररोज; सदा.

अनुधावन (ಅನುಧಾವನ) (सं) ना.—पाठलाग; फिरती; चौकशी; शोध.

अनुनय (ಅನುನಯ) (सं) ना.—नम्रभाव, स्नेह; प्रेम; विनय; प्रार्थना; वळण; शिस्त; बरोबर नेणें.

अनुनासिक (ಅನುನಾಸಿಕ) (सं) ना.—वर्णमालेच्या व्यंजन-वर्गातील पाचवें अक्षर. नाकांतून उच्चारलें जाणारें अक्षर.

अनुपत्य (ಅನುಪತ್ಯ) (सं) ना.—दारिद्र्य; गरिबी.

अनुपद (ಅನುಪದ) (सं) अ.—पावलोंपावलीं; वरचेवर; पदोपदीं.

अनुपदीन (ಅನುಪದೀನ) (सं) ना.—पादुका; खडावा; पादत्राण.

अनुपपत्ति (ಅನುಪಪತ್ತಿ) (सं) ना.—अपजय; काथ्याकूट; निरुत्पादन; असंभव.

अनुपपन्न (ಅನುಪಪನ್ನ) (सं) वि.—न जन्मलेलें; असिद्ध; पोकळ; कंगाल; अनाकलनीय.

अनुपम (ಅನುಪಮ) (सं) वि.—अजोड; असामान्य; अतुल्य; निरुपम.

अनुपल्लवि (ಅನುಪಲ್ಲವಿ) (सं) ना.—संगीतमान्य चाल.

अनुपान (ಅನುಪಾನ) (सं) ना.—पथ्य; औषधाबरोबर घ्यावयाचा द्रव. औषधाचा उतारा; भोजन.

अनुप्रास (ಅನುಪ್ರಾಸ) (सं) ना.—शब्दालंकाराचा एक प्रकार; कवितेतील अक्षरावृत्तीनें होणारा अलंकार.

अनुबद्ध (ಅನುಬದ್ಧ) (सं) वि.—संबद्ध; जुळलेलें; जडलेले; चिकटलेले.

अनुबंध (ಅನುಬಂಧ) (सं) ना.—संबंध; उपांग; अनुषंगिक भाग; परिशिष्ट; परिणाम.

—**इ** (—ಇ) (सं) ना.—आप्त; संबंधिक; नातेवाईक. सोयरेधायरे.

अनुबर (ಅನುಬರ) (सं) ना.—बलात्कार; पाठिंबा; दडपण.

अनुबिंध (ಅನುಬಿಂಬ) (सं) ना.—प्रतिबिंब; प्रतिकृति.

—**इसु** (—ಇಸು) (क) धा.—नकलणें; उतरणें; प्रतिकृति करणें; बघून लिहून काढणे.

अनुभव (ಅನುಭವ) (सं) ना.—प्रचिति; स्वतः मिळविलेलें ज्ञान. साक्षात्कार; दृष्टांत; दाखला; आस्वाद.

अनुभाव (ಅನುಭಾವ) (सं) ना.—आत्मानुभव; परमात्मज्ञान. मनोभाव व्यक्त करणारे अंगविक्षेप; अधिकार; गौरव; आविर्भाव.

अनुभूति (ಅನುಭೂತಿ) (सं) ना.—प्रत्यक्षज्ञान; साक्षात्कार; प्रत्यय; गौरव.

अनुभोग (ಅನುಭೋಗ) (सं) ना.—सुखदुःखाची प्रचीति; भोग; आपत्ति.

—**इसु** (—ಇಸು) (क) धा.—अनुभवणें; भोगणें.

अनुमत (ಅನುಮತ) (सं) वि.—संमत; कबूल केलेले; मान्य केलेलें.

(सं) ना.—कबुली; परवानगी; अभिप्राय; मान्यता; मत; निवाडा; संमती; फैसला; शेरा.

अनुमति (ಅನುಮತಿ) (सं) ना.—कबुली; पसंती; परवानगी; अनुज्ञा; चतुर्दशीयुक्त पूर्णिमा तिथी.

अनुमरण (ಅನುಮರಣ) (सं) ना.—सहगमन; चितारोहण; सती जाणें.

अनुमान (ಅನುಮಾನ) (सं) ना.—संशय; तर्क; शंका; अटकळ; अंदाज; कल्पना.

—इसु (—ಇಸು) (क) धा. - तर्क करणें; अटकळ बांधणें. अंदाजणें.

अनुमिति (ಅನುಮಿತಿ) (सं) ना. - तर्क; तर्कज्ञान; निर्णय.

अनुमेय (ಅನುಮೇಯ) (सं) वि. - तर्क्य; अंदाज करण्यायोग्य; अटकळ बांधण्याजोगें; कल्पना करण्यास योग्य.

अनुमोदन (ಅನುಮೋದನ) (सं) ना. - पाठिंबा; दुजोरा; पसंती; मान्यता; प्रशंसा.

अनुयायि (ಅನುಯಾಯಿ) (सं) ना. - नोकर; साथी; शिष्य; शागीर्द; हुजऱ्या; विशिष्ट पंथ अनुसरणारा.

अनुयोग (ಅನುಯೋಗ) (सं) ना. - परीक्षेतील प्रश्न.

अनुरक्ति (ಅನರಕ್ತಿ)
अनुरति (ಅನುರತಿ)
अनुराग (ಅನುರಾಗ) } (सं) ना. - प्रीति; भक्ति; आसक्ति; आवड; इच्छा; निष्ठा; स्नेह; ममता.

अनुरागि (ಅನುರಾಗಿ) (सं)ना. - प्रेमी; प्रणयी; आसक्त; ममताळु; स्नेहाळु.

अनुराध (धा) (धे) (ಅನುರಾಧ [ಧಾ]) [ಧೆ] (सं) ना. - नक्षत्राचें नाव; कृष्णपत्नि.

अनुरूप (ಅನುರೂಪ) (सं.) वि. - जुळणारें; शोभणारें, सयुक्तिक; यथायोग्य; साजणारें.
(सं) वि. - साम्य असलेले.

अनुरोध (ಅನುರೋಧ) (सं) ना. - बलात्कार; जबरदस्ती; हुकमत; वर्चस्व; कल; रोख; धोरण; दिशा.

अनुलाप (ಅನುಲಾಪ) (सं) ना. - द्विरुक्ति; दुबारकथन.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा. - द्विरुक्ति करणें; वारंवार सांगणें.

अनुलेपन (ಅನುಲೇಪನ) (सं) ना. - लेप; माखणे; उटी; मलम.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा. - माखणें; लेप देणें; मलमपट्टी करणें; लावणें; फासणें.

अनुलोम (ಅನುಲೋಮ) (सं) वि. - क्रमानुसारी; अन्वय. वरिष्ठ जातीचा पुरुष व कनिष्ठ स्त्री यांची संतती.

अनुवर (ಅನುವರ) (सं) ना. - युद्ध; संग्राम; लढाई.

अनुवर्तन (ಅನುವರ್ತನ) (सं) ना. - अनुसरण; अवलंबन; सेवा; चाकरी; परिणाम; मागून जाणें; अनुकरण.

अनुवर्ति (ಅನುವರ್ತಿ) (सं) ना. - अनुयायी; आज्ञांकित; अंगभूत; उपयोगास येणारा; कामाचा.

अनुवश (ಅನುವಶ) (सं) ना. - अंकित राहणें; अनुयायी.

अनुवळि (ಅನುವಳಿ) (क) धा. - नीच स्थितीला येणें; आधार सुटणें; आश्रय गमावणें; कंगाल होणें.

अनुवागु (ಅನುವಾಗು) (क) धा. - सिद्ध होणें; तयार होणें.

अनुवाद (ಅನುವಾದ) (सं) ना. - भाषांतर; निंदा.

अनुविसु (ಅನುವಿಸು) (क) धा. - विनंती करणें; नम्रतेनें मागणें; संपादणें.

अनुवृत्ति (ಅನುವೃತ್ತಿ) (सं) ना. - अनुकरण; क्रम; मालिका; रांग; सुश्रूषा; साहचर्य; नकल; संमति.

अनुशय (ಅನುಶಯ) (सं) ना. - पश्चात्ताप; विषाद; उद्वेग; कोप.

अनुशासन (ಅನುಶಾಸನ) (सं) ना. - नियमन; परवानगी; अनुज्ञा; मार्गदर्शन; सल्ला.

अनुषंग (ष्वंग) (ಅನುಷಂಗ [ಷ್ವಂಗ]) (सं) ना. - जवळचा संबंध; आलिंगन; कोमलता; अवश्य परिणाम.

अनुष्टुप् (ಅನುಷ್ಟುಪ್) (सं) ना. - कवितेंतील एक छंद.

अनुष्ठान (ಅನುಷ್ಠಾನ) (सं) ना. - आचरण; विधिपूर्वक धर्मकृत्य; महत्कार्य; अवघड काम; संपादणी.

अनुसंधान (ಅನುಸಂಧಾನ) (सं) ना. - जोडणी; योजना; मांडणी; अवधान; ध्यान; हेतु; लागाबांधा; धोरण; जम.

अनुसरण (ಅನುಸರಣ) (सं) ना. - अनुकरण; अंगिकार; स्वीकार; नकल करणें; मागोमाग जाणें.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा. - अनुकरण करणें; मताचा स्वीकार करणें.

अनुसार (ಅನುಸಾರ) (सं) अ. - त्याचप्रमाणें; अस्तु; मागोवाघेत.

अनुसारिणी (ಅನುಸಾರಿಣೀ) (सं) ना. - बरोबर येणारी; तंबोऱ्यांची दुसरी तार.

अनुस्वार (ಅನುಸ್ವಾರ) (सं) ना. - वर्णमालेंतील शिरोबिंदु (-ं) चिन्ह.

अनूचान (ಅನೂಚಾನ) (सं) वि. - सद्वर्तनी; अभ्यासासक्त; परंपरेला धरून चालणारा; सनातनी.

अनून (ಅನೂನ) (सं) वि. सनातनी. - संपूर्ण; भरगच्च; तुडुंब; उणेपणा नसलेलें.

अनूरु (ಅನೂರು) (सं) ना. - अरुण; सूर्यसारथी; उषःकाल; संध्याकाळ.

अनृत (ಅನೃತ) (सं) ना. - असत्य; खोटें; कपट; फसवणूक; अबद्ध शेती.

अने (ಅನೆ) (क) अ. - विशेषणाला क्रियाविशेषण बनवितांना लागणारा प्रत्यय.

अनेय (ಅನೆಯ) (क) अ. - विशेषण करतांना लावण्याचा प्रत्यय.

अनेक (ಅನೇಕ) (सं) वि. - एकाहून अधिक.

अनेकप (ಅನೇಕಪ) (सं) ना. - अनेक वेळा पाणी पिणारा, हत्ती; द्वीप.

अनोकह (ಅನೋಕಹ) (सं) ना. - झाड; वृक्ष; घर सुटलेला; वानप्रस्थ.

अंत (ಅಂತ) (सं) ना. - शेवट; मरण; मृत्यु.

अंतक (ಅಂತಕ) (सं) ना. - यम; मृत्युदेव.

अंतर् (स्) (तः) (ಅಂತರ್ [ಸ್] [ತಃ]) (सं) अ. – आंतील; अंतःकरणांतील.

अंतःकरण (ಅಂತಃಕರಣ) (सं) ना. – अंतःकरण; मन; करुणा; कळकळ; सहानुभूति; प्रेम; जिव्हाळा.

अंतःकलह (ಅಂತಃಕಲಹ) (सं) ना. – आपसांतील भांडण; गृहकलह; आपापल्यांतील वितुष्ट.

अंतःपट (ಅಂತಃಪಟ) (सं) ना. – अंतर्पाट; विवाहप्रसंगीं वधुवरामध्यें आडवें धरलेलें वस्त्र.

अंतःपुर (ಅಂತಃಪುರ) (सं) ना. – राणीवसा; स्त्रिया राहाण्याचें स्थान.

अंतःप्रक्षेपणि (ಅಂತಃಪ್ರಕ್ಷೇಪಣಿ (सं) ना. – टोचणें; सुई मारणें; पिचकारी.

अंतःस्थ (ಅಂತಃಸ್ಥ) (सं) ना. – मन; अंतर्वास;

अंतपार (ಅಂತಪಾರ) (सं) ना. – ठांवठिकाणा; शेवटचें व पलीकडचें.

अंतप्प (ಅಂತಪ್ಪ) (क) वि. – असें असें; असे असलेलें; याप्रमाणें असलेलें.

अंतर (ಅಂತರ) (सं) ना. आंतील भाग; प्रेम; आपलेपणा; आप्तत्व.

अंतरात्म (ಅಂತರಾತ್ಮ) (सं) ना. – मन; जीवात्मा.

अंतराय (ಅಂತರಾಯ) (सं) ना. – आडकाठी; विरोध; हरकत; वितुष्ट.

अंतराळ (ಅಂತರಾಳ) (सं) ना. – आकाश, गगन; नभ. मधला भाग, पोकळी.

अंतरिक्ष (ಅಂತರಿಕ್ಷ) (सं) ना. – आकाश; गगन.

अंतरित (ಅಂತರಿತ) (सं) वि. – दूर केलेलें; सोडलेलें; त्यक्त.

अंतरिम् (ಅಂತರಿಮ್) (क) अ. – त्यामुळें; 'अंतरु' शब्दाच्या तृतीयेचें एकवचन.

अंतरिंद्रिय (ಅಂತರಿಂದ್ರಿಯ) (सं) ना. – मन; बुद्धि; अहंकार; चित्त; आंतील इंद्रिय.

अंतरिसु (ಅಂತರಿಸು) (क) धा. – दूर होणें; विरह होणें; विलंब करणें.

अंतरीप (ಅಂತರೀಪ) (सं) ना. – मध्य; मध्यबिंदु; केंद्रस्थान.

अंतरीय (ಅಂತರೀಯ) (सं) ना. – लावून घेण्याचें वस्त्र; पंचा; उपवस्त्र.

अंतर्गत (ಅಂತರ್ಗತ) (सं) वि. – आंतील; गुप्त; संलग्न.

अंतर्गृह (ಅಂತರ್ಗೃಹ) (सं) ना. – माजघर, तळघर. गर्भागार; घराचा आंतील भाग.

अंतर्गोलक (ಅಂತರ್ಗೋಲಕ) (सं) ना. – आंतील बाजूस वळलेला गोल; पुढाकार गोलक.

अंतर्दाहक (ಅಂತರ್ದಾಹಕ) (सं) वि. – मनांतल्या मनांत जळणारा; जळफळणारा; मन दुबळें करणारा.
(सं) ना. – मात्सर्य; मत्सर.

अंतर्धान (ಅಂತರ್ಧಾನ) (सं) ना. – गुप्तपणा; अदृश्यता; नाहीसें होणें.

अंतर्भाव (ಅಂತರ್ಭಾವ) (सं) ना. – समावेश; सहजीवन; मन; अभिप्राय.

अंतर्भूत (ಅಂತರ್ಭೂತ) (सं) वि. – समाविष्ट; अंतर्गत; आंतील.

अंतर्मुख (ಅಂತರ್ಮುಖ) (सं) वि. – ध्यानस्थ, आत्मानुकूलदृष्टि असलेला; आत्मानात्म विवेकी.

अंतर्य (ಅಂತರ್ಯ) (सं) ना. – अंतरीचा; आंतील विचार, अंतःसूत्र.

अंतर्यामि (ಅಂತರ್ಯಾಮಿ) (सं) ना. – परमात्मा; विश्वात्म्याचा अंश.

अंतर्वति (ಅಂತರ್ವತಿ) / **अंतर्वत्नि** (ಅಂತರ್ವತ್ನಿ) (सं) ना. – गर्भिणी; गरोदर; दिवस गेलेली.

अंतर्वास (सन) (ಅಂತರ್ವಾಸ [ಸನ]) (सं) ना. – माजघर; मलवस्त्र; लावून घेण्याचे वस्त्र.

अंतर्हित (ಅಂತರ್ಹಿತ) (सं) वि. – अंतर्गत; गुप्त; निक्षेपित; झाकलेलें; दडवलेलें.

अंतवरम् (ಅಂತವರಂ) (क) अ. – शेवटपर्यंत; अखेर पावेतों; तड लागेपर्यंत.

अंतवुर (ಅಂತವುರ) (क) ना. – अंतःपुर; राणीवसा; स्त्रिया राहाण्याचें स्थान.

अंतस्ताप (ಅಂತಸ್ತಾಪ) (सं) ना. – पोटांतील आग; मनस्ताप; पीडा; दुःख.

अंतस्तु (ಅಂತಸ್ತು) (सं) ना. – माळा; माडी; मजला; योग्यता; प्रगति.

अंतह (ಅಂತಹ) (क) अ. – याप्रमाणें; याप्रकारें; असलें.

अंतिक (ಅಂತಿಕ) (सं) अ. – जवळ; नजिक; आसपास;
(सं) ना. – संबंधिक; आप्त; नातेवाईक.

अंतिम (ಅಂತಿಮ) (सं) वि. शेवटचा; अखेरचा.

अंतिके (ಅಂತಿಕೆ) (क) अ. – असें; या प्रकारें; याप्रमाणें,

अंतु (ते) (ಅಂತು [ತೆ]) (क) अ. – असें; याप्रमाणें.

अंतुटु (ಅಂತುಟು) (क) अ. – 'अष्टु' पहा.
(क) वि. – एवढें; इतुकें.

अंते (वों) **वोल्** (ಅಂತೆ ವೋಲ್ [ವೊಲ್]) (क) अ. – 'अंतु' पहा.

अंतेवासि (ಅಂತೇವಾಸಿ) (सं) ना. – हरिजन; शिष्य; शागीर्द; अनुयायी.

अंत्य (ಅಂತ್ಯ) (सं) वि. – शेवटचा; अखेरचा; नीच.
(सं) ना. – मरण; मृत्यु.

अंत्यज (ಅಂತ್ಯಜ) (सं) ना. – चांडाल; अस्पृष्ट; हरिजन.

अंत्र (ಅಂತ್ರ) (सं) ना. – आंतडें; अंतःकरण; प्रेम; ममता.

अंद (ಅಂದ) (क) ना. – चांगलेपणा; सौंदर्य; तेज; रूप; झळाळी; ओप.

—ऐरु (—ಏರು) (क) धा. – सुंदर होणे; चांगलें होणें; ओप चढणें.

अंदण (ळ) (ಅಂದಣ[ಳ]) (क) ना. – पालखी; मेणा; आच्छादित डोली.

अंदि (दु) गे (ಅಂದಿ [ದು] ಗೆ) (क) ना. – साखळी; तोडा; पैंजण; चाळ; वाळा.

अंदुक (ಅಂದುಕ) (सं) ना. – पैंजण; घुंगुरू; चाळ.

अंधक (ಅಂಧಕ) (सं) ना. – आंधळा; राक्षसाचें नांव.

—जित (—ಜಿತ) (सं) ना. – शिव.

अंधकार (ಅಂಧಕಾರ) (सं) ना. – काळोख; अंधार; रात्र; दिशाभूल.

अन्न (ಅನ್ನ) (सं) ना. – आहारपदार्थ; विष्णु; सूर्य; पाणी.

—कंटक (—ಕಂಟಕ) (सं) ना. – दुसऱ्याच्या पोटावर पाय देणारा.

—च्युति (—ಚ್ಯುತಿ) (सं) ना. – उपजीवनांतील संकट.

—छत्र (—ಛತ್ರ) (सं) ना. – पापपरिहारार्थ फुकट अन्न मिळणारे घर; सदावर्त; मुक्त अन्नसंतर्पणगृह.

अन्नक्क (ಅನ್ನಕ್ಕ) (क) अ. – पर्यंत; पावेतों; वेरी.

अन्नगत (ಅನ್ನಗತ) (सं) वि. – आहारसंबंधी.

अन्नदात (ಅನ್ನದಾತ) (सं) ना. – अन्नदाता; यजमान; मालक.

अन्नप्प (ಅನ್ನಪ್ಪ) (क) वि. – असला; याप्रकारचा;

अन्नपूर्णे (ಅನ್ನಪೂರ್ಣೆ) (सं) ना. – पार्वती.

अन्नप्राशन (ಅನ್ನಪ್ರಾಶನ) (सं) ना. – उष्टावण; मुलाला प्रथम अन्न भरवण्याचा विधी.

अन्नय (न्नेय) (ಅನ್ನಯ [ನ್ನೇಯ]) (क) ना. – अन्याय; न्यायाभाव.

अन्नर् (ಅನ್ನರ್) (क) वि. – अशा प्रकारचें; असें; असलें.
(क) ना. – प्रियकर; लाडका; प्रेमाचें माणूस.

अन्नसत्र (ಅನ್ನಸತ್ರ) (सं) ना. – 'अन्नछत्र' पहा.

अन्नल् (ಅನ್ನಲ್) (क) ना. – असली स्त्री.

—मनदळ् (—ಮನದಳ್) (क) ना. – मनाजोगी स्त्री; पाहिजे तशी स्त्री.

अन्नाधीन (ಅನ್ನಾಧೀನ) (सं) वि. – अन्नावर अवलंबून असणारे

अन्नान्नगति (ಅನ್ನಾನ್ನಗತಿ) (सं) ना. – घोर दारिद्र्य; अतिदुःस्थिति; कंगालपणा; विपन्नावस्था.

अन्नार्थि (ಅನ್ನಾರ್ಥಿ) (सं) वि. – भोजनाकांक्षी; भुकेला; अन्नासाठीं आलेला; अन्नासाठीं हपापलेला. पोटार्थी; पंक्तिपठाण. (सं) ना. – भिक्षेकरी; भिकारी; भीक मागणारा.

अन्नु (ಅನ್ನು) (क) धा. – म्हणणें; बोलणें; निवेदणें.
(क) अ. – द्वितीया विभक्तीचा प्रत्यय.

—इसु (—ಇಸು) (क) धा. – बोलाविणें; म्हणविणें; अनुभवाला आणणें; कबूल करविणें

अन्ने (ಅನ್ನೆ) (क) ना. – असली स्त्री.

—मनद (—ಮನದ) (क) ना. – मनपसंत स्त्री; प्रेयसी; सुंदर स्त्री.

अन्नेगं (ಅನ್ನೆಗಂ) (क) अ. – आतांपर्यंत; इतक्यांत; एवढ्यांत.

अन्नेबरं (वरं) (ಅನ್ನೆಬರಂ [ವರಂ]) (क) अ. – तेथपर्यंत; त्यावेळेपर्यंत. तों पावेतों.

अन्नोदक (ಅನ್ನೋದಕ) (सं) ना. – अन्न व पाणी; योगक्षेम; पोटगी.

अन्य (ಅನ್ಯ) (सं) वि. – दुसरा; द्वितीय; शिवाय.

अन्यकामिनी (ಅನ್ಯಕಾಮಿನಿ) (सं) ना. – दुसऱ्याची पत्नि; पर स्त्री.

अन्यचक्र (ಅನ್ಯಚಕ್ರ) (सं) ना. – शत्रुसैन्य; परक्याचे सैन्य; परचक्र; परक्याचा हल्ला.

अन्यतम (ಅನ್ಯತಮ) (सं) वि. – अनेकापैकी एक; कित्येक वस्तूंपैकी एक.

अन्यतर (ಅನ್ಯತರ) (सं) वि. – दोन्हींपैकी एक; दोहोंतून एक.

अन्यत्र (ಅನ್ಯತ್ರ) (सं) अ. – दुसरीकडे; कोठेंतरी; परत्र.

अन्यथा (ಅನ್ಯಥಾ) (सं) अ. – चुकून; दुसऱ्या रीतीनें; व्यर्थ.

—ज्ञान (—ಜ್ಞಾನ) (सं) ना. – गैरसमज; विरुद्ध ज्ञान; विपरीत ज्ञान.

अन्यपुष्ट } (ಅನ್ಯಪುಷ್ಟ)
अन्यभृत } (ಅನ್ಯಭೃತ) (सं) ना. – दुसऱ्यावर पोसलेला; कोकीळ; इतरांनी पोषण केलेला; परान्नभोजी.

अन्यादृश (ಅನ್ಯಾದೃಶ) (सं) वि. – असाधारण; अद्वितीय; अजोड.

अन्यून (ಅನ್ಯೂನ) (सं) वि. – न्यून नसलेले; संपूर्ण; उणेपणा नसलेले.

अन्योक्ति (ಅನ್ಯೋಕ್ತಿ) (सं) ना. – काव्यातील एक अलंकार; अप्रस्तुत प्रशंसालंकार; दुसऱ्याचें म्हणणें.

अन्योन्य (ಅನ್ಯೋನ್ಯ) (सं) अ. – परस्पर; एकमेक.

—आश्रय (—ಆಶ್ರಯ) (सं) ना. – परस्परावलंबन.

—भाव (—ಭಾವ) (सं) ना. – परस्परामधील प्रेमभावना.

—सल्लाप (—ಸಲ್ಲಾಪ) (सं) ना. – प्रेमालाप; प्रेमवार्ता.

—स्नेह (—ಸ್ನೇಹ) (सं) ना. – गाढ प्रेम; दाट मैत्री.

अन्वय (ಅನ್ವಯ) (सं) ना. – परंपरा; कुल; वंश; संबंध; काव्यातील पदसंबंध जोडणी; सार; रहस्य.

अन्वयिसु (ಅನ್ವಯಿಸು) (क) धा. – संबंध जोडणें; मिलाफ होणें; समर्थ होणें.

अन्वर्थ (ಅನ್ವರ್ಥ) (सं) वि. – अर्थानुसार; अर्थयोग्य.

—नाम (—ನಾಮ) (सं) ना. – सार्थनाम; अर्थाला जुळणारे नांव.

अन्वित (ಅನ್ವಿತ) (सं) वि. – स्पष्ट; जमलेला.

अन्वेषण (ಅನ್ವೇಷಣ) (सं) ना. – शोध; तपास; चौकशी.

अप् (ಅಪ್) (सं) ना. – पाणी; जल.

अप (ಅಪ) (सं) वि. – विरुद्ध; वाईट; चुकीचा.
(सं) ना. – निषेध; उपसर्ग.

अपकर्ष (ಅಪಕರ್ಷ) (सं) ना. – अवनती; हानि; नुकसान; मागें ओढणें; हीनता.

अपकार (ಅಪಕಾರ) (सं) ना. – द्रोह; वाईट करणें.

—इ (—ಇ) (सं) ना. – द्रोही; नुकसान करणारा.

अपकीर्ति (ಅಪಕೀರ್ತಿ) (सं) ना. – अकीर्ति; कुप्रसिद्धि; दुर्लौकिक; दुष्कीर्ति.

अपकृति (कृत्य) (ಅಪಕೃತಿ [ಕೃತ್ಯ]) (सं) ना. – कुकर्म; अपकार; कृतघ्नता; दुष्कर्म; बिघाड.

अपक्रम (ಅಪಕ್ರಮ) (सं) ना. – पीछेहाट; मागें पाऊल; कच; क्रमविरुद्ध; युद्ध; भांडण; अवमान.

अपख्याति (ಅಪಖ್ಯಾತಿ) (सं) ना. – दुष्कीर्ति; कुप्रसिद्धि, दुर्लौकिक.

अपगत (ಅಪಗತ) (सं) वि. – गमावलेले; सोडलेले; गळलेले; निसटलेले; त्यक्त.

अपगति (ಅಪಗತಿ) (सं) ना. – दुःस्थिति; दुरवस्था; नरक; निरयगति.

अपगम (ಅಪಗಮ) (सं) ना. – पीछेहाट; कच; मरण.

अपघन (ಅಪಘನ) (सं) ना. – देहावयव; शरीर; काया.

अपघात (ಅಪಘಾತ) (सं) ना. – दुर्धर प्रसंग; अनर्थ; घोरसंकट; अकालमरण; खून.

अपचय (ಅಪಚಯ) (सं) ना. – क्षीणता; ऱ्हास; अवनति; संग्रह; साठा.

अपचरित (ಅಪಚರಿತ) (सं) ना. – प्रमाद, दुराचार; दुष्कृत्य.

अपचार (ಅಪಚಾರ) (सं) ना – अपराध; गुन्हा; अयोग्य वर्तन; वाममार्ग; कमीपणा; प्रमाद.

अपचिति (ಅಪಚಿತಿ) (सं) ना. – मानमर्यादा हानी; नष्टचर्य; विध्वंस; दिवाळें; प्रायश्चित्त; खर्च.

अपज्ञान (ಅಪಜ್ಞಾನ) (सं) ना. – गैरसमज; मिथ्यारोप.

अपत्निक (ಅಪತ್ನಿಕ) (सं) ना. – पत्नि नसलेला; विधुर.

अपत्य (त्यक) (ಅಪತ್ಯ [ತ್ಯಕ]) (सं) ना. – संतान; पुत्र; वंशज.

अपत्रपे (ಅಪತ್ರಪೆ) (सं) ना. – निर्लज्जता; निलाजरेपणा; मर्यादाहीनता; आज्ञाहीनता.

अपथ्य (ಅಪಥ್ಯ) (सं) वि. – अयोग्य; अहितकर; असंबद्ध; कुपथ्य; संबंध नसलेले.

अपदगामि (ಅಪದಗಾಮಿ) (सं) ना. – सर्प; पोटावर सरपटणारा प्राणी; जाऊ नये तेथें जाणारा.

अपदान (ಅಪದಾನ) (सं) ना. – सत्कार्य; औदार्य; सद्वर्तन; पूर्वचरित्र.

अपदांतर (ಅಪದಾಂತರ) (सं) वि. – जवळचा; दूर नसलेला. पावलावरचा.

अपदूरु (ಅಪದೂರು) (क) ना. – चहाडी; अपमान; निंदा; असत्य; खोटें.

अपदेसे (ಅಪದೆಸೆ) (सं) ना. – दुःस्थिति; हीनस्थिति; दुरवस्था.

अपदेश (ಅಪದೇಶ) (सं) ना. – चिन्ह; ओळख; कीर्ति; स्थान; मिष; सोंग; सबब.

अपद्वार (ಅಪದ್ವಾರ) (सं) ना. – शेजाऱ्याचा दरवाजा; बाजूचें द्वार; चोरवाट; चोरदार.

अपधैर्य (ಅಪಧೈರ್ಯ) (सं) ना. – भित्रेपणा; नपूंसकत्व; अविश्वास.

अपध्यान (ಅಪಧ್ಯಾನ) (सं) ना. – वाईट विचार; दुश्चिंतन.

अपध्वंस (ಅಪಧ್ವಂಸ) (सं) ना. – अवनति; अधोगति.

अपध्वंसि (ಅಪಧ್ವಂಸಿ) (सं) वि. – अवनतीला कारण असलेले; उतरत्या कलेचा; अवनत.

अपध्वस्त (ಅಪಧ್ವಸ್ತ) (सं) वि. – उध्वस्त; बेचिराख; दशदिशांनीं नाश पावलेला.

अपनंबिके (गे) { ಅಪನಂಬಿಕೆ [ಗೆ] } (क) ना. – अविश्वास;
अपनंबुगे { ಅಪನಂಬುಗೆ } संशय; गैरसमज.

अपनिंदे (ಅಪನಿಂದೆ) (क) ना. – अपमान; अकीर्ति; शिविगाळ.

अपनीत (ಅಪನೀತ) (सं) वि. – काढून टाकलेलें; गमावलेलें, गेलेले, हरण केलेले.

अपनोद (ಅಪನೋದ) (सं) ना. – परिहार; त्याग; गमावणूक.

अपप्रयोग (ಅಪಪ್ರಯೋಗ) (सं) ना. – अशुद्ध प्रयोग; चुकीचा उपयोग; गैरवापर;

अपमृति (त्यु) (ಅಪಮೃತಿ [ತ್ಯು]) (सं) ना. आकस्मिक मरण; अकाल मरण; दुर्मृत्यु.

अपयशस्सु (ಅಪಯಶಸ್ಸು) (क) ना. – अपकीर्ति; दुर्नाम; कुप्रसिद्धि; दुर्लौकिक.

अपयान (ಅಪಯಾನ) (सं) ना. – कच; पीछेहाट; अवनति.

अपर (ಅಪರ) (सं) वि. – त्यानंतरचे; बाकी असलेले; मागील; खालचे.
(सं) ना. – पश्चिम; भविष्य; हत्तीचा मागील भाग.

अपरक्रिये (ಅಪರಕ್ರಿಯೆ) (सं) ना. – उत्तरक्रिया; मृताचा उत्तरविधि, और्ध्वदैहिक.

अपरक्त (ಅಪರಕ್ತ) (सं) वि. – विटलेलें; मलीन; रंग गेलेलें; कोमेजलेलें.

अपरंजि (ಅಪರಂಜಿ) (सं) ना. – चोख सोनें; शुद्ध सुवर्ण.

अपरपक्ष (ಅಪರಪಕ್ಷ) (सं) ना. – कृष्णपक्ष; विरोधी पक्ष.

अपरभाग (ಅಪರಭಾಗ) (सं) ना. – मागील भाग.

अपररात्रि (ಅಪರರಾತ್ರಿ) (सं) ना. – रात्रीचा उत्तरभाग; अपरात्र.

अपर (वारिधि) वार्धि (ಅಪರವಾರ್ಧಿ) (सं) ना. = पश्चिम समुद्र.

अपराजित (ಅಪರಾಜಿತ) (सं) वि. – अपजय नाही असा, पराभव न झालेला.
(सं) ना. – विष्णु; शिव.

अपराजिते (ಅಪರಾಜಿತೆ) (सं) ना. – दुर्गादेवी. चामुंडी,

अपराद्ध (ಅಪರಾದ್ಧ) (सं) वि. – चूक केलेले; लक्ष्य चुकलेलें.

अपरांत (ಅಪರಾಂತ) (सं) वि. पश्चिमेकडील सीमाप्रांत; कोंकणभाग.

अपराण्ह (ಅಪರಾಹ್ಣ) (सं) ना. – दिवसाचा उत्तरभाग.

अपरिच्छिन्न (ಅಪರಿಚ್ಛಿನ್ನ) (सं) वि. – सतत; निरंतर; अतूट.

अपरिमित (ಅಪರಿಮಿತ) (सं) वि. – अमर्याद, अमाप; असीम; सर्वोपरी.

अपरूप (ಅಪರೂಪ) (सं) वि. – दुर्लभ; वापरांत नसलेला; केव्हातरी दिसणारा; विकृतरूप; विलक्षण; अनुपम.

अपरोक्ष (ಅಪರೋಕ್ಷ) (सं) वि. – प्रत्यक्ष; दृष्टिसमोरचे.
—**ज्ञान** (—ಜ್ಞಾನ) (सं) ना. – आत्मज्ञान; मोक्षज्ञान.

अपर्णा (र्णे) (ಅಪರ್ಣಾ [ರ್ಣೆ]) (सं) ना, – पार्वतीदेवी.

अप (व) लग्न (ಅಪ [ವ] ಲಗ್ನ) (सं) वि. – सुदूर; अंतरा-अंतरावरचें.

अपलाप (ಅಪಲಾಪ) (सं) ना. – सत्यगोपन; उडवाउडवीचे बोलणें; टोमणा; अज्ञान प्रदर्शन.
—**इसु** (—ಇಸು) (क) धा. – तिस्कारणें; टोमणा मारणें.

अपवर्ग (ಅಪವರ್ಗ) (सं) ना. – मोक्ष; दान; देणगी; अपमान; वर.

अपवर्तन (ಅಪವರ್ತನ) (सं) ना. – दुर्वर्तन; पीछेहाट; कच.

अपवर्तिसु (ಅಪವರ್ತಿಸು) (क) धा. – फिरविणें; मागे खेचणें; भाग पाडणें; गमावणें.

अपवाद (ಅಪವಾದ) (सं) ना. – कलंक; दोष; निंदा; तिरस्कार; आरोप; आज्ञा.

अपवारण (ಅಪವಾರಣ) (सं) ना. – झांकण; आच्छादन; दादरा; लपवा छपवी.

अपव्यय (ಅಪವ್ಯಯ) (सं) ना. – भलता खर्च; अकारण खर्च; उधळपट्टी.

अपसद (ಅಪಸದ) (सं) ना. – चांडाल; नीच मनुष्य; हलका.

अपसरण { ಅಪಸರಣ } (सं) ना. – पळ; टाळाटाळ; आळ;
अपसरण { ಅವಸರಣ } बालंट; पीछेहाट.

अपसर्प (ಅಪಸರ್ಪ) (सं) ना. – गुप्तचर; हेर; शत्रूकडील गुप्त बातमी काढणारा.

अपसव्य (ಅಪಸವ್ಯ) (सं) ना. – दक्षिण; उजवी बाजू.

अपसाक्ष्य (ಅಪಸಾಕ್ಷ್ಯ) (सं) ना. – खोटी साक्ष; आंधळे डोळे.

अपसिद्धांत (ಅಪಸಿದ್ಧಾಂತ) (सं) ना. – चुकीचा निर्णय; चूक तत्त्व प्रातिपादन; चूक तत्त्वज्ञान.

अपस्नान (ಅಪಸ್ನಾನ) (सं) ना. – उत्तरक्रियेनंतरचें स्थान. और्ध्वदेहिक स्नान.

अपस्मार (ಅಪಸ್ಮಾರ) (सं) ना. – मूर्छा; फेपरें; विस्मरण; मूर्च्छनारोग.

अपस्वर (ಅಪಸ್ವರ) (सं) ना. – बेसूर; विरोधी वचन. खो घालणें.

अपहत (ಅಪಹತ) (सं) वि. – त्यक्त; नष्ट; दूर.

अपहरण (हार) (ಅಪಹರಣ [ಹಾರ]) (सं) ना. – चोरी; लूट; नागवणूक; नाडणूक; स्वाहाकार.

अपहरिसु (ಅಪಹರಿಸು) (क) धा. – चोरी करणें; अपहार करणें; उपटून टाकणें. हरण करणें; लांबविणें. लंपास करणें.

अपहारतूर्य (ಅಪಹಾರತೂರ್ಯ) (सं) ना. – युद्धविरामाची सूचना देणारे वाद्य.

अपहास (स्य) (ಅಪಹಾಸ [ಸ್ಯ]) (सं) ना. – निंदा; उपहास; चेष्टा; पोरकटपणा; टिंगल.

अपन्हव (न्हुति) (ಅಪಹ್ನವ [ಹ್ನುತಿ]) (सं) ना. – झाकण; काव्यांतील एक अलंकार; नकार.

अपांसुले (ಅಪಾಂಸುಲೆ) (सं) ना. – निर्मला; पतिव्रता; परिशुद्ध स्त्री.

अपाकृत (ಅಪಾಕೃತ) (सं) वि. – तिरस्कृत; हकललेलें; रुंद.

अपांग (ಅಪಾಂಗ) (सं) ना. – अंगहीन; अपंग; कटाक्ष; दृष्टिक्षेप; काणाडोळा.

अपात्यय (ಅಪಾತ್ಯಯ) (सं) ना. – ज्ञानाकडे डोळेझांक; ज्ञान दृष्टिआड करणें.

अपात्र (ಅಪಾತ್ರ) (सं) वि. – अयोग्य; अपुरे; अपूर्ण.

अपादान (ಅಪಾದಾನ) (सं) ना. – दूरीकरण; वियोग; पंचमी विभक्तीचा अर्थ.

अपान (ಅಪಾನ) (सं) ना. – पंचप्राणांतील एक प्राण.

अपामार्ग (ಅಪಾಮಾರ್ಗ) (सं) ना. – आघाडा वनस्पति; बायकांच्या केसांचीं अग्रें; मोक्ष; मुक्ति.

अपाय (ಅಪಾಯ) (सं) ना. – हानी; दुःख; ठणका; अकल्याण; मरण.

अपार (ಅಪಾರ) (सं) वि.–विशाल; पुष्कळ; अमर्याद; पार नसलेलें.

अपार्थ (ಅಪಾರ್ಥ) (सं) वि.–निरर्थक; असत्य; विपरीत अर्थाचें.

अपावृत (ಅಪಾವೃತ) सं. वि.–उघडे; उघडलेलें; खुलें; आवरण काढलेले.

अपाश्रय (ಅಪಾಶ್ರಯ) (सं) ना.–आश्रयहीन; कुंपण; काटे.

अपासंग (ಅಪಾಸಂಗ) (सं) ना.–दडपण.

अपि (ಅಪಿ) (सं) अ.–समीप; तथापि.

अपि (प्पि) गे (ಅಪಿ [ಪ್ಪಿ] ಗೆ) (क) ना.–आनंद; मिलाप; एक जूट.

अपिधान (ಅಪಿಧಾನ) (सं) ना.–झाकण; आवरण; दादरा.

अपुत्र (ಅಪುತ್ರ) (सं) वि.–निपुत्रिक; निर्वंश; कुपुत्र.

अपूप (ಅಪೂಪ) (सं) ना.–मांडा; घारगा; अंबोळी; घिरडें; पक्वान्न; गोड खाद्य; अनरसा.

अपेक्षे (ಅಪೇಕ್ಷೆ) (सं) ना.–इच्छा; आकांक्षा.

—**इसु** (—ಇಸು) (क) धा.–इच्छिणें; अपेक्षा करणें; वांच्छिणें.

अपेत (ಅಪೇತ) (सं) वि.–सुटका झालेलें; गमावलेलें; नाश पावलेलें.

अपेय (ಅಪೇಯ) (सं) वि.–न पिण्यासारखें; पिण्याला निषिद्ध

—**पान** (—ಪಾನ) (सं) ना.–निषिद्ध पेय पिणें.

अपोलो (ಅಪೋಲೋ) (अ. दे.) ना.–ग्रीकाची सूर्यदेवता; सुंदर पुरुष.

अपोह (ಅಪೋಹ) (सं) ना.–संशयनिवारण.

अप्प (ಅಪ್ಪ) (क) ना.–पिता, वडील; बाप.

अप्पट (ಅಪ್ಪಟ) (क) वि.–शुद्ध; निर्मळ; निर्भेळ; कोरे.

अप्पणे (ಅಪ್ಪಣೆ) (क) ना.–आज्ञा; हुकूम; निरोप.

अप्पंत (ಅಪ್ಪಂತ) (क) ना.–संभावित, शिष्ट सभ्य.

अप्पंते (ಅಪ್ಪಂತೆ) (क) अ.–शक्य तेवढें; असेल तितकें; असें

अप्पयिसु (ಅಪ್ಪಯಿಸು) (क) धा.–आलिंगणे; मिठी मारणें; गळ्यांत गळा घालणें.

अप्परि (ळि) सु (ಅಪ್ಪರಿ [ಳಿ] ಸು) (क) ना.–आपटी; कुस्करा; झटका. (क) धा. हापटणें; उचलून आपटी देणें.

अप्पितप्पि (ಅಪ್ಪಿತಪ್ಪಿ) (क) अ.–चुकूनमाकून; रानमाळीं.

अप्पु (प्पुगे) (ಅಪ್ಪು [ಪ್ಪುಗೆ]) (क) ना.–अलिंगन; आठीमिठी.

—**इसु** (—ಇಸು) (क) धा.–अलिंगणे; मिठी मारणें; आठीमिठी घालणें.

अप्पुगेय् (ಅಪ್ಪುಗೆಯ್) (क) धा.–अंगीकरणें; आलिंगणें.

अप्पेसु (ಅಪ್ಪೆಸು) (क) धा.–आलिंगणें; मिठी मारणे.

अप्रकाश (ಅಪ್ರಕಾಶ) (सं) ना.–अप्रसिद्धी; काळोख.

अप्रकाशित (ಅಪ್ರಕಾಶಿತ) (सं) वि.–अप्रसिद्ध.

अप्रगल्भ (ಅಪ್ರಗಲ್ಭ) (सं) वि.–अज्ञान; अप्रौढ; अपक्व.

अप्रति (तिम) (ಅಪ್ರತಿ [ತಿಮ]) (सं) वि.–अजोड; अद्वितीय; अनुपम.

अप्रतिभ (ಅಪ್ರತಿಭ) (सं) वि.–प्रतिभा नसलेला; भ्यालेला; भयभीत; दूरदृष्टी नसलेला.

अप्रतिरथ (ಅಪ್ರತಿರಥ) (सं) ना.–शूर; योद्धा.

अप्रतिष्ठे (ಅಪ್ರತಿಷ್ಠೆ) (सं) ना.–अपकीर्ति; अपमान; हीनगुण.

अप्रतीति (ಅಪ್ರತೀತಿ) (सं) ना–कुप्रसिद्धि; दुर्लौकिक; अनुभवशून्यता.

अप्रधान (ಅಪ್ರಧಾನ) (सं) वि.–गौण; अप्रमुख.

अप्रबुद्ध (ಅಪ್ರಬುದ್ಧ) (सं) वि.–मुर्ख; अज्ञान; मूढ.

अप्रयोजक (ಅಪ್ರಯೋಜಕ) (सं) वि-–निरुपयुक्त; निरर्थक; अकारण.

अप्रलंब (ಅಪ್ರಲಂಬ) (सं) वि.–चपल; तीव्रगतीचा; चंचल.

अप्रस्तुत (ಅಪ್ರಸ್ತುತ) (सं) वि.–असंबद्ध; अमुख्य; वेगळा; बाहेरचा; अयोग्य; अप्रांसगिक; अप्राकृत.

अप्राकृत (ಅಪ್ರಾಕೃತ) (सं) वि.–प्राकृत नसलेले; असामान्य; अप्रासंगिक.

अप्रामाणिक (ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕ) (सं) वि.–प्रामाणिक नसलेला; अविश्वासु; भरंवसा ठेवण्यास अपात्र.

अप्रिय (ಅಪ್ರಿಯ) (सं) वि.–प्रेम नसलेला; मनाला न येणारा तिरस्कृत; नापसंत.

(सं) ना.–वैरी; शत्रु.

अप्सरस् (ಅಪ್ಸರಸ್) (सं) ना.–देवता स्त्री; अप्सरा; सूर्यलोकीची नर्तकी.

अफल (ಅಫಲ) (सं) वि.–निष्फळ; नापीक; पडीक; माळ.

अफीमु (ಅಫೀಮು) (अ.दे) ना.–अफू; एक अमली पदार्थ.

अबद्ध (ಅಬದ್ಧ) (सं) वि.–चुकलेलें; मूर्खपणाचें; अनिर्बद्ध; खोटें; अपप्रचाराचें; विसंगत.

अबाध (ಅಬಾಧ) (सं) वि.–स्वतंत्र; स्वैर; मोकाट; अनिर्बंध.

अबुज (ಅಬುಜ) (क) ना.–अब्ज; कमळ.

अबुदि (ಅಬುದಿ) (क) ना.–समुद्र; अब्धि.

अबुध (द्ध) (ಅಬುಧ [ದ್ಧ]) } मूर्ख; अजाण; अज्ञानी.
अबोध (ಅಬೋಧ) (सं) ना. }

अब्जिनि (ಅಬ್ಜಿನಿ) (सं.) ना.–कमलिनी; कमलसरोवर.

अब्जासन (ಅಬ್ಜಾಸನ) (सं) ना.–ब्रह्मा; विष्णु.

अब्जासने (ಅಬ್ಜಾಸನೆ) (सं) ना.–लक्ष्मी; कमलासना.

अब्जोदर (ಅಬ್ಜೋದರ) (सं) ना.–विष्णु.

अब्जोद्भव (ಅಬ್ಜೋದ್ಭವ) (सं) ना.–ब्रह्मा.

अब्द (ಅಬ್ದ) (सं) ना.–ढग; संवत्सर; वर्ष.

—वाहन (—ವಾಹನ) (सं) ना. – शिव.
—सार (—ಸಾರ) (सं) ना. – कापूर; कर्पूर.
अब्धि (ಅಬ್ಧಿ) (सं) ना. – समुद्र; शुद्धज्ञान; नेति.
—ज (—ಜ) (सं) ना. – चंद्र; रत्न.
—सार (—ಸಾರ) (सं) ना. – मोतीं.
अब्धिनवनीत (ಅಬ್ಧಿನವನೀತ) (सं) ना. – चंद्र.
अब्धिप (ಅಬ್ಧಿಪ) (सं) ना. – वरुण देव; पर्जन्यदेवता.
अब्धिशयन (ಅಬ್ಧಿಶಯನ) —(शायी) (—ಶಾಯಿ) } (सं) ना. – विष्णु.
अब्बर (ಅಬ್ಬರ) (क) ना. – उच्चध्वनि, आरडाओरडा; शंख, गोंधळ, बोंब.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा. – शंख मारणें; गोंधळ माजविणें; आरडाओड करणें.
अब्बि (ಅಬ್ಬಿ) (क) ना. – जलपात; प्रपात; धबधबा; पाणलोट.
अब्बे (ಅಬ್ಬೆ) (क) ना. – आई; माता; माय; अंबा.
अब्रह्मण्यं (ಅಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಂ) (सं) अ. – पापकृति.
अभक्त (ಅಭಕ್ತ) (सं) ना. – श्रद्धा नसलेला; अश्रद्ध; अभाविक.
—इ (—ಇ) (सं) ना. – अविश्वास; अश्रद्धा.
अभंगुर (ಅಭಂಗುರ) (सं) वि. – शाश्वत; अविनाशी; स्थिर; नाश नसलेला.
अभय (ಅಭಯ) (सं) ना. – निर्भय; सुरक्षिततावचन; संरक्षण.
—हस्त (—ಹಸ್ತ) (सं) ना. – आशिर्वाद; संरक्षण.
—प्रद (—ಪ್ರದ) (सं) वि. – अभय देणारा. संरक्षण देणारा.
अभव (ಅಭವ) (सं) ना. – अजन्मा; शिव; रुद्र; दुर्दैवी; जैन नसलेला.
अभाजन (ಅಭಾಜನ) (सं) वि. – अपात्र; अयोग्य.
अभि (ಅಭಿ) (सं) अ. – वर; आजुबाजूला; समोर; पुढें; कडे; करितां; अधिक.
अभिख्या (ख्ये) (ಅಭಿಖ್ಯಾ [ಖ್ಯೆ]) (सं) ना. – नांव; प्रसिद्धि. कीर्ति.
अभिगमन (ಅಭಿಗಮನ) (सं) ना. – जवळ जाणें; सामोरे होणें. स्वागत.
अभिघात (ಅಭಿಘಾತ) (सं) ना. – मार; चोप; हानी; जखम; विघ्न.
—इ (—ಇ) (सं) ना. – घातक; द्वेषी; पेव.
अभिघार (ಅಭಿಘಾರ) (सं) ना. – तूप; अन्नशुद्धि; घृत.
अभिचर (ಅಭಿಚರ) (सं) ना. – सेवक; चाकर. नोकर.
अभिचार (ಅಭಿಚಾರ) (सं) ना. – अन्याय; अविश्वास दर्शन; इंद्रजाल; जारणमारण; चेटुक; करणी.
—इ (—ಇ) (सं) ना. – जादूगार; गारुडी.

अभिजन (ಅಭಿಜನ) (सं) ना. – वंश; जाति; पक्ष.
अभिजात (ಅಭಿಜಾತ) (सं) वि. – कुलीन; संपन्न; श्रेष्ठ; मधुर; सुंदर; पंडित; विद्वान्; परिशुद्ध.
अभिजित्(त्तु) (ಅಭಿಜಿತ್ [ತ್ತು]) (सं) ना. – शुभ नक्षत्र; मध्यान्ह; चंद्रपत्नि.
—मुहूर्त (—ಮುಹೂರ್ತ) (सं) ना. – शुभसमय; सुवेळ; शकुन; मध्यान्हीचा मुहुर्त.
अभिज्ञ (ಅಭಿಜ್ಞ) (सं) ना. – पंडित; ज्ञानी; सुजाण.
अभिज्ञान (ಅಭಿಜ್ಞಾನ) (सं) ना. – जाणीव; स्मरण; खूण; अनुभव; गळूं.
अभिधान (ಅಭಿಧಾನ) (सं) ना. – नांव; भाषण; शब्द; अर्थ; निघंटु; कीर्ति; प्रकाश.
अभिधे (ಅಭಿಧೆ) (सं) ना. – ध्वनि; नाद; शब्दशक्ति; शक्यार्थ.
अभिधेय (ಅಭಿಧೇಯ) (सं) ना. – नाम; नांव.
अभिनव (ಅಭಿನವ) (सं) वि. – नवीन; नूतन.
अभिनिवेश (ಅಭಿನಿವೇಶ) (सं) ना. – निश्चय; ममता; प्रीति; जुळवणूक; समावेश.
अभिनीत (ಅಭಿನೀತ) (सं) वि. – अलंकृत; समीपगत.
अभिन्न (ಅಭಿನ್ನ) (सं) वि. – समान; एकरूप; व्यत्यास नसलेले.
अभिप्राय (ಅಭಿಪ್ರಾಯ) (सं) ना. – भाव; उद्देश; ज्ञान; ध्येय. मत.
अभिभव (ಅಭಿಭವ) (सं) ना. – पराभव; अपमान; अयश; तिरस्कार, अभिवृद्धि; उन्नति; विकास.
अभिभावि (ಅಭಿಭಾವಿ) (सं) ना. – जयशालित्व; गौरव; आदर.
अभिभू (ಅಭಿಭೂ) (सं) धा. – पराजित होणें; हीन स्थितीला जाणें; दिवाळे निघणें.
(सं) ना. – काशीराजाची कन्या.
अभिभूत (ಅಭಿಭೂತ) (सं) वि. – पराजित; अपमानित; हीन.
अभिमत (ಅಭಿಮತ) (सं) ना. – संमती; कबुली; पसंती; आशा; आशय.
अभिमंत्रण (ಅಭಿಮಂತ್ರಣ) (सं) ना. – आमंत्रण; स्वागत; कृपायाचना.
अभियोग (ಅಭಿಯೋಗ) (सं) ना. – हल्ला; आक्रमण; चढाई. भांडण; निंदा; दुरुत्तर; अपसिद्धांत.
—इ (—ಇ) (सं) ना. – हल्लेखोर; चढाई करणारा.
अभिरक्षण (ಅಭಿರಕ್ಷಣ) (सं) ना, – संरक्षण.
अभिरंजक (ಅಭಿರಂಜಕ) (सं) ना. – परम सौंदर्य; कांति.
अभिरंजने (ಅಭಿರಂಜನೆ) (सं) ना. – भलाई; चांगलेपणा; संतोष.
अभिराम (ಅಭಿರಾಮ) (सं) वि. – सुंदर; मनोहर; आल्हादक.
(सं) ना. – सौख्य; आल्हाद.
अभिरुचि (ಅಭಿರುಚಿ) (सं) ना. – इच्छा; आसक्ति; रुचि; प्रकाश; आशा.

अभिरूप (ಅಭಿರೂಪ) (सं) वि.–शोभेसा; साजेसा; मनोहर;
(सं) ना.–विद्वान; नकल; प्रतिकृति.

अभिलषित (ಅಭಿಲಷಿತ) (सं) वि.–इच्छित; मागितलेला.
(सं) ना.–इच्छा; आकांक्षा. वासना.

अभिलाष (ಅಭಿಲಾಷ) (सं) ना.–इच्छा; आशा; लोभ; प्रीति.

अभिवंचिसु (ಅಭಿವಂಚಿಸು) (क) धा.–फसविणें. ठकविणें

अभिवंदन (ने) (ಅಭಿವಂದನ [ನೆ]) (सं) ना. नमस्कार, सन्मान; आदर.

अभिवर्णिसु (ಅಭಿವರ್ಣಿಸು) (सं) धा.–विवेचन करणें; उत्तम वर्णन करणें.

अभिवाद (दन) (ಅಭಿವಾದ [ದನ]) (सं) ना.–नमस्कार; प्रणिपात; नमन; पाठिंबा.

अभिवाद्य (ಅಭಿವಾದ್ಯ) (सं) वि.–वंदनीय; नमस्कारार्ह; पूज्य.

अभिव्यक्त (ಅಭಿವ್ಯಕ್ತ) (सं) वि.–स्पष्ट, खुलासेवार.
—इ (—ಇ) (सं) ना.–स्पष्टता; खुलासा.

अभिशाप (ಅಭಿಶಾಪ) (सं) ना.–दुःशाप; आळ; ठपका; आरोप तळतळाट.

अभिषंग (ಅಭಿಷಂಗ) (सं) ना.–शाप; पराजय; शपथ; ऐक्य; तिरस्कार; निंदा.

अभिषव (ಅಭಿಷವ) (सं) ना.–अभिषेक; शुद्धिकरण; यज्ञस्नान; धार्मिक स्नान; सोमरस काढणें.

अभिषिक्त (ಅಭಿಷಿಕ್ತ) (सं) वि.–अभिषेक झालेला; संस्कार-पूर्वक स्थापलेला.

अभिषेचन (ಅಭಿಷೇಚನ) (सं)ना.–अभिषेक; संस्कार.

अभिश्वंग (ಅಭಿಷ್ವಂಗ) सं ना.–अतिप्रेम; श्रेष्ठता.

अभिष्पंद (स्पंद) (ಅಭಿಷ್ಯಂದ [ಸ್ಪಂದ]) (सं) ना.–गळती; झिरपणें; झरा; वर्षाव.

अभिसंधि (ಅಭಿಸಂಧಿ) (सं) ना–मिलाप; जम; मेळ; फसवणूक;

अभिसर (रण) (ಅಭಿಸರ [ರಣ]) (सं) }
अभिसार (ಅಭಿಸಾರ) } ना.–वाताहत; पीछेहाट. प्रियकर; प्रेमानें, जवळ जाणें.

अभिसारिके (ಅಭಿಸಾರಿಕೆ) (सं) ना.–संकेतस्थळीं प्रियाकडे जाणारी स्त्री.

अभिहति (ಅಭಿಹತಿ) (सं) ना.–मार; धक्का; जखम; तडाखा; चपेटा; थप्पड.

अभिहार (ಅಭಿಹಾರ) (सं) ना.–हल्ला; युद्धसिद्धता; श्रम; थकवा; प्रयत्न.

अभिहित (ಅಭಿಹಿತ) (सं) वि.–निरोपित; कथित; सांगितलेलें; स्पष्ट केलेलें.

अभि (भीक) (ಅಭಿ [ಭೀಕ]) (सं) वि.–प्रिय; कामुक; निर्भय; निडर.

अभीक्षण (ಅಭೀಕ್ಷಣ) (स) वि.–प्रतिमुखावलोकन; त्याकडे; पाहणे; दृष्टीक्षेपण.

अभीक्ष्ण (ಅಭೀಕ್ಷ್ಣ) (सं) अ.–वारंवार; पुनःपुनः सदाकदा.

अभीप्सित (ಅಭೀಪ್ಸಿತ) (सं) वि.–इच्छित; अपेक्षित; मागितलेले; याचित.

अभीर (ಅಭೀರ) (सं) ना.–गौळी; गौळ; वैदु; गवळी; अहीर.

अभीरु (ಅಭೀರು) (सं) वि.–धीट; धीराचा; धटिंगण; दांडगा; घट्टमुट्ट.

अभीष्ट (ಅಭೀಷ್ಟ) (सं) वि–अपेक्षित; इच्छित; इप्सित; स्वीकार्य; स्वीकृत.
(सं) ना.–इच्छा, अपेक्षा; आशा; प्रेम.

अभूत (ಅಭೂತ) (सं) वि.–अस्तित्वशून्य; असत्य.
—पूर्व (—ಪೂರ್ವ) (सं) वि–पूर्वी न झालेला; पूर्वी न घडलेला.

अभेद (ಅಭೇದ) (सं) ना.–भेदभावशून्यत्व; एकरूपता; सारखेपणा.

अभेद्य (ಅಭೇದ್ಯ) (सं) वि.–न फोडतां येणारें; अविस्मरणीय.

अभ्यंग (ಅಭ್ಯಂಗ) }
अभंजन (ಅಭಂಜನ) } (सं) ना.–तैलस्नान; मालिश; मर्दन; उटणें लावणे.

अभ्यंतर (ಅಭ್ಯಂತರ) (सं) वि.–आंतील; सलगीचें; संघर्षकारक.

अभ्यर्चन (ಅಭ್ಯರ್ಚನ) (सं) ना.–आदरसत्कार; पूजा; सत्कार.

अभ्यर्हित (ಅಭ್ಯರ್ಹಿತ) (सं) वि.–अतिगौरवित; मान्य.

अभ्यवहार (ಅಭ್ಯವಹಾರ) (सं) ना..–पोटापुरते खाणें; वर्णित; तनुनिर्वाहार्थ सेवन; देहधारणेसाठीं खाणें.

अभ्यस्त (ಅಭ್ಯಸ್ತ) (सं) वि.–पठित; तोंडपाठ; परिचित; मिळून केलेले.

अभ्याकुल (ಅಭ್ಯಾಕುಲ) (सं) वि.–अत्यंत जड; अमर्याद; थकलेला.

अभ्यागत (ಅಭ್ಯಾಗತ) (सं) ना.–अतिथि; पाहुणा; अनिमंत्रित. आगांतुक; आगंतुक.
(सं) वि.–जवळ आलेला; आलेला.

अभ्युत्थान (ಅಭ್ಯುತ್ಥಾನ) (सं) ना.–सादर स्वागत; उठून सामोरें जाणें; ताजीम देणें; खडी ताजीम.

अभ्युदय (ಅಭ್ಯುದಯ) (सं) ना.–अभिवृद्धि; आनंद; सुख; प्रगति.

अभ्र (ಅಭ್ರ) (सं) ना.–मेघ; ढग; आकाश; वातावरण; डोळा.

अभ्रक (ಅಭ್ರಕ) (सं) ना.–दगड; अभ्रक (घट्ट पारा).

अभ्रकेश (ಅಭ್ರಕೇಶ) (सं) ना.–शिव. भुरक्या केसाचा.

अभ्रकष (ಅಭ್ರಕಷ) }
अभ्रंकष. (ಅಭ್ರಂಕಷ) } (सं) वि.–गगनचुंबी, आकाशाला भिडणारें.

अभ्रग (ಅಭ್ರಗ) (सं) ना.–पक्षी; विहंगम; गगनविहारी.

अभ्रमणि (ಅಭ್ರಮಣಿ) (सं.) ना.–सूर्य; प्रभाकर; भास्कर.

अभ्रमातंग (ಅಭ್ರಮಾತಂಗ) (सं) ना.–ऐरावत; पांढरा हत्ती; इंद्राचा हत्ती.

अभ्रमु (ಅಭ್ರಮು) (सं) ना. ऐरावती; हत्तीण; पांढरी हत्तीण, इंद्राची हत्तीण.

अम (मु) कु (ಅಮ [ಮು] ಕು) (क) धा.–दडपणें; जोरानें दाबणें; जोरानें ढकलणें.

अमटी (ठी) (ಅಮಟೀ [ಠೀ]) (क) ना.–आमटी; सांबारें; कालवण; कोरड्याशी; व्यंजन पदार्थ; तोंडी लावणें.

अमत (ಅಮತ) (सं) ना.–रोग; आळस; मरण; वेळ.

अमत्र (ಅಮತ್ರ) (सं) ना.–अर्घ्य; अर्घ्यपात्र; पात्र.

अमत्सर (ಅಮತ್ಸರ) (सं) वि.–उदार; पोटदुःखी नसलेले. अदुष्ट.

अमंद (ಅಮಂದ) (सं) वि.–सशक्त, चपल, मोठें; महत्त्वपूर्ण; जास्तीचें.

अमर् (रु) (ಅಮರ್ [ರು]) (क) धा.–जमवून घेणें; मिसळणें; पाहणें; मान्य करणें; धावून जाणें; एकत्रित करणें; गोळा करणें.

अमर (ಅಮರ) (सं) ना.–देवता; चिरंजीव; मरण नसलेला; सोनें; चांदी.

अमरकुज (ಅಮರಕುಜ) (सं) ना.–कल्पवृक्ष; देवतरु; अतिविस्तीर्ण वृक्ष; देवदार.

अमरकोश (ಅಮರಕೋಶ) (सं) ना.–अमरसिंहानें लिहिलेला संस्कृत कोश; निघंटु.

अमरगंगे (ಅಮರಗಂಗೆ) (सं) ना.–स्वर्गंगा; देवगंगा नदी.

अमरगुरु (ಅಮರಗುರು) (सं) ना.–बृहस्पति; देवगुरु.

अमरत्व (ಅಮರತ್ವ) (सं) ना.–देवत्व; मुक्ति; अमरपट्टा.

अमरधेनु (ಅಮರಧೇನು) (सं) ना.–कामधेनु; कल्पदुहा; इच्छा तृप्त करणारी गाय.

अमरनागेंद्र (ಅಮರನಾಗೇಂದ್ರ) (सं) ना–ऐरावत.

अमरपति } (ಅಮರಪತಿ)
अमरेंद्र } (ಅಮರೇಂದ್ರ) (सं)ना–देवेंद्र; देवांचा राजा; इंद्र.

अमरमुनि (ಅಮರಮುನಿ) (सं) ना–नारद; देवऋषि.

अमराचल (ಅಮರಾಚಲ) (सं) ना–देवगिरी; मेरुपर्वत.

अमरारि (ಅಮರಾರಿ) (सं) ना–देवशत्रु; राक्षस; असुर.

अमरावति (ಅಮರಾವತಿ) (सं) ना–देवलोक; इंद्राची राजधानी.

अमरी (ಅಮರೀ) (सं) ना.–देवता; स्त्री.

अमरिके (ಅಮರಿಕೆ) (क) ना.–आलिंगन; मिलाप; योग्यता.

अमरिसु (ಅಮರಿಸು) (क) धा.–मिळविणें; संपादणें; गोळा करणें; पसरविणें.

अमर्चु (ಅಮರ್ಚು) (क) धा.–करकचून बांधणें; आवळणें; कोंबणें; दडपणें; रेटणें.

अमर्त्य (ಅಮರ್ತ್ಯ) (सं) ना.–अमर देवता; न मरणारे.

अमर्त्यमार्ग (ಅಮರ್ತ್ಯಮಾರ್ಗ) (सं) ना–देवतांचा मार्ग; आकाश; नभ.

अमर्दप्पु (ಅಮರ್ದಪ್ಪು) (क) धा.–दृढालिंगन देणें; मिठी मारणें; आटिमिट्टी घालणें.

अमर्दु (ಅಮರ್ದು) (क) ना.–अमृत; अमरसुधा; संजीवनी; दूध; मोक्ष.

अमर्दुगदिर (ಅಮರ್ದುಗದಿರ) (क) ना–अमृतकिरण; चंद्र.

अमर्दुणि (ಅಮರ್ದುಣಿ) (क) ना.–अमृतप्राशिनी देवता.

अमर्दुवेण् (ಅಮರ್ದುವೆಣ್) (क) ना–मोक्षांगना; पार्वती.

अमर्ष (र्षण) (ಅಮರ್ಷ[ರ್ಷಣ] (सं) ना.–क्रोध; कोप; राग; पोटदुखी, हट्ट.

अमल (ಅಮಲ) (सं) वि.–निर्मल; शुद्ध; स्वच्छ; पांढरे. चकचकीत; तेजस्वी.

अमलिन (ಅಮಲಿನ) (सं) वि.–अचूक; सारखे; जमणारे.

अमलु (ಅಮಲು) (क) ना.–धुकें; कैफ; निशा; गुंगी; मादक पदार्थ.

अमळ् (ಅಮಳ್) (क) ना.–जोर; दुसरा; जोडीदार; साथीदार.

अमळर् (ಅಮಳರ್) (क) ना.–आवळेजावळें; आश्विनी देवता.

अमळ्दलेवक्कि (ಅಮಳ್ದಲೆವಕ್ಕಿ) (क) ना–दोन डोक्याचा प्राणी; द्विशिर.

अमळ्वक्कि (ಅಮಳ್ವಕ್ಕಿ) (क) ना. चक्रवाक् पक्षी; वाघूळ.

अमा (ಅಮಾ) (सं) अ.–एकत्र; जवळचा; सन्निध.

अमात्य (ಅಮಾತ್ಯ) (सं) ना.–मंत्री; प्रधान; समीपस्थ; जवळ असलेला.

अमानतु (ಅಮಾನತು) (अ. दे) ना–ठेव; विश्वासानें ठेवलेली वस्तु; ओलीस ठेवलेली वस्तु.

अमानस्य (ಅಮಾನಸ್ಯ) (सं) ना.–दुःख, ठणका; कळ.

अमान्य (ಅಮಾನ್ಯ) (सं) वि–मान्य नसलेले, नाकबूल; नापसंत.

अमावसु (ಅಮಾವಸು) (सं) ना–उर्वशी पुरुरवा यांचा पुत्र; विजय.

अमावास्ये (ಅಮಾವಾಸ್ಯೆ) (सं) ना–कृष्णपक्षाची शेवटची तिथी; अमोशा; आवस.

अमित (ಅಮಿತ) (सं) वि.–पुष्कळ; विपुल; अमर्याद; अमाप; न बांधलेलें; न मापलेलें; न मोजलेलें.

अमितगति (ಅಮಿತಗತಿ) (सं) वि–अमर्याद गति असलेला; मनोजव; वायुवेगी.
(सं) ना.–एक जैन कथाकार.

अमीक्षे (ಅಮೀಕ್ಷೆ) (सं) ना. कढवलेलें लोणी; तूप.
अमीर (ಅಮೀರ) (अ. दे.) ना.–सरदार; मोठा मनुष्य; श्रीमंत.
अमुक्त (ಅಮುಕ್ತ) (सं) वि.–परतंत्र; मोकळा नसलेला, आधीन.
अमुत्र (ಅಮುತ್ರ) (सं) अ.–परलोकीं; स्वर्गीं.
अमूर्त (ಅಮೂರ್ತ) (सं) वि.–डोळ्यांना न दिसणारें; निराकार.
अमृतकर (किरण) (ಅಮೃತಕರ [ಕಿರಣ]) (सं) ना.–चंद्र.
अमृततरंगिणि (ಅಮೃತತರಂಗಿಣಿ) (सं) ना.–चांदणें; चंद्रप्रकाश; चंद्रिका.
अमृतांगने (ಅಮೃತಾಂಗನೆ) (सं) ना.–मोक्षांगना; पार्वती.
अमृतांध (ಅಮೃತಾಂಧ) (सं) ना.–अमृत भक्षिणारी देवता.
अमृतान्न (ಅಮೃತಾನ್ನ) (सं) ना.–अमृताहारी देवता; अमृताशनि.
अमृतांशु (ಅಮೃತಾಂಶು) (सं) ना.–चंद्र; सुधाकर.
अमे (ಅಮೆ) (क) अ.–कन्नड निषेधार्थक प्रत्यय.
अमेध्य (ಅಮೇಧ್ಯ) (सं) ना.- मल; दुर्गंधि; ठार मारण्याला अयोग्य.
अमेय (ಅಮೇಯ) (सं) ना.–अमाप; मोजतां न येणारे.
अमोघ (ಅಮೋಘ) (सं). वि.–व्यर्थ न गेलेले; सुफलित; यशस्वी; अचूक.
अमौल्य (मौलिक) (ಅಮೌಲ್ಯ) (ಅಮೌಲಿಕ) (सं) वि.– किंमतवान; अमूल्य; किमती.
अंपक (ಅಂಪಕ) (सं.) ना.- पाठवणी; निरोप समारंभ, बोळवण.
अंब (ಅಂಬ) (सं.) ना.–बाप; वडील; डोळा.
अंबक (ಅಂಬಕ) (सं) ना.–डोळा; तांबे; वडील.
अंबर (ಅಂಬರ) (सं.) ना.–वस्त्र; वातावरण; आकाश; कापूस.
अंबरमणि (ಅಂಬರಮಣಿ) (सं) ना.–सूर्य; दिवाकर; भास्कर; गगनमणि.
अंबरीष (ಅಂಬರೀಷ) (सं) ना. सूर्य; दिनेश, सूर्यवंशी; राजा; शिव; विष्णु; युद्ध.
अंबल (ಅಂಬಲ) (सं.) ना.–चावडी; कचेरी; सार्वजनिक बैठकीचें ठिकाण; अड्डा.
अंबा (ಅಂಬಾ) (सं) ना.–आई; दुर्गा; काशीराजाची कन्या; हंबरणें.
अंबाकांत (ಅಂಬಾಕಾಂತ) (सं) ना.–दुर्गापति; शंकर.
अंबारी (ಅಂಬಾರಿ) (क) ना.–हत्तीवरील आसन; हौदा; चौकी.
अंबालिके (ಅಂಬಾಲಿಕೆ) (सं) ना.–विचित्रवीर्याची पत्नि. काशीराजाची तृतीय पुत्री.
अंबि (ಅಂಬಿ) (क) ना. डोण; होडी; नाव.
अंबिग (ಅಂಬಿಗ) (क) ना.–नावाडी; होडी चालवणारा. वल्हे मारणारा.
अंबिका (ಅಂಬಿಕಾ) (सं) ना.–आई; दुर्गादेवी; पार्वती; काशी राजाची दुसरी मुलगी.
अंबिकारमण (ಅಂಬಿಕಾರಮಣ) (सं) ना.–शंकर; शिव.
अंबिरिविडु (ಅಂಬಿರಿವಿಡು) (क) धा.–धार धरणें; तीरासारखी उडी मारणें; धार ओतणें.
अंबिल (ಅಂಬಿಲ) (सं) ना.- गंजी; लापशी; अंबिल.
अंबु (ಅಂಬು) (सं) ना.–पाणी; बाण; वाळवण; फाडणूक; देणगी.
अंबुचर (ಅಂಬುಚರ) (सं) ना.–जलचर प्राणी.
अंबुवाह (ಅಂಬುವಾಹ) (सं) ना.–ढग; जलद; मेघ.
अंबुगार (ಅಂಬುಗಾರ) (सं) ना.–धनुर्धर; धनुर्विद्या प्रवीण.
अंबुज (ಅಂಬುಜ) (सं) ना.–कमळ; ब्रह्मदेव.
अंबुजांबक (ಅಂಬುಜಾಂಬಕ) (सं) ना.–कमलासारखे डोळे असलेला; विष्णु; कमलनेत्र.
अंबुजारि (ಅಂಬುಜಾರಿ) (सं) ना.–कमलवैरी; चंद्र.
अंबुजासन (ಅಂಬುಜಾಸನ) (सं) ना.–कमल ज्याचें आसन आहे असा; ब्रह्मदेव.
अंबुजोदर (ಅಂಬುಜೋದರ) (सं) ना.–विष्णु; पद्मनाभ; कमलनाभी.
अंबुद (ಅಂಬುದ) (सं) ना.–जलद; मेघ; आकाश.
अंबुदरथ (ಅಂಬುದರಥ) (सं) ना.–इंद्र; मेघारूढ इंद्र.
अंबुधर (ಅಂಬುಧರ) (सं) ना.–ढग; मेघ.
अंबुधि (निधि) (ಅಂಬುಧಿ [ನಿಧಿ]) (सं) ना.–समुद्र; सागर; पाण्याचा साठा.
अंबुरुह (ಅಂಬುರುಹ) (सं) ना.–कमळ; जलज; सरोरुह.
अंबुवीडु (ಅಂಬುವೀಡು) (क) ना.–भाता; तुणीर; बाणकोष
अंबे (बा) (ಅಂಬೆ [ಬಾ]) (क) ना.–आई; आजी; पार्वती.
अंबेगालु (ಅಂಬೇಗಾಲು) (क) धा.–रांगणे; गुडघे व हात टेकून सरकणें.
अंबेरु (ಅಂಬೇರು) (क) ना.–बाणानें झालेली जखम.
अंभ (भस्) (ಅಂಭ [ಭಸ್]) (सं) ना.–पाणी; जल; नीर.
अंभोज (ಅಂಭೋಜ) (सं) ना.–कमल; जलज.
अंभोद (ಅಂಭೋದ) (सं) ना.–मेघ; पाऊस देणारा.
अंभोधि (निधि) (ಅಂಭೋಧಿ [ನಿಧಿ]) (सं) ना.–समुद्र; सागर.
अम्म (ಅಮ್ಮ) (क) ना.–मातापिता.
अम्मु (ಅಮ್ಮು) (क) धा.–समर्थ होणें; धैर्य धरणें, अनुमति देणें; इच्छिणें; दिलासा देणें; आश्वासणें.
अम्लान (ಅಮ್ಲಾನ) (सं) वि.–ताजे; स्वच्छ; न कोमेजलेले; निर्माल्य न झालेले; सतेज.
अय (ಅಯ) (सं) वि.–जाणारे, हलणारे.
(सं) ना.–सुदैव; पूर्वजन्माचें सौभाग्य; सत्कर्म; पूर्वसुकृत.

अयत्नं (ಅಯತ್ನಂ) (सं) अ. – अनायासें; सहज; प्रयत्नावांचून
अयन (ಅಯನ) (सं) ना. – गमन; आगमन; मार्ग; स्थळ; दृश्य; डोळा; उद्देश, लक्ष्य.
अयस् (ಅಯಸ್) (सं) ना – लोखंड; पोलाद.
अयस्कांत (ಅಯಸ್ಕಾಂತ) (सं) ना. – लोहचुंबक; परिस.
अयाचित (ಅಯಾಚಿತ) (सं) वि. – अप्रामाणिक; न मागितलेलें;
अयुक्त (ಅಯುಕ್ತ) (सं) वि. – अयोग्य; न जुंपलेलें. न जोडलेलें.
अयुत (ಅಯುತ) (सं) वि. – दहा हजार; दशसहस्र; एकरूप न झालेलें; न मोजलेलें.
अयोनिजे (ಅಯೋನಿಜೆ) (सं) ना. – स्त्रीगर्भातूंन न जन्मलेली; स्वयंभु; सीतादेवी.
अयोमय (ಅಯೋಮಯ) (सं) वि. – लोखंडाचें; लोहमय; केवळ लोखंडी.
अयोमुख (ಅಯೋಮುಖ) (सं) ना. – बाण; पहार. लोखंडी आयुध.
अय्किल (ಅಯ್ಕಿಲ್) (क) ना. – मेघ; हिम; धुके.
अय्किलबेट्ट (ಅಯ್ಕಿಲ್‌ಬೆಟ್ಟ) (क) ना. – हिमालय; हिमाचल.
अय्किल् कुवरि (ಅಯ್ಕಿಲ್‌ಕುವರಿ) (क) ना. – पार्वती, हिमालय कन्या.
अय्तरु (ಅಯ್ತರು) (क) धा. – येणें; बाकी.
अय्दु (ಅಯ್ದು) (क) धा. – मरणें; जाणें; मिळणें; सारखें करणें.
(क) ना. – संख्या; पांच.
अय्दसु (ಅಯ್ದಸು) (क) धा. – जमणें; सारखें करणें.
अय्दे (ಅಯ್ದೆ) (क) अ. – चांगल्या रीतीनें; उत्तम प्रकारें.
(क) ना. – सौभाग्यवती; सुमंगला; पति असलेली.
अय्देमितुगु (ಅಯ್ದೆಮಿತುಗು) (क) ना. – मांगल्य; ताळतंत्र.
अय्मोगु (ಅಯ್ಮೊಗು) (क) ना. – पंचमुखी शिव; पंचानन.
अय्यरु (ಅಯ್ಯರು) (क) वि. – पंचजन
अय्य (ಅಯ್ಯ) (क) ना. – आर्य; पिता; विद्यागुरु; मालक.
अय्यतन (ಅಯ್ಯತನ) (क) ना. – मालकी; स्वामित्व; जंगमोपनयन; बालजंगमदीक्षाविधि.
अय्लु (ಅಯ್ಲು) (क) ना. – भीति; गलबा; कालवा; गडबड.
अय्वर् (ಅಯ್ವರ್) (क) ना. – पांच जण.
अय्वाय् (ಅಯ್ವಾಯ್) (क) ना. – सिंह.
अय्सले (ಅಯ್ಸಲೆ) (क) अ. – नाहीं का ? बहादूर; बापरे; वाहवा.
अय्सु (ಅಯ್ಸು) (क) वि. – इतकें.
अर (ಅರ) (क) ना. – कानस; तांदूळ रोळून खडा काढणे; 'अरस'चे संक्षिप्त रूप;
(सं) ना. – चाकाचा अरा; पाय; यम; अर्ध दुष्काळ.
अरक (ಅರಕ) (क) ना. – रोळा; तांदळांतील पाण्यात राहिलेले खडे. 'अर' पहा.
अरकुडि (ಅರಕುಡಿ) (क) ना. – राजघराणें; राजवंश.
अरके (ಅರಕೆ) (क) ना. – अर्धा भाग; तुकडा; भाग; फाक; हुडकणें; शोध.
अरगिळि (ಅರಗಿಳಿ) (क) ना. – श्रेष्ठ जातीचा पोपट; राघू.
अरगील् (ಅರಗೀಲ್) (क) ना. – चाकाचा दाता;
अरगु (ಅರಗು) (क) धा. – जीर्ण होणे; वितळणें.
(क) ना. – लाख; ठसा; लाक्षा; मुद्रा.
अरगुलि (ಅರಗುಲಿ) (क) ना. – धर्मद्रोहीं; शिकारी.
अरगुवर (ಅರಗುವರ) (क) ना. – राजकुमार; राजपुत्र; धर्मवीर; युधिष्ठिर.
अरचु (ಅರಚು) (क) धा. – ओरडणें; शंख करणें; चोळणें; घासणें.
अरजस् (ಅರಜಸ್) (सं) ना. – देवयानी; विटाळ न गेलेली स्त्री.
अरण (ಅರಣ) (क) ना. – अहेर; लग्नकार्यातील मानपान; वस्त्राभरण.
अरणि (ಅರಣಿ) (सं) ना. – यज्ञातील समिधा; अश्वत्थाचे लाकूड; यज्ञाग्नि उत्पन्न करण्याचें पिंपळाचें लाकूड.
अरणे (ಅರಣೆ) (क) ना. – सरडा; नागीण; विषजंतु.
अरण्यक (ಅರಣ್ಯಕ) (सं) ना. – अरण्यांत लिहिलेलें धर्मग्रंथ; आरण्यक.
अरण्यानि (ಅರಣ್ಯಾನಿ) (सं) ना. – घनदाट जंगल; विशाल वन.
अरत (ಅರತ) (सं) वि. – अप्रिय; प्रीति नसलेले; लक्ष नसलेले.
(सं) ना. – दळण; खलन.
अरति (ಅರತಿ) (सं) ना. – दुःख; अतृप्ति; उदासीनता; कंटाळा; अप्रीति.
अरदळ (दाळ) (ಅರದಳ [ದಾಳ]) (क) ना. – हरताळ; पिवडी.
अरनारि (ಅರನಾರಿ) (सं) ना. – अर्धांगरोग; एका बाजूचा पक्षाघात.
अरबु (ಅರಬು) (क) ना. – दुष्काळ; अभाव; महागाई; टंचाई; वाण.
अरमगळ् (ಅರಮಗಳ್) (क) ना. – राजपुत्री; राजकुमारी.
अरमणि (ಅರಮಣಿ) (क) ना. – सिंहासन; राजपीठ.
अरमने (ಅರಮನೆ) (क) ना. – राजगृह; राजवाडा; राजभवन.
अरमे (ಅರಮೆ) (क) वि. – अर्ध; अल्पस्वल्प.
(क) ना. – पाया; चुंबन; लाड; प्रेम; गोंजरणें, माया करणें.
अरल् (ळ) (ಅರಲ್ [ಳು]) (क) ना. – फुल; पुष्प;
(क) धा. – उमलणें; विकसणें.
अरळुपंदर (ಅರಳುಪಂದರ) (क) ना. – पुष्पमंटप; फुलांनी श्रृंगारलेला मांडव; सुशोभित मंडप.

अरळबिल्ल (ಅರಳುಬಿಲ್ಲು) (क) ना.–पुष्पबाण, कामदेव.

अरवटि (ट्टि) गे (ಅರವಟಿ [ಟ್ಟಿ] ಗೆ) (क) ना.–पाणपोई; सराई; धर्मशाळा.

अरवरिसु (ಅರವರಿಸು) (क) धा.–अर्धवट करणें; मध्येंच सोडणें; विलंब न लावणें.

अरबळिय (ಅರಬಳಿಯ) (क) वि.–धर्मनिष्ठ; नीतिमान्; धर्मपरायण.

अरविंद (ಅರವಿಂದ) (सं) ना.–कमळ.

अरवे (ಅರವೆ) (क) ना.–अजीर्ण; अपचन.

अरवेंडति (ಅರವೆಂಡತಿ) (क) ना.–राणी; राजपत्नि.

अरवेंडिर् (ಅರವೆಂಡಿರ್) (क) ना.–राजपत्नी; राण्या; राजपत्न्यागार. 'अरवेंडति' याचे अनेकवचन.

अरसि (सिति) (ಅರಸಿ [ಸಿತಿ]) (क) ना.–राणी; राजपत्नी.

अरसु (ಅರಸು) (क) धा.–हुडकणें; शोधणें; निवडणें.
(क) ना.–राजा.

अरसंचे (ಅರಸಂಚೆ) (क) ना.–राजहंस पक्षी.

अरळ् (ळु) (ಅರಳ್ [ಳು]) (क) धा.–उमलणें; विकास पावणें.

अरळि (ಅರಳಿ) (क) ना. पिंपळ; अश्वत्थ.

अरळे (ಅರಳೆ) (क) ना.–कापूस; पेळू; कांब; अश्वत्थ.

अरळेले (ಅರಳೆಲೆ) (क) ना.–लहान मुलाच्या कपाळावर घालण्याचा दागिना; बिंदी; बाळलेणें; अग्रफुल.

अराजक (ಅರಾಜಕ) (सं) वि.–बेबंदशाही; बजबजपुरी; अंदाधुंदी; गोंधळ.

अराति (ಅರಾತಿ) (सं) ना.–शत्रु; वैरी.

अराल (ಅರಾಲ) (सं) वि.–वांकडे; बांकदार; वाकलेलें; दाट.

अरि (ಅರಿ) (सं) ना.–वैरी; पेव.
(क) ना.–नेत्ररोग; धान्याची रास.
(क) धा.–कातरणें; तुकडे करणें; नाश करणें; वाटणें; पूड करणें; समजणें.

अरिके (त) (वु) (ಅರಿಕೆ [ತ] [ವು]) (क) ना. समज; विनंति; समजावणी. ज्ञान.

अरिकेकार (ಅರಿಕೆಕಾರ) (क) ना.–ज्ञानी; समजदार; जाणकार.

अरिगालि (ಅರಿಗಾಲಿ) (क) ना.–कर्तनचक्र; गोलकवेत; कापण्याचें चाक.

अरिगे (ಅರಿಗೆ) (क) ना.–रांजण; माठ; ढाल; डेरा.

अरिचु (ಅರಿಚು) (क) धा.–'अरचु' पहा.

अरिटण (ಅರಿಟಣ) (क) ना.–रिठा; रिंगे.

अरिदु (ಅರಿದು) (क) ना.–असाध्य; गहन; कष्टसाध्य.
(क) अ.–कळूनसवरून; जाणूनबुजून; उघड्या डोळ्यांनीं पाहून; समजून उमजून; जोरानें; दडपून; जबरदस्तीनें.

अरिंदम (जय) (ಅರಿಂದಮ [ಜಯ]) (सं) ना.–विजयशाली; शत्रूंना जिंकणारा.

अरिपद (ಅರಿಪದ) (सं) ना.–असंबद्ध पद.

अरिपु (ಅರಿಪು) (सं) ना.–मित्र, स्नेही.
(क) धा.–समजून घेणें; ज्ञात करून घेणें.
(क) ना.–ज्ञान; समजूत; जाणीव.

अरिमे (ಅರಿಮೆ) (क) ना.–समजूत; ज्ञान; जाणीव.

अरियमे(मिके) (ಅರಿಯಮೆ [ಮಿಕೆ]) (क) ना.–अज्ञान; मूर्खता; अजाणपण; बेसमजूतदारपणा

अरिल् (ಅರಿಲ್) (क) ना.–नक्षत्र.
—बट्टे (—ಬಟ್ಟೆ) (क) ना.–नक्षत्रमार्ग; तारकापथ.

अरिवर्ग (ಅರಿವರ್ಗ) (सं) ना.–शत्रुसेना; विरोधक; प्रतिपक्षी.

अरिषड्वर्ग (ಅರಿಷಡ್ವರ್ಗ) (सं) ना.–कामक्रोधादि षड्रिपु.

अरिविलि (ಅರಿವಿಲಿ) (क) वि.–अज्ञानी; अजाण.
(क) ना.–अज्ञान; नेणतेपण; बेसमजूत.

अरिवे (ಅರಿವೆ) (क) ना.–वस्त्र; रोग; माठ.

अरिवोरलु (ಅರಿವೊಯ್ಲು) (क) ना.–मर्माघात; तडा; भेद; फूट.

अरिष्ट (ಅರಿಷ್ಟ) (सं) ना.–दुर्दैव; संकट; ताप; शाप; कावळा; दैत्याचें नांव.

अरिष्टांश (ಅರಿಷ್ಟಾಂಶ) (सं) ना.–अशुभ नक्षत्र चरण.

अरिसमास (ಅರಿಸಮಾಸ) (क) ना.–मिश्रभाषीय शब्दांचा समास; कन्नड संस्कृत शब्दजुळणी; आर्य-अनार्य शब्दांचा समास.

अरिसिण (न) (ಅರಿಸಿಣ [ನ]) (क) ना.–पिवळा रंग; हळकुंड; हळद.

अरु (ಅರು) (क) धा.–चीर पडणें; दडपणें; रगडणें; पिसणें; खलणें, कुटणें.
(क) ना.–सहाचा पर्याय; काठ; कड; शेवट; शेंडा.

अरुग (ಅರುಗ) (क) ना.–अर्हत्. जैनयति; बुद्ध.

अरुचि (ಅರುಚಿ) (सं) ना.–कांतिहीनता; बेचव; बेरंग.

अरुज (ಅರುಜ) (सं) ना.–आरोग्य; निरोगीपणा; स्वातंत्र्य; रावणाचा देहरक्षक.

अरुण (ಅರುಣ) (सं) ना–सूर्यसारथि; तांबडारंग; धूळ; किरण; सोनें.

अरुणसारथि (ಅರುಣಸಾರಥಿ) (सं.) ना.–सूर्य; भास्कर.

अरुणांबु (ಅರುಣಾಂಬು) (सं) ना–लालपाणी; रक्त;

अरुत (ಅರುತ) (क) वि.–वाटलेले; खललेले; उखळांत रुबलेलें; दाबलेलें; कुटलेलें.

अरुंतुद (ಅರುಂತುದ) (सं) ना.–राहु; ठणकणारी जखम; कर्कशता.

अरुंधति (ಅರುಂಧತಿ) (सं) ना.–वसिष्ठपत्नि; सप्तर्षीतील एक नक्षत्र.

अरुपु (ಅರುಪು) (क) धा.–समजावणें; शिकविणें; पटवून देणें.

अरुमे (ಅರುಮೆ) (क) ना.–भीति; प्रेम; पोरकटपणा; पोराटकी.

अरुमोग (ಅರುಮೊಗ) (क) ना.–षण्मुख; शिवपुत्र.

अरुवगे (ಅರುವಗೆ) (क) ना.–षड्रिपु.

अरुविल्मे (ಅರುವಿಲ್ಮೆ) (क) ना.–अज्ञान; मूर्खता.

अरुहु (ಅರುಹು) (क) धा.–समजावणें; पटवून देणें.
(क) ना.–ज्ञान; प्रज्ञा.

अरुळ् (ಅರುಳ್) (क) ना.–प्रसाद; कृपा.

अरे (ಅರೆ) (क) धा.–विभागणें, घासणें; पूड करणें; रगडणे.
(क) वि.–अर्ध; 'अर्' पहा.
(अ.दे.) अ.–उद्गारवाचक अव्यय. अरेरे.

अरेगेलसि (ಅರೆಗೆಲಸಿ) (क) ना–अर्धवट काम करणारा; कामचुकार; आळशी; कामाला बुद्धि मारणारा.

अरेदिंगळु (ಅರೆದಿಂಗಳು) (क) ना.–पंधरवडा; पक्ष.

अरेदिट्टि (ಅರೆದಿಟ್ಟಿ) (क) ना.–अर्धा उघडलेला डोळा; अर्धोन्मीलित दृष्टि.

अर (रे) नेले (ಅರ [ರೆ] ನೆಲೆ) (क) ना.–पेंढार; खोगीर-भरती; पिछाडी; सैन्याचा मागील भाग.

अरे नोट (ಅರೆ ನೋಟ) (क) ना.–'कडेगण्' पहा.

अरेपोरिक (ಅರೆಪೊರಿಕ) (क) ना. अर्धपूरिता; अर्धव्याप्ति.

अरेबर् (ಅರೆಬರ್) (क) वि.–कांहीं; कित्येक; पुरेसे.

अरेमरुळु (ಅರೆಮರುಳು) (क) वि.–अर्धवट; वेडपट; भोळसर; भोंगळ; अज्ञानी.

अरेमेय् (ಅರೆಮೆಯ್) (क) ना–अर्धांग; अर्धदेह; पक्षाघात.

अरेमेय्वण्ण (ಅರೆಮೆಯ್ವಣ್ಣ) (क) ना.–अर्धनारी नटेश्वर; शिव.

अरेयट्टु (ಅರೆಯಟ್ಟು) (क) धा.–मारून पळविणें; पाठलाग करणें.

अरेवरिसु (ಅರೆವರಿಸು) (क) धा.–अपूर्ण सोडणें; हात सोडणें; तिरस्कार करणें; अर्ध्यावर टाकणे.

अरेवानिस (ಅರೆವಾನಿಸ) (क) ना.–नरसिंह.

अरेवेण्मेय (ಅರೆವೆಣ್ಮೆಯ) (क) ना.–अर्धनारीनटेश्वर.

अरेवेरे (ಅರೆವೆರೆ) (क) ना.–अर्धचंद्र; चंद्रकोर.

अरेसीकारि (ಅರೆಸೀಕಾರಿ) (क) धा.–अर्धवट जळणें; भाजणें; पोळणें; चटका बसणें.

अरोचक (ಅರೋಚಕ) (क) वि.–अरुचकर; अमंगळ; न आवडणारे; घाण.

अर्क (ಅರ್ಕ) (सं) ना.–सूर्य; चंद्र; किरण; सार; रहस्य; स्फटिक; तांबें; आश्चर्य; कल्पवृक्ष; रुई.

अर्कज (ಅರ್ಕಜ) (सं) ना.–शनि; यम; कर्ण; सुग्रीव.

अर्कपर्ण (ಅರ್ಕಪರ್ಣ) (सं) ना.–रुईचें पान.

अर्कवार (ಅರ್ಕವಾರ) (सं) ना.–रविवार; आदित्यवार.

अर्काश्म (ಅರ್ಕಾಶ್ಮ) (सं) ना.–स्फटिक; सूर्यकांत;

अर्के (ಅರ್ಕೆ) (क) ना.–विलाप; रोदन; रड; पश्चात्ताप; कापूस.

अर्गल (ಅರ್ಗಲ) (सं) ना.–अडणा; आडकांठी; अडचण; विलंब; बाधा.

अर्गळ (ಅರ್ಗಳ) (क) ना.–एक जैन कवि; अभिवृद्धि; गर्व; अहंकार; अभिमान.

अर्घ (ಅರ್ಘ) (सं) ना.–किंमत; देणगी; मौल्य; महागाई.

अर्घ्य (ಅರ್ಘ್ಯ) (सं) वि.–अमूल्य.
(सं) ना.–पूजाद्रव्य; पूजाजल.

अर्घ्यपाद्य (ಅರ್ಘ್ಯಪಾದ್ಯ) (सं) ना.–(सं) ना.–अतिथीची पाद्यपूजा; धार्मिक विधियुक्त सत्कार.

अर्चक (ಅರ್ಚಕ) (सं) ना.–पुजारी; पूजा करणारा; भटजी.

अर्चन (ने) (ಅರ್ಚನ [ನೆ]) (सं) ना.–पूजा; अर्चा.

अर्चनीय (ಅರ್ಚನೀಯ) (सं) वि.–पूज्य; पूजनीय.

अर्चि (ಅರ್ಚಿ) (सं) ना.–प्रकाश; जाळ; कांति; ज्योत; ज्वाला.

अर्चे (ಅರ್ಚೆ) (सं) ना.–पूजा; मूर्ति.

अर्जन (ने) (ಅರ್ಜನ [ನೆ]) (सं) ना.–संपादन; मिळकत; प्राप्ति; उत्पन्न.

अर्जि (ಅರ್ಜಿ) (क) ना.–विनंती; प्रार्थना; मागणी पत्र; अर्ज.

अर्जित (ಅರ್ಜಿತ) (सं) वि.–संपादित; मिळविलेलें; गोळा केलेले.

अर्जिसु (ಅರ್ಜಿಸು) (क) धा.–संपादणें; मिळवणें; प्रार्थना करणें; विनंति करणें.

अर्जुन (ಅರ್ಜುನ) (सं) वि.–पांढरें.
(सं) ना.–अर्जुनवृक्ष. मत्ति; सोनें, रुपें; पांडवापैकी एक बंधु.

अर्ण (ಅರ್ಣ) (सं) वि.–वेगवान ; गतिमान; चालता.
(सं) ना.–पाणी.

अर्णव (ಅರ್ಣವ) (सं) ना.–महासागर; समुद्र; चालता.
––जात (––ಜಾತ) (सं) ना.–चंद्र.

अर्ति (ಅರ್ತಿ) (क) ना.–प्रीति; इच्छा; सुख; विनोद; बाणाचे टोक; माप.
(सं) ना.–दुःख; ठणका; पीडा.

अर्तिकार (ಅರ್ತಿಕಾರ) (क) ना.–विलाप; विनोद; विदूषक; वीट; गोडी.

अर्तिग (ಅರ್ತಿಗ) (क) ना.–संकटग्रस्त मनुष्य; व्यापारी.

अर्थदक् (श) (ಅರ್ಥದೃಕ್ [ಶ]) (सं) ना.–न्यायाधीश; न्यायविंद; न्यायशास्त्री.

अर्थनाथ (ಅರ್ಥನಾಥ) (सं) ना. – कुबेर.
—सख (— ಸಖ) (सं) ना. – शिव.
अर्थन्यास (ಅರ್ಥನ್ಯಾಸ) (सं) ना. – ठेव; ठेवलेलें गाठोडें; साहित्यातील एक पद्धति.
अर्थवंत (ಅರ್ಥವಂತ) (क) ना. – श्रीमंत; धनिक.
अर्थव्यक्ति (ಅರ್ಥವ್ಯಕ್ತಿ) (सं) ना. – स्पष्टार्थ; खुलासा; विशदीकरण.
अर्थागम (ಅರ್ಥಾಗಮ) (सं) ना. – लक्ष्मी येणे; सुदैव; दैव फळफळणे.
अर्थात् (ಅರ್ಥಾತ್) (सं) अ. – म्हणून; म्हणजे; प्रसंगानुकूल; ओघानेंच.
अर्थानुरूप (ಅರ್ಥಾನುರೂಪ) (सं) वि. – अर्थाला शोभणारे; अर्थाला जुळणारे; अर्थयोग्य.
अर्थान्तर (ಅರ್ಥಾಂತರ) (सं) ना. – 'अर्थन्यास' पहा.
अर्थालंकार (ಅರ್ಥಾಲಂಕಾರ) (सं) ना. – साहित्यांतील एक अलंकार.
अर्थि (ಅರ್ಥಿ) (सं) ना. – प्रार्थना करणारा; याचक; भिक्षुक; नोकर; चाकर; कामाठी; गडी.
अर्दन (ने) (ಅರ್ದನ [ನೆ]) (सं) ना. – गोंधळ; रागाला आणणे, चिडवणे; नाशिणे; विध्वंस करणे; याचना; मागणी.
अर्धनारीश्वर (ಅರ್ಧನಾರೀಶ್ವರ) (सं) ना. – अर्धनारीनटेश्वर; शिव.
अर्धांग (ಅರ್ಧಾಂಗ) (सं) ना. – अर्धांगवात; अर्धतनु. पक्षाघात.
अर्धावलिक (ಅರ್ಧಾವಳಿಕ) (सं) ना. – एक प्रकारचें अस्त्र,
अर्धेंदु (ಅರ್ಧೇಂದು) (सं) ना. – अर्धचंद्र; चंद्रकोर.
अर्पु (ಅರ್ಪು) (क) धा. – आलिंगणे; मिठी मारणें.
अर्पण (ಅರ್ಪಣ) (सं) ना. – दान; देणगी; समर्पण.
अर्बि (ಅರ್ಬಿ) (क) धा. – झरणें; पाणी वाहणें; ओघ येणें; झिरपणें.
अर्बिसु (ಅರ್ಬಿಸು) (क) धा. – ओरडणें; हाक मारणें; बोंबलणें; गर्जणें.
अर्बु (ಅರ್ಬು) (क) धा. – हाक मारणें; ओरडणें; बोंबलणें
(क) ना. – हाक; बोंब; ओरड; सुंदर वस्तु.
अर्बुद (ಅರ್ಬುದ) (सं) ना. – दशकोटी; साप; दातदुखी; टोचणी.
अर्भक (ಅರ್ಭಕ) (सं) ना. – लहान मूल; वासरूं; पिल्लूं.
अर्य (ಅರ್ಯ) (सं) ना. – वैश्य; कोमटी.
अर्यम (ಅರ್ಯಮ) (सं) ना. – सूर्य; भास्कर.
अर्याणि (ಅರ್ಯಾಣಿ) (सं) ना. – वैश्य स्त्री.
अर्ये (र्या) (ಅರ್ಯೆ [ರ್ಯಾ]) (सं) ना. – वैश्य व्यवहार करणारी; वाणि स्त्री; व्यापार करणारी.
अर्व (ಅರ್ವ) (सं) ना. – घोडा; नीच; हीन जाति.
अर्वत् (ಅರ್ವತ್) (सं) वि. – नीच; हीन; निकृष्ट प्रतीचा.
अर्वती (ಅರ್ವತಿ) (सं) ना. घोडी.
अर्वाच (च्) (ಅರ್ವಾಚ [ಚ್]) (सं) वि. – आतांचा; चालू; वर्तमान; जवळचा.
अर्वि (ಅರ್ವಿ) (सं) ना. – झरा; पर्वतातून वाहणारी नदी; गिरिनिर्झर.
अर्विसु (ಅರ್ವಿಸು) (क) धा. – पसरविणें; वाढविणें; विस्तारणें.
अर्श (ಅರ್ಶ) (सं) ना. – मूळव्याधी.
अर्ह (ಅರ್ಹ) (सं) वि. – योग्य; किंमतीचा.
(सं) ना. – चंद्र; जैन तीर्थंकर.
अर्हत् (ಅರ್ಹತ್) (सं) वि. – पात्र; योग्य.
(सं) ना. – जैनयति; बुद्ध.
अर्हते (णे) (ಅರ್ಹತೆ [ಣೆ]) (सं) ना. – योग्यता.
अर्हंत, अरुहंत (ಅರ್ಹಂತ, ಅರುಹಂತ) (सं) ना. – बुद्ध; योग्य मनुष्य; ज्ञानी.
अर्हित (ಅರ್ಹಿತ) (सं) वि. – गौरवित; मान्य.
अल् (लु) (ಅಲ್ [ಲು]) (क) अ. – धातूला जोडण्याचा भावार्थी प्रत्यय.
अल (ला) (ಅಲ [ಲಾ]) (क) अ. – नव्हे का ? अबब. अलल.
अलक (ಅಲಕ) (सं) ना. – डोक्याचे केस, अगोळ; जावळ; चौल; झुलपे.
अलकनंदा (ಅಲಕನಂದಾ) (सं) ना. – गंगेची शाखा; उपगंगा.
अलका (ಅಲಕಾ) (सं) ना. – कुबेराची राजधानी.
अलक्त (ಅಲಕ್ತ) (सं) ना. – अळिता; लाक्षारस; तांबडारंग; रक्तवर्ध.
अलक्षण (ಅಲಕ್ಷಣ) (सं) ना. – अवलक्षण; हीनता. अपशकुन.
अलक्षित (ಅಲಕ್ಷಿತ) (सं) वि. – उपेक्षित; दुर्लक्ष झालेले; लक्ष न गेलेले; महत्त्वहीन.
अलक्षिसु (ಅಲಕ್ಷಿಸು)(सं) धा. – उपेक्षिणें; अवमानणें; दुर्लक्षिणें; महत्त्व न देणें.
अलगणिसु (ಅಲಗಣಿಸು) (सं) ना. – उपेक्षा; कंटाळा; तिरस्कार.
अलगु (ಅಲಗು) (क) ना. – भाता, म्यान;
(क) वि. – मोठें; भव्य.
अलगुकणे (ಅಲಗುಕಣೆ) (क) ना. – भात्यांतील बाण; तीक्ष्ण बाण.
अलगे (ಅಲಗೆ) (क) ना. – टिमकी; चर्मवाद्य; दिमडी.
अलघु (ಅಲಘು) (सं) वि. – मोठें; भरीव; जड; सशक्त.
अलंकरिसु (ಅಲಂಕರಿಸು) (क) धा. – शृंगारणें; सजविणें.
अलंकृत (ಅಲಂಕೃತ) (सं) वि. – शृंगारलेलें; सुशोभित केलेलें.
अलंघ्य (ಅಲಂಘ್ಯ) (सं) वि. – न ओलांडण्याजोगें.
अलचु (ಅಲಚು) (क) धा. – हलविणें; गदगदविणें.

अलतगे (ಅಲತಗೆ) (क) ना.–'अलक्त' पहा.
अलपु (बु) (ಅಲಪು [ಬು]) (क) ना.–श्रम; थकवा; अडचण; पीडा.
अलबु (ಅಲಬು) (क) धा.–भिजवणें; धुणें; विसळणें; खळबळणें.
अलंपु (ಅಲಂಪು) (क) ना.–वैभव, आधिक्य; सुख; संतोष; अलंकार; सौंदर्य; माधुरी.
अलर् (रु) (ಅಲರ್ [ರು]) (क) धा.–विकास होणें; वाढणें; भरभराटणें.
(क) ना.–फुल; पुष्प; पाकळी; कापूस.
अलरंब (बु) (ಅಲರಂಬ [ಬು]) (क) ना.–कुसुमचाप; मदन; काम.
अलरिच (ಅಲರಿಚ) (क) ना.–पुष्पोद्भव; ब्रह्मदेव.
अलरिके (ಅಲರಿಕೆ) (क) ना.–भरभराट; उन्नति; विकास.
अलरिचु (सु) (ಅಲರಿಚು [ಸು]) (क) धा.–विकास करणें; भरभराटीला आणणें; प्रसार करणें.
अलरुणि (ಅಲರುಣಿ) (क) ना.–भ्रमर; भुंगा; मधमाशी;
अलर्क (ಅಲರ್ಕ) (सं) ना.–पिसाळलेलें कुत्रें.
अलर्गण (ण्ण) (ಅಲರ್ಗಣ್ಣಾ [ಣ್ಣ]) (क) ना.–कमलनेत्र; विष्णु.
अलर्गणे (णेय) (ಅಲರ್ಗಣೆ [ಣೆಯು]) (क) ना.–कुसुमबाण; काम.
अलर्गोल (ಅಲರ್ಗೋಲು) (क) ना.–कुसुमबाण; मदन; पुष्पधनु.
अलर्दावरे (ಅಲರ್ದಾವರೆ) (क) ना.–प्रफुल्ल कमल; विकसित पद्म.
अलर्वक्कि (ಅಲರ್ವಕ್ಕಿ) (क) ना.–फुलपाखरूं; भ्रमर; भुंगा.
अलर्वसे (वासु) (ಅಲರ್ವಸೆ [ವಾಸು]) (क) ना.–पुष्पशय्या; फुलांनीं शृंगारलेली गादी, पलंग.
अलवुडि (पुडि) (ಅಲವುಡಿ [ಪುಡಿ]) (क) ना.–पराग.
अलर्वोकुल (ಅಲರ್ವೊಕ್ಕುಳ) (क) ना.–नाभिकमळ, पद्मनाभ; विष्णु.
अलर्वोडेय (ಅಲರ್ವೊಡೆಯು) (क) ना.–विष्णु.
अलव (ಅಲವ) (सं) वि.–मोठे, विस्तीर्ण; बलाढ्य.
अलवरलु (ಅಲವರಲು) (क) धा. आशा करणे; इच्छिणें; मागणें; विनवणें; प्रार्थना करणें.
अलवरि (लि) के (ಅಲವರಿ [ಲಿ] ಕೆ) (क) ना. आशा; मार; धक्का; पकड.
अलस (ಅಲಸ) (सं) ना.–आलस्य; आळस; चुकारपणा; धड्डपणा; दमछाट; थकवा; दमणूक.
अलसिके (गे) (ಅಲಸಿಕೆ [ಗೆ]) थकवा; दमणूक; धड्डपणा.
अलसु (ಅಲಸು) (क.) धा. दमणें; श्रमणें; कंटाळणें
अलसुंगार (ಅಲಸುಂಗಾರ) (क) ना.–आळशी.
अला (ಅಲಾ) (क) अ.–नव्हे का? आश्चर्य.
अलि (ळि) (ಅಳಿ [ಳಿ])–(सं) ना.–भ्रमर; मधमाशी; विंचू.
अलि (ळि) क (ಅಳಿ [ಳಿ] ಕ) (सं) ना.–कपाळ; निढळ; भालप्रदेश.
अलिकाक्ष (ಅಳಿಕಾಕ್ಷ) (सं) ना.–भालावर नेत्र असणारा; शंकर भाललोचन.
अलिरेहन्याय (ಅಳಿರೆಹನ್ಯಾಯ) (सं) ना.–स्वाभाविक वैर; उपजत शत्रुत्व; हाडवैर.
अलिकुंतल (ಅಳಿಕುಂತಲ) भ्रमरासारखे केस असलेली स्त्री.
अलिनि (ळिनि) (ಅಳಿನಿ [ಳಿನಿ]) (सं) ना.–भ्रमरी; मोहोळ; मधमाशांचा थवा.
अलिंद (दक) (ಅಳಿಂದ [ದಕ]) (सं) ना.–महाद्वार; पटांगण; देहुडी; पुढची पडवी; महाद्वारावरील गोपूर.
अलीक (ಅಳೀಕ) (सं) वि.–असत्य; खोटें; अयथार्थ.
अलकु (गु) (ಅಲಕು [ಗು]) (क) धा.–हलणें; थरथरणें; गदगदणें; स्फुरणें.
अलुगिसु (ಅಲುಗಿಸು) (क) धा.–हलविणें; गदगदविणें; स्फुरविणें.
अलुबु (लुंबु) (ಅಲುಬು [ಲುಂಬು]) (क) धा.–विसळणें; धुणें; खळबळणें; हलविणें.
अले (ಅಲೆ) (क) धा. हलणें; फिरविणें; गुंडाळणें; तोडणें; चावणें; दुखविणें.
(क) ना.–लाट; अडचण; पीडा; संकट.
अलेगै (ಅಲೆಗೈ) (क) धा.–पीडा देणें; गांजणें; सताविणें.
अलेत (प) ಅಲೆತ [ಪ]) (क) ना.–दळण; घुसळ; भ्रमंती; फिरती.
अलोक (ಅಲೋಕ) (सं) ना.–परलोक.
अल्गु (ಅಲ್ಗು) (क) धा–हलविणें; फिरविणें.
अल्तु (ಅಲ್ತು) (क) अ.–नव्हे कां?
अल्प (ಅಲ್ಪ) (सं) वि.–थोडे; लहान, क्षुद्र; तुच्छ; नगण्य; खुजा; गिड्डा.
अल्पतनु (ಅಲ್ಪತನು) (सं)ना.–सडपातळ बांधा; शेलाटी शरीर; किरकोळ देह.
अल्पप्राण (ಅಲ್ಪಪ್ರಾಣ) (सं) ना.–मृदुव्यंजन.
अल्पमति (ಅಲ್ಪಮತಿ) (सं) वि.–धड्डु; बुद्धिहीन. अदूरदर्शी; दुष्ट; हलक्याबुद्धीच्या.
अल्पवृष्टि (ಅಲ್ಪವೃಷ್ಟಿ) (सं) ना.–सामान्य पाऊस; पावसाची भुरभुर; शिरवें; झुमझुम.
अल्पायुष्य (ಅಲ್ಪಾಯುಷ್ಯ) (सं) ना.–लहान वयांत आलेलें मरण, अकालीं मरण.

अल्ल (ಅಲ್ಲ) (क) अ.–नव्हे; निषेधार्थक अव्यय.
(क) ना.–आलें; अदरक; ओली सुंठ.
अल्लगळे (ಅಲ್ಲಗಳೆ) (क) धा.–निराकरण करणें; धिःकारणें; तिरस्कारणें.
अल्लणि (णिगे) (ಅಲ್ಲಣಿ [ಣಿಗೆ]) (क) ना.–हास्यविनोद, हंसें पिकणें; हास्याची उकळी; हसेंच हसें.
अल्लम (ಅಲ್ಲಮ) (क) ना–ईश्वरनाम; वीरशैव; शिवशरणश्रेष्ठ.
अल्लर (ಅಲ್ಲರ) (क) ना.–प्रेमी लोकांचा विरह; स्नेहाचा विरह; ताटातूट.
अल्लरि (ಅಲ್ಲರಿ) (क) ना.–पीडा; दुःख; कष्ट; अडचण.
अल्लवर् (ಅಲ್ಲವರ್) (क) अ.–निष्कारण, अकस्मात.
अल्लवल्लणिगे (ಅಲ್ಲವಲ್ಲಣಿಗೆ) (क) ना.–हास्य; विनोदन.
अल्लळि (ಅಲ್ಲಳಿ) (क) ना–'अल्लणि' पहा.
अल्लळिकाळेग (ಅಲ್ಲಳಿಕಾಳೆಗ) (क) ना.–लुटपुटीची लढाई.
अल्लाळिवोगु (ಅಲ್ಲಾಳಿವೊಗು) (क) धा.–फाडणें; तुकडे करणें.
अल्लिद (ಅಲ್ಲಿದ) (क) वि.–तेथील, तेथचा; तेथें राहणारा.
अल्लिगारिग (ಅಲ್ಲಿಗಾರಿಗ) (क) ना.–परीट; धोबी; रजक
अल्लु (ಅಲ್ಲು) (क) धा.–जोडणें; शिवणें; सांधणें.
(क) ना.–लडबडणी; थरकाप; डोल, झोका.
अल्लोल (ಅಲ್ಲೋಲ) (सं) वि.–चंचल; तरंगयुक्त.
—कल्लोल (—ಕಲ್ಲೋಲ) (सं) ना.–कोलाहल; तरंगलहरी.
अव (ಅವ) (सं) वि.–वाईट, दूर, खाली या अर्थाचा उपसर्ग.
अवकर्णिसु (ಅವಕರ್ಣಿಸು) (क) धा.–ऐकणें; ध्यान देणें; लक्ष देणें.
अवकाश (ಅವಕಾಶ) (सं) ना.–स्थळ, बाजू; संदर्भ; अवधि; फुरसत; मोकळी जागा.
अवकीर्ण (ಅವಕೀರ್ಣ) (सं) वि.–विस्कळित; अस्ताव्यस्त, विखरित; फेकलेलें; टाकलेलें.
अवकुं (गुं) ठन (ಅವಕುಂ [ಗುಂ] ಠನ) (सं.) ना–आच्छादन; पांघरूण; घुसमट घेणें; वस्त्राचा लपेट; मुसकट घेणें.
अवकृपे (ಅವಕೃಪೆ) (सं) ना–असंतोष; अपकार.
अवकृष्ट (ಅವಕೃಷ್ಟ) (सं) वि.–अवमानित; पदच्युत; खालीं ओढलेलें; स्थानभ्रष्ट.
अवकेंशि (ಅವಕೆಂಶಿ) (सं) ना.–फळ न देणारे झाड; नापीक जमीन; वांझ; वांझोटें झाड.
अवगड (ಅವಗಡ) (अ.दे.) ना.–कठिण प्रसंग; विपत्ति; अडचण; अपघात; साहस.
अवगणित (ಅವಗಣಿತ) (सं) वि.–तिरस्कृत; धिःकारित; अवमानित.
अवगत (ಅವಗತ) (सं) वि.–ज्ञात; हस्तगत; अंतर्गत; माहीत झालेलें; समजलेलें.
अवगति (ಅವಗತಿ) (सं) ना.–ज्ञान; दुर्गति; दुर्दशा; दुःस्थिति.
अवगविसु (ಅವಗವಿಸು) (क) धा.–भरणें; स्वीकारणें; लाटणें; अपहरण करणें; लुबाडणें.
अवगाहिसु (ಅಗಹಿಸು) (क) धा.–स्नान करणें; बुडणें; अंघोळ करणें.
अवगाह (न) (ಅವಗಾಹ [ನ]) (सं) ना.–स्नान; बुडी; ज्ञान; समज; ग्रह; डुबकी.
अवगाहिसु (ಅವಗಾಹಿಸು) (क) धा.–बुडी मारणें; समजून घेणें; उतरणें.
अवग्रह (ಅವಗ್ರಹ) (सं) ना.–वियोग; हरकत; विलंब; दुराग्रह; अडचण; दुष्काळ. 'ऽ' चिन्ह.
—चिन्ह (—ಚಿಹ್ನ) (सं) ना.–ऽ अशी 'अ' कारदर्शक खूण.
अवघटन (ಅವಘಟನ) (सं) ना.–संघटण; मिलाफ.
अवघट्टन (ಅವಘಟ್ಟನ) (सं) ना.–वाढ; विकास; ताण; कुचंबणा; कोंडमारा.
अवघात (ಅವಘಾತ) (सं) ना.–अपघात; दुखणें; कळ; अडचण.
अवचरु (ಅವಚರು) (सं) ना.–तिरस्कारणें; असह्य करणें; न रुचणें; मन विटणें.
अव (वु) चु (ಅವ [ವು] ಚು) (क) धा.–लपविणें; आड करणें; घट्ट मिठी मारणें; आलिंगन देणें.
अवचूर्णित (ಅವಚೂರ್ಣಿತ) (सं) वि.–उधळलेलें; ओंजळीतून गळलेलें.
अवच्छन्न (ಅವಚ್ಛನ್ನ) (सं) वि.–झाकलेलें; दृष्टिआड केलेले; भरलेलें; लपविलेलें.
अवछिन्न (ಅವಚ್ಛಿನ್ನ) (सं) वि.–मोडलेलें; मिसळलेलें; भरलेलें; तोडलेलें.
अवच्छेदक (ಅವಚ್ಛೇದಕ) (सं) वि.–विभक्त; नाहीसें होणारें.
अवज्ञे (ಅವಜ್ಞೆ) (सं) ना.–तिरस्कार; अवमान; दुर्लक्षितता; अपमान.
अवतंस (ಅವತಂಸ) (सं) ना.–फुलांची माळ; शिरोभूषण; किरीट; कर्णभूषण; श्रेष्ठ.
अवतरण (ಅವತರಣ) (सं) ना.–भाषांतर; उतारा; टिपणी; उद्धृत वचन; चिन्ह; उतरण्याची क्रिया.
—चिन्ह (—ಚಿಹ್ನ) (सं) ना.–उतारा दर्शक चिन्ह.
अवतार (ಅವತಾರ) (सं) ना.–देवतेचा प्राणिरूपानें जन्म; अधःपतन; अवडंबर.
अवतारण (ಅವತಾರಣ) (सं) ना.–राक्षसाचें निवासस्थळ.
अवतारिके (ಅವತಾರಿಕೆ) (सं) ना. प्रस्तावना; आरंभ; प्रास्ताविक शब्द.
अवतीर्ण (ಅವತೀರ್ಣ) (सं) वि.–उद्धृत; खाली उतरलेलें.
अवते (ಅವತೆ) (क.) ना.–दुर्दशा; अवस्था; दुःस्थिति.

अवदशे (ಅವದಶೆ) (सं) ना. – दुर्दैव; दुखस्था; दुःस्थिति.

अवदात (ಅವದಾತ) (सं) वि. – शुद्ध; पांढरें; पिवळें; मनोहर.

अवदान (ಅವದಾನ) (सं) ना. – पवित्र कार्य; पवित्र साधना; महत्कार्य; तुकडा; भाग.

अवद्य (ಅವದ್ಯ) (सं) वि. – हीन; वाईट; असमर्पक; वर्णनास अयोग्य.

अवधरिसु (ಅವಧರಿಸು) (क) धा. – कान देणें; ऐकणें; लक्ष देणें; विचार करणें; आलोचना करणें.

अवधान (ಅವಧಾನ) (सं) ना. – लक्ष; चित्त; ग्रहण करणें.

अवधारण (ಅವಧಾರಣ) (सं) ना. – निश्चय; आघात; श्रद्धावचन.

अवधारु (ಅವಧಾರು) (सं) ना. – अवधान; ध्यान; लक्ष.

अवधारिसु (ಅವಧಾರಿಸು) (क) धा. – ध्यान देणें; चित्त लावणें; लक्ष देणें.

अवधि (ಅವಧಿ) (सं) ना. – लक्ष, संदर्भ; निर्णय; मिति; दुर्दैव; विरहकाल; हंगाम; विश्रांति. वैपुल्य.

अवधीरण (णा) (ಅವಧೀರಣ [ಣಾ]) (सं) ना. – तिरस्कार; निंदा; अपमान.

अवधीरिसु (ಅವಧೀರಿಸು) (क) धा. – तिरस्कार करणें; अपमान करणें.

अवधूत (ಅವಧೂತ) (सं) ना. – विरक्त; संसारत्यागी; निरंजन.

अवध्य (ಅವಧ್ಯ) (सं) वि. – मारतां न येण्यासारखा; अलंघनीय; अनतिक्रम्य.

अवन (ಅವನ) (सं) ना. – संरक्षण; पालन, संगोपन; पोषण.

अवनत (ಅವನತ) (सं) वि. – वाकलेले; नमस्कृत; वाकविलेले; अपमानित.

अवनति (ಅವನತಿ) (सं) ना. – नीचपणा; अधोगति; नमस्कार; हीनदशा.

अवनद्ध (म्र) (ಅವನದ್ಧ [ಮ್ರ]) (सं) वि. – नमस्कृत; वाकलेलें; विनम्र; लीन.

अवनि (नी) (ಅವನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – भूमि; नदी; तळ; बूड.

अवनिजे (जाते) (ಅವನಿಜೆ [ಜಾತೆ]) }
अवनीजे (जाते) (ಅವನೀಜೆ [ಜಾತೆ]) } (सं) ना. – भूमिकन्या; सीता.

अवनिरुह (ಅವನಿರುಹ) (सं) ना. – झाड; वृक्ष.

अवनिसुर (ಅವನಿಸುರ) (सं) ना. – भूदेव; ब्राह्मण.

अवनिमित्त (ಅವನಿಮಿತ್ತ) (सं) ना. – चुकीची सूचना; बदसल्ला; अपशकुन.

अवनु (ಅವನು) (क) ना. – तो.

अवंति (ती) (ಅವಂತಿ [ತೀ]) (सं) ना. – उज्जयिनी शहर; उज्जैनी.

अवंध्य (ಅವಂಧ್ಯ) (सं) वि. – वांझ; नापीक; व्यर्थ; दुष्ट; अवाच्य.

अवभृत (थ) (ಅವಭೃತ [ಥ]) (सं) ना. – यज्ञांतील अंतिमस्नान.

अवबोध (ಅವಬೋಧ) (सं) ना. – पूर्वसूचना; जागृति; सिद्धता; ज्ञान; न्याय; निर्णय.

अवमर्द (ಅವಮರ್ದ) (सं) ना. – तुडवातुडव; हेळसांड; नाश; अपमान.

अवयवि (ಅವಯವಿ) (सं) ना. – देही; देहधारी; एक अभंग संपूर्ण वस्तु.

अवर (ಅವರ) (सं) वि. – नीच; खालचा; कनिष्ठ; नंतरचा; मागील.

अवरज (ಅವರಜ) (सं) ना. – लहान भाऊ; अनुज; कनिष्ठ बंधु.

अवरत (ಅವರತ) (सं) वि. – आवरलेला; धरलेला.

अवरि (ಅವರಿ) (क) ना. – वाल; पावटा; एक कडधान्य.

अवरिष्ठ (ಅವರಿಷ್ಠ) (सं) वि. – लहान; नीच; कनिष्ठ.

अवरु (ಅವರು) (क) धा. – नखानें ओरबाडणें; ओचकारणें; चिमटणें.

(क) ना. – ते 'अवनु'चे अनेकवचन.

अवरोध (ಅವರೋಧ) (सं) ना. – हरकत; विलंब; अंतःपुर; राणीनिवास.

अवरोह (हण) (ಅವರೋಹ [ಹಣ]) (सं) ना. – उतार; संगीतातील स्वरांचा उतारक्रम. वरचढण.

अवर्गीय (ಅವರ್ಗೀಯ) (सं) वि. – वर्गीकरण करतां न येणारे.

—व्यंजन (—ವ್ಯಂಜನ) (सं) ना. – य् र् ल् व् ही व्यंजनें.

अवर्ज्य (ಅವರ್ಜ್ಯ) (सं) वि. – न वगळण्याजोगें; अत्याज्य. सोडतां न येण्यासारखें.

अवर्षण (ಅವರ್ಷಣ) (सं) ना. – दुष्काळ; अनावृष्टि; पावसाचा अभाव.

अवलक्ष (ಅವಲಕ್ಷ) (सं) ना. – पांढरा रंग.

अवलग्न (ಅವಲಗ್ನ) (सं) वि. लोंबणारा.

(सं) ना. – कंबर; मध्य, कटि.

अवलंब(बन) (ಅವಲಂಬ [ಬನ]) (सं) ना. – आश्रय, आधार, पायाखालची जमीन, अनुसरण; लोंबकळ, वोळंबा, मिलाफ.

अवलंबित (ಅವಲಂಬಿತ) (सं) वि. – आश्रित; विसंबून राहिलेला;

अवलिप्त (ಅವಲಿಪ್ತ) (सं) वि. – लेपलेलें; माखलेलें; मस्त; अहंकारी; गर्विष्ठ.

अवलीन (ಅವಲೀನ) (सं) वि. – अकुंचित; खराब; नष्ट; वाळलेला.

अवलु (ಅವಲು) (क) ना. – एक प्रकारचा मासा; पोहे.

अवलेप (ಅವಲೇಪ) (सं) ना. – गर्व; दर्प; अहंकार; एकोपा.

अवलोक (कन) (ಅವಲೋಕ [ಕನ]) (सं) ना. – दृष्टिक्षेप.

अवलोकिसु (ಅವಲೋಕಿಸು) (क) धा. – पाहणें; परीक्षणें; निरीक्षण.

अवलोह (ಅವಲೋಹ) (सं) ना.–हीन. हीनधातु; दुष्ट.
अवशिष्ट (ಅವಶಿಷ್ಟ) (सं) वि.–उरलेला; सोडलेला; राहिलेला; शेष; शिल्लकी.
अवश्य (ಅವಶ್ಯ) (सं) वि.–पाहिजे असलेला; अगत्याचा; जरुरीचा, निश्चित; आधीन.
अवष्टंभ (ಅವಷ್ಟಂಭ) (सं) ना.–आश्रय; घनता; गर्व; खांब; आत्मविश्वास; घट्टपणा; काठिण्य.
अवसन्न (ಅವಸನ್ನ) (सं) वि.–संपलेला, गहाळ;
अवसर (ಅವಸರ) (सं) ना.–संदर्भ; वेग; गडबड; अवकाश; आतुरता; अपेक्षा.
अवसादन (ಅವಸಾದನ) (सं) ना.– अंत; शेवट; मुक्तता; मरण; विराम; सीमा; मर्यादा.
अवसान (ಅವಸಾನ) (सं) वि.–संपलेलें; शेवटास पोचलेलें; अंत गाठलेलें.
अवसीत (ಅವಸೀತ) (सं) ना.–धान्यसंग्रह; कोठा.
अवसे (ಅವಸೆ) (क) ना.–अमावास्या.
अवस्कंद (ಅವಸ್ಕಂದ) (सं) ना.–हल्ला; चढाई; आक्रमण; झंझावात; धबधबा.
अवस्थे (ಅವಸ್ಥೆ) (सं) ना.–स्थिति; कष्ट; अडचण; दुर्दैव.
अवहित्य (ಅವಹಿತ್ಯ) (सं) वि.–आंतल्या गाठीचा; मनोभाव गूढ राखणारा; आत्मप्रौढी नसलेला; अनहंकारी.
अवहेल (लन) (ಅವಹೇಲ [ಲನ]) (सं) ना.–तिरस्कार; निंदा; मानहानी.
अवळ (ಅವಳ) (क) ना.–तिची.
अवळी जवळी (ಅವಳಿ ಜವಳಿ) (क) ना.–जोड; जुळें.
अवळु (ಅವಳು) (क) ना.–ती.
अवाक् (च्) (ಅವಾಕ್ [ಚ್]) (सं) वि.–मूक; वाचाहीन; तोंड नसलेला; दक्षिण दिशेचा; नीच.
अवाचीन (ಅವಾಚೀನ) (सं) वि.–दक्षिणेचा.
अवाच्य (ಅವಾಚ್ಯ) (सं) वि.–अपमानकारक; नीच; न सांगण्याजोगें; न उच्चारण्याजोगें.
अवांतर (ಅವಾಂತರ) (सं) ना.–माध्यमिक; मधला; अपाय; विघ्न; गंडांतर.
अवार्य (ಅವಾರ್ಯ) (सं) वि.–अनिवार; न वारण्याजोगें; काढून टाकतां न येण्यासारखें.
अवास (ಅವಾಸ) (सं) वि.–बेघर; नग्न; दिगंबर.
अवि (ಅವಿ) (क) धा.–लपणे; आड होणें; घेरणें; वेढा घालणें. (सं) ना.–शेळी; मेंढी; रवि; ढेकूण; वात; पर्वत; कांबळे; भित; उंदीर; वज्र; वीज.
अविकट (ल)(ळ) (ಅವಿಕಟ [ಲ] [ಳ]) (सं) वि.–अभाव; नसलेला; अव्यंग; निर्दोष; नियमित.
अविचल (लित) (ಅವಿಚಲ [ಲಿತ]) (सं) वि.–स्थिर; अचंचल; न हलणारा.
अविचार (ಅವಿಚಾರ) (सं) वि.–अविवेकी; बेअकली. (सं) ना.–गैरसमज; कुकल्पना.
अवि (चु) चु (ಅವಿ [ಚು] ಚು) (क) धा.–झाकून ठेवणें; लपवणें; आड करणें. आडोसा घेणें.
अविच्छिन्न (ಅವಿಚ್ಛಿನ್ನ) (सं) वि.–अभंग; अखंड; पूर्ण; सतत; न तुटलेला.
अविच्छेद (ಅವಿಚ್ಛೇದ) (सं) ना.–अभंगत्व; अखंडता.
अवितथ (ಅವಿತಥ) (सं) ना.–सुफल; सत्य; सार्थक; व्यर्थ न होणारें.
अविद्ये (ಅವಿದ್ಯೆ) (सं) ना.–माया; अज्ञान; प्रकृति.
अविधेय (ಅವಿಧೇಯ) (सं) ना.–न सांगण्याजोगें; निरुद्देश; आज्ञा मान्य न करणारा.
अविनय (ಅವಿನಯ) (सं) ना.–विनयहीनता; गर्विष्ठपणा; अहंकार; मस्ती; हुंबपणा.
अविना (ञा) ण (ಅವಿನಾ [ಣ್ಣ] ಣ) (क) ना.–अभिज्ञान, ओळख; अभिप्राय; ध्येय; वेध; लक्ष; गळ.
अविनीत (ಅವಿನೀತ) (सं) वि.–विनयहीन; दुर्वर्तनी; दुष्ट.
अविनेय (ಅವಿನೇಯ) (सं) वि.–न सुधारण्याजोगा; सरळ न होण्यासारखा.
अविभक्त (ಅವಿಭಕ್ತ) (सं) वि.–एकत्र; सबंध; संपूर्ण; भाग न झालेला.
अविमुक्त (ಅವಿಮುಕ್ತ) (सं.) वि.–परतंत्र, मोकळा न झालेला.
अविरत (ಅವಿರತ) (सं) वि.–निरंतर; अविलंबित; अनवसरिता.
अविरल (ळ) (ಅವಿರಲ [ಳ])सं) वि.–दाट; विलग नसलेला; दडपलेला; सामान्य; लागून असलेला.
अविलंब (बन) (ಅವಿಲಂಬ [ಬನ]) (सं) ना.–तातडी; घाई, जलदी; तीव्रता; शीघ्रता.
अविवक्षित (ಅವಕ್ಷಿತ) (सं) वि.–अनिर्दिष्ट; अप्रसिद्ध; अकल्पित. अपरिचित; अचिंतित.
अविवाहि (हित) (ಅವವಾಹಿ [ಹಿತ]) (सं.) ना.–लग्न न झालेला; ब्रह्मचारी.
अविवेक (ಅವಿವೇಕ)) (सं) वि.–विचार नसलेला; अज्ञानी. (सं) ना.–मूर्खपणा; विचारहीनता.
अविहित (ಅವಿಹಿತ) (सं) वि.–अकथित; अयोग्य.
अवुकु (वुंकु) (ಅವುಕು [ವುಂಕು]) (क) धा.–हिसकावणें; दडपणें; चावणें; ढकलणें.
अवुडु (वुंडु) (ಅವುಡು [ವುಂಡು]) (क) धा.–ओढणें; कुस्करणें; चेंगरणें; चुरगळणें. (क) ना.–अधरोष्ठ; खालचा ओठ; अधर.

—कच्चु (—ಕಚ್ಚು) (क) धा.-ओठ चावणें; राग दाखवणें; क्रुद्ध होणें.

अवुतण, औतण (ಅವುತಣ, ಔತಣ) (क) ना.-आमंत्रण; पाचारण; आवतण; निमंत्रण; सत्कार; मेजवानी. बोलावणी.

अवेक्षण (ಅವೇಕ್ಷಣ) (सं) ना.-टक; निरीक्षण; एकाग्रदृष्टि; लक्षपूर्वक पाहणे.

अवेद्य (ಅವೇದ್ಯ) (सं) वि.-अगाध; अथांग; अज्ञेय; अनाकलनीय.

अवैदिक (ಅವೈದಿಕ) (सं) ना.-वैदिक धर्माशीं संबंध नसलेला; वेदविद्या न समजणारा; अडाणी.

अव्यक्त (ಅವ್ಯಕ್ತ) (सं) वि.-अस्पष्ट; उघड नसलेले; अज्ञेय. (सं) ना. परमात्मा; सोनें.

अव्यय (ಅವ್ಯಯ) (सं) वि.-अविकारी; अविनाशी. (सं) ना.-स्वर्ग; विभक्ति प्रत्यय न लागणारा.

अव्यवच्छिन्न (ಅವ್ಯವಚ್ಛಿನ್ನ) (सं) वि.-अखंड; तडा न गेलेलें; एकसारखे; सलग.

अव्यवहित (ಅವ್ಯವಹಿತ) (सं) वि.-'अव्यवच्छिन्न' पहा.

अव्याकुल (ಅವ್ಯಾಕುಲ) (सं) वि-निर्भय; निश्चिंत; शांत.

अव्यापार (ಅವ್ಯಾಪಾರ) (सं) ना.-असंबद्ध काम; नसता उद्योग; नसती उठाठेव.

अव्यापारेषु व्यापार (ಅವ್ಯಾಪಾರೇಷು ವ್ಯಾಪಾರ) (सं) ना.-भलती गोष्ट; विकृतश्राद्ध; उठाठेव;

अव्याप्ति (ಅವ್ಯಾಪ್ತಿ) (सं) ना. अपुरी व्याख्या; लक्ष्यार्थीचा भाग लक्षणेंत न सामावणे असा दोष.

अव्व (ಅವ್ವ) (क) ना.- माता; आई; अंबा, जननी.

अव्वळिसु (ಅವ್ವಳಿಸು) (क) धा.-उडी मारणें; झेंप घेणे; उल्लंघन करणें; टप खाणें; उडी घेणें.

अशन (ಅಶನ) (सं) ना.-अन्न; खाद्य; आहार, जेवण; खाना; भोजन.

अशनपर्णि (ಅಶನಪರ್ಣಿ) (सं) ना.-सुगंधि वनस्पति; मर्वा.

अशनार्थि (ಅಶನಾರ್ಥಿ) (सं) वि.-अन्नार्थी; भुकाळु; अधाशी; हावरा; अतृप्त; पोटार्थी.

अशनि (ಅಶನಿ) (सं) ना.-वीज; वज्र; खड्ग.

अशरीर (ಅಶರೀರ) (सं) ना.-आकाश; देह नसलेला; कामदेव.

अशरीरवाणि (ಅಶರೀರವಾಣಿ) (सं) ना.-आकाशवाणी; अश्रणी; अशरीरिणी; देववाणी; रेडिओ.

अशास्त्रीय (ಅಶಾಸ್ತ್ರೀಯ) (सं) वि.-शास्त्रविरोधी; शास्त्राला धरुन नसलेला.

अशिक्षित (ಅಶಿಕ್ಷಿತ) (सं) वि.-अज्ञान; मूर्ख; अविद्य; न शिकलेला; अनधीत.

अशिर (ಅಶಿರ) (सं) वि.-अग्नि; सूर्य; वारा; राक्षस; रत्न.

अशिव (ಅಶಿವ) (सं) वि.-अमंगल; अपवित्र; अभद्र.

अशील (ಅಶೀಲ) सं वि.-दुर्वर्तनी; नीतिभ्रष्ट.

अशुचि (ಅಶುಚಿ) (सं) वि.-अशुद्ध; कश्मल, घाण; ओवळे; चुकीचा.

अशुभ (ಅಶುಭ) (सं) वि.-अमंगल; वाईट; दुर्दैव; अपशकुनी.

अशेष (ಅಶೇಷ) (सं) वि.-पूर्ण; सबंध, सर्व; बेबाक.

अशोक (ಅಶೋಕ) (सं) वि.-शोकविरहित; अशोकवृक्ष; अशोकराजा; देवता; सुर.

अशोभे (ಅಶೋಭೆ) (सं) ना.-शोभाहीनता; कांतिहीनता; तेजाभाव; निस्तेजता.

अशौच (ಅಶೌಚ) (सं) ना.-विटाळ; ओवळें; सुतक; घाण.

अश्म (ಅಶ್ಮ) (सं) ना.-ढग; दगड.

अश्मगर्भ (ಅಶ್ಮಗರ್ಭ) (सं) ना.-पांच; मरकत; पंच.

अश्मकारक (ಅಶ್ಮಕಾರಕ) (सं) ना.-पाथरवट; गवंडी.

अश्रद्धे (ಅಶ್ರದ್ಧೆ) (सं) ना.-तिरस्कार; निरिच्छता; अविश्वास; असद्बाळ.

अश्रांत (ಅಶ್ರಾಂತ) (सं) वि.-न दमलेला; अविरत; विराम न घेतलेला; वापरांत नसलेला.

अश्राव्य (ಅಶ್ರಾವ್ಯ) (सं) वि.-न ऐकण्याजोगे; श्रवणास अयोग्य.

अश्रु (ಅಶ್ರು) (सं) ना.-आसु; डोळ्यातील पाणी; नेत्रबिंदु.

अश्रुत (ಅಶ್ರುತ) (सं) वि.-न ऐकलेले, शास्त्रज्ञानहीन.

अश्लील (ಅಶ್ಲೀಲ) (सं) वि.-नीतिबाह्य; असभ्य; अनैतिक.

अश्व (ಅಶ್ವ) (सं) वि.-घोडा.

अश्वभा (ಅಶ್ವಭಾ) (सं) ना.-वीज; अशनि.

अश्वाजनि (ಅಶ್ವಾಜನಿ) (सं) ना.-चाबुक; कोरडा; चंबाटा; फटका.

अश्वत्थ (ಅಶ್ವತ್ಥ) (सं) ना.-पिंपळ.

अश्वत्थाम (ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ) (सं) ना.-द्रोणाचार्यांचा पुत्र.

अश्वमुख (ಅಶ್ವಮುಖ) (सं) ना.-घोड्याचें तोंड असलेला किन्नर; घोडेमुख; तुंबरु.

अश्वमेध (ಅಶ್ವಮೇಧ) (सं) ना.-अश्वमेध यज्ञ.

अश्वशाले (ಅಶ್ವಶಾಲೆ) (सं) ना.-घोडशाळा; पागा.

अश्वसीन (ಅಶ್ವಸೀನ) (सं) ना.-तक्षक पुत्र.

अश्वारोह (ही) (ಅಶ್ವಾರೋಹ[ಹಿ]) (सं) ना.-घोडेस्वार; राऊत.

अश्वारोहण (ಅಶ್ವಾರೋಹಣ) (सं) ना.-घोड्यावर स्वार होणें.

अश्विनि (ಅಶ್ವಿನಿ) (सं) ना.-एक नक्षत्र; अश्विनि देवता.

अष्ट (ष्टक) (ಅಷ್ಟ [ಷ್ಟಕ]) (सं) वि.-आठाचा समूह; अष्टदल, आठाळे; धावे.

अष्टकरि (ಅಷ್ಟಕರಿ) (सं) ना-अष्ट दिग्गज; आठ दिशांचे हत्ती.

अष्टदिक् (ಅಷ್ಟದಿಕ್) (सं) ना – दिशोपदिशा; आठ दिशा.
अष्टपद (ಅಷ್ಟಪದ) (सं) ना – विंचु; कोळी; आठ पायांचा प्राणी; कैलास; सोनें; बालक.
अष्ट मंगल (ಅಷ್ಟಮಂಗಲ) (सं) ना – सुलक्षणी श्वेताश्व; पंचकल्याणी घोडा; अष्टौप्रहर ज्याला मंगल आहेत असा.
अष्टमद (ಅಷ್ಟಮದ) (सं) ना – आठ प्रकारचे मद; गर्वाची आठस्थानें; अहंकाराष्टक.
अष्टमि (ಅಷ್ಟಮಿ) (सं) ना – शुक्ल वा कृष्ण पक्षांतील आठवी तिथि.
अष्टमूर्ति (ಅಷ್ಟಮೂರ್ತಿ) (सं) (ना.) ईश्वराचे अष्टावतार. ईश्वराच्या अवताराचीं नांवें.
अष्टवसु (ಅಷ್ಟವಸು) (सं) ना.) – आठ प्रकारची संपत्ति.
अष्टशोभे (ಅಷ್ಟಶೋಭೆ) (सं) ना – आठ प्रकारचे अलंकार; अष्टालंकार.
अष्टसिद्धि (ಅಷ್ಟಸಿದ್ಧಿ) (सं) न. – आठ प्रकारची सिद्धि.
अष्टांग (ಅಷ್ಟಾಂಗ) (सं) ना. – देहाचे आठ अवयव; देवगुरु; वीरशैव गुरु; लिंगादि आठ अंगें.
अष्टांग प्रणाम (ಅಷ್ಟಾಂಗಪ್ರಣಾಮ) (सं) ना – साष्टांग नमस्कार.
अष्टादश (ಅಷ್ಟಾದಶ) (सं)ना – अठरा.
अष्टादश पुराण (ಅಷ್ಟಾದಶಪುರಾಣ) (सं) ना – अठरा पुराणें
अष्टावक्र (ಅಷ್ಟಾವಕ್ರ) (सं) ना – अष्टावक्र नामक ब्राह्मण; एक उपगीता.
अष्टावरण (ಅಷ್ಟಾವರಣ) (सं) ना. – आत्माची आठ आवरणें; वीर शैव धार्मिक विधान.
अस (ಅಸ) (क) ना. – योग्यता; आज्ञा; बल; शक्ति; सामर्थ्य.
असंशयं (ಅಸಂಶಯಂ) (सं) अ. निःशक; निभ्रांत; निःसंशय.
असंस्कार (ಅಸಂಸ್ಕಾರ) (सं) ना. – संस्कारहीनता;
असंहत (ಅಸಂಹತ) (सं) वि. – वेगळें; विस्कळित; एकजीव न झालेलें; अस्ताव्यस्त.
असकळि (ಅಸಕಳಿ) (क) धा. – अतिक्रमण करणें; आटोक्याबाहेर जाणें; हातांतून निसटणें; परागंदा होणें.
असकृत् (ಅಸಕೃತ್) (सं) अ. – वारंवार; न सोडतां; अव्याहत.
असक्त (ಅಸಕ್ತ) (सं) वि. – न गुंतलेला; प्रेम नसलेला; आवड नसलेला; आसक्तिरहित; अनासक्त.
असग (ಅಸಗ) (सं) ना. – परीट, धोबी; रजक; एक कन्नड कवि.
असंकीर्ण (ಅಸಂಕೀರ್ಣ) (सं) वि. – अमिश्र; शुद्ध;
असंख्य (ಅಸಂಖ್ಯ) (सं) वि. – अगणित; अमोज; पुष्कळ; फार
असंगत (ಅಸಂಗತ) (सं) वि. – विसंगत; असंबंधित; अजोड;. अविनाशी.
असडि (ಅಸಡಿ) (क) ना. – मूर्ख स्त्री.
असडु (ಅಸಡು) (क) ना. – मूर्खता; वेड; पागलपणा.
असड्डे (ಅಸಡ್ಡೆ) (क) ना. – अश्रद्धा; तिरस्कार; अलक्ष.
असत् (ಅಸತ್) (सं) वि. – नसलेलें; खरें नसलेले.
(सं) ना. – प्रमाद; चूक; खोटें; दुष्टत्व.
असति (ಅಸತಿ) (सं) ना. – दुर्वर्तनी स्त्री; वाईट चालीची स्त्री.
असदळ (ಅಸದಳ) (क) वि. – असाध्य; अव्यवहार्य; अशक्य; असदृश.
असदाख्याति (ಅಸದಾಖ್ಯಾತಿ) (सं) ना. – अपप्रचार; जैनधर्म-परिभाषा; कविसमय; काव्यालंकार.
असदृश (ಅಸದೃಶ) (सं) वि. – अजोड; अतुल्य; श्रेष्ठ.
असनि (ಅಸನಿ) (सं) ना. – 'अशनि' पहा.
असंतुष्टि (तोष) (सं) ना. – (ಅಸಂತುಷ್ಟಿ [ತೋಷ]) तृप्तिहीनता; असमाधानता; कंटाळा.
असभ्य (ಅಸಭ್ಯ) (सं) वि. – अयोग्य; नीच; अश्लील; निकृष्ट; रांगडा; समाजबाह्य.
असम (ಅಸಮ) (सं) वि. – समानताहीन; वाकडातिकडा.
असमंजस (ಅಸಮಂಜಸ) (सं) वि. – गोंधळलेला; बावळट; समज नसलेला.
असमनयन (ಅಸಮನಯನ) (सं) वि. – विषमनेत्र; त्रिनेत्र; शिव; एकाक्ष; कावळा.
असमर्थ (ಅಸಮರ್ಥ) (सं) वि. – सामर्थ्यहीन; अशक्त; भित्रा; बावळा; नपूंसक.
असमशर (ಅಸಮಶರ) (सं) ना. – विषमशस्त्र; काम; मन्मथ.
असमाधान (ಅಸಮಾಧಾನ) (सं) ना. – अतृप्ति; गडबड; शांतिहीनता, असंतोष.
असमाप्त (ಅಸಮಾಪ್ತ) (सं) वि. – न संपलेले; लाडका भाऊ; प्रियबन्धु.
असमीक्ष्याकारि (ಅಸಮೀಕ್ಷ್ಯಾಕಾರಿ) (सं) ना. – पूर्वयोजनरहित राबणारा; मागचा पुढचा विचार न करणारा.
असंबद्ध (बंध) (ಅಸಂಬದ್ಧ [ಬಂಧ]) न जमणारें; संबंध नसलेलें; न जुळणारे.
असंभाव्य (ಅಸಂಭಾವ್ಯ) (सं) वि. – अशक्य; असाध्य; न कळणारें; अज्ञेय; असंभवनीय.
असंभूत (ಅಸಂಭೂತ) (सं) वि. – न झालेलें; न जन्मलेलें; स्वयंभु.
असंमत (ಅಸಮ್ಮತ) (सं) वि. – विरुद्ध; नाकबूल; अमान्य.
असंमति (ಅಸಮ್ಮತಿ) (सं) ना. – नामंजुरी; अमान्यता; नाकबुली.
असवर (स) (ಅಸವರ [ಸ]) (क) ना. – घाई; त्वरा; तातडी; गडबड.
अस(सु)वळि (ಅಸ [ಸು] ವಳಿ) (क) धा. – कंटाळणें; मरणें.

असहन (ಅಸಹನ) (सं) ना.–मात्सर्य; वैर; द्वेष; पोटदुखी.
असहाय (ಅಸಹಾಯ) (सं) वि.–मदत नसलेले; सहायहीन; निराश्रित; अनाथ; पोरका.
असह्य (ಅಸಹ್ಯ) (सं) वि.–गर्हणीय; असहनीय, दुःसह; विलक्षण.
असाकल्य (ಅಸಾಕಲ್ಯ) (सं) ना.–अपूर्णता.
असादृश्य (ಅಸಾದೃಶ್ಯ) (सं) ना.–असमता; अनुपमेय.
असाधारण (ಅಸಾಧಾರಣ) (सं) वि.–विलक्षण; जास्तीचा; गौरवाचा; अलौकिक.
असार (ಅಸಾರ) (सं) वि.–निःसत्त्व; तात्पर्यहीन; पोकळ; असमर्पक.
असि (ಅಸಿ) (सं) ना.–खड्ग; तरवार.
(क) धा.–कांपणें; हलणें, वापरणें.
(क) वि.–गरीब, पातळ; वाळलेला.
असित (ಅಸಿತ) (सं) वि.–काळे; नीलवर्णी.
(सं) वि.–असित ऋषि.
असितकंदर } (ಅಸಿತಕಂದರ) } (सं) ना.–काळ्या केसाचा
असित गल } (ಅಸಿತಗಲ) }
असितरसे (ಅಸಿತರಸೆ) (सं) ना.–काळी जमीन; ओलसर विकाऊ जमीन (रसा = भूमि)
असितानन (ಅಸಿತಾನನ) (सं) ना.–काळतोंडे माकड; पिंगळ.
असितांबर (ಅಸಿತಾಂಬರ) (सं) ना.–बलराम.
असिताहि (ಅಸಿತಾಹಿ) (सं) ना.–कृष्णसर्प; कालिया, कालिंग; कृष्ण.
असिदु (ಅಸಿದು) (क) वि.–पातळ, रोड; बारीक; कोमल.
असिधारा (रे) (ಅಸಿಧಾರಾ [ರೆ]) (सं) ना.–तरवारीची धार; म्यान;
—व्रत (—ವ್ರತ) (सं) ना.–कठिण काम.
असिधेनुके (ಅಸಿಧೇನುಕೆ) (सं) ना.–तलवार; खड्ग.
असिनडु (ಅಸಿನಡು) (क) ना.–सिंहकटि; बारीक कमर.
असिपत्र (ಅಸಿಪತ್ರ) (सं) ना.–तरवारीचें पातें.
असिपत्रव्रत (ಅಸಿಪತ್ರವ್ರತ) (सं) ना.–असिधाराव्रत; स्त्रीपुरुषांनी संगम निवारणार्थ नागवी तरवार मध्यें ठेवून एकासनावर झोपणें; ब्रह्मचर्यव्रत.
असियबेरळु (ಅಸಿಯಬೆರಳು) (क) ना.–बारीक लांब अंगुलि; मधले बोट. (बेरळ = बोट; असिय = लांब, बारीक)
असियळु (ಅಸಿಯಳು) (क) ना.–एकशिवडी; सडपातळ स्त्री; कोमलांगा.
असी (ಅಸೀ) (सं) ना.–गंगेची उपनदी.
असु (ಅಸು) (सं) ना.–प्राण; जीव; गडबड; तीव्रता.
असुकुडि (ಅಸುಕುಡಿ) (क) धा.–प्राण घेणें; जीव घेणें.
असुके (गे) (ಅಸುಕೆ [ಗೆ] (क) ना.–अशोक वृक्ष.
असुकोळ् } (ಅಸುಕೊಳ್) } (क) धा.–प्राण घेणें; ठार मारणें; वश होणें
असंगोळ् } (ಅಸಂಗೊಳ್) }
असुगावलु (ಅಸುಗಾವಲು) (क) ना–. प्राणरक्षण; अंगरक्षण.
असु (सुं) दोरे (ಅಸು [ಸುಂ]ದೊರೆ) (क) धा.–प्राण सोडणें; मरणें; अखेरचा श्वास घेणें.
असुंबु (ಅಸುಂಬು) (क) धा.–चालू ठेवणें; ढकलणें; दोरीला पीळ देणें.
(क) ना. थकवा; कंटाळा;
असुर (ಅಸುರ) (सं) ना.–देवता; राक्षस; सूर्य.
असुरगुरु (ಅಸುರಗುರು) (सं) ना. शुक्राचार्य; राक्षसाचा गुरु
असुररिपु (ಅಸುರರಿಪು) (सं) ना.–राक्षसाचा शत्रु; विष्णु; शिव.
असुरि (रे) (ಅಸುರಿ [ರೆ]) (सं) ना.–राक्षसी; कर्कशा; कैदाशीण.
असुलाभ (ಅಸುಲಾಭ) (सं) ना.–प्राणलाभ, बचाव; शिरसलामती.
असुवळि (डगु) (ಅಸುವಳಿ [ಡಗು]) (क) धा.–जीव जाणें; प्राण हरपणें.
असुकल्लु (ಅಸುಕಲ್ಲು) (क) ना.–धारेचा दगड; सहाण; निसाण.
असुहृत् (द्) (ಅಸುಹೃತ್ [ದ್]) (सं) ना.–शत्रु; अमित्र; वैरी.
असूये (ಅಸೂಯೆ) (सं) ना.–मत्सर, द्वेष, पोटदुखी; असूया.
असृक् ಅಸೃಕ್) (सं) ना. रक्त; न ओवलेले.
अस्खलित (ಅಸ್ಖಲಿತ) (सं) वि.–न चांचरणारें, न निसरणारे; ठाम; स्थिर.
अस्त (ಅಸ್ತ)(सं) वि.–मावळलेलें; बुडलेलें; न दिसेसें.
अस्तगिरी (ಅಸ್ತಗಿರಿ) (सं) ना.–पश्चिम पर्वत; मावळतीचा पर्वत.
अस्तराग (ಅಸ್ತರಾಗ) (सं) ना.–सूर्यास्ताच्या वेळी आकाशांत दिसणारा लाल रंग;
अस्तविसु (ಅಸ್ತವಿಸು) (क) धा.–बुडणे; अदृश्य होणें.
अस्तव्यस्त (ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತ) (सं) वि.–अव्यवस्थित; विखुरलेलें.
अस्ति (ಅಸ್ತಿ) (सं) ना.–अस्तित्व; वर्तमान; संपत्ति.
अस्तित्व (ಅಸ್ತಿತ್ವ) (सं) ना.–वास्तव्य; ठिकाणा; असणेपणा.
अस्तिवार (ಅಸ್ತಿವಾರ) (अ. दे) ना.–पाया; तळ; घर; आधार.
अस्तु (ಅಸ್ತು) (सं) अ.–ठीक; असो; बरें तर.
अस्तोक (ಅಸ್ತೋಕ) (सं) वि.–पुष्कळ; अतिशय; अस्वल्प.
अस्त्र (ಅಸ್ತ್ರ) (सं) ना.–अभिमंत्रित आयुध; बाण; शस्त्र.
अस्त्रि (ಅಸ್ತ್ರಿ) (सं) ना. भिल्ल; बाण वापरणारा.

अस्त्रजीव (ಅಸ್ತ್ರಜೀವ) (सं) ना. – योद्धा; सैनिक; अस्त्रविद्येवर जगणारा.
अस्थि (ಅಸ್ಥಿ) (सं) ना. – हाड; हड्डुक.
—**पंजर** (—ಪಂಜರ) (सं) ना. – हाडांचा सांगाडा; सांपळा.
अस्थिगत (ಅಸ್ಥಿಗತ) (सं) वि. – हाडात भिनलेले; हाडीज्वर.
अस्थिर (ಅಸ್ಥಿರ) (सं) वि. चंचल, खरे नसलेले, बदलतें.
अस्निग्ध (ಅಸ್ನಿಗ್ಧ) (सं) वि. – चिकट नसलेला; गुळगुळीत नसलेला. खडबडीत; कठोर, कर्कश.
अस्पृश्य (ಅಸ್ಪೃಶ್ಯ) (सं) वि. – स्पर्श करण्याला अयोग्य; हरिजन.
अस्पष्ट (ಅಸ್ಪಷ್ಟ) (सं) वि. – मोघम; गुळमुळीत; जीभ अडखळत बोलणारा; अस्फुट; दुर्बोध.
अस्फुट (ಅಸ್ಫುಟ) (सं) वि. – स्पष्ट न केलेले; गूढ; गुप्त; न समजलेले.
अस्मत् (दीय) (ಅಸ್ಮತ್ [ದೀಯ]) (सं) ना. – आपला; संबंधी.
अस्र (ಅಸ್ರ) (सं) ना. – डोक्याचे केंस. डोळ्यांतील पाणी; रक्त.
अस्रप (ಅಸ್ರಪ) (सं) ना. – रक्तपिपासु; राक्षस.
अस्वस्थ (ಅಸ್ವಸ್ಥ) (सं) वि. – अशांत; असुरक्षित; आरोग्यहीन; रोगी.
अस्वाभाविक (ಅಸ್ವಾಭಾವಿಕ) (सं) वि. – कृत्रिम; बनावट.
अस्वारस्य (ಅಸ್ವಾರಸ್ಯ) (सं) वि. – नीरस; बेचव, सपक; अरसिक.
अस्वार्थ (ಅಸ್ವಾರ್ಥ) (सं) ना. – निःस्वार्थ; मतलब नसलेला. अहेतु.
अस्वास्थ्य (ಅಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯ) (सं) ना – अशांति; अनारोग्य; रोगिपणा.
अह (ಅಹ) (सं) वि. – होणारा; असलेला; प्राप्य.
अहगे (ಅಹಗೆ) (क) अ. – असें; याप्रमाणें.
अहंकार (कृति) (ಅಹಂಕಾರ [ಕೃತಿ]) (सं) ना – मीपणा; ताठा; मस्ती; मद; गर्व; अहंता; आत्मप्रौढी; दुरभिमान.
अहन् (ಅಹನ್) (सं) ना – दिवस; सूर्योदयापासून सूर्यास्तापर्यंतचा अवधि.
अहंतव्य (ಅಹಂತವ್ಯ) (सं) वि. – मारण्यास अयोग्य;
अहन्यहनि (ಅಹನ್ಯಹನಿ) (सं) अ. – नित्य; दिवसानुदिवस; अहोरात्र.
अहमहमिके (ಅಹಮಹಮಿಕೆ) (सं) ना. – ईर्षा; चडाओढ; चुरस; स्पर्धा; अहंकार; मीपणा.
अहर् (स्) (ಅಹರ್ [ಸ್]) (सं) ना. – 'अहन्' पहा.
अहर्निशं (ಅಹರ್ನಿಶಂ) (सं) (अ) – अहोरात्र; रात्रंदिन; लगातार.
अहर्पति (ಅಹರ್ಪತಿ) (सं) ना. – सूर्य; दिनेश्वर; दिनकर.
अहलेकार (ಅಹಲೆಕಾರ) (क) ना. – सार्वजनिक सेवक; अधिकारी; सरकारी अधिकारी.
अहल्ये (ಅಹಲ್ಯೆ) (सं) ना. – गौतम पत्नी.
अहस्कर (ಅಹಸ್ಕರ) (सं) ना. – सूर्य; दिनकर; प्रभाकर.
अहार्य (ಅಹಾರ್ಯ) (सं) वि. – हरण करतां न येण्याजोगी.
अहि (ಅಹಿ) (सं) ना. – सर्प; नाग; राहु; वृत्रासुर; सूर्य; प्रामाणिक.
अहिंसे (ಅಹಿಂಸೆ) (सं) ना. – हिंसाभाव; म. गांधीच्या अकरा व्रतांपैकी एक.
अहिकटक (ಅಹಿಕಟಕ) (सं) ना. – सर्पभूषण; शिव; सर्पसमूह.
अहिकांत (ಅಹಿಕಾಂತ) (सं) ना. – वासुकी; नागप्रमुख.
अहिकुंडल (ಅಹಿಕುಂಡಲ) (सं) ना. – सर्पाकृति कर्णभूषणें वापरणारा; सर्पकुंडल; शंकर.
अहिच्छत्र (ಅಹಿಚ್ಛತ್ರ) (सं) वि. – उत्तर पांचाल खंडांतील रामनगर.
अहित (ಅಹಿತ) (सं) वि. – अकल्याणकारी; अरोचक; अमित्र; वैरी.
अहितत्त्व (ಅಹಿತತ್ವ) (सं) ना. – शत्रुत्व; नाग तत्त्वज्ञान.
अहितुंडिक (ಅಹಿತುಂಡಿಕ) (सं) ना. गारुडी; साप खेळवणारा; सपेरा.
अहितबल (ಅಹಿತಬಲ) (सं) ना. – शत्रुसेना; विरोधीसैन्य.
अहिधर (ಅಹಿಧರ) (सं) ना. – नागधारी शिव.
अहिनकुल (ಅಹಿನಕುಲ) (सं) ना. – हाडवैरी; उपजत शत्रुत्व; सर्प मुंगुस यांच्या स्वभावाप्रमाणें वैर.
अहिप ಅಹಿಪ) (सं) ना. – आदिशेष; नागकुलपूर्वज.
अहिपकंकण (ಅಹಿಪಕಂಕಣ) (सं) ना. – शिव.
अहिपुर (ಅಹಿಪುರ) (सं) ना. – नागपूर.
अहिभुक् (ಅಹಿಭುಕ್) (सं) ना. – सर्पभक्षक; मुंगुस; गरुड.
अहिभूषण (ಅಹಿಭೂಷಣ) (सं) ना. – नागालंकार; शिव.
अहिमकर (ಅಹಿಮಕರ) (सं) ना. – भास्कर; सूर्य.
अहिमहिले (ಅಹಿಮಹಿಲೆ) (सं) ना. – नागकन्या.
अहुदु (ಅಹುದು) (क) अ. – होय; असेंच.
अहेतु (ಅಹೇತು) (सं) अ. – अकारण; सहज; निरुद्देश.
अहोरात्र (ಅಹೋರಾತ್ರ) (सं) ना. – रात्रंदिवस.
अन्ह (ಅಹ್ನ) (सं) ना. – 'अहन्' पहा.
अळ् (ಅಳ್) (क) धा. – बुडणें; रडणें; विलाप करणें; आक्रोश करणें.
अळबुर्कु (ಅಳಬುರ್ಕು) (क) वि. – रड्या, रडका, रडवा.
अळ (ल) क (ಅಳ [ಲ] ಕ) (क) ना. – एक माप; लेखनांतील रेघ; अंगुलिमाप.
अळकापुर (ಅಳಕಾಪುರ) (सं) ना.– कुबेराची राजधानी.
अळगे (ಅಳಗೆ) (क) ना. – धान्य मापण्याचें पात्र.

अळंके (ಅಳಂಕೆ) (क) ना. – विघ्न; स्वाधीनता; वशता; आधीनता.
अळते (ಅಳತೆ) (क) ना. – प्रमाण; माप; मोजणी.
अळबळ (ಅಳಬಳ) (क) ना. – सामर्थ्य; माहात्म्य; मोठेपणा; श्रेष्ठता.
अळर्(रु) (ಅಳರ್)[ರು] (क) धा. – भिणें; घाबरणें; नाश होणें. (क) ना. भीति; घबराट; घाबरेपणा.
अळरिसु (ಅಳರಿಸು) (क) धा. – भिवविणें; घाबरविणें; रडविणें.
अळर्पु (ಅಳರ್ಪು) (क) ना. – भय; घाबरगुंडी;
अळल् (लु) (ಅಳಲ್ [ಲು]) } दुःख; ठणका; चिंता, व्याकुळता;
अळलिके (ಅಳಲಿಕೆ) } तळमळ; संताप; पोटदुखी; व्यसन.
अळलि (ಅಳಲಿ) (क) ना. – खार; चाननी;
अळल्चु (ಅಳಲ್ಚು) (क) धा. – रडविणें; दुःख देणें.
अळवडु (ಅಳವಡು) (क) धा. – हातीं सापडणें; पकडींत सांपडणें; समरसणें; साध्य होणें; मिळवणें.
अळवडिके (ಅಳವಡಿಕೆ) (क) ना. – जुळवणूक; हस्तगत; मुठीत येणें.
अळवळि (ಅಳವಳಿ) (क) धा. – निसटणें; क्षीण होणें; मूर्छित होणें; समावेशिणें.
अळवि (वु) (ಅಳವಿ [ವು]) (क) ना. शक्ति; बल; पराक्रम; युद्ध; माप.
अळवे (ಅಳವೆ) (क) ना. – भरती; पाणी चढणें; पाण्याची वाढ.
अळस (ಅಳಸ) (क) ना. – आळशीपणा; गोंधळ; दिरंगाई; वेळकाढूपण.
अळसगामिनि (ಅಳಸಗಾಮಿನಿ) (सं) ना. – धीरे धीरे चालणारी; गजगामिनी; हळु हळु जाणारी; मंदगति.
अळि (ಅಳಿ) (क) धा. – मरणें; नाश होणें; संपणें; सोडविणें. (क) वि. – वाईट; नष्ट.
अळिक (ಅಳಿಕ) (सं) ना. – कपाळ; भालप्रदेश; नशीब; तकदीर.
अळिगब्ब (ಅಳಿಗಬ್ಬ) (क) ना. – क्षुद्रकाव्य.
अळिगब्बिग (ಅಳಿಗಬ್ಬಿಗ) (क) ना. – दुष्ट कवि; कवडा.
अळिगण् (ಅಳಿಗಣ್) (क) ना. – वाईट दृष्टि, दूषित दृष्टि
अळिगाल (ಅಳಿಗಾಲ) (क) ना. – अकाल; अंतकाळ; मरण.
अळिगोंपर् (ಅಳಿಗೋಂಪರ್) (क) ना. – क्षुद्र जातीचा वैदु
अळिजस (ಅಳಿಜಸ) (क) ना. – अपकीर्ति; दुष्कीर्ति.
अळिदुळि (ಅಳಿದುಳಿ) (क) धा. – संकटातून वांचणें; मरून उरणें; थोडक्यांत वाचणें.
अळिपु (ಅಳಿಪು) (क) ना. – दुराशा; वाढ; भीक; (क) धा. – आशा करणें; नाश करणें; पुसणें.
अळिय (ಅಳಿಯ) (क) ना. जावई. (क) वि. – व्यर्थ, हीन.

अळियेदेय (ಅಳಿಯೆದೆಯ) (क) वि. – भित्रा; नपूंसक.
अळिरक्कस (ಅಳಿರಕ್ಕಸ) (क) ना. – क्षुद्र राक्षस.
अळिवाड (ಅಳಿವಾಡ) (क) ना. – उध्वस्त गाव; बेचिराख गाव.
अळिलु (ಅಳಿಲು) (क) ना. – खार.
अळिवु (ಅಳಿವು) (क) ना. – नाश; मरण; सत्यानाश; विध्वंस; दिवाळें.
अळिवेण् (ಅಳಿವೆಣ್) (क) ना. – दुराचारिणी; दुर्वर्तिनी.
अळिवेदेय (ಅಳಿವೆದೆಯ) (क) ना. – काम, मदन.
अळिसु (ಅಳಿಸು) (क) धा. – नाश करणें; रडविणें; पुसणें.
अळीक (ಅಳೀಕ) (क) धा. – खोटें करणें; पुसणें.
अळुकु (ळुंकु) (ಅಳುಕು [ಳುಂಕು]) (क) धा. – भिणें; घाबरणें; नाश पावणें; थरकांप होणें. (क) ना. – भय; घबराट; घाबरेपणा.
अळुकिसु (ಅಳುಕಿಸು) (क) धा. – भिवविणें; घाबरविणें; पुसून टाकणें.
अळुगु (ಅಳುಗು) (क) धा. – प्रेम करणें; गोंजारणें; माया करणें.
अळुपु (ಅಳುಪು) (क) धा. – दुराशा करणें; दिशाभूल करणें; हरकत घेणें; अडविणें; अडचण करणें.
अळुंब (ಅಳುಂಬ) (क) वि – अधिक; अतिशय; उत्तम. (क) ना – अधिक्य; विपुलता; बाहुल्य.
अळुर् (ಅಳುರ್) (क) धा – व्यापणें; आवरणें; भिवविणें.
अळुरिके (ಅಳುರಿಕೆ) }
अळुर्के (ಅಳುರ್ಕೆ) } (क) ना. – भीति; घाबरेपणा.
अळे (ಅಳೆ) (क) ना. – मोजमाप; मापणी; झाकण.
अळेलु (ಅಳೆಲು) (क) ना. – खार.
अळ्कज (ಅಳ್ಕಜ) (क) ना. – पोटदुखी; मत्सर; प्रीति; अन्याय; 'अक्कज' पहा.
अळ्कने (ಅಳ್ಕನೆ) (क) अ. – लागलीच, ताबडतोब; आतांच्या आत्ता.
अळ्कमे (ಅಳ್ಕಮೆ) (क) ना. – अजीर्ण; भीति; घाबरेपणा.
अळ्करु (ಅಳ್ಕರು) (क) ना. – प्रीति 'अक्करे' पहा
अळ्काडु (ಅಳ್ಕಾಡು) (क) धा. – हलणें; हलविणें; पूर्णनाश होणें.
अळिकवेळकु (ಅಳ್ಕು ವೆಳ್ಕು) (क) धा. – नाश होणें; तळमळणें;
अळकु (ಅಳ್ಕು) (क) धा. – घाबरणें; जीर्ण होणें; ऱ्हास होणें: मागें घेणें.
अळकुरु (ಅಳ್ಕುರು) (क) धा. – भिणें; घाबरणें.
अळके (ಅಳ್ಕೆ) (क) ना. – भीति, रडारडा; आलिंगन; आठीमिठी.
अळिगतळिगे (ಅಳ್ಗಿ ತಳ್ಗಿ) (क) अ. – चुकूनमाकून; तळतळून.
अळगु (ಅಳ್ಗು) (क) धा. – लय होणें; क्षीण होणें; नाश होणें; पुसून जाणें.

अळ्गे (ಅಳ್ಗೆ) (क) ना.–स्वयंपाक.

अळित(गे) (ಅಳ್ತ [ಗೆ]) (क) ना.–प्रीति; संतोष; आशा; विश्वास.

अळ्दु (ಅಳ್ದು) (क) धा.–बुडविणें; जळणें; जाळणें; नाश होणें; मरणें.

अळ्पु (ಅಳ್ಪು) (क) ना.–आलिंगन; अटिमिठी.

अळ्वु (ಅಳ್ವು) (क) धा.–जाळून राख करणें; पूर्ण जाळणें.

अळ्ळिरि (ಅಳ್ಳಿರಿ) (क) धा.–थरकाप करणें; भयभीत करणें, थरथरणें.

अळ्ळु (ಅಳ್ಳು) (क) धा.–हलविणें.
(क) ना.–लाही.

अळ्ळूम (ಅಳ್ಳೂಮು) (क) ना.–खार. 'अळलि' पहा.

अळ्ळे (ಅಳ್ಳೆ) (क) ना.–बलहीन; कोमल; हलणारा; कापूस

अळ्ळेकुत्तु (ಅಳ್ಳೆಕುತ್ತು) (क) ना.–पक्षशूळ, उसण.

अळ्ळेकोंबु (ಅಳ್ಳೆಕೊಂಬು) (क) ना.–गाडगे; माठ; मडकें.

अळ्ळेकोब्बु (ಅಳ್ಳೆಕೊಬ್ಬು) (क) ना.–हीनता; दुर्बलता.

अळ्ळजोळ्ळतन (ಅಳ್ಳಜೊಳ್ಳತನ) (क) ना.–झोले जाणारी देहस्थिति; गलितगात्रता.

अळ्ळेदे (ಅಳ್ಳೆದೆ) (क) ना.–भीति; धडधड; घाबरेपणा.

अळ्ळेविळ्ळेयागु (ಅಳ್ಳೆವಿಳ್ಳೆಯಾಗು) (क) धा.–अतिश्रम करणें; दमणें; थकणें; दमून शेण होणें.

अळ्ळेरु (ಅಳ್ಳೇರು) (क) ना. उसासा; धाप.

आ

आ (ಆ) (क) ना.–कन्नड मूळाक्षरांतील दुसरें अक्षर.
(क) अ.–आश्चर्य व दुःख व्यक्त करणारें प्रश्नार्थक अव्यय.
(सं) अ.–पर्यंत; सभोवतीं; असेतों; अल्पतः

आकंठ (ಆಕಂಠ) (सं) अ. कंठापर्यंत; कांठोकांठ.

आकंपन (ಆಕಂಪನ) (सं) ना.–कंप; धक्का; झोले खात चालणे; झुकांडी.

आकर (ಆಕರ) (सं) ना.–आगर; खाण; मूलस्थान; समूह.

आकरण (णे) (ಆಕರಣ [ಣೆ]) (सं) ना.–हाक; स्पर्धा; हट्ट; हिशोब.

आकरिसु (ಆಕರಿಸು) (क) ना.–मान्यता; अंगीकार; स्वीकार; आकारणी.

आकर्ण(र्णांत) (ಆಕರ್ಣ) (ಆಕರ್ಣಾಂತ) (सं) अ.–कानापर्यंत; कानभरून.

आकर्णक परीक्षायंत्र (ಆಕರ್ಣಕ ಪರೀಕ್ಷಾಯಂತ್ರ) (सं) ना.– हृदय फुप्फुस वगैरेमधील ध्वनि ऐकण्याचें वैद्यकीय साधन.

आकर्णन (ಆಕರ್ಣನ) (सं) ना.–ध्यान; शिक्षण; पाठ.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–कान देऊन ऐकणें; लक्षपूर्वक ऐकणें; ध्यान देणें.

आकर्ष (ಆಕರ್ಷ) (सं) ना.–आकर्षण; ओढा; बाण.

आकर्षक (ಆಕರ್ಷಕ) (सं) वि.–मनोहर; चुंबक; चित्तवेधक; लक्षवेधक.

आकर्षणीय (ಆಕರ್ಷಣೀಯ) (सं) वि.–'आकर्षक' पहा.

आकर्षिसु (ಆಕರ್ಷಿಸು) (क) धा.–ओढणें; आकर्षिणें; लक्ष वेधणें; मन खेचणें.

आकलन (ಆಕಲನ) (सं) ना.–समज; ज्ञान; बंधन; मिळवणी

आकलित (ಆಕಲಿತ) (सं) वि.–जोडलेले; संबद्ध.

आकल्प (ಆಕಲ್ಪ) (सं) अ.–कल्पापर्यंत.
(सं) ना.–आभरण; शृंगार.

आकस्मिक (ಆಕಸ್ಮಿಕ) (सं) अ. अकस्मात; न समजतां; अकारण; एकाएकीं.

आकळ् (ळु) (ಆಕಳ್ [ಳು]) (क) ना.–गाय; गाईचा कळप.

आकळिसु (ಆಕಳಿಸು) (क) धा. तोंड उघडणे; जांभई देणें; कंटाळा झाडणें; आळस झाडणें.
—इके (—ಇಕೆ) (क) ना.–जांभई.

आकांक्षा (क्षे) (ಆಕಾಂಕ್ಷಾ) (ಆಕಾಂಕ್ಷೆ) (सं) ना.–इच्छा; वासना; मागणी.

आकार (ಆಕಾರ) (सं) ना.–रूप; वेष; ओळख; संज्ञा; निमंत्रण; बोलावणें; आकारणी.

आकारण (ಆಕಾರಣ) (सं) ना.–आमंत्रण; बोलावणें.

आकाशगंगे (ಆಕಾಶಗಂಗೆ) (सं) ना.–देवगंगानदी; नक्षत्रांचा पट्टा.

आकाशगामि (ಆಕಾಶಗಾಮಿ) (सं) ना.–गगनविहारी; देवता.

आकाशगूडु (ಆಕಾಶಗೂಡು) (क) ना.–आकाशदीप.

आकाशबिल्लु (ಆಕಾಶಬಿಲ್ಲು) (क) ना.–सुरचाप; इंद्रधनुष्य.

आकाशवाणि (ಆಕಾಶವಾಣಿ) (सं.) ना.–हवेतून ऐकू येणारा ध्वनि; अशरीरी वाणी; अशरीरी वाणी; रेडियो.

आकाशराज (ಆಕಾಶರಾಜ) (सं) ना.–पद्मावतीदेवीचा बाप; एक राजा.

आकीर्ण (ಆಕೀರ್ಣ) (सं) वि.–काठोकांठ; तुडुंब भरलेलें; दाट; गर्भगळित; खचलेलें; गुंडाळलेलें.

आकुंचन (ಆಕುಂಚನ) (सं) ना.–संकोच; आवरणें; आकसणी.

आकुल (ಆಕುಲ) (सं) वि.–पूर्ण; भरलेलें; एकत्रित; व्यथित; गडबडलेला.

आकुलिसु (ಆಕುಲಿಸು) (क) धा.–'आकळिसु' पहा.

आकूत (ಆಕೂತ) (सं) ना.–चेष्टा; वासना; उद्देश; संज्ञा.

आकृति (ಆಕೃತಿ) (सं) ना.–आकार; रूप.

आकृष्ट (ಆಕೃಷ್ಟ) (सं) वि.–ओढलेला; खेचलेला; आखडलेला; आवरलेला.

आकेवाळ (ಆಕೆವಾಳ) (क) वि.–धीट; शूर; बलशाली; पराक्रमी.

आकेकर (ಆಕೇಕರ) (सं) ना.–'ओरेगण्ण' पहा.

आक्रंद (दन) (ಆಕ್ರಂದ [ದನ]) (सं) ना.–शोक; रड; युद्ध; हांक; बलात्कार; बंधु; राजा; प्रतिबंधक; अडकांठी.

आक्रमिसु (ಆಕ್ರಮಿಸು) (क) धा.–आक्रमणें; घेरणें; वेढणें; आवरणें, व्यापणें.

आक्रांत (ಆಕ್ರಾಂತ) (सं) वि.–आवरलेलें; संपादित; पराजित; समाविष्ट; जोडलेलें; मिळविलेलें; व्यापलेलें.

आक्रीड (ಆಕ್ರೀಡ) (सं) ना.–विनोद; क्रीडा; क्रीडांगण; विहारोद्यान.

आक्रोश (ಆಕ್ರೋಶ) (सं) ना.–भीति; गर्जना; कोप; वासना; धडपड; क्रोध.

आक्षपणं (ಆಕ್ಷಪಣಂ) (सं) ना.–उपवास; उपासानें केलेली शुद्धि.

आक्षिप्त (ಆಕ್ಷಿಪ್ತ) (सं) वि.–फेकलेलें; तिरस्कृत; हीन; घुसडलेलें.

आक्षेप (ಆಕ್ಷೇಪ) (सं) ना.–इच्छा; प्राप्ति; शाप; शिवी; थरकाप; संशय; टोमणा; एक काव्यालंकार; अडकाठी; हरकत.

आक्षोभ (ಆಕ್ಷೋಭ) (सं) ना.–भावावेश; भाववशता.

आखंडल (ಆಖಂಡಲ) (सं) ना.–इंद्र; विस्मरण; विनाश; दिवाळें.

आखात (ಆಖಾತ) (सं) वि.–उबडलेलें; जमिनीत शिरलेला पाण्याचा लोंढा; नैसर्गिक जलाशय; आखात; खोदलेलें.

आखु (ಆಖು) (सं) ना.–उंदीर; घूस

—द्विष,–भुक् (—ದ್ವಿಷ–ಭುಕ್) (सं.) ना.–मांजर; मार्जार मूषकशत्रु.

—वाहन (—ವಾಹನ) (सं) ना.–मूषकवाहन; गणपति; गजानन.

आखेट (टक) (ಆಖೇಟ [ಟಕ]) (सं) ना.–पाठलाग; शिकार; शिकारी; भय; भीति.

आख्य (ख्या) (ಆಖ್ಯ [ಖ್ಯಾ]) (सं) ना.–नांव; प्रसिद्धी; लौकिक; विवरण.

आख्यात (ಆಖ್ಯಾತ) (सं) वि.–प्रसिद्ध; मोजलेला; क्रियापद.

आख्याति (ಆಖ್ಯಾತಿ) (सं) ना.–प्रसिद्धी, नावलौकिक.

आख्यान (ಆಖ್ಯಾನ) (सं) ना.–कथन; कथा; निरूपण.

आख्यायिके (ಆಖ್ಯಾಯಿಕೆ) (सं) ना.–दंतकथा; लहान गोष्ट; लोकवार्ता; किंवदंती; परंपरेनें सांगितलेली गोष्ट; ऐकलेली कथा.

आग (ಆಗ) (क) अ.–त्या प्रसंगीं; नंतर; पश्चात्; त्यानंतर; मग.

आगस् (ಆಗಸ್) (सं) ना.–अपराध; पाप; चूक; प्रमाद.

आगड (ಆಗಡ) (क) ना.–खेळ; विनोद; चेष्टा; मस्करि.

—कार —(ಕಾರ) (क) ना.–त्रास देणारा; पीडा देणारा.

आगडिन (ಆಗಡಿನ) (क) वि.–अकालीन; अप्रासंगिक; विसंगत; अनाहूत.

आगडे (ಆಗಡೆ) (क) अ.–लागलींच; लौकर; ताबडतोब; शीघ्र.

आगत (ಆಗತ) (सं) वि.–आलेला; जोडलेला; स्पष्ट; ओघानें आलेला.

आगति (ಆಗತಿ) (सं) ना.–आगमन; आदाय; गृहप्रवेश; नफा; फायदा; मिळकत.

आगंतुक (ಆಗಂತುಕ) (सं) ना.–न सांगतां आलेला; अतिथि; पाहुणा; न बोलावलेला; अनामंत्रित.

आगम (ಆಗಮ) (सं) ना.–आगमन; ज्ञान; शास्त्र; वेद; शिव; शक्ति; पूजातंत्र; पार्वती; आगमप्रत्यय.

आगमज्ञ (ಆಗಮಜ್ಞ) (सं) ना.–ज्ञानी; शास्त्री; वेदशास्त्रसंपन्न.

आगमन (ಆಗಮನ) (सं) ना.–येणें; ज्ञान; 'आगति' पहा.

आगमातीत (ಆಗಮಾತೀತ) (सं) वि.–शास्त्रापलीकडील.
(सं) ना.–शिवादि देवता.

आगर (ಆಗರ) (सं) ना.–'आकर' पहा; वासस्थळ; तळ; मळा; खाण.

आगर्भ (ಆಗರ್ಭ) (सं) वि.–जन्मापासूनचें; परंपरागत· पिढ्याअन्‌पिढ्या चालत आलेला.

—श्रीमंत—(ಶ್ರೀಮಂತ) (सं) ना.–श्रीमंताघरीं जन्मलेला.

आगस (ಆಗಸ) (क) ना.–आकाश; अवकाश; सूर्य.

आगस्ती (ಆಗಸ್ತಿ) (सं) ना.–दक्षिण; अगस्ति ऋषि.

आगस्त्य (ಆಗಸ್ತ್ಯ) (सं) ना.–दक्षिण दिशेचे; दाक्षिणात्य.

आगळूं (ಆಗಳುಂ) (क) अ.–केव्हाहि; कोणत्याहि वेळीं; कधींहि.

आगामि (मिक) (ಆಗಾಮಿ [ಮಿಕ]) (सं) वि.–पुढें येणारें; पुढील; भावी; भविष्यकालीन.

आगार (ಆಗಾರ) (सं) ना.–आश्रय; जमीन; तळ; सांठा.

आगिके (ಆಗಿಕೆ) (क) ना.–होणारें; भवितव्यता; प्रासंगिकता.

आगिसु (ಆಗಿಸು) (क) धा.–करून संपविणें; पुनः उत्पन्न करणें; खोदून काढणें; उकरणें.
आगु (ಆಗು) (क) धा.–होणें; संभवणें; अस्तित्वांत येणें; वाढणें; प्रवेश मिळणें; सिद्ध होणें; निर्णयाला येणें.
आगुळिके (ಆಗುಳಿಕೆ) (क) ना.–श्रम; त्रास; जांभई; डुलकी; दीर्घ निश्वास.
आग्नेय (ಆಗ್ನೇಯ) (सं) ना.–अग्निसंबंधी; पूर्व आणि दक्षिण यांमधील उपदिशा.
आग्नेयास्त्र (ಆಗ್ನೇಯಾಸ್ತ್ರ) (सं) ना.–अग्नि ओकणारें अस्त्र; अग्निबाण.
आग्रह (ಆಗ್ರಹ) (सं) ना.–बल; हट्ट; दडपेगिरी; दाब; क्रोध; आवेश.
आघर्ष (ಆಘರ್ಷ) (सं) ना.–संघर्ष; बाचाबाच, भांडण, वादविवाद; तंटा; तोंडातोंडी.
आघाट (ಆಘಾಟ) (सं) ना.–सीमा; मर्यादा; पानांचा बिंडा; पुडकें; गड्डा.
आघात (ಆಘಾತ) (सं) ना.–मार; तडाखा; चपेटा; गुद्दा; धक्का.
आघ्राण (ಆಘ್ರಾಣ) (सं) ना.–वास; हुंगणें; अवघ्राण; वास घेणें.
आघ्राणिसु (ಆಘ್ರಾಣಿಸು) (क) धा.–वास घेणें; वास घेऊन पाहणें; वासना धरणें; अवघ्राण करणें.
आंके (ಆಂಕೆ) (क) ना.–आश्रय; आधार; पक्कड.
आंकेगोळ् (ಆಂಕೆಗೊಳ್) (क) धा.–धरणें; इन्कार करणें; विरोध करणें; नाकबूल करणें; नाकारणें.
आंगिर(रस) (ಆಂಗಿರ [ರಸ]) (सं) ना.–देवांचा गुरु, बृहस्पति; अंगिरस ऋषि.
आंगिक (ಆಂಗಿಕ) (सं) वि.–दैहिक; अवयवासंबंधी; मूळचेंच.
आंगोळगु (ಆಂಗೊಳಗು) (क) ना.–गोष्पद; गाईचें पाऊल. पोवा; बासरी; मुरली; गाईच्या गळ्याखालची पोळी.
आचंद्रतार(रक) (ಆಚಂದ್ರತಾರ)(ಆಚಂದ್ರತಾರಕ) (सं) अ.–यावच्चंद्रदिवाकरौ; चिरकाल; त्रिकालाबाधित; शाश्वत.
आचंद्रार्क (ಆಚಂದ್ರಾರ್ಕ) (सं) अ.–यावच्चंद्रदिवाकरौ, निरंतर; शाश्वत.
आचमन (ಆಚಮನ) (सं) ना.–मंत्रविधिपूर्वक ग्रहण केलेले जल; (हे तीन वेळां करतात)
आचय (ಆಚಯ) (सं) ना.–संग्रह; साठा; निधि.
आचरण (ಆಚರಣ) (सं) ना.–वर्तन; वागणूक; अनुसरण; रूढी.
आचार (ಆಚಾರ) (सं) ना.–सद्वर्तन; रूढी.
आचार्य (ಆಚಾರ್ಯ) (सं) ना.–सद्वर्तनी मनुष्य; धर्मगुरु; उपाध्याय; पुरोहित; विद्वान.
आचार्याणि (ಆಚಾರ್ಯಾಣಿ) (सं) ना.–आचार्याची पत्नि;
आचार्ये (ಆಚಾರ್ಯೆ) (सं) ना.–उपाध्यायिनी; पुरोहिता; सद्वर्तनी स्त्री.
आचु (ಆಚು) (क) धा.–मागणें; याचना करणें; विनवणें; प्रार्थिणें.
आच्छाद(दन) (ಆಚ್ಛಾದ [ದನ]) (सं) ना.–झांकण; प्रावरण; विस्मरण; मुस्कुट मारणें; लपवालपवी.
आच्छेद (ಆಚ್ಛೇದ) (सं) ना.–भाग; खंड; छेद; कातरण; परिच्छेद.
आच्य (ಆಚ್ಯ) (सं) वि.–वाकलेलें, नम्र, नत, विनम्र.
आजन्म (ಆಜನ್ಮ) (सं) अ.–आजीव; जन्मापासून; जीवित असेतों; आमरण; आजन्ममरण.
आजस्र (ಆಜಸ್ರ) (सं) अ.–केव्हाहि; कधींहि; सतत; अजस्र.
आजानुबाहु (ಆಜಾನುಬಾಹು) (सं) ना.–गुडघ्यापर्यंत लांब हात असलेला मनुष्य.
आजानेय (ಆಜಾನೇಯ) (सं) ना.–कुलीन; कुलवंत; घराणदार.
आजि (ಆಜಿ) (सं) ना.–स्पर्धा; युद्ध; रण; समरस्थळ.
––रंग (—ರಂಗ) (सं) ना.–युद्धभूमि; समरांगण.
आजीव (ಆಜೀವ) (सं) अ.–'आजन्म' पहा. जीवनोपाय; जैनभिक्षु.
आजीवक (ಆಜೀವಕ) (सं) ना.–जैन वा बौद्ध भिक्षुक; भिक्षु.
आज्ञप्ति (ಆಜ್ಞಪ್ತಿ) (सं) ना.–आज्ञा; परवानगी; मोकळीक; निरोप; अनुज्ञा.
आज्ञा (ಆಜ್ಞಾ) (सं) ना.–शपथ; कबुली; पुरस्कार. शासन; हुकूम.
—भंग (—ಭಂಗ) (सं) ना.–अविनय; शासनोच्छेद; कायदेभंग; नियमतोड.
––धारक (—ಧಾರಕ) (सं) ना.–आज्ञेप्रमाणे चालणारा; नम्र सेवक; हुकूम पाळणारा.
आज्ञापना (ने) (ಆಜ್ಞಾಪನಾ) [ನೆ] (सं) नां.–परवानगी; निरोपदान; पाठवणी; टाटा.
आज्य (ಆಜ್ಯ) (सं) ना.–तूप; घृत; अन्नशुद्धि.
आंजनेय (ಆಂಜನೇಯ) (सं) ना.–अंजनिपुत्र; हनुमंत; मारुति.
आट (ಆಟ) (क) ना.–क्रीडा; खेळ; नाटक; नृत्य; जादू; चेष्टा; थट्टा.
आटगुळि (ಆಟಗುಳಿ)
आटंगुळि (ಆಟಂಗುಳಿ) } (क) वि.–खेळिया; क्रीडाप्रिय; खेळकर.

आटविक (ಆಟವಿಕ) (सं) ना. – अरण्यवासी; वनौकस; जंगली माणूस.

(क) ना. – नट; आरंभक; जादुगार; गमत्या.

आटर् (ಆಟರ್) (क) धा. – वर पडणें; भार घालणें.

आटलिक (ಆಟಲಿಕ) (क) ना. – नट; धूर्त मनुष्य; जादुगार.

आटलु (ಆಟಲು) (क) ना. – चाल; हेलकावा; झोका; तोल.

आटंदळरुत्त (ಆಟಂದಳರುತ್ತ) (क) अ. – घाईच्या बतावणीनें; गडबडीच्या मिषानें.

आटंदु (ಆಟಂದು) (क) अ. – वर पडून; भार घालून.

आटाळि (ಆಟಾಳಿ) (क) ना. – 'आटगुळि' पहा.

आटि (ಆಟಿ) (क) ना. – नट; खेळाडू; जादुगार.

आटिके (ಆಟಿಕೆ) (क) ना. – खेळ; खेळणें; खेळवस्तु.

आटिसु (ಆಟಿಸು) (क) धा. – मागणें; इच्छिणें; अपेक्षिणें. वासना धरणें.

आटोप (ಆಟೋಪ) (सं) ना. – अहंकार; दंभ; प्रौढी; संभ्रम. आडंबर; अधिकार; वश.

आडंगि (ಆಡಂಗಿ) (क) ना. – अर्धांगिनी; पत्नि; भार्या; बायको.

आडंबर (ಆಡಂಬರ) (सं) ना. – गर्व; मस्ती; देखावा; गर्जना; अभ्र; क्रोध; विकार; संतोष; विनोद; रणवाद्य; हत्तीचे पिलूं.

आडळ (ळि) त (ಆಡಳ [ಳಿ] ತ) (क) ना. – माप; अधिकार; व्यवस्था; राज्यकारभार; शासन.

आडिग (ಆಡಿಗ) (क) ना. – व्रती; नट; भटक्या; विदूषक.

आडिर (ಆಡಿರ) (क) ना. – अडचण; प्रसंग; हरकत; आडकाठी.

आडी (ಆಡೀ) (क) ना. – अंदरासुराचा मुलगा, हंसपक्षी.

आडु (ಆಡು) (क) धा. – खेळणें; उडी मारणें; आक्षेप घेणे; बोलणें; फसविणें; थापा मारणें.

(क) ना. शेळी; बकरी.

आडुगुद्दु (ಆಡುಗುದ್ದು) (क) ना. – आरपार; भोंक; रंध्र; दोन्हीकडे तोंड असलेले बीळ.

आडुगुळि (ಆಡುಗುಳಿ) (क) ना. – खेळांत वेळ गमविणारा; व्यसनी; लहरी.

आडुंबोल (ಆಡುಂಬೊಲ) (क) ना. – क्रीडांगण; विहारस्थळ; मैदान; परिचित ठिकाण.

आडुसोगे (ಆಡುಸೋಗೆ) (क) ना. – 'अटरुप' पहा. अडूळसा.

आढ्य (ಆಢ್ಯ) (सं) वि. – श्रीमंत; भरलेलें; गर्विष्ट; मानी.

आणक (ಆಣಕ) (सं) वि. – हीन; नीच; हलके; कमी प्रतीचें.

आणति (ಆಣತಿ) (क) ना. – 'आज्ञप्ति' पहा.

आणव (ಆಣವ) (सं) वि. – सूक्ष्म; अति लहान; इवलेसे.

आणि (ಆಣಿ) (क) वि. – श्रेष्ठ; किंमती; मूल्यवान.

(सं.) ना. – खड्गधार.

—मुत्तु(—ಮುತ್ತು) (क) ना. – किंमती मोती.

आणिकार (ಆಣಿಕಾರ) (क) ना. – रत्नपारखी; सराफ; जव्हेरी; रत्नव्यापारी.

आणिसु (ಆಣಿಸು) (क) धा. – उन्हवणे; ऊन देणें; उन्हांत वाळवणें.

आणे (ಆಣೆ) (क) ना. – आज्ञा; शपथ; प्रतिबंध.

आंड (ಆಂಡ) (सं) ना. – अंडज; पक्षी; प्राणी; ब्रह्म.

आण्व (ಆಣ್ವ) (सं) ना.– राज्य करणारा; शास्ता; शासक.

आण्म (कमक) (ಆಣ್ಮ [ಕ್ಮಕ]) (क) ना. – मालक; प्रभु; यजमान.

आतंक (ಆತಂಕ) (सं) ना. – विलंब; रोग; भीति; घंटानाद; दूत; साथ.

आतत (ಆತತ) (सं) वि. – विस्तृत, लांबरुंद; अतिव्याप्ति; ताणलेले.

आततायि (ಆತತಾಯಿ) (सं) ना. – खुनी; अपराधी; चोर; अविवेकी; पातकी.

आतप (ಆತಪ) (सं) ना. – ऊन; सूर्यप्रकाश; ज्वाळा; उष्णता; ताप; संकट.

आतपत्र(त्रक) (सं) ना. – (ಆತಪತ, [ತ,ಕ]) छत्र; छत्री.

आतपवारण (ಆತಪವಾರಣ) (सं) ना. – छत्री; छत्र.

आतपन (ಆತಪನ) (सं) ना. – शिव.

आतर (ಆತರ) (सं) ना. – नदी ओलांडण्याचें भाडें; उतारा; नोर; नावाड्याची मजुरी; गलबताचें भाडें.

आतिथेय (ಆತಿಥೇಯ) (सं) ना. – अतिथिसत्कार; पाहुणचार; आतिथ्य; आदारातिथ्य.

आतु (ಆತು) (सं) ना. – आधार. नावेंत चढण्यासाठीं केलेला लाकडी धक्का, आखात.

(क) अ. – आधारून; मिळूनमिसळून.

आतुर (ಆತುರ) (सं) वि. – रोगपीडित; उतावळा; घाईत असलेला; तीव्र इच्छा करणारा; मोहवश.

आतुरिय (ಆತುರಿಯ) (क) ना. – उतावळी; घाई; त्वरा; गडबड.

आतुष्टि (ಆತುಷ್ಟಿ) (सं) ना. – पूर्णतृप्ति; संतोष; समाधान.

आतोद्य (ಆತೋದ್ಯ) (सं) ना. – पोवा; मुरली; वेणु; वाद्य.

आत्त (ಆತ್ತ) (सं) वि. – प्राप्त; स्वीकृत; संपादित; प्रवाहित; निवडलेला.

आत्तगंध (ಆತ್ತಗಂಧ) (सं) वि. – पराजित; आक्रमित; अवघ्रात; हुंगलेलें; मस्ती उतरलेलें.

आत्तगर्व (ಆತ್ತಗರ್ವ) (सं) वि. – अपमानित; तिरस्कृत; पाण उतार केलेला; फजीत पावलेला.

आत्तदंड (ಆತ್ತದಂಡ) (सं) वि. – राजदंडधारी.

आत्तमनस्क (ಆತ್ತಮನಸ್ಕ) (सं) वि.–आनंदोन्मत्त; अत्यानंदानें देहभान हरपलेला; बेभान.

आत्म (ಆತ್ಮ) (सं) ना.–जीव; प्राण; स्वभाव; समजूत; ज्ञान; मत; उत्साह; रूप; आकृति.

आत्मार्पण (ಆತ್ಮಾರ್ಪಣ) (सं) ना.–स्वतःचें बलिदान; सर्वस्वदान; देहाहुति; आत्माहुति; देह वाहणें.

आत्मि (त्म) क (ಆತ್ಮಿ [ತ್ಮ] ಕ) (सं) वि.–आपलें; स्वतःचें; स्वतःविषयक; आपुलकीचें.

आत्मीय (ಆತ್ಮೀಯ) (सं) वि.–स्वतःसंबंधी.

आत्रेय (ಆತ್ರೇಯ) (सं) ना.–अत्रिकुलोत्पन्न; अत्रिपुत्र; दत्त.

आत्रेयि (ಆತ್ರೆಯಿ) (सं) ना.–अत्रिपत्नि; अनसूया; रजस्वला.

आथर्वण (ಆಥರ್ವಣ) (सं) ना.–चतुर्थवेदासंबंधी; जादुगार. अथर्ववेद.

आद (दो) डे (ಆದ [ದೊ] ಡೆ) (क) अ.–म्हणून; परंतु.

आदं (ಆದಂ) (क) अ.–मुख्यतः; विशेषेकरून; अधिकत्वानें.

आदर (रणे) (ಆದರ [ರಣೆ]) (सं) ना.–मान; मर्यादा; सन्मान.

—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–मानणें; मर्यादणें; सन्मान करणें; आदरणें; सत्कारणें.

आदरातिथ्य (ಆದರಾತಿಥ್ಯ) (सं) ना.–पाहुणचार; अतिथिसत्कार;

आदरिक- (ಆದರಿಕ) (सं) ना.–मदतगार; संकटसहाय्यक.

आदर्पिसु (ಆದರ್ಪಿಸು) (क) धा.–गर्वहरण करणें; मस्ती जिरवणें; दुखविणें.

आदर्श (ಆದರ್ಶ) (सं) ना.–ध्येय; आरसा; दर्पण; नमुना.

—वादी (—ವಾದಿ) (सं) ना.–ध्येयवादी; ध्येयनिष्ठ.

आदले (ಆದಲೆ) (क) ना.–ती बाजू; तो पक्ष; तिकडे; कपाळ.

आदाय (ಆದಾಯ) (सं) ना.–उत्पन्न; लाभ; फायदा; मिळकत.

आदि (ಆದಿ) (सं) ना.–मूळ, प्रारंभ, मुख्य कारण.
(सं) वि.–प्रारंभीचा; प्रमुख, मुख्य.

—पुरुष (—ಪುರುಷ) (सं) ना.–विष्णु; कृष्ण.

आदिकारण (ಆದಿಕಾರಣ) (सं) ना.–मूळ कारण; मुख्य कारण.

आदिकेशव (ಆದಿಕೇಶವ) (सं) ना.–विष्णु; कनकदास कवीची इष्ट देवता.

आदिगर्भेश्वर (ಆದಿಗರ್ಭೇಶ್ವರ) (सं) ना.–गर्भश्रीमंत; जन्मधनिक

आदितेय (ಆದಿತೇಯ) (सं) ना.–अदिपुत्र; देव.

आदित्य (ಆದಿತ್ಯ) (सं) ना.–अदितीची संतती; देव; सूर्य.

आदिशक्ति (ಆದಿಶಕ್ತಿ) (सं) ना.–पार्वती; दुर्गा; माया.

आदिष्ट (ಆದಿಷ್ಟ) (सं) वि.–आज्ञापित; कथित; दिग्दर्शित.

आदुणिग (ಆದುಣಿಗ) (क) ना.–फुकट जेवणारा; फुकटखाऊ; पंक्तिपठाण; भिक्षुक; कृपण.

आदेय (ಆದೇಯ) (सं) वि.–देण्यायोग्य; स्वीकरणीय.

आदेश (ಆದೇಶ) (सं) ना.–बातमी; निरोप; आज्ञा; सांगावा; समाचार; दाखवणी; सूचना; बदली अक्षर.

—वादी (—ವಾದಿ) (सं) ना.–उपदेशक; भविष्यवादी; ज्योतिषी; निरोप्या.

आदृत (ಆದೃತ) (सं) ना.–आदर केलेलें; स्वीकृत; गौरवित.

आद्य (ಆದ್ಯ) (सं) वि.–सुरवातीचा; प्रथम; पुरातन; पूर्वज; श्रेष्ठ.

—कवि (—ಕವಿ) (सं) ना.–वाल्मिकी; ब्रह्मदेव; मूळकवि.

आद्योत (ಆದ್ಯೋತ) (सं) ना.–प्रकाश; उजेड; सोंग; नसता आव; वाळला मोठेपणा.

आधान (ಆಧಾನ) (सं) ना.–आश्रय; ठेव; आचरण; जबाबदारी; जिम्मेदारी; खात्री.

आधार (ಆಧಾರ) (सं) ना.–आश्रय; साह्य; पाठिंबा; प्रमाण; पाया; परिशुद्धि; अधिष्ठान.

आधारपीठ (ಆಧಾರಪೀಠ) (सं) ना.–पाया; टेका; धीर; खांबाचा चबुतरा; उखळी.

आधि (ಆಧಿ) (सं) ना.–मनोव्यथा; चिंता; हृद्रोग.

आधिक्य (ಆಧಿಕ್ಯ) (सं) ना.–आधिकता; उन्नती; श्रेष्ठता.

आधिदैविक (ಆಧಿದೈವಿಕ) (सं) वि.–देवता संबंधी.

आधिपत्य (ಆಧಿಪತ್ಯ) (सं) ना.–मालकी; अधिकार; राज्य.

आधिभौतिक (ಆಧಿಭೌತಿಕ) (सं) वि.–पांचभौतिक; प्राकृतिक; त्रिविधतापाविषयीं; पंचमहाभूतासंबंधीं.

आधीन (ಆಧೀನ) (सं) वि.–वश्य; ताब्यांत आलेले; हस्तगत; सत्तेखालील.

आधुनिक (ಆಧುನಿಕ) (सं) वि.–वर्तमान; चालू काळचें; अर्वाचीन.

आधूत (ಆಧೂತ) (सं) वि.–हलविलेलें; स्थानांतरित.

आधृत (ಆಧೃತ) (सं) वि.–आधारलेलें, उचलून धरलेलें; अनुमोदित.

आधेय (ಆಧೇಯ) (सं) ना.–स्थापलेला; आश्रित; व्यापलेला; भरलेला.

आधोरण (ಆಧೋರಣ) (सं) ना.–माहूत; हत्तीहाक्या; हत्ती चालविणारा.

अध्यात्म (ಆಧ್ಯಾತ್ಮ) (सं) ना.–आत्मज्ञान; परमात्मज्ञान.

अध्यापक (ಆಧ್ಯಾಪಕ) (सं) ना.–शिक्षक, गुरुजी.

आन् (नु) (ಆನ್ [ನು]) (क) धा.–सहन करणें; जमविणें; अवलंबणें; थांबणें; संपविणें; लेवणें; सामोरे जाणें.
(क) ना.–मी.

आनक (ಆನಕ) (सं) ना.–ढोल; भेरी.

आनकदुंदुभि (ಆನಕದುಂದುಭಿ) (सं) ना.–कृष्णपिता; वसुदेव; रणवाद्य; भेरी.

आनत (ಆನತ) (सं) वि. – वाकलेलें; अडवें पडलेलें; नम्र; विनम्र.
—इ (—ಇ) (सं) ना. – नमस्कार; दंडवत.
आनद्ध (ಆನದ್ಧ) (सं) ना. – चर्मवाद्य; भेरी; नगारा.
आनन (ಆನನ) (सं) ना. – मुख; तोंड; वदन.
आनंद (ಆನಂದ) (सं) ना. – संतोष; सुख.
—मय (—ಮಯ) (सं) ना. – परब्रह्म; अतिसंतोष; आनंदपूर्ण.
आनंदकर (ಆನಂದಕರ) (सं) वि. – संतोषकारक, प्रमुदित; आनंददायक.
आनंदजल (ಆನಂದಜಲ) / आनंदबाष्प (ಆನಂದಬಾಷ್ಪ) (सं) ना. – आनंदाश्रु.
आनंदतुंदिल (ಆನಂದತುಂದಿಲ) (सं) वि. – हर्षोन्मत्त; आनंदानें पोट भरलेला; आनंदानें देहभान हरपलेला.
आनंदपरवश (ಆನಂದಪರವಶ) (सं) ना. – आनंदोन्मत्त; हर्षोत्कट मनुष्य.
आनंदाश्रु (ಆನಂದಾಶ್ರು) (सं) ना. – 'आनंदजल' पहा.
आनय (ಆನಯ) / आनयन (ಆನಯನ) (सं) ना. – आणणें; घेऊन येणें.
आनिके (ಆನಿಕೆ) (क) ना. – आधार; ओझें उचलण्याचें साधन; तरफ.
आनिल (ಆನಿಲ) (सं) ना. – वायुसुत हनुमंत; भीम.
आनिसु (ಆನಿಸು) (क) धा. – निजविणें; वाकविणें; रग जिरविणें.
आनुकूल्य (ಆನುಕೂಲ್ಯ) (सं.) ना. – अनुकूलता; कृपा; अनुग्रह.
आनुगुण्य (ಆನುಗುಣ್ಯ) (सं) ना. – अनुरूपता; साम्य; समानगुण.
आनुपूर्वि (ಆನುಪೂರ್ವಿ) (सं) ना. – क्रम; शिस्त; सुसंगति; एकापुढें एक.
आनुषंगिक (ಆನುಷಂಗಿಕ) (सं) वि. – संबंधित; अनिवार्य; अत्यवश्य; गौण.
आनेगुडुपु (ಆನೆಗುಡುಪು) (क) ना. – हत्तीचा कळप.
आनेगोले (ಆನೆಗೊಲೆ) (क) ना. – हत्तीचें मरण; भयंकर खून.
आनेगोळ्ळी (ಆನೆಗೊಳ್ಳಿ) (क) ना. – हत्तींना धरण्यासाठी केलेला मोठा खड्डा.
आनेमोग (ಆನೆಮೊಗ) (क) ना. – गजानन; गजमुख; गणपति.
आनेय (ಆನೆಯ) (क) ना. – जाळें; वंचना. फसवेगिरी; कपट.
आनेत्र (ಆನೇತ್ರ) (सं) वि. – जवळचा, दृष्टीसमोरचा; दृष्टिपथातला; समीपस्थ.
आंत (ಆಂತ) (क) वि. – ठेवलेला; रचलेला.
आंतर (ಆಂತರ) (सं) वि. – आंतील; गुप्त.
आंतर्य (ಆಂತರ್ಯ (सं) ना. – मन; रहस्य; अंतरंग.
आंतिका (ಆಂತಿಕಾ) (सं) ना. – सर्वांत वडील बहीण.
आंतु (ಆಂತು) (क) अ. – स्वीकारून; मान्य करून.
आंद्देग (ಆಂದ್ದೆಗ) (क) ना. – घुबड. दिवाभीत.
आंदोल (लन) (ಆಂದೋಲ [ಲನ]) (सं) ना. – पालखी; झोपाळा; जीक; पाळणा; मेणा; डोली; चळवळ.
आंदोलक (ಆಂದೋಲಕ) (सं) ना. – लंबक; एका बाजूकडून दुसऱ्या बाजूकडे हलणारी लोंबती वस्तु.
आंदोलिक (के) (ಆಂದೋಲಿಕ) (ಆಂದೋಲಿಕೆ) (सं) ना. – डोली; पालखी; मेणा.
आंधसिक (ಆಂಧಸಿಕ) (सं) ना. – आचारी, रांधपी; स्वयंपाकी.
आंध्र (ಆಂಧ್ರ) (सं) ना. – तेलंगण, तेलगुप्रदेश.
आन्विक्षिकि (ಆನ್ವಿಕ್ಷಿಕಿ) (सं) ना. तर्कशास्त्राचें एक तत्त्व; राजनीतीचा एक प्रकार.
आप (ಆಪ) (सं) ना. – पाणी; धार्मिक उत्सव.
(क) वि. – शक्य, सशक्त; समर्थ.
आपगा (गे) (ಆಪಗಾ [ಗೆ]) (सं) ना. – नदी; ओढा; पाण्याचा प्रवाह.
आपडे (ಆಪಡೆ) (क) अ. – शक्य तर, साध्य झाल्यास.
आपण (ಆಪಣ) (सं) ना. – दुकान; पेठ; बाजार; मंडई.
आपणिक (ಆಪಣಿಕ) (सं) ना. – दुकानदार; व्यापारी; वर्तक.
आपत् (त्तु) (ಆಪತ್ [ತ್ತು]) (सं) ना. – संकट; विघ्न; दुःख; ठणका; कळ.
आपत्ति (ಆಪತ್ತಿ) (सं) ना. – विघ्न; दुखणें; सहायशून्यता; मरण.
आपद (दे) (ಆಪದ [ದೆ]) (सं) ना. – दुर्दैव; संकट.
आपद्गत (ಆಪದ್ಗತ) (सं) वि. – संकटग्रस्त; दुर्दैवी; संकटांतील.
आपद्धर्म (ಆಪದ್ಧರ್ಮ) (सं) ना. – प्रासंगिक नीति; तात्कालिक धर्म; आपत्कालचा धर्म.
आपन (ಆಪನ) (सं) ना. – शिवाशिव; मिळकत; स्थानांतराचे कारण.
आपनितु (ಆಪನಿತು) (क) वि. – शक्य तेवढें; मिळेल तेवढें; होईल तितकें.
आपन्न (ಆಪನ್ನ) (सं) वि. – संपन्न; मिळवलेलें; आक्रमित; संकटग्रस्त.
आपन्नसत्त्वें (ಆಪನ್ನಸತ್ತ್ವೆ) (सं) ना. – गर्भिणी; गरोदरी.
आपस् (पः) (ಆಪಸ್ [ಪಃ]) (सं) ना. – पाणी; जल; उदक.
आपस्तंभ (ಆಪಸ್ತಂಭ) (सं) ना. – कृष्ण यजुर्वेदीय ऋषि; आपस्तंभ ऋषि.
आपात (ಆಪಾತ) (सं) वि. – संभाव्य; त्याज्य; क्षेपणीय.
आपाततः (ಆಪಾತತಃ) (सं) अ. – आद्यंत; आरंभापासून अखेरपर्यंत; लक्षपूर्वक; अंतर्बाह्य परीक्षून; मधूनमधून.
आपाद (ಆಪಾದ) (सं) अ. – पायापासून; पायापर्यंत.
(सं) ना. – संकटग्रस्तता; दुःखकारण होणें.

आपादन (ने) (ಆಪಾದನ [ನೆ]) (सं) ना. – दोषारोपण; मृत्यु; आरोप; आक्षेप.
आपादित (ಆಪಾದಿತ) (सं) वि. – दोषी; आरोपी; प्रमादी.
आपान (ಆಪಾನ) (सं) ना. – निशाबाजांचा गट; गुत्ता; अतिपान
आपालित (ಆಪಾಳಿತ) (सं) वि. – व्याप्त; संयमित.
आपीड (ಆಪೀಡ) (सं) ना. – मस्तकाभरण; दडपण.
आपीन (ಆಪೀನ) (सं) वि. – वाढलेले; पुष्ट; लठ्ठ.
आपु (ಆಪು) (क) ना. – गवत; गजघास; आकाश; उशी; आश्रय; रक्षण; संयम; लगाम.
आपूर (ಆಪೂರ) (सं) वि. – भरणारे; उतूं जाणारे; वयांत आलेला; परिपूर्ण; शिरलेलें.
आपूर्ण (रित) (ಆಪೂರ್ಣ [ರಿತ]) (सं) वि. – भरलेलें; कांठोकांठ; ओतप्रोत; तुडुंब.
आपृत (ಆಪೃತ) (सं) वि. – आवरलेलें; कामाचें; घाईचें.
आपेय (ಆಪೇಯ) (सं) वि. – पानीय; पेय; पिण्यायोग्य.
आपोशन (ಆಪೋಶನ) (सं) ना. – भोजनपूर्व व भोजनोत्तर स्वाहाकारानें घ्यावयाचें आचमन.
आप्त (ಆಪ್ತ) (सं) वि. – विश्वसनीय; बांधव; नातलग; जवळचें.
आप्ति (ಆಪ್ತಿ) (सं) ना. – लाभ; मिळकत; स्पर्श; दान; योग्यता; औचित्य; मुक्ति; तृप्ति.
आप्य (ಆಪ್ಯ) (सं) वि. – लभ्य; प्राप्य; जुळण्यासारखें.
आप्यायन (ಆಪ್ಯಾಯನ) (सं) ना. – तृप्ति; समाधान; ऐश्वर्य; वृद्धि; तुष्टि; अपहार; अभिलाष.
आप्यायमान (ಆಪ್ಯಾಯಮಾನ) (सं) वि. – समानकारक; संतोषदायक; तृप्तिकर.
आप्ल (प्ला) व (ಆಪ್ಲ [ಪ್ಲಾ] ವ) (सं) ना. – स्नान; आंघोळ; बुडी; डुबकी.
आप्लवव्रत (ಆಪ್ಲವವ್ರತ) (सं) ना. – सोडमुंजा.
आबास (ಆಬಾಸ) (क) ना. – आभास.
(क) वि. – हास्यास्पद; हेय; तिरस्करणीय.
आब्दिक (ಆಬ್ದಿಕ) (सं) वि. – वार्षिक; वर्षांतिक.
आभ (ಆಭ) (सं) वि. – समान; जुळणारा.
(सं) ना. – प्रकाश; प्रतिबिंब.
आभरण (ಆಭರಣ) (सं) ना. – अलंकार; दागिना; लेणें; भूषण.
आभार्य (ಆಭಾರ್ಯ) (सं) ना. – 'आभरण' पहा.
आभाव (ಆಭಾವ) (सं) ना. – आस्तित्त्व, स्थिति; रीति.
आभाषण (ಆಭಾಷಣ) (सं) ना. – हाक; पाचारण; हळी; -ला उद्देशून बोलणें.
आभा (ಆಭಾ) (सं) ना. – छाया; समानता; अवास्तवता; ज्ञान; प्रकाश; रूप.

आभिचार (ಆಭಿಚಾರ) (सं) ना. – जारणमारण; मद; कैफ; गुंगी; वेडेपणा; हातीं घेतलेलें कार्य.
आभिचारक (ಆಭಿಚಾರಕ) (सं) ना. – मांत्रिक; जादूटोणा करणारा.
आभीक्ष्ण्य (ಆಭೀಕ್ಷ್ಣ್ಯ) (सं) ना. – पुनरुच्चारण; ताठचाल; झोकें न जातां चालणें.
आभीर (ಆಭೀರ) (सं) ना. – अहीर; गवळी; गुराखी; गोल्लवैदू.
—**पल्लि** (—ಪಲ್ಲಿ) (सं) ना. – गौळवाडा; गवळी गल्ली.
आभील (ಆಭೀಲ) (सं) वि. – भयंकर; कष्टकारक; भयानक.
—**शील** (—ಶೀಲ) (सं) ना. – उग्रस्वभावी; क्रोधी.
आभे (भा) (ಆಭೆ [ಭಾ]) (सं) ना. – कांति; प्रकाश; रंग प्रतिबिंब; साम्य; सादृश्य; उपमा.
आभोग (ಆಭೋಗ) (सं) ना. – भोग; पूर्णता; नागफणी; फडा; प्रयत्न; बाक; घेरा.
आभ्यंतर (ಆಭ್ಯಂತರ) (सं) वि. – मधील; आंतील.
आम(व्) (ಆಮ್ [ವ್]) (क) ना. – आम्ही.
आमन (ಆಮನ) (सं) वि. – अयुक्त; ओलें; घाण.
आमनस्य (ಆಮನಸ್ಯ) (सं) ना. – दुःख; ठणका.
आमय (ಆಮಯ) (सं) ना. – दुखणें; रोग; अस्वस्थता.
आमरण(णांत) (ಆಮರಣ)(ಆಮರಣಾಂತ) (सं) अ. – मरेतों; जीवमान असे पर्यंत.
आमर्दन (ಆಮರ್ದನ) (सं) ना. – कुस्करा; दडपण; मालिश.
आमर्ष (ಆಮರ್ಷ) (सं) ना. – कोप; क्रोध; अशांति; मत्सर.
आमलक (ಆಮಲಕ) (सं) ना. – आवळा; आवळ्याचें झाड.
आमशंके (ಆಮಶಂಕೆ) (सं) ना. – अतिसाररोग; आमांश; संग्रहणी.
आमात्य (ಆಮಾತ್ಯ) (सं) ना. – मंत्री; सल्लागार; सेनापति; मित्रसल्ला; 'अमात्य' पहा.
आमिक्षे (ಆಮಿಕ್ಷೆ) (सं) ना. – विरजण; जोरण; दहिलावण.
आमिलित (ಆಮಿಲಿತ) (सं) वि. – मिसळलेले; मिश्रित; बरोबर असलेले; आनुषंगिक.
आमिष (ಆಮಿಷ) (सं) ना. – आशा दाखवणारे मांस; लालूच; प्रलोभन; आशा; लाच; इच्छा; मोहक वस्तु.
आमिषाशि (ಆಮಿಷಾಶಿ) (सं) ना. – मांसाशन करणारा प्राणी; लालचावलेला मनुष्य; लाचखाऊ.
आमुक्त (ಆಮುಕ್ತ) (सं) वि. शिथिल, परित्यक्त; सोडलेला.
आमुत्रिक (ಆಮುತ್ರಿಕ) (सं) वि. – परलोक संबंधी; पारलौकिक.
आमुष्मिक (ಆಮುಷ್ಮಿಕ) (सं) वि. – 'आमुत्रिक' पहा.
आमुष्यायण (ಆಮುಷ್ಯಾಯಣ) (सं) ना. – कुलीन; सत्कुलोत्पन्न; घराणदाज.

आमूलं (ಆಮೂಲಂ) (सं) अ.–मूळापासून; मूळापर्यंत; पूर्णपणें; संपूर्णतया.

आमूलाग्र (ಆಮೂಲಾಗ್ರ) (सं) अ.–आद्यंत; पायापासून शेंडीपर्यंत; मुळामासून शेंड्यापर्यंत; आरंभापासून अंतापर्यंत.

आमे (वे) (ಆಮೆ [ವೆ]) (क) ना.–कूर्म, कासव; हत्ती.

आमोद (ಆಮೋದ) (सं) ना.–संतोष; सुवास, सुख.

—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–आनंदणें; संतोषविणें.

आम्नाय (ಆಮ್ನಾಯ) (सं) ना.–वेद; श्रुति; कुलाचार; शील; सदाचार; सद्वर्तन.

आम्र (ಆಮ್ರ) (सं) ना.–आंबा.

—कूट (—ಕೂಟ) (सं) ना.–एक पर्वत.

—वन (—ವನ) (सं) ना. आमराई; आंब्याचें वन.

आम्रेडित (ಆಮ್ರೇಡಿತ) (सं) ना.–द्विरुक्त; दोनदां सांगणें; द्विरुक्ति.

आम्ल (म्लिका) (ಆಮ್ಲ [ಮ್ಲಿಕಾ]) (सं) ना.–चिंच; चिंचवृक्ष; तिंतिणी, आंबटपणा.

आम्लजनक (ಆಮ್ಲಜನಕ) (सं) ना.–आंबटपणा उत्पन्न करणारा वायु; प्राणवायु.

आय् (यु) (ಆಯ್ [ಯು]) (क) धा.–मिसळणें; हुडकणें; निवडणें.

—के (—ಕೆ) (क) ना.–निवडणूक; चुनावणी; निवड.

आय (ಆಯ) (सं) ना.–लाभ; उत्पत्ति; संपादन; मिळकत. (क) ना.–मर्म; रहस्य; विवर; माप; सिद्धता; विशालता; एकांत; सामर्थ्य; ब्रह्म; सत्य.

आयकट्टु (ಆಯಕಟ್ಟು) (क) ना.–अनुकूलता; योग्यता; लोभ; योग्यस्थळ; 'आस्तिवार' पहा.

आयगार (ಆಯಗಾರ) (क) ना.–व्यवस्थित काम करणारा; जन्मभूसेवक; कंजूष; चिकू.

आयत (ಆಯತ) (सं) वि.–विस्तृत; लांब; गुंडाळलेलें; अंतस्थ; औरसचौरस.
(सं) ना.–काटकोनचौकोन; सौंदर्य, योग्य रीत; इष्ट लिंग दीक्षा.

आयतन (ಆಯತನ) (सं) ना.–स्थान; घर; आश्रय; विरामस्थळ; यज्ञशाळा; देवस्थान.

आयताक्ष (तांबक) (ಆಯತಾಕ್ಷ) (ಆಯತಾಂಬಕ) (सं) ना.–विशालनेत्र; मोठ्या डोळ्याचा; टप्पुऱ्या डोळ्याचा.

आयति (ಆಯತಿ) (सं) ना.–विस्तार; गौरव; वैभव; उन्नति; पराक्रम; भविष्यत्काल.

आयतिके (ಆಯತಿಕೆ) (सं) ना.–श्रेष्ठता; वैभव; अनुकूल स्थिति.

आयत्त (ಆಯತ್ತ) (सं) वि.–प्राप्त; वशीभूत; सिद्ध; आधीन; आश्रित.

आयत्ति (ಆಯತ್ತಿ) (सं) ना.–सामर्थ्य; सीमा; बांध; रुंदी; हद्द.

आयस (ಆಯಸ) (सं) ना.–श्रम; थकवा; कष्ट; दमणूक; थकावट.
(सं) वि.–लोखंडी; पोलादी.

आयान (ಆಯಾನ) (सं) ना.–आगमन; अनाहुत येणें.

आयाम (ಆಯಾಮ) (सं) ना.–विस्तार; लांबी; ऐसपैसपणा.

आयास (ಆಯಾಸ) (सं) ना.–श्रम; मेहनत; दगदग; 'आयस' पहा.

आयि, (यु) (ಆಯಿ [ಯು]) (क) धा.–निवडणें; हुडकणें.

आयिके (ಆಯಿಕೆ) (क) ना.–निवडणूक; शोध; निवड.

आयिल (ಆಯಿಲ) (सं) ना.–दुर्वर्तन; 'वाहनार्थी प्रत्यय; (जसें घोळायिल=घोडेस्वार)

आयुस्(ष्य) (ಆಯುಸ್ [ಷ್ಯ]) (सं) ना.–जीवन; संसार; प्रपंच; हयात; जीवमान.

आयुकुळि (ಆಯುಕುಳಿ) (क) ना.–भिक्षुक; याचक; भिक्षा; याचना; निवड; लाभ.

आयुग (ಆಯುಗ) (क) ना.–तलवारीची मूठ; आवड; नियोग; संगति.

आयुध (ಆಯುಧ) (सं)ना.– शस्त्र; अस्त्र; हत्यार.

आयुधिक (ಆಯುಧಿಕ) शूर सैनिक.

आयुरारोग्य (ಆಯುರಾರೋಗ್ಯ) (सं) ना. दीर्घायुष्य; निरोगीजीवन.

आयुरेखे (ಆಯುರೇಖೆ) (सं) ना.–आयुष्यरेषा; हातावरील आयुष्यदर्शक रेघ.

आयुर्दाय (ಆಯುರ್ದಾಯ) (सं) ना.–आयुष्य; जीवनकाल; जीवित मर्यादा; जीवनधन.

आयुर्वेद (ಆಯುರ್ವೇದ) (सं) ना.–भारतीय वैद्यकशास्त्र; एक उपवेद.

–इ (—ಇ) (सं) ना.–देशी वैद्य; आयुर्वेदाचार्य.

आयुष्कर्म (ಆಯುಷ್ಕರ್ಮ) (सं) ना. जावळ; चौल; क्षौर.

आयुष्मत् (ಆಯುಷ್ಮತ್) (सं) ना.–दीर्घायुषी; पुत्र; चिरंजीव.

आयुस्सु (ಆಯುಸ್ಸು) (क) ना.–आयुष्य; जीवन.

आयोग (ಆಯೋಗ) (सं.) ना.–विनियोग; समावेश; समर्पण; सुपूर्तता.

आयोधन (ಆಯೋಧನ) (सं) ना. युद्ध; रण; कंदन.

आर (ಆರ) (सं) वि.–गाडीचा तुंबा; पाटा; पितळ.

आरक्त (ಆರಕ್ತ) (सं) वि.–ताम्र; तांबेधातूप्रमाणें लाल.

आरक्ष (ಆರಕ್ಷ) (सं) ना.–संरक्षण; पालन; लालन.

आरज (ಆರಜ) (सं) ना.–संकोच; इच्छा; अपेक्षा; स्फूर्ति.

आरट (ಆರಟ) (सं) ना.–नट; अभिनय करणारा.

आरडु (ಆರಡು) (क) धा.–ओरडणें; बोंबलणें; शंख करणें.

आरडि (ಆರಡಿ) (क) ना.–भ्रमर; वरदी; वैर; मधमाशी; अपवाद; अडचण; प्रकाशाचा बहिरंग.

आरडिवेदे (ಆರಡಿವೆದೆ) (क) ना. – मदनबाण; कामधनु; ज्या; मौर्वी; तीर.
आरडिगोळ्ळु (ಆರಡಿಗೊಳ್ಳು) (क) धा. – मधुरवृत्ति धारण करणें; मधुप होणें.
आरण्य (ण्यक) (ಆರಣ್ಯ [ಣ್ಯಕ]) (सं) वि. – जंगली; जंगलसंबंधी; (सं) ना. वनमानव; मृग, ऋषींनी वनांत सांगितलेलें तत्त्वज्ञान; दर्शन.
आरत (ಆರತ) (सं) वि. – शांति मिळालेला; संतुष्ट; सभ्य, विलंबित; संपलेला. – तृष्णा. (सं) ना. काम; आशा; तहान.
आरति (ಆರತಿ) (सं) ना. – विलंब; नीरांजन; मंगलदीप; कुरवंडी; आरती.
आरबु (ಆರಬು) (क) ना. – साहसी; आडदांड; जंगली.
आरब्ध (ಆರಬ್ಧ) (सं) वि. – आरंभलेलें; सुरवात केलेलें.
आरंब (बु) (ಆರಂಬ [ಬು]) (क) ना. – शेती; शेतकी.
आरंबगार (ಆರಂಬಗಾರ) (क) ना. – शेतकरी; शेतांत राबणारा.
आरय् (यि) (ಆರಯ್ [ಯಿ]) (क) धा. – उरकणें; अन्वेषणें; पाहणें; पोसणें.
आरय्के (ಆರಯ್ಕೆ) (क) ना. – सेवा; संरक्षण; पालनपोषण.
आरयिसु (ಆರಯಿಸು) (क) धा. – विचारणें; पाहणी करणें; इच्छिणें; लक्ष देणें; अभिलाषा धरणें.
आरव (ಆರವ) (सं) ना. – शंख; गर्जना; हाक; गप्पा.
आरवार (ಆರವಾರ) (सं) ना. – बोंब; गोंधळ; गलबला. आरडाओरडा.
आरवे (ಆರವೆ) (क) ना. – आराम; उद्यान; मळा.
आराजित (ಆರಾಜಿತ) (सं) वि. – शृंगारलेले; शोभिवंत केलेले; सुशोभित; प्रकाशित.
आराजिसु (ಆರಾಜಿಸು) (क) धा. – प्रकाशणें; शोभणें; शृंगारणें; दाखविणें.
आराट (ಆರಾಟ) (क) ना. – देवाचा अभिषेक; आरडाओरड; कण्हणें.
आरात् (ಆರಾತ್) (सं) अ. – दूर; समीप.
आराति (ಆರಾತಿ) (सं) ना. – वैर; वैरी; हरकत; बाधा.
आरातीय (ಆರಾತೀಯ) (सं) वि. – प्राचीन; पूर्वकालीन; वैन्यासंबंधी.
आरात्रिक (ಆರಾತ್ರಿಕ) (सं) वि. – 'आरति' पहा.
आरावन (ने) (ಆರಾಧನ [ನೆ]) (सं) ना. – पूजा; प्रार्थना; उपासना; भजन, संतोष.
—इसु (—ಇಸು) (क) ना. – पूजा करणें; प्रार्थिणें; संतोषविणें; मर्जीधरणें.
आराम (ಆರಾಮ) (सं) ना. – विश्रांति; आनंद; विनोदस्थळ; क्रीडाभुवन; घरापुढील बाग; स्वास्थ्य.
आरालिक (ಆರಾಲಿಕ) (सं) ना. – 'बाणसिक' पहा.
आराव (ಆರಾವ) (सं) ना. – ओरड; किंचाळी; किंकाळी.
आर् (ಆರ್) (क) धा. – ओरड करणें; गर्जणें; वाळणें; विझणें; भरणें; बुडणें; समर्थ होणें.
(क) ना. – बैलजोडी; खोंडाची जोडी; कोण; जुंपलेले बैल.
(क) अ. – सांडोसांड; समर्थ होण्यासारखे.
आरिसु (ಆರಿಸು) (क) धा. – हुडकणें; शांत करणें; वाळवणें; मालवणें; तृप्त करणें; निवडणें.
आरु (ಆರು) (क) धा. – समर्थ होणें; वाळणें; ओरडून बोलावणें; हांक देणें.
(क) ना. – एक झाड; डुक्कर; नदी; सहा (संख्या); कोण?
आरुणि (ಆರುಣಿ) (सं) ना. – उद्दालक.
आरूढ (ಆರೂಢ) (सं) वि. – स्वार झालेला; चढलेला.
(सं) ना. – मुक्त; विरक्त.
आरे (ಆರೆ) (क) ना. – काटा; लहान झाड; समर्थ होणें.
आरेकार (ಆರೆಕಾರ) (क) ना. – पालक; आश्रयदाता; संगोपक; पालनकर्ता; रक्षक.
आरेदे (ಆರೆದೆ) (क) ना. – भीति; भय.
आरैसु (ಆರೈಸು) (क) धा. – हुडकणें; शोधणें; विचार करणें. निवडणें.
आरोगण (णे) (ಆರೋಗಣ [ಣೆ]) (क) ना. – जेवण; भोजन; खानपान; फराळ.
आरोगिसु (ಆರೋಗಿಸು) (क) धा. – जेवणें; सेवन करणें; स्वीकारणें.
आरोप (पणे) (ಆರೋಪ [ಪಣೆ]) (सं) ना. – प्रमाद; दोष; आरोप; बाणाला दोरी लावणें.
आरोपिसु (ಆರೋಪಿಸು) (क) धा. – दोष देणें; छाती वर काढणें; तक्रार करणें.
आरोहिसु (ಆರೋಹಿಸು) (क) धा. – चढणें; वर जाणें; स्वार होणें.
आर्ग (ಆರ್ಗೆ) (क) अ. – कोणाला? कुणाप्रमाणें.
आर्चिसु (ಆರ್ಚಿಸು) (क) धा. – रडविणें; रडण्याला कारण होणें; चिडविणें; चिरडीला आणणें; पूजा करणें.
आर्म (ಆರ್ಮ) (क) धा. – मोठ्यानें हाक मारणें; पुकारणें; निववणें; निवडणें; चिरडीला आणणें.
(क) ना. – समाधान; तृप्ति.
आर्चेक (ಆರ್ಚೀಕ) (सं) ना. – ऋषिपुत्र.
आर्जन (ने) (ಆರ್ಜನ [ನೆ]) प्राप्ति; मिळकत; जोड; संपादन; ऋजुता; सरळपणा; नम्रता; निष्कपटत्त्व.
आर्जित (ಆರ್ಜಿತ) (सं) वि. – प्राप्त; मिळवलेलें; लब्ध.
आर्णव (ಆರ್ಣವ) (सं) ना. – समुद्र, समुद्रासंबंधी.

आर्त (ಆರ್ತ) (सं) वि.–दुःखित; संकटग्रस्त; पीडित; बद्ध; दुर्दैवी.
(क) वि.–समर्थ; अपेक्षित.
आर्तते (ಆರ್ತತೆ) (सं) ना.–दुःख; पीडा; इच्छा; वासना; आशा; आकांक्षा; डोहाळे.
आर्तव (ಆರ್ತವ) (सं) ना.–रजोदर्शन, रेत, विटाळ; प्रदर; ऋतुमानाला धरून.
आर्तस्वर (ಆರ್ತಸ್ವರ) (सं) ना.–दुःखाची हाक; किंकाळी; कण्हणें; किंचाळी.
आर्ति (ಆರ್ತಿ) (सं) ना.–कष्ट; दुःख; डोहाळे; ओकारी; बाणाचें टोंक; नीरांजन.
आर्तु (ಆರ್ತು) (क) अ.–पराक्रमानें; सामर्थ्यपूर्वक; डोळ्याला डोळा भिडून; समोरासमोर; प्रत्यक्ष.
आर्दिसु (ಆರ್ದಿಸು) (क) धा. भिणें; गर्जणें; ओरडणें; किंचाळणें.
आर्दु (ಆರ್ದು) (क) अ.–ओरडून; गर्जून; बुडून.
आर्द्र (ಆರ್ದ್ರ) (सं) वि.–मऊ; थंड; ओला; भिजलेला; हिरवाकचा; दमट.
आर्द्रक (ಆರ್ದ್ರಕ) (सं) ना.–आलें; ओली सुंठ.
आर्द्रा (ಆರ್ದ್ರಾ) (सं) ना.–पावसाचें ६ वें नक्षत्र.
आर्पु (ಆರ್ಪು) (क) ना.–सामर्थ्य; साहस; बल; शक्ति.
आर्पुळि (गुंडु) (ಆರ್ಪುಳಿ [ಗುಂಡು]) (क) धा.–दुबळें होणें; शक्तिहीन होणें; रोडणें; कृश होणें.
आर्बटि (डि) सु (ಆರ್ಬಟಿಸು) (ಆರ್ಬಡಿಸು) (क) धा. हाक मारणें; ओरडणें; गर्जणें; हळी देणें.
आर्बु (ಆರ್ಬು) (क) ना.–हाकाटी; ओरड; शंखध्वनि; गर्जना.
आर्भटे (ಆರ್ಭಟೆ) (सं) ना.–हाकाटी; ओरड; गर्जना.
आर्म (ಆರ್ಮ) (सं) ना.–सुख; आश्रय; आधार.
आर्य (ಆರ್ಯ) (सं) ना.–स्वामी; मालक; यजमान; श्रेष्ठ; सत्कुलोत्पन्न; आर्यसंतती; सूर्य; गौरव; मित्र.
आर्यक (ಆರ್ಯಕ) (सं) ना.–सर्पराज; महाशेष.
आर्यभट (ಆರ್ಯಭಟ) (सं) ना.–बीजगणित प्रस्थापक.
आर्याणि (ಆರ್ಯಾಣಿ) (सं) ना.–आर्यस्त्री; पार्वती.
आर्यावर्त (ಆರ್ಯಾವರ್ತ) (सं) ना.–आर्यांचें वसतिस्थान; हिमालय व विंध्य यांमधील प्रदेश; भारत देश.
आर्या (र्ये) (ಆರ್ಯಾ [ರ್ಯೆ]) (सं) ना.–सामान्य स्त्री; आजी.
आर्षशृंगि (ಆರ್ಷಶೃಂಗಿ) (सं) ना.–बकासुराचा वंशज; राक्षस.
आर्ष (र्षेय) (ಆರ್ಷ [ರ್ಷೇಯ]) (सं) वि. ऋषिविषयक; हिंदु विवाहपद्धति; सनातनी लग्नपद्धति.
आर्षभ्य (ಆರ್ಷಭ್ಯ) (सं) ना.–तरुण खोंड; धुळी; पोळ; वळू.
आई (हैं) त (ಆಯ್ [ಹೈ] ತ) (सं) ना.–मातृसंबंधिक; आईकडील नातेवाईक; जैनधर्मगुरु.
आल् (ಆಲ್) (क) धा.–कान देणें; ऐकणें; हाक मारणें.
—इडु (—-ಇಡು) (क) धा.–हाक देणें.
आल (ಆಲ) (क) ना.–वट; वड; न्यग्रोध; रक्तकमल; गुळवेल; विंचवाची नांगी.
आलच (ಆಲಚ) (सं) ना.–'आलान' पहा.
आलंब (बने) (ಆಲಂಬ [ಬನೆ]) (सं) ना.–आश्रय; आधार; सहाय; आदिकारण; सामीप्य.
आलंबनविभाव (ಆಲಂಬನವಿಭಾವ) (सं) ना.–रसनिर्मितीचीं साधनें.
आलंबित (ಆಲಂಬಿತ) (सं) वि.–संरक्षित; आधारित; लोंबतें; लोंबकळतें; अवलंबून असलेलें.
आलंबिसु (ಆಲಂಬಿಸು) (क) धा.–आश्रय मिळणें; आधारणें; लोंबकळणें; अवलंबून राहाणें.
आलंभ (भन) (ಆಲಂಭ [ಭನ]) (सं) ना.–यज्ञांतील पशुबळी; स्पर्श; खून; हत्या.
आलय (ಆಲಯ) (सं) ना.–आश्रम, घर; मंदिर; निवास; वसतिस्थान.
आलसु (ಆಲಸು) (क) धा.–लक्षपूर्वक ऐकणें; मन लावणें.
आलवट्ट (ಆಲವಟ್ಟ) (सं) ना.–पंखा; विंझणा; व्यंजन; वारा घेण्याचें साधन.
आलवाल (ಆಲವಾಲ) (सं) ना.–अळें; कोंडाळें; झाडाभोवतीचा खड्डा.
आलस (ಆಲಸ) (सं) ना.–आळशी मनुष्य; मख्ख.
आलस्य (ಆಲಸ್ಯ) (सं) ना.–आळस; अंगचोरी; कंटाळा; धड्डपण; मख्खपणा.
आलान (ಆಲಾನ) (सं) ना.–गजस्तंभ.
आलाप(पना) (ಆಲಾಪ [ಪನಾ]) (सं) ना.–भाषण; उद्गार; संभाषण; तान; लकेर.
आलावर्त (ಆಲಾವರ್ತ) (सं) ना.–'आलवट्ट' पहा.
आलास्य (ಆಲಾಸ್ಯ) (सं) ना.–मगर; सुसर; नक्र.
आलि (ಆಲಿ) (सं) ना.–सखी; बुबुळ; मैत्रिण; सेतु; बुब्बुळांतील बाहुली; दृष्टि; विंचु; ओळ; समूह; चट;
—कल्लु (—ಕಲ್ಲು) (क) ना.–गारा.
आलिंग (ಆಲಿಂಗ) (सं) ना.–अठीमिठी; कवटाळणें; आलिंगन; भेट.
आलिंगिसु (ಆಲಿಂಗಿಸು) (क) धा.–आलिंगन देणें; मिठी मारणें; कवटाळणें; भेटणें; आठिमिठी घालणें.
आलिंग्य (ಆಲಿಂಗ್ಯ) (सं) वि.–आलिंगनार्ह; कवटाळण्यायोग्य.
आलिंद (ಆಲಿಂದ) (सं) ना.–एक चर्मवाद्य.

आलिवरल् (ಆಲಿವರಲ್)) (सं) ना.–'अलिंद' पहा. बाहेरचा दरवाजा.
(क) ना.–'आलिंकल' पहा.
आलिसु (ಆಲಿಸು) (क) धा.–'आलसु' पहा-ध्यान देणें; चित्त ठेवणें.
आलीढ (ಆಲೀಢ) (सं) वि.–चाटलेलें; सोललेलें; चर्वण केलेलें.
(सं) ना.–धनुष्याला बाण लावण्याचा क्रम.
आलीन (ಆಲೀನ) (सं) वि.–विटाळलेलें; पूड झालेलें.
आलु (ಆಲು) (क) ना.–हाक मारणें; हाळी देणें; गर्जना करणें.
आलु (लुक) (ಆಲು [ಲುಕ]) (सं) ना.–लहान पात्र; भांडें; महाशेष.
आले (ಆಲೆ) (क) ना.–कानाचें पाळें; गुऱ्हाळ; गारा.
आलेख्य (ಆಲೇಖ್ಯ) (सं) वि.–लेखनीय; चित्रणीय.
(सं) ना.–लेख; चित्र; आलेखन; लिखाण.
आलेपन (ಆಲೇಪನ) (सं) ना.–दोष; आरोप; लेप; मलम.
आलोक (ಆಲೋಕ) (सं) ना.–निरीक्षण; दर्शन; कांति; दृष्टि; उजेड; प्रकाश.
आलोकिसु (ಆಲೋಕಿಸು) (क) धा.–टक लावणें; लक्ष लावून पाहाणें; न्याहाळणें.
आलोचना (ने) (ಆಲೋಚನಾ [ನೆ]) (सं) ना.–विचार; योजना.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–विचार करणें; योजणें.
आलोडन (ಆಲೋಡನ) (सं) ना.–चिंतन; मनन; विसाण; शिक्षण; उकरण.
आलोल (ಆಲೋಲ) (सं) वि.–कंपित; चंचल; थरथरणारे; पीळदार; स्थिर; नको असलेलें; करुणास्पद; कळवळीचें.
आव (ಆವ) (क) अ.–कोणते? काय?
आवग (गं) (ಆವಗ [ಗಂ]) (क) अ.–केव्हांहि; अधिकचा; पुढेंपुढें; अधीरतेनें.
आवगे (ಆವಗೆ) (क) ना.–कासव; कुंभारशाळा; कुंभाराचा आवा.
आवपन (ಆವಪನ) (सं) ना.–जरुरीचें काम; पेरणी; पेरणीचें साधन. 'कूरिगे' पहा.
आवर (रण) (ಆವರ [ರಣ]) (सं) ना.–झांकण; विस्मृति; गुंडाळा; चाक; कंप; पांघरूण.
आवरि (ಆವರಿ) (क) ना.–पाण्यांतील कासव. 'उगि' पहा.
आवरिके, आवरे (ಆವರಿಕೆ, ಆವರೆ) (क) ना.–आवऱ्याचा वेल; कडवे वाल; पावटे; आळसंदी; चवळी; कवच; प्रावर्ण.
आवरे (ಆವರೆ) (क) ना. 'आवरिके' पहा.
आवरिसु (ಆವರಿಸು) (क) धा.–झाकणें; भरणें; आड करणें; व्यापार करणें.
आवर्जिसु (ಆವರ್ಜಿಸು) (क) धा.–वाकविणें; घट्ट बांधणें; करकचून बांधणें.
आवर्त (ಆವರ್ತ) (सं) ना.–सुरळी; गुंडाळी; भोवरा; पाण्याची ओढ; डोह.
आवर्तन (ಆವರ್ತನ) (सं) ना.–पुनरागमन; वेढा; घुसळण; ओढ; डोह.
आवल् (ಆವಲ್) (क) ना.–रक्तकमल; मैना; नायटिंगेल पक्षी.
आवलि (लिके) (ಆವಲಿ [ಲಿಕೆ]) (सं) ना.–ओळ; रांग; समूह; क्रम; आवळी जावळी.
आवलिक (ಆವಲಿಕ) (सं) ना.–एक प्रकारचा जोड बाण.
आवलित (ಆವಲಿತ) (सं) वि. फिरवलेला; प्रेम केलेला; आलिंगलेला.
आवल्लि (ल्लियं) (ಆವಲ್ಲಿ [ಲ್ಲಿಯಂ]) (क) अ.–कोठेंहि; कोणत्याहि स्थळीं.
आवश्यक (ಆವಶ್ಯಕ) (सं) वि.–जरुरीचें; पाहिजेच असलेलें; निकडीचें; नडीचें.
आवसथ (ಆವಸಥ) (सं) ना.–वसति; निवास; विश्राम; राहण्याचें ठिकाण; विश्रांतिस्थान; व्रत.
आवसित (ಆವಸಿತ) (सं) ना.–धान्यसंग्रह; धान्य.
आवसथ्य (ಆವಸಥ್ಯ) (सं) ना.–अग्निकुंड; अग्न्याधान; यज्ञीय; अग्निस्थळ.
आवह (ಆವಹ) (सं) वि.–वाहून आणणारा; संपादणारा; नामाला लागणारा प्रत्यय, जसें भयावह.
आवाप (ಆವಾಪ) (सं) ना.–पेरणी; खळगा; आळें 'आलवाल' पहा.
आवार (ಆವಾರ) (सं) ना.–वेष्टण; सामीप्य; अंगण; गावकुसू; आसपासची जागा; कांपाऊंड.
आवारित (ಆವಾರಿತ) (सं) वि.–झाकलेलें; जुळविलेलें; गुंडाळलेलें.
आवास (ಆವಾಸ) (सं) ना.–घर; वस्ती; निवास.
आवाहन (ಆವಾಹನ) (सं) ना.–निमंत्रण; देवतांना समंत्र पाचारण; बोलावणें.
आवि (ಆವಿ) (क) ना.–पाण्याची वाफ; हवा; उष्णता; कुंभाराचा आवा; भट्टी.
आविक (ಆವಿಕ) (सं) ना.–लोकरी पांघरूण; कांबळे; घाबळी; प्रावरण.
आविद्ध (ಆವಿದ್ಧ) (सं) वि.–बद्ध; गोंदलेलें; टोचलेलें; त्रस्त; कोरलेलें; कोरीव; शोकांतिका; दुःखांतिका.
आविर्भ (र्भा) व (ಆವಿರ್ಭ [ರ್ಭಾ] ವ) (सं) ना.–उत्पत्ति; निर्मिती; प्रतीति; चव्हाट्यावर येणें.

आविर्भविसु (ಆವಿರ್ಭವಿಸು) (क) धा. – उपजणें; प्रगटणें; प्रकाशांत येणें; उघड होणें; चव्हाट्यावर येणें.
आविर्भूत (ಆವಿರ್ಭೂತ) (सं) वि. – प्रत्यक्ष; दृष्टोत्पत्तीस आलेलें. समजलेंलें; प्रचीतीस आलेलें.
आविल (ಆವಿಲ) (सं) वि- – अमंगल, अनिर्मल; समाविष्ट; भरलेलें.
आविष्कार (ಆವಿಷ್ಕಾರ) (सं) ना. – प्रगटन; अवतार; प्रत्यंतर; प्रत्यक्षानुभव; शोध.
आविष्कृत (ಆವಿಷ್ಕೃತ) (सं) ना. – निर्मित; अवतरित; प्रगटित.
आविष्ट (ಆವಿಷ್ಟ) (सं) वि. – प्रविष्ट; मिसळलेले; आवेशपूर्ण;
आवु (ಆವು) (क) ना. – गाय; आम्ही.
आवुक (ಆವುಕ) (क) ना. – जनक; पिता.
आवुगे (ಆವುಗೆ) (क) ना. – 'आवि' पहा.
आवुति (ಆವುತಿ) (क) ना. – आहुति; एक आयुध.
आवुदु (ಆವುದು) (क) ना. – कोणतें ?
आवृत (ಆವೃತ) (सं) वि. – आवरलेले; झाकलेंलें; घेरलेलें गुंडाळलेलें; जुळविलेलें; व्याप्त; गुरफटलेंलें.
आवृति (ಆವೃತಿ) (सं) ना. – एक आयुध; झाकणी; आवरण.
आवृत्त (ಆವೃತ್ತ (सं) वि. – वाकविलेलें; गुंडाळलेलें; फिरविलेले.
आवृत्ति (ಆವೃತ್ತಿ) (सं) ना. – पाळी; बारी; माघार; लपेट.
आवृष्टि (ಆವೃಷ್ಟಿ) (सं) ना. – पाऊस; वर्षाव; वर्षा.
आवे (ಆವೆ) (क) ना. – कासव; धूर, कुंभाराचा आवा.
आवेग (ಆವೇಗ) (सं) ना. – गडबड; घाई; उद्वेग.
आवेश(शन) (ಆವೇಶ [ಶನ]) (सं) ना. – समावेश; प्रवेश; संभ्रम; संचार; विकारवशता; गर्व; स्फूर्ति; उत्साह.
आवेशिक (ಆವೇಶಿಕ) (सं) ना. अतिथिक; गृहागत; पाहुणा; संदर्श.
आवेष (ಆವೇಷ) (सं) ना. – प्रवेश; समाविष्टता.
आवेष्टन (ಆವೇಷ್ಟನ) (सं) ना. – झांकण; टोपण; घुंगट; मुसकुट; मुसुक; लपेट; वेढा; आड.
आवोलिसु (ಆವೋಲಿಸು) (क) धा. – 'आकळिसु' पहा.
आवोडु (ಆವೋಡು) (क) धा. – वागणें; ओढणें.
आव्यान (ಆವ್ಯಾನ) (सं) वि. – झाकलेला; बंद केलेला.
आशंसन (ಆಶಂಸನ) (सं) ना. – इच्छा; आकांक्षा; स्पष्टोक्ति, डांगोरा; डंगरी; दौंडी; साद.
आशंसे (ಆಶಂಸೆ) (सं) ना. – वासना; इच्छा; मागणें; प्रगटना.
आशंके (ಆಶಂಕೆ) (सं) ना. – गैरसमज; संशय; अविश्वास; शंका.
आशय (ಆಶಯ) (सं) ना. – अभिप्राय; आधार; इच्छा; वासना; विश्रांतिस्थळ; उद्देश; भाव; पाणी; संपत्ति; वड; ऐश्वर्य; कृपणता; लोभी.

आशा (शे) (ಆಶಾ [ಶೆ]) (सं) ना. – अपेक्षा; दिशा; गज.
—वारण (—ವಾರಣ) (सं) ना. – अष्ट दिग्गज.
आशापाश (ಆಶಾಪಾಶ) (सं) ना. – मोहजाल; विषयरज्जु; संसारिक इच्छा; आशारूप जाळें.
आशाभंग (ಆಶಾಭಂಗ) (सं) ना. – निराशा; हिरमोड; अपेक्षाभंग.
आशांबर (ಆಶಾಂಬರ) (सं) ना. – दिगंबर; नग्न; संन्यासी; परित्यागी; अवधूत.
आशासन (ಆಶಾಸನ) (सं) ना. – मंगल आशिर्वाद; सदिच्छा; सद्भाव.
आशित (ಆಶಿತ) (सं) वि. – खाल्लेलें; पचविलेलें.
आशी (ಆಶೀ) (सं) ना. – विषारी सर्पाची जात.
आशीर्वचन (ಆಶೀರ್ವಚನ) (सं) ना. – 'आशासन' पहा.
आशीर्वाद (ಆಶೀರ್ವಾದ)
आशीविष (ಆಶೀವಿಷ) (सं) ना. – विषदंत; विषारी सर्प.
—हावु (—ಹಾವು) (क) ना. – सर्प; विषारी जातीचा सर्प.
आशु (ಆಶು) (सं) अ. – शीघ्र; लागलीच; लौकर; ताबडतोब. (सं) ना. एक प्रकारचें भात (धान्य).
आशुकवि (ಆಶುಕವಿ) (सं) ना. – शीघ्रकवि; स्फूर्तीनें ताबडतोब काव्य रचणारा.
आशुग (गति) (ಆಶುಗ [ಗತಿ]) (सं) वि. – जलद चालणारा. (सं) ना. – वायु; बाण; सूर्य.
आशुतोष (ಆಶುತೋಷ) (सं) वि. – शीघ्रसंतुष्ट; त्वरित समाधान होणारा; अल्पसंतोषी.
आशुक्षणि (ಆಶುಕ್ಷಣಿ) (सं) ना. – अग्नि; वायु; ज्वाळा.
आशौच (ಆಶೌಚ) (सं) ना. – अशुद्धता; सुतक.
आश्म (ಆಶ್ಮ) (सं) वि. – दगडी, दगडाचे.
आश्रम (ಆಶ್ರಮ) (सं) ना. – घर; वास; स्थान; पर्णकुटी; चार प्रकारचे आश्रम (ब्रह्मचर्य, गृहस्थ; वानप्रस्थ, संन्यास)
आश्रय (ಆಶ್ರಯ) (सं) ना. – आधार देणें; मदत; सहाय्य.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा. – आधार देणें; मदत करणें.
आश्रयाश (ಆಶ್ರಯಾಶ) (सं)वि. – आश्रित भक्षक; नरभक्षक. (सं) ना. – अग्नि.
आश्रयि (ಆಶ್ರಯಿ) (सं.) वि. – आधारित; शरणार्थी; आश्रयप्राप्त झालेला.
आश्रव (ಆಶ್ರವ) (सं) ना. – ओढा; झरा; नाश; कंटाळा; प्रमाद; अडचण; अभिवचन.
आश्रित (ಆಶ್ರಿತ) (सं) वि. – सुरक्षित; आधारित; अवलंबित.
—राज्य (—ರಾಜ್ಯ) (सं) ना. – सामंतराज्य; मांडलिक राज्य; चिमुकलें राज्य.
आश्रुत (ಆಶ್ರುತ) ऐकलेला; कबूल केलेलें; अभिवचन मिळवलेलें.

आश्लेष (ಆಶ್ಲೇಷ) (सं) ना. – अठिमिठी; आलिंगन; एक नक्षत्र.
आश्व (ಆಶ್ವ) (सं) वि. – घोड्यासंबंधी.
आश्वयुज (ಆಶ್ವಯುಜ) (सं) ना. – आश्विन महिना; दसऱ्याच्या सणाचा महिना.
आश्वलायन (ಆಶ್ವಲಾಯನ) (सं) ना. – विश्वामित्राचा पुत्र; सूत्रकर्ता; आश्वलायन ब्राह्मण.
आश्वास (सन) (ಆಶ್ವಾಸ [ಸನ]) (सं) ना. – श्वासोच्छवास; अध्याय; परिच्छेद; अभिवचन; शब्ददान; धीर; वचन; प्रतिज्ञा.
आश्वासिसु (ಆಶ್ವಾಸಿಸು) (क) धा. – श्वास घेणें; उत्तेजन देणें; वचन देणें; अभिवचन देणें; प्रतिज्ञा करणें.
आश्विनेय (ಆಶ್ವಿನೇಯ) (सं) ना. – आश्विनीकुमार; देववैद्य; नकुल-सहदेव.
आश्वीन (ಆಶ್ವೀನ) (सं) वि. – घोड्यासंबंधी; दिवसभराची घोड्यावरील रपेट; एका महिन्याचें नांव. आश्विन महिना.
आषाढ (ಆಷಾಢ) (सं) ना. – एक महिना; मुंजाचा हातांतील दंड; मलयपर्वत; जलसिंचन. आषाढ महिना.
आषाढभूति (ಆಷಾಢಭೂತಿ) (सं) ना. वंचक; कपटी मनुष्य; विशिष्टनाम. असत्यवादी.
आस (ಆಸ) (सं) ना. – बाण; आसन; त्याग; फेक.
आसक्त (ಆಸಕ್ತ) (सं) वि. – मग्न; रत; उत्कट आशा असणारा; लंपट; लोभी; अनुरक्त; शाश्वत.
आसक्ति (क्ते) (ಆಸಕ್ತಿ [ಕ್ತೆ]) (सं) ना. – तीव्र वासना; प्रयत्नपरायणता; प्रीति, अनुराग; मोह; लंपटता.
आसंग (ಆಸಂಗ) (सं) ना. – समरसता; संबंधिकता.
आसड (ಆಸಡ) (क) ना. – 'आषाढ' पहा
आसत्तु (ಆಸತ್ತು) (क) अ. – श्रमपूर्वक; कंटाळेपर्यंत; कष्ट घेऊन; प्रयत्नतः.
आसन (ಆಸನ) (सं) ना. – ठिकाण; बैठक; योगासन; तटस्थता; तिऱ्हाईतपणा; स्थिरता.
आसनोपकरण (ಆಸನೋಪಕರಣ) (सं) ना. – बैठक; जाजम; बसकूर; बसण्याचा कपडा.
आसन्न (ಆಸನ್ನ) (सं) वि. – समीप; जवळचा; जवळ असलेला.
आसन्नभव्य (ಆಸನ್ನಭವ್ಯ) (सं) ना. – सायुज्यता, सांसारिकता.
आसर् (रू) (ಆಸರ್ [ರು]) (क) धा. – जळणें; थकणें
(क) ना. – आयास; श्रम; आग.
आसर (रे) (ಆಸರ [ರೆ]) (क) ना. – 'आश्रय' पहा.
आसर्गळे (ಆಸರ್ಗಳೆ) (क) धा. – थकणें; श्रमपरिहार करणें; दमणें.
आसव (ಆಸವ) (सं) ना. – मद्य; औषधी पेय. अरिष्ट; अर्क.
आसाद (दन) (ಆಸಾದ [ದನ]) (सं) ना. – प्रासाद; कार्यसमाप्ति; चढ; रचना; मांडणी.
आसादित (ಆಸಾದಿತ) (सं) वि. – जवळ बसलेला; संपादित; मिळवलेला; प्राप्त.
आसार (ಆಸಾರ) (सं) ना. – आडवळे पाऊस; पाऊस झड; राजसैन्य; पेव झांकणें. आहार-पुरवठा.
आसीन (ಆಸೀನ) (सं) ना. – बसलेला; आसनस्थ.
आसु (ಆಸು) (क) धा. – वरून सोडणें; उतरवणें; रुंद करणें.
(क) ना. – शाल्मवृक्ष.
आसुकरं (ಆಸುಕರಂ) (सं) अ. – अतीव; अतिशय;
(सं.) ना. अत्यवस्थता; भयंकर स्थिति;
आसुति (ಆಸುತಿ) (सं) ना. – यज्ञांतील सोमरस पिणें.
आसुर (ಆಸುರ) (सं) ना – वैपुल्य; वाढ; श्रेष्ठता; हट्टीपणा; आवेश; बळ; पीडा; कष्ट; एक विवाहपद्धति.
आसे (ಆಸೆ) (क) ना. – आशा; इच्छा; दिशा.
—गार (—ಗಾರ) (क) वि. – आशाभूत; हावरा; खादाड.
आसेचन (ಆಸೇಚನ) (सं) ना. – वर्षाव; शिंपण; सिंचन; ओतणें.
आसेदन (ಆಸೇದನ) (सं) ना. – कार्यारंभ; व्यापार; स्त्रीसंयोग.
आस्कंदन (ಆಸ್ಕಂದನ) (सं) ना. – युद्ध; रणकंदन.
आस्तर (रण) (ಆಸ್ತರ [ರಣ]) (सं) ना. – अंथरूण; हांतरी; बैठक; चटई; शय्या; गादी.
आस्ति (ಆಸ್ತಿ) (सं) ना. – संपत्ति; अस्तित्व, स्थावर मिळकत.
आस्तिक (ಆಸ್ತಿಕ) (सं) ना. – देववादी; देवावर विश्वास ठेवणारा, श्रीमंत, ऐपतदार, सुखवस्तु.
आस्तिक्य (ಆಸ್ತಿಕ್ಯ) (सं) ना. – अस्तिकभाव; विश्वास; श्रद्धा.
आस्तिमित (ಆಸ್ತಿಮಿತ) (सं) वि. – कोमल; रास्त; योग्य; सुंदर; स्थिर; संतुष्ट. आस्तिवार (क.) ना. अनुकूलता; योग्यता; लोभ.
आस्तीक (ಆಸ್ತೀಕ) (सं.) ना. सर्पयज्ञ थांबवणारा ऋषि.
आस्था (स्थे) (ಆಸ್ಥಾ) (ಸ್ಥೆ) (सं) ना. – प्रबल अपेक्षा; सभा; उत्साह; प्रयत्न; कळकळ; उत्कंठा.
आस्थान (ಆಸ್ಥಾನ) (सं) ना. – स्थळ; राजसभा; केंद्र.
आस्थानिक (ಆಸ್ಥಾನಿಕ)(सं) ना. – राजसभेतील सदस्य.
आस्थान कवि (ಆಸ್ಥಾನ ಕವಿ) (सं) ना. – राजकवि.
आस्थायिका [के] (ಆಸ್ಥಾಯಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना. – राजसभा; दरबार;
आस्थित (ಆಸ್ಥಿತ) (सं) वि. – थांबलेलें; नियोजित; निवासित; स्थापित; प्रतिष्ठित.
आस्पद (ಆಸ್ಪದ) (सं) ना. – अवकाश; आश्रय; उन्नति; संदर्भ; स्थळ; जागा.
आस्फालन (ಆಸ್ಫಾಲನ) (सं) ना. – आदळ-आपट; आपटाआपटी; दंडथोपटणी.
आस्फुरण (ಆಸ್ಫುರಣ) (सं) ना. – झेप घेणारा; प्रकाश देणारा स्फूर्तिकर.

आस्फोट (टन) (ಆಸ್ಫೋಟ [ಟನ]) (सं) ना.–मांडी थोपटणें; छड्ड मारणें; ठोसा; हैराण दशा; नित्राण स्थिति.
आस्य (ಆಸ್ಯ) (सं) ना.–मुख; चेहरा; तोंड; आशिया खंड.
आस्यपत्र (ಆಸ್ಯಪತ್ರ) (सं) ना.–कमल; रक्तकमल.
आस्याब्ज (ಆಸ್ಯಾಬ್ಜ) (सं) ना.–मुखकमल.
आस्ये (ಆಸ್ಯೆ) (सं) ना.–आसन; गादी; कमलवदना; आश्रय; बैठक.
आस्येंदु (ಆಸ್ಯೇಂದು) (सं) ना.–मुखचंद्र; वदनचंद्र.
आस्रव (ಆಸ್ರವ) (सं) ना.–प्रवाह; दुःख; ठणका; कळ; दुखणें.
आस्वाद (दन) (ಆಸ್ವಾದ [ದನ]) (सं) ना.–रुचि, रस, उपभोग; चोखंदळता.
आहत (ಆಹತ) (सं) वि.–बडविलेला; समजलेला.
(सं) ना.–चर्मवाद्य. नवीन कपडा.
आहति (ಆಹತಿ) (सं) ना.–टोला; ठोसा; मार; दणका; धक्का.
आहर [रण] (ಆಹರ [ರಣ]) (सं) ना.–वाहणें; उपनयन; चोरी; अपहरण.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा. चोरणें; ओढून नेणें; हिसकाविणें.
आहव (ಆಹವ) (सं) ना.–युद्ध; लढाई. बलिदान; यज्ञ.
आहवंगोडु (ಆಹವಂಗೊಡು) (क) धा.– काळाला आमंत्रण देणें; स्पर्धा करणें; चढाओढ करणें; आव्हान देणें.
आहवनीय (ಆಹವನೀಯ) (सं) वि.–यज्ञयोग्य अग्नि.
आहवि (ಆಹವಿ) (सं) ना.–सैनिक; सेनानी; योद्धा.
आहा (ಆಹಾ) (क) अ.–भावबोधक उद्गार; आश्चर्यदर्शक उद्गार; अहाहा; धन्यधन्य; शाबास.
आहाव (ಆಹಾವ) (सं) ना.–जनावरासाठीं केलेला पाणवठा; सांडपाण्याचा खळगा.
आहिक (ಆಹಿಕ) (सं) वि. दैनिक; पाणिनीचें नांव.
आहित (ಆಹಿತ) (सं) वि.–ठेवलेले; स्थापित; निश्चित; पुरलेलें; वैन्यासंबंधी.
आहितुंडिक (ಆಹಿತುಂಡಿಕ) (सं) ना.–गारुडी; नागाला खेळवणारा. सपेरा.
आहु (ಆಹು) (सं) धा. बोलावणें; हळी मारणें; हाक देणें.
(सं) ना.–तांदुळ; भात; क्षण; परिमाण.
आहुक (ಆಹುಕ) (सं) ना.–उग्रसेनाचा पिता.
आहुत (ಆಹುತ) (सं) वि.–समर्पित; बलि दिलेला.
आहुत (ಆಹುತ) (सं.) ना–आतिथ्य; मानवाला दिलेला वर.
आहुति (ಆಹುತಿ) (सं) ना.–देवतेला अर्पिलेलें हवन; यज्ञांतील घृतसमर्पण.
आहूति (ಆಹೂತಿ) (सं) ना.–हाक; हळी; आमंत्रण; निमंत्रण.
आहृत (ಆಹೃತ) (सं) वि.–आणलेलें; दिलेले; शिकलेलें; गोळा केलेलें.
आहो (ಆಹೋ) (सं.) अ.–आश्चर्यबोधक उद्गार.
(सं) ना.–विचार; संदेह.
आन्हिक (ಆಹ್ನಿಕ) (सं) वि.–दैनिक; रोजचें; प्रात्याहिक; नित्य.
(सं) ना.–नित्यकर्म, ब्रह्मकर्म; उपासना.
आह्वय (ಆಹ್ವಯ) (सं) ना.–नांव; हाक; भांडण; स्पर्धा; कलह. हळी.
आव्हानिसु (ಆಹ್ವಾನಿಸು) (क) धा.–आव्हान देणें; युद्धाची आरोळी मारणें; सामन्यासाठी हाक देणें; हळी मारणें.
आळ् (ಆಳ್) (क) धा.–रक्षण करणे, बुडणें; अधिकार चालवणें; धरणें; संपादणें; ताब्यांत ठेवणें; राज्य करणें.
(क) ना.–दूत; बातमीदार; योद्धा; सैनिक; नोकर; सेवक.
आळ (ಆಳ) (क) ना.–खळगा; खोलपणा; दैन्य; गडी; मजूर.
आळजाळ (ಆಳಜಾಳ) (क) ना.-भिन्नभिन्न; वेगवेगळा; प्रकारप्रकारचा.
आळति (ಆಳತಿ) (क) ना.–संगीत; गायन.
आळवाळ (ಆಳವಾಳ) (क) ना.–आळें; कट्टा; पार.
आळं (ಆಳಂ) (क) अ.–व्यर्थ; जास्तीचे; अधिकचें.
आळंबर (ಆಳಂಬರ) (क) ना.–अवडंबर; दंभ; ढोंग; कोरडा डौल; ऐट.
आळंबु (बे) (ಆಳಂಬು [ಬೆ]) (क) ना.–कुत्र्याची छत्री; 'अनजी' पहा.
आळर्पिसु (ಆಳರ್ಪಿಸು) (क) धा.–सामोरे जाणें; विरोध करणें.
अळवाडु (ಆಳವಾಡು) (क) धा.–निंदणें; कमी लेखणें; पाण उतार करणें; हंगविणें; टोचून बोलणें; मनाला लागेल असें बोलणें;
आळाप (ಆಳಾಪ) (क) ना.–आलाप; संभाषण; दुःख; तान.
आळि (ಆಳಿ) (क) ना.–'आले' पहा. युक्ति; वंचना; अपमान; कठोरता; घराणें; साधित नामाचा प्रत्यय.
आळिकार (ಆಳಿಕಾರ) (क) ना.–वंशस्थ; घराण्याचा; वंशज; उत्तराधिकारी.
आळिके (ಆಳಿಕೆ)
आळविके (ಆಳವಿಕೆ) } (क) धा.–राज्यकारभार; अधिकार; मालकी
आळिगोळ् (ಆಳಿಗೊಳ್) (क) धा.–विरोध करणें; निंदणें; टोचून बोलणें; पाणउतारा करणें;
आळिदाळि (ಆಳಿದಾಳಿ) (क) ना.–आरडाओरड; गोंधळ गडबड; धांदल; गोंगाट; गलबला.
आळिनेरिके (ಆಳಿನೇರಿಕೆ) (क) ना.–लपंडाव; कपट; फसवेगिरी.
आळिंदति (ಆಳಿಂದತಿ) (क) ना.–खार; चाननी.
आळिपोंगु (ಆಳಿಪೋಂಗು) (क) धा.–बुडून जाणें; नाशपावणें.

आळु (ಆಳು) (क) धा.—संपादणें; राज्य करणें; बुडणें; व्यवस्था करणे; रचणें.
(क) ना.—सेवक; शिपाई; दूत; नोकर; कूलि.
आलुतन (ಆಳುತನ) / आळतन (ಆಳತನ) (क) ना.—राजेपणा; अधिकार; शौर्य; पराक्रम; सेवा; शासनाधिकार.
आलुमट्ट (ಆಳುಮಟ್ಟ) (क) ना.—पुरुषभर उंची; पुरुषभर खोली.
आलुवेरि (ಆಳುವೇರಿ) / आळवेरी (ಆಳವೇರಿ) (क) ना.—खंदकयुक्त किल्लयाचा तट.
आळके (ಆಳಕೆ) (क) ना.—सरकार; अधिकार; कारभार; शासन.
आळद (ळम) (ಆಳ್ದ [ಳ್ವ]) (क) ना.—मालक; आण्णा; यजमान.
आळ्वलमे (ಆಳ್ವಲ್ಮೆ) (क) ना.—मनुष्यशक्ति, मानवीशक्ति
आळ्वेंस (ಆಳ್ವೆಸ) (क) ना.—सेवावृत्ति; चाकरी; स्वयंसेवा.
आळ्वेलि (ಆಳ್ವೆಲಿ) (क) ना.—कुंपण; कूड, संरक्षणार्थ घातलेली भिंत; पुरुषभर उंचीची वई.

इ

इ (ಇ) (क) ना.—कन्नड तिसरें मूळाक्षर; स्त्रीलिंगी रूपाचा साधित प्रत्यय.
इं (इन्) (ಇಂ [ಇನ್]) (क) वि.—गोड; रुचकर; स्वादिष्ट
(क) अ.—आतां; यानंतर; जुन्या कानडीतील एक प्रत्यय.
इके (ಇಕೆ) (क) ना.—भाववाचकनामाचा प्रत्यय.
इको (गो) (ಇಕೊ [ಗೊ]) (क) अ.—तें पहा; असें पहा; असा विचार कर.
इक्कट्ट (ಇಕ್ಕಟ್ಟು) (क) ना.—स्थळसंकोच; अडचण; संकट; इकडे आड तिकडे विहीर; कोंडी; पेचप्रसंग; समस्या.
इक्कडि (ಇಕ್ಕಡಿ) (क) धा.—दुभागणें; द्विखंडणें.
(क) ना.—दोन्ही भाग.
इक्कडे (ಇಕ್ಕಡೆ) (क) ना.—दोन्ही बाजू; दोन्ही पक्ष; उभयपक्ष.
इक्करिसु (ಇಕ್ಕರಿಸು) (क) धा.—मारणें; ठार करणें; विखरणें; विशद करणें; दोघांत वाटणें; सरसर असा शब्द करणें; उधळणें.
इक्कळ (ಇಕ್ಕಳ) (क) ना.—मोठा चिमटा; सांडस; चोटा.
—सुत्तिगे (—ಸುತ್ತಿಗೆ) (क) ना.—गावी; पक्कड; मोठा चिमटा.
इक्कु (ಇಕ್ಕು) (क) धा.—चोपणें; ठार करणें; ठेवणें; घालणें; झाकणें; पुसणें; त्याग करणें; दान करणें; ठोकणें; बडविणें.
इक्कुळ् (ळ) (ಇಕ್ಕುಳ್ [ಳ]) (क) ना.—'इक्कळ' पहा.
इक्कुलिगे (ಇಕ್ಕುಳಿಗೆ) (क) ना.—एक जातीचें गवत.
इक्कूवे (हडगु) (ಇಕ್ಕೂವೆ [ಹಡಗು]) (क) ना.—दुहेरी नाव; दोन डोणीचें जहाज.
इक्के (ಇಕ್ಕೆ) (क) ना.—निवास; आश्रय; गुहा; भूमि; गोठा; वसतिस्थान; घर; आश्रम.
इक्केक्के (ಇಕ್ಕೆಕ್ಕೆ) (क) ना.—दाटण; समूह; गर्दी; खेंचाखेंच.
इक्केदाण (ಇಕ್ಕೆದಾಣ) (क) ना.—राहण्याचे ठिकाण; वासस्थळ; निवास; गुहा; गोठा.
इक्केल (ಇಕ್ಕೆಲ) (क.) ना.—दोन्ही बाजू; उभय पक्ष.
इक्के हक्के (ಇಕ್ಕೆ ಹಕ್ಕೆ) (क) ना.—परिस्थिति.
इक्केरि (ಇಕ್ಕೇರಿ) (क) ना.—सुवर्ण नाणें; बिदनूर राज्याची राजधानी.
इक्कों (ಇಕ್ಕೊಳ್ಳು) (क) अ.—'इको' पहा.
इक्षु (ಇಕ್ಷು) (सं) ना.—ऊस; कोदंड.
—चाप (—ಚಾಪ) (सं) ना.—मदन; काम; कामबाण.
इक्ष्वाकु (ಇಕ್ಷ್ವಾಕು) (सं) ना.—सूर्यवंशीय राजाचें नांव; वैवस्वत मनूचा पुत्र. दूध भोपळा.
इगरु (ಇಗರು) (क) ना.—वाळविणें; थंड पडणें.
(क) ना.—कोंभ; रोप; दाताची कवळी.
इगर्जि (ಇಗರ್ಜಿ) (अ. दे) ना.—खिस्त मंदीर; चर्च.
इगुंडिग (ಇಗ್ಗುಂಡಿಗ) (क) ना.—डंबेल्स; व्यायामाचें एक उपकरण.
इंक्र (ಇಂಕ್ರ) (क) वि.—थोडें; अल्प; आवळून बांधलेलें; करकचून बांधलेलें.
इग (ಇಗ) (क) अ.—पुल्लिंगी प्रत्यय.
इंगड (ಇಂಗಡ) (क) वि.—विभक्त; स्वतंत्र; एकांत;
इंगडल् (लु) (ಇಂಗಡಲ್ [ಲು]) (क) वि.—क्षीरसागर, दुग्धसागर.
इंगडलकुवरि (ಇಂಗಡಲಕುವರಿ) (क) ना.—क्षीराब्धीकन्या; लक्ष्मी.
इंगदिर् (ಇಂಗದಿರ್) (क) ना.—शीत किरण; चंद्र किरण; चांदणें.
इंगदिर (ಇಂಗದಿರ) (क) ना.—चंद्र
इंगदिरुणि (ಇಂಗದಿರುಣಿ) (क) ना.—चकोरपक्षी; चांदणें पिऊन जगणारा पक्षी.
इंगलीक (ಇಂಗಲೀಕ) (क) ना.—इंगळीक; लालरंग; हंसपाद.

इंग (गा) ळ (ಇಂಗ [ಗಾ] ಳ) (क) ना.–अग्नि; निखारा; इंगळाचें झाड; जखम भरून काढणारी औषधी वनस्पति.
इंगळगण्ण (ಇಂಗಳಗಣ್ಣ) (क) ना.–रक्तलोचन; लाल डोळ्याचा शिव.
इंगित (ಇಂಗಿತ) (सं) ना.–रहस्य; सारांश; मर्म; अभिप्राय; अंगचेष्टा.
इंगितज्ञ (ಇಂಗಿತಜ್ಞ) (सं) ना.–मर्मज्ञ, रहस्य जाणणारा.
इंगिसु (ಇಂಗಿಸು) (क) धा.–निवडणें; स्मरणें; धूर करणें.
इंगु (ಇಗು) (क) धा.–मोकळें होणें; रितें होणें; निवणें; जिरणें; वाळणें; कमी होणें; पत दावणें.
(क) ना.–हिंग.
इंगुदि (ಇಂಗುದಿ) (सं) ना.–जखम भरून काढणाऱ्या वनस्पतीचें नांव.
इंगुहच्चु (ಇಂಗುಹಚ್ಚು) (क) धा.–फसविणें; मोहविणें; तोंडाला पानें पुसणें; थाप मारणें; एकचरणी गीत गाणें.
इंगोल् (लु) (ಇಗೊಲ್ [ಲು]) (क) ना.–ऊस; इक्षु.
इंगोल्विल्ल (ಇಂಗೊಲ್ವಿಲ್ಲ) (क) ना.–इक्षुबाण; काम; मदन.
इंग्रेजी (ಇಂಗ್ರೇಜಿ) (अ. दे) ना.–इंग्रजी भाषा.
इच्चक (ಇಚ್ಚಕ) } (क) वि.–तोंडपूजक; मुखस्तुति करणारा;
इच्चेगे (ಇಚ್ಚೆಗೆ) } दुसऱ्याचे म्हणणें मान्य करणारा; नम्र; विधेय.
इच्चट (ಇಚ್ಚಟ) (क) ना.–अट्टलचोर; दोन्हीपक्षाचा; उभयपक्षाचा; सामान्य.
इच्चिडि (ಇಚ್ಚೆಡಿ) (क) वि.–दोसुती.
इच्चे (ಇಚ್ಚೆ) (क) ना.–इच्छा; वासना; अपेक्षा; आशा; मनीषा.
इच्चेग (गार) (ಇಚ್ಚೆಗ [ಗಾರ]) (क) ना.–काम; कामुक; वासनासक्त.
इच्चेगार्ति (ಇಚ್ಚೆಗಾರ್ತಿ) (क) ना.=रति; मदनिका; प्रिया.
इच्छानुसार (ಇಚ್ಛಾನುಸಾರ) (सं) वि.–मनःपूत; इच्छेला धरून; मनसोक्त.
इच्छावति (ಇಚ್ಛಾವತಿ) (सं) ना.–लोकांना आपल्यामागें लावून घेणारी.
इज्जलु (ಇಜ್ಜಲು) (क) ना.–शाई; कोळसा.
इज्जोडु (ते) } (ಇಜ್ಜೋಡು [ಡೆ]) (क) वि.–विजोड;
इज्जते } (ಇಜ್ಜಡೆ) परस्पर न जुळणारे; विसंगत.
इज्य (ಇಜ್ಯ) (सं) ना.–देवगुरु; बृहस्पति; जोड.
इज्ये (ಇಜ್ಯೆ) (सं) ना.–यज्ञ; आराधना; पूजार्ह दान; बृहस्पति.
इंचर (ल) (ಇಂಚರ [ಲ]) (क) ना.–मधुरस्वर; गोड आवाज.
इंचे (ಇಂಚೆ) (क) ना.–हिंसा; खून; पीडा; अडचण; कात्री; समस्या; दुर्धर प्रसंग.

इटकु (ಇಟಕು) (क) ना.–अभाव; न्यून; कमीपणा; अडचण.
इट्टणि (ಇಟ್ಟಣಿ) (क) धा.–गोळा करणे; एकत्रित करणे.
(क) ना.–समूह; सर्व; अखिलत्व; पूर्णता.
इट्टणें (ळ) (ಇಟ್ಟಣೆ [ಳ]) (क) ना.–समूह; हरकत; विलंब; सांधा; जोड; मदत.
इट्टि (ಇಟ್ಟಿ) (क) ना.–खड्ग; बरची; यष्टि; यज्ञ; टोकाचे आयुध.
इट्टिगे (ಇಟ್ಟಿಗೆ) (क) ना.–वीट; एक यज्ञ.
इट्टियरु (ಇಟ್ಟಿಯರು) (क) ना.–बर्चीधारी योद्धा; इटेकरी.
इट्ट (ट्टे) डे (ಇಟ್ಟ [ಟ್ಟೆ] ಡೆ) (क) ना.–संधी; एकी; ओतप्रोतता; तुडुंबपणा.
इड (ळ) (ಇಡ [ಳ]) (सं) ना.–आहार पदार्थ; एक देवता.
इडकु (ಇಡಕು) (क) धा.–घट्ट धरणे; हिसकणे; चिवडणे; मारणे; धक्काबुक्की करणें.
(क) ना.–अडचण; अभाव; न्यून्य.
इडरु (ಇಡರು) (क) ना.–अडचण; उंचवटा.
इडा (डे) (ಇಡಾ [ಡೆ]) (सं) ना.–भूमि; स्वर्ग; गाय; एक नाडी.
इडि (ಇಡಿ) (क) धा.–भरणें; खुपसणें; कोंबणें; मिळून जाणें.
(क) वि.–पूर्ण भरलेलें; संपूर्ण; पूरा.
इडिकिरि (ಇಡಿಕಿರಿ) (क) धा.–दाट होणें; भरून येणें; समृद्ध होणे.
इडि् (ಇಡಿರ್) (क) ना.–बाक; कमान.
इडु (ಇಡು) (क) धा.–ठेवणे; बडविणे, उचलून फेकणें; भोजन घालणें; सोडवून ठेवणें.
इडु (डुं) कु (ಇಡು [ಡುಂ] ಕು) (क) धा.–'इडकु' पहा.
इडुगु (ಇಡುಗು) (क) धा.–व्यापणें; भरणें; पसरविणें.
इडुगायि (ಇಡುಗಾಯಿ) (क) ना.–देवापुढें ठेवलेला नारळ.
इडुगंटु (ಇಡುಗಂಟು) (क) ना.–ठेव; न्यास. ठेवलेलें धन; पुरून ठेविलेलें धन.
इडुपु (ಇಡುಪು) (क) ना.–रास; भोक; खळगा; फूट.
इडुमुडुकु (ಇಡುಮುಡುಕು) (क) ना.–अरुंद वाट; बांद; पायवाट, वाकडातिकडा रस्ता.
इडुमुडुकने (ಇಡುಮುಡುಕನೆ) (क) अ.–विस्मृत्य; विसरून.
इडुवु (ಇಡುವು) (क) ना.–ठेव; न्यास; गहाण वस्तु; राशि.
इण (णि) चि (ಇಣ [ಣಿ] ಚಿ) (क) ना.–शिडी; खार; घोण.
इणि (ಇಣಿ) (क) ना.–बैलाचें वशिण्ड.
इणुकु (ಇಣುಕು) (क) धा.–डोकावणें; वाकून पाहणें.
इंडे (ಇಂಡೆ) (क) ना. तुकडा; पुष्पमाला; रास.
इतर (ಇತರ) (क) वि.–वेगळे; नीच; वाईट. अन्य; सटरफटर.
इतरत्र (ಇತರತ್ರ) (सं) अ.–अन्यत्र; दुसरीकडे.

इतरेंतर (ಇತರೇತರ) (सं) ना.--परस्पर; अन्योन्य.

इतरेद्युः (ಇತರೇದ್ಯುಃ) (सं) ना.-उद्यां, आणखी एक दिवस, अन्यदिन

इति (ಇತಿ) (सं) अ.-असें; याप्रमाणें; अखेरीस.

इत्तट (ड) (डि) (ಇತ್ತಟ [ಡ] ಡಿ) (क) ना.-दोन्ही तीर; दोन्ही बाजू; ही बाजू; उभय पक्ष.

इत्तंड (ಇತ್ತಂಡ) (क) ना.--शृंगापत्ति; अडचण; संकट; दोन्ही डगरी.

इत्तर (त्तेर) (ಇತ್ತರ [ತ್ತೆರ]) (क) ना.--दोन्ही रस्ते, दोन्ही ओळी; दोन्ही गल्ली.

इत्तिग (ಇತ್ತಿಗ) (क) ना.-'इत्तट' पहा.

इत्तु (ಇತ್ತು) (क) अ. दिल्यावर; देऊन; भूतकाळाचा प्रत्यय.

इत्थं (ಇತ್ಥಂ) (सं) अ.-असें, या प्रकारें.

इत्यर्थ (ಇತ್ಯರ್ಥ) (सं) ना.-निर्णय; तात्पर्य; सारांश.

इदक्को (ಇದಕ್ಕೊ) (क) अ.-'इक्को' पहा.

इदानीं (ಇದಾನೀಂ) (सं) अ.-आतां; सद्यः; यापुढें.

इदिर् (ಇದಿರ್) (क) अ.-'एदुरु' पहा.

—इडु (—ಇಡು) (क) धा.-स्पर्धा लावणें; बारीकसारीक पाहणें; ताडून पाहणें.

इदिरिलि (ಇದಿರಿಲಿ) (क) ना.-एकसारखा; असमान; एकुलता एक.

इदिरिसु (चु) (ಇದಿರಿಸು [ಚು]) (क) धा.-अडकवणे; थोपविणें; विरोध करणें; थांबून धरणें; हरकत घेणें.

इदिरुत्तर (ಇದಿರುತ್ತರ) (क) ना.-निराकरण; तोंडावर सांगणें; हमरीतुमरीवर येणें; समोरासमोर बोलणें.

इद्देसे (ಇದ್ದೆಸೆ) (क) ना.-दोन्ही दिशा, दोन्ही टोकें.

इद्ध (ध्य) (ಇದ್ಧ [ಇಧ್ಯ]) (सं) वि.-उज्ज्वल, पेटणारे. (सं) ना.-शेणी, गोवरी; लाकूड; यज्ञकाष्ठ; प्रकाश; आश्चर्य, निर्मलता.

इन (ಇನ) (सं) ना.--पति; नवरा; मालक; सूर्य.

इनं (ಇನಂ) (क) अ.-पर्यंत; पावेतों.

इनकुल (ಇನಕುಲ) (सं) ना.-सूर्यवंश.

इनरिपु (ಇನರಿಪು) (सं) ना.--राहु; केतु; सूर्यवैरी.

इनसुत (ಇನಸುತ) (सं) ना.--सूर्यपुत्र, कर्ण.

इनि (ಇನಿ) (क) वि.--गोड; रुचकर; मधुर; मनोहर.

इनितु (तु) सु (ಇನಿತು [ತು] ಸು) (क) वि.--एवढें; इतकें; थोडें; अल्प.

इनितुट्ट (ಇನಿತುಟ್ಟು) (क) अ.--एवढेंच, इतकेंच, एवढ्यावर.

इनिदु (ಇನಿದು) (क) वि.-'इनि' पहा.

इनिदुकंपु (ಇನಿದುಕಂಪು) (क) ना.-सुवास; मधुरवास.

इनिबर् (रू) (ಇನಿಬರ್ [ರು]) (क) ना.-एवढें सर्व; एवढे लोक.

इनि (ने) य (ಇನಿ [ನೆ] ಯ) (क) ना.--पति; वल्लभ; प्रियसखा; प्रेम; नवरा.

इनियळ्(ळ) (ಇನಿಯಳ್ [ಳು]) (क) ना.-प्रिया; कांता; प्रियपात्र.

इनिवण् (ಇನಿವಣ್) (क) ना.-गोड फळ; पक्व मधुरफळ.

इनिवातु (ಇನಿವಾತು) (क) ना.-मधुर बोल; सुभाषित; लाडीगोडी; प्रेमालाप.

इनिविरि (ಇನಿವಿರಿ) (क) ना.-कल्याण; संतोष; सुख; गोडी. (क) धा.--फोडणें; अलग करणें; विरह होणें.

इनिविरिदु (ಇನಿವಿರಿದು) (क) वि.-विशाल; एवढें मोठें.

इनिविल् (ಇನಿವಿಲ್) (क) ना.--बाण; इक्षुचाप.

इनिविल्ल (ಇನಿವಿಲ್ಲ) (क) ना.--इक्षुचाप; मदन; काम;

इनिसु (ಇನಿಸು) (क) वि.-'इनितु' पहा.

इंत (ಇಂತ) (क) अ.-अधिक्यार्थी प्रत्यय.

इंतह (ಇಂತಹ) (क) वि.-असें; या प्रकारचें; असलें.

इंतु (ಇಂತು) (क) अ.-कसें ? म्हणजे.

इंतुट्ट (ಇಂತುಟ್ಟು) (क) अ.-इतकें होतांच; एवढें होऊन; याप्रमाणें; असें.

इंद (दं) (ಇಂದ[ದಂ]) (क) अ.-पर्यंत; अधिकारार्थी प्रत्यय.

इंदगि (ಇಂದಗಿ) (सं) ना.-इंद्रजित्

इंदाळ (ಇಂದಾಳ) (क) वि.-मागून चढाई करणारा.

इंदिंदिर (ಇಂದಿಂದಿರ) (क) ना.-भुंगा, भ्रमर.

इंदिर (ಇಂದಿರ) (सं) ना.-इंद्र; देवस्वामी; देवांचा राजा.

इंदिरविल् (ಇಂದಿರವಿಲ್) (सं) ना.-इंद्रधनुष्य; पर्जन्यधनु.

इंदिरा(रे) (ಇಂದಿರಾ [ರೆ]) (सं) ना.-महालक्ष्मी; ऐश्वर्यशालिनी.

इंदिराज (ಇಂದಿರಾಜ) (सं) ना.-रामाचें आयुध.

—अस्त्र (—ಅಸ್ತ್ರ) (सं) ना.-काम; कमल; पुष्पबाण.

इंदिरापति (ಇಂದಿರಾಪತಿ) लक्ष्मीपति; विष्णु.

इंदीवर (ಇಂದೀವರ) (सं) ना.-नील कमल.

इंदीवरेक्षणे (ಇಂದೀವರೇಕ್ಷಣೆ) (सं) ना.-नील कमलाक्षी.

इंदु (ಇಂದು) (सं) ना.-चंद्र; शशी. (क) अ.-आज; यावेळीं.

इंदुकळे (ಇಂದುಕಳೆ) (सं) ना.-चंद्रकला; चंद्रप्रकाश.

इंदुकांत (ಇಂದುಕಾಂತ) (सं) ना.-चंद्रकांतमणि; अमृतशिला.

इंदुचूड (जूट) (ಇಂದುಚೂಡ [ಜೂಟ]) (सं) ना.-चंद्रमौली; शिव.

इंदुज (जि) (ಇಂದುಜ [ಜಿ]) (सं) ना.-चंद्रपुत्र; बुध.

इंदुजनक (ಇಂದುಜನಕ) (सं) ना-चंद्रपिता; समुद्र; अत्रिऋषि.

इंदुधर (ಇಂದುಧರ) (सं) ना.–चंद्रशेखर; शकर.
इंदुपुत्र (ಇಂದುಪುತ್ರ) (सं) ना.–'इंदुज' पहा.
इंदुमणि (ಇಂದುಮಣಿ) (सं) ना.–चंद्रकांत मणि; स्फटिक; पांढरा दगड.
इंदुमंडल (ಇಂದುಮಂಡಲ) (सं) ना.–चंद्रबिंब; चंद्रमंडल.
इंदुमति (ಇಂದುಮತಿ) (सं) ना·–पूर्णिमा; पूर्णचंद्र; अजराजाची पत्नि.
इंदुमुखी (ಇಂದುಮುಖಿ) (सं) ना.–चंद्रमुखी, चंद्रानना.
इंदुरेखे (ಇಂದುರೇಖೆ) (सं) ना.–चंद्ररेखा; शुक्लपक्षींच्या प्रारंभीची चंद्रकोर.
इंदुवार (ಇಂದುವಾರ) (सं) ना.–सोमवार; चंद्रवासर.
इंदुहास (ಇಂದುಹಾಸ) (सं) ना.–चंद्रहास.
इंदूपल (ಇಂದೂಪಲ) (सं) ना,–चंद्रकांत; (उपल = मणि)
इंदोवर् (ಇಂದೊವರ್) (क) ना.–कटु मधुर; रुचकर; गोड.
इंदोळे (ಇಂದೊಳೆ) (क) ना.–भ्रमर; भुंगा.
इंद्र (ಇಂದ್ರ) (सं) ना.–पूर्वदिशेचा स्वामी; राजकुमार, मालक.
(सं) वि.–अत्युत्तम; श्रेष्ठ.
इंद्रकील (ಇಂದ್ರಕೀಲ) (सं) ना.–एक पर्वत.
इंद्रकोश (ಇಂದ್ರಕೋಶ) (सं) ना.–चंद्रशिला; कट्टा; आवार.
इंद्रगोप (ಇಂದ್ರಗೋಪ) (सं) ना.–गांडुळ, काजू; सोमकिडा, गोम.
इंद्रचाप (ಇಂದ್ರಚಾಪ) (सं) ना.–इंद्रधनुष्य; पर्जन्यबाण.
इंद्रज (ಇಂದ್ರಜ) (सं) ना.–इंद्रपुत्र; अर्जुन; जयंत.
इंद्रजाल (ಇಂದ್ರಜಾಲ) (सं) ना.–जादूटोणा, षड्यंत्र, फसवाफसवी; फसवणूक; कपट.
इंद्रजित् (तु) (ಇಂದ್ರಜಿತ್ [ತು]) (सं) ना.–इंद्राला जिंकणारा; रावणपुत्र.
इंद्रदिक (ಇಂದ್ರದಿಕ್) (सं) ना.–पूर्वदिशा; उदय.
इंद्रद्युम्न (ಇಂದ್ರದ್ಯುಮ್ನ) (सं) ना.–भरतपुत्र; पांडवाचा हितैषी ऋषि.
इंद्रधनु (ಇಂದ್ರಧನು) (सं) ना.–'इंद्रचाप' पहा.
इंद्रनील (ಇಂದ್ರನೀಲ) (सं) ना.–नीलरत्न; नीळ; निळ्या रंगाचें रत्न.
इंद्रप्रस्थ (ಇಂದ್ರಪ್ರಸ್ಥ) (सं) ना.–पांडवांची राजधानी.
इंद्रमणि (ಇಂದ್ರಮಣಿ) (सं) ना.–'इंद्रनील' पहा.
इंद्रलोक (ಇಂದ್ರಲೋಕ) (सं) ना.–स्वर्ग; देवलोक.
इंद्रवर्म (ಇಂದ್ರವರ್ಮ) (सं) ना.–पांडवस्नेही राजा.
इंद्रवारण (ಇಂದ್ರವಾರಣ) (सं) ना.–ऐरावत; सात सोंडांचा हत्ती.
इंद्रसेन (ಇಂದ್ರಸೇನ) (सं) ना.–नळराजाचा पुत्र.
इंद्रसेने (ಇಂದ್ರಸೇನೆ) (सं) ना.–नळराजाची कन्या.

इंद्राणि (ಇಂದ್ರಾಣಿ) (सं) ना.–इंद्रपत्नि; शची देवी; वृक्ष विशेष; रति; भारती; दुर्गा; किरण; पंचेंद्रियें.
इंद्रानुज (ಇಂದ್ರಾನುಜ) (सं) ना.–उपेंद्र; विष्णु; कृष्ण.
इंद्रायुध (ಇಂದ್ರಾಯುಧ) (सं) ना.–वज्र; इंद्राचे धनुष्य; एक जातीचा घोडा.
इंद्रारि (ಇಂದ್ರಾರಿ) (सं) ना.–वृत्रासुर.
इंद्रावरज (ಇಂದ್ರಾವರಜ) (सं) ना.–'इंद्रानुज' पहा·
इंद्रियग्राम (ಇಂದ್ರಿಯಗ್ರಾಮ) (सं) ना.–अवयवसंघ.
इंद्रियनिग्रह (ಇಂದ್ರಿಯನಿಗ್ರಹ) (सं) ना.–संयम; वासनानिरोध; इंद्रियें ताब्यांत ठेवणें.
इंद्रे (ಇಂದ್ರೆ) (सं) ना.–इंद्राणि; शचीदेवी.
इंद्रेभ (ಇಂದ್ರೇಭ) (सं) ना.–ऐरावत; गजेंद्र; पुंडरीक; कमल.
इंधन (ಇಂಧನ) (सं) ना.–सरपण; जळण; जळाऊ लाकूड; जाळ.
इन्नम् (ಇನ್ನಮ್) (क) ना.–अशा प्रकारचें; असें असें.
इन्नर (ಇನ್ನರ) (क) वि.–असलें; अशा प्रकारचें.
इन्नवु (ಇನ್ನವು) (क) वि.–असलें; याप्रकारचे.
इन्नु (ಇನ್ನು) (क) अ.–नंतर; आतां; आणखीन; यापुढें.
इन्नुणिसु (ಇನ್ನುಣಿಸು) (क) ना.–रुचकर भोजन; गोडधोड; पक्वान्न.
इन्नेगं (ಇನ್ನೆಗಂ) (क) अ.–इतक्यात; येथपर्यंत.
इन्नेवरं (बरं) (ಇನ್ನೆವರಂ [ಬರಂ]) (क) अ.–आतांपर्यंत; येथवर.
इप्प (ಇಪ್ಪ) (क) वि.–इह, या लोकीचा; मर्त्यलोकीचा.
इप्पुदु (ಇಪ್ಪುದು) (क) ना.–अस्तित्व, हयात.
इप्पे (ಇಪ್ಪೆ) (क) धा.–राहणें; असणें.
इब्बगे (ಇಬ್ಬಗೆ) (क) ना.–दोन्ही प्रकार; द्रोह करणें.
इब्बदि (ಇಬ್ಬದಿ) (क) ना.–दोन्ही बाजू; दोन्ही तट; उभय किनारे.
इब्बनि (ब्नि) (ಇಬ್ಬನಿ [ಬ್ನಿ] (क) ना.–धुकें; हिम.
इभ (ಇಭ) (सं) ना.–हत्ती; गज; ऐरावत.
इभगति (गमने) (ಇಭಗತಿ) [ಗಮನೆ] (सं) ना.–गजगामिनी; गजगति; मंदगति.
इभपुर (नगर) (ಇಭಪುರ [ನಗರ]) (सं) ना.–हस्तिनापूर.
इभमुख(वक्त्र) (ಇಭಮುಖ [ವಕ್ತ್ರ]) (सं) ना.–गजानन; गजवदन, गणपति
इभवाहन (ಇಭವಾಹನ) (सं) ना.–इंद्र; ऐरावताला ताब्यांत ठेवणारा.
इभवैरि (ಇಭವೈರಿ) (सं) ना.–सिंह; हत्तीचा शत्रु.
इभहस्त (ಇಭಹಸ್ತ) (सं) ना.–सोंड.
इभी (ಇಭೀ) (सं) ना.–हत्तीण.

इभ्य (ಇಭ್ಯ) (सं) वि.–श्रीमंत; संपत्तिमान; गजांतलक्ष्मी असलेला; गर्भश्रीमंत.

इमरिसु (ಇಮರಿಸು) (क) धा.–निवडणें; दाबणें; जिरवणें; वाळवणें.

इमरू (ಇಮರು) (क) धा.–दाबणें; वाळणें; तापणें; वाटणें, धूमणें; धुमसणें.

इमारतु (ಇಮಾರತು) (अ. दे) ना.–प्रासाद; वाडा, इमला.

इमे (ಇಮೆ) (क) ना.–पापणी.

इंपु (ಇಂಪು) (क) ना.–माधुरी, गोडी, रम्यता; सौंदर्य; शोभा.

इंपुडरू (ಇಂಪುಡರು) (क) धा.–शोभा वाढविणें; सुशोभित करणें.

इंपुपडे (ಇಂಪುಪಡೆ) (क) धा.–गोड होणे; मनोहर बनणें.

इंपेसे (ಇಂಪೆಸೆ) (क) धा.–मनोहरता व्यक्त करणें; सौंदर्य प्रगट करणें.

इंब (ಇಂಬ) (क) ना.–विस्तार; रुंदी; अवयव; मऊ फळ.

इंबट्टुबरु (ಇಂಬಟ್ಟುಬರು) (क) धा.–मान्य करणें; कबूल करणें; सहमत होणें.

इंबळ (ಇಂಬಳ) (क) ना.–जमीन; भूमि.

इंबळिक्के (ಇಂಬಳಿಕ್ಕೆ) (क) अ.–यानंतर.

इंबागु (ಇಂಬಾಗು) (क) धा.–रुंद होणें; आश्रय देणें; साह्य करणें.

इंबिडिसु (ಇಂಬಿಡಿಸು) (क) धा.–विस्तार पावणें; रुंदावणें.

इंबु (ಇಂಬು) (क) ना.–घर; निवास; आश्रय; विस्तार; स्थिति.

इंबेळसु (क) (ಇಂಬೆಳಸು) (क) ना.–सुपीकता, उत्तम पीक.

इम्मडि (ಇಮ್ಮಡಿ) (क) ना.–दुप्पट.

इम्म (म्मे) ने (ಇಮ್ಮ [ಮ್ಮೆ] ನೆ) (क) अ.–मधुरपणें; गोडीगुलाबीनें.

इम्मावु (ಇಮ್ಮಾವು) (क) ना.–गोड आंबा; रसाळ आंबा.

इम्मिगिलु (ಇಮ್ಮಿಗಿಲು) (क) वि.–दुप्पट; आधिक्य.

इम्मिदळ् (ಇಮ್ಮಿದಳ್) (क) ना.–सुंदर स्त्री.

इम्मु (ಇಮ್ಮು) (क) ना.–माधुरी; सुरुची; गोडी.

इम्मे (ಇಮ್ಮೆ) (क) अ.–दोनदा; दुबार; दुवक्त.

इम्मेय् (ಇಮ್ಮೆಯ್) (क) ना.–दोन्ही अंगे.

इम्मेयगाणिके (ಇಮ್ಮೆಯ್‌ಗಾಣಿಕೆ) (क) ना.–शरीराची दोन्ही अंगें दिसणें.

इम्मेय्‌जोंडु ಇಮ್ಮೆಯ್‌ಜೋಂಡು) (क) ना.–दुहेरी कवच.

इयत् (ಇಯತ್) (सं) वि.–एवढें; याप्रतीचें.

इर (ಇರ) (क) धा.–असणें; उरणें; पाय मागें घेणें; विलंब करणें (क) ना.–एक आदेश.

—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–विलंब करणें; थांबवणें; अस्तित्व राखणें.

इरकु (ಇರಕು) (क) ना.–अडचण; कोंडी.

—इसु (—ಇಸು) (क) धा. अडचणींत आणणें; कात्रीत पकडणें.

इरके (ಇರಕೆ) (क) ना.–'इक्के' पहा.

इरचलु (ಇರಚಲು) (क) ना.–बारीक पाऊस; बुरबूर; पावसाचे तुषार.

इरल् (ಇರಲ್) (क) धा.–जिवंत असणें; जीवित राहणें.

इरवंति (तिगे) (ಇರವಂತಿ [ತಿಗೆ]) (क) ना.–पुष्पविशेष.

इरवु (ಇರವು) (क) ना.–अस्तित्व; स्थिति; आधार; रीति.

इरा (ಇರಾ) (सं) ना.–भूमि; भाषण; वाग्देवि; वाणी; आहार; सराई.

—ईश (—ಈಶ) (सं) ना.–विष्णु; गणेश; वागीश.

—चर (—ಚರ) (सं) ना. गारांचा पाऊस; शिलावृष्टि.

—वंत (—ವಂತ (क) ना.–महासागर.

इरि (ಇರಿ) (क) धा.–टोचणे; मारणें; खून करणें; अंगावर जाणे.

इरिकुळि (ಇರಿಕುಳಿ) (क) वि.–मारका; अंगावर जाणारा.

इरिके (ಇರಿಕೆ) (क) ना.–सुरळी, सर्पाचें वेटोळें.

इरिंकु (ಇರಿಂಕು) (क) धा.–मारणें; अंगावर जाणें; उसकटणें.

इरिचलु (सलु) (ಇರಿಚಲು [ಸಲು]) (क) ना.–पावसाचे शिंतोडे; बुरबुर.

इरित (ಇರಿತ) (क) ना.–राहणें; अस्तित्त्व.

इरिविट्ट (ಇರಿವಿಟ್ಟು) (क) ना.–सेवा, नोकरी; चाकरी.

इरिविडु (ಇರಿವಿಡು) (क) धा.–धार धरणें; ओतणें.

इरिसिलु (ಇರಿಸಿಲು) (क) ना.–वन्य पशु धरण्याचा खड्डा; सापळा; हत्ती, वाघ यांना धरण्याचें ठिकाण.

इरिसु (ಇರಿಸು) (क) धा.–ठेवणें, ठार मारविणें.

इरु (ಇರು) (क) धा.–राहणें; जगणें; आसरा घेणें.

इरुकु (रुंकु) (ಇರುಕು [ರುಂಕು]) (क) धा.–दाबून धरणें; पिळणें; करकचून बांधणें.

(क) ना.–संकट; अडचण;

कोंडी, गंडांतर.

इरुपे (रुंपे) (ಇರುಪೆ [ರುಂಪೆ]) (क) ना.–मुंगी; पिपीलिका.

इरुबु (रुंबु)(ಇರುಬು [ರುಂಬು]) (क) ना. खड्डा; 'इरिसिलु' पहा

इरुबे (ಇರುಬೆ) (क) ना.–समूह; दाटण; गर्दी.

इरुवंतिगे (ಇರುವಂತಿಗೆ) (क) ना.–'इरवंति' पहा.

इरुवार (ಇರುವಾರ) (क) ना.–दुप्पट; दोन्ही भाग; पिकाचा चतुर्थांश, चौथाई.

(क) अ.–पुनः; दुबारा.

इरुसलु (ಇರುಸಲು) (क) ना.–'इरिचलु' पहा.

इरुळु (ಇರುಳು) (क) ना.–रात्र.

इरुहु (ಇರುಹು) (क) ना.–अस्तित्व; वास; राहणें; वास्तव्य.

इरुहे (ಇರುಹೆ) (क) ना.—'इरुपे' पहा.
इर्कट्टु (ಇರ್ಕಟ್ಟು) (क) ना.—विकट स्थिति; संकटावस्था.
इर्किसु (ಇರ್ಕಿಸು) (क) धा.—मारणें; खून करणें; दाबणें; पिळणें.
इर्कु (ಇರ್ಕು) (क) धा.—दाबणें; पिळणें; कोंडणें; चिमटणें; मारणें. (क) ना.—खून; नाश.
इर्के (ಇರ್ಕೆ) (क) ना. निवास; भूमि; पक्षी.
इर्चिंडि (ಇರ್ಚಿಂಡಿ) (क) धा.—चोपणें; मारणें; खेचणें; ओढणें.
इर्चु (ಇರ್ಚು) (क) धा.—'इरिसु' पहा.
इर्तंड (ಇರ್ತಂಡ) (क) ना—'इतंड' पहा.
इर्तर (ಇರ್ತರ) (क) ना.—'इत्तर' पहा.
इर्तेर (ಇರ್ತೆರ) (क) ना.—दोन्ही प्रकार; उभय पद्धति; दोरीति.
इर्पु (ಇರ್ಪು) (क) ना.—रस; गोडी; अस्तित्त्व.
इर्पु कुंदु (ಇರ್ಪುಕುಂದು) (क) धा. दाबणें; वाळणें; रसहीन होणें; सुकणें.
इर्पोडु (ಇರ್ಪೊಡು) 'इर्पुकुंदु' पहा.
इर्बल (ಇರ್ಬಲ) (क) ना.—दोन्ही पक्षांचें सैन्य.
इर्म (ईर्म) (ಇರ್ಮು [ಈರ್ಮು]) (क) ना.—जखम; क्षौर; हजामत.
इर्मकार (ಇರ್ಮುಕಾರ) (क) ना.—हजाम; नापिक; कारागीर.
इर्मे (ಇರ್ಮೆ) (क) ना.—सौंदर्य; इच्छा; चांगुलपणा; मनोहारिता.
(क) अ—दोनदां; दुबारा; दोन वेळां.
इर्वर् (ಇರ್ವರ್) (क) वि—दोघे.
इल् (ल) (ಇಲ್ [ಲ]) (क) ना.—घर; स्थळ; वास; आश्रय
इला (ಇಲಾ) (सं) ना.—भूमि; जमीन; पशु; शब्द.
—अधिप (—ಅಧಿಪ) (सं) ना.—राजा; भूमिपाल.
—पुत्री (—ಪುತ್ರೀ) (सं) ना.—सीता.
इलाभृत् (ಇಲಾಭೃತ್) (सं) ना.—राजा; पर्वत.
इलावृत (ಇಲಾವೃತ) (सं) ना.—प्राचीन प्रसिद्ध भूखंड.
इलि (ಇಲಿ) (क) अ.—येथील; येथलें.
(क) ना.—उंदीर; मूषक.
इलिदेर (ಇಲಿದೇರ) (क) ना—गणपति; मूषकवाहन.
इलिपाषाण (ಇಲಿಪಾಷಾಣ) (क) ना.—शंखपाषाण; उंदराचें विष.
इलिमिंचि (ಇಲಿಮಿಂಚಿ) (क) ना.—लिंबवृक्ष; सांखळी; जंजीर, शृंखला.
इलिल (ಇಲಿಲ) (सं) ना.—भरतपिता.
इल्ल (ಇಲ್ಲ) (क) अ.—निषेधात्मक अव्यय; नाहीं (क्रियापद).
इल्ल(ल्ला)ण (ಇಲ್ಲ [ಲ್ಲಾ] ಣ) (क) ना.—धूर; शाई; काजळ; अंधार; कोष्टी; विणकर.

इल्लमें (वे) (ಇಲ್ಲಮೆಂ [ವೆ]) (क) ना.—अभाव; नास्तित्व; अनुपस्थिति.
(क) अ.—अथवा.
इल्वल (ಇಲ್ವಲ) (सं) ना.—वातापी राक्षसाचा भाऊ; आतापी.
इशारे (ಇಶಾರೆ) (अ. दे) ना.—सूचना; इषारा; सल्ला.
इशा(षा)रे (ಇಶಾ [ಷಾ] ರೆ) (अ. दे) ना.—खूण; निशाणी; पूर्वसूचना.
इशी(षी)के (ಇಶೀ [ಷೀ] ಕೆ) (सं) ना.—रंगाऱ्याचा कुंचला; बाण.
इषु (ಇಷು) (सं.) ना.—बाण; अस्त्र.
—आसन (—ಆಸನ) (सं) ना.—शरासन; भाता; शरपंजर.
इषुधि (ಇಷುಧಿ) (सं) ना.—भाता; बाणांचा साठा; शरसंग्रह.
इष्ट (ಇಷ್ಟ) (सं) वि.—इच्छित; वांछित.
(सं) ना.—इच्छा; वासना; प्रेम; कामना; पति.
इष्टके (ಇಷ್ಟಕೆ) (सं) ना.—वीट.
इष्टगंध (ಇಷ್ಟಗಂಧ) (सं) वि.—सुगंध; सुवासिक.
इष्टदेवते (ಇಷ್ಟದೇವತೆ) (सं) ना.—कुलदेवता; पावणारी देवता.
इष्टमित्र (ಇಷ್ಟಮಿತ್ರ) (सं) ना.—सखेसोयरे; मित्रपरिवार; सोबती; परिचित; मित्र.
इष्टरु (ಇಷ್ಟರು) (सं) ना.—आप्त; आवडतीं माणसें; मित्रगण.
इष्टलिंग (ಇಷ್ಟಲಿಂಗ) (सं) ना.—वीर शैवाची लिंगमूर्ती.
इष्टव (ಇಷ್ಟವ) (सं) ना.—उपद्रव; पीडा; त्रास; दुःख.
इष्टसिद्धि (ಇಷ್ಟಸಿದ್ಧಿ) (सं) ना.—कार्याची सिद्धि; प्रयत्नाचें फळ.
इष्टानिष्ट (ಇಷ್ಟಾನಿಷ್ಟ) (सं) ना.—आवडनिवड; रुचिअरुचि; हिताहित; पसंती—नापसंती; शुभाशुभ.
इष्टापत्ति (ಇಷ್ಟಾಪತ್ತಿ) (सं) ना.—उद्देशसाधना; इच्छिलेलें संकट.
इष्टापूर्ति (ಇಷ್ಟಾಪೂರ್ತಿ) (सं) ना.—'इष्टापत्ति' पहा; इच्छासिद्धी; एक धार्मिक कृत्य; इच्छापूर्ति.
इष्टार्थ (ಇಷ್ಟಾರ್ಥ) (सं) ना.—मनोवांछा; इच्छित वस्तु; हेतुसिद्धि.
इष्टि (ಇಷ್ಟಿ) (सं) ना.—यज्ञ; इच्छा; आमंत्रण; आज्ञा; गडबड.
इष्टु (ಇಷ್ಟು) (क) वि.—थोडें; इतकें; अल्प; परिमाण.
(क) ना.—अस्त्र; बाण.
इष्टे (ಇಷ್ಟೆ) (सं) ना.—प्रिया; प्राणेश्वरी; दयिता.
इष्म (ष्म्य) (ಇಷ್ಮ [ಷ್ಮ್ಯ]) (सं) ना.—वसंतकाल; काम.
इष्वास (सन) (ಇಷ್ವಾಸ [ಸನ]) (सं) ना.—भाता, शरासन.
इसबु (ಇಸಬು) (क) ना.—इसब; चर्मरोग.
इ (ई) सिकोळ् (ಇ [ಈ] ಸಿಕೊಳ್) (क) धा.—काढून घेणें; उपटणें; हिसकावणें; मागून घेणें.

इसु (ಇಸು) (क) धा. – बाण मारणें; बाण सोडणें.
(क) अ – धातूचा प्रेरणार्थी प्रत्यय.
इसुगे (ಇಸುಗೆ) (क) ना. बाणमार; बाणफेक.
इसुवेस (ಇಸುವೆಸ) (क) ना. – आज्ञापित कार्य; निरोपित काम; सोपवलेलें काम; सांगकाम.
इह (ಇಹ) (सं) वि. – इहलोकीचें; पार्थिव; अस्तित्व.
इहलोक (ಇಹಲೋಕ) (सं) वि. – हा लोक; भूलोक; मर्त्यलोक.
इहगे (हंगे) (ಇಹಗೆ [ಹಂಗೆ]) (क) अ. – असें; या पद्धतीनें
(सं) ना. – जीवित्व; अस्तित्व.
इहत्र (ಇಹತ್ರ) (सं) अ. – या लोकीं; येथील; इकडे.
इहुदु (ಇಹುದು) (क) अ. – राहू दे तर.
इहेनु (ಇಹೆನು) (क) अ. – राहीन; राहतों; जगतों.
इळ् (ಇಳ್) (क) धा. – ओढणें; फरफटणें; दरदर ओढणें.
इळ् (ळु) कलु (ಇಳ್ [ಳು] ಕಲು) (क) ना. – उतार; घसरगुंडी; पाणी.
इळानाडि (ಇಳಾನಾಡಿ) (सं) ना. – इळा नामक नाडी; नागपुरी.
इळि (ಇಳಿ) (क) धा. खाली उतरणें; रोडणें; वाळणें.
(क) ना. – हीनता; संपूर्णता; विळी.
इळिकेय् (ಇಳಿಕೆಯ್) (क) धा. – तिरस्कार करणें; अवमानणें; पाणउतारा करणें.
इळिकेपडे (ಇಳಿಕೆಪಡೆ) (क) ना. – तिरस्कार; अपमान; पाणउतारा; धिक्कार.
इळि (ळि) के (ಇಳಿ [ಳಿ] ಕೆ) (क) ना. – क्षीणता; हीनता; दैन्य; गरिबी; अपमान; मानहानि.
इळित (ಇಳಿತ) (क) ना. – अशक्तपणा, उतार.
इळिदु (ಇಳಿದು) (क) अ. – खालीं येऊन.
(क) वि. – क्षीण; दीन.
(क) ना. – दुःख, दुस्थिति.
इळिमुळुगु (ಇಳಿಮುಳುಗು) (क) धा. – पूर्ण बुडणें; नाश पावणे.
इळिपु (सु) (ಇಳಿಪು [ಸು]) (क) धा. – खालीं ओढणें; निंदणें; अपमानित करणें.
अळिहु (ಇಳಿಹು) (क) धा. – 'इळिपु' पहा.
इळिहोत्तु (ಇಳಿಹೊತ್ತು) (क) ना. – अपराण्ह; उतरत्या उन्हाचा समय; दोनप्रहरपासून सायंकाळपर्यंतचा काळ.
इळु (ಇಳು) (क) धा. – टोचणें.
इळे (ಇಳೆ) (सं) ना. – इळा नाडी; भूमि.
—आण्म (—ಆಣ್ಮ) (सं) ना. – स्वामी; मालक; भूपति.
इळ्कल (ಇಳ್ಕಲ) (क) ना. – 'इकुळ' पहा.
इळ्कुळिगोळ (ಇಳ್ಕುಳಿಗೊಳ) (क) धा. – ओढणें; फरफटणें.
इळ्दुवरि (ಇಳ್ದುವರಿ) (क) ना. – चिरफाड; ओढाताण.

ई

ई (ಈ) (क) ना. – कन्नड मूळाक्षर मालेतील ४ थें अक्षर. समीपदर्शक सर्वनाम हा, ही, हें; कामदेव; दुःख; राग; विवेक; आव्हान.
(क) धा. – देणें; ठेवणें; विणें.
(सं) धा. – जाणें; प्रकाशणें; इच्छिणें; खाणें; मागणें; गर्भधारण करणें.
ईयु (ಈಯು) (क) धा. – 'ई' पाहा.
ईं (ಈಂ) (क) वि. – गोड, रुचकर.
ईके (ಈಕೆ) (क) ना. – ही स्त्री.
ईक्षक (ಈಕ್ಷಕ) (सं) ना. – प्रेक्षक; टेहळ्या; परीक्षक; तपासणारा; निरीक्षक.
ईक्षण (ಈಕ್ಷಣ) (सं) ना. – पाणी; डोळा; दृश्य.
(क) अ. – आतांच; या क्षणीं.
ईक्षणिक (ಈಕ್ಷಣಿಕ) (सं) ना. – भविष्यवादी; ज्योतिषी; अदृष्ट सांगणारा.
ईक्षणिके (ಈಕ್ಷಣಿಕೆ) (सं) ना. – भविष्य सांगणारी; ज्योतिषी स्त्री.
ईक्षित (ಈಕ್ಷಿತ) (सं) वि. – पाहिलेलें; ग्रहीत; समजलेलें; उघड झालेलें.
ईक्षिसु (ಈಕ್ಷಿಸು) (क) धा. – पाहणें; परीक्षिणें; विचार करणें.
ईक्षे (क्षा) (ಈಕ್ಷೆ [ಕ್ಷಾ]) (सं) ना. – विचार; समजूत; दृश्य; डोळा; उद्देश; लक्ष; वेध्य.
ईक्ष्य (ಈಕ್ಷ್ಯ) (सं) वि. – लक्ष्य; प्रेक्षणीय; वेध्य.
ईग (गडु) (ಈಗ (ಗಡು) (क) अ. – यावेळीं; आतां; आज.
ईगडी (ळि) (न) (ಈಗಡಿ) [ಳಿ] (ನ) (क) वि. – आताचें; या घटकेचें; वर्तमानकालीन.
ईगळ् (ಈಗಳ್) (क) अ. – 'ईगे' पहा.
ईगे (ಈಗೆ) (क) अ. – लागलीच; ताबडतोब.
ईग्गे (गिगे) (ಈಗ್ಗೆ [ಗಿಗೆ]) (क) अ. – याकाळी; यावेळीं; आतां.
ईंगडल् (ಈಂಗಡಲ್) (क) ना. – 'इंगडल' पहा; क्षीरसागर; दुग्धसमुद्र.
ईचर (ಈಚರ) (क) ना. – मधुरध्वनी; सुस्वर; गोड आवाज.
ईचल् (लु) (ಈಚಲ್ [ಲು]) (क) ना. – ताडवृक्ष; शिंदीचे झाड; गांधीलमाशी.

ईंचु(सु); ईचु (ಈಚು [ಸು]);(ಈಂಚು) (क) वि. – कोमजलेले; शिळे; बासे; वाळलेलें; झडलेलें. (क) ना. – दांडा; नांगराची मूठ; गाडीचा अग्रभाग.
ईचुवोगु (ಈಚುವೋಗು) (क) धा. – रसहीन होणें; वाळणें; बावणें; कोमेजणें.
ईचे (ಈಚೆ) (क) अ. – इकडे; या बाजूला; याकाळीं; सांप्रत; हल्लीं.
ईजु (ಈಜು) (क) धा. – पोहणें; तरणें; तरंगणें; अनुभवणें.
—गायि (—ಗಾಯಿ) } (क) ना. – पोहणें शिकतांना
—बुरुडे —(ಬುರುಡೆ) } वापरावयाचा भोपळा; सांगड.
ईटि (ಈಟಿ) (क) ना. – बरची; टोकदार आयुध.
ईट्टु (ಈಟ್ಟು) (क) वि. – 'इष्टु' पहा.
ईडागु (ಈಡಾಗು) (क) धा. – कारणीभूत होणें; पुरवठा होणं.
ईडाडु (ಈಡಾಡು) (क) धा. – भिरकावणें; फिरवून फेकणें; गोफण मारणें; विसकळणें; रेलचेल होणें; पुरेसें होणें.
ईडि (ಈಡಿ) (क) ना. – गोवरी; शेणी.
ईडित (ಈಡಿತ) (सं) वि. – गौरवित, वर्णित; प्रशंसित.
ईडिरि (ಈಡಿರಿ) (क) धा. ठोसा देणें; घाव घालणें; वेगानें पुढें जाणें; जोरानें ओढणें.
ईडु (ಈಡು) (क) ना. – जोड; लक्ष्य; गडीलावणी; वैरण; बंदुकीची दारू; छर्रे वगैरे; शक्ति; ऐश्वर्य; योग्यता.
—गार (—ಗಾರ) (क) वि. – बलिष्ठ; शक्तिमान्; खेळांतील म्होरक्या.
ईडुजोडु (पाडु) (ಈಡುಜೋಡು [ಪಾಡು]) (क) ना. – योग्य जोडीदार; तुल्यबल; अनुरूप जोड.
ईडे (ಈಡೆ) (सं) ना. – स्तुति; वर्णन; शिफारस; गौरव; वाखाणणी.
ईडेरिसु (ಈಡೇರಿಸು) (क) धा. – संपविणें; शेवटास नेणें; समाप्त करणें; पुरविणें.
ईडेरु (ಈಡೇರು) (क) धा. – सफल होणें; शिवणें; पोहोंचणें.
ईंदिसु (ಈಂಟಿಸು) (क) धा. – बसविणें; चिकटविणें; अडकविणें.
ईंटु (ಈಂಟು) (क) धा. – पिणें; सेवन करणें.
ईत (ಈತ) (क) ना. – हा मनुष्य; वीत; जन्म; बाळंतपण.
—गळ् (—ಗಳ್) (क) ना. – हीं माणसें.
ईति, ईतिबाधे (ಈತಿ, ಈತಿಬಾಧೆ) (क) ना. – दुष्काळ. टोळधाड वगैरेमुळें होणारे नुकसान; परराज्यापासून होणारा त्रास.
ईतु (ಈತು) (क) अ. – संशयार्थी नपुंसकलिंगी प्रत्यय.
ईदले (ಈದಲೆ) (क) अ. – इकडे; या बाजूस.
ईदृक्ता (ಈದೃಕ್ತಾ) (सं) वि. – या प्रकारची उन्नति; ईयत्ता; सारखेपणा.
ईदृष्(श) (ಈದೃಶ್ [ಶ]) (सं) वि. – या प्रकारचें; असें.
ईदोरेतु (ಈದೊರೆತು) (क) अ. – या प्रकारें; अशा रीतीनें.
ईन्(नु) (ಈನ್ [ನು]) (क) धा. – डोक्यावर देणें; चढविणें; भार घालणें; घाव घालणें; आड घालणें; झांकणें.
ईपि (ಈಪಿ) (क) ना. – माशाची घाण; मासळीची दुर्गंधी; ऊं; चिळस; उबालिखा.
ईप्सित (ಈಪ್ಸಿತ) (सं) वि. – इच्छित; वांछित.
(सं) ना. – इच्छा; आकांक्षा; वासना.
ईप्सितार्थ (ಈಪ್ಸಿತಾರ್ಥ) (सं) ना. – मनोवासना; इच्छित वस्तु.
इप्से(प्सा) (ಈಪ್ಸೆ [ಪ್ಸಾ]) (सं) ना. – आशा; इच्छा; वासना; कामना.
ईबु (ಈಬು) (क) ना. – अभाव; भेद; दोष.
ईयिसु (ಈಯಿಸು) (क) धा. – मिसळणें; जोडणें; प्रसवणें; विणें.
ईर् (ಈರ್) (क) वि. – दोन.
(क) धा. – ओढणें; फरपटणें.
ईर (ಈರ) (क) ना. – थंडी; हिम.
ईरडि (ಈರಡಿ) (क) ना. – द्विपाद; मनुष्य; पंक्ति.
ईरण (ಈರಣ) (सं) ना. – उचलून धरणें; पीळ; पाठिंबा; कारभार.
ईरणिगे (ಈರಣಿಗೆ) (क) ना. – फणी; विंचरून उवा काढणें.
ईरिण (ಈರಿಣ) (सं) ना. – अरण्य; नापीक जमीन; वैराण.
ईरित (ಈರಿತ) (सं) वि. – कथित; प्रेषित; प्रक्षिप्त; चोपलेलें.
ईरु (ಈರು) (क) धा. – ओढणें; खेचणे; हिसकणें.
ईरुळि (ಈರುಳ್ಳಿ) (क) ना. – कांदा; कंदर्प
ईरुहणिगे (ಈರುಹಣಿಗೆ) (क) ना. – उवा काढण्याची फणी.
ईरेळु (ಈರೇಳು) (क) वि. – चौदा (संख्या).
ईमन (ಈಮನ) (क) ना. – जखम; ठेच; क्षत; व्रण; ताप.
ईर्म (ಈರ್ಮ) (क) ना. – इर्म' पहा.
ईर्ये (ಈಯ್ರ್ಯೆ) (क) ना. – भटकंती; भ्रमंती.
ईर्षा (र्ष्या) लु (ಈರ್ಷಾ [ರ್ಷ್ಯಾ] ಲು) (सं) वि. – इर्षेबाज; मत्सरी; स्पर्धाळु; डोक्यांत ऊ असलेली स्त्री.
ईर्षे (र्ष्ये) (ಈರ್ಷೆ) [ರ್ಷ್ಯೆ]) (सं) ना. – मात्सर्य, पोटदुखी, स्पर्धा.
ईलागु (ಈಲಾಗು) (क) धा. – साधु होणें, दिवसांत असणें. (बाळंतपणापूर्वी)
—इसु (—ಇಸು) (क) धा. – 'ओग्गिसु' पहा.
ईलि (ळि) (ಈಲಿ [ಳಿ]) (सं) ना – विळी.
ईलिक (का) (ಈಲಿಕ [ಕಾ]) (क) ना. – 'इळिगे' पहा.
ईलु (ಈಲು) (क) ना – साधु होणें, ओढा, लगन, मीलन, ऋणानुबंध, आपुलकी.

ईवरु (ಈವರು) (क) अ.–आतांपर्यंत, थोडें पुढें.
ईवोत्तु (ಈವೊತ್ತು) (क) अ.–आज, यावेळीं.
ईश (ಈಶ) (सं) ना.–मालक, स्वामी, शिव, ईश्वर.
ईशान (ಈಶಾನ) (सं) ना.–शिव, अष्ट दिक्पालांपैकी एक; सूर्य; शमी, आपटा यासारखी सोन झाडें.
ईशानी (ಈಶಾನಿ) (सं) ना.–पार्वती, दुर्गा.
ईशान्य (ಈಶಾನ್ಯ) (सं) ना–उत्तर व पूर्व यामधील उपदिशा; शिव.
ईशावास्य (ಈಶಾವಾಸ್ಯ) (सं) ना.–दशोपनिषदापैकी एक उपनिषद्; ईशोपनिषद्.
ईशितव्य (ಈಶಿತವ್ಯ) (सं) वि.–पूजार्ह; अनुशासनीय.
ईशित्य (ಈಶಿತ್ಯ) (सं) ना.–स्वामी; यजमान; अनुशास्ता.
ईशित्व (ಈಶಿತ್ವ) (सं) ना.–स्वामित्व; यजमानकी; अनुशासन.
ईश्वरसद्म (ಈಶ್ವರಸದ್ಮ) (सं) ना.–देवालय; देवघर; देवस्थान.
ईश्वरि (ಈಶ್ವರಿ) (सं) ना.–पार्वती; शिवभवानी; मालकीण; यजमानीण; विषघ्न वनस्पति; ईश्वरमुळी.
ईषण (ಈಷಣ) (सं) ना.–अपेक्षा; वासना; शोध.
—त्रय (—ತ್ರಯ) (सं) ना.–सति-सुत-संपत्ति या तिहींची वासना.

ईषत् (ಈಷತ್) (सं) वि.–स्वल्प; थोडे; लहान; अंतर.
ईषा (षे) (ಈಷಾ [ಷೆ]) (सं) ना.–पोहणें; तरंगणें; नांगराचा दिंड.
ईस (सर) (ಈಸ [ಸರ]) (क) ना.–ईश्वर; देव.
ईसिकोळ् (ಈಸಿಕೊಳ್) (क) धा.–'इसिकोळ्' पहा
ईसु (ಈಸು) (क) धा.–विणें; जोडणें; पोहणें.
(क) ना.–नांगराचा तुंबा.
(क) वि.–एवढें; इतकें.
ईह (ಈಹ) (क) वि. मीलित; मिफाफ झालेलें; मिसळलेलें.
ईहा (ಈಹಾ) (सं) ना.–इच्छा; चेष्टा; उद्योग.
ईहामृग (ಈಹಾಮೃಗ) (सं) ना.–लांडगा; मृगजळ; रुपकभेद.
ईहित (ಈಹಿತ) (सं) वि.–अपेक्षित; शोधित; संपादित.
ईहे (ಈಹೆ) (सं) ना.–प्रयत्न; आशा; थकवा; इच्छा; स्पृहा.
ईळ् (ळु) (ಈಳ್ [ಳು]) (क) धा.–फाटणें; तडकणें; अपहार करणें; उपटणें.
कोळ्ळु (—ಕೊಳ್ಳು) (क) धा.–हिसकणें; जबरीनें काढून घेणें; अपहरण करणें.
ईळि (ಈಳಿ) (क) ना. अस्त्र, समूह, कान, निशाणी, ईश.
ईळिगे (ಈಳಿಗೆ) (क) ना. विळी, पाटाला बसवलेली विळी.
ईळे (ಈಳೆ) (क) ना. नारिंग, संत्रें, ईडलिंबु.

उ

उ (ಉ) (क) ना. कन्नड मूळाक्षरमालेतील ५ वें अक्षर; जुन्या
उं (ಉಂ) कानडींतील व्यंजनांत नामाला नवकन्नडमध्यें लागणारा प्रत्यय.
उक्कड (ಉಕ್ಕಡ) (क.) अ. समुच्चयवाचक अव्यय, आणि रुपांतर करतांना येणारें अंत्याक्षर.
उक (ಉಕ) (क) अ. शब्दाचे धातुसाधित करण्याचा एक प्रत्यय.
उक्कड (ಉಕ್ಕಡ) (क) वि. उत्कट, जास्तीचा; फाजील; अधिकचा; श्रेष्ठ.
(क) ना. शहराभोंवतीचा तट; देवडी; पहारेकऱ्याची चौकी; नाका; जकातनाका; डोण; पाणी ओढण्याच्या दोरीचा फास.
उक्कंद (ಉಕ್ಕಂದ) (क) वि. अधिक, पुष्कळ, दृढ.
(क) ना. वाव; सूड; वैपुल्य; उद्दंडता; दांडी.
उक्कलिसु (ಉಕ್ಕಲಿಸು) (क) धा. हातचें जाणें, भिणें, भयभीत होणें.
उक्कलु (ಉಕ್ಕಲು) (क) ना. विश्रांतिस्थल; व्यवस्था; वेळ.
उक्कळिके (ಉಕ್ಕಳಿಕೆ) (क) ना. आतुरतेनें पाहणें; व्याकुळ-दृष्टि; वियोग; भीति; लाट; विषाद; वासना; कमंडलु.

उक्कि (क्के) व. (ಉಕ್ಕಿ [ಕ್ಕೆ] ವ) (क) ना. फसवणूक, प्रमाद, कुत्सितपणा.
उक्कु (क्कुं) (ಉಕ್ಕು [ಕ್ಕುಂ]) (क) धा. उतूं येणें, वाढणें, चिरणें; पिणें; फुगणें.
(क) ना. मस्ती; तापवलेलें लोखंड; ठोकीव लोखंड; बुडबुडा, फेस.
उक्कडिसु (ಉಕ್ಕಡಿಸು) (क) धा. अधिकार गमावणें, शक्ति घालवणें.
उक्कुल (ಉಕ್ಕುಲ) (क) ना उन्नति, भरभराट, उत्कर्ष, गर्व, अहंभाव, ताठा.
उक्के (ಉಕ್ಕೆ) (क) ना. नांगरणी; बाकी; इत्यादि; शेष.
उक्केहोडे (ಉಕ್ಕೆಹೊಡೆ) (क) धा. नांगरणें; मारणें; राहणें.
उक्केव (ಉಕ್ಕೆವ) (क) ना. उत्सव; समारंभ; सण; उत्साह.
उक्केरु (ಉಕ್ಕೇರು) (क) धा. अधिक होणें; वरचढ होणें.
(क) ना. भरती; वाढ.
उक्त (ಉಕ್ತ) (सं) वि. बोललेलें; कथित; सांगितलेलें.
उक्ति (ಉಕ್ತಿ) (सं) ना. गोष्ट; भाषण; शब्द; सुभाषित, वचन.

उक्तिविद् (ಉಕ್ತಿವಿದ್) (सं) ना. कथेकरी, गोष्टीवेल्हाळ; वैय्याकरणी; गोष्टी सांगणारा.
उक्ष (ಉಕ್ಷ) (सं) ना. बैल; वृषभ. खोंड.
उक्षग (गमन) ಉಕ್ಷಗ [ಗಮನ] (सं) ना. नंदीवाहन; शंकर.
उक्षण (ಉಕ್ಷಣ) (सं) ना. प्रोक्षण; शिंपडणी; शिंतोडा; शिंपण.
उक्षतर (ಉಕ್ಷತರ) (सं) ना. बलाढ्य बैल, वळू, पोळ.
उक्षध्वज (ಉಕ್ಷಧ್ವಜ) (सं) ना. वृषभ; केतु; शंकर.
उखे (ಉಖೆ) (सं) ना. पात्र; मडकें; भांडें.
उग (ಉಗ) (क) ना पुल्लिंगी धातुसाधिताचा प्रत्यय.
उगड (ಉಗಡ) (क) वि.–'उत्कट' पहा.
उग्गड (डगे) (ಉಗ್ಗಡ [ಡಗೆ]) (क) ना.–स्तुतिपाठ; तोच तोच स्तुतिपाठ.
उगम (ಉಗಮ) (सं) ना.–जन्म, मूल, आदी, आरंभ.
उगरिसु (ಉಗರಿಸು) (क) धा.–उद्गारणें, उसासा देणें, दीर्घ श्वास सोडणें.
उगादि (ಉಗಾದಿ) (क) ना.–वर्षप्रतिपदा, गुढीपाडवा.
उगाभोग (ಉಗಾಭೋಗ) (सं) ना. भाट; एक गवई.
उगि (ಉಗಿ) (क) धा–तडकणें; फाटणें; चिरणें; बडवणें, जखम करणें; आंत ढकलणें; ओतणें; पडणें; चूर करणें; अपहार करणें; प्रवेश करविणें.
(क) ना.–कासव, हवा.
उगिपद (ಉಗಿಪದ) (क) ना.–अपहरण; लूट; धाड; लूटमार.
उगिबगि (बिगि) (ಉಗಿಬಗಿ [ಬಿಗಿ]) (क) धा–फोडणें; भेदणें; चिरणें.
उगिबंडि (ಉಗಿಬಂಡಿ) (क) ना.–आगगाडी; इंजिन.
उगिसु (ಉಗಿಸು) (क) धा.–फेकणें, ओतणें; शिरणें; बिघडवणें; सैल करणें.
उगु (ಉಗು) (क) धा.–ओतणें; सोडणें; फेकणें; पडणें; थुंकणें; चालू लागणें.
उगुरु (ಉಗುರು) (क) ना.–सोलण्याचें साधन; सांगाडा.
उगुरिसु (ಉಗುರಿಸು) (क) धा.–नखानें फाडणें; संपवणें, शेवटास लावणें; नखानें उकरणें.
उगुरुबेच्चगे (ಉಗುರುಬೆಚ್ಚಗೆ) (क) अ.–कोमटपणानें; शीतोष्णतेनें.
उगुळ (ಉಗುಳ) (क) धा.–थुंकणें; ओकारी काढणें; छी:थु करणें; तिरस्कारणें.
(क) ना.–लाळ; थुंकी; मुखरस.
उगे (ಉಗೆ) (क) अ.–चिरून; बाहेर पडून; ओतून.
उग्ग (ಉಗ್ಗ) (क) ना.–भांड्याच्या तोंडाला बांधलेली शिंकाळी; तोतरा.
उग्गड (ಉಗ್ಗಡ) (क) ना.–उत्कट; पीडा; अडचण; संकट.
उग्गडणे (ಉಗ್ಗಡಣೆ) (क) ना.–उद्घोषणा; स्तुति; गर्जना; ओरड.
उग्गडिसु (ಉಗ್ಗಡಿಸು) (क) धा.–जयजयकार करणें; घोषणा करणें; पुकारून सांगणें; 'उत्कटिसु' पहा.
उग्गार (ಉಗ್ಗಾರ) (क) ना.–उद्गार; अभिप्राय; मत.
उग्गु (ಉಗ್ಗು) (क) धा.–पाणी शिंपडणें; अडखळत बोलणें.
(क) ना.–तोतरेपणा; बोबडे बोल.
उग्र (ಉಗ್ರ) (सं) वि.–भयंकर; भीषण; क्रूर; उष्ण; तिखट; रागीट; तीव्र.
उग्रगंधे (ಉಗ್ರಗಂಧೆ) (सं) ना.–ओवा; अजवान; 'वजी' नामक वनस्पति (गंडमाळेवरील औषध); चाफा.
उग्रधन्व (ಉಗ್ರಧನ್ವ) (सं) ना.–इंद्र; उग्र धनुष्य हातीं ठेवणारा.
उग्रलोचन (ಉಗ್ರಲೋಚನ) (सं) ना.–शिव; अंगारनेत्र.
उग्रशासन (ಉಗ್ರಶಾಸನ) (सं) ना.–कठीण शिक्षा; दडपशाही; सक्तमजुरी; क्रूर कायदा.
उग्रश्रव (ಉಗ್ರಶ್ರವ) (सं) ना.–शीघ्रबुद्धि; रोमहर्ष मुनि.
उग्रसेन (ಉಗ್ರಸೇನ) (सं) ना.–कंसपिता.
उग्राण (ಉಗ್ರಾಣ) (क) ना.–वसुली करणारा; सामान संग्रह करण्याची जबाबदारी; कोठार; खजिना; कोठी.
उग्राणते (ಉಗ್ರಾಣತೆ) (क) ना.–अधिकोत्पत्ति; उठाव.
उग्राणि (ಉಗ್ರಾಣಿ) (क) ना.–वसुली करणारा; सेवक; तळवार; हरकाम्या.
उग्राणिसु (ಉಗ್ರಾಣಿಸು) (क) धा.–अतिशय होणें; अमाप होणें; वसूल करणें.
उग्रान्वय (ಉಗ್ರಾನ್ವಯ) (सं) ना.–उग्रसेनाचा वंश; भयंकर वंश.
उग्राहि (ಉಗ್ರಾಹಿ) (सं) ना.–कालसर्प; निशाचर; भयंकर
उघे (ಉಘೇ) (सं) अ.–वाहवा! भलें!
उंकी (ಉಂಕಿ) (क) ना.–पांजणी; सुताला खळ चढविण्याची क्रिया.
उंकिसु (ಉಂಕಿಸು) (क) धा.–परीक्षणें; लक्षपूर्वक पाहणें; निरीक्षणें; पांजणी करणें.
उंगुट (ಉಂಗುಟ) (क) ना.–अंगुष्ठ; पायाचा अंगठा.
उंगुरु (ಉಂಗುರು) (क) ना.–अंगठी; बोटांतील दागिना; अंगुलीयक,
उंगुरकूदलु (ಉಂಗುರಕೂದಲು) (क) ना.–कुरळकेस.
उंगुरबेरलु (ಉಂಗುರಬೆರಳು) (क) ना.–अनामिका; करांगुळीजवळचे बोट.
उच्चायिसु (ಉಚ್ಚಾಯಿಸು) (क) धा.–ओलांडणे, पार पडणें; निसटणें; वेळ काढणें. निभावून नेणें.

उचित (ಉಚಿತ) (सं.) वि.–योग्य; धर्मार्थ; संभावनित; समृद्ध; किरकोळ; वहिवाटीचे; अनुकूल.

उचितज्ञ (ಉಚಿತಜ್ಞ) (सं.) ना.–औचित्य जाणणारा; विवेकी; समजूतदार; जाणता; जाणकार.

उच्च (ಉಚ್ಚ) (सं.) वि.–श्रेष्ठ; उंच; उन्नत; गंभीर; वरच्या दर्जाचा.

उच्चंड (ಉಚ್ಚಂಡ) (सं) वि.–तीव्र; प्रचंड; उद्धट; बेताल; अविवेकी.

उच्चत् (ಉಚ್ಚತ್) (सं) वि.–वर उडणारा; भरारी मारणारा.

उच्चय (ಉಚ್ಚಯ) (सं) ना.–संग्रह; पुंजी; रास; निरी; लाट.

उच्चरण (ಉಚ್ಚರಣ) (सं) ना.–उच्चार.

(सं) धा.–बाहेर जाणें; वर जाणें; चढणें.

उच्चरित (ಉಚ್ಚರಿತ) (सं) वि.–दूर गेलेला; वर उडालेला; उच्चारलेला; बोललेला.

उच्चरिसु (ಉಚ್ಚರಿಸು) (क) धा.–सांगणें; बोलणें; म्हणणें; उच्चारणें.

उच्चल (ಉಚ್ಚಲ) (सं) ना.–मन; गृहीत गोष्ट; समजूत.

उच्चलत् (ಉಚ್ಚಲತ್) (सं) वि.–वर उडणारा, चढणारा.

उच्चलित ಉಚ್ಚಲಿತ (सं) वि.–उकळी फुटलेला, विभक्त, वर उडालेला, दूर गेलेला

उच्चालि(ळि)सु ಉಚ್ಚಾಲಿ [ಳಿ] ಸು (क) धा.–लिहिणें, बाहेर पडणें, वर चढणें, उकळणे, विभक्त होणें, घुसणें, पार पडणें, निसटणें, तुकडे तुकडे होणें.

उच्चाटन(ने) (ಉಚ್ಚಾಟನ) [ನೆ] (सं) ना. हकालपट्टी, उन्मूलन, झाडलोट, भूतबाधा परिहार.

उच्चापति (ಉಚ್ಚಾಪತಿ) (क) ना.–किरकोळ कर्ज; सामानांची उधारी; हात उसने.

उच्चार (ಉಚ್ಚಾರ) (सं) ना.–'उच्चरण' पहा.

उच्चालिसु (ಉಚ್ಚಾಲಿಸು) (क) धा. 'उच्चलिसु' पहा.

उच्चावच (ಉಚ್ಚಾವಚ) (सं) ना.–असंबद्ध प्रलाप; अचावचा; अविवेकी भाषण; कमजास्त.

उच्चावचक्रीडे (ಉಚ್ಚಾವಚಕ್ರೀಡೆ) (सं) ना.–तोल काठी, झुकदांडी; जीक.

उच्चासन (ಉಚ್ಚಾಸನ) (सं) ना.–उंचावरील बैठक; गादी; वेदिका; देवपीठ.

उच्चु (ಉಚ್ಚು) (क) धा.–ओढणें; बाहेर काढणें; सोडवणें; ढिलेकरणें; प्रवेशणें; तोंड उघडणें; बाणासारखे उडणें.

उच्चुंड (च्चुल) (ಉಚ್ಚುಂಡ [ಚ್ಚುಲ]) (सं) ना.–ध्वजाच्या टोकावरीला टोपण; 'उच्चल' पहा.

उच्चैसु (ಉಚ್ಚೈಸು) (सं) वि.–वरचा; उन्नत.

(सं) अ.–जोरानें; ओरडून; बळेंच.

उच्चैःश्रव (ಉಚ್ಚೈಃಶ್ರವ) (सं) ना.–लंबकर्णी; प्रखरश्रुति; इंद्राश्व.

उच्चैःघोष (ध्वनि) (ಉಚ್ಚೈಃಘೋಷ [ಧ್ವನಿ]) (सं) ना.–घोषणा; उद्‌घोष; नारा; पुकार.

उच्चैस्तर (ಉಚ್ಚೈಸ್ತರ) (सं) वि.–वरिष्ठ; असाधारण; अत्युच्च; दैवी.

उच्छादन (ಉಚ್ಛಾದನ) (सं) ना.–उत्पादन; सुगंधलेपन; उटणे माखन.

उच्छिष्ठ (ಉಚ್ಛಿಷ್ಠ) (सं) ना.–उष्टे; भोजनावशेष.

उच्छीर्षक (ಉಚ್ಛೀರ್ಷಕ) (सं) ना.–उशी; गिरदी; उसें.

उच्छृंखल (ಉಚ್ಛೃಂಖಲ) (सं) वि.–मोकळा; स्वैर; स्वतंत्र.

उच्छोषण (ಉಚ್ಛೋಷಣ) (सं) ना.–वाळवण.

उच्छ्रय (ಉಚ್ಛ್ರಯ) (सं) ना.–उन्नति; उदय; उर्जितावस्था; उंची.

उच्छ्रित (ಉಚ್ಛ್ರಿತ) (सं) वि.–उन्नत; उदित; माजलेला; अधिक.

उच्छ्वास (ಉಚ್ಛ್ವಾಸ) (सं) ना.–निःश्वास; श्वसन.

उजाड़ (ಉಜಾಡೂ) (अ. दे.) ना.–निर्जन प्रदेश; उद्‌ध्वस्त खेडें.

उज्जनित (ಉಜ್ಜನಿತ) (सं) वि.–जन्मलेलें; संपादित; निर्गत.

उज्जयिनि (ಉಜ್ಜಯಿನಿ) (सं) ना.–विक्रमराजाची राजधानी; अवंति.

उज्जवणे (ಉಜ್ಜವಣೆ) (क) ना.–उद्यापन; समारोप; सोडवणूक; कन्यादान.

उज्जळ (ಉಜ್ಜಳ) (क) वि.–उज्ज्वल; चकाकणारे; शांत.

उज्जाळिके (ಉಜ್ಜಾಳಿಕೆ) (क) ना.–प्रकाश; उजाळा; चकाकी; तेज.

उज्जासन (ಉಜ್ಜಾಸನ) (क) ना.–खून; ठार मारणें.

उज्जीविसु (ಉಜ್ಜೀವಿಸು) (क) धा.–जगविणें; जीवदान देणें

उज्जु (ಉಜ್ಜು) (क) धा.–चोळणें; झिजणें.

—कोरडु (—ಕೊರಡು) (क) ना.–रंधा; तासणी; उजवट.

उज्जुग (ಉಜ್ಜುಗ) (क) ना.–उद्योग; काम; श्रम.

उज्जुगंबळि (ಉಜ್ಜುಗಂಬಳಿ) (क) ना.–ज्यावर कपडे पसरून इस्त्री केली जाते ते कांबळ्याचें आसन.

उज्जुगिसु (ಉಜ್ಜುಗಿಸು) (क) ना.–काम करणें; कामांत गुंतणें.

उज्जुविके (ಉಜ್ಜುವಿಕೆ) (क) ना.–चोळणें; घासणें; मालीश

उज्जृंभित (ಉಜ್ಜೃಂಭಿತ) (सं) वि.–उमललेलें; विकसित; उघडलेले; वाढलेले; विस्तृत; तोंड वासलेले.

उज्ज्वल (ಉಜ್ಜ್ವಲ) (सं) वि.–प्रकाशमय; शांत; स्वच्छ; शोभिवंत

—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–प्रकाशणें, स्वच्छ करणें.

—ते (—ತೆ) (क) ना.–शांति; शोभा; प्रकाश; तेज.

उज्ज्वलन (ಉಜ್ಜ್ವಲನ) (सं) ना.–अग्नि; धग; प्रकाश.
उज्ज्वलित (ಉಜ್ಜ್ವಲಿತ) (सं) वि.–स्वच्छ केलेलें; धगधगीत.
उज्झित (ಉಜ್ಝಿತ) (सं) वि.–त्यक्त; टाकलेलें.
उंछवृत्ति (ಉಂಛವೃತ್ತಿ) (सं) ना.–बलुता; आयाजीवी; उर्वरित धान्य संकलन वृत्ति.
उट (ಉಟ) (सं) ना.–पाला पाचोळा; गवत; कडबा; घास.
उटज (ಉಟಜ) (सं) ना.–पर्णकुटी; झोपडी; पर्णशाला; खोपट; पाला पाचोळ्याचें घर.
उट्टर (ಉಟ್ಟರ) (क) ना.–स्त्रियांच्या नेसणाची कमरगाठ.
उट्टि (ಉಟ್ಟಿ) (क) ना.–दुर्वचन; शिविगाळ; शिंके; पोळें; मोहोळ.
उठावुठि (ಉಠಾವುಠಿ) (अ. दे) ना.–लागलीच; ताबडतोब; तीव्रत्वानें
उड (ಉಡ) (क) ना.–घोरपड; नेसण्याचें वस्त्र; कंबर, ओटी; पदर.
उडल् (ಉಡಲ್) (क) ना.–'उडि' पहा; पोषाख; पेहराव.
उडाळ (ಉಡಾಳ) (क) ना.–भटक्या; खुशालचेंडू; वात्रट; आळशी; उडाणटप्पु.
उडि (ಉಡಿ) (क) धा.–कातरणें; पळून जाणें; कुस्करणें; खुपसणें; ठेचणें; तुकडे करणें; फिरविणें.
(क) ना.–कमर; पोट; ओटी; नितंब; कटि; तुकडा; चकमक.
उडिकूसु (ಉಡಿಕೂಸು) (क) ना.–कमरेवरील मूल; तान्हे बाळ.
उडिके (ಉಡಿಕೆ) (क) ना. कोंभ; पुनर्विवाह.
उडिगे (ಉಡಿಗೆ) (क) ना. वस्त्रप्रावर्ण; अंगावरील वस्त्र.
उडिदार (ಉಡಿದಾರ) (क) ना.–कडदोरा; कमरेला बांधलेला गोप; दोरा.
उडिदोवलु (ಉಡಿದೊವಲು) (क) ना.–कमरे भोवतीं बांधण्याचें कातडें; चर्म.
उडिनूलु (ಉಡಿನೂಲು) (क.) ना.–'उडिदार' पहा.
उडिल् (लु) (ಉಡಿಲ್) [ಲು] (क.) ना.–कमर; पोषाख; पेहराव.
उडिसु (ಉಡಿಸು) (क) धा.–नेसविणें; कपडे घालणें; कातरणें; तुकडे करणें.
उडु (ಉಡು) (सं) ना.–नक्षत्र; पाणी.
(क) धा.–कपडे घालणें; नेसणें.
(क) ना.–सरडा; कमर.
उडुक (ಉಡುಕ) (क) ना.–कमरेभोवती गुंडाळण्याचें वस्त्र.
उडुगु (ಉಡುಗು) (क) धा.–संकोचणें; लहान होणें; घडी घालणें; वाकविणें; उतरवणें; झाडणें; विलंबणें.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–झाडविणें, स्वच्छ करणें.
उडुगे तोडुगे (ಉಡುಗೆ-ತೊಡುಗೆ) (क) ना.–वस्त्राभरण; अलंकार; दागदागिने; 'उडिगे' पहा.
उडुगो (गॉ) रे (ಉಡುಗೊ [ಗೊ] ರೆ) (क) ना.–अहेर; डाग, तप्तमुद्रा.
उडुते (ಉಡುತೆ) (क) ना.–'इणिचि' पहा.
उडुदेव (राज) (ಉಡುದೇವ) [ರಾಜ] (सं) ना.–चंद्र.
उडुप (पति) (ಉಡುಪ) [ಪತಿ] (सं) ना.–चंद्र
उडुपखंड (ಉಡುಪಖಂಡ) (सं) ना.–अर्धचंद्र.
उडुपखंडशिखंड (ಉಡುಪಖಂಡಶಿಖಂಡ) (सं) ना.–शिव; चंद्रमौली.
उडुपजुट (ಉಡುಪಜುಟ) (सं) ना.–चंद्रशेखर, शंकर.
उडुपु (ಉಡುಪು) (क) ना.–'उडुगे तोडगे' पहा.
उडुरु (ಉಡುರು) (क) ना.–बैलाची डरकाळी; हंबारव.
उडुलु (ಉಡುಲು) (क) ना.–'उडिलु' पहा.
उडुवर (ಉಡುವರ) (सं) ना.–चंद्र; नक्षत्रपति.
उडुवे (ಉಡುವೆ) (क) ना.–अरण्य; काटेरी प्रदेश.
उडे (ಉಡೆ) (क) ना.–अंगावरील वस्त्र.
उडेमणि (ಉಡೆಮಣಿ) (क) ना.–कमरपट्टा; रत्नखचित मेखला; रत्नजडित कंबरपट्टा.
उड्डीन (ಉಡ್ಡೀನ) (सं) ना.–उड्डाण; भरारी; झेप; गगनविहार.
उण् (ण्णु) (ಉಣ್ [ಣ್ಣು]) (क) धा.–खाणें; जेवणें; अनुभवणें; भोगणें; सहन करणें.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–खावविणें; जेवविणें; भरविणें.
(क) ना. भोजन; फराळ; खाणेपिणें; जेवण.
उणि (ಉಣಿ) (क) ना.–खानपान; अन्न; भरणपोषण.
उणुगु (ಉಣುಗು) (क) ना.–खाद्य.
उंटु (ಉಂಟು) (क) अ.–होकारार्थी अव्यय.
(क) क्रि.–आहे.
उंडलिगे (ಉಂಡಲಿಗೆ) (क) ना.–तांदळाची आंबोळी; धिरडें; घावन.
उंडाडि (डिग) (ಉಂಡಾಡಿ [ಡಿಗ]) (क) ना.–उडाणटप्पू; खाऊन फिरणारा; खुशालचेंडू. 'उडाळ' पहा.
उंडिग (ಉಂಡಿಗ) (क) ना.–एकांडा; सडेसोट; उंडगा; उडाणटप्पु.
उंडिगे (ಉಂಡಿಗೆ) (क) ना.–मुद्रा; मोहोर; छाप; ठसा; परवाना; प्रवेशपत्र.
उण्णवलियदु (ಉಣ್ಣವಳಿಯದು) (क) अ–पुष्कळ; अतिशय; उन्मुळन; मुळासकट उपटून.
उण्णि (ಉಣ್ಣಿ) (क) ना.–भोजन; गोचीड; गोमाशी; तांब.
उण्णे (र्णा) (ಉಣ್ಣೆ [ಣ್ಣೆ]) (क) ना.–मेंढीची लोकर.
उण्मु (ಉಣ್ಮು) (क) धा.–होणें; असणें; जन्मणें; चढणें; मारणें; फुगणें. सुचणें.

उत् (ಉತ್) (सं) अ. – वर; पुढें; बाहेर; अधिक; श्रेष्ठ.
उत (ಉತ) (सं) अ. – अथवा; किंवा; विकल्पानें.
(सं) ना. – संशय; भीति.
उतथ्य (ಉತಥ್ಯ) (सं) ना. – अंगिरस ऋषीचा पुत्र.
उताहो (ಉತಾಹೋ) (सं) अ. – 'उत' पहा.
उत्क (ಉತ್ಕ) (सं) वि. – चंचल मनस्क; हावरा; आतुर.
उत्कच (ಉತ್ಕಚ) (सं) ना. – ताठ केस; ऊर्ध्वकेश.
उत्कट (ಉತ್ಕಟ) (सं) वि – प्रमुख; श्रेष्ठ; उद्भट; कठिण; खुळा; आतुर; कष्टप्रद; गंडस्थळांतून वाहणारा रस.
उत्कटिसु (ಉತ್ಕಟಿಸು) (क) धा. – अतिक्रमण करणें; उद्घोषणें.
उत्कंठित (ಉತ್ಕಂಠಿತ) (सं) वि. – इच्छिणारा; वासना ठेवणारा; आशाळभूत; उत्सुक; धाघावलेला; अधीरा.
उत्कंठे (ठा) (ಉತ್ಕಂಠೆ [ಠಾ]) (सं) ना. – उत्कटता; आतुरता. हपापी.
उत्कर (ಉತ್ಕರ) (सं) ना. – समूह; रास; संग्रह; वैपुल्य; बाहुल्य; आधिक्य.
उत्कर्ष (ಉತ್ಕರ್ಷ) (सं) ना. – श्रेष्ठता; संतोष; उन्नति; भरभराट; अधिकता.
उत्कल (ಉತ್ಕಲ) (सं) ना. – उडीसा देशाचें प्राचीन नांव.
उत्कलिका (के) (ಉತ್ಕಲಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना. – विरह; चिंता; भीति; कुतूहल.
उत्कीर्ण (ಉತ್ಕೀರ್ಣ) (सं) वि. – संग्रहित; अस्ताव्यस्त; कोरीव; भोक पाडलेलें.
उत्कुण (ಉತ್ಕುಣ) (सं) ना. – ढेकूण; ऊं; लिख; चिळस.
उत्कृत्त (ಉತ್ಕೃತ್ತ) (सं) वि. – कोरीव; कातीव; कातरलेलें.
उत्कृष्ट (ಉತ್ಕೃಷ್ಟ) (सं) वि. – श्रेष्ठ; उत्तम; चांगलें; उन्नत.
उत्कोच (ಉತ್ಕೋಚ) (सं) ना. – लाच; मनोति; हातओल.
उत्क्रम(मण) (ಉತ್ಕ್ರಮ [ಮಣ]) (सं) ना. – अतिक्रमण; उल्लंघन; क्रमबाह्यवर्तन; दिशाभूल; निर्गमन; उन्नति.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा. – पार होणें; दाटणें; उलंघणें.
उत्क्रांति (ಉತ್ಕ್ರಾಂತಿ) (सं) ना. – 'उत्क्रम' पहा.
उत्क्रोश (ಉತ್ಕ್ರೋಶ) (सं) ना. – घोषणा; ओरड; पक्षविशेष.
उत्क्षेप (ಉತ್ಕ್ಷೇಪ) (सं) ना. – फेक; भिरकाट; विखरण; त्याग.
उत्खात (ಉತ್ಖಾತ) (सं) वि. – उकरलेलें; उखणलेलें; उपटलेलें; पदच्युत; स्थानभ्रष्ट.
उत्त(त्ता) (ಉತ್ತ [ತ್ತಾ]) (क) अ. – वर्तमान काळाचा कृदंत प्रत्यय.
उत्तंस (ಉತ್ತಂಸ) (सं) ना. – किरीटांतील रत्न; कर्णभूषण; कानांतील दागिना.
(सं) वि. – श्रेष्ठ.
उत्तंड (ಉತ್ತಂಡ) (सं) ना. – सरीसारखा गळ्यांतील दागिना; फास; पति.
उत्तप्त (ಉತ್ತಪ್ತ) (सं) वि. – तापलेला; रागावलेला; क्रुद्ध; संतप्त.
(सं) ना. – वाळलेलें मांस; शिरोभूषण.
उत्तमर्ण (ಉತ್ತಮರ್ಣ) (सं) ना. – सावकार; कर्ज देणारा; धनको.
उत्तमश्लोक (ಉತ್ತಮಶ್ಲೋಕ) (सं) ना. – पुण्यपुरुष; कीर्तिमान; सत्कीर्त युधिष्ठिर; नळ; वगैरे पुण्यचरित.
(सं) वि. – पूज्य; स्तवनीय; अर्हणीय.
उत्तमांग (ಉತ್ತಮಾಂಗ) (सं) ना. – डोकें; शिर; श्रेष्ठ अवयव.
उत्तमाधम (ಉತ್ತಮಾಧಮ) (सं) वि. – श्रेष्ठकनिष्ठ; उच्चनीच; लहानथोर; बरावर .
उत्तमिके (ಉತ್ತಮಿಕೆ) (सं) ना. – चांगुलपणा; श्रेष्ठपणा.
उत्तमे (ಉತ್ತಮೆ) (सं) ना. – सुंदरा; सुलक्षणा; सुशोभा; शोभना.
उत्तमौज (ಉತ್ತಮೌಜ) (सं) ना. – पांडवाकडील एक राजा.
उत्तरक्रिये (ಉತ್ತರಕ್ರಿಯೆ) (सं) ना. – और्ध्वदैहिक; प्रेतसंस्कार; मरणोत्तर विधी.
उत्तरकुरु (ಉತ್ತರಕುರು) (सं) ना. – मेरू पर्वताच्या उत्तरेकडील एकदेश; उत्तर ध्रुवाजवळील प्रदेश.
उत्तरकोडु (ಉತ್ತರಕೊಡು) (क) धा. – जाब देणें; उत्तर देणें; उलट बोलणें; तोंडावर बोलणें
उत्तरंग (ಉತ್ತರಂಗ) (सं) ना. – लाटांचें तांडव; लाटांचा धिंगाणा; कल्लोळ; जलकल्लोळ.
उत्तरच्छद (ಉತ್ತರಚ್ಛದ) (सं) ना. – उपरणें; प्रावरण; वरचें पांघरुण.
उत्तरण (ಉತ್ತರಣ) (सं) ना. – सुटका; निसट; उतारण; पैलगाठणें; पैलपार; पर तीरीं जाणें.
उत्तरदिक्पवर (ಉತ್ತರದಿಗ್ಪರ) (सं) ना. – उत्तर दिशेचा राजा; कुबेर.
उत्तरपक्ष (ಉತ್ತರಪಕ್ಷ) (सं) ना. – प्रतिवादी; विरोधीपक्ष; कृष्णपक्ष; खंडणपक्ष (वादांतील).
उत्तरपूजे (ಉತ್ತರಪೂಜೆ) (सं) ना. – विसर्जन विधी; मानखंडणा; पूजेतील शेवटचा भाग.
उत्तरमीमांसे (ಉತರಮೀಮಾಂಸೆ) (सं) ना. – सहावें (षड्) दर्शन; वेदांत; बादरायणांची ब्रह्मसूत्रें.
उत्तरवयस्सु (ಉತ್ತರವಯಸ್ಸು) (सं) ना. – उतारवय; म्हातारण; वृद्धत्व.
उत्तरवादि (ಉತ್ತರವಾದಿ) (सं) ना. – प्रतिवादी; जबाबदार.
उत्तरवादित्त (ಉತ್ತರವಾದಿತ್ತ) (सं) ना. – जबाबदारी.

उत्तरसाधक (ಉತ್ತರಸಾಧಕ) (सं) ना.–सहाय्यक; मदतगार.
उत्तरा (ಉತ್ತರಾ) (सं) ना.–विराटराजाची मुलगी. एक नक्षत्र.
उत्तराधिकारी (ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿ) (सं) ना.–वारस; मरणोत्तर स्वामित्वाधिकारी.
उत्तराभिमुख (ಉತ್ತರಾಭಿಮುಖ) (सं) वि.–उत्तर दिशेला तोंड असलेला; उत्तरेकडे जाणारा.
उत्तरायण (ಉತ್ತರಾಯಣ) (सं) ना.–मकरवृत्तापासून कर्कवृत्तापर्यंतचा सूर्यगतीचा काळ; एक अयन; उत्तरेला जाणें.
उत्तरायि (ಉತ್ತರಾಯಿ) (सं) ना.–उपकार स्मरण; दूरचा मनुष्य; परका.
उत्तराशापति (ಉತ್ತರಾಶಾಪತಿ) (सं) ना.–उत्तरदिशेचा स्वामी; कुबेर.
उत्तरासंग (ಉತ್ತರಾಸಂಗ) (सं) ना.–उत्तरवस्त्र; प्रावरण; अंगावरील दुसरे वस्त्र.
उत्तरिगे (ಉತ್ತರಿಗೆ) (क) ना.–'उत्तरासंग' पहा.
उत्तरिसु (ಉತ್ತರಿಸು (क) धा.–उत्तर देणें; पारहोणें; सोडून देणें; निसटणें.
उत्तरीय (यक) (ಉತ್ತರೀಯ [ಯಕ]) (सं) ना.–'उत्तरासंग' पहा.
उत्तरे (ಉತ್ತರೆ) (सं) ना.–'उत्तरा' पहा.
उत्तरेद्युः (ಉತ್ತರೇದ್ಯುಃ) (सं) अ.–उद्यां; दुसऱ्या दिवशीं.
उत्तरोत्तर (ಉತ್ತರೋತ್ತರ) (सं) अ.–पुढें पुढें; प्रगतिपर; अधिकाधिक.
(सं) ना.–जय; सुख.
उत्तल् (ಉತ್ತಲ್) (क) अ.–येथेंच; दूर नव्हे की जवळ नव्हे अशा ठिकाणीं. नातिदूर; न अतिसमीप.
उत्तवलिके (ಉತ್ತವಲಿಕೆ) (क) ना.–प्रयत्न; युक्ति; योजना; आराखडा.
उत्तान (ಉತ್ತಾನ) (सं) वि.–उताणा; उथळ; वर उचलेलें; उघडलेलें.
उत्तानक (ಉತ್ತಾನಕ) (सं) ना.–कुस्तीतील पट; आयुध चालवण्यांतील डाव; पंक्ति; ओळ; आवृत्ति; वंश; घराणें; नृत्य–लय; संगति; लहर.
उत्तानपाद (ಉತ್ತಾನಪಾದ) (सं) ना.–ध्रुवपिता; मृगनक्षत्रांतील एक तारा.
उत्तानशय (ಉತ್ತಾನಶಯ) (सं) ना.–उताणे निद्रासन; अर्भक.
उत्तानित (ಉತ್ತಾನಿತ) (सं) वि.–तोंड वर करून झोपणारा; वरतोंड्या; एकजीव झालेला.
उत्तार (रण) ಉತ್ತಾರ [ರಣ] (सं) ना.–सुरक्षितता; परतफेड; युक्तभूदान; उच्चस्वर; विस्तार; गमावणूक; हरण.
उत्तारक (ಉತ್ತಾರಕ) (सं) ना.–नावाडी; नाविक; नाव; डोण; होडी.
उत्ताल (ळ) (ಉತ್ತಾಲ) [ಳ] (सं) वि.–बलाढ्य; शक्तिमान्; चपळ; उंच; मोठें; वेगवान्; वर उचललेला.
उत्तीर्ण (ಉತ್ತೀರ್ಣ) (सं) वि.–पारपडलेला; निसटलेला; सुरक्षित; उतराई; ऋणमुक्त; पुढें गेलेला.
उत्तु ಉತ್ತು (क) धा.–पेरणें; जुळणें; सारखें होणें; सोडणें; नांगर मारणें.
उत्तुंग (ಉತ್ತುಂಗ) (सं.) वि.–उंच; श्रेष्ठ; उन्नत; लांब; उच्च.
उत्तुत्ते (त्ति) (ಉತ್ತುತ್ತೆ) [ತ್ತಿ] (क) ना.–खारीक; खजूर;
उत्तेजक (ಉತ್ತೇಜಕ) (सं) वि.–प्रोत्साहक; हुरूप देणारा; चेव आणणारा.
उत्तेजन (ಉತ್ತೇಜನ) (सं.) ना.–चेतना; क्षोभ; प्रोत्साहन; उल्हास; उत्साह.
उत्तेजित (ಉತ್ತೇಜಿತ) (सं) वि.–उल्हसित; प्रोत्साहित; हुरूपी.
उत्तोलनदंड (ಉತ್ತೋಲನದಂಡ) (सं) ना.–तरफ; तरफदांडी.
उत्थ (ಉತ್ಥ) (सं) वि.–पुढें येणारा; वर चढणारा; प्रगत; डोकें वर काढणारा.
उत्थान (ಉತ್ಥಾನ) (सं) नां.–उन्नति; अभ्युदय; दीर्घ प्रयत्न; गृहकृत्य; रामबाण औषध; अंगण; पुस्तक; संतोष; युद्धप्रयाण
उत्थानद्वादशि (ಉತ್ಥಾನದ್ವಾದಶಿ) (सं) ना.–कार्तिक शुद्ध द्वादशी; वामन द्वादशी.
उत्थापन (ಉತ್ಥಾಪನ) (सं) ना.–प्रतिष्ठा; उठाव; विसर्जन.
उत्थित (ಉತ್ಥಿತ) (सं) वि.–उठलेलें; थांबलेलें; वाढलेलें; स्थापित; यत्न केलेलें.
उत्पतन (ಉತ್ಪತನ) (सं) ना.–उडी मारणें; उड्डाण; उडी; झेप.
उत्पत्ति (ಉತ್ಪತ್ತಿ) (सं) ना.–उत्पादन; लाभ; प्रयोजन; मिळकत; जन्म.
उत्पथ (ಉತ್ಪಥ) (सं) ना.–दुर्मार्ग; प्रमाद; हवा; आकाश.
उत्पल (ಉತ್ಪಲ) (सं) ना.–नील कमल; इंदीवर; कमळ; चंद्रकमळ.
उत्पलमित्र (सख) (ಉತ್ಪಲಮಿತ್ರ [ಸಖ] (सं) ना.–चंद्र.
उत्पलाश्म (ಉತ್ಪಲಾಶ್ಮ) (सं) ना.–चंद्रकांत मणि.
उत्पवन (ಉತ್ಪವನ) (सं) ना.–शुद्धिकरण; सोवळेओवळें; सोवळें.
उत्पाटन (ಉತ್ಪಾಟನ) (सं) ना.–नाश; उत्खनन; उच्चाटन.
उत्पात (तक) (ಉತ್ಪಾತ) [ತಕ] (सं) ना.–अवलक्षण; गंडांतर; अपशकुन; कुदर्शन.
उत्पादक यंत्र (ಉತ್ಪಾದಕ ಯಂತ್ರ) (सं) ना.–एंजिन; उत्पादनशक्ति देणारें यंत्र.

उत्पाद (दन) (ಉತ್ಪಾದ) [ದನ] (सं) ना.–उत्पत्ति; जन्म; पुढें आणणें.

—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–उत्पन्न करणें; सिद्ध करणें; तयार करणें; बनवणें.

उत्पिंज (जल) (ಉತ್ಪಿಂಜ) [ಜಲ] (सं) ना.–अव्यवस्था; अडचण; संकट.

उत्पिहित (ಉತ್ಪಿಹಿತ) (सं) वि.–झांकलेले; झाकणाचे.

उत्पुलक (ಉತ್ಪುಲಕ) (सं) वि.–आनंदित; रोमहर्षक;

उत्प्रास (ಉತ್ಪ್ರಾಸ) (सं) ना.–अट्टाहास; उकळी; अतिदूर नेणें.

उत्प्रेक्ष (क्षे) (क्षण) (ಉತ್ಪ್ರೇಕ್ಷ [ಕ್ಷೆ] [ಕ್ಷಣ] (सं) ना.–ऊर्ध्वदृष्टि; परीक्षण; चलन; तर्क; विचार; कल्पना.

उत्प्रेक्षा (क्षे) ಉತ್ಪ್ರೇಕ್ಷಾ [ಕ್ಷೆ] (सं) ना.–एक अर्थालंकार 'उत्प्रेक्ष' पहा.

उत्प्रेंखत् (ಉತ್ಪ್ರೇಂಖತ್) (सं) वि.–तरंगणारे, तरणारे.

उत्प्लवन (ಉತ್ಪ್ಲವನ) (सं) ना.–उडाण; उडी; वर तरंगणें.

उत्फुल्ल (फल) (ಉಲ್ಫುಲ್ಲ) [ಫಲ] (सं) वि.–व्रीद; फाटलेलें; पूर्ण उलगडलेलें; उमललेलें.

उत्स (ಉತ್ಸ) (सं) ना.–पर्वतातील झरा; नदी; कारंजा.

उत्संग (ಉತ್ಸಂಗ) (सं) ना.–मांडी; डोंगराचा उतार; ओटी.

उत्सर्ग (र्जन) (ಉತ್ಸರ್ಗ) [ರ್ಜನ]) (सं) ना.–त्याग; दान; अर्पण; प्रोक्षण; अर्क काढणारा; प्रस्तावना; पाणी घालणें; शासन.

—इसु (—ಇಸು) (क) धा–सैल सोडणें; टाकणें; ढिलें करणें.

उत्सर्पण (ಉತ್ಸರ್ಪಣ) (सं) ना.–फुगवटा; फूग; हांजीहांजी; प्रयाण; निसरण; गमन.

उत्सव (ಉತ್ಸವ) (सं) ना.–समारंभ; मंगलकार्य; सण; संतोष; जत्रा.

उत्स (त्सा) ह (ಉತ್ಸ [ತ್ಸಾ] ಹ) (सं) ना.–प्रयत्न; उल्हास; संतोष; शक्ति; शौर्य; चकाट्या; गप्पा; निरर्थक बडबड.

उत्सादन (ಉತ್ಸಾದನ) (सं) ना.–निर्मूलन; बडतर्फी; नाश; पोषण; गंधलेपन; स्वच्छता; नांगरट; झाडलोट; ढवळाढवळ

उत्सारक (ಉತ್ಸಾರಕ) (सं) वि.–बाहेर घालवणारा; दूर पाठवणारा; निवारणारा; मारक.

(सं) वि.–द्वारपालक, देवडीवाला.

उत्सारित (ಉತ್ಸಾರಿತ) (सं) वि.–निवारित; प्रेषित; बहिष्कृत; सुटका झालेला.

उत्साहि (ಉತ್ಸಾಹಿ) (सं) ना.–हुरूपी; उत्तेजक; प्रोत्साहक.

उत्सिक्त (ಉತ್ಸಿಕ್ತ) (सं) वि.–उद्धत; वाढलेला; उत्क्रमित; मर्यादा ओलांडलेला.

उत्सुक (ಉತ್ಸುಕ) (सं) ना.–हुरूप असलेला; उल्हसित; आतुर; त्वरित; आशाळभूत; दुःखी.

उत्सुकते (ಉತ್ಸುಕತೆ) (सं) ना.–उत्साह; आतुरता; हुरूप; उल्हास.

उत्सृष्ट (ಉತ್ಸೃಷ್ಟ) (सं) वि.–फेकलेला; टाकलेला; त्यक्त.

उत्सेक (ಉತ್ಸೇಕ) (सं) ना.–अहंकार; क्रोध; मस्ती; हट्ट; प्रोक्षण.

उत्सेध (ಉತ್ಸೇಧ) (सं) ना.–उंची; लठ्ठपणा; जाडी; चांगुलपणा; कार्य; लाभ; देह; खून.

उद (ಉದ) (सं) अ.–वर; वरच्या बाजूला; असें; दूर.

उद (दक) (ಉದ [ದಕ]) (सं) ना.–पाणी; जल.

उदक (दंत) (ಉದಕ) [ದಂತ] (सं) अ.–वरील; उत्तरेकडील.

उदक्के (ಉದಕ್ಕೆ) (सं) ना.–विटाळशी; रजस्वला.

उदगयन (ಉದಗಯನ) (सं) ना.–'उत्तरायण' पहा.

उदग्र (ಉದಗ್ರ) (सं) वि.–उंच; पुढारलेले; भयंकर; बलाढ्य; उत्तेजित; श्रेष्ठ.

उदज (ಉದಜ) (सं) ना.–कमल; जलज; जलांत वाढणारे.

उदंच (ಉದಂಚ) (सं) वि. भरभराटलेला; उद्दिष्ट साधणारा.

उदंचन (ಉದಂಚನ) (सं) ना.–माठ; बादली; झांकण; पांघरूण.

उदंचित (ಉದಂಚಿತ) (सं) वि.–वर उचललेला; वर फेकलेला;

उदधि (ಉದಧಿ) (सं) ना.–समुद्र; सागर; जलाशय.

उदंत (ಉದಂತ) (सं) ना.–बुद्धिकौशल्य; बातमी; खबर; 'उ'कारांत; उद्योग करुन पोट भरणारा मनुष्य; श्रमजीवी.

उदन्वत् (ಉದನ್ವತ್) (सं) ना.–समुद्र; सागर.

उदपान (ಉದಪಾನ) (सं) ना.–विहीर; कूप; पाणपोई; आड.

उदय (ಉದಯ) (सं) ना.–जन्म; उन्नति; लाभ; पूर्वगिरी; प्रकाश; उडी; उत्पत्ति; मूर्तस्वरूप; उद्गमन.

—राग (—ರಾಗ) (सं.) ना.–उदयकाळीं गावयाची रागिणी; उदय राग; रक्तवर्ण.

उदयन (ಉದಯನ) (सं) ना.–चंद्रवंशीय राजा.

उदयाचल (ಉದಯಾಚಲ) (सं) ना.–उदयाद्रि; पूर्वेकडचा पर्वत; उदयगिरी.

उदयादित्य (ಉದಯಾದಿತ್ಯ) (सं) ना.–सूर्य; एका राजाचें नांव; उगवता सूर्य.

उदयिसु (ಉದಯಿಸು) (क) धा.–जन्मणें; उपजणें; दिसणें; प्रगटणें.

उदर (ಉದರ) (सं) ना. पोट; गर्भ; जठर.

—निर्वाह (—ನಿರ್ವಾಹ) (सं) ना.–उपजीवन; पोटभरणें; उदरभरण.

—शिखि (—ಶಿಖಿ) (सं) ना.–जठराग्नि.

—शूले (—ಶೂಲೆ) (सं) ना.–पोटदुखी.

उदरार्थि (ಉದರಾರ್ಥಿ) (सं) ना.–पोटार्थी; खादाड; पोटभरू.

उदरावर्त (ಉದರಾವರ್ತ) (सं) ना.–बेंबी; नाभी.

उदरि (ಉದರಿ) (सं) ना.–मोठ्या पोटाची स्त्री; दोंदील स्त्री.

—कृशोदरि (—ಕೃಶೋದರಿ) (सं) ना.–कोमलांगी; पातळ पोटाची; भकाळ पोटाची स्त्री.

उदरू (ಉದರೂ) (क) धा.–अलग होणें; विस्कटणें; झडणें; खालीं पडणें.

उदर्श (ಉದರ್ಶ) (सं) ना.–भविष्यफल.

उदश्रु (ಉದಶ್ರು) (सं) ना.–उचंबळीनें आलेले अश्रु; हुंदका.

उदवासित (ಉದವಾಸಿತ) (सं) ना.–घर; निवास; आश्रय.

उदवास [ಉದವಾಸ) (सं) ना.–समुद्र; जलचर.

उदश्वित् (ಉದಶ್ವಿತ್) (सं) ना.–जलमिश्रित ताक; लस्सी; मठ्ठा.

उदस्त (ಉದಸ್ತ) (सं) वि.–फेकलेलें; हिसकलेले; मागून घेतलेले.

उदात्त (ಉದಾತ್ತ) (सं) वि. श्रेष्ठ; गंभीर; प्रख्यात; कुलीन; उदार; दानी.

(सं) ना.–एक काव्यालंकार; तीव्र ध्वनि.

उदात्तचरित (ಉದಾತ್ತಚರಿತ) (सं) वि.–कुलवंत; कुलीन; महामना; चारित्र्यवान्; पुण्याचरणी.

उदान (ಉದಾನ) (सं) ना.–उदानवायु; कंठांतून निघणारा वायु; धाप; ढेंकर.

उदार (ಉದಾರ) (सं) वि.–गंभीर; प्रामाणिक; उत्तम दानी; त्यागी.

उदारि (ಉದಾರಿ) (सं) ना.–मोठया मनाचा; त्यागी.

उदास (ಉದಾಸ) (सं) ना.–तटस्थता; अनास्था.

उदासीन (ಉದಾಸೀನ) (सं) वि. कंटाळलेला; विरक्त; तटस्थ.

—ते (—ತೆ) (सं) वि.–आलस्य; अनासक्ति; विराग.

उदास्थित (ಉದಾಸ್ಥಿತ) (सं) ना.–व्यवस्थापक; द्वारपाल; हेर; बातमीदार.

उदाहरण (ಉದಾಹರಣ) (सं) ना. कथन; आदर्श; दृष्टान्त; प्रसंग.

—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–दृष्टान्तानें सांगणें; विवरण करणें; आदर्श ठेवणें.

उदाहृत (ಉದಾಹೃತ) (सं) वि.–कथित; विवेचित; नामाभिहित; समजावलेलें.

उदित (ಉದಿತ) (सं) वि.–सांगितलेलें; जन्मलेलें; बद्ध; वर्धमान्; अंकुरित.

उदितोदित (ಉದಿತೋದಿತ) (सं) वि.–वर्धिष्णु; फोफावणारे; अधिकाधिक वाढलेले.

उदिरु (र्) (ಉದಿರು [ರ್]) (क) धा.–खालीं पडणें; पडणें; झडणें; अलग होणें; विस्कटणें.

उदिरिसु (चुं) (ಉದಿರಿಸು [ಚುಂ]) (क) धा.–खालीं पाडणें; उतरविणें; फेकणें; झडविणें.

उदिसु (ಉದಿಸು) (क) धा.–जन्मणें; उगवविणें; अभिवृद्धि करविणें.

उदीचि (ची) (ಉದೀಚಿ) [ಚೀ] (सं) ना.–उत्तर दिशा.

उदीचीन (ಉದೀಚೀನ) (सं) ना.–उत्तरदेशीय; औत्तरीय.

उदीच्य (ಉದೀಚ್ಯ) (सं) वि.–उत्तरेचा; उत्तरदेशसंबंधी.

उदीरण (ಉದೀರಣ) (सं) वि.–पुढे ढकललेला; पुढें लोटलेला.

(सं) ना.–कथन; भाषण; बोल.

उदीर्ण (ಉದೀರ್ಣ) (सं) वि.–वाढलेला; मोठा; उदार; भरीव; वर सरकलेला; वडील; मस्त; महात्मा.

उदु (ಉದು) (क) ना.–दोहो बाजूचे वगळून मधला.

(क) अ.–तृतीय पुरुषी नपुंसकलिंगी प्रत्यय; कृदंत भाववाचकनाम प्रत्यय; 'लागलींच' या अर्थी शब्दयोगी अव्यय.

उदुगरिसु (ಉದುಗರಿಸು) (क) धा.–उद्गारणें; सांगणें; ओकणें; सोडणें.

उदुभव (ಉದುಭವ) (क) ना.–उद्भव; उपज; निर्मिति.

—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–उपजविणें; निर्मिणे; दिसणें.

उदुंबर (ಉದುಂಬರ) (सं) ना.–औदुंबर; उंबरवृक्ष; तांबे; उंबरा.

—मशक (—ಮಶಕ) (सं) ना.–उंबरातील किडा.

उदुरु (ಉದುರು) (क) धा.–'उदिरु' पहा.

उधोंउधो (ಉಧೋ ಉಧೋ) (सं) अ.–उदो उदो! देवीच्या नांवाचा जयजयकार.

उद्गंध (ಉದ್ಗಂಧ) (सं) वि.–सुवासिक; सुगंधित; दरवळणारा.

उद्गत (ಉದ್ಗತ) (सं) वि.–वर गेलेला; जबाबदारी घेतलेला; विडा उचलेला; शिरोधृत.

उद्गम (ಉದ್ಗಮ) (सं) ना.–उत्पत्ति; मूल; जबाबदारी; फूल; कन्या.

—मंजरी (—ಮಂಜರಿ) (सं) ना.–पुष्पगुच्छ.

—सार (—ಸಾರ) (सं) ना.–मध; पराग.

उद्गमन (ಉದ್ಗಮನ) (सं) ना.–उन्नति; भरभराट; बढती; वाढ; अभिवृद्धि; विरह.

उद्गमनीय (ಉದ್ಗಮನೀಯ) (सं) वि.–वर जाण्यायोग्य; सोवळ्याचा पंचा.

उद्गमिसु (ಉದ್ಗಮಿಸು) (क) धा.–वर चढणें, उठणें; भरभराटणें; वाढणें.

उद्गलित (ಉದ್ಗಲಿತ) (सं) वि.–पडल्यासारखा; गळलेला; थकलेला.

उद्गातृ (ಉದ್ಗಾತೃ) (सं) ना.–यज्ञपुरोहित; सामगायक ऋत्विज
उद्गार (ಉದ್ಗಾರ) (सं) ना.– बोल; बोलून दाखवणें; थुंकी; वांती; ओक; अभिप्राय.
उद्गीर्ण (रण) (ಉದ್ಗೀರ್ಣ [ರಣ]) (सं) ना.–मतप्रदर्शन; वमन; वांती; बहिष्कार.
उद्ग्रंथ (ಉದ್ಗ್ರಂಥ) (सं) ना.– जाडा ग्रंथ; आशयघन पुस्तक.
उद्ग्रीव (ಉದ್ಗ್ರೀವ) (सं) ना.–मान; गळा; लिखाण; पत्र; हस्ताक्षर.
उद्घ (ಉದ್ಘ) (सं) ना.–शक्ति; श्रेष्ठता; आनंद; आदर्श; घनता.
उद्घट (ಉದ್ಘಟ) (सं) ना.–मोठें भांडें; एक पात्र.
उद्घटन (ಉದ್ಘಟನ) (सं) ना. उघडणूक; विवेचन; सोडवणूक; विमोचन.
उद्घट्टन (ಉದ್ಘಟ್ಟನ) (सं) ना.– मारामारी; लट्ठालट्ठी; मारपीट.
उद्घीट (ಉದ್ಘಿಟ) (सं) ना.–जकातकट्टा; पहाराघर.
उद्घीटक (ಉದ್ಘಿಟಕ) (सं) ना.–उघड करणारा; विहीरींत सोडलेला दोर; घागर; किल्ली.
उद्घात (ಉದ್ಘಾತ) (सं) ना.–मार; आयुध; आरंभ; प्रकरण; परिच्छेद; नाकानें प्राणवायु घेणें.
उद्घसि (ಉದ್ಘಸಿ) (सं) ना.– उत्तम खड्ग; चांगली तरवार.
उद्घृष्ट (ಉದ್ಘೃಷ್ಟ) (सं) वि.–घासलेले; घासून गुळगुळीत केलेले; उज्जल; उगाळलेलें.
उद्घोषण (ಉದ್ಘೋಷಣ) (सं) ना.–ओरडून सांगणें; ओरड; गर्जना.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–ओरडणें; गर्जणें.
उद्द (ಉದ್ದ) (क) वि.– उर्ध्व; उंच; दीर्घ; खोलवर.
उद्दंश (ಉದ್ದಂಶ) (सं) ना.– ढेकूण; डांस; मच्छर; मशक; चावून गांधी उठणारा किडा.
उद्दंड (ಉದ್ದಂಡ) (सं) वि.– वर उचललेलें; भयंकर; तीक्ष्ण शिंगाचा.
(सं) ना.–धैर्य; गर्व; अहंभाव; उद्धटपणा; साष्टांग नमस्कार.
उद्दंडते (ಉದ್ದಂಡತೆ) (सं) ना.– घनता; श्रेष्ठपणा; अहंभाव.
उद्दंपारु (ಉದ್ದಂಪಾರು) (क) धा.–वर उडणें; गगनविहार करणें; झेंप घेणें; भरारणें.
उद्दमि (द्दिमे) (ಉದ್ದಮಿ [ದ್ದಿಮೆ]) (सं) ना.– उद्योग; व्यवहार.
उद्दमिसु (ಉದ್ದಮಿಸು) (क) धा.–उद्योग करणें; कामधंदा करणें.
उद्दरि (द्दिरि) ಉದ್ದರಿ [ದ್ದಿರಿ] (क) ना.– हातउसनवट; अर्थव्यवहार; जोडीदार; बरोबरीचा मनुष्य.
उद्दान (ಉದ್ದಾನ) (सं) वि.– विशाल; घन; उद्दाम.
(सं) ना.– चूल; शेगडी.
उद्दानि (ಉದ್ದಾನಿ) (सं) वि.– अतिशय विशेष; दाता; उदारहस्त.
उद्दाम (ಉದ್ದಾಮ) (सं) वि.–उन्मत्त; मनःपूत; मस्त; मोठा; उत्तम; विशिष्ट.
उद्दालक (ಉದ್ದಾಲಕ) (सं) ना.– ऋषिनाम; धौम्यऋषीचा शिष्य; आरुणी; मधविशेष.
उद्दिगे (ಉದ್ದಿಗೆ) (क) ना.– गाडीच्या पुढच्या भागाचें जाड लाकूड.
उद्दिश्य (ಉದ್ದಿಶ್ಯ) (सं) ना.– उद्देश्य; लक्ष्य; निशाण.
(सं) अ.–करितां; साठीं; स्तव; कारणें.
उद्दिष्ट (ಉದ್ದಿಷ್ಟ) (सं) वि.–विवक्षित; निर्दिष्ट; उल्लेखित.
उद्दीप (पन) (ಉದ್ದೀಪ [ಪನ]) (सं) ना.– पेट; चेतना; भडका; प्रज्वलन.
उद्दीप्त (पित) (ಉದ್ದೀಪ್ತ [ಪಿತ]) (सं) वि.– प्रज्वलित; कांतियुक्त; प्रकाशित; स्वच्छ केलेलें.
उद्दु (ಉದ್ದು) (क) धा.–घासणें; उजळणें; स्वच्छ करणें.
(क) ना.–उडीद.
उद्दुरुट्टतन (ಉದ್ದುರುಟುತನ) (क) ना.–उद्धटपणा; कपट; फसवणूक; ओबडधोबडपणा.
उद्दृप्त (ಉದ್ದೃಪ್ತ) (सं) वि.–गर्विष्ठ; मस्तीचा; अहंकारी; घमेंडखोर.
उद्देश (ಉದ್ದೇಶ) (सं) ना.–निशाण; लक्ष्य; कारण; आशा; अपेक्षा; दिशा; निवास; प्रगटन.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–मतलबानें सांगणें; सहेतुक करणें; हेतुपुरस्सर वागणें.
उद्द्योत (ಉದ್ದ್ಯೋತ) (सं) वि.–चकाकणारे; चमकणारे कांतियुक्त.
उद्धट (त) (ಉದ್ಧಟ [ತ]) (सं) वि.–गर्विष्ठ; अहंकारी.
(क) ना.–मस्ती; औद्धत्य.
उद्धति (ಉದ್ಧತಿ) (सं) ना.– उन्नति; अहंकार; मस्ती; मार; कंपन.
उद्धर (रण) (ಉದ್ಧರ [ರಣ])(सं) ना.–उन्नति; उन्नयन, उद्धार; पालन; सुटका; नाश; प्रवाहन; पाठिंबा.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा. वर उचलणें; ओरडून सांगणें; घोषित करणें.
उद्धरणि, (णे) (ಉದ್ಧರಣಿ) [ಣೆ] (सं) ना.–पळी; अर्घ्यां; तीर्थांची झारी; स्तुवा.
उद्धव (ಉದ್ಧವ) (सं) ना.–कृष्णाचा मंत्री; आनंद; उत्साह; सण.
उद्धार (ಉದ್ಧಾರ) (सं) ना.–उन्नति; वाढ; भरभराट; उत्कर्ष.
उद्धारक (ಉದ್ಧಾರಕ) (सं) ना.–उद्धार करणारा; सहाय्यक.
उद्धुर (ಉದ್ಧುರ) (सं) वि.–जुवापासून सुटलेला; विलंबित; उत्साहित; बंधमुक्त; मोठा; स्थिर.

उद्धूत (ಉದ್ಧೂತ) (सं) वि.–उचललेला; हलविलेला; गुंडाळलेला; उंच.

उद्धूल (लन) (ಉದ್ಧೂಲ [ಲನ]) (सं) ना. शिंपणी; प्रोक्षण; झड; पानझड; फुलझड.

उद्धूलित (ಉದ್ಧೂಲಿತ) (सं) वि.–प्रोक्षित; झडलेलें; कोमेजलेलें; निर्माल्य झालेलें.

उद्धृत (ಉದ್ಧೃತ) (सं) वि.–उद्धरलेलें; सावरलेलें; उचलून धरलेलें; निवडलेलें; उखडलेलें.

उद्बल (ಉದ್ಬಲ) (सं) वि.–अत्यंत बलिष्ठ; शक्तिशाली.

उद्बाहु (ಉದ್ಬಾಹು) (सं) वि.–हात वर केलेला; हात उभारून.

उद्बुद्ध (ಉದ್ಬುದ್ಧ) (सं) वि.–जागृत; समजावलेला; विकसित; उमललेला.

उद्बोधन (ने)(ಉದ್ಬೋಧನ) [ನೆ] (सं) ना.–उद्बोधन; जागृति; बलवंताचा हितोपदेश.

उद्भव (ಉದ್ಭವ) (सं) ना.–जन्म; उत्पत्ति, प्रतीति.

उद्भाव (ಉದ್ಭಾವ) (सं) ना.–प्रदर्शन; संतती.

उद्भास (ಉದ್ಭಾಸ) (सं) ना.–चकाकी; कांती; चांगुलपणा; किरण; बोट.

उद्भिज (ज्ज) (ಉದ್ಭಿಜ [ಜ್ಜ]) (स) ना.–वनस्पति; वृक्षलता वगैरे.

—कोटि (ಕೋಟಿ) (सं) ना.–वनस्पतीवर्ग.

उद्भिद (ಉದ್ಭಿದ) (सं) वि. कोंब फुटलेला; फुटून बाहेर येणारा; अंकुरलेला.

उद्भिन्न (ಉದ್ಭಿನ್ನ) (सं) वि.–उघडलेलें; अंकुरित; विभक्त; आमंत्रित; आहुति दिलेला; बाहेर आलेला.

उद्भेद (दन) (ಉದ್ಭೇದ) [ದನ] (सं) ना.–मोडफुटी; अंकुरण; अंकुरदर्शन; कोंब फुटलेला.

उद्भ्रम (ಉದ್ಭ್ರಮ) (सं) ना.–भ्रमंती; धावपळ; चळवळ; मनस्ताप; पश्चात्ताप; आतुरता.

—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–गडबड करणें; बावरणें; भ्रमणें.

उद्भ्रमि (ಉದ್ಭ್ರಮಿ) (सं) वि.–विव्हळ; खुळा; भ्रमिष्ट; दिशाभूल झालेला.

उद्यत् (ಉದ್ಯತ್) (सं) वि.–शोभणारा; वर येणारा; जन्मणारा; वर चढणारा.

उद्यत (ಉದ್ಯತ) (सं) वि.–गुंतलेला; वर उचललेला; सिद्ध; प्रयत्नशील; चपळ.

उद्यम (ಉದ್ಯಮ) (सं) ना.–परिश्रम; उद्योग; काम; वाद; भरभराट.

उद्यमि (ಉದ್ಯಮಿ) (सं) ना.–प्रयत्नशील; साहसी कार्यकर्ता; उद्योगी.

उद्यान (वन) (ಉದ್ಯಾನ) [ವನ] (सं) ना.–मळा; विवाहस्थळ सहल.

उद्यापन (ने) (ಉದ್ಯಾಪನ) [ನೆ] (सं) ना.–समारोप; समाप्ति; सोडवणूक; विधि उरकणें; निर्णय घेणें.

उद्युक्त (ಉದ್ಯುಕ್ತ) (सं) वि.–सिद्ध; उत्तेजित; अतिचपल; गुंतलेला; मग्न.

उद्योगस्थ (ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥ) (सं) ना.–कामसु; नोकर; सेवक.

उद्र (ಉದ್ರ) (सं) ना.–पाणमांजर; पाणकुत्रें; ऊद.

उद्रिक्त (ಉದ್ರಿಕ್ತ) (सं) वि.–उत्तेजित; अधिक; निश्चळ; कोपलेला.

उद्रेक (ಉದ್ರೇಕ) (सं) ना.–धीटपणा; उद्धटपणा; अतिशयता; भोग; मुक्ति; पुरोगमन.

—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–रागाला आणणें; चिडविणें.

उद्वर्त (र्तन) (ಉದ್ವರ್ತ) [ರ್ತನ] (सं) ना.–सुगंधलेपन; गंधमाखिन; बढती; वाढ.

उद्वर्तनालय (ಉದ್ವರ್ತನಾಲಯ) (सं) ना.–स्नानगृह; न्हाणीघर; अंघोळीचें ठिकाण.

उद्वह (ಉದ್ವಹ) (सं) ना.–आनंद; संतोष; विवाह; लग्न; सप्तवायुमार्गापैकी एक मार्ग.

उद्वहन (ಉದ್ವಹನ) (सं) ना.–संरक्षण; विवाह; सांभाळ; ओझेकऱ्याचा धंदा; कामाठी; हमाली.

उद्वाह (ಉದ್ವಾಹ) (सं) ना. विवाह; आदरातिथ्य.

उद्वाहन (ಉದ್ವಾಹನ) (सं) ना.–विवाह; आदरातिथ्य.

उद्वाहन (ಉದ್ವಾಹನ) (सं) ना.–वर चढविण्याचें साधन; विवाह.

उद्वाहिक (ಉದ್ವಾಹಿಕ) (सं) वि.–वैवाहिक; लग्नसंबंधी.

उद्वाहिसु (ಉದ್ವಾಹಿಸು) (क) धा.–लग्न करणें; विवाहित होणें.

उद्विग्न (ಉದ್ವಿಗ್ನ) (सं) वि.–खिन्न; दुःखित; हळहळीचें.

उद्वृत्त (ಉದ್ವೃತ್ತ) (सं) वि.–माजलेला; मस्त; उद्धट; गुंड; अप्रामाणिक; लबाड.

उद्वृत्ती (ಉದ್ವೃತ್ತಿ) (सं) ना.–हट्टीपणा; मस्ती; गुंडगिरी.

उद्वेग (ಉದ್ವೇಗ) (सं) ना.–भीति; तळमळ; दुःख; गडबड; उत्तेजन; चळवळ; आंदोलन; पश्चात्ताप; मनस्ताप

उद्वेगिसु (ಉದ್ವೇಗಿಸು) (क) धा.–वेगानें जाणें; घाई करणें.

उद्वेजिसु (ಉದ್ವೇಜಿಸು) (क) धा.–भिवविणें; थरकापवणें; भावना दुखविणें; भीति दाखविणें.

उद्वेल (ಉದ್ವೇಲ) (सं) ना.–महापूर; मर्यादोल्लंघन.

उनितु (ಉನಿತು) (क) वि.–इतकें; एवढें; तेवढें; एवढेतेवढ्यामधील परिमाण; मित.

उंतु (ಉಂತು) (क) अ.–असें; मध्यममार्गी; सुवर्णमध्य घेतां.

उंते (ಉಂತೆ) (क) अ.–अकारण; विनाकारण; उगीचच्या उगीच; अहेतुतः.
उंदल् (ಉಂದಲ್) (क) ना.–संग्रह; रास; समूह; टोळके.
उंदु (ಉಂದು) (क) अ.–आज; यावेळीं; क्षणभरानें.
उन्नत (ಉನ್ನತ) (सं) वि.–उंच; श्रेष्ठ; उंचावलेलें; शेफारलेलें; मोठें.
उन्नतछाय (ಉನ್ನತಚ್ಛಾಯ) (सं) ना.–मोठा आवाज असलेला; पहाडी आवाजाचा; कंठीक; दाट सावलीचा.
उन्नतानत (ಉನ್ನತಾನತ) (सं) वि.–उंचसखल असलेला; सपाटीचा; सपाट प्रदेशावरील.
उन्नति (ಉನ್ನತಿ) (सं) ना.–भरभराट; बढती; वाढ, गरुडपत्नि; वैपुल्य; भरीवपणा.
उन्नतिके (ಉನ್ನತಿಕೆ) (सं) ना.–श्रेष्ठता; घनता; उंची.
उन्नतोन्नत (ಉನ್ನತೋನ್ನತ) (सं) वि.–उंचच उंच; अति श्रेष्ठ; अत्युच्च.
उन्नद्ध (ಉನ್ನದ್ಧ) (सं) वि.–करकचून बांधलेलें; सुजलेलें; गर्वानें फुगलेलें; वाढलेले; ताठर.
उन्नमित (ಉನ್ನಮಿತ) (सं) मि.–उचललेलें, वाढविलेले.
उन्नय (यन) (ಉನ್ನಯ [ಯನ]) (सं) ना.–उर्ध्वगमन; भरभराट; वाढ; चढविणें.
उन्नर् (ಉನ್ನರ್) (क) ना. असले लोक.
उन्नाळ (ಉನ್ನಾಳ) (सं) वि.–लांब धाटाचें; लांब देठाचें.
उन्निद्र (ಉನ್ನಿದ್ರ) (सं) वि-–जाग्रत; विकसित; उमललेलें; झोप उडालेलें.
उन्निसु (ಉನ್ನಿಸು) (क) धा.–समजून घेणें; पर्यालोचन करणें.
उन्नेगं (ಉನ್ನೆಗಂ) (क) अ.–आतांच; आतांपर्यंत; त्यावेळीं; तोंपर्यंत.
उन्नेय (ಉನ್ನೇಯ) (सं) वि.–अनुमानित; इच्छित; अपेक्षित; आशा केलेलें.
उन्मत्त (ಉನ್ಮತ್ತ) (सं) वि.–मस्त; अविचारी; अहंकारपूर्ण; वेडा; उद्रेकित.
(सं) ना.–मोहाचे झाड; मदमस्त मनुष्य.
उन्म (न्मा) द (ಉನ್ಮ [ನ್ಮಾ]) (सं) ना.–मस्ती; अहंकार; वेड; कैफ; गुंगी; धुंदी; अविवेक.
उन्मन (नस्) (ಉನ್ಮನ [ನಸ್]) (सं) वि.–वासना असलेला; आतुर; पश्चात्तप्त; तळमळलेला.
उन्माथ (ಉನ್ಮಾಥ) (सं.) वि.–भीतीनें कांपणारा; घातकी.
(सं) ना.–जाळें; वंचना; अडचण; संकट; कुंचला; बाणाचें टोक.
उन्मान (ಉನ್ಮಾನ) (सं) ना.–तोल; माप; परिमाण.
उन्मिषित (ಉನ್ಮಿಷಿತ) (सं) वि.–विकसित; उमललेलें; उकललेलें; मोकळें केलेलें.
उन्मीलन (ಉನ್ಮೀಲನ) (सं) ना.–उघडणूक; विकसन; विमोचन; जागरूकता; डोळे उघडणें.
उन्मीलित (ಉನ್ಮೀಲಿತ) (सं) वि.–विकसित; विमुक्त; उकललेलें; उमललेलें.
उन्मुक्ति (ಉನ್ಮುಕ್ತಿ) (सं) ना.–सुटका; सोडवणूक.
उन्मुख (ಉನ್ಮುಖ) (सं) ना.–राजशालक; नीरध्वजाचा मेहुणा.
(सं) वि.–वर तोंड करून फिरणारा; मस्तीचा; जवळचा; सिद्ध; वाट पाहणारा.
उन्मूलन (ಉನ್ಮೂಲನ) (सं) ना.–निर्मूलन; मुळासकट उपटणें.
उन्मेषण (ಉನ್ಮೇಷಣ) (सं) ना.–विकसन; जाग्रण; डोळाउघडण.
उप (ಉಪ) (सं) वि.–जवळचा; शेजारचा; किंचिन्मात्र; थोडें; सहित.
उपकंठ (ಉಪಕಂಠ) (सं) ना.–शेजार; सामीप्य; खेड्यालगतचा प्रदेश; वस्त्र्याची वरची बाजू.
उपकथे (ಉಪಕಥೆ) (सं) ना.–जोडकथा; मुख्यकथेला पोषक अशी दुसरी कथा; पार्श्वकथा.
उपकरण (ಉಪಕರಣ) (सं) ना.–साधन; साहित्य; सामग्री.
उपकरिसु (ಉಪಕರಿಸು) (क) धा.–साह्य करणें; मदत करणें.
उपकार (कृति) (ಉಪಕಾರ [ಕೃತಿ]) (सं) ना.–साह्य; हितप्रयोजन; पाठिंबा.
उपकारिके (ಉಪಕಾರಿಕೆ) (सं) ना. उपकारकर्त्री; राजगृह; सरदारगृह.
उपकुर्वाण (ಉಪಕುರ್ವಾಣ) (सं) ना.–सोडमुंजा; ब्रह्मचर्य आश्रमानंतर गृहस्थाश्रम स्वीकारणारा.
उपकुल्ये (ಉಪಕುಲ್ಯೆ) (सं) ना.–काल्वा; चर; पाट; चरांडी.
उपक्रम (ಉಪಕ್ರಮ) (सं) ना.–प्रारंभ; सुरवात; प्रस्थान; कार्यारंभ.
उपक्रमि (ಉಪಕ್ರಮಿ) (सं) ना.–आरंभ करणारा; सुरुवात करणारा; प्रारंभक.
उपक्रोश (ಉಪಕ್ರೋಶ) (सं) ना.–निंदा; शिविगाळ; अपशब्द; कटुवच; उद्वेग.
उपक्षम (ಉಪಕ್ಷಮ) (सं) ना.–सहनशीलता; तितिक्षा; दम खाणें.
उपख्यात (ಉಪಖ್ಯಾತ) (सं) वि.–प्रसिद्ध; विख्यात; नजरेपुढें असलेला.
उपगत (ಉಪಗತ) (सं) वि.–जवळ आलेला; पोहोचलेला; प्राप्त; मान्य; अभिवचन दिलेला; जवळ गेलेला.

उपगम (मन) (ಉಪಗಮ) [ಮನ] (सं) ना.–आगमन; निर्गति; उपवेशन; संपादन; संमती.

उपगिरी (ಉಪಗಿರಿ) (सं) ना.–पर्वताजवळची टेकडी; पर्वताचा आसमंत भाग.

उपगूहन (ಉಪಗೂಹನ) (सं) ना.–लपाछपी; झाकण; आलिंगन; आश्चर्य.

उपगृह (ಉಪಗೃಹ) (सं) ना.–घरांतील खोली; दालन; ओवरी.

उपग्रह (ಉಪಗ್ರಹ) (सं) ना.–मोठ्या ग्रहाभोवती फिरणारा लहान ग्रह; उपचंद्र; अनुग्रह; कैदी; पकड.

उपग्रहण (ಉಪಗ್ರಹಣ) (सं) ना.–अटक; कैद; वेदाभ्यास.

उपग्राम (ಉಪಗ್ರಾಮ) (सं) ना.–शहराजवळील खेडें; वाडी.

उपग्राह्य (ಉಪಗ್ರಾಹ್ಯ) (सं) वि.–स्वीकार्य; पूज्य; पूजनीय.

उपघ्न (ಉಪಘ್ನ) (सं) ना.–आश्रय; आधार; निवास.

उपघात (ಉಪಘಾತ) (सं) ना.–जखम; ठोसा; मार; नाश; घात.

उपचय (ಉಪಚಯ) (सं) ना.–संचय; संकलन; रास; वाढ; पालनपोषण.

उपचरण (चार) (ಉಪಚರಣ [ಚಾರ]) (सं) ना.–उपवेशन; उपगमन; साह्य; सेवा; सत्कार; आतिथ्य; गौरव; शुश्रूषा; परिचर्या.

उपचर्ये (ಉಪಚರ್ಯೆ) (सं) ना.–'उपचरण' पहा.

उपचरिसु (ಉಪಚರಿಸು) (क) धा.–गौरवणें; सेवाकरणें; सत्कारणें; वाट पाहाणें; दया दाखवणें; विनय दाखवणें.

उपचित (ಉಪಚಿತ) (सं) वि.–संग्रहित; गोळा केलेलें; वाटलेलें; एकत्रित झालेलें.

उपजिव्हे (ಉಪಜಿಹ್ವೆ) (सं) ना.–द्विजिव्ह; सर्प.

उपजीवक (ಉಪಜೀವಕ) (सं) ना.–दुसऱ्याच्या जिवावर जगणारा.

उपजीवि (ಉಪಜೀವಿ) (सं) ना.–सेवक; आश्रित; जगणारा.
—सु (—ಸು) (क) धा.–जगणें; जिवंत राहणें; कुटुंब चालविणें; उद्योग करून पोट भरणें.

उपजोष (षण) (ಉಪಜೋಷ [ಷಣ]) (सं) ना.–विलास; प्रीति; तृप्ति; मौन.
(सं) अ.–मौनानें; शांतपणें; नित्य; सतत.

उपज्ञ (ಉಪಜ್ಞ) (सं) वि.–स्वतंत्र विचार करणारा; स्वयंज्ञानी.
—ते (—ತೆ) (सं) ना.–स्वतंत्र विचार शक्ति; प्रतिभा.

उपटळ (ಉಪಟಳ) (क) ना.–पीडा; अडचण; संकट; उपद्रव.

उपतंड (ಉಪತಂಡ) (क) ना.–टोळकें; लहान टोळी; समूह.

उपताप (ಉಪತಾಪ) (सं) ना.–मरण; जखम; दुखणें; रोग; पीडा; त्रास; आपत्ति.

उपत्यक (के) (ಉಪತ್ಯಕ [ಕೆ]) (सं) ना.–पर्वताच्या पायथ्याचा प्रदेश; कुमरी; पालापाचोळा.

उपदंश (ಉಪದಂಶ) (सं) ना.–गरमी; महारोग; आंत्ररोग; कोमेजणारा पदार्थ; उत्तेजक पेय.

उपदान (नक) (ಉಪದಾನ [ನಕ]) (सं) ना.–संभावना; लाच; मनोती; वहाणा; पादुका; खडावा.

उपदिश्यमान (ಉಪದಿಶ್ಯಮಾನ) (सं) वि.–दाखविणारें; उपदेश देणारा.

उपदृष्ट (ಉಪದೃಷ್ಟ) (सं) ना.–उदाहरण; दृष्टोत्पत्तीस आलेलें.

उपदे (ಉಪದೆ) (सं) ना.–पादत्राण, संभावना, देणगी, दान.

उपद्र(द्रव) (ಉಪದ್ರ, [ದ್ರವ]) (सं) ना.–अडचण; पीडा; त्रास; कष्ट; विपत्ति; हिंसा; दुःख; जाच; काट.

उपद्वीप (ಉಪದ್ವೀಪ) (सं) ना.–लहान द्वीप, बेट.

उपद्व्याप (ಉಪದ್ವ್ಯಾಪ) (सं) ना.–नसती कटकट; उसाभर; विकतश्राद्ध; रिकामा उद्योग; उठाठेव.

उपधान (ಉಪಧಾನ) (सं) ना.–उशी; तक्या; विशेषता; वैशिष्ठ्य; व्यक्तित्व; धार्मिक आचार; अत्युत्तमता.
—ईय (—ಈಯ) (क) ना.–उशी; गिरदी.

उपधि (ಉಪಧಿ) (सं) ना.–फसवणूक; कपट; भय; घबराट; शक्तिमानता; चाक.

उपधृति (ಉಪಧೃತಿ) (सं) ना.–कांती; शोभा; प्रकाश; किरण.

उपधे (ಉಪಧೆ) (सं) ना.–प्रामाणिकपणाची कसोटी; उपांत्य अक्षर.

उपध्मान (ಉಪಧ್ಮಾನ) (सं) ना.–ओठ; ओष्ठ.
—ईय (—ಈಯ) (सं) वि.–ओष्ठ्यवर्ग; पवर्ग.

उपनगर (ಉಪನಗರ) (सं) ना.–शहराजवळील खेडें; वाडी.

उपनत (ಉಪನತ) (सं) वि.–नम्र; नमस्कृत; वाकलेलें; अवलंबित; स्वयंभु; संभवसिद्ध.

उपनदि (ಉಪನದಿ) (सं) ना.–लहान नदी; नदीची शाखा; मिळणारी नदी; नदीचा ओघ.

उपनंदन (ಉಪನಂದನ) (सं) ना.–उद्यान; बाग; आराम मळा; वृंदावन; चमन.

उपनयन (ಉಪನಯನ) (सं) ना.–मुंज; मौजीबंधन; व्रतबंध; गुरुगृही गमन; उपनेत्र; चष्मा; चाळिसी.

उपनाम (ಉಪನಾಮ) (सं) ना.–टोपणनाव; आडनाव; कुलनाम; गोत्रनाम; संक्षिप्त नांव.

उपनिधि (ಉಪನಿಧಿ) (सं) ना.–ठेव; गंगाजळी; विश्वस्त मंडळ; विश्वासानें ठेवणें.

उपनिषत् (त्तु) (ಉಪನಿಷತ್) [ತ್ತು] (सं) ना.–सत्यज्ञान; रहस्य; भव्य मंदिर; उपनिषद्ग्रंथ; वेदांतग्रंथ; गूढज्ञान.

उपनीत (ಉಪನೀತ) (सं) वि.–जवळ आणलेला; मौजीबंधन झालेला; मुंज्या.

उपनिष्कर (ಉಪನಿಷ್ಕರ) (सं) ना.–राजमार्ग; हमरस्ता; मुख्यपथ; आमरस्ता.
उपनेत्र (ಉಪನೇತ್ರ) (सं) ना.–चष्मा; चाळशी; 'कन्नडक' पहा; आरशी.
उपन्यास (ಉಪನ್ಯಾಸ) (सं) ना.–भाषण; सूचना; विवरण; ठेव; शासन; नियम; सबब सांगणें; परिचय करून घेणें; सुभाषित.
उपपति ಉಪಪತಿ (सं) ना.–जार; धगड; यार; मिंढ; राखा; व्यभिचारी.
उपपत्ति (ಉಪಪತ್ತಿ) (सं) ना.–उत्पत्ति; जन्म; साह्य; मिळकत; वेतन; मजुरी; लाभ; उदाहरण; योग्यता; संभव.
उपपत्नि (ಉಪಪತ್ನಿ) (सं) ना.–जारिणी; व्यभिचारिणी; रखेली; अंगवस्त्र.
उपपद (ಉಪಪದ) (सं) ना.–जोडशब्द; पदवी; बिरुद; प्रशस्ति; मूळ शब्दाचा अर्थ फिरविणारा जोडशब्द.
उपपन्न (ಉಪಪನ್ನ) (सं) वि.–परिणत; प्राप्त; संपादित; सिद्ध; योग्य; मुक्त; पुरेसा; उधृत; जन्मलेला; मिसळलेला.
उपपातक (ಉಪಪಾತಕ) (सं) ना.–पंचमहापातकाबरोबरच सांगितलेले इतर पाप.
उपपादन (ಉಪಪಾದನ) (सं) ना.–सिद्धता; निश्चय; परीक्षा; विवेचन; प्रतिपादन; रुजवात; मांडणी.
—इसु —(ಇಸು) (क) धा.–सिद्धकरणें; रुजू करणें.
उपपादित (ಉಪಪಾದಿತ) (सं) वि.–सिद्ध केलेला; प्रस्थापित; ठरविलेला.
उपपुराण (ಉಪಪುರಾಣ) (सं) ना.–जोडपुराण; मुख्य पुराणाशी संबद्ध असें दुसरें पुराण; जुनी कथा.
उपप्लव (ಉಪಪ್ಲವ (सं) ना.–पीडा; संकट; अडचण; दुर्दैव; ग्रहण; उल्कापात; हल्ला; अंगावर धावून जाणें.
उपबर्ह(र्हण) (ಉಪಬರ್ಹ [ರ್ಹಣ]) (सं) ना.–उशी; गिरदी; तक्या; 'उपधान' पहा.
उपभक्ति (ಉಪಭಕ್ತಿ) (सं) ना.–भक्तीची व्रतें व नियम.
उपभाग (ಉಪಭಾಗ) (सं) ना.–लहान भाग; समीपत्त्व.
उपभोग (ಉಪಭೋಗ) (सं) ना.–सुखानुभव; सुख; उपभोग; आनंद.
उपम (मा) (मान) (ಉಪಮ [ಮಾ] ಮಾನ) (सं) ना.–साम्य; दृष्टांत; उदाहरणार्थ घेतलेली प्रतिमा; दाखला; सादृश्य; लहानमाप.
उपमर्द (र्दन) (ಉಪಮರ್ದ [ರ್ದನ]) (सं) ना.–तंटाबखेडा; तिरस्कार; चिमटा; दुःख; जखम.
उपमातृ (ते) (ಉಪಮಾತೃ [ತೆ]) (सं) ना.–सावत्र आई; दाई; अंगावर पाजणारी स्त्री; पालनकर्ती.
उपमित (ಉಪಮಿತ) (सं) वि.–दृष्टांत; उदाहृत; तुलित.
उपमिसु (ಉಪಮಿಸು) (क) धा.–तुलना करणें; ताडून पाहणें; मापून पाहणें.
उपमेय (ಉಪಮೇಯ) (सं) ना.–तुलनीय वस्तु; दृष्टान्तार्ह पदार्थ.
उपयम (याम) (ಉಪಯಮ [ಯಾಮ]) (सं) ना.–लग्न; विवाह.
उपयुक्त (ಉಪಯುಕ್ತ) (सं) वि.–उपयोगी; कामाला येणारा; संबंधी.
उपरक्त (ಉಪರಕ್ತ) (सं) वि.–कत्तल झालेला; ग्रहण लागलेला; घायाळ; रंगीत.
(सं) ना.–ग्रहण लागलेला सूर्य वा चंद्र; ग्रस्तसूर्य; ग्रस्तचंद्र.
उपरत (ಉಪರತ) (सं) वि.–सक्त, विलंबित; थांबलेलें.
उपरति (ಉಪರತಿ) (सं) ना.–स्तंभन; समारोप; निधन; मृत्यु; निवृत्ति; वैराग्य; समाप्ति; अवकाश; प्रेम.
उपरम (मण) (ಉಪರಮ [ಮಣ]) (सं) ना.–'उपरति' पहा.
उपराग (ಉಪರಾಗ) (सं) ना.–सूर्यग्रहण; चंद्रग्रहण.
उपरि (ಉಪರಿ) (सं) अ.–वर; यानंतर; मग; एवढें होतांच.
उपरिम (ಉಪರಿಮ) (सं) ना.–उच्चस्थान; वरची जागा.
उपरिलोक (ಉಪರಿಲೋಕ) (सं) ना.–स्वर्गलोक; परलोक.
उपरोचि (ಉಪರೋಚಿ) (सं) ना.–झाकण; पांघरूण; रहस्य.
उपरोध (ಉಪರೋಧ) (सं) ना.–अवरोध; विलंब; विरोध; खंडण; पीडा.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–थांबणें; हरकत घेणें; विलंब करणें.
उपल (ಉಪಲ) (सं) ना.–दगड; वस्तुविभाजन.
उपलक्षण (ಉಪಲಕ್ಷಣ) (सं) ना.–निरीक्षण; पाहणी; लक्षण तृतीया.
उपलक्ष्य (ಉಪಲಕ್ಷ್ಯ) (सं) ना.–निशाण; संधान; वेध्य; आदर्श.
उपलक्षित (ಉಪಲಕ್ಷಿತ) (सं) वि.–ओघळलेलें; संधान बांधलेलें; झिरपलेलें.
उपलब्ध (ಉಪಲಬ್ಧ) (सं) वि.–प्राप्त; परिचित; सांपडलेलें; जमलेलें; समजलेलें.
(सं) ना.–ज्ञान; प्राप्ति; लाभ.
उपलंभ (ಉಪಲಂಭ) (सं) ना.–जोड; समजूत; गणना; मोजणी.
उपलालन (ने) (ಉಪಲಾಲನ [ನೆ]) (सं) ना.–लाड; कौतुक; आलिंगन; चुंबन; पापा; प्रशंसा.
उपलालिसु (ಉಪಲಾಲಿಸು) (क) धा.–प्रेम करणें; पापा घेणें; लाड करणें; आलिंगणे; चुंबणें; प्रशंसणें; गौरवणें.

उपले (ಉಪಲೆ) (सं) ना. – खडीसाखर; गुळीसाखर; गाडगीसाखर.
उपलेपन (ಉಪಲೇಪನ) (सं) ना. – पांघरूण; प्रावरण; मलम.
उपवन (ಉಪವನ) (सं) ना. – उद्यान; बाग; आराम; तोफ; नगरोद्यान.
उपवनोपकरण (ಉಪವನೋಪಕರಣ) (सं) ना. – बागबगीचाचें साधन.
उपवर्तन (ಉಪವರ್ತನ) (सं) ना. – बागेभोंवतीचा प्रदेश; देशविभाग; राज्य.
उपवस्त (ಉಪವಸ್ತ) (सं) ना. – निराहार; उपोषण; उपास; अन्नत्याग.
उपवास (ಉಪವಾಸ) (सं) ना. – 'उपवस्त' पहा. सांनिध्य; जवळ राहणें.
उपवाह्य (ಉಪವಾಹ್ಯ) (सं) ना. – राजहत्ती; ऐरावत; रथ; वाहन.
उपविष्ट (ಉಪವಿಷ್ಟ) (सं)ना. – बसलेला; प्रविष्ट; राहणारा.
उपवीत (ಉಪವೀತ) (सं) ना. – जानवें; यज्ञोपवीत.
उपवृत्ति (ಉಪವೃತ್ತಿ) (सं) ना. – उपजीवनाचें गौण साधन; जीवनोपयोगी चिल्लरकाम.
उपवेद (ಉಪವೇದ) (सं) ना. – गौण वेद.
उपवेश (शन) (ಉಪವೇಶ [ಶನ]) (सं) ना. – बैठक; एकाग्रता
उपवेष्टित (ಉಪವೇಷ್ಟಿತ) (सं) वि. – वेढलेले; वस्त्रभूषित; पोषाख केलेलें; गुंडाळलेलें.
उपशम (मन) (ಉಪಶಮ [ಮನ]) (सं) ना. – समाधान; शांति; उतार; विलोभन; स्वास्थ्य; इंद्रियनिग्रह; आशा लावणें.
उपशल्य (ಉಪಶಲ್ಯ) (सं) ना. – गावकुसु; गावाबाहेरील मैदान.
उपशाखे (ಉಪಶಾಖೆ) (सं) ना. – कोवळा मोड; फांदी; अंकुर; गाभा; लहान विभाग.
उपशांत (ಉಪಶಾಂತ) (सं) वि. – शमलेलें; थंड झालेलें; समाधान पावलेलें.
उपशांति (ಉಪಶಾಂತಿ) (सं) ना. – तृप्ति; 'उपशम' पहा.
उपश्रुत (ಉಪಶ್ರುತ) (सं) वि. – ऐकलेलें; अभिवचन दिलेलें; शब्द दिलेलें.
उपसंख्यान (ಉಪಸಂಖ್ಯಾನ) (सं) ना. – उपवस्त्र; मांडवस्त्र.
उपसंहरिसु (ಉಪಸಂಹರಿಸು) (क) धा. – संपविणें; मार्गें खेचणें; वाहून नेणें; नाश करणें; आवरणें.
उपसंहार (ಉಪಸಂಹಾರ) (सं) ना. – पीछेहाट; समारोप; नाश; वेणीबंधन; बुचडा; गुंडाळी.
उपसन्न (ಉಪಸನ್ನ) (सं) वि. – सामील; अनुरूप; जवळ आलेलें; जुळणारें; ठेपलेलें.
उपसंपन्न (ಉಪಸಂಪನ್ನ) (सं) वि. – मिळवलेलें; प्राप्त; संपादित.
उपसर (ಉಪಸರ) (सं) ना. – जवळ येणारा; कळी फुटण्याचा काळ; फळणूक; फलशोभन काल.
उपसर्ग (ಉಪಸರ್ಗ) (सं) ना. – सादृश्य; एकत्रीकरण; पीडा; दुर्दैव; अपशकुन; असह्यता; उपद्रव; शब्दाचें उपपद.
उपसर्जन (ಉಪಸರ್ಜನ) (सं) ना. – अडचण; आडकाठी; पीडा; आदेश; संबंध; हिंसा; शुभाशुभ; शकुन; त्याग.
उपसर्प [र्पण] (ಉಪಸರ್ಪ [ರ್ಪಣ]) (सं) ना. – सांनिध्य; अनुकरण 'अपसर्प' पहा.
उपसाक्षि [क्ष्य] (ಉಪಸಾಕ್ಷಿ [ಕ್ಷ್ಯ]) (सं) ना. – सहाय्यक; साक्षीदार; अल्पसाक्ष.
उपसुंद (ಉಪಸುಂದ) (सं) ना. – सुंद राक्षसाचा भाऊ.
उपस्कर (ಉಪಸ್ಕರ) (सं) ना. – उपकरण; सांगता; पूर्ति; हंगाम.
उपस्थ (ಉಪಸ್ಥ) (सं) वि. – समीप; जवळचा.
(सं) ना. – सारथ्यानें बसावयाची जागा.
उपस्थित (ಉಪಸ್ಥಿತ) (सं)वि. – समोर आलेला; हजर; जवळचा; आंत शिरलेला; सामोरा आलेला.
उपस्पर्शन (ಉಪಸ್ಪರ್ಶನ) (सं) ना. – स्नान; शिवाशिव; सोवळें.
उपहति (ಉಪಹತಿ) (सं) ना. – खून; नाश; हानि; अडचण; उपद्रव.
उपहसित (ಉಪಹಸಿತ) (सं) वि. – हास्यास्पद; फजित; अपमानित; हंगवलेले.
उपहार (ಉಪಹಾರ) (सं) ना. – देणगी; बलिदान; कीर्ति; पूजा; नास्ता.
उपहास (ಉಪಹಾಸ) (सं) वि. – तिरस्कार; हंगवणी; टोमणा; थट्टामस्करी; तिरस्कारदर्शक हास्य.
उपांशु (ಉಪಾಂಶು) (सं) अ. – गूढत्वानें; सारांशानें; गुप्तरीत्या; खाजगी; हलक्या आवाजांत.
उपाकरण (ಉಪಾಕರಣ) (सं) ना. – जवळ बोलावणें; जवळ करणें.
उपाकर्म (ಉಪಾಕರ್ಮ) (सं) ना. – सिद्धता; श्रावणी; जानवें घालण्याचा समारंभ; वेदाध्ययनारंभ.
उपाकृत (ಉಪಾಕೃತ) (सं) वि. – जवळ आणिलेला; देवताबली; वैश्वदेव; काकबली.
उपाख्यान (ಉಪಾಖ್ಯಾನ) (सं) ना. – 'उपकथा' पहा.
उपागम (ಉಪಾಗಮ) (सं) ना. – संभव; जवळ येणें; सांनिध्य; कबुली; मान्यता; अभिवचन.
उपाग्र (ಉಪಾಗ್ರ) (सं) वि. – नीच; हीन; उपान्त्य.
उपांग (ಉಪಾಂಗ) (सं) ना. – लहान अवयव; उपसाहित्य; पुरवणी; उपभाग; परिशिष्ट.

उपात्त (ಉಪಾತ್ತ) (सं) वि.–स्वीकृत; प्राप्त; संपन्न; दूरीकृत; पूर्ण नेलेलें; दूरांतरित.
उपात्यय (ಉಪಾತ್ಯಯ) (सं) ना.–सीमोल्लंघन; विस्मरण; तिरस्कार; मर्यादातिक्रमण.
उपादान (ಉಪಾದಾನ) (सं) ना.–काढून लावणें; भिक्षा; घटक.
—कारण (—ಕಾರಣ) (सं) ना.–घटकद्रव्य; समवायीकरण.
उपादेय (ಉಪಾದೇಯ) (सं) वि.–अंगीकारार्ह; स्वीकरणीय; उत्तम, उपयुक्त.
उपाधि (ಉಪಾಧಿ) (सं) ना.–ब्रीद; हाकेचा शब्द; फसवणूक; ठक; विघ्न.
—वंत (—ವಂತ) (सं). वि.–गौरवित; पदवीधर; उद्योगनिरत, अंगभर काम असलेला.
उपाध्याय | (ಉಪಾಧ್ಯಾಯ) (सं) ना.–पुरोहित; गुरु; शिक्षक;
उपाध्य | (ಉಪಾಧ್ಯ)– उपदेशक.
उपाध्यायनि (ಉಪಾಧ್ಯಾಯನಿ) (सं) ना.–गुरुपत्नी; शिक्षिका.
उपाध्यायि (ಉಪಾಧ್ಯಾಯಿ) (सं) ना.–पौरोहित्य करणारी स्त्री.
उपानत् (ति) [ह्] (ಉಪಾನತ್ [ತಿ] [ಹ್]) (सं) ना. वाहणा; पादुका; पादत्राण; पायताण; जोडा; खडावा.
उपांत (त्य) ಉಪಾಂತ [ತ್ಯ] (सं) वि.–जवळचें; काठचें; अंत्याक्षराच्या जवळचें अक्षर; दृष्टिकोण.
उपाय (ಉಪಾಯ) (सं) ना.–सुलभ साधन; तंत्रविधान; मार्ग; योजना; घटनातंत्र; जवळयेणें–आणणें.
उपायन (ಉಪಾಯನ) (सं) ना.–देणगी; पारितोषिक; कार्य; निर्वाह; सान्निध्य.
उपार्जन (ಉಪಾರ್ಜನ) (सं) ना.–मिळकत; प्राप्ति; संपादना.
उपार्जिसु (ಉಪಾರ್ಜಿಸು) (क) धा.–मिळविणें; संपादणें; प्राप्त करून घेणें.
उपारूढ (ಉಪಾರೂಢ) (सं) वि.–जवळचें; जास्त; वाढलेले; चढलेलें.
उपालंभ (भन) (ಉಪಾಲಂಭ[ಭನ]) प्राप्ति; मिळकत; तिरस्कार; निंदा.
उपाश्रय (ಉಪಾಶ್ರಯ) (सं) ना.–आधार; आश्रय; श्रद्धा; विश्वास; उशी; टेकण; तक्क्या; लोड.
उपासंग (ಉಪಾಸಂಗ) (सं) ना.–भाता; म्यान.
(सं) वि.–समीप; जवळचा.
उपासन (ने) (ಉಪಾಸನ [ನೆ]) (सं) ना.–पूजा; सेवा; आराधना; धनुर्विद्या; धनुर्विद्याभ्यास.
उपासित (ಉಪಾಸಿತ) (सं) वि.–पूजित; सेवित; पुष्पाच्छादित;
उपास्ति (ಉಪಾಸ್ತಿ) (सं) ना.–ध्यान; पूजा; सेवा; सुश्रूषा.
उपाहार (ಉಪಾಹಾರ) (सं) ना.–नास्ता; अल्पाहार; फराळ; फलाहार; थोडें खाणेंपिणें.
उपाहित (ಉಪಾಹಿತ) (सं) वि.–जवळ ठेवलेलें; सामील; एकत्रित; गाळ साचलेलें शेत; उल्का.
उपे (पें) क्षा (ಉಪೆ [ಪೇ] ಕ್ಷಾ) (सं) ना.–तिरस्कार; अनासक्ति; अनादर; दुर्लक्ष; अश्रद्धा; 'असड्डे' पहा.
उपेक्षिसु (ಉಪೇಕ್ಷಿಸು) (क) धा.–तिरस्कारणें; माजणें; बेपर्वा वागणें; दुर्लक्षिणें.
उपेत (ಉಪೇತ) (सं) वि.–मिसळलेले; संबंधी; जवळ केलेलें;
उपेंद्र (ಉಪೇಂದ್ರ) (सं) ना.–इंद्राचा धाकटा भाऊ; कृष्ण; विष्णु; राजा.
उपोद्घात (ಉಪೋದ್ಘಾತ) (सं) ना.–प्रारंभ; उदाहरण; आदर्श; विवरण; प्रस्तावना; पीठिका; भजन.
उपोषण (ष्य) (ಉಪೋಷಣ [ಷ್ಯ]) (सं) ना.–उपास; उपवास; निराहार.
उप्त (ಉಪ್ತ) (सं) वि.–पेरलेलें; बीं टाकलेंलें.
उप्ता ಉಪ್ತಾ (सं) ना.–पेरणी; पेरा; बी फेक; पेरें.
उप्ती (ಉಪ್ತಿ (सं) ना.–'उप्ता' पहा.
उप्ते (ಉಪ್ತೆ) ना.–रात्र; पेरणी.
उप्पड (ಉಪ್ಪಡ) (क) ना.–वस्त्र; खारवलेले कच्चे फळ; खारवलेला भाजीपाला; लोणचीं.
उप्पयण (ಉಪ್ಪಯಣ) (क) ना.–प्रवास थांबवणें; प्रयाण पुढें टाकणें; प्रयाण पुढें लोटणें.
उप्पर (ಉಪ್ಪರ) (क) वि.–वरचा; उच्च; उंचावरील.
उप्प (रि) (सु) (ಉಪ್ಪ [ರಿ] [ಸು]) (क) धा.–हसणें; वरजाणें; उडणें; उचलून बांधणें; वाढणें; पांघरूण घेणें; उठविणें; विस्तारणें.
उप्परपट्ट (ಉಪ್ಪರಪಟ್ಟ) (क) ना.–वरचें पांघरूण; वरचा कपडा.
उप्परवोरलु (ಉಪ್ಪರವೋರಲು) (क) ना.–वरचा पदर; वरचें पांघरूण.
उप्परिगे (ಉಪ್ಪರಿಗೆ) (क) ना.–माडी; माळा; राजवाडा; प्रासाद; सौध; 'करूमाड' पहा.
उप्पलिग (ಉಪ್ಪಲಿಗ) (क) ना.–गवंडी; मीठ करणारा; मासे धरणारा; कोळी.
उप्पवड (ಉಪ್ಪವಡ) (क) ना.–उदयराग; प्रबोधनगीत; भूपाळी.
उप्पवडिसु (ಉಪ್ಪವಡಿಸು) (क) धा.–'उठविणें; अंथरुणावरून उठणें; जागे होणें; जागृत होणें.
उप्पळ (ಉಪ್ಪಳ) (क) ना.–'उत्पल' पहा. विशाल होणें.
उप्पार (ಉಪ್ಪಾರ) (क) ना.–गवंडी; लिंपणारा; गिलावा करणारा.
उप्पारांत (ಉಪ್ಪಾರತಿ) (क) ना.–नीरांजन, मंगलदीप; खळे करतेवेळीं होणारी आरती; गवंड्याची पत्नि.

उप्पु (ಉಪ್ಪು) (क) ना. – मीठ; लवण; प्रीति; ममता; पापा; एक खेळ; टोमणा. 'कुडकुडीत मिठाचा खडा' हा खेळ.

उप्पुकार (ಉಪ್ಪುಕಾರ) (क) ना. – तिखटमीठ लावणें; पदरचें घालणें; वाढवून सांगणें.

उप्पुमा (ಉಪ್ಪುಮಾ) (क) ना. – उप्पीठ; फोडणीच्या पिठाचें खाद्य.

उबट्टे (ಉಬಟ್ಟೆ) (क) ना. – गर्व; शौर्य; धैर्य; शक्ति; सौंदर्य; उन्नति; आधिक्य; अत्याढ्यता; आरडाओरड.

उब्बडि (डिग) (ಉಬ್ಬಡಿ) [ಡಿಗ] (क) ना. – आधिक्य; वैपुल्य; सूज.

उब्बण (ಉಬ್ಬಣ) (क) ना. – आयुधविशेष; तरवार; स्पष्टता; दाटण.

उब्बर (ಉಬ್ಬರ) (क) ना. – आधिक्य; सूज; वैपुल्य; आवासणें.

उब्बरिसु (ಉಬ್ಬರಿಸು) (क) धा. – आनंदणें; वाढणें; फुगणें; अधिक होणें.

उब्बलु (ಉಬ್ಬಲು) (क) ना. – भाताचे फोल; तूस; झडलेले केस; गुंतवळ; लोकर.

उब्बस (ಉಬ್ಬಸ) (क) ना. – उर्ध्वश्वास; कष्ट; संकट; अडचण; मात्सर्य.

उब्बळ (ळिके) (ಉಬ್ಬಳ) [ಳಿಕೆ] (क) ना. – वांती; ओकारी; उलटी; वमन.

उब्बिरित (ಉಬ್ಬರಿತ) (क) ना. – जोराचा तडाखा; 'इरित' पहा.

उब्बु(ब्बुं) (वुं) ಉಬ್ಬು [ಬುಱ್] [ವುಱ್] (क) धा. – उठणें; उंचावणें; आनंदणें; मोठे होणें; गर्व करणें; अधिक होणें.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा. – पीळ घालणें; आनंदणें.

उब्बे ಉಬ್ಬೆ (क) ना. – उष्णता; जाळ; पाऊस.

उब्बेग (ಉಬ್ಬೆಗ) (क) ना. – उद्वेग; हळहळ; दुःख; आतुरता; भीति.

उब्बेमने ಉಬ್ಬೆಮನೆ (क) ना. – परीटाचे कपडे वाळवण्याची जागा.

उब्बेहाकु (ಉಬ್ಬೆಹಾಕು) (क) धा. – उष्ण श्वास सोडणें; आंच देणें; वाळविणें; कपडा सुकवणें.

उभय (ಉಭಯ) (सं) वि. – दोन्ही.

उभयसंकट (ಉಭಯಸಂಕಟ) (सं) ना. – दोन्ही बाजूंनी अडचण; इकडे आड तिकडे विहीर; श्रृंगापत्ति.

उभयकर्म (ಉಭಯಕರ್ಮ) (सं) वि. – इहपर कामें चांगली असलेला.

उभयकवि (ಉಭಯಕವಿ) (सं) ना. – कन्नड संस्कृत भाषांतून काव्यें रचणारा.

उभयानुमत (ಉಭಯಾನುಮತ) (क) वि. – दोन्ही पक्षी मान्य असलेला.

उमरु (ಉಮರು) (क) ना. – उकाडा; उष्मा; गरमा.

उमा (ಉಮಾ) (सं) ना. – पार्वती; गौरी; दुर्गा.

उमि(म्मि) ಉಮಿ [ಮ್ಮಿ] (क) ना. – भाताचा कोंडा; तूस.

उंबळि (ಉಂಬಳಿ) (क) ना. – देणगी; दान; करमुक्त भूदान.

उम्मत(च्च) ಉಮ್ಮತ [ಚ್ಚ] (क) वि. – उन्मत्त; मस्त; गर्विष्ठ, अहंकारी; धोतरा; एक वनस्पति.

उम्मद (ಉಮ್ಮದ) (क) ना. – उन्माद; गर्वातिरेक; ताठा; आढ्यता; अहंकार; दर्प.

उम्मगे (ಉಮಗೆ) (क) अ. – निमूटपणें; उगाच.

उम्मय (ಉಮ್ಮಯ) (क) ना. – 'ओग्मै' पहा.

उम्मलु (ಉಮ್ಮಲು) (क) ना. – कफ; श्लेष्मा; धाप; दमछाट; व्याजस्तुति.

उम्मळ(ळिके) (ಉಮ್ಮಳ [ಳಿಕೆ]) (क) ना. – तळमळ; हळहळ; आयास; संकट; दुःख.

उम्मळिसु (ಉಮ್ಮಳಿಸು) (क) धा. – तळमळणें; दुःखी होणें; व्यथित होणें.

उम्मिगे (ಉಮ್ಮಿಗೆ) (क) ना. – गव्हाचा हुरडा, शितनी.

उम्मु (ಉಮ್ಮು) (क) धा. – वर येणें; बाहेर फुटणें; फुगणें.
(क) ना. – उत्पत्ति; अन्न; सादृश्य.

उय् (ಉಯ್) (क) धा. – शिवी देणें; निभावून नेणें.
(क) ना. – सुकलेले दाणें; चोथा; 'उमि' पहा.

उय्यल्(ले) (ಉಯ್ಯಲ್ [ಲೆ]) टांगलेला पाळणा; झोका;
उय्याले (ಉಯ್ಯಾಲೆ) झुलता झोपाळा.
उर(स्) (ಉರ [ರಸ್]) (सं) ना. – धैर्य; शौर्य; छाती.

उरकल (ಉರಕಲ) (क) ना. – जळण; सरपण; वाडा.

उरग (ಉರಗ) (सं) ना. – साप; सर्प.

उरटु(रुटु) (ಉರಟು [ರುಟು]) (क) वि. – खडबडीत; गोलाकार गुंडाळलेले.

उरटणि (ಉರಟಣಿ) (क) ना. – वधुवरांचा परस्परामधील सत्कार.

उरदे (ಉರದೆ) (क) ना. – फास; गळफास.

उररीकृत (ಉರರೀಕೃತ) (सं) वि. – वचनबद्ध; मान्य केलेलें; अंगीकृत; विस्तारलेलें; रुंद.

उरल् (ಉರಲ್) (क) ना. – फास; गळफास; जाळें; फसवणूक.

उरवणिगे (ಉರವಣಿಗೆ) (क) ना. – शंखध्वनि; बोंब; मोठ्यानें हाक मारणें; अहंकार; गर्व.

उरवणें (ಉರವಣೆ) (क) ना. – आतुरता; गडबड; वेग; क्रोध; प्रभाव; धीटपणा.

उरस् (ಉರಸ್) (सं) ना. – छाती; हृदय.

उरसिज (ಉರಸಿಜ) (सं) ना. – स्तन; थान; उरोज.

उरस्य (ಉರಸ್ಯ) (सं) वि.—शासन संमत; कुलवंत.
उरस्क (ಉರಸ್ಕ) (सं) वि.—छातीचा; सहृदय; हार्दिक.
उरःसूत्रिके (ಉರಃಸೂತ್ರಿಕೆ) (सं) ना.—छातीवरील मोत्याचें पेंडें; मुक्ताहार; हिऱ्याचा हार.
उरळि (ಉರಳಿ) (क) ना.—समूह; रास; गोटी; लाडू; गोळी.
उरि (ಉರಿ) (क) धा.—जाळ होणें; पेटणें; प्रकाशित होणें; कळवळणें; जळणें.
(क) ना.—अग्नि; ज्वाला; कळकळ.
उरिगण्ण (ಉರಿಗಣ್ಣ) (क) ना.—अंगारनयन; अग्निनेत्र; शिव.
उरिगैय्य (ಉರಿಗೈಯ್ಯ) (क) ना.—भस्मासुर; हातीं अग्नि असलेला.
उरिगेंस (ಉರಿಗೇಸ) (क) ना.—ताम्रकेश; तांबुस केस असलेला.
उरिनंजु (ಉರಿನಂಜು) (क) ना.—शीतज्वरबाधा; पडसें; सरदी.
उरिनालगे (ಉರಿನಾಲಗೆ) (क) ना.—अग्निशिखा; ज्वाळा.
उरिपु (ಉರಿಪು) (क) ना.—जळजळ; भगभग; लाहीलाही. काहिली; तगमग; तलखी.
उरिमातु (ಉರಿಮಾತು) (क) ना.—कठोर भाषण; मत्सरी बोलणें; टोमणा; टोचून बोलणें.
उरिमारि (ಉರಿಮಾರಿ) (क) ना.—दुर्गादेवी; उग्रमुद्रा.
उरिसु (ಉರಿಸು) (क) धा.—पेटणें; जळणें; सहन करणें.
उरिसिंगि (ಉರಿಸಿಂಗಿ) (क) ना.—अतिविकारी मनुष्य.
उरु (ಉರು) (सं) वि.—मोठा; श्रेष्ठ; अमूल्य; उत्तम; प्रख्यात; विस्तृत.
उरुकु (ಉರುಕು) (क) धा.—स्थिरावणें; थांबणें; हालचाल थांबणें.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा.—विकारी होणें; वाकडेतिकडे करणें.
उरुगु (ಉರುಗು) (क) ना.—क्रोध; कोप; आवेश.
उरुटणि (ಉರುಟಣಿ) (क) ना.—वधुवरांचें सत्कारगीत.
उरुटु (ಉರುಟು) (क) नि.—ओबडधोबड; खडबडीत; असंस्कृत.
उरुडु (ಉರುಡು) (क) धा.—रक्षिणें; वळणें; लोळणें;
(क) ना.—बिनबुडाचें भांडें.
उरुडिसु (ಉರುಡಿಸು) (क) धा.—वापरणें; निभावणें; चालवणें.
उरुतर (ಉರುತರ) (सं) वि.—फार मोठें; श्रेष्ठ; विशाल.
उरु [रुं] बु (ಉರು [ರುಂ] ಬು) (क) धा.—अंगावर पडणें; धावून जाणें; हल्ला करणें.
(क) ना.—बलात्कार; आवेश; क्रोध.
उरुबे (ಉರುಬೆ) (क) ना.—वैपुल्य; आधिक्य; राशि; बलात्कार; भयंकरता.
उरुमिके [मिगे] (ಉರುಮಿಕೆ [ಮಿಗೆ]) (क) ना.—अतिशयता; बाहुल्य.
उरुरथ्य (ಉರುರಥ್ಯ) (सं) ना.—जातिवंत घोडा.
उरुलु (ಉರುಲು) (क) ना.—दोराचा फास.
उरुलुबले (ಉರುಲುಬಲೆ) (क) ना.—जाळें, फास.
उरुव (ಉರುವ) (क) वि.—श्रेष्ठ; अधिक; जास्त; बलवान.
उरुवणिसु (ಉರುವಣಿಸು) (क) धा.—रागावणें; आतुर होणें.
उरुवलु (ಉರುವಲು) (क) ना.—जळण; मोठा वाडा; राजगृह; सरपण.
उरुवु (ಉರುವು) (क) ना.—रास; समूह; शोभा; मोठेपण.
उरुहु (ಉರುಹು) (क) धा.—पेटवणें; आग लावणें; फुंकणें.
(क) ना.—पेट; आग.
उरुळ् [ळु] (ಉರುಳ್ [ಳು]) (क) धा.—वळणें; लवंडणें; झडणें; फिरणें.
उरुळि (ಉರುಳಿ) (क) ना.—कोंडी; गाडीचें चाक; लाडू; मृद, सुवर्णपात्र; मैना; साळुंकी.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा.—पाडणे; लवंडविणे.
उरुळुक (ಉರುಳುಕ) (क) ना.—लाटणे; मंत्रांतील सुताचा वेढा.
उरे (ಉರೆ) (क) अ.—वैपुल्यानें; संपूर्णतया; पुरेपूर.
उरोज (ಉರೋಜ) (सं) ना.—स्तन; थान;
उरोरुह (ಉರೋರುಹ) (सं) ना.—थान; स्तन.
उर्कु (ಉರ್ಕು) (क) धा.—उतू जाणें; मस्तीला येणें; सुजणें.
(क) ना.—अहंकार; उद्धटपणा; धिटाई; शौर्य.
उर्के (ಉರ್ಕೆ) (क) ना.—विरोध; निरोध; सामना.
उर्चु (ಉರ್ಚು) (क) धा.—ओढणे; टोचणे; भेद पाडणे; सैल होणें. 'उच्चु' पहा.
उर्तु (ಉರ್ತು) (क) धा.—जोडणे; 'अडरु' पहा.
उर्दु ಉರ್ದು (क) धा.—घासणें; स्वच्छ करणें; उजळणें.
(क) ना.—उडीद.
उर्बर ಉಬ್ಬರ (क) ना.—चढाई; 'उब्बर' पहा.
उर्बु ಉರ್ಬು (क) धा.—सुजणें; वाढणें; फुगणें; अधिक होणें.
(क) ना.—संतोष; गर्व.
उर्मे (ಉರ್ಮೆ) (क) ना.—वैपुल्य; बाहुल्य; पुष्कळ; आधिक्य;
उर्व (ಉರ್ವ) (क) वि.—श्रेष्ठ; बहुत; पुष्कळ 'उरुव' पहा.
उर्वरा (रे) (ಉರ್ವರಾ[ರೆ]) (सं) ना.—सुपीक जमीन; पीक असलेली भूमि.
उर्वि (र्वी) (ಉರ್ವಿ [ರ್ವೀ]) (सं) ना.—पृथ्वि; भूमि; काव्यांतील एक छंद.
उर्वींद्र (ಉರ್ವೀಂದ್ರ) (सं) ना.—राजा; भूपति; भूमिपाल; जमीनमालक.
उर्वु (ಉರ್ವು) (क) धा.—सुजणें; वाढणें; अधिक होणें.
उल् (ಉಲ್) (क) धा.—तापणें; गरम होणें.
उलक(के) (ಉಲಕ [ಕೆ]) (क) ना.—उल्का; चांदणी; तारा.

उलकु (ಉಲಕು) (क) धा. – विस्कटणें; वर उठणें; निघणें; वाटणें; स्फुरणें; भीतीनें कापणें; चिंता करणे.
उलि (ಉಲಿ) (क) धा. – बोलणें; कुजबुजणें; हाक मारणें; उच्चारणें.
(क) ना. – शब्द; आवाज; ध्वनि.
उलिप (ಉಲಿಪ) (क) ना. – बाल; शब्द; ध्वनि; केका.
उलुकु (ಉಲುಕು) (क) धा. – 'उलकु' पहा.
उलुपु (ಉಲುಪು((क) ना. – शब्द; हाक; ध्वनि.
उलुवु (ಉಲುವು) (क) ना. – चाहुल; शोध; चलन; सूचना.
उलूक (ಉಲೂಕ) (सं) ना. – घुबड; दिवाभीत.
उलूखल (ಉಲೂಖಲ) (सं) ना. – उखळ; खड्डा.
उलूपि (ಉಲೂಪಿ) (सं) ना. – नागकन्या.
उल्क (ल्का) ಉಲ್ಕ [ಉಲ್ಕಾ] (सं) ना. – नक्षत्र; कांति; तारा.
—पात [—ಪಾತ] (सं) ना. – नक्षत्रपात; तुटता तारा.
उल्बण (ಉಲ್ಬಣ) (सं) वि. – बलिष्ठ; श्रेष्ठ; दाट.
(सं) ना. – मोठेपणा; आधिक्य.
उल्मुक (ಉಲ್ಮುಕ) (सं) ना – जळते लाकूड; पेटती गोवरी.
उलंघन [ने] (ಉಲ್ಲಂಘನ) [ನೆ] अतिक्रमण; पैलपार पोचणें; दुर्लक्ष.
उल्ल(ल्ला)स (ಉಲ್ಲ [ಉಲ್ಲಾ] ಸ) (सं) ना. – विनोद; सुख; संतोष; हाव; आशा.
उल्लसत् (ಉಲ್ಲಸತ್) (सं) वि. – चकाकणारें; लखलखणारें; नाचणारें.
उल्लसन (ಉಲ್ಲಸನ) (सं) ना. – विनोद; हास्य; भलती उडी.
उल्लसित (ಉಲ್ಲಸಿತ) (सं) वि. – उमललेलें; संतोषित.
उल्लाघ (ಉಲ್ಲಾಘ) (सं) वि. – चतुर; कुशल; शुद्ध; संतुष्ट; रोगमुक्त.
उल्लाप (ಉಲ್ಲಾಪ) (सं) ना. – ओरड; शंखध्वनि; वाकडें बोलणें; ध्वनिसूचना.
उल्लार (ಉಲ್ಲಾರ) (क) ना. – मऊ आसन; झरोका; साणें.
उल्लि (ಉಲ್ಲಿ) (क) अ. – मध्यस्थळीं; मधोमध; मध्यावर.
उल्लुंठे (ठन) (ಉಲ್ಲುಂಠೆ [ಉಲ್ಲುಂಠನ]) (सं) ना. – तेढें; बोलणें; टोचून बोलणें.
उल्लुलित (ಉಲ್ಲುಳಿತ) (सं) वि. – हलणारें; डोलणारें; हेलकावणारें.
उल्लेख (खन) (ಉಲ್ಲೇಖ [ಖನ]) (सं) ना. – लिखाण; विवरण; रेखओढ; उच्चार; वांती; एक अर्थालंकार; खड्डा; चित्रण.
उल्लोच (ಉಲ್ಲೋಚ) (सं) ना. – जांभई; राहुटी.
उल्लोल (ಉಲ್ಲೋಲ) (सं) ना. – मोठी लाट; पर्वतप्राय लाट; जोराचा हेलकावा.
उल्वण (ಉಲ್ವಣ) (सं) ना. – 'उल्बण' पहा.
उल्वुदक (ಉಲ್ವುದಕ) (क) ना. – गरम पाणी.
उव (ಉವ) (क) अ. – वर्तमानकालीन व भविष्यकाळाची विशेषणें बनवण्याचा एक प्रत्यय.
उवनु (ಉವನು) (क) ना. – मध्यवर्ती होणारा.
उवळु (ಉವಳು) (क) ना. – मध्यवर्तिनी.
उशन(नस्) (ಉಶನ [ನಸ್]) (सं) ना. – शुक्रग्रह, शुक्राचार्य.
उशीर् (ಉಶೀರ್) (सं) ना. – वाळा.
उश्वास ಉಶ್ವಾಸ (सं) ना. – श्वास बाहेर सोडलेला; उसासा.
उष(षा)(षस्) (ಉಷ [ಷಾ] [ಷಸ್]) (सं) ना. – प्रातःकाळ, पहाट; सकाळ; अरुणोदय.
उषण (ಉಷಣ) (सं) ना. – सुंठ; मिरें.
उषर्बुद (ಉಷರ್ಬುದ) (सं) ना. – अग्नि; दाह; चटका.
उषा (ಉಷಾ) (सं) ना. – प्रातःकाळ; मिठागर; स्वयंपाकाचें भांडें; बाणासुरकन्या; अनिरुद्धपत्नि.
उषापति (ಉಷಾಪತಿ) (सं) ना. – उषेचा नवरा; अनिरुद्ध.
उषित (ಉಷಿತ) (सं) वि. – जळलेलें; जमीनदोस्त; वेगवान.
उष्ट (ಉಷ್ಟ) (सं) वि. – प्रकाशणारें; कांतिमान्; राहिलेला.
उष्ट्र (ಉಷ್ಟ್ರ) (सं) ना. – उंट.
उष्ट्रपक्षी (ಉಷ್ಟ್ರಪಕ್ಷಿ) (सं) ना. – शहामृग.
उष्ण (ಉಷ್ಣ) (सं) ना. – ऊन; उष्मा; गरमाई; जलधारा; वेगवान प्रवाह.
उष्णजलधारे (ಉಷ್ಣಜಲಧಾರೆ) (सं) ना. – पाणी तापवण्याचा बंब; 'गरम झरा';
उष्णरश्मि (ಉಷ್ಣರಶ್ಮಿ) (सं) ना. – सूर्य; भास्कर; रवि.
उष्णीष (ಉಷ್ಣೀಷ) (सं) ना. – रुमाल; मुंडासें; शिरोवस्त्र; शिरोभूषण.
उष्णोदक (ಉಷ್ಣೋದಕ) (सं) ना. – ऊन पाणी; कढत पाणी.
उष्म (ष्मन्) (ष्मे) ಉಷ್ಮ [ಷ್ಮನ್] [ಷ್ಮೆ] (सं) ना. – उकाडा; तलखी; उकाडा; तगमग; उन्हाळा.
उस (सि) कने ಉಸ [ಸಿ] ಕನೆ (क) अ. – अप्रस्तुत; गुपचिप; न दिसतां.
उस (सु) बु ಉಸ [ಸು] ಬು (सं) ना. – वाळु; विकास; उमलण.
उसिर, (रु) (ಉಸಿರ್ [ರು]) (क) धा. – सांगणे; उद्गारणें.
(क) ना. – श्वास; प्राण; उसासा.
—आडु—(ಆಡು) (क) धा. – श्वास घेणें.
उसुरु (ಉಸುರು) (क) धा; ना. – 'उसिरु' पहा.
उसुगुडु (ಉಸುಗುಡು) (क) धा. – मान डोलवणें; होकार देणें.
उसुलि (ಉಸುಳಿ) (क) ना. – उसळ; भिजाण्याची उसळ; घुगऱ्या.
उस्त (ಉಸ್ತ) (क) ना. – प्रकाश; किरण.
उहु (ಉಹು) (क) अ. – संवेदनात्मक वा निषेधात्मक उद्गार अव्यय.

उळ् (ಉಳ್) (क) धा.–राहणें; नांगर हांकणें.
(क) अ.–चांगल्या प्रकारें; आंत.
उळि (ಉಳಿ) (क) धा.–सोडणें; लपणें; लपवून ठेवणें; वाढणें; अधिक होणें; पार होणे.
(क) ना.–सुटकेचा दिवस; पटाशी; सुताराचें हत्यार.
उळिग (ಉಳಿಗ) (क) ना.–शकुंतपक्षी; शकुन देणारा पक्षी.
उळु (ಉಳು) (क) धा.–नांगर हाकणें; जुंपणें; राहणें.
(क) ना.–नांगरट; वसती; लाभ; श्रीमंती.
उळुक्लु (ಉಳುಕಲು) (क) ना.–शेष; शिल्लक; शिलें.
उळुकु (ಉಳುಕು) (क) धा.–हलविणें; शीर धरणें; आंखडणें.
उळुगु (ಉಳುಗು) (क) धा.–आलिंगणें; गोंजारणें; प्रेम करणें; माया करणें.
उळुगिसु (ಉಳುಗಿಸು) (क) धा.–आलिंगविणें; गोंजारविणे.
उळुहु (ಉಳುಹು) (क) धा.–रक्षण करणें; वाचविणें.
उळ्कु (ಉಳ್ಕು) (क) धा.–प्रकाशविणें; चकाकविणें.
उळ्कुमुळ्कु (ಉಳ್ಕುಮುಳ್ಕು) (क) धा.–बुडणें; आड होणें; आडोसा घेणें.
उळ्के (ಉಳ್ಕೆ) (क) ना.–'उक्के' पहा.

उळ्गे (ಉಳ್ಗೆ) (क) ना.–प्रेम; स्नेह; अनुराग; माया; ममता.
उळ्डिगे (ಉಳ್ಡಿಗೆ) (क) ना.–चांगला कपडा; सुवसन; खूण; लिपिसंकेत; मुद्रा मारणें.
उळ्दु (ಉಳ್ದು) (क) ना.–'उर्दु' पहा.
उळ्मे (ಉಳ್ಮೆ) (क) ना.–वसती; श्रीमंती.
उळ्वु (ಉಳ್ವು) (क) ना.–चकाकी; जाणीव; समजूत; समजशक्ति.
उळ्ळ (ಉಳ್ಳ) (क) वि.–असणारा; जवळ असणारा; श्रीमंत.
उळ्ळंजिसु (ಉಳ್ಳಂಜಿಸು) (क) धा.–भीति उत्पन्न करणें; भिवविणें.
उळ्ळन्नेवरं (ಉಳ್ಳನ್ನೆವರಂ) (क) अ.–असेतों; असे पर्यंत.
उळ्ळलर् (रु) ಉಳ್ಳಲರ್ [ರು] (क) धा.–अर्धविकसित होणें; अंतर्विकास पावणें.
(क) ना.–अर्धोन्मीलित पुष्प; स्मित हास्य.
उळ्ळव (ಉಳ್ಳವ) (क) ना.–श्रीमंत; धनिक.
उळ्ळि (ಉಳ್ಳಿ) (क) ना.–कांदा; कंदर्प.
उळ्ळुडे (ಉಳ್ಳುಡೆ) (क) ना.–अंतर्वस्त्र.
उळ्ळुळ्कु (ಉಳ್ಳುಳ್ಕು) (क) धा.–भिणें; धीर सोडणें.
उळ्ळोल (ಉಳ್ಳೊಳ) (क) ना.–वडवा; वणवा; वडवाग्नि.

ऊ

ऊ (ಊ) (क) ना.–वर्णमालेंतील ६ वें अक्षर.
ऊके (ಊಕೆ) (क) ना.–ही, ती व ही यामधील; पांजणी.
ऊगाडु (ಊಗಾಡು) (क) धा.–लोंबणें; लोंबकळणे; हळी मारणें.
ऊच (चु) (ಊಚ [ಚು]) (अ. दे) वि.–उच्च; उंच; श्रेष्ठ; उच्च प्रतीचा.
ऊच्चनीच (ಊಚ್ಚನೀಚ) (अ. दे) वि.–उच्चनीच; उंचनीच.
ऊजु (ಊಜು) (क) धा.–वितंडवाद घालणे; बाचाबाची करणें.
ऊट (ಊಟ) (क) ना.–जेवण; आहार; भोजन; भक्षण.
ऊटले (ಊಟಲೆ) (क) ना.–ढोंग; अहंकार; गर्व; मस्ती.
ऊटि (टे) (ಊಟಿ [ಟೆ]) (क) ना.–कारंजें; चिलीम; झरा; पाझर.
ऊड (डु) क (ಊಡ [ಡು] ಕ) (क) ना.–उडाळ; भटक्या; किवंडा; बहिरा.
ऊडिकोळ्ळु (ಊಡಿಕೊಳ್ಳು) (क) धा.–भिरकावणें; फेकणें; विखुरणें.
ऊडिसु (ಊಡಿಸು) (क) धा.–भरवणें; घास घालणें; जेवू घालणें.

ऊडु (ಊಡು) (क) धा.–जेवणें; लेपणें; भरवणें; लावणें; मिसळणें; कालवणें; साह्य करणें; जूं घेणें.
ऊढ (ಊಢ) (सं) वि.–विवाहित; सरळ केलेला; उशीराचा; विलंबाचा.
ऊढे (ಊಢೆ) (सं) ना.–प्रौढा स्त्री, वधु.
ऊणेय (ಊಣೆಯ) (क) ना.–कमतरता; अभाव; न्यूनता; हीनता.
ऊत (ಊತ) (सं) ना.–हा; घट्टपणा; भरीवपणा; फुंक; निग्रह; मनोदार्ढ्य.
ऊति (ಊತಿ) (क) ना.–वेग; युति; सादृश्य.
ऊतु (ಊತು) (क) ना.–आधार; तरफ; 'आनिके' पहा.
ऊद्लु (ಊದಲು) (क) ना.–सूज; फुगवटा; फुगारा.
ऊदि (ಊದಿ) (क) ना.–श्यामवर्ण; उदाच्या रंगाचा.
ऊदिसु (ಊದಿಸು) (क) धा.–फुगवणें; वारा घालणें; पीळ देणें.
ऊदु (ಊದು) (क) धा.–वारा भरणें; श्वास सोडणें; फुंकून वाद्य वाजविणें.
(क) ना.–फुगवटा; उदकाडी; उदबत्ती.
—किवि (—ಕಿವಿ) (क) धा.–चहाडी करणें; वाममार्गांत भर देणें.

ऊन (ಊನ) (सं) वि.–कमीपणा असलेला; अपंग; हीन; दोषी.
(सं) ना.–न्यूनता; अभाव.

ऊनते (ಊನತೆ) (सं) ना.–अभाव; कमीपणा; न्यूनता; अडचण; दोष.

ऊबलु (ಊಬಲು) (क) अ.–भर देऊन; फुगवून.

ऊबु (ಊಬು) (क) धा.–फुंकणें; दळणें.
(क) ना.–कुसळ गवत; कुसवळ; कुसळ.

ऊम (ಊಮ) (क) ना.–मुका; मित्र.

ऊमे (ಊಮೆ) (क) ना.–मुकी.

ऊर् (रु) (ಊರ್ [ರು]) (क) ना.–ग्राम; शहर; गांव.

ऊरव्य (ಊರವ್ಯ) (सं) ना.–वैश्य; मांडीशीं संबंध असलेला.

ऊरिके (ಊರಿಕೆ) (क) ना.–पुरण्याचें साधन; खांब; रोवण्याचें साधन; गाडणें.

ऊरिसु (ಊರಿಸು) (क) धा.–वाकविणें; बांधणें; चालविणें; दाखविणें; वाढविणें.

ऊरु (ಊರು) (क) धा.–लावणें; चालणें; टोचणें; बोचणें.
(क) ना.–गांव; खेडें; प्रांत.

ऊरुकोलु (ಊರುಕೋಲು) (क) ना.–यष्टि; हातकाठी; आधार; अनाथाचा आश्रय.

ऊरुग (ಊರುಗ) (क) ना.–खेडवळ; ग्रामसेवक; तळवार.

ऊरुज (ಊರುಜ) (सं) ना.–क्षत्रिय; वैश्य.

ऊरुनरि (ಊರುನರಿ) (क) ना.–कुतंत्री; कावेबाज; दुरालोचक; उपद्व्यापी.

ऊरुपर्व (ಊರುಪರ್ವ) (सं) ना.–पायाचा खालचा भाग; पाऊलमाप.

ऊरुंबळि (ಊರುಂಬಳಿ) (क) ना.–गावाला दिलेली योग्य देणगी.

ऊर्ज (ಊರ್ಜ) (सं) ना.–शक्ति; बळ; प्रयत्न; आधिक्य; कार्तिकमास.

ऊर्जस्वल (ಊರ್ಜಸ್ವಲ) (सं) वि.–बलशाली; शक्तिमान्; प्रबल.

ऊर्जस्वि (ಊರ್ಜಸ್ವಿ) (सं) ना.–'ऊर्जस्वल' पहा.

ऊर्जित (ಊರ್ಜಿತ) (सं) वि.–प्रसिद्ध; श्रेष्ठ; प्रगत; पुष्कळ; वहिवाटींत असलेला.

ऊर्ण (ಊರ್ಣ) (सं) ना.–लोकर; ऊन.

ऊर्णनाभ (ಊರ್ಣನಾಭ) (सं) ना.–कोळी; कोळ्याचें जाळें; जाळें घालणारा.

ऊर्णा (र्णे) (ಊರ್ಣಾ) [ರ್ಣೆ]) (सं) ना.–कपाळावरील भाग्यरेषा; चक्रवर्तिचिन्ह.

ऊर्णाय (ಊರ್ಣಾಯ) (सं) ना.–मेंढी; लोकर असलेला प्राणी.

ऊर्णायु (ಊರ್ಣಾಯು) (सं) ना.–कांबळें; लोंकरीचें वस्त्र; शाल; घाबळी.

ऊर्ध्व (ಊರ್ಧ್ವ) (सं) वि.–लांब; वरचा; उंचीचा; उंच; उन्नत.

ऊर्मि (र्मिके) (ಊರ್ಮಿ [ರ್ಮಿಕೆ]) (सं) ना.–लाट; लहरी; प्रवाह; निरी; भूक; ताप; नख.

ऊर्मिळे (ಊರ್ಮಿಳೆ) (सं) ना.–लक्ष्मणपत्नि.

ऊर्व (ಊರ್ವ) (सं) ना.–वडवाग्नि; दावानल.

ऊर्वशि (ಊರ್ವಶಿ) (सं) ना.–एक अप्सरा; देवलोकची नर्तकी; पुरुरव्याची पत्नि.

ऊषर (ಊಷರ) (सं) ना.–खारजमीन; नापीक भूमि.

ऊष्म (ष्मे) (ಊಷ್ಮ) [ಷ್ಮೆ] (सं) ना.–उकाडा; गरमा; उष्ण हवा; तगमग; तलखी.

ऊसरवळ्ळि (ಊಸರವಳ್ಳಿ) (क) ना.–विषारी प्राणी; सरडा.

ऊह (हा) (हे) (ಊಹ) [ಹಾ] [ಹೆ] (सं) ना.–तर्क; अनुमान; वरवरचा विचार; कल्पना; ऊहापोह; चलन.

ऊहाकार (ಊಹಾಕಾರ) (सं) वि.–तर्कवादी; तार्किक; प्रतिभावान; कल्पनाशक्ति असलेला.

ऊहापोहे (ಊಹಾಪೋಹೆ) (सं) ना.–तर्कवितर्क; साधकबाधक विचार; चर्चा.

ऊहित (ಊಹಿತ) (सं) वि.–अपेक्षित; आकांक्षित; तर्कांत येणारें.

ऊहिनि (नी) (ಊಹಿನಿ) [ನೀ] (सं) ना.–समूह; मेळा; जमाव.

ऊहिसु (ಊಹಿಸು) (क) धा.–तर्क करणें; कल्पना करणें; विचार करणें; चिंतणें; अपेक्षा बाळगणें.

ऊळ् (ಊಳ್) (क) धा.–हाक मारणें; हळी मारणें; ओरडणें; भुंकणें; कोल्हेकुई करणें.

ऊळमे (वे) (ಊಳಮೆ [ವೆ]) (क) ना.–मोठ्या आवाजानें केलेली ओरड; कालवा करणें; कोल्हेकुई.

ऊळिग (गतन) (ಊಳಿಗ [ಗತನ]) (क) ना.–काम; सेवा; परिचर्या; बोळगी; बोळगण.

ऊळिडु (ಊಳಿಡು) (क) धा.–हाक मारणें; ओरडणें; कोल्ह्याप्रमाणें ओरडणें.

ऊळु (ಊಳು) (क) धा.–ओरडणें; गाडणें; पुरणें.

ऋ

ऋ (ಋ) वर्णमालेतील ७ वें अक्षर.

ऋक् (क्कु) (ಋಕ್ [ಕ್ಕು]) (सं) ना.–ऋग्वेदांतील मंत्र; ऋचा; ऋग्वेद.

ऋक्थ (ಋಕ್ಥ) (सं.) ना.–संपत्ति; स्थावर जंगम मिळकत.

ऋक्ष (ಋಕ್ಷ) (सं.) ना.–अस्वल; चंद्रवंशीय राजा; नक्षत्र; विचार.

—पति (—ಪತಿ) (सं.) ना.–जाबुवंत; चंद्र.

ऋग्वेद (ಋಗ್ವೇದ) (सं.) ना.–चार वेदांपैकी प्रथमवेद.

ऋग्वेदि (ಋಗ್ವೇದಿ) (सं.) ना.–ऋग्वेदसांप्रदायी.

ऋचे (ಋಚೆ) (सं.) ना.–वेदमंत्र; स्तोत्र; देवतास्तुतिपर मंत्र,

ऋच्छे (ಋಚ್ಛೆ) (सं.) ना.–इच्छा; अपेक्षा.

ऋजु (ಋಜು) (सं.) अ.–सरळपणें; आपलेपणानें.
(सं.) वि.–प्रामाणिक; सरळ; न्याय्य; साधा; अकृत्रिम, मान्य असलेला.

ऋण (ಋಣ) (सं.) ना.–कर्ज; उपकार; आश्रय; आधार.

ऋणत्रय (ಋಣತ್ರಯ) (सं.) ना.–देव–ऋषि–पितृ यासंबंधीचें कर्तव्य.

ऋणमुक्त (ಋಣಮುಕ್ತ) (सं.) वि.–उऋण; कर्जातून मोकळा झालेला.

ऋणविमोचने (ಋಣವಿಮೋಚನೆ) (सं.) ना.–कर्जफेड; कर्जातून झालेली मोकळीक.

ऋणानुबंध (ಋಣಾನುಬಂಧ) (सं.) ना.–पूर्वजन्मीचें नातें; घरोबा; योगायोग; प्राक्तन; ईश्वरीसूत्र; इष्टानिष्ट फल देणारा पूर्वसंबंध.

ऋणि (ಋಣಿ) (सं.) ना.–कर्ज घेणारा; उपकार स्वीकारणारा.

ऋत (ಋತ) (सं.) वि.–सरळ; नित्य; प्रामाणिक; उदित; गत.
(सं.) ना.–सद्वर्तन; योग्य वर्तणूक; प्रियभाषण; सूर्य, चंद्र; हंस; पाणी; काळोख.

ऋति (ಋತಿ) (सं.) ना.–मार्ग; गति; अभिवृद्धि; आवड; शिविगाळ.

ऋतु (ಋತು) (सं.) ना.–दोन महिन्यांचा कालविभाग; हंगाम; मोसम; रजोदर्शन काळ; मासिक विटाळाचा काळ.

ऋतुपर्ण (ಋತುಪರ್ಣ) (सं.) ना.–अयोध्येचा एक राजा; नळराजाचा आश्रयदाता.

ऋतुमति (ಋತುಮತಿ) (सं.) ना.–न्हाणवली; विटाळशी; रजोदर्शन झालेली.

ऋतुराज (ಋತುರಾಜ) (सं.) ना.–ऋतूमधील श्रेष्ठ ऋतु; वसंत.

ऋतुशांति (ಋತುಶಾಂತಿ) (सं.) ना.–गर्भाधानविधि; फलशोभन.

ऋतुसंहार (ಋತುಸಂಹಾರ) (सं.) ना.–कालिदास कवीचें एक काव्य, यांत सर्व ऋतूंचें वर्णन आहे.

ऋतुस्नान (ಋತುಸ್ನಾನ) (सं.) ना.–ऋतुकालानंतरचें स्नान; विटाळशीचें चौथ्या दिवसाचें स्नान.

ऋत्विक् (ज) (ಋತ್ವಿಕ್ [ಜ]) (सं.) ना.–यज्ञपुरोहित; यज्ञांत भाग घेणारा.

ऋद्ध (ಋದ್ಧ) (सं.) वि.–वाढलेला; भरभराटलेला.

ऋद्ध (ಋದ್ಧ) (सं) ना.–संपत्ति; शिजलेले धान्य; धान्य संग्रह; सिद्धांत.

ऋभु (ಋಭು) (सं) ना.–देवतांश; स्वर्ग; ब्रह्मदेवाचा मानसपुत्र.

ऋभुक्ष (ಋಭುಕ್ಷ) (सं) ना.–स्वर्ग; इंद्र.

ऋश्य (ಋಶ್ಯ) (सं) ना.–पाढरे ठिपके असलेला हरिण.

ऋश्यकेतु (ಋಶ್ಯಕೇತು) (सं) ना.–प्रद्युम्नपुत्र; अनिरुद्ध.

ऋषभ (ಋಷಭ) (सं) ना.–वृषभ; बैल; एक मुनि; पांड्य देशीय पर्वत; सप्तस्वरांतील दुसरा स्वर; आदितीर्थंकर.

—ध्वज (—ಧ್ವಜ) (सं) ना.–शिव.

—वाहन (—ವಾಹನ) (सं) ना.–शंकर; शिव.

ऋषिक (ಋಷಿಕ) (सं) ना.–कांबोज प्रदेशाजवळचा एक देश.

ऋषिकुल्या (ಋಷಿಕುಲ್ಯಾ) (सं) ना.–कलिंगदेशांतील एक नदी.

ऋष्टि (ಋಷ್ಟಿ) (सं) ना.–खड्ग; भाला.

ऋष्य (ष्यक) (ಋಷ್ಯ [ಷ್ಯಕ]) (सं) ना.–'ऋश्य' पहा.

ऋष्यमूक (ಋಷ್ಯಮೂಕ) (सं) ना.–एक पर्वत.

ऋष्यश्रृंग (ಋಷ್ಯಶೃಂಗ) (सं) ना.–एक ब्रह्मर्षि, दशरथासाठीं पुत्रकामेष्टि करणारा ऋषि.

ऋष्यश्रृंगाश्रम (ಋಷ್ಯಶೃಂಗಾಶ್ರಮ) (सं) ना.–भागलपूर जिल्ह्यांतील कोशीनदीवरील एक आश्रम.

ऎ

ऎ (ಎ) (सं) ना.–कन्नड मूलाक्षरमालेंतील ८ वें अक्षर.

ऎं (ಎಂ) (क) अ.–संबोधनार्थी अव्यय; प्रथमपुरुषी प्रत्यय.

ऎकरे (ಎಕರೆ) (सं) ना.–क्षेत्रमापनांतील एक भाग; ४९४० चौरस गज (यार्ड).

ऎक्क (ಎಕ್ಕ) (क) ना.–अर्क; एक प्रकारची वनस्पति; एकाकी; एकटा.

ऎक्कचर (ಎಕ್ಕಚರ) (क) ना.–एकाकी चालणारा; एकांडा; एकलकोंडा.

ऐक्कं (ಒಕ್ಕಂ) (क) ना. – अंकशास्त्रांतील पहिलें पद; एकांडा; 'एकला चलोरे'.
ऐक्कटि(टे) (ಒಕ್ಕಟಿ [ಟೆ]) (क) ना. – एकांत; रहस्य; एकांडेपणा; एक बाजू; आपल्यापुरती दृष्टि.
—करे (—ಕರೆ) (क) धा. – एकांतासाठीं बोलावून नेणें; बाजूला बोलावून नेणें.
ऐक्कटिग (ಒಕ್ಕಟಿಗ) (क) वि. – श्रेष्ठ; उदार; गंभीर; मोठा; महत्त्वाचा; आश्चर्यकारक; भरीव.
ऐक्कटे (ಒಕ್ಕಟೆ) (क) ना. – 'ऐक्कटि' पहा; मोठेपणा; श्रेष्ठता; गौरव; आश्रय; आश्चर्य.
ऐक्कड(वड) (ಒಕ್ಕಡ [ವಡ]) (क) ना. – पादत्राण; पायतण; चप्पल; जोते.
ऐक्कताळ (ಒಕ್ಕತಾಳ) (क) ना. – ठेका; बारा मात्रेचा एक ताल.
ऐक्कताळि (ಒಕ್ಕತಾಳಿ) (क) ना. – हास्य; चेष्टा; हशा; कुचेष्टा.
ऐक्कतुळ (ಒಕ್ಕತುಳ) (क) ना. – शौर्य; सारखेपणा; पूर्णबल; आवेश; आश्चर्य.
ऐक्कभाग (ಒಕ್ಕಭಾಗ) (क) ना. – एक भाग; एक ओळ; एकच ओळ.
ऐक्करिसु (ಒಕ್ಕರಿಸು) (क) धा. – निंदा करणें; टोचून बोलणें; कुचेष्टा करणें; टिंगल करणें.
ऐक्कल (ಒಕ್ಕಲ) (क) ना. – मस्तीला आलेला प्राणी; रानडुक्कर.
(क) वि. – मोठा; फुगलेला.
ऐक्कवड (ಒಕ್ಕವಡ) (क) ना. – शिकारीच्या वेळीं वापरावयाचें पायतण.
ऐक्कसक (ಒಕ್ಕಸಕ್ಕ) (क) ना. – अव्यवस्था; गोंधळ; संशय; चेष्टा; टिंगल; तमाशा.
ऐक्कसके (ಒಕ್ಕಸಕ್ಕೆ) (क) ना. – हट्टी स्त्री; दुर्बुद्ध स्त्री.
ऐक्कसर (ಒಕ್ಕಸರ) (क) ना. – एकसर; एकदाणी; मोत्याची एकावली; एकपदरी माळ.
ऐक्कळे (ಒಕ್ಕಳೆ) (क) ना. – एक कृमी.
—जिरळे (—ಜಿರಳೆ) (क) वि. – विपुल; पुष्कळ.
ऐक्कवळि (ಒಕ್ಕವಳಿ) (क) ना. – एकावळी; एकदाणी; एकसर.
ऐक्कु (ಒಕ್ಕು) (क) धा. – विभागणें; कापसाची घसडी बांधणें; दूर करणें; लोकर पिंजणें; चवड्यावर उभे राहणें; उमलणें; वर येणें.
(क) ना. – प्रवाह; कापूस-पिंजणी.
ऐक्के (ಒಕ್ಕೆ) (क) ना. – 'ऐक्क' पहा; प्रख्याति; श्रेष्ठता; मेळा; समूह; अतिबळ.
ऐक्केक्के (ಒಕ್ಕೆಕ್ಕೆ) (क) अ. – वरचेवर; वारंवार; एकावर एक; एकेकटा; एका ओळीनें; आतुरतेनें; ईर्षेनें.
ऐक्केवारिवारि (ಒಕ್ಕೆವಾರಿವಾರಿ) (क) अ. – एका झेपेंत; एका ओळींत.
ऐगचु (ಒಗಚು) (क) धा. – उपहास करणें; कुचेष्टा करणें; विनोद करणें.
ऐगचिग (ಒಗಚಿಗ) (क) ना. – विदूषक; विनोद करणारा; गमत्या; गोड्डी.
ऐगरिके (ಒಗರಿಕೆ) (क) ना. – उड्डाण; आकांक्षा; इच्छा; भरारी.
ऐगरिसु (ಒಗರಿಸು) (क) धा. – वर उडवणें; हुंसविणें; दूर करणें; दूर नेणें.
(क) ना. – खर्चवेच; नाश; झीज; उड्डाण; प्रहसन.
ऐगरु (ಒಗರು) (क) धा. – वर चढणें; अंगठ्यावर उभे राहणें; मदत करणें; रुंद करणें.
ऐगलु(ऐगे) (ಒಗಲು [ಒಗೆ]) (क) अ. – खालवर; मागेंपुढें.
(क) ना. – झाडांची ओळ; फांदी; कोंब.
ऐग्ग (ಒಗ್ಗ) (क) वि. – पडीक; ओसाड; मूर्ख; घड्ड; असभ्य; घट्टा; कठोर; ग्रामीण; मूढ.
—तन (—ತನ) (क) ना. – मूर्खपणा; असभ्यता; अडाणीपणा.
ऐग्गळ (ಒಗ್ಗಳ) (क) वि. – अधिक; विपुल; पुष्कळ; भरपूर; पुरेसें.
ऐग्गु (ಒಗ್ಗು) (क) ना. – लाज; लज्जा; मर्यादा; अपमान; कमीपणा; अडाणीपणा.
ऐग्गुळि (ಒಗ್ಗುಳಿ) (क) ना. – नीरस भाषण; कठोर; ग्रामीण.
ऐगे (ಒಗೆ) (क) अ. ना. – 'ऐगलु' पहा.
ऐकलु (ಒಂಕಲು) (क) ना. – कोंब; फांदी; अंकुर.
ऐगि (ಒಂಗಿ) (क) वि. – अपंग; अजाण; मूढ; मूर्ख; मोळा; खोटा; फसव्या; लबाड.
ऐच्चर(रु) (ಒಚ್ಚರ್ [ರು]) (क) धा. – जागे होणें; शुद्धीवर येणें.
(क) ना. – जागृति; जाग; पहारा.
ऐच्चु (ಒಚ್ಚು) (क) अ. – अंतर भेद करून; भूतकालदर्शक अव्यय.
(क) धा. – वाढविणें; सुशोभित करणें; समपातळींत आणणें.
ऐज (ಒಜ್ಜ) (क) ना. – भोंक; छिद्र; सुईचें नेडें; रत्नाला वेज पाडण्याचें हत्यार.
ऐंजल(लु) (ಒಂಜಲ್ [ಲು]) (क) ना. – उच्छिष्ट; उष्टें; अशुद्ध; विटाळ; घाण; थुंकी.
ऐटकु (ಒಟಕು) (क) धा. – हाताला येणें; शिवणें; स्पर्शणें; पुरेसें होणें; अंगठ्यावर उभे राहणें.
ऐट्टु (ಒಟ್ಟು) (क) धा. – मिळविणें; संपादणें; मस्तीनें चालणें;

आटोक्यांत असणें; ठोसा देणें; हाताला येणें; मारणें; तडाखा देणें.

अेड (ಎಡ) (क) ना.–वामभाग; डावी बाजू; कमी प्रतीचें, जमीन; जागा.

अेडगलिसु (ಎಡಗಲಿಸು) (क) धा.–पार होणें; ऐकून घेणें; पैलपार होणें; ओलांडणें.

अेडचु (ಎಡಚು) (क) धा.–बोलतांना लागणें; तोतरे बोलणें; बोबडें बोलणें; डाव्या हातानें काम करणें.

(क) ना.–विघ्न; विलंब.

अेडताकु (ಎಡತಾಕು) (क) धा.–खेटे घालणें; येरझारा करणें; भटकणें.

अेडति (ಎಡತಿ) (क) ना.–मध्यम वयाची स्त्री; निरुपयोगी स्त्री; वेडी; हिजडा.

अेडप (ಎಡಪ) (क) धा.–वेडपा; डावखुरा.

अेडपु (हु) (ಎಡಪು [ಹು]) (क) धा.–पायांत पाय घालणें; चाट मारणें; ठेंच लागणें.

अेडुवु (ಎಡುವು) 'अेडपु' पहा.

अेडर् (रु) (ಎಡರ್ [ರು]) (क) धा.–दुष्टपणा करणें; फसविणें.

(क) ना.–अडचण;–दुःख; हरकत; प्रतिबंध; दरिद्य; कष्ट; दुष्टपणा; अकल्याण.

अेडराळि (ಎಡರಾಳಿ) (क) ना.–वैर; वैरी; अडचण करणारा.

अेडव (ಎಡವ) (क) ना.–'अेडप' पहा; पौरुषहीन; नपूंसक; हिजडा.

अेडवरिसु (ಎಡವರಿಸು) (क) धा.–विलंबकरणें; चुकीचें बोलणें; झोका देणें.

अेडि (ಎಡಿ) (क) धा.–कुटणे; मारणें; बडविणें; चेंचणें.

अेडुवु (ಎಡುವು) (क) धा.–'अेडपु' पहा.

अेडे (ಎಡೆ) (क) ना.–स्थळ; अंतर; मध्य; पत्रावळ; भोजनाचे पान; वैपुल्य; मूलस्थान; बक्षीस; अवकाश.

—अरि (—ಅರಿ) (क) धा.–स्थानमान जाणणें; प्रसंगाचें ज्ञान करून घेणें.

—आडु (—ಆಡು (क) धा.–फिरणें; लोंबणें; झोका घेणें.

—कट्टु (—ಕಟ್ಟು) (क) धा.–अडविणें; भेदणें; फोडणें.

अेडेग (ಎಡೆಗ) (क) वि.–पौरुषहीन; नीच; निरुपयोगी.

अेडेयुडुगु (ಎಡೆಯುಡುಗು) (क) धा.–जागा सोडणें; अवसर देणें; संपणे; अखेर पावणें; सरणें.

अेडेयेडे (ಎಡೆಯೆಡೆ) (क) अ.–कोठेंहि; कोणत्याहि स्थळीं.

अेडेवर (ಎಡೆವರ) (क) धा.–मधेंच विसरणें; वारंवार विस्मरण होणें.

अेडेवरि (ಎಡೆವರಿ) (क) धा.–जागा सोडणें; अवकाश देणें; कातरणें.

अेडेवलि (ಎಡೆವಲಿ) (क) ना.–दिग्बलि; दिशादिशांना दिलेला बळी.

अेडेवाय् (ಎಡೆವಾಯ್) (क) धा.–मध्येच येणें; आड येणें; विरोधणें; अचानक उद्भवणें; अकस्मात येणें.

अेडेविडु (ಎಡೆವಿಡು) (क) धा.–आक्रमणें; मर्यादा ओलांडणें; अवकाश देणें.

अेडेवु (वों) गु (ಎಡೆವು [ಹೊ] ಗು) (क) धा.–जवळ येणें; मधें पडणें; आडकाठी करणें; गोता घालणें.

अेडेवेरसु (ಎಡೆವೆರಸು) (क) धा.–थांबणें; विरोध करणें; खोडून काढणें; प्रत्युत्तर देणें.

अेडेसेळे (ಎಡೆಸೆಳೆ) (क) ना.–प्रवाहाची ओढ; वाहतूक.

अेडेहगलु (ಎಡೆಹಗಲು) (क) ना.–सकाळीं नऊपर्यंतचा सुमार; रामपार; सूर्योदयानंतरचा पहिला प्रहर.

अेडेहोत्तु (ಎಡೆಹೊತ್ತು) (क) ना.–भलता वेळ; नाहीं तो वेळ; अवकाळ; संध्यासमय.

अेड्ड (ಎಡ್ಡ) (क) वि.–सुंदर; मनोहर; फसव्या; लबाड; ठीक; नीतीचें; खूळ.

अेड्डतन (ಎಡ್ಡತನ) (क) ना.–धड्डपणा; खुळचटपणा; कपट.

अेड्डिसु (ಎಡ್ಡಿಸು) (क) धा.–हंगविणें; चढविणें; तिरस्कारणें; फसविणें.

अेड्डु (ಎಡ್ಡು) (क) ना.–आळस; लबाडी; मूर्खपणा.

अेण् (ಎಣ್) (क) धा.–मोजणें; आलोचणें.

(क) ना.–आठ (आठ या अर्थी समासांत येणारें रूप)

अेणिके (ಎಣಿಕೆ) (क) ना.–गणती; आलोचना; अभिप्राय.

—कोळ् (—ಕೊಳ್) (क) धा.–आलोचना करणें; सल्ला देणें; मत सांगणें.

अेणिसु (ಎಣಿಸು) (क) धा.–मोजणें; विचार करणें; अभिप्राय बनविणें.

अेणे (ಎಣೆ) (क) ना.–जोडीदार; भिड्ड; सारखेपणा; साम्य; जुळणारा; संबंध.

—आडु (—ಆಡು) (क) धा.–जोडीनें खेळणें; सर्पयुग्माचें खेळणें.

अेणेगार (ಎಣೆಗಾರ) (क) ना.–'अेणे' पहा.

अेणेगोण (गोण) (ಎಣೆಗೊಣ [ಗೊಣ]) (क) ना.–साम्य शोधन; ब्रह्म.

अेणेगंटु (ಎಣೆಗಂಟು) (क) ना.–वेणी; जटा.

अेणेयोड्डु (ಎಣೆಯೊಡ್ಡು) (क) धा.–हरकत घेणें; अडचण उत्पन्न करणें; संकट आणणें.

अेणेवक्कि (ಎಣೆವಕ್ಕಿ) (क) ना.–चक्रवाक् पक्षी; जोडीनें रहाणारे पक्षी.

अेंटडि (ಎಂಟಡಿ) (क) ना.–विंचु; शरभ.

—परिज (—ಪರಿಜ) (सं) ना. – शरमवेषधारी वीरभद्र.
अॅटिर्दे (ಎಂಟೆರ್ದೆ) (क) ना. – धैर्य; छातीठोकपणा; मस्ती.
अेण्णु (ಎಣ್ಣು) (क) धा. – मोजणें; योजना करणें; आलोचना करणें.
अेण्णे (ಎಣ್ಣೆ) (क) ना. – तेल; तिळेल.
—कॅंपु (—ಕೆಂಪು) (क) ना. – तांबूस रंग; करडा वर्ण.
अेण्देसे (ಎಣ್ದೆಸೆ) (क) ना – अष्टदिशा
—पेण् (—ಪೆಣ್) (क) ना. – अष्ट दिगंगना.
अेण्मर् (ಎಣ್ಮರ್) (क) ना. – आठजण; अष्टदिक्पाल.
अेण्मेरय (ಎಣ್ಮೆಯ್ಯ)(क) ना. – अष्टमूर्ति शिव; अष्टांग शिव.
अेत्त (ಎತ್ತ) (क) अ. – कोठे ?; काय ?; कोणीकडे ?.
अेत्तण (ಎತ್ತಣ) (क) वि. – कोणत्या बाजूचें; कोठील.
('अण' हा दिग्वाचक प्रत्यय लागून झालेले 'एत्त'चें रूप)
अेत्तर (ಎತ್ತರ) (क) वि. – उच्च; उत्तम; श्रेष्ठ.
अेत्तानुं (ಎತ್ತಾನುಂ) (क) अ. – कसेंहि करून; कोठेंतरी; कोणत्याहि बाजूनें.
अेत्तिके (ಎತ್ತಿಕೆ) (क) ना. – वर उचल; उठाव; चढाव; उंचीकरण; आरोह.
अेत्तिकोळ् (ळु) (ळ्ळु) (ಎತ್ತಿಕೊಳ್ [ಳು] [ಳ್ಳು]) (क)धा. – वर उचलणें; वर ओढून घेणें; आलिंगणें; मिठी मारणें.
अेत्तिकट्टु (ಎತ್ತಿಕಟ್ಟು) (क) धा. – पाठराखण करणें, संरक्षिणें; इरेस घालणें; वैराला प्रोत्साहन देणें.
अेत्तिबरे (ಎತ್ತಿಬರೆ) (क) धा. – नकल करणें; उतारा घेणें; अवतरण करणें.
अेत्तिहाकु (ಎತ್ತಿಹಾಕು) (क) धा. – चोरणें; अपहार करणें; लुबाडणें.
अेत्तिहिडि (ಎತ್ತಿಹಿಡಿ) (क) धा. – वर धरणें; वर चढविणें; पाठिंबा देणें; उंचावणें; वाहवा करणें; पीळ भरणें; मान्य करणें; स्पर्धा करणें.
अेत्तिहोगु (ಎತ್ತಿಹೋಗು) (क) धा. – वर पडणें; कांठाकांठानें जाणें.
अेत्तु (ಎತ್ತು) (क) धा. – वर नेणें; वाटणें; जुळणें; दोष देणें; मिसळणें; सांगणें; चोरी करणें; समजावणें; वाढवणें.
(क) ना. – बैल; पोळ; नंदी; वुळी.
अेत्तुगडे (ಎತ್ತುಗಡೆ) (क) ना. – प्रयत्न; उपाय; उद्धार; बरी वेळ; दैव.
अेत्तुवळि (ಎತ್ತುವಳಿ) (क) ना. – अपहार; उचल; चोरी; मिसळ.
अेत्तुवळिके (विके) (ಎತ್ತುವಳಿಕೆ [ವಿಕೆ]) (क) ना. – 'अेत्तुवळि' पहा.
अेत्तोदु (ಎತ್ತೋದು) (क) ना. – चर्वितचर्वण; मनन; चिंतन; विचारपूर्वक अभ्यास.
अेत्न (ಎತ್ನ) (क) ना. – यत्न; खटपट; प्रयत्न.
अेदरिसु (ಎದರಿಸು) (क) धा. – विरोध करणें; आड येणें; छातीठोक राहणें; स्पर्धेला उभे राहणें.
अेदरु (ಎದರು) (क) अ. – समोरासमोर; प्रत्यक्ष; तोंडावर; समक्ष.
अेदुराळि (ಎದುರಾಳಿ) (क) ना. – वैरी; शत्रु; प्रतिस्पर्धी.
अे (इ) दुरिसु (ಎ [ಇ] ದುರಿಸು) (क) ना. – 'अेदरिसु' पहा
अे (इ) दुरु (ಎ [ಇ] ದುರು) (क) अ. – 'अेदरु' पहा.
अेदुरुकोळ्ळु (ಎದುರುಕೊಳ್ಳು) (क) धा. – विनवणीनें मन वळवणें; विरोधणें.
अेदुर्चु (ಎದುರ್ಚು) (क) धा. – विरोधणें; वैर करणें; स्पर्धा करणें; जिद्द मारणें.
अेदे (दें) (ಎದೆ [ದೆ]) (क) ना. – हृदय; धैर्य; तरवारीची मूठ; दया; दुःख; व्यथा; प्रीति; ध्यान.
—अदिरु (—ಅದಿರು) (क) धा. – धैर्य धरणें; छाती करणें.
—कदडु (ಕದಡು) (क) धा. – धीर सोडणें; काळेनासें होणें; विमनस्क होणें; गर्भगळित होणें.
—करगु (ಕರಗು) (क) धा. – मन विरघळणें; दया येणें.
—किच्चु (ಕಿಚ್ಚು) (क) ना. – पोटदुखी; मात्सर्य.
—बडे (—ಬಡೆ) (क) धा. – भिणें; हातपाय गाळणें; छाति बडविणें.
अेदेगार (ಎದೆಗಾರ) (क) वि. – धीराचा; साहसी; खंबीर.
—इके (—ಇಕೆ) (क) ना. – धाडस; धीटपणा; छातिठोकपणा.
अेदेगाति (तिं) (ಎದೆಗಾತಿ [ತಿ]) (क) ना. – धाडसी स्त्री; धीट स्त्री.
अेद्दु (ಎದ್ದು) (क) धा. – भिजवणें; बुडविणें.
अेन (ಎನ) (क) धा. – म्हणणें; सांगणें; बोलणें; नांव ठेवणें.
(क) अ. – उभे राहून.
(क) ना. – तेज; चकाकी; शुद्धता; नय.
अेन (ಎನ) (क) ना. – उच्चार; मत; चकाकी; समजूतदारपणा.
अेनतु (–त्तु) (ಎನತು [ತ್ತು]) (क) ना. – ममत्त्व; माझेपणा.
अेनसु (सुं) (ಎನಸು [ಸುಂ]) (क) वि. – किती; थोडकें; पुष्कळ; चांगलें.
अेनितु (–त्तु) (ಎನಿತು [ತ್ತು]) (क) वि. – किती; केवढें.
अेनिप्प (ಎನಿಪ್ಪ) (क) वि. – मोजण्यासारखे; असें; असलें; प्रणनीय.
अेनिबर् (ಎನಿಬರ್) (क) ना. – कितीजण; 'अेनित्तु' पहा.
अेनिसु (ಎನಿಸು) (क) धा. – सांगविणें; अनुभवाला येणें; नावाला कारणीभूत होणें; शब्दाचा धनी होणें; मोजणें; गणणें.
(क) ना. – गणना; मोजणी; गणती.

अेनु (न्नु) (ಎನು [ನ್ನು]) (क) धा. ना. – 'अेन्;' पहा.
अेनेवर्तु (ಎನೆವರ್ತು) (क) धा. – मनाला येणें; आवडणें; इच्छा तृप्त होणें.
अेंतुट्टु (ಎಂತುಟ್ಟು) (क) अ. – कसें; किती.
अेन्न (न्नं) (ಎನ್ನ [ನ್ನಂ]) (क) वि. – कसला; मला; माझा; मजविषयीं.
अेन्नळ् (ಎನ್ನಳ್) (क) वि. – कसली; कोणत्या प्रकारची.
(क) अ· – कांहीं नाहीं.
अेन्ने (न्नेगम्) (ಎನ್ನೆ [ನ್ನೆಗಂ]) (क) अ. – केव्हां; कधीं; कधींहि.
अेन्नेवरं (ಎನ್ನೆವರಂ) (क) अ. – कोठवर; कोठपर्यंत; केव्हांपर्यंत.
अेन्नोंदिगं (ಎನ್ನೊಂದಿಗಂ) (क) ना. – आप्त; जोडीदार; माझा सखा.
अेबड (ಎಬಡ) (क) वि. – अज्ञानी; खुळचट; भोळा; बोबडा.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा. – बोबडे बोलणें; धड्डपण दाखवणें; भोळेपणानें; वागणें.
—तन (—ತನ) (क) ना. – भोळेपण; अज्ञान; धड्डपणा.
—तबड (— ತಬಡ) (क) ना. – वेडेचार; गडबड; वाकडे तिकडे; खुळचटपणा.
अेबडि (ಎಬಡಿ) (क) ना. – खुळी स्त्री; धड्ड स्त्री; भोळी.
अेब्बट्टु (ಎಬ್ಬಟ್ಟು) (क) धा. – संपविणें; पाठिंबा देणें; पाठलाग करणें; हद्दीबाहेर पिटाळणें; तडीपार करणें.
अेब्बिसु (ಎಬ್ಬಿಸು) (क) धा. – उठविणें; जागें करणें; उंच स्थानीं नेणें; अपहार करणें; चोरणें; जीवदान देणें; दूर घालविणें.
अेब्बु (ಎಬ್ಬು) (क) धा. – उपडणें; उचलणें; उचकणें; पाठिंबा देणें; दुखवणें; अटविणें; पळवणें; पिटाळणें.
अें (ಎಂ) (क) ना. – मी.
(क) क्रि. – मी आहें.
अेम (ಎಮ) (क) अ. – ठीक; बरें तर; होउं द्या.
अेमतु (त्तु) (ಎಮತು [ತ್ತು]) (क) वि. – आमचें; आपलें.
अेंबुकेय् (ಎಂಬುಕೆಯ್) (क) धा. – संमति देणें; कबुली देणें; सांगितल्याप्रमाणें वागणें; बोलण्याप्रमाणें चालणें.
अेंबुविके (ಎಂಬುವಿಕೆ) (क) ना. – आशय; म्हणणें; मतितार्थ.
अेमत्तु (ಎಂಮ್ಮತ್ತು) (क) वि. – 'अेमतु' पहा.
अेमवं (मुवं) (ಎಮ್ಮವಂ [ಮ್ಮುವಂ]) (क) ना. – आप्त; नातेवाईक; संबंधी; सोयरा.
अेम्मे (ಎಮ್ಮೆ) (क) ना. – म्हैस; महिषी.
अेमिके (ಎಮಿಕೆ) (क) ना. – कुडी; स्त्रियांचें कर्णभूषण; हाड.
अेमे (ಎಮೆ) (क) ना. – पापणी; पापणीचें केस.
अेवेय् (ಎವೆಯ್) (क) अ. – द्वितीय पुरुषी एकवचनी प्रत्यय.
अेय्तर् (रू) (ಎಯ್ತರ್ [ರು]) (क) धा. – येणें; जवळ येणें.

अेय्दु (ಎಯ್ದು) (क) धा. – नाहींसें होणें; मरणें 'अय्दु' पहा.
अेय्दुण्मु (ಎಯ್ದುಣ್ಮು) (क) धा. – अधिक होऊन वर येणें; उतूं येणें; काठोकाठ भरून वहाणें.
अेय्दे (ಎಯ್ದೆ) (क) अ. – पूर्णतया; चांगल्या प्रकारें; भरपूर.
अेय्यमि (म्म) ग (ಎಯ್ಯಮಿಗ [ಮ್ಮಗ]) (क) ना. – साळू; साळिंद्र.
अेर (ಎರ) (क) ना. – मागणी; हातउसनवट; लोखंडी कणा; आंस.
अेरक (ಎರಕ) (क) ना. – मिश्रधातु; नाहणी; न्हाणें; मोल; आकार; भाग; नमस्कार; प्रेम; उष्णता.
अेरकंबेत्त (ಎರಕಂಬೆತ್ತ) (क) वि. – तप्त; तापलेले; आकारित; परस्परमिळून गेलेले.
अेरकिरू (ಎರಕಿರು) (क) धा. – (डाक दिल्याप्रमाणें) एकसंध होणें; एकरूप करणें.
अेरकिलु (ಎರಕಿಲು) (क) ना. – माळी; छप्पर.
अेर (रं) के (ಎರ [ರಂ] ಕೆ) (क) ना. – हातोपा; बाही; अस्तनी.
अेरगिवि (ಎರಗಿವಿ) (क) ना. – चहाडी ऐकणारा कान; कानाचें पाळें; हलका कान; कथलाचा कान.
अेरगु (ಎರಗು) (क) धा. – वाकणें; नमणें; नमस्कार करणें; उतरणें; गळाठणें; दळणें; मारणें; वर पडणें; वारा घालणें. इच्छेप्रमाणें करणें.
अेरचु (ಎರಚು) (क) धा. – फेंकणें; चिमटणें; शिंपडणें; रुंदकरणें पेरणें; पसरणें; उधळणें.
अेरडु (ಎರಡು) (क) ना. – दोन; भेद; कपट; फसवणूक.
अेरडेणिसु (ಎರಡೆಣಿಸು) (क) धा. – नीचपणा करणें; द्रोह करणें; वाईट करणें; अकल्याण इच्छिणें; भेदभाव करणें.
अेरणे (ಎರಣೆ) (क) ना. – माळशेणी; वासराचें शेण; नागराणी.
अेरति (ಎರತಿ) (क) ना. – रति; यजमानीण; घरधनीन.
अेरपु (ಎರಪು) (क) ना. – हातउसने; उसनवार.
अेरल् (ಎರಲ್) (क) ना. – खेळ; नाच; वायु; वेणी; 'अेलर्' पहा.
अेरले (ಎರಲೆ) (क) ना. – हरीण; कृष्णमृग; कुरंग.
अेरव (ಎರವ) (क) वि. – रानवट; रानटी मनुष्य; कर्जदार; ऋणको; उसनवार आणणारा.
अेरवणिग (ಎರವಣಿಗ) (क) ना. – ऋणको; कर्ज काढणारा 'अेरव' पहा.
अेरवलु (ಎರವಲು) (क) ना. – कर्ज; ऋण; दाब; शत्रुत्व; अभाव; इच्छित वस्तु; अपाय; हानी; तिरस्कार; प्रेमहीनता; दूरचें नातें.
अेरविग (ಎರವಿಗ) (क) ना. – 'अेरवणिग' पहा.
अेरवु (ಎರವು) (क) ना. – 'अेरवलु' पहा.

अेर्वेट्टु (ಎರವೆಟ್ಟು) (क) ना.–उंच स्थळ; टेकडी; बेट.
अेरळ् (ಎರಳ್) (क) वि.–समासामध्यें 'अेरडु' चे 'अेरळ्' होतें. दोन.
—नालगे (—ನಾಲಗೆ) (क) ना.–द्विजिव्ह; सर्प.
—नालगेवळ् (ನಾಲಗೆವಳ್) (क) ना.–बोलण्यांत बोलणें नसलेला; द्विजिव्ह; दुतोंड्या.
—मातु (—ಮಾತು) (क.) ना.–दुतोंडेपणा; अवचनिक.
अेरळे (ಎರಳೆ) (क) ना.–'अेरले' पहा.
अेरु (ಎರು) (क) ना.–समग्रता, पूर्णता.
अेरुमेय् (ಎರುಮೆಯ್) (क) ना.–म्हैस; रेडा.
—नाडु (ನಾಡು)(क) ना.–म्हैसूरप्रदेश.
अेरे (ಎರೆ) (क) धा.–मागणें; नेणें; दान करणें; प्रार्थिणें; वितळणें; ओतणें.
(क) ना.–पक्षाचा आकार; मालकी; काळी जमीन; आहार; कांत; भेंग; कीटक.
—त (—ತ) (क) ना.–प्रार्थना; मागणी; यजमानकी; युवावस्था; विवाहाचें वय.
अेरेय (ಎರೆಯ) (क) ना.–मालक; पति; प्रियकर; स्वामी.
अेरेवट्टु (ಎರೆವಟ್ಟು) (क) ना.–आश्रयस्थान; घर; आधार; निवास; निवारा; धर्मशाळा.
अेरेवालु (ಎರೆವಾಲು) (क) ना.–तापवलेलें दूध.
अेरेहुळु (ಎಳೆಹುಳು) (क) ना.–मृतकीटक; कंदीरंगाचा किडा.
अेर्के (ಎರ್ಕೆ) (क) ना.–अर्काचें झाड; मांदार.
अेर्दु (ಎರ್ದು) (क) धा.–भिजवणें; ओले करणें.
(क) अ.–उठून; निघून; चालते होऊन.
अेर्दे (ಎರ್ದೆ) (क) ना.–'अेदे' पहा.
अेर्देगोळ् (ಎರ್ದೆಗೊಳ್) (क) धा.–धैर्य करणें; हृदयंगम होणें; समजून घेणें; ध्यानांत घेणें.
अेर्देपत्तु (ಎರ್ದೆಪತ್ತು) (क) धा.–मनाला लागणें; मनावर घेणें; संयम करणें.
अेर्देयाणम (ಎರ್ದೆಯಾಣ್ಮ) (क) ना.–हृदयेश्वर; प्राणप्रिय; प्रियरमण.
अेर्देवलाके (ಎರ್ದೆವಲಾಕೆ) (क) अ.–भांबावून; गडबडून; धावे दणाणून; घाबरून; धैर्य सोडून.
अेर्देवळल् (ಎರ್ದೆವಳಲ್) (क) ना.–व्यथा; चिंता; दुखणें; ठणका; धागधुग.
अेर्देवारिवडु (ಎರ್ದೆವಾರ್ಯಬಿಡು) (क) ना–छाती फोडून घेणें; बेभान होणें; तोंडचें पाणी पळणें; पूर्वसूचना मिळणें; शकुन होणें.
अेर्बु (ಎರ್ಬು) (क)धा–'अेब्बु' पहा.
अेर्विसु (ಎರ್ವಿಸು) क) धा.–'अेविसु' पहा; जागे करणें; चोरणें.
अेल (ला) (ಎಲ [ಲಾ]) (क) अ.–उद्गारवाचक अव्यय; अरेच्या; संबोधनात्मक अव्यय.
अेलक (ल्क) (ಎಲಕ [ಲ್ಕ]) (क)ना–हिमप्रदेशांतील एक क्रूर जातीचा मृग.
अेलग (ಎಲಗ) (क) ना.–'अेलक' पहा.
अेलगे (ಎಲಗೆ) (क) अ.–स्त्रीलिंगी संबोधन अगे; अये.
अेलरु (ಎಲರು) (क) ना.–वारा; उच्छ्वास; वायु.
—णि (—ಣಿ) (क) ना.–वातभक्षक; सर्प.
—पक्केग (—ಪಕ್ಕೆಗ) (क) ना.–उपेंद्र; शेषशायी विष्णु.
—पक्केपगेय (—ಪಕ್ಕೆಪಗೆಯ) (क) ना.–मुंगूस; गरुड.
अेलर (ಎಲರ್) (क) ना.–'अेलरू' पहा.
अेलर्गेळेय (ಎಲರ್ಗೆಳೆಯ) (क) ना.–वायुमित्र; अग्नि.
अेलर्चु (ಎಲರ್ಚು) (क)धा.–हवा भरणें; पीळ देवविणें; चेतना उत्पन्न करणें; फुगविणें; स्फूर्ति देणें.
अेलर्वट्टे (ಎಲರ್ವಟ್ಟೆ) (क) ना.–आकाशमार्ग; दिग्वस्त्र.
—ग (—ಗ) (क) ना.–आकाशगामी; देवता.
—पावु (ಪಾವು) (क) ना.–आकाशगामी सर्प.
अेलव (ಎಲವ) (क) ना.–शालवृक्ष; झाड; भूरूह.
अेलवु (बु) (ಎಲವು [ಬು]) (क) ना.–हाड; अस्थि.
अेल (ले) वो ಎಲ [ಲೆ] ಓ) (क) अ.–संबोधनात्मक अव्यय.
अेलला (ಎಲಲಾ) (क) अ.–अय्यो; बाप; भले; अबब.
अेलु (ಎಲು) (क) ना.–हाड; अस्थि.
अेले (ಎಲೆ) (क) अ.–संबोधक अव्यय; अरे; हे.
(क) ना.–झाडाचें पान; विडा; तांबूलपत्र; चाकू वस्तरा वगैरेंचे पातें. 'अलगु' पहा.
—कत्तरी (—ಕತ್ತರಿ) (क) ना.–जावळाच्या विधीतील दर्भ कापण्याची क्रिया; चौलकर्मविधी.
अेलेतरळ (ಎಲೆತರಳ) (क) क्रि.–कोंब येणें; पालवी फुटणें.
अेल्ल (ಎಲ್ಲ) (क) वि.–सर्व; समग्र; संपूर्ण; असेल तेवढें.
अेल्लागळ् (ಎಲ್ಲಾಗಳ್) (क) अ.–केव्हांहि; कोणत्याहि वेळी.
अेल्लियण (ಎಲ್ಲಿಯಣ) (क) ना.–कोठचा; कोठूनचा.
अेल्लिदं (ಎಲ್ಲಿಂದ) (क) ना.–कोण; कोण्यागावचा; कोठील.
अेल्लियानुं (ಎಲ್ಲಿಯಾನುಂ) (क) अ.–कोठेंहि; कोणीकडचाहि
अेल्ले (ಎಲ್ಲೆ) (क) ना.–मर्यादा; मिती; सीमाप्रांत.
अेल्लेकट्टु (ಎಲ್ಲೆಕಟ್ಟು) (क) वि.–लहान; खुजा; खुरटा; वामनमूर्त.
अेल्वु (ಎಲ್ವು) (क) ना.–'अेलु' पहा.
अेवे (ಎವೆ) (क) ना.–'अमे' पहा.

—इक्कद (—ಇಕ್ಕದಂ) (क) ना.—डोळे झाकलेली देवता; ध्यानस्थ देवता.

—बिडु (—ಬಿಡು) (क) धा.—डोळे झाकणें.

अेस (ಎಸ) (क) ना.—झांकण; आवरण.

अेसकद (ಎಸಕದ) (क) वि.—प्रख्यात; कीर्तिमान.

अेसक (ಎಸಕ) (क) ना.—कार्य; सामर्थ्य; बल; कीर्ति; रचना; चकाकी; तेज; कांती; चांगुलपणा; आनंद; रीति; रूप; प्रभाव; आकार; दैव; सोंग; ढोंग.

अेसकंगिडु (ಎಸಕಂಗಿಡು) (क) धा.—कांतीहीन होणें; निस्तेज होणें; विरूप होणें.

अेसगु (ಎಸಗು) (क) धा.—उद्योग करणें; आरंभणें; ध्वनि ऐकणें; वारा घालणें; प्रयत्न करणें; दाखविणें.

(क) ना.—प्रारंभ; सुरवात.

अेसडि (ಎಸಡಿ) (क) ना.—खेंकडा; कर्कटक,

अेसर् (रु) (ಎಸರ್ [ರು]) (क) ना.—उकळी; द्रव; रस; निवळ.

अेसवु (ಎಸವು) (क) ना.—सौंदर्य; कांती; शोभा.

अेसळ् (ळु) (ಎಸಳ್ [ಳು]) (क) ना.—दळ; पाकळी.

—इसु (—ಇಸು) (क) धा.—पाकळी फुटणें; पानें फुटणें.

—कण्णु (—ಕಣ್ಣು) (क) ना.—कमलनेत्र.

—कुरुप (—ಕುರುಪ) (क) ना.—पाकळ्यांचा समूह.

—पसे (—ಪಸೆ) (क) ना.—पुष्पशय्या.

अेसिगे (ಎಸಿಗೆ) (क) ना.—'इसुगे' पहा.

अेसे (ಎಸೆ) (क) धा.—मारणें; बाण सोडणें; हलणें; चांगलें दिसणें; प्रकाशणें; उठून दिसणें.

(क) ना.—फेक; भिरकट; मार; ठोसा; भिरकाव.

अेसु (ಎಸು) (क) धा.—फेकणें; 'इसु' पहा.

अेसेगे (ಎಸೆಗೆ) (क) ना.—फेक; शोभा; मार; भिरकाव.

अेहगे (हंगे) (ಎಹಗೆ [ಹಂಗೆ]) (क) अ.—असें; कोणत्याहि रीतीनें.

अेळ् (ಎಳ್) (क) ना.—तिल; तीळ.

(क) वि.—नाजूक; कोवळा; विनयी; लहान; सात.

अेळ (ळक) (ಎಳ [ಳಕ]) (क) वि.—लहान; कोवळा; विनयी; अशक्त.

(क) ना.—सभ्यता; दुर्बलता; हलकेपणा; पातळपणा.

—नगे (—ನಗೆ) (क) ना.—गालांतल्या गालांत हसणें; स्मित.

—नीर (—ನೀರ) (क) ना.—शाहाळ्याचें पाणी.

अेळग (ಎಳಗ) (क) ना.—मेंढीची जात; एडका.

अेळदु (ಎಳದು) (क) धा. अ.—'अेर्दु' पहा.

अेळगु (ಎಳಗು) (क) वि.—कोमल; कोवळा; झुलता; डोलणारा.

अेळमे (ಎಳಮೆ) (क) ना.—कोवळेपणा; बाल्य.

अेळर् (ಎಳರ್) (क) ना.—भय; भीति; धसका. 'अळर्' पहा.

अेळल् (लु) (ಎಳಲ್ [ಲು]) (क) ना.—लोंबणें; तरंगणें.

अेळल्चु (ಎಳಲ್ಚು) (क) धा.—लोंबवणें; तरंगवणें; टांगणें; झोका देणें.

अेळवु (ಎಳವು) (क) धा.—झोका देणें; हलविणें; क्रम लावणें; विलंब लावणें.

(क) ना.—चालग्रह; अकडी; व्यवस्था; क्रम.

अेळवे (ಎಳವೆ) (क) ना.— बाल्य; कोवळेपणा.

अेळसु (ಎಳಸು) (क) धा.—इच्छिणें; आकांक्षा धरणें; ओढविणें; व्यापणें; आनंदणें.

अेळे (ಎಳೆ) (क) धा.—ओढणें; हिसकावणें; आकर्षणें.

(क) वि.—कोवळे; लहान; नाजूक.

(क) ना.—एक पंक्ति; रांग; दोरा; भूमि; 'इला' पहा.

अेळेकुळि (ಎಳೆಕುಳಿ) (क) ना.—ओढ; अरक्षण; ओढणारा.

अेळेत (ಎಳೆತ) (क) ना.—'अेळेकुळि' पहा.

अेळेतट (ಎಳೆತಟ) (क) ना.—हिसका; ओढ; बळजोरी. ओढाताण.

अेळेतरू (ಎಳೆತರು) (क) धा.—ओढून आणणें; भीड घालून बोलावणें.

अेळेदाट (ಎಳೆದಾಟ) (क) ना.—हिसकाहिसकी; ओढाताण; स्पर्धा.

अेळेदेर (ಎಳೆದೇರ) (क) ना.—भूमि हाच रथ म्हणणारा शिव.

अेळेवरेय (ಎಳೆವರೆಯು) (क) ना.—लहानपणा; कोवळीक; पोरवय; अर्भकवयी.

अेळचर (रु) (ಎಚ್ಚರ [ರು]) (क) धा.—जागे होणें; सावध होणें; संधि पाहात राहणें; डोळा ठेवून बसणें; टपून बसणें.

अेळतर् (ಎಳ್ತರ್) (क) धा.—जवळ येणें; उठून येणें; आदर करणें; सामोरे जाणें.

अेळतर (ಎಳ್ತರ) (क) ना.—उन्नति; श्रेष्ठता; अभ्युदय; वाढ; उंची.

अेळतु (ಎಳ್ತು) (क) ना.—बैल; खोंड; वृषभ.

अेळयोंगु (ಎಳ್ಯೊಂಗು) (क) धा.—उठून जाणें.

अेळिबसु (ಎಳ್ಬಿಸು) (क) धा.—उठविणें.

अेळबु (ಎಳ್ಬು) (क) धा.—'अेब्बु' पहा.

अेळबट्टु (ಎಳ್ಬಟ್ಟು) (क) धा.—पळविणें; पिटाळणें; पाठलाग करणें.

अेळ्ळु (ಎಳ್ಳು) (क) ना.—तीळ; गळित धान्य.

अेळ्ळुनीरू (ಎಳ್ಳುನೀರು) (क) ना.—तिलांजली विधि; निराशा.

—बिडु (—ಬಿಡು) (क) धा.—आशा सोडणें; प्राणाची पर्वा न करणें; तिलांजली देणें.

—कोडु (—ಕೊಡು) (क) धा.—ऋणमुक्त होणें; कर्ज वारणें.

अॆ

अॆ (ಎ) (क) ना.–कन्नड वर्णमालेतील १२ वें अक्षर
अॆम (ಎಂ) (क) ना.–कोणते; कसले; काय.
अेक (ಏಕ) (क) वि.–अद्वितीय; एकमेव; एकुलता; एकटा; असमान; एक; दोहोंपैकी एक.
—क (—ಕ) (क) वि.–एकाकी; दुसऱ्याच्या सहाय्यावाचूनचे.
अेककाल (ಏಕಕಾಲ) (सं) ना.–एक वेळ; एक काल.
अेककुंडल (ಏಕಕುಂಡಲ) (सं) ना.–एक कुंडल असलेला; बलराम.
अेकगुरु (ಏಕಗುರು) (सं) ना.–एका गुरूचे चेले; सहाध्यायी; वर्गबंधु.
अेकग्राहि (ಏಕಗ್ರಾಹಿ) (सं) ना.–एकदाच सांगून समजून घेणारा; तैलबुद्धि; शीघ्रबुद्धि; आग्रही; एकच धरून बसणारा.
अेकग्रीव (ಏಕಗ್ರೀವ) (सं) ना.–एककंठ; एकमुखी मागणी; एकसूर; एक आवाज.
अेकचक्र (ಏಕಚಕ್ರ) (सं) ना.–एकछत्री राज्य; सूर्यांचा एकचक्र रथ; बकासुराच्या तावडींत सापडलेलें शहर.
अेकचक्रवर्ति (ಏಕಚಕ್ರವರ್ತಿ) (सं) ना.–सम्राट; बादशाह.
अेकचक्राधिपति (ಏಕಚಕ್ರಾಧಿಪತಿ) (सं) ना.–चक्रवर्ति सम्राट.
अेकचर (ಏಕಚರ) (सं) ना.–एका पायावर चालणारा; एकटाच फिरणारा; भूचर; मिळून चालणारा.
अेकच्छत्र (ಏಕಚ್ಛತ್ರ) (सं) ना.–साम्राज्याचा कारभार; एकछत्री राज्य.
अेकच्छत्रि (ಏಕಚ್ಛತ್ರಿ) (सं) ना.–सम्राट; साम्राज्य.
अेकच्छाय (ಏಕಚ್ಛಾಯ) (सं) वि.–दाट छाया; छायाच छाया; काळोख; गर्द; दाट; छायाळ.
अेकजाति (ಏಕಜಾತಿ) (सं) ना.–एकदाच जन्मणारा; एकाच रीतिरिवाजाचा; शूद्र.
अेकतर (ಏಕತರ) (सं) ना.–तें नाहींतर हें; दोन्हीपैकीं एक.
अेकतान (ಏಕತಾನ) (सं) ना.–एकचित्त; एक ध्येय; एक राग; एक स्थान; गाईलेलें गीत; तद्गत; एकमत.
अेकताल (ಏಕತಾಲ) (सं) ना.–चार मात्रेचा ताल; गायन वादन आणि नर्तन यांतील सुसंगती.
अेकते (ಏಕತೆ) (सं) ना.–एकत्व; ऐक्य; एकपणा.
अेकत्र (ಏಕತ್ರ) (सं) अ.–एकीकडे; एका बाजूस; एकंदरींत; एकपक्षीं; एकदृष्टीनें विचार करतां.
अेकदंत (ಏಕದಂತ) (सं) ना.–गणपति; (कुमारस्वामींनी गणपतीचा दुसरा दात उपटला अशी कथा आहे).
अेकदल (ಏಕದಲ) (सं) ना.–एक पानवेल; सरस्वति वेल.

अेकदा (ಏಕದಾ) (सं) अ.–एके वेळीं; कोण्या एका काळीं; त्यावेळीं.
अेकदृश्(श) (ಏಕದೃಶ್[ಶ]) (सं) ना.–उत्तम दृष्टीचा; एकाक्ष; कावळा; शिव.
अेकदेश (ಏಕದೇಶ) (सं) ना.–एक भाग; एक तुकडा.
—तद्भव (—ತದ್ಭವ) (सं) ना.–समासांतील एकपद तद्भव असलेला समास.
अेकदेशि (ಏಕದೇಶಿ) (सं) ना.–एकाच देशाचे; समदेशी; एककल्ली; एकांगी.
अेकदेशीय (ಏಕದೇಶೀಯ) (सं) वि.–एकाच देशासंबंधीं; एका भागाच्या जवळचा.
अेकदेह (ಏಕದೇಹ) (सं) ना.–मित्र; जिवश्चकंठश्च; बुधग्रह.
अेकपतिके (ಏಕಪತಿಕೆ) (सं) ना.–एकच पति असलेली स्त्री; परम पतिव्रता.
अेकपत्न (ಏಕಪತ್ನ) (सं) ना.–एकच बायको असलेला; अव्यभिचारी; दुसरे लग्न न करणारा.
अेकपत्नि (ಏಕಪತ್ನಿ) (सं) ना.–'एकपत्न' पहा.
अेकपत्नीव्रत (ಏಕಪತ್ನೀವ್ರತ) (सं) ना.–एक भार्याव्रत; आयुष्यांत एकाच स्त्रीशीं विवाहित राहण्याचें व्रत.
अेकपद (ಏಕಪದ) (सं) ना.–एक पाय असलेला; एक समय; कवितेंतील एक चरण; एकच पाद.
अेकपाठि (ಏಕಪಾಠಿ) (सं) ना.–एकदाच वाचून वा ऐकून ध्यानांत ठेवणारा; अेकग्राही.
अेकपादगति (ಏಕಪಾದಗತಿ) (सं) ना.–लंगडा; लंगडी; एकाच पायावर जाणारा.
अेकपादशायि (ಏಕಪಾದಶಾಯಿ) (सं) ना.–एकाच पायावर राहून झोपणारा; बगळा.
अेकपिंगळ (ಏಕಪಿಂಗಳ) (सं) ना.–उमाशापानें डोळे पिंगळे (पिवळे) झालेला; कुबेर; पीतनयन.
अेकभुक्त (ಏಕಭುಕ್ತ) (सं) ना.–दिवसांतून एकदांच जेवणारा.
अेकमत (ಏಕಮತ) (सं) ना.–मतैक्य; एक अभिप्राय.
अेकमात्र (ಏಕಮಾತ್ರ) (सं) अ.–एकच एक; एकटाच; सहोदर; एकाच आईच्या पोटचे.
अेकयष्टि (ಏಕಯಷ್ಟಿ) (सं) ना.–एकावळी; एकदाणी. 'एकसर' पहा.
अेकरस (ಏಕರಸ) (सं) ना.–श्रृंगाररस; एक प्रकारची मधुरता.
अेकरूप (पु) (ಏಕರೂಪ]ಪು]) (सं) ना.–एकाच प्रकारची वेषभूषा; ऐक्य; अविभक्त; समरूप.
अेकलडि (ಏಕಲಡಿ) (क) ना.–एकदाणी; एकसर.

ऐकलिंगदेव (ಏಕಲಿಂಗದೇವ) (सं) ना. – कुबेर; यक्षराज; शंकर.

ऐकवचन (ಏಕವಚನ) (सं) ना. – एक गणन सांगणारा शब्द.
—इ (—ಇ) (सं) ना. – सत्यवादी; एकवचनी.

ऐकवाक्यते (ಏಕವಾಕ್ಯತೆ) (सं) ना. – ऐक्य; परस्पर जुळणारे विचार.

ऐकशेष (ಏಕಶೇಷ) (सं) ना. – बाकी एक राहणारे; समासांतील एक भेद.

ऐकस्थ (ಏಕಸ್ಥ) (सं) वि. – मिळून राहणारा; एकत्र राहणारा; एकलकोंडा.

ऐकसंधिग्राहि ಏಕಸಂಧಿಗ್ರಾಹಿ) (सं) ना. – 'एकपाठि' पहा.

ऐकसार (ಏಕಸಾರ) (सं) ना. – एकलड; एकसर; एकदाणी.

ऐकस्थानि (ಏಕಸ್ಥಾನಿ) (सं) ना. – एकाच ठिकाणचे; एकाच स्थळाशीं संबंध असलेले.
—ईय (—ಈಯ) (क) वि. – एकाच गांवीं जन्मलेला.

ऐकहस्त (ಏಕಹಸ್ತ) (सं) ना – सिद्धहस्त; अप्रतिम; कलाकुशल; एकच हात असलेला.

ऐकाकि (किन्) (ಏಕಾಕಿ [ಕಿನ್]) (सं) ना. – एकटाच; एकलकोंडा.

ऐकाकिनि (नी) (ಏಕಾಕಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – एकाकी स्त्री; एकलकोंडी

ऐकाक्षि (ಏಕಾಕ್ಷಿ) (सं) ना. – कावळी; शिव; 'एकाक्ष' पहा.

ऐकाग्र (ಏಕಾಗ್ರ) (सं) वि. – एकच टोक असलेला; एकाच ठिकाणीं दृष्टि स्थिर ठेवणारा.

ऐकाग्रचित्त (ಏಕಾಗ್ರಚಿತ್ತ) (सं) वि. – एकाच ठिकाणीं मन लावणारा; एकलय.

ऐकांगि (ಏಕಾಂಗಿ) (सं) ना. – एकांडा, अविवाहित; एकाकी.

ऐकांगिनि (ಏಕಾಂಗಿನಿ) (सं) ना. – एकटी, अविवाहित स्त्री.

ऐकांघ्रि (ಏಕಾಂಘ್ರಿ) (सं) ना. – एक पाय असलेला; लंगडा.

ऐकांक (ಏಕಾಂಕ) (सं) ना. – एकांकिका; नाटिका; एक अंकी नाटक.

ऐकाधिपति (ಏಕಾಧಿಪತಿ) (सं) ना. सम्राट; चक्रवर्ती.

ऐकाधिपत्य (ಏಕಾಧಿಪತ್ಯ) (सं) ना. – एकशासन; चक्रवर्तित्व.

ऐकांत (ಏಕಾಂತ) (सं) वि. – एक ध्येय; एकाच टोकाचा.
(सं) ना. – गुप्त स्थळ; गुजगोष्ट; रहस्य; मर्यादातिक्रमण; खुलेपणा.

ऐकायन (ಏಕಾಯನ) (सं) ना. – अधिकृत; एकच विषय; एकमत.

ऐकार्थ (ಏಕಾರ್ಥ) (सं) ना. – एकच प्रयोजन; एकलाभ.

ऐकावलि (ಏಕಾವಲಿ) (सं) ना. – मोत्याची एकदाणी; एक पदर; एक काव्यालंकार.

ऐकाश्रय (ಏಕಾಶ್ರಯ) (सं) ना. – अनन्य शरणागति; एकश्रद्ध; एक भाव; एकनिष्ठा.

ऐकाह (हन्) (ಏಕಾಹ [ಹನ್]) (सं) ना. – एक दिवस, दिवसाचा अवधि.

ऐकीनि (ಏಕೀನಿ) (सं) ना. – निर्भयता; सत्यवादित्व; प्रामाणिकपणा; एकमुखता; निष्कपट.

ऐकीभविसु (ಏಕೀಭವಿಸು) (क) धा. – एक होणें; संकलित होणें; मिसळून जाणें.

ऐकीभाव (ಏಕೀಭಾವ) (सं) ना. – एकता; संस्था; एकी.

ऐकु (ಏಕು) (क) ना. – धाप; उचकी; बोबडेपणा. 'उग्गु' पहा.

ऐकोक्ति (ಏಕೋಕ್ತಿ) (सं) ना. – एकवाक; सत्यवादित्व, एकवचनीयता.

ऐकोदर (ಏಕೋದರ) (सं) ना. – सहोदर; बंधु.

ऐकोदरि (ಏಕೊದರಿ) (सं) ना. – अक्का; बहीण; ताई.

ऐकोद्देश (ಏಕೋದ್ದೇಶ) (सं) ना. – एकध्येय; एक साधना.

ऐगं (ಏಗಂ) (क) अ. – केव्हांहि; खात्रीनें; प्रतिक्षेवर.

ऐगळ् (ळु) } (ಏಗಳ್ [ಳು] (क) अ. – नित्य; सदोदित;
ऐगळुं } (ಏಗಳುಂ) अष्टौप्रहर; सदाकदा.

ऐगु (ಏಗು) (क) धा. – धापा टाकणें; उचकी येणें; शिजविणें; तापविणें; साध्य करून घेणें.

ऐगुवुदु (ಏಗುವುದು) (क) अ. – काय करावें ?

ऐगैवं (वें) (ಏಗೈವಂ [ವೆಂ]) (क) अ. – काय करूं या ? मी काय करतों आहे ?

ऐगोळ् (ಏಗೊಳ್) (क) धा. – मान्य करणें; कबूल करणें; प्रीति करणें; माया करणें; गोंजारणें.
(क) ना. – संभावना; इनाम; पारितोषिक; बहुमान; अहेर.

ऐटु (ಏಟು) (क) ना. – मार; तडाखा; ठोसा; धक्का; तीर.

ऐड(डक) (ಏಡ [ಡಕ]) (क) ना. – मेंढी; एडका; रानमेंढी; किंवडा

ऐडि (ಏಡಿ) (क) ना. – 'असडी' पहा.

ऐडिसु (ಏಡಿಸು) (क) धा. – उपहास करणें; हसविणें; तिरस्कारणें; वाईट करणें; गांजणें; टोचून बोलणें; पूड करणें.

ऐण् (णु) (ಏಣ್ [ಣು]) (क) ना. – पदर; शेवट; शेंडा; उंचवटा.

ऐण (ಏಣ) (सं) ना. – हरिण; कृष्णमृग; काळवीट.

ऐणधर (ಏಣಧರ) (सं) ना. – हरिणांक; चंद्र.

ऐणधरधर (ಏಣಧರಧರ) (सं) ना. – चंद्रमौली; भालचंद्र; शंकर.

ऐणरिपु (ಏಣರಿಪು) (सं) ना. – मृगशत्रू; मृगेंद्र; सिंह.

ऐणलांछन (ಏಣಲಾಂಛನ) (सं) ना. – चंद्र.

ऐणवाहन (ಏಣವಾಹನ) (सं) ना. – वायुदेव.

ऐणाक्षि (ಏಣಾಕ್ಷಿ) (सं) ना. – मृगनयना.

ऐणांक (ಏಣಾಂಕ) (सं) ना. – 'ऐणलांछन' पहा.

ऐणाजिन (ಐಣಾಜಿನ) (सं) ना.–मृगाजिन; हरिणाचें कातडें.
ऐणाधिनाथ (ಐಣಾಧಿನಾಥ) (सं) ना.–शिव.
ऐणाधिनायक (ಐಣಾಧಿನಾಯಕ) (सं) ना.–शंकर; शिव.
ऐणि (ಐಣಿ) (सं) ना.–मृगी; हरिणी; शिडी; निसण.
ऐणु (ಐಣು) (क) ना.–शेव; पदर; शेवट; भाता; म्यान.
ऐगेवार (ಐಣೆವಾರ) (क) ना.–समवयस्क; जोडीदार.
ऐत (ಐತ) (क) ना.–मोट; भात कुटण्याचें साधन; पहार.
ऐतत् (द्) (ಐತತ್ [ದ್]) (सं) ना.–हें; असें.
ऐतद्देशीय (ಐತದ್ದೇಶೀಯ) (सं) वि.–मूलदेशवासी.
ऐतर् (ಐತರ್) (सं) ना.–काय; कोणते; कोणीहि.
ऐतर्हि (ಐತರ್ಹಿ) (सं) अ.–आतां; आतांच; यावेळीं.
ऐतादृश्य (ಐತಾದೃಶ) (सं) वि.–असलें; या प्रकारचें.
ऐतावत् (ಐತಾವತ್) (सं) वि.–एवढें; इतकें; मोठें; या मापाचें.
ऐतु (ಐತು) (सं) ना.–'ऐतर' पहा.
ऐदु (ಐದು) (क) धा.–प्रयत्न करणें; साहस करणें; फुगवणें; तरंगणें.
(क) ना.–साळु; साळ; साळिंद्र.
ऐदुपंदि (ಐದುಪಂದಿ) (क) ना.–रानडुक्कर.
ऐदोरे (ಐದೊರೆ) (क) अ.–हें बरोबर होईल कां? अनुपम.
—तु (—ತು) (क) अ.–कोणत्याहि प्रकारें; कसें बरें होईल?
ऐधे (ಐಧೆ) (सं) ना.–अभ्युदय; प्रगती; वाढ; भरभराट.
ऐन् (न्क) (ಐನ್ [ನ್ಕ]) (क) ना.–काय; कशासाठीं; किती; कसें.
ऐनानुं (ಐನಾನುಂ) (क) अ.–कांहींतरी.
ऐनः (नस्) (ಐನಃ [ನಸ್]) (सं) ना.–पाप; दोष; अपराध.
ऐनिके (ಐನಿಕೆ) (क) ना.–गणती; कांहीं; काय म्हणतां म्हणतां क्षण.
ऐपच्चुं (ಐಪಚ್ಚುಂ) (क) अ.–हें काय भूषण आहे?
ऐबंडं (ಐಬಂಡಂ) (क) अ.–काय विचार! काय धन! तालमाल.
ऐबंडु (ಐಬಂಡು) (क) अ.–कोण अपमान!
ऐब्रज (ಐಬ್ರಜ) (क) ना.–इंद्रगोप; गांडुळ.
ऐंबडि (ಐಂಬಡಿ) (क) अ.–कशाचेंहि विरोधीपणें.
ऐर् (ಐರ್) (क) धा.–चढाई करणें; विरोध करणें; वादणें; चढणें; योग्य होणें; समर्थ होणें; चकाकणें; प्रकाशणें; निवडणें.
(क) ना.–दुःख; जखम; मार; घाव.
ऐरका (ಐರಕಾ) (क) ना.–गांठ नसलेले गवत; लव्हाळें.
ऐरंड (ಐರಂಡ) (सं) ना.–एरंडाचें झाड;
ऐरदेगे (ಐರದೆಗೆ) (क) धा.–ओढणें; वर चढणें.

ऐरल् (ಐರಲ್) (क) ना.–पीठ; आसन; गादी; पाट.
ऐरलिक्कु (ಐರಲಿಕ್ಕು) (क) धा.–आसन देणें; पाट मांडणें; घसकूर घालणें.
ऐराट (ಐರಾಟ) (क) ना.–चढण; स्वार होणें; राग; चीड; हल्ला; वर पडणें; चढाई.
ऐराळि (ಐರಾಳಿ) (क) ना.–चांगला स्वार; हल्ला करणारा; आक्रमक; चढाई करणारा.
ऐरि (ಐರಿ) (क) ना.–उंच प्रदेश; उंच बांध; चढाव; तलाव; उंचवटा.
ऐरिरि (ಐರಿರಿ) (क) धा.–जखम करणें; भोसकणें;
(क) ना.–नदीतीर.
ऐरिहोगु (ಐರಿಹೋಗು) (क) धा.–अंगावर जाणें; हल्ला करणें; चढाई करणें.
ऐरिळित (ಐರಿಳಿತ) (क) ना.–उंचसखल जमीन; सागराची भरती–ओहोटी; बरेंवाईट; चढउतार; भाग्याभाग्य.
ऐरु (ಐರು) (क) धा.–'ऐर्' पहा.
(क) ना.–उन्नति; प्रगति; अभ्युदय; भरभराट; मस्ती; अहंकार.
ऐरुंजव्वने (ಐರುಂಜವ್ವನೆ) (क) ना.–प्रौढ स्त्री; प्रौढा.
ऐरुत (ಐರುತ) (क) ना.–अभ्युदय; उन्नती; वरचढ.
ऐरेर्दे (ಐರೆರ್ದೆ) (क) ना.–फुगवलेली छाती; जखम झालेली छाती.
ऐर्पडु (ಐರ್ಪಡು) (क) धा.–सिद्ध होणें; व्यवस्थित होणें; जखम होणें; व्यवस्था करणें.
ऐर्पाट(ड) (ಐರ್ಪಾಟ [ಡ]) (क) ना.–व्यवस्था; सिद्धता; रचना.
ऐपाडु (ಐಪಾಡು) (क) ना.–'ऐर्पाड' पहा.
ऐर्वसे (ಐರ್ವಸೆ) (क) धा.–जखम होणें; दुःख होणें.
ऐर्वेस (ಐರ್ವೆಸ) युद्धकार्य; समरसिद्धता.
ऐलक्कि (ಐಲಕ್ಕಿ) (क) ना.–वेलदोडा; वेलची; पानपट्टी; पान.
ऐला (ಐಲಾ) (सं) ना.–'ऐलक्कि' पहा.
ऐलां (ಐಲಾಂ) (क) ना.–लिलाव, उचट; उचल.
ऐलापत्र (ಐಲಾಪತ್ರ) (सं) ना.–सर्पराज; नागेंद्र; शेष.
ऐव (ಐವ) (क) ना.–मात्सर्य; हेवा.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–द्वेष करणें; मत्सर करणें.
ऐवं (ಐವಂ) (सं) अ.–अशा प्रकारें; असेंच.
(सं) ना.–असें.
ऐवंच (ಐವಂಚ) (सं) अ.–असेंच; एकंदरींत.
ऐवाळ्ते (ಐವಾಳ್ತೆ) (क) अ.–काय कारण! कोण दुरवस्था!
ऐविसु (ಐವಿಸು) (क) धा.–हेवा करणें; द्वेष करणें.
ऐवुदु (ಐವುದು) (क) अ.–काय करावें? कशासाठीं हवें? काय कारणें.

अॅवें (ಏವೆಂ) (क) अ.–'अॅवुदु' पहा.
अॅवेंळवें (ಏವೆಂಳ್ವೆಂ) (क) अ.–काय सांगू ? काय सांगावें ?
अॅषण (ಏಷಣ) (सं) ना.–इच्छा; आशा; लोखंडी बाण; शोध.
—त्रय (—ತ್ರಯ) (सं) ना.–सुत; पति; संपत्ति या तीन इच्छा.
अॅसाडु (ಏಸಾಡು) (क) धा.–फेकणें; पखरणें; उधळणें.
अॅसु (ಏಸು) (क) वि.–किती.
अॅळ् (ळु) (ಏಳ್ [ಳು]) (क) धा.–सावध होणें; वर येणें; उन्नत होणें; सिद्ध होणें; तयार राहणें.
(क) वि.–सात (संख्या).
अॅळगे (ळिगे) (ಏಳ್ಗೆ [ಳಿಗೆ]) (सं) ना.–अभिवृद्धि; भरभराट; उन्नति; उत्तम स्थिति.
अॅळिद् (ಏಳಿದ) (क) ना. तिरस्कार; तुच्छता; ओरबड; टोमणा; निंदा.
अॅळिदिके (ಏಳಿದಿಕೆ) (क) ना.–अपमान; तिरस्कार; निंदा.
अॅळिसु (ಏಳಿಸು) (क) धा.–उठविणें; फुगविणें; स्थानभ्रष्ट करणें; पदच्युत करणें; तिरस्कारणें; मुसकुट मारणें; तोंडावरून पांघरूण घेणें; 'अॅडिसु' पहा.
अॅळगेवाडिव (ಏಳ್ಗೆವಾಡಿವ) (क) ना.–पाडवा; शुक्लपक्षीय प्रतिपदा.
अॅळवरु (ಏಳ್ವರು) } (क) ना.–सातजण.
अॅळ्बरु (ಏಳ್ಬರು) }

ऐ

ऐ (ಐ) (क) ना.–कन्नडवर्णमालेतील १० वें अक्षर.
(क) अ.–संबोधक अव्यय.
ऐककंठ्य (ಐಕಕಂಠ್ಯ) (सं) ना.–एकसूर; 'क' वर्ग.
ऐकमत्य (ಐಕಮತ್ಯ) (सं) ना.–एकमनस्कता; ऐक्य; एकता; एकाभिप्राय.
ऐकागारिक (ಐಕಾಗಾರಿಕ) (सं) ना.–निर्जन घरांत घुसणारा.
—कळ्ळ (—ಕಳ್ಳ) (क) ना.–चोर; दरवडेखोर.
ऐकाग्र्य (ಐಕಾಗ್ರ್ಯ) (सं) ना.–एकाग्रता; एकचित्त; एक ध्येय.
ऐकात्म्य (ಐಕಾತ್ಮ್ಯ) (सं) ना.–तद्रूपता; एकात्मता.
ऐकांतिक (ಐಕಾಂತಿಕ) (सं) वि.- एकांतसंबंधीं; एकटा; बलिष्ठ; एकपत्नि; एकध्येय.
ऐकिल (ಐಕಿಲ್) (क) ना.–हिम; बर्फ; धुकें; थंडी.
ऐकिल्वेट्ट (ट्टु) (ಐಕಿಲ್ವೆಟ್ಟ[ಟ್ಟು]) (क) ना.–हिमाद्रि; हिमालय.
ऐकिल्वेट्टणुगि (ಐಕಿಲ್ [ಬೆ] ವೆಟ್ಟಣುಗಿ) (क) ना.–हिमालयकन्या; पार्वती.
ऐक्य (ಐಕ್ಯ) (सं) ना.–एकता; एकमत्य; एकरूपता; अभेद.
— आगु (—ಆಗು) (क) धा.–एक होणें; समरस होणें; मरणें.
—भाव (—ಭಾವ) (सं) ना.–एकात्मता; एकरूपता.
ऐक्षव (ಐಕ್ಷವ) (सं) वि.–उसापासून झालेलें; गूळ; साखर.
ऐक्ष्वाक (ಐಕ್ಷ್ವಾಕ) (सं) वि.–इक्ष्वाकुवंशातील.
ऐगणेय (ಐಗಣೆಯ) (क) ना.–(अशोक; अरविंद; चूत; नवमल्लिका व नीलोत्पल) हे पंचबाण; मदन; काम.
ऐगळ (ಐಗಳ) (क) ना.–पंचकंठ; शिव.
ऐगरुळु (ಐಗರುಳು) (क) ना.–उपाध्याय; अय्या.
ऐगोरळ (ಐಗೊರಳ) (क) ना.–पंचकंठ; शिव.
ऐगोंल (ಐಗೋಲ) (क) ना.–'ऐगणेय' पहा.
ऐच्छिक (ಐಚ್ಛಿಕ) (सं) वि.–इच्छावर्ती; आपोआप आलेलें; वैकल्पिक.
ऐडविड (ಐಡವಿಡ) (क) ना.–कुबेरासंबंधीं
ऐडूक (ಐಡೂಕ) (क) ना.–शृंगार; सजावट; शोभा.
ऐण (ಐಣ) (सं) ना.–हरिण; 'अॅण' पहा.
ऐणेय (ಐಣೇಯ) (सं) वि.–हरिणीसंबंधीं.
ऐतर् (रु) (ಐತರ್ [ರು]) (क) धा.–येणें; जवळ येणें.
ऐतरेय (ಐತರೇಯ) (सं) ना.–उपनिषदापैकी एक उपनिषद.
ऐतिह्य (ಐತಿಹ್ಯ) (सं) ना.–चरित्र; इतिहास; परंपरेचा वृत्तांत.
ऐदने (ಐದನೆ) (क) वि.–पांचवें.
(क) अ.–खरखरमुंड्या वृत्तीनें
ऐदलेय (ಐದಲೆಯ) (क) अ.–पंचकंठ शिव.
(क) धा.–जाणें; °कडे जाणें; सरकणें.
ऐदु (ಐದು) (क) वि.–पांच.
ऐदे (ಐದೆ) (क) अ.–उत्तम रीतीनें; पुरेपुर.
(क) ना.–सुवासिनी; सुमंगला; सौभाग्यवती.
ऐनु (ಐನು) (अ. दे.) वि.–प्रमुख.
ऐनुताळि (ಐನುತಾಳಿ) (क) ना.–सौभाग्याभरण.
ऐनीरु (ಐನೀರು) (क) ना.–रजस्वलीचे पांचव्या दिवशीचें स्नान; विटाळशीचें शुद्धिस्नान.
ऐंगुद (ಐಂಗುದ) (सं) ना.–इंगुदी वृक्षसंबंधीं.
ऐंदव (ಐಂದವ) (सं) ना.–चंद्रासंबंधी; चंद्रकला
—कले (—ಕಲೆ) (सं) ना.–चंद्रकला; मृगशीर्षनक्षत्र.
ऐंदा (ಐಂದಾ) अ. दे. अ.–नंतर; त्यानंतर.

ऐंद्र (ಐಂದ್ರ) (सं) वि.–इंद्रासंबंधीं.
(सं) ना.–ज्येष्ठानक्षत्र.
—जाल (—ಜಾಲ) (सं) ना.–मायाविद्या; जादू; इंद्रजाल.
—जालिक (—ಜಾಲಿಕ) (सं) ना.–जादूगार; कपटी; फसव्या.
—धनु (—ಧನು) (सं) ना.–रामाचें धनुष्य; इंद्रचाप.
—शर (—ಶರ) इंद्रधनुष्य.
ऐंद्रलुप्तिक (ಐಂದ್ರಲುಪ್ತಿಕ) (सं) ना.–टक्कल पडलेला; खल्वाट; रोगानें केस गळलेला.
ऐंद्रि (ಐಂದ್ರಿ) (सं) ना.–जयंत; वाली; अर्जुन; कावळा; पूर्वदिशा.
ऐंद्रिय (यक) (ಐಂದ್ರಿಯ[ಯಕ])) (सं) वि.–इंद्रियासंबंधीं.
ऐबु (ಐಬು) (क) ना.–न्यूनता; लोप; दोष; वाग.
ऐमोग (ಐಮೊಗ) (क) ना.–पंचमुखी शिव.
ऐयंब (ಐಯಂಬ) (क) ना.–पंचबाण; काम.
ऐरण (ಐರಣ) (क) ना.–सैंधव; लवण; मीठ; खारट; सौळ; मचूळ; तिखट.
ऐर (रे) दाळि (ಐರ [ರೆ] ದಾಳಿ) (क) ना.–मंगळसूत्र.
ऐरावण (ಐರಾವಣ) (सं) ना.–ऐरावत; पूर्वेचा दिग्गज; नागजातीय एक राक्षस; अहिरावण.
ऐरावत (ಐರಾವತ) (सं) ना.–इंद्राचा सातसोंडेचा हत्ती.
ऐरावति (ಐರಾವತಿ) (सं) ना.–इंद्राची हत्तीण; वीज; ढग; नारिंगाचें झाड; इरावती नदीविषयीचें.
ऐरीय (ಐರೀಯ) (सं) ना.– दारु; शराब; मद्य; सोमरस.
ऐरे (ಐರೆ) (क) ना.–'ऐदे' पहा.
ऐरेदाळि (ಐರೆದಾಳಿ) (क) ना.–सौभाग्यवती; मंगळसूत्र; गळ्यांतील काळ्या मण्याचा पोत.
ऐव (वं) डि (ಐವ [ವಂ] ಡಿ) (क) वि.–पाचपट; पंचगुण; पाच वेळा.
ऐल (ಐಲ) (सं) ना.–बुद्धपुत्र; चंद्रवंशी पुरुरव राजा.
ऐलविल (ಐಲವಿಲ) (सं) ना.–कुबेर; विश्रवस् ऋषीचा पुत्र.
ऐलेय (ಐಲೇಯ) (सं) ना.–सुवास; सुगंध.
ऐवजि (ಐವಜಿ) (अ. दे.) अ.–बद्दल; करिता; ऐवजीं.
ऐवजु (ಐವಜು) (अ. दे.) ना.–संपत्ती; धन; मालमत्ता.
—दार (—ದಾರ) (अ. दे.) ना.–धनवान्; श्रीमंत.
ऐवाय् (ಐವಾಯ್) (क) ना.–पंचानन; सिंह.
—सिंग (—ಸಿಂಗ) (क) ना.–सिंह.
ऐशानी (ಐಶಾನೀ) (सं) ना.–शिवस्थान; ईशान्यदिशेसंबंधीं.
ऐश्वर्य (ಐಶ್ವರ್ಯ) (सं) ना.–धन; श्री; अष्टविध संपत्ति; शक्ति; बल; विभूती; श्रेष्ठता.
—वंत (—ವಂತ) (सं) ना.–श्रीमान्; संपन्न; धनवान्.
ऐषमः (मस्) (ಐಷಮಃ [ಮಸ್]) (सं) अ.–चालू वर्षी; वर्तमानकाळीं.
ऐसर (रल) (ಐಸರ [ರಲ]) (क) ना.–पंचबाण; काम; पांच पदरी हार.
ऐसे (सले) (ಐಸೆ [ಸಲೆ]) (क) अ.–होय ना? नव्हे का? एवढेंच ना?
ऐसिरि (ಐಸಿರಿ) (क) ना.–ऐश्वर्य; संपत्ति; धन.
ऐसु (ಐಸು) (क) वि.–एवढें; झालें.
ऐहिक (ಐಹಿಕ) (सं) वि.–लौकिक; या लोकींचें.

ओ

ओ (ಒ) (क) ना.–कन्नड वर्णमालेंतील ११ वें अक्षर.
ओकरिके (ಒಕರಿಕೆ) (क) ना.–'ओंगडिके' पहा.
ओक (ಒಕ್ಕು) (क) वि.–एक; बाहेर पडलेलें; 'उगु' धातूचें भूतभूतकाली विशेषण; झोडपलेलें; मळलेलें; ओतलेलें; फेकलेलें.
ओकट्टु (ಒಕ್ಕಟ್ಟು) (क) ना.– नियमानुसार वर्तन; एकटा; एककूट; ऐक्य; एकमत.
ओकडे (ಒಕ್ಕಡೆ) (क) ना.–एक बाजू; एकांग; एक कड.
ओकण (ಒಕ್ಕಣ) (क) ना.–ढेकूण; मत्कुण; ऊं.
ओकणिके (ಒಕ್ಕಣಿಕೆ) (क) ना.–मळणी.
ओकणे (ಒಕ್ಕಣೆ) (क) ना.–व्याख्यान; लेखनरीति; शैली; म्हणणें; विवरण.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–सांगणें; विवरणें, वृत्तांत देणें.
ओकण्ण (ಒಕ್ಕಣ್ಣ) (क) ना.–एकाक्ष; शिव; शुक्राचार्य; कावळा.
ओकतन (ಒಕ್ಕತನ) (क) ना.–आसव्य; फेक; झोडपणी.
ओकंदि (ಒಕ್ಕಂದಿ) वर्षाचें वीत; वर्षवणी वीत; एक वत्सा.
ओकर (ಒಕ್ಕರ) (क) ना.–एक कड; एक बाजू; वक्र; एक हाताचा मनुष्य.
ओकरणे (ಒಕ್ಕರಣೆ) (क) ना.–पुष्करणी; तळें; सरोवर.
ओकरिसु (ಒಕ್ಕರಿಸು) (क) धा.–ओकणें; वांती होणें; उलटी येणें; थुंकणें; खाकरून थुंकणें; निवृत्त होणें.
ओकरु (ಒಕ್ಕರು) (क) धा.–हसणें; वर उडणें; उडी मारणें.
ओकल्(लु) (ಒಕ್ಕಲ್ [ಲು]) (क) ना.–घर; निवास; रयत; शेतकरी; प्रजा; भक्त; मळणी.

—माडु (—ಮಾಡು) (क) धा.–रास करणें; घर करणें; भाड्यानें राहणें.
ओकल(लु) (ಒಕ್ಕಲ [ಲು]) (क) ना.–कुटुंब; कुणबी; शेती-पेशाचा.
ओकलगित्ति (ಒಕ್ಕಲಗಿತ್ತಿ) (क) ना.–शेतकऱ्याची पत्नि; मजूर स्त्री.
ओकलतन } (ಒಕ್ಕಲತನ) (क) ना.–शेती; शेतकाम.
ओकलुतन } (ಒಕ್ಕಲುತನ)
ओकलागु (ಒಕ್ಕಲಾಗು) (क) धा.–घर करून राहणें; अभिवृद्धि पावणें; बिऱ्हाड करून राहणें.
ओकलिक्कु (ಒಕ್ಕಲಿಕ್ಕು) (क) धा.–आपटणें; बडविणें; नाश पावणें; विध्वंसणें.
ओकलिग (ಒಕ್ಕಲಿಗ) (क) ना.–शेतकरी; रयत; कुणबी.
—इति (—ಇತಿ) (क) ना.–शेतकरीण; कुळंबीण; शेती करणारी स्त्री.
ओकविक्कु (ಒಕ್ಕವಿಕ್ಕು) (क) धा.–'ओकलिकु' पहा.
ओक(क्कु)ळ (ಒಕ್ಕ [ಕ್ಕು]ಳ) (क) ना.–वीस पायलीचे माप; मण; मुडा.
ओकालु (ಒಕ್ಕಾಲು) (क) ना.–एकपाद; चतुर्थांश; लंगडा; वाचणें एकपट तर सांगणें तिप्पट (ओदु ओकालु बुद्धि मुक्कालु.)
ओक्किके (ಒಕ್ಕಿಕೆ) (क) ना.–धान्य निवडणें; धान्य वेगळें करणें.
ओकिल् (लु) (ಒಕ್ಕಿಲ್ [ಲು]) (क) ना.–धान्यनिवड; 'ओकिके' पहा.
ओक्कु (ಒಕ್ಕು) (क) अ.–ओतवून; 'उगु' धातूचें भूतकृदंत. (क) धा.–धान्य गोळा करणें; बैलाकडून धान्य तुडविणें; फेकणें; उधळणें; नाश करणें.
(क) ना.–शकुन; शुभाशुभ लक्षण.
ओक्कुडिते (ಒಕ್ಕುಡಿತೆ) (क) ना.–घोट; ओंजळ.
ओक्कुद (ಒಕ್ಕುದ) (क) ना.–उष्टें; प्रसाद; भुक्त; जंगमाला वाढलेली भिक्षा.
ओक्कुलिसु (ಒಕ್ಕುಳಿಸು) (क) धा.–ढेकर देणें; लोंबकळणें; बोलून दाखवणें; समाधानाचा निःश्वास सोडणें; तृप्तीचा उमाळा घेणें.
ओकेय् (ಒಕ್ಕೆಯ್) (क) ना.–एक हाती; एकांडेपणा; एकाकी शौर्य.
ओगट्ट (ಒಗಟು) (क) ना.–समस्या; प्रहेलिका; उखाणा; कूट; गूढ गोष्ट.
ओगटे (ಒಗಟೆ) (क) ना.–उखाण्यानें घेतलेले नांव; प्रहेलिका.
ओगडिके (ಒಗಡಿಕೆ) (क) ना.–ओकारी; वांती; उलटी.
ओगडु (ಒಗಡು) (क) धा.–वांती करणें; ओकारी देणें.
(क) ना.–वांती; वमन; ओकारी; उलटी.
ओग(गे)त (ಒಗ [ಗೆ] ತ) (क) ना.–फेक; हिसकावून घेणें; अपयश; हानी; मरण.
ओग(गे)तन (ಒಗ [ಗೆ] ತನ) (क) ना.–आसत्त्व; नातें; सोयरीक; दंपतीजीवन; संसार.
ओगनि (ಒಗನಿ) (क) ना.–आंबटगोड; गोण; पोतें; सनक; अंबाडी; ताग.
ओगर् (रु) (ಒಗರ್ [ರು]) (क) ना.–कडूपणा; मीठ; माधुर्य-हीन रुचि.
ओगरे (ಒಗರೆ) (क) ना.–समानता; योग्यता; साम्य; बरोबरी.
ओगसुग (ಒಗಸುಗ) (क) वि.–अतिशय; आश्चर्यकारक, (क) ना.–सोवळें करणारा; बुद्धिवंत.
ओगु (ಒಗು) (क) धा.–ओतणें; फेकणें; खालीं उतरवणें; ओझें लादणें; प्रवेश करविणें.
ओगुमिगे (ಒಗುಮಿಗೆ) (क) वि.–पुष्कळ; अतिशय, (क) अ.–उत्तम रीतीनें
ओगे (ಒಗೆ) (क) धा.–उपजणें; पुढें येणें; कारण होणें; उठणें; दाखवणें; घडी घालणें.
ओगेतर् (रु) (ಒಗೆತರ್ [ರು]) (क) धा.–जन्मणें; उपजणें; दाखवणें; सोवळ्यानें येणें; मारणें.
ओग्गट्टु (ಒಗ್ಗಟ್ಟು) (क) ना.–'ओकट्टु' पहा.
ओग्गर (ಒಗ್ಗರ) (क) ना.–रास; समूह; समाज.
ओग्गरणे (ಒಗ್ಗರಣೆ) (क) ना.–फोडणी; खमंगता.
ओग्गरिसु (ಒಗ್ಗರಿಸು) (क) धा.–फोडणी देणें; खमंग करणें; चमचमीत करणें; तिखटमीठ लावून बोलणें.
ओग्गिसु (ಒಗ್ಗಿಸು) (क) धा.–साधूची दीक्षा देणें; वाकविणें; मान्य होण्याजोगें करणें; जमणें; सलगी करणें; एकत्र होणें.
ओग्गु (ಒಗ್ಗು) (क) धा.–एक होणें; मनाला येणें; जमवून घेणें; अनुसरणें; एकत्रित होणें.
(क) ना.–रास; समूह; सुसंगति.
ओग्गोडे (ಒಗ್ಗೊಡೆ) (क) ना.–एकछत्री राज्य, एकछत्राधिपत्य.
ओंकि (ಒಂಕಿ) (क) ना.–कडें; सोन्याची वाकी; बंदी.
ओच् (ಒಚ್) (क) वि.–एक; एक संख्येचा निर्देश.
ओच्च (ಒಚ್ಚ) (क) वि.–सुप्रसिद्ध; कट्टर; हाडाचा.
ओच्चत (ಒಚ್ಚತ) (क) ना.–समानता; समरसता; मान्यता; संतोष; समाधानवृत्ति मनोहरता; बांधीवपणा; सुसूत्रता.
ओच्चतकोळ्ळु (ಒಚ್ಚತಕೊಳ್ಳು) (क) धा.–एकदम उचलणें; एकाएकी उचलून घेणें; एकदम अंत्राळी करणें.
ओच्च (च्चो) तु (ಒಚ್ಚ [ಚ್ಚೊ] ತು) (क) ना.–एक वेळ; दिवसाचा अर्धा भाग; पारोग.

ओच्चय (ಒಚ್ಚಯ) (क) ना. – तिरस्कार; अपमान; निंदा; अनौचित्य; हास्य.
ओच्चर (ಒಚ್ಚರ) (क) ना. – एकसर; एकदाणी; एकावळी; एकसूर; एककंठ.
ओचि (ಒಚ್ಚಿ) (क) ना. – अयोग्य वेळ; अवेळ; एक.
ओचु (ಒಚ್ಚು) (क) धा. – निर्मूल होणें; निर्नाम होणें.
ओचे (चे) रे (ಒಚ್ಚೆ [ಚ್ಚೆ] ರೆ) (क) ना. – ओंजळ, पसा, कुडचा.
ओचेरगण् (ಒಚೇರಗಣ್) (क) ना. – सुंदर नेत्र, सुलोचन.
ओजर (ಒಜ್ಜರ) (क) ना. – वज्र; झरा; कारंजा; उमळ; उद्रेक; चिलीम; गुडगुडी.
ओट्टज (ಒಟ್ಟಜ) (क) ना. – कर; खंडणी; करभार; देणगी.
ओट्टजे (ಒಟ್ಟಜೆ) (क) ना. – समूह; संघ; रास; श्रेणि; आधिक्य; अतिशयता; विस्मरण; शौर्य; विस्कटाविस्कट.
--किडु (—ಕಿಡು) (क) धा. – गौरव गमावणें; विसरणें; दुर्बल होणें; निस्तेज होणें; कोमेजणें.
ओट्टण (ಒಟ್ಟಣ (क) ना. – समूह; संघ; गर्दी; विरोध; स्पर्धा.
ओट्टयिसु (ಒಟ್ಟಯಿಸು) (क) ना. – गोळा करणें; एक होणें; रास करणें; स्पर्धा करणें; जिकणें; ढकलणें; विरोधणें; झाडणें; बाहेर निघणें.
ओट्टलु (ಒಟ್ಟಲು) (क) ना. – 'ओट्टजे' पहा.
ओट्टारे (ಒಟ್ಟಾರೆ) (क) अ. – एकंदरींत; सारांश; मुख्यतः; मुख्यत्वें; थोडक्यांत म्हणजे.
ओट्टि (ಒಟ್ಟಿ) (क) वि. – हट्टी; स्वेच्छाचारी.
(क) ना. – मूर्ख स्त्री.
ओट्टिल् (लु) (ಒಟ್ಟಿಲ್ [ಲು]) (क) ना. – ओंजळ; 'ओट्टजे' पहा.
ओट्टिसु (ಒಟ್ಟಿಸು) (क) धा. – रास करविणें; गोळा करविणें; ओतणें; बांध घालणें.
(क) ना. – रास; प्रतिज्ञा; बांध.
ओट्टु (ಒಟ್ಟು) (क) धा. ना. – 'ओट्टिसु' पहा.
ओट्टुकिच्चु (ಒಟ್ಟುಕಿಚ್ಚು) (क) ना. – खांडव; भडका, स्मशानाग्नि.
ओट्टि(ओंट्टि) (ಒಟ್ಟು [ಒಂಟ್ಟಿ]) (क) धा. – भोंक पडणें; फट पडणें; भेग पडणें.
(क) ना. – भोंक; रंध्र; भेग; चीर; फट.
ओड (ಒಡ) (क) अ. – लागलीच; ताबडतोब; बरोबर; सह; मिळूनमिसळून.
ओडकु (ಒಡಕು) (क) ना. – भेग; फट; फूट; तूट; विस्मृति; भग्नता.
ओडगविसु (ಒಡಗವಿಸು) (क) धा. – एकत्रित करणें; जमविणें; गोळा करणें; भागविणें; संभाळणें; एकदम गर्दी करणें.
ओडगूडु (ಒಡಗೂಡು) (क) धा. – एक होणें; मिसळणें; आवडणें.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा. – एक होणें; भागविणें; साध्य करणें.
ओडगोडु (ಒಡಗೂಡೊ) (क) धा. – फेकणें; भिरकाटणें; विसकटणें.
ओडगोळ्(ळु) (ಒಡಗೊಳ್ [ಳು]) (क) धा. – जोडीदार होणें; जमवून घेणें; हातमिळवणी करणें.
ओडतन (ಒಡತನ) (क) ना. – मित्रत्व; स्नेह; आप्तत्व.
ओडति (ಒಡತಿ) (क) ना. – यजमानीण; मालकीण; मालकाची बायको; पत्नि.
ओडन (ಒಡನ) (क) ना. – खेळ; सोबत; संगत; मैथुन.
ओडनाट (ಒಡನಾಟ) (क) ना. – सहजीवन; सहक्रीडा; संग; व्यवहार; उपयुक्तता.
ओडनाडि (ಒಡನಾಡಿ) (क) ना. – स्नेही; मैत्रीण; सहेली; सोबतीण.
ओडनाडु (ಒಡನಾಡು) (क) धा. – सहक्रीडा करणें; प्रेमानें वागणें; स्नेहानें राहणें; लाडिगोडी लावणें; गोंजारणें.
ओडने (ಒಡನೆ) (क) अ. – लागलीच.; ताबडतोब; मिळून; सह;
ओडनोडने (ಒಡನೊಡನೆ) (क) अ. – वारंवार; लागलीच. बोलतां बोलतां; जोडीनें; मिळून मिसळून.
ओडबडि (ಒಡಬಡಿ) (क) धा. – मोडणें; एकदम नाश करणें.
ओड (डं) बडिके (ಒಡ [ಡಂ] ಬಡಿಕೆ) (क) ना. – संमती; तह; अंगीकार; एकी; सल्ला;
ओड (डं) बडु (ಒಡ [ಡಂ] ಬಡು) (क) धा. – कबूल करणें; तृप्त करणें; मान्यता; घेणें; सहमत होणें.
ओडमे (ಒಡಮೆ) (क) ना. – वस्तु; आभरण; संपत्ति.
ओडंबि (बे) (ಒಡಂಬಿ [ಬೆ]) (क) ना. – शरीर; देह; यष्टि.
ओडर् (ಒಡರ್) (क) धा. – मान्य करणें; मिळणें; गुंतणें; आरंभणें; पोचणें. मुक्त होणें; घासणें.
ओडर्चु (रिचु) (ಒಡರ್ಚು [ರಿಚು]) रचणें; प्रयत्न करणें; घुडसणें; पत्करणें; काम हातीं घेणें.
ओडरिसु (ಒಡರಿಸು) (क) धा. – 'ओडरिचु' पहा.
ओडर्पु (ಒಡರ್ಪು) (क) धा. – उत्पन्न होणें; उपजणें; येणें.
ओडल् (ಒಡಲ್) (क) ना. – देह; शरीर; पोट; मुख्य भाग.
(क) अ. – पोट बांधून; कंजूषपणें.
ओडलिच (ಒಡಲಿಚ) (क) ना. – देहज, काम.
ओडलु (ಒಡಲು) (क) ना. – 'ओडल्' पहा.
ओडलुगोळ् (ಒಡಲುಗೊಳ್) (क) धा. – देह धारण करणें; जन्म घेणें; अवतरणें.
ओडलुरि (ಒಡಲುರಿ) (क) ना. – पोटदुखी; जठराग्नि; द्वेष.
ओडवरे (ಒಡವರೆ) (क) अ. – सोबतीनें येतांना.

ओडवे (ಒಡವೆ) (क) ना. – वस्तु; अलंकार; 'ओडमे' पहा.
ओडवेगेडु (ಒಡವೆಗೇಡು) (क) ना. – संपत्तीचा नाश; वस्तुहानी; धनविनाश.
ओडवेरसु (ಒಡವೆರಸು) (क) अ. – मिळून; एकत्र येऊन.
(क) धा. – एकत्र येणें; मिळवून घेणें; जमवून घेणें.
ओडवेरे (ಒಡವೆರೆ) (क) धा. – सोबत होणें; जमवून घेणें; एकत्रित होणें.
ओडवेळे (ಒಡವೆಳೆ) (क) धा. – मिळून वाढणें; सोबतीनें राहणें; बरोबरीनें वाढणें.
ओड (डे) सु (ಒಡ [ಡೆ] ಸು) (क) धा.– फोडणें; फाडणें; फोडण्याला कारण होणें; तुकडे करणें; भेद पाडणें.
ओडसीळु (ಒಡಸೀಳು) (क) धा. – पूडपूड करणें; ठासणें.
ओडहाय् (ಒಡಹಾಯ್) (क) धा. – शीघ्र वाकणें; सटकणें; येऊन जाणें.
ओडहुट्टु (ಒಡಹುಟ್ಟು) (क) ना. – सहोदरत्व; दिवस पाळण्या इतके नातें; सुतक पाळण्यासारखें नातें; निकटत्व.
ओडे (ಒಡೆ) (क) अ. – संबोधनार्थी अव्यय.
(क) ना. – वडीलकी; आधीनत्व पुढारीपण; स्वामित्व; तापवलेले दूध.
(क) धा. – नाश होणें; चूर होणें; विरघळणें; तोंडाळपणा करणें; थडाथडा बोलणें; अधिकार चालवणें.
ओडेक (ಒಡೆಕ) (क) ना. – फूट; तोंडाळपणा.
ओडेगलसु (ಒಡೆಗಲಸು) (क) धा. – मिसळणें; कालविणें; 'ओडेवेरसु' पहा.
ओडेगाति (ಒಡೆಗಾತಿ) (क) ना. – मालकीण; यजमानीण; स्वामिनी.
ओडेतन (ಒಡೆತನ) (क) ना. – मालकी; यजमानत्व; धनीपणा; स्वामित्व.
ओडेति (ಒಡೆತಿ)((क) ना. – मालकी मिरवणारी स्त्री. स्वामिनी.
ओडेतुळि (ಒಡೆತುಳಿ) (क) धा. – मोडेपर्यंत तुडवणें; दमवणें; मार्गे रेटणें; खाली दाबणें; पाणउतारा करणें.
ओडेमुरि (ಒಡೆಮುರಿ) (क) धा. – जखम करणें; फोडणें; चिरणें.
ओडेय (ಒಡೆಯ) (क) ना. – स्वामी; नायक; पुढारी; राजा.
—ति (—ತಿ) (क) ना. – राणी; नायिका; मालकीण; स्वामिनी.
ओडेसु (ಒಡೆಸು) (क) धा. – भेदणें; चिरणें; भेद पाडणें.
ओड्डु (ಒಡ್ಡು) (क) ना. – रास; सैन्य; प्रतिज्ञा; द्यूतसाहित्य; गवंडी; पुढारी; बरधनी.
ओड्डुण (णे) (ಒಡ್ಡಣ [ಣೆ]) (क) ना. – 'ओड्डु' पहा.
ओड्डुमुरि (ಒಡ್ಡಮುರಿ) (क) धा. – 'ओडेमुरि' पहा.
ओड्डुयिसु (ಒಡ್ಡಯಿಸು) (क) धा. – मिळून विरोध करणें; जिंकणें; पराजय करणें; प्रतिरोध करणें.
ओड्डुव (ಒಡ್ಡವ) (क) ना. – लेखनशैली; शैलीसौंदर्य; सैन्य; प्रतिज्ञा.
ओड्डुवणे (ಒಡ್ಡವಣೆ) (क) ना. – ओळ; पंक्ति; रांग; सिद्धता; तयारी; 'ओड्डुण' पहा.
ओड्डि (ಒಡ್ಡಿ) (क) अ. – पदर पसरून; गयावया करून; सामोरे जाऊन.
(क) ना. – चौकडा; चौकडी.
ओड्डिके (ಒಡ್ಡಿಕೆ) (क) धा. – रास करणें; गोळा करणें; ठेवणें.
ओड्डु (ಒಡ್ಡು) (क) धा. – पदर पसरणें; तोंड वेंगाडून मागणें; पुढे सरकणें; एकत्र होणें; रांगेत राहणें; विरोध करणे.
(क) ना. – सैन्य; प्रतिज्ञा; गांभीर्य; विस्मय; आश्चर्य; गुणाकारासाठी दिलेली संख्या.
ओड्डुगोळ् (ಒಟ್ಟುಗೊಳ್) (क) धा. – गोळा होणें; जमणें.
ओड्डुगल् / ओड्डुंकल्लु (ಒಡ್ಡುಂಗಲ್ / ಒಡ್ಡುಂಕಲ್ಲು) (क) ना. – मार्गातील धोंड; दगड; गाडा; सील; कीलक.
ओड्डुवलगे (ಒಡ್ಡುವಲಗೆ) (क) ना. – रणवाद्य; भेरी; ढोल; दुंदुभी; रणालगी; रणहलगी.
ओड्डुवेरे (ಒಡ್ಡುವೆರೆ) (क) धा. – सैन्य जमवणें; सैन्याची पहाणी करणें; सैन्यांत भरती करणें;
ओड्डैसु ((ಒಡ್ಡೈಸು) क धा. – 'ओड्डुयिसु' पहा.
ओड्डोलग (ಒಡ್ಡೋಲಗ) (क) ना. – राजसभा; अधिवेशन; दरबार.
ओड्याण (ಒಡ್ಯಾಣ) (क) ना. – कमरपट्टा; मेखला; गोप. 'कांचीदाम' पहा.
ओणकु / ओण / ओणकलु (ಒಣಕು) ((ಒಣ) (ಒಣಕಲು) (क) वि. – दुर्बळ; सुका; वाळविलेला. कृश; रोडलेला; किडकिडीत.
ओणगु (ಒಣಗು) (क) धा. – दुर्बळ होणें; रोडणें; सुकणें; वाळणें; किडकिडीत होणें.
ओणमोरे (ಒಣಮೋರೆ) (क) ना. – चिंतित मुख; सुकलेला चेहरा; निस्तेज मुद्रा; सपकचर्या; उतरलेलें तोंड.
ओणहेम्मे (ಒಣಹೆಮ್ಮೆ) (क) ना. – दुरभिमान; दिखाऊ मोठेपणा; दंभ; दिमाख.
ओणर् (ಒಣರ್) (क) धा. – समजणें; आलोचिणें; वाटणें; मोजणें; गणणे.
ओंटि (टे) (ಒಂಟಿ [ಟೆ]) (क) ना. – उंट; सांड; एकटा, एकाकी; कानांतील दागिना; कर्णफुल.
ओंटिग (ಒಂಟಿಗ) (क) ना. – एकाकी; एकांडा; सोबती नसलेला; एकला.

ओंट्टु(ड्डु) (ಒಂಟು [ಡು]) (क) ना.–चिललाचा ढीग; बांध; उंचस्थळ.

ओत् (ಒತ್) (क) वि.–समासांतील एक वाचक ‘त’ बद्दल येणारा आदेश.

ओत्तड (ट) (ಒತ್ತಡ [ಟ]) (क) ना.–एक बाजू, दडपण; दबाव; विरोध; भीती; बागुलबुवा; बुजगावणें; भेडसावणी.

ओत्तट्टु (ಒತ್ತಟ್ಟು) (क) अ.–एका बाजूला; संबंध तोडून.

ओत्तंड (ಒತ್ತಂಡ) (क) ना.–एक समूह; गट; वर्ग.

ओत्तंब (बर) (ಒತ್ತಂಬ [ಬರ]) (क) ना.–बलात्कार; जबरदस्ती; शिरजोरी. हुंबपणा; अडदांडता.

ओत्तर (ಒತ್ತರ) (क) ना.–दबाव; दडपण; वेग; विवेकहीनता; घिसाडघाई; ‘ओत्तड’ पहा.

ओत्तरिसु (ಒತ್ತರಿಸು) (क) धा.–गडबड करणें; बाजूला सारणें, दाट होणें; निसटणें; मर्यादा ओलांडणें; ‘अळवळि’ पहा.

ओत्ताट (ಒತ್ತಾಟ) (क) ना.–दबाव; विरोध; प्रतिकार; ‘ओत्तड’ पहा.

ओत्ताय (ಒತ್ತಾಯ) (क) ना.–बळजोरी; जबरदस्ती; बलात्कार. ‘ओत्तंब’ पहा.

ओत्तसर (ಒತ್ತಾಸರ) (क) ना.–साहाय्य; मदत; पाठिंबा; पुष्टि; दुजोरा; जवळीक.

ओत्तासे (ಒತ್ತಾಸೆ) (क) ना.–साहाय्य; सहानुभूति; पाठिंबा; लांच.

ओत्ति (ಒತ್ತಿ) (क) अ.–दाबून; आवळून; चुरमडून; चुरडून.
(क) ना.–सरडा; पाल.

ओत्तिगे (ಒತ್ತಿಗೆ) (क) अ.–जवळ; एकंदरीत; समीप.
(क) ना.–समीपता; पुस्तक; वही.

ओत्तलु (ಒತ್ತಲು) (क) अ.–‘ओत्ते’ पहा.

ओत्तिविडि (ಒತ್ತಿವಿಡಿ) (क) धा.–घट्ट धरणें; दाबून धरणें; आवळून धरणें; करकचून आवळणें.

ओत्तु (ಒತ್ತು) (क) धा.–आवळणें; बलात्कार करणें; ढकलणें; राज्य करणें; जिंकणें; उल्लंघणें; लेपणें; फासणें; माखणें; आंत घुसणें.
(क) ना.–दाटपणा; रास; सामीप्य; आखात; पूर; आधार; माप; राज्यकारभार; एकाखाली एक अक्षर-लेखन.

ओत्तुकागद } (ಒತ್ತುಕಾಗದ)
ओत्तुकरडु } (ಒತ್ತುಕರಡು) (क) ना.–टीपकागद; ब्लॉटिंगपेपर; धारणा; पकड; वर्णांच्या द्वित्ताची खूण; आकलन.

ओत्तुग (ಒತ್ತುಗ) (क) ना.–दाबयंत्र; दबाव; दडपण.

ओत्तुविके (ಒತ್ತುವಿಕೆ) (क) ना.–दबाव; दडपण; रेटारेटी.

ओत्तुह (ಒತ್ತುಹ) (क) ना.–दबाव; दडपण; घासणी; पुसणी. ‘ओत्तुग’ पहा.

ओत्ते (ಒತ್ತೆ) (क) ना.–रांडरोटी; आडकाठी; तारण; गहाण.
(क) अ.–आग्रह पूर्वक; जोरानें.

ओत्तेगोंबळ् } (ಒತ್ತೆಗೊಂಬಳ್)
ओत्तेगोंडळ } (ಒತ್ತೆಗೊಂಡಳ) (क) ना.–तारण ठेवून घेणारी; वेश्या.

ओदगु (ಒದಗು) (क) धा.–अनुकूल होणें; सिद्ध होणें; उपयोगी पडणें; मदत करणें; मिळविणें.
(क) ना.–आधिक्य; मिळकत.
—इसु —(ಇಸು) (क) धा.–गोळा करणें; कमावणें; अनुकूल करून देणें; प्राप्त करविणें.

ओदडु (ಒದಡು) (क) ना.–ओठ; ओष्ठ; लब.

ओदर् (रु) (ಒದರ್ [ರು]) (क) धा.–हळी मारणें; मोठ्यानें बोलावणें; हाक मारणें; थरकापणें; थरथरणें; कंप भरणें.

ओदवु (ಒದವು) (क) धा.–‘ओदगु’ पहा.
(क) ना.–अनुकूलता; सिद्धता; मदत; पुष्टि.

ओदविद (ಒದವಿದ) (क) वि.–उत्पन्न झालेलें; प्राप्त; मिळालेलें; मिळविलेलें.

ओदविसु (ಒದವಿಸು) (क) धा.–‘ओदगिसु’ पहा.

ओदे (ಒದೆ) (क) धा.–लाथ मारणें; पाय झाडणें.
(क) ना.–मागचे पाय बांधणें, लाथ.

ओदेत (ಒದೆತ) (क) ना.–गाईचे मागचे पाय बांधण्याची दोरी.

ओद्दे (ಒದ್ದೆ) (क) वि.–आर्द्र; ओले; भिजलेलें; कच्चे.
(क) ना.–ओल; दमटपणा; ओलेपणा; पाऊस; आर्द्रता.

ओन (नि) के (ಒನ [ನಿ] ಕೆ) (क) ना.–मुसळ; लाट.

ओनकेवा (पा) डु (ಒನಕೆವಾ [ಪಾ] ಡು) }
ओनकेहाडु (ಒನಕೆಹಾಡು) } (क) ना.–घाणा घालतांना म्हणावयाचे गाणें; कांडतांना म्हणावयाचें गाणें; कुटतां वेळचें गाणें.

ओन (ने) पु (ಒನ [ನೆ]) ಪು) (क) ना.–मोह पाडणारे हावभाव; नाट्य; अभिनय.

ओनपुगार (ಒನಪುಗಾರ) (क) ना.–नट; अभिनय करणारा.

ओनपुगाति (ಒನಪುಗಾತಿ) (क) ना.–नटी; अभिनय करणारी.

ओनल् (लु) (ಒನಲ್ [ಲು]) (ध) धा.–अनिवार रागावणें; क्रोधानें भडकावणें; डोळे फिरविणें; डोळे लाल करणें.
(क) ना.–अतिक्रोध; तीव्र संताप; अनिवार राग.

ओनलि (ಒನಲಿ) (क) ना.–चाळण; गाळणी.

ओने (ಒನೆ) (क) धा.–चाळण घालणें; निवडणें; पाखडणें; लोंबत ठेवणें; टांगणें.

ओंदरि (ಒಂದರಿ) (क) ना.–‘ओनलि’ पहा.

ओंदु (ಒಂದು) (क) वि.–प्रथम संख्या; एक;
(क) धा.–जुळणें; आवडणें; घालणें; मिसळणें.

—आगु (—ಆಗು) (क) धा. – एकवटणें.
—गूडु (—ಗೂಡು) (क) धा. – सोबती बनणें; साथ देणें; एक होणें.
—तन (—ತನ) (क) ना. – ऐक्य; एकवटपणा; एकी.
ओंदिग (ಒಂದಿಗ) (क) ना. – सोबती; आप्त; जमवून घेतलेला.
ओंदिसु (ಒಂದಿಸು) (क) धा. – घालणें; एकत्रित होणें; जमवून घेणें; एक होणें.
ओप्प (ಒಪ್ಪ) (क) ना. – लेपन; प्रकाश; तेज; चकाकी; सौंदर्य; चमक; छाप; कांती; अभिनय.
ओप्पकेडिसु (ಒಪ್ಪಕೆಡಿಸು) (क) धा. – कुरूप करणें; विद्रूप करणें; फूट पाडणें; दुही निर्माण करणें.
ओप्पच्चि (चि) (ಒಪ್ಪಚ್ಚಿ [ಚಿ]) (क) वि. – अल्पस्वल्प; अतिथोडें.
ओप्पणि (ಒಪ್ಪಣಿ) (क) वि. – 'ओप्पचि' पहा.
ओप्पंद (ಒಪ್ಪಂದ))क) ना. – तहनामा; संधि; एकमत; मान्यता; कबुली; वारसदार.
ओप्पंबडे (ಒಪ್ಪಂಬಡೆ) (क) धा. – मान्य करणें; सुंदर होणें; चकाकणें; जुळणें.
ओप्पयिसु (ಒಪ್ಪಯಿಸು) (क) धा. – मान्य होण्यासारखें करणें; उजाळा देणें; ओप देणें; विनवणें; कबूल करवणें.
ओप्पिके (गे) (ಒಪ್ಪಿಕೆ [ಗೆ]) (क) ना. – संमती; मान्यता; समेट; अनुमति.
ओप्पु (ಒಪ್ಪು) (क) धा. – संमती देणें; होकार देणें; मान्य करणें; सुंदर दिसणें; जमवून घेणें; एकी करणें.
(क) ना. – चांगुलपणा; ओप; चकाकी; कांती.
ओप्पुगे (ಒಪ್ಪುಗೆ) (क) ना. – मान्यता; कबुली; संमती; उत्तमता.
ओप्पुबज्जर (ಒಪ್ಪುಬಜ್ಜರ) (क) ना. – पाजळलेलें शस्त्र, धार लावलेलें वज्र.
ओब्ब (ಒಬ್ಬ) (क) ना. – एकटा; एकाकी; एकांडा.
ओब्बट्ट (ಒಬ್ಬಟ್ಟು) (क) ना. – पोळी; आंबोळी; गोडखाद्य.
ओब्बंटिग (ಒಬ್ಬಂಟಿಗ) (क) ना. – एकटा; एकाकी.
ओब्बुलि (ಒಬ್ಬುಳಿ) (क) ना. – रास; समूह; एकवटता; एकत्रीकरण.
ओब्बुलिगूडु (ಒಬ್ಬುಳಿಗೂಡು) (क) धा. – एकवटणें; एकत्र येणें.
ओब्बुलिसु (ಒಬ್ಬುಳಿಸು) (क) धा. – रास होणें; रास करणें; एक होणें; एकीकडे येणें.
ओब्बे (ಒಬ್ಬೆ) (क) ना. – शिजवलेली वस्तु; वापरलेले जिन्नस; (झुडूप; दाट झाडी; माता; छप्पर; मोटली; भारा; मोळी; जुडी.)
ओंबय्वर् (ಒಂಬಯ್ವರ್) (क) ना. – नऊ माणसें, 'ओंबत्त' ऐवजीं 'ओंबय्' आदेश होतो.

ओम्मत (ಒಮ್ಮತ) (क) ना. – एकमत; एक निर्णय; एक अल्प विचार.
ओम्मन (ಒಮ್ಮನ) (क) ना. – एकमत; एकमन.
ओम्मु (ಒಮ್ಮು) (क) धा. – शिरणें; जुळणें; अनुमति देणें; कबूल करणें.
(क) ना. – मान्यता; कबुली; सहमत.
ओम्मे (ಒಮ್ಮೆ) (क) अ. – एकदाच; एकावेळी; एकाकाळीं.
ओम्मै (ಒಮ್ಮೈ) (क) ना. – एकदेह; एकांडेपणा; विक्षिप्तपणा; धीटपणा; शौर्य.
ओम्मोग (ಒಮ್ಮೊಗ) (क) ना. – एक मुख; एक मत; एक बाजू.
ओय् (य्यु) (ಒಯ್ [ಯ್ಯು]) (क) धा. – निभावून नेणें; अपहार करणें; स्पर्श करणें; वाहून नेणें.
ओय्कने (ಒಯ್ಕನೆ) (क) अ. – सरळपणें; निश्चळत्वें; नीट.
ओय्यगे (ने) (ಒಯ್ಯಗೆ [ನೆ]) (क) अ. – – सावकाशीनें; क्रमानें; स्पष्टपणें; विचारपूर्वक
ओय्याने (ಒಯ್ಯಾನೆ) (क) अ. – जपून; सावकाश; विचारपूर्वक
ओय्यनागु (ಒಯ್ಯನಾಗು) (क) धा. – निस्तेज होणें; कळा घालवणें; कोमेजणें
ओय्य (य्या) र (ಒಯ್ಯ [ಯ್ಯಾ] ರ) (क) ना. – 'ओनपु' पहा. सौंदर्य; शोभा; सोंग; विलास.
ओय्यारगाति (ಒಯ್ಯಾರಗಾತಿ), —गित्ति (—ಗಿತ್ತಿ), ओय्यारि (ಒಯ್ಯಾರಿ) (क) ना. – सौंदर्याभिमानी नटी; नट्टापट्टा करणारी; विलासिनी.
ओय्यालि (ಒಯ್ಯಾಳಿ) (क) ना. – घोडदौड; लाकडी घोड्यांची मिरवणूक; घोड्याच्या सोंगाची मिरवणूक.
ओर (ಒರ) (क) वि. – एक या अर्थी 'ओंदु'चा 'ओर' आदेश.
ओर (रु) गु (ಒರ [ರು] ಗು) (क) धा. – वाकणें; पडणें; निजणें; झोप घेणें; आडवें होणें; वामकुक्षी करणें; पेंगणें; विश्रांति घेणे.
ओरट्ट (टुतन) (ಒರಟು [ಟು ತನ]) (क) वि. – मजबूत, घट्ट, खडबडीत; ओबडधोबड.
(क) ना. – मजबूती; घट्टपणा; मस्ती; तडाखा; खडबडीतपणा.
ओरत (ಒರತ) (क) ना. – घासणी; चोळणें; मालिश; मसाज; मर्दन,
ओरते (ಒರತೆ) (क) ना. – गुडगुडी; झरा; पाझर; स्राव.
ओरल् (लु) (ಒರಲ್ [ಲು]) (क) धा. – हाक मारणें; बोंबलणें; कण्हणें; प्रेम करणें; लागू असणें; किंचाळणें.
(क) ना. – मैत्री; आप्तपणा; हाक; कुणबाऊगीत.
ओरल्चु (ಒರಲ್ಚು) (क) धा. – किंचाळल्यासारखें ओरडणें; दुखविणें; रडविणें.

ओरखु (ಒರತು) (क) ना.–'ओरते' पहा. पाण्याचा पाझर; निचरा; निर्झर.

ओखारि (ಒಖಾರಿ) (क) ना.–एक प्रकारची कुदळ; खोरें.

ओरसु (ಒರಸು) (क) धा.–घासणें; स्पर्शणें; भरडणें; पुसणें; धान्यावरील फोल काढणें; टरफल काढणें; सोलणें.

ओरळ् (ळ) (ಒರಳ್ [ಳು]) (क) ना.–'ओरल्' पहा.

ओरे (ಒರೆ) (क) धा.–सांगणें; घासणें; ताडून पाहणें; स्पर्शिणें; जमणें; ओतणें; प्रवेशणें.

(क) ना.–म्यान; माता; साम्य; सारखेपणा.

—इडु (—ಇಡು)(क) धा.–गुणपरीक्षा करणें; पारखणें; ताडून पहाणें.

—कट्टु (—ಕಟ್ಟು) (क) धा.–विरोधणें; वजन करणें; गुण ओळखणें; किंमत करणें; रंग ओळखणें; आजमावणें.

—गार (—ಗಾರ) (का) ना.–रंगपारखी; जाणकार.

—गिडु (—ಗಿಡು) (क) ना.–समस्थान; समतोल; हीनता, पराजय, जातीसाम्य.

ओरेत (ಒರೆತ) (क) ना.–'ओरत' पहा; निरोप; म्हणणें.

ओरेदोरे (ಒರೆದೊರೆ) (क) ना.–साम्य; समानता; जुळणी.

ओरेयागु (ಒರೆಯಾಗು) (क) धा.–विसरणें; प्रवेश करणें, आडवें होणें; आटोक्यांत राहाणें.

ओर्काल (ಒರ್ಕಾಲ) (क) ना.–एक वेळ; एक काळ,

ओर्कुडिते (ಒರ್ಕುಡಿತೆ) (क) ना.–एक घोट; एक ओंजळ; एक पसा.

ओर्केसु (ಒರ್ಕೆಸು) (क) धा.–आलिंगणें; धरणें; वाहणें; घट्ट पकडणें; मिठी मारणें.

ओर्गु (ग्गु) (ಒರ್ಗು [ಗ್ಗು]) (क) धा.–सरळ होणें; कबूल होणें; जमवून घेणें; हात मिळविणें.

(क) ना. अतिपरिचय; समूह; गट; ओळ; रास.

ओर्गुडिसु (ಒರ್ಗುಡಿಸು) (क) धा.–एका ठिकाणी रास करणें. कलणें; झोले जाणें; 'ओरियागु' पहा.

ओर्गूडिसु (ಒರ್ಗೂಡಿಸು) (क) धा.–संधान बांधणें; एकत्रित करणें; कबूल करविणें.

ओर्गोडे (ಒರ್ಗೊಡೆ) (क) धा.–संघांतून फुटणें; दूर सरणें; बाजूला होणें.

(क) ना.–एक छत्र.

ओर्चर (ಒರ್ಚರ) (क) ना.–एकावळी; एकदाणी; एकसर; एकसूर.

ओर्चेरे (ಒರ್ಚೆರೆ) }
ओर्चिरे (ಒರ್ಚಿರೆ) } (क) ना.–एक ओंजळ; पसा; अंजलि.

ओर्तुत्त (ಒರ್ತುತ್ತ) (क) घास; बोकणा; कवळ; एक तोंडभर घास.

ओर्पिडि (ಒರ್ಪಿಡಿ) (क) ना.–हातभर; ओंजळभरती; एकमूठ.

ओर्पिडिगोळ् (ಒರ್ಪಿಡಿಗೊಳ್) (क) ना.–पिंड; आहार; घासभर अन्न.

ओर्पु (ಒರ್ಪು) (क) धा.–कबूल करणें; संमती देणें; टिकणें.

(क) ना.–शक्ति; दृढालिंगन; टिकाव; जाडेभरडेपणा; स्थैर्य.

ओर्ब (र्बे) (ಒರ್ಬ [ರ್ಬೆ]) (क) ना.–एकटा; एक मनुष्य; एकजण.

ओर्बुळि (ಒರ್ಬುಳಿ) (क) ना.–एकटी; रास; एकवटपणा. 'ओब्बुळि' पहा.

ओर्मे (ಒರ್ಮೆ) (क) अ.–एकदा; एका वेळीं.

ओर्मैय् (ಒರ್ಮೆಯ್) (क) ना.–एकटाच; एकदेह; एकांगवीर; असहाय्य; शूर; बलशाली; पुरुषार्थ गाजविणारा.

ओर्मोदल् (ले) (ಒರ್ಮೊದಲ್ [ಲೆ]) (क) अ.–सर्वांआधी; पहाटे; प्रथमारंभीं; मूळारंभीं.

ओर्वाग (ಒರ್ವಾಗ) (क) ना.–एकभाग; एकबाजू; अर्धा-सापिका; दुगाणी (दोन पै किंमतीचें नाणें)

ओल् (ಒಲ್) (क) धा.–संतोषणें; इच्छिणें; प्रेम करणें; नकोसा होणें; तिरस्कारणें.

(क) अ.–सारखें; जणुं; म्हणून; एतावता.

ओल (लवु) (ಒಲ [ಲವು]) (क) ना.–प्रीति; नम्रता; दया; ओढा; उपरणें; कापडाचा तुकडा.

ओलके (ಒಲಕೆ) (क) ना.–'ओनके' पहा.

ओलगार (ಒಲಗಾರ) (क) ना.–प्रियकर; सजण.

ओलगाति (ಒಲಗಾತಿ) (क) ना.–प्रिया; प्रेयसी.

ओलगट्टु (ಒಲಗಟ್ಟು) (क) धा.–सामोरे जाणें; स्वागत करणें.

ओलणिगे (ಒಲಣಿಗೆ) (क) ना.–घाणा; चरक; पिळण्याचें साधन.

ओल (ले) त (ಒಲ [ಲೆ] ತ) (क) ना.–प्रेम; प्रीति; नम्रता; विनय.

ओलपु (ಒಲಪು) (क) ना.–'ओलवु' पहा.

ओलपुगार (ಒಲಪುಗಾರ) (क) ना.–छानछोक करणारा; ऐटबाज; विलासी; खुशाल चेंडू.

ओलपुगाति (ಒಲಪುಗಾತಿ) (क) ना.–नट्टापट्टा करणारी; शृंगारसाज करणारी; विलासिनी.

ओलवंदु (ಒಲವಂದು) (क) अ.–संतोषंकरून; आनंदपावून.

ओलवर् (रु) (ಒಲವರ್ [ರು]) (क) धा.–संतोषणें; आनंदणें.

ओलवर (ಒಲವರ) (क) ना.–आनंद; संतोष; पक्षपात.

ओलडु (ಒಲಡು) (क) धा.–झुलणें; मागेंपुढें झुकणें; झोकाळणें.

(क) ना.–संतोष; आनंद.

ओलि (ಒಲಿ) (क) धा.–प्रसन्न होणें; दया दाखवणें; आनंदणें; कलणें; योग्य असणें.

ओलिसु (ಒಲಿಸು) (क) धा.–वाकविणें; पसंत करणें; प्रेम करणें; पसंत पडणें.

ओलिपु (ಒಲಿಪು) (क) ना.–पसंती; प्रीति; आनद.
ओलिमे (ಒಲಿಮೆ) (क) ना.–प्रीति; 'ओलिपु' पहा.
ओलु (ಒಲು) (क) धा.–'ओल्' पहा.
ओले (ಒಲೆ) (क) ना.–विस्तव; चूल; शेगडी; नम्रता; शब्द; ऐटदारगति; पाहणी; निरीक्षण; अग्निस्थान.
ओलेत (ಒಲೆತ) (क) ना.–'ओलत' पहा.
ओलेद्दाट (ಒಲೆದ್ದಾಟ) (क) ना.–परस्पर प्रेम; स्नेहभाव.
ओल्लणिगे (ಒಲ್ಲಣಿಗೆ) (क) ना.–'ओलणिगे' पहा.
ओल्मे (ಒಲ್ಮೆ) (क) ना.–'ओलिमे' पहा.
ओल्लदे (ಒಲ್ಲದೆ) (क) अ.–नकोसें होऊन; तिरस्कारून; अमान्य करून.
ओल्लने (ಒಲ್ಲನೆ) (क) अ.–धीरेधीरे; सावकाश; 'नको ? कबूल नाही ?' या अर्थी प्रश्नार्थक अव्यय.
ओवज (ಒವಜ) (क) ना.–ओज; गुरु; हुरूप.
ओसगु (ಒಸಗು) (क) धा.–प्रयत्न करणें; चोळणें; घासणें; उगाळणें; अडचण उत्पन्न करणें.
ओसगे (ಒಸಗೆ) (क) ना.–संतोष; आनंदी प्रसंग, शुभवार्ता; समाराधना; बातमी; भाषण.
ओसगेव (प) रे (ಒಸಗೆವ [ಪ] ರೆ) (क) ना.–मंगलवाद्य (परे-वाद्य) परवानगी; समाचार; बातमी.
ओसडि (डु) (ಒಸಡಿ [ಡು]) (क) ना.–दांताची हिरडी.
ओसर् (रु) (ಒಸರ್ [ರು]) (क) धा.–पाझरणें; स्रवणें; थेंबाथेंबानें ओतणें; ठिबकणें.
(क) ना.–पाणी जिरपण्याचें ठिकाण; ओतण्याचीक्रिया; ओतणें.
ओसर्गल् (ಒಸರ್ಗಲ್) (सं) ना.–चंद्रकांत मणी; स्फटिक.
ओसे (ಒಸೆ) (क) धा.–प्रसन्न होणें; आनंदणें; संतोषणें; प्रेम करणें; संमती घेणें; कबूल करणें; मंगल करणें.
ओसेगे (ಒಸೆಗೆ) (क) ना.–पारितोषिक; वर; देणगी.
ओळ् (ಒಳ್) (क) अ.–आंत; तेथें; ठीक; म्हणजे; उत्तम; छान.
(क) धा.–राहणें; असणें.
(क) वि.–उत्तम; ठीक; चांगलें.
ओळक (के) य् (ಒಳಕ [ಕೆ] ಯ್) (क) धा.–आधीन करून घेणें; समाविष्ट करणें; आत घेणें.
(क) ना.–तळहात.
ओळकय्यु } (ಒಳಕಯ್ಯು) (क) अ.–स्वीकारून; वश करून
ओळकेय्दु } (ಒಳಕೆಯ್ದು) घेऊन.
ओळकुरूव (ಒಳಕುರುವ) (क) ना–बेट; द्वीप; द्वीपकल्प.
ओळकेय् (ಒಳಕೆಯ್) (क) धा.–अंतर्भूत होणें; 'ओळकय्' पहा.
ओळकै (ಒಳಕೈ) (क) ना.–गुप्त मार्ग; चोरवाट.
ओळकोळ्ळु (ಒಳಕೊಳ್ಳು) (क) धा.–आंत घेणें; समाविष्ट करणें; मावणें; समरस करून घेणें; गृहीत धरणें.
ओळकोंटे (ಒಳಕೋಂಟೆ) (क) ना.–किल्ल्याच्या अंतर्भाग.
ओळगागु (ಒಳಗಾಗು) (क) धा –आधीन होणें; ऋणांत सापडणें; आटोक्यांत येणें; पकडींत येणें.
ओळगु (ಒಳಗು) (क) ना.–अंतर्भाग; रहस्य; मर्म; मध्य; गर्भागार.
ओळगुडि (ಒಳಗುಡಿ) (क) ना.–मंदिराचें गर्भागार; माजघर; झोपडीचा आंतील भाग.
ओळगुदोरु (ಒಳಗುದೋರು) (क) धा.–अंतरंग प्रगट करणें; रहस्य-स्फोट करणें.
ओळगुमाडु (ಒಳಗುಮಾಡು) (क) धा.–आपल्या बाजूला वळवून घेणें; आपलेसे करणें; वश करून घेणें.
ओळगे (ಒಳಗೆ) (क) ना.–'ओळगु' पहा.
ओळगै (ಒಳಗೈ) (क) धा.–'ओळगुमाडु' पहा; प्रेम करणें; वाहवा करणें.
(क) ना.–हेर; गुप्तचार; दुसऱ्याचें इंगित जाणणारा.
ओळगोळ्ळु (ಒಳಗೊಳ್ಳು) (क) धा.–'ओळकोळ्ळु' पहा.
ओळतु (ಒಳತು) (क) अ.–होय; ठीक; बरें.
ओळतोंटि (ಒಳತೋಂಟಿ) (क) ना.– अंतःकलह; भाऊबंदकी; दायादी; घरगुती भांडण.
ओळदु (ಒಳದು) (क) ना.–'ओळगु' पहा.
ओळदेगे (ಒಳದೆಗೆ) (क) धा.–मागे; सरणें; हटणें; पाय मागें घेणें; कच खाणें; उलट फिरणें.
ओळपडु (ಒಳಪಡು) (क) धा.–आधीन होणें; अधिकारावर येणें.
ओळपुगु (ಒಳಪುಗು) (क) धा.–आंत शिरणें; आंत जाणें.
ओळमातु (ಒಳಮಾತು) (क) ना.–गुजगोष्ट; कानगोष्ट; रहस्य; मर्म; गुप्तगोष्ट.
ओळमुख (ಒಳಮುಖ) (क) ना.–अंतर्मुखता; आत्मनिरीक्षण; अंतर्ज्ञान.
ओळमुच्चक (ಒಳಮುಚ್ಚುಕ) } (क) न..–लाजाळूचें झाड.
ओळमुच्चुग (ಒಳಮುಚ್ಚುಗ) }
ओळर् (रु) (ಒಳರ್ [ರು]) (क) धा.–ओरडणें; किंचाळणें; हाक मारणें; 'ओरल्' पहा.
(क) अ.–आहेत; असतील.
ओळले (ಒಳಲೆ) (क) ना.–शंख; शिंप; बोंडलें.
ओळवण्गे (ಒಳವಣ್ಗೆ) (क) ना. अंतःशत्रु; गृहशत्रु; अस्तनींतील निखारा; षड्रिपु.

ओळवरटे (ಒಳವರಟೆ) (क) ना.–खलबत; गुप्त विचार; कारस्थान; कट; कपट.

ओळवु (ಒಳವು) (क) अ.–आहेत; असतील.
(क) ना.–आधीनता; अंतर्भाग; गुप्त रहस्य; मर्म.

ओळसरि (ಒಳಸರಿ) } (क) धा.–मागें हटणें; पराजय होणें;
ओळसार (ಒಳಸಾರ್) } निष्फळ होणें.

ओळसंचु (ಒಳಸಂಚು) (क) ना.–खलबत; गुप्तविचार; कारस्थान; कपट; कट.

ओळसोरु (ಒಳಸೋರು) (क) धा.–धीर धरणें; हिय्या करणें.

ओळहु (ಒಳಹು) (क) ना.–अर्क; डबोलें; मिळकत; वश करून घेणें; छाप पाडणें; सत्य; चांगुलपणा; श्रेष्ठता; शोभा.

ओळहोगु (ಒಳಹೋಗು) (क) धा. आंत शिरणें; प्रवेशणें; घुसणें.

ओळहोरगु (ಒಳಹೊರಗು) (क) धा.–अंतर्बाह्यता; खुल्लंखुल्ला; उघडाउघडी; उघडे गुपित.

ओळागर (ಒಳಾಗರ) (क) ना.–आंतील भाग; बाग; मळा.

ओळाय (ಒಳಾಯ) (क) ना.–माजघर; मध्यस्थल.

ओळि (ळ्ळि) तु (ಒಳಿ [ಳ್ಳಿ]ತು) (क) ना.–कल्याण; मंगल.
—केडकु (—ಕೆಡಕು) (क) ना.–बरेंवाईट.

ओळ्ळहु (ಒಳ್ಳಹು) (क) ना.–'ओळदु' पहा.

ओळ्कु (ಒಳ್ಕು) (क) धा.–सरणें; वाहविणें.
(क) ना.–प्रवाह; लोंढा; पूर.

ओळ्गन्नड (ಒಳ್ಗನ್ನಡ) (क) ना.–मधुर कन्नड; कन्नड़ बालभाषा,

ओळ्गब्ब (ಒಳ್ಗಬ್ಬ) (क) ना–शुभकार्य; अंतःपूर.

ओळ्गु (ಒಳ್ಗು) (क) धा.–'ओग्गु' पहा.

ओळ्गोने (ಒಳ್ಗೊನೆ) (क) ना.–गोड शेवट; सुखपर्यवसान.

ओळ्जस (ಒಳ್ಜಸ) (क) ना.–सत्कीर्ति; सुयश.

ओळ्तन (ಒಳ್ತನ) (क) ना.–चांगुलपणा; संभावितपणा.

ओळ्दळे (ಒಳ್ದಳೆ) (क) ना.–सुधारणें; सुंदर होणें.

ओळ्दुडिगे (ಒಳ್ದುಡಿಗೆ) (क) ना.–चांगला पोषाख; शुभालंकार.

अळोदोडे (ಒಳ್ದೊಡೆ) (क) ना.–मांडी; मांडीचा भाग; रंभोरु; केळीच्या सोटासारखी मांडी.

ओळ्दोरे (ಒಳ್ದೊರೆ) (क) ना.–मोठा प्रवाह; लोंढा.

ओऴ्नाडु (ಒಳ್ನಾಡು) (क) ना.–चांगला देश; सुसंस्कृत देश.

ओऴ्नुडि (ಒಳ್ನುಡಿ) (क) ना.–सुभाषित; सत्य; विवेकवाणी; अमृतवाणी.
—कार (—ಕಾರ) (क) ना.–सुभाषितकार; श्रेष्ठ कवि; साहित्यिक.

ओळ्नुडिदोर (रु) (ಒಳ್ನುಡಿದೋರ [ರು]) (क) धा.–चांगली भाषा वापरणेः उत्तम साहित्य निर्मिणें.

ओळ्नेरवु (ಒಳ್ನೆರವು) (क) ना.–उत्तम साहित्य; सहानुभूति.

ओळ्पु (ಒಳ್ಪು) (क) ना.–चांगुलपणा; शोभा; शैली; अभिवृद्धि.

ओळ्पुदि (ಒಳ್ಪುದಿ) (क) धा.–व्यापणें; पसरविणें; वाढविणें.

ओळ्मातु (ಒಳ್ಮಾತು) (क) ना.–'ओऴ्नुडी' पहा.

ओळ्वरलु (ಒಳ್ವರಲು) (क) ना.–अनर्घ्यरत्न; अमूल्य माणिक.

ओळ्वेळगु (ಒಳ್ವೆಳಗು) (क) ना.–उत्तम प्रकाश; सुकीर्ति; नांव.

ओळ्वेट (ಒಳ್ವೇಟ) (क) ना.–शृंगारसमय; मीलनवेळा.

ओळ्ळरल् (लु) (ಒಳ್ಳರಲ್ [ಲು]) (क) ना.–सुपुष्प; सुगंधी फूल.

ओळ्ळाळ [ळु] (ಒಳ್ಳಾಳ [ಳು]) (क) ना.–चांगला नोकर, नम्र सेवक; शूर सुंदर पुरुष; शक्तिमान मनुष्य.

ओळ्ळितु (ಒಳ್ಳಿತು) [ತ್ತು]) (क) वि.–उत्तम; चकाकणारे; दिपवणारे.

ओळ्ळिद (ಒಳ್ಳಿದ) (क) ना.–सभ्य; सहृदय.

ओळ्ळिह (ಒಳ್ಳಿಹ) (क) ना.–श्रेष्ठ; संभावित.

ओळ्ळुणिसु (ಒಳ್ಳುಣಿಸು) (क) ना.–रुचकर आहार; पक्कान्न; गोडधोड; पूर्णान्न; सारणयुक्त पक्वान्न.

ओळ्ळु (ಒಳ್ಳು) (क) ना.–म्हातारा कोल्हा.

ओळ्ळे (ಒಳ್ಳೆ) (क) ना.–चांगुलपणा; पाणसाप; वेरुळा.

ओळ्ळेतन (ಒಳ್ಳೆತನ) (क) ना.–सभ्यता; चांगुलपणा; नीति; विनय.

ओळ्ळेदे (ಒಳ್ಳೆದೆ) (क) ना.–सहृदयता; औदार्य; सहानुभूति.

ओळ्ळेदेय (ಒಳ್ಳೆದೆಯ) (क) वि.–सदय; उदार; सहृदय.

ओळ्ळोसगे (ಒಳ್ಳೊಸಗೆ) (क) ना.–संतोष; समाचार; सत्कार्य; शुभवार्ता; शुभाशीर्वाद.

ओळ्ळोज (ಒಳ್ಳೋಜ) (क) ना.–सद्गुरु; गुरुजी; शिक्षक.

ओळ्ळोप (ಒಳೋಪ) (क) ना.–प्रिया सती; दयिता.

ओ

ओं (ಓ) (क) ना.–कन्नड वर्णमालेतील १२ वें अक्षर; संबोधन; संबोधन; प्रत्युत्तर ध्वनि.
(क) अ.–प्रश्नसूचक अव्यय; विकल्पदर्शक अव्यय.
(क) धा. प्रेम करणें; आशा करणें; संतोषणें; जमवून घेणें; मैत्री करणें; स्मरण देणें.
ओंक (कस्) (ಓಕ [ಕಸ್]) (स) ना.–घर; आश्रय; वास; आनंद; पक्षी; शूद्र; 'ओक' वृक्ष.
ओंकरि (के) (ಓಕರಿ [ಕೆ]) (क) ना.–वांती; उलटी; ओकारी.
ओंकरु (ಓಕರು) (क) धा.–ओकणें; ओकारी काढणें; उलटी होणें;
ओंकसौकस (ಓಕಸೌಕಸ) (सं) ना.–अंतर्गृह; चिमणी.
ओंक (कु) ळि (ಓಕ[ಕುಳಿ]) (क) ना.–मंगलकार्यातील रंगखेळ; सणांत उडवलेला रंग; रंगशिंपड; गुलालक्रीडा.
ओंग (ಓಗ) (अ. दे) ना.– ओघ; प्रवाह; भर; वेग; समूह; रास.
ओंगटे (ಓಗಟೆ) (क) ना.–'ओगटु' पहा.
ओंगडिसु (ಓಗಡಿಸು) (क) धा.–वर उचलणें; ओकारी देणें; ओकारी येणें; ओकारी काढणें
ओंगत्य (ಓಗತ್ಯ) (क) ना.–अपशब्द; अशुभवचन; संकट; लोभ; कृपणता; कंजूषपणा; कासावीस; सुव्यवस्था.
ओंगर (ಓಗರ) (क) ना.–अन्न; आहार; खाणेंपिणें; खाद्य.
ओंघ (ಓಘ) (सं) ना.–'ओग' पहा; प्रवाह; वेग; समूह.
ओंकार(ಓಂಕಾರ) (सं) ना.–प्रणवाक्षर; बीजाक्षर; बीजमंत्र.
ओंज (ಓಜ) (क) ना.–गुरु; आचार्य; कार्यकर्ता; आकाश; कलावंत; सुतार; कौशल्य; कुंभार; सोनार; तेज; कळा; काठी.
ओंजवाडु (ಓಜವಾಡು) (क) ना. ग्रामदेवतेला बळी समर्पण करतांना म्हणावयाचें गाणें; डफावरील गाणें.
ओंजस् (ಓಜಸ್) (सं) ना.–बल; पौरुष; हिंमत; प्रकाश; सौंदर्य; कांती; स्पष्टार्थ; आधार; प्रगटपणा.
ओंजायिल (ಓಜಾಯಿಲ) (क) ना.–अधिकारी; वडिलधारा; औचित्य; अधिकृत पुरुष.
ओंजिसु (ಓಜಿಸು) (क) धा. व्यवस्था लावणें; जोपासणें. ओजविणें; ओप चढविणें.
ओंजे (ಓಜೆ) (क) ना.–ओळ; पंक्ति; क्रम; रास; संस्था; नियमितपणा; औचित्य; योग्यता; सदभिप्राय.
—केडु (गेडु) (—ಕೆಡು [ಗೆಡು]) (क) धा. अस्ताव्यस्त होणें; रीत सोडणें; मर्यादा उल्लंघणें.
—कोळ्(—ಕೊಳ್) (क) धा.–नम्र होणें; कमीपणा स्वीकारणें.
—तप्पु(—ತಪ್ಪು) (क) धा.–आडमार्गाला जाणें; रीत सोडणें.
—पिडी (विडी) (—ಪಿಡಿ [ವಿಡಿ]) (क) धा.–नियमानें चालणें; सन्मार्ग धरणें.
—पेरु (वेरु) (—ಪೆರು [ವೆರು]) (क) धा. नियमाला अनुसरणें; औचित्य साधणें; स्थानमान पाहून चालणें.
ओंट (ಓಟ) (क) ना. दौड; धावस्पर्धा; शर्यत; वेग; प्रवाह; स्पर्धा; ओट धान्य.
ओंटि (ಓಟಿ) (क) ना. फट, भोक; फुंकणी; बांबूची नळी; ओटंबा; कोय; बी.
ओंड (ಓಡ) (क) ना. डोण; होडके, होडगे.
ओंडु (ಓಡು) (क) धा.–पळणें; वेगानें जाणें; पाय मागें घेणें; ढुंगणाला पाय लावणें.
(क) ना.–गंगाळ; फळाची साल; टरफल; पलायन; कवटी; डोक्याची कवची; ढाल; साल.
ओंडाट (ಓಡಾಟ) (क) ना.–पळापळी; येरझारा; यडताकपट्टी; यातायात.
ओंडुकुळि (ಓಡುಕುಳಿ) (क) ना.–पळणारा; यशस्वी स्पर्धक; हेजीब; गांवोगांवीं टपाल पोचविणारा; रनर.
ओंडे (ಓಡೆ) (क) ना.–डेरा; कणगी; धान्य साठवण्याचें मातीचें भांडें.
ओंणि (ಓಣಿ) (क) ना.–गल्ली; ओळ; पंक्ति; बोळ; लागूनच्या घरांची ओळ; शरणागति.
ओंत (ಓತ) (क) वि.–विणलेलें; शिवलेलें.
(क) ना.–वीण; धागा; ताणा.
ओंतप्रोत (ಓತಪ್ರೋತ) (सं) वि.–आडवा उभा; पुष्कळ; भरपूर.
ओंति (ಓತಿ) (क) ना.–सरडा; पाल.
ओंतिकाट (ಓತಿಕಾಟ) (क) ना.–'ओंति' पहा.
ओंतु (ಓತು) (क) अ.–प्रीति करून; पाठिंबा देऊन.
(क) ना.–वाचन; अभ्यास; वेदपठण; संपादित वस्तु; रानमांजर; मार्जार.
ओंदन (ಓದನ) (सं) ना.–अन्न; ब्रह्म; अशन; 'ओगर' पहा.
ओंदाळि (ಓದಾಳಿ) (क) ना.–वाचनप्रेमी; पुस्तकांतला किडा; पाठक; पंडित.
ओंदु (ಓದು) (क) धा.–शिकणें; अभ्यासणें; सांगणें; वाचून दाखविणें; वाचणें; ऐकविणें.
(क) ना.–विद्या; अभ्यास; वाचन; पठन.

--इसु (—ಇಸು) (क) धा.—शिकविणें; अभ्यास करणें; भक्तीनें अर्पिणें.

--गार (--ಗಾರ) (क) ना.—पंडित; विद्वान; ज्ञानी; अभ्यासक; वाचक; वाचून दाखविणारा; ऐकविणारा.

ओंप (ಒಪ) (क) ना.—रक्षणकर्ता; पालक; संरक्षक; प्रेमी; प्रियकर; पति; स्वामी.

ओंपळ् (ಒಪಳ್) (क) ना.—नातलग; प्रेमी; दयिता; प्रियतमा; प्रेमपात्र; 'ओ' चे वर्तमानकालवाचक साधित.

ओंपादि (ಒಪಾದಿ) (क) अ.—असें; म्हणून; सारखें; त्याप्रमाणें.

ओंबिराय (काल) (ಒಬಿರಾಯ [ಕಾಲ]) (क) ना.—अति प्राचीन राजाचा काल; अतिप्राचीन कालवाचक पर्याय शब्द.

ओंम (ಒಮು) (सं) ना.—दया; कृपा; साह्य; उपकार; एक सुगंधी द्रव्य; यज्ञीय आहुति देणारा; होता; अवकाश; आकाश.

ओंर् (ಒರ್) (क) वि.—समासामध्यें 'ओंदु' शब्दाऐवजीं होणारा आदेश.

ओंरगित्ति (ಒರಗಿತ್ತಿ) (क) ना.—जाऊ; भावजय.

ओंरगे (ಒರಗೆ) (क) ना.—समवयस्कता; समानता; सादृश्य; जोड; वारगी; एक वयाचा.

ओंरडि (ಒರಡಿ) (क) ना.—उतार; कमीअधिक; तराजू; ताजवा; तागडीचे पारडें; 'पासंग' पहा.

ओंरण (ಒರಣ) (क) ना.—ओळ; पंक्ति; शिस्त; व्यवस्था; मंगी.

ओंरणिसु (ಒರಣಿಸು) (क) धा.—व्यवस्थित ठेवणें; ओळीनें लावणें; रचणें; अनुक्रमानें लावणें.

ओंरंद (ಒರಂದ) (क) ना.—एक रीत; सादृश्य; सौंदर्य; समानता.

ओंरिगे (ಒರಿಗೆ) (क) ना.—'ओंरगे' पहा.

ओंरु (ಒರು) (क) धा.—आलोचणें; विचार करणें; समजून घेणें; लढणें; चौकशी करणें; ('होरु' पासून साधित); अंदाजणें.

ओंरे (ಒರೆ) (क) ना.—उतार; बाक; दुष्टपणा; प्रमाद; जमिनी-पासून वर भिंतीला लावलेला तांबडा रंगपट्टा.

—आगु (—ಆಗು) (क) धा. वाममार्गानें जाणें; दुष्ट होणें. आडमार्ग धरणें.

ओंरेगण्णु (ಒರೆಗಣ್ಣು) (क) ना.—वक्रदृष्टि; प्रेमार्द्र दृष्टि; दुष्ट दृष्टि; काणदृष्टीनें पाहणें.

ओंरेगार (ಒರೆಗಾರ) (क) ना.—रंगारी; चितारी; रंगकाम करणारा.

ओंरेगोंरे (ಒರೆಗೊರೆ) (क) वि.—वाकडातिकडा; आडवातिडवा.

ओंरेचप्पर (ಒರೆಚಪ್ಪರ)—(क) ना.—छपराचें पाखें

ओंरेयागु (ಒರೆಯಾಗು) (क) धा.—'ओंरे आगु' पहा

ओंरोमें (ಒರೊಮ್ಮೆ) (क) अ.—एखादे वेळीं; एकेकदां; केव्हां केव्हां.

ओंरोर्व (ಒರೊರ್ವ) (क) वि.—एकेकटा; एकटाच; कोणीएक.

ओंगुंडिसु (ಒಗುಂಡಿಸು) (क) धा.—एका बाजूला गोळा करणें; रास करणें; ढीग करणें.

ओंल् (लु) (ಒಲ್ [ಲು]) (क) अ.—म्हणे; असें; मित्रत्वानें. (क) ना.—जलक्रीडा; प्रेम; मैत्री; स्नान; राजस्वागत.

ओंलगु (ಒಲಗು) (क) ना.—सेवा 'उळिग' पहा. राजसभा; दरबार; वाद्यवादन.

--आर्त (—ಆರ್ತ) (क) ना.—स्वामिनिष्ठा दर्शविण्याची इच्छा; श्रद्धापूर्वक अभिवादन.

ओंलगंगोंडु (ಒಲಗಂಗೊಂಡು) (क) ना.—राजसभाधिवेशन; दरबार भरविणें; स्वागतवाद्य.

ओंलगशाले (ಒಲಗಶಾಲೆ) (क) ना.—राजसभागृह; दरबारगृह.

ओंलगिकार (ಒಲಗಿಕಾರ) (क) ना.—सेवक; अनुयायी; अनुचर; साह्य.

ओंलगिसु (ಒಲಗಿಸು) / ओंलवि [इ] सु (ಒಲವಿ [ಇ] ಸು) } सेवा करणें; अनुकरण करणें; राजनिष्ठा व्यक्त करणें; बोलल्याप्रमाणें वागणें; अनुसरणें; मिळणें; समाविष्ट होणें; मन जिंकणें.

ओंलाट (ಒಲಾಟ) (क) ना.—मैत्री; स्नेह; प्रेमलीला; चित्त-चांचल्य, नम्रता.

ओंलाडु (ಒಲಾಡು) (क) धा.—प्रेम करणें; वाकणें; पाण्यांत पोहून स्नान करणे; संतोषणें; उतूं जाणें; फुशारकी मारणें; गर्व करणे; आनंदानें फुगणें.

ओंलिडु (ಒಲಿಡು) (क) धा.—आतिथ्य करणें; स्वागत करणे; सामोरे जाणें.

ओंलु (ಒಲು) (क) ना.—वाकविणें; ताडणें; ओळखणें; अंदाजणें. (क) ना.—जबाबदारी; प्रतिज्ञा; आतिथ्य; भद्रता; क्षेम; 'अडवु' पहा

ओंलुगार)(ಒಲುಗಾರ) (क) ना.—जबाबदार; जमीनदार; जोखमदार; उत्तरदायी; उत्तरवादी.

ओंले (ಒಲೆ) (क)ना.—पत्र; ताडपत्रावरील लेख; सवाष्णीच्या म्हणजे सुवासिनीच्या कानांतील आभरणें; ताडाचें साल; बैलगाडीवरील सवारी; गाडीचा टप; छत.

ओंलेगा(का)र (ಒಲೆಗಾ [ಕಾ]ರ) (क) ना.—टपाल पोहचविणारा वार्ताहर; हिशेबनीस; ग्रामसेवक; रनर.

ओंलेदाट (ಒಲೆದಾಟ) (क) ना.—'ओंलाट' पहा.

ओंलेभाग्य (ಒಲೆಭಾಗ್ಯ) (क) ना.—सौभाग्य; मांगल्य; अहोभाग्य; सौभाग्यालंकार; मंगलाभरणें; मंगलसूत्र.

ओंलेमर (ಒಲೆಮರ) (क) ना.—तालवृक्ष; ताडवृक्ष.

ओंव (ಒವ) (क) ना.—'ओंम' पहा; 'ओंप' पहा; एकटा; परमात्मा; रक्षक.

ओंवदे (ಒವದೆ) (क) अ.—प्रेम न करतां; रागानें; रक्षण न करतां.

ओवरि (ಓವರಿ) (क) ना.– देवघर; पडवी; माजघर; सोपा.
ओवु (ಓವು) (क) धा.–रक्षण करणें; उपचार करणें; प्रेम करणें; लक्ष देणें; गौरवणें; मान्यता देणें; माया करणें; कुरवाळणें.
ओषधि (धी) (ಓಷಧಿ [ಧೀ]) (सं) ना.–एकदाच फल देणारी वनस्पति; मोहाचें झाड; बांडगूळ; भांदुर्गी; ऋण.
ओषधीश (ಓಷಧೀಶ) (सं) ना.– वनस्पतींचा स्वामी; चंद्र.
ओषधिप्रस्थ (ಓಷಧಿಪ್ರಸ್ಥ) (सं) ना.– हिमालयाजवळील प्रसिद्ध शहर.
ओष्ठ (ಓಷ್ಠ) (सं) ना.–ओठ; लब.
—पल्लव (—ಪಲ್ಲವ) (सं) ना.– लाल ओठ; ओठाची पाकळी.
—पान (—ಪಾನ) (सं) ना.– चुंबन; पापा; मुका.
ओष्ठपुट (ಓಷ್ಠಪುಟ) (सं) ना.– ओठाची पावळी; पाकळी.
ओष्ठपुष्प (ಓಷ್ಠಪುಷ್ಪ) (सं) ना.– ओठाप्रमाणें लाल फूल; बंधुक; जास्वंद; दासाळी.
ओष्ठय (ಓಷ್ಠ್ಯ) (सं) वि.– ओठासंबंधीं; ओठापासून निघणारे. 'उ ऊ पवर्ग' आदि अक्षरें.
ओसर (ಓಸರ) (क) ना.– नम्रता; उतार; ओंझ्यानें वांकणें.
ओसरिके (ಓಸರಿಕೆ) (क) ना.– कल; झुकाव; वळण; रोख; ओढा.
ओसरिसु (ಓಸರಿಸು) (क) धा.– एका बाजूस जाणें; विसरणें; हवालीं करणें; सोडणें; निसरविणें; वजन करविणें; हटणें; अपमान करणें; कांकू करणें.
ओसु (ಓಸು) (क) वि.– सर्व; सगळें सबंध; पूर्ण.
ओसुग (गर) (ಓಸುಗ [ಗರ]) (क) अ.– साठीं; कारणें; करितां; उद्देशानें
ओस्कर (ಓಸ್ಕರ)
ओहिल (ळ) (ಓಹಿಲ [ಳ]) (क) वि.– मानवी; पार्थिव; ऐहिक
ओहो (ಓಹೋ) (क) अ.– ओ हो! आश्चर्य; आनंद; गौरव इत्यादि व्यक्त करणारा उद्गार.
ओळ् (ಓಳ್) (क) ना.– निघोन; संभोग; मैथुन; भाग; फोड; अंश; चूर; तुकडा; फट; भेग; रतिसुख; बापर; भोगवटा.
ओळि (ಓಳಿ) (क) ना.– 'ओणि' पहा.

औ

औ (ಔ) (क) ना.– कन्नड वर्णमालेतील १३ वें अक्षर.
औकु (औंकु) (ಔಕು [ಔಂಕು]) (क) धा.– दावणें; पिळणें; मर्दन करणें; 'अदुमु' पहा.
औक्ष (क्षक) (ಔಕ್ಷ [ಕ್ಷಕ]) (सं) ना.– बैलांची झुंड; बैलांची जांगळ.
औघ (ಔಘ) (सं) ना.– ओघ; रास; पूर; लोंढा; समूह.
औचिति (त्य) (ಔಚಿತಿ [ತ್ಯ]) (सं) ना.– योग्यता; संतोष; आनंददायक वस्तु; उचिता.
औचु (ಔಚು) (क) धा.– 'अवचु' पहा.
औजस (ಔಜಸ) (सं) ना.– चकाकी; तेज; कांती; सुवर्ण; उत्साह; शौर्य.
औडल (ಔಡಲ) (सं) ना.– एरंड; एरंडाचें झाड
औडु (औंडु) (ಔಡು [ಔಂಡು]) (क) ना.– ओठ; घुटका.
—कच्चु (—ಕಚ್ಚು) (क) धा.– ओठ चावणें; क्रोधाविष्कार करणें; रागानें दातओठ खाणें.
औडुंबर (ಔಡುಂಬರ) (सं) ना.– 'उदुंबर' पहा.
औतप (ಔತಪ) (सं) ना.– जैनांचें मौनव्रत; मौनव्रताचें तप.
औत्कंठ्य (ಔತ್ಕಂಠ್ಯ) (सं) ना.– उत्कंठा; उत्साह; आतुरता; व्यसन.
औत्तरेय (ಔತ್ತರೇಯ) (सं) वि.– उत्तरापुत्र परीक्षिती; उत्तर दिशेचा; मागूनचा.
औत्तानपादि (ಔತ್ತಾನಪಾದಿ) (सं) ना.– उत्तानपादपुत्र; ध्रुव; ध्रुवतारा.
औत्संगिक (ಔತ್ಸಂಗಿಕ) (सं) वि.– मांडीपासून जन्मलेला; वैश्य; मांडीवर खेळणारे बालक.
औत्सर्गिक (ಔತ್ಸರ್ಗಿಕ) (सं) वि.– उत्सर्गयोग्य; त्याज्य; स्वाभाविक; सामान्य.
औत्सुक्य (ಔತ್ಸುಕ್ಯ) (सं) ना.– उत्सुकता; संभ्रम; आसक्ति; प्रेम; चिंता; कळकळ; आकांक्षा; हाव; भीति.
औदानिक (ಔದನಿಕ) (सं) ना.– आचारी; बल्लव; बवर्जी; आहार पदार्थ करणारा मनुष्य; स्वयंपाकी; महाराज.
औदर्य (ಔದರ್ಯ) (सं) वि.– उदरांतील; पोटचें; पोटासंबंधीं.
औदार्य (ಔದಾರ್ಯ) (सं) ना.– उदारपणा; दातृत्व; थोरमन; महती.
औदासीन्य (ಔದಾಸೀನ್ಯ) (सं) ना.– उदासीनता; मंदपणा; ढिलाई; दुर्लक्ष; बेफिकिरी; बेपरवाही.
औदास्य (ಔದಾಸ್ಯ) (सं) ना.– उदासता; वैराग्य; अनासक्ति; अप्रीति; बेफिकीरी; बेपरवाही.
औदुंबर (ಔದುಂಬರ) (सं) ना.– 'उदुंबर' पहा.
औद्धत्य (ಔದ್ಧತ್ಯ) (सं) ना.– उद्धटपणा; मस्ती; अविनय; बेछूट वृत्ति; अविवेकता; अविधेयता.
औद्वाहिक (ಔದ್ವಾಹಿಕ) (सं) वि.– लग्नांतील आहेर; लग्नखर्च.
औन्नत्य (ಔನ್ನತ್ಯ) (सं) ना.– उन्नति; मोठेपणा; हट्ट; उंची; आडमुठेपणा.

औपकार्य (ಔಪಕಾರ್ಯ) (सं) ना. – पालपट; गुडार; बिडार.
औपचारिक (ಔಪಚಾರಿಕ) (सं) वि. – उपचारासंबंधी; वरपांगी; सामान्य; गौण्य.
औपधर्म्य (ಔಪಧರ್ಮ್ಯ) (सं) ना. – खोटा उपदेश; अर्धसत्य.
औपधिक (ಔಪಧಿಕ) (सं) वि. – कपटी; भानगडीचे; ढोंगी.
औपवेश (ಔಪಧೇಯ) (सं) ना. – रथचक्र; रथांग.
औपपत्तिक (ಔಪಪತ್ತಿಕ) (सं) वि. – सिद्ध; हस्तगत; योग्य; सुलभसाध्य; तात्त्विक; उचित.
औपम्य (ಔಪಮ್ಯ) (सं) ना. – साम्य; सारखेपणा; उपमात्त्व; जोड; तुलना; तुल्यता.
औपयिक (ಔಪಯಿಕ) (सं) वि. – योग्य उपचार करण्यासारखे; उपायक्षम.
औपरोधिक (ಔಪರೋಧಿಕ) (सं) वि. – संबंधी; निष्पन्न. (सं) ना. – दया; करुणा; विरोध.
औपल (ಔಪಲ) (सं) ना. – दगडी; दगडविषयक.
औपवस्त (ಔಪವಸ್ತ) (सं) ना. – उपवास; निराहार; लंघन; उपोषण.
औपवाह्य (ಔಪವಾಹ್ಯ) (सं) ना. – मेणा; राजरथ; ऐरावत; राजहत्ती; श्रेष्ठ वाहन.
औपसंख्यानिक (ಔಪಸಂಖ್ಯಾನಿಕ) (सं) वि. – परिशिष्ट; पुरवणी.
औपासन (ने) (ಔಪಾಸನ [ನೆ]) (सं) ना. – अग्निपूजा; गृहस्थाचें नित्यकर्म.
औरस (ಔರಸ) (सं) ना. – वडील; शासनसंमत पुत्र; धर्मपत्नी-पासूनची संतती; वडील पत्नीचे संतान; शासनसंमत वंश.
और्ध्वदैहिक (ಔರ್ಧ್ವದೈಹಿಕ) (सं) ना. – उत्तरक्रिया; शवसंस्कार.
और्व (ಔರ್ವ) (सं) ना. – वैश्य; भृगुवंशातील एक ऋषि.
और्वअग्नि (ಔರ್ವಅಗ್ನಿ) (सं) ना. – वडवानल.
और्वानिल (ಔರ್ವಾನಿಲ) (सं) ना. – झंझावात; वावटळ.
औलूक्य (ಔಲೂಕ್ಯ) (सं) वि. – घुबडाच्या थव्यासंबंधी.
औशीस् (ಔಶೀಸ್) (सं) राजनीति; शुक्रनीति.
औषध (ಔಷಧ) (सं) ना. – दारू; मादक द्रव्य; चिकित्सा; वनस्पती; चंद्र; वैद्य; मुळी.
औष्ट्रक (ಔಷ್ಟ್ರಕ) (सं) ना. – उंटाचा तांडा; उंटासंबंधी.
औष्ठ्य (ಔಷ್ಠ್ಯ) (सं) वि. – ओठासंबंधी; 'ओष्ठ्य' पहा.

क

क (ಕ) (क) ना. – कन्नड व्यंजन मालेतील प्रथमाक्षर.
कं (ಕಂ) (क) ना. – ब्रह्मदेव; सूर्य; जीव; डोकें; पाणी; संतोष; आत्मा; यम; अग्नि; विष्णु; मोर; दक्षप्रजापति; काल; धन; शब्द; आजार; कामदेव; राजा; पति; डबोलें; ऐवज; गरुड; मन; देह; ढग; खीळ; प्रकार.
कंस (ಕಂಸ) (सं) ना. – पितळ; कंस-चिन्ह; कांसे; तांब्ट; पानदान; कंस राक्षस.
—अरि, अराति (—ಅರಿ, ಅರಾತಿ) (सं) ना. – कृष्ण.
—ताल (ळ) (—ತಾಲ [ಳ]) (सं) ना. – झांज; घाट.
कंसाळ (ಕಂಸಾಳ) (सं) ना. – झांज; घंटा; घांट.
कंसाळक (ಕಂಸಾಳಕ) (सं) ना. – सोनार; सुवर्णकार.
ककुंजल (ಕಕುಂಜಲ) (सं) ना. – चातक पक्षी.
ककुत् (ಕಕುತ್) (सं) ना. – वशिंड.
ककुत्स्थ (ಕಕುತ್ಸ್ಥ) (सं) ना. – ककुद्वंशातील राजा शशादाचा इंद्रस्वरूपी. बैलावरील स्वार.
ककुत्स्थज (ಕಕುತ್ಸ್ಥಜ) (सं) ना. – ककुद्वंशातील राजा; राम; ककुद घराण्याचा वंशज.
ककुद् (द) (ಕಕುದ್ [ದ]) (सं) ना. – वशिंड; प्रधान; खड्ग; आकाश; शिंग; पोळ; पालापाचोळा; छत्रचामरादि राजचिन्हें.
ककुद्मत् (ಕಕುದ್ಮತ್) (सं) ना. – बैल; वृषभ.
ककुभ् (भ) (ಕಕುಭ್ [ಭ]) (सं) ना. – दिशा; प्रदेश; श्रेष्ठ तरवार; आकाश; तंबोऱ्याच्या भोपळ्याचें कातडें; अर्जुन वृक्ष; तंबोऱ्याचा भोपळा; चतुर्थांश वर्तुळ; सौंदर्य; चंपकमाला; कुड्याचें फूल; कातळ; पर्वत शिखराचा दगड; चांगुलपणा.
ककु (कु) लते (ಕಕು [ಕ್ಕು]ಲತೆ (क) ना. – काकळूत; काकुळत; व्याकुळता; प्रीति; दया; चिंता; संकट; आशा; चापल्य; संदेश; अपेक्षा.
ककूट (ಕಕೂಟ) (सं) ना. – ककूट पक्षी.
ककें (ಕಕೆ) (अ. दे) ना. – कोकोचें झाड.
कक्क (ಕಕ್ಕ) (क) ना. – काका, चुलता.
कक्कड (ಕಕ್ಕಡ) (क) ना. – काकडा; हिलाल; दिवटी.
कक्कडे (ಕಕ್ಕಡೆ) (क) ना. – बरची; खड्ग; भोसकण्याचे शस्त्र.
कक्कंबु (ಕಕ್ಕಂಬು) (क) ना. – बाण; शर.
कक्कर (ಕಕ್ಕರ) (क) ना. – कक्कर पक्षी; एकबाण; पायांतील घागरी; नुपूर.
कक्करि (ಕಕ್ಕರಿ) (क) ना. – वाकडेपणा; वक्रता; दुष्टपणा; दुर्बुद्धि.
कक्कस (ಕಕ್ಕಸ) (क) ना. – आयास; वीट; कठीणपणा; ठणका; क्रौर्य.

—गार (—ಗಾರ) (क) ना.—क्रूर मनुष्य; कसाई; हिंसक; खाटीक; कटक,
ककसु (ಕಕ್ಕಸು) (क) ना.—पायखाना; शेतखाना; संडास,
ककिसु (ಕಕ್ಕಿಸು) (क) धा.—ओकारी करवणें; बाहेर पाडणें; वांती करविणें; बाहेर हाकलणें; उलटी करविणें; वमन करविणें.
कक्कु (ಕಕ್ಕು) (क) धा.—वांती करणें; ओकणें;
(क) ना.—शस्त्राचें टोक; करवताचा दाता; असभ्यता; राकटपणा; हुंबपणा; बोलण्यांतील कठोरपणा.
कक्कुदरि (ಕಕ್ಕುದರಿ) (क) ना.—दतुरायुध; दाते असलेले शस्त्र; करवती तरवार.
कक्कुल (ಕಕ್ಕುಲ) (सं) ना.—बकुल वृक्ष.
कक्कुला (लि) ते (ಕಕ್ಕುಲಾ [ಲಿ]ತೆ) (क) ना.—'कक्कुलते' पहा.
कक्कुलतेगार (ಕಕ್ಕುಲತೆಗಾರ) (क) वि.—प्रेमळ; दयाळु; काकळूत करणारा.
कक्कोलि (क) (ಕಕ್ಕೋಲಿ [ಕ]) (सं) ना.—सुवासिक द्रव्य; कंकोळ; कापूरचिनी.
कक्ष (ಕಕ್ಷ) (सं) ना.—कंकोळ; छातीवरील पदर; कोना; खोली; दार; दलदल; विरोध; मनगट; नक्षत्र; राणीचें अंतःपूर; हत्तीला बांधण्याची चामड्याची दोरी; मिणी; पाप; जंगल; पक्ष; एक रोग; लपण्याची जागा; गुप्तस्थान; वेल; गवत.
कक्षप (ಕಕ್ಷಪ) (सं) ना.—कासव.
कक्षपट (ಕಕ್ಷಪಟ) (सं) ना.—काचा; कासोटा; लंगोट.
कक्षपाल (लिके) (ಕಕ್ಷಪಾಲ [ಲಿಕೆ]) (सं) ना.—बगलथैली; झोळी; हातथैली.
कक्षशाय (यु) (ಕಕ್ಷಶಾಯ [ಯು]) (सं) ना.—कुत्रा; श्वान; शूनक.
कक्षांतर (ಕಕ್ಷಾಂತರ) (सं) ना. मंत्रागार; खलबतखाना.
कक्षा, कक्षापट (ಕಕ್ಷಾ,ಕಕ್ಷಾಪಟ) (सं) ना.—चड्डी; लंगोटा; कासोट्याचें कापड.
कक्षावेक्षक (ಕಕ್ಷಾವೇಕ್ಷಕ) (सं) ना.—राणीवशावरील अधिकारी; कंचुकी; अंतःपुराचा कारभारी; राजोद्यानपालक; जार; खाजगी कारभारी; द्वारपाल; राजकवि; नट; खेळिया; नर्तक; रंगारी; भावना.
कक्षि (ಕಕ್ಷಿ) (सं) ना.—भांडण; तंटा; वाद; पक्ष; तट.
—गार (—ಗಾರ) (सं) ना.—तंटेखोर; वादीप्रतिवादी.
कक्षे (ಕಕ್ಷೆ) (सं) ना.—'कक्ष' पहा.
कक्षेसु (ಕಕ್ಷೇಸು) (सं) ना.—बाणविशेष; कवडीक नांवाचा बाण.
कक्ष्ये (क्ष्या) (ಕಕ್ಷ್ಯೆ [ಕ್ಷ್ಯಾ]) (सं) ना.—खोली; अंतःपूर; विभाग; उन्नति; प्रगति; जलाशय; हौद.

कग्ग (ಕಗ್ಗ) (क) ना.—नापीक जमीन; नीरस भाषण; गुळमुळित बोलणें; पीळ नसलेलें भाषण.
कग्गंटु (ಕಗ್ಗಂಟು) (क) ना.—सोडतां न येणारी गांठ; निर्गांठ; ब्रह्मगांठ; बैलगांठ; अनिवार्य बंधन.
कग्गत्तले (ಕಗ್ಗತ್ತಲೆ) (क) ना.—किर्र काळोख; घनदाट अंधार.
कग्गने (ಕಗ್ಗನೆ) (क) अ.—विशेषेंकरून; बहुतकरून; अधिकत्वें.
(क) ना.—काळोखी; काळेपणा.
कग्गल्लु (ಕಗ್ಗಲ್ಲು) (क) ना.—काळा पत्थर; कठीण दगड.
कग्गवि (ಕಗ್ಗವಿ) (क) ना.—काळोखी गुहा.
कग्गाडु (ಕಗ್ಗಾಡು) (क) ना. दाट जंगल; घोर बन; निबिड अरण्य.
कग्गायि (ಕಗ್ಗಾಯಿ) (क) ना.—कच्चें फळ; अपक्व फळ.
कग्गारु (ಕಗ್ಗಾರು) (क) ना.—अतिवृष्टि; नको होण्याइतका पाऊस; अमर्याद पर्जन्य.
कग्गाल (ಕಗ್ಗಾಲ) (क) ना.—दुष्काळ; अनावृष्टि; दुर्दिन; अवकाळ.
कग्गु (ಕಗ್ಗು) (क) ना.—प्रमाद; रसहीनता; असंस्कृतता; निःसत्त्व; कच्चें; बरड.
कग्गोले (ಕಗ್ಗೊಲೆ) (क) ना.—क्रूर हत्या; जाळें; फास; यमपाश; मृत्युपाश.
कंक (ಕಂಕ) (सं) ना.—घार; नारायण पक्षी; गिधाड; ब्राह्मण. वेषधारी युधिष्ठिर; कंकभट; यम; आम्रविशेष.
कंकशाय (ಕಂಕಶಾಯು) (सं) ना.—कुत्रा; शुनि; शुनक.
कंकट (टक) (ಕಂಕಟ [ಟಕ]) (सं) ना.—कवच; चर्म; पांघरूण; अंकुश.
कंकण (ಕಂಕಣ) (सं) ना.—बांगडी; कडें; काकण; अश्रुबिंदु.
—ग्रहण(—ಗ್ರಹಣ) (सं) ना.—कंकणाकार ग्रहण.
कंकणतोडु (ಕಂಕಣತೊಡು) (क) धा.—कंकण बांधणें; विडा उचलणें; प्रतिज्ञा करणें; शपथ घेणें.
कंकणबद्ध (ಕಂಕಣಬದ್ಧ) (सं) वि.—वचनबद्ध; प्रतिज्ञाबद्ध; कार्यप्रमुख.
कंकत (तिके) (ಕಂಕತ [ತಿಕೆ]) (सं) ना.—कंगवा; फणी; कंगई.
कंकनरि (ಕಂಕನರಿ) (क) ना.—लांडग्याप्रमाणें दिसणारा कंकजातीचा कोल्हा.
कंकपत्र (ಕಂಕಪತ್ರ) (सं) ना.—एक प्रकारचा बाण.
कंकमाले (ಕಂಕಮಾಲೆ) (सं) ना.—वाद्यविशेष.
कंकर (ಕಂಕರ) (क) ना.—'कग्गल्लु' पहा. वाळू; पातळ ताक.
कंकरि (ಕಂಕರಿ) (क) ना.—चाबूक; चव्राटा; छडी.
कंकरिके (ಕಂಕರಿಕೆ) } कंकणिका (ಕಂಕಣಿಕಾ) } (क) ना.—मनगटी; किंकिणी; मनगटावरील अलंकार; वागरपट्टा.

कंकरिगोल् (ಕಂಕರಿಗೊಲ್) (क) ना.–मोठा चिमटा; साणस; तासणी; मोठा चाबूक.
कंकशाय (ಕಂಕಶಾಯ) (सं) ना.–कुत्रा; श्वान; शुनि.
कंकळ (ಕಂಕಳ) (क) ना.–'कंकण' पहा. बांगडी; काकण; सलकडी; गोट; कडें.
कंकाल (ळ) (ಕಂಕಾಲ [ಳ]) (सं) ना.–अस्थिपंजर.
—धर (—ಧರ) (सं) ना.–अस्थि वाहणारा शिव.
कंकालिय (ಕಂಕಾಲಿಯ) (सं) वि.–देह.
कंकालमालि (ಕಂಕಾಲಮಾಲಿ) (सं) ना.–शिव; कंकाली.
कंकि (ಕಂಕಿ) (क) ना.–बुरखुंड; धान्य काढून घेतल्यानंतरचें कणीस; धाट; रोड स्त्री.
कंकुळ (ಕಂಕುಳ) (क) ना.–कावळा; काक; काख; बगल.
कंकेल (ल्लि) (ಕಂಕೇಲ್ಲ [ಲ್ಲಿ]) (सं) ना.–अशोकवृक्ष.
कंगने (ಕಂಗನೆ) (क) अ.–'कग्गने' पहा. अतिशयोक्तीनें.
कंगडे (ಕಂಗಡೆ) (क) ना.–काणा डोळा; तिरवा डोळा; अपांग.
कंगळ् (गाळ) (ಕಂಗಳ್ [ಗಾಳ]) (क) वि.–अंध; दृष्टिहीन.
कंगारु (ಕಂಗಾರು) (क) ना.–कुरुपता; असंतुष्टता; कांगारू.
कंगाल (ಕಂಗಾಲ) (अ. दे.) वि.–दरिद्री; गरीब; परदेशी; अनाथ; धनहीन.
कंगालु (ಕಂಗಾಲು) (अ. दे.) ना.–दारिद्र्य; गरिबी; भिक्षुकी.
कंगु (ಕಂಗು) (क) ना.–आश्चर्य; ढोंग; कोप; राग; सुपारी; सुवास; राळें; पोफळें; नाराजी; अतृप्ति.
—भागु (—ಭಗು) (क) धा.–नाराज होणें; रागावणें; त्रासणें; कोपणें.
कंगेडु (ಕಂಗೆಡು) (क) धा.–अंध होणें; डोळे दिपणें; दिशाभूल होणें; घाबरणें; भेदरणें.
कंगोळिसु (ಕಂಗೊಳಿಸು) (क) धा.–शोभिवंत होणें; प्रकाशणें; चांगलें दिसणें; चकाकणें; काजळ घालणें; मनोहर होणें.
कच (ಕಚ) (सं) ना.–केस; केशभार; बृहस्पतिपुत्र; शुक्राचार्य शिष्य; ढग; बांधणी; अलंकाराची बिरडी; फासा; फोडणीचा आवाज; हाक.
कचप (ಕಚಪ) (सं) ना.–दात; पान.
कचपक्ष (ಕಚಪಕ್ಷ) (सं) ना.–शोभिवंत केलेले केस; सावरलेले केस; दाट केस.
कचपु (ಕಚಪು) (सं) ना.–पानावर वाढलेलें अन्न; सार; सांबार; शेवटचा भात.
कचबंध (ಕಚಬಂಧ) (सं) ना.–वेणी; बुचडा; खोपा.
कचभर (ಕಚಭರ) (सं) ना.–'कचपक्ष' पहा.
कचमाल (ಕಚಮಾಲ) (सं) ना.–धुराचीं वलयें; गोल होत जाणारा धूर.
कचूर (ಕಚೂರ) (क) ना.–खजूर; खजूंर.
कचेरी (ಕಚೇರಿ) (अ. दे.) ना.–चावडी; कार्यालय; सार्वजनिक कार्याचें घर; ऑफिस.
कच्च (ಕಚ್ಚ) (सं) ना.–'कक्ष' पहा, लंगोट; कासोटा. काचा.
कच्चट (ಕಚ್ಚಟ) (अ. दे.) ना.–'कक्षापट' पहा. कौपीन; लंगोटा; लंगोटी; काष्टा.
कच्चड (ಕಚ್ಚಡ) (अ. दे.) ना.–कचरा; घाण.
कच्चडि (ಕಚ್ಚಡಿ) (क) ना.–चटणी; कढण; ठेचा.
कच्चने (ಕಚ್ಚನೆ) (क) अ–कच्कन; एकदम; झटकन.
कच्चर (ಕಚ್ಚರ) (सं) वि.–घाण; वाईट; दुष्ट; अविवेकी; कचरा; नाठाळ.
कच्चरि (ಕಚ್ಚರಿ) (क) ना.–भजी; ठेचा; पाकविशेष.
कच्चळि (ಕಚ್ಚಳಿ) (क) ना.–पवित्रक; सरी; बाकी.
कच्चा (ಕಚ್ಚಾ) (अ. दे.) ना.–अर्धाकच्चा; हिरवा; प्रमादी.
कच्चाट (ಕಚ್ಚಾಟ) (क) ना.–भांडण; कलह; चावाचावी; झगडा.
कच्चिरि (ಕಚ್ಚಿರಿ) (क) धा.–जोडणें; मांडी घालणें; वाळवणें; उन्हें देणें.
कच्चु (ಕಚ್ಚು) (क) धा.–दातीं धरणें; धुवून स्वच्छ करणें; चावणें; जोडणें; निर्देशणें.
(क) ना.–चावा; दंतव्रण; चावल्याची खूण; कच्च; धुवणाचें पाणी.
कच्चुगालि (ಕಚ್ಚುಗಾಲಿ) (क) ना.–दंतुर चाक.
कच्चे (ಕಚ್ಚೆ) (क) ना.–'कच्च' पहा; दुटांगी नेसण; गाई-म्हशींचें जननेंद्रिय; निरण.
कच्छप (ಕಚ್ಛಪ) (सं) ना.–कासव; कुबेराच्या नवसिद्धीपैकीं एक; मल्लविद्या.
कज्ज (ಕಜ್ಜ) (क) ना.–कार्य; काम; काज; कज्जा; उद्योग.
कज्जल (ळ) (ಕಜ್ಜಲ [ಳ] (सं) ना.–काजळ; अंजन; शाई.
कज्जाय (ಕಜ್ಜಾಯ) (क) ना.–भाकरी; रोटी; गोड खाद्य.
कज्जि (ಕಜ್ಜಿ) (क) ना.–खरूज; खाज; चर्मरोग.
कंचडि (ಕಂಚಡಿ) (क) ना.–'कासि' पहा. कुस्तीची चड्डी.
कंचरे (ಕಂಚರೆ) (क) ना.–'कासि' पहा.
कंचि (ಕಂಚಿ) (क) ना.–एक प्रकारच्या आंबट लिंबाचें झाड; कांची क्षेत्र.
कंचिग (ಕಂಚಿಗ) (क) ना.–दैत्य; राक्षस; दानव,
कंचिनि (ಕಂಚಿನಿ) (क) ना.–नर्तकी; वेश्या.
कंचु (ಕಂಚು) (क) ना.–कांसें; मिश्रधातु.
—गार (—ಗಾರ) (क) ना.–कासार.
कंचुक (ಕಂಚುಕ) (सं) ना.–चोळी; कवच; बंडी; कात; नागफणी.
कंचुकि (ಕಂಚುಕಿ) (सं) ना.–अंतःपुर सेवक; कवचधारी; नागसाप.

कंज (ಕಂಜ) (सं) ना.—कमळ.

कंजगर्भ (ಕಂಜಗರ್ಭ) (सं) ना.—पद्मनाभ; विष्णु; ब्रह्मदेव; कमलनाभी; कमलजन्म.

कंजगुण (ಕಂಜಗುಣ) (सं) ना.—कमलनाळ; कमळाचें देंठ.

कंजन (ಕಂಜನ) (सं) ना.—कामदेव; कांदा; कंदर्प; पक्षी.

कंजनाभ (ಕಂಜನಾಭ) (सं.) ना.—'कंजगर्भ' पहा.

कंजबाण (ಕಂಜಬಾಣ) (सं) ना.—मदन; मन्मथ.

कंजर (ಕಂಜರ) (सं) ना.—पोट; ब्रह्म; सूर्य; हत्ती; कंजार नामक भटकी जात.

कंजलोचन (ಕಂಜಲೋಚನ) (सं) ना.—कमलनेत्र; विष्णु.

कंजवैरी (ಕಂಜವೈರಿ) (सं) ना.—चंद्र; कमलशत्रु.

कंजसख (ಕಂಜಸಖ) (सं) ना.—कमलमित्र; सूर्य.

कंजसदने (सद्मे) (ಕಂಜಸದ [ಸದ್ಮ] (सं) ना.—कमलालया; लक्ष्मी; कमलांत घर करणारी लक्ष्मी.

कंजात (ಕಂಜಾತ) (सं) ना.—नीरज; पाण्यांत जन्मलेलें कमल; चंद्र; तारकासुर.

कंजाप्त (ಕಂಜಾಪ್ತ) (सं) ना.—सूर्य; भास्कर; रवि.

कंजारि (ಕಂಜಾರಿ) (सं) ना. चंद्र.

कंजासन (ಕಂಜಾಸನ) (सं) ना.—कमलासन; ब्रह्मदेव.

कंजोदर (ಕಂಜೋದರ) (सं) ना.—विष्णु.

कट् (ಕಟ್) (क) ना.—एक प्रकारचा आवाज; 'कापणें' या अर्थी 'कट्' असा देणारा आदेश.

कट (ಕಟ) (सं) ना.—चौकट; कड; बाजू; कोपरा, चटई; दोरी; गाल; गंडस्थळ; प्रेत; बाण; पद्धति; कर; फाळा; सारा; स्मशान; अति.

कटक (ಕಟಕ) (सं) ना.—सैन्य; समुद्र; राजधानी; अतिशयता; समूह; दात; दाढ; मीठ; क्षार; बाणाचें टोक; उष्णता; वेट; नितंब; ढुंगण; अभिनय प्रकार; कंकण.

कटकटे (ಕಟಕಟೆ) (क) ना.—कटांजन; कठडा; कटकट; त्रास. पीडा.

कटकरिसु (ಕಟಕರಿಸು) (क) धा.—मोडणें; फोडणें; कटकरणें.

कटकरोहिणि (ಕಟಕರೋಹಿಣಿ) (सं) ना.—तापावरील वनस्पति;

कटकि (ಕಟಕಿ) (सं) वेट; पर्वत.
(क) ना.—निंदा; स्तुति; व्याजस्तुति; व्यंग भाषण; रागाचें बोलणें; टोमणा; कानपिचक्या.

कटकु (ಕಟಕು) (क) ना.—'कटक' पहा; रत्नकुंडल; वाळवणी.

कटकोलु (ಕಟಕೋಲು) (अ. दे) ना.—पिकदाणी; थुंकण्याचें भांडें.

कटंकट (ಕಟಂಕಟ) (सं) ना.—अग्नि; सुवर्ण; विनायक; गणपति.

कटवायि (ಕಟವಾಯಿ) (क) ना.—जिवणीचा कोपरा.

कटाक्ष (ಕಟಾಕ್ಷ) (सं) ना.—काणा डोळा; दृश्य; डोळा; दया; ध्येय; उद्देश; दृष्टिक्षेप; आदर; शृंगारदृष्टि; सहानुभूति.

कटाक्षिसु (ಕಟಾಕ್ಷಿಸು) (क) धा.—दृष्टिक्षेप करणें; आदरणें; सहानुभूति दाखविणें.

कटाग्नि (ಕಟಾಗ್ನಿ) (सं) ना.—गवत; करड; अग्नि.

कटांजन (ಕಟಾಂಜನ) (सं) ना. लोखंडी अगर लाकडी कठडा; 'कटकटे' पहा.

कटार (ಕಟಾರ) (क) ना.—कढई; काहील; कटाह.

कटारि (ಕಟಾರಿ) (क) ना.—कट्यार.

कटांवु (ಕಟಾಂವು) (अ. दे) ना.—कातरण; कातरणी.

कटाह (ಕಟಾಹ) ಕಟಾಹ) (सं) ना.—'कटार' पहा. चपटें पात्र; वाडगा; अर्धगोल विहीर; बेट; टेकडी; फुटकें कौल.

कटि (ಕಟಿ) (सं) ना.—कमर; कंबर; नितंब.

—प्रमाण (—ಪ್ರಮಾಣ) (सं) अ.—कमरेपर्यंत.

कटिबंध (ಕಟಿಬಂಧ) (सं) ना.—कडदोरा; कमरपट्टा; उडयाण; भूप्रदेश; मेखला; कांची; उष्णशीत हे कटिबंध.

कटिल्लक (ಕಟಿಲ್ಲಕ) (सं) ना.—कारलें.

कटिसूत्र (ಕಟಿಸೂತ್ರ) (सं) ना.—'कटिबंध' पहा.

कटीर (ಕಟೀರ) (सं) ना.—'कटि' पहा.

कटु (ಕಟು) (सं) ना.—कडु; तिखट; अयोग्याकृति; निंदा; चांफा.

—वर (—ವರ) (सं) वि.—तीक्ष्ण; विपर्यी; तुरट; दुर्वासनी; जळजळीत; वेड्रक; मांड्रक.

कटुक (ಕಟುಕ) (क) वि.—दुष्ट; पाषाणहृदयी; खुनी; हत्यारि.
(सं) वि.—तिखट; तीक्ष्ण; असह्य; असंतुष्ट; कडु.

कटुकते (ಕಟುಕತೆ) (क) ना.—कठोरपणा; ओबडधोबडपणा; हुंबपणा; दुष्टपणा; कटुता.

कटुकु (ಕಟುಕು) (क) वि.—थोडें; लव; स्वल्प; पातळ; शेवटचें.

कटुर (ಕಟುರ) (सं) ना.—कठोर; क्रूर; तीक्ष्ण.

कटूक्ति (ಕಟೂಕ್ತಿ) (सं) ना.—कठोर भाषण; टोचून बोलणें; लागट बोलणें.

कटे (ಕಟೆ) (क) धा.—घुसळणें; मंथन करणें.

कटोर (ಕಟೋರ) (सं) ना.—मातीचें भांडें; ततराणी; तत्राणी; रांजण; डेरा; हरवी.

कट्ट कट्टकडे (ಕಟ್ಟ,ಕಟ್ಟಕಡೆ) (क) अ.—अंतीं; शेवटीं.

कट्टगे (ಕಟ್ಟಗೆ) (क) अ.—बुकणा होऊन; जहालपणें; जळजळीत रीतीनें.

कट्टचरि (ಕಟ್ಟಚ್ಚರಿ) (क) ना.—महदाश्चर्य; अपूर्वता; चमत्कार.

कट्टड (ಕಟ್ಟಡ) (क) ना.—इमारत; बांधलेला इमला.

कट्टडवि (ಕಟ್ಟಡವಿ) (क) ना.—घोर अरण्य; निबिड वन; दाट जंगल.

कट्टण (ಕಟ್ಟಣ) (क) ना.—इमारत.

कट्टणक (ಕಟ್ಟಣಕ) (क) ना. – अतिहास्य; सौंदर्य; प्राबल्य.
कट्टणि (ಕಟ್ಟಣಿ) (क) ना. – चिलीम; सुंदरी.
कट्टप्पणे (ಕಟ್ಟಪ್ಪಣೆ) (क) ना. – कडक हुकूम; सुग्रीवाज्ञा; अटळ हुकूम; अभिवचन.
कट्टय्सु (ಕಟ್ಟಯ್ಸು) (क) धा. – आलिंगणें; मिठी मारणें; गळामिठी घालणें.
कट्टरण्य (ಕಟ್ಟರಣ್ಯ) (क) ना. – 'कट्टडवि' पहा.
कट्टरिके (ಕಟ್ಟರಿಕೆ) (क) ना. – कीर्ति; प्रसिद्धि; प्रख्याति; नांवलौकिक.
कट्टल् (लु) (ಕಟ್ಟಲ್) [ಲು] (क) ना. – बद्धस्थिति; वेढा; घेरा.
कट्टवाळि (ಕಟ್ಟವಾಳಿ) (क) ना. – दुष्ट स्त्री; मारकी गाय.
कट्टळवि (ಕಟ್ಟಳವಿ) (क) ना. – प्रबळ शक्ति; तुमुल युद्ध.
कट्टळे (ळे) (ಕಟ್ಟಳೆ) [ಳೆ] (क) ना. – मोठी लाट; सोनेचांदी तोलण्याचें वजन; दगड; नियम; क्रम; पद्धति; मठ्ठा; लस्सी; गोड ताक; अटळ हुकूम.
कट्टाज्ञे (ಕಟ್ಟಾಜ್ಞೆ) (क) ना. – 'कट्टप्पणे' पहा.
कट्टाडिसु (ಕಟ್ಟಾಡಿಸು) (क) धा. – खांद्यावर घेऊन खेळवणें; गोंजारून खेळवणें.
कट्टाणि (ಕಟ್ಟಾಣಿ) (क) ना. – अमूल्य वस्तु; रत्नहार; मोतीपेंडा.
कट्टाणे (ಕಟ್ಟಾಣೆ) (क) ना. – 'कट्टप्पणें' पहा. अभिवचन.
कट्टाय (ಕಟ್ಟಾಯ) (क) ना. – दृढ सामर्थ्य; कठिण नियम. महाप्रतिज्ञा; स्थैर्य; निष्कर्ष; निर्णय; मार्मिक साहस.
कट्टासरू (ಕಟ್ಟಾಸರು) (क) ना. – दमछाट; अत्यायास; शीण; थकवा; तहान; पवित्र आश्रय.
कट्टासुर (ಕಟ್ಟಾಸುರ) (क) ना. – अतिक्रौर्य; अमर्याद क्रोध.
कट्टाळ् (ळु) (ಕಟ್ಟಾಳ್ [ಳು]) (क) ना. वि. – धैर्यशाली; बलिष्ठ; शूर; समर्थ सैन्य; सैनिक.
—तन (—ತನ) (क) ना. – अतिबल; सामर्थ्य; प्राबल्य; प्रस्थ.
कट्टिदिर् (रू) (ಕಟ್ಟಿದಿರ್ [ರು]) (क) अ. – अगदीं तोंडासमोर.
कट्टिरूवे (ಕಟ್ಟಿರುವೆ) (क) ना. – काडमुंगी; मुंगळा; चावणारी मुंगी; काळी मोठी मुंगी.
कट्टु (ಕಟ್ಟು) (क) धा. – बांधणें; आवळून गुंडाळणें; उत्पन्न करणें; रचणें; जुंपणें; शपथ घेणें; न येईलसें करणें.
(क) ना. – नियम; विलंब; किनारा; शेवट; बांध; रूप; रीति; आकार; बंधन; पेज; कट; पेंडी; भारा.
कट्टुक (ಕಟ್ಟುಕ) (क) ना. – बंधारा; बांधणारा; खोटेपणा; लबाडी; असत्य.
कट्टुकडि (ಕಟ್ಟುಕಡಿ) (क) धा. – नियम मोडणें; उल्लंघणें; व्याकुळणें; प्रतिज्ञा भंगणें; व्रत मोडणें.
कट्टुकते (ಕಟ್ಟುಕತೆ) (क) ना. – कल्पित कथा; माकडकथा; दंतकथा; आख्यायिका; किंवदंती.
कट्टुकोडुगे (ಕಟ್ಟುಕೊಡುಗೆ) (क) ना. – इनाम जमीन; जुडी जमीन.
कट्टुग्र (ಕಟ್ಟುಗ್ರ) (क) वि. – अतिभयंकर; वज्रकठिण; अतिटणक.
कट्टुंजुरिगे (ಕಟ್ಟುಂಜುರಿಗೆ) (क) ना. – कमरेला बांधण्याची तरवार.
कट्टुत्तर (ಕಟ್ಟುತ್ತರ) (क) ना. – 'कट्टप्पणें' पहा.
कट्टुद्द (ಕಟ್ಟುದ್ದ) (क) वि. – अतिदीर्घ; फार लांब; सन्नत; लांबच लांब.
कट्टुपट्टि (ಕಟ್ಟುಪಟ್ಟಿ) (क) ना. – जखमेवरील पट्टी; मलमपट्टी; बँडेज; जखम बांधणें.
कट्टुपाडु (ಕಟ್ಟುಪಾಡು [ಪಾಟು]) (क) ना. – नेमनियम; व्रतवैकल्य; मर्यादा.
कट्टुपास (ಕಟ್ಟುಪಾಸ) (क) ना. – निर्जळ उपवास; निराहार; उपोषण; कडकडीत उपास.
कट्टुबीळु (ಕಟ್ಟುಬೀಳು) (क) धा. – आधीन होणें; बांधून घेणें; मान देणें; ऋणी राहणें; उपकारबद्ध होणें.
कट्टुब्बस (ಕಟ್ಟುಬ್ಬಸ) (क) ना. – उर्ध्वश्वास; धाप; श्वासरोग; दमा; घूर.
कट्टुब्बेग (ಕಟ್ಟುಬ್ಬೇಗ) (क) ना. – अत्यातुरता; उत्कंठा; कटु उद्योग; अव्यापारेषु व्यापार.
कट्टुलडु (ಕಟ್ಟುಲಡು) (क) ना. – ओरड; गोंगाट; गलबला; गोंधळ; कालवा; मोठा आवाज.
कट्टुवडे (ಕಟ್ಟುವಡೆ) (क) धा. – बंधनांत सांपडणें; इंद्रियनिग्रह करणें; मनोनिग्रह करणें.
कट्टुवास (ಕಟ್ಟುವಾಸ) (क) ना. – बासन; पांघरूण; आवरण.
कट्टुशब्द (ಕಟ್ಟುಶಬ್ದ) (क) ना. – सांकेतिक भाषा; खुणेची बोली; गुप्तभाषा; परवल; परवलीची भाषा.
कट्टुह (ಕಟ್ಟುಹ) (क) ना. – बंधन; बांधणूक; नियम.
कट्टूळिग (ಕಟ್ಟೂಳಿಗ) (क) ना. – कठीण सेवा; न सोडतां येणारें काम; टाळतां न येण्याजोगें काम.
कट्टे (ಕಟ್ಟೆ) (क) ना. – कट्टा; सोपा; ओसरी; तलाव; गाठोडें; 'अणेकट्टु' पहा.
कट्टेसक (ಕಟ್ಟೆಸಕ) (क) ना. – महत्त्वाचें काम; कल्याण; सोंग; विलास; डौल; चैन; आडंबर.
कट्टेसुगे (ಕಟ್ಟೆಸುಗೆ) (क) ना – शरवृष्टि; बाणांचा पाऊस; बाणांचा प्रबळ प्रयोग.
कट्टेकांत (ಕಟ್ಟೇಕಾಂತ) (क) ना. – अतिरहस्य; मेतकूट; इंगित; गौप्य; नीरव एकांत.
कट्टेळगे (ಕಟ್ಟೇಳ್ಗೆ) (क) ना. – अमर्याद प्रगती; पराकोटीची प्रगती.

कट्टोडे (ಕಟ್ಟೋಡೆ) (क) धा. – शब्दाबाहेर जाणें; नियम उलंघणें; सभा उधळणें; पक्ष तोडणें; फूटपाडणें; गट मोडणें.

कट्टोरलिके (ಕಟ್ಟೊರಲಿಕೆ) (क) ना. – असह्य ठणका; अति ओरडणें.

कट्टोल्मे (ಕಟ್ಟೊಲ್ಮೆ) (क) ना. – अतिप्रेम; ममता; असीम माया; अलोट प्रीति.

कट्ले (ಕಟ್ಲೆ) (क) ना. – 'कट्टळे' पहा.

कठ (ಕಠ) (सं) ना. – वैशंपायनशिष्य कठमुनि; कठोपनिषद् यजुर्वेदशाखा.

कठारि (ಕಠಾರಿ) (क) ना. – कट्यार; तरवार; बरची.

कठिंजर (ಕಠಿಂಜರ) (सं) ना. – 'काम कस्तुरि' पहा. परिमळ द्रव्य; कचोरा.

कठिन (ಕಠಿನ) (सं) वि. – घट्ट; अडचणीचा; न सुटणारा; घन.

--हृदय (—ಹೃದಯ) (सं) ना. – निर्दय.

कठिनि (ಕಠಿನಿ) (सं) ना. – करांगुलि; सीमाचिन्ह; खडू.

कठोर (ಕಠೋರ) (सं) वि. – निष्ठुर; क्रूर; निर्दय; कठिण; पुरा; भरपूर.

कड (ಕಡ) (सं) वि. – मूक; मूर्ख; अज्ञानी; असंस्कृत; वरट. (क) ना. – ओळ; कर्तव्य; जागृति.

कडकल् (ಕಡಕಲ್) (क) ना. किल्ल्याची चोरवाट; दाणागोटा; कडधान्य.

कडग (ಕಡಗ) (क) ना – 'कटक' पहा.

कडगार (ಕಡಗಾರ) (क) ना – ऋणको; कर्जदार.

कड (डं) गु (ಕಡ [ಡಂ] ಗು) (क) धा. – उत्साहित होणें; उमाळा येणें; भरुन येणें; भावनावश होणें.
(क) ना. – लहान खड्डा; कालवा; पाट; इच्छा; आकांक्षा.

कड (डे) गोल् (ಕಡ [ಡೆ]ಗೋಲ್) (क) ना. – रवी; मंथा; घुसळकाठी; अरणि.

कडंगर (कर) (ಕಡಂಗರ [ಕರ]) (क) ना. – डाळीचा साठा; भुस्सा; होट्ट; वाळका चारा; चारा खाणारे जनावर.

कडंगारत (ಕಡಂಗಾರ್ತ) (क) ना. – खास सेवक; खास कामगार.

कडंगु (ಕಡಂಗು) (क) धा. – 'कडगु' पहा. त्वरा करणें; आतुरता दाखवणें; कळकळ दाखवणें; प्रयत्न करणें.

कडज (ಕಡಜ) (क) ना. – गांधीलमाशी; कणगी; धान्यसंग्रह; गंधोली.

कडजीरिगे (ಕಡಜೀರಿಗೆ) (क) ना. – 'कडज' पहा.

कडत (ಕಡತ) (क) ना. – धाव; चावा; तुकडेतोड; कपड्यावर लिहिलेलें पुस्तक; पासोडी.

कडदु (ಕಡದು) (क) ना. एकदम उतार; वरटपणा; कठोरपणा; घट्टपणा.

कडदाळु (ಕಡದಾಳು) (क) ना. – बलिष्ठ; दणकट; दांडगेश्वर; पोलादी मनुष्य; दांडगोबा; दणकट नोकर.

कडदुगार (ಕಡದುಗಾರ) (क) वि. – धैर्यशाली; छातीवान; बलिष्ठ.

कडदुक्ष (ಕಡದುಕ್ಷ) (क) ना. – 'कडज' पहा.

कडंदुरु (रुते) (ಕಡಂದುರು [ರುತೆ]) (क) ना. – 'कडजीरिगे' पहा.

कडब (बे) (ಕಡಬ [ಬೆ]) (क) ना. – एक जातीचा हरिण, काळवीट,

कडबु (डुंबु)(ಕಡಬು [ಡುಂಬು) (क) ना. – कडबू; कानोला; पुराणाची करंजी.

कडमे (डिमे) (ಕಡಮೆ [ಡಿಮೆ]) (क) वि. – थोडें; अल्प; एवढेसें; इवलें.

कडंपरीथ (ಕಡಂಪರೀಥು) (क) ना. – धान्याहारी मृग.

कडंवळ (ಕಡಂಬಳ) (क) ना. – काकणासारखीं वलयें असलेला साप.

कडय (ಕಡಯ) (क) ना. – कडें; वलय; 'कटक' पहा.

कडल् (लु) (ಕಡಲ್) [ಲು] (क) ना. – समुद्र; गाडीचा धक्का टाळण्यासाठीं रोवलेला वळणावरील दगड; प्रवाहात वर आलेला दगड; खडप; उघडा पडलेला खडक.

कडलणुग (ಕಡಲಣುಗ) (क) ना. – सागरोद्भव चंद्र.

कडलणुगि (ಕಡಲಣುಗಿ) (क) ना. – सागरसंभवा; लक्ष्मी.

कडलाण्म (ಕಡಲಾಣ್ಮ) (क) ना. – समुद्रदेवता; वरुण.

कडलिडु (ಕಡಲಿಡು) (क) धा. – प्रयत्न करणे; दमछाट करणें; श्रम करणें; प्रवाहाबरोबर जाणें.

कडलुरि (ಕಡಲುರಿ) (क) ना. – वडवाग्नि; और्वाग्नि.

कडलिगिच्चु (ಕಡಲ್ಗಿಚ್ಚು) (क) ना. – 'कडलुरि' पहा.

कडव (ಕಡವ) (क) ना. – कदंब; ताल; काळवीट; हरीण; एक वनस्पति; अडुळसा.

कडवर (ಕಡವರ) (क) ना. – वासना; निधि; सोनें; आर्तध्वनि; चिन्ह; द्रव्य; किंचाळी.

कडवस (ಕಡವಸ) (क) ना. – त्वचा; चर्म; कृष्णाजिन; मृगाजिन; व्याघ्रांबर.

कडवळ् [ळ] (ಕಡವಳ್ [ಳ]) (क) ना. – देव; देवता.

कडवाल (ಕಡವಾಲ) (क) ना. – 'कडव' पहा. कदंब; ताल.

कडवु (ಕಡವು) (क) ना. – उतार; प्रवाहापलीकडे जाण्याचा मार्ग.

कडवे (ಕಡವೆ) (क) ना. – 'कडव' पहा.

कडसिगे (ಕಡಸಿಗೆ) (क) ना. – वृक्षविशेष.

कडसु (ಕಡಸು) (क) ना. – पुष्टवंत गाय, म्हैस; पहिल्या विताची गाय, म्हैस.

कडह (ಕಡಹ) (क) ना. – मंथन; घुसळण.
(सं) ना. – फुलझाड.

कडाणि (ಕಡಾಣಿ) (क) ना.–कुणी; गाडीचें चाक निसटूं नये म्हणून कण्यांत घातलेली खीळ.

कडाय (ಕಡಾಯು) (क) ना.–कढई; काहील. 'कटाह' पहा.

काडायिसु (ಕಡಾಯಿಸು) (क) धा.–'कट्' असा आवाज करणें; चाबकानें मारणें; मोठा आवाज करणें; वावटळीप्रमाणें वाहणें; तोंडीं येईल तशी शिवीगाळ करणें; घर बांधणें; खिळ्याप्रमाणें जाम ठोकणें.

कडार (ಕಡಾರ) (सं) वि.–माजलेला; मस्त; अविवेकी. (सं) ना.–अरुणवर्ण; तांबूस रंग; सेवक.

कडारि (ಕಡಾರಿ) (क) ना.–यज्ञदीक्षित; होता; यज्ञ करणारा; मेंढा; एडका; टकरीचा मेंढा.

कडाविगे (वुगे) (ಕಡಾವಿಗೆ [ವುಗೆ]) (क) ना.–पादुका; खडाव; लाकडी पादत्राण.

कडावु (ಕಡಾವು) (क) ना.–खडाव; पादुका.

कडि (डिल्) (ಕಡಿ [ಡಿಲ್]) (क) धा.–दात खाणें; खड्डा काढणें; उपटणें; माखणें; गुळगुळीत करणें; अंगावरून हात फिरवणें; चावणें; कातरणें; तुकडा पाडणें; कुरतडणें. (क) ना.–फाकी; तुकडा; लड; भाग.

कडिक (ग) (ಕಡಿಕ [ಗ]) (क) वि.–चावरा; चावणारा; कुरतडणारा.

कडिकु (ಕಡಿಕು) (क) ना.–तुकडा; भाग; ओंडका.

कडिकंड (ಕಡಿಕಂಡ) (क) वि.–कुटलेलें; चुरचूर झालेलें.

कडिके (ಕಡಿಕೆ) (क) ना.–धान्य; धान्यसंग्रह 'कडज' पहा.

कडिगे (ಕಡಿಗೆ) (क) ना.–'कुजे' पहा.

कडित (ಕಡಿತ) (क) ना.–ठोसा; तडाखा; 'कडत' पहा.

—कार (—ಕಾರ) (क) ना.–मारणारा; मारका.

कडितले (ಕಡಿತಲೆ) (क) ना.–खड्ग; चावडी; ढाल; हलगी; डफ; साहस.

कडिदु (ಕಡಿದು) (क) वि.–एकदम उतार; कडा असलेलें; 'कडदु' पहा. घट्ट; तीक्ष्ण; शक्तिमान; क्रूर; दाट; निबिड.

कडिपु (डुपु) (ಕಡಿಪು [ಡುಪು]) (क) ना.–वेग; गर्व; दर्प; बळ; सामर्थ्य; पराक्रम; साहस; आशा.

कडिमे (डुमे) (ಕಡಿಮೆ [ಡುಮೆ]) (क) ना.–'कडमे' पहा.

कडिय (ಕಡಿಯ) (क) वि.–घट्ट; बलिष्ठ; न तुटण्यासारखें.

कडियण (याण) (ಕಡಿಯಣ [ಯಾಣ]) (क) ना.–लगाम.

कडियाल (ಡಿಯಾಲ) (क) ना.–शंखिणी; काटेरी लगाम; चोरपुष्प; खोगीर; जीन; थडी.

कडिल् (ಕಡಿಲ್) (क) अ.–धसमुसळेपणानें; जोरावरीनें; खटकन.

कडिवण (वाण) (ಕಡಿವಣ [ವಾಣ]) (क) ना.–'कडियण' पहा.

कडु (ಕಡು) (क) वि.–कटु; पुष्कळ; अधिक; स्थिर; बलिष्ठ; दुष्ट; उंच; कडवट; कर्कश; कठिण; चपल; आवेशपूर्ण; उद्देशपूर्वक; एकाच ठिकाणीं जाणारे मार्ग.

कडुकंगेडु (ಕಡುಕಂಗೆಡು) (क) धा.–दिशाभूल होणें; भ्रमणें; भिणें.

कडुकय् (केय्) (ಕಡುಕಯ್ [ಕೆಯ್]) (क) धा.–गडबड करणें; वेग वाढविणें; शीघ्र करणें; समर्थ होणें.

कडुकरुणि (ಕಡುಕರುಣಿ) (क) ना.–अतिदयाशीलत्व; कृपाळुपणा.

कटुकार्पण्य (ಕಡುಕಾರ್ಪಣ್ಯ) (क) ना.–फारकंजुषपणा; कवडीचुंबकता; अतिलोभ; अतिदारिद्र्य.

कडुकापु (ಕಡುಕಾಪು) (क) ना.–जागता पहारा; खडा पहारा.

कडुकावलु (ಕಡುಕಾವಲು) (क) ना.–जागरूक संरक्षण.

कडुकावु (ಕಡುಕಾವು) (क) ना.–अत्युष्णता; कडक पहारा; शेक.

कडुकु (ಕಡುಕು) (क) ना.–भाग; तुकडा; शव; प्रेत; कबंध; मुंड; धड; बुंधा; कर्णकुंडल; 'कटक' पहा.

कडुकूरद (ಕಡುಕೂರದ) (क) वि.–विशेष आसक्ति नसलेला; अधिक पराक्रमी नसलेला.

कडुकोप (ಕಡುಕೋಪ) (क) ना.–अतिक्रोध; अत्युग्रता; अतिराग; शीघ्र कोप.

कडुग (ಕಡುಗ) (क) ना.–खड्ग; तलवार.

कडुगक्कस (ಕಡುಗಕ್ಕಸ) (क) ना.–कटुकर्कशता; अतिक्रौर्य; अति ओबडधोबडपणा; असंस्कारिता.

कडुगज्ज (ಕಡುಗಜ್ಜ) (क) ना.–महान कार्य.

कडुगडिग (ಕಡುಗಡಿಗ) (क) वि.–क्रूर; हिंस्र; खुनी; हिंसक.

कडुगंटु (ಕಡುಗಂಟು) (क) ना.–सोडतां न येणारी गाठ; पक्की गांठ; निरगांठ.

कडुगत्तले (ಕಡುಗತ್ತಲೆ) (क) ना.–दाट अंधार; अमावास्येचा अंधार.

कडुगंदि (ಕಡುಗಂದಿ) (क) ना.–वत्सला; वासरावर प्रेम करणारी गाय.

कडुगंपु (ಕಡುಗಂಪು) (क) ना.–अति सुगंध; परिमळ; सुवास; दर्प.

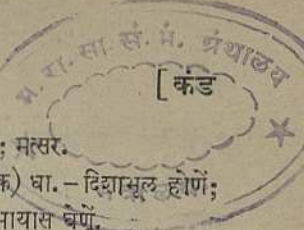
कडुगर्पु (ಕಡುಗರ್ಪು) (क) ना.–काळाकुट्ट. अंधार; अधःकार; काळोख.

कडुगलि (ಕಡಗಲಿ) (क) ना.–अतिशूर; महावीर; सुधीर.

कडुगळतले (ಕಡುಗಳ್ತಲೆ) (क) ना.–दाट काळोख; अमावास्येची मध्यरात्र.

कडुगायि (ಕಡುಗಾಯಿ) (क) धा.–अति कोपणें; तापणें; संतापणें; अति रागावणें; रागानें पेटणें.

कडुगाय्पु (ಕಡುಗಾಯ್ಪು) (क) ना. – अतिकोप; संताप; अत्युष्णता.
कडुगासि (ಕಡುಗಾಸಿ) (क) ना. – अतिश्रम; अत्यायास.
कडुगु (ಕಡುಗು) (क) धा. – उकळणें; तापणें; रागाला येणें; निर्दय होणें; खंबीर होणें.
(क) ना. – उत्साह; हुरूप; पराक्रम; साहस; आवेश; गर्व; इच्छा.
कडुगेडुग (ಕಡುಗೇಡುಗ) (क) वि. – अकल्याण झालेला; पराजीत पावलेला.
कडुतवक (ಕಡುತವಕ) (सं) ना. – 'कडुदवक' पहा.
कडुद्वक (ಕಡುದವಕ) (क) ना. – घाई; त्वरा; गडबड.
कडुपु (ಕಡುಪು) (क) ना. – शौर्य; मस्ती; उत्साह; दर्प; काळाभोर रंग.
कडुबेसगे (ಕಡುಬೇಸಗೆ) (क) ना. – अति उष्णता; वढतपणा.
कडुमे (ಕಡುಮೆ) (क) ना. – 'कडिमे' पहा.
कडुविल्ल (ಕಡುವಿಲ್ಲ) (क) वि. – तीक्ष्ण बाणधारी; धनुर्विद्यानिष्णात.
कडुसोंदि (ಕಡುಸೊಂದಿ) (क) वि. – शीलभ्रष्ट; दुराचारी; दुर्वर्तनी.
कडुहु (ಕಡುಹು) (क) ना. – 'कडिय' पहा.
कडुहुकार (ಕಡುಹುಕಾರ) (क) वि. – बलिष्ठ; पराक्रमी.
कडे (ಕಡೆ) (क) धा. – मोडणें; तुकडा पाडणें; गमावणें; अडकणें; घुसळणें; उलंघणें; पडणें; बुडणें; पार होणें.
(क) ना. – अंत्य; शेवट; मरण; टोक; पक्ष; दिशा; मर्यादा; कड; बाजू.
कडेगण् (ण्णु) (ಕಡೆಗಣ್ [ಣ್ಣು]) (क) ना. – कटाक्ष; डोळ्याचा कोपरा; अपांग.
कडेगणिसु (ಕಡೆಗಣಿಸು) (क) धा. – तिरस्कार करणें; अवाच्य बोलणें; दुर्लक्षिणें; निराकरण करणें; तुच्छतेनें पाहणें; संपविणें.
कडेगण्चु (ಕಡೆಗಣ್ಚು) (क) धा. – 'कडेगणिसु' पहा.
कडेगंदि (ಕಡೆಗಂದಿ) (क) ना. – शेवटचें वीत झालेली गाय; अत्यवत्स गाय; दूध आटत चाललेले जनावर; दूध बंद होणारें जनावर.
कडेगाल (ಕಡೆಗಾಲ) (क) ना. – मरणकाल; शेवटचा क्षण; प्रलयकाल.
कडेगोलु (ಕಡೆಗೋಲು) (क) ना. – रवी; मंथनदंड; मंथा; घुसळकांठी; घुसळ दांडी.
कडेचलु (ಕಡೆಚಲು) (क) ना. – तोडण्याचें साधन.
कडेचु (ಕಡೆಚು) (क) धा. – तिरस्कारणें; 'कडेगणिसु' पहा. वाकड्या डोळ्यानीं पहाणें.
कडेप (ह) (ಕಡೆಪ [ಹ]) (क) ना. – घुसळण; मंथन.
कडेय (ಕಡೆಯ) (क) ना. – काकण; कडें.
(क) वि. – शेवटचें; अखेरचें.
कडेवगल् (लु) (ಕಡೆವಗಲ್ [ಲು]) (क) ना. – संध्याकाळ; सायंकाळ; तिसरा प्रहर; सूर्यास्तापूर्वीचा प्रहर.
कडेवडु (ಕಡೆವಡು) (क) धा. – संपवणें; शेवट होणें; हातावेगळें होणें.
कडेसिल्कु (ಕಡೆಸಿಲ್ಕು) (क) धा. – मागें राहणें; रेंगाळणें; मागें हटणें; विलंब होणें.
कडेहाय् (यु) (ಕಡೆಹಾಯ್ [ಯು]) (क) धा. – पार होणें; निसटणें; उत्तीर्ण होणें; संकटांतून मुक्त होणें; दुसरें टोंक गांठणें.
कडेहोल्लु (ಕಡೆಹೊಲ್ಲು) (क) धा. – पार होणें; निसटणें; उत्तीर्ण होणें; 'कडेहाय्' पहा.
कड्ड (ಕಡ್ಡ) (क) ना. – दड्ड; गावडा; ग्रामीण; मूढ; धैर्य; मात्सर्य; वैर; हत्ती पकडण्याचा खड्डा; वाळलेले गवत.
कड्डण (णिगे) (ಕಡ್ಡಣ [ಣಿಗೆ]) (क) ना. – वेणी; बुचडा; बांधलेले केस.
कड्डवार (ಕಡ್ಡವಾರ) (क) ना. – गदायुद्ध.
कड्डाय (ಕಡ್ಡಾಯ) (क) ना. – सामर्थ्य; जबरदस्ती; निर्बंध; अवश्य कर्तव्य; पिळणूक.
—गार (—ಗಾರ) (क) ना. – दुसऱ्याच्या हक्कावर गदा आणणारा.
कड्डि (ಕಡ್ಡಿ) (क) ना. – बारीक चिवा; लहान काठी; दुष्ट स्त्री.
कड्डे (ಕಡ್ಡೆ) (क) ना. – धीराची स्त्री; अव्यवस्थित स्त्री.
कण् (ण्णु) (ಕಣ್ [ಣ್ಣು]) (क) ना. – नेत्र; डोळा; मोरपिसावरील डोळा; नखाखालील पोकळी; सुईचें नेडें; भोंक; छिद्र; दृष्टि.
कण्पापे (ಕಣ್ಪಾಪೆ) (क) ना. – 'कण्बापे' पहा.
कण (ಕಣ) (सं) ना. – धान्यकण; ठिणगी; तुकडा; चूर; बिंदु.
(क) ना. – अंगण; खण; खेळ; तळवे; मळणीची जागा; युद्धरंग; आखाडा; हौदा; खोली; बाण; क्षण; निमिष.
कणक (ಕಣಕ) (क) ना. – कणीक.
कण (ण्) कप्पडि (ಕಣ [ಣ್] ಕಪ್ಪಡಿ) (क) ना. – वाघुळ; धुबडाच्या जातीचा पक्षी; किलबिला.
कणकालु (ಕಣಕಾಲು) (क) ना. – पिंढरी; जंघा; मांडी.
कणगिल (लु) (ಕಣಗಿಲ [ಲು]) (क) ना. – सुवासिक फुलझाड; कण्हेर.
कणज (ಕಣಜ) (क) ना. – 'कडज' पहा.
कणय (ಕಣಯ) (सं) ना. – आयुधविशेष; बरची; लोहस्तंभ; जंबाशस्त्र.
कणब (ಕಣಬ) (क) ना. – पांढऱ्या खुराचा घोडा.

कणभक्षक (ಕಣಭಕ್ಷಕ) (सं) ना. – कणादमुनि; जलाशय; हौद; खोल जलकुंड.

कणय (ಕಣಯ) (क) ना. – वापरल्या कपड्याचें गांठोडें; 'कणप' पहा.

कणसु (ಕಣಸು) (क) ना. – शोभा; मनोहर दृश्य; सौंदर्यदर्शनानें देहभान हरपणें.

कणा (काणा) (ಕಣಾ [ಕಾಣಾ]) (क) अ. – पाहिलें काय? नव्हे काय?

कणाद (ಕಣಾದ) (सं) ना. – परमाणुवादाचा जनक; कणादऋषि वैशेषिक दर्शनकार.

कणि (ಕಣಿ) (क) ना. – खाण; खनि; भविष्यकथन; शकुन; उत्पत्तिस्थान; गांठोडें; पेंडी; चर्मवाद्य; दगडी चीप.

कणिका (के) (ಕಣಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना. – धान्य काढल्यानंतरचे कणीस; बुरखुंडा; तुकडा; चूर; ठिणगी; अणु; बिंदु.

कणिकाल् (ಕಣಿಕಾಲ್) (क) ना. – पिंढरी; गुढग्यापासून खालचा पाय.

कणिकु (ಕಣಿಕು) (क) ना. – 'कणिका' पहा.

कणिगाति (र्ति) (ಕಣಿಗಾತಿ [ರ್ತಿ]) (क) ना. – शकुनसांगणारी; कोरवंजी; भविष्यवादिनी.

कणितले (ಕಣಿತಲೆ) (क) ना. – गंडस्थल; गालाचा वरचा भाग.

कणिमे (बे) (ಕಣಿಮೆ) [ಬೆ] (क) ना. – दरी; बेटांतील पायवाट; पांद; पाण्यांतील पायउतार.

कणिले (ळिले) (ಕಣಿಲೆ) [ಳಿಲೆ] (क) ना. – कोवळा बांबूचा कोंब; रोप.

कणिश (ಕಣಿಶ) (क) ना. – भाताची लोंब; लोंगर; धान्यकणीस.

कणे (ಕಣೆ) (क) ना. – बाण; शर; काठी; 'कणय' पहा.

कणेगरे (ಕಣೆಗರೆ) (क) धा. – बाणाचा पाऊस पाडणें; बाणावर बाण सोडणें; खळ न पडता बाण टाकणें.

कणेय (ಕಣೆಯ) (क) ना. – कहाणी; कथा; आरंभ; मळणी; संघर्ष; तंटा; भांडण.

कण्कट्टु (ಕಣ್ಕಟ್ಟು) (क) धा. – हात चलाखी करणें; फसविणें; नकळत काम साधणें.

(क) ना. – इंद्रजाल; कपट; जादू; मायाविद्या.

कण्गडे (ಕಣ್ಗಡೆ) (क) ना. – कटाक्ष; 'कडेगण्णु' पहा.

कण्गदिरु (ಕಣ್ಗದಿರು) (क) ना. – डोळयांतील तेज; नेत्रशोभा; नेत्रसौंदर्य; डोळ्याचें पाणी.

कण्गावुद (ಕಣ್ಗಾವುದ) (क) ना. – निरीक्षण; प्रतीक्षा; पहाणी.

कण्गिचु (ಕಣ್ಗಿಚ್ಚು) (क) ना. – दुखरे डोळे; खुपणी; डोळ्यांची खूण; मत्सर.

कण्गिसुर् (ಕಣ್ಗಿಸುರ್) (क) ना. – पोट दुखी; पोटांत गोळा येणें; पंक्ति भेद; डोळेदुखी; दृष्टिदोष; मत्सर.

कण्गिडु (डु) (ಕಣ್ಗಿಡು, ಕಂಗಿಡು) (क) धा. – दिशाभूल होणें; कळेनासे होणें; श्रमणें; कष्ट करणें; आयास घेणें.

कण्गोने (ಕಣ್ಗೊನೆ) (क) ना. – कटाक्ष; 'कडेगण्णु' पहा.

कण्चु (ಕಣ್ಚು) (क) धा. – दाखवणें; पाहणें.

कण्जर्वु (ಕಣ್ಜರ್ವು) (क) ना. – अहंकारदृष्टि; डोळे वटारणें; डोळ्यांतील गर्व.

कंट (ಕಂಟ) (क) ना. – ताडपत्रावर लिहिण्याची लोखंडी लेखणी; दाभण; कंठ; गळा; भांड्यावरील खूण; मान; ध्वनि.

कंटक (ಕಂಟಕ) (सं) ना. – काटा; बाधा; पीडा; विघ्न; अडचण; पेच; हिंसा; युद्ध; जन्म; कुंडलीतील अशुभस्थान.

कंटक द्रुम (ಕಂಟಕದ್ರುಮ) (क) ना. – काटेरी झाड; बाभळ; बरूचें झाड;

कंटकभक्षक (ಕಂಟಕಭಕ್ಷಕ) (क) ना. – उंट; उष्ट्र.

कंटकि (ಕಂಟಕಿ) (क) ना. – समाज कंटक; घातकी; पीडाकारी; काटेरी.

कंटणे (ळे) (ಕಂಟಣೆ[ಳೆ] (क) ना. – पीच्छेहाट; भीति; अवनति; दुरवस्था.

कंटणिसु (ಕಂಟಣಿಸು) (क) धा. – दटावणें; भिवविणें; कंटाळणें; थकून मुद्दा होणें.

कंटळिसु (ಕಂಟಳಿಸು) (क) धा. – 'कंटणिसु' पहा.

कंटि (ठि) (ಕಂಟಿ) (क) ना. – कंठी; गळेसर; काटेरी झाडाचें रोप; दापी.

कंटिके (ಕಂಟಿಕೆ) (क) ना. – गळ्यांतील अलंकार; कंठिका; एकावळी.

कंटिसु (ಕಂಟಿಸು) (क) धा. – सरळ करणें; त्रास देणें; लाकूड लावणें.

कंठ (ಕಂಠ) (सं) ना. – गळा; मान; कंठध्वनि; नाद; किनारा; काठ; तीर.

(क) वि. – समीप; जवळ; 'कट' पहा.

—नीलक (—ನೀಲಕ) (क) ना. – हिलाल; मशाल.

—नीडक (ನೀಡಕ) (क) ना. – गरुड.

कंठगे (ಕಂಠಗೆ) (सं) ना. – 'कठगे' पहा.

कंठपाठ (ಕಂಠಪಾಠ) (सं) ना. – तोंडपाठ; मुखोद्गत.

कंठशोष (षण) (ಕಂಠಶೋಷ [ಷಣ]) (सं) ना. – घसा फाटेपर्यंत ओरड; निरर्थक भाषण.

कंठाल (ಕಂಠಾಲ) (सं) ना. – नौका; कुदळ; उंट; युद्ध.

कंठिके (ಕಂಠಿಕೆ) (क) ना. – 'कंटि' पहा.

कंठीरव (ಕಂಠೀರವ) (सं) ना. – सिंह; मदोन्मत्त हत्ति; पारवा; कबूतर.

कंड (ಕಂಡ) (क) ना. – खंड; मांस; तुकडा; चूर.

कंडणे (ने) (ಕಂಡಣೆ [ನೆ]) (क) ना. – एकी; अंधुक दृष्टि; सत्य; योग्य; अंतिम निर्णय; तह; तहनामा.

कंडपट (ಕಂಡಪಟ) (सं) ना. – अंतरपाट; अंतःपट; पडदा.

कंडरणे (ಕಂಡರಣೆ) (क) ना. – घाव; टोला; शिल्पाकृति; खोदकाम; कोरीव काम.

कंडरिसु (ಕಂಡರಿಸು) (क) धा. – तासणें; कोरणें; तुकडा पाडणें.

कंडि (ಕಂಡಿ) (क) ना. पायवाट; मळवाट; वेस; स्थिति; रंध्र; भोंक; तोंड; उद्घाटण; मोरी; वजनाचा दगड.

कंडिके (ಕಂಡಿಕೆ) (क) ना. – तुकडा; धोट्यांतील सुतकांडी; बुंधा; पेर; कांड.

कंडित (ಕಂಡಿತ) (क) अ. – स्पष्ट; निश्चितपणें; वस्तुतः; दृढतापूर्वक; खरोखर.
(क) वि. – तुकडा पाडलेलें; खंडित.

कंडिबले (वले) (ಕಂಡಿಬಲೆ [ವಲೆ]) (क) ना. – श्वापद पकडण्याचें जाळें; मृगफांस.

कंडिसु (ಕಂಡಿಸು) (क) धा. – दर ठरवणें; भाव ठरवणें.

कंडू (ಕಂಡು) (क) ना. – भाग; तुकडा.
(क) अ. – पाहून; पहा बरें!

कंडुग (ಕಂಡುಗ) (क) ना. – धान्याचें माप; गंज; कोळगें; पंचपात्र.

कंडूति (ಕಂಡೂತಿ) (क) ना. – खाज; कोरडी खरूज; क्षीणता; चिंता; रोडपणा.

कंडूयन (ಕಂಡೂಯನ) (सं) ना. – 'कंडूति' पहा.

कंडेय (ಕಂಡೆಯ) (क) वि. – आधीन; विशाल.
(क) ना. – खड्ग; आयुध.

कंडेयसिरी (ಕಂಡೆಯಸಿರಿ) (क) ना. – खड्ग; श्री; पराक्रम.

कंडेरे (ಕಂಡೇರೆ) (क) ना. 'कंडूति' पहा.

कणजिटलि (ಕಣಜಿಟಲಿ) (क) ना. – रांजणवाडी; अंधुरली.

कण्ण (ಕಣ್ಣ) (क) ना. – कृष्ण; कन्हैया.

कण्णप्प (ಕಣ್ಣಪ್ಪ) (क) वि. – कृष्णाप्रमाणें राहणारा; कृष्णोपम
(क) ना. – शिवशरण; 'नेमिनाथ' काव्याचा लेखक; एक जैन कवि.

कण्णमणि (ण्मणि) (ಕಣ್ಣಮಣಿ [ಣ್ಮಣಿ]) (क) वि. सुंदर; हितकारी; प्रियदर्शन; दृष्टिहर.

कण्णरिके (ಕಣ್ಣರಿಕೆ) (क) ना. – डोळ्यानें केलेली खूण; नेत्रपल्लवी; डोळेवटारणी.

कण्णलर् (ಕಣ್ಣಲರ್) (क) ना. – पुष्पनेत्र; कमलनेत्र.

कण्णळते(वु) (ಕಣ್ಣಳತೆ[ವು]) (क) ना. – दृष्टिपथावरील वस्तुजात; नेत्रसामर्थ्य.

कण्णारे (ಕಣ್ಣಾರೆ) (क) अ. – डोळाभर; डोळ्यासमोर; प्रत्यक्ष.
(ಕಣಿ) (क) ना. – दोर; दावें; 'कडिबले' पहा.

कण्णिलि (ಕಣ್ಣಿಲಿ) (क) ना. – अंधळा धृतराष्ट्र; अंधळेपणा.

कण्णिवले (ಕಣ್ಣಿವಲೆ) (क) ना. – 'कंडिवले' पहा; दोरीचें जाळें.

कण्णीरु (ಕಣ್ಣೀರು) (क) ना. – अश्रु; अश्रुबिंदु.

कण्णु (ಕಣ್ಣು) (क) ना. – 'कण्' पहा.
—**इडु** (—ಇಡು) (क) धा. – नजर देणें; डोळा ठेवणें; मन लावणें; अपेक्षिणें.
—**कूरु** (—ಕೂರು) (क) धा. – डोळे झाकणें; पेंगणें.
—**कोरइसु** (—ಕೋರಯಿಸು) (क) धा. – डोळे दिपविणें; झगझगाट करणें; शोभविणें; चकाकणें; 'कंगोळिसु' पहा.

कण्णेंजलु (ಕಣ್ಣೆಂಜಲು) (क) ना. – दृष्ट; दृष्टिदोष.

कण्णेले (ಕಣ್ಣೆಲೆ) (क) ना. – 'कण्णळते' पहा; लक्ष.

कण्णेवे (ಕಣ್ಣೆವೆ) (क) ना. – पापणीचे केस.

कण्णुतणि (ಕಣ್ಣುತಣಿ)
कण्तणि, कण्दणी (ಕಣ್ತಣಿ, ಕಣ್ದಣಿ) (क) अ. – डोळे भरून; डोळ्याचें समाधान होईतों; आनंद वाटण्याजोगें.

कण्णुतेरवु (ಕಣ್ಣುತೆರವು)
कण्तेरवु (ಕಣ್ತೆರವು) (क) ना. – डोळ्याची उघड; निद्रा; विश्रांति; पेंग; डोळे मिटून विश्रांति.

कण्णुबीज (ಕಣ್ಣುಬೀಜ) (क) ना. – 'डोळे येणें' या रोगावरील औषधी बी.

कंदेरे(कण्देरे) (ಕಂದೆರೆ [ಕಣ್ದೆರೆ]) (क) धा. – डोळा उघडणें; लक्षपूर्वक पाहाणें; निहाळणें; जागृत होणें; भान राखणें; अहंकार सोडणें.

कण्दोळलु (ಕಣ್ದೊಳಲು) (क) ना. – डोळ्याचीं बुबुळें फिरवणें; भिरिभिरी पाहणें; चौफेर दृष्टिक्षेप.

कण्बडिग (ಕಣ್ಬಡಿಗ) (क) ना. – जादुगार; नजरबंदी करणारा; भुरळ पाडणारा.

कण्बरि (ಕಣ್ಬರಿ) (क) ना. – विवेक; जागृति; डोळे उघडणें.

कण्बापे (ಕಣ್ಬಾಪೆ) (क) ना. – बुबुळ; डोळ्यातील बाहुली.

कण्बीलि (ಕಣ್ಬೀಲಿ) (क) ना. – मोराचे पंख; मोरपीस; पापणीचे केस.

कण्बेट (ಕಣ್ಬೇಟ) (क) ना. – दृष्टिमीलन; प्रेमाकांक्षा; डोळा मारणें; डोळा घालणें.

कण्बोल (ಕಣ್ಬೊಲ) (क) ना. – दृष्टिक्षेपांतील प्रदेश; दृष्टिपथ; दृष्टिगोचरस्थळ.

कण्मरल्(लर्) (ಕಣ್ಮರಲ್[ಲರ್]) (क) ना. – नेत्रकमल; नयनकंज.

कण्मणे (ಕಣ್ಮಣೆ) (क) ना. – 'कण्णमणि' पहा.

कण्मुच्चळिके (ಕಣ್ಮುಚ್ಚಳಿಕೆ)
कण्मुच्चणिके (ಕಣ್ಮುಚ್ಚಣಿಕೆ) (क) ना. – लपंडाव; अंधळी कोशिंबीर; पापणी. 'एसे' पहा.

कम्मुट्टु (ಕಣ್ಮುಟ್ಟು) (क) अ.—डोळ्यासमोर; प्रत्यक्ष; पहातरी
कण्व (ಕಣ್ವ) (सं) ना.—कण्वऋषि; शकुंतलेचा पिता.
—सुता (—ಸುತಾ) (सं) ना.—शकुंतला.
कण्वापे (ಕಣ್ವಾಪೆ) (सं) ना.—'कण्बापे' पहा.
कणसुळुंकु (ಕಣ್ಸುಳುಂಕು) (क) ना.—चिपडें; डोळ्यांची घाण.
कण्सोलु (ಕಣ್ಸೋಲು) (क) ना.—डोळ्याचा ताण; दृष्टिपराजय; नेत्रानंद.
कत (ಕತ) (क) ना.—कारण; निमित्त; कृत; कृत्रिमता.
कतक (ಕತಕ) (क) ना.—कृतक; कृत्रिम; कपट; फसवेगिरी. (सं) ना.—पाणी शुद्ध करणारी वनस्पति.
कतकतने (ಕತಕತನೆ) (क) ना.—रक्ताची सळसळ; शिजण्याची खदखद.
कतम(मत्) (ಕತಮ) [ಮತ್] (सं) वि.—कितवा ?
कतर(रत्) (ಕತರ) [ರತ್] (सं) ना.—दोहोंपैकीं कोणतें ?
कतमाल (ಕತಮಾಲ) (सं) ना.—अग्नि.
कति (ಕತಿ) (सं) वि.—किती.
(क) ना.—क्रोध.
कतिगोळ् (ಕತಿಗೊಳ್) (क) धा.—'खतिगोळ्' पहा.
कतिपय (ಕತಿಪಯ) (सं) वि.—कित्येक; कांहीं.
कते (ಕತೆ) (क) ना.—कथा; चरित्र; निवेदन; प्रसंग; अवस्था.
कत्तरि (ಕತ್ತರಿ) (क) ना.—कातरी; कात्री; कातरण्याचें साधन; गुणिलें चिन्ह.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा.—कातरणें; तुकडे करणें; भाग करणें.
कत्तरिवाणि (ಕತ್ತರಿವಾಣಿ) (क) ना.—कटूक्ति, लागट बोलणें; टोमण्यानें बोलणें; कढत पाणि; नौकाग्र; नौकामुख; नावेचा पुढचा भाग.
कत्तल्(लु) (ಕತ್ತಲ್ [ಲು]) (क) ना.—अंधार; काळोख; दाट धुकें; अंतराळ; रात्र; काळेपणा; अज्ञान.
कत्तलिसु (ಕತ್ತಲಿಸು) (क) धा.—काळोख करणें; प्रकाशाचा प्रतिबंध करणें.
कत्तले (ಕತ್ತಲೆ) (क) ना.—'कत्तल्' पहा.
कत्तलेगवि (ಕತ್ತಲೆಗವಿ) (क) धा.—मुसकुट मारणें, डोक्यावरून पांघरूण घेणें; नेणतेपण घेणें; मूर्ख होणें. (क) ना.—गाढ अंधार; गुहेंतील अंधार.
कत्तलेमणि (ಕತ್ತಲೆಮಣಿ) (क) ना.—अंधारांत प्रकाश देणारा चंद्र; तमोहर चंद्र.
कत्तल (ಕತ್ತಲ) (अ. दे.) ना.—हिंसा; खून; कत्तल.
कत्ति (ಕತ್ತಿ) (क) ना.—खड्ग; कट्यार; कातरी; चाकू; वस्तरा.
कत्तिगे (ಕತ್ತಿಗೆ) (क) ना.—कृत्तिका नक्षत्र; कातरी; कात्री.
कत्तिसु (ಕತ್ತಿಸು) (क) धा.—जाळ करणें; पेटवणें; उजेड करणें.
कत्तु (ಕತ್ತು) (क) धा.—पेटविणें; जाळ करणें; हाक मारणें; ज्वाळा वाढविणें; झगझगणें; उजेडच उजेड होणें.
कत्तुपेन (ಕತ್ತುಪೆನ) (क) ना.—भांडण; तंटा; मानगड. (क) ना.—गळा; मान; लिखाण; पत्र; अक्षर; हस्ताक्षर.
कत्तु (त्तू) रि (ಕತ್ತು [ತ್ತೂ] ರಿ) (क) ना.—कस्तुरी, मृगनाभिगंध.
कत्तुरिमिग (ಕತ್ತುರಿಮಿಗ) (क) ना.—कस्तुरिमृग, कस्तुरि देणारा मृग.
कत्तेकिरुब (ಕತ್ತೆಕಿರುಬ) (क) ना.—गाढव, कुत्रे, खाणारा व हसल्याप्रमाणें ओरडणारा हिंस्र प्राणी.
कत्थन (ಕತ್ಥನ) (सं) ना.—प्रशंसा; आत्मस्तुति; विपरीत प्रशंसा.
कथम् (ಕಥಮ್) (सं) अ.—कसें ? कोणत्या प्रकारें.
कथक (ಕಥಕ) (सं) ना.—कथा सांगणारा; पुराणिक; एक नृत्य-पद्धति.
कथकळि (ಕಥಕ್ಕಳಿ) (अ. दे) ना.—केरळदेशीय नृत्य; कथा वा प्रसंग; अभिनयानें व्यक्त करण्याची पद्धति.
कथन (ಕಥನ) (सं) ना.—निवेदन; विवरण; सांगणें.
कथा (ಕಥಾ) (सं) ना.—गोष्ट; भाषण; सांगणें.
—नायक (—ನಾಯಕ) (सं) ना.—नाटकांतील व कथेंतील मुख्य पात्र.
—प्राण (—ಪ್ರಾಣ) (सं) ना.—नट.
कथांतर (ಕಥಾಂತರ) (सं) ना.—उपाख्यान; उपकथा; कथासंभाषणांतील भाग; पोटकथा; कथेंतील कथा.
कथानक (ಕಥಾನಕ) (सं) ना.—कथाप्रसंग; कथावस्तु; कथाकथन; आख्यान.
कथाप्रसंग (ಕಥಾಪ್ರಸಂಗ) (सं) ना.—कथासंभाषणाची जोडणी; चर्चा; गप्पीदासी तिखटमीठ लावून सांगितलेला प्रसंग; गोष्टीवेल्हाळपणा; पदरचें घालून सांगितलेली कथा.
कथाभित्ति (ಕಥಾಭಿತ್ತಿ) (सं) ना.—कथावस्तु.
कथालाप (ಕಥಾಲಾಪ) (सं) ना.—वार्तालाप; विवरण; आशय.
कथिक (ಕಥಿಕ) (सं) ना.—'कथक' पहा.
कथित (ಕಥಿತ) (सं) वि.—सांगितलेलें; विवेचिलेलें.
कथिसु (ಕಥಿಸು) } (क) धा.—सांगणें; विवेचन करणें;
कथायिसु (ಕಥಾಯಿಸು) } विवरणें.
कथे (था) (ಕಥೆ [ಥಾ]) (सं) ना.—गोष्ट; चरित्र; भाषण; प्रसंग; वर्णन.
कद् (ಕದ್) (सं) वि.—वाईट; कु; अल्प; निरुपयोगी; निरुपयुक्ततादर्शक उपसर्ग.
कद (ಕದ) (सं) ना.—मूढता; कळ; दुःख; ठणका; रड; हाक; खून; व्रण.

(क) ना. – कडी; दरवाजाची उत्तडझाप करण्याचे साधन; दरवाजा.

—अग्नि (—ಅಗ್ನಿ) (क) ना. – थोडा अग्नि; धुगधुगी; धग; ठिणगी.

कद्क (ಕದಕ) (क) वि. – चोर; कपटी.

(सं) ना. – चांदणें; छप्पर; विस्तार; जांभई; राहुटी.

कद्कद्पु (ಕದಕದಪು) (क) ना. – कंपन; कुडकुडणें; थरथर; हलणेंडोलणें.

कद्क (क्क) दिसु (ಕದಕ [ಕ್ಕ] ದಿಸು) (क) धा. – कंप पावणें; थरथरणें; थंडीनें कुडकुडणें; अट्टाहास करणें; गळगळणें; हातवारें करीत हसणें.

कद्डु (ಕದಡು) (क) धा. – राड होणें; मिसळणें; हलविणें; क्षुब्ध करणें; क्रम चुकविणें; कलागत लावणें; गोंधळ माजविणें.

(क) ना. – राड; गोंधळ; पाठकोर कागद.

कलह; अडचण; क्षोभ; बावर; अशुद्ध प्रत; निरुपयोगी काम; नाश.

कद्डेळ् (ಕದಡೇಳ್) (क) धा. – राड होणें; भांडणें; आदळ आपट करणें.

कद्ध्व (ಕದಧ್ವ) (सं) ना. – दुर्मार्ग; वाईट वाट; खडकाळ रस्ता.

कद्न (ಕದನ) (सं) ना. – तंटा; लढाई; कत्तल.

कद्नकलि (ಕದನಕಲಿ) (क) ना. – शूर सैनिक; योद्धा; रणवीर.

कद्न्न (ಕದನ್ನ) (सं) ना. – वाईट अन्न; निसत्त्व आहार; हलके खाद्य.

कद् (दं) पु (ಕದ [ದಂ] ಪು) (क) ना. – साय; गाल; नाजूक गाल.

कद्ंब (बक) (ಕದಂಬ [ಬಕ]) (सं) ना. – कदंब वृक्ष; तालतरू; मोहरीचें झाड; समूह; दल; दहीभात; दहीवडा.

कद्र (ಕದರ) (सं) ना. – करवत; अंकुश; चरख्याची चाती; गुणाची पारख; धाक.

कद्रु (ಕದರು) (क) धा. – 'कद्डु' पहा.

(क) ना. – सूत गुंडाळण्याची चाती; किरण; कांती.

कद्र्थ (ಕದರ್ಥ) (सं) ना. – नीच कार्य; क्षुद्र मागणी; कुमार्गानें मिळालेलें धन.

कद्र्थन (ने) (ಕದರ್ಥನ [ನೆ]) (सं) ना. – पीडा; त्रास; गांजणूक; तिरस्कार; निंदा; पाणउतारा; हाल; डोकावणें.

कद्र्य (ಕದರ್ಯ) (सं) वि. – कृपण; लोभी; कंजूष; चिक्कू; क्षुद्रमनस्क.

कद्ल (लक) (ಕದಲ [ಲಕ]) (सं) ना. – केळीचें झाड.

कद्लि (ली) (ಕದಲಿ [ಲೀ]) (सं) ना. – केळीचें झाड; बावटा; मंदिर; ध्वज; समूह; शिव; आकाश; हत्ती; हरिणविशेष; काळोख; मध्यारण्य.

कद्लिके (ಕದಲಿಕೆ) (क) ना. – वेग; हुरूप; गडबड; चलनवलन.

कद्लिसु (ಕದಲಿಸು) (क) धा. – चालू करणें; हलविणें; अदलाबदल करणें; मिसळणें.

कद्लु (ಕದಲು) (क) धा. – हलविणें; चालविणें; लोंबकळणें; टांगणें; जागा सोडणें; 'कद्डु' पहा.

—आडु (—ಆಡು) (क) धा. – हलणें; डोलणें.

कद्ले (ಕದಲೆ) (क) ना. – समूह; समाज; जमात; एकूण.

कद्वु (हु) (ಕದವು [ಹು]) (क) ना. – 'कद' पहा.

कद्ळि (ಕದಳಿ) (क) ना. – 'कद्लि' पहा.

कदा (ಕದಾ) (सं) अ. – केव्हां; कोणत्या वेळीं.

कदाचन (ಕದಾಚನ) (सं) अ. – केव्हांतरी; केव्हां केव्हां; यदाकदाचित्; केव्हांहि.

कदाचित् (ಕದಾಚಿತ್) (सं) अ. – कधींतरी; एखादेवेळीं; चुकून; न जाणो.

कदापि (ಕದಾಪಿ) (सं) अ. – केव्हांहि; कोणत्याहि वेळीं; कधींहि.

कदालिक (ಕದಾಲಿಕ) (सं) ना. – 'कद्लि' पहा.

कदि (ಕದಿ) (क) धा. – चोरी करणें; अपहार करणें; लांबविणें.

कदिन (ಕದಿನ) (क) ना. – तोफ; बंदुक; खेळांतील वस्तु; खेळणें.

कदिर् (रु) (ಕದಿರ್ [ರು]) (क) ना. – किरण; कांती; चरख्याची चाती; कदर; धान्याचें कणीस.

कदु (दुं) कु (ಕದು) [ದುಂ] ಕು) (क) धा. – चावून तुकडा पाडणें; दाबणें; 'कद्डु' पहा.

कदुपु (ಕದುಪು) (क) ना. समूह; समाज; लोक.

कदुबु (ಕದುಬು) (क) धा. – बलात्कार करणें; जबरदस्ती करणें; अडचण उत्पन्न करणें; पांघरूण घालणें; घेरा देणें; आवरणें.

कदुवु (ಕದುವು) (क) ना. – प्रसंग; संभव. ताव; काव. तसलाल.

कदुष्ण (ಕದುಷ್ಣ) (सं) वि. – कोमट; ईषदुष्ण; ऊन; किंचित् तापलेलें; शेकलेलें; बोट न भाजण्याइतकें ऊन.

कद्कु (ಕದ್ಕು) (क) धा. – 'कदुंकु' पहा.

कद्दे (ಕದೆ) (क) धा. – मिळणें; एक होणें; शिरणें; जोडीदार होणें; साथ देणें; संकुचित होणें; दबणें; दाबलें जाणें.

कद्वणि (ಕದ್ದವಣಿ) (क) ना. – रोमांच; अंगावरील कांटा.

कद्लिग (ಕದ್ದಲಿಗ) (क) ना. – कोष्टी समाजातील एक पोटजात; विणकरसंघ.

कद्दिकार (ಕದ್ದಿಕಾರ) (क) वि. – धीट; शूर; प्रेमी; पारितोषिक जिंकणारा.

कद्देयिसु (ಕದ್ದೆಯಿಸು) (क) धा. – प्रेम करणें; वासना ठेवणें; शिवी देवविणें.

कद्रु (ಕದ್ರು) (सं) ना.–पिंगलवर्ण; सापांची आई; काश्यप पत्नी; एकग्रह; कंदीरंग.
कद्रुंकु (ಕದ್ರುಂಕು) (क) धा.–'कदुंकु' पहा.
कद्दद (ಕದ್ದುದ) (क) वि.–मर्यादा सोडून बोलणारा; गप्पीदास; हलकीभाषा वापरणारा; नीच; खुशालचेंडू; अंगमेहनत न करणारा.
कन (ಕನ) (क) ना.–स्वप्न 'कनसु' पहा.
कनक (ಕನಕ) (सं) ना.–सुवर्ण; चकाकणारी धातु; धोतरा.
कनकगिरि (ಕನಕಗಿರಿ) (सं) ना.–मेरुपर्वत; कांचनाद्रि; सुवर्ण पर्वत; कनकाचल.
कनत् (ಕನತ್) (सं) वि.–चकाकणारे; प्रकाशणारे; अमूल्य; प्रेम करणारा.
कनकदास (ಕನಕದಾಸ) (क) ना.–एक प्रसिद्ध वैष्णव भक्त, 'मोहन तरंगिणी', 'नळचरित्र' या काव्यांचा कर्ता.
कनकाक्ष (ಕನಕಾಕ್ಷ) (सं) ना.–हिरण्याक्ष राक्षस.
कनकारविंद (ಕನಕಾರವಿಂದ) (सं) ना.–सुवर्णकमळ; सोनकमळ.
कनर् (रु) (ಕನರ್ [ರು]) (क) ना.–कच्चे फळ; अपक्व फळ; बेचव फळ; दुर्गंध येणारे फळ; तुरट रुचीचें फळ.
कनल् (लु) (ಕನಲ್ [ಲು]) (क) धा.–रागाला येणें; भडकून जाणें; रागावणें; अंगावर जाणें.
(क) ना.–राग; कोप क्रोध; चीड.
कनल्के (लिके) (ಕನಲ್ಕೆ [ಲಿಕೆ]) (क) ना.–कोप; क्रोध; जलन; जळण.
कनवनिप (ಕನವನಿಪ) (क) वि.–भयंकर; भयोत्पादक.
कनवरिसु (ಕನವರಿಸು) (क) धा.–स्वप्नात बडबडणें; स्वप्न पाहणें; एकाचेंच ध्यान धरणें.
कनसु (ಕನಸು) (क) ना.–स्वप्न; दिवसाचे व्यवहार स्वप्नात पाहणें.
कानंबरी (ಕನಂಬರಿ) (क) धा.–'कनकरिसु' पहा.
कनि (ಕನಿ) (क) ना.–'कणि' पहा.
(क) धा.–चकाकणें; प्रकाशणें.
कनिकर (ಕನಿಕರ) (क) ना.–दया; करुणा; सहानुभूति; दुःख; व्यथा; प्रीति, ध्यान; 'मरुक' पहा.
कनिष्क (ಕನಿಷ್ಕ) (सं) ना.–बौद्धमत प्रचारक; यवनसम्राट; प्राचीन राजा.
कनिष्ठ (ಕನಿಷ್ಠ) (सं) वि.–शेवटचा; लहान; कोवळा; नीच.
कनिष्ठिका (के) (ಕನಿಷ್ಠಿಕಾ [ಕೆ]) (सं.) ना.–करांगळी; हाताचें सर्वांत लहान बोट.
कनीनिका (के) (ಕನೀನಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.–बुब्बुळ; डोळ्यांतील बाहुली.
कनीय (यस्) (ಕನೀಯ [ಯಸ್]) (सं) वि.–लहान; शेवटचा; तळचा; कमी प्रतीचा; खालचा.
कनीयान् (यांस) (ಕನೀಯಾನ್ [ಯಾಂಸ]) (सं) वि.–'कनीयस्' पहा.
कंत (ಕಂತ) (क) वि.–अगाध; खोल; हप्ता; ठराविक काळानें दिलेला पैसा.
कंति (ಕಂತಿ) (क) ना.–संन्यासिनी; योगिनी; भगवी वस्त्रे नेसणारी; एक जैन कवयित्री; व्यालेलें जनावर; वत्स.
कंतु (ಕಂತು) (सं) ना.–मन्मथ; मदन, सुखजीवी; हप्ता.
(क) धा.–बुडणें; दिसेनासा होणें.
कंतुक (ಕಂತುಕ) (क) ना. खेळांतील चेंडू.
कंतुपित (ಕಂತುಪಿತ) (सं) ना.–मन्मथपिता; विष्णु; कृष्ण.
कंतुवैरि (हर) (ಕಂತುವೈರಿ [ಹರ]) (सं) ना.–मदनांतक शिव.
कंते (ಕಂತೆ) (क) ना.–पांघरूण; कंथा; वाकळ; ओझें; बोजा; कोरड्या गप्पा; वाळलेँ पुराण; फाटका कपडा; पेंडी; निरुपयुक्तता.
कंतेपुराण (ಕಂತೆಪುರಾಣ) (क) ना.–वांगीपुराण; एरंडाचें गुऱ्हाळ; निरुपयोगी गप्पा.
कंतेविसाडु (ಕಂತೆಬಿಸಾಡು) (क) धा.–पांघरूण काढणें; मरणें.
कंथा (थे) (ಕಂಥಾ [ಥೆ]) (क) ना.–वाकळ; गोधडी; पासोडी; पांघरूण; भिंत.
कंद् (ಕಂದ) (सं) ना.–आकाश; ढग; कंदमुळें.
(क) ना.–चिरंजीव; मुलगा; पुत्र; कंठ.
कंदक (ಕಂದಕ) (क) ना.–खंदक; कोटा भोवतीचा खोल खड्डा.
कंदनाडि (ಕಂದನಾಡಿ) (सं) ना.–सुषुम्ना नाडी.
कंदमूल (ಕಂದಮೂಲ) (सं) ना.–कंदमुळें.
कंदर (ಕಂದರ) (सं) ना.–गुहा; अरुंद खोल पायवाट.
कंदरि (रे) (ಕಂದರಿ [ರೆ] (सं) ना.–'कंदर' पहा.
कंदर्प (ಕಂದರ್ಪ) (सं) ना.–मन्मथ; काम.
—जनक (—ಜನಕ) (सं) ना.–'कंतपित' पहा.
—रिपु (—ರಿಪು) (सं) ना.–'कंतुबैरि' पहा.
कंदल् (ಕಂದಲ್) (क) ना.–तत्राणी; पाण्याचा माठ; कुजा; मोघा.
कंदल (ಕಂದಲ) (क) ना.–सुवर्ण; युद्ध; मत्स्यविशेष.
कंदलि (ಕಂದಲಿ) (क) ना.–निशाण; हरिणविशेष; केळीचे झाड; काटेरी झाड; एक आयुध.
कंदवाहन (ಕಂದವಾಹನ) (सं) ना.–मेघावरून जाणारा; इंद्र.
कंदवि (ಕಂದವಿ) (सं) ना.–'कदलि' पहा.
कंदळ (ल) (ಕಂದಳ [ಲ]) (सं) ना.–खांदा; धाट; गड्डा; कपोल; 'कदपु' पहा.

कंदळित (ಕಂದಳಿತ) (सं) वि.—अंकुरित; कोंब आलेले; मोड आलेले; मोळका फुटलेलें.
कंदाचार (ಕಂದಾಚಾರ) (अ. दे) ना.—सैन्य; दल.
कंदाय (ಕಂದಾಯ) (अ. दे) ना.—कर; फाळा; चावडी; ज्योतिषशास्त्रांतील चातुर्मास.
कंदि (ಕಂದಿ) (क) ना.—व्यालेली गाय; वासरू; पिंगट रंग.
कंदिके (ಕಂದಿಕೆ) (क) ना.—निस्तेजता; रोडकेपणा; मलूलता; कांतिहीनता, कोमेजणी.
कंदु (ಕಂದು) (क) धा.—कोमेजणें; वाळणें; मळणें; निस्तेज होणें.
(क) ना.—कलंक; गालबोट; लासें; डाग; वासरूं; केळीचा मोना; अडचण; तवा; रंगविशेष; जात्याचें वरचें पेड.
—**इसु** (—ಇಸು) (क) धा.—कोमेजणें; मलूल होणें.
—**कदु** (—ಕದು) (क) ना.—अडचण; दुःख; कला; वाढ.
कंदुक (ಕಂದುಕ) (सं) ना.—चेंडू; खेळाची वस्तु; खेळणें.
कंदुगार (ಕಂದುಗಾರ) (क) ना.—दृष्टिदोष असलेला मनुष्य.
कंदुगोरल (ಕಂದಗೊರಲ) (क) ना.—नीलकंठ; शिव.
कंध (ಕಂಧ) (सं) ना.—ढग; आकाश; कंठ; गळा.
कंधर (ಕಂಧರ) (सं) ना.—कंठ; गळा; मान; खांदा; पयोद; मेघ.
—**बंध** (—ಬಂಧ) (सं) ना.—खांदा.
कंधरा (रे) (ಕಂಧರಾ [ರೆ]) (सं) ना.—मान; गळा पयोदा; मानिनी.
कंधि (ಕಂಧಿ) (सं) ना.—मान; गळा.
कन्न (ಕನ್ನ) (क) ना.—भगदाड; चोरट्यांनी पाडलेली खिंड; कान; कपोल.
—**कळ** (—ಕಳ) (क) ना.—दरोडा; चोरी.
कन्नगत्तरि (ಕನ್ನಗತ್ತರಿ) (क) ना.—कानकुरणें; कानकोरणें.
—**गार** (—ಗಾರ) (क) ना.—चोर; दरोडेखोर.
कन्नड (ಕನ್ನಡ) (क) ना.—कन्नड भाषा; कन्नड जन्मभूमि; कन्नड मातृभूमि.
कन्नडक (ಕನ್ನಡಕ) (क) ना.—उपनेत्र; चष्मा; चाळशी.
कन्नडवक्कि (ಕನ್ನಡವಕ್ಕಿ) (क) ना.—पोपट; शिकवलेले बोलणारा पक्षी.
कन्नडि (ಕನ್ನಡಿ) (क) ना.—आरसा; दर्पण; आयना; प्रतिबिंब दिसणारी काच.
कन्नडिग (ಕನ್ನಡಿಗ) (क) ना.—कन्नड मातृभाषा असणारा.
—**इति** (—ಇತಿ) (क) ना.—कन्नड स्त्री.
कन्नडिसु (ಅನ್ನಡಿಸು) (क) धा.—कन्नडभाषेंत भाषांतरित करणें; दर्शविणें; स्थिर करणें; दिसेलसें करणें.
कन्नवड (ಕನ್ನವಡ) (क) ना.—भिंतभर आरसा.
कन्नवुर (ಕನ್ನವುರ) (क.) ना.—कर्णभूषण.
कन्नि (न्य) **के** (ಕನ್ನಿಕೆ [ಕನ್ಯಕೆ]) (क) ना.—कन्या; मुलगी कुमारी; पुत्री; कुवार.
कन्ने (ಕನ್ನೆ) (क) ना.—कन्यका; कन्या.
—**तन** (—ತನ) (क) ना.—मुलीचें नातें; कोवळीक; नाजूकपणा; कुवारपण.
कन्नेमाड (ಕನ್ನೆಮಾಡ) (क) ना.—अंतःपुर; माळीवरील अंतःपुर.
कन्नेवेण् (ಕನ್ನೆವೆಣ್) (क) ना.—कुमारी; लग्न न झालेली मुलगी.
कन्यका (के) (ಕನ್ಯಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.—कुवारी; कुमारी.
कन्यसा (से) (ಕನ್ಯಸಾ [ಸೆ]) (सं) ना.—करंगळि; कनिष्ठिका;
कन्या (ಕನ್ಯಾ) (सं) ना.—लग्न न झालेली; कुवार; कन्यारास; दुर्गा.
कन्याकुमारी (ಕನ್ಯಾಕುಮಾರಿ) (सं) ना.—पार्वतीची तपोभूमि; कन्याकुमारी; भूशिर; दुर्गा.
कन्याकुब्ज (ಕನ್ಯಾಕುಬ್ಜ) (सं) ना.—कनोज; कनोजदेश
कन्यादान (ಕನ್ಯಾದಾನ) (सं) ना.—विवाहातील कन्यादान विधी.
कन्यापरिणते (ಕನ್ಯಾಪರಿಣತೆ) (सं) ना.—बुद्धिवान् मुलगी; विकसित बुद्धिमती.
कन्यार्थी (ಕನ್ಯಾರ್ಥಿ) (सं) ना.—उपवधू; विवाहेच्छु वर.
कन्यावरण (ಕನ್ಯಾವರಣ) (सं) ना.—वाङ्मनिश्चय; कन्येला वरणें; कन्येची पसंती.
कन्याव्रत (ಕನ್ಯಾವ್ರತ) (सं) ना.—आजीव ब्रह्मचारिणी राहण्याच्या प्रतिज्ञेचा विधी.
कन्याशुल्क (ಕನ್ಯಾಶುಲ್ಕ) (सं) ना.—वरदक्षिणा; हुंडा.
कन्ये (ಕನ್ಯೆ) (सं) ना.—'कन्या' पहा.
कपट (ಕಪಟ) (सं) ना.—फसवणूक; वंचना; असत्यभाषण; छद्म; कावा; लुच्चेगिरी.
कपटकृत्य (ಕಪಟಕೃತ್ಯ) (सं) ना.—फसवणूक; लबाडी; लुच्चेगिरी.
कपटपटु (ಕಪಟಪಟು) (सं) वि.—कपट करण्यात कुशल; शकुनिमामा, गळेकापू.
कपटवेष (ಕಪಟವೇಷ) (सं) ना.—सोंग; छद्मवेष; फसवणूकीसाठी घेतलेलें रूप; भूमिगत होण्यासाठींचें रूप.
कपटशबर (ಕಪಟಶಬರ) (सं) ना.—अर्जुनाचें सामर्थ्य प्रगट करण्यासाठीं भिल्ल वेषांत युद्ध करणारा शंकर.
कपटहृदय (ಕಪಟಹೃದಯ) (सं) वि.—पोटांत कपट असलेला.
कपटि (टिक) (ಕಪಟಿ [ಟಿಕ]) (सं) वि.—मायावी; फसव्या;
कपटे (ಕಪಟೆ) (क) ना.—कपडा; कापड; 'कर्पट' पहा.

कपर्द (ಕಪರ್ದ) (सं) ना. – कवडी; शिवाभरण; गंगेच्या पाण्यानें भिजलेल्या शंकराच्या जटा; पाळी; खेप; बारी.
कपर्दि (ಕಪರ್ದಿ) (सं) ना. – जटाजूट शिव; कवडी.
कपलि (ಕಪಲಿ) [ಪಾಟ] (क) ना. – कपाली; कापालिक; मोट; पाट; मळा; पखाल.
कपाट (वाट) (ಕಪಾಟ) [ವಾಟ] (सं) ना. – दार; दरवाजा; कवाड.
कपायि (ಕಪಾಯಿ) (सं) ना. – मूर्तीला नेसवण्याचें वस्त्र; कापड.
कपाल (ಕಪಾಲ) (सं) ना. – कवटी; भिक्षापात्र; करटी; परटी; खापर; झांकण.
—धर, भृत्— (—ಧರ,ಭೃತ್) (सं) ना. – शिव; शंकर.
—मोक्ष — (—ಮೋಕ್ಷ) (सं) ना. – डोके फुटणें; नाश; मृत्यु.
कपालि (ಕಪಾಲಿ) (सं) ना. – शिव; शंकर.
कपालिनी (ಕಪಾಲಿನಿ) (सं) ना. – शूद्रापासून ब्राह्मणीला झालेली कन्या; नीच जातीची स्त्री; दुर्गा.
कपि (ಕಪಿ) (सं) ना. – माकड; हुप्या; सुग्रीव.
—केतु— (—ಕೇತು) (सं) ना. – अर्जुन.
कपिंजल (ಕಪಿಂಜಲ) (सं) ना. – पक्षी; कपिंजल ऋषि; कवडा; तित्तिर; चातक.
कपित्थ (ಕಪಿತ್ಥ) (सं) ना. – कवठाचे झाड; कवठ; बेलाचें झाड; बेलफळ.
कपिध्वज (ಕಪಿಧ್ವಜ) (सं) ना. – 'कपिकेतु' पहा.
कपिनी (ಕಪಿನಿ) (सं) ना. – एका ओढ्याचें नांव.
कपिमुष्टि (ಕಪಿಮುಷ್ಟಿ) (सं) ना. – माकडाची पकड; न सुटणारी पकड; आग्रह; हटवाद; हट्टीपणा.
कपिल (ಕಪಿಲ) (सं) ना. – सांख्यमुनि; पिंगट रंग.
—वस्तु— (—ವಸ್ತು) (सं) ना. – बुद्धाची जन्मभूमि.
कपिले (ಕಪಿಲೆ) (सं) ना. – कंदी रंगाची गाय; अग्नेय दिशेची हत्तीण; कामधेनु; ओढ्याचें नांव; वृक्षविशेष.
कपिवृषभ (ಕಪಿವೃಷಭ) (सं) ना. – कपिश्रेष्ठ; वाली; सुग्रीव; हनुमंत.
कपिश (ಕಪಿಶ) (सं) ना. – गेरूचा रंग; कावेचा रंग; हुर्मुजी; माकडाच्या देहाचा वर्ण.
कपींद्र (ಕಪೀಂದ್ರ) (सं) ना. – सुग्रीव; राम.
कपोत (ಕಪೋತ) (सं) ना. – पारवा; कबूतर.
—पालि (—ಪಾಲಿ) (सं) ना. – पक्षासाठी लावण्याचें जाळें.
कपोतांजन (ಕಪೋತಾಂಜನ) (सं) ना. – सुरमा काजळ.
कपोल (ಕಪೋಲ) (सं) ना. – गाल; कपाळ; कानशील.
कप्प (ಕಪ್ಪ) (क) ना. – खंडणी; प्रतिज्ञेचें कंकण; व्रतबंधन कंकण; कर.
कप्पड (ಕಪ್ಪಡ) (क) ना. – 'कर्पट' पहा. कापड; कपडा.
कप्पर (रे) (ಕಪ್ಪರ [ರೆ]) (क) ना. – काहील; मोठी कढई.
कप्पल् (लु) (ಕಪ್ಪಲ್ [ಲು]) (क) ना. – होडी; जहाज; फुलांचा गुच्छ; ताटवा; वेल; फूल; केळ.
कप्पि (ಕಪ್ಪಿ) (क) ना. – पडघम, रहाट; पुली.
कप्पु (ಕಪ್ಪು) (क) धा. – उकरणें; खडबडणें; खड्डा काढणें; खोदणें;
(क) ना. – हत्ती धरण्याचा खड्डा; काळा रंग; काकण; पताका; निशाण.
कप्पुर (ಕಪ್ಪುರ) (क) ना. – कापूर; कर्पूर; सुगंधि द्रव्य; कापराचें झाड.
कफ (ಕಫ) (सं) ना. – श्लेष्मा; खाकरा; बडका; आयुर्वेदीय त्रिदोषांपैकी एक.
कबक्कन (ಕಬಕ್ಕನ) (क) अ. – 'कवक्कन' पहा.
कबट (ಕಬಟ) (क) ना. – कपट; फसवणूक; वाघूळ; पाकोळी.
कबंध (ಕಬಂಧ) (सं) ना. – पाणी; ढग; धड; मुंड; राहू; धूमकेतु; एक राक्षस.
कबरि (री) (ಕಬರಿ [ರೀ]) (सं) ना. बुचडा; केशभार; केसाचा झुबका, वेणी; जटा.
कबल (ळ) (ಕಬಲ[ಳ]) (सं) ना. – कवळ; घास; ग्रास.
कबळ (ಕಬಳ) (क) ना. – शिकारी; व्याध; नकार; भित्रा; नपूंसक शबर.
कबळिसु (ಕಬಳಿಸು) (क) धा. – मिळणें; खाणें; गिळणें; स्वाहाकरणें.
कब्ब (ಕಬ್ಬ) (क) ना. – काव्य; कविता; रसमय साहित्य; सुरस साहित्य.
कब्बदंगने (ಕಬ್ಬದಂಗನೆ) (क) ना. – काव्याधीन देवता; काव्य; कन्या; सरस्वती.
कब्बारे (ಕಬ್ಬಾರೆ) (सं) ना. – नारायणीय पक्षी; बगळ्याच्या जातीचा एक पक्षी.
कब्बि (ಕಬ್ಬಿ) (क) ना. – लगाम. 'कडिवाण' पहा.
कब्बिग (ಕಬ್ಬಿಗ) (क) ना. – कवि; पद्यकार, काव्य रचणारा.
कब्बिण (ಕಬ್ಬಿಣ) (क) ना. – काळे लोखंड; लोह.
कब्बिल (ಕಬ್ಬಿಲ) (क) ना. – भिल्ल; व्याध; पारधी; खेडुत.
कब्बिलिग (ಕಬ್ಬಿಲಿಗ) (क) ना. – कोळी; नावाडी; फसव्या; वंचक; सोनेचांदी वाळूनें घासणें; अंभी; अंबी.
कब्बिलित (ಕಬ್ಬಿಲಿತಿ) (क) ना. – जादुगारीण; वंचना करणारी; नावाडीण; अंभीनि; अंबिनी.
कब्बु (ಕಬ್ಬು) (क) ना. – इक्षु; ऊस; गोड रसाचे धाट.
कब्बुन (ಕಬ್ಬುನ) (क) ना. लोखंड; लोह; पोलाद; 'कर्बुन्' पहा.

कब्बुविल्ल (ಕಬ್ಬುವಿಲ್ಲ) (क) ना. – मन्मथ; मदन.
कब्बोगे (ಕಬ್ಬೊಗೆ) (क) ना. – कृष्णमेघ; काळ्यारंगाचे ढग.
कमठ (ಕಮಠ) (सं) ना. – कूर्म; पाण्यात राहणारा; कमंडलु; संन्याशाचें जलपात्र.
कमंडल (लु) (ಕಮಂಡಲ [ಲು]) (सं) ना. – तुंबा; संन्यासी, ऋषीमुनीचें जलपात्र; अंजीर वृक्ष.
कमंडलविडि (ಕಮಂಡಲವಿಡಿ) (क) धा. – कमंडलु धारण करणें; संन्यासी होणें; भिक्षुदीक्षा घेणें.
कमन (ಕಮನ) (सं) वि. – चांगले; सुंदर; मनोहर; कामुक. (सं) ना. – अशोकवृक्ष.
कमनच्छद (ಕಮನಚ್ಛದ) (सं) ना. – सुंदर पक्षी; देखण्या पंखांचा पक्षी. कंक पक्षी, कौंच; बगला.
कमनीय (ಕಮನೀಯ) (सं) वि. – चांगले; सुंदर; मनपसंत; इष्ट; आल्हादक; आवडीचा.
कमरु (ಕಮರು) (क) धा. – कोमेजणें; निस्तेजणें; ढील पडणें; सैल करणें; कमी होणें; क्षीण होणें; बारीक होणें. (क) ना. – निरिच्छा; वासनाहीनता.
कमल (ಕಮಲ) (सं) ना. फूल; तांबें; अग्नि; सारसपक्षी; पाणी.
—**खंड** (—ಖಂಡ)(सं) ना. – कमल गुच्छ; पुष्करणी; पद्माकर, सरोवर.
—**गर्भ**— (—ಗರ್ಭ)(सं) ना. – ब्रह्मदेव.
—**जांड** (—ಜಾಂಡ)(सं) ना. – ब्रह्मांड.
—**नाभ**— (—ನಾಭ)(सं) ना. – पद्मनाभ; विष्णु.
—**बांधव** (—ಬಾಂಧವ) (सं) ना. – सूर्य; चंद्र.
कमला (ಕಮಲಾ)(सं) ना. लक्ष्मी; उत्तम स्त्री.
कमलाकुमार (ಕಮಲಾಕುಮಾರ) (सं) ना. – मन्मथ; मदन; कामदेव.
कमलाक्ष (ಕಮಲಾಕ್ಷ) (सं) ना. – विष्णु.
कमलाप्त (ಕಮಲಾಪ್ತ)(सं) ना. – सूर्य.
कमलांबक (ಕಮಲಾಂಬಕ) (सं) ना. – विष्णु; कमललोचन.
कमलारि (ಕಮಲಾರಿ)(सं) ना. – चंद्र.
कमलालये (ಕಮಲಾಲಯೆ) (सं) ना. – लक्ष्मी.
कमलासन (ಕಮಲಾಸನ) (सं) ना. – ब्रह्मदेव; पद्मासन.
कमलिनि(नी) (ಕಮಲಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – कमल; पद्म; पुष्करणी; सरोवर; कमलखंड.
कमले (ಕಮಲೆ) (सं) ना. – लक्ष्मी.
कमलेश (ಕಮಲೇಶ) (सं) ना. – विष्णु; कमलापति.
कमलोदर (ಕಮಲೋದರ) (सं) ना. – विष्णु; मृगांक; चंद्र.
कमलोद्भव ಕಮಲೋದ್ಭವ) (सं) ना. – ब्रह्मदेव.
कमळ (ಕಮಳ) (क) ना. – कमल; तावर.
कंप(पन) (ಕಂಪ[ಪನ]) (सं) ना. – कापणें; लटपट; थरथर; थरकाप; दलदलीची जागा; आयुधविशेष.
कंपगाति (ಕಂಪಗಾತಿ) (क) ना. – सुगंधा; सुगंधिनी; सुवासिक अंगाची स्त्री.
कंपण (ಕಂಪಣ) (क) ना. – एक आयुध; विजयनगरचा एक राजा; जिल्हा; देशविभाग.
कंपणिग (ಕಂಪಣಿಗ) (क) ना. – पाहारेकरी; द्वारपाल; देवडीवाला; नोकर.
कंपल्(लु) (ಕಂಪಲ್[ಲು]) (क) ना. – बैल वा गाय यांच्या गळ्यांतील पोळी.
कंपायमान (ಕಂಪಾಯಮಾನ) (सं) वि. – थरथरणारा; हलणारा; कापणारा.
कंपाडग (ಕಂಪಾಡಗ) (क) ना. – सागवान; सागाचें लाकूड.
कंपिलि (ಕಂಪಿಲಿ) (सं) ना. – ग्रामनाम.
कंपु (ಕಂಪು) (क) ना. – गोडी; सुवास; माधुर्य; परिमळ; आमोद; रुचि; सुगंध.
कंपुगु (ಕಂಪುಗು) (क) धा. – परिमळणें; दरवळणें; सुवास पसरविणें.
कंपुबीरु (ಕಂಪುಬೀರು) (क) धा. – सुगंधणें; दरवळणें; परिमळणें.
कंपुवडे(पडे) (ಕಂಪುವಡೆ[ಪಡೆ]) (क) धा. – सुगंधित होणें; सुवासित होणें.
कंपुवोडे (ಕಂಪುವೊಡೆ) (क) धा. – सुगंध पसरविणें; सुवासित होणें.
कंप्र (ಕಂಪ್ರ) (सं) वि. – चालणारा; थरथरणारा; कांपणारा.
कंब (ಕಂಬ) (क) ना. – स्तंभ; खांब; आधार; खुंट.
कंबच्चु (ಕಂಬಚ್ಚು) (क) ना. – भोके पाडलेली तार ओढण्याची लोखंडी सोनारपट्टी.
कंबनि (ಕಂಬನಿ) (क) ना. – अश्रुबिंदु.
—**करे(गरे)** (—ಕರೆ[ಗರೆ]) (क) धा. – अश्रु ढाळणें; डोळ्यांत पाणी आणणें; रडणें.
—**तुंबु** (—ತುಂಬು) (क) धा. – डोळे भरून येणें; भावनातिरेकानें डोळ्यांत पाणी सांठणें; डोळे डबडबणें.
—**तु(दु)ळुक्** (—ತು[ದು]ಳುಕು) (क) धा. – अश्रु वाहणें; डोळ्यांतून पाणी काढणें.
—**तोडे(दोडे)** (—ತೊಡೆ[ದೊಡೆ]) (क) धा. – डोळे पुसणें.
कंबल (ಕಂಬಲ) (सं) ना. – कांबळें; लोकरीचें जाडेंभरडें वस्त्र; हरिणविशेष; आसन; विष्णु; शिव.
कंबळ (ಕಂಬಳ) (क) ना. – रेड्यांची पळण्याची शर्यत; शेतीच्या प्रारंभीचा उत्सव; अवडंबर; रोजमुरा; पोळाचा सण.
कंबार (ಕಂಭಾರ) (क) ना. – लोहार; विसाडी.
कंबि (ಕಂಬಿ) (क) ना. – शलाका; सलाकी; सळी; चिवा; चिवाटा; वस्त्राचा कांठ; तार; नाकाचें हाड; पेरूचें झाड.

कंबिकार (ಕಂಬಿಕಾರ) (क) वि.—काठीला बांधून ओझें वाहणारा.

कंबिकीळु (ಕಂಬಿಕೀಳು) (क) धा.—पाय काढणें; पळून जाणें; जागा सोडणें; स्थलत्याग करणें.

कंबिग (ಕಂಬಿಗ) (क) ना.—लाठीबंध; सोटाबहादर; कंचुकी; देवडीवाला; पहारेकरी; द्वारपाल.

कंबु (ಕಂಬು) (सं) ना.—शंख; बांगडी; कंकण; वाद्यविशेष; हत्ती; पाणी; गळा; 'मका' धान्य.

कंबुकंठ (ಕಂಬುಕಂಠ) (सं) वि.—शंखाप्रमाणें कंठ असलेला.

कंबुकंठि (ಕಂಬುಕಂಠಿ) (सं) वि.—शंखाप्रमाणें कंठ असलेली.

कंबुग्रीव (ಕಂಬುಗ್ರೀವ) (सं) वि.—'कंबुकंठ' पहा.

कंबोज (ಕಂಬೋಜ) (सं) ना.—उत्तरभारतांतील वायव्य प्रांत. शंखजाति; हत्तीविशेष.

कंभ (ಕಂಭ) (क) ना.—'कंब' पहा.

कम्म (ಕಮ್ಮ) (क) ना.—कर्म; काम; आमोद; सुवास; माधुर्य.

कम्मगे (ಕಮ್ಮಗೆ) (क) अ.—खमंगपणें; हवेहवेसें वाटून; सुवासिकतेनें; मधुरत्त्वें.

कम्मट (ಕಮ್ಮಟ) (क) ना.—कर्मठ; टांकसाळ; सोनारशाळा.

कम्मटि (ಕಮ್ಮಟಿ) (क) ना.—नाणी पाडणारा; टांकसाळींत काम करणारा.

कम्मने (ಕಮ್ಮನೆ) (क) अ.—'कम्मगे' पहा.

कम्मर (ಕಮ್ಮರ) (क) ना.—लोहार; घिसाडी.

कम्मरि (ಕಮ್ಮರಿ) (क) ना.—जलप्रपात; धबधबा; झडा; कडा; तट; लोहारकाम; घिसाड्याचा धंदा.

कम्मंगळले (ಕಮ್ಮಂಗಳಲೆ) (क) ना.—आंबेमोहोर तांदुळ; सुवासिक तांदूळ; गंधशाल.

कम्मंगोल् (ಕಮ್ಮಂಗೋಲ್) (क) ना.—उसाचें कांडें; पेरें; ऊस; इक्षुबाण; मदन.

कम्मंगोल्विल्ल (ಕಮ್ಮಂಗೋಲ್ವಿಲ್ಲ) (क) ना.—मदन; काम.

कम्मार (ಕಮ್ಮಾರ) (क) ना.—'कम्मर' पहा; रंगारी.

—साले (—ಸಾಲೆ) (क) ना.—लोहारशाळा.

कम्मि (ಕಮ್ಮಿ) (अ. दे.) वि.—कमी; थोडे; स्वल्प; हीन; नीच.

कम्मितु (त्तु) (ಕಮ್ಮಿತು [ತ್ತು]) (क) ना.—दरवळ; परिमळ; सुगंधी वातावरण.

कम्मु (ಕಮ್ಮು) (क) ना.—मनोहरता; सौंदर्य.

कम्र (ಕಮ್ರ) (क) वि.—मनोहर; सुंदर.

(क) ना.—भोगापेक्षा; कामुकता; श्रृंगार; शोभा; कडवटपणा; रवि.

कय् (ಕಯ್) (क) ना.—हात; हातोपा; रट्टा; अस्तनी.

कय्कय् (ಕಯ್ಕಯ್) (क) धा.—श्रृंगारणें; थाटमाट करणें; कडू होणें.

कय (ಕಯ) (सं) ना.—अगाध जलाशय; तळे; पाण्याच्या सांठवणाचें भांडे.

कयमे (ಕಯಮೆ) (क) ना.—भात; तांदूळ; लामण दिवा.

कय्गुण्मु (ಕಯ್ಗುಣ್ಮು) (क) धा.—अधिक होणें; पार होणें; हाताबाहेर जाणें; अतिक्रमण करणें; हात धुणें; आरंभणें.

कय्गेय् (ಕಯ್ಗೆಯ್) (क) धा.—श्रृंगारणें; अलंकारणें; सुशोभित करणें.

कय्गुळि (ಕಯ್ಗುಳಿ) (क) धा.—हाताबाहेर जाणें; अतिक्रमण करणें; मर्यादेबाहेर जाणें; निसटणें; हातांतून गळणें.

कय्गायि (ಕಯ್ಗಾಯಿ) (क) धा.—दिरंगाई करणें; सहन करणें; समाधानानें घेणें.

कय्गोडु (ಕಯ್ಗೊಡು) (क) धा.—कामाला लागणें; फसवणूक करणें; साह्य करणें.

कय्गोळ्(ळु) (ಕಯ್ಗೊಳ್ [ಳು]) (क) धा. आरंभणें; गुंतणें; स्वीकारणें; कबूल करणें; मान्य करणें.

कय्तु (ಕಯ್ತು) (क) अ.—कडवटपणा स्वीकारून; फटकून; तुरटपणें.

कय्दु (ಕಯ್ದು) (क) अ.—(क) अ.—संपवून; कैद करून.

(क) ना. कैदी; बंधन; तुरुंगवास; आयुध.

कय्परे (ಕಯ್ಪರೆ) (क) ना.—टाळी.

—गुट्टु (—ಗುಟ್ಟು) (क) धा.—टाळी वाजवणें.

कय्पे (ಕಯ್ಪೆ) (क) ना.—कडूपणा; खारटपणा.

कय्पेसर् (ಕಯ್ಪೆಸರ್) (क) ना.—दुर्लौकिक; अपकीर्ति; बदनाम; नको ते नांव.

कय्मरे (ಕಯ್ಮರೆ) (क) धा.—आश्चर्य करणें; आश्चर्यचकित होणें.

(क) ना.—आश्चर्य; विस्मय; नवल.

कय्वर्(रु) (ಕಯ್ವರ್ [ರು]) (क) धा.—हाताला येणें; फळ मिळणें; यश येणें; कार्यारंभ करणें.

कय्वार (ಕಯ್ವಾರ) (क) ना.—वर्णन; स्तुती; पाठिंबा; कुस्ती; कड; कैवार.

कय्वारि (ಕಯ್ವಾರಿ) (क) ना.—सहाय्यक; संरक्षक; सहाय्य देणारा; पाठिंबा देणारा.

कय्वोल (ಕಯ್ವೊಲ) (क) ना.—लहानसा मळा; गादे बांधण्याची मोकळी जागा; कृत्रिम क्षेत्र.

करं (ಕರಂ) (क) अ.—पूर्णपणें; अतिशयत्वेंकरून, अधिक्यानें; चांगल्या रीतीनें.

कर (ಕರ) (सं) ना.—हात; हत्तीची सोंड; फाळा; खंडणी; किरण; कांती; गारा; ओले; नक्षत्र; बहुता; जकात.

करक (ಕರಕ) (सं) ना.—जलपात्र; गारा; कमंडलु; वातीवरील कोळी; कोळसा; जळून काळवंडलेली वस्तु; शाई.

करकंकणन्याय (ಕರಕಂಕಣನ್ಯಾಯ) (सं) ना.–उघड गोष्ट; वस्तुस्थिति; स्पष्ट दिसणारी गोष्ट; हस्तामलक न्याय.

करकडे (ಕರಕಡೆ) (क) अ.–अगदीं शेवटीं; कोपऱ्यांत.

करकन्न (ಕರಕನ್ನ) (क) ना.–करपलेलें अन्न; लागलेला भात; धुरकटलेलें अन्न.

करकर (ಕರಕರ) (क) ना.–उष्णांशु; सूर्य; उग्र किरणाचा सूर्य; करकर आवाज.

करकरे (ಕರಕರೆ) (क) ना.–कटकट; नित्यपीडा; चिंता; अडचण.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–चिंता करणें; अडचण करणें; संकटाला कारण होणें.

करकांभस् (ಕರಕಾಂಭಸ್) (सं) ना.–नारळ; श्रीफळ; नारिकेल.

करकु (ಕರಕು) (क) ना.–'करक' पहा.

करग (ಕರಗ) (क) ना.–जलपात्र; गारा; 'करक' पहा.

करगत (ಕರಗತ) (सं) वि.–हातीं आलेलें; पकडीत सापडलेलें; हस्तगत झालेलें.

करगस (ಕರಗಸ) (क) ना.–करवत; क्रकच.

करगु (ಕರಗು) (क) धा.–पाणी होणें; द्रवणें; जीर्ण होणें; विरणें; विरघळणें; रोडणें; कमी होणें; दया येणें; मवाळणें; मऊ होणें; व्यथा उत्पन्न होणें.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–विरघळविणें; जिरविणें.

करग्रह (हण) (ಕರಗ್ರಹ [ಹಣ]) (सं) ना.–पाणीग्रहण; विवाह; हातमिळवणी; हातपकड.

करंग (ಕರಂಗ) (सं) ना.–करंडक; संदूक; लहान पेटी; डोकीवरील पाटी; बुट्टी; दुरडी; बगलथैली; पिशवी.

करंगु (ಕರಂಗು) (क) धा.–वितळणें; काळे पडणें; पाणी होणें.

करजात (ಕರಜಾತ) (सं) नख; करज.

करट (टक) (ಕರಟ [ಟಕ]) (सं) ना.–कावळा; काक; हत्तीचा कपोल; करवंटी; करटी; पंचतंत्रांतील कोल्ह्याचें नांव.

करटि (ಕರಟಿ) (सं) ना.–हत्ती; कठीण कवचीचीं फळें.

करड (ಕರಡ) (क) ना.–वाळलेलें गवत.

करडि (ಕರಡಿ) (क) ना.–अस्वल; भल्लूक; भरड; असडी तांदुळ.

करडिगे (ಕರಡಿಗೆ) (क) ना.–'करक' पहा; सपुट.

करडु (ಕರಡು) (क) धा.–'कद्दु' पहा.

करडे (ಕರಡೆ) (क) ना.–चर्मवाद्य; ढोल; करडी ढोल.

करण (ಕರಣ) (सं) ना.–इंद्रिय; उपकरण; साधनसामग्री; क्रिया; देह; क्षेत्र; लिखाण; व्यापार; भूमि; कायस्थ; वैश्य; वैश्याला शूद्रीपासून झालेली संतति.

करणत्रय (ಕರಣತ್ರಯ) (सं) ना.–काया वाचा मन हीं त्रिविध इंद्रियें.

करणशाला (ಕರಣಶಾಲಾ) (सं) ना.–पाठशाला; चावडी.

करणिक (ಕರಣಿಕ) (सं) ना.–कारकून; हिशोबनीस; ज्योतिषी; गणिती.

करणीय (ಕರಣೀಯ) (सं) वि.–कर्तव्य; करण्यायोग्य.

करंड (डक) (ಕರಂಡ [ಡಕ]) (सं) ना;–करंडा; पेटी; संपुट; काटेरी झाड.

करंडकवाहिनी (नि) (ಕರಂಡಕವಾಹಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना.–पान देणारी दासी; पानदान आणणारी स्त्री.

करंब (ಕರಂಬ) (क) ना–'कदंब' पहा.

करतन (ಕರತನ) (क) ना.–क्रोध; चीड.

करतल (ळ) (ಕರತಲ [ಳ]) (सं) ना.–हाताचा तळवा.

करतलामलक (ಕರತಲಾಮಲಕ) (सं) ना.–तळहातावरील आवळा; सुलभ व निश्चित कार्य; सुसाध्य काम; स्वतःसिद्ध गोष्ट.

करदंड (ಕರದಂಡ) (सं) ना.–हातातील दंड; लाठी; हातकाठी; कमळ; काटेरी झाड.

करपत्र (ಕರಪತ್ರ) (सं) ना.–करवत; हस्तपत्रिका; जाहिरात; जाहीर निवेदन.

करपल्लव (ಕರಪಲ್ಲವ) (सं) ना.–हातानें केलेली खूण; पालवी-प्रमाणें असलेला हात.

करपात्रे (ಕರಪಾತ್ರೆ) (सं) ना.–वाटी; दांडा असलेले भांडें.

करपुट (ಕರಪುಟ) (सं) ना.–हाताचा तळवा; झाकलेली मूठ, तळहात.

करबाल (ळ) (ಕರಬಾಲ [ಳ]) (क) ना.–खड्ग; तरवार; करवाल.

करभ (ಕರಭ) (सं) ना.–हत्तीचें पिलुं; उंटाचें पिलुं; तळवा; मणगट; मणिबंध.

करभोरु (ಕರಭೋರು) (सं) ना.–हत्तीच्या सोंडेप्रमाणें मांडी असलेली सुंदर स्त्री.

करमे (ಕರಮೆ) (क) अ.–'करं' पहा.

कररुह (ಕರರುಹ) (सं) ना.–'करजात' पहा.

करवलय (ಕರವಲಯ) (सं) ना.–बांगडी; काकण; मल्लविद्येंतील डाव; दांडपट्टयाचे हात.

करवाळ् (ळु) (ಕರವಾಳ್ [ಳು])(सं) ना.–खड्ग; कृपाण; तरवार.

करवीर (ಕರವೀರ) (सं) ना.–कण्हेर; कोल्हापूर; कृपाणविशेष; शृगालाची राजधानी.

करशीकर (ಕರಶೀಕರ) (सं) ना.–हत्तीच्या सोंडेंतून फुत्कारलेलें पाणी; फवारा.

करह (ಕರಹ) (क) ना.–आवाहन; आमंत्रण; हाक; बोलावणी; दूध तापवणें.

कराग्र (ಕರಾಗ್ರ) (सं) ना.–हाताचें टोंक; हत्तीच्या सोंडेचें टोंक.

करांगुलि (ಕರಾಂಗುಲಿ) (सं) ना.–हाताचीं बोटें.

कराट (ಕರಾಟ) (सं) ना. – 'करंडक' पहा.
कराने (ಕರಾನೆ) (क) ना. – दूधदुभतें.
कराभरण (ಕರಾಭರಣ) (सं) ना. – कंकण; काकण; हस्तालंकार.
करामति (ಕರಾಮತಿ) (अ. दे) ना. – प्रभाव; कर्तृत्व; करामत; कारभार; कार्यकुशलता.
कराल (ळ) (ಕರಾಲ [ಳ]) (सं) वि. – मोठे; भयंकर; विरूप; विक्राळ; काळें.
(सं) ना. – जनक वंशातील एक ज्ञानी राजा.
करालंबन (ಕರಾಲಂಬನ) (सं) ना. – साह्य; मदत; आधार; पाठिंबा.
करालि (ಕರಾಲಿ) (सं) ना. – दुर्गा; शिवशक्ति.
करावलंबन (ಕರಾವಲಂಬನ) (सं) ना. – 'करालंबन' पहा.
करावळि (ಕರಾವಳಿ) (क) ना. – समुद्रकिनारा; सागरतीर.
करावु (ಕರಾವು) (क) धा. – धार काढणें; दूध काढणें; गाई म्हशी पिळणे.
करासि (ಕರಾಸಿ) (क) ना. – तीक्ष्ण खड्ग.
कराळमुख (ಕರಾಳಮುಖ) (सं) ना. – भयंकर मुख; राक्षसाचें नांव.
करास्फोट (ಕರಾಸ್ಫೋಟ) (सं) ना. – छड्डू; शड्डु; आव्हान.
करि (ಕರಿ) (सं) ना. – हत्ती; आठ संख्या.
(क) ना. – काळोख; शाई; कोळसा.
(क) धा. – तळणें; काळे होणें.
करि (रिं) कु (ಕರಿ [ರಿಂ] ಕು) (क) धा. – जळून काळवंडणें पोळणें; चटका बसणें.
(क) ना. – कोळसा; शाई; वातीचा कोळी.
करिगाल (ಕರಿಗಾಲ) (क) ना. – कुलक्षणी वेळ; कुसमय.
करिगालि (ಕರಿಗಾಲಿ) (क) ना. – कुलक्षणा; घरबुडवी; कुलटा.
करिगोरल (ಕರಿಗೊರಲ) (क) ना. – नीलकंठ; शिव.
करिघटे (ಕರಿಘಟೆ) (सं) ना. – हत्तीचा कळप; हत्तीचा तांडा.
करिचर्मधारि (ಕರಿಚರ್ಮಧಾರಿ) (सं) ना. – हत्तीचे चामडे पांघरणारा; शिव.
करिचर्मांबर (ಕರಿಚರ್ಮಾಂಬರ) (सं) ना. – शिव.
करिचु (जु) (ಕರಿಚು [ಜು]) (क) धा. – धरून ठेवणें; पकडणें.
करिणि (णी) (ಕರಿಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना. – हत्तीण.
करिदिंगळु (ಕರಿದಿಂಗಳು) / कद्दिंगळु (ಕದ್ದಿಂಗಳು) (क) ना. – कृष्ण पक्ष; पौर्णिमेनंतरचा अमावास्येपर्यंतचा काळ; अमावास्या.
करिदिन (ಕರಿದಿನ) (क) ना. – ग्रहणादिकाच्या पर्वकाळाचा दुसरा दिवस; अशुभ दिवस.
करिदु (पु) (ಕರಿದು [ಪು]) (क) ना. – काळारंग; काळेपणा; काळोख.
करिपोत (ಕರಿಪೋತ) (सं) ना. – करभ; हत्तीचे पिल्लूं.
करिमकर (ಕರಿಮಕರ) (सं) ना. – सागरीराक्षस; लोककथेतील समुद्रराक्षस.
करिमणि (ಕರಿಮಣಿ) (क) ना. – मंगळसूत्र; करमरा मणि; काळेमणी.
करिमुख (ಕರಿಮುಖ) (सं) ना. – गजानन; गणपति.
करिमुरि (रिकु) (ಕರಿಮುರಿ [ರಿಕು]) (क) धा. – जळणें; खाक होणें; पेटणें; तमाखू ओढून संपविणें.
करियालि (ಕರಿಯಾಲಿ) (क) ना. – डोळ्यातील बुबुळाचा काळाभाग.
करि(री)र (ಕರಿ [ರೀ] ರ) (क) ना. – माठ; हत्तीच्या दाताचें मूळ; वंशांकुर; कळकाचा कोंब; नेपतीचे काटेरी झाड.
करिरिपु (ಕರಿರಿಪು) (सं) ना. – सिंह.
करिवदन (ಕರಿವದನ) (सं) ना. – गजवदन; गणपति.
करिवरि (ಕರಿವರಿ) (क) धा. – जळून खाक होणें; काळें होणें.
करिशावक (ಕರಿಶಾವಕ) (सं) ना. – करभ; हत्तीचे पिल्लूं.
करिष्णु (ಕರಿಷ್ಣು) (सं) वि. – कार्येच्छु; कार्यप्रेमी; कृतिशील.
करिस (ಕರಿಸ) (क) ना. – वाळलेपणा; रोडकेपणा; कृशता; क्षीणत्व; कार्श्य.
करिसु (ಕರಿಸು) (क) धा. – वाळविणें; सुकविणें; रोडावणें; कृशकरणें.
करिस्कंध (ಕರಿಸ್ಕಂಧ) (सं) ना. – 'करिघटे' पहा. गजदल; हत्तीसेना.
करीरक (ಕರೀರಕ) (सं) ना – लढाई; भांडण; तंटा.
करीरि (ಕರೀರಿ) (सं) ना. – 'करीरक' पहा.
करीष (ಕರೀಷ) (क) ना. – शेणी; गोवरी; उपल.
करु (ಕರು) (क) वि. – उंच; सशक्त; खुणेचा; मोठा.
(क) ना. – वत्स; वासरू; पुतळा; कळप; ठसा; टेकडी; मोठेपणा; सामर्थ्य.
(क) धा. – नेम धरणें; विचार करणें; स्तुतिकरणें; आकारणें; कटिबद्ध होणें; प्रतिज्ञा करणें.
करुकु (ಕರುಕು) (क) ना. – काळोख; शाई; कोळसा.
करुगाहि (ಕರುಗಾಹಿ) (क) ना. – गुराखी; गोवळा; गौळी.
करुण (ಕರುಣ) (सं) ना. – दया; कळवळा; तपस्वी; दुःख; काव्यांतील नवरसांपैकी एक रस.
करुणाकर (ಕರುಣಾಕರ) (सं) ना. – दयाशील; दयावंत; कोमल हृदयाचा.
करुणानिधी (ಕರುಣಾನಿಧಿ) (सं) ना. – दयासागर.
करुणाब्धि (ಕರುಣಾಬ್ಧಿ) (सं) ना. – दयासागर.
करुणांबु (ಕರುಣಾಂಬು) (सं) ना. – दयेनें आलेले अश्रु.
करुणालवाल (ಕರುಣಾಲವಾಲ) (सं) वि. – दयावंत;

करुणाशील; भावनाप्रधान.
करुणि (ಕರುಣಿ) (सं) वि.–दयाशील; करुणाकर.
करुणिसु (ಕರುಣಿಸು) (क) धा.–दया दाखवणें; कृपा करणें; अनुग्रह करणें; प्रीति करणें.
करुणे (णा) (ಕರುಣೆ [ಣಾ]) (सं) ना.–दया; कळकळ; सहृदयता; भावनाप्रधानता.
करुत्तु (ಕರುತ್ತು) (क) अ.–मत्सर करून; पोटतिडकीनें; हेतुतः; उद्देशपूर्वक.
—इरि (—ಇರಿ) (क) धा.–नेम धरून मारणें; उद्देश बाळगणें; ध्येय राखणें.
करुनाडु (ಕರುನಾಡು) (क) ना.–उंच प्रदेश; कन्नड प्रदेश; कन्नडमाता.
करुपु (ಕರುಪು) (क) ना.–असहनशीलता; मात्सर्य; तिरस्कार.
करुब (ಕರುಬ) (क) ना.–पोटतिडकीचा मनुष्य; मत्सरी मनुष्य.
करुबु (ಕರುಬು) (क) धा.–पोटदुखी करणें; मत्सर करणें; दावा धरणें; डंख धरणें; सूडवृत्ति बाळगणें.
(क) ना–मत्सर; पोटांतील आग; जळफळाट; दावा; डंख.
—तन (—ತನ) (क) ना.–मात्सर्य; दावा; डंख; सूडवृत्ति.
करुमाड (ಕರುಮಾಡ) (क) ना.–तळघर; मजला; उंच घर; सौध 'उप्परिगे' पहा.
करुंबु (ಕರುಂಬು) (क) ना.–'करुबु पहा.
करुविट्ट (ಕರುವಿಟ್ಟು) (क) वि.–ठसा उठवलेले; लाख मिसळलेले; लाक्षामिश्रित; ओतीव; ओतलेलें.
करुविडु (ಕರುವಿಡು) (क) धा–ठसा उठवणें; ओतणें; ओतवणें.
करुहु (ಕರುಹು) (क) ना–'करुपु' किंवा 'करुबु' पहा.
करुळ् (ಕರುಳ್) (क) ना–प्रीति; वात्सल्य; आप्तपणा; नातें. करुणा; दुःख; व्यथा; ध्यान.
करुळ्गत्तरि (ಕರುಳ್ಗತ್ತರಿ) (क) ना–विश्वासघात; बंधुद्वेष; कृतघ्नता.
करुळ्गिवुचु (ಕರುಳ್ಗಿವುಚು) (क) धा–पोटांत कालवणें; तळमळणें; कसेंतरी होणें; मळमळणें.
(क) ना–तळमळ; कळकळ; कालवाकालव.
करुळ्गोरेत (ಕರುಳ್ಗೊರೆತ) (क) ना.–द्रोह; द्वेष; मळमळ.
करे (ಕರೆ) (क) धा–हाक मारणें; हळी देणें; बोलावणें; लिहविणें; ओतविणें; धारा काढणें; वर्षाव करणें; उतरविणें; लपणें; दृष्टिआड होणें; अश्रु गाळणें; आमंत्रण देणें.
(क) ना–काठ; डाग; कलंक; अपकीर्ति; ठसा; शेवट; पदर; दोष; प्रमाद; गुरांची जांगळ; अहेर; तप्त मुद्रा.
करेकळुहु (ಕರೆಕಳುಹು) (क) धा–बोलावणें; सांगून पाठविणें; कळविणें; पाचारणें.
करेगण्मु (ಕರೆಗಣ್ಮು) (क) धा–मर्यादा ओलांडणें; भरून सांडणें; उल्लंघणें; अतिक्रमण करणें; पार होणें; उतू जाणें.
करेगाळि (ಕರೆಗಾಳಿ) (क) ना–भूमीकडून समुद्राकडे वाहणारे वारे; मलतयी वारे; मोसमी वारे.
करेगोरल (ಕರೆಗೊರಲ) (क) ना–नीलकंठ; शिव.
करेयिसु } (ಕರೆಯಿಸು) (क) धा.–आमंत्रणें; बोलावणें; दूध
करेसु } (ಕರೆಸು) काढणें; धारा पिळणें.
करेह (ಕರೆಹ) (क) ना.–हाक; निमंत्रण; धार; दूध; दुभती गाय.
करेणु (ಕರೇಣು) (सं) ना–हत्ती.
करोटि (ಕರೋಟಿ) (क) ना–बुट्टी; पाटी; करंडी; पात्र.
करोड (ಕರೋಡ) (अ. दे.) ना–कोट (संख्या); शतलक्ष; कोटि.
—पति (—ಪತಿ) (क) ना–कोट्याधीश; नवकोट नारायण.
कर्क (र्ट) } (ಕರ್ಕ [ರ್ಟ]) (सं) वि. ओबडधोबड, घट्ट;
कर्कटक, कर्टक } (ಕರ್ಕಟಕ, ಕರ್ಟಕ) कठिण बलिष्ठ (सं) ना–खेकडा; कुलीन; कर्करास; कोड; पांढरेपण; चर्मरोग; अग्नि; पांढराघोडा; चांगुलपणा.
कर्क (क) डे (ಕರ್ಕ [ಕ] ಡೆ) } (सं) ना.–आयुधविशेष;
कर्कटिका (ಕರ್ಕಟಿಕಾ) } एक शस्त्र.
कर्कंधु (ಕರ್ಕಂಧು) (सं) ना.–भोवरीचा वेल.
कर्कमीन (ಕರ್ಕಮೀನ) (सं) ना.–एक जातीचा मासा; खेकड्याच्या किंवा विंचवाच्या आकाराचा मासा.
कर्कर (ಕರ್ಕರ) (सं) वि.–घट्ट; खडबडीत.
(सं) ना.–एक जातीचा हंसपक्षी.
कर्कवृत्त (ಕರ್ಕವೃತ್ತ) (सं) ना.–विषुववृत्ताच्या उत्तरेकडील २३½ अंशापर्यंतचे कल्पित वर्तुळ.
कर्कश (ಕರ್ಕಶ) (सं) वि.–उग्र; भयंकर; घट्ट; भरीव; कठिण; उद्धट; निर्दय; खडबडीत.
कर्कशयौवन (ಕರ್ಕಶಯೌವನ) (सं) ना.–गद्धेपंचविशी; उन्मादक तारुण्य.
कर्काटक (ಕರ್ಕಾಟಕ) (सं) ना.–कर्कमहिना; एक सौरमास.
कर्केटक (ಕರ್ಕೇಟಕ) (सं) ना.–एक रत्न; चांदी.
कर्कोट (टक) (ಕರ್ಕೋಟ [ಟಕ]) (सं) ना.–अनंत; वासुकी; पद्म; महापद्म; तक्षक; शंखपाल; कर्कोटक; पुलिंद; या अष्ट सर्पांपैकी एक साप.
कर्कोटकि (ಕರ್ಕೋಟಕಿ) (सं) ना.–कारले; करटुली.
कर्गु (ಕರ್ಗು) (क) धा.–वितळणें; विरघळणें.
(क) ना.–काळा डाग; 'करगु' पहा.
कर्चरे (ಕರ್ಚರೆ) (क) ना.–देहाचा एक भाग.
कर्चु (ಕರ್ಚು) (क) धा.–चावणें; धुणें; प्रक्षाळणें.
(क) ना.–चावा; दंश; घाव; प्रक्षालन.
कर्ण (ಕರ್ಣ) (सं) ना.–कान; ऐकण्याचे इंद्रिय; सुकाणु;

कुंतीचा प्रथम पुत्र; त्रिकोणातील काटकोनासमोरील भुजा; मृदंगाची शाई.

कर्णकठोर (ಕರ್ಣಕಠೋರ) (सं) वि.–कर्कश; असह्य; कान किटवणारे.

कर्णकुंडल (ಕರ್ಣಕುಂಡಲ) (सं) ना.–कानांतील दागिना. कर्णभूषण.

कर्णक्ष्वेड (ಕರ್ಣಕ್ಷ್ವೇಡ) (सं) ना.–कानांत कायम होणारा आवाज.

कर्णगत (ಕರ್ಣಗತ) (सं) वि.–कानावर आलेलें; षट्कर्णी झालेलें; समजलेलें; विदित.

कर्णगोचर (ಕರ್ಣಗೋಚರ) (सं) वि.–कानाला ऐकूं येणारे; कर्णपथांत येणारे.

कर्णज (जात) (ಕರ್ಣಜ [ಜಾತ]) (सं) ना.–कर्णपुत्र; वृषसेन.

कर्णजप (जाप) (ಕರ್ಣಜಪ [ಜಾಪ]) (सं) वि.–चहाडखोर; चुगलखोर; पदरचे सांगणारा; आरोप करणारा.

कर्णजित (ಕರ್ಣಜಿತ್) (सं) ना.–कर्णाला जिंकणारा; अर्जुन.

कर्णताल (ಕರ್ಣತಾಲ) (सं) ना.–कानाची फडफड; कानाचा आवाज.

कर्णधार (रक) (ಕರ್ಣಧಾರ [ರಕ]) (सं) ना.–सुकाणु धरणारा; सूत्रधार; पुढारी; नायक; जहाज चालवणारा.

कर्णपरंपरे (ಕರ್ಣಪರಂಪರೆ) (सं) ना.–कर्णोपकर्णी पसरणारी बातमी; किंवदंती.

कर्णपूर (ಕರ್ಣಪೂರ) (सं) ना.–अशोकवृक्ष; कानातील दागिना; कानपूर.

कर्णपोटि (ಕರ್ಣಪೋಟಿ) (सं) ना.–उच्चासन; जाड उंच गादी; उच्च सभास्थान; उंचावरील व्यासपीठ.

कर्णमूल (ಕರ್ಣಮೂಲ) (सं) ना.–कानशील; कानाचा आरंभीचा भाग.

कर्णवेष्टन (ರ್ಣವೇಷ್ಟನ) (सं) ना.–कानांतील आभरण.

कर्णशूल (ಕರ್ಣಶೂಲ) (सं) ना.–कानदुखी; कानांतील ठणका.

कर्णसंभव (ಕರ್ಣಸಂಭವ) (सं) ना.–कानापासून उत्पन्न झालेला; कर्णपुत्र वृषसेन.

कर्णसू (सूनु) (ಕರ್ಣಸೂ [ಸೂನು])(सं) ना–'कर्णसंभव' पहा.

कर्णाकर्णि (र्णिके) (ಕರ್ಣಾಕರ್ಣಿ [ರ್ಣಿಕೆ]) (सं) ना.–'कर्णपरंपरे' पहा.

कर्णाट (ಕರ್ಣಾಟ) (क) ना.–कर्नाटक; कन्नड भाषा; कन्नड प्रांत; कन्नड जनता.

कर्णारि (ಕರ್ಣಾರಿ) (सं) ना.–कर्णशत्रु, अर्जुन.

कर्णालंकार (ಕರ್ಣಾಲಂಕಾರ) (सं) ना.–कानांतील दागिना.

कर्णावतंस (ಕರ್ಣಾವತಂಸ) (सं) ना.–कर्णभूषण; श्रुतिसुभगता; श्रवणमधुरता.

कर्णि (ಕರ್ಣಿ) (सं) ना.–कर्णपुत्र वृषसेन; सुकाणू असलेले जहाज; नांगराचा भाग; हिशेबतपासनीस; गुमास्ता; मुनशी; कारकून; कुलकर्णी.

कर्णिक (ಕರ್ಣಿಕ) (सं) ना.–'करणिक' पहा. शानभोग.

कर्णिके (का) (ಕರ್ಣಿಕೆ [ಕಾ]) (सं) ना.–हत्तीच्या सोंडेचे टोक; कर्णभूषण; कमलाचा बीजकोष; एक तीर्थ; मधले बोट; शेंडेफळ.

कर्णिकार (ಕರ್ಣಿಕಾರ) (सं) ना.–कण्हेरी;; एक फुलझाड.

कर्णेजप (ಕರ್ಣೇಜಪ) (सं) ना.–'कर्णजप' पहा.

कर्णेंद्रिय (ಕರ್ಣೇಂದ್ರಿಯ) (सं) ना.–कान; ऐकण्याचें इंद्रिय.

कर्णोपकर्ण (र्णिका) (ಕರ್ಣೋಪಕರ್ಣ [ರ್ಣಿಕಾ]) (सं) ना.–'कर्णपरंपरे' पहा.

कर्त (ಕರ್ತ) (सं) ना.–कार्यकर्ता; काम करणारा; यजमान; स्वामी; राजा; व्यवहारात आणणारा.

कर्तन (ಕರ್ತನ) (सं) ना.–कातरण; छेदन; कापणी.

कर्तरि (री) (ಕರ್ತರಿ [ರೀ]) (सं) ना.–कातरी; कातरण्याचे साधन; वस्तरा; चाकू.

—प्रयोग (—ಪ್ರಯೋಗ) (सं) ना.–कर्त्यानुसारी क्रियापदाची वाक्यरचना.

कर्तले (ಕರ್ತಲೆ) (क) ना.–'कत्तले' पहा;

कर्तार (ಕರ್ತಾರ) (सं) वि.–कर्ता; करणारा; स्रष्टा.

कर्तु (ಕರ್ತು) (सं)ना.–'कर्तार' पहा.

कर्तृक (ಕರ್ತೃಕ) (सं) वि.–कर्तृत्ववान; कर्ता.

कर्त्री (ಕರ್ತ್ರೀ) (सं) ना.–करणारी; स्वामिनी; राणी; कातरी; चाकू.

कर्त्रिके (ಕರ್ತ್ರಿಕೆ) (सं) ना.–लहान कातरी; वस्तरा; शिकाऱ्याचा सुरा.

कर्द (र्दट) (ಕರ್ದ [ರ್ದಟ]) (सं) ना.–राड; चिखल; पंक.

कर्दम (ಕರ್ದಮ) (सं) ना.–चिखल; राड; पाप; मांस; कर्दमऋषि; पंकिल.

कर्दमजात (ಕರ್ದಮಜಾತ) (सं) ना.–पंकज; कमळ; हीन कुळांतला; हीनयातीचा.

कर्दु (र्दुं) कु (ಕರ್ದು [ರ್ದುಂ] ಕು) (क) धा.–खुपणें; चावणें; काठीनें चोपणें.

कर्निके (ಕರ್ನಿಕೆ) (क) ना.–देठ; नाळ; तुकडा; भाग.

कर्पट (ಕರ್ಪಟ) (सं) ना.–कापड; कपडा; जुने वस्त्र; फाटके कापड.

कर्पर (ಕರ್ಪರ) (सं) ना.–बुट्टी; मडके; शिजवणें; काहील.

कर्प (र्पा) स (ಕರ್ಪ [ರ್ಪಾ] ಸ) (सं) ना.–कापूस; कपाशी.

कर्पु (ಕರ್ಪು) (क) ना.–काळेपणा; डाग; कलंक; हत्ती धरण्याचा खड्डा; जाळें.

कर्पु (र्पू) र (ಕರ್ಪು [ರ್ಪೂ] ರ) (सं) ना.–कापूर; जाळण्याचें सुगंधी द्रव्य.
—आरति (—ಆರತಿ) (सं) ना.–कापराची ओवाळणी; कुरवंडी.
कर्पो (र्बो) गे (ಕರ್ಪೊ [ರ್ಬೊ] ಗೆ) (क) ना.–काळा धूर; कृष्णमेघ.
कर्बुविल्ल (ಕರ್ಬುವಿಲ್ಲ) (क) ना.–लोखंडाचा बाण असलेला राम.
कर्बु (र्बो) न (ಕರ್ಬು [ರ್ಬೊ] ನ) (क) ना. लोह; लोखंड 'कब्बिण' पहा.
कर्बु (र्बो) र (ಕರ್ಬು [ರ್ಬೂ] ರ) (सं) ना–रंगीबेरंगी मिश्ररंगी सोने; राक्षस.
कर्बूरित (ಕರ್ಬೂರಿತ) (सं) वि.–रंगीबेरंगी; मिश्ररंगी.
कर्म (ಕರ್ಮ) (सं) ना.–कर्तव्य; करण्यासारखें काम; कामाचें फळ; पूर्वजन्मीचें पाप; दुष्परिणाम; व्याकरणांतील कर्म; धार्मिक विधि.
—अंत (—ಅಂತ) (सं) ना.–मशागत केलेली जमीन; धान्यसंग्रह.
—कर (ಕರ) (सं) ना.–मजूर; श्रमिक; कूली.
—कांड (ಕಾಂಡ) (सं) ना. यज्ञयाग सांगणारा वेदाचा भाग.
कर्मकार (ಕರ್ಮಕಾರ) (सं) ना.–कार्यकर्ता. 'कम्मार' पहा. शिल्पी.
कर्मकीलक (ಕರ್ಮಕೀಲಕ) (सं) ना. धोबी; परीट; रजक.
कर्मक्षम (ಕರ್ಮಕ್ಷಮ) (सं) वि.–कार्यक्षम; कार्याला योग्य.
कर्मठ (ಕರ್ಮಠ) (सं) वि.–कर्ममार्गी; कर्मावर निष्ठा ठेवणारा; कट्टर आचारवंत; कार्यनिपुण; श्रद्धाळु; आचारालाच धर्म मानणारा.
कर्मडु (ಕರ್ಮಡು) (क) ना.–अगाध डोह; पावसाच्या पाण्याचें साचलेलें सरोवर; काळा डोह.
कर्मणि (ಕರ್ಮಣಿ) (क) ना.–काळा मणी; कर्मानुसारी वाक्यरचना; पगार; वेतन; भाडे.
कर्मण्य (ಕರ್ಮಣ್ಯ) (सं) ना.–कलाकौशल्य; कार्यनिपुणता; चळवळ; व्यापार.
—कर्मण्या (—ಕರ್ಮಣ್ಯಾ) (सं) ना.–मजूरी; रोजमुरा.
कर्मनिरत (ಕರ್ಮನಿರತ) (सं) वि.–कार्यमग्न; कर्मरत; कृतिव्यग्र.
कर्मनीति (ಕರ್ಮನೀತಿ) (सं) ना.–कार्य उरकण्याची पद्धति.
कर्मपद (ಕರ್ಮಪದ) (सं) ना.–कर्त्याची क्रिया निर्दिष्ट करणारा शब्द. कार्यक्षेत्र.
कर्मपरिपाक (ಕರ್ಮಪರಿಪಾಕ) (सं) ना.–कर्मविपाक; पूर्व कर्मफल सिद्धांत.
कर्मफल (ಕರ್ಮಫಲ) (सं) ना.–पूर्वजन्मीच्या पापपुण्यानुसार मिळणारें फळ; कार्याचा परिणाम; प्रारब्ध.
कर्मभोग (ಕರ್ಮಭೋಗ) (सं) ना.–पूर्वार्जित पापपुण्याची फलानुभूति; संचितानुसार येणारी स्थिति.
कर्ममार्ग (ಕರ್ಮಮಾರ್ಗ) (सं) ना.–धार्मिक विधिविधान.
कर्मशाले (ಕರ್ಮಶಾಲೆ) (सं) ना.–लोहारशाळा; उद्योगमंदिर; कार्यभवन.
कर्मशील (ಕರ್ಮಶೀಲ) (सं) वि. कर्तव्यदक्ष; सततोद्योगी.
कर्मसचिव (ಕರ್ಮಸಚಿವ) (सं) ना.–कार्यनिर्वाहक; न्यायाधीश; कार्यमंत्री; प्रतिनिधि.
कर्मसाक्षि (ಕರ್ಮಸಾಕ್ಷಿ) (सं) ना.–सर्वसाक्षी; सूर्य; ईश्वर.
कर्माधीन (ಕರ್ಮಾಧೀನ) (सं) वि.–कर्मानुरूप; प्रारब्धानुसार आलेले.
कर्मायत्त (ಕರ್ಮಾಯತ್ತ) (सं) वि.–'कर्माधीन' पहा.
कर्मिष्ठ (ಕರ್ಮಿಷ್ಠ) (सं) वि.–कार्यमग्न; कार्यचतुर; पापी.
कर्मेंद्रिय (ಕರ್ಮೇಂದ್ರಿಯ) (सं) ना.–हातपाय वगैरे कार्य करणारे अवयव.
कर्मोड } (ಕರ್ಮೋಡ)
कर्मुगिल् } (ಕರ್ಮುಗಿಲ್) (क) ना.–काळे ढग; निळे आकाश.
कर्रने (ಕರ್ರನೆ) (क) अ.–काळेकुट्ट; काळेभोर.
कर्वट (ಕರ್ವಟ) (सं) ना.–जिल्ह्याचें मुख्य ठिकाण; मध्यवर्ती शहर.
कर्वरेगोळ् (ಕರ್ವರೆಗೊಳ್) (क) धा.–सभोवती बांधणें; घेरणें; वेढा देणें; आक्रमणें; झाकणें.
कर्वुविल्ल (ಕರ್ವುವಿಲ್ಲ) (क) ना.–लोहबाण मारणारा राम.
कर्वेट्टु (ಕರ್ವೆಟ್ಟು) (क) ना.–काळा पर्वत; निलगिरी; अंजनाद्रि.
कर्वेळगु (ಕರ್ವೆಳಗು) (क) ना.–काळोख; काळेकिरण.
कर्वोगे (ಕರ್ವೊಗೆ) (क) ना.–काळाधूर 'कर्पोगे' पहा.
कर्वोन्नु } (ಕರ್ವೊನ್ನು)
कर्बोन्नु } (ಕರ್ಬೊನ್ನು) (क) ना.–लोह; खत.
कर्ष(र्षण) (ಕರ್ಷ [ರ್ಷಣ]) (सं) ना.–ओढ; हिंसा; झीज; नांगर; कुळवणी; शेतकरी; रयत; घासाघीस; दान; कृशता; रोडकेपण; सोळा माषांचें वजन.
कर्षक (ಕರ್ಷಕ) (सं) ना.–शेतकरी; नांगर चालवणारा.
कल् (ಕಲ್) (क) धा.–शिकणें; अभ्यास करणें; मोजणें; धरणें; ध्वनि काढणें; नेणें; जाणें; विचार करणें; जाणणें; हलविणें; पकडणें.
(क) ना.–धोंडा; विद्या.
कल (ಕಲ) (सं) ना.–अव्यक्त मधुरध्वनि; कोमलस्वर; रात्र; पात्र; मडकें; चिंता; व्यथा; सोनें; संगीतलय; चतुर्थांश भाग.
कलकंठ (ಕಲಕಂಠ) (सं) ना.–मधुरध्वनि; कोकिळ; भ्रमर.

कलकंठि (ಕಲಕಂಠಿ) (सं) ना.–पारवा; हंसी; कोकिळा; भ्रमरी.
कलकल (ಕಲಕಲ) (सं) ना.–कलकलाट; गोंगाट; कोलाहल; गोंधळ.
कलकूजिका (णिका) (ಕಲಕೂಜಿಕಾ [ಣಿಕಾ]) / कलतूलिका (ಕಲತೂಲಿಕಾ) (सं) ना.–विलासिनी; कामुकी; क्रीडासक्ति; स्वेच्छाचारिणी.
कलनाद, (ಕಲನಾದ) (सं) ना.–मधुरध्वनि; 'इंचल' पहा.
कलहंस (ಕಲಹಂಸ) (सं) ना.–राजहंस; पाय व चोंच लाल पण अंग पांढरे असलेला पक्षी.
कलकु (ಕಲಕು) (सं) ना.–मिसळणें; 'कदडु' पहा.
कलगच्चु (ಕಲಗಚ್ಚು) (क) ना.–तांदळाचें धुवण, चुन्याचा गिलावा; गिरावा.
कलंक (ಕಲಂಕ) (सं) ना.–डाग; दोष; पाप; अपकीर्ति; धब्बा.
कलंकष (षी) (ಕಲಂಕಷ [ಷೀ]) (सं) ना.–सिंहाचें दांपत्य.
कलंकु (ಕಲಂಕು) (क) धा.–'कदडु' पहा.
कलंकित (ಕಲಂಕಿತ) (सं) वि.–दोषी; अपवित्र; कलंक लागलेलें.
कलत्र (ಕಲತ್ರ) (सं) ना.–कुटुंब; पत्नी; गृहलक्ष्मी.
कलधौत (ಕಲಧೌತ) (सं) ना.–चिन्ह; चांदी.
कलप (ಕಲಪ) (सं) ना.–कळप; समूह; तांडा.
कलपु (ಕಲಪು) (अ. दे.) ना.–केस काळे दिसण्याकरितां लावलेला रंग.
कलभ (ಕಲಭ) (सं) ना.–शरभ; करभ; हत्तीचें पिल्लूं.
कलम (ಕಲಮ) (सं) ना.–लेखणी; झिजके नाणें; भात; तांदूळ; नापीक जमीन. 'कळम' पहा.
कलमल (ಕಲಮಲ) (क) ना–'कळवळ' पहा.
कलन (ಕಲನ) (सं) ना.–संकलन; जोडणी.
कलंदिका (ಕಲಂದಿಕಾ) (सं) ना.–नैपुण्य; कौशल्य.
कलंब (ಕಲಂಬ) (सं) ना.–बाण; कदंब; पाणी.
कलंबासन (ಕಲಂಬಾಸನ) (क) ना.–बाणांचा भाता; बिल.
कलंबि (ಕಲಂಬಿ) (क) ना.–कढई; काहील.
कलंबुट (ಕಲಂಬುಟ) (सं) ना.–लोणी; नवनीत; ताजे लोणी.
कलरव (ಕಲರವ) (सं) ना.–'कलनाद' पहा.
कलल (ಕಲಲ) (सं) ना.–गर्भकोष; गर्भावरील आवरण.
कललगर्भ (ಕಲಲಗರ್ಭ) (सं) ना.–स्वप्नांतील गर्भधारणा.
कलविंक (ग) (ಕಲವಿಂಕ [ಗ]) (सं) ना.–पक्षी; चिमणी.
कलवे (ಕಲವೆ) (क) ना.–पाणकमल; जलज.
कलवेरके (ಕಲವೆರಕೆ) (क) ना.–मिसळ; विसाण; मिश्रण.
कलश (ಕಲಶ) (सं) ना.–कळशी; गाडगें; गडवा; धान्याचें माप; चोवीस शेर; देवालयाचा कळस; शिखर; घागर.
—ज (—ಜ) (सं) ना.–अगस्ती; कुंभज; भारद्वाज.
कलशकुचे (ಕಲಶಕುಚೆ) (सं) ना.–तरुणी.
कलस (ಕಲಸ) (क) ना.–कळस.
कलसु (ಕಲಸು) (क) धा.–मिसळणें; कालविणें; एकत्रित करणें; जोडणें.
कलसुमे लोगर (ಕಲಸುಮೆಲೋಗರ) (क) ना–मसालेभात; दहीभात; बुत्ति.
कलह (ಕಲಹ) (सं) ना.–भांडण; तंटा; वैमनस्य; झगडा.
कलहप्रिय (ಕಲಹಪ್ರಿಯ) (सं) वि.–भांडखोर; तंटलबाज; भांडकुदळ.
(सं) ना.–नारद.
कलहांतरिते (ಕಲಹಾಂತರಿತೆ) (सं) ना.–प्रियकराशी भांडून वेगळी झालेली.
कलहार (ಕಲಹಾರ) (सं) ना.–युद्ध; भांडण.
कलहाशन (ಕಲಹಾಶನ) (सं) ना.–नारद; भांडणावर जगणारा.
कला (ಕಲಾ) (सं) ना.–कुशल विद्या; शिल्प; कारागिरी; रसविद्या; संगीत; चित्र; साहित्य इ० कला; डाग; कलंक; चूक; वेळचें परिमाण; तुकडा; त्याग; काळेपणा.
कलाकेलि (ಕಲಾಕೇಳಿ) (सं) ना.–विलास; विनोद.
कलाजीवि (ಕಲಾಜೀವಿ) (सं) ना.–कलावंत.
कलाधर (ಕಲಾಧರ) (सं) ना.–चंद्र; कलाकांत.
कलाकौशल्य (ಕಲಾಕೌಶಲ್ಯ) (सं) ना.–हस्तलाघव; हस्तचातुर्य;
कलाद (दक) (ಕಲಾದ [ದಕ]) (सं) ना.–सोनार;
कलाधरधर (ಕಲಾಧರಧರ) (सं) ना.–चंद्रशेखर; शिव.
कलानिधि (ಕಲಾನಿಧಿ) (सं) ना.–चंद्र.
कलांतर (ಕಲಾಂತರ) (सं) ना.–व्याज; लाभ.
कलाप (ಕಲಾಪ) (सं) ना.–कळप; समूह; मोरपिसारा; मेखळा; अलंकार; चंद्र; भांडण.
कलापक (ಕಲಾಪಕ) (सं) ना.–समस्यापूर्ति; कवितेचे चार चरण एकत्र करून अर्थपूर्ण करण्याची रीति.
कलापकलधार (ಕಲಾಪಕಲಧರ) (सं) ना.–चंद्रकला धारण करणारा शंकर; चंद्रमौली.
कलापि (ಕಲಾಪಿ) (सं) ना.–पिसारा असलेला; मोर.
कलापिनी (ಕಲಾಪಿನೀ) (सं) ना.–रात्र; चंद्र.
कलाबतु (ಕಲಾಬತು) (अ. दे) ना.–जरतारी काम. जरीबुट्टीचें काम; जर; जरीचे वस्त्र.
कलापंडित (ಕಲಾಪಂಡಿತ) (सं) ना.–कलाविज्ञानी; कलावंत.
कलायि (ಕಲಾಯಿ) (अ. दे) ना.–कल्हई.
कलावक्त्र (ಕಲಾವಕ್ತ್ರ) (सं) ना.–ब्रह्मदेव; सोळा मुखें असलेला ब्रह्मा.
कलावति (ती) (ಕಲಾವತಿ [ತೀ]) (सं) ना.–दुर्गादेवी.
कलावंत (ಕಲಾವಂತ) (सं) ना.–कलाजीवी; कलाविद; कलाकार; नटराज.

कलावति (ಕಲಾವಂತಿ) (सं) ना. – कळावंतीण; वेश्या; राख; रांड; वेसवा; दुर्गा.
कलाविद् (ಕಲಾವಿದ) (सं) ना. – 'कलावंत' पहा.
कलाहीन (ಕಲಾಹೀನ) (सं) वि. – कला कमी असलेला चंद्र; कलागुण नसलेला; निस्तेज.
कलि (ಕಲಿ) (सं) ना. – चतुर्थयुग; कलियुग; कलिपुरुष; युद्ध; भांडण; तालवृक्ष; दारिद्र्यलक्ष्मी.
(क) वि. – शूर; धीट; भांडखोर,
(क) धा. – अभ्यास करणें; वहिवाट पाडणें.
कलिका (के) (ಕಲಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना. – कळी; मुकुल; गाल; न उमललेलें फूल.
कलिके (ಕಲಿಕೆ) (क) ना. – शिक्षण; अभ्यास; चातुर्य; समज; कोवळे फळ; भांडण.
कलिंग (ಕಲಿಂಗ) (सं) ना. – 'ओढिसा' प्रांत; एका देशाचें प्राचीन नांव.
कलिंज (ಕಲಿಂಜ) (सं) ना. – चटई; गवताचें आसन; दर्भासन; पडदा; तोंडावरील आवरण.
कलिंजक (ಕಲಿಂಜಕ) (क) ना. – कणगी; धान्यसंग्रह.
कलिज (ಕಲಿಜ) (क) ना. – मूत्रपिंड.
कलित (ಕಲಿತ) (सं) वि. – शिकलेलें; पठित; समजलेलें; एकत्रित केलेंलें; पिकलेले; पक्व.
(क) ना. – शिक्षण; विद्या.
कलितन (ಕಲಿತನ) (क) ना. – शूरपणा; धीटपणा.
कलिनाशन (ಕಲಿನಾಶನ) (सं) ना. – कलिपरिहार; कलियुगांतील कष्टांचा नाश.
कलिंद (ಕಲಿಂದ) (सं) ना. – यमुना नदीचे उगमस्थान.
—जे (—ಜೆ) (क) ना. – यमुना नदी.
कलिमन (ಕಲಿಮನ) (क) ना. – धैर्यशील, धीर; दृढ मनाचा मनुष्य.
कलियुग (ಕಲಿಯುಗ) (सं) ना. – चतुर्थ युग.
कलिल (ಕಲಿಲ) (सं) वि. – मिसळलेलें; मिश्रित; एकजीव झालेलें; भरलेलें; मिळून राहाणारें.
(सं) ना. – तळमळ, कल्लोळ.
कलु (ಕಲು) (क) ना. – दगड; धोंडा; पत्थर.
कलुकु (ಕಲುಕು) (क) धा. – 'कदडु' पहा.
कलुकुटिग (ಕಲುಕುಟಿಗ) }
कलुगुटिक (ಕಲುಗುಟಿಕ) } (क) ना. – पाथरवट; वडारी; शिपी; एकपक्षी.
कलगोंटे (ಕಲುಗೋಂಟೆ) (क) ना. – दगडी किल्ला; किल्ल्याचा तट; गड; दुर्ग; कोटाचा सौध.
कलुंबु (ಕಲುಂಬು) (क) धा. – कळकळणें; कळकणें; 'कदडु' पहा.

कलुष (ಕಲುಷ) (सं) ना. – डाग; कलंक; राड; घाण; चिखल; पाप; चगळ; संभाजीचा कलुषामंत्री.
कलुहु (हे) (ಕಲುಹು [ಹೆ]) (क) वि. – अशुद्ध; गढूळ; दूषित.
कले (ಕಲೆ) (सं) ना. – 'कला' पहा. भाग; चातुर्य; नैपुण्य; प्रकाश; कांती; मनोहरता; चांगुलपणा.
(क) धा. – एक होणें; समाविष्ट होणें; मिसळणें.
(क) ना. – जखमेची खूण; खण; उणीव; अभाव; ध्वनि; गोंधळ.
कलेवर (ಕಲೇವರ) (सं) ना. – देह; शरीर.
कल्कि (ಕಲ್ಕಿ) (सं) ना. – कलियुगांतील विष्णूचा दहावा अवतार; कल्मष; राड; नीच पुरुष.
कल्के (ಕಲ್ಕೆ) (क) ना. – शिक्षण; विद्या.
कल्लमानिस (ಕಲ್ಲಮಾನಿಸ) (क) वि. – पाषाणहृदयी; कठोर अंतःकरणाचा; 'कटुक' पहा.
कल्प (ಕಲ್ಪ) (सं) ना. – प्रलय; जगाचा अंतकाळ; ब्रह्मदेवाच्या कालगणनेतील परिणाम; वेदांगांतील एक नियम.
—अंत (—ಅಂತ) (सं) ना. – विश्वविनाश; जलप्रलय.
कल्पक (ಕಲ್ಪಕ) (सं) ना. – प्रतिभाशाली कल्पनाशक्ति असलेला; आदर्श; ध्येयभूतवस्तु; अनुकरणीय वस्तु.
कल्पकुज (ಕಲ್ಪಕುಜ) (सं) ना. – कल्पद्रुम; कल्पवृक्ष; कामतरु; देवतरु; इच्छा पुरविणारा वृक्ष.
कल्पन (ना) (ಕಲ್ಪನ [ನಾ]) (सं) ना. – कातरण्याची क्रिया; शकल; युक्ति; अनुमान; तरंग; मांडणी; विचारलहरी.
कल्पनाकथे (ಕಲ್ಪನಾಕಥೆ) (सं) ना. – कादंबरी; जुळवलेली गोष्ट.
कल्पनी (ಕಲ್ಪನೀ) (सं) ना. – कैची; कात्री; कातर.
कल्पने (ಕಲ್ಪನೆ) (सं) ना. – स्थिरता; नियम; क्रिया; सौंदर्य; शोध; भावना; मनांतील मांडे; कथारचना; युक्ति; आकांक्षा; सृष्टिरचना; रीति.
कल्पभूज (जात) (ಕಲ್ಪಭೂಜ }
कल्पभूरुह (ಕಲ್ಪಭೂರುಹ) } [ಜಾತ]) (सं) ना. – कल्पवृक्ष
कल्पलते (ಕಲ್ಪಲತೆ) (सं) ना. – कल्पवृक्षासारखी वेली.
कल्पाग्नि (ಕಲ್ಪಾಗ್ನಿ) (सं) ना. – प्रलयाग्नि; जगविनाशक अग्नि.
कल्पांघ्रिप (ಕಲ್ಪಾಂಘ್ರಿಪ) (सं) ना. – कल्पवृक्ष
कल्पांत (ಕಲ್ಪಾಂತ) (सं) ना. – विश्वविनाशाचा अंत्यसमय.
कल्पादि (ಕಲ್ಪಾದಿ) (सं) ना. – प्रथम सृष्टिकार्य.
कल्पाब्द (ಕಲ್ಪಾಬ್ದ) (सं) ना. – कल्पांतकाळाची मेघवृष्टि.
कल्पावनीज (ಕಲ್ಪಾವನೀಜ) (सं) ना – कल्पवृक्ष.
कल्पि (ल्पिक) (ಕಲ್ಪಿ [ಲ್ಪಿಕ]) (सं) ना. – कला; ललितविद्या; शिक्षण.
कल्पित (ಕಲ್ಪಿತ) (सं) वि. – कल्पना केलेले; कृत्रिम; संशोधित; व्यवस्थित.
(सं) ना. – विचारभावना; शस्त्रसिद्ध युद्धगज

कलिपसरि (ಕಲ್ಪಿಸರಿ) (क) ना. – वटवृक्ष; वड.
कल्पिसु (ಕಲ್ಪಿಸು) (क) धा. – कल्पना करणें; व्यवस्था लावणें; शोध करणें; अस्तित्वांत येणें; निर्मिणें; मांडणें; योजना करणें.
कल्बागि (ಕಲ್ಬಾಗಿ) (क) धा. 'कल्पिसु' पहा.
कल्मष (ಕಲ್ಮಷ) (सं) ना. – राड; चिखल; घाण; कलंक; पाप.
कल्माष (ಕಲ್ಮಾಷ) (सं) ना. – राखीरंग; धूसरवर्ण.
—कंठ (—ಕಂಠ) (सं) ना. – शिव.
—इ (—ಇ) (सं) ना. – यमुनानदी.
कल्य (ಕಲ್ಯ) (सं) वि. – सिद्ध; सायुध; सशस्त्र; चांगला. (सं) ना. – निरोगी; उषःकाल; प्रातःकाळ; काल; आदला दिवस; मादक आसव; बहिरा; किवंडा; परस्पर बंधन; मुका; चतुर निर्देशन.
कल्याण (ಕಲ್ಯಾಣ) (सं) ना. – शुभमंगल; विवाह; क्षेम; सुदैव. मान्यता; सोनें; चिन्ह; संतोष.
कल्याणि (ಕಲ್ಯಾಣಿ) (सं) वि. – संतोषकारक; दैववान; अनुग्रही; शुभकारक; (सं.) ना. सरस्वती; पार्वती; लक्ष्मी.
कल्लरे (ಕಲ್ಲರೆ) [क) ना. – दगडाचा ढीग; दगडाचा डोंगर; दगड वाहणारी गाडी.
कल्लि (ಕಲ್ಲಿ) (सं) ना. – अंगी; बंडी; कुडतें; मुसकी; वाकळ; विणलेली पिशवी; करलें.
कल्ल (ಕಲ್ಲ) (सं) ना. – बहिरा; किवंडा; मुरबाड; नापीक जमीन.
कल्लिगूळ् (ಕಲ್ಲಿಗೂಳ್) (क) ना. – पाथेय; शिदोरी; बांधून घेतलेले अन्न; बरोबर घेतलेलें जेवण.
कल्लायत ಕಲ್ಲಾಯ್ತ) (क) ना. – विद्वान; पंडित; आचार्य.
कल्लियोगर (ಕಲ್ಲಿಯೋಗರ) (क) ना. – 'कल्लिगूळ' पहा.
कल्लुकुटिक (ಕಲ್ಲುಕುಟಿಕ) (क) ना. – गवंडी; वडुर; दगडकाम करणारा; पाथरवट.
कल्लणिसु (ಕಲ್ಲಣಿಸು) (क) ना. – ध्वनि; आवाज; हाक; हळी.
कल्लुहाकु (ಕಲ್ಲುಹಾಕು) (क) धा. – दगड फेकणें; काम बिघडवणें; धोंड उभी करणें; हरकत घेणें; नष्ट होणें; उध्वस्त होणें.
कल्लेदे (ಕಲ್ಲೆದೆ) (क) वि. – निर्दय; पाषाणहृदयी; नीच अंतःकरणी.
—य (—ಯ) (क) वि. – करुणाहीन; निष्ठुर.
कल्लोल (ಕಲ್ಲೋಲ) (सं) ना. – तरंग; लाट; वैरी; संतोष; अडचण; पीडा.
कल्लोलमाले (ಕಲ್ಲೋಲಮಾಲೆ) (सं) ना. – तरंगावली.
कल्लोलिनि (नी) (ಕಲ್ಲೋಲಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – नदी; ओढा; प्रवाह; झरा.
कल्वेस (ಕಲ್ವೆಸ) (क) ना. – शिल्पकला; गंवडीकाम; कोरकाम.
कल्हार (ಕಲ್ಹಾರ) (सं) ना. – सुवासिक रक्तकमल; सुवर्णकमल; श्वेतकमल.
कव (ಕವ) (क) ना. – क्रम; ओळ; रीति; पद्धति; सुव्यवस्था. (सं) ना. – स्तुती; विवरण; रचना; वर्ण रंजना; चित्रलेखन.
कवक्कने (ಕವಕ್ಕನೆ) (क) अ. – वसकन; खस्कन् (ओरडून अंगावर जाणें).
कवच (ಕವಚ) (सं) ना. – पांघरूण; झाकण; चर्म; कातडें; अंगत्राण; मंत्रविधान; कुडा; कुटजलता; चिलखत.
कवचहर (ಕವಚಹರ) (सं) वि. – वयस्क; वयस्कर; वृद्ध.
ववचु (ಕವಚು) (क) धा. – वरखालीं करणें; येरझाऱ्या घालणें.
कवड (ಕವಡ) (क) ना. – कपट; फसवणूक; वंचना.
—गंटक (—ಗಂಟಕ) (क) ना. – महाकपट; राहू.
कवडी (ಕವಡಿ) (क) ना. – कपर्दिका; कवडी; एक नाणें; पगडी खेळण्याचें साधन.
कवडिके (ಕವಡಿಕೆ) (क) ना. – धोतराचा काठ; बाण; कपट करणारा; कवडी.
कवडु (ಕವಡು) (क) ना. – कपट; फसवणूक; वंचना; माया; धोतराचा काठ; घास.
कवडुबिज्जे (ಕವಡುಬಿಜ್ಜೆ) (क) ना. – कपटविद्या; फसवेगिरी; मायाविद्या.
कवणे (ಕವಣೆ) (क) ना. – गोफण.
कवते (ಕವತೆ) (क) ना. – अपहरण; नागवणूक; मनाला लगाम घालणें; संयम; मनोनिग्रह; विभाग.
कवन (ಕವನ) (सं) ना. – पद्य; काव्य; भेदबुद्धि; विलाप; शोक.
कवर् (रु) (ಕವರ್ [ರು]) (क) धा. – अपहरण करणें; नागविणें; उपटणें; चिरून टाकणें; 'कमरु' पहा. (क) ना. – रथाचा एक भाग; फांदी; शाखा.
कवरिडु (ಕವರಿಡು) (क) धा. – हिसकावून घेणें; बुचाडणें.
कवर (रा) री (ಕವರ [ರಾ] [ರೀ]) (सं) ना. – मिश्रण मिसळलेलें; भर.
—भार (—ಭಾರ) (स) ना. – वेणी; बुचडा; कबरी.
कवर्ते (ಕವರ್ತೆ) (क) ना. – 'कवते' पहा.
कवल् (लु) (ಕವಲ್ [ಲು]) (क) धा. – शाखा फुटणें; चिरणें; कोंब येणें. (क) ना. – शाखा; कोंब; विभक्त स्थिति.
कवल (ಕವಲ) (सं) ना. – घास; विडा; मिठी; आलिंगन.
कवलित (ಕವಲಿತ) (सं) वि. – खाल्लेलें; मुरलेलें; आवरलेंले; पकडलेलें; आलिंगलेलें.
कवलोडे (ಕವಲೊಡೆ) (क) धा. – हलणें; फाटणें; दूर होणें; विभक्त होणें.
कवलंबु (ಕವಲಂಬು) (क) धा. – अर्धचंद्राकृति बाण.
कवलिरि (ಕವಲಿರಿ) (क) धा. – टोचणें; खुपसणें; तुकडे पाडणें.
कवले (विले) (ಕವಲೆ [ವಿಲೆ]) (क) ना. – कपिला गाय; नंदीबैल.
कवलोत्तु (ಕವಲೊತ್ತು) (क) ना. – झाडाचा बुंधा; बुडखा; खोड.

कवल्गणे (ಕವಲ್ಗಣೆ) (क) ना. – ‘कवलंबु’ पहा.
कवल्गोंबु (ಕವಲ್ಗೊಂಬು) (क) ना. – ल्हान ल्हान चरी असलेला पाट.
कवल्वट्टे (ಕವಲ್ವಟ್ಟೆ) (क) ना. – आडवाट; पायवाट; पाऊलवाट.
कवल्वरियिसु (ಕವಲ್ವರಿಯಿಸು) (क) धा. – कोंब आणणें; मोड आणविणें.
कवळ (ಕವಳ) (क) ना. – ‘कवल’ पहा.
कवळि(ळे) (ಕವಳಿ [ಳೆ]) (क) ना. – मूर्छा; बेभानता; बेशुद्धि; करवंद; एक फळ.
कवळिगे (ಕವಳಿಗೆ) (क) ना. – कपाल; कपालिका; भिक्षापात्र; थाळी; डोक्यावरील पाटी; पंचपात्र; पानाचा पुडा; सांधेजोड.
कवाट (ಕವಾಟ) (क) ना. – कवाड; कपाट; दरवाजा.
कवाटशलाके (ಕವಾಟಶಲಾಕೆ) (सं) ना. – चिमणी; खीळ; खिटी.
कवाड (ಕವಾಡ) (क) ना. – जनावराचा तांडा; ‘कपाट’ पहा. गोशाळा; कोंडवाडा.
कवाडगित्ति (ಕವಾಡಗಿತ್ತಿ) (क) ना. – गुराखीण; गोवळीका; गवळण.
कवाडिग (ಕವಾಡಿಗ) (क) ना. – गोवळा; गुराखी.
कवायित्तु (ಕವಾಯಿತು) (अ. दे) ना – कवाईत; कवायत; युद्धकलेचें शिक्षण.
कवि (ಕವಿ) (सं) धा. – तोंडावरून पांघरूण घेणें; चढाई करणें; पसरणें; धावून जाणें; गुंडाळणें; भरणें; झाकणें.
(सं) ना. – शुक्र; शुक्राचार्य; पाणी; हल्ला; घेरा; हत्ती; कविता रचणारा.
(क) ना. – विचारवंत; चतुर; पाणकोंबडा; वाल्मिकी; ब्रह्म; सूर्य; लगाम.
कविक (के) (ಕವಿಕ [ಕೆ]) (क) ना. – ‘कडियाण’ पहा.
कविचु (ಕವಿಚು) (क) धा. – खालवर करणें; आवरणें; झाकणें; वर जाईलसे करणें; किवचणें.
कविंजल (ಕವಿಂಜಳ) (क) ना. – ‘कपिंजल’ पहा.
कविता (त्व) (ಕವಿತಾ [ತ್ವ]) (सं) ना. – कविकृति; काव्य.
कविपुंगव (ಕವಿಪುಂಗವ) (सं) ना. – कविराज; कविश्रेष्ठ.
कविमार्ग (ಕವಿಮಾರ್ಗ) (सं) ना. – काव्य करण्याची रीति; उत्तर देण्याची पद्धति.
कविराजमार्ग (ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗ) (सं) ना. – कन्नडमधील नृपतुंग कवीचा ‘कन्नड लक्षण ग्रंथ.’
कविल् (लु) (ಕವಿಲ್ [ಲು]) (क) ना. – कपिल वर्ण; तांबडारंग.
कविले (ಕವಿಲೆ) (क) ना. – ‘कपिले’ पहा.
कविल्तकासे (ಕವಿಲ್ತಕಾಸೆ) (क) ना – तांबड्या रंगाची वस्तु.
कविसमय (ಕವಿಸಮಯ) (सं.) ना – काव्यसमय; काव्यधोरण; संकेत; कवींच्या विशिष्ट समजुती; परंपरेनें चाललेली काव्यपद्धत; वळण.
कविहृदय (ಕವಿಹೃದಯ) (सं.) ना – कविमानस; काव्यमर्म.
कवींद्र (ಕವೀಂದ್ರ) (सं.) ना – कविश्रेष्ठ; गरुड; राजहंस.
कवुं (ಕವುಂ) (क) ना – ‘कंकुलु’ पहा. कंकोळ.
कवुंगु (कौंगु) (ಕವುಂಗು [ಕೌಂಗು]) (क) ना. – क्रमुक; पोफळ; सुपारी.
कवुचु (ಕವುಚು) (क) धा. – ‘कविचु’ पहा.
कवुदि (ಕವುದಿ) (क) ना. – कंथा; वाकळ, चिंध्याचें दुपटें.
कवुधर्म (ಕವುಧರ್ಮ) (क) ना. – दुर्वर्तन; अधर्म; अनीति; वाईट वागणूक; कुचाळा.
कवुरिडु (ಕವುರಿಡು) (क) धा. – दुर्गंधी माजवणें; घाण पसरवणें.
कवुरु (ಕವುರು) (क) ना. – दुर्गंधी; जळका वास.
कवुरेंळु (ಕವುರೇಳು) (क) धा. – दुर्गंध पसरणें; घाण सुटणें.
कवुळु (ಕವುಳು) (क.) ना. – गाल; कपोल; थोबाड.
कवुळुडे (ಕವುಳುಡೆ) (क) ना. – उशी; तक्या; गिरदी; उसें.
कवे (ಕವೆ) (क) ना. – ‘कवलु’ पहा.
कवेकेडु (ಕವೆಕೆಡು) (क) ना. – जादू; कपट; खेळ; माया.
कवेंर (ಕವೇರ) (सं.) ना. – कावेरीचा पिता.
कवोष्ण (ಕವೋಷ್ಣ) (सं) ना – कोमट; ईषदुष्ण; बोट राहण्याइतपत ऊन.
कव्य (ಕವ್ಯ) (सं) ना. – पितरांना देण्याचे पिंड; वगैरे.
कव्वरे (ಕವ್ವರೆ) (क) ना. – भ्रमण; भ्रम; उन्माद; घाबरेपणा.
कव्वल् (ಕವ್ವಲ್) (क) ना. – दर्प; उग्रवास.
कशा (शे) (ಕಶಾ [ಶೆ]) (क) ना. – चाबूक; फटका; चाट; चिमटा; चपाटी.
कशिपु (ಕಶಿಪು) (सं) ना. – आहार; वस्त्रप्रावरण; अन्नवस्त्राचें साधन; उसें; उशी.
कशेरु (रुक) } (ಕಶೇರು [ರುಕ] – पाठीचा कणा; काश गवत.
कसेरु } (ಕಸೇರು)
कश्चित् (द्) (ಕಶ್ಚಿತ್ [ದ್]) (सं) ना. – कोणी एक; एकटाच; कोणीहि.
कश्मल (ಕಶ್ಮಲ) (सं) ना. – घाण;; विटाळ; भय; मूर्छा.
कश्य (ಕಶ್ಯ) (सं) वि. – चाबकाचा मार खाण्यायोग्य; चाबकानें मारण्यायोग्य
(सं) ना. घोड्याची कंबर; सोमरस; अमृत.
काश्यप (ಕಶ್ಯಪ) (सं.) ना. – दिती अदिती यांचा पति; एक ऋषी; कासव; कच्छप; मासा; हरिण.
—नंदन (— ನಂದನ) (सं.) ना. – अरुण; गरुड.
कष (ಕಷ) (सं.) धा. – घासणें; रगडणें.

(सं.) ना. – निकष; कसोटी; कस लावण्याचें साधन.
कषण (ಕಷಣ) (सं.) ना. – घर्षण; कसवटी; रगडणें.
कषाय (ಕಷಾಯ) (सं) ना. – काढा; औषधपद्धति; भावातिरेक; भगवा; गेरवा; क्लेश.
कषायांबर (ಕಷಾಯಾಂಬರ) (सं.) ना. – भगवें वस्त्र; संन्याशाची छाटी.
कषायित (ಕಷಾಯಿತ) (सं) वि. – भगवें; हुमुंजी; तांबुस; रंगाचें.
कष्ट (ಕಷ್ಟ) (सं) ना. – देहश्रम; अडचण; दुःख; पाप; चूक; प्रमाद; नीच; हीन; अंत्य.
कष्टालु (लु) (ಕಷ್ಟಾಲು [ಳು]) (सं.) वि. – सतत श्रम करणारा; अथक कष्टणारा; विसावा न घेतां राबणारा.
कस (ಕಸ) (क) ना. – निरुपयोगी वस्तु; धूळ; केरकचरा; अंगावरील सूज; अशांतता; आयास.
कसकल् (किलु) (ಕಸಕಲ್ [ಕಿಲು]) (क) ना. – झाडणी; साळुता; केरसुणी; साळोती; फडा.
कसकसे (ಕಸಕಸೆ) (क) ना. – खसखस; मसाल्यातील एक वस्तु.
कसरिके (ಕಸರಿಕೆ) (क) ना. – कंटाळा; अभाव; उणीव; संशय; तंत्र; कपट; कश्मल; कूज.
कसरु (ಕಸರು) (क) ना. – अपहास्य; धूळ; कूज; अडचण; कच्चेपणा; अपक्वता; उणीव; चलनांतील अंतर; कसर; कूस; अभाव.
कसवर (ಕಸವರ) (क) ना. – 'कडवर' पहा.
कसवु (पु) (ಕಸವು [ಪು]) (क) ना. – शक्ति; बळ; जोम; त्राण; सामर्थ्य.
कासविसी (ಕಸವಿಸಿ) (क) ना. – कासावीस; संकट; ताप; दुखणें; कळ; ठणका.
कसारिके (ಕಸಾರಿಕೆ) (क) ना. – 'कसरिके' पहा.
कसि (ಕಸಿ) (क) धा. – घसरणें; पडणें; जमिनीवर लोळणें; हिसकणें; अपहार करणें; निसत्त्व होणें; येणें; बुरबुरू येणें; 'ओसरू' पहा; (क) ना. – अपक्व फळ; संस्कार; बारीक पाऊस
कसिक (ಕಸಿಕ) (क) वि. – हिसकणारा; अपहरण करणारा.
कसित (ಕಸಿತ) (क) वि. – हटलेला; बाजूला झालेला; गत.
कसीदे (ಕಸೀದೆ) (क) ना. – सुईनें काढलेला कशीदा.
कसुगायि (ಕಸುಗಾಯಿ) (क) ना. – 'कग्गायि' पहा.
कसुवु (ಕಸುವು) (क) ना. – 'कसवु' पहा.
कसूति (ಕಸೂತಿ) (क) ना. – 'कसीदे' पहा.
कसे (ಕಸೆ) (क) ना. – 'कशा' पहा; चाट; अंगरस. कपटजाल; दोरी; बंद; चाबूक.
कसेरु (ಕಸೇರು) (क) ना. – 'कशेरू' पहा.
कस्तु (ಕಸ್ತು) (अ. दे.) ना. – कष्ट; खस्ता; किंकाळी; उद्धटपणा; जखम.
कस्तूरी (रिका) (ಕಸ್ತೂರೀ [ರಿಕಾ]) (सं) ना. – मृगनाभीतून येणारें सुगंधी द्रव्य.
कस्तूरीमृग (ಕಸ್ತೂರೀಮೃಗ) (सं) ना. – कस्तुरी देणारा हरीण.
कस्मात् (ಕಸ್ಮಾತ್) (सं) अ. – कशापासून; कोठून; कशामुळें.
कस्वर (ಕಸ್ವರ) (सं) वि. – चंचल; विलोल; जाणारें.
(सं) ना. – संपत्ति; द्रव्य; वस्तु; विश्वात्म; नित्य; परमात्म; अक्षय; अनंत्य.
कहला (ला) (ಕಹಲಾ [ಳಾ]) (सं) ना. – शिंगांचा आवाज.
कहळे (ಕಹಳೆ) (क) ना. – शिंग; तुतुरी; तुतारी.
कहळेकार (ಕಹಳೆಕಾರ) (क) ना. – शिंग्या; शिंग फुंकणारा; तुतारी मारणारा; तुतुरी वाजविणारा.
कहि (ಕಹಿ) (क) ना. – कडू रस.
कहिकु (ಕಹಿಕು) (क) धा. – कडू होणें; न रुचणें, नावडणें; कटू होणें.
कहिपु (ಕಹಿಪು) (क) ना. – कटुता; कडवटपणा; कटुत्व.
कहोद (ಕಹೋದ) (सं) ना. – अष्टावक्राच्या पित्याचें नांव.
कल्हार (ಕಲ್ಹಾರ) (सं) ना. – कल्हार; कमळ.
कळ् (ಕಳ್) (क) धा. – चोरणें; अपहार करणें.
(क.) ना. चोर; भामटा; लुच्चा.
कळ (ಕಳ) (क) वि. – 'कल' पहा
(सं) वि. – नीच; खल; आखाडा; खळे; मूक.
कळकंठ (ಕಳಕಂಠ) (सं) ना. – मधुरध्वनि; कोकिळ.
कळकलिके (ಕಳಕಳಿಕೆ) (क) ना. – दुःखस्थिति; मनस्ताप. असंतोष; चिंता.
कळकुळ (ಕಳಕುಳ) (क) धा. – भिणें; गर्भगळित होणें.
(क) ना. – घाबरगुंडी; गाळण; घाबरेपणा.
कळंक (कु) (ಕಳಂಕ [ಕು]) (क) ना. – 'कलंक' पहा.
कळचु (ಕಳಚು) (क) धा. – निसरून पडणें; निसरणें; झडणें; घेणें; वाढविणें; हलविणें; सैल करणें; घालविणें. छाटून लावणें.
(क) ना. – गोंधळ; दाणादाण; गाळण; त्रेधातिरपीट.
कळचूर्य (ಕಳಚೂರ್ಯ) (क) ना. – दक्षिणेतील कलचुरी राजघराणें.
कळत्र (ಕಳತ್ರ) (सं) ना. – पत्नि; बायको; कलत्र.
कळनु (ಕಳನು) (क) ना. – 'कळ' पहा; खण; युद्धरंग; रणभूमि; कुस्तीचा आखाडा.
कळपे (ಕಳಪೆ) (क) ना. – नापीक भूमि; मुरबाड माळ; निरुपयुक्तता; निकामीपणा; निकसता; वैयर्थ्य.
कळम (मे) (ಕಳಮ [ಮೆ]) (क) ना. – भात; तांदूळ; 'कळवे' पहा.
कळमश्री (ಕಳಮಶ್ರೀ) (सं) ना. – धान्यलक्ष्मी; भाताच्या

पिकाची कांती; प्रकाश.

कळंब (ಕಳಂಬ) (क) ना. – बाण-'कलंब' पहा.

कळर् (रु) (ಕಳರ್ [ರು]) (क) धा. – बोलणें; त्रास देणें; पीडणें.

कळल् (लु) (ಕಳಲ್ [ಲು]) (क) धा. – गरीब होणें; लहान होणें; रोडणें; निराश होणें; निसरणें; पडणें; घाबरणें; फेकणें; सैल होणें.

(क) ना. – दही; ताक; रोडकेपणा; पैंजण; चाळ; वाळा.

कळलिसु (ल्चु) (ಕಳಲಿಸು [ಲ್ಚು]) (क) धा. 'कळचु' पहा.

कळलु (ಕಳಲು) (क) धा. – सैल होणें; काढून टाकणें; चाकू उघडणें.

(क) ना. – उसाची वाडी; कळकाचा कोंब.

कळले (ಕಳಲೆ) (क) ना. – क्षींणता; कोमलता; गरीबी; काटेरी झाड.

कळल्चु (ಕಳಲ್ಚು) (क) धा. – 'कळचु' पहा. पाठवणें; दूर करणें; खेचणें; ओढणें.

कळव (म) ळ (ಕಳವ [ಮ] ಳ) (क) ना. – दुखणें; जखम; खरूज, चिंता.

कळवळिके (ಕಳವಳಿಕೆ) (क) ना. – दुःख; जखम; गर्दी; विलाप; प्रलाप.

कळवळिग (ಕಳವಳಿಗ) (क) ना. – रडका; विलापी; चोर; कपटी; गारुडी.

कळविगे (ಕಳವಿಗೆ) (क) ना. – केवड्यासारखें एक फूल; शेंडीदार फूल.

कळवु (ಕಳವು) (क) ना. – प्रवाहातील पायउतार; चोरी; चोरटेपणा.

कळवे (ಕಳವೆ) (क) ना. – 'कळम' पहा. तिरस्कार; पाया; सडके फळ; गुळगुळीत नाणें.

—कोळ् (—ಕೊಳ್) (क) ना. – तांदळाचा भात.

कळश (स) (ಕಳಶ [ಸ]) (क) ना. – 'कलश' पहा.

कळसिगे (ಕಳಸಿಗೆ) (क) ना. – धान्य मोजण्याचें भांडें; कळशी.

कळसु (ಕಳಸು) (क) धा. – पाठविणें; निरोप देणें; कमी करणें; संकटातून सुटणे.

कळहु (ಕಳಹು) (क) धा. – पाठविणें; 'दूरजा' म्हणून सांगणे; चोरी करणें.

कळह (ಕಳಹ) (क) ना. – दूरीकरण; कमी करणें; चालढकल; पुढें ढकलणें. दूर करणें.

कळाकुळ (ಕಳಾಕುಳ) (क) वि. – व्याकुळ; चिंताकुल; काळजीचा; चिंताग्रस्त.

कळागम (ಕಳಾಗಮ) (सं) ना. – वृद्धि; आधिक्य; पीक.

कळाभाव (ಕಳಾಭಾವ) (सं) ना. – प्रेमकला रीति; प्रणयसारणी; निस्तेजता; कांतिहीनता.

कळाविद् (ಕಳಾವಿದ) (सं) ना. – कलापंडित; कलानिपुण; कलाजीवी; कलावंत.

कळास (ಕಳಾಸ) (क) ना. – एकूण; सर्व; संबंध; पोतें; थैली; समारोप; शेवट.

(क) वि. – खलास; समाप्त; रास केलेले.

कळि (ಕಳಿ) (क) धा. – पिकणें; पक्व होणें; तड लावणें; शेवट गांठणें; मरणें; दूर जाणें; काढून टाकणें; भेदणें; विसरणें.

(क) ना. – महदंतर; वियोग; आंब; आंबील; खाटी.

कळिके (का) (ಕಳಿಕೆ [ಕಾ]) (क) ना. – मुकुल; ज्वाळा; चंद्रकळा

कळिंग (ಕಳಿಂಗ) (सं) ना. – कलिंग देश; गारुडी; फसव्या; ठक; दुष्ट; पक्षीविशेष.

कळिपु (ಕಳಿಪು) (क) धा. – 'कळिसु' 'कळिहु' पहा.

कळिले (ಕಳಿಲೆ) (क) ना. – बांबूचा कोंब; वंशांकुर.

कळिवण् (ಕಳಿವಣ್) (क) ना. – पक्व फळ,

कळिवरि (ಕಳಿವರಿ) (क) धा. – उलंघणें; ओलांडणें; पुरून उरणें; अधिक होणें.

कळिवु (ಕಳಿವು) (क) धा. – समारोप करणें; शेवट करणें; काढणें; गमावणें.

कळिवू (ಕಳಿವೂ) (क) ना. – कोमेजलेलें फूल. 'कळिपु' पहा.

कळिसु (ಕಳಿಸು) (क) धा. – 'कळिपु' पहा. पाठविणें; धाडणें.

कळिह (ಕಳಿಹ) (क) ना. – मर्यादातिक्रमण; तडीपार घालविणें.

कळु (ಕಳು) (क) धा. – चोरी करणें; फसविणें; खोटें सांगणें.

(क) ना. – नदीपार होण्याचें ठिकाण; अंकुश; शूल; आधिक्य.

कळुपु (वु) (ಕಳುಪು [ವು]) (क) धा. – 'कळिसु' पहा.

कळे (ಕಳೆ) (क) धा. – घालविणें; गमावणें; फेकणें; पाठविणें; कमी करणें; उधळणें; नाकारणें; पर होणें; खर्चणें; उरवणें; नाश करणें; दिवा मालवणें.

(क) ना. – तण; शेतांतील गवत.

(सं) ना. – कळा; कांती; प्रकाश; किरण; विद्या.

—एळु (—ಏಳು) (क) धा. – तेज वाढणें.

—कुंदु (—ಕುಂಗುಂದು) (क) धा. – निस्तेज होणें.

—केडु (ಕೆಡು) (क) धा. – कोमेजणें, काळवंडणे, कारवेजणें.

कळेदुकोळ् (ಕಳೆದುಕೊಳ್) (क) धा. – निवारणें; काढून घेणें; हिसकावून घेणें; कष्ट देणें.

कळेंवर (ಕಳೇವರ) (सं) ना. – देह; शरीर; प्रेत; कलेवर.

कळ्कने (ಕಳ್ಕನೆ) (क) अ. – अकस्मात्; एकदम; झटकन; फकन.

कळ्कले (ಕಳ್ಕಲೆ) (क) ना.—अंधार; काळोख.
कळ्कु (ಕಳ್ಕು) (क) धा.—ओकणें. 'ओगडिसु' पहा.
कळ्ग (ಕಳ್ಗ) (क) ना.—काळें होणें. 'कडगु' पहा.
कळ्गुडि (ಕಳ್ಗುಡಿ) (क) धा—दारू पिणें; मद्य पिणें.
—क (—ಕ) (क) वि.—दारुड्या; मद्यपी; दारूबाज.
कळ्तले (ಕಳ್ತಲೆ) (क) ना.—काळोख; रात्र; निशा; अंधकार.
कळ्ते (ಕಳ್ತೆ) (क) ना.—गाढव; गर्दभ; 'कत्ते' पहा.
कळिद्रि (ಕಳ್ದಿರಿ) (क) ना.—भटकणें; भिक्षा मागत फिरणें; गटागटानें फिरणें.
कळ्ळ (ಕಳ್ಳ) (क) ना.—चोर; तस्कर; चुकार; डाकू; अंगचोर.
कळ्ळकागद (ಕಳ್ಳಕಾಗದ) (अ. दे.)ना.—खोटे दस्तैवज; खोटा कागद; बनावट सही.
कळ्ळकिंडि (ಕಳ್ಳಕಿಂಡಿ) (क) ना.—चोरखिंड; गुप्त मार्ग; भुयार.
कळ्ळगंट्ट (ಕಳ್ಳಗಂಟು) (क) ना.—गुप्तधन; पुरून ठेविलेलें धन.
कळ्ळने (ಕಳ್ಳನೆ) (क) अ.—'कळ्कने' पहा.
कळ्ळवाळ (ಕಳ್ಳವಾಳ) (क) ना.—कलाल; दारू विकणारा; गुत्तेदार.
कळ्ळवेष (ಕಳ್ಳವೇಷ) (क) ना.—गुप्तवेषधारी; तोतया.
कळ्ळहोकहादि (ಕಳ್ಳಹೊಕ್ಕಹಾದಿ) (क) ना.—संशयास्पद स्थिति; भयोत्पादक प्रकार.
कळ्ळि (ಕಳ್ಳಿ) (क) ना.—शेराचे झाड; चिकाचें झाड; कळ्ळी; दुष्ट मनुष्य; चोरटी.
कळ्ळु (ಕಳ್ಳು) (क) ना.—मधु; आसव; ताडी; शिंदी.
कळ्ळेमळ्ळे (ಕಳ್ಳೆಮಳ್ಳೆ) (क) ना.—काळ्यामाळ्या; स्वतःभोवती गिरक्या घेत घेत चालण्याचा खेळ.
का (ಕಾ) (क) धा.—पालन करणें; रक्षण करणें; निरीक्षण करणें; जोपासणें.
(क) ना.—कावकाव; जंगल; अरण्य.
(सं) वि.—कुत्सित; वाईट; हीन; निरुपयोगी.
कांसीय (ಕಾಂಸೀಯ) (सं) ना.—काशाचें; कासेधातूचें.
कांस्य (ಕಾಂಸ್ಯ) (सं) ना.—कासें; मिश्रलोह. 'कंचु' पहा.
कांस्यताले (ಕಾಂಸ್ಯತಾಳ) (सं) ना.—काशाची झांज; ताळ.
कांस्यतोरण (ಕಾಂಸ್ಯತೋರಣ) (सं) ना.—काशाची घंटामाळ.
काक (ಕಾಕ) (सं) ना.—कावळा; उद्धट मनुष्य; घाणपाणी; सांडपाणी; बिघाड; कडू; तुरट.
—जात, पुष्ट (—ಜಾತ, ಪುಷ್ಟ) (सं) ना.—कोकीळ.
—दंत (—ದಂತ) (सं) ना.—असंभाव्य चिकित्सा.
—निद्रे (—ನಿದ್ರೆ) (सं) ना.—कावळ्याची झोप; सावध झोप.
काकतालीय न्याय (ಕಾಕತಾಳೀಯನ್ಯಾಯ) (सं) ना.—कावळा बसतांच फांदी मोडणें; यदृच्छाप्रसंग; आकस्मिक घटना.
काकतुंड (ಕಾಕತುಂಡ) (सं) ना.—कावळ्याचें मुख; एक राक्षस; एक वनस्पति.
काकपक्ष (ಕಾಕಪಕ್ಷ) (सं) ना.—लहान मुलांची कानावरील केसांचीं झुलपें; केशसंभार.
काकपद (ಕಾಕಪದ) (सं) ना.—लेखनात उपयोजलेलें काकचिन्ह; (^). हंसपादचिन्ह.
काकपिंड (ಕಾಕಪಿಂಡ) (सं) ना.—मृताकरतां दिलेला पिंड.
काकबलि (ಕಾಕಬಲಿ) (सं) ना.—कागबळ; जेवण्यापूर्वी कावळ्याला दिलेलें अन्न.
काकबळसु (ಕಾಕಬಳಸು) (क) धा.—दोषालोचन करणें; दोष समजून घेणें; दैन्य दाखविणें; विनम्र होणें; कुमार्गानें जाणें.
काकबुद्धि (ಕಾಕಬುದ್ಧಿ) (सं) ना.—दुर्बुद्धि; वाईट विचार; दुसऱ्याचें अनिष्ट चिंतन.
काकभाजन (ಕಾಕಭಾಜನ) (सं) ना.—काकबळी; काकपिंड.
काकभीरु (ಕಾಕಭೀರು) (सं) ना.—घुबट; घूक.
काकंबि (ಕಾಕಂಬಿ) (सं) ना.—काकवी; निवलेली राब; चिकी.
काकारुक (रूक) (ಕಾಕಾರುಕ [ರೂಕ]) (सं) वि.—भित्रा; नेभळा;नपूंसक; ठक; असत्य; गरीब; नग्न; दिगंबर.
काकल (ಕಾಕಲ) (सं) ना.—कंठाभरण; मोराचें अनुकरण करणारा पक्षी; किरकावळा; भारद्वाज.
काकलि(ली) (ಕಾಕಲಿ[ಲೀ]) (सं) ना.—मधुरध्वनि; गान; गुंजवेल; कोकिलरव; एक वाद्य.
काकलिपि (ಕಾಕಲಿಪಿ) (सं) ना.—दुर्बोध अक्षर; वाईट अक्षर; कावळ्याच्या पायाची आकृती घेणारीं वाकडीं अक्षरें.
काकवंध्या (ಕಾಕವಂಧ್ಯಾ) (सं) ना.—एकाच कन्येनंतर पुनः गर्भवती न होणारी स्त्री.
काका (ಕಾಕಾ) (अ. दे.) ना.—काका; चुलता; वडिलांचा भाऊ.
(क) ना.—विंचवाची नांगी; सालपट; लाल लाख; काताचें झाड; खुळेपणाची निंदा; चाहडी.
काकाक्षिगोलकन्याय (ಕಾಕಾಕ್ಷಿಗೋಲಕನ್ಯಾಯ) (सं) ना.—कावळ्याची दोन्हीकडे दृष्टि ठेवण्याची रीति; दोन्हीकडे लागू पडणारा शब्द; दोन्ही डगरीवर हात ठेवणारा पक्ष.
काकारि (ಕಾಕಾರಿ) (सं) ना.—कावळ्याचा शत्रु; घुबड; काकासुराचा वध करणारा राम.
काकासुर (ಕಾಕಾಸುರ) (सं) ना.—रामाच्या बाणाला बळी पडलेला राक्षस.
काकि(की) (ಕಾಕಿ[ಕೀ]) (सं) ना.—कावळी; काकू; काकी; आत्या; आत.

काकिणि(णी) (ಕಾಕಿಣಿ[ಣೀ]) (सं) ना.–कवडी; दोन गुंजा वजन; विलक्षण शक्तीचें रत्न; भूतयोनि.

काकु (ಕಾಕು) (सं) ना.–भयोद्रेकाचा ध्वनि; गद्गद स्वर; कुटिल भाषा; कोपरखळी; दुर्गंधी; असभ्यता; जीभ. (क) वि.–तीक्ष्ण; पाजळलेला; कडू; तुरट.

काकुत्स्थ (ಕಾಕುತ್ಸ್ಥ) (सं) ना.–ककुत्स्थाचा वंशज; राम.

काकुनुडि (ಕಾಕುನುಡಿ) (क) ना.–दुर्वचन; वाईट बोलणें; क्षुद्र भाषण.

काकुमति (ಕಾಕುಮತಿ) (सं) ना.–दुर्बुद्धि; अहितचिंतन; दुर्विचार.

काकुमनुज (ಕಾಕುಮನುಜ) (सं) ना.–कापुरुष; क्षुद्र; नीच.

काकोदर (ಕಾಕೋದರ) (सं) ना.–नाग; शेष; साप.

—शायि (—ಶಾಯಿ) (सं) ना.–विष्णु; शेषशायि.

काकोल (ಕಾಕೋಲ) (सं) ना.–डोमकावळा; विषभेद; सर्प; कुंभार; रानडुक्कर; सालु; साळ.

काकोलधर (ಕಾಕೋಲಧರ) (सं) ना.–नागेश; शंकर; सर्पधर.

काग (ಕಾಗ) (सं) ना.–कावळा; काक.

कागज (ಕಾಗಜ) (अ. दे.) ना.–कागद.

कागिणि (ಕಾಗಿಣಿ) (क) ना.–कवडी; कपर्दिक.

कागिनेले (ಕಾಗಿನೆಲೆ) (क) ना.–कनकदास कवीच्या उपास्य देवतेचे–आदिकेशवाचे–गांव.

कागु(कांगु) (ಕಾಗು[ಕಾಂಗು]) (क) ना.–काळा रंग; काळे कापड; काळा पोषाख.

कांगरु (ಕಾಂಗರು) (अ. दे.) ना.–कांगारु; एक आस्ट्रेलियातील प्राणी.

कागुणित (ಕಾಗುಣಿತ) (सं) ना.–चांदीची अक्षरे.

कागे (ಕಾಗೆ) (क) ना.–कावळा.

कांके (ಕಾಂಕೆ) (क) ना.–उष्णता; आंच.

कांक्षा(क्षे) (ಕಾಂಕ್ಷಾ[ಕ್ಷೆ]) (सं) ना.–इच्छा; आकांक्षा; अपेक्षा.

कांक्षि (ಕಾಂಕ್ಷಿ) (सं) वि.–इच्छुक; कामना असणारा.

कांक्षिणी (ಕಾಂಕ್ಷಿಣೀ) (सं) ना.–आकांक्षा बाळगणारी.

काच (ಕಾಚ) (सं) ना.–आरसा; काच; नेत्ररोग; शंख; नख.

काचभाजक (ಕಾಚಭಾಜಕ) (सं) ना.–काचपात्र; काचेचें भांडें.

काचु (ಕಾಚು) (क) ना.–कात; एका झाडाचा चीक.

काजवार (ಕಾಜವಾರ) (क) ना.–रानम्हैस; गवी.

काजु (ಕಾಜು) (क) ना.–काजूची बी; कात; काच; आरसा.

कांच (ಕಾಂಚ) (क) ना.–'काजु' पहा.

कांचन (ಕಾಂಚನ) (सं) ना.–सोने; सुवर्ण; नागचाफा; सोनचाफा; पिवळा धोतरा; एक वनस्पति.

कांचनमाले (ಕಾಂಚನಮಾಲೆ) (सं) ना.–एक छांदस वृत्त.

कांचनी(नि) (ಕಾಂಚನೀ[ನಿ]) (सं) ना.–हळद; हरिद्र.

कांचाळ (ಕಾಂಚಾಳ) (क) ना.–शिसवी लाकूड; एक जंगली लाकूड.

कांचि(ची) (ಕಾಂಚಿ[ಚೀ]) (सं) ना.–स्त्रियांचा कमरपट्टा; मेखला.

कांचीधाम (ಕಾಂಚಿಧಾಮ) (सं) ना.–मेखला; कमर, कटी.

कांचीपद (ಕಾಂಚೀಪದ) (सं) ना.–कटि; कमर; जघन; नितंब.

कांचीबंधन (ಕಾಂಚೀಬಂಧನ) (सं) ना.–मेखलाबंधन; पट्टा बांधून तयार; कटिबद्धता; सिद्धता.

कांजु (ಕಾಂಜು) (क) ना.–कंदीरंग; तांबुसवर्ण.

—कण्णु (—ಕಣ್ಣು) (क) ना.–घारे डोळे; मांजरे डोळे; चमकदार निळसर हिरवे डोळे.

काट (ಕಾಟ) (क) ना.–त्रास; आडकाठी; आडचण; उपद्रव; पीडा; टोला.

काटक (ಕಾಟಕ) (क) ना.–शिकारी; उपद्रव; पीडक; रानटी जात.

काटकायि (ಕಾಟಕಾಯಿ) (क) ना.–हल्ला; सूर्य; घेरा; वेढा; लूट; नागवणूक; अपहार.

काटकोन (ಕಾಟಕೋನ) (सं) ना.–नव्वद अंशाचा कोन; कोपरा.

काटि (ಕಾಟಿ) (क) ना.–अंबील; पेज; गवारेडा; खाटी.

काटु (ಕಾಟು) (क) ना.–जंगली; असंस्कृत; अशिक्षित; मूढ; अडाणी.

काटे (ಕಾಟೆ) (क) ना.–आम्ल; मद्य; 'कटि' पहा.

काठिन्य (ಕಾಠಿನ್ಯ) (सं) ना.–कठिणता; क्रूरपणा; धीटपणा; उर्मटपणा.

काडवे (ಕಾಡವೆ) (क) ना.–'कडवे' पहा.

काडाडि (ಕಾಡಾಡಿ) (क) ना.–वनचर; शबर; हरिण शिकारी; पारधी.

काडि (ಕಾಡಿ) (क) ना.–शबरी; पारधीण.

काडिके (ಕಾಡಿಕೆ) (क) ना.–उपद्रव; पीडा; त्रास; कष्ट; अडचण.

काडिग (ಕಾಡಿಗ) (क) ना.–पीडक; त्रास देणारा.

काडिगे (ಕಾಡಿಗೆ) (क) ना.–काजळ; सुरमा.

काडु (ಕಾಡು) (क) धा.–उपद्रव देणें; पीडणें. (क) ना.–अरण्य; असभ्यता; पीडा; नाश; हरकत; अनागरिक.

काडुकिच्चु (ಕಾಡುಕಿಚ್ಚು) (क) ना.–दावाग्नि; वणवा; वडवानल.

काडुकोण (ಕಾಡುಕೋಣ) (क) ना.–गवा; रानरेडा.

काडुह (ಕಾಡುಹ) (क) ना.–उपद्रव; त्रास.

काडेम्मे (ಕಾಡೆಮ್ಮೆ) (क) ना.–रानम्हैस; गवी; पैसा.

काग् (ಕಾಣ್) (क) धा.–पाहणें; निरीक्षणें; प्रत्यक्ष होणें.
(क) वि.–निरीक्षक.
—किडु (—ಕಿಡು) (क) धा.–वाट चुकणें; आडमार्ग धरणें.
—कोळ् (—ಕೊಳ್) (क) धा.–दृष्टिसमोरचा मार्ग धरणें.
—बट्टे (—ಬಟ್ಟೆ) (क) ना.–दृष्टिपथ; दिसण्यासारखा रस्ता.
काण (ಕಾಣ) (क) वि.–अंधळा; तिरवा; तिरळा; बुरसल्या बुद्धीचा.
काणा (ಕಾಣಾ) (क) अ.–पाहिले कां? नव्हे का?.
काणि (ಕಾಣಿ) (क) ना.–पासंग; देणगी; वर; दुग्गाणि; दमडी; पैसा; पुंजी; मिळकत; वारसा.
—कट्टु (—ಕಟ್ಟು) (क) धा.–पासंग लावणें; समतोल करणें.
काणि (ण)के (ಕಾಣಿ [ಣ್ಕೆ]) (क) ना.–दृष्टि; उपायन; देवाला वाहिलेली वस्तु.
काणिकेपरद (ಕಾಣಿಕೆಪರದ) (क) ना.–देणगी देण्यायोग्य वस्तूंचा व्यापारी.
काणिसु (ಕಾಣಿಸು) (क) धा.–पाहणें; दाखवणें; समजून घेणें; मनाला पटवून घेणें; ध्यानांत येणें.
काणु (ಕಾಣು) (क) धा.–पाहणें; निरीक्षण करणें; डोळ्यापुढें धरणें; दाखविणें; दिसणें; तपासणें.
काणुविके (ಕಾಣುವಿಕೆ) (क) ना.–दृष्टि; नजर; संदर्शन; तपासणी.
काणुह (ಕಾಣುಹ) (क) ना.–नजर; समज; दर्शन.
काणूक (ಕಾಣೂಕ) (क) ना.–पाणकोंबडा; कावळा.
काण्के (ಕಾಣ್ಕೆ) (क) ना.–'काणिके' पहा.
कांड (ಕಾಂಡ) (सं) ना.–बुंधा; बुडखा; बाण; ग्रंथभाग; जनसमूह; नीच; निंदा; लाट; वेग; घोडा; भारा; मेळा; सुगी; हंगाम; चिखल; पांडित्य; अनुकूल समय; आकाश; मीलन.
कांडज (ಕಾಂಡಜ) (सं) ना.–कांडोत्पन्न; कमल.
कांडधि (ಕಾಂಡಧಿ) (सं) ना.–समुद्र; सागर.
कांडपट (ಕಾಂಡಪಟ) (सं) ना.–लाट; पडदा; अंतःपट; तंबूच्या बाजूला बांधलेलें कापड; कनात.
कांडपृष्ठ (ಕಾಂಡಪೃಷ್ಠ) (सं) ना.–पाठीवरून ओझें नेणारा सैनिक.
कांडव (ಕಾಂಡವ) (सं) ना.–खांडववन; सरस्वती व दृषद्वती या नद्याकाठचें घोर वन.
कांडवत (वंत) (ಕಾಂಡವತ್ [ವಂತ]) (सं) ना.–धनुर्धारी; बाण फेकणारा सैनिक
कांडवप्रस्त (ಕಾಂಡವಪ್ರಸ್ತ) (सं) ना.–इंद्रप्रस्थ; जुने दिल्ली शहर.
कांडेर (ಕಾಂಡೀರ) (सं.) ना.–सशस्त्र सैनिक.
काण्मे (ಕಾಣ್ಮೆ) (क) ना.–डोळ्यावर येणें; स्वच्छ दर्शन; पराक्रम; भीमकाय; वज्रदेही.
कात (ಕಾತ) (क) वि.–लागास आलेले; फळास आलेले; संरक्षित; उकरलेले; उत्खात.
कातर (ಕಾತರ) (सं) वि.–भित्रा; भ्यालेला; इच्छा असलेला.
(सं) ना.–नेभळटपणा, भित्रेपणा; कळवळा; आतुरता.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–आतुरणें; घाबरणें; घाबरे होणें.
—ते (—ತೆ) (क) ना.–कळवळा; गडबड; घाबरेपणा; भय; तळमळ.
कातळ (ಕಾತಳ) (क) ना.–'कातर' पहा; चिंता; भय; कळवळा.
काति (ಕಾತಿ) (क) ना.–राग; कोप; काथ्याची दोरी; वळलेले चऱ्हाट.
—गोळ् (—ಗೊಳ್) (क) धा.–रागाला येणें; चिडणें; अंगावर येणें.
(क) ना.–शेवंतीचे फूल; गर्व; दंभ; कोरडा अभिमान; पोकळ ताठा; लक्ष्मी; संपत्ति.
कातु (ಕಾತು) (क) अ.–फळ धरून; लागास येऊन.
कातुकोळ् (ಕಾತುಕೊಳ್) (क) धा.–फळ येणें; लागास येणें.
कात्यायन (ಕಾತ್ಯಾಯನ) (सं) ना.–पाणिनीच्या सूत्रावर वार्तिकें लिहिणारा वररुचि मुनि.
कात्यायनि(नी) (ಕಾತ್ಯಾಯನಿ[ನೀ]) (सं) ना.–उमा; दुर्गा; मध्यमवयाची विधवा; याज्ञवल्क्य ऋषिपत्नि.
—पुत्र (—ಪುತ್ರ) (सं) ना.–गणपति; षण्मुख.
कादंब (ಕಾದಂಬ) (सं) ना.–शिंदी, हंस, बाण, ऊस, कुळव, कदंबवंशीय.
कादंबरी (रि) (ಕಾದಂಬರಿ [ರೀ]) (सं) ना.–शिंदी, मादकद्रव्य, चोर, बाणकवीचा ग्रंथ, कादंबरीप्रमाणें लिहिलेलें कथासाहित्य. प्रदीर्घ कथा.
कादंबिनि (नी) (ಕಾದಂಬಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना.–मेघ; मेघमाला; ढग; मळभ.
कादल् (ಕಾದಲ್) (क) ना.–प्रेम; प्रीति; संतोष. समाधान.
(क) अ.–प्रेम करून.
कादल (ಕಾದಲ) (क) ना.–रक्षक; पालनकर्ता; प्रेम करणारा; संतोष देणारा; प्रिय सखा; मित्र.
कादले (ಕಾದಲೆ) (क) ना.–प्रिया; प्रियतमा; सखि.
कादल्मे (ಕಾದಲ್ಮೆ) (क) ना.–प्रीति; संतोष; मैत्री; स्नेह.
कादि (ಕಾದಿ) (क) ना.– जाडेभरडें कापड; खादी.
कादिगे (ಕಾದಿಗೆ) (क) ना.–खंदक; किल्ल्याभोवतीचा खोल खड्डा.
कादु (ಕಾದು) (क) धा.–युद्ध करणें, भांडणें.

—आट (—ಆಟ) (क) ना.–युद्ध. मारामारी.
—आडु (—ಆಡು) (क) धा.–भांडण करणें; युद्ध करणें.
(क) अ.–तापून; निरीक्षणोत्तर; राखून; रागारागानें.
कादुह (ಕಾದುಹ) (क) ना.–भांडण; तंटा; मारामारी.
काद्रवेय (ಕಾದ್ರವೇಯ) (सं) ना.–कद्रूचा मुलगा; सर्प.
कान (नु) (ಕಾನ [ನು])(अ.दे) ना.–अरण्य; वन; दाट जंगल.
कानक (ಕಾನಕ) (सं) वि.–सुवर्णाचें, सोन्यासंबंधीं.
कानन (ಕಾನನ) (सं) ना.–अरण्य; वन.
काननचर (ಕಾನನಚರ) (सं) ना.–बनचर; जंगली मनुष्य; बेरड; शिकारी.
काननकुसुम (ಕಾನನಕುಸುಮ) (सं) ना.–रानफूल; असंगाशी संग; अगम्यगमन; नको त्या ठिकाणीं जन्म काढणारा.
काननवल्लरि (ಕಾನನವಲ್ಲರಿ) (सं) ना.–वनवेल; कनकलता; पुन्नागवृक्ष.
कानीन (ಕಾನೀನ) (सं) ना.–कुमारीपासून जन्मलेला; कर्ण; व्यास; येशू खिस्त.
कानुकडि (ಕಾನುಕಡಿ) (क) धा.–मोठें काम केल्यासारखें दाखविणें; अतिवर्तन करणें.
कानूनु (ಕಾನೂನು) (अ. दे.) ना.–कायदा; निधी; नियम.
काने (ಕಾನೆ) (अ. दे.) ना.–खाना; खोली; विभाग.
कांत (ಕಾಂತ) (सं) वि.–सुंदर; मनोहर; प्रिय; तेजस्वी; प्रकाशमय; वांछित.
(सं) ना.–मालक; पति; स्वामी; धर; चंद्र; केशरी रंग; लोह; अनर्घ्य रत्न; षण्मुख.
—आयस् लोह (—ಆಯಸ್, ಲೋಹ)
(सं) ना.–लोहचुंबक.
कांतपक्षी (ಕಾಂತಪಕ್ಷಿ) (सं) ना.–मोर; मयूर.
कांता (ते) (ಕಾಂತಾ [ತೆ]) (सं) ना.–मालकीण; सुंदरा; प्रिया; पत्नि; प्रियंगुलता; टपोर वेलदोडा; भूमि.
–अंघ्रिदोहद (ಅಂಘ್ರಿದೋಹದ) (सं) ना.–अशोक.
कांतार (ಕಾಂತಾರ) (सं) ना.–कानन; जंगल; कठिण मार्ग; एक जातीचा ऊस.
कांति (ಕಾಂತಿ) (सं) ना.–सौंदर्य; शोभा; प्रकाश; चकाकी; इच्छा.
–कुंदु (—ಕುಂದು) (क) धा.–निस्तेज होणें; कोमेजणें.
–स्तंभ (ಸ್ತಂಭ) (सं) ना.–सागरांतील दीपस्तंभ.
कांदिशीक (ಕಾಂದಿಶೀಕ) (सं) वि.–पळपुट्या; अस्थिर; युद्धपराङ्मुख; गर्भगळित; भ्यालेला.
कान्मिग (ಕನ್ಮಿಗ) (क) ना.–वनहरिण; रानमृग.
कान्यकुब्ज (ಕಾನ್ಯಕುಬ್ಜ) (सं) ना.–कनोज शहर.
कापटिक (ಕಾಪಟಿಕ) (सं) ना.–फसव्या; लुचा; खुशमस्कऱ्या; तोंड पूजेपणा करणारा.
कापट्य (ಕಾಪಟ್ಯ) (सं) ना.–कपटीपणा; फसवेगिरी; वंचना; अप्रामाणिक.
कापाटिक (ಕಾಪಾಟಿಕ) (क) ना.–कपट; माया; जादू.
कापथ (ಕಾಪಥ) (सं) ना.–दुमार्ग; चुकीचा रस्ता; नीच मार्ग; आडरस्ता.
कापाडु (ಕಾಪಾಡು) (क) धा.–पालन करणें; रक्षण करणें. जोपासणें.
कापाल (ಕಾಪಾಲ) (सं) वि.–भिक्षापात्र; बुट्टी; करंडा.
कापालि (ಕಾಪಾಲಿ) (सं) ना.–शिव.
कापालिक (ಕಾಪಾಲಿಕ) (सं) ना.–शैवपंथ; कापालिक पंथ.
कापिडु (ಕಾಪಿಡು) (क) धा.–रक्षण करणें; पाहरा करणें; पालन करणें; जपून ठेवणें; जोपासणें. 'कापाडु' पहा.
कापि (ಕಾಪಿ) (अ. दे) ना.–नक्कल; प्रत; प्रतिलेख; कित्ता; सोम.
कापिशायन (ಕಾಪಿಶಾಯನ) (सं) ना.–मद्य; दारू; सोमरस.
कापु (ಕಾಪು) (क) ना.–रक्षण; पाहारा; जतन; जोपासना; तीट; गालबोट; षष्ठीपूजन.
—वळ (—ವಳ) (क) ना.–पाहरेकरी; आरक्षक.
कापिरिसु (ಕಾಪಿರಿಸು) (क) धा.–रक्षण करणें; पाहरा करणें.
कापुत्र (ಕಾಪುತ್ರ) (सं) ना.–अविवेकी चिरंजीव.
कापुरुष (ಕಾಪುರುಷ) (सं) ना.–वाईट मनुष्य; क्षुद्र; भित्रा.
कापेय (ಕಾಪೇಯ) माकडचेष्टा; ताडीमाडी; हीन प्रतीचें मादक पेय.
कापोत (ಕಾಪೋತ) (सं) ना.–पारवा रंग; राखीवर्ण; काळसर पांढरा रंग; काजळ; सुरमा.
कापोतांजन (ಕಾಪೋತಾಂಜನ) (सं) ना.–नेत्रांजन; सुरमा; काजळ.
काब (ಕಾಬ) (क) वि.–दर्शनी; भासित; भुलविणारे.
काबळते (ಕಾಬಳತೆ) (क) ना.–संभ्रम; गडबड; घाबरेपणा; भ्रांति; दिशाभूल.
काबा (ಕಾಬಾ) (अ. दे.) ना.–मक्केतील मुसलमानांचें पवित्र देवालय.
काब्य (ಕಾಬ್ಯ) (क) ना.–काव्य; ऊस.
काम (ಕಾಮ) (सं) ना.–इच्छा; वासना; मन्मथ; प्रेम; एक पुरुषार्थ; प्रपंच; सुखोपभोग; षड्रिपुपैकी एक.
कामकर (ಕಾಮಕರ) (सं) ना.–गर्भ; मस्ती; कापुस पिंजण्याचा बाण; अहंकार; गांभीर्य.
कामकार (ಕಾಮಕಾರ) (सं) ना.–सांगकाम्या; इच्छेप्रमाणें वागणारा; स्वैर; मनमानी.

कामकस्तूरि (ಕಾಮಕಸ್ತೂರಿ) (सं) ना. – सुगंधी वनस्पति.

कामकूट (ಕಾಮಕೂಟ) (सं) ना. – व्यभिचार; वेश्या; नर्तन.

कामकेळि (ಕಾಮಕೇಳಿ) (सं) ना. – स्त्रीपुरुषसंभोग.

कामगामी (ಕಾಮಗಾಮಿ) (सं) ना. – स्वैरवर्तनी.

कामगार (ಕಾಮಗಾರ) (अ. दे.) ना. – कार्यकर्ता; मजूर.

कामगारि (ಕಾಮಗಾರಿ) (अ. दे.) ना. – उद्योग; व्यापार; कामगिरी.

कामचार (ಕಾಮಚಾರ) (सं) ना. – स्वैर वर्तन; दुर्वर्तन.

कामचारि (ಕಾಮಚಾರಿ) (सं) वि. – स्वैरवर्तनी; दुर्वर्तन करणारा.

कामचारिणि (ಕಾಮಚಾರಿಣಿ) (सं) ना. – स्वैरिणी.

कामज (ಕಾಮಜ) (सं) ना. – कामपुत्र; अनिरुद्ध.

कामजनक (ಕಾಮಜನಕ) (सं) ना. – कामपिता; विष्णु; कृष्ण.

कामज्वर (ಕಾಮಜ್ವರ) (सं) ना. – विरहताप; प्रेमज्वर.

कामंचि (ಕಾಮಂಚಿ) (क) ना. – ताक; मठ्ठा; लस्सी; पीयुष; गवत.

कामाणि (ಕಾಮಣಿ) (क) ना. – कावीळ; कामीण; पिवळे दिसण्याचा रोग.

कामतंत्र (ಕಾಮತಂತ್ರ) (सं) ना. – प्रेमकला; गृहस्थधर्मशास्त्र.

कामद (ಕಾಮದ) (सं) वि. – इच्छादानी; इच्छा पुरविणारा.

कामदहन (ಕಾಮದಹನ) (सं) ना. – होळींत होणारें मदनाचें दहन; वासनात्याग.

कामदुह (घ) (ಕಾಮದುಹ [ಘ]) (सं) ना. – कामधेनु; बुहुदुधी गाय.

कामधेनु (ಕಾಮಧೇನು) (सं) ना. – देवगाय; सुरभि; इच्छित देणारी गाय.

कामध्वंसि (ಕಾಮಧ್ವಂಸಿ) (सं) ना. – कामनाशन शिव.

कामना (ने) (ಕಾಮನಾ [ನೆ]) (सं) ना. – इच्छा; वासना.

कामंदक (ಕಾಮಂದಕ) (सं) ना. – रतिशास्त्र लेखक ऋषि.

कामपत्नि(त्नी) (ಕಾಮಪತ್ನಿ [ತ್ನೀ]) (सं) ना – मदनाची बायको, रति.

कामपाल (ಕಾಮಪಾಲ) (सं) ना. – पुत्राप्रमाणें कामाचें संगोपन करणारा; बळराम; बळभद्र; मधुप्रिय.

कामबाण (ಕಾಮಬಾಣ) (सं) ना. – अशोक; अरविंद; चूतबाण; आंब्याचा मोहोर; नवमल्लिका; नीलकमल इत्यादि कामदेवाचे बाण; कामप्रेरणा.

कामभक्ष (ಕಾಮಭಕ್ಷ) (सं.) ना. – मनसोक्त खाणारा.

कामरिपु (ಕಾಮರಿಪು) (सं) ना. – शिव; कामारि.

कामरूप (ಕಾಮರೂಪ) (सं) ना. आसामप्रांत; बहुरूप्याचे सोंग; इच्छारूप; नरकासुराचें राज्य.

कामरूपि (ಕಾಮರೂಪಿ) (सं). ना. – बहुरूपी; इच्छित सोंगाड्या; इच्छानट; एक राक्षस.

कामल (ಕಾಮಲ) (सं) वि. – कामुक; वासना बाळगणारा.

कामवाद (ಕಾಮವಾದ) (सं) ना. – विनोदी गप्पा; मनोरंजन.

कामशास्त्र (ಕಾಮಶಾಸ್ತ್ರ) (सं) ना. – स्त्रीपुरुषसंबंधाचें शास्त्र. प्रेमकलातंत्र; कोकशास्त्र; रतिरहस्यशास्त्र.

कामहर (ಕಾಮಹರ) (सं) ना. – कामशत्रु; शिव.

कामळ्ळी (ಕಾಮಳ್ಳಿ) (क) ना. – एक जातीचा पक्षी.

कामाक्षि (क्षी) (ಕಾಮಾಕ್ಷಿ [ಕ್ಷೀ]) (सं) ना. – दुर्गा; कांचीची कामाक्षी देवत; सुनेत्रा; सुलोचना.

कामांग (ಕಾಮಾಂಗ) (सं) ना. – मद्य; मादक पेय.

कामाटि (ಕಾಮಾಟಿ) (अ. दे) ना. – मजूर; कामकरी; कामाठी.

कामातुर (ಕಾಮಾತುರ) (सं) वि. – कामपीडित; उल्लू; प्रेमातुर.

कामांतक (ಕಾಮಾಂತಕ) (सं) ना. – शंकर; शिव.

कामांध (धक) (ಕಾಮಾಂಧ [ಧಕ]) (सं) वि. – प्रेमांध; कामानें अंध झालेला; कामनिर्लज्ज; प्रेमामुळें विवेक सुटलेला.

कामार्त (ಕಾಮಾರ್ತ) (सं) वि. – प्रेममूढ; कामपीडित.

कामास्त्र (ಕಾಮಾಸ್ತ್ರ) (सं) ना. – कामायुध; मदनबाण; स्त्रियांचें दृष्टिसूचन.

कामि (ಕಾಮಿ) (सं) वि. – विट; कामोत्तेजक; वासनासक्त.

कामित (ಕಾಮಿತ) (सं) वि. – इच्छित; वासना केलेले.
(सं) ना. – इच्छा; वासना.

कामितार्थ (ಕಾಮಿತಾರ್ಥ) (सं) ना. – इच्छित वस्तु; अभीप्सित लाभ.

कामिनि(नी) ಕಾಮಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – प्रिया; पत्नि; सुंदरी.

कामिले (ಕಾಮಿಲೆ) (क) ना. – कावीळ; 'कामणी.' पहा.

कामिसु (ಕಾಮಿಸು) (क) धा. – वासना धरणें; इछा करणें; मागणें.

कामुक (ಕಾಮುಕ) (सं) वि. – 'कामि' पहा.

कांबल (ಕಾಂಬಲ) (सं) वि. घोंगडी; कांबळें पांघरणारा; घोंगडी संबंधी.

कांभोज (ಕಾಂಭೋಜ) (सं) ना. – अफगाणिस्तान देश.

कांभोधि (ಕಾಂಭೋಧಿ) (सं) ना. – संगीतातील एक राग.

काम्य (ಕಾಮ್ಯ) (सं) वि. – इच्छा करण्यायोग्य; सुंदर, मनोहर; ऐच्छिक.

—मरण (ಮರಣ) (सं) ना. – इच्छामरण; आत्महत्त्या.

काम्यार्थ (ಕಾಮ್ಯಾರ್ಥ) (सं) ना. – इप्सितार्थ; इच्छित वस्तू.

काय् (ಕಾಯ್) (क) धा. – फळ येणें; रक्षिणें: रागावणें; पहारा देणें; तापणें.
(क) ना. – कच्चे फळ.

काय (ಕಾಯ) (सं) ना. – देह; शरीर; झाडाचा बुंधा; संघ; बाजार; राजधानी; वस्ती; घर; चिन्ह; स्वभाव; करांगुळी; ओळखीची खूण; प्राजापत्य विवाहपद्धति.

कायक (ಕಾಯಕ) (सं) ना. – देहासंबंधीं उद्योग; शारीरश्रम.
कायकल्प (ಕಾಯಕಲ್ಪ) (सं) ना. – वृद्धावस्थेंत तारुण्य देणारी एक आयुर्वेदिक पद्धति.
कायज (जात) (ಕಾಯಜ [ಜಾತ]) (सं) ना. – देहापासून जन्मलेलें; मदन; काम.
—**पिता** (ಪಿತಾ (सं) ना. – विष्णु; कृष्ण.
—**अंतक** (ಅಂತಕ) (सं) ना. – शिव; कायजारि.
कायभव (ಕಾಯಭವ) (सं) ना. – मदन; काम.
—**रिपु** (ರಿಪು) (सं) ना. – शिव.
कायमान (ಕಾಯಮಾನ) (क) ना. – मंडप; छप्पर; देहाचें माप; मांडव; एक पुरुष माप.
कायले (ಕಾಯಲೆ) (अ. दे.) ना. – 'कायिले' पहा.
कायस्थ (ಕಾಯಸ್ಥ) (सं) ना. – लेखक; गुमास्ता; कायस्थ जात; सुंदर स्त्रीची इच्छा करणारा.
कायि (ಕಾಯಿ) (क) धा. – तापणें; रागावणें; लाल होणें.
(क) ना. – अपक्व फळ; कैरी; कच्चे फळ.
कायिका (ಕಾಯಿಕಾ) (सं) ना. – 'कायक' पहा.
कायिले (ಕಾಯಿಲೆ) (अ. दे) ना. – तल्खली; काहिली; उकडहंडी; तगमग.
(क) ना. – रोग; जाड्य.
कायु (ಕಾಯು) (क) धा. – निरीक्षणें 'कापाडु' पहा.
काय्पु (ಕಾಯ್ಪು) (क) ना. – क्रोध; उष्णता; रक्षण; पराक्रम.
—**आरु** (ಆರು) (क) धा. – राग शांत होणें.
—**एरु** (ಏರು) (क) धा. – राग वाढणें; क्रोध चढणें.
—**कोळ्** (ಕೊಳ್) (क) धा. – रागावणें.
—**पेर् (पेरु)** (ಪೆರ್ [ಪೆರು]) (क) धा. – रागावणें; दातओठ खाणें; क्रोधाविष्कार करणें.
काय्पेरु (ಕಾಯ್ಪೇರು) (क) धा. – फलभार येणें; फळ लगडणें; तापणें.
कार् (ಕಾರ್) (क) ना. – काळेपणा; अंधार; काळोख; कृष्णमेघ; पावसाचे ढग.
(क) धा. ओकणें; ओकारी देणें; चावणें; खाणें.
—**इडु** (ಇಡು) (क) धा. – काळे होणें.
—**इरुळ्** (ಇರುಳ್) (क) ना. – काळोखी रात्र; पावसाळी काळोखी रात्र.
—**एळ्ळु** (ಎಳ್ಳು) (क) ना. – चर्मावरील काळा डाग; पद्म; तिलक.
—**ओडल** (ಒಡಲ) (क) ना. – कृष्ण; काळा देह.
—**मिंचु** (ಮಿಂಚು) (क) ना. – मेघांतील वीज.
—**मुगिल्** (ಮುಗಿಲ್) (क) ना. – पावसाळ्यातील ढग.
मोंडु (ಮೋಡ) (क) ना. – पावसाचे काळे मेघ.
कार (ಕಾರ) (क) ना. – तीक्ष्णरुचि; तिखट; खारट; मीठ; क्रोध; कडू.
(सं) वि. – करणारा; निभाऊन नेणारा; ग्रंथलेखक.
(सं) ना. – क्रिया; कृतिवाचक प्रत्यय; धार्मिक उग्रता; अधिकार; बळ; कर; पति; स्वामी; प्रभु; निश्चय; हिमराशी; शब्दध्वनि.
कारक (ಕಾರಕ) (सं) ना. – उत्पन्न करणारा; कर्ताकरविता; मालक; जळाऊ लाकूड; रजा; सुट्टी; उधळेपणा; विभक्तिप्रत्यय.
कारकून (ಕಾರಕೂನ) (अ. दे) ना. – लिहिणारा; लेखक; गुमास्ता; कर्णिक.
कारखाने (ಕಾರಖಾನೆ)) (अ. दे) ना. – उद्योगधंदा; कारखाना; उद्योगभवन; उद्योगमंदिर.
कारगृह (ಕಾರಗೃಹ) (सं) ना. – कारा; कैदखाना; बंदिशाळा; तुरुंग.
कारगे (ಕಾರಗೆ) (क) ना. – असंतोष; कळमळ; असमाधान.
कारंजि (ಕಾರಂಜಿ) (क) ना. – पाण्याचा कारंजा; उटी; फवाऱ्याचें साधन.
कारण पुरुष (ಕಾರಣಪುರುಷ) (सं) ना. – महापुरुष; मूलमानव; सृष्टीत उत्पन्न झालेला पहिला पुरुष; आदिमानव; देवता; असाधारण कार्यकर्ता; महात्मा.
कारणबीळु (ಕಾರಣಬೀಳು) (क) धा. – हवेसे वाटणें; आवश्यकता उत्पन्न होणें; गरज भासणें.
कारणभूत (ಕಾರಣಭೂತ) (सं) वि. – आधारभूत; प्रयोजन; मूळ झालेलें.
कारणमूर्ति (ಕಾರಣಮೂರ್ತಿ) (सं) ना. – अवतार; अवतारी पुरुष.
कारणांत (ಕಾರಣಾಂತ) (सं) अ. – कारण नसतां; विनाकारण; आकस्मिकपणें.
कारणांतर (ಕಾರಣಾಂತರ) (सं) ना. – अन्यकारण; दुसरा हेतु.
कारणिक (ಕಾರಣಿಕ) (सं) ना. – संशोधक; निरीक्षक; परीक्षक; समारंभ; उत्सव; व्यवस्थापक; निभावणी.
कारणे (ಕಾರಣೆ) (क) ना. – जमिनीपासून भिंतीच्या किनारांची रंगपट्टी; मृत्युसंकट; यातना; दुखणें; रंगाची किनार.
कारंड (डव) (ಕಾರಂಡ[ಡವ]) (सं) ना. – एक जातीचे भात; हंस; 'कादंब' पहा.
कारभार (ಕಾರಭಾರ) (अ. दे) ना. – उद्योग; कामगिरी; अधिकार; व्यवस्था; व्यापार; उठाठेव.
कारभारि (ಕಾರಭಾರಿ) (अ. दे.) ना. – कारभार करणारा; शासक; अधिकारी; मोठ्या संस्थेचा व्यवस्थापक; संस्थानाचा दिवाण; उठाठेव करणारा; गडबड्या.

कारवि (ಕಾರವಿ) (क) ना. – खारवें; कापसाचे जाड कापड; पालपट.
कारागार (ಕಾರಾಗಾರ) (सं) ना. – कारागृह; तुरुंग; जेल.
कारागीर (ಕಾರಾಗೀರ) (अ. दे.) ना. – कामामधें निपुण; कलावंत.
कारागृह (ಕಾರಾಗೃಹ) (सं) ना. – 'कारागार' पहा.
कारावर (ಕಾರಾವರ) (सं) ना. – कातडें कमावण्याच्या कामावरील हीन जातीचा मनुष्य. हीनयाति; नीचजन्मा.
कारि (ಕಾರಿ) (क) ना. – आखात; खाडी; काटेरी झाड; हंगामा-संबंधीं; पावसाळी हंगाम.
(सं) ना. – कलाविद; यंत्रज्ञ; रुंदी.
(सं) वि. – करणारा; कारणीभूत.
कारिके (ಕಾರಿಕೆ) (सं) ना. – कार्यकर्ती; नटी; उद्योग; व्यापार; व्याख्यान; कला; टिपण.
कारिणि (णी) (ಕಾರಿಣಿ [ಣೀ] (सं) ना. – कार्यकर्ती.
कारीष (ಕಾರೀಷ) (सं) ना. – गोवऱ्यांचा ढीग; हुडवा.
कारु (ಕಾರು) (क) धा. – पाऊस ओतणें; ओकणें; वर्षा करणें.
(क) ना. – डाग; अंधार; पाऊस; वांती; शूलाचें टोक; घर; विज्ञान; कलाविद.
—कत्तले (ಕತ್ತಲೆ) (क) ना. – काळोखी रात्र; अमावास्येची रात्र.
—हुण्णिवे (ಹುಣ್ಣಿವೆ) (क) ना. – ज्येष्ठांतील पूर्णिमा.
कारुक (ಕಾರುಕ) (सं) ना. – शिंपी; तासकाम करणारा; यंत्रविशारद.
कारुकृत्य (ಕಾರುಕೃತ್ಯ) (सं) ना. – शिंपीकाम; शिवणकला; खोदकाम करणारा.
कारुणिक (ಕಾರುಣಿಕ) (सं) वि. – मृदु अंतःकरणाचा; करुणामय; कोमल हृदयाचा.
कारुण्य (ಕಾರುಣ್ಯ) (सं) ना. – दया; करुणा.
कारुण्यनिधि (ಕಾರುಣ್ಯನಿಧಿ) (सं) ना. – दयासागर; करुणाशील; ईश्वर.
कारुह (ಕಾರುಹ) (क) ना. – वांती; ओकारी.
कारूप (ಕಾರೂಪ) (सं) ना. – विरूप; बिहार प्रांताचें प्राचीन नांव.
कारे (ಕಾರೆ) (क) ना. – एक झाड; बंधन; करार; कारागृह; जखम; दुखणें; सोन्याची कंठी; जमिनीतिल भेग; टीक; टिका.
कार्कश्य (ಕಾರ್ಕಶ್ಯ) (सं) ना. – कर्कशता; काठिण्य; कठोरता; पाषाणहृदय.
कार्खाने (ಕಾರ್ಖಾನೆ) (अ. दे.) ना. – गिरणी; हस्तकौशल्य. 'कारखाने' पहा.
कार्गाल (ಕಾರ್ಗಾಲ) (क) ना. – पावसाळा; वर्षाऋतु.
कार्तवीर्य (ಕಾರ್ತವೀರ್ಯ) (सं) ना. – सहस्रार्जुन; कृतवीर्याचा मुलगा.
कार्तस्वर (ಕಾರ್ತಸ್ವರ) (सं) ना. – सुवर्ण; सोनें.
कार्तांतिक (ಕಾರ್ತಾಂತಿಕ) (सं) ना. – भविष्यवादी; भाग्य वर्तविणारा.
कार्तिक (की) (ಕಾರ್ತಿಕ [ಕೀ]) (सं) ना. – एक चांद्रमास; कार्तिक महिना.
कार्तिकेय (ಕಾರ್ತಿಕೇಯು) (सं) ना. – बुध; रणदेवता; षण्मुखस्वामी.
कार्पट (ಕಾರ್ಪಟ) (सं) ना. – वादी; अर्जदार; फाटका कपडा; लाख.
कार्पण्य (ಕಾರ್ಪಣ್ಯ) (सं) ना. – कृपणता; कंजुषपणा; दैन्य; दारिद्र; दया; कळकळ; पीडा; उपद्रव; दुःख.
कार्पण्यदोरु (ಕಾರ್ಪಣ್ಯದೋರು) (क) धा. – दैन्य दाखविणें; नम्रता व्यक्त करणें; पदर पसरून मागणें; तोंड वेंगाडणें.
कार्पास (ಕಾರ್ಪಾಸ) (सं) ना. – कापूस; सुताचें कापड.
कार्पासि (ಕಾರ್ಪಾಸಿ) (सं) ना – कपाशीचें झाड.
कार्बोगे (ಕಾರ್ಬೊಗೆ) (क) ना. – काळा धूर; धुराचा लोंढा.
कार्बोन्नु (ಕಾರ್ಬೊನ್ನು) (क) ना. – काळें लोखंड; लोह.
कार्मण (ಕಾರ್ಮಣ) (सं) ना. – कार्याचा समारोप करणारा; पीडाकारक मंत्रविद्या.
कार्मिक (की) (ಕಾರ್ಮಿಕ [ಕೀ]) (सं) ना. – कार्यकर्ता; कशिदा; भरतकाम; जीगकाम; जरीकाम.
कार्मुक (ಕಾರ್ಮುಕ) (सं) ना. – धनुष्य; बांबू; कार्यकर्ता.
कार्मुगिल् (लु) (ಕಾರ್ಮುಗಿಲ್ [ಲು]) (क) ना. – काळे पावसाळी ढग.
कार्मोड (ಕಾರ್ಮೋಡ) (क) ना. – पाऊसकाळचे ढग.
कार्य (ಕಾರ್ಯ) (सं) ना. – काम; कर्तव्य; उद्योग.
—कर्ता (ಕರ್ತಾ) (सं) ना. – काम करणारा; उद्योग करणारा
—दक्ष (ದಕ್ಷ) (सं) वि. – कामकुशल; कार्यदर्शी; चिटणीस; कामात वाकबगार.
—पुट (ಪುಟ) (सं) वि. – अयोग्य; आळशी.
कार्यकारिणीसभा (ಕಾರ್ಯಕಾರಿಣೀಸಭಾ) (सं) ना. – सभेच्या निर्णयाप्रमाणें कार्य करणारी समिति.
कार्यवाहिक (ಕಾರ್ಯವಾಹಿಕ) (सं) ना. – चिटणीस; कार्यवाह; जबाबदारीनें काम रेटणारा.
कार्श्य (ಕಾರ್ಶ್ಯ) (सं) ना. – दारिद्य; गरिबी; कृशता; बारीकपणा.
कार्ष (ಕಾರ್ಷ) (सं) ना. – रयत; शेतकरी; कृषिक; करदा.
कार्षिक (ಕಾರ್ಷಿಕ) (सं) ना. – कवडीकिंमतीचें नाणें; कार्षापण.
कार्ष्ण्य (ಕಾರ್ಷ್ಣ್ಯ) (सं) ना. – काळेपणा; अंधार.
कार्ष्णी (ಕಾರ್ಷ್ಣಿ) (सं) ना. – कृष्णपुत्र; प्रद्युम्न.

काल् (ಕಾಲ್) (क) ना.–कालवा; पाय; पाद; फाटा.
काल (ಕಾಲ) (सं) ना.–समय; वेळ; यम; संवत्सर; संगीतांतील तालप्रमाण.
कालकर्म (ಕಾಲಕರ್ಮ) (सं) ना.–मरण; मृत्यु; अंतकाल.
कालकाल (ಕಾಲಕಾಲ)(सं) ना.–यमाचा काळ; शिव.
कालकंठ (ಕಾಲಕಂಠ) (सं) ना.–शिव; नीलकंठ; चिमणी.
कालकंधर (ಕಾಲಕಂಧರ) (सं) ना.–नीलकंठ; शिव; चिमणी.
कालकूट (ಕಾಲಕೂಟ) (सं) ना.–हलाहल; महाविष.
कालक्षेप (ಕಾಲಕ್ಷೇಪ) (सं) ना.–कालहरण; कालापव्यय; वेळ घालवणें.
कालगणने (ಕಾಲಗಣನೆ) (सं) ना.–महत्त्वाच्या घटनेपासूनची काळाची मोजणी; खगोलशास्त्र; ज्योतिषशास्त्र.
कालगति (ಕಾಲಗತಿ) (सं) ना.–कालमान; परिस्थिति; कालहरण.
कालचक्र (ಕಾಲಚಕ್ರ) (सं) ना.–नशिबाचा फेरा; दैवगति. कालघटकाचें आवर्तन; कालरहाटी; काळाचें रहाट गाडगें; चक्रनेमिक्रम.
कालजित् (तु) (ಕಾಲಜಿತ್ [ತು]) (सं) ना.–काळाला जिंकणारा; शिव; राम.
कालज्ञानि (ಕಾಲಜ್ಞಾನಿ) (सं) ना.–भविष्य जाणणारा; त्रिकालदर्शी; कालज्ञ; ज्योतिषी.
कालत्रय (ಕಾಲತ್ರಯ) (सं) ना.–भूत-वर्तमान-भविष्य हे तीन काळ; सकाळ-दुपार-सायंकाळ असे तीन समय.
कालदर्शि (ಕಾಲದರ್ಶಿ) (सं) ना.–कालधर्म प्रतिपादणारा; समयज्ञ; भविष्यज्ञानी.
कालदूत (ಕಾಲದೂತ) (सं) ना–यमाचे दूत; मरणाची सूचना.
कालधर्म (ಕಾಲಧರ್ಮ) (सं) ना.–यमधर्म; समयानुसार नीति; मरण.
कालनेमि (ಕಾಲನೇಮಿ) (सं) ना.–एक राक्षस; मारीचपुत्र.
कालंदुगे (ಕಾಲಂದುಗೆ) (क) ना.–पायातील तोडा; कडें; पायातील आभरण.
कालपक्व (ಕಾಲಪಕ್ವ) (क) वि.–पक्षकार; अनुकूलता; अनुभव.
कालपुरुष (ಕಾಲಪುರುಷ) (सं) ना.–यमदूत; यम; भयंकर पुरुष.
कालपृष्ठ (ಕಾಲಪೃಷ್ಠ) (सं) ना.–कर्णाचा एक बाण.
कालबल (ಕಾಲಬಲ) (सं) ना.–' कालाळु ' पहा.
कालभेद (ಕಾಲಭೇದ) (सं) ना.–ऋतुमान; भिन्नभिन्न काल.
कालभैरव (ಕಾಲಭೈರವ) (सं) ना.–मृत्यु आणणारा भैरव. कालरुद्र.
कालमान (ಕಾಲಮಾನ) (सं) ना.–काळाचे माप; काळानुसार.
कालमुख (ಕಾಲಮುಖ) (सं) ना.–काळतोंड्या; कावळा; काळामेघ.
कालमेघ (ಕಾಲಮೇಘ) (सं) ना.–प्रलयकालीन मेघ; काळाढग.
कालयवन (ಕಾಲಯವನ) (सं) ना.–एक राक्षस.
कालरात्रि (ಕಾಲರಾತ್ರಿ) (सं) ना.–भयंकर रात्र; प्रलयकालीन रात्र; दुर्गा; यमाची बहिण; यमी; कार्तिकी अमावास्या.
कालवश (ಕಾಲವಶ) (सं) वि.–कालाधीन; मरणाधीन; समयाधीन.
कालवन्हि (ಕಾಲವಹ್ನಿ) (सं) ना.–प्रलयाग्नि; कालाग्नि.
कालव्यापि (ಕಾಲವ್ಯಾಪಿ) (सं) वि.–स्थिर; सार्वत्रिक; सार्वकालीन.
कालहति (ಕಾಲಹತಿ) (सं) ना.–काळाचा तडाखा; मरणाघात; कालानुक्रम; कालस्थिति.
कालहरण (ಕಾಲಹರಣ) (सं) ना.–काळ काढणें; विलंब; प्रलयरात्र; कालापव्यय.
कालाग्नि (ಕಾಲಾಗ್ನಿ) (सं) ना.–प्रलयकाळचा अग्नि.
कालाडु (ಕಾಲಾಡು) (क) धा.–पायानें तुडविणें; रागाला आणणें; छड्डू मारून आव्हान देणें; पायानें खोडी काढणें; लाथाडणें.
कालातिक्रम (ಕಾಲಾತಿಕ್ರಮ) (सं) ना.–नियमित काळाचें उल्लंघन.
कालाधीन ಕಾಲಾಧೀನ) (सं) ना.–मरण; कालवशता.
कालानुकाल (ಕಾಲಾನುಕಾಲ) (सं) अ.–कालानुसार; कोणत्याहि काळीं; काळाला धरून.
कालानुकूलते (ಕಾಲಾನುಕೂಲತೆ) (सं) ना.–कालानुकूल समय; शुभकाल; योग्यवेळ.
कालांतक (ಕಾಲಾಂತಕ) (सं) ना.–काळाचाहि काळ; शिव.
कालांतर (ಕಾಲಾಂತರ) (सं) ना.–अन्यकाल; अर्धविराम; कालविभाग; दुसरी वेळ.
कालाप (ಕಾಲಾಪ) (सं) ना.–बाहुटा; पताका; डोक्याचे केस.
कालायस (ಕಾಲಾಯಸ) (सं) ना.–लोह; काळी धातु; लोखंड.
कालावधि (ಕಾಲಾವಧಿ) (सं) ना.–नियमित वेळ; कालविभाग; वर्षाखेर; वर्षाचा शेवट; सवत्सरांत.
कालास (ಕಾಲಾಸ) (सं) ना.–ध्वज; निशाण.
कालाहि (ಕಾಲಾಹಿ) (सं) ना.–कालसर्प; भयंकर विषारी साप.
कालाळु (ಕಾಲಾಳು) (क) ना.–पायदळ; पदाति; पादचारी; सहाय्यक नोकर; मदतनीस.
कालि (ली) (ಕಾಲಿ [ಲೀ]) (सं) ना.–दुर्गा; काळारंग.
कालिक (ಕಾಲಿಕ) (सं) वि.–कालासंबंधी; ऋतुमानानुसार.
कालिका (के) (ಕಾಲಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.–दुर्गा; काळा डाग; भांड्याचा कळक; ढगामुळें येणारा काळोख; मेघच्छाया.
कालिक्कु (ಕಾಲಿಕ್ಕು) (सं) धा.–पुढें जाणें; पुढें चालणें; आरंभणें; पाऊल उचलणें; पुढें सरकणें.

कालिंगमर्दन (ಕಾಳಿಂಗಮರ್ದನ) (सं) ना.—कालियामर्दन करणारा कृष्ण.

कालिदास (ಕಾಳಿದಾಸ) (सं) ना.—सुप्रसिद्ध संस्कृत कवि; मेघदूत; शाकुंतल वगैरे काव्यग्रंथाचा कर्ता.

कालिंदि (दी) (ಕಾಳಿಂದಿ [ದೀ]) (सं) ना.—यमुना नदी.

—वैरी (ವೈರಿ) (सं) ना.—बलराम.

—सोदर (ಸೋದರ) (सं) ना.—यमधर्म.

कालिमे (ಕಾಳಿಮೆ) (सं) ना.—काळिमा; तीट; गालबोट; कलंक.

कालिय (ಕಾಳಿಯ) (सं) ना.—यमुनेतील कालिंग सर्प.

—मर्दन (ಮರ್ದನ) (सं) ना.—कृष्ण.

कालिवे (ಕಾಳಿವೆ) (सं) ना.—कालवा; ओढा.

कालीन (ಕಾಳೀನ) (सं) वि.—कालानुसार; समयानुरूप; ऋतुक्रमानें.

कालु (ಕಾಲು) (क) ना.—पाय; चरण; चतुर्थांश.

—आडिसु (ಆಡಿಸು) (क) धा.—फिरविणें; पदयात्रा करणें.

—इडु (ಇಡು) (क) धा.—प्रवेशणें; आरंभणें; गुंतणें; पाऊल ठेविणें.

—कट्टु (ಕಟ್ಟು) (क) धा.—पाया पडणें; दैन्य सांगणें; विवाह करणें; पाय बांधणें; चतुर्भुज करणें.

—कडग (ಕಡಗ) नुपुर; वाळा; पायाचें आभरण.

—कुप्पस (ಕುಪ್ಪಸ) (क) ना.—विजार; पायजमा; पायमोजा.

—क्रुण्णि (ಕ್ರುಣ್ಣಿ) (क) ना.—जनावराच्या पायाचें दावें; पायबंद; दावण.

—तेगे (ತೆಗೆ) (क) धा.—पाय काढणें; पळून जाणें; हटणें; पोबारा करणे.

—मरे (ಮರೆ) (क) ना.—चप्पल; पायतन; पादत्राण; पैजार; वहाण.

—बट्टे (ಬಟ್ಟೆ) (क) ना.—पायवाट; पाऊलवाट.

—पोळे (ಪೊಳೆ) (क) ना.—प्रवाहातील पायउतार.

कालुष्य (ಕಾಲುಷ್ಯ) (सं) ना.—कल्मष; पाप; कुजलेली वस्तु; अनैक्य.

कालूर् (रु) (ಕಾಲೂರ್ [ರು]) (क) धा.—पाय ठेवणें; पदार्पण करणें.

(क) ना.—खेडे; लहान गांव; वाडी; लहान वस्ती.

काळेळे (ಕಾಳೆಳೆ) (क) धा.—सावकाश चालणें; काळ कंठणें; व्यर्थ काळ काढणें.

कालोचित (ಕಾಲೋಚಿತ) (सं) वि.—कालानुसार; समयाला योग्य.

कालोरग (ಕಾಲೋರಗ) (सं) ना.—काळसर्प; काळा नाग.

काल्कापु (वु) (ಕಾಲ್ಕಾಪು[ವು]) (क) ना.—पादत्राण; वहाण; चप्पल; सैनिक; रक्षक.

काल्गेडु (ಕಾಲ್ಗೆಡು) (क) धा.—पायातील शक्ति कमी होणें; पाय लटपटणें; भिणें; घाबरणें; गळाटणें.

काल्गोद (ಕಾಲ್ಗೋದ) (क) वि.—पाय ठेवलेलें; वाहनस्थ.

काल्दळ (ಕಾಲ್ದಳ) (क) ना.—पायदळ; पदाति; सैनिक; पायाचा तळवा.

काल्दोरे (ಕಾಲ್ದೊರೆ) (क) ना.—उथळ प्रवाह; पाण्याचा पाट; ओढा; लहान प्रवाह.

काल्नडे (ಕಾಲ್ನಡೆ) (क) ना.—पदयात्रा; पायी प्रवास; पायचाल.

काल्मणे (ಕಾಲ್ಮಣೆ) (क) ना.—लहान वाट; पायवाट; आसन.

काल्य (ಕಾಲ್ಯ) (सं) वि.—कालोचित; कालयोग्य; काळानुरूप; शुभ.

(सं) ना.—प्रकाश; अरुणोदय.

काल्वोरे (ಕಾಲ್ವೊರೆ) (क) ना.—पायाला झेपण्यातकें ओझें; मोट; डोक्यावर वाहण्याइतपत बोजा.

काव (ಕಾವ) (क) ना.—संरक्षक; त्राता; पालनकर्ता.

कावचि (ಕಾವಚಿ) (सं) ना.—कवचधारी सैनिक; चिलखती सैन्य.

कावडि (ಕಾವಡಿ) (क) ना.—कावड; पर्याहार; धान्यसंग्रह; वाट.

कावण (ಕಾವಣ) (क) ना.—मंडप; छप्पर; माचाड; माची.

कावर (ಕಾವರ) (क) ना.—क्रोध; मस्ती; उद्रेक; कपट; हट्ट; गवत राखणें; कुरण राखणें.

कावल् (लु) (ಕಾವಲ್ [ಲು]) (क) ना.—रक्षण; पाहरा; उष्णता; कुरणाची राखण.

कावल (ಕಾವಲ) (क) ना.—पाहरा; अंगरक्षण; पाठिंबा; सैन्यरक्षण.

कावलि (ಕಾವಲಿ) (क) ना.—लोखंडी तवा; मोठा तवा म्हणून वापरलेला पत्रा.

कावळ (ಕಾವಳ) (क) ना.—अंधार; धुके; गोंधळ; अभ्र.

कावि (ಕಾವಿ) (क) ना.—गेरूचा रंग; भगवा; तांबुस केशरी वर्ण.

—कल्लु (ಕಲ್ಲು) (क) ना.—गेरु; हुर्मेज; काव.

—बट्टे (ಬಟ್ಟೆ) (क) ना.—भगवी वस्त्रें; संन्याशाचीं वस्त्रें; छाटि.

कावु (ಕಾವು) (क) ना.—आंच; नाळ; कांडे; तुकडा; काठी; पोलादी आयुधे ठेवण्याचे आसन; म्यान.

कावुगोळ्ळु (ಕಾವುಗೊಳ್ಳು) (क) धा.—पीळ धरणें; रागावणें; चिडणें; वसकन् अंगावर येणें.

कावुर (ಕಾವುರ) (क) ना.—'कावर' पहा.

कावुळ (ಕಾವುಳ) (क) 'कावळ' पहा.

कावे (ಕಾವೆ) (क) ना.—घोडदौड; घोड्यावरील रपेट; चौफेर

घोडा सोडणें.
कावेरि (ಕಾವೇರಿ) (सं) ना.–कवेर मुनीची कन्या; कावेरी नदी.
कावेरु (ಕಾವೇರು) (क) धा.–उद्वेगणें; रागावणें; चिडणें.
काव्य (ಕಾವ್ಯ) (सं) वि.–ऋषितुल्य; हुरुपी; भविष्यसूचक.
(सं) ना.–कवन; पद्य; कविभाव; साहित्य; शुक्र; कल्याण; गुरु.
काव्यकर्तृ (ಕಾವ್ಯಕರ್ತೃ) (सं) ना.–कवि; कवन करणारा; पद्यकार.
काश् (श) (ಕಾಶ್ [ಶ]) (सं) ना.–प्रकाशन; प्रकटन; प्रभा; काशागवत; दृष्टि; चकाकी; कांती.
काशि (शी) (ಕಾಶಿ[ಶೀ]) (सं) ना.–वाराणसी; कांती; प्रगटण.
काशीराज (ಕಾಶೀರಾಜ) (सं) ना.–एक राजा; अनुशाल्वाचा बाप; धन्वंतरी.
काश्मीर (ಕಾಶ್ಮೀರ) (सं) ना.–प्राचीन भारताचा एक भाग; कुंकुम; केशर; रक्तपुष्प.
काश्यप (ಕಾಶ್ಯಪ) (सं) ना.–भूमि; अरुण; गरुड; दिती अदितीचा पति; कण्वऋषि; शिल्पशास्त्रकार.
काषाय (ಕಾಷಾಯ) (सं) ना.–भगवें वस्त्र; अर्क; एकपेय.
काषायांबर (ಕಾಷಾಯಾಂಬರ) (सं) ना.–काषायवसन; सन्याश्याचीं वस्त्रें; छाटि; कफनी.
काषायधारी (ಕಾಷಾಯಧಾರಿ) (सं) ना.–संन्यासी; भगवी वस्त्रे वापरणारा.
काष्ठ (ಕಾಷ್ಠ) (सं) ना.–काडी; लाकूड; सरपण; मूर्ख; कृशता; गरीबी; पातळपणा; रोडपण; पाचर.
काष्ठतक्ष (ಕಾಷ್ಠತಕ್ಷ) (सं) ना.–सुतार; लाकूड तासणारा.
काष्ठव्यसन (ಕಾಷ್ಠವ್ಯಸನ) (सं) ना.–निरुपयोगी कामांत गुंतणें; व्यर्थ दुःख.
काष्ठे (ಕಾಷ್ಠೆ) (सं) ना.–दिशा; स्थळ; दृष्टि; स्वच्छता; स्पष्टता; अनुकूलता; विकास; उन्मीलन.
कास (ಕಾಸ) (क) ना.–प्रकाश; चकाकी; विकास; चांगुलपणा; खोकला; उर्ध्वश्वास.
कासदार (ಕಾಸದಾರ) (अ. दे.) ना.–खासदार; मोतद्दार; घोडेवाला.
कासगि (ಕಾಸಗಿ) (अ. दे.) वि.–खासगी; स्वतःचें; आपलें; वैयक्तिक.
कासट (ಕಾಸಟು) (क) ना.–'कवडे' पहा.
कासर (ಕಾಸರ) (सं) ना.–गवा; रानरेडा; रानम्हैस.
कासरि (री) (ಕಾಸರಿ [ರೀ]) (सं) ना.–म्हैस; महिषी.
कासाय (ಕಾಸಾಯ) (क) ना.–'काषाय' पहा.
कासार (ಕಾಸಾರ) (सं) ना.–सरोवर; तळें; जलाशय; पाण्याचा संचय.
कासि (ಕಾಸಿ) (सं) ना.–कास; काचा; कौपीन; लंगोट; चड्डि; 'कचडि' पहा.
कासित (ಕಾಸಿತ) (सं) वि.–पाठविलेले; दूर टाकलेलें; फेकलेलें.
कासु (ಕಾಸು) (क) धा.–तापविणें; ऊन करणें; शिजवणें; उकळणें; वितळणें; जाळणें; रागाला आणणें.
(क) ना.–तांब्याचे नाणें; दमडी; एक आयुध.
—कट्टु (ಕಟ್ಟು) (क) धा.–नुकसान भरून देणें; न्यून भरून काढणें; भरपाई करून देणें.
—कोसरु (ಕೊಸರು) (क) धा.–मापावर घालणें; मोजून देणें.
—कळ्ळ (ಕಳ್ಳ) (क) वि.–कृपण; कंजूष; चिकू; मख्ख.
कासू (शू) (ಕಾಸೂ [ಶೂ]) (सं) ना.–एक आयुध; अस्पष्ट भाषण; प्रकाश; कांती; भक्ति.
कासे (ಕಾಸೆ) (क) ना.–'कासि' पहा.
कास्तार (ಕಾಸ್ತಾರ) (क) ना.–'कासदार' पहा.
काहक (ಕಾಹಕ) (क) वि.–संरक्षक; पालक; निरीक्षक; पोषक.
काहल (ಕಾಹಲ) (क) ना. सुताची लडी; मांजर; पंचमहावाद्ये; कावळा.
काहले (ಕಾಹಲೆ) (क) ना.–तुतारी; शिंग; 'कहळे' पहा.
काहि (ಕಾಹಿ) (क) ना.–रक्षक; पालक.
काहु (ಕಾಹು) (क) ना.–रक्षण; उष्णता; प्रतिपालन.
काहुर (ಕಾಹುರ) (क) ना.–आतुरता; गडबड; जंगलीपणा; संभ्रम.
काहेरु (ಕಾಹೇರು) (क) ना.–उष्णतावाढ; उकाडा; तलखी; तगमग.
काहोनल् (लु) (ಕಾಹೊನಲ್ [ಲು]) (क) ना.–जंगलांतील स्रोत; आकास्मिक येणारा पूर; वेढा.
काळ् (ळु) (ಕಾಳ್ [ಳು]) (क) ना.–बीज; धान्य; उपद्रव; अनिष्ट; पाप.
काळ (ಕಾಳ) (सं) ना.–काल; काळे; कोळी; यम.
—उरग (ಉರಗ) (सं) ना.–काळा साप; कालिंग.
—कत्तले (ಕತ್ತಲೆ) (सं) ना.–प्रलयकालीन अंधार.
—रात्रि (ರಾತ್ರಿ) (सं) ना.–काळीकुट्ट रात्र; काळरात्र.
—हस्त (ಹಸ್ತ) (सं) ना.–यमाचा हस्त; मृत्यू.
काळ(ले)ग (ಕಾಳ[ಲೆ]ಗ (क) ना.–युद्ध; भांडण.
काळगंगोडु (कोडु) (ಕಾಳಗಂಗೊಡು [ಕೊಡು]) (क) धा.–युद्धाचें आव्हान देणें; युद्धाला उभें राहणें; आव्हान देणें.
काळ गरु (ಕಾಳಗರು) (क) ना.–काळे गंध; रक्तचंदन; कृष्णगरु.
काळ गवलगे (ಕಾಳಗವಲಗೆ) (क) ना.–रणहलगी; रणवाद्य; दुदुंभी; ढाल.
काळज (ಕಾಳಜ) (अ. दे) ना.–काळीज; गोरोचन; यकृत; काळजाचें मांस.

काळजी (ಕಾಳಜಿ) (अ. दे.) ना. – जागृति; लक्ष; निरीक्षण; दाक्षिण्य.

काळंजी (ಕಾಳಂಜಿ) (क) ना. – पिकदाणी; उष्टें टाकण्याचें भांडें; अत्तरदाणी; गुलाबदाणी; पंखा; पितळेचें भांडें.

काळमुख (ಕಾಳಮುಖ) (सं) ना. – नीच मनुष्य; निर्दय मनुष्य; एकपंथ.

काळस (ಕಾಳಸ) (सं) ना. – कवितेचें ध्येय; काव्याचें चांगलें लक्षण; औचित्य.

काळने (ಕಾಳನೆ) (क) अ. – काळें होऊन; गाढ होऊन; बळेंच; पूर्णपणें.

काळसंते (ಕಾಳಸಂತೆ) (क) ना. – काळाबाजार; चोरव्यवहार.

काळागु (ಕಾಳಾಗು) (क) धा. – कणसांत दाणा भरणें; वाईट वाटणें.

काळांजि (ಕಾಳಾಂಜಿ) (क) ना. – 'काळंजि' पहा.

काळामुख (ಕಾಳಾಮುಖ) (क) ना. – 'काळमुख' पहा.

काळास (ಕಾಳಾಸ) (क) ना. – बावटा; निशाण; औचित्य; तंतोतंतपणा.

काळि (ಕಾಳಿ) (सं) ना. – दुर्गा; काळी स्त्री.
(क) ना. – कळवळ; कातर; संभ्रम; गडबड.

काळिक (ಕಾಳಿಕ) (क) ना. – अंजन; कोळी; कोळिष्टक; सुरमा; काजळ.

काळिके (ಕಾಳಿಕೆ) (क) ना. – कालिका देवी.
(सं) ना. – दोष; काळेपणा.

काळिंग (ಕಾಳಿಂಗ) (सं.) ना. – कृष्णसर्प; कालिया; महासर्प.

काळिवरि(रिमे) (ಕಾಳಿವರಿ[ರಿಮೆ]) (सं) ना. – काठिण्य; कठोरपणा; दोष; असंस्कृति.

काळु (ಕಾಳು) (क) ना. – नाश; अकल्याण; पशु; काळेपणा; धान्य; उपद्रव.
—किच्चु (ಕಿಚ್ಚು) (क) ना. – दावाग्नि; वणवा.
—केडे (गेडे) (ಕೆಡೆ [ಗೆಡೆ]) (क) धा. – निंदा करणें; दोष लावणे; आरोप करणें.
—केलस (ಕೆಲಸ) (क) ना. – दुष्कृत्य; वाईट काम.
—नुडि (ನುಡಿ) (क) धा. – दुर्वचन करणें; खोटें बोलणें.
—मरे (ಮರೆ) (क) ना. नीचवृत्ति; दुर्मति; दुष्ट बुद्धि.
—मार्ग (ಮಾರ್ಗ) (क) ना. – वाईट रस्ता; आडरस्ता; दुर्मार्ग; भलता मार्ग.
—मूळ (ಮೂಳ) (क) वि. – असंस्कृत; हीन; वाईट; बुद्धिहीन.

काळुग (ಕಾಳುಗ) (क) ना. – धान्याचा व्यापारी; धान्यव्यापारी.

काळे (ಕಾಳೆ) (क) ना. – वाद्यविशेष; शिंग; 'कहळे' पहा.

काळेग (ಕಾಳೆಗ) (क) ना. – युद्ध; कलह; रणकंदन; कापाकापी.

काळोडे (ಕಾಳೊಡೆ) (क) धा. – दोष देणें; घसरणें; निंदा करणें; शिवीगाळ करणें; बीज होणें; कारणीभूत होणें.

काळोरग (ಕಾಳೋರಗ) (क) ना. – काळसर्प; कृष्णसर्प.

कल्कोण (ಕಾಳ್ಕೋಣ) (क) ना. – माजलेला रेडा; जंगली रेडा.

काळ्गिच्चु (ಕಾಳ್ಗಿಚ್ಚು) (क) ना. – दावाग्नि; वणवा.

काळ्गेडे (ಕಾಳ್ಗೆಡೆ) (क) ना. – दोष देणें; निंदा करणें; शिवी देणें.

काळ्गैत (ಕಾಳ್ಗೈತ) (क) ना. – दुष्कृत्य; कुकर्म; अनैतिक कर्म.

काळ्पुर (ಕಾಳ್ಪುರ) (क) ना. जंगलांतील प्रवाह; वनस्रोत.

काळ्मिग (ಕಾಳ್ಮಿಗ) (क) ना. – वनहरीण; मृग; कुरंग; हरिणाचें पिलु.

काळ्वुर (ಕಾಳ್ವುರ) (क) ना. – 'काळ्पुर' पहा.

किं (ಕಿಂ) (सं) ना. – काय ? कोणते ? दोहोपैकी कोणते ?

किंवदंति (ಕಿಂವದಂತಿ) (सं) ना. – ऐकीव बातमी; वदंति; अनधिकृत अहवाल; आख्यायिका; गटारगप्पा; बाजारगप्पा; आफवा; आवई.

किंशारु (ಕಿಂಶಾರು) (क) ना. – जकात; बाण; नारायणपक्षी; बकपक्षी; वनस्पति.

किंशुक (ಕಿಂಶುಕ) (सं) ना. – पळसाचें झाड; बंधुकवृक्ष.

किकीदिव (ಕಿಕೀದಿವ) (सं) ना. – नीलकंठ पक्षी; मैना; गप्पीदास; थापाड्या.

किक्किरि (ಕಿಕ್ಕಿರಿ) (क) धा. – दाटण होणें; खेचून भरणें; दाट होणें; कोंबणें.
(क) ना. – दाटण; दबाव; समूह; गट.

किक्किरिगिरि (ಕಿಕ್ಕಿರಿಗಿರಿ) (क) धा. – ठासून भरणें; कोंबणें; दाट वाढणें; घनदाट होणें.

किक्किरिसु (ಕಿಕ್ಕಿರಿಸು) (क) धा. – ठासून भरणें, कोंबणें, जवळ-जवळ बांधणें.

किक्कुड (ಕಿಕ್ಕುಡ) (क) धा. – ओरडणें; हळी मारणें; घासणें.

किग्गट्टु (ಕಿಗ್ಗಟ್ಟು) (क) ना. लहान गाठोडें; मोळी; पोतडें; बोचके.

किग्गण्णु (ಕಿಗ್ಗಣ್ಣು) (क) ना – बारीक डोळे; लहान डोळे.

किग्गळ (ಕಿಗ್ಗಳ) (क) वि – हीन; कोवळा; किंमत नसलेला; क्षुद्र; कवडीकिंमतीचा.

किग्गंटु (ಕಿಗ್ಗಂಟು) (क) ना – 'किग्गट्टु' पहा.

किग्गाळि (ಕಿಗ್ಗಾಳಿ) (क) ना – वाऱ्याची झुळुक; वारा; वायुलहरी; शिकारप्रकार.

किंकर (ಕಿಂಕರ) (सं) ना – सेवक; चाकर; कुली; नोकर.

किंकरते (ಕಿಂಕರತೆ) (सं) ना – नोकरीचाकरी; सेवा; मागणी; न्यूनता; अभाव; कमीपणा.

किंकरे (ಕಿಂಕರೆ) (सं) ना – सेविका; शेतकरीण.

किंकल (ಕಿಂಕಲ) – (सं) ना. – समूह; संकीर्णता; साठा; कोकिळा; गट.

किंकिणि (ಕಿಂಕಿಣಿ) (सं) ना. – चाळ; घागरी; मंजुळ आवाज; घुंगुर; घागरीपट्टा; माजपट्टा; मासपट्टा.

किंकिर (ಕಿಂಕಿರ) (सं) ना. – घोडा; अश्व; कोकिल; काळी मोठी मधमाशी; मन्मथ; काम.

किंकिरात (ಕಿಂಕಿರಾತ) (सं) ना. – अशोकवृक्ष; कोरांटक; पांढरी कोय.

किंकिरि (ಕಿಂಕಿರಿ) (क) धा. – 'किंकिरी' पहा.

— पोंगु (ಪೊಂಗು) (क) धा. – उद्रेक होणें; कळकणें; एकत्र होणें; मिसळणें.

किंकिल (ಕಿಂಕಿಲ) (सं) ना. – 'किंकल' पहा.

किंकुर्वाणते (ಕಿಂಕುರ್ವಾಣತೆ) (सं) ना. – असहाय परिस्थिति; दिग्मूढता. 'पुढे-काय' चिंता.

किंकोळे (ಕಿಂಕೊಳೆ) (क) ना. – हिंसा; अडचण; संकट; आपत्ति; पेच; कोंडी.

किच्चडि (चडि) (ಕಿಚ್ಚಡಿ [ಚಡಿ]) (क) ना. – खिचडी; डाळमिश्रित भात; हुग्गी; गव्हाची खीर.

किचिकिल् (लु) (ಕಿಚಿಕಿಲ್ [ಲು]) (क) ना. – खिंकाळणें; माकडाचे किचकणें.

किच्चु (ಕಿಚ್ಚು) (क) ना. – अग्नि; निखारा; आगडोंब.

किंचन (ಕಿಂಚನ) (सं) ना. – कांहीं तरी; अल्प.

किंचित् (ಕಿಂಚಿತ್) (सं) वि. – स्वल्प; कांहींतरी; तिळभर; कणमात्र.

किंचुलक (ಕಿಂಚುಲಕ) (सं) ना. – हळू चालणारा किडा पोटानें सरपटणारा प्राणी; काडू; गांडूळ; उरग.

किंचल्क (जल्क) (ಕಿಂಚಲ್ಕ [ಜಲ್ಕ]) (सं) ना. – कमलांतील केसर; बिसतंतु.

किटक (ಕಿಟಕ) (सं) ना. – खिडकी; रंध्र; साणें; भोंक.

किटि (ಕಿಟಿ) (सं) ना. – वनहरिण; रानडुकर.

किटिकि (ಕಿಟಿಕಿ) (सं) ना. – खिडकी. 'विंडो वातायनो खिडकी गवाक्षो भोंक भिंतिचे –' मुलाचा गमतीकोश.

किट्ट (ಕಿಟ್ಟ) (क) ना. – कश्मल; फुटक्या भांड्याचा डाक; चाकी; गंज; शेणखत.

किट्टि (ಕಿಟ್ಟಿ) (क) ना. – देहदडपण; शारीर शिक्षा.

किट्टु (ಕಿಟ್ಟು) (क) धा. – शिवणें; पोह्येचणें; स्पर्धा करणें; हाताला येणें; लाभ होणें; प्राप्त होणें; जवळ येणें. (क.) वि. घुसडलेलें; कोंबलेलें.

किड (ಕಿಡ) (क) ना. – अवनत मनुष्य; नुकसानींत आलेला.

किडि (ಕಿಡಿ) (क) ना. – किटाण; स्फुल्लिंग; ठिणगी; किटाळ.

किडिकिडियागु (ಕಿಡಿಕಿಡಿಯಾಗು) (क) धा. – चिडणें; अतिक्रोध करणें; संतापणें.

किडिकिडिवोंगु (ಕಿಡಿಕಿಡಿವೊಂಗು) (क) धा. – 'किडिकिडियागु' पहा.

किडिगण् (ಕಿಡಿಗಣ್) (क) ना. – रागानें लाल झालेले डोळे.

किडिगण्णि (ಕಿಡಿಗಣ್ಣಿ) (क) ना. – क्रुद्ध नेत्र; शंकर; अग्निनेत्र.

किडिगरे (ಕಿಡಿಗರೆ) (क) धा. – मत्सर करणें; द्वेष करणें; अंगार ओकणें; सूडानें जळणें.

किडिगेदरु (ಕಿಡಿಗೆದರು) (क) धा. – दिसेल त्याच्या अंगावर जाणें; आग पाखडणें; ठिणग्या उडविणें.

किडिगेडि (ಕಿಡಿಗೇಡಿ) (क) ना. – अग्नीप्रमाणें वाईट करणारा; अविवेकी; आडमुठा; दुष्ट.

किडिवीळ् (ಕಿಡಿವೀಳ್) (क) धा. – ठिणगी पडणें; भांडणें; ठिणग्या उडवणें; वसवस करणें; भांडणाला मूळ होणें.

किडिसूसु (ಕಿಡಿಸೂಸು) (क) धा. – आगीच्या ठिणग्या ओतणें; अतिक्रोध करणें.

किडिसु (ಕಿಡಿಸು) (क) धा. – वाईट करणें; वाटोळें करणें; नाश करणें.

किडु (ಕಿಡು) (क) धा. – वाईट होणें; बिघडणें; नाश होणें; वाटोळें होणें; निरुपयोगी होणें; दृष्टिआड होणें.

किडुक (ಕಿಡುಕ) (क) ना. – वाईट मनुष्य; दुर्मनुष्य; किडक्या मनाचा मनुष्य.

किडुगज्ज (ಕಿಡುಗಜ್ಜ) (क) ना. – दुष्कृत्य; वाईट काम; अपकार्य.

किण (ಕಿಣ) (सं) ना. – घट्टा; दड्डु; भोवरी.

किणि (ಕಿಣಿ) (क) ना. – चाहूल; दातातील घाण.

किंडि (ಕಿಂಡಿ) (क) ना. – खिंड; रंध्र; खिडकी.

कित् (ಕಿತ್) (क) वि. – लहान; कोवळे; लांडे या अर्थी समासात येणारा आदेश.

कितम (ಕಿತಮ) (क) ना. – कृत्रिमता; कपट; फसवणूक; फसव्या.

कितव (ಕಿತವ) (सं) ना. – वंचक; जुगार; चोर; सुगंधी द्रव्य; मादक पदार्थाचे झाड.

किताब (ಕಿತಾಬ) (अ. दे) ना. – पुस्तक; पदवी; मोठी वही.

कित्तड (ಕಿತ್ತಡ) (क) ना. – जुगुप्सा; असहायता; वैराग्य; असत्य; किळस; घृणा; क्रोध.

कित्तडि (ಕಿತ್ತಡಿ) (क) ना. – संन्यासी; तपस्वी; योगी; एकांतवासी; यात्री; प्रवासी.

कित्तळे (ಕಿತ್ತಳೆ) (क) ना. – 'कित्तु' पहा; संत्री.

कित्ता (ಕಿತ್ತಾ) (अ. दे) ना. – अनुकरण; समय; पाळी; वरची ओळ; नमुना.

कित्ताट (ಕಿತ್ತಾಟ) (क) ना. – भांडण; उच्चाटण.

कित्तानारु (ಕಿತ್ತಾನಾರು) (क) ना. – दुर्गंधी; नर्ककुंड; खांडपाण्याचा साठा; ताग; अंबाडा.
कित्तीळे (ಕಿತ್ತೀಳೆ) (क) ना. – नारिंग; संत्रे; फाक; पाकळी; पिवळा व तांबडा मिळून होणारा रंग.
कित्तु (ಕಿತ್ತು) (क) ना. – लहान; खुजा; लांडा.
(क) अ. – उपटून; वर उचलून; खणून; निर्मूल करून.
— ईळे (ಈಳೆ) (क) ना. – संत्रे; नारिंग.
कित्तेसळ् (ಕಿತ್ತೆಸಳ್) (क) ना. – फुलाची पाकळीं; दळ; लहान पाकळी.
किन् (ಕಿನ್) (क) अ. – खालील; समासामधें 'केळगु' या शब्दाचा 'किन्' किंवा 'किळ्' असा आदेश होतो.
किनारे (ಕಿನಾರೆ) (अ दे.) ना. – किनारा; कांठ; शेवट; पदर; बाजू.
किनिसु (ಕಿನಿಸು) (क) धा. – क्रोधाला येणें; रागावणें; चिडणें.
(क) ना. – कोप; चीड; क्रोध.
किंतु (ಕಿಂತು) (सं) अ. – पण; परंतु.
किंदुर (ಕಿಂದುರ) (सं) ना. – द्रौपदीस्वयंवरासाठीं ठेवलेला धनुष्यबाण.
किन्न (ಕಿನ್ನ) (सं) वि. – खिन्न; कोमेजलेलें; म्लान; नीरस.
किन्नर (ಕಿನ್ನರ) (सं) ना. – मानवाचा भास निर्माण करणारी योनी; अश्वदेही मनुष्य; कुबेराची प्रजा.
— पति (ಪತಿ) (सं) ना. – कुबेर; किन्नराचा राजा.
किन्नरि (ಕಿನ್ನರಿ) (सं) ना. – किन्नरजातीची स्त्री; किन्नरी; वाद्यविशेष; एकतारी.
किन्नरेश (श्वर) (ಕಿನ್ನರೇಶ [ಶ್ವರ]) (सं) ना. – कुबेर.
किपायति (ಕಿಪಾಯತಿ) (अ दे.) ना – किफायत; लाभ; शिल्लक; फायदा.
किप्परि (ಕಿಪ್ಪರಿ) (क) धा. – उठणें; उडी मारणें; अभिवृद्धि होणें; एकत्रित करणें.
किप्पोट्टे (ಕಿಪ್ಪೊಟ್ಟೆ) (क) ना. – ओटी; पोटाच्या खालचा भाग.
किब्बट्टे (ಕಿಬ್ಬಟ್ಟೆ) (क) ना. – खालचा रस्ता; लहान वाट; पायवाट.
किब्बदि (रि, (ಕಿಬ್ಬದಿ [ರಿ]) (क) ना. – खालचा भाग; जवळचा भाग.
किब्बसिरु (सुरू) (ಕಿಬ್ಬಸಿರು [ಸುರು]) (क) ना. – पोटाखालचा भाग; खालचें पोट.
किब्बि (ब्बे) (ಕಿಬ್ಬಿ [ಬ್ಬೆ]) (क) ना. – द्वीपाचा उतार; तळ्याचा काठ.
किब्बोट्टु (ಕಿಬ್ಬೊಟ್ಟು) (क) ना. – करांगुळी; करंगळी.
किब्बोट्टे (ಕಿಬ್ಬೊಟ್ಟೆ) (क) ना. – 'किप्पोट्टे' पहा.
किमिचु (ಕಿಮಿಚು) (क) धा. – चिरडणें; हिसकावून घेणें; चुरडणें; चोळामोळा करणे.
किमु (मुत) (ಕಿಮು [ಮುತ]) (सं) अ. – आणखी जास्त ते काय? दोहोंपैकी एक.
किमुळ् (ಕಿಮುಳ್) (क) ना. – कुस्करलेलें; संकुचित झालेलें.
किमुळ्चु (ಕಿಮುಳ್ಚು) (क) धा. – 'किमिचु' पहा.
किंपाक (ಕಿಂಪಾಕ) (सं) वि. – अपक्व; बालिश; पोरकट; मूर्ख.
किंपुरुष (ಕಿಂಪುರುಷ) (सं) ना. – किन्नर.
किंमत(तु) (ಕಿಮ್ಮತ [ತು]) (अ. दे.) ना. – किंमत; मूल्य; दाम.
किम्मिर (ಕಿಮ್ಮಿರ) (क) ना. – बकासुराचा लहान भाऊ; किर्मिर राक्षस; भिन्न जातीचा वर्णसंकर.
— वैरी (ವೈರಿ) (क) ना. – भीम; किम्मिराचा वध करणारा.
किर् (ಕಿರ್) (क) धा. – झाकणें; आवरणें; रस्ता रोखणें; कुंपण घालणें; मौन धरणें.
(क) ना. – लहान; खालचा; तळचा.
किर (ಕಿರ) (सं) ना. – डुक्कर; रानडुक्कर.
किरकुळ (ಕಿರಕುಳ) (क) वि. – लहानसहान; क्षुद्र; किरकोळ.
किरचु (ಕಿರಚು) (क) धा. – ओरडणें; किंकाळणें; घट्ट आवळून धरणें.
(क) ना. – ओरड; किंकाळी.
किरण (ಕಿರಣ) (सं) ना. – प्रकाश; प्रकाशशलाका; कांती; प्रकाश रेखा.
किरण वि किरणकारक (ಕಿರಣವಿಕಿರಣಕಾರಕ) (सं) ना. – उष्णतांतर करण्याचें साधन; तापवण्याचें साधन.
किरब (बु) (ಕಿರಬ [ಬು]) (क) ना. – कोल्ह्याच्या जातीचा प्राणी; चित्ता.
किरय (ಕಿರಯ) (क) ना. – किंमत; मूल्य; भाडें.
किरमंजि (ಕಿರಮಂಜಿ) (क) ना. – किरमिजी.
किराणि (ಕಿರಾಣಿ) (अ. दे.) ना. – मसल्याचें सामान; मीठ वगैरे आहार पदार्थ; किरणामाल.
किरात (ಕಿರಾತ) (सं) ना. – व्याध; शबर; शिकारी; खुजा; खुरटा; लहान.
(क) ना. – बेरड जमात; बेरड कुल.
किराय (ಕಿರಾಯ) (अ. दे.) ना. – किंमत; भाडें; कुली; करकर आवाज. 'किरय' पहा.
किरि (ಕಿರಿ) (क) धा. – भादरणें; क्षौर करणें; दांत काढणें.
(क) वि. – कोवळें; लहान; छोटें.
(क) ना. – प्रवाह; दोऱ्याची गुंडी; डुक्कर.
किरदु (ಕಿರಿದು) (क) अ. – उघडून; उकलून; सोडून.
(क) वि. लहान; लांडें; किरटें.
किरिगे (ಕಿರಿಗೆ) (क) ना. – ओंजळ; शीर; अंजली.

किरिचु (ಕಿರಿಚು) (क) धा.–किंचाळणें; गाढवासारखें ओरडणें; शंख मारणें; बोंबलणें.
(क) ना.–गर्धभध्वनि; ओरड; आरडाओरड; गोंगाट.
—आट (ಆಟ) (क) ना.–वाटेल तशी ओरडाओरड; गोंगाट.

किरिनालगे (ಕಿರಿನಾಲಗೆ) (क) ना.–पडजीभ.

किरिनुडि (ಕಿರಿನುಡಿ) (क) ना.–क्षुल्लक गोष्ट; सामान्यबाब; हीन वचन.

किरिवीळ् (ಕಿರಿವೀಳ್) (क) धा.–कमी होणें; न्यूनता येणें; लांडें पडणें; थिटें पडणें.

किरीट (ಕಿರೀಟ) (सं) ना.–मुकुट; राज शिरोभूषण.

किरीटि (ಕಿರೀಟಿ) (क) ना.–अर्जुन; इंद्राकडून मिळवलेला अमूल्य किरीट वापरणारा.

किरु (ಕಿರು) (क) वि.–लहान; थिटें; लांडे; कोमल.
(क) धा.–आडवें येणें.
—ईचल् (ಈಚಲ್) (क) ना. जंगली ताडवृक्ष.
—कुणि (ಕುಣಿ) (क) ना. भोक; रंध्र; करांगुळी; बिचके; खड्डा.
—कुळ (ಕುಳ) (क) वि.–सामान्य; अल्प; क्षुद्र.
(क) ना. उपद्रव;हिंसा; त्रास; पीडा; नीच जात.
—गणे (ಗಣೆ) (क) ना.–परकर, स्त्रियांचें अंतवस्त्र.
—पनि (ಪನಿ) (क) ना.–थेंब; बिंदु; बूंद.
—प (व) रय (—ಪ [ವ] ರಯ) (क) ना.–लहान वय, बालवय, कोंवळें वय.
—पेंडिर् (ಪೆಂಡಿರ್) (क) वि.–कोवळ्या वयाची; लहान वयाची.

किरु कुणिके (ಕಿರುಕುಣಿಕೆ) (क) ना.–करंगळी; अनामिका.

किरुब (ಕಿರುಬ) (क) ना.–चित्ता; कोल्ह्याच्या जातीचा प्राणी.

किरुवेलर् (ಕಿರುವೆಲರ್) (क) ना.–वातलहरी; झुळुक; वायु तरंग.

किरुळ (ಕಿರುಳ) [क) वि.–अल्प; कोंवळें; बाल; मूल.

किर्तु (ಕಿರ್ತು) (क) ना.–उपसलेली तळवार; उघडलेला चाकू

किर्दि, (कीर्दि) (ಕಿರ್ದಿ [ಕೀರ್ದಿ]) (अ. दे.) ना.–जमाखर्चाची वही.

किर्रने (ಕಿರ್ರನೆ) (क) अ.–'किर्र' असा आवाज करीत.

किल (ಕಿಲ) (सं) अ.–निश्चयपूर्वक; अर्थात्; असें म्हणतात कीं.
(सं) ना. किलकिलाट; किलबिल; खेळ.

किलकिंचित (ಕಿಲಕಿಂಚಿತ) (क) ना.–प्रिय खेळ; प्रेयसीची प्रेमचेष्टा; केली; चाळा.

किलकिल (ला) (ಕಿಲಕಿಲ [ಲಾ]) (सं) ना.–आनंदध्वनि, पक्ष्यांचा आनंदरव; किलबिलाट.

किलाट (ಕಿಲಾಟ) (क) ना.–आटीव दूध, खवा, खसखस.

किलास (ಕಿಲಾಸ) (सं) ना.–तारुण्यपीठिका; मोडी; यौवन पुटकुळी; शिवें; तोंडावर येणारी तारुण्याची पुटकुळी.

किलि (ಕಿಲಿ) (क) धा.–हसणे खिदळणें; आनंदानें गाणें.

किलिग (ಕಿಲಿಗ) (क) ना.–क्षौरिक; कारागीर; न्हावी; हजाम.

किलु (लुं) बु (ಕಿಲು [ಲುಂ] ಬು) (क) ना.–गंज; दोष; जंग; विष.

किल्बिष (ಕಿಲ್ಬಿಷ) (सं) ना.–पाप; दोष; बाण; विष; कल्मष; प्रमाद; अपराध.

किल्ले (ಕಿಲ್ಲೆ) (अ. दे) ना.–किल्ला; दुर्ग; गड.
—दार (ದಾರ) (अ. दे) ना.–गडकरी; किल्ल्याचा मालक.

किव (वु) चु (ಕಿವ [ವು] ಚು) (क) धा.–चुरगळणें; पिळणें; चुरडणें; किवचणें.

किव (वु) डु (ಕಿವ [ವು] ಡು) (क) वि.–किवंडा; बहिरा; मंदकर्ण; कानाला ऐकूं न येणारा.

किवि (ಕಿವಿ) (क) ना.–कान; श्रवणेंद्रिय; कर्ण.
—आरे (ಆರೆ) (क) अ.–कानांत पोहोचेपर्यंत; ऐकू जाईलसें.
—ओले (ಓಲೆ) (क) ना.–कर्णभूषणें; कानांतील दागिना.
—तेरे (ತೆರೆ) (क) धा.– लक्ष देणें; ऐकणें; ध्यान देणें.
—तुडिगे (ತುಡಿಗೆ) (क) ना.–कानातील दागिना; कर्णभूषण.
—तोडुवु (ತೊಡುವು) (क) धा. कान टोचणें.

किविवु (पु) गु (ಕಿವಿವು [ಪು] ಗು) (क) धा.–कानात शिरणें; ऐकूं येणें.

किविवेंट (ಕಿವಿವೆಂಟ) (क) ना.–आसक्ति; परस्परांची प्रेमवार्ता ऐकून होणारा संतोष.

किवुडुतन (ಕಿವುಡುತನ) (क) ना.– किवंडेपणा; बहिरेपणा; अलक्ष; दुर्लक्ष; कानाडोळा.
—आगु (ಆಗು) (क) धा.–तिरस्कारणें; न ऐकणें; दुर्लक्षिणें; कानाडोळा करणें.
—केळ् (ಕೇಳ್) (क) धा.–ऐकून न ऐकलेसें करणें; अलक्षिणें; दुर्लक्षणें; मनावर न घेणें.

किवुळ् (ळ्चु) (ಕಿವುಳ್ [ಳ್ಚು]) (क) धा.–चिरडणें; चुरगळणे हिसकणें; हिसकावणें.

किवुकेळ (ಕಿವುಕೇಳ್) (क) धा.–अलक्षिणें; न ऐकणें; मनावर न घेणें.

किशोरक (ಕಿಶೋರಕ) (सं) ना.–पिल्लू; शिंगरू; शरभ; पोर; पेटा; बालक.

किष्किंच (ಕಿಷ್ಕಿಂಚ) (सं) वि.–एकत्रित; मिश्रित; एकसंध; दडपलेले; 'इहणि' पहा.

किष्किंधे (ಕಿಷ್ಕಿಂಧೆ) (सं) ना.–वाली सुग्रीवांची राजधानी.

हळ्ळीच्या हंपीच्या जवळचा प्रदेश.
किष्कु (ಕಿಷ್ಕು) (क) वि.–वाईट; क्रूर.
(क) ना.–वीत; बारा अंगळें मापाची जागा.
किस (ಕಿಸ) (क) वि.–वाकडतिकडे; वक्र; उघडलेलें.
—(वा) बाय् ([ವಾ] ಬಾಯ್) (क) ना.–उघडे तोंड; नृसिंह देव.
—बाय्दास (ಬಾಯ್ದಾಸ) (क) ना.–प्रल्हाद.
किसक्कने (ಕಿಸಕ್ಕನೆ) (क) अ.–लागलीच; एकदम; मोठ्यानें शिंकून.
किसलय (ಕಿಸಲಯ) (सं) ना.–कोंब; अंकुर; पालवी; मोळकें.
किसि (ಕಿಸಿ) (क) धा.–उघडणें; विकसित होणें; रुंद करणें.
(क) वि. 'किसिदु'चे समासात येणारे रूप.
किसिदु (ಕಿಸಿದು) (क) वि.–उघडलेलें; रुंदावलेलें
(क) अ. सताड उघडें, रुंद करून.
किसु (ಕಿಸು) (क) ना.–ताम्रवर्ण.
—कण् (ಕಣ್) (क) ना.–नेत्रविस्फार; डोळे वटारणें; क्रुद्धनेत्र.
—कल् (ಕಲ್) (क) ना.–तांबडा दगड; माणिक; रत्न.
—कुळ (ಕುಳ) (क) ना.–पीडा; न्यून.
—संजे (ಸಂಜೆ) (क) ना.–अरुण; संध्याराग; तांबुस रंग
किसुर् (रु) (ಕಿಸುರ್ [ರು]) (क) ना.–तिरस्कार; तिटकारा; क्रोध; असह्यता; वाईट दृष्टि; भांडण; कलह.
किसे (ಕಿಸೆ) (क) ना–खिसा; पिशवी; हातपिशवी;
—कळ्ळ (ಕಳ್ಳ) (क) ना.–खिसेकापू.
किळ् (ಕಿಳ್) (क) वि.–खालचा; नीच; हीन; क्षुद्र; तुच्छ; 'किन्' पहा.
किळिर् (ಕಿಳಿರ್) (क) धा.–रागावणें; खिंकाळणें.
किळिरु (ಕಿಳಿರು) (क) धा.–'किचिकिल्' पहा.
किळिंदले (ಕಿಳಿಂದಲೆ) (क) ना.–नम्रता; विनय.
किळ्गु (ಕಿಳ್ಗು) (क) धा.–हीन होणें; खालीं उतरणें; निर्नाम होणें; खुजा होणें; लहानपण पतकरणें.
किळ्तु (ಕಿಳ್ತು) (क) अ.–उपटून; उकरून.
किळ्वाळ् (ळु) (ಕಿಳ್ವಾಳ್ [ಳು]) (क) ना.–हीन जीवन; कस्पार.
किळ्वाळवळ् (ಕಿಳ್ವಾಳವಳ್) (क) ना.–नागवी तरवारधारी; राजाचे अंगरक्षक.
की (ಕೀ) (क) धा.–पू होणें; पू भरणें; जखम पिकणें.
कीकस (ಕೀಕಸ) (क) ना.–हाड; अस्थि.
कीचक (ಕೀಚಕ) (सं.) ना.–विराटाचा सेनापति; वेंशी; पावा; मुरली.
कीचु (ಕೀಚು) (क) ना.–उंदीर, पक्षी वगैरेंचा चिरचिराट; क्रौंच पक्षी; (क)धा. 'कीसु' पहा.
कीट (टक) (ಕೀಟ [ಟಕ]) (सं) ना.–कृमिकीटक; जीवजीवाणु; तिरस्काराचा शब्द; क्षुद्र साम्य.
—तन (ತನ) (क) ना.–पीडा; कटकट; काट; त्रास.
कीटले (ಕೀಟಲೆ) (क) ना.–अडचण; उपद्रव; पीडा; चेष्टा.
कीटालय (ಕೀಟಾಲಯ) (सं) ना.–न्हाणीघर; स्नानगृह.
कीटु (ಕೀಟು) (क) वि.–एवढे थोडें; इतकें अल्प.
(क) ना.–तिरस्कार; अलक्ष; असहनशीलता; अनादर.
कीडि (ಕೀಡಿ) (क) ना.–कृमिकीटक; जीवजंतु.
कीण (ಕೀಣ) (क) ना.–मात्सर्य; विचार; आलोचना.
कीत (ಕೀತ) (क) ना.–पू झालेली जखम; कुजलेली जखम.
कीतु (ಕೀತು) (क) अ.–पू भरून; कुजून.
(क) ना.–मांस किंवा फळ यांचा तुकडा.
कीन (ಕೀನ) (क) ना.–न्यून; अभाव; लांडेपणा; कमीपणा.
कीनाश (ಕೀನಾಶ) (सं) वि.–दरिद्री; गरीब; लोभी; लहान; लुब्ध. (सं) ना.–मांसाहारी; नोकर; रोगी; योद्धा; यम; मृत्यु; माकड.
कीनाशनगरि (ಕೀನಾಶನಗರಿ) (सं) ना.–यमलोक; शैमिनी.
कीनाशनाश (ಕೀನಾಶನಾಶ) (सं) ना.–यमाचा नाश करणारा; मृत्युहर; शंकर.
कीनि (ಕೀನಿ) (क) धा.–उघडणें; दात काढणें.
(क) वि.–उघडे; दांत पडलेले; बोतरा.
कीनिके (ಕೀನಿಕೆ) (क) ना.–दात खाणें; क्रोधाविष्कार; क्रोध.
कीर (ಕೀರ) (सं) ना.–पोपट; मांस.
(क) ना.–मुंगुस; दूध; क्षीर.
कीरार (ಕೀರಾರ) (क) ना.–क्षीरसागर; दुग्धसंचय; दुग्धकेंद्र; रक्त; पाणी; नागफणी.
कीरु (ಕೀರು) (क) धा.–चिडणें; ओरडणें; क्रोधानें लाल होणें; टोकरणें; रेघोट्या ओढणें; पुसणें.
(क) ना.–जेवण वाढलेलें ताट; खीर.
कीरुति (ಕೀರುತಿ) (अ. दे) ना.–कीर्ति; यश; वर्णन; नावलौकिक.
कीरे (ಕೀರೆ) (क) ना.–भाजीपाला; शाकभाजी.
कीर्ण (ಕೀರ್ಣ) (सं) वि.–विस्तारित; पसरलेले; विस्तृत; व्याप्त; फेकलेलें; गुप्त; लपलेले.
कीर्दि (ಕೀರ್ದಿ) (अ. दे.) ना.–किर्दि' पहा.
कीर्तनंगेय् (ಕೀರ್ತನಂಗೆಯ್) (क) ना.–कीर्तन; वर्णन; कथानिवेदन.
कीर्तनकार (ಕೀರ್ತನಕಾರ) (सं) ना.–कथेकरी; भाट.
कीर्तिमुख (ಕೀರ್ತಿಮುಖ) (सं) ना.–शिंगावरील टोपण; अलंकार; वस्त्र.

कीर्तिवंत (ಕೀರ್ತಿವಂತ) (सं) वि. – कीर्तिवान्; नामांकित; यशवंत.
कीर्तिसु (ಕೀರ್ತಿಸು) (क) धा. – वाखाणणें; स्तुति करणें; वर्णन करणें; रंगविणें.
कीर्य (ಕೀರ್ಯ) (सं) वि. – फेकलेले; प्रसरित; टाकलेलें.
कील (लक) (ಕೀಲ [ಲಕ]) (सं) ना. – खीळ; कडी; अडणा; बिजागरें; खुंटी; पर्वत; लाख; पशुबांधण्याचा खुंटा; संवत्सरनाम; अग्निज्वाला; इंद्रकीलपर्वत.
कीलन (ಕೀಲನ) (सं) ना. – तंत्र; विधान; अडथळा; खीळ.
कीलार (ಕೀಲಾರ) (क) ना. – 'कीरार' पहा.
कीलारि (ಕೀಲಾರಿ) (सं) ना. – दुग्धमंदिर; दुधाचा व्यापारी; गवळी; भय्या.
कीलाल (ಕೀಲಾಲ) (सं) ना. – 'कीरार' पहा. कृपणपणा; खोगीर; ज्वाला; अमृत; पशु; रक्त.
कीलि (ಕೀಲಿ) (क) ना. – कुलूप; टाळ; कडी; संरक्षण; कल्याण-साधन; किल्ली.
कीलिग (ಕೀಲಿಗ) (क) ना. – कडींत अडकविण्याची खीळ.
कीलित (ಕೀಲಿತ) (सं) वि. – संरक्षित; बंदिस्त; कुलूप लावलेलें; दाबून घातलेलें; आवळलेलें. बडवलेलें.
कीलिसु (ಕೀಲಿಸು) (क) धा. – बांधणें; आवळणें; टोचणें; आत घालणें; स्थिर करणें; राखणें; रक्षण करणें.
कीलु (ಕೀಲು) (क) ना. – कुलूप; खुंटी; रहस्य; मूलकारण; मिळकत; सोपा; कट्टा. ओटा; विचाररहस्य.
—**कूट** (ಕೂಟ) (क) ना. – सांधणूक; मिसळणी; मिळवणी.
—**गों** (**बों**) **बे** (ಗೊಂ [ಬೊಂ] ಬೆ) (क) ना. – कळसूत्री बाहुले.
कीले (ಕೀಲೆ) (क) ना. – जाळ; ज्वाला.
कील्गोळिसु (ಕೀಲ್ಗೊಳಿಸು) (क) धा. – कुलूप लावणें; राखणें; संरक्षणें.
कील्देगे (ಕೀಲ್ದೆಗೆ) (क) धा. – सोडणें; मुक्त करणें; कुलूप काढणें; उघडणें; अडकाठी दूर करणें.
कीव (वु) (ಕೀವ [ವು]) (क) ना. – पू; जखमेतील घाण; व्रणातील द्रव.
कीश (ಕೀಶ) (सं) वि. – नागडा; नग्न.
(सं) ना. – माकड; सूर्य; पक्षी; कपिसेना.
कीसर (ಕೀಸರ) (क) ना. – गोंधळ; गोंगाट; कानठळी; डोकेउठी.
कीसु (ಕೀಸು) (क) धा. – उपडणें; घासणें; पातळ करणें; ओढणें; उकरणें; उकरून रुंद करणें.
(क) ना. – कर्णपत्र; क्रौंच पक्षी.
कीसुळि (ಕೀಸುಳಿ) (क) ना. – रंधा; सामता; भोक पाडण्याचे साधन; ड्रील.
कीळ् (ಕೀಳ್) (क) धा. – उपटणें; ओढणें; वर उचलणें; समूळ उपटणें; नागविणें.
(क) ना. – वासरु; हीनता; क्षुद्रपणा; पडवी; चंद्रशाळा; आवार; हीन सोनें; अधम; लगाम.
कीळ (ಕೀಳ) (क) वि. – हीन; वाईट; अडाणी (भाषा).
कीळाळ् (ಕೀಳಾಳ್) (क) ना. – नीच मनुष्य; सामान्य जन; कमी दर्जाचा मनुष्य.
कीळिसु (ಕೀಳಿಸು) (क) धा. – उपटणें; उखडणें; कोंबणें; घट्ट बांधणें.
कीळिल् (ಕೀಳಿಲ್) (क) ना. – घरांतील नोकर राहाण्याची जागा; देवडी.
कीळु (ಕೀಳು) (क) ना. – वासरूं; रेडकू; कोकरूं.
(क) धा. – 'कीळ्' पहा.
—**आगु** (ಆಗು) (क) धा. – क्षुद्र हीन अल्प होणें.
—**आय** (ಆಯ) (क) ना. – देहाचा खालचा भाग.
—**गोरव** (ಗೊರವ) (क) ना. – भिक्षुक; भटक्या.
कीळे (ಕೀಳೆ) (क) ना. – पाताळ; तळलोक.
कीळेसळ् (ಕೀಳೆಸಳ್) (क) ना. – तळपाकळी; दळ; शेंडा; टिकशी; कुडी.
कीळ्गाळ् (ಕೀಳ್ಗಾಳ್) (क) वि. – सामान्य; अधम; प्रेत.
कीळ्व (ब) **ळी** (ಕೀಳ್ವ [ಬ] ಳಿ) (क) ना. – दुर्मार्ग; कुवंश; खुरटा वेल.
कीळ्मानिस (ಕೀಳ್ಮಾನಿಸ) (क) वि. – हीनकुलात जन्मलेला; अधम.
कीळ्वातु (ಕೀಳ್ವಾತು) (क) ना. – हीन वचन; शिवी; दुर्वच; अभद्र भाषा; दुरुत्तर.
कीळ्वाळु (ಕೀಳ್ವಾಳು) (क) ना. – हीन जीवन; गरीबीचे जीवित; दुर्वर्तन.
कीळ्नुडि (ಕೀಳ್ನುಡಿ) (क) ना. – नीच भाषण; दुरुत्तर; टाकून बोलणें. 'कीळ्वातु' पहा.
कु (ಕು) (सं) वि. – वाईट; हीन; नष्ट; 'वाईट' या अर्थी नामापूर्वी येणारा उपसर्ग.
कुकुभ (ಕುಕುಭ) (सं) ना. – तीव्र निशा चढवणारे मद्य.
कुकिल् (लु) (ಕುಕಿಲ್ [ಲು]) (क) ना. – कुहु कुहु; कोकिलध्वनि.
—**इडु** (ಇಡು) (क) धा. कुहु करणें; कोकिळेचा आवाज काढणें.
कुकील (ಕುಕೀಲ) (सं) ना. – पर्वत; बेट; द्वीप.
कुकुर (ಕುಕುರ) (सं) ना. – देवशुनि; देवलोकीचा कुत्रा; यदुवंशीय राजा; दशार्ण नावाचा देश.
कुकूल (ಕುಕೂಲ) (सं) वि. – अत्युत्कृष्ट; श्रेष्ठ; धूमावृत; पठार; सपाटीचा प्रदेश.

कुक्कटि (ಕುಕ್ಕಟಿ) (क) ना. – कलिंग; पक्षी; भारद्वाज; सोनकावळा.

कुक्कडि (ಕುಕ್ಕಡಿ) (क) ना. – सुताची कुकडी; गुंडी; पांजणी.

कुक्करिसु (ಕುಕ್ಕರಿಸು) (क) धा. – कुस्करणें; बसविणें; कोंबणें; आपटणें; नाश करणें.

कुक्कि (ಕುಕ್ಕಿ) (क) ना. – मुसकी; मुखाडकी; मुखबंधन.

कुक्किसु (ಕುಕ್ಕಿಸು) (क) धा. – टोचणें; धुणें; प्रकाशणें; बुद्धिगोचर करणें.

कुक्कु (ಕುಕ್ಕು) (क) धा. – टपली मारणें; तडाखा देणें; आग्रहपूर्वक सांगणें; मिचकणें; मिचकावणें; दिपणें; टोचणें; वस्त्र चुबकणें; हलविणें.

कुक्कुट (ಕುಕ್ಕುಟ) (क) ना. – लांडोर; बगळा; रानकोंबडा. (सं) ना. – कोंबडा.

कुक्कुटासन (ಕುಕ್ಕುಟಾಸನ) (सं) ना. – योगांतील एक आसन.

कुक्कुभ (ಕುಕ್ಕುಭ) (सं) ना. – रानकोंबडा.

कुक्कुर (ಕುಕ್ಕುರ) (सं) ना. – कुत्रा; एक देश; भाजीपाल्याचा दर्प.

कुक्कुरिसु (ಕುಕ್ಕುರಿಸು) (क) धा. – कुस्करणें; मुदडणें; कुटणें; आदळणें; जमिनीवर आपटणें. ‘कुक्करिसु’ पहा.

कुक्कुळ (ಕುಕ್ಕುಳ) (क) धा. – सतावणें; अतित्रास देणें; अंत पाहणें; परीक्षा पहाणें; कसाला लावणें.

कुक्के (ಕುಕ್ಕೆ) (क) ना. – बुट्टी; टोपली.

कुक्षि (ಕುಕ್ಷಿ) (सं) ना. – पोट; काख; कुशी; कूस.

—वामकुक्षि (ವಾಮಕುಕ್ಷಿ) (सं) ना. – भोजनोत्तर डुलकी; भोजनोत्तर थोडें आडवे होणें.

कुगुरु (ಕುಗುರು) (क) ना. – पेंग; डुलकी.

कुगृह (ಕುಗೃಹ) (सं) ना. – वाईट घर; उद्धत पत्नीचा संसार.

कुग्गु (ಕುಗ್ಗು) (क) धा. – कमी होणें; वाकणें; संकुचित होणें; विनीत होणें; लपणें; कृश होणें; खचणें.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. – बारीक करणें; संकुचित करणें; मुदडणें; चुरमडणें; पाचोळा करणें.

कुग्रह (ಕುಗ್ರಹ) (सं) ना. – अनिष्ट वेळ; वाईट नक्षत्र; प्रतिकूल समय; अशुभग्रह; अशुभ काल.

कुग्राम (ಕುಗ್ರಾಮ) (सं) ना. – ल्हान खेडें; झोपडपट्टि.

कुंकुम (ಕುಂಕುಮ) (सं) ना. – कुंकु; कुंकूम केशर; सुवासिनीच्या कपाळावरील कुंकवाची टिकली.

कुंकुमांक (ಕುಂಕುಮಾಂಕ) (सं) ना. – कुंकुमतिलक; कपाळावरील कुंकू; कुंकवाचा टिळा.

कुंकुमांकिते (ಕುಂಕುಮಾಂಕಿತೆ) (सं) ना. – सौभाग्यवती; सुवासिनी; सुमंगला; पतिव्रता; सधवा.

कुंकुव (ಕುಂಕುವ) (क) ना. – ‘कुंकुम’ पहा.

कुंके (ಕುಂಕೆ) (क) ना. – खांदा, पाठ.

कुंग (ಕುಂಗ) (क) ना. – कोळी; जाळीवापरणारे; वेस्तरजात.

कुंगु (ಕುಂಗು) (क) ना. – मौन; स्तब्धता; अबोल्पणा.

कुच (ಕುಚ) (सं) ना. – स्तन; थान; मांसग्रंथी.

—मुख (ಮುಖ) (सं) ना. स्तनाग्र, थानाचा बोंडी; चुचुक.

कुचर (ಕುಚರ) (सं) ना. – दुर्वर्तन; बदचाल; मंदगति; अनीति; दुराचार.

कुचंदन (ಕುಚಂದನ) (सं) ना. – रक्तचंदन; तांबडे गंध; रक्त चंदनाचा टिळा.

कुचलु (ಕುಚಲು) (क) वि. – शिजवलेलें; रांधलेलें, उकडलेलें.

कुचाग्र (ಕುಚಾಗ್ರ) (सं) ना. – ‘कुचमुख’ पहा.

कुचाळि (ಕುಚಾಳಿ) (सं) ना. – दुर्वर्तन; निंदा; चेष्टा; दुराचार; अनीति.

कुचित्त (ಕುಚಿತ್ತ) (सं) ना. – दुर्विचार; अहितचिंतन.

कुचुगुडु (ಕುಚುಗುಡು) (क) धा. – कुजबुजणें; कानगोष्ट करणें; हलक्या आवाजानें कानांत बोलणें.

कुचेल (ಕುಚೇಲ) (सं) ना. – सुदाम; फाटके वस्त्र.

कुचेष्टे (ಕುಚೇಷ್ಟೆ) (सं) ना. – निंदा; दुष्कृति; थट्टा; टवाळी; उपहास; विडंबन; मस्करी.

कुचोद्य (ಕುಚೋದ್ಯ) (सं) ना. – परिहास; अपहास; कुकल्पना; कुटिल वृत्ति; दुर्वर्तन.

कुच्च (ಕುಚ್ಚ) (क) वि. – अंध; डोळ्याच्या खाचा झालेला; आंधळा.

कुच्चलक्कि (ಕುಚ್ಚಲಕ್ಕಿ) (क) ना. – उकडे तांदूळ.

कुच्चलु (ಕುಚ್ಚಲು) (क) अ. – शिजवून; उकडून; रांधून. (क) ना. – शिजवण; उकडण; रांधवण.

कुच्चिपुडि (ಕುಚ್ಚಿಪುಡಿ) (क) ना. – नृत्यविशेष; नर्तनप्रकार. नृत्यपद्धति.

कुच्चित (ಕುಚ್ಚಿತ) (क) वि. – कुत्सित; वाईट; हीन; शिजवलेलें; रांधलेलें.

कुच्चु (ಕುಚ್ಚು) (क) धा. – शिजवणें; उकडणें; रांधणें; वाफ देणें. (क) ना. – कुंचला; झाडणी; ब्रश. (सं) ना. – मत्स्यविशेष; मासळीचा प्रकार.

कुज (ಕುಜ) (सं) ना. – भूरुह; भूमींत जन्मलेले; चंद्र; मंगळ; क्षितिज; भौम; मित्रा; किरात; हीन कुळी जन्मलेला.

कुजन (ಕುಜನ) (सं) ना. – दुष्ट मनुष्य; दुर्जन; नीच मनुष्य.

कुजनते (ಕುಜನತೆ) (सं) ना. – दुर्जनता; वाईटपणा; दुष्टता; द्वेष.

कुजवार (ಕುಜವಾರ) (सं) ना. – भौमवासर; मंगळवार.

कुजात (ಕುಜಾತ) (सं) ना. – ‘कुज’ पहा. क्षितिज.

कुजे (ಕುಜೆ) (सं) ना. – हीन स्त्री; दुष्ट स्त्री; वेली; हीन कुलजा.

कुज्जे (ಕುಜ್ಜೆ) (क) ना– फणस; फणसाचें झाड.
कुंच (ಕುಂಚ) (क) ना.– रंगाचा कुंचला; चवरी; चामर; ब्रश.
कुंचक (ಕುಂಚಕ) (क) वि.– वाकलेले; वाकडे झालेले; मुदडलेलें; चुरडलेलें; चुरमडलेलें
कुंचटिग (ಕುಂಚಟಿಗ) (क) ना.– शूद्र; वृषल; तूरडाळ करणारी.
कुंचवडिग (ಕುಂಚವಡಿಗ) (क) ना.– झाडणीनें माशा मारणारा.
कुंचिका (के) (ಕುಂಚಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.– वचनबद्धता; गुंतलेला हात; 'कसिले' पहा.
कुंचि (चिगे) (ಕುಂಚಿ [ಚಿಗೆ]) (क) ना.– कुंची; लांब टोपरें; घुगी; अर्भकाचे टोपडें.
कुंचित (ಕುಂಚಿತ) (सं) वि.– दुमडलेलें; वाकलेलें; दिपलेला; आकुंचित; आखुड; संकुचित; आकसलेलें.
कुंचु (ಕುಂಚು) (क) धा.– 'कुग्गु' पहा.
कुंज (ಕುಂಜ) (सं) ना.– लतामंडप; गुंफा; लतागृह; जबडा; हत्तीचा दात.
कुंजर (ಕುಂಜರ) (सं) ना.– हत्ती; गजासुर.
—कर (ಕರ) (सं) ना.– हत्तीची सोंड.
कुंजरारि (ಕುಂಜರಾರಿ) (सं) ना.– सिंह; मृगेंद्र.
कुंजराशन (ಕುಂಜರಾಶನ) (सं) ना.– अश्वत्थवृक्ष.
कुंजल (ಕುಂಜಲ) (क) ना.– गंजी; अंबील; पेज.
कुंजु (ಕುಂಜು) (क) धा.– हसणें; उडणें; उडी मारणें; हास्याची उकळी येणें; आनंदित होणें.
कुट (ಕುಟ) (क) ना.– जलपात्र; पाण्याचें भांडें; घर; मंदीर; झाड; दगड फोडण्याचा हातोडा; सुतकी.
कुटक (ಕುಟಕ) (सं) ना.– दाता; पिणारा; लाकडी नांगर; घुसळखांब.
कुटकु (ಕುಟಕು) (क) धा.– कोंबणें; चावणें; चावा घेणें.
(क) ना.– खुटखुट आवाज.
कुटंक (ಕುಟಂಕ) (क) ना.– माळा; माडी; छप्पर; माची.
कुटज (ಕುಟಜ) (सं) ना.– कुड्याचे झाड.
कुटहारिका (ಕುಟಹಾರಿಕಾ) (सं) ना.– दासी; नोकरीण.
कुटि (टी) (ಕುಟಿ [ಟೀ]) (सं) ना.– झोंपडी; पुष्पगुच्छ.
कुटिक (ग) (ಕುಟಿಕ [ಗ]) (क) ना– कुटणारा; फोडणारा.
कुटिर (ಕುಟಿರ) (सं) ना.– झोंपडी; छोटी वस्ती; वाडी; टोला.
कुटिल (ಕುಟಿಲ) (सं) वि.– वाकडें; वाकलेलें; अप्रामाणिक; अनासक्त; नकली; अविश्वासी.
(सं) ना– फसवणूक; हातचलाखी; अन्याय.
कुटिलते (ಕುಟಿಲತೆ) (सं) ना.– वाकडेपणा; बाक; फसवेगिरी; अप्रामाणिकपणा; अन्याय.
कुटिलांग (ಕುಟಿಲಾಂಗ) (सं) ना.– लबाडीचें साधन; युक्ति; अप्रामाणिक मार्ग; दुर्वर्तन; दुराचार.
कुटिलाशय (ಕುಟಿಲಾಶಯ) (सं) वि.– लफंग्या; अप्रामाणिक; फसवणुकीचा विचार असलेला.
कुटिले (ಕುಟಿಲೆ) (सं) ना.– फसवी; चेटकी; दुर्वर्तनी स्त्री.
कुटीर (ಕುಟೀರ) (सं) ना.– लहान घर; झोपडी; छप्पर; आश्रम; मंदिर; 'कुटि' पहा.
कुटुकु (ಕುಟುಕು) (क) धा.– चावणें; ठोकणें; गिळणें; बडवणें; बोटानें दाखवणें; खूण करणें; चपाट्या मारणें.
(क) ना.– घोट; घास; गुटुक.
कुटुकिसु (ಕುಟುಕಿಸು) (क) धा.– घोट घेणें; गिळणें; चावणें; चर्वण करणें.
कुटुंगक (ಕುಟುಂಗಕ) (क) ना.– वेलीचा मंडप; कुंज; गुंफा.
कुटुंब (ಕುಟುಂಬ) (सं) ना.– संसार; प्रपंच; घराणें; गोतावळा; पत्नि; खटलें; परिवार; समायिक कुटुंब.
कुटुंबव्यापृत (ಕುಟುಂಬವ್ಯಾಪೃತ) (सं) वि.– मोठा कुटुंब-परिवार असलेला; सामायिक कुटुंबांतील.
कुटुंबस्थ (ಕುಟುಂಬಸ್ಥ) (सं) वि.– गृहस्थ; प्रापंचिक; घरांत राहणारा; विवाहित;
कुटुंबि (बिक) (ಕುಟುಂಬಿ [ಬಿಕ]) (सं) ना.– मालक; घरधनी; यजमान.
कुटुंबिनि (नी) (ಕುಟುಂಬಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना.– मालकीण; गृहिणी; घरधनीण; नातेवाईक.
कुट्टक (ಕುಟ್ಟಕ) (सं) वि.– जाते दळणारा; दळ्या.
कुट्टण (ಕುಟ್ಟಣ) (सं) ना– कुटण्याचें साधन; मुसळ; पहार.
कुट्टणि (ಕುಟ್ಟಣಿ) (सं) ना– 'कुट्टिनि' पहा. कुंठीण.
कुट्टाणि (ಕುಟ್ಟಾಣಿ) (क) ना– उखळ, वगैरे कुटण्याचें साधन.
कुट्टान (ಕುಟ್ಟಾನ) (सं) ना– कातरकाम; कात्रण; कातरण; दळण; वाहतूक.
कुट्टार (ಕುಟ್ಟಾರ) (सं) ना.– पर्वत; स्त्रीपुरुषसंयोग; लोकरीचें वस्त्र; कांबळें; बहिष्कार; निषेध.
कुट्टिजात (ಕುಟ್ಟಿಜಾತ) (सं) ना.– वनदेवता.
कुट्टित (ಕುಟ್ಟಿತ) (सं) वि.– पूड केलेलें; कुटलेलें; ठेचलेलें; चोपडलेलें; दळलेलें; तिरस्कृत.
कुट्टिनि (ಕುಟ್ಟಿನಿ) (सं) ना.– कुंटण; कुंटिणी; परस्त्री पुरुषसंबंध जोडणारी स्त्री; व्यभिचाराला प्रेरणा देणारी स्त्री. 'कुट्टणि' पहा.
कुट्टिम (ಕುಟ್ಟಿಮ) (सं) ना.– पाया; पायाभरणी.
कुट्टिहारिका (ಕುಟ್ಟಿಹಾರಿಕಾ) (सं) ना.– दासी; स्त्री नोकर.
कुट्टु (ಕುಟ್ಟು) (क) धा– मारणें; चोप देणें; पूड करणें; ठेचणें;
(क) ना– मार; कूट; पूड; पोटदुखी.
कुट्टुह (ಕುಟ್ಟುಹ) (क) ना.– कुटण्याची क्रिया; कुटणें.
कुट्टे (ಕುಟ್ಟೆ) (क) ना– सुतारपक्षी; झाड खाणारे कृमि; राख; समूह.

कुट्मल (ಕುಟ್ಮಲ) (सं) ना.—मुकुर; अंकुर.
कुठ (ಕುಠ) (सं) ना—झाड; वृक्ष.
कुठार (रि) (ಕುಠಾರ [ರಿ]) (सं) ना.—कुऱ्हाड; फरशी; परशु; लाकूड तोडण्याचें साधन.
कुठारधर (ಕುಠಾರಧರ) (सं). ना—परशुराम.
कुठारिक (ಕುಠಾರಿಕ) (सं) ना.—विनाशक; विध्वंसक; लाकुड-तोड्या; परशुराम.
कुठारु (ಕುಠಾರು) (सं) ना.—झाड; जहाजाचा निमूळता भाग.
कुड (ಕುಡ) (क) ना.—लाखेची कांडी; नांगराचा फाळ; सरकी काढण्याची सळी.
कुडते (ಕುಡತೆ) (क) ना.—पान; पिण्याची क्रिया; पसा; षष्ठांश भाग; चुळका; कुडचा. 'कुडिते' पहा.
कुडि (ಕುಡಿ) (क) धा—पिणें; प्राशन करणें; गिळणें.
(क) ना—परात; शेवट; हरण; अंत; कोंब; शिंग; वेलीचा शेंडा; कोयती; घराणें; वंश; कुटुंब; दीपज्योत; चाबकाची वादी; खेडें; खेडवळ; शूद्र.
कुडि-क (ಕುಡಿ-ಕ) (क) ना.—पिणारा; दारूबाज; दारुडा.
—कण्णु (—ಕಣ್ಣು) (क) ना.—डोळ्याचा कोपरा; अपांग; कटाक्ष.
—कर्पु (ಕರ್ಪು) (क) ना.—स्तनाग्राचा काळेपणा; स्तनाच्या बोंडाचा काळेपणा.
—त (ತ) (क) ना.—मद्यपान; दारू पिणें.
—नालगे (—ನಾಲಗೆ) (क) ना.—जिभेचें टोक; ज्वालेचें टोंक.
कुडिके (ಕುಡಿಕೆ) (क) ना.—मातीचें लहान भांडें; मद्यपी स्त्री.
कुडिते (ಕುಡಿತೆ) (क) ना.—पसा, चुळका; कुडचा; 'कुडते' पहा.
कुडिन (ಕುಡಿನ) (क) ना.—नांगराचें लाकूड.
कुडिय (ಕುಡಿಯು) (क) ना.—शेतकरी; शूद्र; पंच; डोंगरी; गिरिजन प्रस्तावक; आरंभक; कृषिक.
कुडिलु (ಕುಡಿಲು) (क) ना.—पल्लव; कोंब; मोड; पालवी.
कुडिसु (ಕುಡಿಸು) (क) धा.—वाकविणें; वाकडे करणें; देवविणें; पान करविणें; पिकविणें; पिवविणें; पाजणें;
कुडु (ಕುಡು) (क) धा.—देणें; दान करणें.
(क) वि.—वाकलेलें; वक्र; दुष्ट; घट्ट; खाचगळग्याचे.
(क) ना.—देणगी; तडाखा; मार.
—कोल् (ಕೋಲ್) (क) ना.—कुऱ्हाड; आयुध; कोयता.
—पुर्बु (ಪುರ್ಬು) (क) ना.—भुवई; वक्रभ्रू; भ्रुकुटि.
—पेरे (ಪೆರೆ) (क) ना.—चंद्रकोर.
कुड्मल (ಕುಡ್ಮಲ) (सं) ना.—मुकुर; 'कुट्मल' पहा.
कुड्य (ಕುಡ್ಯ) (सं) ना.—भिंत; आडकाठी.
कुड्याधार (ಕುಡ್ಯಾಧಾರ) (सं) ना—भिंतीला दिलेला टेका; दगडाचा आधार; जोड भिंत.
कुणप (ಕುಣಪ) (सं) ना.—शव; प्रेत; मढें.
कुणपाशन (ಕುಣಪಾಶನ) (सं) ना.—प्रेत भक्षक; राक्षस; पिशाच.
कुणि (ಕುಣಿ) (क) धा.—नाचणें; खेळ करणें; निंदणें; बागडणें; उड्या मारणें.
(क) ना.—खड्डा; खळगा; पाण्याचा साठा; फाटके वस्त्र; गुणवंत; बाण.
कुणिक (ಕುಣಿಕ) (क) ना.—लंगडा; पांगळा; लुळा; फेंगडा.
कुणिके (ಕುಣಿಕೆ) (क) ना.—दोरीची गांठ; बोट; खड्डा; कोंडी; सुरगाठ; अंगठी; संग्रह; कोन; नाच; लालशंख; पाषाण.
कुणिल् (लु) (ಕುಣಿಲ್ [ಲು]) (क) ना.—काठी; लाठी; सोटा.
कुणित (तह) (ಕುಣಿತ [ತಹ]) (क) ना.—नृत्य; नाचणें; बागडणें; नर्तन.
कुणुकु (ಕುಣುಕು) (क) धा.—मुसळाचा घाव घालणें; कांडणें; नाचणें.
कुंट (ಕುಂಟ) (क) ना.—लंगडा; पांगळा; लुळा; खुजा; क्षुद्र; कुब्ज.
कुंटणगित्ति (ಕುಂಟಣಗಿತ್ತಿ) (क) ना.—कुंटिणी; कुट्टिणी; जार जारिणी मध्यस्थ; कुंठीण.
कुंटणि (ಕುಂಟಣಿ) (क) ना.—'कुंटलगित्ति' पहा.
कुंटणिग (ಕುಂಟಣಿಗ) (क) ना.—कुंटणकाम करणारा; दवणा.
कुंटि (ಕುಂಟಿ) (क) ना.—जमीन साफ सपाट करण्याचें अवजार; कुळव; लंगडी स्त्री; संकेतस्थळ.
कुंटिलगित्ति (ಕುಂಟಿಲಗಿತ್ತಿ) (क) ना.—कुट्टिनी, कुंटिणी.
कुंटु (ಕುಂಟು) (क) धा.—लंगडणें; दुडक्या चालीनें जाणें.
(क) ना.—लंगडी चाल.
—आट (ಆಟ) (क) ना.—लंगडीचा खेळ.
—नेव (ನೆವ) (क) ना.—खोटी सबब; खोटे विधान; लबाडी.
—सुद्दि (ಸುದ್ದಿ) गटारगप्प; ऐकीव बातमी; निराधार बातमी; बाजारगप्प; अनधिकृत वार्ता.
कुंटे (ಕುಂಟೆ) (क) ना.—लंगडणारे; कापड गुंडाळण्याचें मागा-वरील लाकूड; खळगा; तळें.
कुंठ (ಕುಂಠ) (सं) वि.—मंद; मोंड; मूर्ख; अशक्त; आळशी; असमर्थ; मदांध.
कुंठित (ಕುಂಠಿತ) (सं) वि.—मोंड; बोथट; आडवलेलें; थांबलेलें.
(सं) ना.—मूर्ख; अजाण; अज्ञानी.
कुंड (ಕುಂಡ) (सं) ना.—खळगा; पाण्याचा साठा; तळे; पात्र; पाण्याचा गंज; व्यभिचारी पुत्र; पाण्याचा बांध.

—(अग्नि) कुंड (ಅಗ್ನಿಕುಂಡ) (सं) ना.—आहुति देण्याचें अग्निस्थळ; वेदी.
कुंडगोलक (ಕುಂಡಗೋಲಕ) (सं) ना.—व्यभिचारोत्पन्न संतती.
कुंडरिके (ಕುಂಡರಿಕೆ) (क) ना.—आरामखुर्ची; परिस्तोम; फिरती खुर्ची.
कुंडल (ಕುಂಡಲ) (सं) ना;—कानांतील दागिना; कर्णभूषण; कंसचिन्ह; कानांतील मुदी; वलय.
कुंडलि (ಕುಂಡಲಿ) वेटोळे घातलेला साप; कुंडल वापरणारा; जन्मग्रहपत्रिका; जन्मकुंडली.
कुंडलित (ಕುಂಡಲಿತ) (सं) वि.—सुरळी झालेलें; वर्तुळाकार; गोल.
कुंडलीश्वर कुंडल (ಕುಂಡಲೀಶ್ವರಕುಂಡಲ) (सं) ना.—सर्पभूषण; शिव.
कुंडलिनि (ಕುಂಡಲಿನಿ) (सं) ना.—हृदयांतील योग शक्तीचें केंद्र.
कुंडलीशशयन (ಕುಂಡಲೀಶಶಯನ) (सं) ना.—शेषशायी; विष्णु.
कुंडि (डिके) (ಕುಂಡಿ [ಡಿಕೆ]) (सं) ना.—कमंडलु; जलपात्र; ढुंगण; गांड.
कुंडिका (ಕುಂಡಿಕಾ) (क) ना.—नितंब; ढुंगण; गांड.
कुंडिज (ಕುಂಡಿಜ) (सं) ना.—कौंडिण्य ऋषि.
कुंडिन (ಕುಂಡಿನ) (सं) ना.—धृतराष्ट्रपुत्र; भीष्मक राजाची राजधानी; विदर्भांची राजधानी.
कुंडे (ಕುಂಡೆ) (क) ना.—कमरेचा मागील भाग; पृष्ठ; मांड्याचा तळ; ढुंगण.
कुंडोदर (ಕುಂಡೋದರ) (सं) ना.—नरबली मागणारे भूत.
कुण्म (ಕುಣ್ಮ) (क) धा.—वाकणें; वक्र होणें; बाकणें.
कुतनि (ಕುತನಿ) (अ. दे.) ना.—रेशमी वस्त्र; खुतनीचे कापड; दुकूल.
कुतंत्र (ಕುತಂತ್ರ) (सं) ना.—वाईट विचार; दुरालोचना; कुमति.
कुतर्क (ಕುತರ್ಕ) (सं) ना.—विसंगतवाद; वितंडवाद; गैरविचार; वाकडा न्याय; हटवाद.
कुतप (ಕುತಪ) (सं) ना.—अपराण्ह; सायंकाळ; यज्ञदर्भ; कुश; हीनतप; पसा; श्राद्धाला योग्यकाळ; कोमटपणा.
कुतापि (ಕುತಾಪಿ) (सं) ना.—दुराशेनें पछाडलेला मनुष्य.
कुतुक (ಕುತುಕ) (सं) ना.—कौतुक; आतुरता; कुतूहल; उत्साह; संतोष.
कुतुप (ಕುತುಪ) (सं) ना.—'कुतप' पहा. तेलाचा बुदला.
कुतुबि (ಕುತುಬಿ) (अ. दे.) ना.—मुस्लीमांचा खुतबा सण.
कुतूहल (ಕುತೂಹಲ) (सं) ना.—'कुतुक' पहा.
कुत्कील (ಕುತ್ಕೀಲ) (सं) ना.—जीमूत पर्वत,
कुत्त (ಕುತ್ತ) (क) ना.—दोष, रोग; संकट; आपत्ति; न्यून; अडचण; प्रमाद; अनारोग्य; दुखणें; आजार; अभाव.
कुत्तरि (ಕುತ್ತರಿ) (क) ना.—गंज; गवताची बणवी; ढीग.
कुत्तरु (तुरु) (ಕುತ್ತರು [ತ್ತುರು]) (क) ना.—'कुत्तरि' पहा.
कुत्तिगे (ಕುತ್ತಿಗೆ) (क) ना.—गळा; कंठ.
—कोडु (ಕೊಡು) (क) धा.—बलिदान करणें; दुसऱ्याला अडचणीत धरणें.
—कोय् (ಕೊಯ್) (क) धा.—विश्वासघात करणें; गळा कापणें.
—कोय्क (ಕೊಯ್ಕ) (क) वि.—विश्वासघाती; केसानें गळा कापणारा.
कुत्तु (ಕುತ್ತು) (क) धा.—मारणें; भोसकणें; ढकलणें; फेकणें. खड्ड्यांत घालणें; वाकविणें.
(क) वि.—लहान; कोवळे; कोमल.
कुत्तुर् (ಕುತ್ತುರ್) (क) ना.—'कुत्तरि' पहा.
कुत्तुसिर् (रु) (ಕುತ್ತುಸಿರ್ [ರು]) (क) ना.—थांबून थांबून येणारा निश्वास.
कुत्ते (ಕುತ್ತೆ) (क) ना.—रोगी स्त्री; आजारी स्त्री.
कुत्तेसरु (ಕುತ್ತೆಸರು) (क) ना.—मंदाग्नीवर शिजवणें; शिजवण.
कुत्सित (ಕುತ್ಸಿತ) (सं) वि.—वाईट; हीन; नष्ट; निंद्य; तुच्छ, निरुपयुक्त; क्षुद्र; अपक्व.
कुथे (ಕುಥೆ) (क) ना—रंगवलेलें चित्र; चित्रांकित कापड; रंगकाम.
कुदुकलु } (ಕುದುಕಲು) (क) ना.—'कुचलु' पहा.
कुदपलु } (ಕುದಪಲು)
कुदरु (दुरु) (ಕುದರು [ದುರು]) (क) धा.—वठणीवरयेणें; आटोक्यात आणणें; ताळ्यावर आणणे; वळणावर आणणें.
(क) ना.—खोलगट जमीन; दिसूळ भूमि; ओढा; ओढ्यातील बेट.
—इसु (ಇಸು) (क) ना.—सुधारणें; वठणीला आणणें; ताळ्यावर आणणें.
कुदर्शन (ಕುದರ್ಶನ) (सं) ना.—दृष्ट; अपायकारक दृष्टि; वाईट नजर, व्युत्पत्ति, पद्धति.
कुदि (ಕುದಿ) (क) धा.—उकळणे; तळमळणें; मनस्ताप गिळणें; कष्टी होणें.
(क) ना.—उकळी; क्रोध; तडफड; उष्णता; ताप; रक्ताची सळसळ.
कुदिकोळ् (ಕುದಿಕೊಳ್) (क) धा.—कष्टी होणें; तळमळणें.
कुदिप (ह) (ಕುದಿಪ [ಹ]) (क) ना.—शिजवण; कामताप; मनस्ताप; पोटतिडिक; अमर्याद संकट; हृद्रोग.
कुदिर् (रु) (ಕುದಿರ್ [ರು]) (क) ना.—धान्याची कोठी; 'कुत्तरि' पहा.

कुदकु (ಕುದುಕು) (क) धा. – उडणें; उडी मारणें; अभिवृद्धि होणें; पळणें; प्रकाशांत येणें; चकाकणें; चमकणें.

(क) ना – कुक्कुटचाल; उड्डाण.

कुदुगुळि (ಕುದುಗುಳಿ) (क) वि. – त्वरा करणारा; आतुर.

कुदुर् (रु) (ಕುದುರ್ [ರು]) (क) धा. – व्यवस्था होणें; आजारातून उठणें; स्थिर होणें; शांत होणें; हाताशीं येणें; यशस्वी होणें; सुधारणें; पुढें चालणें; भरभराटणें; कबूल करणें; योग्यता पावणें; सत्यनिर्णयाजवळ जाणें.

(क) ना. – निर्णय; सौंदर्य; क्रमबद्धता; अनारोग्य; पूर्णता; कुटुंब; धान्याची पूड होऊ नये म्हणून खळात घातलेला फडक्याचा बोळा; हातचिमणी; सुबकता; व्यवस्थितपणा.

कुदुरे (ಕುದುರೆ) (क) ना. – अश्व; तट्टु; बंदुकीचा घोडा; बुद्धिबळाचा घोडा.

कुदुरेयोदु (ಕುದುರೆಯೋದು) (क) ना. – वरवर केलेलें वाचन; पुढें पाठ मागें सपाट असें वाचन.

कुदृष्टि (ಕುದೃಷ್ಟಿ) (सं) ना. – तीक्ष्ण नजर; वाईटदृष्टि. वाईट हेतु.

कुदे (ಕುದೆ) (सं) ना. – बंधन; सुरगाठ; दोरीची गाठ; बोचके; गळपट्टीची गुंडी.

कुद्दाल (ಕುದ್ದಾಲ) (क) ना. – कुदळ; पर्वतशिखर; टेकडी.

कुधर, कुध्र (ಕುಧರ, ಕುಧ್ರ) – (सं) ना. – पर्वत; भूधर; टेकडी; उंचवटा.

कुनसु (ಕುನಸು) (क) ना. – सूड; मत्सर; दीर्घद्वेष.

कुनि (ಕುನಿ) (क) धा. – वाकणें; मुरडणें; वाकविणें.

(क) ना. – उतार; उतरती जमीन; वक्रभूमि; 'कुणि' पहा; हातमळा; कोपरा; जमिनीचा तुकडा.

कुनिकिल् (लु) (ಕುನಿಕಿಲ್ [ಲು]) (क) ना. – पोते; हातपिशवी; बाक; वक्रता.

कुनिष्ठ (ಕುನಿಷ್ಠ) (सं) ना. – दुष्टपणा; मदांधता; मस्ती; घमेंड.

कुनिसु (ಕುನಿಸು) (क) धा. – दुखविणें; त्रास देणें.

कुनुंगु (ಕುನುಂಗು) (क) धा. – ठेचणें; वाकणें; नम्र होणें; पाय मागें घेणें; दुमडणें.

कुंत (ಕುಂತ) (सं) ना. – बर्ची; हिंसात्मक आयुध; ईट हत्यार.

कुंतल (ಕುಂತಲ) (सं) ना. – केशपाश; चंद्रहासाचे राज्य; डोक्याच्या पुढच्या भागाचे केस.

कुंतलहस्त (ಕುಂತಲಹಸ್ತ) (सं) ना. – वेणी; बांधलेले केस; बुचडा.

कुंति (ती) (ಕುಂತಿ [ತೀ]) (सं) ना. – पांडवमाता; कुंती; भोजाची मानसकन्या.

—कुमार (ಕುಮಾರ) (सं) ना. – पांडव.

कुंद (ಕುಂದ) (सं) ना. – मोगऱ्याचें फूल; विष्णु; सुदर्शन.

कुंदक (ಕುಂದಕ) (क) ना. – अभाव; न्यूनता; उणीव; कमीपणा.

कुंदण (न) (ಕುಂದಣ [ನ]) (क) ना. – कोंदण; चोख सोन्याच्या खात्रीचा ठसा.

कुंदम (ಕುಂದಮ) (सं) ना. – मांजर; मार्जार.

कुंदि (ಕುಂದಿ) (क) ना. – खोलगट जमीन; उतरणीची भूमि.

कुंदिसु (ಕುಂದಿಸು) (क) धा. – पाणउतार करणें; संकोचणें; वाकविणें; विनय दाखविणें.

कुंदिलि (ಕುಂದಿಲಿ) (क) ना. – हरिणाची एक जात; न्यूनभाव; निर्मळपणा; स्वच्छपणा.

कुंदु (ಕುಂದು) (क) धा. – कमी होणें; संकोचणे; क्षीण होणें; पातळ होणें; कोमेजणें; सुकणे; निस्तेज होणें.

(क) ना. – न्यूनता; अभाव;

(सं) ना. – उंदीर; मूषक.

कुंदुह (ಕುಂದುಹ) (क) ना. – अपहार; निस्तेजता.

कुन्नगै (ಕುನ್ನಗೈ) (क) ना. – थोटा हात; गुंडा हात; तुटका हात.

कुन्नि (ಕುನ್ನಿ) (क) ना. – पिल्लु; कुत्र्याचें पिल्लु; विक्षिप्त बुद्धीचा; एक वेली.

कुपथ (ಕುಪಥ) (सं) ना. – दुर्मार्ग; दुर्वर्तन; वाईट रस्ता; दुराचार.

कुपित (ಕುಪಿತ) (सं) वि. – क्रुद्ध; चिडलेला.

(सं) ना. – राग; क्रोध; मनोविकार.

कुपिंद (ಕುಪಿಂದ) (सं) ना. – विणकर; कोष्टी.

कुपूय (ಕುಪೂಯ) (सं) वि. – तिरस्करणीय; हीन; तुच्छ.

कुप्पटे (डिगे) (ಕುಪ್ಪಟೆ [ಡಿಗೆ]) (क) ना. – आगटी; शेकोटी; सोनारभट्टी; शेगडी; अंगार फुलवण्याचें मडकें.

कुप्परिगे (ಕುಪ್ಪರಿಗೆ) (क) ना. – 'कुप्पटे' पहा.

कुप्परिसु (ಕುಪ್ಪರಿಸು) (क) धा. – उडणें; अभिवृद्धि करणें; उचलून फेकणें; उडी मारणें; वर चढविणें; प्रकाशांत येणें; चकाकणें.

कुप्पस (ಕುಪ್ಪಸ) (क) ना. – चोळी; स्तन; स्तनाग्र; पोलके.

कुप्पळिसु (ಕುಪ್ಪಳಿಸು) (क) धा. उडणें; उडी मारणें; रास करणें.

(क) ना. अग्नि, गरम पाणी, वगैरे मुळें येणारे भाजके फोड.

कुप्पि (गे) (ಕುಪ್ಪಿ [ಗೆ]) (अ. दे) ना. – कुपी; करंडा; वाटी.

कुप्पिसु (ಕುಪ್ಪಿಸು) (क) धा. – दोन्ही पायानें उडी मारणें. दुडकी उडी मारणें.

कुप्पु (ಕುಪ್ಪು) (क) धा – एकत्रित करणें; गोळा करणें; रास करणें; उडणें; एकावर एक चढणें; रचणें.

(क) ना. – एक रोग; उतरंड; चळत; चवड; एकावार एक रचणें.

कुप्पे (ಕುಪ್ಪೆ) (क) ना.–रास; समूह; 'अडकल' पहा. गाईर; शेणखताचा खड्डा.

—कूडिसु (ಕೂಡಿಸು) (क) धा.–शेणी रचणें; हुडवा करणें.

कुप्य (ಕುಪ್ಯ) (सं) ना.–हीन धातु; सोनें, चांदीखेरीज इतर धातु.

कुब्बस (ಕುಬ್ಬಸ) (क) ना.–'कुप्पस' पहा.

कुबुज (ಕುಬುಜ) (सं) वि.–कुब्ज; वक्र; वाकडे; कुबडे; खुजट; गिड्डा.

कुबुबि (बु) (ಕುಬುಬಿ [ಬು]) (क) ना.–किंचाळी; ओरड; बोंब; आरडाओरड; बोंबाबोंब.

कुबेर (ಕುಬೇರ) (सं) ना.–ईशान्यदेवता; शिवाचा कोशपाल; धनपाल.

कुब्ज (ಕುಬ್ಜ) (सं) वि.–'कुबुज' पहा.

कुभृत (ಕುಭೃತ್) (सं) ना.–पर्वत; टेकडी.

कुमति (ಕುಮತಿ) (सं) ना.–दुर्बुद्धि; दुराचार; दुर्वतंन.

कुमन (ಕುಮನ) (सं) ना.–दुर्मति; कुबुद्धि.

कुमंत्र (ಕುಮಂತ್ರ) (सं) ना.–वाईट आलोचना; दुर्विचार; कुयोजना; अयुक्ति; बदसल्ला; दुर्मार्ग.

कुमंत्रि (ಕುಮಂತ್ರಿ) (सं) वि.–बद सल्लागार; दुष्कार्य प्रवर्तक; दुर्विचार सुचवणारा; कुयोजना सुचविणारा.

कुमरि (ಕುಮರಿ) (क) ना.–जंगलातील झाडे तोडून लागवडीस आणलेली जमीन; शेत.

कुमाये (ಕುಮಾಯೆ) (सं) ना.–कुतंत्र; कुयोजना; कुमार्ग.

कुमारगुरु (ಕುಮಾರಗುರು) (सं) ना.–शिव.

कुमारराम (ಕುಮಾರರಾಮ) (सं) ना.–विजयनगरकालातील एक वीर.

कुमारवाल्मिकि (ಕುಮಾರವಾಲ್ಮೀಕಿ) (सं) ना.–रामायण लेखक कन्नडकवि.

कुमारव्यास (ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ) (सं) ना.–दशपर्व भारत लिहिणारा कन्नडकवि.

कुमारस्वामी (ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ) (सं) ना.–कार्तिकेय; षण्मुख स्वामी.

कुमार्ग (ಕುಮಾರ್ಗ) (सं) ना.–कुपंथ; दुर्मार्ग; दुर्वर्तन; वाईटचाल.

कुमुटु (ಕುಮುಟು) (क) धा.–उडी मारणें; उठणें; कोंबडीचा खेळ खेळणें.

(क) ना.–दुर्वासना; दुरिच्छा; दुर्गंध; घाण

कुमुद (ಕುಮುದ) (सं) ना.–कमळ; कापूर; चंद्र; दिग्गज; झाड; पिंगटरंग; पाणी; लोकानंद.

कुमुदिनि (ಕುಮುದಿನಿ) (सं) ना.–कमलिनी; पुष्करणी.

—कांत (ಕಾಂತ) (सं) ना.–चंद्र.

कुमुद्वत् (ಕುಮುದ್ವತ್) (सं) ना.–कमल सरोवर.

कुमुद्वति (ती) (ಕುಮುದ್ವತಿ [ತೀ]) (सं) ना.–एक नदी; पुष्करणी; नागकन्या; कुशपत्नि; संगीतातील दुसऱ्या श्रुतीचे नांव.

कुमोदक (ಕುಮೋದಕ) (सं) ना.–विष्णु.

कुंपटे (ಕುಂಪಟೆ) (क) ना.–आगटी; शेगडी.

कुंपणि (ಕುಂಪಣಿ) (अ.दे.) ना. ईस्ट इंडिया कंपनी.

कुंब (ಕುಂಬ) (सं) ना.–कुंभ; मातीची घागर; हत्तीचे गंडस्थळ.

कुंबतल (ಕುಂಬತಲ) (सं) ना.–हत्तीचे गंडस्थळ; कुंभस्थळ.

कुंबर (बार) (ಕುಂಬರ [ಬಾರ]) (सं) ना.–कुंभार; कुंभकार; कुलाल.

कुंबळ (ಕುಂಬಳ) (क) ना.–भोपळा; कोहळा; कुष्मांड.

कुंबु (ಕುಂಬು) (क) ना.–जीर्णता; बिघाड; कूज; सडण; वाक; नमस्कार; नम्रता.

—इडु (ಇಡು) (क) धा.–नमस्कार करणें; वंदणें.

कुंबे (ಕುಂಬೆ) (क) ना.–भिंतीवरील कुंभी; नियम; पेंडी; भारा.

कुंभ (ಕುಂಭ) (सं) ना.–घागर; जलपात्र; गंडस्थळ; कुंभरास; झाड (कुंबा); प्राणायामांतील एक विभाग; उपपत्ति.

कुंभक (ಕುಂಭಕ) (सं) ना.–प्राणायाम; श्वासनिरोध.

कुंभकर्ण (ಕುಂಭಕರ್ಣ) (सं) ना.–रावणाचा धाकटा भाऊ; राक्षस.

कुंभकुच (ಕುಂಭಕುಚ) (सं) ना.–कुंभाकारस्तन; पुष्टस्तन.

कुंभज (ಕುಂಭಜ) (सं) ना.–कुंभोत्पन्न; अगस्ति; द्रोणाचार्य.

कुंभमंडूक (ಕುಂಭಮಂಡೂಕ) (सं) वि.–कूपमंडूक; व्यवहारशून्य; संकुचित विचारी.

कुंभवाद्य (ಕುಂಭವಾದ್ಯ) (सं) ना.–मृदंग; घटवाद्य.

कुंभस्थळ (ಕುಂಭಸ್ಥಳ) (सं) ना.–'कुंबतल' पहा.

कुंभा (ಕುಂಭಾ) (सं) ना.–वेश्या; रखेली; ठेवलेली बाई.

कुंभांड (ಕುಂಭಾಂಡ) (सं) ना.–एक ऋषि; राक्षस जात.

कुंभि (ಕುಂಭಿ) (सं) ना.–हत्ती; गाडगें; धान्यसंग्रहाचें पात्र; एक वनस्पति; सुसर; उतरंड.

कुंभिका (ಕುಂಭಿಕಾ) (सं) ना.–वेश्या; कळशी; लहान घागर.

कुंभिनि (नी) (ಕುಂಭಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना.–भूमि; जमीन.

कुंभिल (ಕುಂಭಿಲ) (सं) ना.–चोर; दरवडेखोर; अंगचोर; मेहुणा; शालक; दिवस पूर्ण होण्यापूर्वी जन्मलेलें मूल.

कुंभीक (ಕುಂಭೀಕ) (सं) ना.–पुंनाग वृक्ष; नागकेशर.

कुंभीनस (ಕುಂಭೀನಸ) (सं) ना.–सर्पविशेष; नाग.

कुंभीपाक (ಕುಂಭೀಪಾಕ) (सं) ना.–नरकविशेष; कुंभीपाक नरक.

कुंभीर (ಕುಂಭೀರ) (सं) ना.–सुसर; नक्र; मगर.
कुंभीलक (ಕುಂಭೀಲಕ) (सं) ना.–चोर; दरोडेखोर; घरफोड्या.
कुंभोदय (ಕುಂಭೋದಯ) (सं) ना.–'कुंभज' पहा.
कुय् (गुडु) (ಕುಯ್ [ಗುಡು]) (क) ना.–दैन्यानें मागणें; तोंड वेगाडणें; याचना करणें; भीक मागणें.
कुम्मटु (ಕುಮ್ಮಟು) (क) ना.–'कुमुटु' पहा.
कुम्मु (ಕುಮ್ಮು) (क) धा.–कांडणें; कुटणें.
कुय् (ಕುಯ್) (क) धा.–कापणें; कातरणें; फाडणें; चिरणें.
कुयक (ಕುಯಕ) (क) वि.–नीच; ठक; फसव्या; दांभिक; वंचक.
कुयंत्र (ಕುಯಂತ್ರ) (सं) ना.–वाईट साधन; दुर्विचार; कुतंत्र.
कुयंत्रक (ಕುಯಂತ್ರಕ) (सं) ना.–बदसल्लागर; कुविचार देणारा.
कुयि (ಕುಯಿ) (क) धा.–कापणें; फाडणें; चिरणें; कातरणें.
कुयिल् (लु) (ಕುಯಿಲ್ [ಲು]) (क) ना.–कापणी; चीरफाड.
कुयुक्ति (ಕುಯುಕ್ತಿ) (सं) ना.–कुयोजना; बदसल्ला; वाईट युक्ति.
कुयिसु (ಕುಯಿಸು) (क) धा.–'कुय्' पहा.
कुय्यु (ಕುಯ್ಯು) (क) धा.–'कुय्' पहा.
(क) ना.–लाकूड; जळण; काठी; सोटा; पदार्थ; दुष्ट; सरोवर; खूर.
कुर (ಕುರ) (क) ना.–फोड; करट; कोळगे; गेळा; खूर.
कुर (रं) कर (ಕುರ [ರಂ] ಕರ) (सं) ना.–बक पक्षी.
कुरग (ಕುರಗ) (क) ना.–मृग; ऐरण.
कुरंग (गक) (गम) (ಕುರಂಗ [ಗಕ] [ಗಮು]) (सं) ना.–हरिण.
कुरंगी (ಕುರಂಗೀ) (सं) ना.–हरिणी; मृगी.
कुरचिल्ल (ಕುರಚಿಲ್ಲ) (सं) ना.–खेकडा; कर्कट.
कुरट (ಕುರಟ) (सं) ना.–चांभार; चर्मकार.
कुरटिके (ಕುರಟಿಕೆ)
कुरंटक (ಕುರಂಟಕ) } (सं) ना.–कोरांटीचे फूल; पिवळी कोरांटी
कुरर (ಕುರರ) (सं) ना.–पक्षी विशेष; चिमणी.
कुरल् (ಕುರಲ್) (क) धा.–ओरडणें; किंकाळी फोडणें; बोंबलणें.
कुरवक (ಕುರವಕ) (सं) ना.–लाल कोरांटी.
कुरळु (रुळु) (ಕುರಳು [ರುಳು] (क) ना.–कुरळे केस.
कुराण (ಕುರಾಣ) (अ. दे) ना.–इस्लाम धर्मग्रंथ; कुराण.
कुरि (ಕುರಿ) (क) धा.–विचार करणें; उद्देशणें; उगवणें; मनांत बिंबणें; पटणें.
(क) ना.–लक्ष्य; ध्येय; मेष; मेंढी.
—तन (ತನ) (क) ना.–अजाणपण; नेणीव; धड्डपणा.
कुरितु (ಕುರಿತು) (क) अ.–उद्देशून; हेतुतः; अधिकारानें; करितां; साठीं.

कुरिदरि (री) (ಕುರಿದರಿ [ರೀ]) (क) धा.–बोकड फाडणें; फाडून चिंध्या करणें; टरकावणें.
कुरिपु (हु) (ಕುರಿಪು [ಹು]) (क) ना.–लक्षण; खूण; गुण.
कुरु (ಕುರು) (क) वि.–लहान; कोवळें; कोमल.
(क) ना.–करट; व्रण; कुरुवंश.
कुरुकुल (ಕುರುಕುಲ) (सं) ना.–कुरुवंश; कौरव संतति.
कुरुक्षेत्र (ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರ) (सं) ना.–कौरव पांडवांची युद्धभूमि.
कुरुगणि (ಕುರುಗಣಿ) (क) ना.–अवनति; दुर्दिन; वाईट दिवस; हीनावस्था; दुर्दैव.
कुरुचु (ಕುರುಚು) (क) वि.–कोवळे; कुरळे; लहान.
(क) ना.–शैशव; बाळपणा; कुरळकेस.
कुरुजात (ಕುರುಜಾತ) (सं) ना.–धृतराष्ट्रचें वंशज.
कुरुजातु (ಕುರುಜಾತು) (सं) ना. प्राचीन काळचे एक नाणें.
कुरुजु (ಕುರುಜು) (क) ना.–माळा; मजला; बुरुज; मंडप; माची.
कुरुजे (ಕುರುಜೆ) (क) ना.–काटेरी झाड; आच्छादन; पांघरूण; बाणांचा भाता.
कुरुटिके (ಕುರುಟಿಕೆ) (सं) ना.–खुरटी; अजशृंगी.
कुरुड (डु) (ಕುರುಡ [ಡು]) (क) ना.–अंध; अंधळा; अंधळेपणा.
कुरुदारि (ಕುರುದಾರಿ) (क) ना.–लहान मार्ग; बोळ; बंदररस्ता. पायवाट; पांद; पाऊल वाट.
कुरुनायक (ಕುರುನಾಯಕ) (सं) ना.–कौरवप्रमुख; दुर्योधन.
कुरुपिडु (ಕುರುಪಿಡು) (क) धा.–ओंळखणें; विचार करणें.
कुरुपु (ಕುರುಪು) (क) ना. खूण; सूचना; अभिप्राय; उद्देश; ध्येय.
कुरुपे (ಕುರುಪೆ) (क) ना.–कृपा; दया; खुरपे.
कुरु (रुं) ब (ಕುರು [ರುಂ] ಬ) (क) ना.–धनगर; मेंढपाळ; कोल्ह्याच्या जातीचा प्राणी; चित्ता.
कुरुबे (ಕುರುಬೆ) (क) ना.–शाहाळे; शाहाळ्यांतील पाणी.
कुरुव (ಕುರುವ) (क) ना.–द्वीप; बेट; चित्ता.
कुरुवक (ಕುರುವಕ) (क) ना.–'कुरवक' पहा.
कुरुवु (हु) (ಕುರುವು [ಹು]) (क) ना.–'कुरिपु' पहा.
कुरुळ् (ಕುರುಳ್) (क) ना.–केस; केशभार; कुरळे केस; पघळ तोंडाचें मडकें.
—इडु (ಇಡು) (क) धा.–वेणी घालणें; बुचडा बांधणें; केस सावरणे.
कुरुळे (ಕುರುಳೆ) (क) ना.–रुंद तोंडाचें गाडगें.
कुरुळ्चु (ಕುರುಳ್ಚು) (क) धा.–शस्त्राचे हात चालवणें; शस्त्र चालविणें.
कुरुंद (ಕುರುಂದ) (क) ना.–तांबडा निसणा; धारेचा दगड; माणिक रत्न; मत्स्य; डोळयाच्या पांढऱ्या भागावरील ठिपका.

कुरुंब (ಕುರುಂಬ) (क) ना.–किल्लेदार; किल्ल्याचा पहारेकरी; गडकरी; धनगर.
कुरुंबु (ಕುರುಂಬು) (क) ना.–हट्ट; खुळेपणा; मूर्खता; दुराग्रह.
कुरुविंद (ಕುರುವಿಂದ) (सं) ना.–माणिक; सैंधव; पादेलोण; आरसा.
कुरूप (ಕುರೂಪ) (सं) ना.–विरूप; वाईट रूप; अंधपणा.
कुरूपि (ಕುರೂಪಿ) (सं) वि.–अंधळा; विरूपी; विद्रूपी.
कुरूव (ಕುರುವ) (क) ना.–'कुरुब' पहा.
कुरे (ಕುರೆ) (क) ना.–चोख चांदी; शुद्ध रुपें; कुत्रीचा ध्वनि.
कुर्क (ಕುರ್ಕ) (क) ना.–कुत्र्याचें पिल्लु.
कुर्कुट (ಕುರ್ಕುಟ) (सं) ना.–कोंबडा; त्याग; आवर्जन.
कुर्कुर (ಕುರ್ಕುರ) (सं) ना.–श्वान; कुत्रा.
कुर्गु (ಕುಗ್ಗು) (क) धा.–संकोचणें; वाकणें; लाजणें; विनय दाखवणें; लाजाळू होणें.
(क) ना.–विनय; ओळख; पत्ता; शोधन; कुबड; लाज.
कुर्चिके (ಕುರ್ಚಿಕೆ) (सं) ना.–खसखस; चित्रांचा कुंचला; किल्ली; चावी; फूल; सुई; दुष्ट स्त्री; बांबू.
कुर्चिगे (ಕುರ್ಚಿಗೆ) (क) ना.–गवत काढण्याचें साधन; खुरपें; कोयती.
कुर्णि (ಕುರ್ಣಿ) (क) ना.–काळेपणा.
कुर्पास (सक) (ಕುರ್ಪಾಸ[ಸಕ]) (सं) ना.–'कुप्पस' पहा.
कुर्व (ಕುರ್ವ) (क) ना.–'कुरुव' पहा.
कुर्वाण (ಕುರ್ವಾಣ) (सं) ना.–कृति; कोडें; गूढ; शिखर.
कुल (ಕುಲ) (सं) ना.–समूह; शिखर; लोक; रास; जात; घराणें; पक्षप्रमुखता; उन्नति; घर; स्थळ.
—केडु (ಕೆಡು) (क) धा.–कुलाला बट्टा लावणें.
—केडि (ಕೇಡಿ) (क) वि.–कुलकलंक; कुलांगार.
कुलक (ಕುಲಕ) (सं) ना.–एक पद्यरचना; कुलसंबंधी; कुलीन.
कुलकरणि (ಕುಲಕರಣಿ) (सं) ना.–जननमरणाची नोंद करणारा; ग्रामव्यवस्थापनेचा हिशेब ठेवणारा; शानभोग; शानभाग; कारकून.
कुलकलंक (ಕುಲಕಲಂಕ) (सं) वि. कुलनाशक; नीच; घरबुडव्या; कुलकंटक.
कुलकायक (ಕುಲಕಾಯಕ) (सं) ना.–जातिउद्योग; कुलाचार; कुलाचें संरक्षण करणारा.
कुलकु (ಕುಲಕು) (क) धा.–'कुलुकु' पहा.
कुलक्षय (ಕುಲಕ್ಷಯ) (सं) ना.–वंशहत्या; वंशनाश; कुलक्षय.
कुलगिरि (ಕುಲಗಿರಿ) (सं) ना.–सप्तगिरीपैकी एक; कुलाचल; कुलाद्रि.
कुलगुरु (ಕುಲಗುರು) (सं) ना.–कुलपुरोहित; आचार्य; जातिगुरु.
कुलगृह (ಕುಲಗೃಹ) (सं) ना.–योग्य स्थळ; सासर.
कुलगोत्र (ಕುಲಗೋತ್ರ) (सं) ना.–वंश; घराणें; जातीयता.
कुलटे (टा) (ಕುಲಟೆ [ಟಾ]) (सं) ना.–दुर्वर्तनी स्त्री; नीच स्त्री; अपवित्र स्त्री.
कुलतिलक (ಕುಲತಿಲಕ) (सं) ना.–कुलातील श्रेष्ठ पुरुष; कुलभूषण.
कुलदीपक (ಕುಲದೀಪಕ) (सं) ना.–कुल उजळणारा; वंशाला नावलौकिक मिळवून देणारा.
कुलदैवते (ಕುಲದೈವತೆ) (सं) ना.–आराध्यदैवत; घराण्याचें दैवत.
कुलदेश (ಕುಲದೇಶ) (सं) ना.–जन्मभूमि.
कुलधन (ಕುಲಧನ) (सं) ना.–वारसा संपत्ति; पैतृक धन.
कुलधर्म (ಕುಲಧರ್ಮ) (सं) ना.–कुलाचार; वंशरूढी.
कुलनग (ಕುಲನಗ) (सं) ना.–'कुलगिरी' पहा. कुलपर्वत.
कुलनारि (ಕುಲನಾರಿ) (सं) ना.–कुलीना; कुलीन स्त्री; पतिव्रता.
कुलनाशक (ಕುಲನಾಶಕ) (सं) वि.–'कुलकलंक' पहा.
कुलपति (ಕುಲಪತಿ) (सं) ना.–घराण्यांतील प्रमुख; विश्वविद्यालयाचा अधिपति.
कुलपालिके (ಕುಲಪಾಲಿಕೆ) (सं) ना.–'कुलनारि' पहा.
कुलपांसुल (ಕುಲಪಾಂಸುಲ) (सं) ना.–कुलनाशिनी.
कुलबालिका (ಕುಲಬಾಲಿಕಾ) (सं) ना.–'कुलपालिके' पहा.
कुलभ्रष्ट (ಕುಲಭ್ರಷ್ಟ) (सं) ना.–कुलपांसुल' पहा.
कुलमद (ಕುಲಮದ) (सं) ना.–वंश, जातीचा अहंकार.
कुलवधु (ಕುಲವಧು) (सं) ना.–'कुलबालिका' पहा.
कुलविवर (ಕುಲವಿವರ) (सं) ना –जातिभेद; कुलभेद.
कुलवृद्ध (ಕುಲವೃದ್ಧ) (सं) ना.–कुलांतील वडील; कुटुंब प्रमुख.
कुलश्रेष्ठि (ಕುಲಶ್ರೇಷ್ಠಿ) (सं) ना.–'कुलवृद्ध' पहा.
कुलसंकर (ಕುಲಸಂಕರ) (सं) ना.–जातीजातीचें मिश्रण; वर्णसंकर; मिश्रजाति.
कुलसंबंध (ಕುಲಸಂಬಂಧ) (सं) ना.–नातें; सोयरीक; आप्तत्व.
कुलसंभव (ಕುಲಸಂಭವ) (सं) ना.–कुलीन; कुलपुत्र.
कुलस्त्री (ಕುಲಸ್ತ್ರೀ) (सं) ना.–'कुलनारी' पहा.
कुलस्थ (ಕುಲಸ್ಥ) (सं) वि.–कुलीन; सत्कुलोत्पन्न.
कुलहीन (ಕುಲಹೀನ) (सं) ना.–अकुलीन; दुष्कुलांत जन्मलेला.
कुलाचार (ಕುಲಾಚಾರ) (सं) ना.–कुलरूढी; कुलांत पडलेली चालरीत.
कुलातिक्रमण (ಕುಲಾತಿಕ್ರಮಣ) (सं) ना.–कुलधर्मध्वंसन. कुलाचार त्याग; कुलाचार सोडणारा.
कुलांतक (ಕುಲಾಂತಕ) (सं) वि.–घरमोड्या; कुलविघातक; कुलनाशक.

कुलाय (ಕುಲಾಯ) (क) ना.–पक्ष्याचें घरटें; कुत्री; लहान मुलाचें टोपरें; लहान मुलांची कुंची; टोपडें.
कुलाल (ಕುಲಾಲ) (सं) ना.–कुंभार; मातीचीं भांडीं करणारा.
—चक्र (ಚಕ್ರ) (सं) ना.–गाडगें मडकें करण्याचें चाक.
कुलालि (ಕುಲಾಲಿ) (सं) ना.–कुंभारीण; कुंभार पत्नी.
कुलि (ಕುಲಿ) (सं) वि.–मारणारा; बिघडवणारा; नाश करणारा; मारक.
कुलिक (ಕುಲಿಕ) (सं) ना.–कुलीन; कुलीन सर्प; जातिवंत साप.
कुलित (ಕುಲಿತ) (सं) ना.–संग्रहित; गोळा केलेले; ढीग केलेलें; संपादित.
कुलिश (ಕುಲಿಶ) (सं) ना.–वीज; वज्र.
—धर, धारी (—ಧರ, ಧಾರಿ) (सं) ना.–इंद्र; वज्र वापरणारा; हातीं वज्र बाळगणारा.
कुलीन (ಕುಲೀನ) (सं) वि.–चांगल्या कुलांत जन्मलेला; सभ्य; सन्माननीय.
कुलीने (ಕುಲೀನೆ) (सं) ना.–कुलीना; सत्कुलांत जन्मलेली स्त्री.
कुलीर (ಕುಲೀರ) (सं) ना.–खेकडा; कर्कटक.
कुलु (लुं) कु (ಕುಲು [ಲುಂ] ಕು) (क) धा.–हलविणें; आंदोलणें; झोका देणें.
(क) ना.–आंदोलन; ठासून भरण्याची क्रिया; झोका.
—गाति (ಗಾತಿ) (क) ना.–अभिनेत्री; नटी; सोंगाडी.
कुलुमे (ल्मे) (ಕುಲುಮೆ [ಲ್ಮೆ]) (क) ना.–चूल; शेगडी; भाता; चुलाणें.
कुलेंद्र (ಕುಲೇಂದ್ರ) } (सं) वि.–'कुलीन' पहा.
कुलोद्धार (ಕುಲೋದ್ಧಾರ) }
कुल्य (ಕುಲ್ಯ) (सं) वि.–सत्कुलासंबंधी; कुलाचारसंबंधीं.
(सं) ना.–कालवा; खड्डा; पाट; लहान प्रवाह; अरण्य; अस्थि; हाड.
कुल्ये (ಕುಲ್ಯೆ) (सं) ना.–कुलीना; लक्ष्मी; कालवा; खंदक.
कुवर (ಕುವರ) (सं) ना.– कुमार; पुत्र; कुंभार; पडदा; यमराज, मुसकट.
कुवरि (ಕುವರಿ) (सं) ना.–कन्या; कुमारी; पुत्री.
कुवलय (ಕುವಲಯ) (सं) ना.–भूमंडळ.
(सं) वि. कोवळे; कोमल.
कुवलयधारि (ಕುವಲಯಧಾರಿ (सं) ना.–राजा; सरोवर.
कुवले) (ಕುವಲೆ) (सं) ना.–सुधन्वाच्या बहीणीचें नांव.
कुवाक् (च्) (ಕುವಾಕ್ [ಚ್]) (सं) ना.–गाळी; शिवी; दुरुत्तर; दुर्वचन; अपशब्द; गाली.
कुवाद (ಕುವಾದ) (सं) ना.–हठवाद; विषयांतर करून बोलणें; विसंगत चर्चा; रीत सोडून केलेली चर्चा.
कुवि (ಕುವಿ) (क) धा. हाक मारणें; हळी देणें; ओरडून बोलावणें.
कुविंद (दक) (ಕುವಿಂದ [ದಕ]) (सं) ना.–विणकर; देवांग; कोष्टी.
कुवेणि (ಕುವೇಣಿ) (सं) मासे भरलेली पाटी.
कुवेर (ಕುವೇರ) (सं) ना.–कुबेर; शिवाचा भांडारी; कोशपाल.
कुव्वे (ಕುವ್ವೆ) (सं) ना.–इरलें; गोरप; गोरफ.
कुश (ಕುಶ) (सं) ना.–रामपुत्र; दर्भ; गवत; पाणी; कुशखंड.
कुशज (ಕುಶಜ) (सं) ना.–कमल; कुमुद; नीरज.
कुशब्द (ಕುಶಬ್ದ) (सं) ना.–अपशब्द; शिवी; गाळी; दुर्वचन; अपप्रयोग.
कुशल (ಕುಶಲ) (सं) वि.–तेजस्वी; तरल बुद्धीचा; जाणता; समपातळी; सद्गुणी; सौख्य; योग.
—कले (ಕಲೆ) (सं) ना.–ललित कला.
कुशलगार (ಕುಶಲಗಾರ) (क) वि.–चतुर; बुद्धिमान.
कुशलगार्ति (ति) (ಕುಶಲಗಾರ್ತಿ [ತಿ]) (क) ना.–जाणती; चतुर स्त्री.
कुशलप्रश्न (ಕುಶಲಪ್ರಶ್ನ) (सं) ना.–क्षेमसमाचार; क्षेम-चौकशी.
कुशलव (ಕುಶಲವ) (सं) ना.–रामाचे पुत्र.
कुशस्थळ (ಕುಶಸ್ಥಳ) (सं) ना.–कान्यकुब्ज.
कुशाग्रमति (ಕುಶಾಗ್ರಮತಿ) (सं) वि.–सूक्ष्म बुद्धीचा; बुद्धिमान.
कुशाल (ಕುಶಾಲ) (अँ.दे) वि.–सुखसंपन्न; विनोदी; चेष्टेखोर.
कुशासन (ಕುಶಾಸನ) (सं) ना.–दर्भासन; गैर कारभार; वाईट राज्यकारभार.
कुशि (शी) (ಕುಶಿ [ಶೀ]) (सं) ना. लोहशलाका; नांगर; संतोष; उल्हास; खुशी.
कुशिक (ಕುಶಿಕ) (सं) ना.–नांगराची ओळ; गळिताचें धान्य; विश्वामित्राचा पिता, किंवा पितामह.
कुशिर (ಕುಶಿರ) (सं) ना.–'कुशिक' पहा.
कुशीगौतमि (ಕುಶೀಗೌತಮಿ) (सं) ना.–बुद्धशिष्या; बुद्धाची शिष्या.
कुशीलव (ಕುಶೀಲವ) (सं) ना.–नर्तक; नट; नाचणारा.
कुशूल (ಕುಶೂಲ) (सं) ना.–धान्याचें कणीस.
कुशे (ಕುಶೆ) (सं) ना.–दर्भ; विप्र; पाणी; लगाम; ओंडका.
कुशेशय (ಕುಶೇಶಯ) (सं) ना.–कमलासन विष्णु.
कुष्कि (ಕುಷ್ಕಿ) (क) ना.–पावसाच्या पाण्यावर पीक देणारी जमीन; कोरडवाहू जमीन; खुष्की जमीन.
कुष्ठ (ಕುಷ್ಠ) (सं) ना.–कोड; महारोग; एक वेल.
कुष्मांडक (ಕುಷ್ಮಾಂಡಕ) (सं) ना.–सावे; राळे; धान्य; कोहळा.
कुसकु (ಕುಸಕು) (क) ना.–मार; चोप; ठेच.

कुसंग (ಕುಸಂಗ) (सं) ना. – वाईट संगती; दुष्ट मैत्री; कुसंगत.

कुसंधि (ಕುಸಂಧಿ) (सं) ना. – एकी; लहान फट; ग्रहनक्षत्रांच्या विरोधाचा काळ; दुर्दिन.

कुसमय (ಕುಸಮಯ) (सं) ना. – वाईट करार; वाईट वेळ, नियम; दुर्दैव.

कुसि (ಕುಸಿ) (क) धा. – संकोचणें; वाकणें; खालीं दुमडणें; निसटून पडणें; कमी होणें; घसरणें; बुडणें.

(क) ना. – बाक; बुडी; मोडतोड.

—गोरल (ಗೊರಲ್) (क) ना. – आखुड मान; गिड्डीमान.

कुसीद (दिक) (ಕುಸೀದ [ದಿಕ]) (क) ना. – व्याजावर जगणारा; सावकार; व्याजवट्टा; उद्धत, मनुष्य.

कुसु (सुं) कु (ಕುಸು [ಸುಂ] ಕು) (क) धा. – मारणें; चोपणें; बडवणें; घसरणें; ठेचणें; चुबकून धुणें; डोळे दिपणें.

कुसुकुरु (ಕುಸುಕುರು) (क) ना. – रहस्यस्थळ; एकांतस्थळ; एकांतवास.

कुसुबु (ಕುಸುಬು) (क) धा. – कापड तुडवून बुडवून धुणें; चुबकणें; घासून चोळून धुणें; बिघडविणें.

कुसुबे (ಕುಸುಬೆ) (क) ना. – कुसुंबा-गळित धान्य; तेलबी; कुसंबा.

कुसुम (ಕುಸುಮ) (सं) ना. – फूल; प्रदर; स्त्रीरोग.

कुसुमधन्व (न्वा) (ಕುಸುಮಧನ್ವ [ನ್ವಾ]) (सं) ना. – पुष्पबाण; काम; मदन.

कुसुमबाण (ಕುಸುಮಬಾಣ) (सं) ना. – काम; मदन; मन्मथ.

कुसुममंजरी (ಕುಸುಮಮಂಜರಿ) (सं) ना. – फुलांचा गुच्छ; फुलांचा तुरा; फुलांचा झेला; मंजिरी.

कुसुम-रस (ಕುಸುಮರಸ) (सं) ना. – मकरंद; मध.

कुसुममाले (ಕುಸುಮಮಾಲೆ) (सं) ना. – फुलमाळ; पुष्पमाला.

कुसुमवति (तीं) (ಕುಸುಮವತಿ [ತೀ]) (सं) ना. – फुलवेल; मासिक पाळी असणारी; रजस्वला.

कुसुमविशिख (ಕುಸುಮವಿಶಿಖ) (सं) ना. – काम; मदन; पुष्पबाण.

कुसुमशर (ಕುಸುಮಶರ) (सं) ना. – मन्मथ ‘कुसुम बाण’ पहा.

कुसुमषट्पदि (ಕುಸುಮಷಟ್ಪದಿ) (सं) ना. – पद्याचा षट्पदी प्रकार (१०–१२ मात्रायुक्त)

कुसुमसंकोचक (ಕುಸುಮಸಂಕೋಚಕ) (सं) ना. – फूल बावण; फुलाचा लाजाळूपणा; कोमेजणी; निस्तेजता.

कुसुम सायक (ಕುಸುಮಸಾಯಕ) (सं) ना. – ‘कुसुम बाण’ पहा.

कुसुमाकर (ಕುಸುಮಾಕರ) (सं) ना. – फुलांचा ताटवा; वसंत ऋतु.

कुसुमांघ्रिप (ಕುಸುಮಾಂಘ್ರಿಪ) (सं) ना. – फुलझाड; एक वृत्त.

कुसुमांजलि (ಕುಸುಮಾಂಜಲಿ) (सं) ना. – फुलांची ओंजळ; नटी सूत्रधारांनी श्रोतृसन्मानार्थ नांदीनें केलेले पूजन; रंगदेवतेचें पूजन.

कुसुमायुध (ಕುಸುಮಾಯುಧ) (सं) ना. – काम; कुसुम हेंच आयुध असलेला मदन.

कुसुमाल (ಕುಸುಮಾಲ) (सं) वि. – चोर; लबाड; लुच्चा.

कुसुमास्त्र (ಕುಸುಮಾಸ್ತ್ರ) (सं) ना. – मन्मथ ‘कुसुमायुध’ पहा.

कुसुमित (ಕುಸುಮಿತ) (सं) वि. – फुललेली; फुलारलेली.

कुसुमु (ಕುಸುಮು) (क) धा. – ‘कुसुबु’ पहा.

कुसुमे (ಕುಸುಮೆ) (क) ना. – ‘कुसुबे’ पहा.

कुसुमेषु (ಕುಸುಮೇಷು) (सं) ना. – ‘कुसुम बाण’ पहा.

कुसुमा (मो) पचय (ಕುಸುಮಾ[ಮೋ]ಪಚಯ) (सं) ना. – फुलांची गुंफण; वेणी; फुलखुडा; बुचडा.

कुसुंबरि (ಕುಸುಂಬರಿ) (क) ना. – कोशिंबीर; कोथिंबीर.

कुसुंबे (ಕುಸುಂಬೆ) (क) ना. – ‘कुसबे’ पहा.

कुसुंभ (ಕುಸುಂಭ) (सं) ना. ‘कुसुबे’ पहा. केशरीरंग; कुसुबी वर्ण.

कुसुरि (रु) (ಕುಸುರಿ [ರು]) (क) ना. – शाकभाजी; फळभाजी; अपराध; फुलाच्या तळवटीचा मऊ भाग; वृंत; चातुर्य; कलाकुसरीचें आभरण; लहानपण.

कुसुरिगायि (ಕುಸುರಿಗಾಯಿ) (क) ना. – कोवळें फळ; अपक्व फळ.

कुसुरिदरि (ಕುಸುರಿದರಿ) (क) धा. – अंग मऊ करणें; हाड नरम करणें; ठेचणें; मर्दन करणें; अंग रगडणें.

कुसुरु (ಕುಸುರು) (क) ना. – ‘कुसुरि’ पहा.

कुसुवु (ಕುಸುವು) (क) ना. – सनक; ताग; वाक; अंबाडी.

कुसूल (ಕುಸೂಲ) (का) ना. – धान्याचें तूस; धूस; रवा; धान्याचा कोंडा; भुस्सा.

कुसृति (ಕುಸೃತಿ) (सं) ना. – दुर्वर्तन; आडमार्ग; वाईट चाल; दुराचार.

कुस्ति (ಕುಸ್ತಿ) का ना. – मल्लयुद्ध; तुमुल युद्ध; हातघाई.

कुस्तिकण (ळ) (ಕುಸ್ತಿಕಣ [ಳ]) (क) ना. – कुस्तीचा हौदा; आखाडा; कुस्तीचें मैदान; कुस्तीचा खण.

कुस्तुभ (ಕುಸ್ತುಭ) (सं) ना. – कौस्तुभधारी विष्णु; महासागर.

कुस्तुंबरि (ಕುಸ್ತುಂಬರಿ) (सं) ना. – कोशिंबीर. कोथिंबीर.

कुस्वर (ಕಸ್ವರ) (सं) ना. – बेसूर; कर्कश आवाज; अपप्रचार; बदसूर.

कुह (ಕುಹ) (सं) ना. – कुबेर; संपत्तीचा मालक.

कुहक (ಕುಹಕ) (सं) वि.–वंचक; कहटी; फसव्या.
(सं) ना.–वाईट विचार; फसवणूक; ठकबाजी; वंचना.
—स्वन (र)(ಸ್ವನ [ರ]) (सं) ना.–कोंबडा; कुक्कुट.
कुहकि (ಕುಹಕಿ) (सं) वि.–वंचिका; कपटी.
कुहन (ಕುಹನ) (सं) ना.–उंदीर; साप; मृत्तिकापात्र; काचेचें भांडें.
कुहना (ने) (ಕುಹನಾ [ನೆ]) (सं) ना.–मात्सर्य; मत्सर; दुराग्रह; फसवणूक; दिखाऊ धर्माचरण; दंभ.
कूहर (ಕೂಹರ) (सं) गुहा; कंदर; भगदाड; खड्डा; विवर; कानाचें भोंक.
कूहळ (ಕೂಹಳ) (क) ना.–विड्याच्या पानाची शाखा.
कुहु (हू) (ಕೂಹು [ಹೂ]) (सं) ना.–अमावास्या; कोकिळध्वनि.
कुहु–कंठ (मुख) (ಕುಹು–ಕಂಠ [ಮುಖ]) (सं) ना.–कोकीळ.
—रव(शब्द) (ರವ [ಶಬ್ದ]) (सं) ना.–कोकिळेचा ध्वनि.
कु(कू) ळ (ಕು [ಕೂ] ಳ) (सं) ना–वंश; जमीन करणारे कूळ; श्रीमंताचा नोकर; कर वसूल करणारा.
(क) ना–लोखंडी सळी; नांगराचा फाळ; कुळवाचा दात; गडबड; घाबरेपणा.
कुळवाडि (ಕುಳವಾಡಿ) (अ. दे.) ना.–वाडी; इनामी खेडें.
कुळमंदिर (ಕುಳಮಂದಿರ) (सं) ना.–माहेर; मायघर; पितृगृह.
कुळंबित (ಕುಳಂಬಿತ) (सं) वि.–जमिनीपर्यंत लोंबकळणारे.
कुळांत (ಕುಳಾಂತ) (सं) ना.–कुलनाश; निर्वंश.
कुळि (ಕುಳಿ) (क) ना.–खड्डा; पाण्याचा साठा; कोलाहल.
(क) धा.–उकरणे; खोदणें.
—कोळ् (ಕೊಳ್) (क) धा.–छिद्र पडणें; भोक पडणें
कुळिक (ಕುಳಿಕ) (क) ना.–विषारी साप.
कुळिके (ಕುಳಿಕೆ) (क) ना.–'कुणिके' पहा.
कुळिर् (ಕುಳಿರ್) (क) धा.–वाकणें; वश होणें; गार पडणें; थंड होणे; बसून राहणें.
(क) ना–थंडी; हींव; धुकें; बर्फ.
—कल्लु (ಕಲ್ಲು) (क) ना.–चंद्रकांत मणी.
—बेट्टु (ಬೆಟ್ಟು) (क) ना.–हिमालय.
कुळिल् (ಕುಳಿಲ್) (क) ना.–झाडावरून उडी मारण्याचा आनंद.
कुळिस(श) (ಕುಳಿಸ [ಶ]) (क) ना.–वज्रायुध; वीज पडणें; विद्युत्पात.
कुळीर (ಕುಳೀರ) (सं) ना.–हिरडी; 'एडे' पहा.
कुळु (ಕುಳು) (क) धा.–बसणें; मांडी ठोकणें; स्थिर होणें.
(क) ना.–कूड; तट्टया; पडदी.

कुळुंपे (ಕುಳುಂಪೆ) (क) ना.–तळें; जलसंचय.
कुळुवाडि (ಕುಳುವಾಡಿ) (अ. दे.) ना.–'कुळवाडी' पहा. जमीनीचे कूळ.
कुळगु (ಕುಳ್ಗು) (क) धा.–चुरमडणें; दुमडणें; कोमेजणें; कुस्करणें.
कुळतडि (ಕುಳ್ತಡಿ) (क) ना.–पाऊलवाट; संकुचित पदन्यास; जवळजवळ पावलें टाकणें.
कुळळ (ಕುಳ್ಳ) (क) वि.–कुब्ज; कुबडा; गिड्डा; लहान; क्षुद्र.
कुळ्ळिर् (ಕುಳ್ಳಿರ್) (क) धा.–बसणें; बसून राहणें.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–बसविणें; मनःपूर्वक स्वागत करणें.
कुळ्ळिह (ಕುಳ್ಳಿಹ) (क) ना.–बैठक; धरणें धरणें; हट्ट; आग्रह.
कुळ्ळु (ಕುಳ್ಳು) (क) ना.–माळशेणी; 'बेरणें' पहा.
—बान (ಬಾನ) (क) धा.–शेणींचा ढुडा.
कू (ಕೂ) (क) ना.–हाक; हरळी; कुक्कुटरव; आखणें; बांग.
कूक(ग) णि (ಕೂಕ [ಗ] ಣಿ) (क) ना.–कानांतील मळ; पिंजूष.
कूकंब (ಕೂಕಂಬ) (क) ना.–सूकाणू; कर्णधार.
कूकलु (ಕೂಕಲು) (क) ना.–हाक; ओरड; एक जातीचा पक्षी.
कूंकिरि (ಕೂಂಕಿರಿ) (क) धा.–'आर्बेटिसु' पहा.
कूकु (ಕೂಕು) (क) धा.–हाक मारणें; ओरडणें; हरळी मारणें.
कूकुद (ಕೂಕುದ) (क) ना.–सालंकृत कन्यादान करणारा.
कूकुंब (ಕೂಕುಂಬ) (क) ना.–'कूकंब' पहा.
कूगटे (ಕೂಗಟೆ) (क) ना.–रिठ्याचे झाड; 'कुकाणें' पहा.
कूगु (ಕೂಗು) (क) धा.–गरजणें; ओरडणें.
—इडु (—ಇಡು) (क) धा.–ओरडणें; हरळी देणें; हाक देणें.
कूंकु (ಕೂಂಕು) (क) धा.–चढणें; अंगावर जाणें;
(क) ना.–उत्सर्पण; आक्रमण; हल्ला.
कूचु (चि) (ಕೂಚು [ಚಿ]) (क) ना.–कासव; वराह; डुक्कर; खिटी; चिमणी; खुरटें झाड; वहाळाच्या आधाराचा भिंतीतील खांब.
कूज (ಕೂಜ) (क) ना.–कूजा; पाणी थंड करण्याचें मृत्तिकापात्र.
(सं) ना.–कलकलरव; कूहुध्वनी.
कूजत् (ಕೂಜತ್) (सं) वि.–'कुहू' ध्वनि करणारा.
कूजन (जित) (ಕೂಜನ [ಜಿತ]) (सं) ना. कुहुध्वनि; कलरव.
कूट (ಕೂಟ) (क) ना.–मिसळ; विषाण; चव्हाटा.
(सं) ना.–समूह; रास; शिखर; स्थैर्य; ब्रह्म; वंचना; कपट, नांगर; चिमूट; योग; संघ; संधि; कवटी; गुप्ती; हरिण पकडण्याचें जाळें.
कूटक (ಕೂಟಕ) (सं) ना.–नांगर; समूह; पद्धत; कपटजाल; उन्नति; तंत्र प्रामुख्य.

कूटकुळि (ಕೂಟಕುಳಿ) (क) ना.–भोळसट, अर्धवट मनुष्य; व्यर्थ काळक्रमण करणारा.

कूटपालक (ಕೂಟಪಾಲಕ) (क) ना.–पित्तजनित ताप.

कूटमान (ಕೂಟಮಾನ) (क) ना.–संगीतातील वृंदवादन; खोटें वजनमाप.

कूटयंत्र (ಕೂಟಯಂತ್ರ) (सं) ना.–सापळा; जाळें

कूटयुद्ध (ಕೂಟಯುದ್ಧ) (सं) ना.–कपटनीतियुद्ध; गनिमी काव्याची लढाई.

कूटर (ಕೂಟರ) (सं) ना.–निरुपद्रवी प्राणी; दुर्बळ; अजागळ.

कूटस्वर्ण (ಕೂಟಸ್ವರ್ಣ) (सं) ना. गिलीटाचें सोनें; मुलामा दिलेलें सोनें.

कूटसाक्ष्य (ಕೂಟಸಾಕ್ಷ್ಯ) (क) ना. खोटी साक्ष.

कूटु (ಕೂಟು) (क) ना.–आमटी; फोडी घालून केलेले सांबारें.

कूटोपाय (ಕೂಟೋಪಾಯ) (सं) ना.–कपटव्यूह; जादूटोणा; जारणमारण.

कूड (ಕೂಡ) (क) अ.–सह; बरोबर; तसेंच.

—इरिसु (ಇರಿಸು) (क) धा.–बरोबर राखणें; जोडीला ठेवणें.

कूडल् (ಕೂಡಲ್) (क) ना.–संगम; जोड.

(क) वि.–युत; अन्वित; सहित; सह.

कूडलसंगम (ಕೂಡಲಸಂಗಮ) (क) ना.–कृष्णा मलप्रभा संगमस्थान. (बसवेश्वरांचें आराध्यदैवत शिवलिंग येथें आहे.)

कूडलसंगमेश्वर (ಕೂಡಲಸಂಗಮೇಶ್ವರ) (क) ना.–कूडलसंगमावरील शिवलिंग.

कूडु (ಕೂಡು) (क) धा.–मिसळणें; एकत्र करणें; साध्य होणें; कामाला लागणें; भेटणें; जुळवून घेणें; भोगणें; योग्य होणें; शक्य होणें; आक्रमिणें; मिठी मारणें; एकजीव होणें.

(क) ना.–संमेलन; संघटन; जोडीदारी.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–जमविणें; संग्रह करणें; साठवणें.

—हाकु (ಹಾಕು) (क) धा.–एकत्र करणें; रास घालणें.

कूडुकोंडि (ಕೂಡುಕೊಂಡಿ) (क) ना.–जोडणारा दुवा.

कूडुदले (ಕೂಡುದಲೆ) (क) ना. यश; अभिवृद्धि; वाढ; अभ्युदय.

कूडे (ಕೂಡೆ) (क) अ.–लागलींच; एकदम; ताबडतोब; बरोबर; जोडीनें.

कूंटु (ಕೂಂಟು) (क) धा.–लंगडणे; वाकडेतिकडे चालणें; विकृत वागणें.

(क) ना.–विकृत गति.

कूणिका (के) (ಕೂಣಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.–जनावरांची शिंगें; वीणा; तंबोऱ्याचा दांडा.

कूणित (ಕೂಣಿತ) (सं) वि.–आच्छादित; झांकलेलें.

कूतु (ಕೂತು) (क) अ.–प्रेम करून; बसून.

(क) धा.–उडणें; हसणें.

(क) ना.–नाच; खेळ; उडी.

कूतकोळ्ळु (ಕೂತುಕೊಳ್ಳು) (क) धा.–बसून घेणें; विश्रांति घेणें; बसणें; ठाण मांडणें; ठिय्या मारणें.

कूंदल् } (ಕೂಂದಲ್) (क) ना.–केस; रोम; कुंतल.
कूदल (लु) } (ಕೂದಲ [ಲು])

कून् (ಕೂನ್) (क) धा.–वाकणें; संकोचणें; नमस्कार करणें.

(क) ना.–खूण; गुण; कुबड; परिचय.

कून (ಕೂನ) (क) ना.–खूण; करट; संकेत; रक्त

कूनि (ಕೂನಿ) (क) ना.–तेल्याचे मृत्तिकापात्र; कुब्जा.

कूनिसु (ಕೂನಿಸು) (क) धा.–खूण करणें; संकेत करणें; ओळख पटविणें.

कूनु (ಕೂನು) (क) ना.–शोधन; पत्ता; ओळख.

कूप (ಕೂಪ) (सं) ना.–विहीर; कुआ; खळगा; तळें.

—मंडूक (ಮಂಡೂಕ) (सं) वि.–बाह्यजगाबद्दल अज्ञानी; आकुंचित दृष्टि असलेला.

—यंत्र (ಯಂತ್ರ) (सं) ना.–रहाटगाडगें; रहाट.

(क) ना.–प्रियकर; दोन भुवयांमधील स्थान.

कूपक (ಕೂಪಕ) (सं) ना.–गुहा; विवर; कंदर; डोह; पाण्यांतील खांब; खळगट.

कूपस्तंभ (ಕೂಪಸ್ತಂಭ) (सं) ना.–'कूकंब' पहा.

कूपार (ಕೂಪಾರ) (सं) ना.–समुद्र; महासागर.

कूबर (ಕೂಬರ) (सं) ना.–जू; कुबडा.

कूर् (ಕೂರ್) (क) धा.–प्रीति करणें; स्नेह राखणें; गोंजारणें; जमवून घेणें; मांडी ठोकून बसणें.

—अलगु (ಅಲಗು) (क) ना.–तीक्ष्ण बाण.

—असि (ಅಸಿ) (क) ना.–तीक्ष्ण खड्ग.

—इके (ಇಕೆ) (क) धा.–निमूळते होणें; टोकदार होणें.

—केय्यु (ಕೆಯ್ಯು) (क) धा.–धार लावणें; सहाणेला लावणें; पाजळणें.

कूर (ಕೂರ) (क) वि.–क्रूर; निर्दय; असह्य; उग्र; धारदार; तप्त; अरोचक.

(क) ना.–अन्न; भात.

कूरडु (ಕೂರಡು) (क) ना.–खड्ग; तलवार; कट्यार.

कूरंगि (ಕೂರಂಗಿ) (क) ना.–हरिणी; मृगी.

कूरांबु (ಕೂರಾಂಬು) (क) ना.–पेज; आटवल.

कूरिके (ಕೂರಿಕೆ) (क) ना.–तीक्ष्णता; धारदारपणा; प्रखरता.

कूरिगे (ಕೂರಿಗೆ) (क) ना.–धान्य पेरण्याचें साधन; चाडें.

कूरितु (तु) (ಕೂರಿತು [ತು]) (क) वि.–तीक्ष्ण; प्रखर; धारदार.

कूरिद (ಕೂರಿದ) (क) वि.–तीक्ष्ण धारेचें.
(क) ना.–शूर; प्रेमवीर.

कूरिलि (ಕೂರಿಲಿ) (क) वि.–बोथट; धार नसलेलें; मोंड; मंड.

कूरिसु (ಕೂರಿಸು) (क) धा.–धार लावणें; प्रेम करावयास लावणें.

कूरु (ಕೂರು) (क) धा.–पेंगणें; झोपणें; डुलकी घेणें; वामकुक्षी करणें.

कूरे (ಕೂರೆ) (क) अ.–प्रेम करून; स्वागतपूर्वक; पेंगतांना.
(क) ना.–उवा; लिका.

कूर्गणेवले (ಕೂರ್ಗಣೆವಲೆ) (क) ना.–तीक्ष्ण बाणांची वृष्टि.

कूर्गोळ् (ಕೂರ್ಗೊಳ್) (क) धा.–प्रखर होणें; तीक्ष्ण होणें.

कूर्गोल् (ಕೂರ್ಗೋಲ್) (क) ना.–तीक्ष्ण बाण.

कूर्च (ಕೂರ್ಚ) (सं) ना.–कूर्चा; कुंचला; भुवयांच्यामधील स्थळ व त्यावरील केस; दाढीमिशी; कपट; दर्भ; डोकें.
—शीर्ष (ಶೀರ್ಷ) (सं) ना.–नारळ; नारिकेल.

कूर्चिके(र्चक) (ಕೂರ್ಚಿಕೆ [ರ್ಚಕ]) (सं) ना.–कुंचला; चित्र काढण्याचें कलम; ब्रश.

कूर्तळ् (ಕೂರ್ತಳ್) (क) ना.–प्रिया; प्रेयसी.

कूर्तु (ಕೂರ್ತು) (क) अ.–प्रखरपणें; प्रेमानें; निश्चयेंकरून; साठीं; करितां.

कूर्दन (ಕೂರ್ದನ) (क) ना.–उड्डाण; उड्या; गमजा; टिऱ्या बडवणें.

कूर्दसि (ಕೂರ್ದಸಿ) (क) ना.–तीक्ष्ण खड्ग.

कूर्दाडे (ಕೂರ್ದಾಡೆ) (क) ना.–अणकुचीदार दात.

कूर्दाल (ಕೂರ್ದಾಲ) (क) ना.–कुदळ.

कूर्प (ಕೂರ್ಪ) (क) ना.–प्रियकर; दोन भुवयांमधील स्थळ; बांबूचें झाकण; गुप्तेंद्रियांवरील केस.

कूर्पवळ् (ಕೂರ್ಪವಳ್) (क) ना.–'कूर्तळ' पहा.

कूर्पार (ಕೂರ್ಪಾರ) (सं) ना.–कोपर, ढोपर; खूर.

कूर्पास (ಕೂರ್ಪಾಸ) (सं) ना.–'कुप्पस' पहा. चोळी; काचोळी.

कूर्पु (ಕೂರ್ಪು) (क) ना.–काठिण्य; प्रीति; स्नेह; शौर्य; वेड; नाश; तीक्ष्णता; हानी.

कूर्म (ಕೂರ್ಮ) (सं) ना.–कासव; विष्णूचा द्वितीय अवतार; कूर्मावतार.

कूर्मपुराण (ಕೂರ್ಮಪುರಾಣ) (सं) ना.–कूर्मावतारासंबंधीचें पुराण.

कूर्मासन (ಕೂರ್ಮಾಸನ) (सं) ना.–एक योगासन.

कूर्मि (ಕೂರ್ಮಿ) (क) ना.–प्रेम; स्नेह; लाड; प्रीति; मोह.
—कडल (ಕಡಲ್) (क) ना.–प्रेमसागर; अपार माया.

कूल् (ಕೂಲ್) (क) ना.–सापळा, जाळें; पल्लेदार जाळें.

कूल (ಕೂಲ) (सं) ना.–तट; किनारा; रास; टेकडी.

कूलंकष (ಕೂಲಂಕಷ) (सं) वि.–तीर कापत जाणारा (प्रवाह); आद्यंत विचार; समग्र; सूक्ष्म विवरणात्मक.
(सं) ना.–नदी; समुद्र; पूर्णत्व.

कूलदेश (ಕೂಲದೇಶ) (सं) ना.–किनारपट्टी; किनाऱ्यावरील प्रदेश; किनारा.

कूलि (ಕೂಲಿ) (क) ना.–मजूर; कामाठी; मजूरी; रोजमुरा; कामाचा धान्य मोबदला; श्रम; कष्ट.
—कार,(कांति) (ಕಾರ[ಕಾಂತಿ]) (क) ना.–स्त्रीपुरुष मजूर.

कूलिसु (ಕೂಲಿಸು) (क) धा.–पाडविणें; नाश करणें.

कूलु (ಕೂಲು) (क) धा.–खालीं पडणें; विध्वंस होणें; नष्ट होणें; पाणउतार होणें; अपमानानें मान वाकणें.
(क) ना.–तळ्याचा पायउतार; घाटाचा उतार; पायऱ्या; सोप्याच्या पायऱ्या.

कूव (ಕೂವ) (क) ना.–विहीर; 'कूकंब' पहा.

कूवकंब (ಕೂವಕಂಬ) (क) ना.–कूपस्तंभ; ध्वजस्तंभ; शिडाचा खांब.

कूवर (ಕೂವರ) (सं) ना.–रथाचा एक भाग; गाडीची दांडी; कणा.

कूवरी (ಕೂವರಿ) (सं) ना.–गाडीची सवारी; गाडीचा बुरखा; अच्छादन.

कूवे (ಕೂವೆ) (क) ना.–तवकील; धातु वितळविण्याची मूस.

कूष्मांड (ಕೂಷ್ಮಾಂಡ) (सं) ना.–कोहाळा; भोपळा.

कूसु (ಕೂಸು) (क) ना.–शिशु; बालक; पोर; कुमारी.

कूळ्(ळु) (ಕೂಳ್[ಳು]) क. ना.–अन्न; शिजविलेला भात.

कूळ (ಕೂಳ) (अ. दे.) ना.–खूळ; वेड; मोंडपणा; मूर्खत्व; क्रूरता.

कूळि (ಕೂಳಿ) (क) ना.–खोंड; वळु; धुळी; सड; जोंधळा, तूर वगैरे कापल्यावर जमिनीवर राहणारे धाट; मासे पकडण्याचें जाळें; नीच स्त्री; नीच पुरुष.
(क) अ.–व्यर्थ; निरर्थक.

कूळे (ಕೂಳೆ) (क) ना.–'कूळि' पहा.

कूळ्गुदिकोळ् (ಕೂಳ್ಗುದಿಕೊಳ್) (क) ना.–चिंतावस्था; चिंताव्यग्रता; आहारचिंता; आधी; मनस्ताप.

कूळबडिक (ಕೂಳ್ಬಡಿಕ) (क) ना.–खादाड; खा खा करणारा; पोटपरायण; पोटपुजारी.

कूळवट्टे (ಕೂಳ್ವಟ್ಟೆ) (क) ना.–अन्नवस्त्र; अंबली कंबळीची कूली; पोटावारी नोकरी.

कृक (ಕೃಕ) (सं) ना.–नरडें; गळा; आवाजी; कंठ.

कृकर (ಕೃಕರ) (सं) ना.–एक पक्षी; पंचप्राणापैकी एक; डोळ्याची उघडझाप; निमिषोन्मेष; तित्तिर; कवडा.

कृकलास (ಕೃಕಲಾಸ) (सं) ना.–सरडा.

कृकाटिके (ಕೃಕಾಟಿಕೆ) (सं) ना. – डोक्याचा मागील भाग; मानगूट.

कृकुवाकु (ಕೃಕುವಾಕು) (सं) ना. – कोंबडा; मोर; कंठांतून आवाज काढणारा पक्षी.

कृच्छ्र (ಕೃಚ್ಛ್ರ) (सं) ना. – विपत्ति; संकट; कष्ट; आयास; ठणका; दुखणें; अपाय; कठीण व्रत; दुष्कृत्य.

कृत् (ಕೃತ್) (सं) ना. – कातरण; घडण; साधन; 'कृत्' प्रत्यय.

कृत (ಕೃತ) (सं) वि. – कृत्रिम; केलेलें; करविलेलें; सभ्य; उत्कृष्ट; योग्य.

(सं) ना. – कार्य; काम; कृतयुग; यमधर्म; सभ्य मनुष्य; उपकार; फल; रचना.

कृतक (ಕೃತಕ) (सं) वि. – कृत्रिम; अस्वाभाविक; नकली; बनावट; असत्य.

कृतकरूपु (ಕೃತಕರೂಪು) (सं) ना. – कपटवेश; असाधुवेश; अतिमानुषवेश; रीतिनीति.

कृतकर्म (ಕೃತಕರ್ಮ) (सं) ना. – कृतकृत्यता; कृतार्थता; निपुणता; चतुरता; केलेले पाप.

कृतकाचल (ಕೃತಕಾಚಲ) (सं) ना. – कृत्रिम पर्वत; हातून होऊन गेलेलें.

कृतकि (ಕೃತಕಿ) (सं) ना. – कपटी स्त्री; चेटकी.

कृतकृत्य (ಕೃತಕೃತ್ಯ) (सं) ना. – 'कृतकर्म' पहा.

(सं) वि. – तृप्त; शांत; चतुर.

कृतक्षण (ಕೃತಕ್ಷಣ) (सं) ना. – वेळेवर काम करणारा; वेळ पाहून काम करणारा.

कृतघ्न (ಕೃತಘ್ನ) (सं) ना. – उपकार न जाणणारा; उपकाराची फेड अपकारानें करणारा.

कृतघ्नते (त्व) (ಕೃತಘ್ನತೆ [ತ್ವ]) (सं) ना. – नीचपणा; द्रोह; कृतघ्नता.

कृतज्ञ (ಕೃತಜ್ಞ) (सं) ना. – उपकाराचें स्मरण करणारा; प्रत्युपकारी.

कृतज्ञते (त्व) (ಕೃತಜ್ಞತೆ[ತ್ವ] (सं) ना. – उपकारशीलता; उपकारस्मरण.

कृतधी (ಕೃತಧೀ) (सं) ना. – विद्वान; पंडित; शास्त्राध्ययन केलेला मनुष्य; सुसंस्कृत; बुद्धिमंत.

कृतपुंख (ಕೃತಪುಂಖ) (सं) वि. – धनुर्विद्या निपुण.

कृतमुख (ಕೃತಮುಖ) (सं) वि. – यशाची किल्ली जाणणारा; चतुर.

कृतयुग (ಕೃತಯುಗ) (सं) ना. – सत्ययुग; चार युगांपैकीं पहिलें.

कृतलक्षण (ಕೃತಲಕ್ಷಣ) (सं) ना. – सद्वर्तनानें प्रसिद्ध झालेला; सद्वर्तनानें पुढें आलेला.

कृतवर्म (ಕೃತವರ್ಮ) (सं) ना. – रहस्यज्ञ; चतुर; राजाचें नाव.

कृतवीर्य (ಕೃತವೀರ್ಯ) (सं) वि. – अर्जुनाचा. (कार्तवीर्य) बाप; वीरत्व संपादलेला.

कृतसापत्निके (ಕೃತಸಾಪತ್ನಿಕೆ) (सं) ना. – सवत असलेली स्त्री.

कृतस्वर (ಕೃತಸ್ವರ) (सं) ना. – सोनें; ध्वनिपूर्ण कंपस्वर.

कृतहस्त (ಕೃತಹಸ್ತ) (सं) ना. – 'कृतपुंख' पहा.

कृताकृत (ಕೃತಾಕೃತ) (सं) वि. – केलेलें न केलेलें. योग्यायोग्य.

कृतांजलि (ಕೃತಾಂಜಲಿ) (सं.) ना. – सन्मानपूर्वक हात जोडणें; नमस्कार.

कृतांत (तक) (ಕೃತಾಂತ [ತಕ]) (सं) ना. – यम; लक्ष्य; सिद्धांत; ध्येय; पापकर्म; कार्यपूर्ति; कार्यांचा परिणाम.

—मर्दन (क) (ಮರ್ದನ[ಕ]) (सं) ना. – यमांतक; शिव.

कृताभिषेक (ಕೃತಾಭಿಷೇಕ) (सं) ना. – अभिषेक झालेला; अभिषिक्त.

कृतार्थ (ಕೃತಾರ್ಥ) (सं) वि. – मिळवता येईल तितके मिळवणारा; ध्येय गांठलेला; जयशाली; धन्य.

कृतार्थते (त्व) (ಕೃತಾರ್ಥತೆ [ತ್ವ]) (सं) ना. – धन्यता; ध्येयसिद्धी.

कृतास्त्र (ಕೃತಾಸ್ತ್ರ) (सं) वि. – अश्वविद्या पारंगत; वीरपुरुष.

कृति (ಕೃತಿ) (सं) ना. – कार्य; कर्तृत्व; रचना; कवन; ग्रंथ.

(सं) वि. – विद्वान; चतुर; पंडित; 'कृतार्थ' पहा.

कृतिपति (ಕೃತಿಪತಿ) (सं) ना. – कार्यकर्ता; काम उरकणारा; कार्यनायक.

कृत्त (ಕೃತ್ತ) (सं) वि. – कापलेले; चिरलेले; विभाग पाडलेले; फाडलेलें.

कृत्ति (ಕೃತ್ತಿ) (सं) ना. – चर्म; कातडे; वृक्षविशेष; भुजपत्र.

कृत्तिकृतवस्त्र (ಕೃತ್ತಿಕೃತವಸ್ತ್ರ) (सं) ना. – चर्म पांघरणारा; शिव.

कृत्तिका (के) (ಕೃತ್ತಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना. – एक नक्षत्र; वाहन; गाडी.

कृत्तिधर (ಕೃತ್ತಿಧರ) (सं) ना. – शिव; 'कृत्तिवास' पहा.

कृत्तिवास (ಕೃತ್ತಿವಾಸ) (सं) ना. – चर्मधारी शिव.

कृत्य (ಕೃತ್ಯ) (सं) ना. – करण्यायोग्य काम; उद्योग; कर्तव्य; द्रोही देवता; दुष्टशक्ति.

कृत्ये (ಕೃತ್ಯೆ) (सं) ना. – मायाविद्या; कृत्या; कुलटा.

कृत्रिम (ಕೃತ್ರಿಮ) (सं) वि. – 'कृतक' पहा. दत्तकपुत्र.

कृत्स्न (ಕೃತ್ಸ್ನ) (सं) वि. – संपूर्ण; पुरा; सगळा; अखंड.

कृदंत (ಕೃದಂತ) (सं) ना. – 'कृत्' प्रत्ययांत शब्द.

कृदर (ಕೃದರ) (सं) ना. – धान्याचा साठा; कोठी; कोठार; कणगी.

कृंतन (ಕೃಂತನ) (सं) ना. – काटणी; कटावणी; तोडप; तोड.

कृप (ಕೃಪ) (सं) ना. – द्रोणाचार्यांचा मेहुणा कृपाचार्य.

कृपण (ಕೃಪಣ) (सं) वि. – लोभी; कंजुष; दीन; गरीब; मूर्ख; क्षुद्र; दयापात्र.
कृपा (ಕೃಪಾ) (सं) ना. – दया; अनुग्रह.
--कटाक्ष, दृष्टि. (ಕಟಾಕ್ಷ, ದೃಷ್ಟಿ) (सं) ना. – हितदृष्टि; दयादृष्टि; अनुग्रह.
कृपाकर (ಕೃಪಾಕರ) (सं) वि. – दयावंत; करुणाशील; दयाळु; प्रेमळ.
कृपांग (ಕೃಪಾಂಗ) (सं) वि. – दया हेच अंग झालेला; महादयाळ; दयाशील.
कृपाजलधि (ಕೃಪಾಜಲಧಿ) (सं) ना. – दयासागर; दयानिधी.
कृपाण (ಕೃಪಾಣ) (सं) ना. – खड्ग; तलवार; कट्यार.
कृपानिधि (ಕೃಪಾನಿಧಿ) (सं) ना. – दयासागर; करुणासमुद्र.
कृपार्णव (ಕೃಪಾರ್ಣವ) (सं) ना. – दयासमुद्र; करुणासागर.
कृपालु (ಕೃಪಾಲು) (सं) वि. – दयाळु; करुणावंत.
कृपावलोकन (ಕೃಪಾವಲೋಕನ) (सं) वि. – दयादृष्टि; करुणा कटाक्ष.
कृपाहीन (ಕೃಪಾಹೀನ) (सं) वि. – निर्दय; निष्ठुर; नीच.
कृपि (पी) (ಕೃಪಿ [ಪೀ]) (सं) ना. – कृपाचार्यांची लहान बहीण.
--पुत्र (ಪುತ್ರ) (सं) ना. – अश्वत्थामा.
—पति (ಪತಿ) (सं) ना. – द्रोणाचार्य.
कृपीट (ಕೃಪೀಟ) (सं) ना. – 'कंचु' पहा. सौध; जळण; पाणी; ढेरपोट.
--योनी (ಯೋನಿ) (सं) ना. – अग्नि; निखारा.
कृपे (ಕೃಪೆ) (सं) ना. – दया; अनुग्रह; करुणा; कोमलता; हितैषी.
—पडे (ಪಡೆ) (क) धा. – उपकार करणें; अनुग्रह करणें.
--पेरु (ಪೆರು) (क) धा. – दया दाखवणें.
—वेरसु (ಬೆರಸು) (क) अ. – सदयतेनें; सकरुणत्वें.
कृमि (ಕೃಮಿ) (सं) ना. – जीव; कीटक; किडा.
—पर्वत (ಪರ್ವತ) (सं) ना. – वारूळ.
—फल (ಫಲ) (क) ना. – उंबर; वडफळ.
—ला (ಲಾ) (सं) ना. – सफळ स्त्री.
कृमिघ्न (ಕೃಮಿಘ್ನ) (सं) वि. – कृमिनाशक; कीटसंहारक.
कृवि (ಕೃವಿ) (सं) ना. – माग; विणण्याचें साधन.
कृश (ಕೃಶ) (स) वि. – किडकिडीत; रोडका; क्षीण; सडपातळ.
—अंग (ಅಂಗ) (सं) ना. – दुबळा देह; शेलाट काठी.
--उदरि (ಉದರಿ) (सं) ना. – पातळ पोटाची स्त्री; सुंदरी.
कृशानु (ಕೃಶಾನು) (सं) ना. – अग्नि; विस्तव; प्रज्वलित होणारी जडवस्तु; चित्रमूळ.
—रेतस् (ರೇತಸ್) (सं) ना. – शिव.
कृशाश्व (ಕೃಶಾಶ್ವ) (सं) ना. – दक्षप्रजापतीचा जावई; एक ऋषि.
कृशाश्वि (ಕೃಶಾಶ್ವಿ) (सं) ना. – नर्तक; नट; अभिनेता; कृशाश्वाचा शिष्य; अभिनयशास्त्रलेखक.
कृशीकरण (ಕೃಶೀಕರಣ) (सं) ना. – वात झडून रोडावणें; फोपसेपण जाणें.
कृशोदरी (ಕೃಶೋದರಿ) (सं) ना. – कोमलांगी.
कृषि (ಕೃಷಿ) (सं) ना. – शेतकी; शेतकरी पेशा; आरंभ.
कृषिक (ಕೃಷಿಕ) (सं) ना. – शेतकरी; रयत.
कृषिका (गा) र (ಕೃಷಿಕಾ [ಗಾ] ರ) (सं) ना. – 'कृषिक' पहा.
कृषीवल (ಕೃಷೀವಲ) (सं) ना. – 'कृषिक' पहा.
कृष्ट (ಕೃಷ್ಟ) (सं) वि. – उरलेले; उर्वरित; ओढलेलें; वाहून नेलेलें; उखडलेलें.
कृष्टि (ಕೃಷ್ಟಿ) (सं) ना. – बुद्धिमंत; ओढाताण; उखणी.
कृष्ण (ಕೃಷ್ಣ) (सं) ना. – आकर्षण; कपट; वसुदेवपुत्र; वेदव्यास; अर्जुन; कावळा; कोकीळ; काळा मनुष्य; इंद्र; अग्नि; पाणी; आकाश; किरीट; जाळें; कृष्णपक्ष.
कृष्णकर्म (ಕೃಷ್ಣಕರ್ಮ) (सं) ना. – दुष्कृति; पापकर्म; हिंसा.
कृष्णकाश (ಕೃಷ್ಣಕಾಶ) (सं) ना. – कृष्ण कावळा.
कृष्णते (ಕೃಷ್ಣತೆ) (सं) ना. – काळारंग; काळेपणा; फसवणूक; कपट.
कृष्णद्वैपायन (ಷ್ಣದ್ವೈಪಾಯನ) (सं) ना. – व्यासऋषि.
कृष्णपक्ष (ಕೃಷ್ಣಪಕ್ಷ) (सं) ना. – काळोखी पंधरवडा.
कृष्णपक्षि (ಕೃಷ್ಣಪಕ್ಷಿ) (सं) ना. – पक्षीविशेष; गुलामांच्या व्यापारासाठीं पळवून आणलेला निग्रो.
कृष्णभेदि (ಕೃಷ್ಣಬೇಧಿ) (सं) ना. – एक औषधी वनस्पती; कटुरोहिणी.
कृष्णमुख (ಕೃಷ್ಣಮುಖ) (सं) वि. – काळतोंड्या; काळ्या तोंडाचें माकड; पिंगलक: शेंडा जळलेलें.
कृष्णमृत्तिके (ಕೃಷ್ಣಮೃತ್ತಿಕೆ) (सं) ना. – काळी माती; कस्तुरी.
कृष्णले (ಕೃಷ್ಣಲೆ) (सं) ना. – गुंज.
कृष्णवक्त्र (ಕೃಷ್ಣವಕ್ತ್ರ) (सं) ना. – 'कृष्ण मुख' पहा. लांब शेपटीचा माकड.
कृष्णवर्ण (ಕೃಷ್ಣವರ್ಣ) (सं) ना. – काळा रंग; राहू; शूद्र.
कृष्णवर्त्म (ಕೃಷ್ಣವರ್ತ್ಮ) (सं) ना. – अग्नि; राहू; व्यभिचारी; दुर्वर्तनी; आडमार्गानें जाणारा.
कृष्णवेणि (ಕೃಷ್ಣವೇಣಿ) (सं) ना. – काळी वेणी असलेली; कृष्णानदी.
कृष्णसख (ಕೃಷ್ಣಸಖ) (सं) ना. – अर्जुन; मध्यमपांडव.
कृष्णसर्प (ಕೃಷ್ಣಸರ್ಪ) (सं) ना. – काळासर्प; काळासाप.
कृष्णसार (ಕೃಷ್ಣಸಾರ) (सं) ना. – कृष्णसारंग; काळवीट.
कृष्णसारथि (ಕೃಷ್ಣಸಾರಥಿ) (सं) वि. – अर्जुन; कृष्ण ज्याचा सारथी आहे असा.

कृष्णहृदय (ಕೃಷ್ಣಹೃದಯ) (सं) वि. – वंचक; कपटी; कलंकित; दुष्ट; हीनमनस्क.
कृष्णागरु (ಕೃಷ್ಣಾಗರು) (सं) ना. – श्रीगंध; रक्तचंदन; चंदन.
कृष्णांक (ಕೃಷ್ಣಾಂಕ) (सं) ना. – काळी खूण; कृष्णस्मृति; कृष्णाचें नांव.
कृष्णांगि (ಕೃಷ್ಣಾಂಗಿ) (सं) ना. – श्यामला; काळी; यमुना; दुर्गा.
कृष्णाजिन (ಕೃಷ್ಣಾಜಿನ) (सं) ना. – काळविटाचें कातडें.
कृष्णी (ಕೃಷ್ಣಿ) (सं) ना. – काळीरात्र; काळ रात्र.
कृष्णे (ष्णा) (ಕೃಷ್ಣೆ[ಷ್ಣಾ]) (सं) ना. – द्रौपदी; दुर्गा; कालिंदि; यमुना; मिरीचा कोंब; अग्निजिव्हा.
कृष्य (ಕೃಷ್ಯ) (सं) वि. – नांगरण्यायोग्य (जमीन.)
(सं) ना. – नांगरलेली जमीन.
कृसर (ಕೃಸರ) (सं) ना. – खिचडी; सैंपाक; स्वयंपाक.
क्लप्त (क्लृप्त) (ಕ್ಲಪ್ತ [ಕ್ಲೃಪ್ತ]) (सं) वि. – निश्चित; सिद्ध; परिणामकारक; निपुण; शुद्ध; नियोजित.
(सं) ना. – किंमत; मूल्य; वेतन.
केकर (ಕೆಕ್ಕರ) (क) ना. – कलिंगडें; कलिंगडाचा वेल.
—नोट (ನೋಟ) (क) ना. – स्थिरदृष्टि; एकटक; क्रोधदृष्टि; क्रुद्ध नजर.
केकरिसु (ಕೆಕ್ಕರಿಸು) (क) धा. – लाल होणें; भीतीनें पाहणें; रागेजणें; क्रोधानें पाहणें.
केकस (ಕೆಕ್ಕಸ) (क) ना. – अपमान; शिवी; खुदाई.
(क) अ. – अपमानित होऊन.
केकळ (ಕೆಕ್ಕಳ) (क) वि. – भयंकर; भीतिप्रद.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – भीतीनें कापणें; थरकाप होणें.
केक्कु (ಕೆಕ್ಕು) (क) ना. – जनावरें बळविण्याचा आवाज.
केके (ಕೆಕ್ಕೆ) (क) ना. – कानशील; कपोल; कानफट; 'कदपु' पहा.
कें (ಕೆಂ) (क) वि. – लाल; तांबडे.
केंक (ಕೆಂಕ) (क) ना. – लाल रंग; लालिमा.
केंकण् (गण्) (ಕೆಂಕಣ್ [ಗಣ್]) (क) ना. – लाल डोळे; रक्ताक्ष.
केंकण्ण (गण्ण) (ಕೆಂಕಣ್ಣ [ಗಣ್ಣ] (क) ना. – कोकिळ; लाल डोळे असलेला; रक्ताक्ष.
केंकणे (ಕೆಂಕಣೆ) (क) ना. – लाल रंगाचा बाण; मेढरूं; मेंढीचें पिलूं; लाल कोकरूं; करडूं.
केंकलु (गलु) (ಕೆಂಕಲು [ಲು]) (क) ना. – लाल रंग; तांबडा रंग; ताम्रवर्ण; एक जातीचा मासा.
केंगण्वकि (ಕೆಂಗಣ್ವಕ್ಕಿ) (क) ना. – कोकिळ.
केंगण्णु (ಕೆಂಗಣ್ಣು) (क) ना. – 'केंकण्' पहा.
केंगदिर (ಕೆಂಗದಿರ) (क) ना. – सूर्य; रक्तकिरण.
केंगरिगोल् (ಕೆಂಗರಿಗೋಲ್) (क) ना. – लाल पिसाचा बाण.
केंगलिसु (ಕೆಂಗಲಿಸು) (क) धा. – लाल होणें; लाली येणें.
केंगळवे (ಕೆಂಗಳವೆ) (क) ना. – बत्ती; लाल कळप; तांबडा तांदूळ, मंगलाक्षता.
केंगिडि (ಕೆಂಗಿಡಿ) (क) ना. – अग्निकण; स्फुलिंग; ठिणगी.
केंगुडि (ಕೆಂಗುಡಿ) (क) ना. – ध्वजा; बावटा; मृगशावक; पोवळें; लाल पालवी.
केंगेंड (ಕೆಂಗೆಂಡ) (क) ना. – निखारा; विस्तव.
केंगोल (ಕೆಂಗೋಲ) (क) ना. – लाल किरणाचा सूर्य; भास्कर.
केच्चने (ಕೆಚ್ಚನೆ) (क) वि. – लाल; रक्तवर्णी; तांबडा.
केच्चल्(लु) (ಕೆಚ್ಚಲ್[ಲು]) (क) ना. – आचळ; जनावराच्या स्तनाजवळील भाग.
केच्चु (ಕೆಚ್ಚು) (क) धा. – तंतुवाद्य वाजविणें; पानें जोडणें.
(क) ना. – खोड; दर्प; लालरंग; मस्ती; धैर्य.
केच्चुकट्टु(गट्टु) (ಕೆಚ್ಚುಕಟ್ಟು [ಗಟ್ಟು]) (क) ना. – घट्ट होणें; स्थिरावणें; मर्यादा ओलांडणें.
केच्चुबीळ् (ಕೆಚ್ಚುಬೀಳ್) (क) धा. – ताठून राहणें; गर्वानें चालणें.
केच्चुमन (ಕೆಚ್ಚುಮನ) (क) ना. – मनाची दृढता; हिंमत; मनोदार्ढ्य.
केच्चेदे (ಕೆಚ್ಚೆದೆ) (क) ना. – धैर्यशाली हृदय; निर्भीक मन.
केच्चेदेय (ಕೆಚ್ಚೆದೆಯ) (क) वि. – धीर; वीर.
केंच (ಕೆಂಚ) (क) ना. – गोरा मनुष्य; पिंगट केस; लाल नेत्राचा; अनार्य; असंस्कृत मनुष्य.
केंचगे(ने) (ಕೆಂಚಗೆ[ನೆ]) (क) अ. – रागावून; क्रोधाविष्ट होऊन; लाल होऊन.
केंचलिलु (ಕೆಂಚಲಿಲು) (क) ना. – तांबुस खार.
केंचि (ಕೆಂಚಿ) (क) ना. – ताम्रवर्णी स्त्री; अनार्या; असंस्कृत स्त्री.
केंचु (ಕೆಂಚು) (क) ना. – लाली; रक्तिमा; तांबडे फुटणें.
केंजग(जिग) (ಕೆಂಜಗ[ಜಿಗ]) (क) ना. – जाळ; मोठी लाल मुंगी.
केंजरु (ಕೆಂಜರು) (क) ना. – 'केंचु' पहा.
केंजिगे (ಕೆಂಜಿಗೆ) (क) ना – 'कुसुबे' पहा.
केंजुगे (ಕೆಂಜುಗೆ) (क) ना. – 'केंजग' पहा; किंदळ; किंजळवृक्ष.
केट्ट (ಕೆಟ್ಟ) (क) वि. – वाईट; नाश पावलेले; बिघडलेलें.
केट्टेणिसु (ಕೆಟ್ಟೆಣಿಸು) (क) धा. – वाईट चिंतणें; नाश करणें; विध्वंसणें.
केडकि (ಕೆಡಕಿ) (क) ना. – वाईट काम करणारी; दुराचारिणी; अविवेक; दुष्टता; क्षुद्रता.

केडकु (ಕೆಡಕು) (क) ना. – वाईट काम; दुष्कर्म; हानी; अपाय; नाश; दुर्वर्तन.
केडगु(वु)(हु) (ಕೆಡಗು [ವು]ಹು) (क) धा. – खालीं पडणें; जमीनदोस्त करणें; फेकणें; खालीं वाकविणें; टोचणें; अंतर्भेद करणें.
केडिक (ಕೆಡಿಕ) (क) वि. – निंद्यकर्मा; दुराचारी; नाश करणारा; वाईट करणारा.
केडिके (ಕೆಡಿಕೆ) (क) ना. – दुर्वर्तनी स्त्री; नाशिनी; बिघडवणारी.
केडिसु (ಕೆಡಿಸು) (क) धा. – नाश करणें; नाहीसें करणें; अकल्याण करणें, बाटणें.
केडु (ಕೆಡು) (क) धा. – नाश होणें; बरबाद होणें; सुकणें; निवणें; थंडावणें; वाईट होणें; खोडणें; निर्मूल करणें; दम खाणें; हीन स्थितीला जाणें.
केडुकु (ಕೆಡುಕು) (क) ना. – 'केडकु' पहा.
केडुक(कि)(ಕೆಡುಕ[ಕಿ]) (क) ना. – केडिके' पहा.
केडुनुडि (ಕೆಡುನುಡಿ) (क) ना. – अपशब्द; शिवी; विसंगत बोलणें; पाणउतारा; शाप.
केडुह (ಕೆಡುಹ) (क) ना. – नाश; हानी; स्थानांतर; अदर्शन; विनाश.
केडे (ಕೆಡೆ) (क) धा. – पडणें; पाडणें; तोल जाणें; घसरून पडणें; लोटणें; बुडणें; विचार न करतां पाडणे.
केडेनुडि (ಕೆಡೆನುಡಿ) (क) धा. – अविचारानें बोलणें; चुकीचें विधान करणें; टोचून बोलणे; निंदणें; घसरणें; अपशब्द वापरणें.
(क) ना. – टोचणें; कुचके बोल; निंदा; शिवी; अपशब्द; अविचार; शाप; पहाट.
केडेनूंकु (ಕೆಡೆನೂಂಕು) (क) धा. – जमीनदोस्त करणें; पुरा निजविणें; भुईसपाट करणें.
केडेबडि } (ಕೆಡೆಬಡಿ) (क) धा. –पाडून पुढें
केडेहोडे (यु) } (ಕೆಡೆಹೊಡೆ[ಯು] जाणें; पडेंपर्यंत मारणें; जमिनीवर लोळवणें.
केडेहाय् (ಕೆಡೆಹಾಯ್) (क) धा. – पडेल असे अंगावर जाणें; पाडून पुढें जाणें; धडक हल्ला करणें; धडक देणें.
केड्डा (ಕೆಡ್ಡಾ) (क) ना. – रानटी हत्तींना पकडण्याचे रान.
केणकु (ಕೆಣಕು) (क) धा. – रागाला आणणें; तंट्याला कारण होणें; स्पर्धा करणें; आव्हान देणें.
केणकाट (ಕೆಣಕಾಟ) (क) ना. – आव्हान; चीड; क्रोध.
केंड (ಕೆಂಡ (क) ना. – निखारा; अंगार; अतिक्रोध.
केंडलिसु (ಕೆಂಡಲಿಸು) (क) धा. – फाडणें; विभागणें.
केंडविसु (ಕೆಂಡವಿಸು) (क) धा. – आग सावरणें; पेटविणें; ज्वाळ करणें; अग्नी एकत्र करणें.

केत्तने (ಕೆತ್ತನೆ) (क) ना. – खोदकाम; खुदाई; शिल्पकाम; कोरकाम; कोंदणकाम; कंप.
केत्तिगे (ಕೆತ್ತಿಗೆ) (क) ना. – कोंदणकाम.
केत्तिसु (ಕೆತ್ತಿಸು) (क) धा. – खोदणें; दिसणें; कोंदण घालणें; रत्न जडवणें.
केत्तु (ಕೆತ್ತು) (क) धा. – थरथरणें; कापणें; स्पंदन पावणें; जुळणें; जुळविणें; कवच काढणें; तासून चिंचोळें करणें; गुळगुळीत करणें; मोह होणें; ठसा उठविणें; खोदकाम करणें; कोरणें; सांत्वन पावणें.
केदकु (ಕೆದಕು) (क) धा. – खाजविणें; हलविणें; कालविणें; खोदणें; जमीन पोकळ करणें.
केदर् (रु) (ಕೆದರ್ [ರು]) (क) धा. – विस्कटणें; ओतणें; फेकणें; विस्तारणें; विखरणें.
(क) ना. – अग्नीचा पेट; मंदाग्नि; धुमसणारा अग्नी.
केदगूदल् (ಕೆದಗೂದಲ್) (क) ना. – विस्कटलेले केस; पसरलेल्या झिंज्या; खाजवलेलें डोकें.
केदर्दले (ಕೆದರ್ದಲೆ) (क) ना. – खाजवलेले डोके; झिंज्या; सुटलेलें डोकें.
केदर्मीसे (ಕೆದರ್ಮೀಸೆ) (क) ना. – कुचल्यासारख्या मिशा; मिशीचे जंजाळ; झंझाट.
केने (ಕೆನೆ) (क) धा. – घोड्यासारखे खेंकाळणें, लाजविणें.
(क) ना. – दुधावरील साय; तुपावरील तवंग; मनोहारिता; सौंदर्य; शोभा; घोड्याचें खिंकाळणें; स्वच्छता; रम्यता; स्तुति.
केनेगंजि (ಕೆನೆಗಂಜಿ) (क) ना. – तांदळाची गंजी; कांजी.
केनेगट्टु (ಕೆನೆಗಟ್ಟು) (क) ना. – साईचें विरजण.
केनेरि (ಕೆನೆರಿ) (अ. दे.) ना. – गाणारा पक्षी; कॅनेरी पक्षी.
केनेवाल् (ಕೆನೆವಾಲ್) (क) ना. – साईचें दूध; निरसें दूध; अकडी दूध.
केंदले (लेग) (ಕೆಂದಲೆ [ಲೆಗ]) (क) ना. – पिंगट केसाचा; वर्तक.
केंदळ (ಕೆಂದಳ) (क) ना. – लालतळवा; लाल पाकळी; हरिणशावक; लालपान; पालवी.
केंदळिर् (रु) (ಕೆಂದಳಿರ್ [ರು]) (क) ना. – पालवी; शावक.
केंदारे (ಕೆಂದಾರೆ [ಪೂ]) (क) ना. – मंदिर; देवालय.
केंदावरे (पूरे) (ಕೆಂದಾವರೆ [ಪೂರೆ]) (क) ना. – लाल कमल.
केंदाळि (ಕೆಂದಾಳಿ) (क) ना. – तांबुस नारळ.
केंदु (ಕೆಂದು) (क) ना. – लालरंग.
(क) धा. – वर वाकणें.
केंदुटि (ಕೆಂದುಟಿ) (क) ना. – लाल ओठ.
केंदूळ् (ಕೆಂದೂಳ್) (क) ना. – तांबडी माती; वावटळीतील धूळ.

केन्नं (ಕೆನ್ನಂ) (क) अ.–बहुतकरून; सामान्यतः; विशेषेकरून. (क) वि. लाल; तांबडें.
केन्नालगे (ಕೆನ್ನಾಲಗೆ) (क) ना.–लाल जीभ.
केन्नीर (ಕೆನ್ನೀರ್) (क) ना.–लाल पाणी; रक्त.
केन्ने (ಕೆನ್ನೆ) (क) ना.–कपोत. 'कदंपु' पहा.
केन्नेत्तरु (ಕೆನ್ನೆತ್ತರು) (क) ना. मिश्र रक्त; लालसर काळे रक्त.
केन्नेय्दिले (ಕೆನ್ನೆಯ್ದಿಲೆ) (क) ना.–रक्तकमळ; लालकमळ.
केन्नेल (ಕೆನ್ನೆಲ) (क) ना.–लाल जमीन; मसारी भूमि; नापीक जमीन; तांबडी माती.
केप्पु (ಕೆಪ್ಪು) (क) ना.–किवंडेपणा; बहिरेपणा; काळेपणा.
केब्बारे (ಕೆಬ್ಬಾರೆ) (क) ना.–पक्षीविशेष.
केब्बे (ಕೆಬ್ಬೆ) (क) ना.–लालपणा; पिंगटता; साल; बोतरें तोंड.
कें (ಕೆಂ) (क) ना.–साय. लाली.
कंजेळु (ಕೆಂಜೇಳು) (क) ना.–लाल विंचु; विंचवाच्या आकाराची गांधड; वृश्चिक.
कंपु (ಕೆಂಪು) (क) ना.–लाल रंग; पिंगटता; ताम्रवर्ण.
कंबट्टे (ಕೆಂಬಟ್ಟೆ) (क) ना.–लाल वस्त्रे; लाल रस्ता.
कंबरल् (ಕೆಂಬರಲ್) (क) ना. माणिक; लाल; रत्न.
कंबलगे (ಕೆಂಬಲಗೆ) (क) ना.–लाल ढाल; लाल शस्त्र.
कंबवळ (ಕೆಂಬವಳ) (क) ना.–पोवळें; विद्रुम.
कंबळयिगे (ಕೆಂಬಳಯಿಗೆ) (क) ना.–लाल निशाण; रक्तध्वज.
कंबारे (ಕೆಂಬಾರೆ) (क) ना.–संध्यारंग; सूर्यास्ताची लाली; मावळतीचा रंग.
कंबिसिल् (ಕೆಂಬಿಸಿಲ್) (क) ना.–तांबडें उन्ह; अरुणोदय; संध्यारंग.
कंबुळु (ಕೆಂಬುಳು) (क) ना.–इंद्रगोप; काझू; गांझूळ; आमिष.
कंबूत (ಕೆಂಬೂತ) (क) ना.–मोराचें अनुकरण करणारा पक्षी; किरकावळा; भारद्वाज.
कंबेरल् (ಕೆಂಬೆರಲ್) (क) ना.–लाल अंगुली; मेंदी लावलेलीं बोटें; पालवीसारखें बोट; रंगविलेलें बोट.
कंबेळगु (ಕೆಂಬೆಳಗು) (क) ना.–संध्याप्रकाश; पहाट; लालकांती.
कंबोगर् (ಕೆಂಬೊಗರ್) (क) ना.–'केबेळगु' पहा.
कंबोगे (ಕೆಂಬೊಗೆ) (क) ना.–लाल धूर.
कंबोत (ಕೆಂಬೋತ) (क) ना.–'कंबूत' पहा.
कंबोनल् (ಕೆಂಬೊನಲ್) (क) ना. लाल प्रकाश; लाल झरा; लाल प्रवाह.
कंबोरु (ಕೆಂಬೊರು) (क) धा.–लाल होणें; रागावणें; लाली धारण करणें.
कंबोळपु (ಕೆಂಬೊಳಪು) (क) ना.–लालकांती; अरुणराग.
केम्मगे (ने) (ಕೆಮ್ಮಗೆ [ನೆ]) (क) अ.–मुकाट्यानें; कारण नसता; निष्कारण.
केम्मट्टि (ಕೆಮ್ಮಟ್ಟಿ) (क) ना.–लाल माती.
केम्मीनु (ಕೆಮ್ಮೀನು) (क) ना.–लाल रंगाचा मासा.
केम्मुह (ಕೆಮ್ಮುಹ) (क) ना.–खोंकला; खोंक.
केम्मोरे (ಕೆಮ್ಮೋರೆ) (क) ना.–लाल तोंडाचें माकड; क्रुद्ध मुख.
केय् (ಕೆಯ್) (क) धा.–करणें; सहकारी होणें; मदत देणें. (क) ना. हात; मुंडाहात; सोंड; फांदी; काठी; खांब; मूठ; किल्ली; लहानपण; उपकरण.
केय्कट्टु (ಕೆಯ್ಕಟ್ಟು) (क) धा.–हात बांधणे; हातांचें स्वस्तिक करणें.
केय्करण (ಕೆಯ್ಕರಣ) (क) ना.–सुलभ औषधयोजना; सहजसाध्य औषध.
केय्कट्ट (ಕೆಯ್ಕಟ್ಟ) (क) ना.–शेतकाम; शरीरकष्ट; रोजमुरा.
केय्कळि (ಕೆಯ್ಕಳಿ) (क) धा.–हाता बाहेर जाणें; मर्यादे-बाहेर जाणें; आटोक्यात न राहाणें.
केय्कागद (ಕೆಯ್ಕಾಗದ) (क) धा.–करपत्रिका; लहान पत्रक; करारपत्र; पुड्ठा; हातकागद.
केय्काल्कट्टिकोळ्ळु (ಕೆಯ್ಕಾಲ್ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳು) (क) धा.–हातापाया पडून मागणें; दीनवाणे प्रार्थिणें; गयावया करणें.
केय्काल्के (गे) डु (ಕೆಯ್ಕಾಲ್ಕೆ [ಗೆ] ಡು) (क) धा.–दिङ्मूड होणें; अंधारी येणें; कांहीं कळेनासें होणें.
केय्काल्बीळु (ಕೆಯ್ಕಾಲ್ಬೀಳು) (क) धा. पदर पसरून मागणें; अनन्यगतिक होऊन प्रार्थणें; हातापाया पडणें; गयावया करणें.
केय्कालुहोगु (ಕೆಯ್ಕಾಲುಹೋಗು) (क) धा.–छाती फुटणें; धैर्य सुटणें; गर्भगळित होणें; तोंडचें पाणी पळणें.
केय्कालुपडे (ಕೆಯ್ಕಾಲುಪಡೆ) (क) धा.–धैर्य येणें; कार्याभिमुख होणें.
केय्काळग (ಕೆಯ್ಕಾಳಗ) (क) ना.–हातघाई; मल्युद्ध; मूठभेड.
केय्कुंचिके (ಕೆಯ್ಕುಂಚಿಕೆ) (क) ना.–लहान कुंची.
केय्कुडिते (ಕೆಯ್ಕುಡಿತೆ) (क) ना.–ओंजळ; पसा.
केय्कूलि (ಕೆಯ್ಕೂಲಿ) (क) ना.–रोजमुरा; दैनिकश्रम; शरीराची राबणूक; शारीरिक कष्ट.
केय्केलस (ಕೆಯ್ಕೆಲಸ) (क) ना.–हस्तव्यवसाय; हस्तकला; हातकाम; यांत्रिक उद्योग.
केय्कोडलि (ಕೆಯ್ಕೊಡಲಿ) (क) ना.–लहान कुऱ्हाड; फरशी; हातकुऱ्हाड.
केय्कोडलिग (ಕೆಯ್ಕೊಡಲಿಗ) (का) ना.–परशुराम.
केय्कोडु (ಕೆಯ್ಕೊಡು) (क) धा–साह्य करणें; फसविणें; हातावर तुरी देणें.

कैय्कोळ्ळु (ಕೈಯ್‌ಕೊಳ್ಳು) (क) धा – आरंभणें; स्वीकारणें; धरणें; ठरविणें; निश्चय करणें.
कैय्कोळिसु (ಕೈಯ್‌ಕೊಳಿಸು) (क) धा. – आपलासा करणें; स्वीकार्य करणें; स्वीकारार्ह करणें.
कैय्कोळुह (ಕೈಯ್ಕೊಳುಹ) (क) धा. – आरंभणें; हातीं घेणें.
कैय्कों (गो)लु (ಕೈಯ್‌ಕೋ [ಗೋ]ಲು) (क) ना. – हातांत धरण्याची काठी; हातकाठी; उपजीवनाची वस्तु; म्हातारपणची संतती.
कैय्कोळ (ಕೈಯ್ಕೋಳ) (क) ना. – श्रृंखला; बेडी; हातकडी.
कैय्गड(कड) (ಕೈಯ್‌ಗಡ) (क) ना. – हातउसनवट; मदत.
कैय्गडे (ಕೈಯ್‌ಗಡೆ) (क) धा. – हात तोडणें; हातानें तोडणें.
कैय्गंटु (ಕೈಯ್‌ಗಂಟು) (क) ना. – गुप्तधन; लपवलेला ठेवा; किरकोळ रकम; कल्पित गोष्ट; पदरचें घालणें.
कैय्गंड (ಕೈಯ್‌ಗಂಡ) (क) वि. – अनुभवी; रूढ; अनुभवाचा.
—केलसु (ಕೆಲಸು) (क) ना. – अनुभूति; अनुभवाचें काम.
कैय्गुण्मु (ಕೈಯ್‌ಗುಣ್ಮು) (क) धा. – मर्यादेबाहेर जाणें; आटोक्यांतून जाणें; अतिक्रमण करणें.
कैय्गुत्ति (ಕೈಯ್‌ಗುತ್ತಿ [ಕೆ]) (क) ना – चिमुकली तलवार; लांडी तलवार; गुप्ती.
कैय्गडक(कि) (ಕೈಯ್‌ಗಡಕ[ಕಿ]) (क) ना. – भुरट्या चोऱ्या करणारी स्त्री.
कैय्गदक(ग) (ಕೈಯ್‌ಗದಕ[ಗ]) (क) ना. – भुरटा चोर; खिसे कापु.
कैय्गळि (ಕೈಯ್‌ಗಳಿ) (क) धा. – अतिक्रमण करणें; पकड ढिली होणें; मर्यादा ओलांडणें. 'असुवळि' पहा.
कैय्गाणिके (ಕೈಯ್‌ಗಾಣಿಕೆ) (क) ना. – हातानें दिलेली देणगी; उपायन; अल्प देणगी.
कैय्गाय् (ಕೈಯ್ಗಾಯ್) (क) धा. – संरक्षण करणें; शांत राहणें; सहन करीत राहणें; हात आवरणें.
कैय्गुक्कु (ಕೈಯ್‌ಗುಕ್ಕು) (क) ना. – बाळघास; मदतगार; सेवक; परिचारक; करपुटयुग्म.
कैय्गुडिते (ಕೈಯ್‌ಗುಡಿತೆ) (क) ना. – ओंजळ; पसा; अंजलि.
कैय्गुडु (गोडु) (ಕೈಯ್ಗುಡು [ಗೊಡು]) (क) धा. – 'कैय्कोडु' पहा.
कैय्गुंदु (ಕೈಯ್‌ಗುಂದು) (क) धा. – हात टेकणें; नामोहरम करणें; हात चालेनासा होणें; उपाय थकणें.
कैय्गूडु (ಕೈಯ್‌ಗೂಡು) (क) धा. – फळाला येणें; लागास येणें; लाभ होणें; आकांक्षा पूर्ण होणें.
कैय्गेय (ಕೈಯ್‌ಗೆಯ್) (क) धा. – श्रृंगारणें; कारणीभूत होणें; कारण करणें.
कैय्चळक (ಕೈಯ್‌ಚಳಕ) (क) ना. – हात चलाखी; हस्त कौशल्य; दिङ्मूढता.
कैय्जोडिसु (ಕೈಯ್‌ಜೋಡಿಸು) (क) धा. – हात जोडणें; विनंती करणें; प्रार्थणें.
कैय्त (ಕೈಯ್ತ) (क) ना. – काम करण्याची हातोटी; हस्तकौशल्य.
कैय्तट्टु (ಕೈಯ್‌ತಟ್ಟು) (क) धा. – टाळी वाजवणें; संकेत करणें; खुणावणें.
कैय्तप्पु (ಕೈಯ್‌ತಪ್ಪು) (क) धा. – हात आवरणें; संयम करणें; हातून चूक होणें; हात सोडणें.
कैय्दावरे (ಕೈಯ್‌ದಾವರೆ) (क) ना. – करकमल.
कैय्दाळु (ಕೈಯ್‌ದಾಳು) (क) वि. – अप्रामाणिक; लुचा; फसव्या.
कैय्दि (ಕೈಯ್‌ದಿ) (क) ना. – श्रृंगार; शोभा; सजावट.
कैय्दीविगे (ಕೈಯ್‌ದೀವಿಗೆ) (क) ना. – हातचिमणी; करदीपिका.
कैय्दु (ಕೈಯ್‌ದು) (क) ना. – आयुध; शस्त्र; अस्त्र.
कैय्दुकार (ಕೈಯ್‌ದುಕಾರ) (क) ना. – योद्धा; सैनिक; लढवय्या.
—तन (ತನ) (क) ना. – धनुर्विद्यानिपुणता.
कैय्दुडुकु (ಕೈಯ್‌ದುಡುಕು) (क) ना. – चाचपड; शोध; गडबड.
कैय्देगे (ಕೈಯ್‌ದೆಗೆ) (क) धा. – मागें पाऊल घेणें; पाठीमागें हटणें; मागें सरणें; हात मागें घेणें.
कैय्दोड्डिते (ಕೈಯ್‌ದೊಡ್ಡಿತೆ) (क) ना. – मुक्त हस्तें केलेलें दान.
कैय्दोळिसु (ಕೈಯ್‌ದೊಳಿಸು) (क) ना. – मुष्टियुद्ध; ठोसाठोसी; गुद्दागुद्दी; गुद्दल्यंडी.
कैय्दोरू (ಕೈಯ್‌ದೋರು) (क) धा. – सामर्थ्य प्रगट करणें; इंगा दाखवणें; साहस करणें; फसवणें; कपट करणें; शक्तिप्रदर्शन करणें
कैय्नीडु (ಕೈಯ್‌ನೀಡು) (क) धा. – साह्य करणें; हात देणें; आधार देणें.
कैय्नीरु (ಕೈಯ್‌ನೀರು) (क) ना. – पाणीग्रहणाच्या वेळीं वधुवरांनी केलेले अर्घ्यप्रदान.
कैय्नेरवु (ಕೈಯ್‌ನೆರವು) (क) ना. – सहाय्य; अनुकूलता.
कैय्नेय (ಕೈಯ್‌ನೇಯ) (क) ना. – हाताखालचा नोकर; दुय्यम मदतगार; पडचाकर.
कैय्परे (ಕೈಯ್‌ಪರೆ) (क) ना. – टाळी; करताल; करध्वनी.
कैय्परेगट्टु (ಕೈಯ್‌ಪರೆಗಟ್ಟು) (क) ना. – टाळी वाजवणें; पुष्टि देणें.
कैय्पिडि (ಕೈಯ್‌ಪಿಡಿ) (क) ना. – आधार; बाणाचा मधला भाग; हातचा आरसा; आधार ग्रंथ; मूठ; हत्या; पकड; हातकाठी.
कैय्पोडे (ಕೈಯ್‌ಪೊಡೆ) (क) ना. – हाताचा खालचा भाग; बाणपुच्छ.

केय्पोय्लु (ಕೆಯ್ಪೊಯ್ಲು) (क) ना. – टाळी; हातपिटणें. 'केय्तट्टु' पहा.
केय्बदलु (ಕೆಯ್ಬದಲು) (क) ना. – कर्ज; ऋण; हातउसनवट.
केय्बिडु (ಕೆಯ್ಬಿಡು) (क) धा. – हात सोडणें; साह्य रोखणें; मदत थांबवणें; आधार काढून घेणें; मदत टाळणें.
केय्मरे (ಕೆಯ್ಮರೆ) (क) ना. – विस्मय; आश्चर्य; अचंबा; विस्मरण; एक नृत्यविधान.
केय्माडु (ಕೆಯ್ಮಾಡು) (क) धा. – दाखविणें; शस्त्र चालविणें; खुणेनें व्यवहार करणें; अंगावर जाणें.
केय्मिगु (ಕೆಯ್ಮಿಗು) (क) धा. – 'केय्गळि' पहा.
केय्मीरु (ಕೆಯ್ಮೀರು) (क) धा. – हाताबाहेर जाणें; सामर्थ्याबाहेर जाणें; मर्यादा ओलांडणें.
केय्मुट्टु (ಕೆಯ್ಮುಟ್ಟು) (क) ना. – हस्तसाधन; स्वयंस्फूर्त काम.
केय्मुरि (ಕೆಯ್ಮುರಿ) (क) धा. – हात मोडणें; निरुपाय होणें; मदत हुकणें.
केय्मे (ಕೆಯ್ಮೆ) (क) ना. – करणी; कार्य.
केय्वोय् (ಕೆಯ್ವೊಯ್) (क) ना. – हाताची टाळी; करपिटणी; करपुटयुग्म.
केय्वोय्लु (ಕೆಯ್ವೊಯ್ಲು) (क) ना. – टाळी; 'केय्परे' पहा.
केय्यळवि (ಕೆಯ್ಯಳವಿ) (क) ना. – पकड; स्वशक्ति; सिद्धी; साध्यता.
केय्याडिसु (ಕೆಯ್ಯಾಡಿಸು) (क) धा. हात फिरविणें; राबणें; उदारता दाखवणें; गोंजारणें; प्रेमानें पाजवणें.
केय्यान् (ಕೆಯ್ಯಾನ್) (क) धा. – धरणें; आधार देणें; मदत पोचविणें; धीर देणें.
केय्यांतु (ಕೆಯ್ಯಾಂತು) (क) अ. सिद्ध होऊन; अंगीकरून; प्रथमारंभीं.
केय्यारे (ಕೆಯ್ಯಾರೆ) (क) अ. – पुरेसें होईतों; हात लावून.
केय्यासे (ಕೆಯ್ಯಾಸೆ) (क) ना. – लाचलुचपत; लांच.
केय्यि (ಕೆಯ್ಯಿ) (क) धा. – शेत करणें; जमीन साफ करणें.
(क) ना. – जमीन; गादा; शेत; आधार; पात्र.
केय्यिडु (ಕೆಯ್ಯಿಡು) (क) धा. – आरंभणें; हात घालणें; गुंतणें; अधिक प्रसंग करणें.
केय्यूरु (ಕೆಯ್ಯೂರು) (क) धा. – थकून बसणें; जमिनीला हात टेकणें; लाचार बनणें; निरुपाय होणें.
केय्योड्डु (ಕೆಯ್ಯೊಡ್ಡು) (क) धा. – ओंजळ पसरणें; हात पसरून मागणें; भीक मागणें.
केय्वट्ट (ट्टि) (ಕೆಯ್ವಟ್ಟ [ಟ್ಟಿ]) (क) ना. – हातरुमाल; करवस्त्र; (बट्टि=पट्टि).
केय्वर् (रु) (ಕೆಯ್ವರ್ [ರು]) (क) धा. – हाताला येणें; सांपडणें; प्राप्त होणें; फळ मिळवणें, हातीं येणें.
(क) अ. – हाती येऊन; प्राप्त होऊन.
केय्वरे (ಕೆಯ್ವರೆ) (क) ना. – हस्तवाद्य; ढोल; टाळी.
—कु (गु) ट्टु (ಕು [ಗು] ಟ್ಟು) (क) धा. – टाळी वाजविणें; हातांचा आवाज करणें.
केय्वश (ಕೆಯ್ವಶ) (क) ना. – हातपकड; अडकणी.
केय्वाड (ಕೆಯ್ವಾಡ) (क) अ. – हाताशीं; हातावर.
(क) ना. तंत्र; हस्तकौशल्य; हातकाम.
केय्वार (ಕೆಯ್ವಾರ) (क) ना. – पक्षपात; अभिमान; साह्य; कड; बाजू.
केय्विल (ಕೆಯ್ವಿಲ) (क) ना. – सोंडेवरील सुरकुत्या; वळ्या; सोंडेचा शेवट; पुट.
केय्वोल (ಕೆಯ್ವೊಲ) (क) ना. – हातानें नांगरलेलें शेत; गादा.
केय्सन्ने (ಕೆಯ್ಸನ್ನೆ) (क) ना. – हातानें केलेली खूण; संकेत.
केय्सार (ಕೆಯ್ಸಾರ್) (क) धा. – प्राप्त करणें; मिळणें; जवळ येणें; सापडणें.
केय्साल (ಕೆಯ್ಸಾಲ) (क) ना. – हातउसनवट; तोंडी कर्ज.
केय्सूरिगे (ಕೆಯ್ಸೂರಿಗೆ) (क) ना. – सुरी; चाकू; खंजीर.
केय्सूरे (ಕೆಯ್ಸೂರೆ) (क) ना. – लूट; लुबाडणी; लुबाडणूक.
केय्सोडर् (ಕೆಯ್ಸೊಡರ್) (क) ना. – करदीप; कयपंजी; पणती.
केर (ಕೆರ) (क) ना. – पादत्राण; जोडा; वहाण.
केरक (ಕೆರಕ) (क) ना. – खाजवणारा; जुनी भांडणे उकरणारा.
केरकलु (ಕೆರಕಲು) (क) वि. – काळवंडलेले; करपलेले; तळाला लागलेलें; फाटलें तुटलेलें; उरलेलें.
केरकु (ಕೆರಕು) (क) धा. – खरडणें; खाजवणें; घासणें.
केरडु (वु) (ಕೆರಡು [ವು]) (क) ना. – 'केर' पहा.
केरळ् (ळु) (ಕೆರಳ್ [ಳು]) (क) धा. – रागावणें; चिडणें; क्रोधाविष्ट होणें; हळी मारणें; दुखणें वाढणें.
केरळ्चु (ಕೆರಳ್ಚು) (क) धा. – आरडाओरड करणें; गोंधळ माजवणें; रागाला आणणें; रागावणें; रागेजणें.
केरे (ಕೆರೆ) (क) धा. – नखानें खाजवणें; उकरणें; ओरबाडणें; खरडून काढणें; हजामत करवणें.
(क) ना. – जलाशय; गाईचा कळप; तळ्याचा बांध.
केर्पु (ಕೆರ್ಪು) (क) ना. – 'केरवु' पहा.
केल् (ಕೆಲ್) (क) ना. – झाडाची फांदी; झाडाचा कोंब; अंकुर.
केल (ಕೆಲ) (क) वि. – कांहीं; कितीतरी; लहान.
(क) ना. – बाजू; गल्ली; जवळची ओळ; आजुबाजू.
केलदं (ಕೆಲದಂ) (क) ना. – एकपक्ष घेऊन राहाणारा; जवळ राहणारा.

केलनागु (ಕೆಲನಾಗು) (क) धा. – बाजूला सरणें; त्या बाजूला जाणें; वाट सोडणें.

केलनीर् (ಕೆಲನೀರ್) (क) ना. – हाताला येणारे पाणी; खोल नसलेले पाणी; विपुल पाणी.

केलंदेगे (ಕೆಲಂದೆಗೆ)
केलंदोलगु (ಕೆಲಂದೊಲಗು) } (क) धा. – बाजूला सरणें; वाट सोडणें.

केलपाय् (ಕೆಲಪಾಯ್) (क) धा. – एका बाजूला होणें; दूर होणें.

केलवर् (ಕೆಲವರ್)
केलंबर (ಕೆಲಂಬರ) } (क) वि. – कांहीं; कित्येक.

केलबल (ಕೆಲಬಲ) (क) ना. – उजवी अथवा डावी बाजू; दोन्ही बाजू; उभय तट.

केलवणि (ಕೆಲವಣಿ) (क) ना. – कोंदणांतील रत्न.

केलसार् (रु) (ಕೆಲಸಾರ್ [ರು]) (क) धा. – बाजूला सरणें; दूर होणें; आंत येणें; वियोग होणें.

केलसिडि (ಕೆಲಸಿಡಿ) (क) धा. – 'केलसार्' पहा.

केलचु (ಕೆಲಚು) (क) ना. – सहाय्य; मदत; आधार; कुमक.

केलस (ಕೆಲಸ) (क) ना. – उद्योग; काम; उद्यम; कार्य; कृति; कृत्य; उपयोग; नियोजन; अनुकूलता; कर्तव्य.

केलसबरु (बीळु) (ಕೆಲಸಬರು [ಬೀಳು]) (क) धा. – उपयोग होणें, उपयोगी पडणें; कामाला येणें.

केलसगळ्ळ (ಕೆಲಸಗಳ್ಳ) (क) वि. आळशी; अंगचोर; चुकारतट्टु.

केलसि (ಕೆಲಸಿ) (क) ना. – कामगार; कार्यकर्ता; न्हावी; कारागीर.

केले (ಕೆಲೆ) (क) ना. – उद्घोष; ओरड; उत्साही घोषणा; बडबड; असंबद्ध भाषण; आरवणें; क्रोध; तोंडीं येईल तें बोलणें.

केल्ल (ಕೆಲ್ಲ) (क) ना. – दोरीचा तुकडा; दोरखंडाचा तुकडा; चाळण.

केल्लयिसु (ಕೆಲ್ಲಯಿಸು) (क) धा. – चिडणें; त्रास होणें; दुखविणें; रागावणें.

केल्ले (ಕೆಲ್ಲೆ) (क) ना. – उचकी; आयुध; थरकाप; तुटून पडलेला भाग; हुडहुडी; कापरें; तुकडा.

केल्लेगेडे (केडे) (ಕೆಲ್ಲೆಗೆಡೆ [ಕೆಡೆ]) (क) धा. – चूरचूर करून फेकणें; बुकणा करणें.

केस (ಕೆಸ) (क) ना. – एक वनस्पति; शेपू; एक पालेभाजी; आळू.

केसर् (रु) (ಕೆಸರ್ [ರು]) (क) ना. – राड; चिखल; ओली माती; कलंक; दोष; भिजत टाकलेली माती.

केसरंक (ಕೆಸರಂಕ) (क) ना. – जेठी; मल्ल; योद्धा.

केसर्मल्लिगे (ಕೆಸರ್ಮಲ್ಲಿಗೆ) (क) ना. – कमल; पंकज.

केसरकंब (ಕೆಸರಕಂಬ) (क) ना. – स्थिर नसणारी गोष्ट; वाऱ्यावरची वरात; अनिश्चित निर्णय; दोलायमान स्थिति; नाजूक परिस्थिति, चंचल अवस्था.

केसु (ಕೆಸು) (क) ना. – 'केस' पहा.

केळ (ळगु) (ಕೆಳ [ಳಗು]) (क) अ. – समीप; शेजारील. (क) ना. – नीच स्थिति; खालचा भाग; बंड; खड्डा; हीन स्थिति.

केळगण्गेवर् (ಕೆಳಗಣ್ಗೆವರ್) (क) धा. – उतरणें; अवनतीला जाणें; हीनस्थितीला पोचणें; कंगाल होणें.

केळगिविगेय् (ಕೆಳಗಿವಿಗೆಯ್) (क) धा. – दुर्लक्षिणें; अलक्ष करणें; तिरस्कारणें.

केळगिळिसु (ಕೆಳಗಿಳಿಸು) (क) धा. – मागें हटविणें; अपमान करणें; खालीं ठेवणें; कामाचा भार कमी करणें; पाणउतार करणें.

केळदि (ಕೆಳದಿ) (क) ना. – सखि; संगति; मैत्रिण; जोडीदारीण; इक्केरि राजाची राजधानी.

केळमने (नेल्) (ಕೆಳಮನೆ [ನೆಲ್]) (क) ना. – पाताळ; अधोलोक; तळघर; माजघर.

केळर् (ಕೆಳರ್) (क) धा. – उमलणें; विकसणें; उठणें; दिसणें; गर्वानें फुगणें; वाढणें; विस्तार होणें; गर्जणें; हळी मारणें; वाद घालणें; चिडणें; रागाला येणें.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. – फुगवणें; बनवणें, खोटी स्तुति करणें; चढवणें; हरबऱ्याच्या झाडावर चढवणें.

केळर्दु (ಕೆಳರ್ದು) (क) अ. – रागावून; चिडून; छाती बडवून.

केळव (ಕೆಳವ) (क) वि. – वृद्ध; म्हातारा; निराधार; लंगडा; अंगहीन.

केळवाडि (ಕೆಳವಾಡಿ) (क) ना. – उसाचा एक प्रकार; एक जातीचा वेलु.

केळे (ಕೆಳೆ) (क) ना. – मित्रत्व; मैत्री; आकर्षण; मित्र; एकी; सहकार.

—तन (ತನ) (क) ना. – मित्रत्व; मैत्री.

केळेय (ಕೆಳೆಯ) (क) ना. – जिवाचा मित्र; पतिपत्नि; सप्तपदीनें झालेला जिवलग.

कै (ಕೈ) (क) धा. – आडवें होणें; झोपणें; विश्रांति घेणें; ओतणें; सुस्त क्रिया, निधान क्रिया करणें.

कैंकट (ಕೈಂಕಟ) (क) ना. – वांझोटी, वंध्या, सुरबाड जमीन; वाळवंट; नापीक भूमि; खडबडीत जमीन.

केकय (ಕೈಕಯ) (क) ना. – एक सूर्यवंशी राजा; केकय राज्य; मळा; केकयीचा बाप.

कैंकर (ಕೈಂಕರ) (क) वि. – काणा; तिरळा; चकणा; उत्तम पुरुष; कटाक्ष; अपांग.

कैंकरावलोकन (ಕೈಂಕರಾವಲೋಕನ) (सं) ना. – प्रेमकटाक्ष; प्रेमदृष्टि; डोळेमोड; डोळा मारणें; डोळा घालणें.

कैंकरिके (ಕೈಂಕರಿಕೆ) (क) ना. – खाकर; बडका.

केंकरिसु (ಕೆಂಕರಿಸು) (क) धा. – खाकरून थुंकणें; केकाटणें; मोराप्रमाणें ओरडणें; तिरस्कारानें आळ्या घालणें.
केंका (के) (ಕೆಂಕಾ [ಕೆ] (सं) ना. – मयूर; मोर.
केंकारव (ಕೆಂಕಾರವ (सं) ना. – मोराचा आवाज; टाहो.
केंकावल (ಕೆಂಕಾವಲ) (सं) ना. – 'केका' पहा.
केंकि (क)(ಕೆಂಕಿ [ಕ]) (सं) ना. – मोर; मयूर
केंके (कु) गु (ಕೆಂಕೆ [ಕು][ಗು]) (क)ना. – मोराचा टाहो; वनरव; मेघांचा गडगडाट.
केंडाळि (ಕೆಂಡಾಳಿ) (क) वि. – अकल्याण करणारा; दुष्ट; पीडक.
केंडि (डिग) (ಕೆಂಡಿ [ಡಿಗ]) (क) वि. – 'केडाळि' पहा.
केंडु (ಕೆಂಡು) (क) ना. – वाईटपणा; नाश; अकल्याण; उपद्रव; हानी; नष्टचर्य; बाधा; दुष्कृत्य; गंडांतर.
केंडिलि (ಕೆಂಡಿಲಿ) (क) वि. – त्रास नसलेला; निरुपद्रवी.
—वस्तु (ವಸ್ತು) (क) ना. – सनातन वस्तु; ब्रह्म; देवता; अविनाशी तत्त्व; नित्यवस्तु
केंडुग (ಕೆಂಡುಗ) (क) ना. – 'केडि'' पहा.
केंण (ಕೆಂಣ) (क) ना. – मात्सर्य; पोटदुखी; सूड; असंतोष; हट्ट; दुराशा; दाक्षिण्य; क्रोध; विकार; विचार; योजना. 'कीण' पहा.
केंणि(ಕೆಂಣಿ) (क) ना. – आड; कोंबडी; खेळ; उद्योग; बाजारातील जिन्नसावरील कर.
केंणिग (ಕೆಂಣಿಗ) (क) ना. – उद्योगी मनुष्य; सुखवस्तु.
केंणिकार (ಕೆಂಣಿಕಾರ) (क) वि. – जाणकार, जाणीता; बुद्धिवंत; व्यापारी; श्रेष्ठी.
केंणिकोळ् (ಕೆಂಣಿಕೊಳ್) (क) धा. – स्वीकारणें; एकत्रित होणें; कामांत गुंतणें.
केंणिका (के) (ಕೆಂಣಿಕಾ [ಕೆ]) (क) ना. – गुडार; पालपट; तात्पुरती वसती; अल्पकाळची वस्ती.
केंत (ಕೆಂತ) (सं) ना. – वस्ती; वसतिस्थान; घर; निवास; अस्तित्व; मानस; उद्देश; इच्छा.
केंतक (ಕೆಂತಕ) (सं) ना. – एक वनस्पती; केवडा; ध्वज; डोक्यांतील दागिना.
केंतकि(की) (ಕೆಂತಕಿ [ಕೀ]) (सं) ना. – केवडा. 'केंतक' पहा.
केंतन (ಕೆಂತನ) (सं) ना. – सरडा; आमंत्रण; बोलावणें; स्थळ; दृश्य; तेज; ओज; घर; बावटा; ध्वज; ध्वजचिन्ह.
केंतु(ಕೆಂತು) (सं) ना. – ध्वज; पताका; केतुग्रह; किरण; तेज; देवविमान; शिबिका; मेणा; आजार; वैरी.
केंतुदंड (ಕೆಂತುದಂಡ) (सं) ना. – निशाणाची काठी; ध्वजस्तंभ.
केंतुपट (ಕೆಂತುಪಟ) (सं) ना. – ध्वजा; पताका; बावट्याचें कापड.
केंतुमाल (ಕೆಂತುಮಾಲ) (सं) ना. – पुराणप्रसिद्ध भूखंड; एक राजा; एक नदी.
केंदगि (गे) (ಕೆಂದಗಿ [ಗೆ]) (क) ना. – 'केंतकि' पहा.
केंदार (ಕೆಂದಾರ) (सं) ना. – जमीन; गादा; उपवन; मळा; मंदिर; देवालय; झाड; देह; रागविशेष; एक पर्वत; यात्रा स्थळ.
—नाथ (ನಾಥ) (सं) ना. – शिवाचें एक रूप; बद्रिकेदारेश्वर.
केंन (ಕೆಂನ) (सं) अ. – कशामुळें; कोणत्या कारणानें.
केंनार (ಕೆಂನಾರ) (सं) ना. – कानशील; गालाचा वरचा भाग.
केंनिपात (क) (ಕೆಂನಿಪಾತ [ಕ]) (सं) ना. – कुदळ; कर्ण; सुकाणु.
केंपु (ಕೆಂಪು) (अ. दे) ना. – बंदुकीचा केप; बंदुकीच्या घोड्यावरील तांब्याची दारुयुक्त टोपी; बंदुकीची खेळांतील दारुयुक्त कागदी चकती.
केंम (ಕೆಂಮ) (अ. दे) ना. – क्षेम; खुशाली; आहे त्यांतील समाधान.
केंयूर (ಕೆಂಯೂರ) (सं) ना. – भुजाभरण; तोळबंदी; वाकी; बाजूबंद.
केंर (रु) (ಕೆಂರ [ರು]) (क) धा. – धान्य बडवून भुसकट काढणें; रेंदा काढणें.
(क) ना. – बिब्बा; गोडंबी.
केंरल (ಕೆಂರಲ) (सं) ना. – केरळप्रदेश; मल्याळम् देश; क्षत्रियांतील एक भेद.
केंरि (ಕೆಂರಿ) (क) ना. – गल्ली; आळी.
—कोळ् (ಕೊಳ್) (क) धा. – एक मार्ग धरणें; रस्ता सुधारणें.
केंरे (ಕೆಂರೆ) (क) ना. – एक साप; निर्विष साप; गोडंबी.
केंलक (ಕೆಂಲಕ) (सं) ना. – नर्तक; नट.
केंलि (ली) (ಕೆಂಲಿ [ಲೀ]) (सं) ना. – खेळ; क्रीडा; आनंद; संतोष; विनोद; विहार.
केंलिक (ಕೆಂಲಿಕ) (सं) ना. – अशोकवृक्ष.
केंलिका (के) (ಕೆಂಲಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना. – 'केंलि' पहा.
केंलिगृह (ಕೆಂಲಿಗೃಹ) (सं) ना. – क्रीडामंदिर; विहारस्थळ; क्रीडाभवन.
केंलिकिल (ಕೆಂಲಿಕಿಲ) (सं) ना. – विदूषक; गुड्डी; खुषमस्कऱ्या; नर्मसचिव; नायकाचा अंतरंगातील स्नेही.
केंलिकुंचिका (ಕೆಂಲಿಕುಂಚಿಕಾ) (सं) ना. – बायकोची लहान बहीण; लहान मेव्हणी.
केंलिनिकेतन (ಕೆಂಲಿನಿಕೆಂತನ) (सं) ना. – विहारगृह; केलिसद्म; क्रीडामंदिर.
केंलिवन (ಕೆಂಲಿವನ) (सं) ना. – 'केंलि' पहा.
केंव (ಕೆಂವ) (क) ना. – अहंकार; गर्व; उद्धटपणा.

केंवण (ಕೇವಣ) (क) ना. – क्षेपण; फेंक; सांध; कोंदण; शिरकाव; प्रवेश.

केंवणिसु (ಕೇವಣಿಸು) (क) धा. – ओवणें; जुळवणें; व्यवस्थित लावणें; ठेवणें; कोंदणांत बसविणें.

केंवल(लं) (ಕೇವಲ[ಲಂ]) (सं) अ. – मात्र; संपूर्णतः; निखालस; बिलकूल; मुळींच; हुबेहूब.
(सं) वि. – सत्य; निश्चित; शुद्ध; पवित्र; निर्मळ; हुबेहुब; निश्चळ.
(सं) ना. – दैविकज्ञान; कैवल्य; मोक्ष; निर्वाण.

केंवलज्ञान (ಕೇವಲಜ್ಞಾನ) (सं) ना. – निर्मलज्ञान; सत्यज्ञान; देवविषयकज्ञान.

केंवलि (ಕೇವಲಿ) (सं) ना. – जैन योगी; सिद्ध पुरुष; अर्हत्; महंत.

केंश (ಕೇಶ) (सं) ना. – सुगंध; केस.
—कर्म (ಕರ್ಮ) (सं) ना. – केस विंचरणें.
—ग्रहण (ಗ್ರಹಣ) (सं) ना. – झिंज्या ओढणें.
—पक्ष (ಪಕ್ಷ) (सं) ना. – केशभार.
—पाश (ಪಾಶ) (सं) ना. – वेणी; बुचडा.
—बंधन (ಬಂಧನ) (सं) ना. – कबरी; बुचडा.
—मार्जन(नि) (ಮಾರ್ಜನ[ನಿ]) (सं) ना. – फणी; कंगवा.
—संहार (ಸಂಹಾರ) (सं) ना. – केस बांधणें; केश बंधन; वेणी घालणें.

केंशकर्तरि (ಕೇಶಕರ್ತರಿ) (सं) ना. केस किंवा लोकर कापण्याची कातर.

केंशव (ಕೇಶವ) (सं) ना. – विष्णु; कृष्ण; पाण्यांतील प्रेत.

केंशवेंश (ಕೇಶವೇಶ) (सं) ना. – वेणी; बुचडा.

केंशहस्त (ಕೇಶಹಸ್ತ) (सं) ना. – केशसंभार; कबरी.

केंशाकेंशि (ಕೇಶಾಕೇಶಿ) (सं) ना. – झिंजा पकडून झालेलें भांडण; झोंबाझोंबी.

केंशि (ಕೇಶಿ) (सं) ना. – केसाळ मनुष्य; दैत्य; केशिराज; ‘शब्दमणिदर्पण’ ग्रंथाचा कर्ता; १२ वा रुद्र—सिंह.
—निषूदन } (ನಿಷೂದನ)
—मथन, हर } (ಮಥನ, ಹರ) (सं) ना. – केशिराजाचा वध करणारा; कृष्ण.

केंशिनि (ಕೇಶಿನಿ) (सं) ना. – रावण-कुंभकर्णाची आई.

केंस् (ಕೇಸ್) (क) वि. – लाल; तांबडे; तांबडे तांदूळ; मंगलाक्षता.
—अडि (ಅಡಿ) (क) ना. – लाल तळवा.
—उरि (ಉರಿ) (क) ना. – निखारा; लाल इंगळ.

केंस (ಕೇಸ) (क) ना. – ‘केश’ पहा.

केंसर (शर) (ಕೇಸರ [ಶರ]) (सं) ना. – सिंहाची आयाळ; फुलांतील तंतु; कुंकुमकेशर; बकुल; पुन्नाग वृक्ष.
—अचल (ಅಚಲ) (सं) ना. – मेरुपर्वत.

केंसरि (ಕೇಸರಿ) (सं) वि. – अत्युत्तम; प्रमुख; वर्गीय.
(सं) ना. – सिंह; घोप; पुन्नाग वृक्ष; हनुमंताचा बाप.
—द्विप (ದ್ವಿಪ) (सं) ना. – सिंहशत्रु; शरभ; हत्ती.
—सुत (ಸುತ) (सं) ना. – हनुमंत.

केंसोंडल (ಕೇಸೋಡಲ) (क) ना. – मंगळग्रह; गोरा मनुष्य.

केंळ् (ळु) (ಕೇಳ್ [ಳು]) (क) धा. – कान देणें; ऐकणें; लालनपालन करणें; भिक्षा मागणें; हक्कानें मागणें.
—इके (ಇಕೆ) (क) ना. – लालन; प्रश्न; श्रवण.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – ऐकविणें; समजावणें.

केंळि (ಕೇಳಿ) (सं) ना. केलि; खेळ; केळें; विनोद.
(क) ना. – ओळ; पंक्ति; पाळी; समूह.

केंळिकागृह (ಕೇಳಿಕಾಗೃಹ) (सं) ना. – क्रीडाघर; नाटकगृह; विश्रांतिभवन.

केंळुह (ಕೇಳುಹ) (क) ना. – प्रश्न; विचारणा.

कै (ಕೈ) (क) धा. – करणें; शृंगारणें; साह्य करणें.
(क) ना. – ‘केय्’ पहा. कोंब; शाखा; सोंड; जमीन; हवि; गादा; हात; शृंगार; कट्टता; घुसळरवि.

कैकये (ಕೈಕಯೆ) (क) ना. – कैकयी; भरताची आई.

कैकसे (ಕೈಕಸೆ) (सं) ना. – ‘केशिनि’ पहा.

कैकादेंवि (ಕೈಕಾದೇವಿ) (सं) ना. – दशरथपत्नि; कैकयी.

कैकुसु (गू.सु) (ಕೈಕೂಸು [ಗೂಸು]) (क) ना. – अंगाखांद्यावरील मूल; कडेवरील मूल; लहान मूल; अर्भक.

कैकू (गू) ळु (ಕೈಕೂಳು[ಗೂಳು]) (क) ना. – स्वतः केलेला सैंपाक; घास; आपल्या हातानें केलेला स्वयंपाक.

कैके (ಕೈಕೆ) (सं) ना. – कैकयी; कैकादेवि.

कैकेंय (ಕೈಕೇಯ) (सं) ना. – केकय देशाचा राजकुमार.

कैकोडु (ಕೈಕೊಡು) (क) धा. – मदत देणें; सहकार देणें; हात देणें; उडविणें; हातावर तुरी देणें.

कैकोळ् (ळ्ळु) (ಕೈಕೊಳ್ [ಳ್ಳು]) (क) धा. – आरंभणें; अंगीकारणें.

कैगट्टि (ಕೈಗಟ್ಟಿ) (क) ना. – श्रीगंध; चंदन.

कैगंब (ಕೈಗಂಬ) (क) ना. – खांबाचा हात; रस्तासूचक खांब; मार्गदर्शक स्तंभ.

कैगंबि (ಕೈಗಂಬಿ) (क) ना. – हातकाठी; कटांजनाची सळई; आधारकांठी.

कैगल्लु (ಕೈಗಲ್ಲು) (क) ना. – दगडफेकीइतके अंतर; हातांतील दगड; थोडे दूर अंतर; (क) वि. – आज्ञाधारक.

कैगळि (ಕೈಗಳಿ) (क) धा. – हाताबाहेर जाणें; अतिक्रमण करणें; शक्तिपलीकडे जाणें.

कैगाणिके (ಕೈಗಾಣಿಕೆ) (क) ना. – नजराणा; उपायन.

कैगाय् (यु) (ಕೈಗಾಯ್ [ಯು]) (क) धा. रक्षण करणें; जपून राहणें; बेतानें वागणें.

कैगुदिके (गे) (ಕೈಗುದಿಕೆ [ಗೆ]) (क) ना. ठोसा; हातकाठी; सोटा; टोणा.

कैगुदुरे (ಕೈಗುದುರೆ) (क) वि. – हातात बसलेलें; हातचा मळ; संचयीतील; रोजच्या वहिवाटींतील; रुळलेले.
(क) ना. – मदतीचा घोडा; बुद्धिबळांतील घोडा; खेळातील घोडा.

कैगुंदु (ಕೈಗುಂದು) (क) धा. – शक्तिहीन होणें; मागे पडणें; पराजित होणें.

कैगूडु (ಕೈಗೂಡು) (क) धा. – हाताला येणें; पकडीत सापडणें; अनुकूल होणें; फलीभूत होणें; सिद्धि पावणें.

कैगेडु (ಕೈಗೆಡು) (क) धा. पराजित होणें; मागें पडणें; हटणें.

कैगेडे (ಕೈಗೆಡೆ) (क) ना. आधीनता; परवशता.

कैगेय् (गै) (ಕೈಗೆಯ್ [ಗೈ]) (क) धा. – शृंगारणें; अलंकारणें; पकडून देणें.

कैगोडु (ಕೈಗೊಡು) (क) धा. 'कैकोडु' पहा.

कैगोप्पु (ಕೈಗೊಪ್ಪು) (क) धा. हस्तभूषण होणें; स्वाधीन होणें.

कैगोंबे (ಕೈಗೊಂಬೆ) (क) ना. हातचें बाहुलें; करपुतळी; सांगेल तसें वागणारा; खेळांतील बाहुली.

कैगोरे (ಕೈಗೊರೆ) (क) अ. त्याचप्रमाणें; त्यासमान.

कैगोले (ಕೈಗೊಲೆ) (क) ना. आपला पैसा गुंतवणें; स्वतःच्या हातानें ठार करणें.

कैगोळ् (ळ्ळु) (ಕೈಗೊಳ್ [ಳ್ಳು]) (क) धा. तयार होणें; स्वीकारणें; कबूल करणें; मान्यता देणें.

कैगोलिनव (ಕೈಗೋಲಿನವ) (क) ना. कंचुकी; झनान्यावरील रक्षक; नाटक शाळेचा रखवालदार; अंतर्ग्रहाचा रक्षक.

कैंकर्य (ಕೈಂಕರ್ಯ) (सं) ना. किंकरता; सेवकत्व; सेवा.

कैचळक (ಕೈಚಳಕ) (क) ना. हस्त लाघव; हात चलाखी; जादुगिरी; चापल्य.

कैटभ (ಕೈಟಭ) (सं) ना. मधुराक्षसाचा लहान भाऊ.
—अरि (ಅರಿ) (सं) ना. कैटभाचा शत्रु; विष्णु; कृष्ण.

कैत (ಕೈತ) (क) वि. कृत; केलेलें.
(क) ना. कार्य; करणी; कर्तृत्व.

कैतव (ಕೈತವ) (सं) ना. फसवणूक; वंचना; कपट; जादुगिरी.

कैतवक (ಕೈತವಕ) (क) ना. 'कैचळक' पहा.

कैतु (ಕೈತು) (क) ना. हस्तकलंक.

कैदव (ಕೈದವ) (क) ना. 'कैतव' पहा.

कैदारक (ಕೈದಾರಕ) (सं) वि. केदारसंबंधी.
(सं) ना. – शेतगाद्यांचा समूह.

कैदाळ (ಕೈದಾಳ) (क) ना. करताळ; हातानें धरलेला ठेका; जक्कणाचार्यांचें गाव.

कैदि (ಕೈದಿ) (अ. दे.) ना. बंदिवान; अटक झालेला; तुरुंगांत पडलेला.

कैदीपिका (ಕೈದೀಪಿಕಾ) (क) ना. हातदिवा; लामणदिवा; हातातून नेण्यासारखा दिवा; कंदील.

कैदु (ಕೈದು) (क) ना. आयुध; शस्त्र; हत्यार.
—कार (ಕಾರ) (क) ना. योद्धा; वीर; भट; सैनिक.

कैदुडुकु (ಕೈದುಡುಕು) (क) ना. घाईनें काम करणें; कार्याला हात घालणें; शरीर श्रम.
(क) ना. – गडबड; भांडण; विरोध; हट्ट.

कैदेगे (ಕೈದೆಗೆ) (क) धा. – संबंध सोडणें; पाऊल मागें घेणें; मदत बंद करणें; पाठिंबा काढून घेणें.

कैदोसळु (ಕೈದೊಸಳು) (क) ना. – भांडणाचे विचार; द्वंद्वयुद्ध; मल्लयुद्ध; भांडखोरी.
—गार (ಗಾರ) (क) ना. – पेहेलवान; मल्ल; कुस्तिगीर.

कैदोट (ಕೈದೋಟ) (क) ना. लहान मळा; घरापुढील बाग.

कैदोरिके (ಕೈದೋರಿಕೆ) (क) ना. पराक्रम; फसवणूक; जादुगिरी; कृतघ्नता.

कैनीडु (ಕೈನೀಡು) (क) धा. साह्य होणें; हात देणें; मदत करणें; भिक्षा वाढणें.

कैनीरु (ಕೈನೀರು) (क) धा. 'केयूनीरु' पहा.

कैने (ಕೈನೆ) (क) ना. दासी; परिचारिका; घास; कवळ.

कैनेगहु (ಕೈನೆಗಹು) (क) धा. हात वर उचलणें; घोषणा करणें; मारामारीला तयार होणें; मारामारीला उभे राहाणें.

कैनेरवु (ಕೈನೆರವು) (क) ना. सहाय्य; अनुकूलता.

कैनेरे (ಕೈನೆರೆ) (क) धा. मदतीला उभे राहाणें; आधार देणें.
(क) ना. साह्य; मदत; अनुकूलता; आधार.

कैपरे (ಕೈಪರೆ) (क) ना. टाळी, 'कैदाळ' पहा.

कैपावड (ಕೈಪಾವಡ) (क) ना. – करवस्त्र; हातरुमाल; सोधणें; हातपुसणें.

कैपिडि (ಕೈಪಿಡಿ) (क) धा. – हात देणें; आश्रय देणें;
(क) ना. – हातचा आरसा; अर्थदर्शिका; हातकाठी; अल्पसाधन.

कैपे (ಕೈಪೆ) (क) वि. – तुरट; कडु.

कैपोडे (ಕೈಪೊಡೆ) (क) धा. हातानें मारणें; चपराक देणें; थोबाडीत मारणें.
(क) ना. बाणाचा मागील भाग; चामड्याचा हातमोजा.
—कट्टु (ಕಟ್ಟು) (क) धा. – तिरंदाजाच्या हाताची चामड्याची पट्टी बांधणें; हातमोजा घालणें.

कैफियत्तु (ಕೈಫಿಯತ್ತು) (अ-दे) ना. – निवेदन; म्हणणें; लेखी जबानी; हकीगत; वर्णन.
कैबळे (ಕೈಬಳೆ) (क) ना. – कंकण; काकण; बांगडी; प्रतिज्ञाकंकण; आव्हान; पिंजराचा तोडा.
कैमंचिके (ಕೈಮಂಚಿಕೆ) (क) ना. – नाटिका; लघुखेळ.
कैमरे (ಕೈಮರೆ) (क) धा. – आश्चर्यचकित होणें; तादात्म्य पावणें; आळशी होणें; गाफील राहणें; बेसावध असणें.
कैमसक (ಕೈಮಸಕ) (क) ना. – रट्ट्यातील शक्ति; बाहुसामर्थ्य; कर्तृत्वशक्ति; हातबळ.
कैमसुक (कु) (ಕೈಮಸುಕ [ಕು]) (क) ना. – हस्तमालिन्य; झिजून मारणारे विष.
कैमाट (ಕೈಮಾಟ) (क) ना. – हातखूण; कपट; हावभाव; हातचलाखी.
कैमाडु (ಕೈಮಾಡು) (क) धा. – अंगावर जाणें; भांडणांत सामील होणें; शस्त्र चालविणें; किंमत ठरविणें; हातानें खुणावणें; अभिनय करणें; बोलावणें.
कैमाराट (ಕೈಮಾರಾಟ) (क) ना. – हातविक्री; फुटकर व्यापार; किरकोळ विक्री; इकडे घेऊन इकडे विकणें.
कैमारु (ಕೈಮಾರು) (क) ना. – हातविक्री करणें; उदीम करणें; छोटा व्यापार करणें.
(क) ना. – वाव; दिनमान सांगण्याची खेडवळ रीति; हातविक्री.
कैमिगु (ಕೈಮಿಗು) (क) धा. शक्तिबाहेर जाणें; अंगाबाहेर जाणें; अतिक्रमण करणें; अति होणें; चमकणें.
कैमिंचु (ಕೈಮಿಂಚು) (क) धा. मर्यादेबाहेर जाणें; अंगाबाहेर जाणें.
कैमीरु (ಕೈಮೀರು) (क) धा. हाताबाहेर जाणे; असाध्य होणें; मर्यादा ओलांडणें.
कैमुगि (ಕೈಮುಗಿ) (क) धा. शरण जाणें; काम सोडणें; नमस्कार करणें; हात जोडणें.
कैमुंचु (ಕೈಮುಂಚು) (क) धा. चढून जाणें; हात वर उचलणें; अंगावर हात टाकणें; हात पुढें करणें.
कैमुतिकन्याय (ಕೈಮುತಿಕನ್ಯಾಯ) (सं) ना. मोठ्या वस्तूत लहान वस्तूचा अंतर्भाव; गाडीबरोबर नळ्याची यात्रा.
कैमुरि (रिके) (ಕೈಮುರಿ [ರಿಕೆ]) (क) ना. 'कैबल' पहा.
कैमे (ಕೈಮೆ) (क) ना. – काम; शेती; 'गैमे' पहा. कृति 'कैमे' पहा.
कैयळवि (ಕೈಯಳವಿ) (क) ना. – सुसाध्यता; हातचे काम; सहज साधणारे काम.
कैयान् (नु) (ಕೈಯಾನ್ [ನು]) (क) ना. – स्वीकार; आधार; धीर; धैर्य.
कैयारे (ಕೈಯಾರೆ) (क) ना. – 'केय्यारे' पहा.
कैयासे (ಕೈಯಾಸೆ) (क) ना. – 'केय्यासे' पहा.
कैयाळु (ಕೈಯಾಳು) (क) ना. – दास; घरचा नोकर; सेवक.
कैयिक्कु (ಕೈಯಿಕ್ಕು) (क) धा. – हात घालणें; गुंतणें; समाविष्ट होणें; आरंभणें; पराजित होणें.
कैयूरु (ಕೈಯೂರು) (क) धा. – हात टेकणें; थकून बसणें; असाध्य होणें; लाचार होणें; 'केय्यूरु' पहा.
कैयेडे (ಕೈಯೆಡೆ) (क) ना. – हात उचलून दिलेली वस्तु; दक्षिणा; बाजूला ठेवलेला पैसा; न्यास.
(क) अ. – हाताशीं; हातावर.
कैयोळिरु (ಕೈಯೊಳಿರು) (क) धा. – आधीन होऊन राहणें; सांगितल्याप्रमाणें चालणें; नतमस्तक चालणें.
कैरव (ಕೈರವ) (सं) ना. – कमल; कुमुद; श्वेतकमळ.
—बांधव, मित्र (ಬಾಂಧವ, ಮಿತ್ರ) (सं) ना. – चंद्र.
कैरवि (ಕೈರವಿ) (सं) ना. – चांदणें.
कैराटि (टण) (ಕೈರಾಟಿ [ಟಣ]) (क) ना. – हातरहाट; चरखा; पाणी काढण्याचा रहाट.
कैवर् (रु) (ಕೈವರ್ [ರು]) (क) धा. – हाताला येणें; सांपडणें; मिळणें; अनुकूल होणें; हात पोचणें.
कैवर्त (ಕೈವರ್ತ) (सं) ना. – नावाडी; कोळी; भिस्ति; बेस्तर जात.
कैवर्तकीज (ಕೈವರ್ತಕೀಜ) (सं) ना. – बेस्तर जातींत जन्मलेला.
कैवर्तिके (ಕೈವರ್ತಿಕೆ) (सं) ना. – हातदिवा; हातबत्ती.
कैवर्तिसु (ಕೈವರ್ತಿಸು) (क) धा. – हाताला येणें; आधीन होणें; कबूल करणें; अस्ताव्यस्त फेकणें; गमावणें.
कैवल्य (ಕೈವಲ್ಯ) (सं) ना. – मोक्ष; मुक्ति.
—लक्ष्मी (ಲಕ್ಷ್ಮಿ) (सं) ना. – मोक्षश्री.
कैवार (ಕೈವಾರ) (क) ना. – प्रशंसा; गुणगान; वर्तुळ काढण्याचें उपकरण; कंपास; आयुध.
कैवीसु (ಕೈವೀಸು) (क) धा. – हात चोळणें; हात चोळत बसणें; हातवारे करणें; निराश होणें.
कैवुगु (ಕೈವುಗು) (क) धा. – हाताला येणें; पोहोचणें; प्राप्त होणें.
कैवोडे (ಕೈವೊಡೆ) (क) ना. – 'कैपोडे' पहा.
कैवोल (ಕೈವೊಲ) (क) ना. – 'कैदोंट' पहा.
कैशिक (ಕೈಶಿಕ) (सं) ना. – केशसंभार; प्रेम; कल; संगीतांतील कोमल निषाद स्वर.
कैशिकि (की) (ಕೈಶಿಕಿ [ಕೀ]) (सं) ना. – संस्कृत नाटकांतील गंभीर शैली.
कैशोर (ಕೈಶೋರ) (सं) ना. – बाल्य; बाळपण; कौमार्य.
कैश्य (ಕೈಶ್ಯ) (सं) वि. – केशराशि; केशसंबंधी; केसाळ.

कैसागु (ಕೈಸಾಗು) (क) धा.—श्रीमंती थाटांत राहणें; खर्चिकपणें वावरणें.
कैसार् (ಕೈಸಾರ್) (क) धा.—जवळ येणें; हातांत सांपडणें; शिरणें; जमवून घेणें.
कैसेरे (ಕೈಸೆರೆ) (क) ना.—बंदिवान; कैदी; तुरुंगातील नोकर.
—आगु (ಆಗು) (क) धा.—तुरुंगांत पडणें; कैद होणें.
कैसोडरु (ಕೈಸೊಡರು) (क) ना..—हातचिमणी; पणती; लामणदिवा.
कहच्चु (ಕೈಹಚ್ಚು) (क) धा.—आरंभणें; रागावणें
कैहोडे (ಕೈಹೊಡೆ) (क) धा.—टाळी वाजवणें; तिरस्कार दाखविणें.
कैहोडेदुनगु (ಕೈಹೊಡೆದುನಗು)) (क) धा.—तिरस्कारानें हसणें; अट्टाहासानें करणें.
को (ಕೊ) (क) अ.—सुटलो! काय रे! रे! दाखविण्याची रीति.
कोक्कर (ಕೊಕ್ಕರ) (क) ना.—असह्यता; बोंब; शंख; प्रतिकार; प्रत्युत्तर.
कोक्करिसु (ಕೊಕ್ಕರಿಸು) (क) धा.—भिवविणें; शिवी देणें; रागाला आणणें; अपमान करणें; निंदणें; शंख करणें; हाक मारणें; वाकणें; वाकविणें; नेसणें; उपद्रव देणें; प्रतिकार करणें; डोळ्यावर कातडें ओढणें.
कोक्करे (ಕೊಕ್ಕರೆ) (क) ना.—बकपक्षी; बगळा; एक वनस्पति.
कोक्कि (ಕೊಕ್ಕಿ) (क) ना.—काठी; दुष्टपणा; हट्ट; कपट; पान नसलेला खुंट.
—मनुष्य (ಮನುಷ್ಯ) (क) ना.—हट्टाग्रही; हट्टी मनुष्य; जिद्दी मनुष्य.
कोक्के (ಕೊಕ್ಕೆ) (क) ना. दुष्टपणा; बाकदारपणा; वक्रता; आयुध; उसाचा चरक; कडीकोंडा. 'कोक्कि' पहा.
कोक्कु (ಕೊಕ್ಕು) (क) ना.—पक्षाची चोच; कुक्कुर पक्षी.
कोक्केमातु (ಕೊಕ್ಕೆಮಾತು) (क) ना.—हट्टाची भाषा; एकदा स्वीकारलेली गोष्ट; हट्ट; जिद्द.
कोक्केमूगु (ಕೊಕ್ಕೆಮೂಗು) (क) ना.—बाकदार नाक; गरुडनाक; पोपटाच्या चोचीसारखें नाक.
कोग्ग (ಕೊಗ್ಗ) (क) ना.—वक्रता; वाकडेपणा; बाकदारपणा; गर्जना; कर्कश ध्वनि.
कोग्गु (**ग्गि**) (ಕೊಗ್ಗು [ಗ್ಗಿ]) (क) ना.—कानकोरणी.
कोंक (ಕೊಂಕ) (क) ना.—गोड्डी; विदूषक; बहुरूपी.
कोंकण (ಕೊಂಕಣ) (क) ना.—पश्चिम सागरतीर प्रदेश; अरबी समुद्राच्या किनाऱ्याचा प्रदेश.
—स्थ (ಸ್ಥ) (क) ना.—कोकणरहिवासी; कोंकणचा ब्राह्मण.
कोंकणा (ಕೊಂಕಣಾ) (क) ना.—रेणुकादेवी; यल्लमादेवी.
—सुत, पुत्र (ಸುತ, ಪುತ್ರ) (क) ना.—परशुराम.
कोंकळ् (**ळु**) (ಕೊಂಕಳ್ [ಳು]) (क) ना.—'बगल्' पहा; पक्ष; पुटकळी.
कोंकि (ಕೊಂಕಿ) (क) ना.—कोयंडा; स्तनाचें बोंड; साखळी-कडी अडकवण्याचा कोंडा; टोमणा; टोचणी; बांक.
कोंकु (ಕೊಂಕು) (क) धा. वाकणें; वाकडेतिकडे होणें; संकोचणें; मोडणें; सहन न होणें.
(क) ना.—गुरुत्व; असत्य; कपट; खवचटपणा; लागट बोल.
(क) वि.—वक्र; कुटिल; वाकडे.
—आन (ಆನ) (क) धा.—वाकडे होणें.
—इडु (ಇಡು) (क) धा.—वाकडे चालणें; वाकडे तोडणें.
—उगुरू (ಉಗುರು) (क) ना.—वळलेली नखें; हिंस्र पशूचीं नखें.
—कुरुळु (ಕುರುಳು) (क) ना.—कुरळे केस.
—कोरते (ಕೊರತೆ) (क) ना.—अडीअडचण; न्यूनातिरेक; कमजास्त.
—नुडि (ನುಡಿ) (क) ना.—हुंगवणी; टोमणा; टोचणी.
—बिल (ಬಿಲ) (क) ना.—धनुर्धारी राम.
कोंकुरुगळ्ते (ಕೊಂಕುರುಗಳ್ತೆ) (क) ना.—खेंचर.
कोंकुळ् (ಕೊಂಕುಳ್) (क) ना.—'बगलु' पहा.
कोंग (ಕೊಂಗ) (क) ना.—माकडचेष्टा करणारा; गोड्डी; बहुरूपी; मूढ; केरळ रहिवासी; खुषमस्कऱ्या.
कोंगरि (ಕೊಂಗರಿ) (क) वि.—वक्र; कुबडा; पोक आलेला; विकारी; (क) ना.—शिविगाळ; खवचट बोल.
कोंगु (ಕೊಂಗು) (क) धा.—वाकडे होणें; शत्रुत्व करणें.
(क) ना.—वक्रता; वाकडेपणा; केरळदेशीय; केरळी घोडा; माकडचेष्टा; सैरावरा धावपळ; सुपारी; कुर्वोडीचा खेळ.
कोंगे (ಕೊಂಗೆ) (क) ना.—झाडाची फांदी; कोंब; ढापी.
कोच्चि (ಕೊಚ್ಚಿ) (क) अ.—कातरून; प्रशंसून; अहंकारानें; तुकडे तुकडे करून.
(क) ना.—कोचीन प्रांत; मलबार किनाऱ्याचा प्रदेश.
कोच्चिके (ಕೊಚ್ಚಿಕೆ) (क) ना.—अहंकारी भाषा; ताठ्याचें बोलणें; आत्मप्रौढी; तुकडतोड.
कोच्चु (ಕೊಚ್ಚು) (क) धा.—तुकडे पाडणें; कातरणें; चूरचूर करणें; चऱ्हाट वळणें; गप्पा मारणें; गर्व वाहणें; अहंकार मिरवणें; आत्मस्तुति करणें.
(क) ना.—कातर; सुरी; कुंचला; कात्री.
कोच्चे (ಕೊಚ್ಚೆ) (क) ना.—चिखल; राड; कर्दम; पंक; गाढेर.
कोजे (ಕೊಜೆ) (क) ना.—चिकणमाती; आव्याची माती.
कोज्जे (ಕೊಜ್ಜೆ) (अ. दे.) ना.—खोजा पुरुष; शिखंडी; नपूंसक; हिजडा.

कोंच (ಕೊಂಚ) (क) ना. – क्रौंच पक्षी; करकोचा; लहानपण; अल्पता; थोडकेपणा; थोकडेपणा.
(क) वि. – सामान्य; अल्प; थोडें; कमीप्रतीचें.
कोंचिगे (ಕೊಂಚಿಗೆ) (क) वि. – थोडें; अल्प.
कोंचे (ಕೊಂಚೆ) (क) ना. – क्रौंच; आवरण; पाण्याचा पाट; नितंब; ढुंगण; प्राकार; आवार; शाळा; दीप; पर्वत; वाळूचा ढीग.
कोट्ट (ಕೊಟ್ಟು) (क) ना. – कुष्ठरोग; कुष्ठी; कोड.
कोटडि (ಕೊಟಡಿ) (क) ना. – खोली; खोपट; कोठडी.
कोट्ट(ट्टा)र (ಕೊಟ್ಟ[ಟ್ಟಾ]ರ) (अ. दे.) ना. – झोपडी; लहान घर; खोली.
कोट्टगार (ಕೊಟ್ಟಗಾರ) (क) ना. – कोष्ठागार; कोठार; सामान ठेवण्याची कोठडी.
कोट्ट(ट्टि)गे (ಕೊಟ್ಟ[ಟ್ಟಿ]ಗೆ) (क) ना. – गोठा; गोदन; गवाण.
कोट्टाज (ಕೊಟ್ಟಾಜ) (क) ना. – देणगी; करभार; शेतसारा; 'पोगदि' पहा; खंडणी; 'उंब्बळि' पहा.
कोट्टण (ಕೊಟ್ಟಣ) (क) ना. – हातसडीचे तांदूळ.
—कु(गु)ट्टु (ಕು[ಗು]ಟ್ಟು) (क) धा. – भात सडून तांदूळ करणें.
कोट्टणगित्ति (ಕೊಟ್ಟಣಗಿತ್ತಿ) (क) ना. – हातसडी तांदुळ करणारी; भात कुटणारी.
कोट्टवळ (ಕೊಟ್ಟವಳ) (क) ना. – किल्लेदार; किल्ल्याचा रखवालदार.
कोट्टस (ಕೊಟ್ಟಸ) (क) ना. – भाजलेलें मांस; भाजलेली मासळी.
कोट्टार (ಕೊಟ್ಟಾರ) (क) ना. – कोठार; कोठी; अंबारखाना.
कोट्टारि (ಕೊಟ್ಟಾರಿ) (क) ना. – कोठारी; कोठारावरील अंमलदार; कोष्ठाधिकारी.
कोट्टि (ಕೊಟ್ಟಿ) (क) वि. – खोटा; असंस्कृत; नीच; कठोर; बांड; (क) ना. – बाळंतघर; किरीट; अंतःपूर; कोय; बाठ; पेय; पानक; कोठी.
कोट्टिग (ಕೊಟ್ಟಿಗ) (क) ना. – टिटवी; विखरित पिसांची शेपटी; विस्कळित शेपटाचा पक्षी.
कोट्टिगे (ಕೊಟ್ಟಿಗೆ) (क) ना. – राजकोठी; राजाचें राहण्याचें ठिकाण; 'कोट्टगे' पहा.
कोट्टु (ಕೊಟ್ಟು) (क) अ. – देऊन; दिल्यानंतर.
(क) ना. – शेवट; घर; किरीट; सुवर्णालंकार; शेंडी; शिखर; कोय.
कोट्टुक(ग) (ಕೊಟ್ಟುಕ[ಗ]) (क) ना. – टिटवी.
कोट्टुह (ಕೊಟ್ಟುಹ) (क) ना. – 'कुट्टुह' पहा.
कोड (ಕೊಡ) (क) ना. – घागर; घडा; मध; कोडगुप्रांत.
(क) वि. – कोवळें; लहान; अल्पवयी.
—कूसु (ಕೂಸು) (क) ना. – अर्भक; कन्या.
कोडकु (ಕೊಡಕು) (क) वि. – वाकडातिकडा.
कोडके (डंके) (ಕೊಡಕೆ [ಡಂಕೆ]) (क) ना. – कान; श्रवण; कर्णभूषण.
कोडग (ಕೊಡಗ) (क) ना. – दारिद्र्य; अडचण; न्यूनता; गरिबी; अभाव; कोडगदेशीय.
कोड(डि)गे (ಕೊಡ[ಡಿಗೆ]) (क) ना. – दान; देणगी; 'उंबळि' पहा.
कोडचि (ಕೊಡಚಿ) (क) ना. – काटेरी फुलझाड.
कोडचु (ಕೊಡಚು) (क) धा. – कानांतील मळ काढणें; भांड्याचे आंतील भाग घासणें; कान कोरणें.
कोडत (ಕೊಡತ) (क) धा. – टोचणें; वेज पाडणें; पोकळ करणें; कापणें; कोरणें; दुःखाला कारण होणें.
(क) ना. – शीत; थंडी; करटाचे दुखणें; चर्मरोग; कुत्र्याचा पट्टा.
कोडति (ಕೊಡತಿ) (क) ना. – लाकडी चिमटा; ठोकणी; लाकडाचा तुंबा; मत्स्यविशेष.
कोडपु (हु) (वु) (ಕೊಡಪು [ಹು] ವು) (क) धा. – झडणें; अस्ताव्यस्त टाकणें; विखरणें; झाडणें.
कोडमे(डंबे) (ಕೊಡಮೆ [ಡಂಬೆ]) (क) ना. – मासे धरण्याची बुट्टी; जाळें; 'कूळि' पहा.
कोडलि (ಕೊಡಲಿ) (क) ना. – फरशी; कुऱ्हाड; परशु.
—राम (ರಾಮ) (क) ना. – जमदग्निपुत्र परशुराम.
कोडव (ಕೊಡವ) (क) ना. – 'कोडवु' राज्यातील राक्षसी.
कोडवणिग (ಕೊಡವಣಿಗ) (क) ना. – द्रोण; अगस्ती.
कोडवु (ಕೊಡವು) (क) ना. – कोडगु प्रांत; कोडगु भाषा.
कोडसिगे (ಕೊಡಸಿಗೆ) (क) ना. – वृक्षविशेष; कुडा; कुटज.
कोडहु (ಕೊಡಹು) (क) ना. – दान; देणगी.
कोडि (ಕೊಡಿ) (क) ना. – शक्ति; जाडी; दादर्य; भाद्रपदमास.
कोडिगे (ಕೊಡಿಗೆ) (क) ना. – देण्याची क्रिया. 'उंबळि' पहा.
कोडु (ಕೊಡು) (क) धा. – देणें; दुसऱ्याला पोचविणें; अर्पिणें.
(क) ना. – व्यवहार; पोटगी; रांडरोटी.
—इके (गे) (ಇಕೆ [ಗೆ]) (क) ना. – दान; देणगी.
कोडुगूसु (ಕೊಡುಗೂಸು) (क) ना. – अर्भक; कन्या.
कोडे (ಕೊಡೆ) (क) धा. – उकरणें; पोकळ करणें; भुसभुशीत करणें; नखानें सोलणें; जखम होणें; दुखणें होणें.
(क) अ. – देत नाहीं.
(क) ना. – छत्री; आतपत्र; छत्र.
कोडेर (ಕೊಡೇರ) (क) ना. – दूध नासणें; दूध फाटणें.
कोड्ड (ಕೊಡ್ಡ) (क) ना. – इंद्रधनुष्य; नापीक भूमि; 'कोरडु' शब्दाचा अपभ्रंश; मरुभूमि; (क) वि. अंधळा.
कोण (ಕೊಣ) (क) ना. – गार; तलाव; ध्वन्यनुकारी शब्द; अनुकरणात्मक शब्द.

कोणकु (ಕೊಣಕು) (क) धा. – उडणें; हंसणें; चौखूर उधळणें; अडविणें.
कोणगु (ಕೊಣಗು) (क) ना. – गुराचा पाय; पाण्याचा गंज; खूरपुट; गेळ.
कोणत (ಕೊಣತ) (क) ना. – लोड; करेला; गदा, लोढणा.
कोणबिगे (बिगे) (ಕೊಣಬಿಗೆ [ಏಗೆ]) (क) ना. – भाकरी थापटण्याची लाकडी परात; हरिवाण.
कोणसु (ಕೊಣಸು) (क) ना. – मृगशावक; हरिणबाळ.
कोंटु (ಕೊಂಟು) (क) ना. – कोडता; मुद्गर; ठोकणी.
कोंड (ಕೊಂಡ) (क) ना. – पर्वत; डोंगर; टेकडी; तळें; खड्डा.
कोंडमारु (ಕೊಂಡಮಾರು) (क) धा. – खरेदीच्या किमतीलाच विकणें; नफा न घेतां विकणें.
कोंडाट (ಕೊಂಡಾಟ) (क) ना. – प्रशंसा; स्तोत्र; गुणवर्णन; स्तुति.
कोंडाडु (ಕೊಂಡಾಡು) (क) धा. – प्रशंसिणें; प्रसिद्धी देणें; नांवाजणें; गुणवर्णन करणें.
कोंडि (डे) (ಕೊಂಡಿ [ಡೆ]) (क) ना. – चहाडी; निंदा; विंचवाची नांगी; खुंटी; आकडा; कोयंडा.
कोंडिसु (ಕೊಂಡಿಸು) (क) धा. – चहाडी करणें; निंदणें; बदनाम करणें; अपप्रचार करणें.
कोंडुकोने (ಕೊಂಡುಕೊನೆ) (क) धा. – 'कोंडाडु' पहा.
कोंडे (ಕೊಂಡೆ) (क) ना. – गोंडा; झालर; कुंचला; निंदा; चहाडी.
—कार (ಕಾರ) (क) ना. – निंदक; चहाडखोर.
—गित्ति (ಗಿತ್ತಿ) (क) ना. – चहाटळ स्त्री; चहाडखोर स्त्री.
कोंडेग (य) (ಕೊಂಡೆಗ [ಯ]) (क) ना. – अपमान; चहाडी; निंदा; (क) वि. दुष्ट; नीच; चहाडखोर; निंदक.
कोंडेगार (ಕೊಂಡೆಗಾರ) (क) वि. – निंदक; चहाडखोर.
कोंडेतन (ಕೊಂಡೆತನ) (क) ना. – दुष्टावा; दुष्टपणा.
कोंडोय् (ಕೊಂಡೊಯ್) (क) धा. – अपहार करणें; पळवणें; घेऊन जाणें; छाट मारणें.
कोत्तणि (ಕೊತ್ತಣಿ) (क) ना. – समूह; रास; टोळी; संग्रह; थवा.
कोत्तुंबरि (ಕೊತ್ತುಂಬರಿ) (क) ना. – कोथिंबीर; धण्याची वनस्पति.
कोत्तल (ळ) (ಕೊತ್ತಲ [ಳ]) (क) ना. – किल्ल्याचा वरचा भाग; गढी; मोर्चा; बुरूज.
कोत्तळि (ಕೊತ್ತಳಿ) (क) ना. – 'कोत्तणि' पहा. कावळ्याचा समूह; थवा; बेस्तरसमूह.
कोत्ति (ಕೊತ್ತಿ) (क) अ. – टोचून; कापून; खरडून; दडपून. (क) ना. – मांजर; कस्तुरीमार्जार; ऊद; रान मांजर.
कोत्तु (ಕೊತ್ತು) (क) धा. – चावणें; अंगावर धावणें; कातरणें. (क) ना. – कुंचला; जुडगा; घोस.
कोदलु (ಕೊದಲು) (क) ना. – बोबडेपण; चोचरेपण.
कोनबु (ಕೊನಬು) (क) वि. – दाट; दाबून ठेवलेलें.
कोनर (रु) (ಕೊನರ್ [ರು]) (क) धा. – अंकुर फुटणें; अंकुरणें; डोकें वर काढणें; डोकावणें.
(क) ना. – कोंब; पालवी; कमल देठ.
—एरु (ಏರು) (क) धा. – पालवी फुटणें; पालवणें; अंकुरणें; वृद्धि पावणें; कोंब येणें.
कोने (ಕೊನೆ) (क) धा. – कामात वाढ होणें; वृद्धि पावणें. (क) ना. – अंत; अवसान; शेवट; मरण; मुक्ति; अंकुर; घर; झाडाचे अळे; पाळें; अग्र; उन्नति.
—काणिसु (ಕಾಣಿಸು) (क) धा. – संपविणें; शेवट लावणें; ठार मारणें.
—काणु (ಕಾಣು) (क) धा. – संपणें; मरणें.
—कोडंके (ಕೊಡಂಕೆ) (क) ना. – कानाचा शेवट.
—परे (ಪರೆ) (क) धा. – गालांतल्या गालांत हसणें.
—वरेगम् (ವರೆಗಂ) (क) अ. – शेवटपर्यंत; संपेतों.
कोंत (ಕೊಂತ) (क) ना. – गदा; मुद्गर; करेला; बरची; ईट.
—कैय (ಕೈಯ) (क) वि. – गदाधारी; शस्त्रसज्ज; सायुध.
कोंति (ಕೊಂತಿ) (क) ना. – कुंतीदेवी.
कोप्प (ल्) (ಕೊಪ್ಪ [ಲ್]) (क) ना. – झोपडी; खोपट; लहान खेडें.
कोप्पर (ಕೊಪ್ಪರ) (क) ना. – भुजकिरीट; भुजकवच; काहील; कढई; खापर; खर्पर ; मार.
कोप्परिगे (ಕೊಪ್ಪರಿಗೆ) (क) ना. – कढई; काहील; पसरट तोंडाचें मोठें भांडें; पंचपात्र; मोठे कोळगें.
कोप्पुरिसु (ಕೊಪ್ಪುರಿಸು) (क) धा. – मारणें; नाश करणें; वश करून घेणें.
कोप्पलु (ಕೊಪ್ಪಲು) (क) ना. – 'कोप्प' पहा.
कोप्पु (ಕೊಪ್ಪು) (क) ना. – धनुष्यकोटी बाणाचें टोक; भिकबाळी; वेणींतील अलंकार; मूद.
कोप्पे (ಕೊಪ್ಪೆ) (क) ना. – रास; समूह; इरलें; गोरफ.
कोब्ब (ಕೊಬ್ಬ) (क) ना. – ढ मनुष्य; धट्टा; असभ्य; नीच मनुष्य; मूर्ख; 'ओग्ग' पहा.
कोब्बट्टु (ಕೊಬ್ಬಟ್ಟು) (क) ना. – करड; भाताची भरड; कोंडा; भूस; असंस्कृत मनुष्य; अडाणी.
कोब्ब (ब) रि (ಕೊಬ್ಬ [ಬ] ರಿ) (क) ना. – खोबरें; ओलें खोबरें.
कोब्बिग (ಕೊಬ್ಬಿಗ) (क) वि. गर्विष्ठ; मस्तवाल.
कोब्बिल (ಕೊಬ್ಬಿಲ) (क) ना. – 'कोब्ब' पहा.
कोब्बु(बुं) (ಕೊಬ್ಬು [ಬುಂ]) (क) धा. – माजणें; मस्तीला येणें; गर्व करणें; जाड होणें फुगणें; मेद वाढणें. (क) ना. – गर्व; अहंकार.

—ऍरु (ಏರು) (क) धा. – मस्तीला येणें; उद्धट होणें; वाढणें.
कोमर (ಕೊಮರ) (क) ना. – कुमार; कुवर.
कोमे (ಕೊಮೆ) (क) धा. – जळण्याला सुरवात होणें; तळमळणें; जळफळाट करणें.
कोंपे (ಕೊಂಪೆ) (क) ना. – लहान खेडें; वाडी; काटेरी झाड.
कोंब (ಕೊಂಬ) (क) ना. – स्वीकारणारा; गिऱ्हाईक.
कोंबु (ಕೊಂಬು) (क) ना. – जनावराचें शिंग; ढापी; फांदी; फुकून वाजवण्याचें वाद्य; शिंग; आश्रय; संकेतस्थळ.
—कोळ् (ळु) (ಕೊಳ್ [ಳು]) (क) धा. – आश्रय मिळणें; लाणें; आड होणें.
कोंबे (ಕೊಂಬೆ) (क) अ. – काढून घेऊन; हिसकावून.
(क) ना. – फांदी; ढापी; शाखा.
कोय्(य्यु) (ಕೊಯ್ [ಯ್ಯು]) (क) धा. – कापणें; तुकडे करणें; कातरणें; फळ कापणें.
(क) ना. – कापणी; चिरफाड; चिरणी.
कोयक (ಕೊಯ್ಕ) (क) ना. – कपटी; फसव्या; 'कुहक' पहा.
कोय्क (ಕೊಯ್ಕ) (क) ना. – कापणारा; कातरणारा; फसव्या; क्षुद्र मनुष्य.
कुत्तिगे कोय्क (ಕುತ್ತಿಗೆಕೊಯ್ಕ) (क.) वि. – गळेकापू; विश्वासघातकी.
कोय्त (इत) (ಕೊಯ್ತ [ಇತ]) (क) ना. – कापणी; कातरणी.
कोय्तरु (ಕೊಯ್ತರು) (क) धा. – कापून आणणें; छाटणें.
कोय्लु (इलु) (ಕೊಯ್ಲು) [ಇಲು] (क) ना. – कापणी; कटावणी; चिरणी.
--काल (ಕಾಲ) (क) ना. – कापणीचा हंगाम; सुगी.
कोर (ಕೊರ) (क) ना. – कुरकूर; मांजराचा आनंदोद्गार; ध्वन्यनुकारी शब्द; लाभ; उपयोग; प्राप्ति; अनुकूलता; खूर; पशूचा पाय.
कोरकलु (ಕೊರಕಲು) (क) ना. – पाण्यातून जाणारी पायवाट; जलपात; खाचखळग्याचा रस्ता; सांदर; बोळ.
कोरग (ಕೊರಗ) (क) ना. – वाजंत्री; सनईवादक; फुंकून वाद्य वाजवणारा.
कोरगणे (ಕೊರಗಣೆ) (क) ना. – दुःख; दुखणें; ठणका; कळ.
कोर (रं) गु (ಕೊರ [ರಂ]ಗು) (क) धा. – रोडणें; क्षीण होणें.
(क) ना. – दुःख; दुखणें; ताप; क्षीणता; रोडकेपणा; रसहीनता.
कोरच (ಕೊರಚ) (क) ना. – कोखंजी जात; शकुन सांगणारी जमात; शिकार उठवणारे हाके.
कोरचु (ಕೊರಚು) (क) धा. – निंदा करणें; टोचून बोलणें; वाकडे लावणें; पाणउतार करणें.
(क) ना. – अपशब्द; शिवीगाळ; लागट बोलणें; निंदा; टोमणा.

--आडु (ಆಡು) (क) धा. – निंदणें; शिवी देणें; अपप्रचार करणें; लावालावी करणें.
कोरटु (टिगे) (ಕೊರಟು [ಟಿಗೆ]) (क) ना. – कोय; बाठ; बी. 'कोप्प' पहा.
कोरडु (ಕೊರಡು) (क) ना. – झाडाचा तुकडा; बुंधा; खोड; ओंडका.
कोरडे (ಕೊರಡೆ) (अ. दे.) ना. – चाबूक; कमचा; कोरडा; आसूड; चंन्नाटा (कडकलक्ष्मीवाला वापरतो तसला चाबूक).
कोरंटु (टे) (ಕೊರಂಟು) [ಟೆ] (क) ना. – कोय; बाठ; बी.
कोरते (ಕೊರತೆ) (क) ना. – न्यूनता; कमीपणा; उणीव; अभाव.
कोरप (ಕೊರಪ) (क) ना. – खरारा; तासणी; साधु; इरलें; करुप.
कोरम (ಕೊರಮ) (क) ना. – 'कोरच' पहा.
कोरल् (लु) (ಕೊರಲ್ [ಲು]) (क) ना. – कंठ; गळा; ध्वनी; मान.
—चु (ಚು) (क) धा. – हाकारणें; ओरडणें; गरजणें; हरळी देणें; आक्रोशणें.
कोरवंजि (ಕೊರವಂಜಿ) (क) ना. – 'कोरच' पहा. शकुन सांगणारी 'कोरच' स्त्री.
—कोरळ् (ळु) (ಕೊರಳ್ [ಳು]) (क) ना. – 'कोरल्' पहा.
कोरे (ಕೊರೆ) (क) धा. – बोलणें करणें; ठरवणें; कातरणें; डरकाळी फोडणें; पिरपिर करणें; टोकदार वस्तूनें टोचणें.
(क) ना. धान्य; वस्त्र.
—कलु (ಕಲು) (क) ना. – 'कोरकलु' पहा.
—त (ತ) (क) ना. – बोलणे करणें; ठराव; तुकडा.
कोर्चु (ಕೊರ್ಚು) (क) धा. – ठेचून बारीक करणें; कुटणें; कातरून बारीक चूर करणें; पूड करणें.
कोर्बु (ಕೊರ್ಬು) (क) धा. – मस्तीला येणें; अंहकार करणें; ताठर होणें; जाड होणें; फुगणें; माजाला येणें.
(क) ना. – मस्ती; अंहकार; गर्व; माज. 'कोब्बु' पहा.
कोर्वु (ಕೊರ್ವು) (क) धा. – 'कोर्बु' पहा.
कोल् (ಕೊಲ್) (क) धा. – ठार मारणें; प्राण घेणें; नाश करणें.
(क) ना. – काठी; लाठी.
—मे (ಮೆ) (क) ना. – – खून; घात; हत्या; हिंसा.
कोलव (ಕೊಲವ) (क) ना. – विणकर; देवांग कोष्टी; पट्टीकार; पट्टे विणणारा.
कोलिके (ಕೊಲಿಕೆ) (क) ना. – जमणें; साम्य; सारखेपणा; सादृश्य; कोंडी.
कोलिमे (ಕೊಲಿಮೆ)
कोलुमे (ಕೊಲುಮೆ) } (क) ना. – 'कुलमे' पहा.
कोले (ಕೊಲೆ) (क) ना. – खून; हत्या; मरण; हिंसा; बेवारशी प्रेत; कोंडी; पिशाच.

—कडिक (ಕಡಿಕ) (क) वि. – घातक्या; खूनी; क्रूर.
—कार (गार) (ಕಾರ [ಗಾರ]) (क) ना. – हिंसक; खुनी मनुष्य.
केडुक (ಕೆಡುಕ) (क) वि. – प्राणघातक; हिंसाचारी.
कोलेग (ಕೊಲೆಗ) (क) वि. – खुनी; हिंसक.
कोलटिग (ಕೊಲ್ಲಟಿಗ) (क) ना. – डोंबारी; कोल्हाटी; डोंब.
कोलटिगित्ति (ಕೊಲ್ಲಟಿಗಿತ್ತಿ) (क) ना. – डोंबारीण; बहुरूपिणी.
कोलणिगे (ಕೊಲ್ಲಣಿಗೆ) (क) ना. – खेळ; विनोद; प्रयोग; हातचलाखी.
कोल्लार (ಕೊಲ್ಲಾರ) (क) ना – सवारीची गाडी; खटारा; सामान भरलेली छकडी.
कोल्लि (ಕೊಲ್ಲಿ) (क) ना. – वाकडेपणा, कमानदारपणा; आखात; उपसागर.
कोल्लु (ಕೊಲ್ಲು) (क) धा. – 'कोल्' पहा.
कोल्ले (ಕೊಲ್ಲೆ) (क] ना. – 'कोल्लि' पहा; वक्रता; बाकदारपणा.
कोसगु (ಕೊಸಗು) (क) ना. – कण्हेर; कमळ.
कोसरिके (ಕೊಸರಿಕೆ) (क) ना. – आशा; अभिलाषा; आधिक्य; विस्तार; वर्णन; गोंधळ; कांगावा; समूळ नाश; निपट.
कोसरू (ಕೊಸರು) (क) धा. – विस्तार पावणें; वाढणें; अधिक होणें; हाकारणें; वर्णणें; मर्यादेबाहेर जाणें; निपटणें; अत्याशा करणें; उपटून काढणें.
(क) ना. – आतुरता; कामुकता; आधिक्य.
कोसाकुळि (ಕೊಸಾಕುಳಿ) (क) धा. – निंदणें; जबरदस्ती करणें; फरफटणें; अतिप्रसंग करणें.
(क) धा. – अडचण; दुःख; दुखणें.
कोसे (ಕೊಸೆ) (क) ना. – घोडा उधळण्याचा प्रकार.
(क) धा. – हिसकावणें; हिसकावून घेणें.
कोळ् (ಕೊಳ್) (क) धा. – काढून घेणें; स्वीकारणें; धरणें; मनाला येणें; रुचणें; पसंत पडणें; अतिक्रमणें; ओढणें; जयशाली होणें; संमती देणें.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – काढून घेणें; हिसकावणें.
कोळ (ಕೊಳ) (क) ना. – तटाक; पुष्करणी; निश्चित स्थान; संकेतस्थळ.
कोळकदे (ಕೊಳಕಡೆ) (क) वि. – कुजलेले; घाण झालेलें; सडलेले.
कोळकु (ಕೊಳಕು) (क) ना. – घाण; राड; सडकेपणा.
कोळके(ಕೊಳಕೆ) (क) ना. – भाताचें तिसरें पीक.
कोळग(गु) (ಕೊಳಗ[ಗು]) (क) ना. – गुराच्या पायाचे खूर; गेळ; कर्णभूषण; शिरस्त्राण; धान्यमापाचे परिमाण; लोखंडी मोठें भांडें; कुंची.
कोळगाहि (ಕೊಳಗಾಹಿ) (क) ना. – तटाकरक्षक.
कोळगुळ (ಕೊಳಗುಳ) (क) ना. – युद्ध; रणकंदन.
कोळचि(चे) (ಕೊಳಚಿ[ಚೆ]) (क) ना. – घाण; राड; कुचकेपणा.
कोळर् (ಕೊಳರ್) (क) ना. – वाळा; करकोचा; बगळा.
कोळर्वक्कि (ಕೊಳರ್ವಕ್ಕಿ) (क) ना. – पाण कोंबडा; बकपक्षी.
कोळलु (ಕೊಳಲು) (क) ना. – वेणु; मुरली; पावा.
कोळवंके (ಕೊಳವಂಕೆ) (क) ना. – वृक्षविशेष.
कोळवि (ಕೊಳವಿ) (क) ना. – कोळवे; नळी; पावा.
कोळवेर् (ಕೊಳವೇರ್) (क) ना. – 'कोळर्' पहा.
कोळहे (ಕೊಳಹೆ) (क) ना. – 'कोळ' पहा.
कोळायि (ಕೊಳಾಯಿ) (क) ना. – नळ; नळी.
कोळि (ಕೊಳಿ) (क) ना. – मूठ; पकड.
कोळिके (ಕೊಳಿಕೆ) (क) ना. – सांद; कोण; पकड. 'कोळके' पहा.
कोळिसु (ಕೊಳಿಸು) (क) धा. – कुजवणें; देवविणें; पकडून देणें; धरण्याला अनुकूल करणें.
कोळु (ಕೊಳು) (क) धा. – 'कोळ्' पहा.
कोळुकोडे (ಕೊಳುಕೊಡೆ) (क) ना. – क्रयविक्रय; देवाणघेवाण; साटेलोटे.
कोळुगिडि (ಕೊಳುಗಿಡಿ) (क) ना. – वणवा; पसरणारा अग्नि.
कोळुगुळ (ಕೊಳುಗುಳ) (क) ना. – युद्ध; रणरंग.
कोळुह (ಕೊಳುಹ) (क) ना. – धरपकड; पकडापकडी.
कोळे (ಕೊಳೆ) }
कोळेसक्कद (ಕೊಳೆಸಕ್ಕದ) } (क) ना. – निरुपयोगी संस्कृत भाषा.
कोळ्गुदि (ಕೊಳ್ಗುದಿ) (क) ना. – वृथा चिंता; निरर्थक काळजी; अकारण हुरहूर; व्यर्थ चिंता.
कोळ्पु (ಕೊಳ್ಪು) (क) ना. – 'कोप्पु' पहा; मूद; वेणीतील दागिना.
कोळ्ळ (ಕೊಳ್ಳ) (क) ना. – खड्डा; खळगा; गर्ता; ओढा; गुहा.
कोळ्ळि (ಕೊಳ್ಳಿ) (क) ना. – जळते लाकूड; विश्रांति; आराम.
कोळ्ळु (ಕೊಳ್ಳು) (क) ना. – 'कोळ्' पहा.
कोळ्ळे (ಕೊಳ್ಳೆ) (क) ना. – लूट; जाळपोळ; अतिलाभ; डच्चू.
—होडे (ಹೊಡೆ) (क) धा. – नागवणें; लुबाडणें; मनमाने वागणें.
कों (ಕೊಂ) (क) धा. – ओवणें; कोंदण घालणें; फुले माळणें.
कोंक (ಕೋಂಕ) (सं) ना. – चक्रवाक; लांडगा; बेडूक; खजूर; वडील बहीण; ताई; रतिशास्त्रलेखक; देवपारवळ.
—बुध (ಬುಧ) (सं) ना. – सूर्य; कामशास्त्राचा लेखक.
कोंकनद (ಕೋಂಕನದ) (सं) ना. – चंद्रकमळ; कमळाचें पान; लक्ष्मीपति विष्णु.
—वैरी (ವೈರಿ) (सं) ना. – चंद्र.
कोंकशास्त्र (ಕೋಂಕಶಾಸ್ತ್ರ) (सं) ना. – कोकपंडिताचे कामशास्त्र.

कोंकि (की) (ಕೊಂಕಿ [ಕೀ]) (सं) ना.—चक्रवाकी.
कोंकिल (ಕೊಂಗಿಲ) (सं) ना.—कोयळ; कोकिला.
—आवास (ಆವಾಸ) (सं) ना.—कोकिलेचें घरटें; आम्रतरु.
कोंगिल (ಕೊಂಗಿಲ) (क) ना.—'कोकिल' पहा.
कोंगिरु (ಕೊಂಗಿರು) (अ-दे) ना.—खोगीर; जीन; घोड्यावरील बैठक.
—भरति (ಭರತಿ) (क) ना.—खोगीरभरती; बाजारबुणगे.
कोंकणा (णे) (ಕೊಂಕಣಾ [ಣೆ]) (सं) ना.—रेणुका; यल्लमादेवि.
—सुत (ಸುತ) (सं) ना.—परशुराम.
कोंच (ಕೊಂಚ) (सं) ना.—क्रमबद्ध बांक; संकोच; जातिभेद; देशभेद.
कोंचु (ಕೊಂಚು) (अ-दे) ना.—घोडागाडी; टांगा; बग्गी; हास्य; भंपकपणा.
कोंजागर (ಕೊಂಜಾಗರ) (सं) ना.—देवीजागर; देवीव्रतांतील जागरण.
—कोंट (ಕೊಂಟ) (क) ना.—शैत्य; एक प्रकारचा पक्षी; खोटेपणा; गोल्लजातीय मनुष्य. खेडें.
(सं) ना.—दाढी; किल्ली; झोपडी; वक्रता; वाकडेपणा.
कोंट्यनुकोटि (ಕೊಂಟ್ಯನುಕೊಂಟಿ) (सं) अ.—कोटीच्याकोटी; अनेक कोटी संख्या.
कोंटर (ಕೊಂಟರ) (सं) ना.—ढोली; झाडातील पोकळी; समूह.
कोंटरा (ಕೊಂಟರಾ) (सं) ना.—बलिराजाची पत्नी.
कोंटरि (री) (वि) (ಕೊಂಟರಿ [ರೀ]ವಿ) (सं) ना.—दुर्गा; नग्न स्त्री.
कोंटले (ಕೊಂಟಲೆ) (क) ना.—अडचण; पीडा; उपद्रव; किटाळ; दुःख.
—इग (ಇಗ) (क) वि.—पीडक; उपद्रवी.
कोंटलेगोळ् (ಕೊಂಟಲೆಗೊಳ್) (क) धा.—अडचणींत सांपडणें.
कोंटलेपडु (ಕೊಂಟಲೆಪಡು) (क) धा.—अडचणींत येणें; दुःखी होणें.
कोंटि (टी) (ಕೊಂಟಿ [ಟೀ]) (क) ना.—कोठी; घर; शेवट; खड्ग; बाणाचें टोक; श्रेष्ठ; उत्तम; शतलक्ष; वृक्षविशेष; भूषण; वादातील पूर्व पक्ष; राज्य; काटकोनाचा भुज; पक्षोपपक्ष; सौंदर्य; आभरण; चांगुलपणा; उल्हास; उत्साह; कलह; युद्ध; गुहाविभाग; शाखा.
—पाल (ಪಾಲ) (क) ना.—कवडीचुंबक श्रीमंत.
कोंटिक (ಕೊಂಟಿಕ) (सं) ना.—शिखर; शेवट; शिंग.
कोंटिकट्टले (ಕೊಂಟಿಕಟ್ಟಲೆ) (सं) अ.—बहुसंख्येनें; अगणित.
कोंटिपात्र (ಕೊಂಟಿಪಾತ್ರ) (सं) ना.—जहाजाचें सुकाणु; जहाजाचें मुख; अरित्र; कर्ण; वल्हें.
कोंटीर (ಕೊಂಟೀರ) (सं) ना.—किरीट; मुकुट; शिरस्त्राण.
कोंटे (ಕೊಂಟೆ) (क) ना.—किल्ल्याचा तट; कोट; दुर्ग; गड; किल्ला; पुरप्राकार.
—कल्लु (ಕಲ್ಲು) (क) ना.—भिंतीचे चिरे; दगड.
—कावलु (ಕಾವಲು) (क) ना.—किल्ल्याचें रक्षक सैन्य.
—तेने (ತೆನೆ) (क) ना.—किल्ल्याचा दुर्ग; बुरुज.
कोंटेश्वर (ಕೊಂಟೇಶ್ವರ) (सं) ना.—शिव.
कोंट्टार (ಕೊಂಟ್ಟಾರ) (सं) ना.—चोरवस्ती; चोरघर; स्वेच्छाचार.
कोंट्यंतर (ಕೊಂಟ್ಯಂತರ) (सं) ना.—अनेक कोटी; कोट्यवधि.
कोंठि (ಕೊಂಠಿ) (अ. दे.) ना.—कोठार; धान्यसंग्रह; मोठें जहाज; कणगी.
कोंडगल्लु (ಕೊಂಡಗಲ್ಲು) (क) ना.—पर्वतशिखर; पर्वतपठार.
कोंडग (ಕೊಂಡಗ) (क) ना.—माकड; हुप्या.
कोंडंगि (ಕೊಂಡಂಗಿ) (क) ना.—विदूषक; खुषमस्कऱ्या.
कोंडि (ಕೊಂಡಿ) (क) ना.—निशाण; ओत; सांड; अभाव; कमीपणा; कला; उत्साह; धैर्य; भूमीचा शेवट; पाणी; मार्ग.
—परि (ಪರಿ) (क) ना.—जास्तीचें पाणी वाहणें; भरून वाहणें.
कोंडिगळे (ಕೊಂಡಿಗಳೆ) (क) धा.—पूड करणें; दुर्लक्षिणें; निराकरण करणें; न्यून दाखवणें; कमीपणा उघडकीस आणणें.
कोंडिगणिसु (ಕೊಂಡಿಗಾಣಿಸು) (क) धा.—न्यून दाखवणें; दोष; दाखविणें; चूक दाखवणें.
कोंडिडु (ಕೊಂಡಿಡು) (क) धा.—श्रेष्ठ होणें; अत्युत्तम होणें.
कोंडु (ಕೊಂಡು) (क) धा.—थंड होणें; शीतल होणें; झाडणें; भिणें; संकोच वाटणें.
(क) ना.—भय; शैत्य; पर्वतशिखर; गोलवस्तु; दान; खुंटी; शृंग; शिंग.
—कल्लु (ಕಲ್ಲು) (क) ना.—पर्वत शिखर.
—मुरि (ಮುರಿ) (क) धा.—शिंगे मोडणें; मुखभंग करणें; मस्ती उतरवणें.
कोंडुवीस (ಕೊಂಡುವೀಸ) (क) ना.—कर; बैलावरील कर.
कोंडुगवणे (ಕೊಂಡುಗವಣೆ) (क) ना.—जोड गोफण.
कोंडुकै (गै) (ಕೊಂಡುಕೈ [ಗೈ]) (क) ना.—उदार हस्त; दानी; दान देणारा हात.
कोंडेरु (ಕೊಂಡೇರು) (क) ना.—शिंगाचा आघात; अतिशैत्य; थंडी.
कोंडे (ಕೊಂಡೆ) (क)ना.—थंड हवा; उन्हाळा; उन्हाळी भातपीक.
कोंण (ಕೊಂಣ) (क) ना.—रेडा; महिष; सैरिभ.
(सं.) ना.—मंगळ ग्रह; कोपरा; कोन; कंपासाचा मध्यबिंदु; नगाऱ्याची टिपरी; तंतुवाद्य वाजवण्याची काडी; खड्गधारी; मुद्गर; घड्डु; महामूर्ख.

—कुण (ಕುಣ) (क) ना.–ढेकूण.
कोंणप (ಕೊಣಪ) (सं) ना.–यमधर्म; निमूति नामक दिक्पाळ; पिशाच; भीष्म.
कोंणि (ಕೊಣಿ) (क) ना.–चर्मवाद्य वाजवण्याची टिपरी. लाकडाचा ओंडका.
कोंणे (ಕೊಣೆ) (क) ना.–कोठडी; स्वयंपाकघर; कंपासाचे टोक; उतरण्याची पायरी.
कोंटे (ಕೊಂಟೆ) (क) ना.–'कोंटे' पहा.
कोंत (ಕೊತ) (क) ना.–निलगिरीवासी जात; गिरिजन; वन्यजात; कमी करणें.
कोंतलु (ಕೊತಲು) (क) ना.–उणीव; बाकी; प्राप्ति; हीन; अडीअडचण; शिल्लक.
—संबळ (ಸಂಬಳ) (क) ना.–जास्तीच्या कामाचें वेतन; जास्तीचा पगार.
कोंति (ಕೊತಿ) (क) ना.–'कोंडग' पहा. विदूषक.
कोंतु (ಕೊತು) (क) ना.–'कोंडु' पहा. बाकी; उरवणी; कामचलावूपणा; करार; नियम; भाडेंपत्रक.
कोंदंड (ಕೋದಂಡ) (सं) ना.–धनुष्यबाण; कोलदांडा; भुवई.
—पाणि (ಪಾಣಿ) (सं) ना.–शूरधनुर्धर; राम.
कोंदु (ಕೊದು) (क) अ.–ओवून; विणून; घालवून.
कोंद्रव (ಕೋದ್ರವ) (सं) ना.–कद्रु; नाचणी खाऊन जगणारे.
कोंद्रवीण (ಕೋದ್ರವೀಣ) (सं) ना.–नाचणीचे शेत.
कोंद्रहरि (ಕೋದ್ರಹರಿ) (सं) ना.–नाचणीचे गवत.
कोंद्रकटि (ಕೋದ್ರಕಟಿ) (सं) ना.–आंबा; आंब्याचें झाड.
कोंन (ಕೋನ) (सं) ना.–कोपरा; सांद; दृष्टिकोण; दृष्टिपथ.
कोंनेरु (ಕೋನೇರು) (क) ना.–सभोवार पायरी असलेले तळे; पुष्करणी.
कोंप (ಕೋಪ) (सं) ना.–क्रोध; चीड.
—अग्नि (ಅಗ್ನಿ) (सं) ना.–क्रोधानल; अतिराग; जळफळाट.
—आटोप (ಆಟೋಪ) (सं) ना.–रागानें केलेली बडबड; रौद्रावेश.
कोंपोद्रेक (ಕೋಪೋದ್ರೇಕ) (सं) ना.–असीम राग.
कोंपने (ಕೋಪನೆ) (क) ना.–रागीट स्त्री. चिडखोर स्त्री.
कोंपि (पिष्ठ) (ಕೋಪಿ [ಪಿಷ್ಠ]) (सं) वि.–रागीट; कोपनशील; क्रुद्धस्वभावी; चिडखोर.
कोंपु (ಕೋಪು) (क) ना.–भावावेश, भावभंग, नाट्याभिनय.
कोंमटि (टिग) (ಕೋಮಟಿ [ಟಿಗ]) (क) ना.–वैश्य व्यापारी; कृपण; कंजूष.
कोंमले (ळे) (ಕೋಮಲೆ [ಳೆ]) (सं) ना.–कोमलांगी; सुंदरी; विपुल केस असलेली स्त्री; केशिनी.
कोंमु (ಕೋಮು)(अ. दे) ना.–जात; पोटजात; वर्ण.
—वारु (ವಾರು) (क) अ.–जात्यनुसार; जातीला साजेल असें.
कोंयष्टिक (ಕೋಯಷ್ಟಿಕ) (सं) ना.–टिटवी; फुटीरशेपटीचा पक्षी.
कोंयंड (ಕೋಯಂಡ) (क) ना.–कोदंड; धनुष्यबाण.
कोंयल् (विल्) (इल्) (ಕೋಯಲ್ [ವಿಲ್][ಇಲ್]) (सं) ना.–देवालय.
कोंयल (ಕೋಯಲ) (अ. दे.) ना.–कोकिळ.
कोंर् (रू) (ಕೋರ್ [ರು]) (क) धा.–इच्छिणें; वाटणी करणें; ओढणें.
—इके (ಇಕೆ) (क) ना.–आकांक्षा; इच्छा; वाटणी; भागीदारी.
कोंर (ಕೋರ) (क) ना.–कुमार; कुवर.
कोंरक (ಕೋರಕ) (सं) ना.–मुकुल; कळी; कमलपराग; सुगंधी द्रव्य; उपवर कन्या.
कोंरकित (ಕೋರಕಿತ) (सं) ना.–कळी सुटलेलें झाड.
कोंरके (ಕೋರಕೆ) (क) ना.–पसरट तोंडाचें भांडें; आकांक्षा. इच्छा.
कोंरंगि (ಕೋರಂಗಿ) (क) ना.–वेलची, बारीक वेलदोडा.
कोंरडि (ಕೋರಡಿ) (क) वि.–पोकळ; मोकळे; अशाश्वत. (क) ना.–हुंडा; इसारा; विसार; वीर्य; हिंसा; न्यूनता; रीति.
—ग (ಗ) (क) ना.–वीर; हिंसक.
कोंरडि (ಕೋರಡಿ) (अ. दे.) ना.–कमची; चाबूक; आसुड; फटका.
कोंरदाडे (ಕೋರದಾಡೆ) (क) ना.–क्रूरदंष्ट्रा; तीक्ष्णदात; सुळे; टोकदार दात.
कोंरयिसु (ಕೋರಯಿಸು) (क) धा.–डोळ्यात सलणें; खुपणें; कचकचणें; तिंबणें; डोळे चोळणें.
कोंरंबु (ಕೋರಂಬು) (क) ना.–कवच; वस्त्र; आवरण.
कोंरि (ಕೋರಿ) (क) अ.–इच्छा करून; अपेक्षून; समभाग करून. (क) ना. फाटकें कांबळें; वस्त्र; चिंधी.
कोंरू (ಕೋರು) (क) धा.–'कोर्' पहा.
कोंरु (ಕೋರು) (क) ना.–जर; कलाबतु; एक प्रांत.
कोंरे (ಕೋರೆ) (क) वि.–वाकडे; वक्र; क्रूर; धारदार; निमुळते; आश्रययुक्त.
(क) ना.–कातरण.
—दाडे, हल्लु (—ದಾಡೆ, ಹಲ್ಲು) (क) ना.–सुळेदात; सुळे.
कोंर्टु (ಕೋರ್ಟು) (अ. दे) ना.–न्यायालय; न्यायमंदिर; कोर्ट.
कोंल् (ಕೋಲ್) (क) ना.–बाण; किरण; काठी; दंडा; आगटी; अग्निकुंड; एक काठी माप; अधिकार; मोठेपणा; विस्तार.
—करे (ಕರೆ) (क) ना.–शरवृष्टि; बाणांचा वर्षाव.

—तुस (ತುಸ) (क) ना.—काठीच्या टोकावरून भाजलेले मांस.
—बले (ಬಲೆ) (क) ना.—एक प्रकारचें जाळें.
—मळे (ಮಳೆ) (क) ना.—बाणवृष्टि.
कौल (ಕೋಲ) (क) ना.—आभरण; तोंडावरील पदर; गोषा; श्रृंगार; सार्वजनिक मिरवणूक; डुक्कर.
कौलदल (ಕೋಲದಲ) (क) ना.— एक परिमल द्रव्य.
कौलाट (ಕೋಲಾಟ) (क) ना.—बाणयुद्ध; नाच; टिपरीचा खेळ.
कौलार (ಕೋಲಾರ) (क) ना.—हीन जातीचा घोडा; तट्टू; कर्नाटकांतील सोन्याच्या खाणीचें एक शहर.
कौलाहल (ಕೋಲಾಹಲ) (सं) ना.—गोंधळ; गडबड; ओरड; संभ्रम; हवालदीलपणा.
कौलि (ಕೋಲಿ) (क) ना.—खून; कोठडी; जोंधळ्याचा सड.
कौलु (ಕೋಲು) (क) ना.—'कोल्' पहा.
—अरगु (ಅರಗು) (क) ना.—लाखेची कांडी.
—अलबु (ಅಲಬು) (क) ना.—चिवा; देवनळ; बरू.
—संपगे (ಸಂಪಗೆ) (क) ना.—सोनचाफा.
—कुदरे (ಕುದುರೆ) (क) ना.—काठीचा घोडा.
कौलुकार (ಕೋಲುಕಾರ) (क) ना.—सनदी; रक्षक; दंडधारी; पाहरेकरी.
कौले (ಕೋಲೆ) (क) ना.—काळेमिरें; बारीक मिरें; 'कौलि' पहा.
कौव (ಕೋವ) (क) वि.—ओवणारा; मडकी भाजणारा.
(क) ना.—कुंभार.
कौवण (ಕೋವಣ) (क) ना.—कौपीन; लंगोटी; कच्छी.
कोवरि (ಕೋವರಿ) (क) ना.—संभ्रम; गडबड; दिशाभूल.
कौवल (ಕೋವಳ) (क) वि.—कोमल.
कौवळे (ಕೋವಳೆ) (क) ना.—कुवलय; कमळ; कोमला.
कौवि (ಕೋವಿ) (क) ना.—बंदूक; पिस्तूल; गोळी घालण्याचें साधन.
कौविद (ಕೋವಿದ) (सं) ना.—विद्वान; पंडित; ज्ञानी; समजदार; निपुण; बुद्धिमान; चतुर; चाणाक्ष.
कौविदत्त्व (ಕೋವಿದತ್ವ) (सं) ना.—नैपुण्य; बुद्धि चातुर्य; बुद्धिमत्ता; पांडित्य; विद्वत्ता.
कौविदार (ಕೋವಿದಾರ) (सं) ना.—कांचनवृक्ष; शिसवीचें झाड.
कौवु (कौ) (ಕೋವು [ಕೋ]) (क) धा.—ओवणें; उपटून काढणें; अस्ताव्यस्त फेकणें; मडकी भाजणें.
(क) ना.—ओवणी; ओत; आखात.
कौवे (ಕೋವೆ) (क) ना.—आटणी; मूस; लहान मुलांचा रोग; खवा; पेढा; वासरू.
कौश (ಕೋಶ) (सं) ना.—पिशवी; पिण्याचें भांडें; पेयपात्र; भांडार; संग्रहस्थान; कोठी; कळी; निधी; द्रव्यागार; सोनेचांदी.
—कारक (ಕಾರಕ) (सं) ना.—रेशीम किडा.
—गृह (ಗೃಹ) (सं) ना.—खजिना; जामदारखाना; तिजोरी.
—हीन (ಹೀನ) (सं) वि.—दरिद्री; गरीब.
कौशातकि (ಕೋಶಾತಕಿ) (सं) ना.—व्यापार; वर्तक; उदीम; उद्योग; काकडी.
कौशि (ಕೋಶಿ) (सं) ना.—कवच; झाकणी; साल; एक नदी.
कौष (ಕೋಷ) (सं) ना.—कोश; भांडार.
कौष्ठ (ಕೋಷ್ಠ) (सं) ना.—विभाग; कणगी; धान्यसंग्रह; वृक्षविशेष; कुष्ठरोग; रकाना; कोष्टक.
कौष्ठाक (ಕೋಷ್ಠಾಕ) (सं) ना.—विवरणपूर्वक लिहिलेली यादी; रकान्यांत भरलेली माहिती; आवारभिंत; तट.
कौष्ठागार (ಕೋಷ್ಠಾಗಾರ) (सं) ना.—संग्रहालय; खजिना; रांजण; कणगी.
कौष्ण (ಕೋಷ್ಣ) (सं) वि.—कोमट; सोमळ.
कौस्कर (ಕೋಸ್ಕರ) } (क) अ.—करिता; साठीं.
कौसर (ಕೋಸರ) }
कौसल (ಕೋಸಲ) (सं) ना.—अयोध्याप्रदेश; सरयूतीर प्रदेश.
कौसु (ಕೋಸು) (क) वि.—सरळ नसलेला; वाकडातिकडा.
(क) ना.—कोबीचा गड्डा; कोस; दोन मैल; कोश.
—कण्ण (ಕಣ್ಣು) (क) वि.—तिरवा; वाकड्या दृष्टीचा; चकणा; काकदृष्टि.
कौसुंबरि (ಕೋಸುಂಬರಿ) (क) ना.—कोशिंबीर; पचडी.
कौहल (ಕೋಹಲ) (सं) ना.—संगीतवाद्य; कदुमद्य.
कौहळ् (ಕೋಹಳ್) (क) वि.—कोवळें; कोमल.
कौहळि (ಕೋಹಳಿ) (क) ना.—कोवळी; मादक पेय; मद्य.
कौहळे (ಕೋಹಳೆ) (क) ना.—पिशवी; आवरण; कात मेंग; कवच; लखोटा.
कौळु (ಕೋಳು) (क) ना.—पंक्ति; ओळ; ओवणें; ओवलेली माळ.
कौळ् (ಕೋಳ್) (क) ना.—खड्डा; नागवणूक; भक्ष; शिकार; चावा; पकड; अंत्य प्रदेश.
—ओडवे (ಒಡವೆ) (क) ना.—लुटीतील माल.
—कोळ् (ಕೋಳ್) (क) धा.—लुटणें; नाश करणें.
—पिडि (ಪಿಡಿ) (क) ना.—जबरदस्ती करणें; तुरुंगात टाकणें.
(क) धा. 'कोडु' पहा.
कौळ (ಕೋಳ) (क) ना.—कार्यारंभ; हाती घेणें; प्रारंभ; बेडी; बंधन; साखळी.
कौळाहळिके (ಕೋಳಾಹಳಿಕೆ) (क) ना.—'कौलाहल' पहा.
कौळि (ಕೋಳಿ) (क) ना.—कोंबडी; पायाला बांधण्याचें शस्त्र; एक नेत्ररोग.
—कट्टु (ಕಟ್ಟು) (क) धा.—कोंबडझुंज लावणें.

—कालिग (ಕಾಳಿಗ) (क) ना. – कोंबड्यांची झुंज.
कोंळु (ಕೊಳು) (क) धा. – 'कोडु' पहा. लुटणें.
(क) ना. – मर्यादा; गौरव.
कोंळे (ಕೊಳೆ) (क) ना. – नेत्रपुट; ओहळांतील फूल; कफ; रानडुक्कर; खाडीचा फाटा; कण्हेर; आंबट पदार्थांचें पाणी; कोळ; गोज.
कोंळ्गे (ಕೊಳ್ಗೆ) (क) ना. – पेटी; संदूक.
कोंळ्गेसरु (ಕೊಳ್ಗೆಸರು) (क) ना. – थंडगार चिखल.
कोंळ्गोळु (ಕೊಳ್ಗೊಳು) (क) धा. – वैर आवरणें; शत्रुत्व सहन करणें; शांत होणें.
कोंळदांडु (ಕೊಳದಾಂಡು) (क) धा. – वेगानें निसटून जाणें; निसटणें; पार होणें.
कोंळ्पडु (ಕೊಳ್ಪಡು) (क) धा. – लुटले जाणें; अस्ताव्यस्त होणें.
कोंळिमग (ಕೊಳ್ಮಗ) (क) ना. – क्रूरमृग; काळवीट.
कोंळमोग (ಕೊಳ್ಮೊಗ) (क) ना. – आठ्या पडलेला चेहरा; म्लान मनुष्य; चिंताक्रांत चेहरा.
कोंळ्मोंगु (ಕೊಳ್ಮೊಂಗು) (क) धा. – वळी पडणें; भक्ष्य होणें.
कौक्षेय (ಕೌಕ್ಷೇಯ) (सं) वि. – कुक्षीमधें राहणार; कुशीचा; पाडेचा; जवळ असलेला.
कौक्षेयक (ಕೌಕ್ಷೇಯಕ) (सं) ना. – पोटांत असलेला; तरवार; खड्ग.
कौंकुलु (ಕೌಂಕುಳು) (क) ना. – 'कंकुलु' पहा.
कौंगु (ಕಾಂಗು) (क) ना. – सुपारी; क्रमुक; पुगीफल; रोठा; पांढरी सुपारी; पोफळ.
कौट (टि) (ಕೌಟ [ಟಿ]) (सं) वि. – स्वतंत्र राहाणारा; आपल्या घरीं राहणारा; कुटुंबविषयक; अप्रामाणिक; जाळ्यांत सापडलेला.
—साक्षी (ಸಾಕ್ಷಿ) (सं) ना. – खोटी साक्ष देणारा.
कौटवि (ಕೌಂಟವಿ) (सं) ना. – नग्न स्त्री.
कौटिक (ಕೌಟಿಕ) (सं) ना. – उपजीविकेसाठी मांस विकणारा; शिकारी; फासेपारधी; अप्रामाणिक मनुष्य.
कौटिल्य (ಕೌಟಿಲ್ಯ) (सं) ना. कुटिलता; वाकडेपणा; ठकबाजी; फसवणूक; चंद्रगुप्ताचा मंत्री; आर्य चाणक्य; प्राचीन अर्थशास्त्रज्ञ; बाक; कमान.
कौणप (ಕೌಣಪ) (सं) ना. – स्त्रीभक्षक राक्षस; लाव.
—दंत (ದಂತ) (क) ना. – भीष्म.
कौडिन्य (ಕೌಂಡಿನ್ಯ) (सं) ना. – एक ऋषि; वैय्याकरणी.
कौतूहल (ಕೌತೂಹಲ) (सं) ना. – अत्यातुरता; उत्सुकता; कुतूहल.
(सं) वि. – आश्चर्यजनक; विस्मयकारक.
कौदि (ಕೌದಿ) (क) ना. – वाकळं; कथा; पासोडी; पोते.
कौंति (ಕೌಂತಿ) (सं) ना. – एक सुवासिक द्रव्य.
कौंतेय (ಕೌಂತೇಯ) (सं) ना. – कुंतीपुत्र, पांडव.
कौंद (ಕೌಂದ) (सं) वि. – कुंदपुष्पासंबंधी.
कौप (ಕೌಪ) (सं) ना. – कौपीन; लंगोटी.
कौपीन (ಕೌಪೀನ) (सं) ना. – 'कौप' पहा.
कौबेर (ಕೌಬೇರ) (सं) वि. – कुबेरविषयक.
कौबेरि (ಕೌಬೇರಿ) (सं) ना. – उत्तरदिशा; कुबेराची दिशा.
कौमार (ಕೌಮಾರ) (सं) ना. – सोळा वर्षांपर्यंतचे कुमार वय; बाल्य; षण्मुखशक्ति.
कौमारिक (ಕೌಮಾರಿಕ) (सं) ना. – केवळ मुलीचाच बाप; दक्षप्रजापति.
कौमारिकेय (ಕೌಮಾರಿಕೇಯ) (सं) ना. – अविवाहित पुत्र; कर्ण.
कौमुद (ಕೌಮುದ) (सं) ना. – कार्तिक महिना.
कौमुदि (ಕೌಮುದಿ) (सं) ना. – चांदणें; चंद्रिका; कार्तिकी पौर्णिमा; शीतप्रकाश; विषयविवरण; व्याकरणग्रंथांचे नांव.
कौमोदकि (ಕೌಮೋದಕಿ) (सं) ना. – विष्णूच्या हातांतील गदा.
कौरव्य (ಕೌರವ್ಯ) (सं) ना. – कुरु संतती; कुरुवंशीय राजा.
कौरवारि (ಕೌರವಾರಿ) (सं) ना. – पांडव; कौरवशत्रु.
कौरु (ಕೌರು) (क) ना. – दुर्वासना; दुराशा.
कौर्म (ಕೌರ್ಮ) (सं) ना. – कूर्मविषयक; कासवासंबंधी.
कौल (लि) (ಕೌಲ [ಲಿ]) (सं) ना. – सरळ वारसदार; सत्कुलोत्पन्न; शक्तिपूजक.
कौलटि (ಕೌಲಟಿ) (सं) ना. – दुर्वर्तनी स्त्री; व्यभिचारिणी; कुलटा.
कौलटिनेय (ಕೌಲಟಿನೇಯ) (सं) ना. – व्यभिचारिणी पुत्र; कुलटेचा मुलगा.
कौलिक (ಕೌಲಿಕ) (सं) ना. – कुलाचार चालविणारा; वारसदार; विणकर.
कौलीन (ಕೌಲೀನ) (सं) ना. – कुलीन; खबर; माहिती; रोगी; काला; प्राण्यांचें द्वंद्वयुद्ध; झुंज; शक्ति; उपासना.
कौलु (ಕೌಲು) (क) ना. – समेट; प्रवासामध्यें वैऱ्याला दिलेलें संरक्षण; झाडाचा कोंब; फांदी; 'कवल' पहा.
कौलेय (क) (ಕೌಲೇಯ[ಕ]) (सं) ना. – सत्कुलोत्पन्न; शिकार; शिकारी कुत्रा.
कौल्य (ಕೌಲ್ಯ) (सं) वि. – सत्कुलज; उच्चजन्मा.
कौवरे (ಕೌವರೆ) (क) ना. – संभ्रम; गडबड; भ्रांती; गोंधळ.
कौवे (बे) र (ಕೌವೇ[ಬೇ]ರ) (सं) वि. – कुबेरविषयक.
कौशल (ल्य) (ಕೌಶಲ [ಲ್ಯ]) (सं) ना. – कुशलपणा; नैपुण्य; संतोष; सुख.
कौशलिक (ಕೌಶಲಿಕ) (सं) ना. – लांच; मनोती.

कौशलिका (ಕೌಶಲಿಕಾ) (सं) ना. – देणगी; दान; अभिनंदन; मित्राचें आरोग्यचिंतन; मित्रक्षेम.
कौशांबि (ಕೌಶಾಂಬಿ) (सं) ना. – प्राचीन राजधानीचें एक शहर.
कौशिक (ಕೌಶಿಕ) (सं) ना. – इंद्र; कुशिकाच्या वंशांत जन्मलेला; विश्वामित्र; गारुडी; साप धरणारा; गुग्गुळ; सर्पमुख; घुबड.
—अरि–अराति (ಅರಿ, ಅರಾತಿ) (सं) ना. – घुबड.
—प्रिय (ಪ್ರಿಯ) (सं) ना. – रामचंद्र.
कौशिकी (ಕೌಶಿಕೀ) (सं) ना. – पाणी पिण्याचें भांडे; शुंभनिशुंभांना ठार मारणारी.
कौशेय (ಕೌಶೇಯ) (सं) ना. – कोशापासून जन्मणारे; रेशीम; पतंग; फुलपाखरू.
कौसलेय (ಕೌಸಲೇಯ) (सं) ना. – कौशलेय; कौसल्यापुत्र राम.
कौसाळ (ಕೌಸಾಳ) (क) ना. – कास्याचे टाळ; झांज.
कौसिक (ಕೌಸಿಕ) (सं) ना. – मोगरा; गुग्गुळ.
कौसीद्य (ಕೌಸೀದ್ಯ) (सं) ना. – उद्धटपणा; रानटीपणा.
कौसुम (ಕೌಸುಮ) (सं) वि. – फुलांनी खचलेले; पुष्पविषयक.
कौसृतिक (ಕೌಸೃತಿಕ) (सं) ना. – कपटविद्यानिपुण; जादूगार; फसवणूक.
कौस्तुभ (ಕೌಸ್ತುಭ) (सं) ना. – विष्णूच्या कंठांतील हार.
कौळिक (ಕೌಳಿಕ) (सं) वि. – वंचक; फसव्या; कपटी.
कौळुडे (ಕೌಳುಡೆ) (क) ना. – उशी; कमलाचा बीजकोश.
क्रकच (ಕ್ರಕಚ) (सं) ना. – लाकूड कापण्याचें साधन; करवत.
—पाद (ಪಾದ) (सं) ना. – चुकचुकणारा प्राणी; पाल.
क्रकर (ಕ್ರಕರ) (सं) ना. – पारवळ; करवत; गरीब; दीन; रोप.
क्रतु (ಕ್ರತು) (सं) ना. – यज्ञयाग; सप्तर्षींतील एक ऋषि.
—ध्वंसि (ಧ್ವಂಸಿ) (सं) ना. – यज्ञाचा नाश करणारा; दक्षाच्या यज्ञाचा नाश करणारा; शिव.
क्रतुपुरुष (ಕ್ರತುಪುರುಷ) (सं) ना. – विष्णु.
क्रथ (ಕ್ರಥ) (सं)ना. – यादवांतील एक पोटजात.
क्रथन (ಕ್ರಥನ) (सं) ना. – हिंसा; खून.
क्रंदन (ಕ್ರಂದನ) (सं) ना. – रडारड; आक्रोश; आक्रंदन; ओरड.
क्रमण (ಕ್ರಮಣ) (सं) ना. – वर्तन; मुक्ति; प्रगति.
क्रमागत (ಕ್ರಮಾಗತ) (सं) ना. – परंपरा; रूढी; कुलरीत.
क्रमिक (ಕ್ರಮಿಕ) (सं) वि. – क्रमसंबंधी.
—पुस्तक (ಪುಸ್ತಕ) (सं) ना. – पाठ्यपुस्तक.
क्रमिसु (ಕ್ರಮಿಸು) (क) धा. – चालणें; पुढें सरकणें; पार होणें; निसटणें.
क्रमुक (ಕ್ರಮುಕ) (सं) ना. – 'कौंगु' पहा. सुपारी.

क्रमेलक (ಕ್ರಮೇಲಕ) (सं) ना. – उष्ट्र; उंट.
क्रय (ಕ್ರಯ) (सं) ना. – किंमत; मूल्य.
—विक्रय (ವಿಕ್ರಯ) (सं) ना. – व्यापार; खरेदीविक्री.
—शासन (ಶಾಸನ) (सं) ना. – व्यापारविषयक करार; व्यापारी नियम.
क्रयिक (ಕ್ರಯಿಕ) (सं) ना. – गिऱ्हाईक; ग्राहक; विकत घेणारा.
क्रय्य (ಕ್ರಯ್ಯ) (सं) वि. – घेण्यास योग्य; विक्रीचा माल; विक्रेय.
क्रव्य (ಕ್ರವ್ಯ) (सं) ना. – कच्चें मांस; श्वापद; पिशाच्च; राक्षस; मांसभक्षण.
क्रव्याद (ಕ್ರವ್ಯಾದ) (सं) ना. – मांसभक्षक; क्रूर प्राणी; राक्षस.
क्रांत (ಕ್ರಾಂತ) (सं.) वि. – होऊन गेलेले; संपलेले.
—दर्शी (ದರ್ಶಿ) (सं) ना. – भविष्यवादी; भूतकालज्ञ.
क्रायक (ಕ್ರಾಯಕ) (सं) ना. – ग्राहक; गिऱ्हाईक; खरेदीदार.
क्रांतिवृत्त (ಕ್ರಾಂತಿವೃತ್ತ) (सं) ना. – सूर्यगतीतील दक्षिणोत्तर गमनमार्ग; ग्रहांचा चलनमार्ग; कर्कवृत्त; मकरवृत्त.
क्रिमि (ಕ್ರಿಮಿ) (सं) ना. – कृमी; कीड; कीटक; लाघ.
—घ्न (ಘ್ನ) (सं) ना. – कृमीनाशक.
क्रिमिज (ಕ್ರಿಮಿಜ) (सं) ना. – रेशीम.
क्रिया (ये) (ಕ್ರಿಯಾ [ಯೆ]) (सं) ना. – कार्य; काम; कष्ट; चळवळ; कलामिश्रता; तत्त्वव्यवहार; श्राद्ध; साहित्यकृति; पूजा; क्रियापद; पिंडप्रदान; औषधोपचार; वेग; भांडणांतील साक्ष; शोध.
—अन्वित (ಅನ್ವಿತ) (सं.) वि. – कार्यमग्न; कामांत गढलेला.
—अभ्युपगम (ಅಭ್ಯುಪಗಮ) (सं) ना. – एकी; स्वीकारपत्र; कबूलायत.
—द्वेषि (ದ್ವೇಷಿ) (सं) ना. – खोटा साक्षीदार.
क्रियाकार (ಕ್ರಿಯಾಕಾರ) (सं) ना. – करार; एकी; समेट.
क्रियाखंडन (ಕ್ರಿಯಾಖಂಡನ) (सं) ना. – आक्षेप; विरोध; निरोध; तुकडेतोड; चूरचूर.
क्रियापद (ಕ್ರಿಯಾಪದ) (सं) ना. – व्याकरणांतील क्रियादर्शक शब्द वा पद.
क्रियांग (ಕ್ರಿಯಾಂಗ) (सं) ना. – नाट्यांतील प्रवेशनिर्गम; नटाचे पोषाख, पेहराव; अभिनयवस्त्रधारण.
क्रियाफल (ಕ್ರಿಯಾಫಲ) (सं) ना. – क्रियेचा परिणाम; कर्म.
क्रियावंत (ಕ್ರಿಯಾವಂತ) (सं) ना. – सत्यवादी; कार्यकर्ता; प्रचारक.
क्रियालोप (ಕ್ರಿಯಾಲೋಪ) (सं) ना. – अध्याहृत क्रियापद; कर्तव्यच्युति.
क्रियासमभिहार (ಕ್ರಿಯಾಸಮಭಿಹಾರ) (सं) ना. – तेंच तेंच काम करणारा; क्रियावाचक पदाची दुरुस्ती.

क्रिस्तशक (ಕ್ರಿಸ್ತಶಕ) (अ-दे) ना.—इसवीसन; खिस्ताच्या जन्मदिनापासूनची कालगणना.
क्रींकार (ಕ್ರೀಂಕಾರ) (सं) ना.—हंसाचा कलकलाट.
क्रीडाकुळि (ಕ್ರೀಡಾಕುಳಿ) (क) ना.—विहार सरोवर; जलमंदीर; विलास; प्रेम.
क्रीडागृह (ಕ್ರೀಡಾಗೃಹ) (सं) ना.—विनोदगृह; केलिगृह; रहस्यस्थान.
क्रीडानारि (ಕ್ರೀಡಾನಾರಿ (सं) ना.—वेश्या; विधवा; मुरळी.
क्रीडामयूर (ಕ್ರೀಡಾಮಯೂರ) (सं) ना.—खेळांतील मोर.
क्रीडारथ (ಕ್ರೀಡಾರಥ) (सं) ना.—विरामाकडे जावयाचा रथ.
क्रीडावन (ಕ್ರೀಡಾವನ) (सं) ना.—विहार; उपवन; विहारोद्यान.
क्रीडाशैल (ಕ್ರೀಡಾಶೈಲ) (सं) ना.—क्रीडेसाठीं केलेला डोंगर.
क्रीडिसु (ಕ್ರೀಡಿಸು) (क) धा.—रमविणें; खेळविणें; मनोरंजन करणें.
क्रीत (ಕ್ರೀತ) (सं) वि.—आईबापापासून पैसे देऊन घेतलेला; विकत घेतलेला.
क्रीतानुशय (ಕ್ರೀತಾನುಶಯ) (सं) ना.—विकत घेतलेली वस्तु परत करणें.
क्रुंच (चु) (ಕ್ರುಂಚ [ಚು]) (सं) ना.—क्रौंचपक्षी.
क्रुद्ध (ಕ್ರುದ್ಧ) (सं) वि.—कोपित; चिडलेला.
क्रुपे (ಕ್ರುಪೆ) (क) ना.—कृपा; दया.
क्रुष्ट (ಕ್ರುಷ್ಟ) (क) वि.—बोलावलेला; हाक मारलेला. (सं) ना.—आमंत्रण; बोलावणें; ओरड.
क्रैणि (ಕ್ರೈಣಿ) (सं) ना.—व्यापार; व्यवहार; 'केणि' पहा.
क्रैतव्य (ಕ್ರೈತವ್ಯ) (सं) वि.—विकत घेण्यास योग्य.
क्रैतृ (ಕ್ರೈತೃ) (सं) ना.—गिऱ्हाईक; ग्राहक; विकत घेणारा.
क्रैय (ಕ್ರೈಯ) (सं) वि.—विकत घेण्यास योग्य.
क्रोड (ಕ್ರೋಡ) (सं) ना.—छाती; हृदय; शनिग्रह; वराह; विष्णूचा अवतार; रानडुक्कर; मस्तखोर.
—**रूपि** (ರೂಪಿ) (सं) ना.—वराहावतारी विष्णु.
क्रोडीकरण (ಕ್ರೋಡೀಕರಣ) (सं) ना.—संक्षेप; स्वीकार; कबुली; गळामिठी.
क्रोडीकरिसु (ಕ್ರೋಡೀಕರಿಸು) (क) धा.—आलिंगणें; मिठी मारणें; संक्षेप करणें.
क्रोधन (ಕ್ರೋಧನ) (सं) वि.—रागीट; क्रुद्ध; कोपाविष्ट. (सं) ना.—एक संवत्सर.
क्रोधवश (ಕ್ರೋಧವಶ) (सं) वि.—कोपिष्टपणा; रागीटपणा.
क्रोधि (ಕ್ರೋಧಿ) (सं) ना.—रागावलेला मनुष्य; क्रुद्ध मनुष्य.
क्रोश (ಕ್ರೋಶ) (सं) ना.—कोस; दोन मैल अंतर; हरळी; ओरड; प्रसंग; दिव्य; आक्रोश.
क्रोष्टु (ष्टि) (ಕ್ರೋಷ್ಟು [ಷ್ಟಿ]) (सं) ना.—ओरड; हाक; कोल्हा; कोल्हेकुई.
क्रौंच (ಕ್ರೌಂಚ) (सं) ना.—क्रौंचपक्षी; हिमालयातील एक भाग; एक प्राचीन भूखंड.
—**दारण** (ದಾರಣ) (सं) ना.—क्रौंचपर्वत फोडणारा; षण्मुख; क्रौंचशत्रु.
क्रौर्य (ಕ್ರೌರ್ಯ) (सं) ना.—क्रूरता; उग्रता; ओबडधोबडपणा; भयंकरता.
क्लम (थ) (थु) (ಕ್ಲಮ [ಥ]ಥು) (सं) ना.—थकवा; झीज; हताशपणा; विकलता; खिन्नता.
क्लांत (ಕ್ಲಾಂತ) (सं) वि.—थकलेला; कोमेजलेला; वाळलेला; रोडलेला.
क्लांति (ಕ್ಲಾಂತಿ) (सं) ना.—थकवा; म्लानता; दुर्बलता; झीज.
क्लिन्न (ಕ್ಲಿನ್ನ) (सं) वि.—थकित; खिन्न; ओलसर; भिजलेला.
क्लिशित (ಕ್ಲಿಶಿತ) (सं) वि.—क्लेश पावलेला; गळलेला; वापरलेला.
क्लिष्ट (ಕ್ಲಿಷ್ಟ) (सं) वि.—श्रम घेतलेला; कठिण; दुखावलेला; अपमानित; विरुद्ध; असंबद्ध; त्रस्त.
क्लीब (व) (ಕ್ಲೀಬ [ವ]) (सं) ना.—नपुंसक; हीन; नीच; कृपण.
क्लुप्त (क्लप्त) (ಕ್ಲುಪ್ತ [ಕ್ಲಪ್ತ]) (सं) वि.—माहीत असलेला; ज्ञात; निश्चित झालेला.
क्लेद (ಕ್ಲೇದ) (सं) वि.—कच्चा; ओला; शांत; तप्त.
क्लॅरियानेट् (ಕ್ಲೇರಿಯಾನೆಟ್) (अ. दे.) ना.—तोंडानें फुंकून वाजविण्याचें वाद्य; सनई; मुरली.
क्लेश (ಕ್ಲೇಶ) (सं) ना.—दुःख; ताप; कष्ट.
—**पडु** (ಪಡು) (क) धा.—श्रम घेणें; दुःख करणें.
क्लैब्य (ಕ್ಲೈಬ್ಯ) (सं) ना.—नपुंसकता; भित्रेपणा; धांद्रटपणा; शक्तिहीनता.
क्व (ಕ್ವ) (सं) अ.—कोठें.
क्वचित् (ಕ್ವಚಿತ್) (सं) अ.—केव्हांतरी; कुठेंतरी; तुरळक; चुकूनमाकून; अति विरळा; हात उचलून.
—**प्रयोग** (ಪ್ರಯೋಗ) (सं) ना.—आकस्मिक उपयोग; प्रसंगानुसार.
क्वण (ಕ್ವಣ) (सं) ना.—ध्वनि; स्वर; शब्द.
क्वणत् (ಕ್ವಣತ್) (सं) वि.—ध्वनित; आवाज करणारा; हाक मारणारा; शब्द करणारा.
क्वणत्कंकण (ಕ್ವಣತ್ಕಂಕಣ) (सं) ना.—किणकिणणारी कंकणें, काकणांचा आवाज.
क्वणित (ಕ್ವಣಿತ) (सं) वि.—आवाज केलेला; शब्दोच्चारित.
क्वणन (ಕ್ವಣನ) (सं) ना.—किंकिणीचा आवाज; किणकिण.

क्वथित (ಕ್ವಥಿತ) (सं) वि.– शिजलेले; कढलेलें.

क्वाण (ಕ್ವಾಣ) (सं) ना.– ध्वनि; शब्द.

क्वाथ (ಕ್ವಾಥ) (सं) ना.– काढा.

क्षण (ಕ್ಷಣ) (सं) ना. निमिष; शीघ्र; कलाविभाग; विश्रांति; विराम; संधि; प्रसंग; व्याप्ति; उद्योग; सण व्यापार; हर्ष; श्रृंगार; मद्य.

—गभस्ति,-द्युति (–ಗಭಸ್ತಿ, – ದ್ಯುತಿ) (सं) ना.– क्षणभर चमकणारी; वीज; क्षणरुचि; क्षणलक्षण.

—द (ದ) (सं) ना.– पाणी देणारा; भविष्यवादी; ज्योतिषी.

—दा, दे (ದಾ,–ದೆ) (सं) ना.– विश्रांतिसमय; रात्र.

क्षणन (ಕ್ಷಣನ) (सं) ना.– हिंसा; जखम.

क्षणप्रभे (लक्षणे) (ಕ್ಷಣಪ್ರಭೆ [ಲಕ್ಷಣೆ]) (सं) ना.– वीज; विद्युत.

क्षणभंगुर (ಕ್ಷಣಭಂಗುರ) (सं) वि.– अशाश्वत; क्षणिक.

क्षणार्ध (ಕ್ಷಣಾರ್ಧ) (सं) ना.– निमिष; अर्धक्षण.

क्षणिक (ಕ್ಷಣಿಕ) (सं) वि.– क्षणासंबंधी; अशाश्वत; चंचल.

क्षणिके (ಕ್ಷಣಿಕೆ) (सं) ना.– क्षणद्युति, वीज.

क्षत (ಕ್ಷತ) (सं) वि.– फुटलेलें; जखम झालेलें; चावलेलें; मार लागलेलें.

क्षतव्रत (ಕ್ಷತವ್ರತ) (सं) ना.– व्रतभंग करणारा; व्रत मोडणार.

क्षति (ಕ್ಷತಿ) (सं) ना.– जखम; मार; घाय; घाव; हानी.

क्षतृ (ಕ್ಷತೃ) (सं) ना.– द्वारपाल; सारथी; जातिसंकरानें जन्मलेला; कातरणारा.

क्षत्र (ಕ್ಷತ್ರ) (सं) ना.– क्षत्रिय; हिंसेपासून रक्षण करणारा; चार वर्णांतील एक लढाऊ वर्ण.

क्षत्रदेव (ಕ್ಷತ್ರದೇವ) (सं) ना.– शिखंडीपुत्र.

क्षत्रधर्म (ಕ್ಷತ್ರಧರ್ಮ) (सं) ना.– क्षत्रियाचा धर्म; युद्ध.

क्षत्रिया (ಕ್ಷತ್ರಿಯಾ) (सं) ना.– वीरनारी; क्षत्रिय स्त्री; युद्ध करणारी स्त्री.

क्षत्रियाणि (ಕ್ಷತ್ರಿಯಾಣಿ) (सं) ना.– क्षत्राणि; क्षत्रियपत्नि.

क्षपण (णक) ಕ್ಷಪಣ [ಣಕ]) (सं) ना.– उपवास; नाश; बुद्ध संन्यासी; जैनयति; विक्रम राजाचा दरबारी कवि.

क्षपा (पे) (ಕ್ಷಪಾ [ಪೆ]) (सं) ना.– रात्र; रजनी.

—कर,-नाथ (ಕರ, ನಾಥ) (सं) ना.– चंद्र.

क्षपित (ಕ್ಷಪಿತ) (सं) ना.– पाठविलेला; फेकलेला.

क्षम (ಕ್ಷಮ) (सं) वि.– योग्य; समर्थ; सहनशील; धीराचा; धैर्यशील; दयार्द्र.

क्षमते (ಕ್ಷಮತೆ) (सं) ना.– योग्यता; समर्थता.

क्षमा (क्षमे) (ಕ್ಷಮಾ [ಕ್ಷಮೆ]) (सं) ना.– भूमि; सहनशीलता; शांति.

—प,-पति (ಪ, ಪತಿ) (सं) ना.– भूमिपालक राजा.

—पण(णे)(ಪಣ [ಣೆ]) मान्यता; झालेली चूक विसरुन जाणें.

—रुह (ರುಹ) (सं) ना.– वृक्षवेली.

क्षमि (ಕ್ಷಮಿ) (सं) ना.– साहसी; बलशाली; क्षमा करणारा.

क्षमिसु (ಕ್ಷಮಿಸು) (क) धा.– क्षमा करणें; चूक विसरणें; अपमान गिळणें; सहन करणें.

क्षय (ಕ್ಷಯ) (सं) ना.– झीज; रोडपणा; क्षीणता; हानी; एक रोग; एक संवत्सर; प्रलय; घर; भूमि; यमाचा मंत्री.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.– कमी होणें; झिजणें.

क्षयकर (ಕ್ಷಯಕರ) सं) ना.– क्षयी किरणांचा; चंद्र.

क्षयपक्ष (ಕ್ಷಯಪಕ್ಷ) (सं) वि.– कृष्णपक्ष.; कळोखी पंधरवडा.

क्षर (ಕ್ಷರ) (सं) वि.– नाश पावणारा; क्षीण होणारा; नष्ट.

क्षरण (णे) (ಕ್ಷರಣ [ಣೆ]) (सं) ना.– रोडपणा; गळती.

क्षरि (ಕ್ಷರಿ) (सं) ना.– पावसाळा; वर्षाऋतु.

क्षव (वथु) (ಕ್ಷವ [ವಥು]) (सं) ना.– खोकला; शिंक; कफ; मोहरी; सर्षप.

क्षळ (ಕ್ಷಳ) (सं) ना.– 'ळ्' कार; संस्कृत 'ल्' काराबद्दल येणारा 'ळ्' कार.

क्षात्र (ಕ್ಷಾತ್ರ) (सं) ना.– क्षत्रियधर्मासंबंधी; पराक्रम; पौरुष; शौर्य; छातीठोकपणा·

क्षांत (ಕ್ಷಾಂತ) (सं) वि.– सहनशील; समाधानी.

क्षांति (ಕ್ಷಾಂತಿ) (सं) ना.– समाधान; सहनशीलता.

क्षाम (ಕ್ಷಾಮ) (सं) ना.– दुष्काळ.

(सं.) वि.– गरीब पातळ; नष्ट.

क्षारक (ಕ್ಷಾರಕ) (सं) ना.– कळी; कळा; न उमललेलें फूल.

क्षारांबुधि (ಕ್ಷಾರಾಂಬುಧಿ) (सं) ना.– समुद्र.

क्षाल (लन) (ಕ್ಷಾಲ [ಲನ]) (सं) ना.– धुणें; प्रक्षालन.

क्षालित (ಕ್ಷಾಲಿತ) (सं) ना.– धूत; धुतलेलें.

क्षित (ಕ್ಷಿತ) (सं) वि.– नष्ट झालेले; क्षीण झालेले; लहान; कापलेलें.

क्षिति (ಕ್ಷಿತಿ) (सं) ना.– भूमि; घर; निवास; क्षीणता; नाश.

—ज (ಜ) (सं) ना.– क्षितिज; आकाश भूमीला टेकल्याप्रमाणें जेथें वाटतें तें स्थळ; वृक्षवेली वगैरे, भूरुह.

—धर (ಧರ) (सं) ना– पर्वत.

क्षितिवधु (ಕ್ಷಿತಿವಧು) (सं) ना.– भूदेवी; भूलक्ष्मी.

क्षिप्त (ಕ್ಷಿಪ್ತ) (सं) वि.– शिजलेलें; फेकलेलें; तिरस्कृत; पाठविलेलें.

क्षिप्र (ಕ್ಷಿಪ್ರ) (सं) अ.– तीव्र; लागलीच; लौकर; तत्क्षणींच; शीघ्र.

क्षीण (ಕ್ಷೀಣ) (सं) वि.– अशक्त; झिजलेला; दुर्बल; नित्राण.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.– क्षीण होणें; झिजणें.

क्षीब (ಕ್ಷೀಬ) (सं) वि.– मत्त; माजलेला; झिंगलेला; निशा चढलेला.

क्षीर (ಕ್ಷೀರ) (सं) ना.–दूध; पाणी; आकाश; ढग; अमृत.
  —**अगार** (ಅಗಾರ) (सं) ना.–दुग्धालय; दूधघर.
  —**ज** (ಜ) (सं) ना.–ताक; लोणी.
  —**दोहन** (ದೋಹನ) (सं) ना.–धारा पिळणें; दूध काढणें.
क्षीरनीरन्याय (ಕ್ಷೀರನೀರನ್ಯಾಯ) (सं) ना.–दूधपाणी वेगळे करण्याचें सामर्थ्य; न्यायशास्त्रांतील एक न्यायदृष्टांत.
क्षीरस (ಕ್ಷೀರಸ) (सं) ना. खवा; खव्याचे जिन्नस.
क्षीराब्धिजाते (ಕ್ಷೀರಾಬ್ಧಿಜಾತೆ)
  —**तनये, सुते** (ತನಯೆ, ಸುತೆ) (सं) ना.–सागरोत्पन्न लक्ष्मी.
क्षीरोदधि (ಕ್ಷೀರೋದಧಿ) (सं) ना.–दुग्धसागर.
  —**तनय** (ತನಯ) (सं) ना.–चंद्र.
  —**भव** (ಭವ) (सं) ना.–चंद्र.
क्षीव (ಕ್ಷೀವ) (सं) वि.–झिंगलेला; उन्नत. 'क्षीब' पहा.
क्षुण्ण (ಕ್ಷುಣ್ಣ) (सं) वि.–पूड झालेले; ठेचलेले; तुडवलेले; अनुसरित; मुरलेलें; निपुण.
क्षुत् (त्तु) (ಕ್ಷುತ್ [ತ್ತು]) (सं) ना.–भूक; क्षुधा.
  —**बाधे** (ಬಾಧೆ) (सं) ना.–संकट; भुकेनें कळंगणे; पोटांत कावळे उठणें.
क्षुत (ಕ್ಷುತ) (सं) ना.–शिंक.
क्षुद्र (ಕ್ಷುದ್ರ) (सं) वि.–लहान; नीच; खुजा; गरीब; तुच्छ; हीन; गिड्डा.
  (सं) वि.–मध; बुदबुद; गोळी; आंबोण; मुंगी; प्रमाद; क्रौर्य; चहाडी; ऊन्ह; तुंबी.
  —**गार** (ಗಾರ) (सं) ना.–निंदक; चहाडखोर.
क्षुद्रत् (ಕ್ಷುದ್ರತ್) (सं) वि.–भुकेला; क्षुधापीडित.
क्षुधा (धे) (ಕ್ಷುಧಾ[ಧೆ] (सं) ना. भूक.
क्षुधार्त (ಕ್ಷುಧಾರ್ತ) (सं) ना.–क्षुधातुर; भुकेने व्याकुळलेला; कळंजलेला.
क्षुब्ध (ಕ್ಷುಬ್ಧ)
क्षुभित (ಕ್ಷುಭಿತ) (सं) वि.–तळमळणारा; क्षोभ पावलेला; कंपित.
क्षुर (ಕ್ಷುರ) (सं) ना.–वस्तरा; क्षौर; प्राण्याचे खूर.
क्षुरिका (के) (ಕ್ಷುರಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.–कट्यार; सुरी; वस्तरा.
क्षेत्र (ಕ್ಷೇತ್ರ) (सं) ना.–जमीन; शेत; पत्नि; मातृस्थळ; पुण्यक्षेत्र; शरीर; प्रदेश.
  —**ज** (ಜ) (सं) ना.–पुत्र; मुलगा.
  —**ज्ञ** (ಜ್ಞ) (सं) ना.–अनुभविक; आत्मज्ञानी; चतुर.
  —**पाल** (ಪಾಲ) (सं) ना.–शेतरक्षक; भैरव; साप.
  —**फळ** (ಫಲ) (सं) ना–चौरसमाप; लांबी व रुंदी यांच्या गुणाकारानें येणारी मोजणी; कार्याकार्य परिणाम.
क्षेत्राजीव (ಕ್ಷೇತ್ರಾಜೀವ) (सं) ना.–शेतीवर उपजीवन करणारा; शेतकरी; क्षेत्री.
क्षेत्रिक (ಕ್ಷೇತ್ರಿಕ) (सं) ना.–शेतकरी; शेतांत काम करणारा; पति; नवरा.
क्षेप (ಕ್ಷೇಪ) (सं) ना.–फेक; हिसका; विखरण; चलनवलन; पतन; कालक्रमण; मुक्ति; विलंब; अपमान; गर्व; तिरस्कार; उद्धटपणा.
क्षेपक (ಕ್ಷೇಪಕ) (सं) ना.–फेकणारा; ढकलणारा; विखुरणारा.
क्षेपणि (ಕ್ಷೇಪಣಿ) (सं) ना.–सुकाणु.
क्षेपिष्ठ (ಕ್ಷೇಪಿಷ್ಠ) (सं) ना.–वेगवान; अतिचपळ.
क्षैरेयि (ಕ್ಷೈರೇಯಿ) (सं) ना.–खीर; दुधांतील वस्तु.
क्षोड (ಕ್ಷೋಡ) (सं) ना.–हत्ती बांधण्याचा खांब; गजस्तंभ; 'आलान'.
क्षोणि (णी) (ಕ್ಷೋಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना.–भूमि; जमीन; मोठी संख्या; खर्व.
  —**जे** (ಜೆ) (सं) ना.–सीतादेवी.
  —**पति, भृत्** (ಪತಿ, ಭೃತ್)(सं) ना.–राजा.,
क्षोणीध्र (ಕ್ಷೋಣೀಧ್ರ) (सं) ना.–आदिशेष; पृथ्वीचा भार घेणारा; आदिकूर्म; पर्वत.
क्षोद (ಕ್ಷೋದ) (सं) ना.–पूड; धूळ; धुरळा; तळमळ; घर्षण; कर्तन; पीठ; वाटणें; घोटणें.
क्षोभ (भा) (भे) (ಕ್ಷೋಭ [ಭಾ] [ಭೆ]) (सं) ना.–चलनवलन; आंदोलन; कंपन; उद्योग; कलकल.
क्षोभण (ಕ್ಷೋಭಣ) (सं) ना.–'क्षोभ' पहा.
क्षोभित (ಕ್ಷೋಭಿತ) (सं) वि.–'क्षुब्ध' पहा.
क्षोम (ಕ್ಷೋಮ) (सं) ना.–रेशमी वस्त्र; पीतांबर; पैठणी.
क्षौद्र (ಕ್ಷೌದ್ರ) (सं) ना.–मध; चाफा; पाणी; पूड.
क्षौम (ಕ್ಷೌಮ) (सं) ना.–'क्षोम' पहा.
क्षौर (ಕ್ಷೌರ) (सं) ना.–हजामत; बोडंती; केस कापणें.
  —**क, इक** (ಕ, ಇಕ) (सं) ना.–न्हावी; हजाम.
क्ष्णुत (ಕ್ಷ್ಣುತ) (सं) वि.–धार लावलेलें; सहाणलेलें.
क्ष्मा (ಕ್ಷ್ಮಾ) (सं) ना.–भूमि.
  —**ज** (ಜ) (सं) ना.–झाडवेली वगैरे.
  —**जे** (ಜೆ) (सं) ना.–सीतादेवी.
  —**धर** (ಧರ) (सं) ना.–पर्वत; राजा.
क्ष्मे (ಕ್ಷ್ಮೆ) (सं) ना.–भूमि.
क्ष्वेड (क्ष्वुड्ड) (ಕ್ಷ್ವೇಡ [ಕ್ಷ್ವುಡ್ಡ]) (सं) ना.–विष; गरळ.
क्ष्वेडन (ಕ್ಷ್ವೇಡನ) (सं) ना.–गुणगुण; गुंगार; फूत्कार.
क्ष्वेडित (ಕ್ಷ್ವೇಡಿತ) (सं) ना.–सिंहगर्जना.

क्ष्वेला (ಕ್ಷ್ವೇಲಾ) (सं) ना.–विनोद; पोरकटपणा; खुळचटपणा; खूळ.

क्ष्वेळ (ಕ್ಷ್ವೇಳ) (सं) ना.–विष; 'क्ष्वेड' पहा.

क्ष्वेळगळ (ಕ್ಷ್ವೇಳಗಳ) (सं) ना.–विषकंठ; नीलकंठ; शिव.

ख

ख (ಖ) (सं) ना.–'क' वर्गातील दुसरें अक्षर; आकाश; इंद्रिय; मन; ब्रह्म; स्वर्ग; खूण; माप; बुद्धि; क्षेत्र; यति; संन्यासी; शून्यस्थळ; कलियुग; 'वे'चा पाढा.

खग (ಖಗ) (सं) ना.–पक्षी; विमान; बण; देवता; सूर्य; पतंग; मंदिर; घर.

—ईश्वर (ಈಶ್ವರ) (सं) ना.–गरूड; पक्षीराज.

—गति (ಗತಿ) (सं) ना.–पक्षाची झेप; पक्षांचें उडणें.

—त्त्व (ತ್ವ) (सं) ना.–गगनविहार.

खगम (ಖಗಮ) (सं) ना.–भारतकालांतील एक ब्राह्मण.

खगोल (ಖಗೋಲ) (सं) ना.–आकाश; नभोमंडल; आकाशांतील ग्रहगोल; नाक्षत्रशास्त्र; ज्योतिषशास्त्र.

खंकर (ಖಂಕರ) (सं) ना.–जटा; वेणी; केशकलाप.

खंकरि (ಖಂಕರಿ) (सं) ना.–केशकलाप.

खचर (ಖಚರ) (सं) ना.–गगनविहारी; पक्षी; सूर्य; गंधर्व; 'खग' पहा.

—अंगने | (ಅಂಗನೆ) (सं) ना.–देवता स्त्री; गंधर्व; स्त्री.
—अबले | (ಅಬಲೆ)

खचित (ಖಚಿತ) (सं) वि.–निश्चित; उपटून काढलेले; दान करविलेलें; कोंदणांत बसविलेलें; जडित.

खज (ಖಜ) (सं) ना.–पळी; मधाचें पोळें; मोहोळ; लाकडाची पळी.

खजक (ಖಜಕ) (सं) ना.–छत; वितान.

खजाने (ಖಜಾನೆ) (अ. दे) ना.–कोश; संग्रहस्थान; भांडार; तिजोरी.

खजांचि (ಖಜಾಂಚಿ) (अ. दे) ना.–खजिनदार; कोशाधिकारी; कोठ्याधीश.

खंज (ಖಂಜ) (सं) ना.–लंगडा; पांगळा; लुला.

खंजन (रीट) (ಖಂಜನ [ರೀಟ]) (सं) ना.–काळी चिमणी; परटीणपक्षी.

—अक्षी (ಅಕ್ಷಿ) (सं) ना.–सुनेत्रा.

खंजरि (ಖಂಜರಿ) (सं) ना.–एक चर्मवाद्य; डफरी; टिमकी.

खट (ಖಟ) (सं) वि.–कार्यव्यापृत; प्रयत्नशील.
(सं) ना.–कोरडी विहीर; गवत; कफ; कुऱ्हाड; नांगर.

खटकटाहक (ಖಟಕಟಾಹಕ) (सं) ना.–पिकदाणी; तस्त; थुंकण्याचें भांडें.

खटपटि (ಖಟಪಟಿ) (अ. दे) ना.–प्रयत्न; साहस.

खटिके (ಖಟಿಕೆ) (सं) ना.–सीमादर्शक खड्ड.

खट्टिक (ಖಟ್ಟಿಕ) (सं) ना.–खाटीक; खून करणारा; कसाब.

खट्व (ಖಟ್ವ) (सं) ना.–मंच; पलंग; झोंपाळा; व्यासपीठ; पाळणा; 'उय्याल' पहा.

खट्वांग (ಖಟ್ವಾಂಗ) (सं) ना.–शिवहस्तांतील हाडाची गदा; पलंगाच्या पायाच्या आकाराची गदा; पाटी; दुरडी; यतीच्या डोक्यावरील छत्राची दांडी.

—धर (ಧರ) शिव.

खट्वा (ಖಟ್ವಾ) (सं) ना.–माचा; पलंग; अंथरूण; खाट.

खड (ಖಡ) (सं) ना.–कढी; गवत; विभाग; मोड; खड्ग.

खडाखडि (ಖಡಾಖಡಿ) (सं) ना.–खड्गयुद्ध; सडेतोड बोल; फटकळ भाषण.

खड्ग (ಖಡ್ಗ) (सं) ना.–तलवार; खड्गमृग; गंडक; गेंडा.

खड्गपिधान (ಖಡ್ಗಪಿಧಾನ) (स) ना.–तरवारीचें म्यान.

खड्गफल (ಖಡ್ಗಫಲ) (सं) ना.–तरवारीची धार; तरवारीचें पाणी.

खड्गमृग (ಖಡ್ಗಮೃಗ) (सं) ना.–नाकावर शिंग असलेला गंडक; गेंडा.

खड्गहस्त (ಖಡ್ಗಹಸ್ತ) (सं) ना.–भैरव; योद्धा.

खड्गाखड्गि (ಖಡ್ಗಾಖಡ್ಗಿ) (सं) ना.–तरवारीचें युद्ध.

खड्गि (ಖಡ್ಗಿ) (सं) ना.–खड्गधारी; गेंडा.

खणत्कर (ಖಣತ್ಕರ) (सं) ना.–खणखणाट; तरवारीवर तरवार आपटून होणारा आवाज.

खणिगट्टु (ಖಣಿಗಟ್ಟು) (क) धा.–खणखणाट करणें.

खणि (णिल) (ಖಣಿ [ಣಿಲ]) (क) ना.–खणखणाट.

खंड (ಖಂಡ) (सं) ना.–तुकडा; अंश; विभाग; विस्तीर्णभूभाग; रहस्य; अर्धचंद्र; खडीसाखर.

खंडन (नें) (ಖಂಡನ [ನೆ]) (सं) ना.–तुकडा; भाग; पूड; विरोध; विधान खोडणें.

खंडपरशु (ಖಂಡಪರಶು) (सं) ना.–परशुराम; पर्शुराक्षसाला मारणारा; गणपति.

खंडमाणिक्य (ಖಂಡಮಾಣಿಕ್ಯ) (सं) ना.–लाल कमळ; माणिक रत्न.

खंडरिसु (ಖಂಡರಿಸು) (क) धा. – खंडन करणें; तुकडे पाडणें; तोडणें; खड्डा खणणें; भोंक पाडणें.
खंडशशधर (ಖಂಡಶಶಧರ) (सं) ना. – अर्धचंद्र.
खंडशशि (ಖಂಡಶಶಿ) (सं) ना. – चंद्रकोर; अर्धचंद्र.
—**धर, शेखर** (ಧರ, ಶೇಖರ) (सं) ना. – चंद्रशेखर; शिव.
खंडि (ಖಂಡಿ) (अ. दे.) ना. – खिंड; किल्ल्याची पायवाट; वीस मणांचें वजनमाप.
खंडिक (ಖಂಡಿಕ) (सं) ना. – भुइमूग; शेंगा.
खंडित (ಖಂಡಿತ) (क) अ. – 'कडित' पहा; निश्चित; भाग पडलेले.
खंडिसु (ಖಂಡಿಸು) (क) धा. – फोडणें; मोडणें; बोलणें; खोडणें; भाषा उलटवणें; पराजय करणें. 'खडरिसु' पहा.
खंडेय (ಖಂಡೆಯ) (सं) ना. – आयुध; खड्ग; तलवार.
खंडोबा (ಖಂಡೋಬಾ) (सं) ना. – महाराष्ट्रांतील शिवस्वरूपी देवता.
खतमाल (ಖತಮಾಲ) (सं) ना. – ढग; धूर.
खतं (ಖತಂ) (अ. दे.) ना. – समाप्ति; शेवट.
खतावणि (ಖತಾವಣಿ) (अ. दे) ना. – खातेवही.
खति (ಖತಿ) (क) ना. – 'कति' पहा. उपकरण.
—**गोळ्** (ಗೊಳ್) (क) धा. – रागावणें; कोपणें; क्रोध करणें.
खतिलक (ಖತಿಲಕ) (सं) ना. – सूर्य.
खत्र (ಖತ್ರ) (अ. दे) ना. – एक संगीत वाद्य.
खदिर (ಖದಿರ) (सं) ना. – खैराचें झाड; काताचें झाड.
खदिरतांबूल (ಖದಿರತಾಂಬೂಲ) (सं) ना. – कात घातलेला विडा.
खद्योत (ಖದ್ಯೋತ) (सं) ना. – काजवा; सूर्य; भ्रमर.
खनक (ಖನಕ) (सं) ना. – उकरणारा; खाणींत काम करणारा; घूस; उंदीर; विदुरमित्र.
खनन (ಖನನ) (सं) ना. – खुदाई; पुरणें; खणणें; उकरण.
खनि (ಖನಿ) (सं) ना. – खाण; धातु; निधि; विपुल संग्रह; स्थान.
खनिज (ಖನಿಜ) (सं) ना. – खाणींत मिळणारे लोहादि धातु.
खनित्र (ಖನಿತ್ರ) (सं) ना. – कुदळ; खणण्याचें साधन; पिकास; खोरें.
खपुर (ಖಪುರ) (सं) ना. – सुपारीचें झाड; त्रिपुर; मुख; वस्त्र; कोपरा; अपमान; मिठार माती.
खप्रवाह (ಖಪ್ರವಾಹ) (सं) ना. – देवगंगा नदी; दुग्धपथ.
—**जूट** (ಜೂಟ) (सं) ना. – जटेंत गंगा ठेवणारा शिव.
खय (ಖಯ) (सं) ना. – दाक्षिण्य; खोड; निरुपयुक्त वस्तु; नीचता; हीनता.
खर (ಖರ) (सं) वि. – घट्ट; ओबडधोबड; उग्र; तीक्ष्ण. (सं) ना. – वस्तरा; गाढव; एक राक्षस; रावणाचा सावत्र भाऊ; क्षार; क्रूर; एक संवत्सर; काटेरी झाड.
—**दंड** (ದಂಡ) (सं) ना. – कमल; नाळ.
—**नाद** (ನಾದ) (सं) ना. – शिंगरू.
—**प्रिय** (ಪ್ರಿಯ) (सं) ना. – पारवा; कबूतर; पारवळ.
—**नाल** (ನಾಲ) (सं) ना. – कमळ.
—**स्वरा** (ಸ್ವರಾ) (सं) ना. – रानजाई.
खरकर (ಖರಕರ) (सं) ना. – चंडकिरण; सूर्य.
खरणस् (स) (ಖರಣಸ್ [ಸ]) (सं) वि. – टोकदार नाक असलेला.
खरवैरी (ಖರವೈರಿ) (सं) ना. – खर राक्षसाला मारणारा राम.
खरशाण (ಖರಶಾಣ) (सं) ना. – तीक्ष्ण करवत; जातें.
खरसार (ಖರಸಾರ) (सं) ना. – भर्जे; माइनमूळ.
खरारि (रांतक) (ಖರಾರಿ [ರಾಂತಕ]) (सं) ना. – 'खरवैरि' पहा.
खरा (रे) (ಖರಾ [ರೆ]) (अ. दे) ना. – सत्य; वस्तुस्थिति; खरेपणा.
खर्चु (ಖರ್ಚು) (अ-दे) ना. – खर्चवेच; व्यय.
खर्जुर (र्जूर) (ಖರ್ಜುರ [ರ್ಜೂರ]) (सं) ना. – चांदी; रुपें; पक्व खारीक; खजूर.
खर्पर (ಖರ್ಪರ) (सं) खापर; खापरी; कवटी; देशनाम; ठग; कासवाची पाठ; भिक्षापात्र; छत्री; चोर.
—**धर** (ಧರ) (सं) ना. – संन्यासी; शिव.
खर्व (ಖರ್ವ) (सं) ना. – ठेंगु; बुटका; कोंदट; दहा अब्ज संख्या
—**शाक** (ಶಾಕ) (सं) ना. – ठेंगणा; गिड्डा; खुजा; खोल्गट.
खर्वट (ड) (ಖರ್ವಟ [ಡ]) (सं) ना. – बेट; खेडें.
खल (ಖಲ) (सं) ना. – दुष्ट; नीच; हीन; व्यभिचारी; युद्ध; अंगण; रंगभूमि; स्थळ; चिखल.
—**उक्ति** (ಉಕ್ತಿ) (सं) ना. – शिवी; अपशब्द; दुष्टवाणी.
खलकरण (ಖಲಕರಣ) (सं) ना. – खळ्यांतील काम; खळ्यांतील धान्य; मळणी; तुडवण.
खलति (ಖಲತಿ) (सं) ना. – खल्वाट; टक्कल.
खलतिक (ಖಲತಿಕ) (सं) ना. – टक्कल; पर्वत.
खलन्याय (ಖಲನ್ಯಾಯ) (सं) ना. – चूकनिर्णय; दुरुपदेश; बदसल्ला.
खलपु (ಖಲಪು) (क) ना. – भंगी.
खलिनि (ಖಲಿನಿ) (सं) ना. – खळ्यांतील धान्य.
खलीकरण (ಖಲೀಕರಣ) (सं) ना. – हिसकाहिसकी; ठेचाठेच; जखम; दुखणें.
खालिन (लीन) (ಖಲಿನ [ಲೀನ]) (सं) ना. – लोखंडी कांब; लगाम.

खलु (ಖಲು) (सं) अ. - निश्चयेंकरून; खरोखर; न चुकतां; होय ना ?
(सं) ना. — प्रार्थना; विचारणा; तनखा; विरोध; बहिष्कार; कारण; अभ्यर्थना; वाक्यालंकारपूरण.
खलुज (ಖಲುಜ) (सं) ना. — काळोख; अंधार; कलंक; प्रमाद; काळोखी.
खलूरिके (ಖಲೂರಿಕೆ) (सं) ना. — व्यायामशाळा; तालीम; आखाडा; सैनिकांचें कवायत मैदान; रणांगण; युद्धभूमि.
खलेंवालि (ಖಲೆಂವಾಲಿ) (अ.दे) ना. — मल्लखांब; खेळातील मर्यादा खांब.
खल्या (ಖಲ್ಯಾ) (सं) ना. — मऊ मातीचा ढीग.
खल्वाट (ಖಲ್ವಾಟ) (सं) - 'खलति' पहा.
खवखविसु (ಖವಖವಿಸು) (क) धा. — जाळणें; इच्छिणें; अत्यातुर होणें; खातांना मचमच करणें.
खसूचि (ಖಸೂಚಿ) (सं) ना. — दिग्दर्शन; आकाशाकडे तोंड करून पाहणें; संभ्रम; भ्रांति.
खस्खस (ಖಸ್ಖಸ) (सं) ना. — खसखस.
——रस (ರಸ) (सं) अफू.
खळ (ಖಳ) (सं) ना. — 'खल' पहा.
खळिलेने (ಖಳಿಲೆನೆ) (क) अ. — बळेंबळे; जोर करून; उद्धटपणें; गर्जून.
खळ्ग (ಖಳ್ಗ) (सं) ना. — खड्ग; तलवार; तलवारीची धार; गेंड्याची मादी.
खाट (टि) (टी) (टीका) (ಖಾಟ [ಟಿ] [ಟೀ] [ಟೀಕಾ]) (सं) ना. — तिरडी; शवयान; प्रेतविमान; शववाहन.
खाड (ಖಾಡ) (सं) ना. — 'खड्ग' पहा.
खाडाखाडि (ಖಾಡಾಖಾಡಿ) (सं) ना. — खड्गयुद्ध; तुमुलयुद्ध.
खाडि (ಖಾಡಿ) (सं) ना. — प्रवाहाचा ओत; आखात.
खाण (ಖಾಣ) (सं) ना. — गवत; चारा; ऊस.
खांडव (ಖಾಂಡವ) (सं) ना. — अर्जुनानें जाळलेलें खांडववन.
खात (ಖಾತ) (सं) वि. — उकरलेलें; तळें; सरोवर; खळगा; ऋणको; कर्जदार.
खातक (ಖಾತಕ) (सं) ना. — खड्डा; उकरणारा.
खात्कृ (ಖಾತ್ಕೃ) (सं) ना. — खाकरा; घसा-षफाई; खाकरणे.
खाति (ಖಾತಿ) (सं) ना. — 'खाति' पहा; उकरण.
खाते (ता) (ಖಾತೆ [ತಾ]) (सं) ना; — पुष्करणी; दैनिक सेवा; हिशोब; खातेवही; हिशोबवही-खतावणी.
खात्र (ಖಾತ್ರ) (सं) ना. — कुदळ; उकरण; जंगल, भय; खिडार भगदाड; सूत; दोरी.
खाद (दन) (ಖಾದ [ದನ]) (सं) ना. — आहारसेवन; खाणें; दात ओढणें.
खाद्य (ಖಾದ್ಯ) (सं) ना. — खाण्याचा पदार्थ; फराळाचें सामान.
खादि (ಖಾದಿ) (अ. दे.) ना. — खादी कापड; हातसूत; हातविणीचें कापड.
खादित (ಖಾದಿತ) (सं) वि. — खाल्लेलें; पचविलेलें; गिळलेले.
खान (ಖಾನ) (सं) ना. — उकरण; जखम.
(अ. दे.) ना. — सरदार; अमीर; मुसलमानी पदवी.
——उदक (ಉದಕ) (सं) ना. — नारळाचें झाड.
खानक (ಖಾನಕ) (सं) वि. — उकरणारा; खळगा काढणारा.
खानि (ಖಾನಿ) (अ. दे) ना. — खाना; रकाना; कोठी; लहान भाग; चौकट; लहान घर.
(सं) ना. — खाण.
खानिल (ಖಾನಿಲ) (सं) ना. — दरवडेखोर; घरफोड्या.
खाने (ಖಾನೆ) (अ. दे) ना. — घर; वासस्थळ; पेटीचा कप्पा.
खानेसुमारि (ಖಾನೆಸುಮಾರಿ) (अ. दे) ना, — जनगणना; शिरगणती.
खामखा (ಖಾಮಖಾ) (अ. दे) अ. — निश्चितपणें; खात्रीनें; अवश्य (हिंदी) खामखाह; खचित; नक्की.
खारिगे (ಖಾರಿಗೆ) (अ. दे.) ना. — खारीक; खुदाई; उकरण्याची क्रिया.
खार्वा (ಖಾರ್ವಾ) (सं) ना. — त्रेतायुग.
खालि (ಖಾಲಿ) (अ. दे) ना. — मोकळा वेळ; रिकामपण; निरुपयुक्तता.
खासगि (ಖಾಸಗಿ) (अ. दे) वि. — स्वतःचें; वैयक्तिक; रहस्यमय.
खासा (ಖಾಸಾ) (अ. दे) वि. — स्वतःचें; आपले.
खिंकृत (ಖಿಂಕೃತ) (सं) ना. — बाणाचा सूई ऽऽ असा आवाज.
खिंखिर (ಖಿಂಖಿರ) (सं) ना. — (सं) ना. — कोल्हा; पलंगाचा पाय.
खिजमत (ಖಿಜಮತ) (अ. दे) ना. — सेवा; चाकरी; सुश्रूषा; परिचर्या.
खिदिर (ಖಿದಿರ) (सं) ना. — चंद्र; दारिद्र्य; अनाथ; भिक्षुक;
खिन्न (ಖಿನ್ನ) (सं) वि. — दुःखित; चिंतातुर; व्यथित; अपमानित.
खिल (ಖಿಲ) (सं) वि. — व्यर्थ; निरुपयोगी; शून्य; फाटलेलें; उरलेलें; मुक्त; मोकळें.
(सं) ना. — मरुभूमि; नापीक जमीन.
——क्षेत्र (ಕ್ಷೇತ್ರ) (सं) ना. — पड जमीन; पडीक शेत.
खुद (द्दु) (ಖುದ್ದ [ದ್ದು]) (अ. दे) अ. — स्वतः, जातीनें.
खुर (ಖುರ) (सं) ना. — पशूचा पाय; पलगांचा पाय; सुगंधी द्रव्य; कोळगें, वस्तरा.
——आघात (ಆಘಾತ) (सं) ना. — लत्ता; लाथ; दुगाण्या.
खुरणस (ಖುರಣಸ) (सं) ना. — फताडें नाक.

खुरपुट (ಖುರಪುಟ) (सं) ना. – खुर; गेळ.
खुरली (ಖುರಲೀ) (अ. दे.) ना. – सैनिकी कार्यक्रम.
खुराकु (ಖುರಾಕು) (अ. दे) ना. – खुराक; पक्वान्न; शक्ति वर्धक खाद्य.
खुराल (लि)क (ಖುರಾಲ [ಲಿ]ಕ) (सं) ना. – लोखंडी शस्त्र; उशी.
खुनींसु (ಖುನೀಸು) (अ. दे) ना. – नमस्कार; वंदना; प्रणाम.
खुलासे (ಖುಲಾಸೆ) (अ. दे) ना. – निर्णय; मुक्ति; सुटका; स्वतंत्रता; विशदीकरण.
खुल्ल (ಖುಲ್ಲ) (सं) वि. – क्षुल्लक; क्षुद्र; लहान; दुष्ट.
--तन (ತನ) (क) ना. – दुष्टता; हीनता.
(सं) ना. – आतुरता; अशांति; रोष; क्रोध.
--तात (ತಾತ) (सं) ना. – काका; चुलता.
खुल्ला (ಖುಲ್ಲಾ) (अ. दे) वि. – मोकळा; खुला; उघडा.
खून (ಖೂನ) (अ. दे.) ना. – खूण; चिन्ह; रक्त.
खूनि (ಖೂನಿ) (अ. दे.) ना. – खून करणारा; हत्यारी.
खेचर (ಖೇಚರ) (सं) ना. – 'खग' पहा.
—अहि (ಅಹಿ) (सं)ना. – राहू.
खेट (टक) (ಖೇಟ [ಟಕ]) (सं) ना. – श्लेष्मा; कफ; लाळ; खेडें; ढाल; अडणा; शिकार; वाईट; दुष्ट; पुष्टी; दुजोरा.
खेटितान (नन) (ಖೇಟಿತಾನ) (ನನ) (सं) ना. – वैतालिक; भाट; स्तुतिपाठक; गाणे म्हणत राजाला जाग आणणारा.
खेड (ಖೇಡ) (क) वि – भयभीत.
(क) ना. – खेडें; ग्राम.
—तन (ತನ) (क) ना. – घाबरेपणा; भय; खेडवळपणा; उमळ.
खेडाकुळि (ಖೇಡಾಕುಳಿ) (क) ना. – माळा; सखल जमीन.
खेडेय (ಖೇಡೆಯ) (क) ना. – उतार; चर्म; चामडे; अडणा; फळी.
खेड्य (ಖೇಡ್ಯ) (अ. दे) ना. – हत्ती पकडण्याचा खड्डा.
खेद (ಖೇದ) (सं) ना. – दुःख; चिंता; दुखणें; व्यथा; चिवा; वेळ; विष.
--गोळ् (ಗೋಳ್) (क) धा. – खेद होणें; दुखणें; दुखवणें.
खेपु (ಖೇಪು) (अ. दे) ना. – खेप; येरझारी; हेलपाटा; एक वेळ; एक पाळी.
खेय (ಖೇಯ) (सं) वि. – किल्ल्याभोवतीचा खंदक; अडणा.
खेल (लन) (ಖೇಲ [ಲನ]) (सं) ना. – खेळ; विनोद; फेक; उधळपट्टी.
खेलमेलन (ಖೇಲಮೇಲನ) (सं) ना. – बरोबरींच्याशीं झालेला खेळ; तुल्यबलींचा खेळ.
खेले (ला) (ಖೇಲೆ [ಲಾ]) (सं) ना. – खेळ; विनोद.
खेळ (ಖೇಳ) (सं) ना. – खेळाडु; विरोधी; भिडु; मल्याळी मनुष्य.
खैरु (ಖೈರು) (अ. दे) ना. – खैर ! ठीक ! बरें तर ! नमस्कार.
खोजा (ಖೋಜಾ) (अ. दे) ना. – मुसलमानांतील एक जात.
खोड(डर)ल (ಖೋಡ [ಡರ]ಲ) (सं) ना. – लंगडा; पांगळा.
खोडि (ಖೋಡಿ) (क) वि. – वाईट; नीचं; निरुपयुक्त.
--तन (ತನ) (क) ना. – वाईटपणा; नीचता; निरुपयोगिता.
खोडु (ಖೋಡು) (क) ना. – कुलक्षण; अडचण; नीचगुण.
खोलि (ಖೋಲಿ) (सं) ना. – खोली; कमरा; म्यान.
ख्यात (ಖ್ಯಾತ) (सं) वि. विख्यात; प्रसिद्ध; नावाजलेला; माहीत झालेला.
--क (ಕ) (सं) वि. – नाव मिळवलेला; प्रसिद्ध असलेला.
—गर्हण (ಗರ್ಹಣ) (सं) ना. – थोरांची निंदा; थोराविषयीं अपप्रचार; कुप्रसिद्धी; परमदुष्टता.
--यश (ಯಶ) (सं) ना. – कीर्तिमान; अतिप्रसिद्ध.
ख्याति (ಖ್ಯಾತಿ) (सं) ना. – प्रसिद्धि; नाव लौकिक; यश; प्रशंसा; गौरव; पदवी; कथासंदर्भ; ज्ञान; वस्तुविवेक.
ख्यापनं (ಖ್ಯಾಪನಂ) (सं) ना. – प्रशंसा; प्रशस्ति; मानपत्र; प्रशस्तिपत्रक; मिरवणूक.
ख्येय (ಖ್ಯೇಯ) (सं) ना. – दिग्दर्शन; निवेदन; व्याकरणांतील आख्येय; विधेय.

ग

ग (ಗ) (सं) ना. – कवर्गातील तिसरें अक्षर.
(सं) वि. – चालू, प्रवेशणारे; संबंधित; संबंध जोडणारे.
(सं) ना. – संगीतांतील गांधार स्वर; गंधर्व; गणेश; संगीत.
गंहर (ಗಂಹರ) (क) वि. – खोल; अगाध; कृत्रिम; बनावट.
(सं) ना. – गुहा; यौवन; गवसणी.
गक्कने (ಗಕ್ಕನೆ) (क) अ. – एकदम; झटकन; त्वरित; शीघ्र.
गक्कँ (ಗಕ್ಕು) (क) ना. – बकपक्षी.
—पाडु (ಪಾಡು) (क) अ. – अकस्मात्; एकदम; अचानक.
गगन (ಗಗನ) (सं) ना. – आकाश; वातावरण; शून्य; स्वर्ग; सूर्य.
—अंगने (ಅಂಗನೆ) (सं) ना. – अप्सरा.
—उल्मुक (ಉಲ್ಮುಕ) (सं) ना. – मंगळग्रह.

—कुसुम (ಕುಸುಮ) (सं) ना. – असंभाव्य गोष्ट; असाध्य विचार; काल्पनिक घटना.
—गति (ಗತಿ) (सं) ना. – देवता; ग्रह; पक्षी; विमान.
—चर (ಚರ) (सं) ना. – पक्षी; सूर्य; देवता; ग्रह; गंधर्व.
—चरि (ಚರಿ) (सं) ना. – गंधर्व स्त्री; खेचरी.
—ध्वज (ಧ್ವಜ) (सं) ना. – ढग; सूर्य.
गगनगंगे (ಗಗನಗಂಗೆ) (सं) ना. – देवगंगानदी; स्वर्गंगा.
गगनचाप (ಗಗನಚಾಪ) (सं) ना. – इंद्रधनुष्य.
गगनदरळ् (ಗಗನದರಳ್) (क) ना. – 'गगनकुसुम' पहा.
गगनमणि (ಗಗನಮಣಿ) (सं) ना. – सूर्य प्रभाकर.
गगनलक्ष्मी (ಗಗನಲಕ್ಷ್ಮಿ) (सं) ना. – आकाशलक्ष्मी.
गगनलते (ಗಗನಲತೆ) (सं) ना. – केवळ कल्पनाविलास; असंभव गोष्ट.
गगनसिंधु (ಗಗನಸಿಂಧು) (सं) ना. – आकाशगंगा.
गगनस्थलीरमे (ಗಗನಸ್ಥಲೀರಮೆ) (सं) ना. – 'गगनलक्ष्मी' पहा.
गगनांगण (ಗಗನಾಂಗಣ) (सं) ना. – आकाशप्रदेश.
गगनाध्वग (ಗಗನಾಧ್ವಗ) (सं) ना. – सूर्य; चंद्र; ग्रह; नक्षत्र; देवता; विमान; पक्षी.
गगनांबुधि (ಗಗನಾಂಬುಧಿ) (सं) ना. – आकाश-सागर.
गगनारविंद (ಗಗನಾರವಿಂದ) (सं) ना. – 'गगनकुसुम' पहा.
गग्गर (रि) (ಗಗ್ಗರ[ರಿ]) (सं) ना. – पायांतील पैंजण; घागरी.
गग्गायि (ಗಗ್ಗಾಯಿ) (क) ना. – कोवळें फळ; 'कग्गायि' पहा; भिडी; तोर.
गंग (ಗಂಗ) (क) ना. – दक्षिणेंतील एक राजघराणें.
गंगडिकार (ಗಂಗಡಿಕಾರ) (क) ना. – शूद्र; हीनयाति; गंगवाडी शूद्र.
गंगसागर (ಗಂಗೆಸಾಗರ) (सं) ना. – एक प्रकारची दारू.
गंगळ (ಗಂಗಳ) (क) ना. वंगाळ; थाळी; ताटवाटी.
गंगाभृत् (ಗಂಗಾಭೃತ್) (सं) ना. – शिव; हिंदी महासागर.
गंगाल (ಗಂಗಾಳ) (सं) ना. – भोजनपात्र.
गंगे (ಗಂಗೆ)(सं) ना. – गंगानदी.
गंगेत्तु (क) ना. – खेळांतील बैल.
गंगेदोगलु (ಗಂಗೆದೊಗಲು) (क) ना. – गाईच्या मानेखालील पोळी; गायीच्या मानेखाली लोळणारे कातडे.
गंगेवालुकसम (ಗಂಗೆವಾಳುಕಸಮ) (सं) वि. – असंभाव्य; अशक्य.
गंगोत्रि (ಗಂಗೋತ್ರಿ) (सं) ना. – गंगेचे उगमस्थान; गंगेचें यात्रास्थळ.
गंगोल (ಗಂಗೋಲ) (सं) ना. – गोमेध रत्न.
गच्चु (ಗಚ್ಚು) (क) ना. – चुनागच्च; गार; गिलाव्याची माती.
गच्छ (ಗಚ್ಛ) (सं) ना. – झाड; गणितांतील साखळी रीती.
गज (ಗಜ) (सं) ना. – हत्ती; राक्षस; सुग्रीव सैनिक; शकुनीचा नातलग; वारकाठी; आडव्या आकड्याचा संकेत; एक झाड.
गजकवळ (ಗಜಕಬಳ) (सं) ना. – हत्तीचा आहार; वेलफळ; अश्वत्थ वृक्ष; झाडाची साल.
गजकर्ण (ಗಜಕರ್ಣ) (क) ना. – खरूज; दद्रु; खाजवून झालेला व्रण.
(सं) ना. – शिव.
गजग (ಗಜಗ) (क) ना. – प्राचीन कन्नड महाकवि; गजगा; सागरगोटा.
गजगमन } (ಗಜಗಮನ)
गजगति } (ಗಜಗತಿ) (सं) ना. – हत्तीप्रमाणें मंद डौलदार चाल; इंद्र; मंदगामी स्त्री; मदगमना स्त्री.
गजगमने (ಗಜಗಮನೆ)(सं) ना. – गजगामिनी; मदगमना स्त्री.
गजगलिसु (ಗಜಗಲಿಸು) (क) धा. – चकाकणें; प्रकाशणें; प्रज्वलित करणें.
गजचर्मधारि (ಗಜಚರ್ಮಧಾರಿ) (सं) ना. – हत्तीचें कातडें पांघरणारा शिव.
गज(जा)जीव (ಗಜ [ಜಾ] ಜೀವ) (सं) ना. – सेवक; माहुत.
गजते (ಗಜತೆ) (सं) ना. – हत्तीचा कळप.
गजदंत (ಗಜದಂತ) (सं) ना. – गणपति; हस्तिदंत
गजदान (ಗಜದಾನ) (सं) ना. – हत्तीचे दान; हत्तीचा मदस्राव.
गजदानव ಗಜದಾನವ) (सं) ना. – गजासुर.
गजदुळि (ಗಜದುಳಿ) (सं) ना. – हत्तीचें बळ असणारा.
गजनि (ಗಜನಿ) (सं) ना. – विपुल भातपिकी जमीन.
गजनिमीलिके (का) (ಗಜನಿಮೀಲಿಕೆ [ಕಾ]) (सं) ना. – अल्पनिद्रा; डुलकी; जागृत; झोप.
गजपति (ಗಜಪತಿ) (सं) ना. – राजबिरुद; राजाचा हत्ति.
गजपुर (ಗಜಪುರ) (सं) ना. – हस्तिनापूर; पांडवांची राजधानी.
गजबंधन (नि) (ಗಜಬಂಧನ [ನಿ]) (सं) ना. – हत्ती बांधण्याची जागा; हत्तीखाना.
गजबिंदु (ಗಜಬಿಂದು) (सं) ना. – अंगावरील शिंबें; हत्तीच्या पाठीवरील ठिपके; पद्मकला.
गजभक्षक (ಗಜಭಕ್ಷಕ) (सं) ना. – 'गजकवळ' पहा.
गजमुख (ಗಜಮುಖ) (सं) ना. – गणपति; गजानन.
गजरगळे (ಗಜರಗಳೆ) (क) ना. – चकाट्या; गप्पासप्पा.
गजराज (ಗಜರಾಜ) (सं) ना. – ऐरावत; मोठा हत्ती.
गजरु (ಗಜರು) (क) धा.– गर्जना करणें; शिवीगाळ करणें; भिवविणें.
(क) ना. – गर्जना; भीति.
गजवदन (ಗಜವದನ) (सं) ना.– गणपति; गजानन.

गजलक्ष्मि (ಗಜಲಕ್ಷ್ಮಿ) (सं) ना.–अपारसंपत्ति; गजांतलक्ष्मी.
गजवरि (ಗಜವೈರಿ) (सं) ना.–गजारि; सिंह; गजासुरशत्रु; शिव.
गजहस्त (ಗಜಹಸ್ತ) (सं) ना.–हत्तीची सोंड.
गजांतलक्ष्मि (ಗಜಾಂತಲಕ್ಷ್ಮಿ) (सं) ना.–दारी हत्ती झुलत राहण्याएवढी संपत्ति.
गजाराति (ಗಜಾರಾತಿ) (सं) ना.–सिंह.
गजासुर (ಗಜಾಸುರ) (सं) ना.–'गजदानव' पहा.
गजारूढ (रोह)(ಗಜಾರೂಢ[ರೋಹ]) (सं) ना.–हत्तीस्वार; माहूत; हत्तीवर आरोहण करणारा.
गजालु (ಗಜಾಲು (क) ना.–गोंधळ; गडबड; व्यर्थ गप्पा; ओरड; गायिका.
गजुग (जग) (ಗಜುಗ [ಜಗ]) (क)ना.–मुलांच्या खेळातील वस्तु; गजगा; नेत्ररोग; सारा.
गजे (ಗಜೆ) (क) ना.–गदा; मुद्गल.
गजोत्कर (ಗಜೋತ್ಕರ) (सं) ना.–हत्तीचा कळप.
गज्जे (ಗಜ್ಜೆ) (क) ना.–घुंगुर; चाळ; खुळखुळा.
गंज (ಗಂಜ) (सं) ना.–भांडार; ओंजळ खजिना; दारूचा गुत्ता; खाण; कणगी; तिरस्कार; द्वेष.
गंजणि (ळि) (ಗಂಜಣಿ [ಳಿ]) (क) ना.–कुसळ गवत; गांजणगवत; कांटे.
गंजन (ಗಂಜನ) (क) ना.–अपमानाचा बळी; अपमान; अपयश; पराजय; तिरस्कार.
गंजळ (ल) (ಗಂಜಳ [ಲ]) (क) ना.–गांजणगवत; पशूंचें मूत्र.
गंजा (ಗಂಜಾ) (क) ना.–झोंपडी; बिऱ्हाड; पाणी पिण्याचें भांडें.
गंजि (ಗಂಜಿ) (क) ना.–गंजी; गव्हातांदळाचें गोडवणी.
गंजिका (ಗಂಜಿಕಾ) (सं) ना.–धर्मशाळा; पथिकाश्रम; गुत्ता.
गट (ಗಟ) (सं) ना.–घट; घागर; मृत्तिकापात्र; गटगट असा आवाज.
गट्ट (ಗಟ್ಟ) (क) ना.–घाट; पर्वतावलि; टेकड्यांची रांग.
गट्टणे (ಗಟ್ಟಣೆ) (क) ना.–मार; चोप; आपटी; दृढबंधन; आवळून करकचीत बंधन.
गट्टि (ಗಟ್ಟಿ) (क) वि.–बलिष्ठ; चपल; बल; घन; दृढ. (क) ना.–खडबडीतपणा; घनीबंधन; शक्ति; योग्यता; स्थिरता; घनता; कर्कशपणा; चापल्य; सुगंध; विनयशीलता; सौंदर्य.
गट्टिग (ಗಟ್ಟಿಗ) (क) ना.–बलवंत; साहसी; धारिष्टवान.
गट्टितन (ಗಟ್ಟಿತನ) (क) ना.–बुद्धिमानता; चातुर्य; धैर्य; साहस; कौशल्य.
गट्टिवळित, (ळिति) (ಗಟ್ಟಿವಳಿತ [ಳಿತಿ]) (क) ना.–सुगंधी द्रव्यलेपन करणारी स्त्री.
गट्टिसु (ಗಟ್ಟಿಸು) (क) धा.–प्रयत्न करणें; ठासून सांगणें; घट्ट करणें; चोपणें; मारणें.
गट्टु (ಗಟ್ಟು) (क) ना.–घाट; धक्का; सागरतीर; नदीकिनारा.
गड (ಗಡ) (क) अ.–'गळ' उपसर्गात्मक अव्यय; नव्हे का ? पाहिलेंस का ? सहज खरोखर; घाईनें; तीव्रतेनें.
(क) ना.–किल्ला; दुर्ग; गढ; सीमा; निश्चितता.
(सं) ना.–लाट; तरंग; पडदा; कुंपन; विघ्न; खंदक; एक सोनेरी मासा.
गडगडे (ಗಡಗಡೆ) (क) ना.–पाणी ओढण्याचा गडगडा; चाक; रहाट.
गडचु (सु) / **गडुसु** (ಗಡಚು [ಸು]) / (ಗಡಸು) (क) ना.–घट्टपणा; कठीणता; जाडी; ओबडधोबडपणा; कर्कशता; भार; ओझें.
गडण (ಗಡಣ) (सं) ना.–समूह; रास; ढीग.
—**इसु** (ಇಸು) (क) धा.–शिरणें; एकत्रित होणें; रास करणें; जुळवून घेणें; सिद्ध होणें; संबंध येणें.
गडणे (ಗಡಣೆ) (क) ना.–गायन; उद्देश; अर्थ; काल; गाणें; पाहण्यायोग्य; निरीक्षणीय; चिंता; मोजणी.
—**गोळ्** (ಗೊಳ್) (क) धा.–लक्ष देणें; दृष्टोत्पत्तीस येणें; दिसणें.
गडद (डु) (ಗಡದ [ದು]) (क) वि.–दाट; जाड; घट्ट; स्थूल. (क) ना.–ध्वनि; खोली; अतिशयता; आधिक्य.
गडपु (ಗಡಪು) (सं-दे) ना.–गडप; लपवालपवी; दृष्टिआड.
गडबड (ಗಡಬಡ) (क) ना.–घाई; गोंधळ; घाबरेपणा; अस्थिरता; चांचल्य.
गडयंत (ಗಡಯಂತ) (क) ना.–ढग; मेघ.
गडव (ಗಡವ) (क) ना.–हुप्या; कोडगा; नरवानर.
गडसु (ಗಡಸು) (क) ना.–पौरुष; स्थूलता; लठ्ठपणा.
गडह (ಗಡಹ) (क) ना.–दाराचा खालचा भाग; उमरठा.
गडा (ಗಡಾ) (क) अ.–पाहिलेस का ? होय ना ? नव्हे का ?
गडाइसु (ಗಡಾಯಿಸು) (क) धा.–गाडणें; रोवणे; पुरणें; घडविणें.
(क) ना.–सीमादगड; बांधाचा दगड.
गडारि (ಗಡಾರಿ) (क) ना.–लोखंडी कांब; पहार.
गडावणे (ಗಡಾವಣೆ) (क) ना.–गडगडाट; शंख; गोंधळ; संभ्रम; मोठा आवाज.
गडि (ಗಡಿ) (क) ना.–मर्यादा; सीमा; सिति; अवधि; लहान किल्ला; अडचण; खांब; कोल्हेकुई; राष्ट्राची सीमा; सरहद्द, वास; गळति; घडि; घटिका.
गडि (ड) गे (ಗಡಿ [ಡ]ಗೆ) (क) ना.–घटका; घागर; जलपात्र; कुंभ; मडके; घट.

गडिविडि (ಗಡಿಬಿಡಿ) (क) ना. – गडबड; घाई; चापल्य; घाबरेपणा; अधीरता.

गडियर (ಗಡಿಯಾರ) (क) घड्याळ; घटिका यंत्र; कालदर्शक यंत्र.

गडु (ಗಡು) (क) ना. समय; करार; नियमित; अवधि; मर्यादा. (सं) ना. प्रक्षिप्त साहित्य; शल्य; शूल; पाण्याचें भांडें; गड्ड; कुबड.

गडुक (ಗಡುಕ) (सं) ना. – पाण्याचें भांडें; गडवा; हाताची नखें.

गडुवर (ಗಡುವರ) (क) वि. जड; स्थूल; धड धाकट; लठ्ठ; मस्त.

गडुल (र) (ಗಡುಲ [ರ]) (क) वि. – कुबड्या; वाकलेला; कुबड असलेला.

(क) ना. – मेंढी; शेळी.

गडुसरि (ಗಡುಸರಿ) (क) वि. – स्थूलकाय; गलेलठ्ठ; फोपसा; ढेऱ्या.

गडुसु (ಗಡುಡುಸು) (क) वि. – खडबडीत; ओबडधोबड; कर्कश; कठीण.

(क) ना. – सुताची गुडी; सुताची गाठ; घसडी.

गडे (ಗಡೆ) (क) ना. – चिवा; वेळु; लोखंडी कांब; तारतम्य; समता; गडगडा.

गडेकर (ಗಡೆಕಾರ) (क) ना. – हत्तीवरील निशाण धरणारा; नाविक; डोंब.

गडगडे (ಗಡೆಗಡೆ) (क) ना. – गडगडा; रहाट; चाक.

गड्डु (ಗಡ್ಡ) (क) ना. – दाढी; दाढीचे केस.

गड्डुरिका (के) (ಗಡ್ಡುರಿಕಾ [ಕೆ]) (क) ना. – मेंढी; शेळी; प्रवाह; पाट; अजागति; विचार न करतां मेंढीप्रमाणें मागून जाणें.

गड्डे (ಗಡ್ಡೆ) (क) ना. – कंदमूल; विरजण; सोपा; रवि; कानाचा; गड्डा; कर्णमूल; द्वीप; मध्य; नदीतीर; १० दस्ते कागद.

—कट्टु (ಕಟ್ಟು) (क) धा. – घट्ट होणें; विरजणें.

गण (ಗಣ) (सं) ना. – समूह; रास; पक्ष; बाजू; धर्मपंथ; गुणगुण; छांदस मात्रावर्तन; संख्या; मांडी; जंघा; सैन्यविभाग; अक्षौहिणीचा भाग; ओवा; अजवान; प्रजा; जनस्तोम; गणपति; सोबती; सहयात्री; बाजारबुणगे.

गणकार (ಗಣಕಾರ) (क) ना. – गणती करणारा; भीमसेन.

गणपीठक (ಗಣಪೀಠಕ) (क) ना. – हृदय; हृदयस्पंदन.

गणक (ಗಣಕ) (सं) ना. – जोशी; ज्योतिषी; गणितज्ञ; हिशेबनीस;

गणकी (ಗಣಕಿ) (सं) ना. – ज्योतिष्याची पत्नि; ज्योतिषीण.

गणकयंत्र (ಗಣಕಯಂತ್ರ) (सं) ना. – गणित करणारें यंत्र.

गणजिले (ಗಣಜಿಲೆ) (क) ना. – वारेफोड्या; गोवर; देवीरोगाचा प्रकार.

गणजे (ಗಣಜೆ) (सं) ना. – हरिण; गंधर्व; शरभ.

गणति (न) (ने) ಗಣತಿ [ನ] ನೆ) (सं) ना. – मोजमाप; हिशोब; परिगणना; आलोचन.

गणदेवते (ಗಣದೇವತೆ) (सं) ना. – शंकराचे गण; उपदेवता; गणदेवता.

गणद्रव्य (ಗಣದ್ರವ್ಯ) (सं) ना. – सार्वजनिक संपत्ति.

गणनातीत (ಗಣನಾತೀತ) (सं) वि. – असंख्य; अगणित; अमोज.

गणनायिका (ಗಣನಾಯಿಕಾ) (सं) ना. – दुर्गादेवी.

गणनीय (ಗಣನೀಯ) (सं) वि. – मोजतां येण्याजोगें; परिमित; सन्मान्य; वंद्य; पूजनीय.

गणराज्य (ಗಣರಾಜ್ಯ) (सं) ना. – प्रजातंत्रराज्य; लोकशाही; प्रजेच्या तंत्रानें चालणारें राज्य.

गणरात्र (ಗಣರಾತ್ರ) (सं) अ. – अनेक रात्रीपर्यंत; रात्रानुरात्र.

गणरूप (ಗಣರೂಪ) (सं) ना. – 'एक्के' पहा, अर्काचें झाड; रूईचें झाड.

गणलु (ಗಣಲು) (क) ना. – चिवा; बोटाचे पेर; कांड; उसाचा डोळा.

गणाचल (ಗಣಾಚಲ) (सं) ना. – कैलासपर्वत.

गणाधिक | (ಗಣಾಧಿಕ)
गणाधीश्वर } (ಗಣಾಧೀಶ್ವರ) (सं) ना. – गणपति; शिव; संघनायक.

गणि (ಗಣಿ) (क) ना. – खाण; खनि.

(सं) ना. – मोजणी; हिशोब; गट असलेला; संघ असलेला.

गणिका (के) (ಗಣಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना. – वेश्या; विधवा; हत्तीण; हत्तीचें पिलूं; एक प्रकारचें फूल; देवदासी; नर्तकी.

गणिसु (ಗಣಿಸು) (क) धा. – मोजणें; हिशोब करणें; मानणें; मनावर घेणें; आदरणें.

गणे (ಗಣೆ) डोंबारी ज्यावर चढतो तो वेळु; नाव चालवण्याचा चिवा.

—गार (—ಗಾರ) (क) ना. – डोंबारी; नाविक;

गणेरु (ಗಣೇರು) (क) ना. – कर्णिकार; कण्हेर; वेश्या; कुंटिणी; दासी; घास; कवळ.

गंटल्(लु) (ಗಂಟಲ್ [ಲು]) (क) ना. – गळा; नरडें; कंठनाल; ध्वनि.

गंटि (ಗಂಟಿ) (क) ना. – गाठ; कुंडल; प्राणी; रुद्र; ब्रह्म.

गंटिके (ಗಂಟಿಕೆ) (क) ना. – गांठ; गुंता; गुतवळ.

गंट्टु (ಗಂಟು) (क) ना. – गांठ; ग्रंथि; बंधन; मोट; द्रव्य; संपत्ति; भांडवल; शरीराचा सांधा; गंडमाळ; गुल्म प्लेगाची गांठ; संबंध.

—इक्कु (ಇಕ್ಕು) (क) धा – गाठ मारणें; तुरुंगांत घालणें; बंधनांत टाकणें; जमविणें; सोंयरीक करणें.

—कोय्क (ಕೊಯ್ಕು) (क) ना.–व्यापारांतील भांडवलच खाणारा.
—बीळु (ಬೀಳು) (क) धा.–गाठ पडणें; मैत्री जडणें; संबंध येणें; पीडेप्रमाणें मागें लागणें.
—मोरे (ಮೋರೆ) (क) ना.–आठ्या पडलेला चेहरा; दुर्मुखलेली चर्या.
—लगामु (ಲಗಾಮು) (क) धा.–काटेरी लगाम; (तुंड कुदरिगे गंट लगामु)
—हाकु (ಹಾಕು) (क) धा.–पैसा साठविणें; गुंतवणें; पैसा खाणें; संबंध आणणें.
गंटे (ಗಂಟೆ) (क) ना.–घंटा; समय; वेळ.
—कायक (ಕಾಯಕ) (क) ना.–घंटा वाजवून पोट भरणारा जंगम वर्ग.
गंड (ಗಂಡ) (क) ना.–पति; मालक; यजमान; वांड; शूर. (सं) ना.–गंडांतर; ग्रहपीडा; गंडस्थल; करट; ग्रहकंटक; संधि; जखम.
—गर्व (ಗರ್ವ) (क) ना.–दुरभिमान; खोटा अभिमान; दुराग्रह.
—मत्सर (ಮತ್ಸರ) (क) ना.–अतिद्वेष.
—वसन (ವಸನ) (क) ना.–उत्तम वस्त्र; तलम कापड.
गंडक (ಗಂಡಕ) (क) ना.–'खड्गमृग' पहा.
गंडकि (की) (ಗಂಡಕಿ [ಕೀ]) (सं) ना.–गंगेची उपनदी; गंडकी नदी.
—शिले (ಶಿಲೆ) (सं) ना.–शाळीग्राम; गंडकी नदीतील शिला.
गंड (डु) गाडि (ಗಂಡ [ಡು] ಗಾಡಿ) (क) ना.–पौरुष; वेषभूषण; वीरत्व.
गंड भेरुंड (ಗಂಡ ಭೇರುಂಡ) (सं) ना. दोन डोक्यांचा पक्षी; म्हैसूर राज्याचें ध्वजचिन्ह.
गंडमाले (ಗಂಡಮಾಲೆ) (सं) ना.–गंडमाळा; गुल्म.
गंडवुत (ಗಂಡವುತ) (क) ना.–हरिणविशेष; हरिणांचा कळप.
गंडशैल (ಗಂಡಶೈಲ) (क) ना.–पर्वतावरून गडगडत आलेला दगड.
गंडसु (ಗಂಡಸು) (क) ना.–पुरुष; पुत्ररत्न.
गंडस्थल (ಗಂಡಸ್ಥಳ) (सं) ना–करट; हत्तीचें गंडस्थळ.
गंड ुडि (ಗಂಡಾಗುಂಡಿ) (क) ना.–अव्यवस्था; अवांतर; सटरफटर; अन्यायाचें भांडण; वितंडन; उकरून भांडण.
गंडाडि (ಗಂಡಾಡಿ) (क) ना.–साहसी वीर; आपत्तींशी झगडणारा; सत्त्वधीर.
गंडांतर (ಗಂಡಾಂತರ) (सं) ना.–विपत्ति; संकट; भीति.
गंडि (ಗಂಡಿ) (क) ना.–जकात घेणारा कारकून; किल्ल्याची चोरवाट; भूयारी रस्ता;
गंडिग (ಗಂಡಿಗ) (क) वि.–समर्थ; साहसी; शूर.
गंडीर (ಗಂಡೀರ) (क) ना.–वीर; नायक; शौर्यशाली.
गंडु (ಗಂಡು) (क) ना.–बल; पौरुष; मोठेपणा; सामर्थ्य; धीटता; वीर पुरुष.
गंडुगालि (ಗಂಡುಗಲಿ) (क) ना.–वीर; बलशाली मनुष्य.
गंडुगच्चे (ಗಂಡುಗಚ್ಚೆ) (क) ना.–वीरानें घालण्याचा कासोटा; पचंग; काचा.
गंडुगाडि (ಗಂಡುಗಾಡಿ) (क) ना.–वीरवेश; वीराचें चलनवलन; शूराची हालचाल; वीरावेश.
गंडुगिडु (ಗಂಡುಗಿಡು) (क) धा.–शक्ति घालविणें; पौरुषहीन होणें.
गंडुकेलस (ಗಂಡುಕೆಲಸ) (क) ना.–साहस; धीट वर्तन; पौरुष.
गंडुगोडलि (ಗಂಡುಗೊಡಲಿ) (क) ना.–परशु; फरशी; हात-कुऱ्हाड; परशुरामाचें आयुध.
गंडुगोळ् (ಗಂಡುಗೊಳ್) (क) धा.–धैर्य धरणें; साहस करणें.
गंडुडे (ಗಂಡುಡೆ) (क) ना.–वीरवेष; कवच; पुरुषी पेहराव.
गंडुदोरे (ಗಂಡುದೊರೆ) (क) धा.–धीर सोडणें; दुर्बल होणें; पौरुषहीन होणें.
(क) ना.–नद; (सिंधु; ब्रह्मपुत्रा वगैरे नद.)
गंडुस (ಗಂಡುಸ) (क) ना.–दीर.
गंडसूळे (ಗಂಡುಸೂಳೆ) (क) ना.–चतुर वेश्या.
गंडू (ಗಂಡೂ) (सं) ना.–उशी; गाठ; मिळकत; तेल.
गंडूपद (ಗಂಡೂಪದ) (सं) ना.–काडू; आमिष; गांडूळ.
गंडूष (षे) (ಗಂಡೂಷ [ಷೆ]) (सं) ना. चूळ; पाण्याचा घोट.
गण्ण (ಗಣ್ಣ) (क) ना.–भाताचा गादा.
गण्णु (ಗಣ್ಣು) (क) ना.–एक लहान माप; बोटाचें पेर; धाटाचें पेर; कांड.
गण्य (ಗಣ್ಯ) (सं) वि.–मान्य; मोजण्यायोग्य; गौरवास्पद; गणनीय.
गत (ಗತ) (सं) वि.–होऊन गेलेले; घालविलेलें; संपलेलें; दूर गेलेले; नियुक्त; न दिसणाऱ्या; अवस्थेला पोचलेलें.
(सं) ना.–वेग; स्थिति; अवस्था; घटना; गति; चाल.
गतक (ಗತಕ) (सं) वि.–कृतक; कृत्रिम; फसव्या; घातक.
गतकांति (ಗತಕಾಂತಿ) (सं) वि.–कांतिहीन; वैभवहीन.
गतगोष्ठि (ಗತಗೋಷ್ಠಿ) (सं) ना.–झाल्यागेल्या गोष्टी; झालेला प्रकार.
गत तेजस (ಗತ ತೇಜಸ್) (सं) ना.–'गतकांति' पहा.
गतप्रत्यागत (ಗತಪ್ರತ್ಯಾಗತ) (सं) ना.–आले गेले; आद्यंत; अस्थिर वृत्ति; सतारीची गत; अनुलोम प्रतिलोम.
गतप्राण (ಗತಪ್ರಾಣ) (सं) ना.–मृत्यु; मरण; समीपता.
गतवर्ष (ಗತವರ್ಷ) (सं) ना.–गेले वर्ष; गुदस्ता.

गताक्ष (ಗತಾಕ್ಷ) (सं) वि. – अंधळा; डोळे गेलेला.

गतागत (ಗತಾಗತ) (सं) ना. – आलेगेलेले; ये-जा; परंपरा; ग्रहगतीची अव्यवस्था.

गतानुगतिक (ಗತಾನುಗತಿಕ) (सं) ना. – मागीलप्रमाणें; पुढें चालवणारा; अनुकरण; एखाद्याचें अनुसरण.

गताब्द (ಗತಾಬ್ದ) (सं) – 'गतवर्ष' पहा.

गतायु (ಗತಾಯು) (सं) वि. – वृद्ध; म्हातारा; दिवस झालेला.

गतार्तव (ಗತಾರ್ತವ) (सं) वि. – विटाळ गेलेली; वांझ.

गतार्थ (ಗತಾರ್ಥ) (सं) वि. – निराश झालेला; निर्धन.

गतासु (ಗತಾಸು) (सं) वि. – गतप्राण; मृत.

गति (ಗತಿ) (सं) ना. – चलन; बरीवाईट स्थिति; अवस्था; अभिवृद्धि; मार्ग; प्रगति; मोक्ष; पाप; उपाय; नर्तनगति; आश्रय; समजूत; यात्रा; वेग; मिरवणूक; सुख; ग्रहगति; क्रांति.

—किडु (केडु) (ಕಿಡು [ಕೆಡು]) (क) धा. – हीन स्थितीला येणें; निराधार होणें; दुःखी होणें.

—की (के) डिसु (ಕೀ [ಕೆ] ಡಿಸು) (क) धा. – नाश करणें.

—कें (गें) डि (ಕೇ [ಗೇ] ಡಿ) (क) वि. – दुर्दैवी; दरिद्रि; हीनगति; अगतिक.

—कोडु (ಕೊಡು) (क) धा. – पुढें चालविणें; चालू लागणें.

—पडे (ಪಡೆ) (क) धा. – चालविणें; सुखी होणें; मोक्ष मिळविणें.

—भंग (ಭಂಗ) (सं) ना. – दिशाभूल; तालभंग; वाट चुकणें; दिङ्मूढता.

गतिबंधन (ಗತಿಬಂಧನ) (सं) ना. – वेगावरील ताबा.

गतिलाघव (ಗತಿಲಾಘವ) (सं) ना. – मंदचाल; नाजूक चाल.

गतिसु (ಗತಿಸು) (क) धा. – घालविणें; जाणें; मरणें; कालक्षेप करणें.

गतिस्तंभ (ಗತಿಸ್ತಂಭ) (सं) ना. – गतिरोध; वेगनिरोध; वाट रोकणें; गतिस्तंभन.

गत्तु (ಗತ್ತು) (अ-दे) ना. – गत; संगीतांतील लय; धोरण; रीत; नृत्यपद्धति.

—गार (ಗಾರ) (क) ना. – कालानुवर्ती; उपाय जाणणारा; युक्तिबाज; ठक.

—गारिके (ಗಾರಿಕೆ) (क) ना. – समयानुसंधान; योग्य उपायानें कार्यसिद्धि.

गत्यंतर (ಗತ್ಯಂತರ) (सं) ना. – भिन्न उपाय; अन्य युक्ति; दुसरा मार्ग; वेगळा आश्रय.

गत्वर (ಗತ್ವರ) (सं) ना. – नाश; अधिक्षेप; फेक; हानी; नुकसान; तोटा.

गद (ಗದ) (सं) ना. – रोग; वचन; वाक्य; विष; थरकांप; कापरें; एक यादव.

गदक (ಗದಕ) (क) ना. – कपट; कृतक; फसवणूक.

गदकि (ಗದಕಿ) (क) कपटी; फसव्या; वंचक.

गदगदिसु (ಗದಗದಿಸು) (क) धा. – गद्गद आवाज करणें; कांपणें; कापरें भरणें; दुःखोद्गार काढणें.

गद (दु) गु (ಗದ [ದು] ಗು) (क) ना. – गदगशहर; येथील वीर नारायणाच्या देवळांत कुमारव्यासानें वीर भारत लिहिल्याचें सांगतात.

—ग (ಗ) (क) ना. – पशुमूत्राची दुर्गंधी; शेळ्यामेंढ्यांचा उग्र दर्प; मिरची किंवा तंबाखु जळल्याचा खाट; दुर्गंधी; गंज; जंग;

गदडु (ಗದಡು) { औषधी द्रव्याचा दर्प; केरवचरा. (क) धा. – कळकणें; घाण करणें.

गदरु (ಗದರು) (क) धा. गर्जणें; भिवविणें; किंचाळणें; घोषणा करणें.

(क) ना. – हरळी; हव्ळी; हाक; घोषणा.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. – 'ओरडणें; किंचाळणें; भिवविणें;

गदा (ಗದಾ) (सं) ना. – गदा; मुद्गर; एक आयुध.

गदाग्रज (ಗದಾಗ್ರಜ) (सं) ना. – गदाचा म्हणजे गदाधराचा भाऊ; श्रीकृष्ण.

गदादंड (ಗದಾದಂಡ) (सं) ना. – भीमाची गदा, जायफळ; पत्री

गदाधर (ಗದಾಧರ) (सं) ना. – श्रीकृष्ण.

गदांबर (ಗದಾಂಬರ) (सं) ना. – ढग; मेघ.

गदि (ಗದಿ) (सं) ना. – गदाधारी विष्णु; रोगी; रुग्ण.

गदित (ಗದಿತ) (सं) वि. – बोललेलें; शब्दांकित केलेलें; आश्वासलेलें.

गदु (दुवु) (ಗದು [ದುವು]) (क) ना. – सूज; फूग; गांदड; दान.

गदेगोळ् (ಗದೆಗೊಳ್) (क) धा. – गदा पेलणें; गदा उगारणें.

गदोत्कर (ಗದೋತ್ಕರ) (सं) ना. – अरिष्ट; व्याधी; दुखणें.

गद्गद (ಗದ್ಗದ) (सं) वि. – दुःखानें भारावलेला; कंपित स्वराचा.

—कंठ (ಕಂಠ) (सं) ना. – दुःखध्वनि, कंपितस्वर.

गद्द (ಗದ್ದ) (क) ना. – दाढी; दाढीचे केस; हनुवटी; चिबुक.

गद्दण (ಗದ್ದಣ) (क) ना. – कमी किंमतीचें तांब्याचें नाणें; सोन्याचे लहान नाणें.

गद्दरिसु (ಗದ್ದರಿಸು) (क) धा. – व्याघ्रसिंहाप्रमाणें ओरडणें; डरकाळी फोडणें; सुजणें; गोवर येणें; गर्जना करणें.

गद्दल (ಗದ್ದಲ) (क) ना. – गोंधळ, संभ्रम; कोलाहल; उसाभर; अस्पष्ट उच्चध्वनि.

गद्दि (दु) गे (ಗದ್ದಿ [ದ್ದು] ಗೆ) (क) ना. – सिंहासन; पाट; कट्टा; चौथरा; गादी; पीठ; समाधि.

गद्दे (ಗದ್ದೆ) (क) ना. – भातशेत, गादा; जमीन; क्षेत्र.

गद्य (ಗದ್ಯ) (सं) ना. – बोलीभाषेतील साहित्य.

—साहित्य (ಸಾಹಿತ್ಯ) (सं) ना. – कथाकादंबरी वगैरेचें लेखन.

गद्यपद्यात्मक (ಗದ್ಯಪದ್ಯಾತ್ಮಕ) (सं) ना. – चंपू; नाटक; प्रबंध वगैरे गद्यपद्य साहित्य.

गद्याण (न) (ಗದ್ಯಾಣ [ನ]) (सं) ना. – 'गद्दण' पहा.

गन (ಗನ) (क) वि. – घन; घट्ट; भरीव; मोठे ढग, 'घन' पहा.

गनह (ಗನಹ) (सं) ना. – शिव; ब्राह्मण; महात्म्य.

गनि (ಗನಿ) (क) ना. – खाण; खनि.

गनीम (ಗನೀಮು) (अ. दे) ना. – वैरी; सार्वत्रिक शत्रु.

गने (ಗನೆ) (क) धा. – गर्जना करणें; ओरडणें.

गंति (ಗಂತಿ) (क) ना. – ग्रंथि; गाठ; आवाळु; 'गड्डे' पहा.

गंतु (ಗಂತು) (सं) ना. – गंतृ; जाणारा; यात्रिक; पथिक; वाटसरू; हालचाल; नर्तन; पथ; मार्ग; हास्यविनोद. 'कुलित' पहा.

गंतुकाम (ಗಂತುಕಾಮ) (सं) ना. – जाण्याची इच्छा करणारा.

गंतृ (ಗಂತೃ) (सं) ना. – 'गंतु' पहा.

गंत्री (ಗಂತ್ರೀ) (सं) ना. – बैलजोडी; स्त्रीसंयोग; फेक.

गंद (ಗಂದ) (अ. दे) ना. – गंध; सुवास; चंदनवृक्ष; एक जातीचा दगड; स्वभाव; अहंकार; गर्व; स्वत्व.

गंदकत्तुरि (ಗಂದಕತ್ತುರಿ) (सं) ना. – गंध आणि कस्तुरी; सुगंधी द्रव्य.

गंदर (ಗಂದರ) (क) ना. – गंधर्व; एक देवजाति.

गंदरगिविय (ಗಂದರಗಿವಿಯ) (क) ना. – गानलुब्ध शिव; गंधर्वांचें गाणें.

गंदा (दी) (दे) (ಗಂದಾ [ದೀ] [ದೆ]) (अ. दे) वि. – घाण; कुजलेंलें; दुर्गंधित.

गंदि (ಗಂದಿ) (क) ना. – पित्त; मांस; वायुयुक्तता; ब्रह्म.

गंदिग (ಗಂದಿಗ) (क) ना. – कुंटिणी; सुगंधी द्रव्यें विकणारा; गंधी.

गंदिगे (ಗಂದಿಗೆ)(क) ना. – औषधी दुकान.

गंधक (ಗಂಧಕ) (सं) ना. – गंधक द्रव्य.

—धृति (द्रावक) (ಧೃತಿ [ದ್ರಾವಕ]) (सं) ना. – तेजाब; गंधकाल

गंधकरसायन (ಗಂಧಕರಸಾಯನ) (सं) ना. – रक्तशुद्धीवर गंधक मिश्रितऔषध.

गंधका (कालि) (ಗಂಧಕಾ [ಕಾಳಿ]) (सं) ना. – व्यासमाता; सत्यवती.

गंधद्वीप (हस्ति) (ಗಂಧದ್ವೀಪ [ಹಸ್ತಿ]) (सं) ना. – उत्तम जातीचा हत्ती.

गंधन (ಗಂಧನ) (सं) ना. – अविश्रांत परिश्रम; हट्ट; साधना; प्रगटण.

गंधनकुल (ಗಂಧನಕುಲ) (सं) ना. – मुंगुस; ऊदमांजर; चिचुंद्री.

गंधनालि (लिका) (ಗಂಧನಾಳಿ[ಳಿಕಾ]) (सं) ना. – नाक; नासिका; घ्राणेंद्रिय.

गंधमादन (ಗಂಧಮಾದನ) (सं) ना. – गंधक; मेरुपर्वताजवळील सुगंधी पर्वत; मलयपर्वत.

—मादनी (ಮಾದನೀ) (सं) ना. – उच्च प्रतीचें मद्य.

—मादिनि (ಮಾದಿನೀ) (सं) ना. – अगरु; चंदन.

गंधमार्जाल (र) { (ಗಂಧತಮಾರ್ಜಾಲ) / (ಗಂಧಮಾರ್ಜಾರ) } (सं) ना. – ऊद; सुगंध सोडणारें मांजर.

गंधमाल्य (ಗಂಧಮಾಲ್ಯ) (सं) ना. – सुवासिक फुलमाळ; सुगंधी द्रव्य व फुलें यांनीं केलेली सत्कारपूजा.

गंधमूषिके (ಗಂಧಮೂಷಿಕೆ) (सं) ना. – चुचुंद्री.

गंधर्वविवाह (ಗಂಧರ್ವವಿವಾಹ) (सं) ना. – हिंदुविवाह-पद्धतींतील एक प्रकार; प्रेमविवाह.

गंधर्ववेद (ಗಂಧರ್ವವೇದ) (सं) ना. – सामवेद; संगीतशास्त्र; भरतशास्त्र.

गंधवति (ಗಂಧವತಿ) (सं) ना. – भूमि; मोगरीची एक जात; व्यासमाता; वायुवरुणांचे शहर; मद्य; सुगंधी द्रव्य; गंधक.

गंधवह (वाह) (ಗಂಧವಹ [ವಾಹ]) (सं) ना. – वारा; सुगंध; दरवळणारा वायु.

गंधवहे (ಗಂಧವಹೆ) (सं) ना. – वास घेणारें इंद्रिय; नाक; घ्राणेंद्रिय.

गंधसिंधूर (ಗಂಧಸಿಂಧೂರ) (सं) ना. – माजलेला हत्ती; मदस्राव होणारा हत्ती.

गंधहारिका } (ಗಂಧಹಾರಿಕಾ)
गंधकारिका } (ಗಂಧಕಾರಿಕಾ) (सं) ना. – सुगंधी द्रव्यें करून देणारी दासी.

गंधाक्षते (ಗಂಧಾಕ್ಷತೆ) (सं) ना. – मंगलाक्षता.

गंधापण (ಗಂಧಾಪಣ) (सं) ना. – सुगंधी द्रव्याची पेठ.

गंधालि (ಗಂಧಾಳಿ) (सं) ना. – गांधीलमाशी. 'कडज' पहा. दरवळणारा सुवास.

—गर्भ (ಗರ್ಭ) (सं) ना. – बारीक वेलदोडा.

गंधि (ಗಂಧಿ) (सं) ना. – सुगंधी द्रव्याचा व्यापारी; सुवास धारण करणारा.

गंधिक (ಗಂಧಿಕ) (सं) ना. – अत्तर विकणारा; गंधक.

गन्न, (कन्न) (ಗನ್ನ, [ಕನ್ನ]) (क) ना. – फसवणूक; वंचना; कपट; चोरी; दरवडा; दरोडा.

—गतक (ಗತಕ) (क) ना. – फसवणूक.

—गरुविके (ಗರುವಿಕೆ) (क) ना. – खोटा बडेजाव; कोरडा अहंकार; दंभ.

गन्नदंक (ಗನ್ನದಂಕ) (क) ना. – मानवी युद्ध; कपटी मनुष्य; वंचक.
गप्‌चिप् (ಗಪ್‌ಚಿಪ್) (अ. दे) ना. – स्तब्धता; मौन.
गप्पने (ಗಪ್ಪನೆ) (क) अ. – अकस्मात्; झटकन; एकदम.
गबक्कने (ಗಬಕ್ಕನೆ) (क) अ. – 'गप्पने' पहा. एकदम; एका झपास्यांत.
गब्ब (ಗಬ್ಬ) (क) ना. – गर्भ; गर्व; गर्भवती; पोटाचा आतील भाग; अहंकार; मस्ती; अभिमान; खोटी प्रतिष्ठा; दंभ.
—आगु (ಆಗು) (क) धा. – पोट वाढणें; गर्भधारण करणें.
गब्बरिसु (ಗಬ್ಬರಿಸು) (क) धा. – व्यापणें; पसरणें; खोदणें; खड्डा खणणें.
गब्बि (ಗಬ್ಬಿ) (क) ना. – गर्व करणारा; मस्ती करणारा; अहंकारी; हट्टी; अनावर मनुष्य.
गब्बिल (ಗಬ್ಬಿಲ) (क) ना. – 'कणकप्पडि' पहा.
गब्बु (ಗಬ್ಬು) (क) ना. – दुर्गंधी; मस्ती; जळकावास; अहंकार.
गभस्ति (ಗಭಸ್ತಿ) (सं) ना. – कांती; सूर्य; चंद्र; सूर्य किरण; अग्निपत्नि स्वाहाः स्वधा.
गभस्तिकर (मत्) (ಗಭಸ್ತಿಕರ [ಮಂತ್]) (सं) ना. – सूर्य; पाताळ लोक.
गभीर (ಗಭೀರ) (सं) वि. – . खोल; गंभीर; रहस्यमय; एकांडा; एकाकी स्वभावाचा; पूर्ण.
— आत्म (ಆತ್ಮ) (सं) ना. – परमात्मा.
गम (ಗಮ) (सं) वि. – जाणारा; चलित.
(सं) ना. – उड्डाण; आतुरता; अविवेक; पुढची चाल; घमघमाट; सुवास; मार्ग.
गमा (मि) क (का) (ಗಮ [ಮಿ] ಕ [ಕಾ]) (सं) ना. – स्वरकंपन वेग; रीति; त्वरा; संगीतांतील एक गत; श्रम; थकवा.
गमकि (ಗಮಕಿ) (सं) ना. – रागयुक्त काव्यगायन; चीज; गायन.
गमन (ಗಮನ) (सं) ना. – जाणें; संचार; दृष्टि; लक्ष; कंपन; वासना; मिळकत.
गमनागमन (ಗಮನಾಗಮನ) (सं) ना. – ये—जा; येरझार; यडताकपट्टी.
गमनिसु (ಗಮನಿಸು (क) धा. – जाणें; चालू लागणें; यात्रा करणें; लक्ष देणें; गणणें.
गमनीय (ಗಮನೀಯ) (सं) वि. – जाणण्यास योग्य; ध्यान देण्यास योग्य; गण्य; गणनीय; लंघनीय; आचारणीय.
गमित (ಗಮಿತ) (सं) वि. – गत; गेलेलें; प्रेषित; पाठविलेलें; आणविलेले.
गमिसु (ಗಮಿಸು) (क) धा. – जाणेंयेणें; अंदाज चालविणें; विचारांत घेणें.
गंपु (ಗಂಪು) (क) ना. – परिमळ; सुवास.
गम्म (ಗಮ್ಮ) (क) ना. – घाम; घर्म; उकाडा; उष्णता.
गम्मने (ಗಮ್ಮನೆ) (क) अ. – एकदम; अकस्मात्; लागलीच तीव्रतेने.
गम्मु (ಗಮ್ಮು) (क) धा. – विस्कटणें; विचकणें; अस्ताव्यस्त करणें.
गम्य (ಗಮ್ಯ) (सं) वि. – जाणण्यायोग्य; समजण्यासारखें; स्वीकार्य; मान्य; प्राप्य; मिळविण्याजोगे; पटण्यासारखें.
गय (ये) (ಗಯ [ಯೆ]) (सं) ना. – गयाक्षेत्र; बुद्धगया; एक गंधर्व; एका राक्षसाचें नांव.
गयावळ (ಗಯಾವಳ) (सं) ना. – गयेतील क्षेत्रभिक्षुक; गयावळ; अव्यवस्थित ब्राह्मण; गबाळ्या; भोंगळ ब्राह्मण.
गय्याळ (ಗಯ್ಯಾಳ) (क) वि. – निरुपयोगी; दुबळा; बडबड्या; वाचाळ.
गय्याळि (ಗಯ್ಯಾಳಿ) (क) ना. – बडबडी स्त्री; लोचट स्त्री; मोंड बाई; हट्टी बाई.
गर (ಗರ) (सं) ना. – विष; वाईट करण्याची शक्ति; मद्य; प्रोक्षण; शिडकावा; सडा; शिंपडणूक.
(क) ना. – घरघर; ग्रह; नक्षत्र; पिशाच; भूत.
गरकु (ಗರಕು) (क) ना. – विषमता; खळगा; भूस; ओबधोबड; कठिण.
गर्कु (गरकु) (ಗರ್ಕು [ಗರಕು]) (अ. दे) ना. – निमग्नता; तल्लीनता.
गरगरिके (ಗರಗರಿಕೆ) (क) ना. – सौंदर्य; चांगुलपणा; आनंद; घरघर; ठक; अहंकार; गर्व; नियमबद्धता 'अच्चुकट्ट' पहा.
गरगस (ಗರಗಸ) (क) ना. – 'करगस' पहा.
गरडि (ಗರಡಿ) (क) ना. – व्यायाम; तालीम; व्यायामशाळा.
—साधक (ಸಾಧಕ) (क) ना. – व्यायाम करणारा; तालीमबाज; व्यायामपटु.
गरण (ಗರಣ) (क) ना. – ग्रहण; स्वीकार; हात.
गरति (ಗರತಿ) (क) ना. – पतिव्रता; कुलीन स्त्री; मानिनी; गृहस्था.
गरल (ಗರಲ) (सं) ना. – विष; नंज; अपुऱ्या दिवसाच्या बाळंतपणामुळें येणारा रोग.
—कंठ, ग्रीव (ಕಂಠ, – ಗ್ರೀವ) (सं) ना. – नीलकंठ; शिव.
गरलधर (ಗರಲಧರ) (सं) ना. – शिव; विषधर.
गरलपूर (ಗರಲಪೂರ) (क) ना. – सर्प; विषारी साप.
गरलभुक् (ಗರಲಭುಕ್) }
गरलाशन (ಗರಲಾಶನ) } (सं) ना. – विष सेवन करणारा; विष पचवणारा शिव.
गरवट (ಗರವಟ) (क) ना. – ग्रहपट; कुंडली; जातक; जन्म पत्रिका.
गरवटिगे (ಗರವಟಿಗೆ) (क) ना. – यज्ञशाळा; पहारा; चौकीदारी; राखणदारी; राखण.

गरवल (ಗರವಲ) (क) ना.-ग्रहबल; ग्रहनक्षत्राचा योगायोग.

गरवु (ಗರವು) (क) धा.-ओढणें; आकर्षिणें; आपल्याकडे खेचणें; वाकविणें.

गरवट्टिगे (ಗರವಟ್ಟಿಗೆ) (क) ना.-अद्भुतता; प्रचंडता.

गरळ (ಗರಳ) (क) ना.-'गरल' पहा.

गरास (ಗರಾಸ) (क) ना.-ग्रास; घास; कवल; पकड.

गरि (ಗರಿ) (क) ना.-पक्ष्याची पिसें; पिसारा; पक्षाचे शेंपूट; तुरा; गवत; पाला; बाणाचा मागील भाग.

—कट्टु (ಕಟ್ಟು) (क) धा. कंबर कसणें; सुधारणें.

—केदरु (ಕೆದರು) (क) धा. पिसारा उभारणें; पसरणें.

गरिके (ಗರಿಕೆ) (क) ना.-एक जातीचें गवत.

गरिगण्वकि (ಗರಿಗಣ್ವಕ್ಕಿ) (क) ना.-मोर; डोळे असलेल्या पिसाऱ्याचा मोर.

गरिग (ಗರಿಗ) (क) ना.-बाण; मोर.

गरिसुरि (ಗರಿಸುರಿ) (क) वि.-दृढ; घट्ट; बळकट.

गरिम (मा) (मे) (ಗರಿಮ [ಮಾ] ಮೆ) (सं) ना.-मोठेपणा; महात्म्य; श्रेष्ठता; जडपणा; स्थूलता; योग्यता.

गरिष्ठ (ಗರಿಷ್ಠ) (सं) वि.-थोर; श्रेष्ठ; जड; वजनदार; गौरवित; मस्त; अहंकारी.

गरिय (यस्) (ಗರೀಯ [ಯಸ್]) (सं) वि.-जड; मोठें; वजनदार.

गरुडध्वज (ಗರುಡಧ್ವಜ) (सं) ना.-विष्णु; कृष्ण.

गरुडपाताळ (ಗರುಡಪಾತಾಳ) (सं) ना.-गळ; पाताळगड.

गरुडपुराण (ಗರುಡಪುರಾಣ) (सं) ना.-संकट विनाशार्थ वाचावयाचें पुराण.

गरुडवाहन (ಗರುಡವಾಹನ) (सं) ना.-विष्णु.

गरुडवाहिनि }(ಗರುಡವಾಹಿನಿ) (सं) ना.-सैन्याची विलक्षण
गरुडव्यूह }(ಗರುಡವ್ಯೂಹ) रचना.

गरुडहरि (ಗರುಡಹರಿ) (सं) ना.-ग्रीक पुराणांतील एक प्राणी; गिधाड.

गरुडाग्रज (ಗರುಡಾಗ್ರಜ) (सं) ना.-गरुडाचा वडील भाऊ; अरुण.

गरुडांक (ಗರುಡಾಂಕ) (सं) ना.-गरुडध्वज; विष्णु; कृष्ण.

गरुडि (ಗರುಡಿ) (क) ना.-'गरडि' पहा; चावडी; जमीन; भिंत; गुहा.

—गैमे (ಗೈಮೆ) (क) ना.-कुस्ती; व्यायाम.

—साधने (ಸಾಧನೆ) (क) ना.-शरीरसौष्ठव.

गरुत् (ಗರುತ್) (सं) ना.-पंख; पीस; पक्ष.

गरुत्मत् (ಗರುತ್ಮತ್) (सं) ना.-गरुड; बाण; सूर्य; चंद्र.

गरुत्मंत (ಗರುತ್ಮಂತ) (सं) ना.-'गरुत्मत्' पहा; सूर्य; पक्षी.

गरुल (ಗರುಲ) (सं) ना.-गरुड.

गरुव (ಗರುವ) (सं) ना.-'गरिम' पहा; योग्यता; थोर पुरुष; पूज्य व्यक्ति; गर्व; मस्ती; अहंकार.

गरुवलि (ಗರುವಲಿ) (क) ना.-हवा; वारा.

गरुवायि (विके) (ಗರುವಾಯಿ [ವಿಕೆ]) (क) ना.-गंभीरगमन; गजगति; पायघड्या; विजयोन्माद; अहंकार; गरीमा; गांभीर्य मुनि; ब्रह्मदेवाचा मुलगा.

गर्ग (ಗರ್ಗ) (सं) ना.-यदुकुलपुरोहित; गर्गऋषि; गजग्याचा वेल; पाडा; खोंड; कृमि.

गर्गर (ಗರ್ಗರ) (सं) ना.-पाण्याचा डोह; एक संगीत वाद्य; रवि; मंथा.

गर्घर (ಗರ್ಘರ) (सं) ना-घरघर; घागर; वाळा; घुंगुर.

गर्जित (ಗರ್ಜಿತ) (सं) वि.-घोषित; पुकारलेलें.

(सं) ना.-भयंकर ध्वनि; हत्तीचा ध्वनि; चीत्कार; विजेचा कडकडाट; मेघगर्जना.

गर्जिसु (ಗರ್ಜಿಸು) (क) धा.-घोषणा देणें; गर्जना करणें; ओरडणें.

गर्त (ಗರ್ತ) (सं) ना.-तळें; ओढा; खड्डा; उच्चासन; सिंहासन; न्यायपीठ; युद्धरथावरील आसन; एक रोग; बुद्धिबळपटावरील एक घर.

—आश्रय (ಆಶ್ರಯ) (सं) ना.-बिळात राहणारा प्राणी.

गर्तिका (ಗರ್ತಿಕಾ) (सं) ना.-हातमाग; विणकराचा माग.

गर्दभ (ಗರ್ದಭ) (सं) ना.-गाढव; रासभ.

गर्दु (द्दु) गे (ಗರ್ದು [ದ್ದು] ಗೆ) (क) ना.-आसन; पीठ; सिंहासन; व्यासपीठ.

गर्दे (ಗರ್ದೆ) (क) ना.-गादी; क्षेत्र.

गर्धन (ने) (ಗರ್ಧನ [ನೆ]) (क) ना.-अत्याशा करणारा; लोभी; कृपण; कंजूष; चिकु.

गर्ब (ಗರ್ಬ) (क) ना.-गर्व; मस्ती; अहंकार; गर्भ; गर्भिणी; गर्भवास; पोटाशी; दिवस गेलेली स्त्री.

गर्बु (ಗರ್ಬು) (क) ना.-तीव्र दुराशा; गाभ; गर्भ. 'कोळे' पहा.

गर्भ (ಗರ್ಭ) (सं) ना.-गर्भकोश; पोटांतील अर्भक; गर्भिणी; आंतील भाग; मधोमध; अग्नि; आहार; गरा.

—करगु (ಕರಗು) (क) धा.-पोटचें पडणें.

—गुडि (ಗುಡಿ) (क) ना.-गर्भागार; मंदिराचा आंतील भाग; अंतर्मंदिर.

गर्भधरिसु (ಗರ್ಭಧರಿಸು) (क) धा.-दिवस जाणें; गर्भधारणा होणें.

गर्भक (ಗರ್ಭಕ) (सं) ना.-वेणींतील फूल.

गर्भगृह (ಗರ್ಭಗೃಹ) (सं) ना.-माजघर; अंतर्गृह; ओसरी; सोपा.

गर्भधारण (ಗರ್ಭಧಾರಣ) (सं) ना.—गाभण; दिवस जाणें; गर्भवती होणें.

गर्भनृत्य (ಗರ್ಭನೃತ್ಯ) (सं) ना.—गरबा; रास; नृत्यप्रकार; नाचण्यांतील पदन्यास.

गर्भपदि (ಗರ್ಭಪದಿ) (सं) ना.—गोगलगाय; पिकळी.

गर्भपात (ಗರ್ಭಪಾತ) (सं) ना.—गर्भ गळणें; पोटचें पडणें; अकालप्रसूति.

गर्भमोचन (ಗರ್ಭಮೋಚನ) (सं) ना.—बाळंतपण; हळजण; प्रसूति.

गर्भवति (ಗರ್ಭವತಿ) (सं) ना.—गर्भिणी; गरोदर; दिवस गेलेली.

गर्भवास (ಗರ್ಭವಾಸ) (सं) ना.—गर्भावस्था; माजघर.

गर्भश्रीमंत (ಗರ್ಭಶ್ರೀಮಂತ) (सं) वि.—परंपरागत श्रीमंत; जन्मश्रीमंत.

गर्भसंस्कार (ಗರ್ಭಸಂಸ್ಕಾರ) (सं) ना.—गर्भाधान; गर्भिणीच्या सहाव्या अगर आठव्या महिन्यांत करावयाचे धार्मिक विधी.

गर्भस्राव (ಗರ್ಭಸ್ರಾವ) (सं) ना.—'गर्भपात' पहा.

गर्भागार (ಗರ್ಭಾಗಾರ) (सं) ना.—सोपा; माजघर; अंतर्गृह.

गर्भांगने (ಗರ್ಭಾಂಗನೆ) (सं) ना.—गर्भिणी; गरोदरी.

गर्भादान (ಗರ್ಭಾದಾನ) (सं) ना.—ऋतुशांति; गर्भधारणा संस्कार.

गर्भाशय (ಗರ್ಭಾಶಯ) (सं) ना.—गर्भकोश.

गर्भिणि (ಗರ್ಭಿಣಿ) (सं) ना.—गर्भवति; गरोदर स्त्री.

गर्भित (ಗರ್ಭಿತ) (सं) वि.—सुप्त; भरलेले; गूढार्थक.

गर्भीकृत (ಗರ್ಭೀಕೃತ) (सं) वि.—सुप्त; समाविष्ट; अंतर्भूत.

गर्भीकरिसु (ಗರ್ಭೀಕರಿಸು) (क) धा.—एकत्रित करणें; लपवून ठेवणें; आड करणें; अंतर्धान करणें.

गर्व (ಗರ್ವ) (सं) ना.—मस्ती; अहंकार; दर्प; पोटदुखी; अभिमान; ताठा; बडेजाव.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.—गर्व करणें; मस्ती करणें; दाखविणें.

गर्वाट (ಗರ್ವಾಟ) (सं) ना.—पहारेकरी; चौकीदार; राखणा; राखणदार; रक्षक.

गर्वित (ಗರ್ವಿತ) (सं) वि.—मस्त; माजलेला; फुगलेला; चढेल.

गर्विष्ठ (ಗರ್ವಿಷ್ಠ) (सं) वि.—अहंकारी; मस्तीचा; घमेंडखोर; अभिमानी.

गर्वु (ಗರ್ವು) (क) ना.—'गर्व' पहा.

गर्वोद्धत (ಗರ್ವೋದ್ಧತ) (सं) वि.—गर्वानें फुगलेला; मस्तवाल; अतिगर्विष्ठ.

गर्शक (ಗರ್ಶಕ) (सं) ना.—वाटोळी वाटी; गुंडी; गोलभांडें.

गर्हण (ಗರ್ಹಣ) (सं) ना.—निंदा; शिवीगाळ.

गर्हा (र्हे) (ಗರ್ಹಾ [ರ್ಹೆ]) (सं) ना.—निंदा; अपमान; तिरस्कार; शिवीगाळ.

गर्ह्य (ಗರ್ಹ್ಯ) (सं) ना.—निंद्य; हीन; तुच्छ.

—वादी (ವಾದಿ) (सं) ना.—नीच भाषण करणारा; वाईट चालीचा; अपशब्द उच्चारणारा.

गल (ಗಲ) (सं) ना.—गळा; नरडें; आवाज; गळति; गडबड; गळगळ असा आवाज.

गलकंडूति (ಗಲಕಂಡೂತಿ) (सं) ना.—घशाची खवखव; घशाची खाज.

गलकंदल (ಗಲಕಂದಲ) (सं) ना.—शंखग्रीव; भरदार मानेचा.

गलकंबल (ಗಲಕಂಬಲ) (सं) ना.—गायबैलाच्या गळ्याखालची पोळी; गाईच्या गळ्याभोवती गुंडाळलेली शाल; कापड.

गलन (ಗಲನ)(सं) ना.—गळती; स्खलन; पात.

गलंति (तिके) (ಗಲಂತಿ [ತಿಕೆ]) (सं) ना.—पाण्याचें लहान भांडें; अभिषेकपात्र.

गलबे (भे) (ಗಲಬೆ [ಭೆ]) (क) ना.—गडबड; गोंधळ; कोलाहल; धांदल.

गलहस्त (ಗಲಹಸ್ತ) (सं) ना.—तळहाती हनुवटी घेणें; गळ्याला हात घालणें; कुस्तीतील एक डाव.

गलित (ಗಲಿತ) (सं) वि.—गळलेले; घालविलेलें; पक्व झालेले; पडलेले; सत्त्वहीन; जीर्ण.

गलितक (ಗಲಿತಕ) (सं) ना.—एक प्रकारचें नर्तन; नृत्यविशेष; एक तऱ्हेचा नाच; नर्तनांतील पदन्यास.

गलुहु (ಗಲುಹು)(क) ना.—घुंगुरांचा नाद.

गलोद्देश (ಗಲೋದ್ದೇಶ) (सं) ना.—गळा; नरडे.

गल्भ (ಗಲ್ಭ) (सं) वि.—धैर्यशाली; साहसी; प्रगल्भ; वयांत आलेला.

गल्ये (ल्या) (ಗಲ್ಯೆ [ಲ್ಯಾ]) (सं) ना.—गोंगाट; ओरडा.

गल्ल (ಗಲ್ಲ) (क) ना.—पति; गाल; दाराची कडी; दरवाजा; कपोल.

—गुळि (ಗುಳಿ) (क) ना.—गालावरील खळी; खळी पडणारा गाल.

गल्लगे (ಗಲ್ಲಗೆ) (क) ना.—अडचण; ताप; संकट; गलगल असा आवाज; पीडा; आयास; दमणूक; उपद्रव.

गल्लि (ಗಲ್ಲಿ) (अ. दे) ना.—बोळ; लहानवाट; बीदी; आळी.

गल्लिसु (ಗಲ್ಲಿಸು) (क) धा.—पीडा देणें; कष्ट करणें; दमविणें; हलविणें; ढकलणें; लोटणें; खालवर करणें.

गल्लु (ಗಲ್ಲು) (क) ना.—फाशी; फाशीचा खांब.

गल्ले (ಗಲ್ಲೆ) (क) ना.—वाळवलेला गोळा; कोय.

गल्ले (ಗಲ್ಲೆ) (अ. दे.) ना.—गल्ला; पैशाची पेटी.

गव (ಗವ) (सं) ना.—गाय; बैल; पशु.

गवड (ಗವಡ) (क) ना.—गौड; पाटील; ग्रामाधिकारी; ग्रामीण.

गवन (ಗವನ) (क) ना.—गमन; लक्ष; जागृति; जागर; काम चालू राखणें; जाणीव; ज्ञान.

गवनि (ಗವನಿ) (सं) ना.–आवरण; झांकण; पांघरूण.
गवय (ಗವಯ) (सं) ना.–रानबैल; रामाच्या कपिसैन्याचा मुख्य.
गवयि (ಗವಯಿ) (अ. दे) ना.–संगीतज्ञ; गायक; उस्ताद.
गवरिग (ಗವರಿಗ) (क) ना.–बुरुड; 'मेदार' पहा.
गवल (ಗವಲ) (सं) ना.–रेड्याचें शिंग; रानरेडा; गवा.
गवल्गण (ಗವಲ್ಗಣ) (सं) ना.=धृतराष्ट्राचा सारथि; संजयपिता.
गवसणि | (ಗವಸಣಿ) (क) ना.–पांघरूण; आवरण; पोतें;
गवसणिके(गे) | (ಗವಸಣಿಕೆ [ಗೆ]) आडोसा; पिशवी.
गवळि (ळिग) (ಗವಳಿ [ಳಿಗ]) (क) ना.–गोपालक; गुराखी; गोपाळ; दहीदूध विकणारा; दूधदुभते विकून पोट भरणारा.
गवळिति (ಗವಳಿತಿ) (क) ना.–गवळण; गोपालिनी.
गवाक्ष (ಗವಾಕ್ಷ) (सं) ना.–खिडकी; सहाणें; बैलाचा डोळा.
गवास्पद (ಗವಾಸ್ಪದ) (सं) ना.–गोशाळा; गोठा; गोधन; गाईम्हशी बांधण्याचें ठिकाण.
गवि (ಗವಿ) (क) धा.–गुंडाळणें; आवरण घालणें; गाठ सोडणें; रुंद करणें; पुढें ढकलणें.
(क) ना.–गुहा; गव्हर; बीळ; झाकणी; विस्तार; रुंदी.
गविसु (ಗವಿಸು) (क) धा.–लक्षदेणें; ध्यानांत येणें.
गवीन (ಗವೀನ) (सं) वि.–गाईसंबंधी; पशूसंबंधी.
गवुजल (ಗವುಜಲ) (क) ना.–परटीण पक्षी; 'खंजन' पहा.
गवुडी (गौडि) (ಗವುಡಿ [ಗೌಡಿ]) (क) ना.–दासी; पाटीलकी करणारी. सेविका, पाटलीण; शेतकरीण.
गवुडगित्ति | (ಗವುಡಗಿತ್ತಿ) (क) ना.–पाटलाची पत्नि; पाटलीण.
गवुडित्ति | (ಗವುಡಿತ್ತಿ)
गवुर् (रु) (ಗವುರ್ [ರು]) (क) ना.–जोराची हाक; हरळी, पाखरें उठवणें; युद्धाचें आवाहन;
––कहळे (ಕಹಳೆ) (क) ना.–युद्धाचें आवाहन.
––उगि (ಉಗಿ) (क) धा.–मोठा आवाज करणें; दूरध्वनीची हाक मारणें पुकारणें.
गवुलि (वलि) (ಗವುಳಿ [ವಳಿ]) (क) ना.–पाल.
गवेंद्र (ಗವೇಂದ್ರ) (सं) ना.–मोठा बैल; पुंगव; श्रेष्ठ वृषभ.
गवेक्षित (ಗವೇಕ್ಷಿತ) (सं) वि.–चौकशींत पडलेलें; विचार चालू असलेलें.
गव्य (ಗವ್ಯ) (सं) वि.–गाईसंबंधी; गोरस; गोरसासंबंधी; पंचगव्य
गव्यूत (ति) (ಗವ್ಯೂತ [ತಿ]) (सं) ना.–दोन कोसाचें अंतर; कुरणाची राखण; दसऱ्याला दिलेले धान्यतरु, गवती सोनें, शमी.
गव्वर (ಗವ್ವರ) (क) ना.–गव्हर; साणें; बीळ; खिडकी.
गसण (ಗಸಣ) (क) ना.–घर्षण; भांडण; घासाघीस.
गसणे (ಗಸಣೆ) (क) ना.–अडचण; संकट; घासाघीस; तंटा; आपत्ति; चिंता; वृद्धि.
—कोळ् (ಕೊಳ್) (क) धा.–चिंताक्रांत होणें; आतुर होणें.
गसि (ಗಸಿ) (क) ना.–चिखल; बांध; बंधारा; मेर.
गह (ಗಹ) (क) ना.–हास्यध्वनि.
—गहिके (ಗಹಿಕೆ) (क) ना.–हसहसाट; पोट धरधरून हसणें; खो खो हास्य; हास्यकल्लोळ.
—गहिसु (ಗಹಿಸು) (क) धा.–खिदळणें; सातमजली हसणें; तिरस्कारानें हसणें; पोट धरून हंसणें.
गहन (ಗಹನ) (क) ना.–दोषैक दृष्टि; अडचणीचे भाषण; टोचून बोलणें.
(सं) वि.–आश्चर्यजनक; अगाध; खोल; दुर्बोध; कठीण गति; प्रवेश दुःसाध्य.
(सं) ना.–अरण्य; मर्म; रहस्य.
गव्हर (ಗಹ್ವರ) (सं) वि.–खोल; अगाध; गहन; कृत्रिम; कपटी.
(सं) ना.–अरण्य; गुहा; न ओळखतां येण्याजोगा उखाणा; प्रहेलिका; अहित; कलंक; अंधकार; तमालवृक्ष; काळोख.
गव्हरि (री) (ಗಹ್ವರಿ [ರೀ]) (सं) ना.–भूमि; जमीन; पृथ्वी.
गळ (ಗಳ) (सं) ना.–'गल' पहा; गळा; नरडें; चिवा; सूज; गळगळ असा आवाज.
(क) अ –पाहिलें कां? नव्हे का?
—तोडिगे (ತೊಡಿಗೆ) (क) ना.–कंठाभरण; सरी; कंठी वगैरे सारखा गळ्यांतील दागिना.
गळगळने (ಗಳಗಳನೆ) (क) अ.–घाईघाईनें; तीव्रतेनें,
गगळाळ (ಗಳಗಾಳ) (क) ना.–गळाला अडकणारा मासा; मासे धरण्याचें साधन.
गळगे (ಗಳಗೆ) (क) ना.–बांबूची केलेली कणगी.
गळग्राह (ಗಳಗ್ರಾಹ) (सं) ना.–सुसर; मगर.
गळत् (ಗಳತ್)(सं) वि.–पडणारे; गळणारे.
गळध्वनि (ಗಳಧ್ವನಿ) (सं) ना.–रति कूजित; कंठातून येणारा आवाज.
गळतिगे (ಗಳತಿಗೆ) (क) ना.–अंतर्गृह खोली; ओवरी; 'गळतिगे' पहा.
गळपु (हु) (ಗಳಪು [ಹು]) (क) धा–गप्पा मारणें; व्यर्थ बोलणें; फुसकें बोलणें; असत्य भाषण करणें.
गळरव (ಗಳರವ) (सं) ना.–'गलध्वनि' पहा.
गळले (ಗಳಲೆ) (क) ना.–गालगुंड; गंडमाळा रोग; सांवेसूज.
गळह (ಗಳಹ) (क) वि.–वाचाळ; बडबड्या; असत्यभाषी; गप्पिष्ट.
गाळि (ಗಾಳಿ) (क) धा.–पक्व होणें; पिकणें; घालविणें.
गळिगे (ಗಳಿಗೆ) (क) ना.–घटका; चोवीस निमिषांचा अवधि; कापडाची घडी; घडी घातलेला कपडा; मोट; मोटली.

गळिगेबट्टलु (ಗಳಿಗೆಬಟ್ಟಲು) (क) ना.—घटकापात्र; वाळूचें घड्याळ.
गळित (ಗಳಿತ) (क) वि.—गमावलेलें; पक्व; पिकलेलें; कुजलेलें. (सं) वि.—गत; हरवलेलें.
गळियिसु | (ಗಳಿಯಿಸು)
गळिसु | (ಗಳಿಸು) (क) धा.-संपादन करणें; स्पर्शणें; मिळणें; जमविणें; संभवणें; सिद्ध होणें; अस्तित्वांत येणें.
गळिपु (ಗಳಿಪು) (क) धा.—व्यर्थ गप्पा मारणें; कोरड्या गप्पा मारणें; चकाट्या पिटणें.
गळे (ಗಳೆ) (क) ना.—चिवाट्याची काठी; शेतकीचें साधन; रवि; डोंबारकांठी; डोंबाऱ्याची खेळकाठी.
गळेकार (ಗಳೆಕಾರ) (क) ना.—बुरुड; बांबूचें काम करणारा.
गळेवळि (ಗಳೆವಳಿ) (क) वि.—पंखाच्या आकाराचें बाहुभूषण वापरणारा; दंडावरील पंखालंकार.
गळ्ळे (ಗಳ್ಳೆ) (क) ना.—लदगा; लादा.
गा (ಗಾ) (क) अ.—बोलणें शिकण्यावेळचा बालकाचा ध्वनि.
गागल (ಗಾಗಲ) (क) ना.—गोंधळ; संभ्रम; उसाभर; गडबड.
गांगेय (ಗಾಂಗೆಯ) (सं) ना.—भीष्म; कार्तिकेय; सुवर्ण रुपे.
गाचार (ಗಾಚಾರ) (क) ना.—ग्रहाचार; ग्रहांची पीडा; त्रास; आपत्ति.
गाजु (ಗಾಜು) (क) ना.—कांच; आरसा; जायफळ; गैरिक.
गांज (जि) (ಗಾಂಜ [ಜಿ]) (क) ना.—गांजा; भांग.
गाट (ಗಾಟ) (क) वि.—गाढ; दाट; अतिशय; फार मोठें; खडबडीत; घट्ट; त्रस्त.
(क) ना.—त्रास; खाट; खोकला उत्पन्न करणारी धूळ.
गाटळिसु (ಗಾಟಳಿಸು) (क) धा.—त्रास देणें; पीडा देणें; अडचण उत्पन्न करणें. आडकाठी आणणें.
गाड (ಗಾಡ) (क) वि.—गाढ; घट्ट; दृढ; अतिशय; खरोखर.
गाडि (ಗಾಡಿ) (क) ना.—गांभीर्य; सौंदर्य; मनोहरता; शोभा; भरलेली गाडी; चाकाचा अरा; छकडी.
—पडे, —पॆरु (ಪಡೆ, ಪೆರು) (क) धा.—गंभीर होणें; शोभिवंत होणें. नटणें; सुंदर दिसणें.
गाडिकाति (ಗಾಡಿಕಾತಿ) (क) ना.—विलासिनी; गाडी हाकणारी सुंदरी; नट्टापट्टा करणारी; अभिनेत्री.
गाडिकार (ಗಾಡಿಕಾರ) (क) वि.—विलासी; सौंदर्योपासक; गाडी हाकणारा.
गाडिके (ಗಾಡಿಕೆ) (क) ना. चांगुलपणा; शोभा; अतिशयता; आधिक्य; मोठेपणा; डौल.
गाडिग (गार) (ಗಾಡಿಗ [ಗಾರ]) (क) ना.—जादुगार; गारुडी; हाकणारा; मांत्रिक; वंचक.
गाडिगाति (ಗಾಡಿಗಾತಿ) (क) ना.—मायावती; मंत्रतंत्र करणारी; 'गाडिकाति' पहा.
गाडिगतन (ಗಾಡಿಗತನ) (क) ना.—विलास; डौल; शोभा; नट्टापट्टा.
गाडिसु (ಗಾಡಿಸು) (क) धा.—घट्ट होणें; आवेशपूर्ण होणें; उत्तेजित होणें; मर्यादातिक्रमण करणें; आतुर होणें; बद्ध होणें.
गाढ (ಗಾಢ) (सं) वि.—बुडलेले; खुपसलेले; लपलेले; अंतर्भूत; घट्ट बांधलेले; निबद्ध; खोल; अगाध; निबिड; उद्देशपूर्ण उत्तेजित; अधिक दाट; घन; बळकट; सांद्र.
गाढांधकार (ಗಾಢಾಂಧಕಾರ) (सं) ना.—निबिड अंधकार; अतितिमिर; मिट्ट काळोख.
गाढायिल (ಗಾಢಾಯಿಲ) (क) वि.—बलिष्ठ; आतुर; गाढालिंगन देणारा.
गाढालिंगन (ಗಾಢಾಲಿಂಗನ) (सं) ना.—दृढालिंगन; आट्टिमिट्टि
गाढोक्ति (ಗಾಢೋಕ್ತಿ) (सं) ना.—निष्ठुर वचन; सडेतोड बोलणें.
गाण (ಗಾಣ) (क) ना.—गान; संगीत; गवईपणा; गायकी; घाणा; चरक; मासे धरण्याचा गळ; ग्रहण.
गाणर् (ಗಾಣರ್) (क) ना.—गायक; गवई.
गाणपत्य (ಗಾಣಪತ್ಯ) (सं) ना.—गणपतीचे उपासक.
गाणि (ಗಾಣಿ) (क) ना.—गायिका; संगीतज्ञ स्त्री.
गाणिक्य (ಗಾಣಿಕ್ಯ) (सं) ना.—वेश्यावृंद; गाणिकासमूह.
गाणिग (ಗಾಣಿಗ) (क) ना.—पांढऱ्या शेपटीचा कलिंग पक्षी.
गांडि (ಗಾಂಡಿ) (क) ना.—गांठ; गाठोडें; डबोलें; मोटली; पुडकें.
गांडिव (डीव) (ಗಾಂಡಿವ [ಡೀವ]) (सं) ना.—अर्जुनाचें धनुष्य.
गांडि (डी) वि (ಗಾಂಡಿ [ಡೀ] ವಿ) (सं) ना.—गांडीवधर; अर्जुन.
गांडु (ಗಾಂಡು) (सं) ना.—दणकट; गदा; टोणपा; बुद्धीहीन; प्रचंडगदा
गाण्प (ಗಾಣ್ಪ) (क)ना.—घड्डु; मूर्ख; 'अेग' पहा
गाण्णु (ण्पु) (ಗಾಣ್ಮು [ಣ್ಪು]) (क) ना.—जंगलीपणा; गांवढळपणा; मूर्खता; घड्डुता; अज्ञान.
गात (ಗಾತ) (क) ना.—घात. 'पट्टु' पहा.
गातु (ಗಾತು) (सं) ना.—गाणारी; गायिका; गवयित्री; नरकोकीळ.
गातृ (ಗಾತೃ) (सं) ना.—गाणारा; संगीतज्ञ; गंधर्व.
गात्र (ಗಾತ್ರ) (सं) वि.—शरीरधारी; देही.
(सं) ना.—अवयव; देह; अंग; हत्तीचा पुढचा पाय; जाडी; लठ्ठपणा.
—मार्जनी (ಮಾರ್ಜನಿ) (सं) ना.—पंचा; टॉवेल; अंग पुसणें.

गात्ररक्तकि (ಗಾತ್ರರಕ್ತಕಿ) (सं) ना. – रक्तचंदन; तांबडें गंध.
गात्रविश्लेष (ಗಾತ್ರವಿಶ್ಲೇಷ) (सं) ना. – अवयवांचा परस्पर संबंध; अवयवांचा समीप संबंध.
गात्रानुलेपन (ಗಾತ್ರಾನುಲೇಪನ) (सं) ना. – अंगाला लावण्याचें उटणें; सुगंधी द्रव्य.
गात्रावरण (ಗಾತ್ರಾವರಣ) (सं) ना. – ढाल; 'हरिवाण' पहा; डफ; फळी; फळा; मृदंग; चर्मवाद्य; 'अड्डुण' पहा.
गात्री (ಗಾತ್ರಿ) (सं) ना. – गायिका; गंधर्व स्त्री.
गाथ (ಗಾಥ) (सं) ना. – गायक; गाणारा; संगीत; पुराणिक; कवि.
गाथ (थि) क (ಗಾಥ [ಥಿ]ಕ) (सं) ना. – 'गाथ' पहा.
गाथिका (ಗಾಥಿಕಾ) (सं) ना. – गीत; श्लोक; पद्य; काव्य; कहाणी.
गाथे (था) (ಗಾಥೆ [ಥಾ]) (सं) ना. – गायन; गतिबद्ध संगीत; गप्प; भाकडकथा; पवाडा; श्लोक; पद्यसंग्रह.
—कार (ಕಾರ) (सं) ना. – कवि; पद्यकार; काव्य करणारा.
गादरि (ಗಾದರಿ) (क) ना. – गांधड; पित्ताचे गांधी; माराचे वळ; माराची सूज; वण.
गादि (ಗಾದಿ) (क) ना. – तक्या; लोड; गादी; उशी.
गादिगे (ಗಾದಿಗೆ) (क) ना. – खंदक; खाण; 'अगलु' पहा.
गादु (ಗಾದು) (क) ना. – कुरण; गवताचा गादा.
गादे (ಗಾದೆ) (क) ना. – गाथा; म्हण; लोकोक्ति; परंपरित कथा; जाति; प्रदेश.
—गार (ಗಾರ) (क) ना. – म्हण सांगणारा; लोकोक्तिकार.
गाध (ಗಾಧ) (सं) वि. – उथळ.
(सं) ना. – भुसभुशीत जमीन; संनिवेश; लाभाची आशा; इच्छा; तळ.
गाधि (ಗಾಧಿ) (सं) ना. – विश्वामित्राचा पिता.
—ज,–नंदन (ಜ, ನಂದನ) (सं) ना. – विश्वामित्र.
—पुर,—नगर (ಪುರ, ನಗರ) (सं) ना. – कनोज शहर.
गाधेय (ಗಾಧೇಯ) (सं) ना. – गाधिपुत्र; विश्वामित्र.
गान (ಗಾನ) (स) ना. – गायन; संगीत; गाणें.
(सं) वि. – गहन; कठिण.
गांदिनी (ಗಾಂದಿನಿ) (सं) ना. – काशीराजाची मुलगी; अक्रूराची आई; गंगा.
—सुत (ಸುತ) (सं) ना. – भीष्म; कार्तिकेय; अक्रूर.
गांधर्व (ಗಾಂಧರ್ವ) (सं) ना. – गंधर्वसंबंधित; एक उपपद; संगीत.
—भवन (ಭವನ) (सं) ना. – संगीतशाळा; गायनशाळा.
गांधर्वविवाह (ಗಾಂಧರ್ವವಿವಾಹ) (सं) ना. – प्रेमविवाह; 'गंधर्व विवाह' पहा.
गांधार (ಗಾಂಧಾರ) (सं) ना. – संगीतांतील तिसरा स्वर; गांधारदेश; सिंधूच्या तीरावरील प्रांत.
गांधारि (ಗಾಂಧಾರಿ) (सं) ना. – धृतराष्ट्रपत्नि; कौरवमाता.
गाबरि (ಗಾಬರಿ) (क) ना. – गडबड; भीति; भय.
गामि (ಗಾಮಿ) (सं) ना. – जाणारा; हाकणारा; पहारेकरी; स्वारी.
गामिनि (नी) (ಗಾಮಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – जाणारी; चालणारी.
गांप (ಗಾಂಪ) (क) ना. – 'गाण्प' पहा.
गांपु (ಗಾಂಪು) (क) ना. – 'गाण्पु' पहा.
गांभीर्य (ಗಾಂಭೀರ್ಯ) (सं) ना. – गंभीरपणा; भारदस्तपणा; गौरव; आचारशीलता.
गाय (ಗಾಯ) (क) ना. – घाय; घाव; जखम; ठेच; खरचटा; कंपन; क्षत; व्रण; अंगावरील डाग; ताप.
—काणिसु (ಕಾಣಿಸು) (क) धा. – जखम करणें; चोपणें.
—पडे (ಪಡೆ) (क) धा. – जखम होणें; मार खाणें.
गायक (ಗಾಯಕ) (सं) ना. – संगीतज्ञ; गवई; गाणारा.
गायत्रि (ಗಾಯತ್ರಿ) (सं) ना. – गायत्री मंत्र; गायत्री देवता; सूर्य; एक छंद.
गायनि (ಗಾಯನಿ) (सं) ना. – गाणारी; गायिका.
गारण (ಗಾರಣ) (क) ना. – चहाडी; अपप्रचार; निंदा; 'दूरु' पहा.
गारणे (ಗಾರಣೆ) (क) ना. – 'कारणे' पहा.
गारिगे (ಗಾರಿಗೆ) (क) ना. – घारघा; गोड वडा; खड्डा; खंदक.
गारिसु (ಗಾರಿಸು) (क) धा. – तळणें; भाजणें; उकडणें.
गारु (ಗಾರು) (क) ना. – कोरडी खरुज; कंड; बाळली खाज; अपराध; छळणूक.
(क) वि. – घट्ट; खडबडीत; आवेशयुक्त; वाळलेले; पीळ नसलेले.
—केडे (ಕೆಡೆ) (क) धा. – मनसोक्त वागणें; स्वैर राहणें; नाश करणें; वाळविणें; निंदणें; शिवी देणे; उपहास करणें.
—नुडि (ನುಡಿ) (क) ना. – कठोर भाषा; उपहास; निंदा.
—बडि (ಬಡಿ) (क) धा. – वाळणें; नासणे; नाश करणें.
गारुड (ಗಾರುಡ) (सं) वि. – गरुडासंबंधी.
(सं) ना. – विष-परिहारक मंत्र; मायाविद्या; जादूचा खेळ; पाच; पाचू.
—कर्म (ಕರ್ಮ) (क.) ना. – इंद्रजालविद्या; मायाविद्या.
—मणि (ಮಣಿ) (क) ना. – पाच; मरकत; एक रत्न.
गारुडि (डी) (ಗಾರುಡಿ [ಡೀ]) (सं) ना. – मायाविद्या करणारा; जादुगार; इंद्रजाल करणारा.
गारुत्मत (ಗಾರುತ್ಮತ) (सं) ना. – मरकत; पाच; गारुडमणि.

गारुवड्डु (ಗಾರುವಡು) (क) धा.–लद्द होणें; वाळणें; सुकणें; थंड होणें; निवणें.

गारे (ಗಾರೆ) (सं) ना.–गच्च; गिलावा; चुन्यारांदा; विब्याचें झाड.

—गार (ಗಾರ) (सं) ना–गिलावा करणारा.

गार्ग्य (ಗಾರ್ಗ್ಯ) (सं) ना.–गर्गऋषीचा वंशज.

गार्गि (र्ग्यी) (ಗಾರ್ಗಿ [ರ್ಗಿ]) (सं) ना.–विदुषी; याज्ञवल्क्य ऋषीची पत्नि.

गार्दभ (ಗಾರ್ದಭ) (सं) ना.–गाढव; रासभ.

गार्हपत्य (ಗಾರ್ಹಪತ್ಯ) (सं) ना.–अग्निहोत्र; यज्ञार्थ सिद्ध केलेला अग्नि.

गार्हस्थ्य (ಗಾರ್ಹಸ್ಥ್ಯ) (सं) ना.–गृहस्थधर्म; गृहस्थाश्रम; गृहासंबंधी.

गाल (ಗಾಲ) (सं) वि.–ओतलेले; मिळणारा; वाहणारा; प्रवाही.

(सं) ना.–गाळणी; चाळणी.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–गाळणें; शोधणें; चाळणें.

गालव (ಗಾಲವ) (सं) ना.–एक प्राचीन ऋषि; विश्वामित्राचा पुत्र; विश्वामित्राचा शिष्य; लोध्रवृक्ष.

गालि (ಗಾಲಿ) (क) ना.–गाडीचे चाक; रथचक्र; रथांग; शून्य.

गालित (ಗಾಲಿತ) (सं) वि.–गाळलेलें; स्थानांतर पावलेलें; पडलेलें; ओझ्याखालीं दडपलेलें.

गालु (ಗಾಲು) (क) ना.–आक्रमण; नाश; संकट; अव्यवस्था; गडबड; घाई; गोंधळ; कुंथणें; कण्हणें.

गाव (ಗಾವ) (क) ना.–ग्राम; खेडें; वसति.

गावटि (ಗಾವಟಿ) (अ. दे) ना.–गावठी; गावरान; सरकारशीं संबंध नसलेले; सारसवृक्ष.

गावणिग (ಗಾವಣಿಗ) (क) ना.–गांवढळ; जंगली; नीच स्थितीला गेलेला मनुष्य.

गावद (ಗಾವದ) (क) ना.–गव्युत; बारा मैलाचें अंतर.

गावदि (ಗಾವದಿ) (क) वि.–मूढ; धड्ड; दूरदृष्टि.

गावर (ಗಾವರ) (क) ना.–मोठा आवाज; हूल; शब्द; झंकार; हाक; चाहूल; 'आर्भटे' पहा.

गावल्गणि (ಗಾವಲ್ಗಣಿ) (सं) ना.–धृतराष्ट्रमंत्री; संजय.

गावसिंग (ಗಾವಸಿಂಗ) (क) ना.–ग्रामसिंह; कुत्रा; कुक्कुर

गावळि (ಗಾವಳಿ) (क) ना.–शब्द; गोंधळ; अभ्र; 'गावर' पहा.

गावळिग (ಗಾವಳಿಗ) (क) ना.–गर्जना करणारा; आवाज देणारा; ओरडणारा.

गाविल (ಗಾವಿಲ) (क) वि.–ग्रामीण; मूढ; खेडुत; खेडवळ; गांवचा वडीलधारा; ग्राममुख्यस्थ.

गावुद (ಗಾವುದ) (क) ना.–'गवद' पाहा.

गावुळि (ಗಾವುಳಿ) (क) ना.–समूह; रास; गट.

गावुंड (ಗಾವುಂಡ) (क) ना.–पाटील; गौड.

गासि (ಗಾಸಿ) (क) ना.–अडचण; पीडा; त्रास; उपद्रव; आयास; दमणूक; हानि.

(अ. दे) ना.–गाशा; आसनावरील वस्त्र; चादर; पलंगपोस.

गाह (ಗಾಹ) (सं) ना.–बुडी; डुबकी; स्नान; लपणें; अंतरंग; गाभा; नोकर.

गाहक (ಗಾಹಕ) (सं) ना.–खोल बुडणारा; पाणबुड्या; इंगितज्ञ; रहस्यज्ञ.

गाहगतक (ಗಾಹಗತಕ) (क) ना.–वंचना; कपट; असत्य; फसवणूक; लबाडी.

गाहु (ಗಾಹು) (क) ना.–ठकपणा; असत्यता; वंचना; फसवेगिरी.

गाहे (दे) (ಗಾಹೆ [ದೆ]) (क) ना.–गाथा; आर्याछंदापैकी एक प्रकार; म्हण; लोकोक्ति; सुभाषित; वाक्प्रचार.

गाळ (ಗಾಳ) (क) ना.–मळ; अडेतडे; 'बडिश' पहा.

गाळक (ಗಾಳಕ) (क) वि.–योग्य; संभावित; जाणता; नाशकारक; घातक; उधळ्या; वाऱ्यावर वस्तु सोडणारा.

(क) ना.–चाळण; गाळणी.

गाळि (ಗಾಳಿ) (क) ना.–पिशाच; भूत मूर्छा; उन्मादवायु; प्राणवायु; पोकळपणा; दुष्टशक्ति; हवेचें आंदोलन; हलकेपणा.

गाळिक (ಗಾಳಿಕ) (क) ना. पिशाच; भूत; दुष्ट शक्ति; हवेत संचरणारा; खेचर; आकाशविहारी; गगनगामी.

गाळिगंट्टु (ಗಾಳಿಗಂಟು) (क) ना.–वाऱ्याची मोट; निरुपयोगी वस्तु.

गाळिगोपुर (ಗಾಳಿಗೋಪುರ) (क) स्वप्नांतील घर; खोटा विचार; निर्णयात्मक विचार;

—कट्टु (—ಕಟ್ಟು) (क) ना.–इच्छा करणें; आलोचणें; हवेंत किल्ले बांधणें.

गाळिचील (ಗಾಳಿಚೀಲ) (क) ना.–वारा फुंकून होणारें कागदी फुगे; वारा भरून झालेले रबरी फुगे.

गाळितेरु (ಗಾಳಿತೆರು) (क) ना.–हवेंत उडणारा रथ; विमान.

गाळिबट्टे ((ಗಾಳಿಬಟ್ಟೆ) (क) ना.–वायुमार्ग; आकाश; हवेशीर स्थळ.

—ग (ಗ) (क) ना.–हवेंत उडणारा प्राणी; हवेंत उडणारें यंत्र; विमान; ग्रह; नक्षत्र.

गाळिबडि (ಗಾಳಿಬಡಿ) (क) धा.–भूत लागणें; पिशाचबाधा होणें; मूर्छा येणें.

गाळिसोडर् (ಗಾಳಿಸೊಡರ್) (क) ना.–निष्फळ अशा; हवेंतील दिवा.

गाळिवातु (ಗಾಳಿವಾತು) (क) ना. – कर्णोपकर्णी आलेली गोष्ट. निराधार बातमी; बाजारगप्प; शिवीगाळ; गटार गप्प

गाळिसु (ಗಾಳಿಸು) (क) धा. – गाळणें; चाळणें; शोधणें; वारा देणें; झाडणें; पाखडणें; जकात चुकवणें.

गाळु (ಗಾಳು) (क) ना. – कष्ट; विपत्ति; नाश; गोंधळ; मस्त स्त्री.
(क) वि. – अल्प; नीच.

गाळुक (ಗಾಳುಕ) (क) ना. – गाळणी; चाळण; चाळण्याचें साधन; चिमूट; चिमटा; आकडा.

गाळुगोरव (ಗಾಳುಗೊರವ) (क) ना. – क्षुद्र; तपस्वी; सामान्य योगी.

गाळदोत्तु (ಗಾಳದೊತ್ತು) (क) ना. – दासी; हीन जातीची दासी; हीन कुलांतील स्त्री.

गिज (ಗಿಜ) (क) ना. – अस्पष्टता; किचकटता; गिजबिज; बोबडेपणा.

गिजटि (ಗಿಜಟಿ) (क) ना. – गुंज; तांबड्या रंगाचें धान्य;

गिजवायि (ಗಿಜವಾಯಿ) (क) ना. – बोबडे बोल; तोतरेपणा; अज्ञान.

गिबिजि (ಗಿಬಿಜಿ) (क) ना. – बोबडेपणा; अस्पष्टता.

गिजिरु (ಗಿಜಿರು) (क) ना. – चिखल; राड; गाईर; गार.

गिजुगार (ಗಿಜುಗಾರ) (क) ना. – गिजगिज आवाज करणारा पक्षी; परटीणपक्षी; 'खंजन' पहा.

गिंचलु (ಗಿಂಚಲು) (क) ना. – एक जातीचा पक्षी.

गिंजु (ಗಿಂಜು) (क) ना. – फळाच्या डेखाकडील भाग; कडवट माधुरी; बियांनीं भरलेलें; रुंदी.

गिटकु (ಗಿಟಕು) (क) ना. – नारळांतील सुकें खोबरें; खोबऱ्याची वाटी.

गिट्टिसु (ಗಿಟ್ಟಿಸು) (क) धा. – फायदा होणें; मिळविणें; जमवून घेणें; स्पर्शणें; शिवणें.

गिट्टु (ಗಿಟ್ಟು) (क) धा. – कोंबणें; लाभ होणें; जाड होणें; प्राप्त करून घेणें.

गिड (डु) ग (ಗಿಡ [ಡು]ಗ) (क) ना. – शिकारी पक्षी; शिक्रा; ससाणा.

गिडी (ಗಿಡಿ) (क) धा. – तोंडांत कोंबणें; गपागपा खाणें; तोंडांत बोळा कोंबणें; आवळणें; घट्ट करणें; दाबणें.
(क) ना. – बडबड; डौराचा आवाज.

गिडिग (डुग) (ಗಿಡಿಗ [ಡುಗ]) (क) ना. – 'गिडग' पहा.

गिडिबिडि (ಗಿಡಿಬಿಡಿ) (क) ना. – डमरूप्रमाणें असलेलें वाद्य; कुडबुडें; एकसारखी बडबड.

गिडु (ಗಿಡು) (क) ना. – झाड; तरू; रोग.

गिडुग (ಗಿಡುಗ) (क) ना. – श्येन; गिधाडाच्या जातीचा पक्षी.

गिड्ड (ಗಿಡ್ಡ) (क) ना. – लहान; गिड्डा; वामनमूर्त; टेंगु; खुजा.

गिणि (ಗಿಣಿ) (क) ना. – राघू; पोपट; हिरवा पक्षी; कीर; शुक; खुंटी; गुणगुण; मृदुध्वनि.

गिंट (ಗಿಂಟ) (क) ना. – जोडधाग्याचे सूत. पीळदार दुहेरी सुताचें कापड.

गिंडि (ಗಿಂಡಿ) (क) ना. – लहान गडू; लहान तोंडाचें भांडें.

गिंडु (ಗಿಂಡು) (क) धा. – नखानें चिमटणें; चिमटा घेणें; जोरानें चुरडणें.

गिण्ण (ण्णि) ल् (ಗಿಣ್ಣ [ಣ್ಣಿ]ಲ್) (क) ना. – लहान वाटी; द्रोण. 'गिंडी' पहा.

गिण्णु (ಗಿಣ್ಣು) (क) ना. – खसखस; गाठ; सांध; पेऱ्याची गांठ.

गिर् (रु) (ಗಿರ್ [ರು]) (क) धा. – विचार करणें; ऊहापोह करणें; कल्पना करणें; आलोचणें; गिरगिरणें; वाटणें; बारीक आवाज करणें.
(क) ना. – गोष्ट; सरस्वति; वाणी.

गिर (ಗಿರ) (क) ना. – गिरकी; ध्येय दृष्टि; कुजबूज; अपस्मार; चौथा भाग; चतुर्थांश; वाणी; फेपरें.

गिरके (ಗಿರಕೆ) (क) ना. – सरकी काढण्याचें यंत्र; जीन; तकळी; चाती; चक्कर; फेरी.

गिरकु (ಗಿರಕು) (क) धा. कोंबणें; दडपणें; दाटी करणें.
(क) ना. – ताठपणा; दाटपणा; सांद्रता.

गिरगे (ಗಿರಗೆ) (क) न,. – पद; खालचा भाग; चौथा भाग; पद्यचरण; मूळ 'पद' पहा.

गिरगि (ಗಿರಗಿ) (अ. दे) ना. – हस्तकौशल्याच्या वस्तु तयार करण्याचें यंत्र; यंत्रशाळा; कारखाना.

गिरस्त (ಗಿರಸ್ತ) (अ. दे) ना. गृहस्थ; सभ्य मनुष्य; घर करून राहणारा.

गिरा (ಗಿರಾ) (सं) ना. – भाषा; भाषण; ध्वनि; गोष्ट; वाणी वचन.

गिराकि (ಗಿರಾಕಿ) (अ. दे) ना. – ग्राहक; गिऱ्हाईक; क्रायक.

गिरागति (ಗಿರಾಗತಿ) (अ. दे) ना. – ग्रहगति; घराण्याची स्थिति; योगक्षेम; अनैतिक संतति; अनिर्बंध प्रजा; चकाट्या.

गिराचार (ಗಿರಾಚಾರ) (क) ना. – गृहाचार; दुर्दशा; पीडा; ग्रहापासून होणारे बरेवाईट परिणाम.

गिरि (ಗಿರಿ) (सं) ना. – पर्वत; आाठाचा संकेत; जागृति; गाडा; नेत्ररोग; संन्यासी; पदवी; चेंडू; घूस; उंदीर; मटकावणी; गिळणूक.
(क) ना. – गिरगिर फिरणें; गिरकी; गिरगिरमाथा. आपल्याभोवती फिरण्याचा खेळ; काळ्यामाळ्या.

गिरिकंटक (ಗಿರಿಕಂಟಕ) (सं) ना. – वज्र.
—की (ಕಿ) (सं) ना. – इंद्र.

गिरिकंदर (ಗಿರಿಕಂದರ) (सं) ना.–पर्वता वरील गुहा; घळ; 'कोरकल्लु' पहा.
गिरिके (ಗಿರಿಕೆ) (क) ना.–फेरा; गुंडाळी; गिरगिरमाथा.
(सं) ना.–उंदीर; चिचुंद्री; उपरिचर वसूची पत्नि; बृहद्रथाची आई.
गिरिगटि (टे) (ಗಿರಿಗಟಿ [ಟೆ]) (क) ना.–गिरगिरमाथा; खेळ; काव्यामाव्या.
गिरिज (ಗಿರಿಜ) (सं) ना.–गिरिजन; तांबडी माती; लोखंड.
गिरिजा (जे) (ಗಿರಿಜಾ [ಜೆ]) (सं) ना.–पार्वती; पर्वतकन्या.
गिरिजाता (ते) (ಗಿರಿಜಾತಾ[ತೆ])
—कांत (ಕಾಂತ) (सं) ना.–शिव; परमेश्वर; गिरीजेश.
गिरिजेंद्र (ಗಿರಿಜೇಂದ್ರ) (सं) ना.–पार्वतीपति; शंकर.
गिरिदुर्ग (ಗಿರಿದುರ್ಗ) (सं) ना.–डोंगरी किल्ला; गड.
गिरिधन्व (ಗಿರಿಧನ್ವ) (सं) ना.–पर्वत हेच धनुष्य वापरणारा शिव.
गिरिधर (ಗಿರಿಧರ) (सं) ना.–गोवर्धनपर्वत धरणारा कृष्ण; कूर्मावतारी पाठीवर पर्वत घेणारा विष्णु.
गिरिभिद् (ಗಿರಿಭಿದ) (सं) ना.–पर्वत फोडणारा; इंद्र.
गिरिमल्लिके (ಗಿರಿಮಲ್ಲಿಕೆ) (सं) ना.–कुटज; कुडा; मोगरा; 'विचकिल' पहा.
गिरिराज (ಗಿರಿರಾಜ) (सं) ना.–हिमालय; मेरू.
गिरिरिपु (ಗಿರಿರಿಪು) (सं) ना.–पर्वतशत्रु इंद्र.
गिरिश (ಗಿರಿಶ) (सं). ना.–कैलासपर्वतावर शयन करणारा; शिव.
गिरिशृंग (ಗಿರಿಶೃಂಗ) (सं) ना.–पर्वतशिखर.
गिरिस (ಗಿರಿಸ) (क) ना.–'गिरिश' पहा.
गिरिसानु (ಗಿರಿಸಾನು) (सं) ना.–पर्वतावरील प्रदेश; पठार; पर्वतशिखर; 'खेट' पहा.
गिरिसार (ಗಿರಿಸಾರ) (सं) ना.–लोखंड; खड्ग
गिरिसुत (ಗಿರಿಸುತ) (सं) ना.–पर्वत पुत्र; मैनाक पर्वत.
गिरिसुता (ते) (ಗಿರಿಸುತಾ [ತೆ]) (सं) ना.–पर्वतकन्या; पार्वती; शक्ति; गिरिनदी.
गिरिश (श्वर) (ಗಿರೀಶ [ಶ್ವರ]) (सं) ना.–कैलासपर्वताचा स्वामी; शिव.
गिरु (ಗಿರು) (क) वि.–फिरणारा; गिरगिर आवाज करणारा.
(क) धा.–विचार करणें; भावणें; योजणें.
गिरुगटे (ಗಿರುಗಟೆ) (क) ना.–'गिरिगटि' पहा.
गिरुगिडि (ಗಿರುಗಿಡಿ) (क) ना.–गिरगिर; गिरकी; भ्रमर; भुंगा.
गिरे (रा) (ಗಿರೆ [ರಾ]) (सं) ना.–भाषा; गोष्ट; म्हणणें
गिर्गट (ಗಿರ್ಗಟೆ) (क) ना.–करडी वाद्याचा आवाज; कर्कशध्वनि.
गिल (ಗಿಲ) (सं) वि.–गिळणारा.
(क) ना.–गिलगिल ध्वनि. किलकिलाट.

गिलकु (ಗಿಲಕು) (क) ना.–घुंगुराचा ध्वनि; वाळ्याचा आवाज; मौजेचे गप्पाष्टक.
गिलग्राह (ಗಿಲಗ್ರಾಹ) (सं) ना.–सुसर; मगर; 'गिडुग' पहा.
गिल (ळ) न (ಗಿಲ [ಳ]ನ) (सं) ना.–गिळणूक; मटकावणी; घास; कवळ; गुडगुडीतणणा.
गिलाय (यि) (ಗಿಲಾಯ [ಯಿ]) (अ. दे) ना.–गिलावा; लिंपण; गारा; मातीचा थर; सारवण.
गिलि (ಗಿಲಿ) (क) ना.–विटी; गिल्ली; चिनी; भय; भीति; संशय.
गिलिके (ಗಿಲಿಕೆ) (क) ना.–लाकडी खेळणें; किरकिरा.
गिलित (ಗಿಲಿತ) (सं) वि.–गिळलेले; खाल्लेले.
गिष्णु (ಗಿಷ್ಣು) (सं) ना.–गायक; संगीतज्ञ; सामगायक.
गिळि (ಗಿಳಿ) (क) ना.–पोपट; शुक; राघू; बोलणारा पक्षी.
गी, (गीः) (ಗೀ, [ಗೀಃ]) (सं) ना.–भाषा; वाणी; गिरा.
—पति (ಪತಿ) (सं) ना.–सुरगुरु; बृहस्पति.
गींकार (ಗೀಂಕಾರ) (क) ना.–हत्तीचा चित्कार.
गीचु (ಗೀಚು) (क) धा.–रेघोट्या ओढणें; अस्ताव्यस्त लिहिणें; ओढणें; नांगर चालवणें; खूण करणें.
(क) ना.–नांगराचा तास; फराटा; खापा; कच्च.
गीज (जु) ग (ಗೀಜ [ಜುಗ]) (क) ना.–लांबट घर करणारा पक्षी; किरकिरा पक्षी; कवडा.
गीज (टु) (ಗೀಜ [ಟು]) (क) धा. ओळ काढणें; रेघ मारणें; रेखणें.
(क) ना.–रेघ, ओळ; रेषा.
गीण् (ಗೀಣ್) (क) वि.–वाखाणलेला; नावाजलेले; गौरवित; गिळित; गिळलेलें; गिलित.
गीतक्रम (ಗೀತಕ್ರಮ) (सं) ना.–स्तुति; वाखाणणी; क्रमबद्ध कवन.
गीतगोविंद (ಗೀತಗೋವಿಂದ) (सं) ना.–एक संस्कृत काव्य; जयदेवकवीचे कृष्णस्तुतिपर भक्तिगीत.
गीतप्रिय (ಗೀತಪ್ರಿಯ) (सं) वि.–गानलोलुप; शिव.
गीति (ಗೀತಿ) (सं) ना.–कवन; चुटका; स्फुट पद्य; गीतक; आर्याछंद.
गीते (ಗೀತೆ) (सं) ना.–पद; कवन; भगवद्गीता.
गीथे (ಗೀಥೆ) (सं) ना.–पद; कवन; गीत; गायन.
गीबु (ಗೀಬು) (क) ना.–घर; झोपडी; निवास; चिकाचें दूध.
गीर् (ಗೀರ್) (सं) ना.–भाषा; वाणी; गिरा.
गीर्अंचु (ಗೀರ್ಅಂಚು) (क) ना.–लहान काठाचा पंचा.
गीर् गंध (ಗೀರ್ ಗಂಧ) (सं) ना.–गंधावर ओळीनें लावलेल्या अक्षता.
गीर गुंफन (ಗೀರ್ ಗುಂಫನ) (सं) ना.–गोष्टींतून गोष्ट सांगणें; गोष्टींची लांबण लावणें; अन्योन्य पदविन्यास; ओज.

गीरू (ಗೀರು) (क) ना. – लाट; नागराटीचा तास; फराटा; बोचकारा; वण; वळ.

गीरुंडे (ಗೀರುಂಡೆ) (क) ना. – किर्र आवाज करणारा किडा; पतंग; टोळ; झिल्ली.

गीर्ण (ಗೀರ್ಣ) (सं) वि. – गिळलेले; खाल्लेले; वाखाणलेले.

गीर्वाण (ಗೀರ್ವಾಣ) (सं) ना. – देवता; देव; संस्कृत भाषा; देववाणी.

गीर्वाणनाथ (ಗೀರ್ವಾಣನಾಥ) (सं) ना. – इंद्र; अर्हत्; जैनस्वामी.

गीर्वाणभाषे (वाणी) (ಗೀರ್ವಾಣಭಾಷೆ [ವಾಣೀ]) (सं) ना. – संस्कृतभाषा.

गीर्वाणि (ಗೀರ್ವಾಣಿ) (सं) ना. – सरस्वति देवि; देवतास्त्री.

गीष्पति (ಗೀಷ್ಪತಿ) (सं) ना. – बृहस्पति; सुरगुरु.

गीळ् (ಗೀಳ್) (क) धा. – गर्जणें; हाकारणें; विनंती करणें; किंचाळणें; आशा धरणें; हाक मारणें.
(क) ना. – गर्जना; चीत्कार; अत्याशा.
—इडु (ಇಡು) (क) धा. – गर्जणें; चीत्कार करणें.

गीळु (ಗೀಳು) (क) वि. – हीन; नीच; खालच्या दर्जाचा.
(क) ना. – अपमान; अभाव.
—माडु (ಮಾಡು) (क) धा. – अपमान करणें; खालीं ओढणें; तिरस्कारणें; फाडणें; दुभंगणें.

गुक्कु (ಗುಕ್ಕು) (क) धा. – तोतरे बोलणें; बोबडे बोलणें; दमछाट होणें; डरकाळी फोडणें; दुखण्याचा सुस्कारा टाकणें; इवळणें; छाती बडवून घेणें.
(क) ना. – कवळ; घास; घोट; घुटका.

गुग्गरि (ಗುಗ್ಗರಿ) (क) ना. – उसळ; घुगऱ्या, रोमांच; वात; घट्टा; चाहूल; घुंगरू; अपक्व धान्य; चामडी जाड होणे.
—कट्टु (ಕಟ್ಟು) (क) ना. – भीति; थंडीने अंगावर काटा येणें; चर्मवृद्धि; रोमांच.

गुग्गळ (ग्गुळ) (ಗುಗ್ಗಳ [ಗ್ಗುಳ]) (सं) ना. – एक सुगंधी धूप द्रव्य; गुग्गुळ; कौशिकवृक्ष; ऊद; प्रसाद.

गुग्गे (ಗುಗ್ಗೆ) (क) ना. – कानांतील मळ. 'कूकणि' पहा.

गुंगाड (डु) } (ಗುಂಗಾಡ [ಡು]) (अ. दे.) ना. – डास; घुंगरटे;
गुंगाणि } (ಗುಂಗಾಣಿ) चिलट; क्षुद्रकाम; निरुपयोगी वस्तु.

गुंगि (ಗುಂಗಿ) (क) ना. – गुंगुं आवाज; भ्रमर; मधमाशी.
—हुळु (ಹುಳು) (क) ना. – भुंगा; द्विरेफ; नीलकंठ; परमारोग.

गुंगु (ಗುಂಗು) (क) ना. – भाताचें तूस; भाताचे फोल; तन्मयता; उन्माद; भ्रम; अत्याशा.

गुंगुरु (ಗುಂಗುರು) (क) ना. – कुरळे केस; भ्रमर; मच्छर.
—कूदलु (ಕೂದಲು) (क) ना. – कुरळे केस.

गुच्छु (ಗುಚ್ಛು) (सं) ना. – तुरा; गोटा; गुच्छ; मोत्याचा सर; लड; मोत्याचा वेंडा; मोहनमाळ.

गुच्छक (ಗುಚ್ಛ) (सं) ना. – 'गुच्छु' पहा;

गुच्छक (ಗುಚ್ಛಕ) (सं) ना. – फुलांचा गोटा; झुबका; गेंद; घोस.

गुच्छपत्र (ಗುಚ್ಛಪತ್ರ) (सं) ना. – तालवृक्ष.

गुजरणे (ಗುಜರಣೆ) (अ. दे) ना. दिनक्रम; डायरी; कालहरण; कालक्षेप; कालयापन; गांठ; साठवलेले धन.

गुजरि (ಗುಜರಿ) (अ. दे.) ना. – तात्कालिक सामान; भाजी-बाजार; संध्याकाळचा बाजार; सार्वजनिकता.

गुजुगुडु (ಗುಜುಗುಡು) (क) धा. – कानगोष्ट करणें; गुजुगुजु बोलणें; कुजबुजणें; तोतरे बोलणें; कानांत हळु बोलणें.

गुजुरु (ಗುಜುರು) (क) वि. – लहान; धाकटा; खालचा; क्षुद्र; गिड्डा; कुब्ज; 'कुह्ल' पहा.

गुज्ज (ಗುಜ್ಜ) (क) वि. – 'कुळ्ळ' पहा.

गुज्जगे (ज्जिगे) (ಗುಜ್ಜಗೆ [ಜ್ಜಿಗೆ]) (क) ना. – सुवासिक फूल; शेवंती.

गुज्जर (ಗುಜ್ಜರ) (क) ना. – गुर्जर; गुजराथी; गुजरात

गुज्जारि (ಗುಜ್ಜಾರಿ) (क) ना. – 'कुव्वळ' पहा.

गुज्जु (ಗುಜ್ಜು) (क) ना. खुजेपणा; गिड्डेपणा; आखुडता; लहानपण; अरुंदता; ठेंगूपणा.

गुज्जुगुरुळु (ಗುಜ್ಜುಗುರುಳು) (क) ना. – शिस्त; ठेव; संभ्रम; लांडे केस; आखूड केस.

गुज्जुगोरळु (ಗುಜ್ಜುಗೊರಳು) (क) ना. – बसकी मान; आखूड मान; गिड्डि मान.

गुज्जुगोळ्ळु (ಗುಜ್ಜುಗೊಳ್ಳು) (क) धा. – दुमडणे; झाकणें; मुदडणें; संकुचित होणें.

गुंछ (ಗುಂಛ) (क) ना. कुंचला; 'कुच्च' पहा.

गुंज (ಗುಂಜ) (क) ना. – लतासमूह; वेली; गुंज; भांडार; कोठार; दारूचा गुत्ता.

गुंजत् (ಗುಂಜತ್) (सं) ना. – झंकारनाद; गुईं असा आवाज.

गुंजा (ಗುಂಜಾ) (सं) ना. – गुंज

गुंजाभरण (ಗುಂಜಾಭರಣ) (सं) ना. – गुंजांचा दागिना; गुंजमाळ.

गुंजारव (ಗುಂಜಾರವ) (सं) ना. – मर्मररव; भ्रमरध्वनी.

गुंजि (जे) (ಗುಂಜಿ [ಜೆ]) (क) ना. – गुंज; गुंजभार वजन.

गुंजु (ಗುಂಜು) (क) धा. – ओढणें; ताणणें; आकुंचित होणें.
(क) ना. – गुंज; वस्त्रावरील गुंज; अडचण; कात; काथ्या; गाठ; घाण; नारळाची शेंडी; निरुपयोगी वस्तु; जोंधळ्याचें गोंड; झिमझिम पाऊस; शिरवा.

गुटकिसु (ಗುಟಕಿಸು) (क) धा. – गटागट पिणें.

गुटकु (ಗುಟಕು) (क) ना. – पेयाचा घोट; घुटका.

गुटिके (का) (ಗುಟಿಕೆ [ಕಾ]) (सं) ना. – गोळी; लाडू; गोळा; मात्रा; गोंटी.

गुट्टकु (ಗುಟ್ಟಕು) (क) ना.–'गुटकु' पहा. 'ओकुडिते' पहा. ठसका.
—नीरकुडि (ನೀರಕುಡಿ) (क) धा.–बुडणें; संकटांत सांपडणें.
—नीरकुडिसु (—ನೀರಕುಡಿಸು) (क) धा.–बुडविणें; संकटांत घालणें; हत्याराला धार लावणे.
गुट्टरु (ಗುಟ್ಟರು) (क) धा.–मोठ्या आवाजांत बोलावणें; ओरडणें; डरकाळी फोडणें; डुरकी देणें; घुमणें.
—हाकु (—ಹಾಕು) (क) धा.–घोगऱ्या आवाजात बोलावणें; डुरकी फोडणें.
गुट्टि (ट्टे) (ಗುಟ್ಟಿ [ಟ್ಟೆ]) (क) ना.–गुटी; घोट; बाळगुटी; उंचवटा; टेकडी.
गुट्टु (ಗುಟ್ಟು) (क) ना.–गूढ; रहस्य; गुप्त गोष्ट; सारांश.
गुड (ಗುಡ) (सं) ना.–गूळ; लाडू; चेंडू.
—पान (ಪಾನ) (सं) ना.–गूळपाणी; गुळवणी.
गुडसलु (ಗುಡಸಲು) (क) ना.–छप्पर; मांडव; छावणी; झोपडी; खोपट; मंडप; रसानें भरलेली गुंडी; गार.
गुडसु (ಗುಡಸು) (क) धा.–जोडणें; एकत्रित करणें.
(क) ना.–खडबडीतपणा; बाक; वक्रता; स्वरचिन्हाची खूण.
गुडाकु (ಗುಡಾಕು) (क) ना. सुगंधी तमाखु; सुगंधी द्रव्यमिश्रित तंबाखु; गोड पदार्थ; मोदक.
गुडाकेश (ಗುಡಾಕೇಶ) (सं) ना.–पार्थ; अर्जुन; निद्रा जिंकणारा (गुडाका=निद्रा; आळस).
गुडाण (ಗುಡಾಣ) (क) ना.–काहील; हंडा; मोठें जलपात्र.
गुडार (ಗುಡಾರ) (क) ना.–डेरा; तंबु; पाल्ट.
गुडि (ಗುಡಿ) (क) ना.–झोपडी; देवालय; मंडप; बावटा; ध्वज; मंडल; ध्येय; घोस; घड.
नाडगुडि (ನಾಡಗುಡಿ) (क) ना.–राष्ट्रध्वज.
गुडिगट्टु (ಗುಡಿಗಟ್ಟು) (क) धा.–सूर्यचंद्राभोवती खळे पडणें; ध्वज उभारणें; रोमांचित होणें; अत्यानंद होणें; उत्साहित होणें.
गुडिगार (ಗುಡಿಗಾರ) (क) ना.–लाकूड; लाकडी खेळणी करणारा; चित्रकार; रंगारी; लाकडी कोरकाम करणारा; हस्तकौशल्याचें काम करणारा.
गुडिगुंडार (ಗುಡಿಗುಂಡಾರ) (क) ना.–चिमुकलें घर; टुमदार हवेली; अव्यवस्थित वसति.
गुडिरि (ಗುಡಿರಿ) (क) धा.–मर्यादेबाहेर वाढणें; अतिशय होणें;
गुडिल् (लु) (ಗುಡಿಲ್ [ಲು]) (क) ना.–'गुडिसलु' पहा; वैपुल्य; आधिक्य; समूह; पुष्कळता.
गुडिलिरि (ಗುಡಿಲಿರಿ) (क) धा.–अधिक होणें; अति होणे; मर्यादेबाहेर जाणें.
गुडिलु (सिलु) (ಗುಡಿಲು [ಸಿಲು]) (क) ना.–छप्पर; लहान घर; कुटीर; झोपडी.
गुडिसु (ಗುಡಿಸು) (क) धा.–स्वच्छ करणें; केर काढणें; झाडणें; लोटणें; अवतरणचिन्ह करणें; घालणें.
गुडुगु (ಗುಡುಗು) (क) धा.–गर्जना करणें; विजेचा कडकडाट होणें; श्वास रोखून धरणें.
(क) ना.–मेघांचा गडगडाट; विजेचा कडकडाट.
—आडु (ಆಡು) (क) धा.–दम धरून पळणें; गर्जना करणें; ओरडणें.
गुडगुडि (ಗುಡಗುಡಿ) (क) ना.–तंबाकु ओढण्याचें साधन; हुक्का; चिलीम; कोळवे.
गुडगुडिसु (ಗುಡುಗುಡಿಸು) (क) धा.–गुडगुडणें; गुडगुड-ध्वनि करणें; गर्जना करणें.
गुडुवन (ಗುಡುವನ) (क) ना.–'गुडाण' पहा. काहिल; कढई.
गुडे (ಗುಡೆ) (क) ना.–चेंडू
गुड्ड (ಗುಡ್ಡ) (क) ना.–कुब्ज; गिड्डा, ठेंगू; लहानवयाचा विद्यार्थी; शिष्य; बाळपण. टेकडी; रास.
गुड्डि (ड्डे) (ಗುಡ್ಡಿ [ಡ್ಡೆ]) (क) ना.–रास; समूह; बट्ट; एकूण; कनीनिका; बुबूळ. डोळ्यातील बाहुली.
गुड्डु (ಗುಡ್ಡು) (क) ना.–'गुड्डु' पहा. कनीनिका; अंडें; खुजेपणा; एका जातीचें भात; कापडाचा तुकडा.
गुडू (ಗುಡೂ) (क) ना.–गिड्डा; कुब्ज; पर्वत; मुलगा; शिष्य; विद्यार्थी.
गुडलु (ಗುಡಲು) (क) ना.–'गुडिसलु' पहा.
गुण (ಗುಣ) (सं.) ना.–धारा; सूत; बाणाची दोरी; मोर्वी; क्षेम; मुत्सद्दीपणा; राजकारण; रोगाचा उतार; स्वभावप्रौढता; संपत्ति; त्रिगुण; षड्रस; पंचेंद्रिय; आस्वाद; सद्वर्तन; योग्यता; मोठेपणा; बुद्धि; ज्ञान; सत्त्व; शक्ति; गौरव; साधुत्व; त्याग; नीति; नियति; परमात्मा; योगीश्वर; सोवळें; आचारी; गुणाकर; काव्यगुण; रक्षण; तुकडा; युद्ध; दूर्वा; तीनचा संकेत दान.
—वंत (ವಂತ) (सं) वि.–गुणवान; गुणी; सुलक्षणी; नीतिमान.
गुणकरुगोळ् (ಗುಣಕರುಗೊಳ್) (क) धा.–प्रेम करणें; ममत्व दाखविणें.
गुणक (ಗುಣಕ) (क) ना.–गुणिलें चिन्ह; गुणण्याची संख्या; झांगट वाजवण्याची टिपरी.
गुणकथन (ಗುಣಕಥನ) (क) ना.–प्रशंसा; स्तुति; कीर्तन.
गुणकु (ಗುಣಕು) (क) ना.–'कौंत' पहा; लहान दांडू; टिपरी.
गुणकृत (ಗುಣಕೃತ) (सं) ना.–सूत गुंडाळण्याची चाती.
गुणगण (ಗುಣಗಣ) (सं) ना.–गुणसमूह; सद्गुण; योग्यता.

गुणग्रहण (ಗುಣಗ್ರಹಣ) (सं) ना.–रसग्रहण; साहित्यांतील गोडी चाखणें; साहित्यगुण ओळखणें.

गुणग्राहि (ಗುಣಗ್ರಾಹಿ) (सं) वि.–गुणज्ञ; गुण जाणणारा; गुणाची चहा करणारा.

गुणज्ञ (ಗುಣಜ್ಞ) (सं) ना.–विद्वान; गुणाढ्य; गुण जाणणारा.

गुणगे (ಗುಣಗೆ) (क) ना.–नाटकशाळा; नाटकगृह; रंगभूमि.

गुणत्रय (ಗುಣತ್ರಯ) (सं) ना.–सत्त्व, रज, तम या त्रिविध गुणांचा समूह.

गुणत्त्व (ಗುಣತ್ವ) (सं) ना.–गुणाकार; परावलंबन; आधीनता; सद्गुण; गुणवत्ता.

गुणदोष (ಗುಣದೋಷ) (सं) ना.–बरेवाईट गुण.

गुणधर्म (ಗುಣಧರ್ಮ) (सं) ना.–स्वभाव; नीति; कर्तृत्त्व; कर्म; नियति.

गुणन (ಗುಣನ) (सं) ना.–गुणाकार; पट करणे.

गुणनंदि (ಗುಣನಂದಿ) (सं) ना.–छदःशास्त्राचा कर्ता; एक कविनाम.

गुणनाम (ಗುಣನಾಮ) (सं) ना.–स्वभावानुरूप नांव; अन्वर्थक नांव.

गुणनिधि (ಗುಣನಿಧಿ) (सं) ना.–गुणसागर.

गुणनिलय (ಗುಣನಿಲಯ) (सं) ना.–कोळी; सद्गुणाचे माहेरघर.

गुणपृष्ठ (ಗುಣಪೃಷ್ಠ) (सं) ना.–कोळी.

गुणपण (ಗುಣಪಣ) (क) ना.–गुण हीच संपत्ति असणारा.

गुणमणि (ಗುಣಮಣಿ) (सं) ना.–सद्गुणशाली; गुणरत्न.

गुणमूलि (ಗುಣಮೂಲಿ) (सं) ना.–रताळें; चिन्नें.

गुणलयलि (ಗುಣಲಯಲಿ) (सं) ना.–डेरा; तंबु.

गुणवत् (ಗುಣವತ್) (सं) ना.–गुणी; सद्गुणी; श्रेष्ठ; पूर्णत्त्वाला पोचलेला.

गुणवति (ಗುಣವತಿ) (सं) ना.–गुणवान स्त्री; गुणिला; सूत भरलेली चाती.

गुणवाचि (ಗುಣವಾಚಿ) (सं) ना.–गुणवाचक विशेषण.

गुणवृक्ष (ಗುಣವೃಕ್ಷ) (सं) ना.–होडी बांधण्याचा खांब; शिडाचा खांब.

गुणाग्रणि (ಗುಣಾಗ್ರಣಿ) (सं) वि.–गुणाढ्य; श्रेष्ठ गुणी; (सं) ना. कामधेनु; सुरभि.

गुणांक (ಗುಣಾಂಕ) (सं) वि.–सद्गुणानें प्रसिद्धी पावलेला; गुणातिशयी.

गुणातिशय (ಗುಣಾತಿಶಯ) (सं) ना.–उत्तम गुणसंपत्ति; सदाचार; सच्छीलत्व.

गुणारि (ಗುಣಾರಿ) (सं) ना.–पाटील–कुलकर्णी यांचे साहाय्यक अधिकारी.

गुणि (ಗುಣಿ) (सं) ना.–गुणवंत; प्रत्यंचा जोडलेलें धनुष्य; मोर्वीयुक्त धनुष्य.

—कण्णु (ಕಣ್ಣು) (क) ना.–खाच; खळगा; चाबकाची वादी.

(क) ना.–डोळ्याची खाच; खोल डोळे.

—गुल्लु (ಗಲ್ಲು) (क) ना.–बसके गाल; खोलगट गाल.

—गुणिके (ಗುಣಿಕೆ (क) ना.–नाच; नृत्य; लहान काठी; कणीस; मात्रा; गोळी.

गुणित (ಗುಣಿತ) (सं) वि.–गुणाकार केलेले; मोजलेलें.

गुणोत्कर्ष (ಗುಣೋತ್ಕರ್ಷ) (सं) ना.–गुणवैपुल्य; गुणाढ्यता.

गुणोदय (ಗುಣೋದಯ) (सं) ना.–गुणविकास 'गुणोत्कर्ष' पहा; गुणांची वाढ.

गुंड (ಗುಂಡ) (क) ना.–गोल; वर्तुळ; नोकर; असत्यता; मलिन स्त्री; लुटारू; त्रास देणारा; केसेबजे करणारा.

गुंडांतर (ಗುಂಡಾಂತರ) (सं) ना.–पाया; आधार; धर; पायांत घातलेली दगडांची भर.

गुंडि (ಗುಂಡಿ) (क) ना.–क्षय. 'गुणि' पहा.

गुंडिगे (ಗುಂಡಿಗೆ) (क) ना.–हृदय; धैर्य; छातीठोकपणा; कमंडलु; जलपात्र.

गुंडितु (ಗುಂಡಿತು) (क) ना.–अगाधता; खोली; गंभीरता; तळ न लागणें.

गुंडिपुष्पक (ಗುಂಡಿಪುಷ್ಪಕ) (क) ना.–वृक्षविशेष.

गुंडु (ಗುಂಡು) (क) ना.–गोल वस्तु; गोल; वर्तुळ; बंदुकीची गोळी; वाटोळा दगड; गोलगोटा; रास; समूह; श्रेणि; तांडा.

गुंडाडिसु (ಗುಂಡಾಡಿಸು) (क) धा.–साफ करणें; गुळगुळित करणें; सलगी दाखवणें; अनुकरण करणें.

गुंडिक्कु (ಗುಂಡಿಕ್ಕು) (क) धा.–दगडानें ठेचणें; गोळी घालविणें.

गुंडुवले (ಗುಂಡುವಲೆ) (क) ना.–जाळें; गोलजाळें.

गुण्पु (ಗುಣ್ಪು) (क) ना.–गांभीर्य; खोली; रास; रहस्य; पूर्णता; वैपुल्य; पवित्रता.

गुण्य (ಗುಣ್ಯ) (सं) ना.–गुणण्यासारखें; गुणले जाण्यासारखे; पाठ करावयाची संख्या.

गुत्त, (त्तक) (ಗುತ್ತ [ತ್ತಕ]) (क) ना.–समीपता; जवळीक; घट्टपणा; गुप्तता; रहस्यपूर्णता; उघडपणा; प्रगटपणा.

गुत्तने (ಗುತ್ತನೆ) (क) अ.–लगत; जवळ; निबिड; समीप; न सोडतां; न गडबडतां.

गुत्ति (ಗುತ್ತಿ) (क) ना.–फुलाचा वा फळाचा घोस; घड; कांटा; भिंत; प्रकाश; पायखाना; 'कक्कसु' पहा; आडपडदा.

—गै (ಗೈ) (क) धा.–झाकणें; आडपडदा करणें.

गुत्तिगे (ಗುತ್ತಿಗೆ) (अ. दे.) ना.–मक्ता; उक्ते; ठराव; गुत्ता.

गुत्तु (ಗುತ್ತು) (क) ना.–खूण; लक्षण; स्नान; आग्रह. एकी;

गुद (ಗುದ) (सं) ना.–मलद्वार; गांड; बोचा; अपानद्वार.

गुदि (ಗುಡಿ) (क) धा.–उडणें; पायाचा आवाज करणें; तुडवणें; पाया पडणें.

(क) ना.–नारळीवर चढतांना पायाला बांधावयाची दोरी; कुंचला; समूह.

गुदिगे (ಗುಡಿಗೆ) (क) ना.–सोटा; लाठी; मुद्गल; गदा.

गुद्दरिसु (ಗುದ್ದರಿಸು) (क) धा.–ढकलणें; पुढें सरकविणें; डोक्यानें रेटणें.

गुद्दलि (ಗುದ್ದಲಿ) (क) ना.–कुदळ; पिकास; हातोडा.

गुद्दु (ಗುದ್ದು) (क) धा.–ठोसा देणें; मारणें.

(क) ना.–गुद्दा; ठोसा; मार; बीळ; रंध्र; गुहा.

गुनि (ಗುನಿ) (क) ना.–जोंधळ्याचें गोंड; भाताचें फोल.

गुन्न (ಗುನ್ನ) (क) ना.–टेकडी; डोंगर; लहानपण; धीट मनुष्य

गुन्नाने (ಗುನ್ನಾನೆ) (क) ना.–लहान हत्ती; शरभ; हत्तीचें पिलूं.

गुन्ने (ಗುನ್ನೆ) (अ.दे) ना.–गुन्हा; अपराध; पायदळ; सैन्य.

गुपित (ಗುಪಿತ) (सं) वि.–गुप्त; निहित; झाकलेलें; रहस्यमय.

(सं) ना.–रहस्य; गाभा; मर्म; इंगित.

गुप्त (ಗುಪ್ತ) (सं) वि.–आड झालेलें; सुप्त; न दिसलेलें; सुरक्षित ठेवलेलें; रहस्यमय.

—गेय् (ಗೆಯ್) (क) धा.–लपणें; राखणें; आड होणें.

गुप्तकुल (ಗುಪ್ತಕುಲ) (सं) ना.–गुप्तवंश; मगध देशाचा राजवंश; गुप्तराजाचे घराणें.

गुप्तांग (ಗುಪ್ತಾಂಗ) (सं) ना.–शकुंतपक्षी; कुयलीचा वेल; गुह्येंद्रिय; ढुंगण; दूधपक्षी.

गुप्ति (ಗುಪ್ತಿ) (सं) ना.–गुप्ती; लपणूक; दृष्टिआडपणा; गुप्त वस्तु; ठेव; बीळ; छिद्र.

गुप्पु (ಗುಪ್ಪು) (क) धा.–मुस्कट मारणें; डोक्यावरून पांघरणें; झांकून राहाणें; आड होऊन राहाणें; 'कुप्परिसु' पहा. लपणें; खोळ घेणें.

गुप्पे (ಗುಪ್ಪೆ) (क) ना.–रास; समूह; ढीग.

— गोळ् (ಗೊಳ್) (क) धा.–रास करणें; ढीग रचणें.

गुबरु (ಗುಬರು) (क) धा. खोळ घेणें; बुरखा घेणें; आपादमस्तक झाकून घेणें; वेषांतर करणें.

(क) ना.–लाट; जाडी; वात; पोटाची फुग; फुगवटी; ढगांचा जमाव.

गब्बच्चि, गुब्बि } (ಗುಬ್ಬಚ್ಚಿ; ಗುಬ್ಬಿ) (क) ना.–चिमणी; लहान पक्षी; चिमणी.
गुब्बिल (लु) } (ಗುಬ್ಬಿಲ [ಲು])

गुब्बळिसु (ಗುಬ್ಬಳಿಸು) (क) धा.–कबूतराप्रमाणें घुमणें; पक्ष्याचा आवाज करणें.

गुम (म्म) ट (ಗುಮ [ಮ್ಮ] ಟ) (क) ना.–घुमट; अर्ध-गोलाकार शिखर; गोलाकार गोपूर; कमान; गोमतेश्वराची मूर्ति; वावटळ; कागदाचा दिवा; घुमटेश्वर मूर्ति.

गुमानि (ने) (ಗುಮಾನಿ [ನೆ]) (अ.दे.) ना.–संशय; अनमान; दाक्षिण्य; लक्ष्य; अहंकार.

गुमास्त (ಗುಮಾಸ್ತ) (अ.दे) ना.–हिशोबनीस; कर्णिक; कुलकर्णी; लेखक; कारकून.

गुमि (ಗುಮಿ) (क) ना.–रास; ढीग; समूह; वाढवलेले; वाढावा.

गुमित (ಗುಮಿತ) (सं) ना.–वार्ता; बाजारगप्प; शुभवार्ता; ऐकीव गोष्ट; 'ओसगे' पहा.

गुंपन (ಗುಂಪನ) (क) ना.–गुंफणें; गुंफा; रास; ढीग.

(क) धा.–रास घालणें; व्यवस्था करणें; माल गुंफणें.

गुंपिसु (ಗುಂಪಿಸು) (क) धा.–संकोचणें; लाजणें; माघं घेणें; रास करणें.

गुंपु (ಗುಂಪು) (क) ना.–ढीग; रास; मजूर; गांभीर्य. 'गुण्पु' पहा.

गुंफ (फन) (ಗುಂಫ [ಫನ]) (सं) ना.–ओवणी; बांधणी; लेखनशैली; वाक्यरचना; टाका घालणें.

गुंफित (ಗುಂಫಿತ) (सं) वि.–व्यवस्थित; सुरचित; सुलिखित; जुळवून टाका घातलेलें.

गुंब (ಗುಂಬ) (क) वि.–गुप्त; रहस्यमय; अगम्य; अनाकलनीय; संरक्षित; मुग्ध; मूक; अडलेली.

गुंभ (ಗುಂಭ) (क) ना.–कुंभ; घागर; पात्र; चाकाचा गड्डा; तुंबा; नर्तकी; नृत्यविशेष.

गुम्म (ಗುಮ್ಮ) (क) ना.–बुजगावणें; बागुलबुवा.

गुम्मट (ಗುಮ್ಮಟ) (सं) ना.–'गुमट' पहा. कुंभाकार गोपूर; मनोरा; डेरा; मन्मथ.

गुम्मन (ಗುಮ್ಮನ) (क) ना.–घुमेपणा; मुलाचा खेळ; लपंडाव.

—गुसुग (ಗುಸುಗ) (क) वि.–अबोल; मूक; घुम्मा; आतल्या गाठीचा; खालमुंड्या; आपल्याशी विचार करणारा.

गुम्मने (ಗುಮ್ಮನೆ) (क) अ.–लागलीच; झटकन; एकदम; सवड न देतां; मुकाटपणें; मुक्यानें.

गुम्मि (ಗುಮ್ಮಿ) (क) ना.–जलाशय; रास; ढीग.

—मने (ಮನೆ) (क) ना.–लंगरखाना; सैनिकांचें भोजनगृह.

गुम्मु (ಗುಮ್ಮು) (क) धा.–'कुम्मु' पहा. कुटण्याचा आवाज करणें; मारणें; गुद्दा घालणें; सुरळी करणें; एकत्रिणें; शब्द करीत पोहणें.

—इक्कु, (इडु) (ಇಕ್ಕು [ಇಡು]) (क) धा.–प्रतिध्वनि करणें; प्रतिसाद घालणें; व्यापणें; पसरणें.

गुम्मे (ಗುಮ್ಮೆ) (क) ना.–समूह; ढीग; झुबका; गुच्छ; 'बंबल्' पहा.

गुरगुरायिसु (ಗುರಗುರಾಯಿಸು) (क) धा.–गुरगुरणें; रागानें अंगावर जाणें; अंगावर जाण्याची तयारी दाखविणें.

गुरजे (ಗುರಜೆ) (क) ना. – 'कुरुजु' पहा.

गुर (ल) गंजि (ಗುರ [ಲ] ಗಂಜಿ) (क) ना. – गुंज; गुंजांचा वेल.

गुरण (ಗುರಣ) (सं) ना. – दमणूक; थकवा; उबळ; उचल.

गुरव (ಗುರವ) (सं) ना. – भयंकर दृश्य; मारपीट.

गुराणि (ಗುರಾಣಿ) (क) ना. – ढाल; 'अड्डुण' पहा.

गुरि (ಗುರಿ) (क) ना. – लक्ष्य; खूण; दृष्टि; ध्येय; उद्देश.

गुरिकार (ಗುರಿಕಾರ) (क) ना. – यजमान; मालक; नायक; पुढारी; धनुर्धारी; अचूक वेध घेणारा; मार्गदर्शक.

गुरियाळ (ಗುರಿಯಾಳು) (क) ना. – मुलांचा एक खेळ.

गुरु (ಗುರು) (सं) वि. – मोठें; जड; घन; गौरवास्पद. (सं) ना. – बृहस्पति; उपदेशक; कुलपुरोहित; आईबाप; शिक्षक गुरुजी; उपाध्याय; वडीलधारा; दीर्घअक्षर; द्रोणाचार्य; गुरुग्रह.

गुरुकु (ಗುರುಕು) (क) ना. – गुरगुर; झोपेतील घोर. (क) धा. – घोरणें; डुरकी मारणें; गुरकी देणें.

गुरुकुलवास (ಗುರುಕುಲವಾಸ) (सं) ना. – प्राचीन विद्याभ्यासंगपद्धति; अभ्यासासाठीं गुरुघरीं राहणें.

गुरुकुलवासी (ಗುರುಕುಲವಾಸಿ) (सं) ना. – अंतेवासी; शिष्य; विद्यार्थी; छात्र.

गुरुगुट्टु (ಗುರುಗುಟ್ಟು) (क) धा. – विरोध करणें; क्रोधानें बोलणें; असमाधान व्यक्त करणें; असंतोष दाखविणें.

गुरुगरिसु (ಗುರುಗುರಿಸು) (क) धा. – डुरकणें; रागावणें; गुरगुरणें; असमाधान दाखवणें.

गुरुतल्प (ಗುರುತಲ್ಪ) (सं) ना. – गुरुजींचा बिछाना; आसन; गुरुपत्नि.

गुरुतु (ಗುರುತು) (क) ना. – परिचय; माहिती; ओळख; स्नेह; लक्षण; कलंक; लांच्छन; मुद्रा.

गुरुत्व (ಗುರುತ್ವ) (सं) ना. – वडीलपणा; मोठेपणा; गौरव; घनत्त्व; वजन; पृथ्वीचें आकर्षण; गुरूची खूण(–). जडपणा; गुरुस्थान.

गुरुदक्षिणे (ಗುರುದಕ್ಷಿಣೆ) (सं) ना. – विद्यार्जनसमाप्तीनंतर गुरुजींना अर्पण केलेली मानवंदना.

गुरुद्रोह (ಗುರುದ್ರೋಹ) (सं) ना. – गुरूचा विश्वासघात; गुरूचा द्वेष; विरोध.

गुरुपूजे (ಗುರುಪೂಜೆ) (सं) ना. – गुरूची पूजा; गुरुवंदन; कुलदेवतेची आराधना; थोरांची सेवा; कार्यारंभीची बृहस्पती –पूजा.

गुरुबु (ಗುರುಬು) (क) ना. – 'गुरुव' पहा.

गुरुमंत्र (ಗುರುಮಂತ್ರ) (सं) ना. – गुरूपदेश; गुरूचें मार्गदर्शन; प्रबलशक्तीचा मंत्र; ओंकारमंत्र; रहस्य; सल्लामसलत

गुरुरंभा (ಗುರುರಂಭಾ) (सं) ना. – रानकेळ; चवई.

गुरुलिंगजंगम (ಗುರುಲಿಂಗಜಂಗಮ) (सं) ना. – वीर शैवांची त्रिविध आराध्यस्थानें (गुरु + लिंग + जंगम.)

गुरुस्फूर्ति (ಗುರುಸ್ಫೂರ್ತಿ) (सं) ना. – गुरूची इच्छा; मोठेपणा; घनता.

गुरुहस्त (ಗುರುಹಸ್ತ) (सं) ना. – गुरूपदेशाधीन राहणारा; वीरशैव.

गुरुळे (ಗುರುಳೆ) (क) ना. – फोड; गांधड; करट; पायाचें लहान बोट.

गुर्गुळ (ಗುರ್ಗುಳ) (क) ना. – 'गुग्गुळ' पहा. धूप; ऊद; सुगंधी धूप.

गुर्जर (ಗುರ್ಜರ) (सं) ना. – गुजरात; गुजराथ; गुर्जरप्रांतीय मनुष्य.

गुर्दु (ಗುರ್ದು) (क) ना. – 'गुद्दु' पहा.

गुर्बु (ಗುರ್ಬು) (क) ना. – 'गुरब' पहा.

गुर्वि (र्वी) (ಗುರ್ವಿ [ರ್ವೀ]) (सं) ना. – गर्भिणी स्त्री; घबल्या पोटाची स्त्री; शेटाणी; ढेरपोटी.

गुर्विणी (ಗುರ್ವಿಣಿ)

गुर्वु (ಗುರ್ವು) (क) ना. – आश्चर्य; विस्मय; भीति. (क) वि. भयानक; भयंकर.

गुर्वे (ಗುರ್ವೆ) (क) ना. – सालपट; फोल; वल्कल.

गुल (ಗುಲ) (क) ना. – गुंज; गूळ.

गुलगंजी (ಗುಲಗಂಜಿ) (क) ना. – 'गुरगंजी' पहा. गुंज; गुंजाचा वेल.

गुलिके (का) (ಗುಲಿಕೆ [ಕಾ]) (क) ना. – बंदुकीची गोळी; तोफेचा गोळा; गुटिका; गोळी.

गुलाबि (ಗುಲಾಬಿ) (क) ना. – गुलाबाचें झाड; गुलाब; गुलाबीरंग; पाटलवेलीचा रंग.

गुलाम (ಗುಲಾಮ) (अ. दे) ना. – दास; सेवक; विकत घेतलेला मनुष्य; गुजराती दुबळा.

गुलालि (ಗುಲಾಲಿ) (क) ना. – पाटलरंग; लालरंग.

गुलुंछ (ಗುಲುಂಛ) (सं) ना. – पुष्पगुच्छ; तुरा; झुबका.

गुलुम (ಗುಲುಮ) (क) ना. – गुल्म; पोटातील गाठीचा रोग; प्लीहा रोग; पाणथरी; किल्ला; सैन्यविभाग; वनस्पति.

गुल्फ (ಗುಲ್ಫ) (सं) ना. – घोटा.

गुल्म (ಗುಲ್ಮ) (क) ना. – 'गुलुम' पहा.

गुल्लु (ಗುಲ್ಲು) (क) ना. – गोंधळ; गडबड; उसाभर; चुंबन; पापा; मुद्रा; कलंक; खूण; ओळख; परिचय.

गुह (ಗುಹ) (सं) ना. – कार्तिकेयस्वामी; षण्मुख; शरयू नदीपार करणारा रामाचा नाविक; नावाडी; कोळी.

गुहजनक (ಗುಹಜನಕ) (सं) ना. – षण्मुख पिता; शिव.

गुहा (ಗುಹಾ) (सं) ना.–गव्हर; कंधर; बीळ.
गुहिलु (ಗುಹಿಲು) (सं.) ना.–केकारव; केका; मोराचा टाहो.
गुह्य (ಗುಹ್ಯ) (सं) वि.–रहस्यपूर्ण; गुप्त; अनाकलनीय; अगम्य; सूक्ष्म.
(सं) ना.–गुह्येंद्रिय; कौपीन; लंगोटी.
गुह्यक (ಗುಹ್ಯಕ) (सं) ना.–कुबेरसेवक; कुबेर; धनपति.
गुळ (ಗುಳ) (क) ना.–गूळ; गुड; साखर; फळांतील गर; झूल; पाखर; शलाका; सळई; गुळवेल; अनुकरणाचा आवाज.
गुळि (ಗುಳಿ) (क) ना.–खड्डा; सरोवर; स्वभाव वाचक तद्धित प्रत्यय; (जसें आटगुळि=खेळकर.)
गुळिद (ಗುಳಿದ) (क) वि.–खाचखळग्याचा; खोल.
गुळुच्छ (ಗುಳುಚ್ಛ) (क) ना.–पुष्पगुच्छाचा शेंडा.
गुळे (ಗುಳೆ) (क) ना.–समूह; स्थानांतर; बळसा; वाकण.
—तेगे (ತೆಗೆ) (क) ना.–परागंदा कुटुंब; निर्वासित; गुळें; देशत्याग केलेला समाज.
गुळ्य (ಗುಳ್ಯ) (क) ना.–स्थानांतर; परांगदेपणा; चंबुगबाळें उचललेलें; गुळे; गुदार; गाशा गुंडाळलेलें.
गुळ्ळु (ಗುಳ್ಳು) (क) ना.–'गुरुळे' पहा. पाण्याचा बुडबुडा; बुद्बुद.
गुळ्ळेनरि (ಗುಳ್ಳೆನರಿ) (क) ना.–एक जातीचा कोल्हा.
गुळ्ळेय (ಗುಳ್ಳೆಯ) (क) वि.–गोल; वर्तुळाकार.
गू (ಗೂ) (क) ना.–घूत्कार; घुबडाचें ओरडणें; घूं घू ध्वनि; चतुर्थी विभक्तीचें कारक; देखील; हि.
गूकु (ಗೂಕು) (क) ना.–घूत्कार; कोवळा फणस.
गूगु (ಗೂಗು) (क) ना.–'गुंगु' पहा. सूस; टरफल; 'ऊमि' पहा.
गूगे (ಗೂಗೆ) (क) ना.–घुबड; कौशिक; दिवाभीत; उलूक; पेचक.
गूट (ಗೂಟ) (क) ना.–खुंटी; खुंटा.
—बडि (ಬಡಿ) (क) धा.–खुंटी मारणें; टोला देणे; खीळ घालणें; अडकाठी देणें; पायांत पाय घालणें.
गूडार (ಗೂಡಾರ) (क) ना.–'गुडार' पहा.
गूडिसु (ಗೂಡಿಸು) (क) धा.–जमविणें; स्वच्छ करणें.
गूडु (ಗೂಡು) (क) ना.–पक्ष्याचें घरटें; नीड; वसति; वंचक; अस्थिपंजर देह; कापलेल्या पिकाची रास; बणवी.
गूडुवेरू (ಗೂಡುಪೇರು) (क) धा.–आश्रय देणें; आधार देणें.
गूडुपोगु (ಗೂಡುಪೊಗು) (क) धा.–भीतीनें लपणें; घरांत घुसणें.
गूडुसेर (ಗೂಡುಸೇರು) (क) धा.–'गुडुपोगु' पहा.
गूडे (ಗೂಡೆ) (क) ना.–दुरडी; गंगाळ; वेलीविशेष; मुलगी.

गूढ (ಗೂಢ) (सं) वि.–गुप्त; रहस्यमय; अगम्य; अनाकलनीय; न दिसणारे; अंतरंगांत दडलेले.
—चर (ಚರ) (सं) ना.–गुप्तचर; हेर; चित्रगुप्त.
गूढते (ಗೂಢತೆ) (सं) ना.–रहस्य; अज्ञान; अगम्यता.
गूढप (पा) द (ಗೂಢಪ [ಪಾ] ದ) (सं) ना.–साप; पोटानें सरपटणारा प्राणी.
गूढसाक्षि (ಗೂಢಸಾಕ್ಷಿ) (सं(ना.–गुप्त बातमी देणारा साक्षीदार; माफीचा साक्षीदार.
गूढांग (ಗೂಢಾಂಗ) (सं) ना.–कासव; कूर्म; गुह्यांग; गुप्तेंद्रिय
गूणु (ಗೂಣು) (क) ना.–'गूडु' पहा. कोनाडा; कमान.
गूंट (ಗೂಂಟ) (क) ना.–खुंटा; खुंटी; पाचर; खीळ.
गूदे (ಗೂದೆ) (क) ना.–टोमॅटो; गुरुद्वार; गांड.
गूनु (ಗೂನು) (क) ना.–'कूनु' पहा; कुबडी पाठ; कुबड.
गूबे (ಗೂಬೆ) (क) ना.–घुबड; उलूक; पेचक; 'गूगे' पहा.
—कण्णु (ಕಣ್ಣು) (क) ना.–गरगर फिरणारा डोळा; चंचल नेत्र.
—बाळु (ಬಾಳು) (क) ना.–घूक जीवन; अंधारातील जगणें; एकांत जीवन; प्रसिद्धिपराङ्मुखता; आळशी जीवन.
गूरलु (ಗೂರಲು) (क) ना.–दीर्घ श्वास; सूज; गुरुगुरुश्वास.
गूरु (ಗೂರು) (क) धा.–खोकणें; शिंगानें किंवा हातानें जमीन उकरणें.
(क) ना.–दमा; सूज; कफश्वास.
—आडु (ಆಡು) (क) धा.–जमीन उकरणे; ओढून कोंबणें.
गूर्णिसु (ಗೂರ್ಣಿಸು) (क) धा.–घोरणें; जांभई देणें.
(सं) ना.–घूर्णा; जांभई.
गूर्मिसु (ಗೂರ್ಮಿಸು) (क) धा.–गर्जना करणें; धडधडणें; मोठा आवाज करणें; पडसाद देणें; डरकाळणें; तुतारी फुंकणें.
गूव (ಗೂವ) (क) ना.–कपोत; पारवळ; एक सुगंधी द्रव्य.
गूवाक (ಗೂವಾಕ) (क) ना.–पोकळ सुपारीचें झाड; पूग; कपुंग.
गूहन (ಗೂಹನ) (सं) ना.–लपणूक; आड होणें; अपलाप; अपन्हुति.
गूळ (ಗೂಳ) (क) ना.–'गूढ' पहा.
गूळि (ಗೂಳಿ) (क) ना.–बैल; खोंड; बळू; वृषभ; मासे धरण्याची बुट्टि.
गूळिनायि (ಗೂಳಿನಾಯಿ) (क) ना.–केसाळ मोठ्या डोक्याच्या कुत्र्याची जात; मांडण उकरून काढणारा.
गूळेय (ಗೂಳೆಯ) (क) ना.–'गुळय' पहा.
गृंजन (ಗೃಂಜನ) (सं) ना.–लसूण.
गृध्नु (ಗೃಧ್ನು) (सं) वि.–आशाळभूत; दुराशा बाळगणारा.
गृध्र (ಗೃಧ್ರ) (सं) ना.–गिधाड; लोभी; आशाळभूत.

गृध्रराज (ಗೃಧ್ರರಾಜ) (सं) ना.–जटायु; गरुड; गिधाड.
गृष्टि (ಗೃಷ್ಟಿ) (सं) ना.–पहिल्या वीताचे जनावर.
गृहकन्यका (ಗೃಹಕನ್ಯಕಾ) (सं) ना.–ब्रह्मीवेल; कोरफड; लोळसर; कुमारी.
गृहद्रुम (ಗೃಹದ್ರುಮ) (सं) ना.–चिवा; बांबू; सागवान.
गृहस्थाश्रम (ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮ) (सं) ना.–गार्हस्थ्य; चार आश्रमांपैकी दुसरा; कौटुंबिक जीवन.
गृहस्थिके (ಗೃಹಸ್ಥಿಕೆ) (सं) ना.–गृहस्थधर्माचें कर्तव्य; सद्वर्तन; संभावितपणा; सभ्यता; सुचरित.
गृहाराम (ಗೃಹಾರಾಮ) (सं) ना.–उपवन; घरापुढील बाग.
गृहावग्रहणि (ಗೃಹಾವಗ್ರಹಣಿ) (सं) ना.–घराचा उंबरा; कट्टा; सोपा; ओसरी.
गृहि (ಗೃಹಿ) (सं) ना.–गृहस्थ; कुटुंबवत्सल; कौटुंबिक जीवन घालविणारा.
गृहिणि (णी) (ಗೃಹಿಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना.–पत्नि; यजमानीण; भार्या.
गृहीत (ಗೃಹೀತ) (सं) वि.–विदित; समजलेले; उमगलेले; स्वीकृत.
गृहीतदिक् (ಗೃಹೀತದಿಕ್) (सं) वि.–पळणारे; सरकणारे; वाट फुटेल तिकडे जाणारे; दिङ्मूढ.
गृहोपकरण (ಗೃಹೋಪಕರಣ) (सं) ना.–कुटुंबाला लागणारी वस्तु; जीवितसाधन.
गृह्य (ಗೃಹ್ಯ) (सं) वि.–कौटुंबिक; गृहासक्त; 'इलाद' पहा.
—सूत्र (ಸೂತ್ರ) (सं) ना.–गृहधर्मी सूत्रें; नियम.
गेग्गे (ಗೆಗ್ಗೆ) (क) वि.–लहान; छोटा; चिमुकला.
गेज्जे (ಗೆಜ್ಜೆ) (क) ना.–नूपुर; घुंगुर; पैंजण; घागऱ्या; गवत.
—गार (ಗಾರ) (क) ना.–घुंगुर करणारी जात; शूद्राची उपजात.
गेडप (ह) (ಗೆಡಪ [ಹ]) (क) ना.–पोपटपंची; राघूचे बोल; राघूची हाक.
गेडे (ಗೆಡೆ) (क) धा.–पांचट बोलणें; बिनबुडाचें बोलणें; निराधार विधान.
(क) ना.–सहवास; संपर्क; सहभाव; सरळपणा; पंक्त.
—कोळ्ळु (गोळ्ळु) (ಕೊಳ್ಳು [ಗೊಳ್ಳು]) (क) धा.–स्नेहकरणें; सांगवणें; बरोबरीनें प्रवास करणें; सहयात्री होणें.
गेडेवक्कि (ಗೆಡೆವಕ್ಕಿ) (क) ना.–जोडीनें राहणारे पक्षी; चक्रवाक.
गेड्डे (ಗೆಡ್ಡೆ) (क) ना.–कंद; गड्डा; मूळ; रताळु.
गेड्डेहरडु (ಗೆಡ್ಡೆಹರಡು) (क) धा.–मुळासकट उपटणें; निर्मूल करणें; समूळ नाहींसें करणें.
गेणति (ಗೆಣತಿ) (क) ना.–मैत्रीण; सांगातीण; जोडीदारीण; सखि; यजमानीण; अंगातोंडावरील तीळ; ठिपका.
गेणे (ಗೆಣೆ) (क) धा.–गेडे' पहा.
गेणेगाति (ಗೆಣೆಗಾತಿ) (क) ना.–'गेणति' पहा.
गेणेगार (ಗೆಣೆಗಾರ) (क) ना.–मित्र; सखा; स्नेही; सोबती.
गेंट (ಗೆಂಟ) (क) ना.–दूर राहणारा; दूरस्थ.
गेंटु (ಗೆಂಟು) (क) ना.–अंतर; आकाश; व्यत्यास; सुटका; मुक्ति; दूर दूर असणाऱ्या गाठी; धक्का; दिशा.
गेंडेमीन् (ಗೆಂಡೆಮೀನ್) (क) ना.–एक प्रचंड मासा.
गेत्तु (ಗೆತ್ತು) (क) अ.–समजूनउमजून; जाणूनबुजून; आलोचना करून; विचारपूर्वक; पद्धतशीरपणें.
गेदि (ಗೆದಿ) (क) धा.–जिंकणें; विजयी होणें; मिळवणें.
गेद्दलु (लि) (ಗೆದ್ದಲು [ಲಿ]) (क) ना.–पांढरी मुंगी; नाशकारक मुंगीच्या जातीचा किडा.
गेज्जलु (लि) (ಗೆಜ್ಜಲು [ಲಿ]) (क) ना.–पांढरी मुंगी; नाशकारक मुंगीच्या जातीचा किडा.
गेबरु (ಗೆಬರು) (क) धा.–खाजविणें; नखानें ओरबडणें;
गेय् (य्यु) (ಗೆಯ್ [ಯ್ಯು]) (क) धा.–श्रम करणें; उरणें; तयार ठेवणें; सिद्ध करणें.
गेय्त (ಗೆಯ್ತ) (क) ना.–श्रम; काम; उद्योग.
गेय्मे (ಗೆಯ್ಮೆ) (क) ना.–परिश्रम; शारीरश्रम; कृति; शिल्पक; उरवणी.
गेरसे (ಗೆರಸೆ) (क) ना.–सूप; बुट्टी; धान्य स्वच्छ करण्याची दुरडी.
गेरे (ಗೆರೆ) (क) धा.–खाजणें; निपटून घेणें; खाजवणें; सावडणें.
(क) ना.–रेखा; शोभा; अदृष्ट; गर.
गेर्बु (ಗೆಬ್ಬು) (क) धा.–वाकविणें; मनोरंजन करणें; खेळविणें; भोगणें; अनुभविणें.
गेल् (ल्ल) (लु) (ಗೆಲ್ [ಲ್ಲ] ಲು) (क) धा.–जिंकणें; जय मिळविणें; लाभ होणें; पोहोचणें; लेपणें.
(क) ना.–जय; झाडाची पारंबी; खांदी; फांदी.
गेल (ಗೆಲ) (क) ना.–विजय; जयोत्साह; विजयोन्माद; अहंकार; सुख; आल्हाद; गर्व; हरूष; उत्साह.
गेलनुडिवं (ಗೆಲನುಡಿವಂ) (क) वि.–कल्याणकारक; सद्वर्तनी; सदाचारी.
गेलवु (ಗೆಲವು) (क) ना.–जय; सुख; संतोष; विजय.
गेलि (ಗೆಲಿ) (क) धा.–यशस्वी होणें; विजयी होणें.
गेलिदु (ल्दु) (ಗೆಲಿದು [ಲ್ದು]) (क) अ.–विजयानें; जिंकून; जय पावून.
गेलुगे (ल्गे) (ಗೆಲುಗೆ [ಲ್ಗೆ]) (क) ना.–जय.
(क) अ.–विजय असो.
गेलुगेय् (ಗೆಲುಗೆಯ್) (क) धा.–इष्टार्थ साधणें; इच्छा फळाला येणें; कृतार्थ होणें; संतोषाला कारण होणें.

गेलुमोग (ಗೆಲುಮೊಗ) (क) ना.—आनंदी मुद्रा; विजयानंद मुद्रा; उल्हास; हसतमुख.

गेलुवु (लहु) (ಗೆಲುವು [ಲುಹು]) (क) ना.—विजय; विजयानंद.

गेल्ल (ಗೆಲ್ಲ) (क) ना. विजय; यश; उत्साह; गर्व 'गेल' पहा.

—गोळ् (ಗೊಳ್) (क) धा.—जयशाली होणें.

—सेसे (ಸೇಸೆ) (क) ना.—मंगलाक्षता; जयशाली मंगलाक्षता.

—वेण् (ವೆಣ್) (क) ना.—जयलक्ष्मी; विजयवधु.

गेल्लु (ಗೆಲ್ಲು) (क) ना.—'गेलुवु' पहा.

गेळे (ಗೆಳೆ) (क) ना.—स्नेह; सहवास; संघ; 'ओडनाट'

—तन (ತನ) (क) ना.—स्नेह; मैत्री; प्रेम; नातें.

—ति (ತಿ) (क) ना.—सखि; मैत्रिण; यजमानीण.

गेळेय (ಗೆಳೆಯ) (क) ना.—स्नेही; मित्र; सांगाती; सहचर.

गे (ಗೇ) (क) धा.—सिद्ध करणें; उरविणें; 'गेय्' पहा. श्रम करणें; कष्ट करणें.

गेण् (ಗೇಣ್) (क) ना.—वीत; नऊ इंच माप; ऊ; लांब तलवार; खड्ग; सुरी.

गेणि (ಗೇಣಿ) (क) ना.—लावणी; सारा; कुळाचा खंड; लागण.

गेणु (ಗೇಣು) (क) ना.—'गेण्' पहा.

—हाकु (ಹಾಕು) (क) धा.—वीत घालणें; वितीनें माप घेणें; आंतल्या आंत जमवून घेणें.

गेंडामृग (ಗೇಂಡಾಮೃಗ) (क) ना.—खड्गमृग; गेंडा.

गेंडु (ಗೇಂಡು) (क) ना.—चेंडूफळी; क्रिकेट बॅटचा खेळ.

गेंडुक (ಗೇಂಡುಕ) (क) ना.—गेंडा.

गेन (ಗೇನ) (क) ना.—ज्ञान; आलोचना; समजूत; मोजणी.

गेनिके (ಗೇನಿಕೆ) (क) ना.—ज्ञान; आलोचना; समजूत; मोजणी.

गेबे (ಗೇಬೆ) (क) ना.—दुखण्याची सूज; फूग; फुगीरपणा.

गेय (ಗೇಯ) (सं) ना.—गाण्यास योग्य; गानीय.

(सं) ना.—गाणें; संगीत; वृत्त.

गेयु (ಗೇಯು) (क) धा.—श्रमणें; राबणें; मिळवणें; 'उळु' पहा.

गेरु (ಗೇರು) (क) धा.—धान्य पाखडणें; धान्याला वारा देणें; निवडणें.

(क) ना.—बिबा; भल्लातक; बिब्याचे बी; गोडंबी; बिबटीचें झाड.

गेरे (ಗೇರೆ) (क) ना.—तात्पुरते आवरण; कुंपण; वई.

गेलि (ಗೇಲಿ) (अ. दे.) ना.—अपहास्य; चेष्टा; परिहास; टोचून बोलणें; 'अणक' पहा.

गेह (ಗೇಹ) (सं) ना.—घर; वास; स्थान; वस्ती; ठिकाण. 'बीडु' पहा.

गेहिनि (नी) (ಗೇಹಿನಿ[ನೀ]) (सं) ना.—पत्नि; घरधनीण; भार्या.

गेहेनर्दि (ಗೇಹೇನರ್ದಿ) } (सं) ना.—बायकांत बडबडणारा;
गेहेशूर (ಗೇಹೇಶೂರ) } उत्तरकुमार; नथेतून तीर मारणारा; घागरगडचा सुभेदार; घरांतला शूर.

गेहोपवन (ಗೇಹೋಪವನ) (सं) ना.—अंगणातील बाग; उपवन.

गै (ಗೈ) (क) धा.—करणें; जोडणें; 'गेय्' पहा.

गैरिक (ಗೈರಿಕ) (सं) ना—तांबूसपणा; तांबडमाती; सोनें; लोह; काव.

गैरु (ಗೈರು) (अ. दे.) ना.—गैर; चूक; गैरवर्तन; प्रमाद; दुर्वर्तन.

गैरुहजरु (ಗೈರುಹಾಜರು) (अ. दे.) ना. वि.—गैरहजर; अनुपस्थित; टाळाटाळ; टाळणूक.

गैरेय (ಗೈರೇಯ) (सं.) ना.—शिलाजित; गिरिपुष्पक.

गोग्गु (ಗೊಗ್ಗು) (क) ना.—लहान मुलांना भिवविण्यासाठीं केलेला विकृत चेहरा; तोंड ताणून जीभ बाहेर काढलेला नारसिंह बावा.

(क) वि.—स्तब्ध; निश्चळ; अवाक्.

गोंके (ಗೊಂಕೆ) (क) ना.—मान; गळा; मुंडी.

गोंगे (ಗೊಂಗೆ) (क) ना.—रास; ढीग; समूह; घोस; गुच्छ.

गोजगु (ಗೊಜಗು) (क) धा.—बोबडे बोलणें; अस्पष्ट बोलणें; लुडबे बोलणें.

गोज्ज(ज्जि)गे (ಗೊಜ್ಜ[ಜ್ಜಿ]ಗೆ) (क) ना.—शेवंती 'गुजिगे' पहा.

गोज्जलु (ಗೊಜ್ಜಲು) (क) ना.—राड; चिखल; गार; गाईर.

गोज्जु (ಗೊಜ್ಜು) (क) ना.—सांबारें; सार; आंबट कडवट रुचि; वांगे, आंबे वगैरेचा रस; डांगर; तोंडी लावणें; कारल्याचें पंचामृत.

गोज्जुगे (ಗೊಜ್ಜುಗೆ) (क) ना.—'गोज्जगे' पहा.

गोज्जे (ಗೊಜ್ಜೆ) (क) ना.—राड; किचकिच; चिखल; गार; गाईर.

गोंचल् (लु) (ಗೊಂಚಲ್ [ಲು]) (क) ना.—फुलाचा गुच्छ; ताटवा; फुलबाग; 'गुलुंछ' पहा.

गोंचलिंमचु (ಗೊಂಚಲ್ಮಿಂಚು) (क) ना.—विजेची लकाकी; विद्युत्पुंज.

गोंचि(चे) (ಗೊಂಚಿ[ಚೆ]) (क) ना.—'गोंचल्' पहा; समूह; प्रतिमा; खेळाचें सामान; पुतळी; बुबूळ.

गोटरु (ಗೊಟರು) खड्डा; बीळ; भगदाड; पक्ष्यांचा आवाज; नाच. 'कुणि' पहा; 'कुळि' पहा.

गोट्ट (ಗೊಟ್ಟ) (क) ना.—वासरांना आहार घालण्याची नळी; आंब्याची कोय.

गोट्टि (ಗೊಟ್ಟಿ) (क) ना.—विद्वत्सभा; समूह; सहवास; गोठा; कोठडी; गोशाळा; घोडी.

गोट्टिगाणरु (ಗೊಟ್ಟಿಗಾಣರು) (क) ना. – मेळा; गायकांचा फड; मैफल; गायकवृंद.
गोट्टिगे (ಗೊಟ್ಟಿಗೆ) (क) ना. – अश्विनी; घोडी.
गोट्टु (ಗೊಟ್ಟು) (क) ना. – आडकाठी; दुष्टपणा; असंस्कृतता; फसवणूक; लुच्चेगिरी; उखाणा; कोडें; प्रहेलिका; वक्रता. (क) वि. – दुर्लभ; दुःसाध्य; कठिण; अवाचनीय; नीरस, वाळलेलें.
गोडगु (ಗೊಡಗು) (क) ना. – चावा; लचका; त्रास; पोकळपणा; पेव; बीळ; भगदाड.
गोडचि (ಗೊಡಚಿ) (क) ना. – डोळे; मोतिबिंदु; एक वनस्पति. निर्गुडी.
गोडरु (ಗೊಡರು) (क) धा. – डुरकणें; डरांव डरांव करणें; पक्षाप्रमाणें घुमणें; पक्षाप्रमाणें गुटुर्गुकरीत पिंगा घालणें.
गोडलु (ಗೊಡಲು) (क) ना. – भूस; साल; टरफल; कचरा.
गोडवे (ಗೊಡವೆ) (क) ना. – संबंध; संपर्क; विचार; आलोचना; उखाभर; भानगड; आलिंगन; मिठी.
—बिडु (ಬಿಡು) (क) धा. – संबंध टाळणें; समीप न जाणें; असहकार करणें.
गोड्ड (ಗೊಡ್ಡ) (क) ना. – अडचण; फटकळपणा; निंदा; चेष्टा; मस्करी; नाश.
गोड्डि (ड्डु) (ಗೊಡ್ಡಿ [ಡ್ಡು]) (क) वि. – वांझ; निष्फळ; निःसार.
गोड्डाट (ಗೊಡ್ಡಾಟ) (क) ना. – त्रास; भगभग; एक विफल खेळ; चेंडूचा खेळ.
गोणग (ಗೊಣಗ) (क) ना. – गेंगणा; नाकात बोलणारा; चहाडखोर; लावालावी करणारा.
गोणगु (ಗೊಣಗು) (क) धा. – गुणगुणणें; कानांत सांगणें; चहाडी करणें; गेंगणे बोलणें; नाकबूल करणें; वेडावणें.
गोणसु (ಗೊಣಸು) साखळीचा दुवा; दोरीचें जाळें; काड्यांचें जाळें; मोत्याची कुडी.
गोणे (णेय) (ಗೊಣೆ [ಣೆಯು]) (क) ना. – बाणाच्या दोरीचा भाग.
गोंटि (ಗೊಂಟಿ) (क) ना. – समूह; गुच्छ; ढीग; कणीस; घोस; घड.
गोंटु (ಗೊಂಟು) (क) ना. – दिशा; अवस्था; दशा.
गोंडारण्य (ಗೊಡಾರಣ್ಯ) (क) ना. – गोंडवन; एक निर्जन अरण्य.
गोंडे (डेय) (ಗೊಂಡೆ [ಡೆಯು]) (क) ना. – गुच्छ; समूह; रास; ढीग; घोस; घड.
गोत्तु (ಗೊತ್ತು) (क) ना. – ओळख; परिचय; ज्ञान; समजूत; नियम; निबंधन; आज्ञा; ध्येय; निश्चित स्थळ; आश्रय.
—गेडु (ಗೆಡು) (क) धा. – बेकार होणें; व्यर्थ काल काढणें; आळशी होणें; ध्येयशून्य होणें; निरोप देणें.
—गार (ಗಾರ) (क) ना. – परिचित गृहस्थ; मुख्य मनुष्य; देवता.
गोद (ಗೊದ) (क) ना. – गुदगुद; जाडगंजी; दाट लापशी; विरजण; मेंदू.
गोदकु (ಗೊದಕು) (क) ना. – राड; चिखल; गार; गिलाव्याची माती.
गोदळे (ಗೊದಳೆ) (क) ना. – मत्स्यविशेष.
गोद्द (ಗೊದ್ದ) (क) ना. – वृक्षविशेष; काळा मोठा मुंगळा.
गोनग (ಗೊನಗ) (क) ना. – एक पक्षी. 'गोणग' पहा.
गोने (ಗೊನೆ) (क) ना. – फळांचा घड; कणीस; घोस; शिखर; अंत; शेवट; समुदाय.
—गार (ಗಾರ) (क) ना. – केळी विकणारा.
गोंतु (ಗೊಂತು) (क) ना. – जनावरांचें मूत 'गोंत' पहा. 'गेजळ' पहा.
गोंतरु (रिडु) (ಗೊಂತರು [ರಿಡು]) (क) धा. – किंचाळणें; ओरडणें; हाक मारणें; हरळी देणें; जुंपणे.
गोंदण (णि) (ಗೊಂದಣ [ಣಿ]) (क) ना. – समूह; रास; ढीग; ओळ; मेघ; सभा; गोंधळ्याची कथा.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – जमणें; एकत्रित होणें; एकत्र येणें.
गोंदल (ळ) (ಗೊಂದಲ [ಳ]) (क) ना. – गोंधळ; गरबा; गोंधळकथा; उखाभर; समूह.
गोंदि (ಗೊಂದಿ) (क) ना. – सांद; फट; एकी; 'इटकु' पहा.
गोंदे (ಗೊಂದೆ) (क) ना. – नंदी; वृषभ; बैल; बसव; पुंगव; टकरीचा बैल.
गोप्पे (ಗೊಪ್ಪೆ) (क) ना. – पपईचें झाड; फणसाचें झाड; फिरंगीचें झाड.
गोब्बर (ಗೊಬ್ಬರ) (क) ना. – खत; केरकचरा; निरुपयोगी वस्तु; 'कोंटले' पहा.
गोब्बु (ಗೊಬ್ಬು) (क) ना. – खेळ; विनोद; नाच; नृत्य; घाण; 'कोब्बु' पहा. चरबी; मेंदू; 'नेण' पहा.
गोब्बुळि (ಗೊಬ್ಬುಳಿ) (क) ना. – बुडबुडा; बुदबुद; पांढरी बाभळ; 'बोब्बुळि' पहा.
गोंबे (ಗೊಂಬೆ) (क) ना. – बाहुली; खेळाचें सामान; रास; समूह.
गोरगु (बु) (ಗೊರಗು [ಬು]) (क) ना. – गोरब; इरलें; पानछत्री.
गोरव (ಗೊರವ) (क) ना. – शैवभिक्षु; संन्यासी; गुरव; तपस्वी; शिव.
गोरवंक (ಗೊರವಂಕ) (क) ना. – मैना; साळुंकी; एकपक्षी.

गोरवि (ಗೊರವಿ) (क) ना. – मशालीचें झाड; मशवाळ; वृक्षविशेष.
गोरविति (ಗೊರವಿತಿ) (क) ना. – शैवभक्तीण; पार्वती.
गोरसु (ಗೊರಸು) (क) ना. – खूर; प्राण्याची अशक्तता.
गोरे (ಗೊರೆ) (क) ना. – ध्वनि; आवाज; शब्द; डरकाळी; पशूचें ओरडणें.
गोलसु (ಗೊಲಸು) (क) ना. – साखळी; दुवा; एक आभरण.
गोले (ಗೊಲೆ) (क) ना. – झुबका; घड; कणीस; बाणाचें टोक. 'गोने' पहा.
गोल्ल (ल्ळ) (ಗೊಲ್ಲ [ಳ್ಳ]) (क) ना. – गोपाळ; गवळी; गुराखी; दहीदूध विकणारा.
गोल्लति (ಗೊಲ್ಲತಿ) (क) ना. – गवळण; दहीदूध विकणारी.
गोल्लवाळिग (ಗೊಲ್ಲವಾಳಿಗ) (क) ना. – 'गोल्ल' पहा.
गोळलि (ಗೊಳಲಿ) (क) ना. – भूस; भातावरील फोलकट; कोंडा; टरफल; चिंचेचें फोलकट.
गो (ಗೋ) (सं) ना. – गाय; बैल; किरण; मरीचि; स्वर्ग; देवलोक; वीज; वज्र; बाण; भूमि; भूलोक; दिशा; स्थान; शिंग; इंद्रिय; पर्वत; माता; जल; डोळा; गोष्ट; सरस्वती; वाणी; केस; कुक्षी; पोट; वृक्ष; लाट; पक्षी; तीर.
गोकिल (ಗೋಕಿಲ) (सं) ना. – सोटा; मुसळ; कोळपा; टोणपा.
गोकुल (ಗೋಕುಲ) (सं) ना. – पशूचा कळप; गोठा; श्रीकृष्णाचें बालपण जेथें गेलें ते गोकुळ; गोकूळ.
गोक्षुर (ಗೋಕ್ಷುರ) (सं) ना. – गोखरूचा वेल; सराटा.
गोगरे (ಗೋಗರೆ) (क) धा. – बेडकीप्रमाणें ओरडणें; दीनवाणें मागणें; डरांव डरांव करणें; टुरटुरणें.
गोग्रह (हण) (ಗೋಗ್ರಹ [ಹಣ]) (सं) ना. – विराटाच्या गाईंचें गंधर्वांनीं केलेले अपहरण.
गोग्रास (ಗೋಗ್ರಾಸ) (सं) ना. – गाईसाठीं घास; गाईचा नैवेद्य; गाईला घास घालण्याचा धार्मिक विधि.
गोगिसु (ಗೋಗಿಸು) (क) धा. – ओकारी देणें; ओकणें; वांती होणें.
गोघृत (ಗೋಘೃತ) (सं) ना. – गाईचें तूप; पावसाचें पाणी.
गोचर (ಗೋಚರ) (सं) ना. – गायरान; कुरण; गुरचराई; इंद्रियांना आकलन होणारा विषय; पकड; शक्ति; प्रभाव.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – दृष्टीस पडणें; समजणें; आकलन होणें; ठाम दिसणें.
गोचर्म (वसन) (ಗೋಚರ್ಮ [ವಸನ]))सं) ना. – शिव.
गोचारक (ಗೋಚಾರಕ) (सं) ना. – गोपाळ; गुराखी; गोवळा.
गोचु (ಗೋಚು) (क) धा. – हिसकावून घेणें; ढीग करणें; स्वच्छ करणें.
गोजाति (ಗೋಜಾತಿ) (सं) ना. – पशुजाति; पशुस्वभाव; उद्धटपणा.
गोजि (ಗೋಜಿ) (क) ना. – उसाभर; भानगड; अडचण; संबंध; संकट; गुंज.
गोटि (ಗೋಟಿ) (क) ना. – अडचण; पीडा; त्रास; अभाव.
गोटु (ಗೋಟು) (क) ना. – कोपरा; कोन; काठ; किनार; धारी; निशा; पदर; बाजू; पक्ष; समावेश; मिश्रण; वांझ; निबरता; घोट; 'गोंटु' पहा.
गोडु (ಗೋಡು) (क) ना. – विहीर किंवा नदींतील गाळ; कांठ; किनार.
गोडुंब (ಗೋಡುಂಬ) (सं) ना. – कलिंगडे; टरबूज.
गोडे (ಗೋಡೆ) (क) ना. – भिंत; तट; कूड; कनात.
गोण् (न्) (ಗೋಣ್ [ನ್]) (क) ना. – मान; गळा; नरडें; अन्ननलिका.
——मुरि (ಮುರಿ) (क) ना. – मुंडी मुरगळणें; कष्ट देणें; गळा दाबणें; ठार मारणें; नुकसान करणें; गळा दाबणें.
—मोळगु (ಮೊಳಗು) (क) ना. – कंठध्वनि; गळा; आवाज.
गोणगोय्लु (ಗೋಣಗೊಯ್ಲು) (क) धा. – गळा कापणें; अकल्याण करणें; विश्वासघात करणें.
गोणि (णी) (ಗೋಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना. – पोतें; पिशवी; गोणपाट; कनात; फाटके कपडे; माप.
गोंटु (ಗೋಂಟು) (क) ना. – कोपरा; कोठी; खोली. 'गोटु' पहा.
गोंड (ಗೋಂಡ) (सं) ना. – गोंड जात; आदिवासी जन.
गोत (ಗೋತ) (क) ना. – खत; अयश; हानी; निष्फळ प्रयाण; झोक; तोल.
गोतम (ಗೋತಮ) (सं) ना. – एक ऋषीचें नाव; अहिल्येचा पति; गौतम.
गोतमी (ಗೋತಮೀ) (सं) ना. – अहिल्यादेवि.
—पुत्र (ಪುತ್ರ) (सं) ना. – शतानंदऋषि.
गोत्र (ಗೋತ್ರ) (सं) ना. – गोठा; पशुसमूह; जाति; पक्ष; संतति; वंश; कुलपर्वत; देश; क्षेत्र; ज्ञान; अरण्य; संपत्ति; अभिवृद्ध; भविष्यज्ञान.
गोत्रभिद् (ಗೋತ್ರಭಿದ್) (सं) ना. – इंद्र; वज्रायुध.
गोत्रवधे (ಗೋತ್ರವಧೆ) (सं) ना. – कुलक्षय; कुलनाश.
गोत्रस्खलन (ಗೋತ್ರಸ್ಖಲನ) (सं) ना. – भलत्या नावाची हाक.
गोत्राग्र (ಗೋತ್ರಾಗ್ರ) (सं) ना. – पर्वत; शिखर.
गोत्रारि (ಗೋತ್ರಾರಿ) (सं) ना. – कुलपर्वताचा शत्रु; इंद्र.
—पुत्र (ಪುತ್ರ) (सं) ना. – अर्जुन.
गोत्रे (ಗೋತ್ರೆ) (सं) ना. – गाईचा कळप; भूमि.
गोत्रैकपालक (ಗೋತ್ರೈಕಪಾಲಕ) (सं) ना. – गिरिधारी कृष्ण; महासागर.

गोंदण (ಗೋಂದಣ) (क) ना. – गोठा; गवानी; गवांदी;
गोंदलि (लु) (ले) (ಗೋಂದಲಿ [ಲು] ಲೆ) (क) ना. – 'गोदण' पहा.
गोदान (ಗೋದಾನ) (सं) ना. – गायदान; समावर्तन संस्कार; जावळ; चौलकर्म.
गोदामु (ಗೋದಾಮು) (क) ना. – (Godown) या इंग्रजी शब्दाचा अपभ्रंश; गुदाम; वखार; धान्यकोठार; उग्राण; कणगी.
गोदारण (ಗೋದಾರಣ) (सं) ना. – नांगर; कुदळ; पिकास.
गोदावरि (ಗೋದಾವರಿ) (सं) ना. – गोदावरी नदी.
गोदि (दुवे) (ಗೋದಿ [ದುವೆ]) (क) ना. – गहू; धान्यविशेष; गोधूम.
गोदुह (दोह) (ಗೋದುಹ [ದೋಹ]) गोदोहन (ಗೋದೋಹನ) (सं) ना. – गाईची धार काढणें; दूध काढणारा गवळी; मध्यान्ह काळ.
गोद्दु (ಗೋದ್ದು) (क) ना. – व्यायामशाळा; शक्तिमंदिर; आखाडा; तालीम.
गोदे (ಗೋದೆ) (क) ना. – झाडाची गाठ; मूळ; आखाडा; गोदानदी; गोदावरी नदी.
गोधन (ಗೋಧನ) (सं) ना. – गाय हीच संपत्ति; गाईचा कळप.
गोधि (धिके) (ಗೋಧಿ [ಧಿಕೆ]) (सं) ना. – सरडा; घोरपड.
गोधूम (ಗೋಧೂಮ) (सं) ना. – गहू; एक धान्य.
गोधूमवर्ण (ಗೋಧೂಮವರ್ಣ) (सं) ना. – गव्हाळी साप; गव्हाळी रंग.
गोधूलि (ली) (ಗೋಧೂಲಿ [ಲೀ]) (सं) ना. – गाईच्या पावलांनी उधळलेली धूळ; संध्यासमय; संधिप्रकाश.
गोधे (धि) (ಗೋಧೆ [ಧಿ]) (सं) ना. – घोरपड; धनुर्धारीनें डाव्या दंडावर बांधलेली चर्मरक्षा.
गोध्र (धर) (ಗೋಧ್ರ [ಧರ]) (सं) ना. – पर्वत; डोंगर.
गोनाळि (ಗೋನಾಳಿ) (क) ना. – कंठ; मान; गळा; नरडें.
गोनिकाय (ಗೋನಿಕಾಯ) (सं) ना. – गाईचा कळप; पशूंचा समूह.
गोंद (ಗೋಂದ) (क) ना. – डिंक; सरस; चिकटविण्याचें साधन.
गोंदे (ಗೋಂದೆ) (क) ना. – बसव; वृषभ; बैल; शिंगाचें जनावर.
गोप (ಗೋಪ) (सं) ना. – पशुपालक; गुराखी; गोस्वामी सूर्य; राजा; कृष्ण; हिमाचल; सौरभ; विष्णु; इंद्र; चंद्र; वाताधिकारी; मेरू; सुपर्ण; गरूड.
गोपति (ಗೋಪತಿ) (सं) ना. – शिबिराजाचा नातु.
गोपध्वज (ಗೋಪಧ್ವಜ) (सं) ना. – वृषभध्वज; शिव.
गोपन (ಗೋಪನ) (सं) ना. – रक्षण; लपवणूक; लापन; संग्रह.
गोपवाहन (ಗೋಪವಾಹನ) (सं) ना. – ऐरावत; इंद्र; हंस; गरुड; नदी; शिव; सूर्य; विष्णु.
गोपस्त्री (ಗೋಪಸ್ತ್ರೀ) (सं) ना. – गवळण; गोपवधु; गोलकामिनी.
गोपायित (ಗೋಪಾಯಿತ) (सं) वि. – लपवलेला; आड झालेला; न दिसणारा.
गोपाल (लक) (ಗೋಪಾಲ [ಲಕ]) (सं) ना. – गवळी; गोप; कृष्ण.
गोपि (पी) (ಗೋಪಿ [ಪೀ]) (सं) ना. – गवळण; यशोदा.
गोपित (ಗೋಪಿತ) (सं) वि. – लपविलेला; झाकलेला; सुरक्षित; राखून ठेवलेला.
गोपु (ಗೋಪು) (सं) ना. – गोफ; आभरण; गळ्यांतील दागिना.
गोपुर (ಗೋಪುರ) (सं) ना. – शिखर; मंदीरावरील कळस; घुमट; शहराचें महाद्वार; वेस.
गोप्य (ಗೋಪ್ಯ) (सं) वि – गुप्त; अंतर्हित; रहस्यमय; रक्षणीय; आकलनीय; जागरणीय.
(सं) ना. – दासीपुत्र; सवतीपुत्र.
गोप्यक (ಗೋಪ್ಯಕ) (सं) ना. – सेवक; नोकर.
गोमनाळि (ಗೋಮನಾಳಿ) (क) ना. – 'गोनाळि' पहा.
गोमय (ಗೋಮಯ) (सं) ना. – शेण; पशुविष्टा.
गोम (ಗೋಮ) (सं) ना. – घोण; पैसाकिडा; इंद्रगोप.
गोमंत (ಗೋಮಂತ) (सं) ना. – द्वारकेजवळील एक पर्वत.
गोमांतक (ಗೋಮಾಂತಕ) (सं) ना. – गोवें; भारताचा एक अविभाज्य भाग.
गोमिनि (नी) (ಗೋಮಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – लक्ष्मी.
गोमाय (ಗೋಮಾಯ) (सं) ना. – गोमय; कोल्हा; गंधर्व.
गोमु (ಗೋಮು) (क) ना. – अडीअडचण; दंभ; ढोंग; सोंग; वृथा अहंकार.
गोमुख (ಗೋಮುಖ) (सं) ना. – गाईचें तोंड असलेला; यक्ष जाति; सुसर; एक वाद्य; गंगोत्री; यात्रास्थळ.
—व्याघ्र (ವ್ಯಾಘ್ರ) (सं) ना. – दुष्टहृदयी; वरून गरीब दिसणारा पण अंतरीं लबाड.
गोमेद (दिक) (ಗೋಮೇದ [ದಿಕ]) (सं) ना. – गोमेदरत्न; वैडूर्य; नवरत्नापैकी एक.
गोमेध (ಗೋಮೇಧ) (सं) ना. – पशूंची आहुति असणारा यज्ञ.
गोमेधिक (ಗೋಮೇಧಿಕ) (सं) ना. – 'गोमेद' पहा.
गोर् (रु) (ಗೋರ್ [ರು]) (क) धा. – ओढून कौबणें; मासे मारणें; जाळें टाकणें.
गोरटे (ಗೋರಟೆ) (न) ना. – कोरंटी; एक फुलझाड.
गोरध (ಗೋರಧ) (सं) ना. – मगध देशातील पर्वत.
गोरस (ಗೋರಸ) (सं) ना. – दूध; गाइच्या दुधापासून झालेले पदार्थ.

गॊराटके (ಗೊರಾಟಕೆ) (सं) ना. – मैना; पोपटाचें पिलु.
गॊरि (ಗೊರಿ) (क) ना. – मृगादिकांना बेभान करणारे गाणें; ओढ; आकर्षण; एकत्रिकरण; एक प्रकारची शिकार.
(अ. दे) ना. – शवसमाधि; थडगें; स्मशान.
गॊरिगॊळिसु (ಗೊರಿಗೊಳಿಸು) (क) धा. – समाधि घेणें; ठार मारणें; नाश करणें.
(क) ना. – आकर्षण; ओढ; मोह; वशीकरण; शिकारी हरीण; शिकार आणणारे हरिण.
गॊरिकल्लु (ಗೊರಿಕಲ್ಲು) (सं) ना. – थडगें; समाधीचा दगड.
गॊरु (ಗೊರು) (क) धा. – रास करणें; गोळा करणें; पाखडणें; धान्याला वारा देणें; विंचरणें; लुटणें; परजणें; जखम करणें; जमीन सारखी करणें; ओढून आणणें; आडकाठी बाजूस करणें.
(क) ना. – कष्ट; अडचण; पीडा.
—मणे (ಮಣೆ) (क) ना. – जमीन सारखी करण्याची फळी. हेंडोरा. ‘कोरडु’ पहा.
गॊरे (ಗೊರೆ) (क) ना. जहाजावरील झाडणी; मासे धरण्याची बुट्टी; लाकडानें बाजूला सारलेला गूळ; कापड.
गॊरोच (चन) (ಗೊರೋಚ [ಚನ]) (सं) ना. – शरीरातील लाखी रंगाचे औषधी द्रव्य; अष्टगंध; एक पिवळे सुगंधी द्रव्य.
गॊर्कल्लु (ಗೊರ್ಕಲ್ಲು) (क) ना. – हद्दीचा दगड; वेशीपुढील दगड.
गॊर्ध (ಗೊರ್ಧ) (सं) ना. – मेंदू: ‘गोद’ पहा.
गॊल (ಗೊಲ) (सं) ना. – वर्तुळ; वर्तुळाकार वस्तु; वाटोळी वस्तु; गाईची मान; विधवा पुत्र; अनौरस संतती.
गॊलक (ಗೊಲಕ) (सं) ना. – ‘गोल’ पहा; नांगर.
गॊलपट (ಗೊಲಪಟ) (सं) ना. – पृथ्वीचा गोल; ग्लोब.
गॊलांगु (गू) ल (ಗೊಲಾಂಗುಲ) (सं) ना. – गाईप्रमाणें लांब (ಗೊಲಾಂಗೂಲ) शेपटीचा माकड; पिंगलीक.
गॊलि (ಗೊಲಿ) (क) ना. – मुलांच्या खेळातील एक वस्तु; गोटी; बंदुकीची गोळी; मुद्रा करण्याची लाख; दगड; सील.
गॊलु (ಗೊಲು) (सं) ना. – गोटी; वर्तुळ; ग्लोब.
गॊले (ಗೊಲೆ) (सं) ना. – तांबडा शंख; पाषाण.
गॊव (ಗೊವ) (क) ना – ‘गोप’ पहा
गॊवत्साद (ಗೊವತ್ಸಾದ) (सं) ना. – लांडगा; वासरे खाणारा प्राणी.
गॊवर्धन (ಗೊವರ್ಧನ) (सं) ना. – वृंदावनांतील एक पर्वत.
—धर (धारी) (ಧರ, [ಧಾರಿ]) (सं) ना. – श्रीकृष्ण.
गॊवळ (ಗೊವಳ) (क) ना. – गोपाळ; गुराखी.
गॊवाहन (ಗೊವಾಹನ) (सं) ना. – नंदीश्वर; शंकर.
गॊविंद (ಗೊವಿಂದ) (सं) ना. – गाईचा मालक कृष्ण; इंद्रियावर ताबा मिळवणारा; विष्णु; बृहस्पति.

गॊवि (ಗೊವಿ) (क) ना. – वेणु; बासरी; मुरली; पावा.
गॊविट् (ಗೊವಿಟ್) (सं) ना. – गोमय; गाईचें शेण.
गॊवु (ಗೊವು) (क) ना. – गाय; गोधन.
गॊवृंद (ಗೊವೃಂದ) (सं) ना. – गाईचा कळप; गोकुळ; गोठा.
गॊवे (ಗೊವೆ) (क) ना. – गोमंतक; गोवाप्रांत.
गॊव्रज (ಗೊವ್ರಜ) (सं) ना. – गोकुल, ‘गोवृंद’ पहा.
गॊशाले (ಗೊಶಾಲೆ) (सं) ना. – गोशाळा; गोठा; गुरे बांधण्याची जागा; ‘कोंट्टिगे’ पहा; गुरघर.
गॊष्टि (ಗೊಷ್ಟಿ) (अ. दे) ना. – शब्द; कथा; वार्तालाप.
गॊष्ठ (ಗೊಷ್ಠ) (सं) ना. – गोशाळा; ‘गोट्ट’ पहा.
गॊष्ठपति ಗೊಷ್ಠಪತಿ) (सं) ना. गोठ्याचा मुख्य; गोपालक.
गॊष्ठश्व (ಗೊಷ್ಠಶ್ವ) (सं) ना. – गवानीतील कुत्रा; स्वतःला नाहीं नि दुसऱ्याला नाहीं ही वृत्ति.
गॊष्ठि (ಗೊಷ್ಠಿ) (सं) ना. – सभा; बोलणेंचालणें; संभाषण; चर्चा; समाज; गोठा; कोठी.
गॊष्पद (ಗೊಷ್ಪದ) (सं) ना. – गाईच्या पावलाएवढे संजाब; डोक्यावरील शेंडीचा घेरा; गाईचे पाऊल.
गॊषवारे (ಗೊಷವಾರೆ) (अ. दे) ना. – तपशिलावरून काढलेला सारांश; अभिप्राय; तात्पर्य; सक्षिप्त उतारा; टांचण; निष्कर्ष; संक्षेप.
गॊस (ಗೊಸ) (क) ना. – खेडें; समावेश; ‘गोष्ठ’ पहा.
गॊसणे (ಗೊಸಣೆ) (अ. दे) ना. – घोषणा; जाहीरात; डांगोरा. डंका.
गॊसर्ग (ಗೊಸರ್ಗ) (सं) ना. – गुरें सोडण्याची वेळ; उदयकाळ.
गॊसायि (वि) (ಗೊಸಾಯಿ [ವಿ]) (सं) ना. – गोस्वामी; बैरागी; संन्यासी; विरक्त; पशुपति.
गॊसुंबे ಗೊಸುಂಬೆ) (क) ना. – सरडा.
गॊस्तन (ಗೊಸ್ತನ) (सं) ना. – अचळ; गाईचें स्तन; सड; कास; पुष्पगुच्छ; चारपदरी फुलांचा हार.
गॊस्तनि(नी) (ಗೊಸ್ತನಿ [ನೀ])(सं) ना. – द्राक्षें; द्राक्षांचा घोस; चौपदरी हार.
गॊस्वामि (ಗೊಸ್ವಾಮಿ) (सं) ना. – गोपालक; गोवर्धन.
गॊहत्या (ಗೊಹತ್ಯಾ) (सं) ना. – गाईच्या हत्येचे महापाप; संन्यास; गौरव पदवी; इंद्रियवासनाचें दमन करणारा संन्यासी;
गॊहुर (ಗೊಹುರ) (क) ना. – गोंपुर’ पहा.
गॊऴ (ऴु) (ಗೊೞ [ೞು]) (क) ना. – हाक; विलाप; रड; दुःख; पाप; संकट; विवळणे; कण्हणे; गोल; गोंधळ; अनवस्था.
गॊळ (ಗೊಳ) (क) ना. – घोळ; गिजबीज; घाबरेपणा; गडबड; गोळ, अस्ताव्यस्तता. वाकडेतिकडेपणा.
गॊळाडु (ळिडु) (ಗೊಳಾಡು [ಳಿಡು]) (क) धा. – दीणवाणें ओरडणें; कोमेजणें; धैर्यानें राज्य चालविणें.

गोळायल (इल) (ಗೊಳಾಯ್ಲ [ಇಲ]) (क) ना.–घोडेस्वार; राऊत; अश्वत्थ; पिंपळ.

गोळागोळि (ಗೊಳಾಗೊಳಿ) (क) ना.–कोलाहल; उसाभर; गोंधळ; गडबड.

गोळि (ಗೊಳಿ) (क) ना.–'गोलि' पहा; एक वनस्पति; घोळी.
—**इसु** (ಇಸು) (क) धा.–तुपांत तळणें; तुपावर परतणें; भाजणें; घासणें; उगाळणें; कालविणें.

गोळमुरिगोळ् (ಗೊಳ್ಮುರಿಗೊಳ್) (क) धा.–मुंडी मुरगळणें; गळा दाबणें; ठार करणें.

गौ (ಗೌ) (सं) ना.–गाय; बैल.

गौड (ಗೌಡ) (क) ना.–प्रदेश; जातिविशेष; ताक; संगीतांतील एक राग; गांवचा प्रमुख; पाटील.

गौडमार्ग (रीति) } (ಗೌಡಮಾರ್ಗ [ರೀತಿ]) (सं) ना.–
गौडीरीति } (ಗೌಡೀರೀತಿ) काव्यातील एक शैली.

गौडा (ಗೌಡಾ) (सं) ना.–कमलबीज.

गौडि (ಗೌಡಿ) (क) ना.–गौडपत्नि; पाटलीण; गुळापासून झालेले; एक प्रकारची दारू.

गौडीयारीति (ಗೌಡೀಯಾರೀತಿ) (सं) ना.–काव्यशैली भेद.

गौण (ಗೌಣ) (सं) ना.–अमुख्य, दुय्यम, प्रतिनिधी.
(सं) वि. गुणांसंबंधी; लाक्षणिक; अलंकारिक.
—**पक्ष** (ಪಕ್ಷ) (सं) ना.–अमुख्य सिद्धांत.

गौतम (ಗೌತಮ) (सं) ना.–गोतम कुलात जन्मलेला; मेधातिथि; नचिकेताचा पिता; शतानंदमुनि; बुद्ध; भारद्वाज; अहल्यापति.

गौतमि (ಗೌತಮಿ) (सं) ना.–एक नदी; राक्षसी; द्रोणपत्नि; गोरोचन; दुर्गा; कुशी; गोदावरी.

गौर (ಗೌರ) (सं) वि.–पांढरे; पिवळसर; लालसर; कुंकुम केशरी; चकाकणारे; तेजस्वी.
(क) ना.–पांढरी मोहरी; चंद्र; शुद्धात्मा.

गौरव (ಗೌರವ) (सं) ना.–गुरुत्व; भार; मोठेपणा; घनता; आदर; मान; प्रमुखता; श्रेष्ठता; वडीलकी.

गौरांगप्रभु (ಗೌರಾಂಗಪ್ರಭು) (सं) ना.–चैतन्य स्वामी; कृष्णभक्त.

गौरिका (ಗೌರಿಕಾ) (सं) ना.–मैना; राघूचें पिलूं; पोपट.

गौरी (ಗೌರೀ) (सं) ना.–पार्वती; गौरीदेवी; पिवळा रंग; निर्मल; शुद्ध; सोवळी; अष्टवर्षा; घास; कवळ.

गौरीकांत (ಗೌರೀಕಾಂತ) (सं) ना.–गौरीपति; शिव.

गाळ (ಗೌಳ) (क) ना.–एक देश; संगीतांतील एक राग; गौड.

गौळि (ಗೌಳಿ) (क) ना.–पाल; गवळण.

ग्नान (ಗ್ನಾನ) (अ-दे) ना.–ज्ञान; समजूत; बुद्धिमानता.

ग्नापक (ಗ್ನಾಪಕ) (अ-दे) ना.–ज्ञापक; ज्ञप्ति; आठवण.

ग्रथन (ಗ್ರಥನ) (सं) ना.–बांधणूक; ओवणी; वीण; रचना.

ग्रथित (ಗ್ರಥಿತ) (सं) वि. बांधलेलें; रचलेलें; ओवलेलें.

ग्रंथि (ಗ್ರಂಥಿ) (सं) ना.–गाठ; पोतडें; गड्डा; देहांतील रसग्रंथी.

ग्रंथिक (ಗ್ರಂಥಿಕ) (सं) वि.–ग्रंथासंबंधी; ग्रंथवाचन केलेला; गुंफलेला; वांती झालेला.

ग्रसन (ಗ್ರಸನ) (सं) ना.–गिळणें; स्वाहा; मटकाव; पक्कड; कवळ; घोट.

ग्रस्त (ಗ್ರಸ್ತ) (सं) वि.–पकडलेले; खाल्लेले; ग्रासलेले; अस्पष्ट.

ग्रह (ಗ್ರಹ) (सं) ना.–सूर्यचंद्रादि ग्रह; भूतपिशाच; स्वीकार; मान्यता; युद्धसिद्धता.

ग्रहचार (ಗ್ರಹಚಾರ) (सं) ना.–ग्रहगतीनें मिळणारे लाभालाभ.

ग्रहचिंतक (ಗ್ರಹಚಿಂತಕ) (सं) ना.–ज्योतिषी; जातक सांगणारा.

ग्रहपति (ಗ್ರಹಪತಿ) (सं) ना.–सूर्य; चंद्र; गुरु.

ग्रहणि (ಗ್ರಹಣಿ) (सं) ना.–अतिसार; संग्रहणी; लहान मुलांचा एक रोग.

ग्रहद्रुम (ಗ್ರಹದ್ರುಮ) (सं) ना.–पांढरीचें झाड; लहान झाड.
—**फल** (ಫಲ) (सं) ना.–पांढरीचीं फळें.

ग्रहराज (ಗ್ರಹರಾಜ) (सं) ना.–'ग्रहपति' पहा.

ग्रहशांति (ಗ್ರಹಶಾಂತಿ) (सं) ना.–पीडाकर ग्रहांची शांति.

ग्रहसंगम (ಗ್ರಹಸಂಗಮ) (सं) ना.–ग्रहांची युति.

ग्रहिके (ಗ್ರಹಿಕೆ) (सं) ना.–समजूत; स्वीकार; ग्रहीत गोष्ट.

ग्रहिसु (ಗ್ರಹಿಸು) (क) धा.–समजून घेणें; स्वीकारणें; ग्रहीत धरणें.

ग्राम (ಗ್ರಾಮ) (सं) ना.–खेडें; जनांग; देश; संकुल; समूह; रागभेद; भोग; रेतस; इंद्रिय; समुद्र; किरण; शब्द; ध्वनि; भूत.
—**कंटक** (ಕಂಟಕ) (सं) ना.–उपद्रव्यापी; खेड्यांत भांडणें लावणारा.

ग्रामणि (ಗ್ರಾಮಣಿ) (सं) ना.–कौशिक; ग्राममुख्यस्थ; व्यभिचारिणी.
(सं) वि.–उत्तम; श्रेष्ठ.

ग्रामते (ಗ್ರಾಮತೆ) (क) ना.–खेड्यांचा समूह.

ग्रामरुह (ಗ್ರಾಮರುಹ) एरंडाचें झाड.

ग्रामशार्दूल (ಗ್ರಾಮಶಾರ್ದೂಲ) (सं) ना.–ग्रामसिंह; कुत्रा; कुक्कुर; श्वान.

ग्रामांतिक (ಗ್ರಾಮಾಂತಿಕ) (सं) ना.–खेड्याचा आसमंत प्रदेश.

ग्रामीण (ಗ್ರಾಮೀಣ) (सं) वि.–गांवढळ; अनागरिक; हुंब; असंस्कृत.

ग्रामीणे (ಗ್ರಾಮೀಣೆ) (सं) ना.–नीळ; निळारंग.

ग्राम्य (ಗ್ರಾಮ್ಯ) (सं) वि.–खेडूत; खेडवळ; असंस्कृत; असभ्य; अश्लील; जनपदरीति.

ग्राव (ಗ್ರಾವ) (सं) ना. — दगड; पर्वत; आकाश; अभ्र; ढग; धीटपणा; धैर्य.

ग्रावाळ (ಗ್ರಾವಾಳ) (सं) वि. — दगड; कांतमणि; स्फटिक.

ग्रास (ಗ್ರಾಸ) (सं) ना. — घास; घोट; आहार; कवळ.

ग्राह (ಗ್ರಾಹ) (सं) ना. — मगर; सुसर; पाणहत्ती; नक्र; ग्रहण; संयमन; पकड.

ग्राहक (ಗ್ರಾಹಕ) (सं) ना. — स्वीकारणारा; घेणारा; गिऱ्हाईक.

—यंत्र (ಯಂತ್ರ) (सं) ना. — फोटो काढण्याचे यंत्र; कॅमेरा.

—शक्ति (ಶಕ್ತಿ) (सं) ना. — आकलनशक्ति; ग्रहणशक्ति.

ग्राहि (ಗ್ರಾಹಿ) (सं) ना. — परिशीलन; परिग्रहण; समजूत; स्वीकार; मूर्छा; देव्य; झंझावात; सोसाटा.

ग्राह्य (ಗ್ರಾಹ್ಯ) (सं) वि. — स्वीकार्य; स्वीकरणीय; योग्य; ग्रहण करण्यासारखें.

ग्रीव (वा) (वे) (ಗ್ರೀವ [ವಾ] ವೆ]) (सं) ना. — मान; गळा; कंठ; मुंडी.

ग्रीष्म (ಗ್ರೀಷ್ಮ) (सं) ना. — उष्णऋतु; उन्हाळा; उकाडा; तगमग.

(सं) वि. — उष्ण; ऊन; तापलेले.

—राज (ರಾಜ) (सं) ना. — वसंतऋतु; उन्हाळा.

ग्रैवेय (यक) (ಗ್ರೈವೇಯ [ಯಕ]) (सं) ना. — कंठाभरण; गळ्यातील हार; हत्तीच्या मानेभोवतीचा पट्टा.

ग्लपन (ಗ್ಲಪನ) (सं) ना. — निस्तेजता; ग्लानि; सुस्ती; खिन्नता; मांद्य.

ग्लह (ಗ್ಲಹ) (सं) ना. — स्पर्धा; पण; चढाओढ; मुष्टियुद्ध; द्यूत; सोंगट्याचा खेळ.

ग्लान (ಗ್ಲಾನ) (सं) वि. — दमलेला; थकलेला; वापरलेला; कोमेजलेला.

(सं) ना. — अशक्तपणा; वापर; थकवा.

ग्लानि (ಗ್ಲಾನಿ) (सं) ना. — आयास; थकवा; श्रम; दमणूक; हानी; वीर्यनाश; असंतुष्टता; दुःख; भीती; चिंता; तळमळ; आतुरता; वापर; दुखणें.

ग्लौ (ಗ್ಲೌ) (सं) ना. — चंद्र; शशी.

घ

घ (ಘ) (सं) ना. — क वर्गातील चौथें व्यंजन.

घट (ಘಟ) (सं) ना. — देह; मातीचें भांडें; घागर; घडा; समावेश; संग्रह; ऐनरंग; हत्तीचा कळप; काठ; शेवट; पदर; घटक.

(सं) वि. — मिसळण्यासारखे; जुळते; जुळणारे.

घटक (ಘಟಕ) (सं) ना. — मिसळणारा; जोडीदार; सवंगडी; सैन्याचा मालक; बलवंत; धैर्यधर; समावेश; अवयव.

घटन (ना) (ने) (ಘಟನ [ನಾ] ನೆ) (सं) ना. — प्रसंग; संनिवेश, प्रयत्न; साधन; नियम; शासन; प्रक्रिया; संभाव्यता; भवितव्यता.

—बद्ध (ಬದ್ಧ) (सं) वि. — शासनसंबद्ध; नियमबद्ध.

घटनावलि (ಘಟನಾವಳಿ) (सं) ना. — नियमावलि; प्रसंग; परंपरा; संघ-संस्थांचे नियम.

घटयोगि (ಘಟಯೋಗಿ) (सं) ना. — घटांत जन्मलेला; द्रोण; अगस्ति.

घटवाद्य (ಘಟವಾದ್ಯ) (सं) ना. — मृदंगासारखे वाद्य; गाडग्याचे तोंडावर चामडे लावून केलेले वाद्य.

घटसर्प (ಘಟಸರ್ಪ) (सं) ना. — एक रोग; भयंकर सर्प; सर्प रोग.

घटि (टी) } (ಘಟಿ [ಟೀ]) (सं) ना. — घटका; २४
घटिका (के) } (ಘಟಿಕಾ [ಕೆ]) मिनिटांचा अवधि; वेळ; बिंदगा; जलपात्र; गाडगें; झांगट; तास; पंचवाद्यांपैकीं एक.

घटिकाशत (ಘಟಿಕಾಶತ) (सं) ना. — घटकाभरांत १०० पद्यें रचणारा कवि.

घटित (ಘಟಿತ) (सं) वि. — मिश्रित; समाविष्ट; चालू होऊन गेलेले; संभूत.

घटियिसु } (ಘಟಿಯಿಸು) (क) धा. — होणें; जन्मणें; जमविणें;
घटिसु } (ಘಟಿಸು) मिसळणें.

घटियंत्र (ಘಟಿಯಂತ್ರ) (सं) ना. — गडगडा; रहाट; विहिरीतून पाणी काढण्याचें चाक; घड्याळ; रहाटगाडगे.

घटे (टा) (ಘಟೆ [ಟಾ]) (सं) ना. — गांधड; रास; गजदल; हत्तीचा कळप; प्रयत्न; साहस.

घटोत्कच (ಘಟೋತ್ಕಚ) (सं) ना. — भीम–हिडंबा पुत्र.

घटोद्भव (ಘಟೋದ್ಭವ) (सं) ना. — द्रोण; अगस्ति.

घट्ट (ಘಟ್ಟ) (सं) ना. — घाट; नदीतीरावरील घाट; पर्वतावलि; माळी; स्पर्श; धक्का; आदळआपट; आस्फालन; तळ.

घट्टण (णे) } (ಘಟ್ಟಣ [ಣೆ]) (सं) ना. — स्पर्श; मिश्रण;
घट्टन (ना) } (ಘಟ್ಟನ [ನಾ]) मीलन; घर्षण; चलन; झगडा; मार; घाव; जखम; घाय.

घट्टाघट्टी (ಘಟ್ಟಾಘಟ್ಟೀ) (सं) ना. — मारामारी; मारपीट.

घट्टि (ಘಟ್ಟಿ) (सं) ना. — बलशाली, कठिण, भरीव वस्तु; लोखंडी सळी.

घट्टित (ಘಟ್ಟಿತ) (सं) वि.–जबरदस्तीनें जोडलेलें; ठोकलेलें; हलविलेलें; मारलेलें.

घट्टिवळित (ಘಟ್ಟಿವಳಿತ) (सं) ना.–उदकाडी; गंध उगाळणारी.

घट्टिसु (ಘಟ್ಟಿಸು) (क) धा.–ठोकणें; मारणें; धडी घालणें; समर्थ होणें.

घडियार (ळ) (ಘಡಿಯಾರ [ಳ]) (अ. दे.) ना.–वेलायंत्र; घड्याळ.

घंटा (ಘಂಟಾ) (सं) ना.–घणघणणारे वाद्य; कालावधि; तास; लोखंडी लेखणी.

––मणि (ಮಣಿ) (सं) ना.–घंटा वाजवण्याचा ठोका; टिपरी.

––रव (ರವ) (सं) ना.–घंटेचा आवाज; घणघण.

घंटाकर्ण (ಘಂಟಾಕರ್ಣ) (सं) ना.–शिवगण; कार्तिकेयाचा गण.

घंटापथ (ಘಂಟಾಪಥ) (सं) ना.–राजमार्ग; हमरस्ता; प्रमुखपथ.

घंटिके (ಘಂಟಿಕೆ) (सं) ना.–लहान घंटा; घुंगुर; पैंजण; किंकिणी.

घन (ಘನ) (सं) वि.–मोठा; श्रेष्ठ; भरीव; भक्कम; तीच संख्या तीनदा घेऊन केलेला गुणाकार; गौरवित.
(सं) ना.–वजनदार वस्तु; मुद्गर; बल; गड्डा; ढग; देह; वन; वेदपठणरीति; पाणी; मोह; नृत्यविधान; रणकंदन; खून; योगी; वनवास; मेघ.

—पथ (ಪಥ) (सं) ना.–आकाश; गगन.

—पाठी (ಪಾಠಿ) (सं) ना. वैदिक; घनपाठ म्हणणारा.

घनपुष्प (ಘನಪುಷ್ಪ) (सं) ना.–मेघपुष्प; पाणी.

घनदीप्ति (ಘನದೀಪ್ತಿ) (सं) ना.–वीज; ढगांतील प्रकाश.

घनमहिम (ಘನಮಹಿಮ) (सं) ना.–अपार शक्तिशाली देवता; अनंतमहिमा असणारी देवता.

घनरव (ಘನರವ) (सं) ना.–गडगडाट; विजेचा कडकडाट; वीज.

घनरस (ಘನರಸ) (सं) ना.–पाणी; काढा; द्रवपदार्थ; कापूर.

घनश्याम (ಘನಶ್ಯಾಮ) (सं) ना.–विष्णु; कृष्ण; राम; ढगाचा रंग असलेला.

घनसमय (ಘನಸಮಯ) (सं) ना.–वर्षाऋतु; पावसाळा.

घनसार (ಘನಸಾರ) (सं) ना.–कापूर; पाणी; गारा; बर्फ.

घनाघन (ಘನಾಘನ) (सं) ना.–जलद; पाऊस; पाणी देणारा ढग; मस्तीला आलेला हत्ती; दुष्ट; क्रूर; देवेंद्र; संबंध, ऐक्य; समूह; ऐरावत.

घनिसु (ಘನಿಸು) (क) धा.–घट्ट होणें; सांद्र होणें; भरीव होणें; भक्कम होणें.

घनीभूत (ಘನೀಭೂತ) (सं) वि.–घट्ट झालेले; भरीव; घनघोर; दाट.

घनोपल (ಘನೋಪಲ) (सं) ना.–'अलिकल्लु' पहा. गारा; ओले.

घरट्ट (ಘರಟ್ಟ) (सं) ना.–जातें; दळण्याचें साधन.

––इसु (ಇಸು) (क) ना.–दळणें; फिरवणें; पूड करणें; पीठ करणें.

घर्घर (ಘರ್ಘರ) (सं) ना.–घरघर; डुकराचें ओरडणें; कर्कशध्वनि.

घर्घरिके (ಘರ್ಘರಿಕೆ) (सं) ना.–घंटामाळ; घंटातरंग; घर्घर.

घर्म (ಘರ್ಮ) (सं) ना.–घाम; उकाडा; 'गम्म' पहा. ऊन; ताप; उष्णता.

—अंबुकण (ಅಂಬುಕಣ) (सं) ना.–घामाचे थेंब; घर्मबिंदु.

घर्मोत्तर (ಘರ್ಮೋತ್ತರ) (सं) ना. –तीव्र उकाडा.

घर्षण(णे) (ಘರ್ಷಣ [ಣೆ]) (सं) ना.–घासणें; उजेड; शांत होणें.

घसणे (ಘಸಣೆ) (क) ना.–अंतक; चिंता; संकट; घर्षण; भांडण; वादावादी; चर्चा.

घाळिल्(लेने) (ಘಳಿಲ್ [ಲನೆ]) (क) अ.–लौकर; शीघ्र; त्वरया; आवाज करीत.

घाट (ಘಾಟ) (अ. दे.) ना.–'घट्ट' पहा.

घात (ಘಾತ) (सं) ना.–पेरें; मार; गुणाकार; मरण; हानी; नोकर.

घातक (ಘಾತಕ) (सं) वि.–घात करणारा; खुनी; कपटी.

घातळिके (ಘಾತಳಿಕೆ) (क) ना.–वाईट करण्याची वृत्ति; दुरुद्देश.

घाताळि (ಘಾತಾಳಿ) (क) वि.–खुनी; हिंसक; द्रोही; वाईट चिंतणारा.

घाति (ಘಾತಿ) (सं) ना.–मार; हानी; मरण; घात; गुणाकार; पक्षी धरण्याचें जाळें; अनादि कर्मवासना.

घातुक (ಘಾತುಕ) (सं) वि.–खुनी; कपटी; विध्वंसक; द्रोही.

घास (ಘಾಸ) (क) ना.–कवळ; आहार; गवत; घास.

घासि (ಘಾಸಿ) (सं) ना.–हिंसा; दमणूक; श्रम; दुखणें; वापर; फसवणूक; कष्ट; आयास; मार; नाश.

घींकार (ಘೀಂಕಾರ) (सं) ना.–हत्तीचा चीत्कार.

घुणाक्षरन्याय (ಘುಣಾಕ್ಷರನ್ಯಾಯ) (सं) ना.–सहज घडणारी गोष्ट; असंकल्पित घटना.

घूक (ಘೂಕ) (सं) ना.–कौशिक; घुबड; दिवाभीत; उलूक.

घूर्णन (ಘೂರ್ಣನ) (सं) ना.–चलनवलन; कंपन; वेष्टन; प्रदक्षिणा.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–विस्तारणें; कंप येणें; हलणें; फिरणें; गुंडाळणें; गर्जना करणें; पाहणें; कूस बदलणें.

घृणि (ಘೃಣಿ) (सं) ना.–उष्णता; किरण; कांती; प्रकाश; ज्वाला; तेज; असंतोष; तिरस्कार; जुगुप्सा; कोमल द्रव्य.

घृणा(णे) (ಘೃಣಾ [ಣೆ]) (सं) ना.–दया; सद्भावना; जुगुप्सा; कींव; निंदा.

घृत (ಘೃತ) (सं) ना.–तूप; पाणी; मध; अमृत; जलसिंचन.

घृष्टि (ಘೃಷ್ಟಿ) (सं) ना. – दळण; घर्षण; मर्दन; खलन.
घोट (टक) (ಘೋಟ [ಟಕ]) (सं) ना. – घोडा; अश्व.
घोटायिल (ಘೋಟಾಯಿಲ) (क) ना. – घोडेस्वार; राऊत; 'गोलाइल' पहा.
घोण(णे) (ಘೋಣ [ಣೆ]) (सं) ना. – नाक; घुणा; घ्राण; नासिका.
घोर (ಘೋರ) (सं) वि. – भयंकर; क्रूर; बलिष्ठ; शिव.
—मूर्ति (ಮೂರ್ತಿ) (सं) ना. – भैरव.
घोष (ಘೋಷ) (सं) ना. – जोराची हाक; गर्जना; घोषणा; डांगोरा; नदीतीरावरील गौळवाडा; खेडे; गलबा; कोलाहल; हूल.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – घोषणा करणें; स्पष्ट सांगणें; सांगून टाकणें.
घोषणे (ಘೋಷಣೆ) (सं) ना. – निवेदन; प्रगटण; डांगोरा; म्हणणें.
घोळ (ಘೋಳ) (क) ना. – घोडा; 'घोट' पहा. भानगड.
घ्राण (ಘ್ರಾಣ) (सं) ना. – वास; परिमळ; नाक; नासिका.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – वास घेणें; हुंगणें.
घ्राणीय (ಘ್ರಾಣೀಯ)(सं) वि. – वास घेण्यायोग्य; हुंगण्यायोग्य.
घ्राणेंद्रिय (ಘ್ರಾಣೇಂದ್ರಿಯ) (सं) ना. – नासिका; नाक.
घ्रात (ಘ್ರಾತ) (सं) वि. – वास घेतलेलें; हुंगलेलें.

ङ

ङ (ಙ) (सं) ना. – क वर्गातील पांचवें व्यंजन; कवर्गीय अनुनासिक; या अक्षराने आरंभ होणारा शब्द नाहीं.

च

च (ಚ) (सं) ना. – 'च वर्गांतील पहिले व्यंजन; चंद्र; कासव; चोर; निश्चय.
(सं) अ. – आणि व आणखी.
चकमक (ಚಕಚಕ) (क) ना. – चकाकी; कांती; प्रकाश; ओप; लकाकी; चमक.
चकचकित (ಚಕಚಕಿತ) (क) वि. – चकाकणारे तेजस्वी; घासून स्वच्छ केलेले; लकलकीत.
चकडा (ಚಕಡಾ) (अ. दे) ना. – छकडी; शकट; बैलगाडी; घोटी; छका; फळ काढण्याचा आकडा.
चकमकि (ಚಕಮಕಿ) (क) ना. – अग्निप्रस्तर चकमक; ठिणगी पडणारी गार; गरमागरम चर्चा; चुरशीची चढाओढ; स्पर्धा.
चकळगुळि (ಚಕಳಗುಳಿ) (क) ना. – गुदगुल्या; आनंदाची उकळी; सुखकर स्पर्श.
चकार (ಚಕಾರ) (सं) ना – 'च' नामक शब्द; कोणता हि उच्चारशब्द.
चकास (ಚಕಾಸ) (सं) वि. – विकसित; चकाकणारे; स्पष्टीकृत.
चकित (ಚಕಿತ) (सं) वि. – आश्चर्यावह; भयभीत; कंपित; भ्यालेला.
चकिल (ಚಕಿಲ) (सं) वि. – चकाकणारा; लकाकणारा; तेजस्वी.
चको (क्को) त (ಚಕೋ [ಕ್ಕೋ] ತ) (क) ना. – राजगिऱ्याचे साळ; चाकवताची भाजी; गोड लिंबू.
चकोर (क) (ಚಕೋರ [ಕ]) (सं) ना. – चकोरपक्षी; चंद्रकिरणावर जगणारा पक्षी; चांदण्यात फिरणारा पक्षी.
चकोरि (री) } (ಚಕೋರಿ [ರೀ]) (सं) ना. चकोर मादी.
चकोरिका (के) } (ಚಕೋರಿಕಾ [ಕೆ])
चक्क (ಚಕ್ಕ) (सं) ना. – चक्र.
(सं) वि. – चकाकणारे; चोख; षट्क; सहाचा संकेत.
—चौक (ಚೌಕ) (क) ना. – चौरस; हमचौक; चौथरा.
चक्कडि (ಚಕ್ಕಡಿ) (क) ना. – बैलगाडी; छकडी; शकट.
चक्कने (ಚಕ್ಕನೆ) (क) अ. – लागलींच; तावडतोब; अकस्मात; एकदम; झटकन; लौकर.
चक्कंद (ಚಕ್ಕಂದ) (क) ना. – विलास; विनोद; गप्पा; वेळ काढण्यासाठी पिटलेल्या चकाट्या; संतोष; तृप्ति.
चक्करिसु (ಚಕ್ಕರಿಸು) (क) धा. – मेंढीचे में मे; बें बें करणें.
चक्कलगुळि (ಚಕ್ಕಲಗುಳಿ) (क) ना. – 'चकलगुळि' पहा. गुदगुल्या.
चक्कळ (ಚಕ್ಕಳ) (क) ना. – चर्म; साल; वेत—वेळुपासून केलेली चटई; बाजले; बाजा.
चक्कळि (ಚಕ್ಕಳಿ) (क) ना. – चकती; साल; दाबानें आलेला चपटेपणा; आवरण; कात; सेंग.
चक्कुबंदि (ಚಕ್ಕುಬಂದಿ) (अ)-(दे) ना. – चकबंदी; स्थळाची चतुःसीमा.
चकुलि (ಚಕ್ಕುಲಿ) (क) ना. – चकली; षट्कली; सहा कडा असलेली वस्तु; चष्कुली; तळलेला खाद्यपदार्थ.

चक्के (**चेक्के**) (ಚಕ್ಕೆ [ಚೆಕ್ಕೆ]) (क) ना. – लाकडाची छकलें; शक्की; ढलपी.

चकोत (ಚಕೋತ) (क) ना. – राजगिरा; चकोरपक्षी.

चक्रदंत (ಚಕ್ರದಂತ) (सं) ना. – दंतुरचाक; दाते असलेले चाक.

चक्रधर (ಚಕ್ರಧರ) (सं) ना. – चक्रधारी विष्णु; कृष्ण; कुलाल; कुंभार.

चक्रधारा (**रे**) (ಚಕ್ರಧಾರಾ [ರೆ]) (सं) ना. – चक्राची धाव; चक्रायुधाची धार; चक्राची बाहेरील धारदार बाजू.

चक्रपाणि (ಚಕ್ರಪಾಣಿ) (सं) ना. – हाती चक्र धरणारा; 'चक्रधर' पहा.

चक्रबड्डी (ಚಕ್ರಬಡ್ಡಿ) (क) ना. – चक्रवाढव्याज.

चक्रवाक (ಚಕ್ರವಾಕ) (सं) ना. – दंपतीपक्षी; चक्रवाकपक्षी.

चक्रवाल (ಚಕ್ರವಾಲ) (सं) ना. – लोकालोक पर्वत; पृथ्वीभोवती कल्पिलेली पर्वतांची ओळ.

चक्रवाळ (ಚಕ್ರವಾಳ) (सं) ना. – मंडल; उंच पठार.

चक्रवृद्धि (ಚಕ್ರವೃದ್ಧಿ) (सं) ना. – चक्रवाढव्याज.

चक्रव्यूह (ಚಕ್ರವ್ಯೂಹ) (सं) ना. – चक्राकार सैन्यरचना विशेष.

चक्रसन्ने (ಚಕ್ರಸನ್ನೆ) (क) ना. – ब्रेक; चक्रगति थांबवण्याचें यंत्र; खरडी; गतिरोधक.

चक्रांग (ಚಕ್ರಾಂಗ) (सं) ना. – चक्रवाक; रथ; हंस; एक स्थूलकाय प्राणी.

चक्रांगि (ಚಕ್ರಾಂಗಿ) (सं) ना. – हंसी; चकोरी.

चक्रादि (ಚಕ್ರಾದಿ) (सं) ना. – नदीचें वळण; ओढ्याचें वळण; प्रवाहांतील भोवरा.

चक्रायुध (ಚಕ್ರಾಯುಧ) (सं) ना. – चक्र हेच आयुध वापरणारा; विष्णु; कृष्ण; चक्रपाणी.

चक्रि (ಚಕ್ರಿ) (सं) ना. – चक्रधारी; विष्णु; कृष्ण; कुंभार; सर्प; चक्रवाक; गाढव; चक्रवर्ति राजा.

चक्रिपति (ಚಕ್ರಿಪತಿ) (सं) ना. – खेचर; वाजितर.

चक्रिकावर्ति (ಚಕ್ರಿಕಾವರ್ತಿ) (सं) ना. – वंचक; कपटी.

चक्रीवत् (ಚಕ್ರೀವತ್) (सं) ना. – गाढव; खर.

चक्रेश (**श्वर**) (ಚಕ್ರೇಶ [ಶ್ವರ]) (सं) ना. – सार्वभौम; चक्रवर्ति; विष्णु.

चक्लि (ಚಕ್ಲಿ) (क) ना. – चिंचेचें झाड; फराळ; चष्कली; चकली; कोरडा फराळ.

चक्षण (ಚಕ್ಷಣ) (सं) ना. – दिसणारा; समजून येणारा; उत्तेजक पेय; समजूत; गोष्ट; म्हणणें; नांव; हाक.

चक्षु (ಚಕ್ಷು) (सं) ना. – डोळा; बृहस्पति; शिक्षक; अध्यात्मज्ञान देणारा; दृष्टि; दृश्य.

—विषय (ವಿಷಯ) (सं) वि. – दृष्टिपथांत येणारा.

चक्षुश्रव (**वस्**) (ಚಕ್ಷುಶ್ರವ [ವಸ್]) (सं) ना. – सर्प; नेत्र हेच कान आहेत ज्याला असा साप.

चक्षुष्य (ಚಕ್ಷುಷ್ಯ) (सं) वि. – मनोहर; सुंदर; प्रेक्षणीय.

चग (**गा**) **चे** (ಚಗ [ಗಾ] ಚೆ) (क) ना. – तगरीचें झाड; वृक्षविशेष.

चं, (**चेम्**) (**चेन्**) (ಚಂ [ಚೆಂ] ಚೆನ್) (क) वि. – तांबडा लाल.

चंकसत् (ಚಂಕಸತ್) (सं) वि. – अति चकाकणारे; झळकणारे; दैदीप्यमान.

चंक्रमण (ಚಂಕ್ರಮಣ) (सं) ना. – गति; येरझारा; पुढें चालणें; बौद्ध यतीचें आत्मनिरीक्षण; पुनःपुनः पाहून चूक शोधणें.

चंगणगिलु (ಚಂಗಣಗಿಲು) (क) ना. – 'चेंगण गिलु' पहा.

चंगदिर (ಚಂಗದಿರ) (क) ना. – 'चेंगदिर' पहा.

चंगने (ಚಂಗನೆ) (क) अ. – लागलीच; त्वरित; झटकन्.

चंगलवे (ಚಂಗಲವೆ) (क) ना. – 'चेंगलवे' पहा.

चंगळे (ಚಂಗಳೆ) (क) ना. – चांगुणादेवी; चांगळादेवी; शिराळशेटची पत्नि.

चंगु (ಚಂಗು) (क) धा. – उडणें; उडी मारणें; अभिवृद्धि होणें; वर चढणें; प्रकाशांत येणें; चकाकणें; 'चेंगु' पहा.

(क) ना. – उडी; टणाटणा उडी.

(क) वि. – वक्र; वाकडा.

चंगाट (ಚಂಗಾಟ) (क) ना. – थयथयाट; नाचगाणें; हसेंखिदळ.

चंगूलि (ಚಂಗೂಲಿ) (क) ना. – रोजमजुरी; रोजमजूर.

चच्चकार (ಚಚ್ಚಕಾರ) (क) ना. – संगीतामध्यें पायानें धरलेला ताल; तालयुक्त पदन्यास.

चच्चर (ಚಚ್ಚರ) (क) अ. – सत्वर; लागलींच; ताबडतोब; हुषारीनें.

चच्चु (ಚಚ್ಚು) (क) धा. – ठेचणें; कुटणें; मारणें; चोप देणें; चेंचणें; धान्य पाखडणें; आसडणें; वेचणें; कोचणें.

चंच (ಚಂಚ) (क) ना. – शबर; बेरड; पारधी.

चंचत् (ಚಂಚತ್) (सं) वि. – चकाकणारा; प्रकाशणारा; थरथरणारा; कापणारा; उड्या मारणारा; चंचल.

—रूप (ರೂಪ) (सं) ना. – अस्थिर प्रतिबिंब; हलतें बिंब.

चंचर (**रि**) (ಚಂಚರ [ರಿ]) (सं) ना. – भ्रमर; मधमाशी; काळी मधमाशी.

चंचल (ಚಂಚಲ) (सं) वि. – हलणारी; अस्थिर.

(सं) ना. – वीज; रानमैना; हवा; व्यभिचारिणी.

—अपांग (ಅಪಾಂಗ) (सं) ना. – अस्थिर दृष्टि.

—नेत्र (ನೇತ್ರ) (सं) ना. – चंचलाक्षी.

चंचले (ಚಂಚಲೆ) (सं) ना.–लक्ष्मीदेवी; संपत्ति; वीज; चंचल स्वभावी स्त्री.

चंचि (ಚಂಚಿ) (क) ना.–पानसुपारी ठेवण्याची पिशवी. शबरी; 'संचि' पहा.

चंचिति (ಚಂಚಿತಿ) (क) ना.–शबरी; भिल्लीण.

चंचु (ಚಂಚು) (सं) ना.–चोंच; पक्षाचें नाक; शबरालय; लाल एरंड.

(सं) वि.–जाणता; प्रसिद्ध; यथासांग; सशास्त्र.

—घात (ಘಾತ) (सं) ना.–चोचीचा टोचा; चोच मारणें.

चंचुपुट (ಚಂಚುಪುಟ)(सं)ना.–मिटलेली चोच; झाकलेली चोंच.

चंचुर (ಚಂಚುರ) (सं) वि.–निपुण; कुशल; चतुर; मनोहर.

चट (ಚಟ) (क) ना.–चटचट शब्द; आसक्ति; चाळा; दुरभ्यास; खोड; रूढी; नाद; व्यसन.

चटक (ಚಟಕ) (सं) ना.–चिमणी; चिमणा.

चटकश्राद्ध (ಚಟಕಶ್ರಾದ್ಧ) (सं) ना.–एक श्राद्धविधि; पिंडाविना श्राद्ध.

चटकायिसु (ಚಟಕಾಯಿಸು) (क) धा.–चटकन कापणें; थोडक्यांत उडवून देणें.

चटके (ಚಟಕೆ) (सं) ना.–चिमणी; चिमणीचें पिलू.

चटक्कने (ಚಟಕ್ಕನೆ) (क) अ.–झटकन; त्वरित; लौकर; लागलींच.

चटल्लने (ಚಟಲ್ಲನೆ) (क) अ.–'चटक्कने' पहा.

चटवटिके (ಚಟವಟಿಕೆ) (क) ना.–तीव्रता; चतुरता; चापल्य; कार्यकलाप; चळवळ.

चटाकु (ಚಟಾಕು) (क) ना.–छटाक; पाच तोळे वजन.

चटिके (गे) (ಚಟಿಕೆ [ಗೆ]) (क) ना.–रुंद तोंडाचें गाडगें; चट्टि; मोघा.

चटुल (ಚಟುಲ) (सं) वि.–हलणारें; कापणारें; चंचल; अस्थिर; कच्चें; सुंदर; विनयशील; क्रूर.

चटुलते (लिते) (ಚಟುಲತೆ [ಲಿತೆ]) (सं) ना.–थरकाप; आंदोलन; तीक्ष्णता.

चटुवटिके (ಚಟುವಟಿಕೆ) (क) ना.–'चटवटिके' पहा.

चटूक्ति (ಚಟೂಕ್ತಿ) (सं) ना.–मुखस्तुति; तोंडपुजेपणा; लाळघोटेपणा.

चटूरिसु (ಚಟೂರಿಸು) (क) ना.–फसविणें; वंचना करणें; विश्वासघात करणें; काळजाला हात घालणें.

चट्ट (ಚಟ್ಟ) (क) ना.–छात्र; विद्यार्थी; अनुयायी; गाळून किंवा पाखडून काढलेला कचरा; पठार; सपाट प्रदेश; चोखपणा; गाडीची चौकट; पलंग; खुर्ची; चित्राची चौकट; तिरडी; युक्ति; व्यवस्था; नियम.

(क) वि.–स्वच्छ; साफ.

चट्टने (ಚಟ್ಟನೆ) (क) अ.–लागलींच; एकदम; झटकन.

चट्टि (ಚಟ್ಟಿ) मातीचें भांडें; मोघा; पारडें; षष्ठि.

चट्टिरि (ಚಟ್ಟಿರಿ) (क) धा.–उटी लावणें; लेपणें.

चट्टु (ಚಟ್ಟು) (क) ना.–सपाट जमीन; चपटेपणा; छकडीची आंतील बैठक; छत; वितान; अशुद्धता; नाश; खून; कठीणता; पालखीचें छत; बिघाड; टरफलाचें बी; घाणेरडेपणा.

—आगु (ಆಗು) (क) धा.–चपटें करणें; नाश होणें; मरणें.

—बडि (ಬಡಿ) (क) धा.–नासणें; मागें खेचणें; पातळ करणें.

चट्टेकार (ಚಟ್ಟೆಕಾರ) (क) ना.–चट्टीपट्टी करणारा; युरोपियन पेहराव करणारा; मिश्र रक्तानें जन्मलेला; खुपमस्कऱ्या.

चट्ण (टिन) (ಚಟ್ಣ [ಟಿನ]) (क) ना.–सांबारें; तिखट चटणी; ठेचा; चटका; कूट.

—माडु (ಮಾಡು) (क) धा.–मारून मऊ करणें; नाश करणें; ठार करणें.

चडति (ಚಡತಿ) (अ. दे.) ना.–रस्त्याची चढती; चढण; आधिक्य.

चडाय (ಚಡಾಯ) (क) ना.–चढ; आधिक्य; मगरमिठी; घट्टपणा.

चडायिसु (ಚಡಾಯಿಸು) (क) धा.–आवळणें; घट्ट बांधणें; चढणें; वर नेणें; अनुकरण करणें; चाबकानें मारणें.

चडावु (ಚಡಾವು) (अ दे) ना.–चढ; टेकडी; भूमीचा उंच भाग; भाववाढ; दुराग्रह; दुरहंकार; पादुका; चढाव; पायतण.

चडाळ (ಚಡಾಳ) (क) ना.–आधिक्य; करकोचा; चढ; उन्नति.

—इसु (ಇಸು) (क) ना.–आवळणें; वाढविणें; झुलवून घट्ट बांधणें; अधिक होणें.

चडि (ಚಡಿ) (क) ना.–पायरी; सोपान; जिना; छडी; जोड; चांबू.

चडे (सेडे) (ಚಡೆ [ಸೆಡೆ]) (क) वि.–एकाकीगमन; (क) धा. चिडून जाणें; चिडणें.

चड्डि (ಚಡ್ಡಿ) (क) ना.–विजार; कौपीन; चोळणा; पाटलोण.

चण (ಚಣ) (सं) वि.–निपुण; प्रख्यात; माहीतगार; (सं) ना. नैपुण्यदर्शक प्रत्यय; निमिष; क्षण; कण्हणें.

चणक (ಚಣಕ) (क) ना.–चड्डी; चोळणा; मांडचोळणा.

चंड (ಚಂಡ) (सं) वि.–तीक्ष्ण; उग्र; क्रूर; गरम; हात पोळणारें; चकाकणारें; उद्रिक्त; रागीट; भयंकर; चपळ; हुषार; तीव्रगति; अत्याचारी; अविवेकी; दुष्ट; त्रासदायक; उकरलेला.

(क) ना.–यमाचा दूत; दैत्याचें नांव; चिंचेचें झाड; उष्णता; कोप; शिवषण्मुख.

—मुंडा (ಮುಂಡಾ) (सं) ना.–दुर्गा.

—दीधिति (ದೀಧಿತಿ) (सं) ना.–सूर्य.

चंडकर (ಚಂಡಕರ) (सं) ना. – सूर्यकिरण; प्रखर किरण; जकात.

चंडकीर्ति (ಚಂಡಕೀರ್ತಿ) (सं) ना. – शिवगणातील एक.

चंडकोदंड (ಚಂಡಕೋದಂಡ) (सं) ना. – प्रबल धनुष्य; भयंकर बाण; जड धनुष्य वापरणारा; शिव.

चंडकौशिक (ಚಂಡಕೌಶಿಕ) (सं) ना. – विश्वामित्र.

चंडने (ಚಂಡನೆ) (सं) ना. – उद्रेक; रौद्रता.

चंडमृग (ಚಂಡಮೃಗ) (सं) ना. – बलाढ्य हिंस्र पशु.

चंडरुचि (ಚಂಡರುಚಿ) (सं) ना. – चंडांशु; सूर्य.

चंडवाळ (ಚಂಡವಾಳ) (क) ना. – व्यापारातील संचकार; इसारा; अगाऊ दिलेला पैसा.

चंडविक्रम (ಚಂಡವಿಕ್ರಮ) भीम पराक्रम; परशुराम.

चंडातक (ಚಂಡಾತಕ)(सं) ना. – लांब पोलकें; जाकीट; काचोळी.

चंडाल (ಚಂಡಾಲ) (सं) ना. – महार; चांडाळ; दुर्वतनी; शूद्र व ब्राह्मणी याची संतती.

चंडि (ಚಂಡಿ) (सं) ना. – दुर्गा; काली; हट्टी स्त्री; चिडखोर स्त्री; क्रोध; हट्ट; गुद्दा.

चंडिके (का) (ಚಂಡಿಕೆ [ಕಾ]) (सं) ना. – दुर्गा; काली. (क) ना. – शेंडी; केस; बुचडा; जटा; काथ्या

चंडिकारमण (ಚಂಡಿಕಾರಮಣ) (सं) ना. – शिव; परमेश्वर.

चंडिकोळ् (गोळ्) (ಚಂಡಿಕೊಳ್ [ಗೊಳ್]) (क) धा. – हट्ट धरणें; रागावणें; आग्रह धरणें.

चंडिम (ಚಂಡಿಮ) (सं) ना. – विकार; क्रोध; हिंसा; उष्णता; उग्र.

चंडिल (ಚಂಡಿಲ) (सं) ना. – रुद्र; क्षौरिक; न्हावी; कारागीर.

चंडिसु (ಚಂಡಿಸು) (क) धा. – रागाला येणें; शेंडी पकडणें; हट्ट धरणें.

चंडु (ಚಂಡು) (क) ना. – चेंडु; खेळांतील वस्तु; गडगडणारी वस्तु; गर्दन; मान.

चंडेश (श्वर) (ಚಂಡೇಶ [ಶ್ವರ]) (सं.) ना. शिव.

चंडे (डा) (ಚಂಡೆ [ಡಾ]) (सं) ना. – विकारवश स्त्री; दुर्गा; एक प्रकारचे पान; शेवट; अंत.

चंडोल (ಚಂಡೋಲ) (सं) ना. – पक्षीविशेष; चंडोल; रानमैना

चण्ण (ಚಣ್ಣ) (क) ना. – चोळणा; विजार; लंगोट. 'चड्डि' पहा.

चतुः (स्) (र) (ಚತುಃ [ಸ್] ರ) (सं) वि. – चार; चौक.

चतुःपट्ट (ಚತುಃಪಟ್ಟ) (सं) ना. – चौपाट; चौक; चौगुण; चौकोनी कापड.

चतुःपद (पाद) (ಚತುಃಪದ [ಪಾದ]) (सं) ना. – चार पायांचा प्राणी; पशु.

चतुःशाले (ಚತುಃಶಾಲೆ) (सं) ना. – चौक.

चतुःषष्टि (ಚತುಃಷಷ್ಟಿ) (सं) ना. – चौसष्ट संख्या; चौसष्ट कला.

चतुर (ಚತುರ್) (सं) वि. – चार; चारीचा पाढा.

चतुर् (ಚತುರ) (सं) वि. – निपुण; जाण; दक्ष; मनोहर. (सं) ना. – नैपुण्य; मनोहरता; हत्तीखाना.

चतुरंग (ಚತುರಂಗ) (सं) ना. – चौरंग खेळ; बुद्धिबळाचा खेळ. (हत्ती; उंट; घोडा; प्यादे) हीं चार अंगे.

—बल (ಬಲ) (सं) ना. – गज; अश्व; रथ; आणि पदाति ही सैन्याची चार अंगें; चतुरंग सैन्य.

चतुरतर (ಚತುರತರ) (सं) वि. – अतिचतुर; विशेष निपुण.

चतुरंत (ಚತುರಂತ) (सं) ना. – चहुबाजूनें बंदिस्त भूमि; मळा; पालखी.

चतुरश्र (स्र) (ಚತುರಶ್ರ [ಸ್ರ]) (सं) ना. – चौकोन; चौरस; सर्वांगसुंदरता; संगीतातील लय; चारमात्रांचा ताल.

चतुरानन (ಚತುರಾನನ) (सं) ना. – चार मुखें असलेला ब्रह्मदेव; कवि.

चतुरांतर (ಚತುರಾಂತರ) (सं) ना. – यज्ञवेदी.

चतुरुपाय (ಚತುರುಪಾಯ) (सं) ना. – साम, दाम, दंड, आणि भेद असे चार उपाय; योग्य प्रयत्न.

चतुर्गति (ಚತುರ್ಗತಿ) (सं) ना. – कासव; जैनधर्मातील चार गति.

चतुर्थ (ಚತುರ್ಥ) (सं) वि. – चौथा; तुरीय.

चतुर्थाश्रम (ಚತುರ್ಥಾಶ್ರಮ) (सं) ना. – ब्रह्मचर्य; गृहस्थ; वानप्रस्थ आणि संन्यास या चार आश्रमापैकी चौथा आश्रम; संन्यास.

चतुर्थी (ಚತುರ್ಥಿ) (क) ना. – चवथी तिथि.

चतुर्दंत (ಚತುರ್ದಂತ) (सं) ना. – ऐरावत; इंद्राचा हत्ती; चार दात असलेला.

चतुर्दश (ಚತುರ್ದಶ) (सं) वि. – चौदावा; चौदा भुवनें; चौदा लोक; चौदा विद्या.

चतुर्दशि (शी) (ಚತುರ್ದಶಿ [ಶೀ]) (सं) ना. – चौदावी तिथि.

चतुर्बल (ಚತುರ್ಬಲ) (सं) ना. – 'चतुरंग' पहा.

चतुर्भद्र (ಚತುರ್ಭದ್ರ) (सं) ना. – धमार्थकाममोक्ष हे चार पुरुषार्थ; चार प्रकारची इच्छा; एषणा.

चतुर्भुज (ಚತುರ್ಭುಜ) (सं) ना. – चार हातांचा विष्णु; विवाहबद्धता; सामर्थ्य.

चतुर्मुख (वक्त्र) (ಚತುರ್ಮುಖ [ವಕ್ತ್ರ]) (सं) ना. – 'चतुरानन' पहा.

चतुर्युग (ಚತುರ್ಯುಗ) (सं) ना. – कृत, त्रेता, द्वापार आणि कलि हीं चार युगें.

चतुर्वर्ग (ಚತುರ್ವರ್ಗ) (सं) ना. – चार पुरुषार्थ; चार वर्ग.

चतुर्वर्ण (ಚತುರ್ವರ್ಣ) (सं) ना. – ब्राह्मण; क्षत्रिय; वैश्य आणि शूद्र हे चार वर्ण.
चतुर्विंशति (ಚತುರ್ವಿಂಶತಿ) (सं) ना. – चोवीस.
चतुर्विध (ಚತುರ್ವಿಧ) (सं) वि. – चार प्रकारचे; चहु बाजूचा.
चतुर्वेद (ಚತುರ್ವೇದ) (सं) ना. – ऋक्सामयजु व अथर्व हे चार वेद.
चतुश्याल (ಚತುಶ್ಯಾಲ) (सं) ना. – वाटी; चौसोपी घर.
चतुष्क (ಚತುಷ್ಕ) (सं) ना. – चौक; चौकडी; चव्हाठा.
चतुष्पदि (ಚತುಷ್ಪದಿ) (सं) ना. – पशु; कविता; चार चरणांचे पद्य.
चतुष्टय (ಚತುಷ್ಟಯ) (सं) ना. – चौकडी; चौकडा.
चतुष्पाद (ಚತುಷ್ಪಾದ) (सं) ना. – पशु; पद्य; कविता.
चतुःसीमे (ಚತುಃಸೀಮೆ) (सं) ना. – चकबंदी; चार दिशेकडील मर्यादा.
चत्तरि (रिगे) (ಚತ್ತರಿ [ರಿಗೆ]) (अ. दे.) ना. – छत्र; छत्री; आतपत्र.
चत्ताण (ಚತ್ತಾಣ) (क) ना. – पद्यजाति; गानप्रकार.
चत्तु (ಚತ್ತು) (क) ना. – छत; वितान; आवरण; झाकण.
चत्र (ಚತ್ರ) (क) ना. – छत्र; अन्नछत्र; धर्मार्थ वासग्रासाची व्यवस्था.
चत्रिगे (ಚತ್ರಿಗೆ) (क) ना. – 'चत्तरि' पहा.
चत्वर (ಚತ್ವರ) (सं) ना. – यज्ञभूमि; अंगण.
चत्वार (रि) (ಚತ್ವಾರ [ರಿ]) (सं) ना. – चाराचा पाढा.
चदर (ಚದರ) (क) ना. – चतुर; चौक; विस्तीर्ण स्थळ.
चदरु (ಚದರು) (क) धा. – अस्ताव्यस्त होणें; दूर जाणें; विस्तारणें; फेकणें; विखुरणें.
(क) ना. – चातुर्य; समजूत; अव्यवस्था; विस्कट.
चदरिसु (ಚದರಿಸು) (क) धा. – वाढविणें; दूर करणें; रुंद करणें; फेकणें; विखुरणें.
चदिर् (ಚದಿರ್) (सं) ना. – चंद्र; कापूर; हत्ती; सर्प.
चदुर् (रु) (ಚದುರ್ [ರು]) (क) ना. – नैपुण्य; जाणतेपण; कौशल्य; जाणकारीपणा.
चदुर (ಚದುರ) (क) वि. – चतुर; कुशल; निपुण.
चदुरंग (ಚದುರಂಗ) (क) ना. – 'चतुरंग' पहा.
चदुरे (ಚದುರೆ) (क) ना. – ज्ञानी स्त्री; हुषार स्त्री; समजदार स्त्री.
चद्दर (ಚದ್ದರ) (अ-दे) ना. – चादर; पांघरूण; प्रावरण.
चन् (ಚನ್) (क) ना. – तांबडेपणा; चांगुलपणा; स्वच्छता; नीटनेटकेपणा; सौंदर्य.
चन (ಚನ) (सं) अ. – केव्हांहि; तरीसुद्धा; 'चन' अव्ययात्मक प्रत्यय. जसे कदाचन, किंचन वगैरे.

चंद (ಚಂದ) (क) ना. – चंद्र; छंद; गुणधर्म; स्वभाव; इष्ट गोष्ट; लहर चेंडू; सौंदर्य; थाट; मनोहरता; आकार; रीति; औचित्य; योग्यता; लावण्य.
चंदण (ल) (ळ) (ಚಂದಣ [ಲ] ಳ) (क) ना. – चंदन; श्रीगंध चंदनाचें झाड; देवी; ऐतिहासिक स्त्री.
चंदन (ಚಂದನ) (सं) ना. – 'चंदण' पहा.
—अक्षता (ಅಕ್ಷತಾ) (सं) ना. – गंधाक्षता.
चंदनाचल (ಚಂದನಾಚಲ) (सं) ना. – मलयपर्वत; सह्यगिरीचा एक भाग.
चंदनावति (ಚಂದನಾವತಿ) (सं) ना. – कुलिंद राजाची राजधानी.
चदनोपल (ಚದನೋಪಲ) (सं) ना. – सहाण.
चंदर (ಚಂದರ) (अ-दे) ना. – चंद्र.
चंदवुर (ಚಂದವುರ) (क) ना. – चंद्रपूर; चंद्रलोक.
चंदि (ಚಂದಿ) (क) ना. – आवार; भिंत; अर्धभिंत; पोवळें.
चंदिर (ಚಂದಿರ) (सं) ना. – चंद्र; शशी; कुंकु; तांबडी वस्तु.
चंदु (ಚಂದು) (क) ना. – चंद्र; दिनांक; तारीख; तिथि; मिति.
चंद्रक (ಚಂದ್ರಕ) मोरपिसावरचा डोळा; हाताच्या बोटाचे नख; चंद्राकार वर्तुळ; कंस ( ) चिन्ह.
चंद्रकांत (ಚಂದ್ರಕಾಂತ) (सं) ना. – चंद्रकांतमणि; अमृतशिला; दुग्धमणि; स्फटिक; चंद्र.
चंद्रकांति (ಚಂದ್ರಕಾಂತಿ) (सं) ना. – चांदणें; कौमुदी; ज्योत्स्ना.
चंद्रकावि (ಚಂದ್ರಕಾವಿ) (क) ना. – एक प्रकारचा तांबडा रंग; तांबडें लुगडें.
चंद्रकि (ಚಂದ್ರಕಿ) (सं) ना. – मोर; मयूर.
चंद्रगुप्त (ಚಂದ್ರಗುಪ್ತ) (सं) ना. – मौर्य सम्राट; चंद्रगुप्त.
चंद्रचूड (शेखर) (ಚಂದ್ರಚೂಡ [ಶೇಖರ]) (सं) ना. – शंकर; शिव.
चंद्रज (ಚಂದ್ರಜ) (सं) ना. – बुध; बुधग्रह.
चंद्रज्योति (ಚಂದ್ರಜ್ಯೋತಿ) (सं) ना. – चांदणे; चंद्रप्रकाश; चंद्रज्योत (दारूकाम); शुक्लपक्ष.
चंद्रतिलक (ಚಂದ್ರತಿಲಕ) (सं) ना. – कपाळावरील मंगल टिळा; सौभाग्यतिलक.
चंद्रदार (ಚಂದ್ರದಾರ) (सं) ना. – नक्षत्र; चंद्रपत्नि.
चंद्रनखि (ಚಂದ್ರನಖಿ) (सं) ना. – रावणाची बहीण.
चंद्रप्रभ (ಚಂದ್ರಪ್ರಭ) (सं) ना. – एक जैन तीर्थंकर.
चंद्रभागा (ಚಂದ್ರಭಾಗಾ) (सं) ना. – पंजाबकाश्मीरकडील एक नदी; पंढरपुराजवळील नदी.
चंद्रम (मस्) (ಚಂದ್ರಮ [ಮಸ್]) (सं) ना. – चंद्रमा; चंद्र; शशी.
चंद्रमंडल (ಚಂದ್ರಮಂಡಲ) (सं) ना. – चंद्रबिंब; चंद्राकार.
चंद्रमति (ಚಂದ್ರಮತಿ) (सं) ना. – हरिश्चंद्रपत्नि; तारामति.

चंद्रमौळि (ಚಂದ್ರಮೌಳಿ) (सं) ना. – 'चंद्रचूड' पहा.
चंद्रलेखे (ಚಂದ್ರಲೇಖೆ) (सं) ना. – चंद्रकला; चंद्ररेखा.
चंद्रवंश (ಚಂದ್ರವಂಶ) (सं) ना. – चंद्राचा वंश; सोमवंश; यादव व कौरव पांडव यांचे कुल.
चंद्रवदना (ने) (ಚಂದ್ರವದನಾ [ನೆ]) (सं) ना. – सुंदरानना; चंद्रमुखी स्त्री; सुंदरा.
चंद्रशाले (ಚಂದ್ರಶಾಲೆ) (सं) ना. – गच्ची; माडी.
चंद्रशिले (ಚಂದ್ರಶಿಲೆ) (सं) ना. – चंद्रकांत मणि; अमृतशिला; दुग्धमणि.
चंद्रहार (ಚಂದ್ರಹಾರ) (सं) ना. – गळ्यांतील दागिना.
चंद्रहास (ಚಂದ್ರಹಾಸ) (सं) ना. – कुंतल देशाचा राजा; चंद्राला लाजविणारें सौंदर्य असलेला.
चंद्रांगद (ಚಂದ್ರಾಂಗದ) (सं) ना. – इंद्रसेन राजाचा पुत्र.
चंद्राचूड (ಚಂದ್ರಾಚೂಡ) (सं) ना. – 'चंद्रचूड' पहा.
चंद्रातप (ಚಂದ್ರಾತಪ) (सं) ना. – चंद्रिका; कौमुदी; चांदणें.
चंद्रात्मज (ಚಂದ್ರಾತ್ಮಜ) (सं) ना. – चंद्रपुत्र; बुध.
चंद्रापीड (ಚಂದ್ರಾಪೀಡ) (सं) ना. – शिव; तारापीडाचा पुत्र; कादंबरीचा प्रियकर.
चंद्राभरण (ಚಂದ್ರಾಭರಣ) (सं) ना. – चंद्रालंकार शिव.
चंद्रावलि (ಚಂದ್ರಾವಳಿ) (सं) ना. – राधेच्या वडील बहिणीचें नांव.
चंद्राश्म (ಚಂದ್ರಾಶ್ಮ) (सं) ना. – 'चंद्रशिला' पहा.
चंद्रि (ಚಂದ್ರಿ) (सं) वि. – लकाकणारा; चकाकणारा. (सं) ना. – चंद्रपुत्र बुध; कपाळावर पांढरा ठिपका असलेली गाय; म्हैस; पितळी वाटी.
चंद्रिके (ಚಂದ್ರಿಕೆ) (सं) ना. – चांदणें; ज्योत्स्ना; चंद्रप्रकाश; चाकी; मुद्रा.
चंद्रे (ಚಂದ್ರೆ) (क) ना. – छत असलेली मोकळी पडवी; राहुटी.
चन्न (ಚನ್ನ) (क) वि. – सुंदर; चांगलें.
चन्न (ಚನ್ನ) (क) ना. – चांगलेपणा; सुंदर पुरुष; श्रेष्ठपणा, 'चेन्न' पहा.
चन्निग (ಚನ್ನಿಗ) (क) ना. – 'चेन्निग' पहा.
चन्नंग (ಚನ್ನಂಗ) (क) ना. – सुरूचे झाड; सरळ उंच वाढणारे झाड.
चन्नंगि (ಚನ್ನಂಗಿ) (क) ना. – चणी; मसूर.
चन्ने (ಚನ್ನೆ) (क) ना. – 'चेन्ने' पहा.
चन्नेमणे (ಚನ್ನೆಮಣೆ) (क) ना. – मसूरानी खेळावयाचा खेळ; मुलींचा एक खेळ.
चप (ಚಪ) (क) ना. – वेळु; सळी.
चपटे (प्पटे) (ಚಪಟೆ [ಪ್ಪಟೆ]) (क) धा. – जमीन चोपणें; बडवून साफ करणें; चोपून गुळगुळीत करणें.
—मूगु (ಮೂಗು) (क) ना. – बसके नाक; नकटे नाक.
चपल (ಚಪಲ) (सं) वि. – हुषार; चंचल; क्षणिक; अस्थिर; तरतरीत; उद्धट; अशिक्षित. (सं) ना. – आशा; आकांक्षा; चप्पल; पादरक्षा.
चपला (ले) (ಚಪಲಾ [ಲೆ]) (सं) ना. – विद्युत; वीज; भाग्य; संपत्ति; लक्ष्मी; आशा; चंचल स्त्री; व्यभिचारिणी; जीभ.
चपलत्त्व (ते) } (ಚಪಲತ್ವ [ತೆ]) (क) ना. – चपळाई;
चपलतन } (ಚಪಲತನ) चापल्य; चंचलता; अस्थैर्य.
चपाटि (ಚಪಾಟಿ) (क) ना. – सपाटी; गिजबीज; चापट; थप्पड; तुडवण; लूट.
चपाति (ಚಪಾತಿ) (अ-दे) ना. – चपाती; गव्हाची पोळी; रोटी; दशमी.
चपायिसु (ಚಪಾಯಿಸು) (क) धा. – चोरी करणें; छापणें; लपविणें; पत्ते पिसणें.
चपेट (ಚಪೇಟ) (सं) ना. – तळहाताची थप्पड; चापट; वाघ किंवा मांजर यांच्या पंजाचा तडाखा.
चप्पडि (ಚಪ್ಪಡಿ) (क) ना. – वंचना; फसवणूक; ठकबाजी.
—हाकु (ಹಾಕು) (क) धा. – व्यत्यय आणणें; धोंड घालणें; हरकत घेणें.
चप्पटे (ಚಪ್ಪಟೆ) (क) ना. – टाळी; चपेटा.
चप्पन्न (ಚಪ್ಪನ್ನ) (अ-दे) ना. – छपन्न.
—देश (ದೇಶ) (क) ना. – छप्पन्न प्रमुख राष्ट्रें; जगत्.
चप्पर (ಚಪ್ಪರ) (क) ना. – झोपडी; छप्पर; मांडव; मंडप; वरचें आवरण; छावणी.
चप्परणे (ಚಪ್ಪರಣೆ) (क) ना. – पोपटाचा ध्वनि; पक्षांची किलबिल; पवर्गी शब्द; मोह; प्राण्यांना दिलेले प्रोत्साहन.
चप्परिग (ಚಪ್ಪರಿಗ) (क) ना. – एक प्रकारचे गवत.
चप्परिसु (ಚಪ್ಪರಿಸು) (क) धा. – पाठ थोपटणें; छड्डू मारणें; दंड थोपटणें; प्रोत्साहन देणें; तोंडानें चपचप असा आवाज करणें.
चप्पलि (ಚಪ್ಪಲಿ) (अ. दे) ना. – वहाणा; पायतण; जोडा.
चप्पळिसु (ಚಪ್ಪಳಿಸು) (क) धा. – टाळी वाजविणें; दंड थोपटणें.
चप्प (प्पा) ळे (ಚಪ್ಪ [ಪ್ಪಾ] ಳೆ) (क) ना. – टाळी; करताडन; उत्तेजक शब्द.
चप्पे (ಚಪ್ಪೆ) (क) वि. – बेचव; सालपट; ठसा; छाप; मुद्रा; कमरेचे मागील खळगट.
चबक (कु) (ಚಬಕ [ಕು]) (अ. दे) ना. – चाबूक; कोरडा; कमची; वेत.
चमकिसु (ಚಮಕಿಸು) (अ. दे) ना. – तेजःपुंज करणें; ओप देणें; चकचकीत करणें.
चमकु (ಚಮಕು) (अ. दे) ना. – चकाकी; लकाकी; दीप्ति; कांती.

चमटिगे (ಚಮಟಿಗೆ) (क) ना.–कातड्याचा पट्टा; चामड्याचा कमरपट्टा.

चमत्करिसु (ಚಮತ್ಕರಿಸು) (क) धा.–विस्मय वाटणें; आश्चर्य वाटणें; हातचलाखी दाखवणें.

चमत्कार (कृति) (ಚಮತ್ಕಾರ [ಕೃತಿ]) (सं) ना.–चातुर्य; आश्चर्य; झळक; मनोहरता; विनोदी खेळ; माया विद्या.

चमर (ಚಮರ) (सं) ना.–तिबेटी याक बैल; झुबकेदार शेपटीचा बैल; एक दैत्य; लांबगंगावन; चवरी; चामर.

चमररुह (ಚಮರರುಹ) (सं) ना.–चामर.

चमरि (री) (ಚಮರಿ [ರೀ]) (सं) ना. वनगाय; याकमादी; चवरी; चौरी; गंगावन.

चमस (ಚಮಸ) (सं) ना.–ऋषभ देवाचा पुत्र; सोमरस पिण्याचें पात्र; एक गोड खाद्य.

चमु (मू) (ಚಮು [ಮೂ]) (सं) ना.–सैन्य विभाग; सेना.

चमूप (पति) (ಚಮೂಪ [ಪತಿ]) (सं) ना.–सेनापति; सेनाध्यक्ष.

चमूर (ಚಮೂರ) (सं) ना.–पुंडरीक; कमळ; वाघ; चित्ता.

चमरु (ಚಮರು) (सं) ना.–एक जातीचा मृग; सांबर.

चंप (ಚಂಪ) (सं) ना.–एक फुलझाड; चंपक.

चंपक (ಚಂಪಕ) (सं) ना.–चाफा; चाफ्याचें फूल.

चंपकमाले (ಚಂಪಕಮಾಲೆ) (सं) ना.–चाफ्याच्या फुलांची माळ; चंद्रहासपत्नि.

चंपका (ಚಂಪಕಾ) (सं) ना–हंसध्वजाची राजधानी.

चंपु (ಚಂಪು) (सं) ना.–गद्यपद्यात्मक काव्य.

चंपे (ಚಂಪೆ) (सं) ना.–सुगंध; सुवास; परिमळ.

चंबक (कबरे) (ಚಂಬಕ [ಕಬರೆ]) (क) ना.–एक चर्मवाद्य; संबळ; ढोल.

चंबार (ಚಂಬಾರ) (क) ना.–मसाल्याचे साहित्य; चांभार; चर्मकार.

चंबु (ಚಂಬು) (क) ना.–तांब्या; जलपात्र; तांब्याचें वा पितळेचें भांडें; गडू.

चंबुकुटिग (ಚಂಬುಕುಟಿಗ) (क) ना.–तांबट; बिघाडी.

चंबोन् (ಚಂಬೊನ್) (क) ना.– तांबे; ताम्र 'चेंबोन्' पहा.

चम्म (ಚಮ್ಮ) (क) ना.–चर्म, कातडें.

चम्मचे (ಚಮ್ಮಚೆ) (क) ना.–चमचा, डाव.

चम्मटिगे (ಚಮ್ಮಟಿಗೆ) (सं) ना.–'चमटिगे' पहा.

चम्मळि (ळिके) (ಚಮ್ಮಳಿ [ಳಿಕೆ]) (सं) ना.–केतु राहु ग्रह; एक प्रचंड मासा.

चम्मळिगे (ಚಮ್ಮಳಿಗೆ) (क) ना.–चप्पल; पायतन; पादत्राण.

चय (ಚಯ) (सं) ना.–समूह; रास; ढीग; संघ.

चयन (ಚಯನ) (सं) ना.–संचय; गुंप; वेच; गोळा केलेले; एकत्रीकरण; संग्रह.

कुसुमचयन (ಕುಸುಮಚಯನ) (सं) ना.–माळ; गुच्छ.

चर (ಚರ) (सं) वि.–चालणारा; जाणारा; हलणारा; संचलणारा; चरणारा.

(सं) ना.–चारक; सेवक; दूत; गुप्तचर.

चरक (ಚರಕ) (अ. दे.) ना.–सूत काढण्याचा रहाट; चरखा.

(सं) ना.–गुप्तचर; मंत्रवादी; भिक्षु; खाऊन फिरणारा; 'चरक' ग्रंथाचा लेखक.

चरकि (ಚರಕಿ) (क) ना.–लहान चरक; घाणा.

चरट (ಚರಟ) (क) ना.–भुस्सा; नीरस; निरुपयोगी वस्तु; टरफल; निःसत्त्व पदार्थ.

चरण (ಚರಣ) (सं) ना.–खाद्य; चारणी; सरणें; हालचाल; पाय; वेदांतील एक शाखा.

—सेवक (की) (ಸೇವಕ [ಕಿ]) (सं) ना.–दासदासी; पदसंवाहक; मर्दन करणारे सेवक.

चरणकमल (ಚರಣಕಮಲ) (सं) ना.–पदकमल; पद्मपद.

चरणतल (ಚರಣತಲ) (सं) ना.–पायाचा तळवा.

चरणयुग (गुल) (ಚರಣಯುಗ [ಗುಲ]) (सं) ना.–पायांची जोडी; पदयुग्म.

चरणवाल्मिकि (ಚರಣವಾಲ್ಮಿಕಿ) (सं) ना.–हत्तीरोग झालेला पाय.

चरणायुध (ಚರಣಾಯುಧ) (सं) ना.–तरवार; झुंजार कोंबडा; गाढव.

चरपु (ಚರಪು) (सं) ना.–गणपतीला समर्पण केलेला नैवेद्य.

चरबि (ಚರಬಿ) (अ. दे.) ना.–चरबी; मांदा; मेद.

चरम (ಚರಮ) (सं) वि.–अंतिम; शेवटचा; नीच; अवमान कालीन; शाश्वत.

(सं) ना.–पाठ; पृष्ठ.

—अंग (ಅಂಗ) (सं) ना.–मोक्षप्राप्तीच्या पूर्वीचा देह.

चरयिसु (ಚರಯಿಸು) (क) धा.–चारणें; हलविणें; चालविणें; स्थलांतर करणें.

चरंति (ಚರಂತಿ) (सं) ना.–जंगम; ब्रह्मचारिणी; अस्थिर फिरस्ता.

चरलिंग } (ಚರಲಿಂಗ) (सं) ना.–वीरशैवस्वामी;
चरजंगम } (ಚರಜಂಗಮ) जंगम; भ्रमंती.

चरविगे (ಚರವಿಗೆ) (क) ना.–चरवी; कासंडी; मोठ्या तोंडाचा गुंड.

चराचर (ಚರಾಚರ) (सं) ना.–स्थावरजंगम; स्थिरचर; चलाचल.

चरादाय (ಚರಾದಾಯ) (सं) ना.–वेवारशी वस्तूपासून सरकारांत येणारा पैसा; लाचेचा पैसा; लाच.

चरायि (ಚರಾಯಿ)(क) ना.–गवतचारा वगैरेसाठीं मालकाला दिलेला पैसा; चारणीचा फाळा.

चरास्ति (ಚರಾಸ್ತಿ) (अ. दे) ना.–पैसा; सोनें, मोती, रत्ने वगैरे धन.

चरि (ಚರಿ) (सं) ना.–जाणारा; संचारी; आचरण.

चरिगे (ಚರಿಗೆ) (क) ना.–सुगीच्या पूर्वी केलेलें शेतजेवण; चर्या; चलन; आचरण; जैनभोजन; सूर्यास्तापूर्वी होणारी जैनमुनीची पाद्यपूजा; तांब्या; जलपात्र; भात शिजवण्याचें भांडें.

चरिगेवोगु (ಚರಿಗೆವೋಗು) (क) धा.–प्रयाणास निघणें; फिरणें.

चरित (ಚರಿತ) (सं) ना.–चरित्र; वर्तन; स्वभाव; इतिहास; बखर; साहस कृत्य; संगीत काव्य; छंदोबद्ध पद्य.

चरितार्थ (ಚರಿತಾರ್ಥ) (सं) ना.–उपजीवन; कृतकृत्यता; कर्तव्यपूर्ति; साफल्य; उद्देशसमाप्ति; सिद्धी; लाभालाभ.

चरित्र (ಚರಿತ್ರ) (सं) ना.–इतिहास; 'चरित' पहा.

—क (गा) र (ಕಾ [ಗಾ] ರ) (सं) ना.–बखरकार; इतिहास-लेखक.

चरिसु (इसु) (ಚರಿಸು [ಇಸು]) (क) धा.–जाणें; हलणें; फिरणें; चालविणें; जमवून घेणें; हातीं घेणें; आचरणें; पाहणें; जमविणें.

चरिष्णु (ಚರಿಷ್ಣು) (सं) वि.–चंचल; चपळ; अस्थिर; आंदोलित.

चरु (ಚರು) (सं) ना.–यज्ञांतील आहुति; हविष्य; अन्नपात्र; बलिदानाची वस्तु.

चरुपु (ಚರುಪು) (क) ना.–'चरपु' पहा.

चरुट (ಚರುಟ) (क) ना.–मांसान्न; गोड खाद्य.

चर्च (ಚರ್ಚ) (अ. दे) ना.–खिस्तमंदीर इगरजा; गिरिजा; सूर्य.

चर्चरि (ಚರ್ಚರಿ) (सं) ना.–एक वाद्य; चुरशीची चढाओढ; संगीतविशेष; श्लोक पठण; खेळांतील गोंगाट; तोंडपुजेपण; सण; कुरळे केस.

चर्चिके (ಚರ್ಚಿಕೆ) (सं] ना.–सुगंधलेप; उटणें; उजळणी; पुनराभ्यास; प्रतिबिंब; झाकण.

चर्चित (ಚರ್ಚಿತ)] (सं) वि.–चर्चा केलेले; विचार केलेलें; वादविलेलें; चोपडलेलें.

चर्पट (ಚರ್ಪಟ) (सं) ना.–तळहात.

चर्चु (ಚರ್ಚು) (क) धा.–संगोपन करणें; ठेचणें; कुटणें; (अ. दे.) ना.–खिस्तमंदीर.

चर्चे (ಚರ್ಚೆ) (सं) ना.–सुगंधिद्रव्यलेपन; आलोचना; विचार; मनन; चिंता; चामुंडी; दंगा; शोध; वाद; उक्ति; व्रत; चेष्टा; प्रतिमा; बुदबुद; पोरकटपणा.

चर्म (ಚರ್ಮ) (सं) ना.–कातडे ढाल; शस्त्र; 'गुराणि' पहा.

—कार (ಕಾರ) (सं) ना.–चांभार; कातडकाम करणारा.

—गत (ಗತ) (सं) वि.–अंगाला चिकटलेले.

—कर्पट (ಕರ್ಪಟ) (सं) ना.–पोते; बुदला.

—चक्षु (ಚಕ್ಷು) (सं) ना.–भौतिक दृष्टि; बाह्य दृष्टि.

चर्मण (ಚರ್ಮಣ) (सं) वि.–हजरजबाबी; बिरबल; प्रत्युत्पन्नमति; वाग्मी.

चर्मसेवक } (ಚರ್ಮಸೇವಕ) (क) ना.–भाता; लोहाराचा
चर्मसेविके } (ಚರ್ಮಸೇವಿಕೆ) भाता; फुंकणी.

चर्मयष्टिके (ಚರ್ಮಯಷ್ಟಿಕೆ) (क) ना.–चाबूक; कमची; कोरडा;

चर्मरत्न (ಚರ್ಮರತ್ನ) (सं) ना.–उत्तम ढाल;, 'गुराणी' पहा.

चर्मि (ಚರ್ಮಿ) (सं) ना.–ढालधारी सैनिक; ढालाईत; शिरच्छेद करणारा.

चर्य (ಚರ್ಯ) (सं) ना. चर्या; वागणूक; वृत्ती; आचरण; रूढी; जैनमुनीचे भोजन.

चर्वण (ಚರ್ವಣ) (सं) ना. चर्वा; ओढाताण; समारोप.

चर्वित (ಚರ್ವಿತ) (सं) वि. गत; दातांनी चावून तोडलेलें.

—चर्वण (ಚರ್ವಣ) (सं) ना.–उधळणूक; पिष्टपेषण. गाइलेलेच गाणें; बोललेले बोलणें.

चर्वितक (ಚರ್ವಿತಕ) (सं) ना.–ओढाताण; भक्षण; कृतकार्य.

चल (ಚಲ) (सं) वि.–हलणारा; चंचल; कंपित; भ्रमित; अस्थिर; उठणारा.
(क) ना.–छळ; हेकेखोरपणा; निग्रही स्वभाव; हट्ट.

—वादी (ವಾದಿ) (सं) वि.–हट्टवादी; आपला हट्ट न सोडणारा;
महाराची पोटजात.

चलक (ಚಲಕ) (सं) ना.–हस्त लाघव; हातचलाखी; नजरबंदी; गारुडी; जादुगार.

चल(लं) कु } (ಚಲ [ಲಂ] ಕು) (क) धा.–फेकणें; हातातून
चलंगु } (ಚಲಂಗು) निसटणें; हिसकावणें; हात फिरवणें.

चलत् (ಚಲತ್) (सं) वि.–हलणारे; चालणारा; कापणारा; वापरांत असलेला.

—चित्र (ಚಿತ್ರ) (सं) ना.–चित्रपट; सिनेमा; बोलपट.

चलत्व (ಚಲತ್ವ) (सं) ना.–फिरती; गतिमानता; अस्थिरता.

चलवि (ಚಲವಿ) (क) ना.–कोंबड्याच्या मांसाचे निवालेले पदार्थ.

चलनक (ಚಲನಕ) (सं) ना.–चोळी; स्त्रियांचे कपडे.

चलाकु (खि) (ಚಲಾಕು [ಖಿ]) (अ.दे) ना.–चापल्य; चुणचुणीतपणा; 'चलक' पहा.

चलायिसु (ಚಲಾಯಿಸು) (क) धा.–चालविणें; संपविणे; सांगितल्याप्रमाणें करणें; प्रयोग करणें; यथासांग करणें.

चलावणे (ಚಲಾವಣೆ) (क) वि.–वर्तन; आचरण; चाल; वापर; नाण्याची अदलाबदल; चलनविनिमय. पद्धती;

चलि (ಚಲಿ) (सं) वि.–जाणारी; गतिमान; चालणारी.

—पुमनूचलि (ಪುಮನ್ಚಲಿ) (सं) वि.–पुरुषाच्या मागें लागणारी.

चलि (ಚಲಿ) (क) धा.–खुरटणें; खुजे होणें; दमणें; शिंपडणें; थंड होणें.

चलित (ಚಲಿತ) (सं) वि.–गत; गतिमान; चालविलेला; निघालेला; डुलणारा; डोलणारा.

चलुवु (ಚಲುವು) (क) ना.–'चेलक' पहा.

चलों (ಚಲೋ) (क) वि.–सुंदर; उत्तम; चांगलें; मनोहर.

चल्ल (ಚಲ್ಲ) (क) ना.–विनोद; आत्मानंद; हास्य; हर्ष; सुख; सरस.

—आट (ಆಟ) (क) ना.–विनोद; खेळ; रंगखेळी.

—गाति (ಗಾತಿ) (क) ना.–रसिका; विनोदिनी; आश्चर्यवती; पिटाळी; पळवणूक.

—वत्तर (ವತ್ತರ) (क) ना.–विदूषक; हंसत टोमणे मारणारा.

चल्लण (ಚಲ್ಲಣ) (क) ना.–चड्डी; विजार; पायजमा.

चल्लापिल्लि (ಚಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲಿ) (क) ना.–अव्यवस्थितपणा; अस्ताव्यस्तता; वाट फुटेल तिकडे गमन.

चल्लि (ಚಲ್ಲಿ) (क) ना.–आरसा; आयना; दर्पण; आदर्श; 'जल्लि' पहा.

चल्लु (ಚಲ್ಲು) (क) धा. फेकणें; निघणें; खाऊन फिरणें; तुडवून बाहेर निघणें.

चल्लु(तन) (ಚಲ್ಲು[ತನ]) (क) ना.–वांडपणा; अपहास्य; निंदा; हल्की वागणूक.

चल्वु (ಚಲ್ವು) (क) ना.–सौंदर्य; मनोहारिता; चांगुलपणा; तेज.

चल्ले (ಚಲ್ಲೆ) (क) ना.–लांबी; दातृत्व; दानीपणा.

चेल्लेगण् (ಚಲ್ಲೆಗಣ್) (क) ना.–तीव्र दृष्टि; दूरदृष्टि; विशाल नेत्र.

चवकि (ಚವಕಿ) (क) ना.–चतुष्किका; चौकी; लाक्षागृह; पोलीसचौकी; यल्लमा देवीच्या भक्ताचें एक तंतुवाद्य.

चवडिके (ಚವಡಿಕೆ) (क) ना.–चौक; चावडी; चवरी.

चवर (ಚವರ) (क) ना.–'चमरि' पहा; चोर; चोरी; चोरकर्म.

चव (ಚವ) (क) ना.–'चमरि' पहा.

चवल (ಚವಲ) (क) ना.–चौलकर्म; जावळ; क्षौर; चर्म; दोन आण्याचें नाणें.

चवलंब (ಚವಲಂಬ) (क) ना.–डोळ्याची पापणी.

चवि (ಚವಿ) (क) ना.–कांती; छबी; झळाळी; प्रकाश.

चवुकलि (ಚವುಕಳಿ) (क) ना.–चौक; चौकोन; चौकडा.

चवुकि (ಚವುಕಿ) (क) ना.–चामुंडी; क्रूर देवी; कलिका.

चवुरि (लि) (ಚವುರಿ [ಲಿ]) (क) ना.–चवरि; केसाळ घोडा; केसाची डोक्यातील चवरीग; गंगावन; केसांचें शिरोभूषण.

चषक (ಚಷಕ) (सं) ना.–पानपात्र; मद्याचा प्याला.

चहड(डि) ಚಹಡ [ಡಿ]) (क) ना.–चहाडी; अपप्रचार.

चहा (ಚಹಾ) (क) ना. चहाची पूड; चहापेय. (चहा चीनातून भारतांत आला.)

चळक (ಚಳಕ) (क) ना.–वेग; चमत्कार; तीव्रता; सामर्थ्य; जबरदस्ती; शिडकावा; शिंपडणी; प्रोक्षण; सांधेधरणें.

—नीरु (ನೀರು) (क) ना.–प्रोक्षणाचें पाणी; मार्जनाचें जल.

चळ (ಚಳ) (क) ना.–'चल' पहा. चपलता; खाज; चकाकी.

चळगति (ಚಳಗತಿ) (सं) ना.–चपलगति; वेग; तीव्रता; चुणचुणीतपणा.

चळचमत्कृति (ಚಳಚಮತ್ಕೃತಿ) (सं) ना.–अत्यंत विस्मयकारक वेग; अतिशीघ्र गति.

चळत् (ಚಳತ್) (सं) वि.–'चलत्' पहा.

चळते (ಚಳತೆ) (सं) ना.–चांचल्य; कंपन; थरकाप; डोल; वेग.

चळवळिके (ಚಳವಳಿಕೆ) (क) ना.–चळवळ; चमत्कार; क्रांती; गडबड.

चळय (ಚಳಯ) (क) ना.–पाण्याचा शिडकावा; फवारा; शिंपडणी.

चळवळ (ಚಳವಳ) (अ.दे.) ना.–चलनवलन; क्रांतीकारक आंदोलन; अशांति; योजना; कार्यकलाप.

चळि (ಚಳಿ) (सं) धा.–चालणें; दमणें; अडचणीत येणें; कंटाळा येणें; मूर्छित होणें; निस्तेज होणें; तळहातास जखम होणें; न निभावणें; शक्तिहीन होणें.

(क) धा.–घोस लगडणें.

(क) ना.–शीत; थंडी; धुकें; हिम; गारवा.

चळिकदिर् (ಚಳಿಕದಿರ್) (क) ना.–शीत कर; शीतलकिरण; चंद्रकिरण.

चळिकदिर (ಚಳಿಕದಿರ) (क) ना.–शीत किरण चंद्र.

चळिकदिरकल् (ಚಳಿಕದಿರಕಲ್) (क) ना.–चंद्रकांतमणि; स्फटिक; दुग्धमणि.

चळिके (ಚಳಿಕೆ) (क) ना.–फुलांचें कंकण.

चळितु (ಚಳಿತು) (क) अ.–थंडी वाजून; दमून; कुरूपपणें; दात कुचकामी झाल्यानें; कुडचाभर.

चळिबेट्ट (ಚಳಿಬೆಟ್ಟ) (क) ना.–हिमपर्वत, बर्फाचा डोंगर.

चळिवेट्टणुगि (ಚಳಿವೆಟ್ಟಣುಗಿ) (क) ना.–हिमनगकन्या; पार्वती.

चळिवेट्टळिय (ಚಳಿವೆಟ್ಟಳಿಯ) (क) ना.–शिव; हिमालयाचा जावई.

चळिय (यु) (ಚಳಿಯ [ಯು]) (क) ना.–कूज; एकाकी; फवारा; शिंपडणूक.

चळिसु (ಚಳಿಸು) (क) धा.–दमविणें; हुंगवणें; निंदा करणें; पुढें चालविणें, 'छलिसु' पहा.
चळे,(कोडु) (ಚಳೆ [ಕೊಡು]) (क) धा.–पाणी शिंपडणें, सडा घालणें; पसरणें; भरून राहणें; गाळणें.
चळ्ळु (ಚಳ್ಳು) (क) ना.–वाकणारा वेत; लहान सळाकी; शलाका.
चळ्ळुगुरु (ಚಳ್ಳುಗುರು) (क) ना.–लांब चांगलीं नखें.
चळ्ळुहण्णु (ಚಳ್ಳುಹಣ್ಣು) (क) ना.–लोणच्याच्या उपयोगी फळ.
—तिनिसु (ತಿನಿಸು) (क) धा.–पुरेपुरें करणें; उडाणटप्पूपणा करणें.
चा (ಚಾ) (क) ना.–बैल हाकण्याचा उद्गार; चहाचें पान.
चाक (ಚಾಕ) (क) ना.–वेग; चापल्य; हुशारी; चोखपणा; चक्र.
चाकचक्यते (ಚಾಕಚಕ್ಯತೆ) (क) ना.–अतिचपलता; उत्तम कार्यक्रम; चकाकी.
चाकर (ಚಾಕರ) (अ. दे) ना.–सेवक कार्यकर्ता; नोकर; कामकरी.
चाकरि (ಚಾಕರಿ) (अ. दे) ना.–सेवा; नोकरी; काम; अधिकार; हुद्दा.
चाक्रिक (ಚಾಕ್ರಿಕ) (क) वि.–स्तुतिपाठक; खुषमस्कऱ्या; तोंडपूजक.
चाक्षुष (ಚಾಕ್ಷುಷ) (सं) वि. डोळ्यासंबंधी; डोळ्याला दिसणारा; दृष्टिसमोरचा.
चाग (ಚಾಗ) (क) ना. त्याग; दान; सुटका; मुक्ति; वितरण; हिरवा रंग.
चागि (ಚಾಗಿ) (क) वि. त्यागी; दानी.
चा (चां) गु ಚಾ [ಚಾಂ] ಗು) (क) अ. भले! बापु! भले रे भले.
चाचु (ಚಾಚು) (क) धा.–पुढे ढकलणें; विस्तारणें; रुंद करणें; उताणें झोपणें; लांब करणें.
(क) ना.–देह; बाण; किरीट.
चांचल्य (ಚಾಂಚಲ್ಯ (सं) ना.–चंचलपणा; हेलकावा; अस्थिरता; चलन.
चाटक (ಚಾಟಕ) (सं) ना.–मंत्रवाद; मायाविद्या; जादू.
चाट (ಚಾಟಿ) (क) ना.–चाबूक; कमची; कोरडा; चामड्याची वादी.
चाटु (ಚಾಟು) (सं) वि.–प्रिय; कुशल; स्तुति करणारा; जादू करणारा; चतुरोक्ति; तोंडपूजे भाषण; गौरवानें बोलणें.
(क) ना.–आश्रय; आधार.
—तन (ತನ) (क) ना.–फसवणूक; चातुरी; चमत्कार.
चाडि (ಚಾಡಿ) (क) ना.–चहाडी; निंदा; आक्षेप; दुरुत्तर.
—ग (गार) (ಗ [ಗಾರ] (क) वि.–चहाडखोर; निंदक.

चाण (ಚಾಣ) (क) ना.–छन्नी; उळी; पटाशी.
चाणक्य (ಚಾಣಕ್ಯ) (सं) ना.–विष्णुगुप्त; कौटिल्य; चंद्रगुप्ताचा मंत्री.
चाणूर (ಚಾಣೂರ) (सं) ना.–कृष्णबलरामांशी युद्ध करणारा जेठी; कंसाचा आश्रित मल्ल.
चांडाल (ಚಾಂಡಾಲ) (सं) ना.–महार; चांडाळ; घाण पदार्थ खाणारा.
चात (ಚಾತ) (सं) ना.–एक राक्षस; सूत कातण्याची चाती; कदर.
चातक (ಚಾತಕ) (सं) ना.–याचक; चातकपक्षी; मेघांतील जलपानावर जगणारा पक्षी.
चातुर (ಚಾತುರ) (सं) वि.–चातुर्याचें; चारीशी संबंध असलेले
चातुरंग (ಚಾತುರಂಗ) (सं) वि.–चतुरंग सैन्याशी संबंधित.
चातुरिय (ಚಾತುರಿಯ) (सं) ना. चातुर्य; नैपुण्य; जाणतेपणा.
चातुर्दंत (ಚಾತುರ್ದಂತ) (सं) ना.–ऐरावत; चार दातांचा हत्ती.
(सं) वि.–हत्तीविषयक; ऐरावती.
चातुर्बल (ಚಾತುರ್ಬಲ) (सं) ना.–'चातुरंग' पहा.
चातुर्मास (ಚಾತುರ್ಮಾಸ) (सं) ना.–चार महिने आचारण्याचें व्रत; आषाढ एकादशी ते कार्तिक एकादशीपर्यंतचा काळ.
चातुरमास्य (ಚಾತುರ್ಮಾಸ್ಯ) (सं) ना.–चार महिने आचरण्याचें व्रत.
चातुर्य (ಚಾತುರ್ಯ) (सं) ना.–चतुरपणा; कौशल्य; नैपुण्य; जाणतेपणा.
चातुर्वर्ग (ಚಾತುರ್ವರ್ಗ) (सं) वि.–चारवर्गासंबंधी.
चातुर्वर्ण } (ಚಾತುರ್ವರ್ಣ) (सं) वि.–चारवर्णासंबंधी.
चातुर्वर्ण्यम् } (ಚಾತುರ್ವರ್ಣ್ಯಂ)
चातुःश्रुति (ಚಾತುಃಶ್ರುತಿ) (सं) वि.–चार वेदविषयक.
चादगे (ಚಾದಗೆ) (क) ना.–'चातक' पहा.
चांदणि (णी) (ಚಾಂದಣಿ [ಣೀ]) (अ-दे) ना.–चंद्रप्रकाश; चांदणें.
चांदस (ಚಾಂದಸ) (क) वि.–छंद्राविषयीं; वेदानुयायी ब्राह्मण; वैदिक.
चांद्र } (ಚಾಂದ್ರ) (सं) वि.–चंद्रासंबंधीचें.
चांद्रमस } ಚಾಂದ್ರಮಸ) (सं) ना.–अमृतशिला; चंद्रकांत; चंद्रकला.
चांद्रमास (ಚಾಂದ್ರಮಾಸ) (सं) ना.–चंद्रगतीवरून केलेली कालगणना; चैत्रवैशाखादि बारा महिने.
चांद्रमान (ಚಾಂದ್ರಮಾನ) (सं) ना.–चंद्रगतीनुसार केलेली कालगणना.
चांद्रायण (ಚಾಂದ್ರಾಯಣ) (सं) ना.–चंद्रगतीवर आधारलेलें व्रत.
(सं) वि.–चंद्रगतीसंबंधी.

चाप (ಚಾಪ) (सं) ना. – धनुष्य; धनुराशी; इंद्रधनुष्य; मुद्रण.
चापखाने (ಚಾಪಖಾನೆ) (अ-दे) ना. – मुद्रणालय; छापखाना.
चापटेय (ಚಾಪಟೆಯ) (क) वि. – वंचक; जार; ठग; भटक्या; फटिंग.
चापमाक्षिका (ಚಾಪಮಾಕ್ಷಿಕಾ) (क) ना. – द्राक्षे; मध.
चापल (ल्य) (ಚಾಪಲ [ಲ್ಯ]) (सं) ना. – चपळाई; चुणचुणीतपणा; थरकाप; लवलव; आकांक्षा.
चापलते (ता) (ಚಾಪಲತೆ [ತಾ]) (सं) ना. – चपलता; धनुष्य; आत्मा; भाता.
चापु (ಚಾಪು) (क) ना. – मृदंगावरील थाप; चर्मवाद्य वाजविणें; मुद्रा; ताल; नियम; चापटी.
चामर (ಚಾಮರ) (सं) ना. चवरी; कुंचा; चवरीच्या केसांचा पंखा; राजमर्यादा चिन्ह; झाडणी.
—गित्ति (ಗಿತ್ತಿ) (क) ना. – चवरी ढाळणारी.
चामीरक (ಚಾಮೀರಕ) (सं) ना. – चामीर देशांत जन्मणारें सोनें.
चामुंडि (ಚಾಮುಂಡಿ) (सं) ना. – दुर्गा; पार्वती; सोवळी; विधवा.
चांपेयिक (ಚಾಂಪೇಯಿಕ) (सं) ना. – चाफ्याचें झाड; नागकेशर; सोनें.
चाये (ಚಾಯೆ) (क) ना. – छाया; सावली; आश्रय; अनुकरण.
चार (ಚಾರ) (सं) वि. – जाणारा; चलविचल होणारा.
(सं) ना. – सेवक; गमन; हेर; गुप्तचर; तुरुंग; वधनें; कांबळें; रेघ; कृत्रिम विष.
चारक (ಚಾರಕ) (सं) ना. – 'चार' पहा; पुढारी.
चारचक्षु (ಚಾರಚಕ್ಷು) (सं) ना. – राजा; हेर हेच ज्याचे नेत्र आहेत असा.
चारण (ಚಾರಣ) (सं) ना. – देवगायक भाट; राजवंशावळ सांगणारा; स्तुतिपाठक; संचारी; भटकणारा; योगी.
चारटे (ಚಾರಟೆ) (क) ना. – असंख्य पायांचा एक कीट. वनस्पतिविशेष; मुसळाचे वेढणें; वेढें.
चारि (ಚಾರಿ) (सं) वि. – करणारा; जाणारा; चालवणारा;
(सं) ना. – नृत्यपद्धति; नर्तनाचा पदन्यास.
(क) ना. – युक्ति; उपाय; ध्येय.
—परि (ಪರಿ) (क) धा. – युक्तीनें साधणें; उपायानें पुढें सरकरणें.
चारित्र (ಚಾರಿತ್ರ) (सं) ना. – वर्तन; कृत्य; आचार; इतिहास; धर्म; विसर्जन.
चारिसु (ಚಾರಿಸು) (क) धा. – वाटणें; खलणें; घासणें; घोटणें; मर्दन करणे.
चारु (ಚಾರು) (सं) वि. – सुंदर; मनोहर; हितकर.
(सं) ना. रस; सार; बृहस्पति.
—करण (ಕರಣ) (सं) ना. – पुटें देणें; झीज.
चारुकेशर (ಚಾರುಕೇಸರ) (सं) ना – नागकेशर; कोरट; कारलें.
चारुवटेय (ಚಾರುವಟೆಯ) (क) ना. – नीच; जार; कपटी; ठग; फसविणारा.
चार्चिक्य (ಚಾರ್ಚಿಕ್ಯ) (सं) ना. – उटीलेप; सुगंधी द्रव्याचें मर्दन.
चार्मण (ಚಾರ್ಮಣ) (सं) ना. – चामड्याचें झाकण.
चार्वाक (ಚಾರ್ವಾಕ) (सं) ना. – एक भौतिकवादी; नास्तिक; चार्वाकऋषि.
चालन (ಚಾಲನ) (सं) ना. – चाल्ना; आंदोलन; स्थलांतर; ढिलाई.
चालनि (नी) (ಚಾಲನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – चाळण; गाळणी.
चालिसु (ಚಾಲಿಸು) (क) धा. – चालविणें; हलविणें; चाळणें; गाळणें.
चालु (ಚಾಲು) (क) ना. – वर्तन; रीति; व्यवहार; घोड्याची चाल.
चावटि (ಚಾವಟಿ) (क) ना. – चाबूक; कोरडा; आसूड; फटका; कमची.
चावटेय (ಚಾವಟೆಯ) (क) ना. – ठक; फसव्या; जार; चाबूक मारणारा.
चावडि (ಚಾವಡಿ) (क) ना. – चौकी; मंडप; स्थान; कचेरी; सभागृह; लोकसमूह; चावडी; न्यायालय; पडवी; घरापुढील अंगण.
चावणि (ಚಾವಣಿ) (क) ना. – छावणी; पुढील छप्पर; माळा; सैन्यतळ.
चावळ (ಚಾವಳ) (क) ना. – चपलता; चुणचुणीतपणा.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – निराकरणें; काढून टाकणें; हाकलून लावणें; पिटाळणें.
चाक्ष (ಚಾಕ್ಷ) (सं.) ना. – तासपक्षी; निळापक्षी; 'खंजरीट' पहा.
चाळ् (ಚಾೞ್) (सं) ना. – राहू; कोंडा; दुर्दैवाचा काळ; विपत्काळ; चाळ; घरांची ओळ.
चाळक (ಚಾೞಕ) (सं) वि. – उपद्व्यापी; नाहीं तो उद्योग करणारा; चेष्टा करणारा.
चाळयिसु (विसु) (ಚಾೞಯಿಸು [ವಿಸು]) (क) धा. – इकडे तिकडे फिरणें; चालू करणें; विस्तारणें.
चाळि (ಚಾೞಿ) (क) ना. – वर्तन; रूढी; चाल; रीति; अभ्यास; चट; गुण; खोड.
चाळिसु (ಚಾೞಿಸು) (क) धा. – पराजित होणें; उत्तेजित होणें; चाळवणें; ओढणें; थट्टा करणें; निंदणें; आंदोलणें.
चाळीसु (ಚಾೞೀಸು) (अ. दे) ना. – चष्मा; चाळशी; दृष्टिदोष; आरशी; 'कन्नडक', पहा

चाळेय (ಚಾಳೆಯು) (क) ना. – उडत उडत जाणें; दत्त म्हणून पुढें येणें; गतिलाघव.

चिः (ಚಿಃ) (क) अ. – तिरस्कारदर्शक अव्यय; छीः थूः वगैरे जुगुप्सा शब्द.

चिकणी (ಚಿಕಣಿ) (क) ना. – सार; घनता; भरीवपणा; चिकणी सुपारी; कोवळी सुपारी.

चिकित्से (ಚಿಕಿತ್ಸೆ) (सं) ना. – उपचार; योगक्षेम; सूक्ष्मविचार.

चिकित्सक (ಚಿಕಿತ್ಸಕ) (सं) ना. – वैद्य; उपचार करणारा; विचारक.

—बुद्धि (ಬುದ್ಧಿ) (सं) ना. – सूक्ष्मबुद्धि; दूरवर विचार करणारा; सूक्ष्ममति.

चिकीर्षे (र्षा) (ಚಿಕೀರ್ಷೆ [ರ್ಷಾ]) (सं) ना. – काम करण्याची इच्छा; कार्यांकांक्षा; युक्ति; औत्सुक्य.

चिकुर (ಚಿಕುರ) (सं) वि. – चंचल; अविचारणीय; फाजील; उद्धट.

(सं) ना. केशपाश; कुरळे; मागेपुढें न पाहतां केलेली परपीडा.

चिक्क (ಚಿಕ್ಕ) (क) ना. – बाळपण; लहानपण; जाळें.

चिक्काट (ಚಿಕ್ಕಾಟ) (क) ना. – डास; चिकाटी.

चिक्कण (ಚಿಕ್ಕಣ) (सं) वि. – विनयशील; गुळगुळीत; दाट; सांद्र; निसरणारें; मृदु; वट्ट.

चिक्के (क्कि) (ಚಿಕ್ಕೆ [ಕ್ಕಿ]) (क) ना. – नक्षत्र; चांदणी; तारका; टिळा; ठिपका; खूण; सुपारी; उंदीर.

चिगरि (रे) (ಚಿಗರಿ [ರೆ]) (क) ना. – मृग; हरिण. सांबर; हरिणबाळ; शावक.

चिगरु (गुरु) (ಚಿಗರು [ಗುರು]) (क) धा. – कोंब येणें; अंकुरणें; फुटणें; पालवी फुटणें.

(क) ना. – कोंब; मोड; मोळका; पालवी.

चिग (गु)ळि (ಚಿಗ [ಗು] ಳಿ) (क) ना. – चिंच; चिकी; जिभळी; तिळाचा लाडू.

चिगि (ಚಿಗಿ) (क) धा. – पालवणें; अंकुरणें; हसू येणें; उडी मारणें; उडणें.

चिगिर् (ಚಿಗಿರ್) (क) ना. – तीव्रता; वेग; चापल्य.

चिगिल् (लु) [ಚಿಗಿಲ್ [ಲು]) (क) ना. – अडथळा; झाडकाठी; चिकाटी.

चिगिसु (ಚಿಗಿಸು) (क) ना. – अंकुरणें; कोंब येणें; मोड फुटणें; उडविणें.

चिगुरोडे (ಚಿಗುರೊಡೆ) (क) धा. – पान फुटणें; मोळका येणें; कोंब फुटणें; एकत्रित ठेवणें.

चिच्चक्षु (ಚಿಚ್ಚಕ್ಷು) (सं) ना. – अंतर्दृष्टि; मनःचक्षु; अंतर्ज्ञानी.

चिच्छक्ति (ಚಿಚ್ಛಕ್ತಿ) (सं) ना. – मनःशक्ति; ज्ञानसामर्थ्य; आत्मबळ; चैतन्य.

चिंते (ಚಿಂತೆ) (क) ना. – सरोवर; तळें; विहीर; चिंता; 'उदपान' पहा.

चिट (ಚಿಟ) (क) वि. – लहान; तोकडे; लांडे; चिमुकले.

—कोळगु (ಕೊಳಗು) (सं) ना. – गायबैल इत्यादींचे मागील खूर; चिमणी.

चिटकि (ಚಿಟಕಿ) (क) ना. – टीप; शिवण.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. – ढकलणें; लोटणें; तुडवणें.

चिटके (ಚಿಟಕೆ) (क) ना. – चिमूट; चिटकी; धान्य मापण्याचें उपकरण; चुटकी.

चिटकु (ಚಿಟಕು) (क) ना. – चाळीस फेऱ्याची सुताची लडी; बोटांचा आवाज.

—सुरि (ಸುರಿ) (क) धा. – बोटें मोडणें; शाप देणें; तळतळणें.

चिटिल् (ಚಿಟಿಲ್) (क) ना. – चिटचिट असा आवाज; किडी; ठिणग्या उडतांना होणारी किणकीट.

चिट्टने (ಚಿಟ್ಟನೆ) (क) अ. – किंचाळून; एकदम; केकाटून.

चिट्टि (ಚಿಟ್ಟಿ) (क) अ. – एक जातीचें गवत; पायली; चार शेर; पणती; लहानसें पत्र.

चिट्टु (ಚಿಟ್ಟು) (क) वि. – लहान; कोवळें; कोमल.

(क) ना. – जुगुप्सा; कंटाळा.

—आने (ಆನೆ) (क) ना. – शरभ; हत्तीचें पिलूं.

—इलि (ಇಲಿ) (क) ना. लहान उंदीर.

—ऊळिग (ಊಳಿಗ) (क) ना. – सामान्य सेवा; क्षुल्लक काम.

चिट्टे (ಚಿಟ್ಟೆ) (अ-दे) ना. – पतंग; फुलपांखरूं; चिपटे.

चिट्ठ (ಚಿಟ್ಠ) (क) ना. – मशागत केलेली जमीन; लागवड जमीन.

चिणि (णी) (ण्णे) (ಚಿಣಿ [ಣೀ] ಣ್ಣೆ) (क) ना. – चिनी; विटी; गिल्ली; विटीदांडू; चिनीटोला.

चिण्ण (ಚಿಣ್ಣ) (क) ना. – अर्भक; लहान मूल; प्रियबाळ; लाडका.

चित् (ಚಿತ್) (सं) अ. – खरोखर; तसेंच; कनिष्ठ भिक्षु; केवळ; निदानीचें.

(सं) ना. – ज्ञान; चेतना; सामर्थ्य; बुद्धि; आत्मा; हृदय; व्यवस्था; अडणा.

चित (ಚಿತ) (सं) वि. – मिश्रित; एकत्रित; लक्ष असलेले; विवेचित.

चिता (ते) (ಚಿತಾ [ತೆ) (सं) ना. – अग्नि; जाळ; सरण; चिता.

—अनल (ಅನಲ) (सं) ना. – चितेची आग; संताप.

चिताभस्म (ಚಿತಾಭಸ್ಮ) (सं) ना. – प्रेताची राख; चितेची राख

—धारी (ಧಾರಿ) (सं) ना. – शंकर.

चिति (ಚಿತಿ) (सं) ना. – प्रेतासाठीं केलेला अग्नि; रास; ढीग; ध्यान; भूमितींतिल आकृति; यज्ञवेदी.

चित्कले (ಚಿತ್ಕಲೆ) (सं) ना. – दैवीज्ञान; चैतन्यांश; जीवनकळा; जीव.

चित्कार (ಚಿತ್ಕಾರ) (सं) ना. – किंचाळी; ओरड; देहभान हरपून ओरडणें; 'चीत्कार' पहा.

चित्कृत (ति) (ಚಿತ್ಕೃತ [ತಿ]) (सं) ना. – 'चित्कार' पहा.

चित्त (ಚಿತ್ತ) (सं) वि. – इच्छित; विचारित; परिशीलन केलेले.
(सं) ना. – मन; हृदय; विचार; उद्देश; ध्येय.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – विचारणें; लक्ष देणें.

चित्तज (जन्म) (ಚಿತ್ತಜ [ಜನ್ಮ]) (सं) ना. – मदन; ममन्थ; काम.

चित्तजारि (ಚಿತ್ತಜಾರಿ) (सं) ना. – मदनारि; शंकर.

चित्तभव (ಚಿತ್ತಭವ) (सं) ना. – काम; मन्मथ.
—रिपु, –हर (ರಿಪು–ಹರ) (सं) ना. – मदनशत्रु; शंकर.

चित्तभेद (ಚಿತ್ತಭೇದ) (सं) ना. – मन; कलंक; कलुषितपणा; असमदृष्टि; मनोविरोध.

चित्तभ्रमे (ಚಿತ್ತಭ್ರಮೆ)(सं) ना. – भ्रांति; भोळसटपणा; गोंधळ, चंचलता.

चित्तमोदन (ಚಿತ್ತಮೋದನ) (सं) ना. – मनोरंजन; संतोष; पूर्वसूचन; दृष्टांत; होत्या गोष्टीचा सुगावा.

चित्तर (ಚಿತ್ತರ) (क) ना. – चित्र; प्रतिकृति; प्रतिबिंब; तसबीर; प्रतिमा.

चित्तवंत (ಚಿತ್ತವಂತ) (सं) ना. – आप्त सेवक; गुप्तहेर; विचारशील; लक्षपूर्वक पाहणारा.

चित्तविभ्रम (ಚಿತ್ತವಿಭ್ರಮ) (सं) ना. – मनोविकार; मनांतील गोंधळ.

चित्तविमोहन (ಚಿತ್ತವಿಮೋಹನ) (सं)ना. – 'चित्त विभ्रम' पहा.

चित्तवृत्ति (ಚಿತ್ತವೃತ್ತಿ) (सं) ना. – मनःप्रकृति; बळ; मनोधर्म; आलोचना; राग; रीति; अंतर्मुखदृष्टि.

चित्तसमुन्नति (ಚಿತ್ತಸಮುನ್ನತಿ) (सं) ना. – अहंकार; गर्व; उद्धटपणा; मीपणा.

चित्तस्फुरण (ಚಿತ್ತಸ್ಫುರಣ) (सं) ना. – साक्षात्कार; अचानक ज्ञानप्राप्ति; ज्ञानोदय.

चित्तागार (ಚಿತ್ತಾಗಾರ) (सं) ना. – चित्रगृह; फोटो स्टूडियो; चित्रसमूह; चित्रागार.

चित्ताभोग (ಚಿತ್ತಾಭೋಗ) (सं)ना. – सुखदुःखाविषयीची जागरूकता.

चित्तार (ಚಿತಾರ) (सं) ना. – 'चित्तर' पहा.

चित्तारिग (ಚಿತ್ತಾರಿಗ) (सं) ना. – चित्रकार; रेखाशिल्पी.

चित्तिनि } (ಚಿತ್ತಿನಿ)
चित्तनि } (ಚಿತ್ತನಿ) (सं) ना. – रूपवती; (शंखिनी, पद्मिनी, हस्तिनी, चित्तिनी) यांपैकी एक सुंदर स्त्री. चित्रिणी.

चित्तु (ಚಿತ್ತು) (क) ना. – कला; सुधारणा; चूकदुरुस्ती.
(सं) ना. – 'चित्' पहा.

चित्ते (ಚಿತ್ತೆ) (सं) ना. – कामिनी; इच्छा करणारी.

चित्प्रकाश (ಚಿತ್ಪ್ರಕಾಶ) (सं) ना. – ज्ञानप्रकाश; प्रतिभा; प्रसिद्ध पुरुष; पुरुषोत्तम; विश्व.

चित्र (ಚಿತ್ರ) (सं) वि. – विचित्र; विविधरंगी; शुभ्र; रमणीय; भद्र.
(सं) ना. – प्रतिकृति; नकाशा; तसबीर; टिळा; साधन; लोक.

चित्रक (ಚಿತ್ರಕ) (सं) ना. – चित्रकार; तिलक; पुंड्र; टिळा; एक वनस्पति.

चित्रकाय (ಚಿತ್ರಕಾಯ) (सं) ना. – वाघ; विबळ्या; चित्ता.

चित्रकुटि (ಚಿತ್ರಕುಟಿ) (सं) ना. – गूढागार; डेरा; गुणराशी; गुढार.

चित्रकूट (ಚಿತ್ರಕೂಟ) (सं) ना. – एक पर्वत.

चित्रगुप्त (ಚಿತ್ರಗುಪ್ತ) (सं) ना. – यमदरबारांतील मृत्युनोंद करणारा कारकून; मुनीम.

चित्रग्रीव (ಚಿತ್ರಗ್ರೀವ) (सं) ना. – पारवा; रंगीबेरंगी मानेचा पक्षी; पंचतंत्रांतील एक पक्षी.

चित्रतर (ಚಿತ್ರತರ) (सं) वि. – विलक्षण; आश्चर्यावह; अद्भुत.

चित्रपुंख (ಚಿತ್ರಪುಂಖ) (सं) ना. – बाण; शर.

चित्रपट (ಚಿತ್ರಪಟ) (सं) ना. – चित्रे काढलेला पट.

चित्रभानु (ಚಿತ್ರಭಾನು) (सं) ना. – विचित्र किरणांचा सूर्य; एक संवत्सराचें नांव; अग्नि.

चित्रमूल (ಚಿತ್ರಮೂಲ) (सं) ना. – एक वनस्पति; पर्वत.

चित्ररथ (ಚಿತ್ರರಥ) (सं) ना. – गंधर्वराज; सूर्य; अग्नि; काश्यप-ऋषिपुत्र.

चित्रलेखे (ಚಿತ್ರಲೇಖೆ) (सं) ना. – प्रतिमा; तसबीर; अप्सरा; बाणाच्या मंत्र्याची कन्या; चित्र.

चित्रवधे (ಚಿತ್ರವಧೆ) (सं) ना. – चित्रहिंसा; खांडोळी.

चित्रविचित्र (ಚಿತ್ರವಿಚಿತ್ರ) (सं) वि. – विविधरूपी; रंगीबेरंगी; रमणीय.

चित्रविहग (ಚಿತ್ರವಿಹಗ) (सं) ना. – भ्रमर; भृंग; मधमाशी; 'अलरुणि' पहा.

चित्रशिखंडि (ಚಿತ್ರಶಿಖಂಡಿ) (सं) ना. – सप्तऋषि; रंगीबेरंगी छटा असलेला.

चित्रसेन (ಚಿತ್ರಸೇನ) (सं) ना. – 'चित्ररथ' पहा.

चित्रहिंसे (ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ) (सं) ना. – 'चित्रवधे' पहा.

चित्रांग (ಚಿತ್ರಾಂಗ) (सं) ना. – अग्नि; ठिपके असलेला हरिण; एका घोड्याचें नांव.
—जात (ಜಾತ) (सं) वि. – रंगीबेरंगी अंग असलेला.

चित्रांगद (ಚಿತ್ರಾಂಗದ) (सं) ना. – शंतनु; सत्यवतीचा पुत्र; गंधर्व.

चित्रांगदे (ಚಿತ್ರಾಂಗದೆ) (सं) ना. – चित्रविचित्र बांगड्या भरलेली स्त्री; ब्रह्मवाहनाची माता.

चित्रांगि (ಚಿತ್ರಾಂಗಿ) (सं) ना. – स्त्री; बाईमाणूस.

चित्रान्न (ಚಿತ್ರಾನ್ನ) (सं) ना. – फोडणीचा भात.

चित्रावह (ಚಿತ್ರಾವಹ) (सं) वि. – आश्चर्यकारक; सोज्वळ; चमत्कारिक.

चित्राश्व (ಚಿತ್ರಾಶ್ವ) (सं) ना. – सावित्रीचा पति; सत्यवान.

चित्राहुति (ಚಿತ್ರಾಹುತಿ) (सं) ना. – भोजनारंभीं दिलेलें हविष्य.

चित्रि (ಚಿತ್ರಿ) (सं) ना. – चित्रकार; 'चित्रक' पहा.

चित्रिणि (णी) (ಚಿತ್ರಿಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना. – अतिसुंदर स्त्री.

चित्रे (ಚಿತ್ರೆ) (सं) ना. – चित्रानक्षत्र; वाळुक; काकडी.

चिदकु (ಚಿದಕು) (क) धा. – सडणें; कांडणें; कोंडा काढणें.
(क) ना. – सडलेले धान्य; कांडलेलें धान्य.

चिदक्षि (ಚಿದಕ್ಷಿ) (सं) ना. – ज्ञाननेत्र; चिच्चक्षु; ज्ञानदृष्टि.

चिदंबर (ಚಿದಂಬರ) (सं) ना. – अलिप्त ज्ञानस्वरूप; परमात्मा; एकक्षेत्र.

चिदानंद (ಚಿದಾನಂದ) (सं) ना. – सात्त्विक आनंद.
—मूर्ति (ಮೂರ್ತಿ) (सं) ना. – शिव; परमात्मा.

चिद्गगनरूप (ಚಿದ್ಗಗನರೂಪ) (सं) ना. – शिव; परमात्मा.

चिद्घन (ಚಿದ್ಘನ) (सं) ना. – परमात्मा; ज्ञानमय ईश्वर.

चिद्रूप (ಚಿದ್ರೂಪ) (सं) ना. – कृष्ण; ज्ञान हेच रूप असलेला परमात्मा.
(सं) वि. – निपुण; जाणता; सन्मानस.

चिन (ಚಿನ) (क) वि. – लहान; कोवळें; तुकडा; अंश.
—कडि (ಕಡಿ) (क) वि. – लहान; चिमुकले.
(क) धा. – चूर करणें; चूर्ण करणें; पूड करणें.

चिनायि (ಚಿನಾಯಿ) (क) ना. – चिनी; चीन देशांतून आलेला.

चिनि (ಚಿನಿ) (क) ना. – चिनी वस्तु; रंगविशेष.

चिनिवार (ल) (ಚಿನಿವಾರ [ಲ]) (क) ना. – सोनार; सोन्याचांदीच्या वस्तु करणारा; रत्नपारखी; जवाहिऱ्या.

चिनुकु (ಚಿನುಕು) (क) धा. – तिखटमीठ लावून वाळविणें; पाणी शिंपडणें.

चिनुमय (ಚಿನುಮಯ) (सं) वि. – चिन्मय; मनोरूप; हृदयगम्य; ज्ञानमय परमात्मा.

चिंतन (ಚಿಂತನ) (सं) ना. – योजना; आलोचना; मनन; जाणीव.

चिंता (ಚಿಂತಾ) (सं) ना. – आलोचना; दुःखविचार; आतुरता; कळकळ.
—अग्नि (ಅಗ್ನಿ) (सं) ना. – काळजी; प्रखर चिंता.

चिंताक (कु) (ಚಿಂತಾಕ [ಕು]) (क) ना. – सोने तोलण्याचा ताजवा; गळातील सोन्याची सरी.

चिंताभर (ಚಿಂತಾಭರ) (सं) ना. – असह्य दुःखावेग;.

चिंतारत्नमणि (ಚಿಂತಾರತ್ನಮಣಿ) (सं) ना. – इच्छित फल देणारें रत्न.

चिंतामणि (ಚಿಂತಾಮಣಿ) (सं) ना. – चिंतारत्न; स्वर्गीय चिंतामणि.

चिंतारति (ಚಿಂತಾರತಿ) (सं) ना. – चिंतामग्नता; सतत चिंताकुलता.

चिंतालु (ಚಿಂತಾಲು) (क) ना. – सोनें तोलण्याचा तराजू.

चिंतित (ಚಿಂತಿತ) (सं) वि. – आलोचित; विचार केलेलें; मनन केलेले; योजलेलें.

चिंतिसु (ಚಿಂತಿಸು) (क) धा. – चिंतन करणें; विचार करणें; मरगळणें; दुःख करणें.

चिंत्य } (ಚಿಂತ್ಯ) (सं) वि. – विचारणीय;
चिंतनीय } ಚಿಂತನೀಯ) विचारार्ह.

चिंदि (ಚಿಂದಿ) (क) ना. – फाटके कापड; कपड्याचा तुकडा.

चिन्न (ಚಿನ್ನ) (क) ना. – सुवर्ण; सोनें; ओळख; परिचय;
(क) वि. हिस्कावून घेतलेलें; छिन्नभिन्न.
—परद (ಪರದ) (क) ना. – सोन्याचांदीचा व्यापारी; सराफ; 'चिनिवार' पहा.

चिन्नि (ಚಿನ್ನಿ) (क) ना; – तुरीचे फोल; गोळी; चूण; खेळाचें सामान; लहान मुलगी; चीनदेशसंबंधी.

चिन्निधान (ಚಿನ್ನಿಧಾನ) (क) ना. ज्ञाननिधी; ज्ञानभांडार; परमात्मा.

चिन्ने (ಚಿನ್ನೆ) (क) ना. – खूण; कला; चिन्ह.

चिन्निवार (ಚಿನ್ನಿವಾರ) (सं) ना. – 'चिनिवार' पहा.

चिन्मय (ಚಿನ್ಮಯ) (सं) ना. – 'चिनुमय' पहा; परमात्मा.

चिह्न (ಚಿಹ್ನ) (सं) ना. – परिचय; ओळख; कला लक्षण.

चिपिटक (ಚಿಪಿಟಕ) (क) ना. – पोहे; चापटलेले धान्य.

चिप्प (ಚಿಪ್ಪ) (क) ना. – शिल्प विद्या; स्थापत्य; खोदकाम; मूर्तिकला; हस्तकौशल्याचें ज्ञान.

चिप्पिग (ಚಿಪ್ಪಿಗ) (क) ना. – शिल्पी; मूर्तिकला-स्थापत्य; विशारद; दर्जी; शिंपी.

चिप्पु (ಚಿಪ್ಪು) (क) ना. – कासवाची पाठ; नारळाची कवटी; करवंटी; करटी; केळ्याचें साल; डोक्यावरील बुट्टी; मांसखंड; कुकडी; सुताचा गुंडा; मोत्याचें कवच; शिंप.

चिबुक (ಚಿಬುಕ) (क) ना. – चिंचोळी हनुवटी; ओठाचा तळभाग; गाल.

चिब्बलि (ಚಿಬ್ಬಲಿ) (क) ना. – शिपतर; बांबूचें तबक; करंडा.

चिब्बु (ಚಿಬ್ಬು) (क) ना. – शिबें; चर्मरोग.

चिमटि (ಚಿಮಟಿ) (क) ना. – चिमटा; सांडस; चिमूट; चिमूटभर वस्तु.

चिमणि (ಚಿಮಣಿ) (क) ना. – धुराडें; गिरणीची चिमणी.

चिमकु (किसु) (ಚಿಮುಕು [ಕಿಸು]) (क) धा. – पाणी शिंपडणें; परिसिंचन करणें.

चिमुट (ಚಿಮುಟು) (क) ना. – 'चिमटी' पहा.

चिमुटिगे (ಚಿಮುಟಿಗೆ) (क) ना. – शस्त्रक्रियेंतील चिमटा; श्रवण.

चिमुटु (वुटु) (ಚಿಮುಟು [ವುಟು]) (क) ना. – डोळा उडविणें; चिमटणें; ओरबडा; चिमकोडा.

चिंपिग (ಚಿಂಪಿಗ) (क) ना. – शिंपी; दर्जी; शिलाई करणारा.

चिम्मु (ಚಿಮ್ಮು) (क) धा. – ढकलणें; विखुरणें; अस्ताव्यस्त फेकणें; उडणें; उडी मारणें; पळणें; हेलकावे खाणें; वाहणें; फिरवणें.

चिम्मुरि (ಚಿಮ್ಮುರಿ) (क) ना. – हात मागें वेऊन बांधणें; पृष्ठ हस्तबंधन.

चिर (ಚಿರ) (सं) वि. – स्थिर; चिरकाल टिकणारें; शाश्वत; लावण्यमय.

चिरक्रिय (ಚಿರಕ್ರಿಯ) (सं) ना. – विलंबित क्रिया; धिमे सतत काम.

चिरजीवि (ಚಿರಜೀವಿ) (सं.) वि. – दीर्घजीवि; अविनाशी; चिरकालीन.

(सं) ना. – चिरंजीव.

चिरंजीवि (ಚಿರಂಜೀವಿ) (सं) ना. – दीर्घकाळ जगणारा पुत्र; बालक; पुत्र.

चिरते (ಚಿರತೆ) (क) ना. – 'चिट्टे' पहा.

चिरंतन (ಚಿರಂತನ) (सं) वि. – अति प्राचीन; कायम टिकणारे.

चिरंती (ಚಿರಂತೀ) (सं) ना. – कायम पितृगृही राहणारी युवती.

चिरात् (ಚಿರಾತ್) (सं) अ. – फार दिवसांपासून; पूर्वीपासून.

चिरातीत (ಚಿರಾತೀತ) (सं.) वि. – पुरातन; पुराणकाळचें.

चिरायु (ಚಿರಾಯು) (सं) वि. – दीर्घायुषी; चिरजीवि; कावळा.

चिरिचु (ಚಿರಿಚು) (क) धा. – किंचाळणें; दात काढणें; खिदळणें.

चिर्चु (ಚಿರ್ಚು) (क) ना. – 'चिरते' पहा.

चिलक (ಚಿಲಕ) (क) ना. – कडी; दरवाजाचा कोयंडा; आडणा; खिटी; एक मूत्ररोग.

चिलमे (लुमे) (ಚಿಲಮೆ [ಲುಮೆ]) (क) ना. – कारंजा; झरा; गुडगुडी; चिलीम; 'ऊटे' पहा.

चिल्ल (ಚಿಲ್ಲ) (क) ना. – वृक्षविशेष; पाणी शुद्ध करण्याच्या निवळीचें झाड; रहाटांतील कदर लावण्याची जागा.

चिल्लतन (ಚಿಲ್ಲತನ) (क) ना. – क्षुद्रता; अल्पता; किरकोळ; अडचण; हरकत.

चिल्लरे (ಚಿಲ್ಲರೆ) (क) ना. – अल्पता; अंश; मोड; खुर्दा; चिल्लर; व्याज; क्षुद्रता.

चिल्लाण (ಚಿಲ್ಲಾಣ) (क) ना. – कट्यार; तलवार; खड्ग.

चिल्लु (ಚಿಲ್ಲು) (क) ना. – कदर लावण्याचे लाकडी कान; बालकाचा पापा.

चिल्ले (ಚಿಲ್ಲೆ) (क) वि. – निरुपयुक्त; व्यर्थ; पोचट; पोकळ; पीळ नसलेले; भांडखोर.

(क) ना. – नीच स्त्री.

चिवुटु (वुंटु) (ಚಿವುಟು [ವುಂಟು]) (क) ना. – 'चिमुटु' पहा.

चिवुटुग (ಚಿವುಟುಗ) (क) ना. – पंच; कागदांना भोकें पाडणारें यंत्र.

चिवुटगत्तरि (ಚಿವುಟುಗತ್ತರಿ) (क) ना. – तार कापणारी कातरी; धातूचे पत्रे कापण्याची कात्री.

चिवुरु (ಚಿವುರು) (क) धा. – बोचकारणें; नखानें ओरबाडणें; 'केरे' पहा.

चिळ्ळे (ಚಿಳ್ಳೆ) (क) ना. – पिल्लु; बच्चा; चिलीपिली.

ची (ಚೀ) (क) अ. – छी थू; तिरस्कारदर्शक अव्यय.

चीकु (ಚೀಕು) (क) ना. – लहानपण; लाकडाचा लहान तुकडा; गुळगुळीतपणा; कोरड.

चीकुरुवायि (ಚೀಕುರುವಾಯಿ) (क) ना. – हिंडबा; बाहुली; भावली.

चीटि (टु) (ಚೀಟಿ [ಟು]) (क) ना. – कागदाचा कपटा; चिठ्ठी; पुडके; पुडी.

चीणांबर (ಚೀಣಾಂಬರ) (क) ना. – चीनांबर. रेशमीवस्त्र; चिनी कापड; कपडा; पट.

चीता (ಚೀತಾ) (क) ना. – चित्ता; बिबळ्या वाघ; मृग; श्वापद.

चीत्कार (ಚೀತ್ಕಾರ) (सं) ना. – ओरड; किंचाळी; 'किर्र' आवाज.

चीनि (ಚೀನಿ) (क) ना. – पिठीसाखर; रेशमी वस्त्र; चिनी कापड; कापूर.

चीपरि (ಚೀಪರಿ) (क) धा. – केर काढणें; 'गुडिसु' पहा.

चीपु (ಚೀಪು) (क) धा. – चोखणें; शोषणें; जिभेनें चाटणें; स्तनपान करणें.

(क) ना. – आडणा; चीप; पाचर; विणकराची सूत ओढण्याची आडवी दांडी.

चीर् (रु) (ಚೀರ್ [ರು]) (क) धा. – मोठ्यानें ओरडणें; किंचाळी मारणें; कोकलणें; टाहो फोडणें.

चीर (ಚೀರ) (सं) ना. – तागाचें कापड; फाटका कपडा; बुद्धसंन्याश्याची छाटी; साडी; लुगडें; चिंधी; पोतें.

चीरघट्टि (ಚೀರಘಟ್ಟಿ) (सं) ना. – शिल्पीश्रेष्ठ; देवशिल्पी; विश्वकर्मा.

चीरण (ಚೀರಣ) (क) ना. – चिरणें; लहान छत्री.

चीरु (ಚೀರು) (क) धा. – ओरबडणें; नखानें जखम करणें; ओरडणें; थरथर कापणें.

चीरुंबु (ಚೀರುಂಬು) (क) ना. – रिकामी ओरड; कोरड्या चकाट्या.

चीर्णिके (ಚೀರ್ಣಿಕೆ) (सं) ना. – ताशण्याचें काम; कोरकाम; कोरीव काम करणारा शिल्पी.

चील (ಚೀಲ) (क) ना. – चंची; तट्ट; गोणपाट; तरट.

चीलमुंडे (ಚೀಲಮುಂಡೆ) (क) ना. – एक घटका; चतुर्थांश; गांठीचें मूळ; घोटा.

चीलाय (ಚೀಲಾಯು) (क) ना. – कटारीचे टोक.

चीलाळ (ಚೀಲಾಳ) (क) ना. – लहान बालक; चिलार; चिलय.

चीवर (ಚೀವರ) (सं) ना. – संन्याशाचें वस्त्र; 'चीर' पहा.

चीळ् (ಚೀಳ್) (क) धा. – ओरडणें; किंचाळणें; कोकलणें.

—इडु (ಇಡು) (क) धा. – ओरडणें; सादवणे; दवंडी पिटणें.

चुका(का)णि | (ಚುಕಾ[ಕಾ]ಣಿ) (क) ना. – सुकाणु; नावेची
चुक्काण | (ಚುಕ್ಕಾಣ) दिशा बदलण्याचें साधन.

चुक्कि (क्के) (ಚುಕ್ಕಿ [ಕ್ಕೆ]) (क) ना. – 'चिक्कि' पहा.

चुक्के (ಚುಕ್ಕೆ) (क) ना. – शुक्राचार्य; शुक्र.

(क) वि. – अल्प; नीच; आंबट.

चुक्र (ಚುಕ್ರ) (क) ना. – आंबट फळाचें झाड.

चुंगडि (ಚುಂಗಡಿ) (क) ना. – चिल्लर; बुंधा; क्षुद्र.

चुंगु (ಚುಂಗು) (क) ना. – धोतराचा काठ; पदराचा काठ; केसाचें अग्र; विस्तार; वाढ; व्यापारी कसर.

चुच्चु (र्चु) (ಚುಚ್ಚು [ಚುರ್]) (क) धा. – कोंबणें; रुजणें; प्रवेश करविणें; घुसडणें; जाळणें; भाजणें; भोक पाडणें; ठसविणें; बिंबविणें; चहाडी करणें; उपदेश करणें.

(क) ना. – लहानपणा; पुष्पगुच्छ.

चुंच (चु) (ಚುಂಚ [ಚು]) (क) ना. – चोंच; पक्षाचें नाक; कुरळे केस.

चुंचिलि (ಚುಂಚಿಲಿ) (क) ना. – चुचुंद्रि.

चुंचु (ಚುಂಚು) (क) वि. – सुप्रसिद्ध; शृंगारित; माहीत झालेले.

(क) ना. – कंदीरंग; मृगविशेष.

चुट (टु) क (कु) (ಚುಟ [ಟು] ಕ [ಕು]) (क) ना. – लहान; कोवळा; संक्षिप्त; क्षणिक; अल्पकालिक; स्फुटकविता; लघुगीत.

चुनायिसु (ಚುನಾಯಿಸು) (अ. दे.) धा. – निवडणें; निवड करणें; पसंत करणें; वेचणें; मत देऊन निवडणें.

चुनावणे (ಚುನಾವಣೆ) (अ. दे.) ना. – निवड; पसंती; निर्धारण.

चुन्न (ಚುನ್ನ) (क) ना. – निंदा; शिवी; अपमान; क्षुद्रता; तिरस्कार; शाप; आक्रोश.

—आडु (ಆಡು) (क) धा. – निंदणें; अपमान करणें; शिवी देणें; पाणउतार करणें.

—नुडि (ನುಡಿ) (क) ना. – निंद्य शब्द; शिवी; दुटप्पी भाषा.

चुबुक (ಚುಬುಕ) (सं) ना. – हनुवटी; दाढी; हनुवटीचा तळभाग.

चुबुकिरि (ಚುಬುಕಿರಿ) (क) धा. – निघणें; प्रयाण करणें.

चुंबक (ಚುಂಬಕ) (सं) ना. – आकर्षण; लोहचुंबक; आयसकांत; चुंबक; फसवणूक.

चुंबन (ಚುಂಬನ) (क) ना. – मुका; अधरपान; पापा.

चुंबिसु (ಚುಂಬಿಸು) (क) धा. – मुका घेणें; चुंबन घेणें; पापा घेणें; ओढून घेणें; आकर्षिणें.

चुंबु (ಚುಂಬು) (क) धा. – मारणें; ओढणें; उडणें; उडी मारणें; वाकणें; विनय दाखविणें; पार होणें; निसटणें.

चुय् (ಚುಯ್) (क) अ. – जळण्याच्या आवाजाचें अनुकरण करून; फुरफुरून.

चुय्येने (ಚುಯ್ಯೆನೆ) (क) अ. – 'चुई' असा आवाज होऊन.

चुरि (ಚುರಿ) (क) ना. – आड; विहीर; ओत; प्रवाह.

चुरुकु (ಚುರುಕು) (क) ना. – चपलाई; चुणचुणीतपणा; कुशाग्रता; तीव्रता; धारदारपणा; तल्लखपणा.

—तन (ತನ) (क) ना. – चुणुक; चपलता; प्रखरता.

चुर्चु (ಚುರ್ಚು) (क) धा. – टोचणें 'चच्चु' पहा.

चुर्चुगोळ्ळि (ಚುರ್ಚುಗೊಳ್ಳಿ) (क) ना. – हिलाल; दिवटी; मशाल; जळतें लाकूड.

चुलक (ಚುಲಕ) (सं) ना. – क्षुद्रता; दुर्वर्तन; वेतकाठीचा शेवट; हाताचा शेवट.

चुळिके (ಚುಳಿಕೆ) (क) ना. – 'चुलक' पहा; लहान नाव; हातकाठी.

चुळ्ळि (ಚುಳ್ಳಿ) (क) ना. – आखूड चोच; लहान काठी.

चूचुक (ಚೂಚುಕ) (सं) ना. – स्तनाग्र; स्तनाची उभारी; स्तनाचा तटतटीतपणा; थानाचे बोंड; कुचाग्र.

चूटि (ಚೂಟಿ) (क) ना. – चुणचुणीतपणा; अनुभव; उपाय; युक्ति; ध्येय; साधन; योजना; त्वरा; तंत्र.

चूटुगार (ಚೂಟುಗಾರ) (क) वि. – उपाय जाणणारा; तंत्रज्ञ; चतुर.

चूड (डा) (ಚೂಡ [ಡಾ]) (सं) ना. – शेंडी; बुचडा; वेणी; मोरतुरा.

—चंद्र (ಚಂದ್ರ) (सं) ना. – शिव.

चूडक (ಚೂಡಕ) (सं) ना. – केसांतील मणी; शिरोभूषण; डोक्यावर घालण्याचा दागिना; घोळीची भाजी.

चूडाकर्म (ಚೂಡಾಕರ್ಮ) (सं) वि. – जावळ; एक क्षौरकर्म विधि; चौल.

चूडामणि (ಚೂಡಾಮಣಿ) (सं) ना. – शिरोभूषण; वर्गश्रेष्ठ; जातिश्रेष्ठ; अग्रेसर; मुखंड.

चूडालु (ಚೂಡಾಲು) (क) ना. – बांगडी; काकण; चूडा.

चूडे (ಚೂಡೆ) (क) ना. – 'चूड' पहा.

चूणि (ಚೂಣಿ) (क) ना. – आरंभ; आघाडी; अग्रभाग.

—काळिग (ಕಾಳಗ) (क) आघाडीवरील युद्ध; युद्धसन्मुख.

चूत (ಚೂತ) (सं) ना. – आम्रवृक्ष; आंबा.
चूतक (ಚೂತಕ) (सं) ना. – लहान विहीर; आम्रवृक्ष.
चूपु (ಚೂಪು) (क) ना. – धार; दृष्टि; डोळा; आकृति; प्रवाह; ओढ.
चूर्ण (ಚೂರ್ಣ) (सं) ना. – पूड; सुरण; गड्डा.
चूर्णकुंतल (ಚೂರ್ಣಕುಂತಲ) (सं) ना. – कुरळे केस; मुंगुसाच्या अंगावरील केस.
चूर्णि (ಚೂರ್ಣಿ) (सं) ना. – वितंडवाद; १०० कवड्यांची माळ.
चूणिके (ಚೂಣಿಕೆ) (सं) ना. – सुलभ गद्य रचना.
चूलु (ल) (ಚೂಲು [ಲ]) (सं) ना. – डोक्यावरील केस; तुऱ्याचा झुबका; गर्भ; गर्भाशय; पिंड; अग्र.
चूलालु } (ಚೂಲಾಲು) (सं) ना. – गर्भवती; गार्भिणी; गरोदर;
चूलि } (ಚೂಲಿ) गाभण.
चूलिके (ಚೂಲಿಕೆ) (सं) ना. – टाळू; डोकें; अग्रभाग; शेंडी; हत्तीच्या कानाचा गड्डा; पर्वतशिखर; वृक्षाग्र.
चूलिकापैशाचि (ಚೂಲಿಕಾಪೈಶಾಚಿ) (सं) ना. – एक प्राकृत भाषा; पुस्तु.
चूळय (ಚೂಳಯ) (क) ना. – मोत्याचा दागिना; डोक्यावरील आभरण.
चेळि (ಚೂಳಿ) (क) ना. – आरंभ; आघाडी; ‘चूणि’ पहा.
चेक्कने (ಚೆಕ್ಕನೆ) (क) अ. – एकदम; झटकन्; अकस्मात्.
चेक्कुसु (ಚೆಕ್ಕುಸು) (क) धा. – विरोध करणें; आडवून धरणें; थांबविणें; खोडून काढणें; खंडण करणें.
चेक्कु (ಚೆಕ್ಕು) (क) ना. – घाणा; तेलघाणा; चरक; जाते; हुंडी; चेक.
चें (चेंज्) (ಚೆಂ [ಚೆಂಜ]) (क) वि. – लालरंगसूचक; आदेश; सामासिक शब्दांत कवर्गापूर्वी होणारा आदेश.
चेंगणगिल् (लु) (ಚೆಂಗಣಗಿಲ್ [ಲು]) (क) ना. – कल्हार; सुगंधी कमळ.
चेंगदिर् (र) (ಚೆಂಗದಿರ್ [ರ]) (क) ना. – चंडकिरण; सूर्य; मंगळ; चंद्र.
चेंगलवे (ಚೆಂಗಲವೆ) (क) ना. – लाल निखारा; लालबत्ती; इंगळ; अंगार.
चेंगुडि (ಚೆಂಗುಡಿ) (क) ना. – तांबडे निशाण; लालबावटा; प्रवाळ; पोवळे; विद्रुम.
चेंगु (ಚೆಂಗು) (क) धा. – उडणें; पळणें; धूम ठोकणें; ‘चंगु’ पहा.
चेंगोरल् (ಚೆಂಗೊರಲ್) (क) ना. – गोड गळा; मधुरध्वनि.
चेच्चर (ಚೆಚ್ಚರ) (क) अ. – सत्वर; तीव्र; वेगानें; लागलीच; खात्रीनें; हुषारीनें.
चेच्चरिके (ಚೆಚ್ಚರಿಕೆ) (क) ना. – चपलता; चतुरता; त्वरितता.
चेच्चरिग (ಚೆಚ್ಚರಿಗ) (क) वि. – अविश्रांत श्रम करणारा; उत्साह असणारा; उत्सुक; आतुरता असणारा.
चेच्चु (ಚೆಚ್ಚು) (क) धा. – ठेचणें; पूड करणें; झोडपणें; मारणें.
चेंडके (ಚೆಂಡಕೆ) (क) ना. – एक जातीचा कोल्हा.
चेंडिके (ಚೆಂಡಿಕೆ) (क) ना. – शेंडी; शिखा; केस; मोरतुरा.
चेंडु (ಚೆಂಡು) (क) ना. – कंदुक; चेंडू; गोलवस्तु.
चेद (दु) रु (ಚೆದ [ದು] ರು) (क) धा. – विस्कटणें; पसरणें; अस्ताव्यस्त करणें; दूर सारणें; फेकणें.
चेन् (ಚೆನ್) (क) वि. – लाल; तांबुस; तांबड्या रंगाचें; ‘चें’ पहा
चेंद (ಚೆಂದ) (क) ना. – सौंदर्य; चांगलेंपणा; मोहकता.
चेंदळिर् (ಚೆಂದಳಿರ್) (क) ना. – तांबडा मृग.
—तोंगल् (ತೊಂಗಲ್) (क) ना. – तांबड्या फुलांचा गुच्छ.
चेंदावरे (ಚೆಂದಾವರೆ) (क) ना. – रक्तकमल; तांबडें कमल.
चेंदिर (ಚೆಂದಿರ) (क) ना. – चंद्र; शशी.
चेंदुटि (ಚೆಂದುಟಿ) (क) वि. – लालरंगी; रक्तवर्णी.
चेंदेंगु (गाय) (ಚೆಂದೆಂಗು [ಗಾಯು]) (क) ना. – तांबड्या रंगाचे नारळाचें झाड.
चेन्न (ಚೆನ್ನ) (क) वि. – सुंदर; मनोहर; देखणें.
(क) ना. – चांगुलपणा; श्रेष्ठता; सुंदर पुरुष.
चेन्नपोंग (ಚೆನ್ನಪೊಂಗ) (क) वि. – अत्युत्साही; उपद्र्यापी; वांड; अतिधीट.
चेन्नंगि (ಚೆನ್ನಂಗಿ) (क) ना. – फुलझाड; धान्यविशेष; मसुर; चणी.
चेन्नक्कि (ಚೆನ್ನಕ್ಕಿ) (क) ना. – तांबडा तांदूळ; अक्षता.
चेन्नक्षि (ಚೆನ್ನಾಕ್ಷಿ) (क) ना. – सुंदर नेत्र; सुलोचन.
चेन्नि (ಚೆನ್ನಿ) (क) ना. – सुंदरी; शोभिनी; स्वरूपिणी.
चेन्निग (ಚೆನ್ನಿಗ) (क) ना. – सुंदर; देखणा पुरुष.
चेन्नु (ಚೆನ್ನು) (क) अ. ठीक; क्षेम.
(क) ना. – मनोहारिता; लावण्य; शोभा.
चेन्ने (ಚೆನ್ನೆ) (क) ना. – ‘चेन्नि’ पहा; तांबड्या गुंजांनीं खेळायचा खेळ.
चेन्नेग्गिलु (ಚೆನ್ನೆಗ್ಗಿಲು) (क) ना. – तांबडे काटेरी झाड; ‘नेग्गिलु’ पहा.
चेन्नरिदले (ಚೆನ್ನಯ್ದಲೆ) (क) ना. – रक्तकमळ; ताम्रकमल.
चेन्नोप्पे (ಚೆನ್ನೊಪ್ಪೆ) (क) अ. – सुंदरतेनें; योग्यपणें; सुस्वरूपपणें.
चेम् (चें) (ಚೆಮ್ [ಚೆಂ]) (क) अ. – ताम्रवर्णसूचक आदेश.
चेंबवळ (ಚೆಂಬವಳ) (क) ना. – प्रवाळ; पोवळें; विद्रुम.
चेंबिसिल् (ಚೆಂಬಿಸಿಲ್) (क) ना. – संध्यारंग; मावळतीचे किंवा उगवतीचे उन.
चेंबु (ಚೆಂಬು) (क) ना. – तांब्याचें भांडें; चंबु; पाणी पिण्याचें भांडें.

चेंबू (ಚೆಂಬೂ) (क) ना. – तांबडें फूल; कमल.
चेंबेरेल् (लु) (ಚೆಂಬೆರೆಲ್ [ಲು]) (क) ना. – तांबडें बोट; मेंदी लावलेले नख; तांबडा रंग लावलेले नख.
चेंबोन् (ಚೆಂಬೋನ್) (क) ना. – लाल झालेलें लोखंड; तप्तलोह; सोनें.
चेंबोत (ಚೆಂಬೋತ) (क) ना. – तांबडा पक्षी; भारद्वाज; किरकावळा; मेघ.
चेय् (सेय्) (ಚೆಯ್ [ಸೆಯ್]) (क) अ. – ठीक! चांगले! योग्य.
(क) ना. – सरळपणा; स्वच्छता; मनोहरपणा; सौंदर्य.
चेरुकु (ಚೆರುಕು) (क) ना. – इक्षु; 'इंगोल' पहा.
चेल्(लु) (ಚೆಲ್ [ಲ್ಲು]) (क) धा. – ओतणें; अस्ताव्यस्त फेकणें; निसरून पडणें; गळणें.
चेलंकु (ಚೆಲಂಕು) (क) धा. – शिंपडणें; पसरणें; वाढणें; फोफावणें.
चेलंगु (ಚೆಲಂಗು) (क) धा. – हातातून जाणें; घालविणें; विसरणें.
चेलु (ल्वु) (लवु) ಚೆಲು [ಲ್ವು] ಲವು) (क) ना. – सौंदर्य; चांगुलपणा; मनोहारिता.
चेलुव (ल्व) (ಚೆಲುವ [ಲ್ವ]) (क) ना. – सुंदर पुरुष; रूपवान; सौम्य स्वरूप.
चेलुव (ल्वे) (ಚೆಲುವ [ಲ್ವೆ]) (क) वि. – सुंदरी; रूपवती; स्फुरद्रूपिणी.
चेल्ल (ಚೆಲ್ಲ) (क) ना. – विनोद; हास्य; हर्ष; सुख.
—आट (ಆಟ) (क) ना. – विनोद; स्वैरवर्तन.
—गाति (ಗಾತಿ) (क) वि. – विलासिनी; सोंगलाडी.
चेल्लु (ಚೆಲ್ಲು) (क) धा. – 'चेल' पहा. उधळपट्टी करणें; लुटणें; लूट करणें.
चेल्ले (ಚೆಲ್ಲೆ) (क) ना. – लांबी; रुंदी; वाढ; आधिक्य.
—कण् (ಕಣ್) (क) ना. – आयताक्षि; विशालनेत्रा; विलासी नजर; कामुक दृष्टि.
चेल्वु (ಚೆಲ್ವು) (क) ना. – चांगुलपणा; सौंदर्य.
—आन (ಆನ) (क) धा. – सुंदर होणें; चांगुलपणा मिळवणें.
—इडि (ಇಡಿ) (क) धा. – अतिसुंदर होणें.
—एने (ಎನೆ) (क) अ. – छान! छान!
चेळ्ळु (ಚೆಳ್ಳು) (क) वि. – पातळ; चापट; लांब.
चेळ्ळुगुरु (ಚೆಳ್ಳುಗುರು) (क) ना. – पातळ लांब नखें.
चेकितान (ಚೇಕಿತಾನ) (क) ना. – पांडवपक्षीय राजा.
चेग (ಚೇಗ) (क) ना. – त्याग; तीव्रता; 'चाग' पहा.
चेगु (ಚೇಗು) (क) ना. – झाडाचा गाभा; सार; रहस्य; घट्टपणा; जाळे फिरवणें.
चेट (टक) (ಚೇಟ [ಟಕ]) (सं) ना. – सेवक; दास; नायक-नायिकांचे संधान बांधण्यांत कुशल.
चेटि (टिके) (ಚೇಟಿ [ಟಿಕೆ]) (सं) ना. – सेविका; दासी; नायक-नायिकांची गाठ घालणारी स्त्री; कुंटिण.
चेडे (ಚೇಡೆ) (क) ना. – पीडाशक्ति; मरिआई; मायाविद्या; इंद्रजाल; पीडाकारक मंत्रतंत्र; भूतप्रेतविद्या.
चेण (ಚೇಣ) (क) ना. – छत्री; पटाशी; उळी.
चेत (तस्) (ಚೇತ [ತಸ್]) (सं) ना. – शक्ति; बळ; सामर्थ्य; मन.
चेतन (ना) (ಚೇತನ [ನಾ]) (सं) वि. – सजीव; जिवंत; श्रेष्ठ; विशिष्ट; योजलेला.
(सं) ना. – विवेक; ज्ञान; शक्ति; भावना; समजूत; मन; आत्मा; क्षेत्रज्ञ; प्राणी; बळ; बोध; सामर्थ्य.
चेतनाचेतन (ಚೇತನಾಚೇತನ) (सं) ना. – जडाजड वस्तु; सजीव निर्जीव वस्तु.
चेतने (ಚೇತನೆ) (सं) ना. – बुद्धि; ज्ञान; प्रज्ञा; जाणीव.
चेतरण (णा) (णे) (ಚೇತರಣ [ಣಾ] ಣೆ) (सं) ना. – विवेक; प्रज्ञा; शक्ति; जागृति; शांति; निभाव.
चेतरिसु (ಚೇತರಿಸು) (क) धा. – ज्ञान करून घेणें; बळ वाढविणें; जागृत होणें; भानावर येणें; ताळ्यावर येणें.
चेतस् (सु) (ಚೇತಸ್ (ಸು) (सं) ना. – आत्मा; ज्ञान; जाणीव; विवेक; मन; संबोध.
चेतस (से) (ಚೇತಸ (ಸೆ) (सं) ना. – आत्मज्ञानी; ज्ञानी.
चेतोजात (ಚೇತೋಜಾತ) (सं) ना. – मदन; काम.
चेतोहारि (ಚೇತೋಹಾರಿ) (सं) वि. – मोहक; मनोहर; चित्तहारक.
चेदिपति (ಚೇದಿಪತಿ) (सं) ना. – चेदी (जबलपूर) देशाचा राजा शिशुपाल.
चेरु (ಚೇರು) (क) ना. – कडूरुचि; तुरटपणा; अपानवायु.
चेर (ಚೇರ) (सं) ना. – केरळदेश; कोंग देश; या देशाचे निवासी.
चेल (ಚೇಲ) (सं) वि. – नीच; दुष्ट.
(क) ना. – कापड; पोषाख; शाल; वस्त्र; शिष्य.
चेलांचल (ಚೇಲಾಂಚಲ) (सं) ना. – कपड्याचा काठ; वस्त्राचा पदर; कापडवडी.
चेलि (ಚೇಲಿ) (क) ना. – शिंपी; दर्जी; कपडे शिवणारा.
चेलिके (ಚೇಲಿಕೆ) (क) ना. – चोळी; कंचुकी; करतुरी.
चेष्टित (ಚೇಷ್ಟಿತ) (सं) वि. – आचरलेले; प्रयत्नपूर्वक केलेले; वेगवान.
(सं) ना. – वेग; क्रिया; कृति; प्रसंग; कार्य; वर्तन; आचार.
चेष्टिसु (ಚೇಷ್ಟಿಸು) (क) धा. – जाणें; काम करणें; हलविणें; आसक्त होणें; वागणें; आचरणें; माकडचेष्टा करणें.

चेष्टे (ष्टा) (ಚೇಷ್ಟೆ [ಷ್ಟಾ) (सं) ना.–चलनवलन; क्रिया; अंगविकार; हावभाव; विलास; परिहास; चेष्टा; थट्टा.
चेष्टेगीडु (ಚೇಷ್ಟೆಗೀಡು) (क) धा.–भान हरपणें; प्रज्ञाहीन होणें; चलनवलन थांबणें.
—गार (ಗಾರ) (क) वि.–विलासी; परिहासक; विदूषक; योजक; तंत्रज्ञ.
चेळ् (ಚೇಳ್) (क) ना.–विंचु; वृश्चिक.
चैतन्य (ಚೈತನ್ಯ) (सं) ना.–आत्मा; जीव; शक्ति; सामर्थ्य; जाणीव; बोध; प्रज्ञा.
—मय (ಮಯ) (सं) वि.–आत्ममय झालेला देव महापुरुष.
चैत्य (ಚೈತ್ಯ) (सं) ना.–बौद्ध देवालय; स्तूप; यज्ञस्थळ; बस्ती; स्वर्ग; भिक्षु; अर्हंत.
—आगार (ಆಗಾರ) (सं) ना.–जैन देवालय; बुद्ध देवालय.
—द्रुम (ದ್ರುಮ) (सं) ना.–अश्वत्थ; बोधिसत्त्ववृक्ष.
चैत्याग्नि (ಚೈತ್ಯಾಗ್ನಿ) (सं) ना.–चिताज्वाला; स्मशानाग्नि.
चैत्र (ಚೈತ್ರ) (सं) ना.–चांद्रमासांतील पहिला महिना; वसंत ऋतूतील प्रथम मास.
—दूति (ದೂತಿ) (सं) ना.–वसंतदूति; कोकीळ.
—रथ (ರಥ) (सं) ना.–कुबेराचें उद्यान.
—सख (ಸಖ) (सं) ना.–मदन; काम.
चैत्रानिल (ಚೈತ್ರಾನಿಲ) (सं) ना.–चैत्रातील वारे; मंदानिल.
चैत्रि (ಚೈತ್ರಿ) (सं) ना.–चैत्र महिना.
चैद्य (ಚೈದ್ಯ) (सं) ना.–चेदी (जबलपूर) चा राजा; शिशुपाल.
चरंतन (ಚೈರಂತನ) (सं) वि.–चिरंतन टिकणारें; शाश्वत.
चोक्क (ಚೊಕ್ಕ) (क) वि.–निर्मल; शुद्ध; चोख; सोज्वल.
चोक्कट (ळ) (ಚೊಕ್ಕಟ (ಳ) (क) वि.–'चोक्क' पहा.
—इके (ಇಕೆ) (क) ना.–मनोहरता; शुचिता; शुद्धता.
चोक्कटतन (ಚೊಕ್ಕಟತನ) (क) ना.–शुचिता; शुद्धता; चोखपणा; व्यवस्था; 'ओरण' पहा.
चोक्केय (ಚೊಕ್ಕೆಯ) (क) ना.–नैपुण्य; कुस्तिनैपुण्य; जखम; मार; उपाय.
—तन (ತನ) (क) ना.–सामर्थ्य; बळ; तंत्रज्ञता; नैपुण्य.
चोंग (ಚೋಂಗ) (क) वि.–दुष्ट; हट्टी; दुर्मार्गगामी; 'कोंक' पहा.
चोचल् (लु) } (ಚೊಚ್ಚಲ್ (ಲು) (क) ना.–पहिलटकरीण;
चोचिल् } (ಚೊಚ್ಚಿಲ್) प्रथमगर्भवती; पहिलें अपत्य.
—मग,-मगलु (ಮಗ, ಮಗಳು) (क) ना.–प्रथम संतति.
चोच्च (ಚೊಚ್ಚ) (क) वि.–स्वच्छ; साफ; चोख.
चोंच (ಚೊಂಚ) (क) ना.–थोटा; वाकड्या हाताचा.
चोंचु (ಚೊಂಚು) (क) ना.–चोंच; चंचु.
चोट्टि (ಚೊಟ್ಟಿ) (क) वि.–वक्र; वाकडें; आडवें; भोपळा; नारळाची शेंडी; कुरूप स्त्री; कुब्जा.
चोत्ति (ಚೊತ್ತಿ) (क) ना.–कुब्जा; अष्टवक्रा.
चोर (ಚೊರ) (क) ना.–मकर; सुसर.
चोलिंपे (ಚೊಲಿಂಪೆ) (क) ना.–सापाची कात; नागाची फणा.
चोलेय (ह) (ಚೊಲ್ಲೆಯ (ಹ) (क) ना.–स्त्रीच्या केसांचीं अग्रें; बुचडा.
चोक्ष (ಚೋಕ್ಷ) (सं) वि.–चोख; निर्मल; शुद्ध; रम्य; आनंदकर; सूज्ञ; सूक्ष्म; तीक्ष्ण.
चोंच (ಚೋಂಚ) (क) ना.–त्वचा; चर्म; कातडें.
चोजिग (ಚೋಜಿಗ) (क) वि.–चोद्य; आश्चर्य कारक; संशयी; विस्मय कारक.
चोदन (ಚೋದನ) (सं) ना.–अधिकार; आग्रह; चावा; प्रेरणा; आज्ञा; बलिष्ठता; हुरूप; उत्साह.
चोदिसु (ಚೋದಿಸು) (क) ना.–चालविणें; प्रेरणा देणें; उत्साह देणें.
चोद्य (ಚೋದ್ಯ) (सं) वि.–चोदना देणारें; आश्चर्यावह; विस्मयकारक; संशयी.
चोपदार (ಚೋಪದಾರ) (क) ना.–राजदंडधारी; भालदार.
चोर (क) (ಚೋರ (ಕ) (सं) ना.–चोर; दरवडेखोर; लुटारू.
—दृष्टि (ದೃಷ್ಟಿ) (सं) ना.–चोरदृष्टि; चोरटी नजर.
चोल (क) (ಚೋಲ (ಕ) (सं) ना.–चोळी; काचोळी; पोलका; अर्धांगी.
चोषण (ಚೋಷಣ) (सं) ना.–चोखणें; चाटण; शोषण; तोंडानें ओढणें.
चोष्य (ಚೋಷ್ಯ) (सं) वि.–चोखण्यायोग्य; चाखण्याजोगें; चाटण्यासारखें.
चोह (ಚೋಹ) (क) ना.–वेष; सोंग; खोळ; आपादमस्तकावरण; योग.
चोळ (ಚೋಳ) (सं) ना.–दक्षिण भारतांतील एक प्रांत; चोळदेशीय लोक.
चौ (ಚೌ) (क) वि.–चार; चहु.
चौक (ಚೌಕ) (क) ना.–चतुष्क; चार कोनांची आकृति; चव्हाटा.
चौकट्टु (ಚೌಕಟ್ಟು) (क) ना.–चौकट; सांगाडा.
चौकंड (ಚೌಕಂಡ) (क) ना.–चार खंड; तुकडे.
चौकळि (ಚೌಕಳಿ) (क) ना.–चौपदरी; चौकोनी वस्त्र; चौकडा; चारांचा समूह.
चौकि (ಚೌಕಿ) (क) ना.–पहाऱ्याची जागा; देवडी; घराचें अंगण;
—दार (ದಾರ) (क) ना.–पहारेकरी; प्रहरी.
चौकादाय (ಚೌಕಾದಾಯ) (क) ना.–कट्टी; (सोंगट्याच्या पटावरील); जकात.

चौकु (ಚೌಕು) (क) ना.–चार; चतुष्क; चौरस; चौसोपी.
चौगाव (वे) (ಚೌಗಾವ [ವೆ]) (क) ना.–चतुर्गाम; चार गांवाची वाडी.
चौजंत (ಚೌಜಂತ) (क) ना.–चतुर्दंत; ऐरावत.
चौड (ಚೌಡ) (सं) वि.–चूडासंबंधी; क्षौरसंबंधी; चूडाकर्म; क्षौर
चौति (ಚೌತಿ) (क) ना.–चतुर्थी; प्रत्येक पक्षाची चौथी तिथी.
चौदंत (ಚೌದಂತ) (क) ना.–'चौजंत' पहा. चौरट; चव्हाटा; चार रस्ते मिळणारे ठिकाण.
चौपट (ಚೌಪಟು) (क) ना.–चारपट.
चौपद (ಚೌಪದ) (क) ना.–पशु; चतुष्पाद.
चौपदि (ಚೌಪದಿ) (क) ना.–चार ओळींची पदरचना; सुभाषित; एकावळीसारखे पद्य.
चौपळि (ಚೌಪಳಿ) (क) ना.–चौसोपी; चावडी; जैनमंदिराचा सभामंडप.
चौभुज (ಚೌಭುಜ) (क) (ಕ) (क) ना.–चतुर्भुज देवी.
चौर (ಚೌರ) (सं) ना.– चोरटेपणासंबंधी; तस्करविषयक. (क) ना.–क्षौर; जावळ; आयुष्यकर्म; चौल.

चौरस (ಚೌರಸ) (क) ना.–समभुज काटकोन चौकोन; ताल; लय.
चौराशीति (ಚೌರಾಶೀತಿ) (सं) वि.–चौऱ्यांशी.
चौरिके (ಚೌರಿಕೆ) (सं) ना.–तस्करता; चौर्य; चोरी.
चौर्य (ಚೌರ್ಯ) (सं) ना.–'चौरिके' पहा.
चाळ (ಚೌಳ) (सं) वि.–चवली; दोन आणे किंमतीचें नाणें; जावळासंबंधी.
चौवट ಚೌವಟ (क) ना.–'चौपट' पहा. चतुष्पद.
चौवेदि (ಚೌವೇದಿ) (क) ना.–चतुर्वेदी; चार वेद जाणणारा.
चौषष्टि (ಚೌಷಷ್ಟಿ) (क) ना.–चतुष्टि; चौसष्ट कला.
चौसोप्पे (ಚೌಸೊಪ್ಪೆ) (क) ना.–चंद्रशाळा; भगवंतिका; चौक.
च्यवन (ಚ್ಯವನ) (सं) वि.–चालणारें; बुडणारें; पडणारें. (सं) ना.–एक ऋषि.
च्युत (ಚ್ಯುತ) (सं) वि.–पडलेलें; स्थानभ्रष्ट; गमावलेलें; गत; नष्ट; अक्षर; सोडलेले अक्षर.
च्युति (ಚ್ಯುತಿ) (सं) ना.–पतन; नाश; हानी; झड; पानगळ; निसराड.

छ

छ (ಛ) (सं) ना.–'च' वर्गातील दुसरें व्यंजन; भाग; अंश; तुकडा.
छक्क (ಛಕ್ಕ) (क) ना.–पटक; सहाचा संकेत 'चक्क'. पहा.
छग (गल) } (ಛಗ [ಗಲ]) (सं) ना.–पाळवा; अज; मेंढा;
छगलक } (ಛಗಲಕ) निळा कपडा.
छटा (टे) (ಛಟಾ) (ಟೆ) (सं) ना.–कांती; प्रकाश; छाया; समूह; रास; गट; चकाकी; आरंभ.
—आभा (ಆಭಾ) (सं) ना.–वीज; विद्युत्.
—फल (ಫಲ) (सं) ना.–सुपारीचें झाड.
छडाळिसु (ಛಡಾಳಿಸು) (क) धा.–प्रज्वलित करणें; उद्रेक येणें; आवेश येणें; रागाला येणें.
छत्तीस (ಛತ್ತೀಸ) (अ. दे.) वि.–छत्तीस संख्या.
छत्र (ಛತ್ರ) (सं) ना. छत्री, धर्मसत्र; धर्मशाला.
छत्रक (ಛತ್ರಕ) (सं) ना.–छत्री; ध्वज; पताका.
छत्रपति (ಛತ್ರಪತಿ) (सं) ना.–महाराजा; स्वतंत्र राजा.
छत्रभंग (ಛತ್ರಭಂಗ) (सं) ना.–राजाचा अपमान; पदच्युति.
छत्रवति (ಛತ್ರವತಿ) (सं) ना.–द्रुपदराजानें वसवलेलें शहर.
छत्रि (ಛತ್ರಿ) (सं) ना.–क्षौरिक; छत्री वापरणारा.
छत्रिक (ಛತ್ರಿಕ) (सं) ना.–छत्रिवाहक; छत्रि घेतलेला.
छत्रिका (ಛತ್ರಿಕಾ) (सं) ना.–'छत्र' पहा.

छत्वर (ಛತ್ವರ) (सं) ना.–घर; धनुर्धारी.
छद (ಛದ) (सं) ना.–आच्छादन; पांघरूण; मुस्कट; पाय; कांती; प्रकाश; तरवारीची जखम.
छदि (दिस्) (ಛದಿ [ದಿಸ್]) (सं) ना.–घराची माडी; रथाचा वरचा भाग.
छद्म (ಛದ್ಮ) (सं) ना.–पांघरूण; कपट; फसवणूक; वेषांतर; अप्रामाणिकता.
—तापस् (ತಾಪಸ್) (सं) ना.–कपटी; संन्यासी.
—वेशि (षि) (ವೇಶಿ [ಷಿ]) (सं) वि.–कपटवेषधारी; वेषांतर केलेला.
छद्मि (ಛದ್ಮಿ) (सं) वि.–ठक; वेषांतर केलेला; वंचक.
छद्मने (ಛದ್ಮನೆ) (सं) ना.–कपट; फसवणूक; वेषांतर.
छंद (ಛಂದ) (सं) ना.–मनोधर्म; आकार; संतोष; दृष्टि; चेहरा; मुख; मुद्रा; आनंद; उत्साह; प्रीति; आवड; उद्देश; मनःपूर्वक वर्तन; विलास; विनोद.
छंदस् (स्सु) (ಛಂದಸ್ [ಸ್ಸು]) (सं) ना.–छंदःशास्त्र; पद्यलक्षणशास्त्र; एक वेदांग; अभिलाषा; आकांक्षा.
—भंग (ಭಂಗ) पद्यनियमांचा भंग.
छन्न (ಛನ್ನ) (सं) वि.–झांकलेलें; आवरण घातलेलें; आड केलेलें; लपवलेलें; मुस्कट घेतलेले.

छमंड (ಛಮಂಡ) (सं) ना.–परदेशी; अनाथ; पोरका.
छल (ಛಲ) (सं) ना.–हट्ट; कपट; फसवणूक; खोटी सबब; दुष्टपणा.
—गाहक (ಗಾಹಕ) (सं) वि.–अत्यंत कपटी; असत्यांतच गढलेला.
—न (ನ) (सं) ना.–हट्टीपणा; फसवणूक.
छलगति (ಛಲಗತಿ) (सं) ना.–वंचना; फसवणूक; फसगत.
छलवादि (ಛಲವಾದಿ) (सं) ना.–वितंडवादी; हट्टी; खोटें बोलणारे.
छलिक (ಛಲಿಕ) (सं) ना.–एक नाट्य; नृत्यपद्धति.
छलि (ಛಲಿ) (सं) वि.–दुष्ट; वंचक; अप्रामाणिक; लुटारू.
छवि (ಛವಿ) (सं) ना.–कांती; प्रकाश; उजेड.
—पडे (ಪಡೆ) (क) धा.–कांतिमान होणें; उजेडांत येणें.
छह (ಛಹ) (अ.दे) ना.–सहा.
छाग (ಛಾಗ) (क) ना.–शेळी; मेंढी; अजा.
छागल (ಛಾಗಲ) (सं) वि.–मेंढीविषयक; अजासंबंधी.
छागवाहन (ಛಾಗವಾಹನ) (सं) ना.–अग्नि; अजवाहन.
छात (ಛಾತ) (सं) वि.–क्षीण; तुकडे केलेले.
छात्र (ಛಾತ್ರ) (सं) ना.–शिष्य; अनुयायी; विद्यार्थी. 'चट्ट' पहा.
छाद (दन) (ಛಾದ [ದನ]) (सं) ना.–पांघरूण; आवरण; आच्छादन; मुस्कट.
छादित (ಛಾದಿತ) (सं) वि. झाकलेले; लपविलेले; पांघरूण घातलेले.
छांदस (ಛಾಂದಸ) (सं) वि.–छंदासंसंबंधी; वैदिक; वेदविषयक.
छाया (ಛಾಯಾ) (सं) ना.–सावली; प्रकाश; प्रतिबिंब; सूर्यपत्नि; चित्र; प्रतिमा; फोटो.
—चित्र (ಚಿತ್ರ) (सं) ना.–प्रतिबिंब; दर्शन.
छायाग्रहण (ಛಾಯಾಗ್ರಹಣ) (सं) ना.–आरसा; चित्रकला; प्रतिबिंब.
छायातनय (ಛಾಯಾತನಯ) (सं) ना.–सूर्यपुत्र; शनिदेव.
छायादर्शन (ಛಾಯಾದರ್ಶನ) (सं) ना.–पूर्वसूचना; अगाऊ येणारी उमज; मार्गदर्शन.
छायाद्वितीय (ಛಾಯಾದ್ವಿತೀಯ) (सं) ना.–एकाकी; एकांडा; आपणच आपली छाया घेणारा; छायेपुरता राहणारा.
छायापति (ಛಾಯಾಪತಿ) (सं) ना.–सूर्य; देव.
छायायंत्र (ಛಾಯಾಯಂತ್ರ) (सं) ना.–उनसावलीच्या साह्यानें वेळ सांगणारें यंत्र.
छिः (ಛಿಃ) (सं) अ.–तिरस्कार दर्शक उद्गार.
छिक्कार (ಛಿಕ್ಕಾರ) (सं) ना.–एक प्रकारचा मृग; हरिण.
छित (ಛಿತ) (सं) वि.–तोडलेलें; क्षत पडलेलें; पातळ झालेलें; रोडलेलें.
छिदिर (ಛಿದಿರ) (सं) ना.–कुऱ्हाड; अग्नि; दोर; शब्द.
छिद्र (ಛಿದ್ರ) (सं) ना.–रंध्र; भोंक; अडचण; प्रभाव.
—अन्वेषि (ಅನ್ವೇಷಿ) (सं) ना.–दोषैक दृष्टि; क्षुद्र नीतीचा.
छिद्रित } (ಛಿದ್ರಿತ) (सं) वि.–चूरचूर झालेलें;
छिद्रीकृत } (ಛಿದ್ರೀಕೃತ) कातरलेलें; तुकडे केलेलें; तासलेलें.
छिनरुह (ಛಿನರುಹ) (सं) वि.–तोडले तरी कोंब फुटणारें.
छिन्न (ಛಿನ್ನ) (सं) वि.–कातरलेलें; तुकडे केलेलें.
—नासिक (ನಾಸಿಕ) (सं) वि.–फाटक्या नाकाचा.
—संशय (ಸಂಶಯ) (सं) वि.–संशय नाहींसा झालेला.
छुछुंदरि (री) (ಛುಂಛುಂದರಿ [ರೀ]) (सं) ना.–चुंचुद्री; रानमांजर; ऊद.
छुरिका (के) (ಛುರಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.–लहान तरवार; सुरी.
छेक (ಛೇಕ) (सं) ना.–जाणता, सज्ञान, नागरिक; दोन तीन अक्षरांचा अनुप्रास.
—अनुप्रास (ಅನುಪ್ರಾಸ) (सं) ना.–यमक; पद्यांतील समानाक्षर योजना.
छेकोक्ति (ಛೇಕೋಕ್ತಿ) (सं) ना.–पद्यांतील एक अलंकार; व्यंगभाषा; वक्रोक्ति.
छेद (ಛೇದ) (सं) ना.–भाग; तुकडा; चूर; तोडप; अपूर्णांकांतील रेषेच्या खालची संख्या.
छेदन (ಛೇದನ) (सं) ना.–कातरण; खच्चीकरण; तोडप; कटणी.
छेदि (दक) (ಛೇದಿ [ದಕ]) (सं) ना.–कापणारा; छेदणारा; कातरणारा; सुतार.
छेदिसु (ಛೇದಿಸು) (क) धा.–कातरणें; फोडणें; तुकडे पाडणें.
छेद्य (ಛೇದ್ಯ) (सं) वि.–कापण्यायोग्य; छेद करण्याजोगें; तुकडे पाडण्यालायक.
छेमंड (ಛೇಮಂಡ) (सं) ना.–'छमंड' पहा.
छेलक (ಛೇಲಕ) (सं) ना.–शेळी; मेंढी; बकरी.
छैदिक (ಛೈದಿಕ) (सं) ना.–वेत; वेळु; चिवा.
छोटिका (के) (ಛೋಟಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.–चुटकी; बोटांचा आवाज.

ज

ज (ಜ) (सं) ना. – चवर्गातील तिसरे व्यंजन; ‘ जन्मलेला ’ या अर्थी नामाच्यापुढें जोडून येणारें अक्षर.

जकणि (ಜಕಣಿ) (क) ना. – यक्षिणी; जकिणी; स्त्रीपिशाचबाधा; शेजार.

जकाति (ಜಕಾತಿ) (अ. दे) ना. – कर; फाळा; सारा; जकात.

जक्क (ಜಕ್ಕ) (क) ना. – ‘ चक्र ’ पहा; यक्ष; कुबेरप्रजा; देवजाति; अतिमानव; मानवाच्यावरची योनी.

जकंदोळलि (ಜಕಂದೊಳಲಿ) (क) ना. – गाडी; वाहन; रेडा.

—**तेर** (ತೇರ) (क) ना. – महिषवाहन; यमधर्म.

जक्कण (ಜಕ್ಕಣ) (क) ना. – जकणाचार्य; पुराणप्रसिद्ध शिल्पी.

जक्क (क्कि) णि (ಜಕ್ಕ [ಣಿ] ಕ್ಕಿ) (क) ना. – यक्षिणी; ‘ जकणि ’ पहा.

जक्कलगुळि } (ಜಕ್ಕಲಗುಳಿ) (क) ना. – कुरवाळा; लाड; प्रेम;
जक्कलु } (ಜಕ್ಕಲು) गोंजारणें; हांजीहांजी; गुदगुलि.

जक्कवक्कि (ಜಕ್ಕವಕ್ಕಿ) (क) ना. – चक्रवाकपक्षी; रथांगपक्षी; हंसविशेष.

जक्किणे (ಜಕ್ಕಿಣೆ) (क) ना. – ‘ जकणि ’ पहा. यक्षिणी.

जक्किसु (ಜಕ್ಕಿಸು) (क) धा. – चालतांना हातवारे करणें; हीनता कबूल करणें; खालच्या पातळीवर येणें; मागें हटविणें; दडपून वाकविणें.

जक्कुलिसु (ळिसु) (ಜಕ್ಕುಲಿಸು [ಳಿಸು]) (क) धा. – गोंजारणें; हसविणें; विनोद करणें; संतोष होणें; खेळविणें; व्यापणें; निंदणें; हंसें करणें.

जगत् (त्तु) (ಜಗತ್ [ತ್ತು]) (स) ना. – लोक; विश्व; प्रपंच; चकाकी.

(सं) वि. – चालक; पुढें जाणारा.

जगच्चक्षुस् (ಜಗಚ್ಚಕ್ಷುಸ್) (सं) ना. – सूर्य; जगाचा डोळा.

जगज्जन (ಜಗಜ್ಜನ) (सं) ना. – जनता; विश्वकुटुंब.

जगज्जननी (ಜಗಜ್ಜನನಿ) (सं) ना. – लोकमाता; गंगादेवी; पार्वती.

जगज्ज्योति (ಜಗಜ್ಜ್ಯೋತಿ) (सं) ना. – सूर्य; प्रकाशदाता.

जगति (ಜಗತಿ) (क) ना. – उंचस्थळ; उच्चासन; वेदिका; राजप्रजा; मुख्यमंत्री; निवास; ओझेकरी; मोटकरी.

जगती (ಜಗತೀ) (सं) ना. – जगत्; भूमि; प्रपंच.

जगतीतल (ಜಗತೀತಲ) (सं) ना. – जगत्; भूतल; विश्व.

जगतीवलय (ಜಗತೀವಲಯ) (सं) ना. – मंडलाकार जग; भूमंडळ.

जगत्कर्त (र्तृ) (ಜಗತ್ಕರ್ತ [ತೃ]) (सं) ना. – सृष्टिकर्ता; ब्रह्मदेव.

जगत्त्रय (ಜಗತ್ತ್ರಯ) (सं) ना. – स्वर्ग; मृत्यु; पाताळ हे तीन लोक.

जगत्प्राण (ಜಗತ್ಪ್ರಾಣ) (सं) ना. – वायुदेव.

जगदंड (ಜಗದಂಡ) (सं) ना. – ब्रह्मांड; अंडाकार जगत्.

जगदंबे (ಜಗದಂಬೆ) (सं) ना. – जगन्माता; दुर्गा; गंगा.

जगदुदर (ಜಗದುದರ) (सं) ना. – जगत् उदरांत असणारा विष्णु; कृष्ण.

जगद्धात्री (ಜಗದ್ಧಾತ್ರೀ) (सं) ना. – दुर्गा; गंगा; लोकमाता.

जगन्मोहन (ಜಗನ್ಮೋಹನ) (सं) ना. – अतिसुंदर वस्तु; काम; मदन.

जगपारू (ಜಗಪಾರು) (सं) ना. – वेश्या; व्यभिचारिणी; विधवा.

जगर (ल) (ಜಗರ [ಲ]) (क) ना. – चिलखत; लोहकवच; वंचना; फसवणूक.

जगलि (ಜಗಲಿ) (क) ना. – वेदिका; उमरा; घरापुढील कट्टा; पडवी; सोपा; लहान चावडी.

जगवर्ति (ಜಗವರ್ತಿ) (सं) ना. – लोकसंचालक; विश्वसंरक्षक; आग.

जगळ (ಜಗಳ) (क) ना. – त्रास; भांडण; लढाई; वादविवाद.

—**गंट** (ಗಂಟ) (क) वि. – भांडखोर; तंटेखोर.

—**गाति** (ಗಾತಿ) (क) वि. भांडण उकरून काढणारी; भांडकुदळ स्त्री.

जगुने (ಜಗುನೆ) (क) ना. – यमुना नदी; पवित्र नदी.

जगुळ (ಜಗುಳ) (क) धा. – पडणें; खालीं येणें; उतरणें; पतन होणें.

जगुळ्तरु (ಜಗುಳ್ತರು) (क) धा. – निसटणें; दृष्टिआड होणें,

जग्गने (ಜಗ್ಗನೆ) (क) अ. – एकदम; झटकन; झरकन.

जग्गु (ಜಗ್ಗು) (क) धा. – ओढणें; हिसकावणें; वाकविणें; खड्डा खणणें; कोसळणें; वश होणें.

जग्ध (ಜಗ್ಧ) (सं) वि. – खाल्लेलें; होऊन गेलेलें; ओढलेलें.

जग्धि (ಜಗ್ಧಿ) (सं) ना. – भोजन; स्वयंपाक; सहभोजन.

जघन (ಜಘನ) (सं) ना. – ढुंगण; नितंब; ओटीपोट; स्त्रीकंबर; कटि.

जघन्य (ಜಘನ್ಯ) (सं) वि. – अति प्राचीन; हीन; तुच्छ; खालच्या प्रतीचे.

(सं) ना. – शूद्र; अहंकार; स्त्रीपुरुषांचें गुप्तेंद्रिय .

—**ज** (ಜ) (सं) वि. – नीचकुलोत्पन्न; शूद्र; कनिष्ठ.

जंकणे (ಜಂಕಣೆ) (क) ना. – ओढाताण; जबरदस्ती; दटावणी; उच्चध्वनि. ‘ अब्बर ’ पहा. दरडावणी.

जंकिसु (ಜಂಕಿಸು) (क) धा. – निंदा करणें; भिववणें; अंगावर ओरडणें; खेसकणें; हंगवणें.

जंके (ಜಂಕೆ) (क) ना. – गर्जना; हांक; ओरड; हरळी.
जंगम (ಜಂಗಮ) (सं) वि. – फिरणारा; गतिमान; चालता.
(सं) ना. – शैवस्वामी.
जंगल (ಜಂಗಲ) (क) ना. – जोडनाव; नौकायुग्म.
(अ-दे.) ना. – वन, अरण्य, पडजमीन, रेताड भूमि.
जंगळ (ಜಂಗಳ) (क) वि. – गोळा केलेलें; सैल झालेलें.
(क) ना. – कळप; समूह.
जंगिसु (ಜಂಗಿಸು) (क) धा. – उल्लंघणें; उडी मारणें; उडणें; ओलांडणें.
जंगु (ಜಂಗು) (क) ना. – जंगमाच्या पायांतील धुंगुर; भुज; खांदा; जड ओझें पाठीला बांधण्याची रीति.
जंगुडि (ळी) (ಜಂಗುಡಿ [ಳಿ]) (क) ना. – समूह; गट; समाज.
जंगे (ಜಂಗೆ) (क) ना. – जंघा; पिंढरी; पाऊल; चरण; पोटरी.
जंघाल (ಜಂಘಾಲ) (सं) ना. – हलुहलु धावणारा; पायाच्या जोरावर पळणारा; हरणासारखा प्राणी.
जंघे (घा) (ಜಂಘೆ [ಘಾ]) (सं) ना. – मांडी; पायाचा खालचा भाग.
जज (ಜಜ) (क) ना. – योद्धा; सैनिक; कलि.
जज्ज (ಜಜ್ಜ) (अ.दे) ना. – न्यायाधीश; न्यायाधिकारी.
जज्जरित (ಜಜ್ಜರಿತ) (क) वि. – सैल झालेला; फुटलेला; चूर झालेला, जर्जरित.
जज्जार (ಜಜ್ಜಾರ) (क) ना. – अतिशूर; महावीर; धैर्यशाली; झुंजार; सैनिक; उद्धट.
जज्जु (ಜಜ್ಜು) (क) धा. – कुटणें; वाटणें; झेजरणें; ठेचणें; पूड करणें. 'चुच्चु' पहा.
जंजड (ಜಂಜಡ) (सं) ना. – उपद्रव; त्रास; पीडा; कष्ट; अडचण; व्यथा; चिंता; जाड्य; विवंचना; योजना; समूह.
जंजर (ಜಂಜರ) (सं) वि. – अतिशिथिल; पळपुटा; क्रम चुकलेला; क्रमभग्न; ओळ चुकलेला.
जंजालु (ಜಂಜಾಲು) (क) ना. – बंदुक; उपद्रव; गोळी घालण्याचें साधन. 'कोंवि' पहा.
जंझार (ಜಂಝಾರ) (सं) वि. – झुंजार; वीर; धैर्यशाली.
जंझावात (ಜಂಝಾವಾತ) (सं) ना. – झंझावात; वावटळ; वादळ; सोंसाट्याचा वारा; पावसाचा वारा.
—झंझावात (ಝಂಝಾವಾತ) – 'जंझावात' पहा.
जट (टा) (ಜಟ [ಟಾ]) (सं) ना. – केस; केशभार; गुंतलेले केस.
जटकरिसु (ಜಟಕರಿಸು) (क) धा. – देववीणें; पाठविणें; झाडणें; तिरस्कारणें; अवमानणें; अपमान करणें; झिडकारणें.
जटका (ಜಟಕಾ) (अ. दे) ना. – घोडागाडी; टांगा; झटका.
जटकायिसु (ಜಟಕಾಯಿಸು) (क) धा. – झटकणें; झाडणें; हंगविणें; हिणवणें; तोंडावर बोलणें; तोडून बोलणें; फटकळपणें बोलणें.
जटमटिसु (ಜಟಮಟಿಸು) (क) धा. – संशय दाखवणें; प्रयत्न करणें; धडपडणें; साहस करणें.
जटाजूट (ಜಟಾಜೂಟ) (सं) ना. – जटा; बांधलेले केस; बुचडा.
जटाधर (ಜಟಾಧರ) (सं) ना. – शिव; संन्यासी.
जटाबंध (ಜಟಾಬಂಧ) (सं) ना. – बांधलेले केस; बुचडा.
जटायु (ಜಟಾಯು) (सं) ना. – पक्षीराज; संपातीचा मुलगा.
जटाल (ಜಟಾಲ) (सं) ना. – जटाभार असणारा शिव; वडाचें झाड; संन्यासी.
जटि (ಜಟಿ) (सं) ना. – संन्यासी; शिव; पारंबी सुटलेला वृक्ष.
जटिल (ಜಟಿಲ) (सं) वि. – गुंतागुंतीचें; अडचणीचें; गुतलेलें; उलाण्यासारखें असलेले; व्याप्त.
(सं) ना. – संन्यासी; शिव.
जटे (ಜಟೆ) (सं) ना. – जटा; झटका; तंतुमय मूळ; आयाळ; दाट केस; बट; आंब्याचे केसर.
ज (जे) ट्टि (ಜ [ಜೆ] ಟ್ಟಿ) (क) ना. – जेठी; कुस्तिगीर; पेहेलवान; मल्ल; वडील; यजमान.
—ग (ಗ) (क) ना. – कुस्तिगीर; तालीमबाज; व्यायामपटु; मल्ल.
जठर (ಜಠರ) (सं) ना. – पोट.
—अग्नि (ಅಗ್ನಿ) (सं) ना. – भूक; पाचकरस; पोटांतील आग.
(सं) वि. – घट्ट; कठिण; जुना; निबर.
जड (ಜಡ) (सं) वि. – मंद; सुस्त; मूढ; धड्ड; आळशी; निर्जीव; जड; मूक.
(सं) ना. – चैतन्यहीनता; धुके; दव; पाणी; रोग; अस्वस्थता.
–ज,–जात (ಜ, ಜಾತ) (सं) ना. – चिखलात जन्मलेलें; पंकज;पाण्यांत जन्मलेले.
जडजगर्भ (ಜಡಜಗರ್ಭ) (सं) ना. – ब्रह्मदेव; विष्णु.
जडजभव (ಜಡಜಭವ) (सं) ना. – विष्णु; ब्रह्मदेव.
जडजाप्त (ಜಡಜಾಪ್ತ) (सं) ना. – सूर्य; कुमुदबांधव; कमलाचे नातेवाईक.
जडजारि (ಜಡಜಾರಿ) (सं) ना. – कमलवैरी; चंद्र.
जडजंतु } (ಜಡಜಂತು) (सं) ना. – मूक प्राणी; बुद्धिहीन
जडजीवि } (ಜಡಜೀವಿ) जीव; अज्ञानी प्राणी.
जड (डि) त (ಜಡ [ಡಿ] ತ) (क) ना. – मार; चपाटी; दणका; प्रवेश; समावेश.
जडतन } (ಜಡತನ) (क) ना. – धड्डपणा; मूर्खपणा;
जडते (त्व) } (ಜಡತೆ [ತ್ವ]) सुस्ती; थंडाई; शैत्य; बत्थडता; स्तंभ; निराशा; ओझें.

जडधर (ಜಡಧರ) (सं) ना. – जलधर; मेघ; घन; ढग.
जडधारे (ಜಡಧಾರೆ) (सं) ना. – जलधारा; पाऊस; पावसाची झोड.
जडधि (ಜಡಧಿ) (सं) ना. – जलधि; समुद्र.
जडधी (धाय) ಜಡಧೀ [ಧಾಯ]) (सं) वि. – मंदमती; निर्बुद्ध; अज्ञ; अजाण.
जडपु (ಜಡಪು) (सं) ना. – कांती; प्रकाश; चकाकी; ओप; झिलई; दीप्ति; विनय.
जडमति (ಜಡಮತಿ) (सं) ना. – मंदबुद्धि; निर्बुद्धता.
जडाकरत्व (ಜಡಾಕರತ್ವ) (सं) ना. – महासागर; समुद्र.
जडाशय (ಜಡಾಶಯ) (सं) ना. – जलाशय; समुद्र; मूर्खपणाचा अभिप्राय.
जडि (ಜಡಿ) (क) धा. – भिवविणें; भीतीचें बोलणें; गर्जणें; निंदणें; दळणें; प्रकाशणें; वरचेवर विचारणें; चोपणें; मारणें; कोंबणें; कुस्करणें; खड्डा खणणें; संबंध येणें; मागून जाणें; अति होणें; ओतणें; झिजणें; बुडणें; सोडून देणें.
—त (ತ) (क) ना. – मारझोड; चपराक; टोला; चोप; कुस्करा.
—मळे (ಮಳೆ) (क) ना. – सतत पडणारा पाऊस.
जडिति (ಜಡಿತಿ) (अ-दे) अ. – झटिति; लागलीच; तावडतोब; लौकर.
जडिपु (ಜಡಿಪು) (क) ना. – कुहुध्वनि; पोपटपंची; पक्षाचा आवाज; चाहूल; गोंधळ.
जडीभाव (ಜಡೀಭಾವ) (सं) ना. – मूढता; मूर्छा; दिशाभूल.
जडे (ಜಡೆ) (क) ना. – जटा; बट; केस; झिपरी; पारंबी.
जडज (ಜಡಜ) (अ-दे) ना. – 'जज' पहा.
जड्ड (ಜಡ್ಡ) (क) ना. – सामीप्य; समावेश; मिश्रण; जोडाक्षर; द्वित्ताक्षर; आग्रह; जबरदस्ती; खूळ; भूत; यड्ड.
जड्डु (ಜಡ್ಡು) (क) ना. – कलंक; घट्टा; डाग; वळ; तेलाची राड; रबडा; रोग. अस्वस्थता; अंगजडता; समीपता.
जंट्टि (ಜಂಟ್ಟಿ) (अ-दे) ना. – समावेश; जोड; भागीदारी; मिळून असणें.
—हाकु (ಹಾಕು) (क) धा. – मिसळणें; एक होणें.
—गार (ಗಾರ) (सं) ना. – सहकारी; भागीदार.
जंडे (ಜಂಡೆ) (अ-दे) ना. – झेंडा; बावटा; निशाण; ध्वज; गुढी.
जतन (ಜತನ) (क) ना. – यत्न; युक्ति; जागृति; प्रयत्न.
जति (ಜತಿ) (क) ना. – यति; योगी; व्रती; संन्यासी; ठेका; ताल; तालगति.
जतिगे (ಜತಿಗೆ) (क) ना. – साता; बैलाच्या खांद्यावर जू ठेवण्याची साती; पट्टा.
जतु (तुक) (ಜತು [ತುಕ]) (सं) ना. – लाख; लाक्षा.
जतुरस (ಜತುರಸ) (सं) ना. – लाक्षारस; अलक्तक; लाख.
जते (ಜತೆ) (क) ना. – जोडी; सहवास; स्नेह; संयोग; संभोग; संधि.
—गार (ಗಾರ) (क) ना. – जोडीदार; मित्र.
—गाति (र्ति) (ಗಾತಿ [ರ್ತಿ]) (क) ना. – जोडीदारीण; सहचारिणी.
जत्त (ಜತ್ತ) (क) ना. – प्रयत्न; कार्य; कामकाज.
जत्तक (ಜತ್ತಕ) (क) ना. – असत्य; फसवणूक; वेषांतर; दुष्टपणा; (क) वि. वंचक; हिंसक.
जत्तण (त्ताण) (ಜತ್ತಣ [ತ್ತಾಣ])(क) ना. – एक काव्य; विधान.
जत्तर (ಜತ್ತರ) (क) ना. – लंगोट; कौपीन.
जत्तव (ಜತ್ತವ) (क) ना. – 'जत्तक' पहा.
जत्त (ಜತ್ತು) (क) ना. – मित्रत्व; सहचारित्व; समावेश; तंत्र; समता; गति.
जत्तळ (ಜತ್ತುಳ) (क) ना. – बुडबुडा; बुद्बुद.
जत्रु (ಜತ್ರು) (सं) ना. – गळ्याचें हाड; जत्रु; हासळी.
जन (ಜನ) (सं) ना. – जन्माला आलेला प्राणी; मानव; व्यक्ति लोक.
जनक (ಜನಕ) (सं) ना. – पिता; विदेहाचा राजा; सीतादेवीचा बाप.
जनजनित (ಜನಜನಿತ) (सं) वि. – प्रसिद्ध; सर्वश्रुत; सर्वांना विदित; जगजाहीर.
जनते (ಜನತೆ) (सं) ना. – समाज; जनगण; मानवसमाज.
जनन (ಜನನ) (सं) ना. – उत्पत्ति; कुल; वंश; संतति; जन्म.
—पत्रिका (ಪತ್ರಿಕೆ) (सं) ना. – कुंडली; जातक; जन्मकालीन नाक्षत्र स्थितिपट.
जननाथ (पति) (ಜನನಾಥ [ಪತಿ]) (सं) ना. – लोकपति; राजा; मालक.
जननि (ಜನನಿ) (सं) ना. – माता; आई; सुगंधी वनस्पति.
जनपद (ಜನಪದ) (सं) ना. – देश; राज्य; जनांग; खेडें
जनप्रमोद (ಜನಪ್ರಮೋದ) (सं) ना. – लोकसंतोष; कुमुद; कमल.
जनमेंजय (ಜನಮೇಜಯ) (सं) ना. – परीक्षितिपुत्र; लोकभयाला कारणीभूत.
जनयित्र (ಜನಯಿತೃ) (सं) ना. – जन्माला कारण झालेला; जन्मदाता; जनक; वडील; पिता.
जनयित्रि (ಜನಯಿತ್ರಿ) (सं) ना. – जन्मदात्री आई.
जनलोक (ಜನಲೋಕ) (सं) ना. – सप्तलोकांपैकी एक.
जनवाद (वार्ते) (ಜನವಾದ [ವಾರ್ತೆ]) } (सं) ना. – वर्तमान;
जनश्रुति (ಜನಶ್ರುತಿ) } खबर; वार्ता; बातमी ऐकीव गोष्ट.

जनस्थान (ಜನಸ್ಥಾನ) (सं) ना.–दंडकारण्याचा एक भाग; औरंगाबादजवळील एक प्रदेश.

जनांग (ಜನಾಂಗ) (सं) ना.–मानवकुल; जनसमाज; राष्ट्र.

जनांत (ಜನಾಂತ) (सं) ना.–निर्जन प्रदेश; भूमि; देश.

जनांतिक (ಜನಾಂತಿಕ) (सं) ना.–लोकांना समजण्यासाठीं केलेलें नाटकांतील भाषण.

जनार्दन (ಜನಾರ್ದನ) (सं) ना.–विष्णु; कृष्ण.

जनारात (ಜನಾರಾತ) (सं) ना.–देश; राष्ट्र; जनांग.

जनालंबन } (ಜನಾಲಂಬನ) (सं) ना.–मनुष्यवस्ती;
जनाश्रय(वास) } (ಜನಾಶ್ರಯ [ವಾಸ]) घर; छप्पर; मंडप.

जनि (ಜನಿ) (सं) ना.–जन्म; उत्पत्ति; संभव; स्त्री; सून; आई; सृष्टि; जन्मदात्री.
(क) ना.–गरवारपण; वृष्टि; गळती.

जनित (ಜನಿತ) (सं) वि.–जन्मलेला; उत्पन्न झालेला; संभूत.

जनिवार } (ಜನಿವಾರ) } (क) ना.–जानवें; यज्ञोपवीत.
जन्यिवर } (ಜನ್ಯಿವರ) }

जनुम (ಜನುಮ) (क) ना.–जन्म; सृष्टि; उत्पत्ति; संभव.

जने (ಜನೆ) (क) ना.–कणीस; अंड्यांतील बलक; चिमणीचें अंडें; गर्भ; रस; गोमूत्र; गर्भवती; वनस्पतीचा चीक; द्रव.

जनि (नियि) सु (ಜನಿ (ನಿಯಿ) (ಸು) (क) धा.–उत्पन्न होणें; आस्तित्वांत येणें; संभवणें; मान डोलवणें

जंत (ಜಂತ) (क) ना.–दात; दाढा; सुळे.

जंतकुं (गुं) टि (ಜಂತಕುಂ) [ಗುಂ] ಟಿ) (क) ना.–तिफणी; फण असलेली पाभर; कुरी; पेरणीचें उपकरण.

जंतु (ಜಂತು) (सं) ना.–कीटक; जीवाणु; प्राणी.

जंते (ति) (ಜಂತೆ (ತಿ)) (सं) ना.–शिडी; तुळी; बहाल; माळीचें ओझें तोलण्यासाठीं वापरलेले सोट.

जंतुग (ಜಂತುಗ) (सं) वि.–वाकडेतिकडे चालणारा; झोके खात चालणारा; झुकांड्या खाणारा.

जंतुघ्न (ಜಂತುಘ್ನ) (सं) वि.–कृमिनाशक; कृमिसंहारक.

जंत्र (ಜಂತ್ರ) (क) ना.–यंत्र; ताईत.

जंत्रमंत्र (ಜಂತ್ರಮಂತ್ರ) (सं) ना.–वेधशाळा; जारणमारण विद्या.

जन्न (ಜನ್ನ) (क) ना.–यज्ञयाग; होम; वेध; एक कन्नडकवि.

ज़न्नदार (वार) (ಜನ್ನದಾರ)(ವಾರ)(क) ना.–'जनिवार' पहा.

जन्नाग (ಜನ್ನಾಗ) (सं) ना. जन्न नामक कन्नड कवि.

जन्निगे (ಜನ್ನಿಗೆ) (क) ना.–यज्ञोपयोगी वस्तु; नैवेद्य पदार्थ; देवाला सोडलेली गाय; गोरस; देवाच्या नांवची वस्तु.

जन्म (ಜನ್ಮ) (सं) ना.–उत्पत्ति; जीवन; आयुष्य; जगण्याचा काल; मूळ, आरंभ.
—देश (ದೇಶ) (सं) ना.–जन्मभूमि.
—पत्र (ಪತ್ರ)(सं) ना.–जातक; कुंडली; जन्मकालीन ग्रहमान.

जन्मांत (ಜನ್ಮಾಂತ) (सं) अ.–या जन्मीं.
(सं) ना.–निर्वाण; मोक्ष; मृत्यु.

जन्मांतर (ಜನ್ಮಾಂತರ) (सं) ना.–मागचा किंवा पुढचा जन्म; परलोक.

जन्मि (ಜನ್ಮಿ) (सं) ना.–प्राणी; जीवजंतु; कृमिकीटक.

जन्य (ಜನ್ಯ) (सं) वि.–जन्मण्यायोग्य; जन्मणारा; जन्मलेला.
(सं) ना.–जन्म; सृष्टि; उत्पत्ति; प्रसंगानुकूलता; जन्मासंबंधी वर्दी; बातमी; वराचा स्नेही; युद्ध; द्वंद्व.

जन्यराग (ಜನ್ಯರಾಗ) (सं) ना.–संगीतांतील रागाचे पोटराग.

जन्हुतनये (ಜನ್ಹುತನಯೆ) (सं) ना.–जान्हवी; जन्हूची कन्या; गंगानदी.

जप (ಜಪ) (सं) ना.–देवनामाचा उच्चार; ईशप्रार्थना.

जपमालिका (ಜಪಮಾಲಿಕಾ) (सं) ना.–जपाची माळ; रुद्राक्षमाला; मणीसर; तुळशीमण्याची माळ.

जपानुष्ठान (ಜಪಾನುಷ್ಠಾನ) (सं) ना.–जपतपसाधना; मंत्रजप; मंत्रावर्तन; प्रार्थना.

जपापुष्प (ಜಪಾಪುಷ್ಪ) (सं) ना.–दासाळीचें फूल; जास्वंदीचें फूल.

जपिसु (ಜಪಿಸು) (क) धा.–जपणें; जप करणें; प्रार्थिणें; मंत्रपठण करणें; मंत्रजप पुरा करणें; जपसंख्या भरणें.

जप्पिसु (ಜಪ್ಪಿಸು) (क) धा.–शांतपणें न्याहाळणें; आटोक्यांत येईतों टपून राहणें.

जप्य (ಜಪ್ಯ) (सं) वि.–जप करण्या योग्य; पठणीय.

जब्बलु (ಜಬ್ಬಲು) (सं) ना.–निःसार; निःसत्त्व; नेभळटपणा; दौर्बल्य; वार्धक्य.

जब्बिसु (ಜಬ್ಬಿಸು) (क) धा.–चोखणे; शोषून घेणें; आंत ओढून घेणें; नागवणें; कुटविणें.

जब्बु (ಜಬ್ಬು) (क) धा.–शिवी देणें; निंदणें; पाणउतारा करणें; चोखणें; दळणें.
(क) ना.–अशक्तपणा; निर्बलता; सत्त्वहीनता; मार्दव; वार्धक्य; शिवीगाळ; भेद; उद्धटपणा; शैथिल्य; विलंब; पोकळपणा; सरपण.

जम (व) (ಜಮು (ವ) (क) ना.–यम; मृत्युपाश; मृत्यूचा जबडा.

जमखाने (ಜಮುಖಾನೆ) (अ. दे.) ना.–अंथरण्याचें जाजम; रेशमी कापड; दरी; पठार; गुडार.

जमदग्नि (ಜಮದಗ್ನಿ) (सं) ना.–प्राचीन ऋषि; परशुरामपिता.

जमा (मे) (ಜಮಾ(ಮೆ) (अ. दे.) ना.–जमा; सारांश; बेरीज; एकूण.

जमीन (नु) (ಜಮೀನ [ನು]) (अ. दे.) ना.–जमीन; धरणी; क्षेत्र; विभाग; भूमि.

जमुने (ಜಮುನೆ) (क) ना. – यमुनानदी; जमुना.
जं (जों) प (ಜಂ [ಜೊಂ] ಪ) (क) ना. – रास; ढीग; समुदाय; डुलकी; मध्यस्थ; पेंग; वामकुक्षी; झोप.
जंपति (ಜಂಪತಿ) (क) ना. – दांपत्य; दंपती; जायापति; पतिपत्नि.
जं(जों)पु (ಜಂ[ಜೊಂ]ಪು) (क) ना. – 'जंप' पहा.
जंपे(पताळ) (ಜಂಪೆ) (ಪತಾಳ) (क) ना. – झंपा; पांच किंवा दहा मात्रांचा झंपा ताल.
जंब (ಜಂಬ) (क) ना. – दंभ; आडंबर; अवडंबर; अहंकार; मस्ती; स्वतःलाच घेतलेला चावा; अतिशयोक्ति; अतिरंजितता; दिमाख; ऐट; खोटा डौल.
—गार (ಗಾರ) (क) वि. – दंभ मिरवणारा; ढोंगी; स्तुतिपाठक; चारण; भाट.
—गाति (ಗಾತಿ) (क) ना. – ढोंगी स्त्री.
जंबर (ಜಂಬರ) (क) ना. – काम; उद्योग; अंगीकार; पत्करा.
जंबाल (ಜಂಬಾಲ) (सं) ना. – राड; चिखल; बुरडी; पोहण्याचा भोपळा; असत्य; अंतर्गंगा; शेवाळ; कंजाळ; थापा.
जंबि (ಜಂಬಿ) (क) ना. – शमीचें झाड.
जंबिया (ಜಂಬಿಯಾ) (अ. दे.) ना. – एक आखुड तलवार.
जंबीर(भीर) (ಜಂಬೀರ [ಭೀರ]) (क) ना. – पपनस; बंपार; लिंबू.
जंबु(बू) (ಜಂಬು [ಬೂ]) (सं) ना. – जांभूळ; सुवास.
जंबु(बू)क (ಜಂಬು [ಬೂ] ಕ) (सं) ना. – वरुण; कोल्हा; शृगाल.
जंबुद्वीप (ಜಂಬುದ್ವೀಪ) (सं) ना. – प्राचीन भारत; हिंदुस्थानाचें प्राचीन नांव.
जंबुमालि (ಜಂಬುಮಾಲಿ) (सं) ना. – एक राक्षस; प्रहस्तपुत्र.
जंबुनदि (द) (ಜಂಬೂನದಿ [ದ]) (सं) ना. – मेरुपर्वतातून उगम पावलेली एक नदी.
जंभ (ಜಂಭ) (सं) ना. – इंद्रानें मारलेला एक राक्षस; लिंबु; चावा; दाढ; सुळेदात; तोंड.
जम्मविसु (ಜಮ್ಮವಿಸು) (क) धा. – थरथर कापविणें; भिवविणें.
जम्मने (ಜಮ್ಮನೆ) (क) अ. – लागलीच; त्वरित; चटकन; एकदम.
जय (ಜಯ) (सं) ना. – विजय; शुभ; शौर्य; जयाचीयुक्ति; जयजयकार; एक संवत्सर.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – जिंकणें; विजय पावणें;
—शाली (ಶಾಲಿ) (सं) वि. – जय मिळवणारा;
—स्तंभ (ಸ್ತಂಭ) (सं) ना. – विजयस्मारक; विजयस्मरणार्थ खांब.
जयघोष (ಜಯಘೋಷ) (सं) ना. – जयजयकार; विजयाची घोषणा.
जयत् (ಜಯತ್) (सं) वि. – जयशाली; विजयी.
जयद्रथ (ಜಯದ್ರಥ) (सं) ना. – कौरवपक्षीय राजा; सिंधुदेशाचा राजा; महाराष्ट्रीय.

जयन (ಜಯನ) (सं.) ना. – जय; चिलखत; युद्धकवच.
—शालिका (के) (ಶಾಲಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना. – शस्त्रागार; शस्त्रभांडार.
जयंत (ಜಯಂತ) (सं) ना. – इंद्रपुत्र; धृतराष्ट्राचा एक मंत्री
जयंति (ಜಯಂತಿ) (सं) ना. – जन्मतिथि; वाढदिवस; जन्मदिनोत्सव; पताका; निशाण.
जयमान (ಜಯಮಾನ) (सं) ना. – विजय; जयप्राप्ति.
जयलक्ष्मि, (श्री) (ಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ [ಶ್ರೀ]) (सं) ना. – विजया; विजयलक्ष्मी.
जयविजय (ಜಯವಿಜಯ) (सं) ना. – वैकुंठाचे द्वारपाल.
जया (ये) (ಜಯಾ [ಯೆ]) (सं) ना. – दुर्गा; कालिदेवी; शक्ति.
जयि (यी) (ಜಯಿ [ಯೀ]) (सं) वि. – विजयी; जय मिळवलेला.
जयिनि (नी) (ಜಯಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – विजयिनी; जय मिळवलेली स्त्री.
जय्य (ಜಯ್ಯ) (सं) वि. – विजययोग; जयसाध्य.
जर (ಜರ) (सं) ना. – जरा; वार्धक्य; म्हातारपण; जीर्णता; कृष्णाला जखम करणारा बेरड.
(क) ना. – ज्वर; ताप; पुरळ; जर.
जरगु (ಜರಗು) (क) धा. – होणें; भरणें; मिरवणें; गमावणें; चकाकणें; निसरणें; पळून जाणें; निसटणें.
(क) ना. सोन्याची पूड; धान्यांतील केर; राड; उतार; निसरडे; गडबडा लोळणें; सुटका; कृति.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – चालविणें; संपविणें; उतरविणें.
जरठ (ಜರಠ) (सं) वि. – कठोर; क्रूर; घट्ट; वृद्ध; जीर्ण.
जरड (ಜರಡ) (क) वि. – ओबडधोबड; घट्ट.
(क) ना. – क्रूर मनुष्य; क्रोधी मनुष्य.
जरडु (ಜರಡು) (क) वि. – पोकळ; निःसार; अल्प; क्षुद्र; निरुपयोगी; अप्रयोजक.
जरडे (डि) (ಜರಡೆ [ಡಿ]) (क) ना. – चाळण; गाळणी; गाळण्याचें साधन.
जरण (ಜರಣ) (सं) ना. – वृद्धावस्था; जीर्णता.
जरत् (रंत) (ಜರತ್ [ರಂತ]) (सं) वि. – जुना; जीर्ण; कोमेजलेला; अस्थिर.
जरद्गव (ಜರದ್ಗವ) (सं) ना. – म्हातारा बैल; जुना बैल.
जरह (ಜರಹ) (सं) ना. – जरा; तिरस्कार; निंदा.
जरा (ಜರಾ) (सं) ना. – म्हातारपण; वार्धक्य.
जरायु (ಜರಾಯು) (सं) ना. – गर्भकोष; गर्भिणी.
—ज (ಜ) (सं) ना. – गर्भकोषांतून जन्मणारे जीव.
जरासंध (ಜರಾಸಂಧ) (सं) ना. – मगध देशाचा राजा.
जरि (ಜರಿ) (क) धा. – पडणें; पाय घसरणें; चिंता करणें; खड्डा खणणें; पाणउतारा करणें.

(क) ना. – खड्डा; प्रवाह; नदी; प्रपात; धबधबा; विषजंतु; शतपदी-जरतारी भृगु.
जरिगल्लु (ಜರಿಗಲ್ಲು) (क) ना. – सुवर्णखाणीचे दगड.
जरुचु (ಜರುಚು) (क) धा. – वायफळ गप्पा मारणें; रिकामें बडबडणें; वाचाळता करणें; अर्थशून्य बोलणें.
जरुहु (ಜರುಹು) (क) धा. – वाढविणें; वृद्धि पावविणें; नाश करणें.
जरे (ಜರೆ) (सं) ना. – 'जरा' पहा.
(क) धा. – हिणविणें; हंगवणें; टोचून बोलणें; निंदणें.
जरेह (ಜರೆಹ) (क) ना. – घसरगुंडी; आपलेच बोलणें अंगलट येणें.
जर्कु (ಜರ್ಕು) (क) धा. – दाबणें; दडपणें.
(क) ना. – 'कुट्कु' पहा.
जर्जर (रित) (ಜರ್ಜರ [ರಿತ]) (सं) वि. – शिथिल; जुनेंपुराणें; जीर्ण; चोळामोळा झालेले; फुटलेले; जखम झालेले.
जर्जरिसु (ಜರ್ಜರಿಸು) (क) धा. – दुर्बल करणें; अटणें; अटविणें; भिवविणें; शक्तिहीन करणें.
जर्जीर (ಜರ್ಜೀರ) (क) वि. – उद्धट; अहंकारी; 'जर्जर' पहा.
जर्बु (र्बु) (ಜರ್ಬು [ರ್ಬು]) (क) धा. – डोळ्याच्या खुणेनें सांगणें; डोळे वटारणें; शिवी देणें; निंदणें; अवमानणें; भिवविणें.
(क) ना. – भीति; अहंकार; उद्धटता; अवमान; निंदा.
जल (ಜಲ) (सं) ना. – पाणी; जड मनुष्य; मंदमति.
—ज (ಜ) (सं) ना. – कमळ; मासळी; चंद्र.
—मय (ಮಯ) (सं) वि. – जलानें भरलेलें; पाणीपाणी झालेले.
जलक (ಜಲಕ) (सं) ना. – स्नान; अंबोळ; वीरलता.
जलकन्ये (ಜಲಕನ್ಯೆ) (सं) ना. – नागकन्या; नागस्त्री.
जलकरन (ಜಲಕರನ) (सं) ना. – शंख; कमल; ढग; आकाश; ताजें पाणी.
जलकाक (ಜಲಕಾಕ) (सं) ना. – पाण्यांत बुडणारा कावळा; पाणबुडा; पाणडुब्बा पक्षी.
जलक्कने (ಜಲಕ್ಕನೆ) (क) अ. – लागलीच; झटकन; एकदम; स्वच्छपणें.
(क) ना. – निर्मलता; झळझळीतपणा; स्वच्छता; घाई.
जलक्रीडे (ಜಲಕ್ರೀಡೆ) (सं) ना. – पाण्यांतील विहार; खेळ; डुंबणें; जलांतील विलास; जलक्रीडा.
जलगार (ಜಲಗಾರ) (क) ना. – वंचक नावाडी; कचऱ्यांतून सोनेचांदी काढणारा; केर काढणारा, गारुडी; कोळी; मासे धरणारा.
जलगु (ಜಲಗು) (क) ना. – सोनें; सोन्याच्या खाणींतील दगड.
जलग्रह (ಜಲಗ್ರಹ) (सं) ना. – मगर; सुसर; मोठा मासा.

जलचर (ಜಲಚರ) (स) ना. – पाण्यांत राहणारा प्राणी; नाव; जहाज.
जलजनित–विद्युत् (ಜಲಜನಿತ–ವಿದ್ಯುತ್) (सं) ना. – पाण्याच्या शक्तीवर उत्पन्न झालेली वीज; वारा आणि ढग यांच्या घर्षणानें झालेली वीज.
जलजलिसु (ಜಲಜಲಿಸು) (क) ना. – प्रज्वलित करणें; प्रकाशणें.
जलजज (ಜಲಜಜ) (सं) ना. – ब्रह्मदेव; 'अलरिच' पहा.
जलजजांड (ಜಲಜಜಾಂಡ) (सं) ना. – ब्रह्मांड.
जलजनाभ (ಜಲಜನಾಭ) (सं) ना. – विष्णु; पद्मनाभ.
जलजासन (ಜಲಜಾಸನ) (सं) ना. – ब्रह्मदेव.
जलजीव (ಜಲಜೀವ) (सं) ना. – मासे धरणारा.
जलतरंग (ಜಲತರಂಗ) (सं) ना. – पाण्याची लाट; एक वाद्य
जलद (ಜಲದ) (सं) ना. – मेघ; ढग; आकाश.
(अ. दे.) ना. – तीव्रता; वेग.
जलदागम (ಜಲದಾಗಮ) (सं) ना. – पावसाळा; पहिला पाऊस; वळीवाचे पाऊस.
जलदान (ಜಲದಾನ) (सं) ना. – तर्पण; पाणी सोडणें.
जलदुर्ग (ಜಲದುರ್ಗ) (सं) ना. – सभोवार खंदक किंवा पाणी असलेला किल्ला.
जलधर (ಜಲಧರ) (सं) ना. – मेघ; ढग; आकाश.
—मार्ग (ಮಾರ್ಗ) (सं) ना. – आभाळ; आकाश; सूर्य.
जलधि (निधि) (ಜಲಧಿ [ನಿಧಿ) (सं) ना. – पाण्याचा साठा; समुद्र; पावसाचें पाणी.
—जे (ಜೆ) (क) ना. – लक्ष्मी.
—रशने (ರಶನೆ) (सं) ना. – भूमी; पृथ्वि.
जलंधर (ಜಲಂಧರ) (सं) ना. – जलंधर राक्षस; मेघ; ढग.
जलपति (ಜಲಪತಿ) (सं) ना. – वरुणदेव; महासागर.
जलपुष्प (ಜಲಪುಷ್ಪ) (सं) ना. – मासा; समुद्रफूल.
जलपूरकनलिका (ಜಲಪೂರಕನಲಿಕಾ) (सं) ना. – पाण्याचा नळ; पाण्याची चावी.
जलप्रलय (ಜಲಪ್ರಲಯ) (सं) ना. – जगाचा पाण्यांत बुडून विनाश; सर्वनाश.
जलप्राय (ಜಲಪ್ರಾಯ) (सं) ना. – डोह.
जलप्रिय (ಜಲಪ್ರಿಯ) (सं) ना. – वैडूर्य रत्न.
जलफलकविमान (ಜಲಫಲಕವಿಮಾನ) (सं) ना. – नौका; जहाज.
जलभृत् (ಜಲಭೃತ್) (सं) ना. – मेघ; ढग; जलधर.
जलमग्न (ಜಲಮಗ್ನ) (सं) ना. – पाण्यांत बुडलेलें; भिजलेले.
(सं) ना. – कमल; जलचर वगैरे जलांतील वस्तु.
जलमुच् (क्) (ಜಲಮುಚ್ (ಕ್)) (सं) ना. – मेघ; ढग.
जलराशि (ಜಲರಾಶಿ) (सं) ना. – समुद्र; सागर; डोह.

जलरुह (ಜಲರುಹ) (सं) ना.–कमल; जलांत रुजणारें—वाढणारें.
—मित्र (ಮಿತ್ರ) (सं) ना.–सूर्य.
—रिपु (ರಿಪು) (सं) ना.–चंद्र.
—अक्ष (ಅಕ್ಷ) (सं) ना.–कमलनेत्र विष्णु; कृष्ण.
जलरुहोदर (ಜಲರುಹೋದರ) (सं) ना.–कमल ज्याच्या उदरातून आलें तो विष्णु; पद्मनाभ.
जलशयन (ಜಲಶಯನ) (सं) ना.–जलावर निजणारा; विष्णु; नारायण.
जलशूक (ಜಲಶೂಕ) (सं) ना. कमलकंद; शेवाळ; अंतर्गंगा.
जलसंधि (ಜಲಸಂಧಿ) (सं) ना.–दोन सागरांना जोडणारा कालवा. सामुद्रधुनि.
जलहास (ಜಲಹಾಸ) (सं) ना.–जलफेस; सागरफेण; बुडबुडा; फेस.
जलाकर (ಜಲಾಕರ) (सं) ना.–जलाशय; समुद्र; झरा; बुडबुडा; चिलीम; गुडगुडी.
जलाधिप (ಜಲಾಧಿಪ) (सं) ना.–वरुणदेव.
जलांतनौके (ಜಲಾಂತನೌಕೆ) (सं) ना.–पाणबुडी; जहाज; मोटक
जलावतार (ಜಲಾವತಾರ) (सं) ना.–धक्का; गोदी; जहाज लागण्याचा किनारा.
जलावर्त (ಜಲಾವರ್ತ) (सं) ना.–भोवरा; पाणवेरा; पाणचक्र.
जलाशय (ಜಲಾಶಯ) (सं) ना.–सरोवर; पाण्याचा सांठा; मासा. मंदमति; अज्ञानी; वाला.
जलाह्वय (ಜಲಾಹ್ವಯ) (सं) ना.–कमल.
जलिक (ಜಲಿಕ) (सं) वि.–वंचक; फसव्या; मायाकार.
जलुगु (ಜಲುಗು) (क) धा.–गळणें; गाळणें.
(क) ना.–राड; गाळ.
जलूके (का) (ಜಲೂಕೆ) (ಕಾ) (सं) ना.–जळू; रक्तशोषण करणारा जंतु; कांटी.
जलो (लौ) के ಜಲೋ (ಲೌ) [ಕೆ]) (सं) ना.–जलचर; मासा; जलच घर असलेलें.
जलोच्छ्वास (ಜಲೋಚ್ಛ್ವಾಸ) (सं) ना.–पाणी बाहेर नेण्याचा पाट; परिवाह; तळ्यातील मोरी.
जलोत्तरण (ಜಲೋತ್ತರಣ) (सं) ना.–जलतरण; पोहणें; पाणी तोडून परतीरीं गमन.
जलोदर (ಜಲೋದರ) (सं) ना.–उदररोग; पोटात पाणी साठण्याचा रोग.
जलौक्ष (ಜಲೌಕ್ಷ) (सं) ना.–सरोवर; समुद्र; तटाक; जलाशय.
जल्प (ल्पन) (ಜಲ [ಲ್ಪನ]) (सं) ना.–कथन; गोष्ट; चर्चा; गप्पा; मुखस्तुति; खुशामत.

जल्पाक (ಜಲ್ಪಾಕ) (सं) वि.–वावडी उडवणारा; गप्पिष्ट; थापाड्या.
जल्पित (ಜಲ್ಪಿತ) (सं) वि.–सांगितलेले; कथित.
(सं) ना.–शब्द; वचन.
जल्लडि (डे) (ಜಲ್ಲಡಿ [ಡೆ]) (क) ना.–चाळणी; गाळणी गाळण्याचे साधन.
जल्लने (ಜಲ್ಲನೆ) (क) अ.–झटकन; लागलीच.
जल्लि (ಜಲ್ಲಿ) (क) ना.–कणगी; वेताची टोपली; हारा; घडीव दगड; खडी; खोटेपणा.
(सं) ना.–गोंडा; चवरी;पुष्पमाला; झालर.
जल्लु (ಜಲ್ಲು) (क) ना.–शीड; नावेतील खांब; धांदोटी; कपड्याचे किंवा पानाचे तुकडे.
जल्ले (ಜಾಲ್ಲೆ) (क) ना.–बांबूची बुट्टी; लोखंडी पाटी.
जव (ಜವ) (क) ना.–यम; अंतक.
—केडिसु (ಕೆಡಿಸು)(क) धा.–वेग थांबविणें; बलहीन करणें.
(सं) ना.–त्वरा; वेग; शक्ति; बल; स्थानांतर.
जवन (ಜವನ) (क) ना.–यवनदेशीय; वेगवान घोडा; यमसंबंधी; दवना.
जवनिके (ಜವನಿಕೆ) (सं) ना.–यवनिक; पडदा; घोषा.
जवरक्के (ಜವರಕ್ಕೆ) (क) ना.–यमरक्षा; कवच; चिलखत, देहत्राण.
जवहुर (ಜವಹುರ) (क) ना.–यमलोक; यमपुरी.
जवळ (ಜವಳ) (क) ना.–जोड; आवळे जावळें; जावळ.
जवळि (ಜವಳಿ) (क) ना.–वस्त्राची जोडी; साडी; कापड.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–एकत्रित होणें; समाविष्ट होणें.
—कालु (ಕಾಲು) (क) ना.–पदयुग्म.
—मद्ळे (ಮದ್ದಳೆ) (क) ना.–मृदंग; जोडचर्मवाद्य.
जवि (ಜವಿ) (क) ना.–घोड्याच्या शेपटीचे केस; सारंगीचा तंतुगज.
जवुगु (ळु) ಜವುಗು [ಳು]) (क) ना.–पाणथळ जमीन; दलदलीचा प्रदेश; ओल; दलदल.
जवे (ಜವೆ) (क) ना.–सातु; जव; यव.
जवारि (ಜವಾರಿ) (क) वि.–देशी; देशावरी.
जवाहीर (ಜವಾಹೀರ) (अ. दे) ना.–मोती; रत्ने वगैरे जडजवाहीर; कोंदणांतील रत्नाचा दागिना.
जव्वन } (ಜವ್ವನ) (अ. दे.) ना.–यौवन; तारुण्य; वाढतें वय;
जौवन } (ಜೌವನ) स्तन; कुच.
—इग (ಇಗ) (क) ना.–तरुण; वयात आलेला.
जव्वने (ಜವ್ವನೆ) (क) ना.–युवती; तरुणी; लहान वयाची स्त्री.
जव्वाजि (ಜವ್ವಾಜಿ) (क) ना.–एक सुगंधी द्रव्य.
जस (ಜಸ) (क) ना.–यश; कीर्ति; प्रख्याति.

—वंत (युत) (ವಂತ [ಯುತ]) (क) वि.—कीर्तिमान; प्रसिद्ध पुरुष.

जस्र (ಜಸ್ರ) (सं) अ.—केव्हा केव्हा; अकस्मात.
(सं) ना.—थकवा; कंटाळा; आयास.

जहागीरुदार (ಜಹಗೀರುದಾರ)(अ. दे) ना.—जहागीरदार; प्रांताधिकारी.

जहजु (ಜಹಜು) (अ. दे) ना.—जहाज; मोठी नाव.

जहल्लक्षण (ಜಹಲ್ಲಕ್ಷಣ) (सं) ना.—शब्दावृत्तीतील लक्षणभेद; लक्षणेनें घ्यावयाचा अर्थ.

जह्नु (ಜಹ್ನು) (सं) ना.—गंगेचा पिता जन्हुऋषि.
—तनये (ತನಯೆ) (सं) ना.—जान्हवी; गंगानदी.

जळ (ಜಳ) (क) ना.—पाणी; जड.
(क) ना.—झळ; उष्णता; उकाडा; स्वच्छता; कांति; प्रकाश.

जळकु (ಜಳಕು) (क) धा.—हलविणें; झोक देणें; थरथरणें; कापणें.

जळंब (ಜಳಂಬ) (क) ना.—पांघरूण; आवरण; झाकण; आच्छादन; पंखा.

जळंबायत (ಜಳಂಬಾಯ್ತ) (क) ना.—चामर; पखा; भालदार.

जळरुह (ಜಳರುಹ) (सं) ना.—कमल; 'तावरे' पहा.

जळ्ळु (ಜಳ್ಳು) (क) वि.—अयोग्य. अडचणीचें; खोटें; पोकळ;

जाग (ಜಾಗ) (क) ना.—स्थळ; हिरवारंग; पाच; रत्न; पन्नारत्न; याग; यज्ञ; वेध.
—परल् (ಪರಲ್) (क) ना.—पाचेच्या रंगाचा;

जागटे (ಜಾಗಟೆ) (क) ना.—झांगट; लोहवाद्य; तास; झणाणा; पूजेची घंटा.

जागर (ಜಾಗರ) (सं) ना.—जागृति; लक्ष: निद्रानाश; पहारा; कवच; पौरुष; बल; धैर्य.

जागरण (ಜಾಗರಣ) (सं) ना.—जागरण; जागृति; जागरूकता; निद्रानाश.

जागरता (ते) (ಜಾಗರತಾ [ತೆ]) (सं) ना.—जागृति; जागरूकता.

जागरि (ಜಾಗರಿ) (सं) ना.—जागृत मनुष्य; गूळ.

जागरिणी (ಜಾಗರಿಣೀ) (सं) ना.—जागृत स्त्री; न झोपलेली स्त्री.

जागरित (ಜಾಗರಿತ) (सं) वि.—जागृत; झोपून उठलेला.

जागरूक (ಜಾಗರೂಕ) (सं) वि.—जागा; जागृत; मागचापुढचा विचार करणारा; जाणीव असलेला.
—ते (ತೆ) (सं) ना.—जाणीव; चागृति; विवेक; समजूत.

जागरे (र्यै) (र्ति) (ಜಾಗರೆ [ಯೈ] ತೈ) (सं) ना.—जाणीव; जागृति.

जागिसु (ಜಾಗಿಸು) (क) धा.—जागणें; ताठ उभे राहणें; वाकविणें; वाहवा करणें; प्रोत्साहन देणें; देह ताठ करणें.

जागु (ಜಾಗು) (क) अ.—भले! वाहवा!
(क) ना.—मौन.

जागुड (ಜಾಗುಡ) (क) ना.—कुंकुमकेशर; केशर.

जागृ (ग्र) त (ಜಾಗೃ [ಗ್ರ] ತ) (सं) वि.—जागा झालेला; जाणीव झालेला; संभाळून चालणारा.

जागृ (ग्र) ति (ಜಾಗೃ [ಗ್ರ] ತಿ) (सं) ना.—भान; विवेक; जागरूकता.

जाग्रत् (ಜಾಗ್ರತ್) (सं) ना.—'जागृत' पहा.

जाग्रते (ಜಾಗ್ರತೆ) (सं) अ.—लागलीच; झटकन.
(सं) ना.—जागरूकता; जागृति.

जांगल (ಜಾಂಗಲ) (सं) ना.—जंगल; अरण्य; क्रूर; अनागरिक; हिंसक; निर्जल प्रदेश; रेताड.

जांगुल (ಜಾಂಗುಲ) (सं) ना.—मायाविद्या; विषपरिहारविद्या; विष उतरवणारा; वैद्य.

जांगुलि (क) (ಜಾಂಗುಲಿ [ಕ]) (सं) ना.—वैद्य; गारुडी; सर्प खेळवणारा; जादुगार.

जांघिक (ಜಾಂಘಿಕ) (सं) वि.—पळपुट्या; पायावर भरंवसा ठेवणारा; भीतीनें पळणारा.

जाजि (ಜಾಜಿ) (क) ना.—मालतीपुष्प; जायफळ; मोगऱ्याचें फूल.

जाजु (ಜಾಜು) (क) ना.—तांबडा दगड; काव; इंद्रजाल; मायाविद्या; जादू; गारुडी.

जाज्वल्यमान (ಜಾಜ್ವಲ್ಯಮಾನ) (सं) वि.—प्रज्वलित; प्रकाशमान; जळणारा; तेजःपुंज.

जाठर (ಜಾಠರ) (सं) वि.—औदरीय; पोटासंबंधी.
—रस (ರಸ) (सं) ना.—पित्त; पाचक रस.

जाडणे (ಜಾಡಣೆ) (क) ना.—दान; वापर; हालचाल; फेक; सहनशीलता; मंदी.

जाडि (ಜಾಡಿ) (क) ना.—अखंड प्रवाह; उकळी; झरा; ओढा; उमळी; क्रोध; बलात्कार; उष्णता; समूह; कांबळें; भर.

जाडिसु (ಜಾಡಿಸು) (क) धा.—झडणें; स्वच्छकरणें; हलविणें; फेकणें; पेटविणें; प्रोत्साहन देणें; टोचून बोलणें; तोंडावर सांगणें; केर काढणें.

जाडु (ಜಾಡು) (क) ना.—रीति उपयोग; वापरक्रम; पद्धति; शैली; ओळ; मार्ग; पंक्ति; सूचना; सुगावा; शोध.

जाडे (ಜಾಡೆ) (क) ना.—पावलाची खूण; गाडीच्या चाकाची खूण; सूचना; चाहुल; अंथरूण; कांबळें; चुणचुणीतपणा; अनुभव; चापल्य, वेग; उपाय; युक्ति; सुट्टी; विश्रांति; मध्यंतर; रजा.

जाड्य (ಜಾಡ್ಯ) (सं) ना.—मंदपणा; जडत्व; अस्वस्थता; रोग; आलस्य; रोग; थंडपणा; मूर्खपणा; सुस्ती; जडपणा.

जाण् (ಜಾಣ್) (क) ना.–चातुर्य; समजूत; शहाणपणा.
—इमे (मे) (ಇಮೆ [ಮೆ]) (क) ना.–समजूत; ज्ञान; शहाणपणा; चतुराई.
—ओडेय (ಒಡೆಯ) (क) ना.–ज्ञानी; तज्ञ.
—किडु (ಕಿಡು) (क) धा.–न समजणें; मति कुंठित होणें.
—नुडि (ನುಡಿ) (क) ना.–चांगले बोलणें; विचारी भाषण.
जाण (ಜಾಣ) (क) (क) ना.–ज्ञाता; जाणकार.
जाणि (णु) वे (ಜಾಣಿ [ಣು] ವೆ) (क) ना.–ज्ञान; जाणीव; प्रतिपत्ति; प्रगल्भता.
जात (ಜಾತ) (सं) वि.–जन्मलेले; अस्तित्वात असलेलें.
(सं) ना.–समूह; पुत्र; सत्कुलीन.
जातक (ಜಾತಕ) (सं) ना.–जन्मकुंडली; बुद्धदेवाची पूर्व जन्मकथा; जन्माला आलेला.
जातकर्म (ಜಾತಕರ್ಮ) (सं) ना.–नामकरण; बारसें; जन्मल्या बाळाचें संस्कार; पुत्रावण; जातक.
जातरूप (ಜಾತರೂಪ) (सं) ना.–सोनें; जन्मलेल्या मुलाचें रूपरंग; नग्नावस्था; नग्नता.
जातवेद (दस्) (ಜಾತವೇದ [ದಸ್]) (सं) ना.–अग्नि.
—मुनि (ಮುನಿ) (सं) ना.–बसवेश्वरांच्या गुरूचें नाव.
जातसूतक } (ಜಾತಸೂತಕ) (सं) ना.–मिश्र रक्ताची संतति.
जातशौच } (ಜಾತಶೌಚ) अशुद्ध जन्म.
जाति (ಜಾತಿ) (सं) ना.–ब्राह्मणादि चतुर्वर्ण; जातकुळि; वडिलोपार्जित औद्योगिक संस्कार; कुळकसब; मालती–पुष्प; जायफळ; जन्म; गोत्र; आवळ्याचे झाड; उत्तम कूळ; समूह; विनय.
—कर्म (ಕರ್ಮ) (सं) ना.–जातीचें कर्तव्य; जातीचें मुख्य कार्य.
जाति (ती) कोश (ಜಾತಿ [ತೀ] ಕೋಶ) (सं) ना.–जायपत्री.
जातिगार (ಜಾತಿಗಾರ) (क) ना.–गुंड; खाऊन फिरणारा. फटिंग; 'उंडाडि' पहा.
जातिफल (ಜಾತಿಫಲ) (सं) ना.–जायफळ.
जातिभ्रष्ट (ಜಾತಿಭ್ರಷ್ಟ) (सं) वि.–जातिबहिष्कृत; बाटगा; जातिबाह्य; नीतिहीन; निरुपयोगी.
जातिवळ (ಜಾತಿವಳ) (क) ना. उद्योगी; अनुवंशिक धंदा करणारा.
जातिवैर (ಜಾತಿವೈರ) (सं) ना.–जातिद्वेष; जन्म शत्रुत्व.
जातिवैरि (ಜಾತಿವೈರಿ) (सं) कुलकंटक; कुऱ्हाडीचा दांडा. (लक्षणा)
जातिसंकर ಜಾತಿಸಂಕರ) (सं) ना.–जातिमिश्रण; कुलभ्रष्टता; जातीजातीचे एकीकरण.
जातीय (ಜಾತೀಯ) (सं) वि.–जातिसंबंधी; जातीला सोपवून दिलेलें; जातवार; जातिप्राधान्य दिलेलें.
जातु (ಜಾತು) (सं) अ.–केव्हा केव्हा; कधीतरी; कदाचित्; कथंचित्.
जातुधान (ಜಾತುಧಾನ) (सं) ना.–राक्षस; पिशाच्च.
जाते (ಜಾತೆ) (सं) ना.–मुलगी; कथा.
जात्य (ಜಾತ್ಯ) (सं) वि.–कुलीन; सत्कुलात जन्मलेला; योग्य.
जात्यतीत (ಜಾತ್ಯತೀತ) (सं) वि.–जातिभेद न मानणारा; सत्कुल जन्माचा अभिमान धरणारा.
जात्यंध (ಜಾತ್ಯಂಧ) (सं) वि.–जातीच्या अभिमानानें पछाडलेला; दुरभिमानी.
जात्रे (ಜಾತ್ರೆ) (क) ना.–यात्रा; उत्सव; देवाची मिरवणूक; सण; पवित्र देवदर्शन.
जादि (ಜಾದಿ) (सं) ना.–मोगरा; मालती; जाति; जाई.
जादु (ಜಾದು) (सं) ना.–काव; तांबडी माती; जायफळ.
(अ. दे) ना.–इंद्रजाल; मायाविद्या; नजरबंदी.
जान (ಜಾನ) (क) ना.–जाण; ज्ञान; ध्यान; समजूत; योजना; चिंता; विचार; स्मृति.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–समजून घेणें; योजना करणें; योजिणें; आठवणें; स्मरणें.
जानकि (की) (ಜಾನಕಿ [ಕೀ]) (सं) ना.–जनककन्या; सीता.
जानकीजानि (ಜಾನಕೀಜಾನಿ) (सं) ना.–जानकीजीवन; राम; जानकीपति.
जानपद (ಜಾನಪದ) (सं) वि.–जनपदासंबंधी; खेड्यासंबंधी.
(सं) ना.–देश; खेडें; जनगण; जनता.
जानि (ಜಾನಿ) (क) वि.–ज्ञानी; समजूतदार; आलोचक; विचारक. (सं) ना.–पत्नि; बायको.
जानिसु (ಜಾನಿಸು) (क) धा.–ध्यान करणें; विचार करणें; स्मरणें; आठवणें; विवंचून पाहणें.
जानु (ಜಾನು) (सं) ना.–गुडघ्यापासून खालचा भाग; पिंढरी.
—दघ्न (मात्र) (ದಘ್ನ [ಮಾತ್ರ]) (सं) ना.–गुडघ्या-पर्यंतचा भाग; जंघा.
जापाळ (ಜಾಪಾಳ) (क) ना.–जेपाळ बी; मलसारक बी.
जापु (ಜಾಪು) (क) ना.–लांबट पाऊल; मृदंगवादन; तालगति.
जाप्य (ಜಾಪ್ಯ) (सं) ना.–आलस्य; अंगचोरपणा; सुस्ती.
जाबाल (ಜಾಬಾಲ) (सं) ना.–जाबालोपनिषत्; धनगर; अजाजीवन कंठणारा; सुखी.
जाबालि (ಜಾಬಾಲಿ) (सं) ना.–प्राचीन ऋषि; दशरथाचा गुरु.
जाम (व) (ಜಾಮ [ವ]) (सं) ना.–प्रशंसा; चाल; चलन; घटका; दिवसाचा आठवा भाग.
जामदग्न्य (ಜಾಮದಗ್ನ್ಯ) (सं) ना.–परशुराम; जगदग्नीचा पुत्र.
जामात (तृ) (ता) (ಜಾಮಾತ [ತೃ] [ತಾ]) (सं) ना.–जावई; मुलीचा नवरा; कन्यापति.

जामि (मिनि) (ಜಾಮಿ) [ಮಿನಿ] (सं) ना. – पतिव्रता; कुलीना; गरती स्त्री.

जामीनु (ಜಾಮೀನು) (अ. दे.) ना. – मध्यस्थ; हमीदार; भद्रता; जबाबदारी.

जांबव (वंत) ಜಾಂಬವ [ವಂತ]) (सं) ना. – अस्वलासारखा दिसणारा मानवाचा पूर्वज.

जांबवति (ಜಾಂಬವತಿ) (सं) ना. – जांबवानाची कन्या; कृष्णपत्नि.

जांबवि (जांबु) ಜಾಂಬವಿ [ಜಾಂಬು]) (सं) ना. – जांभळ; जंबीर.

जांबूनाद (ಜಾಂಬೂನಾದ)(सं) ना. – जांबूनदींत सापडणारें सोनें.

जायक (ಜಾಯಕ) (सं) ना. – सुगंधीवृक्ष; चंदन.

जायमान (ಜಾಯಮಾನ) (सं) ना. – जन्म; जीवन; संसार; प्राप्ति.

जाया (ಜಾಯಾ) (सं) वि. – नष्ट झालेलें.
(सं) ना. – हानी; नाश; अकल्याण; पत्नि.

जायाजीव (ಜಾಯಾಜೀವ) (सं) ना. – पत्निजीवि; नर्तक; नट.

जायापति (ಜಾಯಾಪತಿ) (सं) ना. – दंपती; जोडपे.

जायि (यिपत्रे) ಜಾಯಿ [ಯಿಪತ್ರೆ]) (सं) ना. – जायफळ; जायपत्री; संगीत पद्धति; झरझुरी वाद्य.

जायिल (ಜಾಯಿಲ) (क) ना. – न्हावी; कुक्कुर; कुत्रा; काळवीट; सारमेय.

जायु (ಜಾಯು) (सं) ना. – मद्य; दारू; रोगनिवारक औषध.

जाये (ಜಾಯೆ) (सं) ना. – पत्नि; घरधनीण; जाया.

जार (ಜಾರ) (सं) ना. – व्यभिचारी; परस्त्रीलोलुप; पाय घसरणारा; व्यभिचारी.

जारिके (ಜಾರಿಕೆ) (सं) ना. – निसरडे; व्यभिचार; पायचूक; निसरा.

जारिणि (ಜಾರಿಣಿ) (सं) ना. – व्यभिचारिणी; विधवा;
जारि(रे) (ಜಾರಿ [ರೆ]) वेश्या.

जारु (ಜಾರು) (क) धा. – दिसेनासा होणें; वाट चुकणें; पाय चुकणें; चुकून भलतें बोलणें; प्रवाहाच्या उलट जाणें.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – खालीं सरणें; दूर होणें; चालू करणें.
—केडहु (ಕೆಡಹು) (क) धा. – कडेलोट करणें; उतरणें; नकळत लोटणें; अज्ञानांत लोटणें.

जाल (ಜಾಲ) (सं) ना. – जाळें; भिंतींतील जाळें; कपटजाल; झरोका; कोंडवाडा; समूह; अहंकार; दड्डी; श्रृंगार; आकाश; इंद्रिय; गुरें सावलीला आणण्याची जागा; इंद्रजाल; आवरण; मुस्कट.

जालक (ಜಾಲಕ) (सं) ना. – गाळणी; गळंतिका; गळंती; फिल्टर; जाळें फेकणारा; कोळी; धीवर; विणलेले कापड; जगण्याची इच्छा करणारा; झरोका; साणें.

जालकरण (ಜಾಲಕರಣ) (सं) ना. – मच्छीमार; मासेमारीचा धंदा.

जालगार (ಜಾಲಗಾರ) (क) ना. – वंचक; फसविणारा; नावाडी; धीवर; कचऱ्यांतून सोनेचांदी निवडणारा.

जालंधर (दर) ಜಾಲಂಧರ [ದರ]) (सं) ना. – खिडकी; जाळी; जाळीचें वातायन.

जालरि (ಜಾಲರಿ) (क) ना. – झालर; श्रृंगारवस्त्र; जाळीचें काम.

जालि (ಜಾಲಿ) (सं) ना. – जाळेवाला; कोळी; धीवर.
(क) ना. – बाभळ; बर्बूरवृक्ष.

जालिक (ಜಾಲಿಕ) (सं) ना. – नावाडी; नाविक; मासे धरणारा; जादुगार; इंद्रजालिक; वंचक.

जालिका (के) (ಜಾಲಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना. – कवच; चिलखत; लोखंडी जाळें; ठक स्त्री, मंत्रतंत्र करणारी; जादुगारिणी.

जाल्म (ಜಾಲ್ಮ) (क) वि. – नीच; वंचक; क्षुद्र; क्रूर; तुच्छ.

जाव (ಜಾವ) (क) ना. – याम; प्रहर; तीन तास.

जावडि (ಜಾವಡಿ) (क) वि. – अल्प; क्षुद्र; दुर्बल.
(क) ना. – गीत; स्त्रियाच्या हातापायाला लावण्याचा रंग; अळिता.

जावळ (ಜಾವಳ) (क) वि. – सामान्य; सर्वसाधारण; मामुली; हीन; क्षुद्र.

जावळि (ಜಾವಳಿ) (क) ना. – 'चावडि' पहा.

जाविगे (ಜಾವಿಗೆ) (क) ना. – सरपण; जळणाचें लाकूड; विश्रांति; सुटी; काकडा; पोत; ठक; वंचक.

जाहिरात (ಜಾಹೀರಾತ) (अ. दे) ना. – प्रसिद्धी; प्रगटना; डांगोरा; दवंडी; परिपत्रक; प्रख्याति.

जान्हवि (वी) (ಜಾಹ್ನವಿ [ವೀ]) (सं) ना. – गंगानदी; जन्हुतनया.
—धर (ಧರ) (सं) ना. – गंगाधर; शिव.

जाळ (ಜಾಳ) (क) वि. – पातळ; जाळीदार; झिरझिरीत.

जाळक (ಜಾಳಕ) (सं) ना. – जाळें; भोकें असलेलें वस्त्र; समूह; कपट; (सं) वि. – उपद्व्यापी; लफडेबाज; दुवर्तनी.

जाळरिग (ಜಾಳರಿಗೆ) (क) ना. – झालर; 'जालरि' पहा.

जाळवणे (ಜಾಳವಣೆ) (क) ना. – फसवणूक; नजरबंदी; मोह.

जाळिगे (ಜಾಳಿಗೆ) (क) ना. – विणलेली पिशवी; भटार; हमीणी; पैशाची पिशवी; वस्त्रप्रावरण.

जाळिसु (ಜಾಳಿಸು) (क) धा. – गाळणें; हलवणें; गमावणें; घसरणें; हिणवणें; तुच्छ लेखणें.

जाळू (ಜಾಳು) (क) ना. – पोकळी; असत्य भाषण; दूरचा नातेवाईक; जाळें लावणारा.

—नुडि (ನುಡಿ) (क) ना.–पोकळ बोलणें; फोलभाषा; थाप
जिंहे (जिव्हे) ಜಿಂಹೆ [ಜಿಹ್ವೆ] (सं) ना.–जिव्हा; जीभ; रसना.
जिगटु (ಜಿಗಟು) (क) ना.–डिंक; गोंद; खळ; चिकाटी.
(क) ना.–चिमटा घेणें; चिमटणें; बोचकरणें.
जिगणि (णे) ळि (ಜಿಗಣಿ (ಣೆ) ಳಿ) (क) ना.–'जलूक' पहा; जळू; रक्तपिपासु; दुर्नाम; बदलौकिक.
जिगळु (ಜಿಗಳು) (क) ना.–कालवा; समानता; साम्य; युक्ति; उपाययोजना; संधि.
जिगि (ಜಿಗಿ) (क) धा.–फाडणें; उडणें; उकरणें; खाणें; चकाकणें; अभिवृद्धि होणें; उडी मारणें.
जिगिल् (ಜಿಗಿಲ್) (क) धा.–चिकटणें; खेटून राहणें; अडचणीला कारण होणें; संकटांत सांपडणें; अडकून पडणें.
जिगीषा (षे) (ಜಿಗೀಷಾ [ಷೆ])(सं) ना.–विजयेच्छा; जिंकण्याची इच्छा.
जिगीषु (ಜಿಗೀಷು) (सं) वि.–जयाची इच्छा करणारा; विजयापेक्षा बाळगणारा.
जिगुळे (ಜಿಗುಳೆ) (क) ना.–'जिगणिळि' पहा; जळू.
जिघत्सु (ಜಿಘತ್ಸು) (सं) वि.–भुकेलेला; क्षुधित.
जिघत्से (ಜಿಘತ್ಸೆ) (सं) ना.–भूक; क्षुधा.
जिघांसु (ಜಿಘಾಂಸು) (सं) वि.–घातक; मारण्याची इच्छा करणारा; वैरी.
जिंके (ಜಿಂಕೆ) (क) ना.–हरिण; कुरंग; मृग.
जिंगि (ಜಿಂಗಿ) (क) ना.–मस्ती; झिंग; निशा; अमल; भान हरपणें; मासळी.
जिज्ञासु (ಜಿಜ್ಞಾಸು) (सं) वि.–जाणण्याची इच्छा करणारा; विचारक.
जिज्ञासे (ಜಿಜ್ಞಾಸೆ) (सं) ना.–समजण्याची इच्छा; विचाराची आकांक्षा; परीक्षा.
जिट्ट (ट्टि) (ಜಿಟ್ಟು [ಟ್ಟಿ]) (क) ना.–टोळ; पतंग; फुलपांखरूं; टिटवी; देवपक्षी; टोळधाड.
जिड्डि (ಜಿಡ್ಡಿ) (क) ना.–खिंड; दिंडीदरवाजा.
जिड्डु (ಜಿಡ್ಡು) (क) ना.–'गसि' पहा, चिखल; धड्डपणा; असंस्कृतता; सुगंधी धूप; मूर्ख स्त्री; गोंद; डिंक.
जिण (णु) गु (ಜಿಣ [ಣು] ಗು) (क) धा.–गळणें; ठिबकणें; पाझरणें; झिरपणें.
जित् (ಜಿತ್) (सं) वि.–जिंकलेला; जिंकणारा.
(सं) ना.–विजयी; विजेता.
जित (ಜಿತ) (सं) वि.–जिंकला गेलेला; आधीन झालेला; निश्चित; स्थिर; प्राप्त.
—पडिसु (ಪಡಿಸು) (क) धा.–निश्चित करणें; स्मरण देणें; तोंडपाठ करणें; आठवण राहीलसें करणें.
—पडु (ಪಡು) (क) धा.–मन ठाम करणें; निर्धार करणें; विद्वान होणें.
जितकाम (ಜಿತಕಾಮ) (सं) ना.–काम जिंकणारा; शिव; यति; बुद्ध; जिन अर्हंत; विरक्त.
जितकामे (ಜಿತಕಾಮೆ) (सं) ना.–काम जिंकलेली स्त्री; घरंदाज स्त्री; पतिव्रता; वरवधु.
जितकाशि (ಜಿತಕಾಶಿ) (सं) वि.–विजयानें मिरवणारा; पापावर जय मिळवलेला.
जितशत्रु (ಜಿತಶತ್ರು) (सं) ना.–शत्रूवर विजय मिळवणारा; अजितसेनाचा पुत्र.
जिताक्ष (ಜಿತಾಕ್ಷ) (सं) वि.–इंद्रिये जिंकलेला; मनोनिग्रही; संयमी.
जितांतक (ಜಿತಾಂತಕ) (सं) ना.–मृत्युंजय; कालांतक; शिव.
जितेंद्रिय (ಜಿತೇಂದ್ರಿಯ) (सं) वि.–ज्यानें इंद्रियें जिंकलीं आहेत असा; मनोनिग्रही; संयमी.
जित्य (ಜಿತ್ಯ) (सं) वि.–जिंकण्यासारखा; जयसाध्य; नांगराचा फाळ.
जित्वर (ಜಿತ್ವರ) (सं) वि.–जयशाली; विजयी.
जिद्दु (ಜಿದ್ದು) (क) ना.–पण; हट्ट; सूड; उद्दें; तिरस्कार.
जिन (ಜಿನ) (सं) ना.–वीतराग; तीर्थंकर; बुद्ध; विष्णु; चोवीसचा संकेत; अर्हत.
जिनगृह (ಜಿನಗೃಹ) (सं) ना.– जैनवस्ती; जैनमंदिर.
जिन (नु) गु ಜಿನ [ನು] ಗು) (क) धा.– गुणगुणणें; व्यर्थ खंगणें; अल्पवृष्टि होणें; बुरबुरणें; वितळणें; झिरपणें; ओतणें.
जिनिगिसु (ಜಿನಿಗಿಸು) (क) धा.–वेग कमी करणें; मूर्छित होणें; निश्चेष्ट होणें; जळफळणें; वर्षाव करणें; वितळणें;
जिंदगी (ಜಿಂದಗಿ) (अ.दे.) ना.–जिनगानी; पुंजी; सर्वस्व; चीजवस्त; स्वत्व; जीवन.
जिंदाबाद (ಜಿಂದಾಬಾದ) (अ. दे.) वि.–चिरंजीव; चिरायु होवो! आयुष्यमान.
जिप (पु) ण ಜಿಪ (ಪು) ಣ) (क) वि.–कृपण; लोभी; चिकट; चिक्कू; कंजुष; हात राखून खर्च करणारा.
जिबरु (ಜಿಬರು) (क) ना.–डोळ्याचें चिपडें; कसर; डोळ्याचें पिच.
जिट्टु (ಜಿಟ್ಟು) (क) ना.–चिकटपणा; ध्वनि; स्वर; नाद; चाहुल; आवाज.
जिर् (ಜಿರ್) (क) धा.–भिणें; घाबरणें; हाय खाणें.
(क) ना.–चिरचीर.
जिर्ले (रले) (रिले) ಜಿರ್ಲೆ [ರಲೆ] ರಿಲೆ) (क) ना.–पोरकिडे; गोम; झुरळ.
जिराफ् (ಜಿರಾಫ್)(क) ना.–चित्रोष्ट्र; लांब मानेचे जनावर; जिराफ.

जिल्लि (ಜಿಲ್ಲಿ) (क) ना. – लहान भोक; तडा; चीर; भेग.
जिल्लु (ಜಿಲ್ಲು) (क) ना. – झुणझुण; बधिरता; चर्मसंकोच; तंटा; गोंधळ.
जिवुळि (ಜಿವುಳಿ) (ग) ना. – 'ऋवळी' पहा.
जिष्णु (ಜಿಷ್ಣು) (सं) वि. – विजयाकांक्षी; विजयी; जयेच्छु. (सं) ना. – जिन; इंद्र; अर्जुन; विष्णु; काम; सूर्य; शिव; शेषराज.
जिष्णुचाप (ಜಿಷ್ಣುಚಾಪ) (सं) ना. – इंद्रधनुष्य; पाऊस; मदनबाण.
जिहासे (ಜಿಹಾಸೆ) (सं) ना. – त्यागाची इच्छा; वैराग्य; त्यागबुद्धि; निर्वेद; कंटाळा.
जिह्म (ಜಿಹ್ಮ) (सं) वि. – कुटिल; वक्र; वाकडे; मंद; मूर्ख; कपटी; अप्रामाणिक; लुच्चा; फसवा.
जिह्मग (ಜಿಹ್ಮಗ) (सं) ना. – वक्रगति; साप.
जिह्वा (ह्वे) (ಜಿಹ್ವಾ) [ಹ್ವೆ] (सं) ना. – जीभ; रसना.
जिह्वाडंबर (ಜಿಹ್ವಾಡಂಬರ) (सं) ना. – तोंडपाटीलकी; वाचाळता; बढाई; बंडल (लक्षणा).
जीकळि (ಜೀಕಳಿ) (क) ना. – झाडांना पाणी घालण्याची झारी.
जीत (ಜೀತ) (क) ना. – जीवित; राबणूक; कुली पगार; रोजमजुरी.
–गार (ಗಾರ) (क) वि. – रोजमजूर; मजुरीनें काम करणारा; श्रमजीवि; निढळाचा घाम गाळून जगणारा.
जीन (ಜೀನ) (क) वि. जीर्ण; जुनें; निष्प्रयोजक; कृपण; लोभी; क्षुद्र; दीन; गरीब.
जीन (नु) (ಜೀನ [ನು]) (अ-दे) ना. – घोड्याच्या पाठीवरील आसन; खोगीर.
जीनगार (ಜೀನಗಾರ) (क) ना. – बाहुल्या, खेळणीं, तयार करणारा; जिनगर.
जीनशाले (ಜೀನಶಾಲೆ) (सं) ना. – शस्त्रागार, युद्धसामग्री ठेवण्याचें ठिकाण.
जीमूत (ಜೀಮೂತ) (सं) ना. – ढग; मेघ; पर्वत; हत्ती; काळा डाग; देवनळ; एक राठ गवत; राक्षसाचें नांव.
—लते (ಲತೆ) (सं) ना. – विद्युत; वीज.
–वाहन (ವಾಹನ) (सं) ना. – इंद्र; 'नागानंद' नाटकाचा कथानायक.
जीय (ಜೀಯ) (क) अ. – अय्या! स्वामी! वगैरेसारखे सन्मानबोधक अव्यय.
जीयेने (ಜೀಯೆನೆ) (क) अ. – जी जी करून; हांजी हांजी करून; दीनवाणें; गयावया करून.
जीर् (रु) (ಜೀರ್ [ರು]) (क) धा. – किंचाळणें; ओरडणें; चिर्र असा आवाज करणें.
जीर (ಜೀರ) (क) ना. – अतिवेग; खड्ग; तलवार.
जीरके (गे) (ಜೀರಕೆ [ಗೆ]) (सं) ना. – जिरें; मसाल्याचा जिन्नस.
जीरु (ಜೀರು) (क) धा. – 'जीर्' पहा.
जीरुंडे (ಜೀರುಂಡೆ) / जीरुदुंबि (ಜೀರುದುಂಬಿ) } (क) ना. – किर्र ध्वनि करणारे किडे; झिल्ली; टोळ; पतंग.
जीरॆळ् (ಜೀರೆಳ್) (क) धा. – ओरडणें; किंचाळणें; शीळ घालणें.
जीकॊळवि (ಜೀಕೊಳವಿ) (क) वि. – पिचकारी; पाणी घालण्याची झारी.
जीर्ण (ಜೀರ್ಣ) (सं) वि. – वितळलेलें; जुनें; विरघळलेलें; झिजलेलें; शक्तिहीन; शिथिल; वाहून गेलेलें; कोमेजलेलें. अतिप्राचीन; नष्ट.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – पचविणें; पचन करणें; झिजवणें; जुनें होणें; वितळविणें.
—कारि (ಕಾರಿ) (क) वि. – पचनक्रियेला साह्य करणारा.
—कोश (ಕೋಶ) (सं) ना. – जठर; पचनक्रियास्थान.
—विजीर्ण (ವಿಜೀರ್ಣ) (सं) वि. – अतिजीर्ण; चिंध्याचिंध्या झालेले; अतिशिथिल.
जीर्ति (ಜೀರ್ತಿ) (सं) ना. – पचन; वितळण्याची क्रिया.
जीव (ಜೀವ) (सं) ना. – जीवन; हयात; आयुष्य; अस्तित्व; प्राणी; शारदा; घोडा; जीवात्मा; व्यक्ति; उद्योग; भाषा; जीवनाधार; बृहस्पति; बाणाचें फूल; मौर्वी; सत्त्व; रहस्य; प्रधान.
— ई, ईयु (ಈ, ಈಯು) (क) धा. – जीव घालणें; प्रोत्साहन देणें; शिफारस करणें.
— ऎत्तु (ಎತ್ತು) (क) धा. – जन्माला येणें.
—क (ಕ) (सं) ना. – दास; जिन; साधु; गारुडी; वनस्पतिविशेष.
—कळे (ಕಳೆ) (सं) ना. – सुखी जीवन.
—कळ्ळ (ಕಳ್ಳ) (क) ना. – अंगचोर; चुकारतट्टु.
— कोडु (ಕೊಡು) (क) धा. – प्राणार्पण करणें; प्रोत्साहन देणें.
जीवगॆळेय (ಜೀವಗೆಳೆಯ) (क) ना. – जिगरदोस्त; जीवश्च कंठश्च; प्रिय मित्र.
जीवत् (ಜೀವತ್) (सं) वि. – जिवंत; जीव असलेला; जिता.
जीवतोके (ಜೀವತೋಕೆ) (सं) ना. – मुलेंबाळें जिवंत असलेली स्त्री; लेकुरवाळी.
जीवत्पति (ಜೀವತ್ಪತಿ) (सं) ना. – सौभाग्यवति; सुमंगला; सधवा; 'अैदे' पहा.
जीवचय (ಜೀವಚಯ) (सं) ना. – प्राणिजात; प्राणीसृष्टि.

जीवदान (ಜೀವದಾನ) (सं) ना.–प्राणरक्षण; प्राणार्पण; प्राण वाचवणें.

जीवधन (ಜೀವಧನ) (सं) वि.–प्राणाला धन मानणारा; जीवसंपदा.

जीवधारण (ಜೀವಧಾರಣ) (सं) ना.–जीवन; निर्वाह; प्राणधारणा; अस्तित्व.

जीवन (ಜೀವನ) (सं) ना.–पाणी; उद्योग; निर्वाह; वृत्ति; अस्तित्व.

—वाह (ವಾಹ) (सं) ना.–मेघ; ढग.

जीवनांश (ಜೀವನಾಂಶ) (सं) ना.–पोटासाठीं मिळणारें धन. पोटगी; उपजीविकेचें साधन; जीवननिर्वाह.

जीवनिधि (ಜೀವನಿಧಿ) (सं) ना.–महासागर; पाण्याचा सांठा.

जीवनीय (ಜೀವನೀಯ) (सं) वि.–जीवनाधार; धारोष्ण दूध.

जीवनोपाय (ಜೀವನೋಪಾಯ) (सं) ना.–जीवनोद्योग; निर्वाहसाधन; वृत्ति.

जीवंत (ಜೀವಂತ) (अ-दे) ना.–'जीवत्' पहा.

जीवन्मुक्त (ಜೀವನ್ಮುಕ್ತ) (सं) वि.–जननमरणांतून मुक्त; सिद्धपुरुष; मोक्षगामी.

जीवन्मुक्ति (ಜೀವನ್ಮುಕ್ತಿ) (सं) ना.–जन्मफेऱ्यापासून सुटका; सिद्धावस्था; सजीव मोक्षप्राप्ति.

जीवमान (ಜೀವಮಾನ) (सं) ना.–हयात; जीवन; आयुर्मर्यादा; आयुष्य; जीवित काळ.

जीवरत्न (ಜೀವರತ್ನ) (सं) ना.–जीवरूपी रत्न; प्राणीश्रेष्ठ.

जीवल (ಜೀವಲ) (सं) ना.–ऋतुपर्णाचा सारथी.

जीवश (च्छ) व (ಜೀವಶ [ಚ್ಛ] ವ) (सं) वि.–जिवंत असूनहि मृताप्रमाणें असणारा; अस्थिपंजर; जीवन्मृत.

जीवातु (ಜೀವಾತು) (सं) ना.–प्राणरक्षण; जीवसत्त्व; संजीवनी.

जीवात्म (त्मा) (ಜೀವಾತ್ಮ [ತ್ಮಾ]) (सं) ना.–परमात्म्याचा अंश; जीवात्मा.

जीवाळ (ಜೀವಾಳ) (क) ना.–जीवनकळा; सत्त्व; रहस्य; सार; जिव्हाळें; वाद्यांतील ध्वनिसाधन. 'जीवल' पहा.

जीवि (ಜೀವಿ) (सं) ना.–जीव असलेला; प्राणी.

—के (ಕೆ) (सं) ना.–वृत्ति; जीवनोपाय; अस्तित्व; कुली; मजूरी; निर्वाहव्यय.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–जिवंत राहणें; प्राणधारण करणें.

जीवितेश (श्वर) (ಜೀವಿತೇಶ [ಶ್ವರ]) (सं) ना.–पति: वल्लभ; राजा; महाराज; जीवनाचा मालक.

जीवे (वा) (ಜೀವೆ [ವಾ]) (सं) ना.–हृदय; छाती; मौर्वी; प्रत्यंचा; बाण जोडण्याची रज्जु.

जुकुति (ಜುಕುತಿ) (अ. दे) ना.–युक्ति; योजना; उपाय; मार्ग

जुग (ಜುಗ) (अ. दे) ना.–युग; जोडीदार; सहचर; सहकारी.

जुगम (ಜುಗಮು) (क) ना.–युग्म; जोडी; जोड; दोन.

जुगुप्सा (से) ಜುಗುಪ್ಸಾ) (ಸೆ) (सं) ना.–तिरस्कार; कंटाळा; असह्यता; निंदा; तुच्छता; हीनता.

जुगुम (ಜುಗುಮು) (क) ना.–युग्म; 'जुगम' पहा.

जुगुल् (ಜುಗುಲ್) (क) धा.–निवणें; निघून जाणें.

जुंजु (ಜುಂಜು) (क) ना.–पिसारा; झिमझिम; गुंजांचें कणीस; कोंबड्याच्या डोक्यावरील फूल; लालफणी.

जुंजुरु (ಜುಂಜುರು) (क) ना.–कुरळे केस; पावसाची भुरभूर.

जुंजुळी (ಜುಂಜುಳಿ) क वि.–तांबडे, लाल; रक्तवर्णी.

जुंजूटि (ಜುಂಜೂಟಿ) (क) ना.–संगीतातील एक राग; झिंजोटी

जुंजूरि (ಜುಂಜೂರಿ) (क) ना.–गुडगुडी; हुक्का; चिलीम.

जुट्टु (ಜುಟ್ಟು) (क) ना.–शिखा; शेंडी; मोरतुरा; कोंबडफणी.

—हिडि (ಹಿಡಿ) (क) धा.–शेंडी धरणें; कात्रींत पकडणें; खोड्यांत पाडणें: चिंडीत गाठणें.

जुणुगु (ಜುಣುಗು) (क) धा.–मागें खेचणें; मुरडणें; कुस्करणें.

जुद्ध (द्द) (ಜುದ್ಧ [ದ್ದ]) (क) ना.–युद्ध; रणकंदन; समर.

जुम्मु (ಜುಮ್ಮು) (क) ना.–हर्षामर्षांचा उद्रेक; रोमांच; हातापायाला मुंग्या येणें; झुमजुम.

जुम्मेने (ಜುಮ್ಮೆನೆ) (क) अ.–अंगावर काटा आल्यानें; शरीर जुमजुमून.

जुरि (ಜುರಿ) (क) धा.–ओतणें; पाझरणें; गळणें.

(क) ना.–झुरका; दम; उठाव; ओढ.

जुरिके (ಜುರಿಕೆ) (क) ना.–ओढ; झपाटा; धूम्रपान; दम; झुरका

जुलुमे (ಜುಲುಮೆ) (अ. दे) ना.–जुलूम; जबरदस्ती; आग्रह; निर्बंध; अवश्य कर्तव्य; 'कड्डाय'. पहा.

जुष्ट (ಜುಷ್ಟ) (सं) वि.–पिकलेले; सेवा केलेलें; उष्टें; सेवित.

जुहू (ಜುಹೂ) (सं) ना.–तांबड्या लाकडाचें यज्ञपात्र. अर्धवर्तुळ; मुंबईजवळील सुंदर सागरकाठचा भाग.

जुहूराण (ಜುಹೂರಾಣ) (सं) ना.–अग्नि; यज्ञपुरोहित; ऋत्विज चंद्र.

जुगळिसु (ಜೂಗಳಿಸು) (क) धा.–पेंगणें; झुकांडी देणें. हेलकावणें; टांगणें; रुजणें; खालीं मान घालून पुढें सरकणें.

जुगु (ಜೂಗು) (क) धा.–लोंबणें, लोंबकळणें; हलणें; रागावणें;

जूजु (ಜೂಜು) (क) ना.–द्यूत; सोंगट्याचा डाव; पद्य; जिद्द; प्रतिज्ञा; हट्ट.

जूट (ಜೂಟ) (सं) ना.–जटा; बांधलेली शेंडी; शिवाची जटा; बालकाचे बळ; चिकटपणा; त्राण.

(अ. दे) ना.–सनक; वाक; वाकाचे झाड; अंबाडी.

जूडि (ಜೂಡಿ) (अ.दे) ना.–सारामाफ इनाम जमीन; वतनी जमीन.

जूति (ಜೂತಿ) (क) ना.—तीव्रता: चुणचुणीतपणा; चापल्य; चेतना; पादत्राण; जोडा; दूति; दूदि; दासी.
जूदाळि (ಜೂದಾಳಿ) (क) वि.—द्यूत खेळणारा; पण लावून खेळणारा; जुगारी.
जूदु (ಜೂದು) (क) ना.—द्यूत; जुगार; चुरशीचा खेळ; पैज; 'जूजु' पहा.
जूपर (रु) } (ಜೂಪರ [ರು])(क) ना.—पावसाची झिमझिम;
जूबरु } (ಜಬರು) कोईवरील केसर.
जूल (जूलु) (ಜೂಲ [ಜೂಲು]) (क) ना.—झूल; आयाळ; कपड्याचा चोळामोळा.
जूळि (ಜೂಳಿ) (क) ना.—झारी; तोटी असलेले पात्र.
जूळेय (ಜೂಳೆಯ) (क) ना.—कपाळाला लावलेलें गंध.
जृंभे (भण) (ಜೃಂಭೆ [ಭಣ]) (सं) ना.—जांभई; जृंभा; विकास; तोंडाची उघड; जबडाउघड; विस्तार; वाढ.
जृंभित (ಜೃಂಭಿತ) (सं) वि.—विकसित; हसित; उघडलेले; पसरलेले.
जृंभे (भा) (ಜೃಂಭೆ) (ಭಾ) (सं) ना.—'जृंभे' पहा.
जेंकिसु (ಜೆಂಕಿಸು) (क) ना.—गर्जणें; निंदणें; ओरडणें; किंचाळणें 'जंकिसु' पहा.
जेंगि (ಜೆಂಗಿ) (क) ना.—युद्धसंबंधीचे, भांडखोरपणा; वेढा; घेरा.
जेट्टि (ट्टिग) (ಜೆಟ್ಟಿ) (ಟ್ಟಿಗ) (क) ना.—कुस्तिगीर; बलशाली; वडीलधारा; श्रेष्ठ पुरुष.
जेर्कु (ಜೆರ್ಕು) (क) धा.—बोचकारणें; ओरबाडणें; खाजविणें; चिमटा घेणें.
जेगेय् (ಜೇಗೆಯ್) (क) धा.—धनुष्याचा टंकार करणें; टणत्कारणें.
जेंकरिसु (ಜೇಂಕರಿಸು) (क) धा.—झंकारणें; गुंजारव करणें; स्तुती करणें; शिफारस करणें; टंकार करणें.
जेंगरे (ಜೇಂಗರೆ) (क) धा.—साखर पेरणें; गोड बोलणें; गोड खाणें; मधाचा वर्षाव करणें; मिष्टान्न जेवणें.
जेड (ಜೇಡ) (क) ना.—कोळ्याचें जाळें; विणकर, कोष्टी.
—बले (ಬಲೆ) (क) ना.— कोळ्याचें जाळें.
जेडि (ಜೇಡಿ) (क) ना.—गोपीचंदन; विभूति; शाडूमाती; धूर; काजळ; शाई; 'इल्लण' पहा.
जेतव्य (ಜೇತವ್ಯ) (सं) वि. जिंकण्यायोग्य; जिंकता येण्यासारखें.
जेतार (ಜೇತಾರ) (सं) वि.—जेता; विजेता.
जेन् (नु) (ಜೇನ್) (ನು) (क) ना.—मध; मकरंद; गोडपदार्थ; मधुरभाषण.
जेनेय् (ಜೇನೆಯ್) (क) ना.—मध; मकरंद.
जेमन (ಜೇಮನ)(सं) ना.—जेवण; भोजन; खाणेंपिणें; आहार; खानपान.
जेय (ಜೇಯ) (सं) वि.—जिंकले जाणारे; जिंकण्यायोग्य; विजय मिळविण्याजोगें.
जेरु (ಜೇರು) (क) वि.—अशक्त; थकलेला; दुर्बल; 'गोडे' पहा. (क) ना.—किल्ला; तट; कूड.
जेरुकिंडी (ಜೇರುಕಿಂಡಿ) (क) ना.—झरोका; वातायन; गवाक्ष; जाळी.
जेवडे (ಜೇವಡೆ) (क) धा.—धनुष्याचा टणत्कार करणें; प्रत्यंचा छेडणें; 'जेंगेय्' पहा.
जेवण (ಜೇವಣ) (अ. दे) ना.—'जेमन' पहा.
जेवणिगे (ಜೇವಣಿಗೆ) (क) ना.—माधुर्य; चव; सरसपणा.
जेवोडे (ಜೇವೊಡೆ) (क) धा.—'जेवडे' पहा.
जेष्टे (ष्टि) (ಜೇಷ್ಟೆ) (ಷ್ಟಿ) (क) ना.—वडीलधारी स्त्री.
जेष्ठ (ष्ठि) (ಜೇಷ್ಠ) (ಷ್ಠಿ) (सं) ना.—ज्येष्ठमास; प्रमुख; ज्ञानी.
जैत्र (ಜೈತ್ರ) (सं) ना.—जिंकलेलें; जयशाली; विजय.
—यात्रे (ಯಾತ್ರೆ) (क) ना.—विजयानें पुढची चाल; विजयचाल.
—रथ (ರಥ) (क) ना.—विजयरथ.
जैन (ಜೈನ) (सं) ना.—जैनपंथी; जैनसाधु; संसारविजेता.
—आगम (ಆಗಮ) (सं) ना.—जैन तत्त्वशास्त्र; तत्वज्ञान.
जैमिनीय (ಜೈಮಿನಿಯ) (सं) वि.—जैमिनीचे अनुयायी; पूर्वमीमांसक.
जैमिनिभारत (ಜೈಮಿನಿಭಾರತ) (क) ना.—लक्ष्मीश कवीनें लिहिलेलें भारतपुराण.
जैवातृक (ಜೈವಾತೃಕ) (सं) ना.—चंद्र; दीर्घायु; चिरंजीव; सूट.
जोंके (ಜೊಂಕೆ) (क) ना.—किरीट; वेणी; बुचडा; अंत्य.
जोंगुळि (ಜೊಂಗುಳಿ) (क) ना.—मूर्छा; विस्मृति; देहभान; विसर; बेभानता.
जोंडु (ಜೊಂಡು) (क) ना.—शेवाळ; जंजाळ; गंजाळ; बोडघास; पाचूचें झाड.
जोते (ಜೊತೆ) (क) ना.—जोडी; कूट; मैत्री.
—कूडु (ಕೂಡು) (क) धा.—मैत्री करणें.
—कोळिसु (ಕೊಳಿಸು) (क) धा.—सिद्ध ठेवणें; सज्ज करणें; तयार राहणें.
जोत्तु (त्तिगे) (ಜೊತ್ತು [ತ್ತಿಗೆ])(क) ना.—जोडलेली बैलजोडी; ओळ; समूह; जोडी.
जोन्न (ಜೊನ್ನ) (क) ना.—ज्योत्स्ना; चांदणे; चंद्रिका; चंद्रप्रकाश; कौमुदी.
जोन्नवक्कि (ಜೊನ್ನವಕ್ಕಿ) (क) ना.—चांदण्यावर जगणारा पक्षी; चकोर.
जोन्ने² (ಜೊನ್ನೆ) (क) ना.—द्रोण.
जोन्नोडल (ಜೊನ್ನೊಡಲ) (क) ना.—चंद्र.

जोंप (ಜೊಂಪ) (क) वि.–पेंगणारा; झोपणारा.
(क) ना.–घोस; घड; कुंचला; रास; समूह; छप्पर; मंडप.

जोंपिसु (ಜೊಂಪಿಸು) (क) धा.–घालवणें; थरथरणें; निद्रणें; उन्मत्त होणें; निशा चढणें; बेभान होणे; दिङ्मूढ होणें; घाबरणें.

जोंपु (ಜೋಂಪು) (क) ना.–बेभानता; निःचेष्टता; थरकाप: कंपन; झोप.

जोंपे (ಜೊಂಪೆ) (क) ना.–'जोंप' पहा.

जोंबिसु (ಜೊಂಬಿಸು) (क) धा.–वाकणें; झोक जाणें; तोल जाणें.

जोम्पु (ಜೊಮ್ಪು) (क) ना.–'जोंपु' पहा. आलस्य; निद्रा.

जोल्लु (ಜೊಲ್ಲು) (क) ना.–लालरस; लाळ.

जोल्लेय (ಜೊಲ್ಲೆಯ) (क) ना.–केसाची गाठ घातल्यावर राहणारा केसांचा शेपटा; 'चोल्लेय' पहा.

जोळ्ळु (ಜೊಳ್ಳು) (क) वि.–पोकळ; निःसार; सत्त्वहीन; निष्प्रयोजक; निरुपयोगी.

जो (ಜೋ) (क) ना.–जो जो कार; अंगाई; बाळ झोपण्यासाठी केलेला जो जो.

जोकालि (ಜೋಕಾಲಿ) (क) ना.–झोकाळा; झोपाळा; फोपशा देहाचा.

जोकु (ಜೋಕು) (क) ना.–झोक; तोल; बोलण्याची ढब; बोलण्याचें तंत्र; शब्दछल; वेशभूषण; शिंके; शिंकाळें.

जोके (ಜೋಕೆ) (क) ना.–जागृति; हुषारी; चमत्कार; प्रौढता; क्रम; लक्ष; सौंदर्य; मनोहारिता; ऐक्य; अवडंबर.

जोग (ಜೋಗ) (क) ना.–योग; तप; ऐक्य; समावेश; उपाय; ध्यान; आत्मसंयमन; चित्तस्थैर्य; प्रार्थना.

जोगरिसु (ಜೋಗರಿಸು) (क) धा.–उपचार करणें; भान हरपणें; विस्मरणें; जो जो करणें; झोके देणें.

जोगि (ಜೋಗಿ) (क) ना.–आत्मसंयमी; परमात्म चिंतन करणारा; बैरागी; योगी; तपस्वी.

जोगिनी (ಜೋಗಿನಿ) (क) ना.–योगिनी; तपस्विनि.

जोगु (ಜೋಗು) (क) ना.–जलपात; धबधबा; प्रपात; शरावती नदीचा धबधबा; 'अरवि' पहा.

जोगुळ (ಜೋಗುಳ) (क) ना.–अंगाईगीत; पाळणागीत; दोलागीत.

जोड (ಜೋಡ) (क) ना.–जार; व्यभिचारी; नीच; उद्धट; पण्यांगना; जारिणी.

जोडि (ಜೋಡಿ) (क) ना.–पादुका; प्राणी; संभोग; सहचर; 'जोते' पहा.

जोडिके (डणे) (ಜೋಡಿಕೆ [ಡಣೆ]) (क) ना.–एकत्रीकरण; मिश्रण; मिळवणी.

जोडिदार (ಜೊಡಿದಾರ) (क) ना.–जुडीदार; दोन खेड्यांचा वतनदार.

जोडु (ಜೋಡು) (क) ना.–पादरक्षा; पायतण; 'जोडि' पहा; साम्य; सारखेपणा.

जोडे (ಜೋಡೆ) (क) ना.–व्यभिचारिणी; पण्यांगना; जारिणी.

जोति (ಜೋತಿ) (क) ना.–दीप; प्रकाश; उजेड; ज्योति.

जोतिष (यिस) (ಜೋತಿಷ [ಯಿಸ]) (क) नां.–ज्योतिषी; ग्रहाचें गतिशास्त्र व शुभाशुभ फल जाणणारा.

जोतिष्क (ಜೋತಿಷ್ಕ) (क) ना.–'जोतिष' पहा.

जोद (ಜೋದ) (क) ना.–माहुत.
––काळेग (ಕಾಳೆಗ) (क) ना.–साठमारी; हत्तीझुंज; योद्धा; वीर; सैनिक; कलि.

जोदक (ಜೋದಕ) (क) ना.–योद्धा; सैनिक; लढवय्या.

जोनि (ಜೋನಿ) (क) ना.–जलमयता; पाणीपाणी. वितळवणी. राब; काकवी.

जोनेग (ಜೋನೆಗ) (क) ना.–यवन; तुर्क.

जो (जों) पडि (ಜೋ [ಜೋಂ] ಪಡಿ) (क) ना.–लहान छप्पर; कुटी; झोपडी.

जोपान (ಜೋಪಾನ) (क) ना.–संरक्षण; जोपासना; ध्यान; सेवा; सुश्रूषा.

जोब (ಜೋಬ) (क) ना.–आळशी; उंडगा; टोळभैरव; अंगचोर.

जोब (भ) द्र (ಜೋಬ [ಭ] ದ್ರ) (क) ना.–'चोंगु' पहा.

जोमाले (ಜೋಮಾಲೆ) (क) ना.–लोंबती माळ; माळेप्रमाणें लोंबणारी वस्तु.

जोयिस (ಜೋಯಿಸ) (क) ना.–'जोतिष' पहा.

जोरु (ಜೋರು) (क) धा.–वाहणें; झिरपणें; उतरणें; गळणें.
(क) ना.–वेग; तीव्रता; भार; अतिशयता; तृप्ति; संरक्षण; ओझे वाहणारा.
(अ. दे.) ना.–पत्नि.
––इसु (ಇಸು) (क) धा.–गळणें; झिरपणें.

जोल् (ಜೋಲ್) (क) धा.–टांगणें; बलिष्ठ होणें; लोंबकळणें; वाकणें; शिथिल होणें.
––आडु (ಆಡು) (क) धा.–लोंबणे.
––मुडि (ಮುಡಿ) (क) ना.–सोडलेली वेणी. मुक्तवेणी; मोकळे लोंबते केस.

जोलि (ಜೋಲಿ) (क) ना.–झोळी; लहान पोतें; पिशवी; संयोग; संभोग; उद्योग; झोका; वळण; आधार; घसरगुंडी.

जोल्गूदलु (ಜೋಲ್ಗೂದಲು) (क) ना.–मानेपर्यंत कापलेले केस.

जोवळेय (ಜೋವಳೆಯ) (क) ना.–वीर; समर्थ; पेहेलवान.
(क) ना.–रणकंदन करणारा; कली.

जोष (ಜೋಷ) (सं) अ.–गुपचुप; सुखानें; आनंदभरानें मौनपूर्वक; मुकाट्यानें.
(सं) ना.–सुख; संतोष; समाधान.

जोंसे (ಜೋಸೆ) (क) ना.–योषा; योषिता; युवती; स्त्री.
जोंह (ಜೋಹ) (क) ना.–योग; वेषांतर; वेष; सोंग; ढोंग.
जोंहर (ಜೋಹರ) (क) ना.–उत्सव; संभ्रम; समारंभ; खेळ; विनोद; विलास; जोहुकूम; जी; जोहारमायबाप.
जोंहार (ಜೋಹಾರ) (अ. दे.) ना.–रजपूत स्त्रियांची चिताप्रवेश रूढी.
जोंळ (ಜೋಳ) (क) ना.–ज्वारी; जोंधळा; आहारधान्यविशेष; 'जोडु' पहा; 'जोते' पहा.
जोंळवाळि (ಜೋಳವಾಳಿ) (क) ना.–अन्नाची जाग; दाक्षिण्य; ऋण; उपकार; आश्रय; आधार; स्वामिभक्ति; स्नेह; भागीदारी; जोंधळ्याचें पीक.
जोंळि (ಜೋಳಿ) (क) ना.–साम्य; सारखेपणा; जोडी; सहचर.
जोंळिगे (ಜೋಳಿಗೆ) (क) ना.–झोळी; पोतें; बगल थैली; चौपदरी.
ज्ञ (ಜ್ಞ) (सं) वि.–ज्ञानी; जाणता; तज्ञ; समजूतदार.
(सं) ना.–बुद्धिमान्; बुधग्रह; मंगळ; ब्रह्मदेव.
—ते (ತೆ) (सं) ना.–समजूत; ज्ञान; जाणीव.
ज्ञप्ति (ಜ್ಞಪ್ತಿ) (सं) ना.–आठवण; स्मरण; ज्ञान; समजूत; बुद्धि; शिक्षण.
ज्ञपित (ಜ್ಞಪಿತ) (सं) वि.–समजलेले; परिशीलन केलेले; परीक्षित; तपासलेले; समजून सांगितलेलें.
ज्ञा (ಜ್ಞಾ) (सं) धा.–समजणें; शिकणें; परीक्षणें; परिचय होणें; अनुभवणें; सत्य जाणणें; सांगणें; शोधणें; जागृत करणें; विचारून घेणें; मागणें.
ज्ञात (ಜ್ಞಾತ) (सं) वि.–'ज्ञापित' पहा.
ज्ञाति (ಜ್ಞಾತಿ) (सं) वि.–पितृवंशातील व्यक्ति; संबधिक; नात्याचा; सगोत्री.
ज्ञातृ (ಜ್ಞಾತೃ) (सं) ना.–ज्ञानी; जाणता; समजूत; जाणीव.
ज्ञातेय (ಜ್ಞಾತೇಯ) (सं) ना.–बांधव्य; संबंध; नातें; सोयरीक; आप्तपणा.
ज्ञान (ಜ್ಞಾನ) (सं) ना.–माहिती; अनुभव; ब्रह्मज्ञान; सत्यज्ञान.
—चक्षु (ಚಕ್ಷು) (सं) वि.–अंतर्ज्ञानी.
—धन (ಧನ) (सं) वि.–विद्वान्; ब्रह्मज्ञानी.
—मार्ग (ಮಾರ್ಗ) (सं) ना.–पारमार्थिक विचार.
—वृद्ध (ವೃದ್ಧ) (सं) वि.–ज्ञानी; अनुभविक.
ज्ञानि (ಜ್ಞಾನಿ) (सं) ना.–पंडित; विद्वान; ब्रह्मज्ञानी.
ज्ञापक (ಜ್ಞಾಪಕ) (सं) वि.–स्मरण देणारा; आठवण देणारा. (सं) ना.–स्मरण; आठवण.
ज्ञापिसु (ಜ್ಞಾಪಿಸು) (क) धा.–स्मरणें; आठवणें; अक्कल शिकणें; समजणें.
ज्ञेय (ಜ್ಞೇಯ) (सं) वि.–इंद्रियगोचर; समजण्यायोग्य; सोपे.

ज्या (ಜ್ಯಾ) सं. ना.–मौर्वी; प्रत्यंचा; नारी; भूमि; पृथ्वि; माता.
—रव (ರವ) (सं) ना.–टणत्कार; धनुष्टंकार.
—घात (ಘಾತ) (सं) ना.–मोर्वीचा आघात.
ज्यानि (ಜ್ಯಾನಿ) (सं) वि.–कोमेजलेले; म्हातारें; जुनें.
ज्यामुडि (ಜ್ಯಾಮುಡಿ) (क) ना.–वाळ्याचा पंखा.
ज्यायस् (ಜ್ಯಾಯಸ್) (सं) वि.–वडीलधारा; लाडका; आवडता; उत्कृष्ट; वडील पुत्र.
ज्यायांस (ಜ್ಯಾಯಾಂಸ) (सं) वि.–'ज्यायस्' पहा.
ज्येष्ठ (ಜ್ಯೇಷ್ಠ) (सं) वि.–'ज्यायस' पहा, ज्येष्ठ महिना.
ज्येष्ठे (ಜ್ಯೇಷ್ಠೆ) (सं) ना.–वडील मुलगी; अक्का; ज्येष्ठ लक्ष्मी.
ज्योंति (स्) ಜ್ಯೋತಿ [ಸ್]) (सं) ना.–दीप्ति; ज्योत; प्रकाश; उजेड; दिवा; अग्नि; किरण; तारा; डोळा; नक्षत्र; सहृदयता.
—चक्र (ಚಕ್ರ) (सं) ना.–बारा राशींचें मंडळ.
—मंडल (ಮಂಡಲ) (सं) ना.–ग्रहमंडळ.
—लोक (ಲೋಕ) (सं) ना.–तेजोवलय.
ज्योंतिर्मय (ಜ್ಯೋತಿರ್ಮಯ) (सं) वि.–प्रकाशमय.
ज्योंतिर्लते (ಜ್ಯೋತಿರ್ಲತೆ) (सं) ना.–बीज; एक प्रकारची वेल.
ज्योंतिष (षि) ष्क (ಜ್ಯೋತಿ [ಷಿ] ಷ್ಕ) (सं) ना.–'ज्योंतिस' (ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ) ज्योतिषशास्त्रज्ञ.
ज्योंतिष्टोम (ಜ್ಯೋತಿಷ್ಟೋಮ) (सं) ना.–एक विशिष्ट यज्ञ; याग.
ज्योंतिष्मति (ಜ್ಯೋತಿಷ್ಮತಿ) (सं) ना.–चांदरात; चांदणीरात.
ज्योंतिष्मंत (ಜ್ಯೋತಿಷ್ಮಂತ) (सं) ना.–कुशद्वीपातील प्रियव्रत राजाचा मुलगा.
ज्योंत्स्ना (ಜ್ಯೋತ್ಸ್ನಾ) (सं) ना.–चांदणें; चंद्रप्रकाश.
—प्रिय (ಪ್ರಿಯ) (सं) ना.–चकोर; चंद्रप्रकाश.
—वृक्ष ವೃಕ್ಷ) (सं) ना.–मेणबत्ति.
ज्वर (ಜ್ವರ) (सं) ना.–ताप; जाळ.
ज्वल (लत्) (ಜ್ವಲ [ಲತ್]) (सं) वि.–जळणारें; प्रकाशणारें; (सं) ना. जाळ; अग्नि.
ज्वलन (ಜ್ವಲನ) (सं) ना.–अग्नि; अग्निशिखा; प्रकाश.
—नेत्र (ನೇತ್ರ) (सं) ना.–शिव.
ज्वलनाक्ष (ಜ್ವಲನಾಕ್ಷ) (सं) ना.–शिव; 'ज्वलन नेत्र' पहा.
ज्वलनि (ಜ್ವಲನಿ) (सं) ना.–'ज्योंतिष्मति' पहा.
ज्वलित (ಜ್ವಲಿತ) (सं) वि.–पेटविलेलें; जळणारें; पेटणारें.
ज्वलितारिके (ಜ್ವಲಿತಾರಿಕೆ) (सं) ना.–भित्तिचित्र; भिंतीवर डकविलेले किंवा काढलेले चित्र.
ज्वलिसु (ಜ್ವಲಿಸು) (क) धा.–जळणें; प्रकाशणें; चकाकणें.
ज्वाला (ले) (ಜ್ವಾಲಾ [ಲೆ])(सं) ना.–जाळ; अग्नि; स्त्रीचें नांव; नीलध्वजाची पत्नी.
—मुख (ಮುಖ) (सं) ना.–शिव.

ज्वालामुखि (ಜ್ವಾಲಾಮುಖಿ) (सं) ना. – अग्निपर्वत; आग ओकणारा पर्वत; पेटतापर्वत; भूगर्भांतील उष्णता बाहेर पडण्याचें स्थान.

ज्वालि (ಜ್ವಾಲಿ) (सं) ना. – अग्नि; शिव.

ज्वालिकाविलोचन (ಜ್ವಾಲಿಕಾವಿಲೋಚನ) (सं) ना. – अग्निनेत्र; सूर्य; शिव.

झ

झ (ಝ) (सं) नां. – च वर्गातील चौथें व्यंजन.

झगझगायमान (ಝಗಝಗಾಯಮಾನ) (सं) वि. – झगझगणारा; चकाकणारा; दीप्तिमान.

झगा (ಝಗಾ) (अ.दे) ना. – पायघोळ अंगरखा; प्रकाश; ऊन; झळ.

झंकार (ಝಂಕಾರ) (सं) ना. – मधमाशाचा गुंजारव; धनुष्याचा टणत्कार.

झंकिसु (ಝಂಕಿಸು) (क) धा. – गर्जणें; भिवविणें; घाबरविणें.

झंके (ಝಂಕೆ) (सं) ना. – तिरस्कार; निंदा; टोचणी.

झंझानिल (वात) (ಝಂಝಾನಿಲ [ವಾತ]) (सं) ना. झंझावात; वावटळ; वादळ.

झटिति (ಝಟಿತಿ) (सं) अ. – लौकर; ताबडतोब; लागलीच.

झणत् (ಝಣತ್) (क) ना. – झणझणणारा घुंगुराचा आवाज.
—कार (ಕಾರ) (सं)ना. – झंकार; झणझण करणारा.
—नूपुर (ನೂಪುರ) (सं) ना. – घुंगुर; पैंजण.

झणर (रु) (ಝಣರ [ರು]) (सं) ना. – झणझणा; झणाणा.

झणु (ಝಣು) (सं) अ. – धन्यधन्य ! वाहवा ! भलें !

झंपा ಝಂಪಾ (सं) ना. – पांचमात्रिक ताल; दशमात्रिक ताल.

झंपाळ (जंपाल) (ಝಂಪಾಳ [ಜಂಪಾಲ])(क) ना. – आवरण; पांघरूण; दादरा; मुस्कट.

झरि (री)(ಝರಿ [ರೀ])(सं) ना. – गिरिनदी; निर्झर; डोंगरावरून आलेला प्रवाह; शतपदी; गोम.

झर्झर (ಝರ್ಝರ) (सं) ना. – चर्मवाद्य; वेताची काठी.

झर्झरा (ಝರ್ಝರಾ) (सं) ना. – वेश्या; विधवा.

झर्झरि (ಝರ್ಝರಿ) (सं) ना. – शिव.

झला (ले) (ಝಲಾ [ಲೆ]) (सं) ना. – सूर्यप्रकाश; डोळे दिपवणारा प्रकाश; कन्या; मुलगी.

झल्ल (ಝಲ್ಲ) (सं) ना. – आग्रही; हट्टी; नीच जातीचा मनुष्य.
—कंठ (ಕಂಠ) (सं) ना. – पारवा; कबूतर.
—त्रि (ತ್ರಿ) (सं) ना. – ढोर; डोंब.

झल्लरि (ಝಲ್ಲರಿ) (सं) ना. – एक चर्मवाद्य; कुरळे केस; मखर; तोरण; झांज; 'जालरि' पहा.

झल्लळि (ಝಲ್ಲಳಿ) (सं) ना. – 'झल्लरि' पहा.

झल्लि (ಝಲ್ಲಿ) (सं) ना. – झालर; माळा; चवरी; ओळ; समूह.

झल्लिका (ಝಲ್ಲಿಕಾ) (सं) ना. – स्निग्धता; अंगाला चोपडलेल्या उटीची स्निग्धता; प्रकाश.

झष (ಝಷ) (सं) ना. – मासा; मत्स्य.
—उदरि (ಉದರಿ) (सं) ना. – सत्यवती; व्यासमाता,
—केतन, – ध्वज (ಕೇತನ–ಧ್ವಜ) (सं) ना. – मीनकेतु; काम.

झषकेतनध्वंसि (ಝಷಕೇತನಧ್ವಂಸಿ) (सं) ना. – कामांतक; शिव; मदनसंहारक.

झळ (ಝಳ) (सं) ना. – 'झला' पहा.

झळप (ಝಳಪ) (सं) ना. – चकाकी; प्रकाश; ज्वाळा.
—इसु (ಇಸು) (सं) ना. – 'चकाकणें; मिरवणें; हलवणें.

झळंब (ಝಳಂಬ) (सं) ना. – 'जळबायत' पहा.

झाडने (ಝಾಡನೆ) (अ. दे) ना. – झाडलोट; झाडझड.

झाडमालि (ಝಾಡಮಾಲಿ) (अ. दे) ना. – गावरस्ते झाडणारा; झाडूवाला.

झाळिसु (ಝಾಳಿಸು) (क) धा. – दूर ठेवणें; संबंध तोडणें; दुसरीकडे ठेवणें; गाळणें; चाळणें.

झिल्लि (ಝಿಲ್ಲಿ) (सं) ना. – 'जीरुंडे' पहा; जळू; एक यादववीर.
—कंठ (ಕಂಠ) (सं) ना. – पारवा; कबूतर.
—के (ಕೆ) (सं) ना. – सूर्यप्रकाश; आवाज करणारा किडा; 'जीरुंडे' पहा.

झेंकार (ಝೆಂಕಾರ) (सं) ना. – बाणाच्या दोरीचा टंकार; झंकृति.

झोंपिसु (ಝೋಂಪಿಸು) (क) धा. – पेंगणें; झोपणें; एकत्रित होणें.

झौलिक (ಝೌಲಿಕ) (क) ना. चंची; पानसुपारीचा बटवा.

ञ (ಞ) (सं) ना. – च वर्गातील पांचवें व्यंजन; अनुनासिक.

ट

ट (ಟ) (सं) ना.–'ट' वर्गातील पहिलें व्यंजन.
टक (ಟಕ್ಕ) (क) वि.–ठक; वंचक; खोटारडा; लुच्चा.
टक्कु (ಟಕ್ಕು) (क) ना.–फसवणूक; वंचना; असत्य; ठकपणा; शिलाईची टीप; टक.
टक्कुवगे (ಟಕ್ಕುವಗೆ) (क) ना.–फसवण्याची बुद्धि; लबाडी; खोटेपणा
टगरू (ಟಗರು) (क) ना.–ठगर; टकरीचा बकरा.
टंक (ಟಂಕ) (क) ना.–टेकडीचा उतार; छन्नी; चलनी नाणें; पाय; ज्ञान; अभिमान; चांदी; पितळी भांडें; टांकी.
—साले (ಸಾಲೆ) (क) ना.–टांकसाळ, नाणीं पाडण्याचें घर.
टंकक (ಟಂಕಕ) (क) ना.–चांदीचें नाणें; टांकसाळ.
टंकण (णकार) (ಟಂಕಣ [ಣಕಾರ]) (क) ना.–कासार; बांगडीवाला.
टंकार (ಟಂಕಾರ) (क) ना.–'टं' असा आवाज; धनुष्याचा टणत्कार; हांक; हरली.
टंकाहति (ಟಂಕಾಹತಿ) (सं) ना.–पायाची लाथ; तुडवणूक; पदाघात; लत्ता प्रहार; दुगाणी.
टंकृति (ಟಂಕೃತಿ) (सं) ना.–टणत्कार; छातीचे ठोके.
टंके (ಟಂಕೆ) (क) ना.–नाणें; काठी; ठोसा; बुक्की.
टपा (प्पा) लु (ಟಪಾ [ಪ್ಪಾ] ಲು) (अ. दे) ना.–टपाल; पोष्ट; पत्र.
टमाळ (ಟಮಾಳ) (अ. दे) वि.–टवाळ; उडाळ; कपटी.
टर्किकोळि (ಟರ್ಕಿಕೋಳಿ) (अ. दे) ना.–टर्की कोंबडा.
टवणे (ಟವಣೆ) (क) धा.–हिशेब जमविणें.
टव (वु) ळि (ಟವ [ವು] ಳಿ) (क) ना.–फसवणूक; वंचना; ठकपणा.
टाकण (ಟಾಕಣ) (अ. दे) ना.–तट्टू; शिंगरू; पेगुघोडा.
टाकु (ಟಾಕು) (अ. दे) ना.–भिंत; आधार; लेखणी; टाक; टाकाचें टोंक.
टाठडाडण (ಟಾಠಡಾಢಣ) (क) ना.–निर्विवाद गोष्ट; निःसंदिग्ध भाषण; कठोर भाषाशैली; निरर्थक शब्दयोजना.
टावु (ಟಾವು) (अ. दे) ना.–डाव; स्थळ; ठिकाण; जागा.
टिकाणि (ಟಿಕಾಣಿ) (अ. दे) ना.–ठिकाणा; निवास; स्थान.
टिक्करिगळे (ಟಿಕ್ಕರಿಗಳೆ) (क) धा.–निंदा करणें; हीन लेखणें; घसरणें; तिरस्कार करणें.
टिक्कि (ಟಿಕ್ಕಿ) (क) ना.–रत्नखचित अंगठी; कुंडल; भिकबाळी; टिकली; टिळा.
टिंगल् (ಟಿಂಗಲ್) (अ. दे) ना.–पोरकटपणा; फालतुपणा; स्फुरण; खालच्या दर्जाचा विनोद.

टिट्टिभ (ಟಿಟ್ಟಿಭ) (सं) ना.–टिटवी; देवपक्षी; लावी पक्षी; लाऊक.
टिप्पण (णि) (ಟಿಪ್ಪಣ [ಣಿ]) (अ. दे) ना.–संक्षिप्त लेखन; टीका.
टिस (सि) लु (ಟಿಸ [ಸಿ] ಲು) (क) ना.–उपनदी; शाखा; कोंब; मोड.
टीका (के) (ಟೀಕಾ) [ಕೆ]) (सं) ना.–विमर्श; टिप्पण; अर्थ; व्याख्यान; विवरण.
(क) ना.–कंठाभरण.
टीकाकार (ಟೀಕಾಕಾರ) (सं) ना.–व्याख्याता; विमर्षकार; विवेचनात्मक लेखन करणारा.
टीकाराय (ಟೀಕಾರಾಯ) (सं) ना.–माध्वसांप्रदायी एक स्वामी.
टीवक (टिंबक) (ಟೀವಕ [ಟಿಂಬಕ]) (क) ना.–तंबोऱ्याच्या तारांचा ध्वनि; तंबोऱ्याच्या लयीत होणारा नाच.
टुम (मु) की (ಟುಮ [ಮು] ಕಿ) (क) ना.–चर्मवाद्य; टिमकी; डफ; दिमडी; डफरी.
टुलिप् (ಟುಲಿಪ್) (अ.दे) ना.–ट्यूलिप नामक इंग्रजी फूल; घंटा; पुष्पक; घंटीचें फूल.
टेक्के (ಟೆಕ್ಕೆ) (अ.दे) ना.–बावटा; ध्वज; आलिंगन; अठीमिठी; उशी; लोड; तक्या.
टेक्किय (ಟೆಕ್ಕಿಯ) (क) ना.–ध्वज; बावटा.
टेंटणिसु (ಟೆಂಟಣಿಸು) (क) धा.–रागाला येणें; रागावणें; उद्रेक होणें.
टेप्पर (ಟೆಪ್ಪರ) (क) ना.–झेप; उडी; अभिवृद्धि; चकाकी; निर्मलता; सूज; फुगोटा; पानाचा पुडा.
टेप्परिसु (ಟೆಪ್ಪರಿಸು) (क) धा.–उडणें; उडी मारणें; वाढणें; चकाकणें; पळणें.
टेब्बरिसु (ಟೆಬ್ಬರಿಸು) (क) धा.–उजळणें; प्रगटणें; कुंठित करणें; निश्चेष्ट करणें; दिङ्मूढ करणें; देहभान विसरणें.
टोकलि (ले) (ಟೊಕಳಿ [ಳೆ]) (क) ना.–झाडाची साल; खुराचे तासलेले तुकडे; बुडबुडा; वांझ वस्तु; पोकळ बोलणें.
टोंक (ಟೊಂಕ) (क) ना.–कटिभाग; कमर; माज; मध्यमा.
टोंकायिसु (ಟೊಂಕಾಯಿಸು) (क) धा.–पांघरूण घालणें; हळूच चापटी मारणें; थापटणें; थोपटणें.
टोंगे (ಟೊಂಗೆ) (क) ना.–शाखा; पालवी; कोंब; 'टिसुलु' पहा; कमल.
टोणप (ಟೊಣಪ) (क) ना.–दांडगा; हुप्या; त्रासदायक मनुष्य; दांडोबा; अडमुठा; टोणपा.
टोणपे (ಟೊಣಪೆ) (क) ना.–सोटा; लाठी; लठ्ठ काठी.
टोणे (ಟೊಣೆ) (क) धा.–गिळणें; थुंकणें; थप्पड देणें; फोडणें; वंचिणें; फसविणें; चुकविणें; उकरणें.

टोणेय (ಟೊಣೆಯ) (क) ना. - 'टोणप' पहा.
टोप्पर (ಟೊಪ್ಪರ) (क) ना.-टोपी; टोपरें; टोपडें; कुंची.
टोप्पि (प्पिगे) (ಟೊಪ್ಪಿ [ಪ್ಪಿಗೆ]) (क) ना. - शिरस्त्राण; टोपी.
—हाकु (ಹಾಕು) (क) धा. - फसवणें; वंचना करणें; टोपी घालणें.
टोळ्ळु (ಟೊಳ್ಳು) (क) वि. - निरर्थक; व्यर्थ; असार; दम नसलेला.
टोळ्ळे (ಟೊಳ್ಳೆ) (क) ना. - डोळ्याची खाच; डोळ्याची खोबण.
टोंकु (ಟೊಂಕು) (क) ना. - हिशेब; ठोक; वट्ट हिशेब.
टोंळि (ಟೊಂಳಿ) (अ.दे) ना. - ढीग; रास; पक्ष; टोळके; टोळी; कुल; जात.
ट्राम्बंडि (ಟ್ರಾಮ್‌ಬಂಡಿ) (अ.दे) ना. - ट्रामगाडी; लोहरथ्या.

ठ

ठ (ಠ) (सं) ना. - ट वर्गाचें दुसरें व्यंजन.
ठक्क (ಠಕ್ಕ) (क) वि. - वंचक; ठक; खोटारडा.
ठक्कु (ಠಕ್ಕು) (क) ना. - असत्य; फसवणूक; वंचना.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. - फसवणें; वंचिणें; आडमार्गाला लावणें.
ठक्के (ಠಕ್ಕೆ) (क) ना. - 'ठक्क' पहा.
ठणत्कार (ಠಣತ್ಕಾರ) (क) ना. - ठण्ठण् असा आवाज; झंकार; झणत्कार.
ठमाळ (ಠಮಾಳ) (क) वि. - उंडगा; भांडखोर; आळशी.
ठवणे (ಠವಣೆ) (क) धा. - जमविणें; तोंडमिळवणी करणें. 'टवणे' पहा.
ठवुळि (ಠವುಳಿ) (क) ना. - टवाळी; कुचेष्टा; लुच्चेगिरी; फसवणूक.
ठसे (ಠಸೆ) (अ. दे) ना. - मुद्रा; ठसा; तिकीट; परवाना.
ठाकूर (ಠಾಕೂರ) (अ. दे) ना. - गौरवाचे ब्रिरुद; पदवी; देवमूर्ति; कृष्णमूर्ति; तस्कर; चोर.
ठाण (णे) (णेय) (ಠಾಣ [ಣೆ] [ಣೆಯ]) (क) ना. - स्थान; ठाणें: बिऱ्हाड; वसती; सैन्याचा तळ; पाहारा; चौकी.
ठाणेदार (ಠಾಣೆದಾರ) (अ. दे) ना. - पहारेकरी; चौकीदार.
ठायि (ये) (ಠಾಯಿ [ಯೆ]) (अ. दे) ना. - संगीत वादन प्रकार; मंदताल; मध्यलय.
ठाव (वु) (ಠಾವ (ವು)) (क) ना. - जागा; बिऱ्हाड; स्थान; निवास.
—काणु (ಕಾಣು) (क) धा. - आसरा मिळणें; गति लाभणें; ठाव लागणें; तळ सांपडणें.
ठावुडि (ಠಾವುಡಿ) (क) ना. - टोळी; टोळकें.
ठिकाणी (ಠಿಕಾಣಿ) (अ. दे) ना - ठिकाण;
ठीक (कु) (ಠೀಕ [ಕು]) (अ. दे) अ. - योग्य ! बरें !
(अ; दे) ना. - चिन्ह; सोंग; वाळलें आडंबर; डौल, मिजास; चैन.
ठीकुठाकु (ಠೀಕುಠಾಕು) (अ. दे) ना. - ठाकठीक; 'ठीक' पहा.
ठीवि (ಠೀವಿ) (अ. दे) ना. - गांभीर्य; संभ्रम; डौल; अवडंबर; दर्प प्रतिष्ठा; सोंगलाडा.
ठेंवणाति (ಠೇವಣಾತಿ) } (अ- दे) ना. - ठेव; गहाण; तारण;
ठेंवणि (ಠೇವಣಿ) } गुप्त; धन; निधान.
ठेंवु (ಠೇವು) (अ. दे) ना. - ठेव; तारण; गहाण.
ठौळि (ಠೌಳಿ) (क) ना. - वंचना; फसवणूक; ठकपणा; असत्यता.
—ग (ಗ) (क) वि. - वंचक; ठक; फसव्या; लुच्चा; खोटारडा

ड

ड (ಡ) (सं) ना. - ट वर्गातील तिसरें व्यंजन.
डकायति (ಡಕಾಯತಿ) (अ-दे) ना. - डाका; दरोडा; लूट; डोळ्यादेखतची चोरी.
डक्के (ಡಕ್ಕೆ) (क) ना. - डग्गा; चर्मवाद्य; मृदंग; डमरू; डफ.
डगे (ಡಗೆ) (अ-दे) ना. - फसवणूक; दगाफटका; विश्वासघात.
(क) ना. - ज्वर; ताप; जाळ; धग; सूज; उकाडा; भीति; अपाय; पीडा; त्रास.
डंक (का) (ಟಂಕ [ಕಾ]) (अ-दे) ना. नौबत; नगारा; भेरी.
डंके (ಡಂಕೆ) (क) ना. - टिपरी; तालकांठी.
डंगुर (ಡಂಗುರ) (क) ना. - डांगोरा; दवंडी; घोषणा; प्रगटना.
—होय् (ಹೊಯ್) (क) धा. - दवंडी पिटणें; डांगोरा देणें.
डंगे (ಡಂಗೆ) (अ-दे) ना. - मुद्गल; गदा; वीट; बर्ची.
डब्बु (ಡಬ್ಬು) (क) अ. - खालीं डोके घालून; वाकडेतिकडेपणें; पालथे होऊन.
(क) वि. - जाडी; पालथें; मोठें.
(क) ना. - हलगी; चर्मवाद्य.

(अ-दे) ना. – दंभ; अवडंबर; पोकळपणा; कोरडी ऐट.
डब्बुगळ्ळिळ (ಡಬ್ಬುಗಳ್ಳಿ) (क) ना. – शेर; निवडुंग; कळ्ळी; काटेरी शेर.
डब्बे (ಡಬ್ಬೆ) (क) ना. – डबा; सामानपेटी.
डमर (ಡಮರ) (क) ना. दंगा; पीडा; विपत्ति; उपद्रव; मारामारी; कोलाहल; गंडातर; 'डामर' पहा.
डमरु (रुक) (ಡಮರು [ರುಕ]) (सं) ना. – एक चर्मवाद्य; कुडबुडें; शिवहस्तांतील एक वाद्य; करडी; कोरण्याचें एक कर्मवाद्य.
डमाण (र) (ಡಮಾಣ [ರ]) (क) ना. – ढोल; दुंदुभी; भेरी.
डंब (ಡಂಬ) (क) ना. – दंभ; व्यर्थ अहंकार; गर्व; अवडंबर; 'जाभ' पहा; कोरडी बढाई; कपट; फसवणूक.
डंबक (ಡಂಬಕ) (क) वि. – दंभक; वंचक; गर्विष्ठ; कपटी; (क) ना. अवडंबर माजवणारा; वाद्य विशेष.
डंबर (ಡಂಬರ) (सं) ना. – अवडंबर; अहंकार; गर्व; ख्याती; प्रसिद्धि; घडण; साम्य; सारखेपणा.
डंबु (ಡಂಬು) (क) ना. – पोकळ बढाई; कोरडे आडंबर; दिखाऊ ऐट.
—क (ಕ) (क) ना. – 'डंबक' पहा.
डंभ (ಡಂಭ) (क) ना. दंभ; 'डंब' पहा.
डवन (ಡವನ) (सं) ना. – उड्डाण; गगनविहार; पालखी; वाहनाची भरधाव.
—ऊत् (ಊತ್) (क) ना. – गगनोड्डाण; भरारी.
डवके (ಡವಕೆ) (क) ना. – पिकदाणी; थुंकण्याचें भांडें; 'काळंजी' पहा.
डवडविके (ಡವಡವಿಕೆ) (क) ना. – धडधड; उरस्फोट; अत्याशा; हांव; छाती फुटणें.
डवणे (ಡವಣೆ) (क) ना. – डमरूसारखें चर्मवाद्य.
डवळ (ಡವಳ) (क) वि. – नीतिरीतिहीन; कुपथगामी; कुमार्गी; क्रमचुकार.
डवालि (ಡವಾಲಿ) (क) ना. – शिपाई; पट्टेवाला; शिपायाचा पट्टा; हुद्दादर्शक फीत.
डवि (वु) गे (ಡವಿ [ವು] ಗೆ) (क) ना. – वेळू; बांबू; पोकळ, जाड वेळु; बुरडी; हारा.
डवुडे (ಡವುಡೆ) (क) ना. – एक चर्म वाद्य; डिंडिम; दिमडी; डफ.
डवुल (डौलु) (ಡವುಲು [ಡೌಲು]) (क) ना. – दिमाख; दंभ; नसती मिरवण; शिस्त.
डळहु (ಡಳಹು) (क) ना. – अहंकार; गर्व.
डाक (ಡಾಕ) (क) ना. – एका राजाचें नाव; डाकरस.
(अ. दे) ना. – टपाल; पत्र.
डाकिणी (नी) (ಡಾಕಿಣಿ [ನಿ]) (क) ना. – राक्षसी; भांडखोर स्त्री; पिशाच्चिका.
डाकु (ಡಾಕು) (अ. दे) ना. – दरवडेखोर; देवी; टपाल; देवी काढणें.
डाडिम (ಡಾಡಿಮ) (क) ना. – डाळिंब; दाडिम.
डाणे (णि) (ಡಾಣೆ (ಣಿ) (क) ना. – द्रोण; पळा; खाद्य पदार्थ; चारा; चंदी; खुराक.
डाबु (ಡಾಬು) (क) ना. – आभरण; कमरपट्टा; 'ओड्याण' पहा. दाब; दट्ट्या.
डामर (ಡಾಮರ) (सं) ना. – भयंकर; अद्भुत; लग्गा; दंगा; रोगादि विपत्ति; पीडा; क्षोभ; गोंधळ; आकस्मिक घटना; ताप; दुष्काळचें भय 'इतिबाधे' पहा.
डामरु (ಡಾಮರು) (अ. दे) ना. – डांबर.
डांबिक (ग) (ಡಾಂಬಿಕ [ಗ]) (क) वि. – दांभिक; वंचक; कपटी; ढोंगी; गर्विष्ठ; घमेंडखोर.
डालु (ಡಾಲು) (क) ना. – ढाल; 'गुराणि' पहा.
डालायित (ಡಾಲಾಯಿತ) (क) ना. – ढालायित; ढालपट्ट.
डावणि (णे) (ಡಾವಣಿ (ಣೆ) (क) ना. – दावण; गोठा; गोदन; दावें.
डावर (ಡಾವರ) (क) ना. – दाह; तल्खली; तहान; खोड्याचा पाठपुरावा; उपद्रव; आतुरता; पीडा; हाव. 'कोटले' पहा. 'डामर' पहा.
—इसु: (ಇಸು) (क) धा. – जळणें; टाळणें; आवरणें; आतुर होणें; क्रोधानें ओरडणें; रागानें थरथरणें.
डावरि (ಡಾವರಿ) (क) ना. – जलन; जाळ; दाह; धग; उष्णता; ताप; संकट.
डावरिग (ಡಾವರಿಗ) (क) ना. – क्रोधानें भडकणारा; जळफळणारा.
डावुर (ಡಾವುರ) (सं) ना. – 'डावर' पहा.
डावु (ಡಾವು) (अ. दे) ना. – कुस्तीचा पेच; सूड; तंत्र; युक्ति.
डाळ (ळि) (ಡಾಳ [ಳಿ]) (क) ना. – प्रकाश; कांती; लावण्य; कळा; मनोहारिता; चकाकी; ठसठशीतपणा; उठून दिसणें; चमक; चवरा.
डाळिसु (ಡಾಳಿಸು) (क) धा. – दळणें; झळकणें; चमकणें; सुंदर होणें.
डाळिम (ಡಾಳಿಮ) (क) ना. – डाळिंब; दाडिम.
डिक्कि (ढि) (ಡಿಕ್ಕಿ [ಢಿಕ್ಕಿ]) (अ. दे) ना. – टकला टकली; रेटारेटी.
डिंगर (ಡಿಂಗರ) (सं) ना. – सेवक; दास; चोर; नीच; वंचक; भक्त; टोणपा; दांडगा; दुष्ट; 'दडिय' पहा.
डिंगरिग (ಡಿಂಗರಿಗ) (क) ना. – सेवक; दास 'डिंगर' पहा.

डिंडिम (ಡಿಂಡಿಮ) (सं) ना.–झांगट; ढोल; चर्मवाद्य; मृदंग; भेरी.

डिंडीर (ಡಿಂಡೀರ) (सं) ना.–समुद्राचा फेस; बुडबुडा; समुद्रकिनाऱ्याचा फेस–किनाऱ्याचा प्रदेश.

डिंबिक (ಡಿಬಿಕ) (सं) ना.–जरासंधाचा मंत्री;

डिंब (ಡಿಂಬ) (सं) ना.–दंगा; कोलाहल; विपत्ति; संकट दुष्काळभय; अंडें; गर्भस्थ शिशु; गोल.

डिंबु (ಡಿಂಬು) (क) ना.–जळता दिवा; लामण दिवा.

डिंभ (ಡಿಂಭ) (सं) ना.–अर्भक; नूतन बालक; पिलूं; वासरूं; अजाण; मूढ; मतिमंद; निर्बुद्ध

डिंभक (ಡಿಂಭಕ) (सं) ना.–डिंभ' पहा.

डिकळ (ಡಿಕ್ಕಳ) (क) ना.–भय; आतुरता; निरुत्साह; घाबरेपणा; भोळसरपणा.

—पोंगु (ಪೊಂಗು) (क) धा.–भिणें; निरुत्साहणें.

डिळ्ळि (ಡಿಳ್ಳಿ) (क) ना.–दिल्लीशहर.

डीन (ಡೀನ) (सं) वि.–उड्डाण घेतलेला; भरारी मारलेला.

डुंडुभ (ಡುಂಡುಭ) (सं) ना.–पाणसाप; विरुळा; वेल; नागवेल.

डुबरि (ಡುಬರಿ) (क) ना.–कुबड; कुब्ज; उंटाची मदार.

डुब्ब (ಡುಬ್ಬ) (क) ना.–'डुबरि' पहा.

डुरुकु (ಡುರುಕು) (क) धा.–वाकणें; ओणवणें; वाकडा होणें; डुरकणें.

डुलि (ಡುಲಿ) (क) ना.–कासवी; कुंभाराचा आवा.

डेंडणिसु (ಡೆಂಡಣಿಸು) (क) धा.–भीतीनें कापणें; तळमळणें; दिङ्मूढ होणें; दचकणें.

डेंकण (णि) (ಡೆಂಕಣ) (ಣಿ) (क) ना.–तटावरील ध्वजस्तंभाची जागा; तटावरील बुरूज; पडकोट. 'कोत्तल' पहा. अंतरकोट; तोफाठेवण्याचा बुरूज 'बतेरि' पहा मोर्चाची जागा.

डेगे (ಡೇಗೆ) (क) ना.–शिकरा, ससाणा; शिकारी पक्षी 'गिडुग' पहा.

डेरे (ಡೇರೆ) (अ. दे) ना.–सैन्याचा तळ; गुडार; तंबू; तात्पुरती वसती.

डोकर (ಡೊಕ್ಕರ) (क) ना.–मार; मुका मार; तुडवातुडवी; सामना; कुस्ती.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–नरडें दाबणें; श्वासोच्छास करणें.

डोक्के (ಡೊಕ್ಕೆ) (क) ना.–शरीर; देह; पोट; चेहरा.

डोगरु (ಡೊಗರು) (क) ना.–पोकळपणा; फुसकेपणा; खड्डा.

डोगे (ಡೊಗೆ) (क) धा.–भोंक पाडणें; छिद्र करणें; उकरून खड्डा करणें; बळ दाखवणें.

डोग्गे (ಡೊಗ್ಗೆ) (क) ना.–घनीकरण; विरजण.

डोंक (ಡೊಂಕ)(क) वि.–वाकडें; वक्र; कलंकित; अडीअडचणीचा.

डोंकणि (ಡೊಂಕಣಿ) (क) ना.–बर्ची; वीट; शस्त्र; लाठी; आयुध.

डोंकु (ಡೊಂಕು) (क) ना.–वाकडेपणा; वक्रता; कौटिल्य; वंचना; मान वाकणें; आधीनता; शरणचिठी.

—आगु (ಆಗು) (क) धा.–वाकणें; वाकडे होणें; शरण जाणें.

डोंगर (ಡೊಂಗರ) (क) ना.–पर्वत; टेकडी; प्रपात; मोठी चिंच; गोरख चिंच; उंच बांधा; धरण.

डोंगुर (ಡೊಂಗುರ) (क) ना.–जंगल; पर्वत; अरण्य.

डोंगु ಡೊಂಗು (क) ना.–दंभ; गर्व; अहंकार; ढोंग.

डोणग (ಡೊಣಗ) (क) ना.–'डोणेय' पहा.

डोणे (ಡೊಣೆ) (क) ना.–कुंड; डोण; टाकें; बांधावरील डबकें; 'डोगरु' पहा. भाता; तूणीर; निषंग; मीठ.

—कण्णु (ಕಣ್ಣು) (क) ना.–खोल डोळे; बारीक डोळे.

डोणेय (ಡೊಣೆಯ) (क) वि.–लठ्ठ; दांड्या; उडाणटप्पू; टोणपा; असंस्कृत.

डोंडोळे (ಡೊಂಡೊಳೆ) (क) ना.–फुलवेल; कमळ; एक वेली.

डोण्णे (ಡೊಣ್ಣೆ) (क) ना.–लाठी; सोटा; द्रोण;

डोंब (ಡೊಂಬ) (क) ना.–डोंबारी; दोरीवर नाच करणारे.

—गणे (ಗಣೆ) (क) ना.–डोंबारकाठी; सडपातळ उंच मनुष्य.

डोंबकागे (ಡೊಂಬಕಾಗೆ) (क) ना.–डोमकावळा; अघाशी कावळा.

डोंबि (ಡೊಂಬಿ) (क) ना.–समूह; युग्म; कोलाहल; टोळींतील भांडण.

डोंबु (ಡೊಂಬು) (क) ना.–दंभ; आडंबर; भगदाड; मोठें भोंक; डबकें.

डोळ्ळारि (ಡೊಳ್ಳಾರಿ) (अ.दे.) ना.–पलंग; माचा; डोलारा.

डोळ्ळास (ಡೊಳ್ಳಾಸ) (क) ना.–युक्ति; तंत्र; फसवणूक; वंचना; विलक्षण रूप.

डोळ्ळु (ಡೊಳ್ಳು) (क) ना.–चर्मवाद्य; भेरी; नगारा; ढोल.

—होट्टे (ಹೊಟ್ಟೆ) (क) ना.–ढेरपोट; ढेरी.

डोका (ಡೋಕಾ) (अ.दे) ना.–धक्का; आपत्ति; संकट; तोटा; वंचना; धोका.

डोकारि (ಡೋಕಾರಿ) (क) वि.–ठक; फसव्या; वंचक; नक्राश्रु ढाळणारी; ढोंगी; सोंगलाडी.

डोणि (ಡೋಣಿ) (क) ना.–द्रोण; पानाची वाटी; नाव; होडी; सांगड.

डोम (ಡೋಮ) (सं) ना.–नीच जातीचा; डोंब.

डोर (ಡೋರ) (क) ना.–ढोर; चामड्याचीं कामें करणारा; चांभार.

डोरिय (ಡೊೞರಿಯು) (अ.दे) ना.– नवार; कापडपट्टी.

डोरु (ಡೊೞರು) (क) ना.–बीळ; मांडणतंटा; ठोसा; झाडाची ढोली; 'डोगरु' पहा.

डोरुगळे (ಡೊೞರುಗಳೆ) (क) धा.–भोक पाडणें; छिद्र करणें; उकरणें; एकत्र करणें; मिसळणें.

डोलायमान (ಡೊೞಲಾಯಮಾನ) (सं) वि.–हलणारे; लोंबतें; संशयित.

डोलि (ಡೊೞಲಿ) (क) ना.–डोली; पालखी; मेणा; हातडोली; हातपलंग.

डोलु (ಡೊೞಲು) (अ. दे.) ना.–ढोल; भेरी; डोल; शिधा; शिधावाटप.

डोह (ಡೊೞಹ[ರ]) (क) ना.–'डोर' पहा. 'डोहरक्कय' नामक एक जंगम.

डौडे (ಡೌಡೆ) (क) ना.–दिमडी; चर्मवाद्य; नगारा.

ढ

ढ (ಢ) (सं) ना.–ट वर्गांतील चौथें व्यंजन.

ढक्का (ಢಕ್ಕಾ) (क) ना.–मृदंग; डग्गा; चर्मवाद्य.

ढक्कुळि (ಢಕ್ಕುಳಿ) (क) ना.–वंचना; कपट; अंगचोरपणा; आळस.

ढगे (ಢಗೆ) (क) ना.–'डगे' पहा.

ढंबर (ಢಂಬರ) (सं) ना.–अवडंबर; ठेव.

ढाकु (ಢಾಕು) (अ. दे.) ना.–विरोध; प्रतिहल्ला; निराकरण; खंडण.

ढालु (ಢಾಲು) (अ. दे.) ना.–ढाल; 'डालु.' पहा.

ढाळु (ಢಾಳು) (क) ना.–चतुर; मार्ग; शैली; स्पष्टता; खुलासा.

ढिकि (ಢಿಕ್ಕಿ) (क) ना.–'डिक्कि' पहा.

ण

ण (ಣ) (सं) ना. ट वर्गांतील पांचवें व्यंजन. या वर्णानें आरंभ होणारे कन्नड शब्द नाहींत.

त

त (ತ) (सं) ना.–त वर्गांतील १ लें व्यंजन; कानडींतील एक कृदंत प्रत्यय.
(सं) अ.–भूतकृदंताचा संस्कृत प्रत्यय.

तकरारु (ತಕರಾರು) (अ. दे) ना.–आक्षेप; तकरार; आपत्ति; विरोध.

तकायि (वि) (ತಕಾಯಿ [ವಿ]) / तगायि (ತಗಾಯಿ) (अ. दे) ना.–सरकारी कर्ज; शेतीसाठीं दिलेली हातउसनी रक्कम.

तक (ತಕ್ಕ) (क) वि.–योग्य; सम; बांधीव; जुळणारे.
(क) ना.–तागा; ठाण; समानता; सद्गृहस्थ; मित्र.
—अंते (तिके) (ಅಂತೆ [ತಿಕೆ]) (क) अ.–योग्य रीतीनें.
—अनितु (ಅನಿತು) (क) वि.–जेवढ्यास तेवढें.

तकडि (ತಕ್ಕಡಿ) (क) ना.–तराजू; तागडी; कांटा; तोलकांटा.
—काणु (ಕಾಣು) (क) धा.–विषमता, योग्यता गमावणें; योग्यता कसाला लावून पाहणें.

तकायिसु / तकय्सु / तकिसु / तकविसु (ತಕ್ಕಾಯಿಸು) (ತಕ್ಕಯ್ಸು) (ತಕ್ಕಿಸು) (ತಕ್ಕವಿಸು) (क) धा.–आलिंगणें; मिठी मारणें; गळा मिठी घालणें.

तकळि (ತಕ್ಕಳಿ) (क) धा.–योग्यता कमी होणें; योग्यता गमावणें; सामर्थ्य नाहींसें होणें.

तकळिसु (ತಕ್ಕಳಿಸು) (क) धा.–शिंपडणें; चिमटणें; मान घालवून घेणें; 'चिमुकिसु' पहा.

तकि (ತಕ್ಕಿ) (क) ना.–वंचना; फसवणूक; दगा; विश्वासघात.

तक्कु (ತಕ್ಕು) (क) ना.–योग्यता; मोठेपणा; श्रेष्ठता; भरीवपणा; उन्नति; स्नेह; प्रीति; इच्छा; अहंकार; उत्साह.
—ऊडु,-डु (ಉಡು,-ಡು) (क) वि.–योग्य; समान.
—मे (ಮೆ) (क) ना.–स्नेह; योग्यता; गरिमा; मोठेपणा.
—किडु (ಕಿಡು) (क) धा.–योग्यता घालवून घेणें.

तक्कुमे (ತಕ್ಕುಮೆ) (क) ना.–योग्यता; समानता; औचित्य.

तक्के (ತಕ್ಕೆ) (क) ना.–आलिंगन; अठीमिठी; मित्रत्व; समूह; रास. (अ. दे) ना.–तबक्या; उशी.

तक्केय्सु (कैय्सु) (ತಕ್ಕೈಸು [ಕೈಸು]) (क) धा.–आलिंगन देणें; मिठी मारणें; समाधान पावणें; तृप्त होणें; शांत होणें; 'संतइसु' पहा.

तक्कोळ (ತಕ್ಕೋಳ) (क) ना.–एक प्रकारचें सुगंधी द्रव्य.

तक्ते (ತಕ್ತೆ) (अ. दे) ना.–तक्ता; पत्रक.

तक्र (ತಕ್ರ) (सं) ना.–लोणी काढलेलें ताक; चतुर्थांश पाणी असलेलें ताक.

तक्ष (ತಕ್ಷ) (सं) ना.–सुतार; कातरणारा; तासणारा; मन्मथाचा धाकटा भाऊ.

तक्षक (ತಕ್ಷಕ) (सं) ना.–कद्रूचा पुत्र; काठी.

तक्षण (ತಕ್ಷಣ) (क) अ –तत्क्षण; ताबडतोब.

तक्षन (ತಕ್ಷನ) (सं) ना.–शिल्पी; देवशिल्पी; विश्वकर्मा; चित्रा नक्षत्र.

तक्षशिला (ತಕ್ಷಶಿಲಾ) (सं) ना.–प्राचीन विद्यापीठाचे स्थान.

तक्षीरु (ತಕ್ಷೀರು) (अ. दे) ना.–फिर्याद; खटला; दावा; अपवाद; चहाडी; निंदा.

तग (ತಗ) (क) ना.–अंत; विलंब; मध्यंतर; विश्रांति; कामाचा खंड.

तगडु (ತಗಡು) (क) ना.–लोह; सीमेंटपत्रा; छपराचें साधन.

तगदु (ತಗದು) (क) अ.–एकंदरींत अयोग्य; तात्पर्य पाहतां अयोग्य.

तगर् (ತಗರ್) (क) अ.–योग्य समजून; योग्य जाणून.
(क) धा.–विलंब होणें; हरकत येणें, हातांत घेतलेलें काम थांबवणें.
(क) ना.–ठगर; टकरीचा बोकड.

तॅर (ತೇರ) (क) ना.–ठगरवाहन; बोकडाला वाहन करणारा; अग्नि.
—पोणर्के (ಪೊಣರ್ಕೆ) (क) ना. बोकडझुंज; ठगरांची टक्कर.

तगर (ತಗರ) (क) ना.–एक झाड; शिसे; तगरीचें फुलझाड.

तंगलु (ತಗಲು) (क) धा.–संपर्क येणें; स्पर्श करणें; मारणें; चुंबणें; घासणें.
(क) अ.–योग्य होऊन; योग्यता पावून.
(क) ना.–वंचना; असत्य.
—गार (ಗಾರ) (क) वि.–वंचक; फसव्या.

तगवे (ತಗವೆ) (क) ना.–प्रतिबंध; हरकत; संकट; अडचण; वेडेवाकडे;

तगहु (ತಗಹು) (क) ना.–हरकत; अडचण; संबंध वाढणारी रेषा; अनुकरण; परंपरा; ओळ; पंक्ति; आवरण.

तगळ्चु (ತಗಳ್ಚು) (क) धा.–भाजणें; जळणें; शिजणें; सोडणें; बंद करणें.

तगादे (ತಗಾದೆ) (अ. दे) ना.–तगादा; आग्रह; लकडा; पाठपुरावा.

तगु (ತಗು) (क) धा.–योग्य होणें; कबूल करणें; जुळणें; लायक होणें.

तगुसि (ತಗುಸಿ) (क) ना.–संकोच, झीज; घट.

तगुळ् (ळु) (ತಗುಳ್ [ಳು]) (क) धा.–जवळ येणें; मिसळणें; एकजीव होणें; हटणें; मागें रेटणें; तंटा करणें; समाविष्टणें; आरंभणें; अंगावर पडणें; पालथे पडणें; ढकलणें; सोडणें.

तगुळिसु (ತಗುಳಿಸು) (क) धा.–मागें रेटणें; मागे ढकलणें; मागे घेववणें.

तगुळ्चु (ತಗುಳ್ಚು) (क) धा.–सोडणें; काढून टाकणें; समाविष्ट करणें; आरंभणें; उद्योगाला लावणें.

तगुळ्प (ळ्पु) (ತಗುಳ್ಪ [ಳ್ಪು]) (क) ना.–जम; सारखेपणा; साम्य; समावेश.

तगुळुमुगुळु (ತಗುಳುಮುಗುಳು) (क) धा.–जवळ येणें; उलटणें; थांबवणें.

तगे (ತಗೆ) (क) धा.–हरकत येणें; विलंब लावणें.
(क) ना.–हरकत; विलंब; आडकाठी; विरोध.

तगेतगेव (ತಗೆತಗೆವ) (क) वि.–हरकत घेणारा; थांबवणारा; खंडण करणारा; प्रतिरोधक.

तगेमुगिल (ತಗೆಮುಗಿಲ) (क) ना.–आडवा येणारा मेघ; घनीभूत मेघमाला.

तग्गि (ತಗ್ಗಿ) (क) अ.–वाकून; ओणवून; लवून.
(क) ना.–जयंतीवृक्ष; एक धान्य; मुलेंचोरी; मुलें पळवणें.

तग्गु (ತಗ್ಗು) (क) धा.–वाकणें; उतरणें; कमी होणें; रोडणें; खालच्या थराला येणें; अवनति होणें; नम्र होणें; किंमत कमी होणें.
(क) ना.–हीनता; अवनति; विनाश; विकलता; महागाई; अडचण; अभाव; खड्डा; खळगा.

तङ् (ತಙ್) (क) अ.–क वर्गाचा अनुनासिकाशी संयोग होतांना ङकार होणें.

तंक (ತಂಕ) (क) ना.–'टंक' पहा.

तंगदिर् (रु) (ತಂಗದಿರ್ [ರು]) (क) ना.–शीतकरण; हिमकरण; थंड करणें.

तंगदिर (ತಂಗದಿರ) (क) ना.–चंद्र; शीत किरण; चंद्रमा.

तंगदिर् कल्लु (ತಂಗದಿರ್ಕಲ್ಲು) (क) ना.–चंद्रकांत; अमृतशिला; दुग्धमणि; स्फटिक.

तंगदिर्वक्कि (ತಂಗದಿರ್ವಕ್ಕಿ) (क) ना.–चकोर.

तंगालि (ತಂಗಾಳಿ) (क) ना.–थंड हवा.

तंगु (ತಂಗು) (क) धा.–उतरणें; बिऱ्हाड करणें; मुक्काम करणें; थांबणें.

तंगु (गू.) ळु (ತಂಗು [ಗೂ]ಳು) (क) ना.–शीत आहार; शिळेंपाकें खाणें.
तंगे (गि) (ತಂಗೆ [ಗಿ]) (क) ना.–लहान बहीण; पाठची बहीण.
तंगोळ (ತಂಗೊಳ) (क) ना.–शांत सरोवर.
तच्चण (ತಚ್ಚಣ) (क) अ.–तत्क्षणीं; लागलींच; ताबडतोब.
तजवीज (ತಜವೀಜ) (अ. दे.) ना.–व्यवस्था; उपचार; उपाय; शोध; ठराव; प्रस्ताव.
तज्ज (ತಜ್ಜ)(सं) वि.–तद्भव; त्यापासून झालेलें; त्यामुळें झालेलें.
तज्ञ (ತಜ್ಞ) (सं) ना.–ज्ञानी; विद्वान पंडित; अनुभविक; खोल अभ्यासु; माहीतगार; जाणकार.
तट (ತಟ) (सं) ना.–काठ; तीर; प्राणांतिकता; कड; शेवट; अभाव; असमर्थता; असमग्रता; अडचण; असत्य; तांत्रिकता; क्षेत्र; आकाश; उतरण.
तटकु (ತಟಕು) (क) धा.–ठिबकणें; थेंबथेंबणें; थेंबथेंब पडणें.
(क) ना.–थेंब; ठिपका; थानाची बोंडी.
(क) वि.–थोडकें; अल्प; लहान.
—इक्कु (ಇಕ್ಕು) (क) धा.–सारखें गळणें; ठिबकणें.
तटक्कने (ತಟಕ್ಕನೆ) (क) अ.–थेंबेंथेंबें; ठिबकून; लौकर; लागलीच.
तटगुट्ट (ತಟಗುಟ್ಟು) (क) धा.–थेंबाथेंबानें गळणें; संतत धार धरणें; हातोड्यानें बडवणें; भटकणें.
तटस्थ (ತಟಸ್ಥ) (सं) वि.–बाजूला राहणारा; उदासीन; संबंध नसलेला; तिऱ्हाइतवृत्तीचा; सहेतुक मौन पाळणारा.
तटस्थ–इके (ತಟಸ್ಥ–ಇಕೆ) (क) ना.–तटस्थता; मौन; उदासीनता.
—ते (ತೆ) (सं) ना.–तटस्थता.
तटाक (ತಟಾಕ) (सं) ना.–तडाग; तीर्थ; सरोवर; तळें.
तटाय् (यु) (ತಟಾಯ್ [ಯು]) (क) धा.–पार होणें; तीर गाठणें; पैलतीरीं पोचणें.
तटायिसु (ತಟಾಯಿಸು) (क) धा.–पार करणें; तड लावणें; संपविणें.
तटि (टी) (ತಟಿ[ಟೀ]) (सं) ना.–'तट' पहा.
तटित् (त्तु) (ತಟಿತ್ [ತ್ತು]) (सं) ना.–विद्युत; वीज; तडित.
तटिनि (नी) (ತಟಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना.–नदी.
तटिल्लते (ತಟಿಲ್ಲತೆ) (सं) ना.–विद्युल्लता; वीज.
तट्ट (ತಟ್ಟ) (क) ना.–चपटेपणा; पातळपणा; सपाटी; समपातळी.
तट्टने (ತಟ್ಟನೆ) (क) अ.–लागलीच; अविलंबे करून.
तट्टिय (ತಟ್ಟಿಯ) (क) वि.–चपटें; निरुत्साही; अशक्त; निर्बल.
तट्टि (ತಟ್ಟಿ) (क) अ.–बडवून; कुटून; ठोकून.
(क) ना.–आडोसा; वई; कूड; चटई; एक जाळें; ताटी.

तट्टु (ತಟ್ಟು) (क) धा.–ठोक देणें; थापटणें; स्पर्शणें; जवळ येणें; रस्त्यांत येणें; पाठ थोपटणें; टाळी वाजवणें; दार ठोठावणें; मागें सारणें; वाजवणें.
(क) ना.–मार; स्पर्श; टाळी; दुर्दैवाचा टोला; पीडा; चपटी वस्तु; समूह; पक्ष; दिशा; पोतें; तट्टु.
तट्टे (ತಟ್ಟೆ) (क) ना.–ताट; तवा; घाट; रुंदी; सपाटता.
तड (ತಡ) (क) धा.–विलंब लावणें; निरीक्षणें; सहन करणें.
(क) ना.–उशीर; विलंब; भ्रम; अडचण; टोला; भीती; सावधपणा; अनुरूपता.
—केय (ಕೆಯ) (क) धा.–आलिंगणें; अठीमिठी घालणें; वाकडें पाऊल टाकणें; तोल जाणें; हुडकणें.
—मे (ಮೆ) (क) ना.–दिंडीदरवाजा; फाटक; मागीलदार.
तडकस (ತಡಕಸ) (क) ना.–उपद्रव; अडचण; मार; जखम; दुखणें.
तडकु (ತಡಕು) (क) धा.–हुडकणें; निवडणें; हात फिरवणें; चकणें पाहाणें; काणे पाहणें.
तडकबेलि (ತಡಕಬೇಲಿ) (क) ना.–उंचउडीची चौकट; उंच उडीचें साधन.
तडगस (ತಡಗಸ (क) ना.–'तडकस' पहा.
तडंगाल (ತಡಂಗಾಲ) (क) ना.–कार्यहानी; कामातील व्यत्यय; आडकांठी.
—होडे (ಹೊಡೆ) (क) धा.–पायांत पाय घालणें; व्यत्यय आणणें; काम बिघडणें; काम बिघडविणें.
तडप } (ತಡಪ) (क) ना.–विलंब; धिमेपणा.
तडेप } (ತಡೆಪ)(अ.दे) ना. तडफडाट; कपड्याची घडी.
तड (डे) पु (ತಡ) [ಡೆ] (ಪು) (क) ना.–अडचण; हरकत; विलंब.
तडंबड (ತಡಂಬಡ) (क) ना.–घाबरेपणा; कासावीस; निराधार शोध.
तडवरिसु (ತಡವರಿಸು) (क) धा.–अंगावरून हात फिरवणें; उत्तेजन देणें; समाधान मानणें; झोला जाणें; चाचपडणें; बोबडे बोलणें.
तडवु (ತಡವು) (क) धा.–थांबविणें; हरकत घेणें; विरोध करणें; विलंब करणें; उत्तेजिणें; पायानें उकरणें.
तडवे (ತಡವೆ) (क) अ.–एकदां; एक वेळ; कारणानें; बाबतींत.
तडसलु (ತಡಸಲು) (क) ना.–प्रपात; धबधबा; 'जोगु' पहा.
तडाक (ग) (ತಡಾಕ [ಗ]) (सं) ना–'तटाक' पहा.
तडि (ತಡಿ) (क) ना.–'तटि' पहा.
(अ. दे) ना.–खोगीर; बैठकीची गादी.
तडिके (ತಡಿಕೆ) (क) ना.–'तट्टि' पहा.
तडित (ತಡಿತ್) (सं) ना.–'तटित्' पहा.

तडे (ತಡೆ) (क) धा. – 'तड' पहा.
—कट्टु (ಕಟ್ಟು) (क) धा. – थांबवणें; हरकत घेणें; बांध घालणें.
—कालु (ಕಾಲು) (क) ना. – 'तडगाल' पहा.
—केडे (ಕೆಡೆ) (क) धा. – तोंडघशी पडणें
—त (ತ) (क) ना. – उशीर; विलंब; सहनशीलता.
तण् (ತಣ್) (क) धा. – थंड होणें.
तणलु (ತಣಲು) (क) ना. – निखारा; इंगळ; विस्तव.
तणसु | (ತಣಸು) (क) ना. – थंडपणा; गारवा, जमिनीची
तण्णसु | (ತಣ್ಣಸು) ओल; शीतलपणा.
तणि (ತಣಿ) (क) धा. – तृप्ति पावणें; थंड वाटणें; शीतल होणें.
(क) ना. – लाज; लज्जा.
तणिगे (ತಣಿಗೆ) (क) ना. – काठाचें उथळ भांडें; परात; थाळी.
तणिपु (ತಣಿಪು) (क) धा. – तृप्ति पावणें; समाधान होणें; थंडावणें.
(क) ना. – तृप्ति; समाधान; तर्पण.
तणिवु (ತಣಿವು) (क) ना. – तृप्ति, 'तणिपु' पहा.
तणिसु (ತಣಿಸು) (क) धा. – तृप्ति पावणें; समाधान करणें; निववणें; थंड करणें.
(क) ना. – तृप्ति; समाधान.
तण्गदिर (ತಣ್ಗದಿರ) (क) ना. – 'तंगदिर' पहा.
तण्णदिर (ತಣ್ಣದಿರ) —अन्वय (ಅನ್ವಯ) } (क) ना. – चंद्रवंश; सोमवंश; यादववंश; पांडववंश.
तण्गदिर्वक्कि (ತಣ್ಗದಿರ್ವಕ್ಕಿ) (क) ना. – चकोर पक्षी; 'तंगदिरवक्कि' पहा.
तण्गदिराडि (ತಣ್ಗದಿರಾಡಿ) (क) ना. – चकोर.
तण्गल् (ತಣ್ಗಲ್) (क) ना. – चंद्रप्रकाश; चांदणें; अमृतशिला; दुग्धमणि.
तण्जोडर (ತಣ್ಜೊಡರ) (क) ना. – नंदादीप; शांत दिवा; मालवलेला दिवा.
तंटे (ತಂಟೆ) (क) ना. – संबंध; भांडण; मतभेद.
—आट (ಆಟ) (क) ना. – भांडखोरपणा; वांडपणा.
—गा (का) र (ಗಾ [ಕಾ]ರ) (क) वि. – भांडखोर; उपद्रवी; वाद करणारा.
तंड (ತಂಡ) (क) ना. – समूह; पक्ष; टोळ; समाज; दल; श्रेणि.
—उपतंड (ಉಪತಂಡ) (क) ना. – पक्षोपपक्ष; लहानमोठे टोळ.
तंडक (ತಂಡಕ) (क) ना. – सिद्धता; शृंगार; इंद्रजालिक; जादुगार; कपट; झाडाचा बुंधा; कांडें; पेर.
तंडकार (ತಂಡಕಾರ) (क) ना. – धनिक; कांठावरचा; तटस्थ.
तंडवाळ (ತಂಡವಾಳ) (क) ना. – बीड; पोलाद; मिश्रलोह.
तंडस (सि) (सु) (ತಂಡಸ [ಸಿ][ಸು]) (क) ना. – चिमटा; सांडस.
तंडु (ತಂಡು) (क) ना. – काठी; सोटा; मुद्गल; शिवाचा द्वारपाल; सैन्य.
तंडुल (ತಂಡುಲ) (सं) ना. – तांदूळ; वनस्पति सत्त्व.
—प्रक्षाल (ಪ್ರಕ್ಷಾಲ) (सं) ना. – तांदूळ-धुवण.
तंडुलीय (यक) { (ತಂಡುಲೀಯ) (ತಂಡುಲೀಯಕ) } (सं) ना. – तांदुळजा; तांदळीची भाजी.
तंडे (ತಂಡೆ) (क) ना. – साखळ्यावाळे; पैंजण; लमाण स्त्रीसमूह.
तंडेल् (ತಂಡೇಲ್) (क) ना. – तांडेल; कप्तान.
तण्ण (ण्णगे) (ತಣ್ಣ [ಣ್ಣಗೆ]) (क) अ. – शांतपणें; मुकाट्यानें; आरोग्य कारकतेनें, काम संपवून; दिवा मालवून–शांत करून.
तण्णस (सु) (ತಣ್ಣಸ [ಸು]) (क) वि. – शांत; थंड.
(क) ना. – शांतपणा; थंडावा; गारवा; थंडपणा.
तण्णितु (त्तु) (ತಣ್ಣಿತು [ತ್ತು] (क) ना. – शांति; गारपणा; धिमेपणा.
तण्णिदं (ತಣ್ಣಿದಂ) (क) वि. – थंड झालेला; शांत झालेला.
तण्णिदे (ತಣ್ಣಿದೆ) (क) वि. – थंड; शीतल; गार.
तंण्णेरल् (लर्) (ತಣ್ಣೆರಲ್ [ಲರ್]) (क) ना. – गार वारा; थंड हवा; शीत वायु.
तण्णेळल् (ತಣ್ಣೆಳಲ್) (क) ना. – थंड सावली; शीतल छाया.
तण्णु (ತಣ್ಣು) तण्पु (ತಣ್ಪು) } (क) ना. – गारवा; शीतलता.
—पडे (ಪಡೆ)(क) धा. – गारवा येणें.
—बीरु (ಬೀರು) (क) ना. – गारपाणी; गारवा.
तण्बनि (ತಣ್ಬನಿ) (क) ना. – गारपाणी; शीतळजल; पावसाचे थेंब.
तण्बिसिल् (ತಣ್ಬಿಸಿಲು) (क) ना. – उतरलेलें ऊन्ह; माघांतील उन्ह.
तण्बु (ण्पु) ळि (ತಣ್ಬು [ಣ್ಪು]ಳಿ) (क) ना. – निवालेलें सांबारें.
तण्बु (ण्पु) ळिल् (ತಣ್ಬು [ಣ್ಪು]ಳಿಲ್) (क) ना. – थंड वाळु; शीत पुष्प.
तण्बे (तंबे) ळगु (ತಣ್ಬೆಳಗು) (ತಂಬೆಳಕು) (क) ना. – गार चांदणे; शांत प्रकाश.
तण्मले (ತಣ್ಮಲೆ) (क) धा. – आवरणें; व्यापणें; गुंडाळणें; लपेटणें.
तण्वण (ತಣ್ವಣ) (क) ना. – वीणेचा सौम्य रव.
तत् (ತತ್) (सं) ना. – तें हें.
ततः (ತತಃ) (सं) वि. – विस्तृत; विस्तारलेलें; वाढलेलें; ओढून आणलेलें. (क) ना. – तंतुवाद्य.

ततस् (तः) (ತತಸ್ [ತಃ]) (सं) अ. – अर्थात्; त्यामुळें; त्यासाठीं; त्यानंतर.

तति (ತತಿ) (सं) ना. – हंगाम; ओळ; समूह; ढीग; अधिकचा; एक याग.

तत्काल (ತತ್ಕಾಲ) (सं) अ. – लागलीच; समयानुसार; जवळचा काळ.

तत्क्षण (ತತ್ಕ್ಷಣ) (सं) अ. – लागलीच; वेळेवर; समयानुकूल.

तत्त (ತತ್ತ) (क) ना. – तथ्य; सत्य; यथार्थ; रहस्य; आशय; आदर. (क) वि. – मिळवलेलें; संबंधित.

तत्तकार (ತತ್ತಕಾರ) (क) ना. – सत्यसंध; सत्यसंधान; सत्यवादि.

तत्तनंदन (ತತ್ತನಂದನ) (सं) ना. – सहजप्राप्त पुत्र; औरस पुत्र.

तत्तर (ತತ್ತರ) (क) ना. – थरकाप; भीति; धमकी; पीछेहाट; कळवळा; आतुरता; घाबरेपणा.

तत्तरि (ತತ್ತರಿ) (क) धा. – कातरणें.
(क) ना. – कळवळा; आतुरता; कंप; घाबरटपणा.

तत्तरिसु (ತತ್ತರಿಸು) (क) धा. – घाबरणें; थरथरणें; कापणें; कळवळणें.

तत्तरिदरि (ತತ್ತರಿದರಿ) (क) धा. – तुकडे तुकडे करणें.

तत्तळ (ತತ್ತಳ) (क) ना. – भीति; कळकळ; घाबरेपणा; भय.
—अंकोळ (ಅಂಕೊಳ) (क) धा. – घाबरे होणें; हातपाय गाळणें; भय वाटणें; तिरपिट होणें.

तत्ति (ತತ್ತಿ) (क) ना. – अंडें; गोल वस्तु; सोपा; आवर्तन; प्रदक्षिणा.

तत्तु (ತತ್ತು) (क) धा. – प्राप्त होणें; आस्तित्त्वात येणें; संभवणें.

तत्तु (ತತ್ತು) (क) ना. – विपत्ति; संकट; नाश; दुर्दैव; विलंब.

तत्तुक (ತತ್ತುಕ) (क) ना. – नाळ कापलेलें मूल; अर्भक; कोवळें मूल.

तत्त्व (ತತ್ತ್ವ) (सं) ना. – आविर्भाव; स्वरूप; निजस्थिति; परमात्मा; सत्यसिद्धांत; चित्त.
—ज्ञ (ಜ್ಞ) (सं) ना. – सत्यज्ञानी; साक्षात्कारी.
—ज्ञान (ಜ್ಞಾನ) (सं) ना. – ब्रह्मज्ञान; वास्तव जाणीव.

तत्त्वमसि (ತತ್ತ್ವಮಸಿ) (सं) ना. – तूंच तो परमात्मा आहेस (तत् त्वं असि), अद्वैत वेदांताचें परमार्थ वाक्य.

तत्त्वालोक (ತತ್ತ್ವಾಲೋಕ) (सं) ना. – तात्त्विक दृष्टि; सत्य शोधनाची दृष्टि.

तत्पर (ತತ್ಪರ) (सं) वि. – त्यांतच रमलेला; एकामधेंच आसक्त; एकनिष्ठ; त्यानंतरचें.
—ते (ता) (ತೆ [ತಾ]) (सं) ना. – एकनिष्ठता; एकासक्ति.

तत्परं (ತತ್ಪರಂ) (सं) अ. – त्यानंतर; त्याला लागून.

तत्परायण (ತತ್ಪರಾಯಣ) (सं) वि. – 'तत्पर' पहा.

तत्पुरुष (ತತ್ಪುರುಷ) (सं) ना. – परम पुरुष; परमात्मा; शिवाचें एक मुख; राजपुरुष; एक संस्कृत समास.

तत्पूर्वं (ತತ್ಪೂರ್ವಂ) (सं) अ. – प्राचीनकालीन; तत्पूर्वीचें; पुरातन; मागील काळचें.

तत्र (ತತ್ರ) (सं) अ. – तेथें; त्यांत; म्हणून; त्यानंतर.

तत्रापि (ತತ್ರಾಪಿ) (सं) अ. – तेथें सुद्धा; तथापि; असें असूनहि.

तत्सम (ತತ್ಸಮ) (सं) वि. – कन्नडमध्यें आलेले वापरातील संस्कृत शब्द; त्या सारखे शब्द.

तथा (ತಥಾ) (सं) अ. – त्याप्रमाणें; त्याच रीतीनें; निश्चयेकरून.

तथागत (ತಥಾಗತ) (सं) ना. – त्या स्थितींत असलेला; बुद्ध देव; निजस्वामी, गुरु.

तथास्तु (ತಥಾಸ್ತು) (सं) अ. – ठीक! तसेंच होवो. स्वीकार-सूचक अव्यय.

तथ्य (ತಥ್ಯ) (सं) ना. – सत्य; यथार्थ.
—मिथ्य (ಮಿಥ್ಯ) (सं) ना. – सत्यासत्य.

तद् (ತದ್) (सं) ना. – 'तत्' पहा.

तदकु (ತದಕು) (क) धा. – मारणें; धोपटणें; अंग मऊ करणें; शरीर तिंबणें.

तदगिणि (नि) (ತದಗಿಣಿ [ನಿ]) (क) ना. – नृत्यांतील एक गति.

तदनंतरं (ತದನಂತರಂ) (सं) अ. – त्यानंतर; मग; एवढें होतांच; एवढें झाल्यावर.

तदलु (ತದಲು) (क) ना. – काटेरी कुंपण; ताटी; स्थिरता; स्थाइत्त्व; दिंडी; तडा.

तदा (ತದಾ) (सं) ना. – नंतर; त्यावेळीं; तेव्हां.

तदात्मते (ತದಾತ್ಮತೆ) (सं) ना. – तादात्म्य; एकनिष्ठता; एकासक्ति.

तदानीं (ತದಾನೀಂ) (सं) अ. – त्यावेळीं; त्याकाळीं; तेव्हां.

तदारभ्य (ತದಾರಭ್ಯ) (सं) अ. – तेव्हांपासून; त्याकाळापासून.

तदिगे (ತದಿಗೆ) (क) ना. – तृतीया; पंधरवड्यांतील तिसरी तिथी.

तदीय (ತದೀಯ) (सं) वि. – त्यासंबंधी; त्याचें; तिचें.

तदुकु (दिकु) (ತದುಕು [ದಿಕು]) (क) धा. – 'तदकु' पहा.

तदे (ತದೆ) (क) धा. – हड्डी नरम करणें; नाश करणें; 'तगलु' पहा.

तद्गत (ತದ್ಗತ) (सं) वि. – त्यांतलें; तत्पर; अंतस्थ; एकनिष्ठ; एकासक्त; तद्गुण.

तद्गुण (ತದ್ಗುಣ) (सं) ना. – तो गुण असलेला; एक काव्यालंकार.

तद्दु (ತದ್ದು) (क) ना. – एक चर्मरोग; वाळली खरूज; बट्टा; दद्रु.

तद्दिन (ತದ್ದಿನ) (सं) अ. – त्या दिवशीं; रोजरोज; (सं) ना. श्राद्ध; मृताची उत्तरक्रिया.

तद्भव (ತದ್ಭವ) (सं) वि.–त्यापासून उत्पन्न झालेलें; त्यांतून जन्मलेलें; संस्कृत शब्दांचें कानडी वापरांतील रूप.

तद्भाव (ತದ್ಭಾವ) (सं) ना.–त्याची स्थिति; तो गुण; सारांश; वस्तुस्वभाव; समानता.

तद्यम (ತದ್ಯಮ) (सं) ना.–विनय; सभ्यता; मार्दव; शांतगुण.

तद्वत् (ತದ್ವತ್) (सं) अ.–त्याप्रमाणें; तसेच.

तन् (ತನ್) (सं) ना.–स्वतः; आपण.

तनक (ತನಕ) (क) अ.–पर्यंत; पावेतों; वेरी.

तनतु (नत्तु) } (ತನತು [ನತ್ತು]) (क) ना.–आपलें; त्याचें
तन्नतु } (ತನ್ನತು) स्वतःचें; स्वतःचें.

तनय (ತನಯ) (सं) ना.–पुत्र; कुमार; मुलगा.

तनये (ತನಯೆ) (सं] ना.–पुत्री; कन्या; मुलगी.

तनि (ತನಿ) (क) वि.–लाल; पक्व; पूर्ण वाढीचा; समृद्ध; संपन्न; मनोहर; उज्ज्वल; केवल; बलिष्ठ.

तनिगंध (पु) (ತನಿಗಂಧ [ಪು]) (क) ना.–सुवास; मधुरवास.

तनिगर्बु (र्बु) (ತನಿಗಬುರ್ [ಬುರ್]) (क) ना.–गोड ऊस; रसदार ऊस.

तनिगिडि (गेंड) (ತನಿಗಿಡಿ [ಗೆಂಡ]) (क) ना.–निखारा; प्रज्वलित इंगळ.

तनिगुदि (ತನಿಗುದಿ) (क) वि.–पूर्णपक्व; पूर्ण शिजलेलें.

तनिगेदरु (ತನಿಗೆದರು) (क) धा.–विस्तारणें; बेसुमार वाढणें.

तनियेरे (ತನಿಯೆರೆ) (क) धा.–गारठण्या इतके भिजणें; अभिषेक करणें; भिजत घालणें.

तनिरस (ತನಿರಸ) (क) ना.–मधुरस; मध; अमृत.

तनिव (प) ण् (ತನಿವ [ಪ] ಣ್) (क) ना.–पक्व फळ; कुजलेलें फळ; गोड फळ.

तनिवा (पा) ल् (ತನಿವಾ [ಪಾ] ಲ್) (क) ना.–निरसें दूध; अकडी दूध; धारोष्ण दूध.

तनिवे (बे) ळगु (ತನಿವೆ [ಬೆ] ಳಗು) (क) ना.–पहाट; कांती; तेज.

तनिसोबगु (ತನಿಸೊಬಗು) (क) ना.–अति सौंदर्य; सुंदर मुखकांती; चांगुलपणा.

तनिहरके (ತನಿಹರಕೆ) (क) ना.–शुभाकांक्षा; उत्तम वर.

तनु (ತನು) (सं) वि.–लहान; कृश; छळकाटा; सूक्ष्म; कोवळा; थंड. (सं) ना.–देह; शरीर; चर्म; थंडपणा.

—कंपु (ಕಂಪು) (क) ना.–अंगसुगंध.

—केडु (ಕೆಡು) (क) धा.–अंगहीन होणें; आजारी पडणें.

—भवे—जे (ಭವೆ,-ಜೆ) (सं) ना.–कन्या; कुमारी; मुलगी; पुत्री.

तनुत्र (त्राण) (ತನುತ್ರ [ತ್ರಾಣ]) (सं) ना.–कवच; चिलखत.

तनुत्व (ತನುತ್ವ) (सं) ना.–लहानपणा; क्षुद्रता; थोटकेपण.

तनुपत्र (ತನುಪತ್ರ) (सं) ना.–'इंगुदि' पहा; 'इंगुळ' पहा.

तनुरुह (ತನುರುಹ) (सं) ना.–केस; रोम; रोमांच.

तनू (ತನೂ) (सं) ना.–'तनु' पहा.

तनूकरण (ತನೂಕರಣ) (सं) ना.–लघुकरण; कृश होणें; मेद झडणें.

तनूकृत (ತನೂಕೃತ) (सं) वि.–बारीक केलेला; कृश केलेला.

तनूज (भव) (ತನೂಜ [ಭವ]) (सं) ना.–पुत्र; कुमार; मुलगा.

तनूदरि (री) (ತನೂದರಿ [ರೀ]) (सं) ना.–कृशोदरी; शुभांगी; कोमला.

तनूनपात् (ತನೂನಪಾತ್) (सं) ना.–औरसपुत्र; वारसदार; अग्नि.

तनूरुह (ತನೂರುಹ) (सं) ना.–'तनुरुह' पहा.

तंति (ತಂತಿ) (क) ना.–तार; तंत्री; सरि.

—वाद्य (ವಾದ್ಯ) (सं) ना.–तंतुवाद्य; वीणा; तंबोरा.

तंतु (ತಂತು) (सं) ना.–धागा; सूत; दोरा; पाळी; शिशु; तंत्र; पाण्यांतील प्राणी; सुसर.

—करण (ಕರಣ) (क) ना.–सूतकताई; दोरवळण.

—गार (ಗಾರ) (क) वि.–कपटी; वंचक; युक्तिवान.

—नाभ (ನಾಭ) (सं) ना.–कोळी; कोष्टी.

—पट (ಪಟ) (सं) ना.–सुती वस्त्र; कापसाचें कापड.

—वाय (ವಾಯ) (क) ना.–विणकर; कोष्टी; माग; विणाई.

तंतुकीट (ತಂತುಕೀಟ) (सं) ना.–रेशीम किडा.

तंतुर (ತಂತುರ) (क) ना.–तंत्र; सुतीवस्त्र; कमळाचा देठ; युक्ति; कपट; वंचना.

तंत्र (ತಂತ್ರ) (सं) ना.–'तंतुवाय' पहा. धार्मिक विधान; सांगता; झांकण; परिधान; युक्ति; पद्धति; उपदेश; उपाय; शृंगार; रहस्यविद्या; इंद्रजाल; औषध; ठक; प्रतिज्ञा; शाप; शासन; सेना; क्रम; सत्यतत्त्व; जातिभेद; कुलभेद; परमार्थ; निश्चय.

—गार (ಗಾರ) (क) ना.–ठक; लुच्चा; युक्तिबाज; वंचक.

तंत्राध्यक्ष (ತಂತ್ರಾಧ್ಯಕ್ಷ) (सं) ना.–पुरोहित; आचार्य; उपाध्याय.

तंत्रि (त्री) (ತಂತ್ರಿ [ತ್ರೀ]) (सं) ना.–धागा; सूत; पूजारी; उपाय योजणारा; सिद्धांत.

तंदल् (ತಂದಲ್) (क) ना.–पाण्याचे थेंब; पाऊस; पावसाची भुरभूर; सर; वृष्टि.

तंदूरिसु (ತಂದೂರಿಸು) (क) धा.–चिंता करणें; दुःख करणें.

तंदे (ತಂದೆ) (क) ना.–तात; पिता; जनक; बाप; वडील.

तंदेवादि (ತಂದೆವಾದಿ) (क) ना.–पित्याकडील नातेवाईक.

तंदेविर् } (ತಂದೆವಿರ್) (क) ना.–'तंदे'चे अनेकवचन,
तंदेगळु } (ತಂದೆಗಳು) वडीलधारी माणसें.

तंद्र (ತಂದ್ರ) (सं) वि. – थकलेला; दमलेला; बापरलेला; आळशी; सुस्त; मंगळा.
तंद्रि (द्री) (ತಂದ್ರಿ [ದ್ರೀ]) (सं) ना. – थकवा; पेंग; डुलकी; आयास; आसक्ति; वापर; मंपकपणा.
तंद्रालु (ತಂದ್ರಾಲು) (सं) वि. – सुस्त; पेंगणारा; आळशी; झोपाळु.
तन्नन्नं (ತನ್ನನ್ನಂ) (सं) वि. – आपल्यासारख्या.
तन्नळ् (ತನ್ನಳ್) (क) ना. – सौभाग्यवति; पत्नि; स्वतःची स्त्री.
तन्नि (ತನ್ನಿ) (क) वि. – आण; आणावें; 'तरु'चा आज्ञार्थ.
तन्मध्य (ध्ये) (ತನ್ಮಧ್ಯ [ಧ್ಯೇ]) (सं) अ. – त्यांत; इतक्यांत; मध्येंच यापूर्वी; मध्यंतरी.
तन्मय (ತನ್ಮಯ) (सं) वि. – तद्रूप; तदाकार; आपल्या-आपल्यांत; एकरूप.
तन्मात्र (ತನ್ಮಾತ್ರ) (सं) ना. – तद्रूपता; मूळरूप; इंद्रियधर्म.
तन्वि (न्वी) (ತನ್ವಿ [ನ್ವೀ]) (सं) ना. – सडपातळ स्त्री; कोमला; मनोहारिणी; वयांत आलेली बाला.
तप (पस्) (ತಪ [ಪಸ್]) (सं) ना. – उष्णता; ग्रीष्म; जाळ; उन्हाळा; झळ; उष्मा; तपश्चर्या; देहदंडना; रवि; एक ग्रह.
तपःप्रभाव (ತಪಃಪ್ರಭಾವ) (सं) ना. – तपःसामर्थ्य; तपाची शक्ती.
तपन (ತಪನ) (सं) ना. – सूर्य; जलन; ताप; नरकाचा एक भाग; देव; मानसिक व्यथा; गरुडविरोधी दैत्य.
—सुत (ಸುತ) (सं) ना. – कर्ण; सुग्रीव; यम; शनि.
तपनीय (ತಪನೀಯ) (सं) वि. – तापवण्याला योग्य; सुवर्ण; सोनें.
तपनी (ತಪನೀ) (सं) ना. – गोदावरी नदी.
तपशीलु (ತಪಶೀಲು) (अ. दे) ना. – विवर; विस्तार; तपशील.
तपश्चर्य (ತಪಶ್ಚರ್ಯ) (सं) ना. – तप; योग; ध्यान; देहदंडन.
तपसि (वसि) } (ತಪಸಿ [ವಸಿ]) (सं) ना. – तपस्वी; मुनी;
तप (व) सिग } (ತಪ [ವ] ಸಿಗ) योगी; ऋषि; दीनदरिद्री.
तपस्वि (स्विन) (ತಪಸ್ವಿ [ಸ್ವಿನ್]) (सं) ना. – 'तपसि' पहा.
तपस्विनि (नी) (ತಪಸ್ವಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – तप करणारी.
तपस्सु (ತಪಸ್ಸು) (क) ना. – 'तपस्' पहा.
तपात्यय (ತಪಾತ್ಯಯ) (सं) ना. – उन्हाळ्याचा शेवट आणि पावसाळ्याचा प्रारंभ यांचा संधिकाळ.
तपासु (सणे) (ತಪಾಸು [ಸಣೆ]) (अ. दे.) ना. – शोध; हुडकणें; चौकशी; तलास; विचारपूस.
तपित (ತಪಿತ) (सं) वि. – तापलेलें; जळतें; शिजलेलें.
तपिसु (ತಪಿಸು) (क) धा. – जळणें; पोळणें; चिंताग्रस्त होणें; मनस्ताप करणें; तपश्चर्या करणें.
तपोधन (ತಪೋಧನ) (सं) ना. – तप हेंच धन असणारा; योगी; मुनी; ऋषि.
तपोनिधि (ತಪೋನಿಧಿ) (सं) ना. – 'तपोधन' पहा.
तपोवन (ತಪೋವನ) (सं) ना. – तप करण्यास योग्य असें एकांत वन.
तप्त (ತಪ್ತ) (सं) वि. – तापलेलें; भाजलेलें; जळतें; शिजलेलें.
तप्पल् (लु) (ತಪ್ಪಲ್ [ಲು]) (क) अ. – चूक करून; नासवून; बिघडवून.
(क) ना. – पालापाचोळा; समभूमी; सपाटी; पायथ्याचा प्रदेश; पर्वतशिखर; साल.
तप्पु (ತಪ್ಪು) (क) धा. – चूक करणें; बिघडवणें; घसरणें; च्युत होणें; गमावणें; प्राप्त न होणें.
(क) ना. – च्युति; प्रमाद; दोष; घसरगुंडी; गमावणूक; अनौचित्य; अडचण; वाकडेपणा; अपराध; पाप; स्खलन; त्याग.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – चुकविणें; बिघडवणें; साध्य न होणें.
—गंटु (ಗಂಟು) (क) ना. – चुकामूक; न सुटणारी गांठ; नीति विरुद्ध वर्तन; बोलण्यांतील चूक.
तप्पुदु (ತಪ್ಪುದು) (क) क्रि. – आणलें पाहिजे. ('तपु' धातूचें रूप). संपलें; नाश पावलें.
तबक (ತಬಕ) (सं) ना. – समूह; ताटवा; ताट; पानसुपारीचें ताट.
तबला (ले) (ತಬಲಾ [ಲೆ]) (अ. दे) ना. – मृदंग; एक चर्मवाद्य.
तब्बरिसु (ತಬ್ಬರಿಸು) (क) धा. – घाबरणें; आश्चर्यचकित होणें; घाबरें होणें; बसरणें; लोळणें.
तब्ब (ब्बि) लि (ತಬ್ಬ [ಬ್ಬಿ] ಲಿ) (क) ना. – परदेशी; पोरका; अनाथ; नातेवाईक नसलेला; एकाकी.
ताब्बिब्बु (ತಬ್ಬಿಬ್ಬು) (क) ना. – धमकी; भीति; भ्रम; गोंधळ; गडबड; दिङ्मूढता; बेभानता.
—आगु (ಆಗು) (क) धा. – भीति दाखविणें; भ्रम होणें; बेभान करणें; भ्रमिष्ट करणें.
तब्बु (ತಬ್ಬು) (क) धा. – आलिंगणें; मिठी मारणें.
(क) ना. – विश्वास; वेग; वाव; मोळी.
तम् (ತಮ್) (क) ना. – 'तंप्' शब्दाचा 'प' वर्गापूर्वी होणारा सामासिक आदेश.
तम (मस्) (मस्सु) (ತಮ) [ಮಸ್][ಮಸ್ಸು]) (सं) ना. – अंधार; रात्र; अज्ञान; दोष; कलंक; पाप; राहुग्रह; तमोगुण.
—विडि (ಬಿಡಿ) (क) धा. – अंधार होणें; रात्र होणें.
तम (ತಮ) (सं) प्र. – 'सर्वाधिक' वाचक संस्कृत प्रत्यय.
तमंग (ತಮಂಗ) (सं) ना. – वेदिका; माळी; नाट्यरंगभूमी.
तमक्षीर (ತಮಕ್ಷೀರ) (सं) ना. – आंब्याचें पन्हें; कैरीची कढी.
तमटे (तंमटे) (ತಮಟೆ [ತಮ್ಮಟೆ]) (क) ना. – हलगी; टिमकी; चर्मवाद्य.

तमत (ತಮತ) (सं) वि.–इच्छित; इष्ट; आशाळभूत; भिकारी.

तमतु (त्तु) (ತಮತು [ತ್ತು]) (क) ना.–आपापलें; आपलें; तुमचें. 'तुंमतु' पहा.

तमन (ತಮನ) (क) ना.–दमछाट; श्वासावरोध.

तमंध (ತಮಂಧ) (सं) ना.–अंधार; घोर तिमिर; घनांधकार.

तमर् (ತಮರ್) (क) ना.–आप्त; स्वकीय

—ऊर् (ಊರ್) (क) ना.–आपलें गांव; माहेर घर.

तमसा (ತಮಸಾ) (सं) ना.–एक नदी.

तमस्विनी (नि) (ತಮಸ್ವಿನೀ [ನಿ]) (सं) ना.–अंधार; काळोख.

तमाकु (ತಮಾಕು) (अ-दे) ना.–तंबाखु; तमाखू.

तमाम (ತಮಾಮು) (अ-दे) ना.–सर्व; पूर्ण; पुरा.

तमाल (ತಮಾಲ) (सं) ना.–वृक्षविशेष; काळ्या सालीचें झाड; मसाल्याचें झाड.

तमाशा (शे) (ತಮಾಶಾ [ಶೆ]) (अ-दे) ना.–मौज; नक्कल; विनोद; हास्य.

तमालपत्र (ತಮಾಲಪತ್ರ) (सं) ना.–तमालवृक्षाचें पान; कपाळावरील टिळा.

तमालरेखे (ತಮಾಲರೇಖೆ) (सं) ना.–'तमाल पत्र' पहा. कपाळावरील लांबट टिळा.

तमि (ತಮಿ) (सं) ना.–रात्र; अंधारी रात्र; अंधार.

तमिस्र (स्रा) (स्रे) (ತಮಿಸ್ರ [ಸ್ರಾ] ಸ್ರೆ) (सं) ना.–निविड अंधार; घनांधकार; तिमिर.

तमिळ (ತಮಿಳ) (क) ना.–द्राविड; तामिळ देशाचा; तामिळभाषी.

तमोगुण (ತಮೋಗುಣ) (सं) ना.–सत्त्व, रज, तम, या त्रिगुणांतील शेवटचा गुण. काळा.

तमोघ्न (ತಮೋಘ್ನ (सं) ना.–तमाचा नाश करणारा; अंधार हारक सूर्य; चंद्र; अग्नि.

तमोपह (ತಮೋಪಹ) (सं) ना.–'तमोघ्न' पहा.

तमोमणि (ತಮೋಮಣಿ) (सं) ना.–खद्योत; काजवा; चंद्र.

तमोमय (ತಮೋಮಯ) (सं) वि.–अंधारमय; किर्र काळोख.

तंपु (ತಂಪು) (क) ना.–गारवा; शैत्य; ओल; शीतलता; शांति; तृप्ति; समाधान.

—पडे (ಪಡೆ) (क) धा.–थंडावणें; गारवा येणें; भिजणें; शांत होणें; तृप्ति होणें.

—देर (रु) (ಪೆರ [ರು]) (क) धा.–थंड होणें; समाधान करणें.

तंबट (टे) (ತಂಬಟ [ಟೆ]) (क) ना.–डुमकी; एक चर्मवाद्य.

तंबल (बुल) (ತಂಬಲ [ಬುಲ]) (क) ना.–तांबूल; विडा; पानसुपारी; बाळमुखात चावून घातलेला विडा.

तंबाक (कु) (ತಂಬಾಕ [ಕು]) (क) ना.–तंबाखु; एक उत्तेजक वनस्पति.

तंबिसु (ತಂಬಿಸು) (क) धा.–थांबविणें; स्तंभित करणें; विलंब करणें; ओढून धरणें; आवरणें.

तंबिट्टु (ತಂಬಿಟ್ಟು) (क) ना.–तांदुळाच्या पिठाचे लाडू.

तंबु (ತಂಬು) (अ. दे) ना.–राहुटी; डेरा; गुडार; तात्पुरती वसती.

तंबुलिग (ತಂಬುಲಿಗ) (क) ना.–पानदान; विड्याचा डबा; विड्याचें तबक; पानसुपारी विकणारा; तांबोळी.

तंबुळि (ತಂಬುಳಿ) (क) ना.–चिंचेचें खार; चिंचेचें कालवण.

तंबेळगु (ತಂಬೆಳಗು) (क) ना.–थंड प्रकाश; चांदणें.

तंबेळग (ತಂಬೆಳಗ) (क) ना.–शीत किरण; चंद्र.

तम्म (ತಮ್ಮ) (क) ना.–धाकटा भाऊ; लहान मुलगा. (सं) ना.–स्वतःसंबंधीं.

—तु–त्तु (ತು [ತ್ತು]) (क) वि.–आपले; स्वतःचे; तुमचे.

तम्मट (टे) (ತಮ್ಮಟ [ಟೆ]) (क) ना.–टिमकी; एक चर्मवाद्य.

तम्मडि (ತಮ್ಮಡಿ) (क) ना.–पूजारी; अर्चक; पादसेवक; स्वतःचें मन.

तम्मुवं (ತಮ್ಮುವಂ) (क) वि.–आपला ; तुमचा.

तर् (रु) (ತರ್ [ರು]) (क) धा. घेऊन येणें; विकत घेणें; मार्ग दाखविणें; प्राप्त करून घेणें.

तर (ತರ) (क) धा.–फिरविणें; कापणें; थरारणें.

(क) ना.–प्रकार; विध; रीति; क्रम; पद्धति; ओळ; परंपरा; औचित्य; पाया; आधार.

(सं) वि.–'तुलनेनें अधिक' दर्शक प्रत्यय.

तरकलु (ತರಕಲು) (क) ना.–खडबडीत जमीन; कठोरता; काठिण्य; चढउतार; (क) वि. मस्तखोर; माजुरी; माजलेला.

तरकस (ತರಕಸ) (क) ना.–एक आयुध; तलवार; खड्ग.

तरकारि (ತರಕಾರಿ) (अ. दे) ना.–भाजी; फळभाजी.

तरक्षु (ತರಕ್ಷು) (सं) ना.–चित्ता; वाघ; बिबळ्या वाघ; तरवारीची सोनेरी मूठ.

तरगडे (ತರಗಡೆ) (क) ना.–केरकचरा; निरुपयोगी वस्तु; हानी; उणीव; अभाव; अपहार; लुबाडणूक.

तरगु (ತರಗು) (क) ना.–पाचोळा; वाळलेले पान. ओबडधोबड; पणा; बुडवणी; हानी; अस्पृश्यता; अडत बट्टा; दलाली; उत्तेजनपर द्रव्य; ऋणको.

तरं (ತರಂ) (क) ना.–क्रम; योग्यता; सारखेपणा.

तरंग (ತರಂಗ) (सं) ना.–लाटा; लहर; वीचि; घोड्याची दुडकी चाल.

तरंगिणि (णी) (ತರಂಗಿಣಿ (ಣೀ) (सं) ना.–नदी; ओढा; लाटा असलेला प्रवाह.

तरंगित (ತರಂಗಿತ) (सं) वि.—लाटा असलेले; लहरयुक्त; चंचल; लंबकासारखे हलणारे.

तरजे (ತರಜೆ) (क) ना.—एक घोड्याचा दागिना.

तरट (टु) (ತರಟ [ಟು]) (क) वि.—डोक्याला केस नसलेला; टक्कल पडलेला.

तरण (ತರಣ) (सं) ना.—नाव; होडगें; पैलपार; सुटका; त्राण; बल; शक्ति; संरक्षण.

तरणि (ತರಣಿ) (सं) ना.—सूर्य; होडी; नाव; पुढारीपण; काटेरी झाड; शेवंती; पोपट; राघु.

—कांत (ಕಾಂತ) (सं) ना.— सूर्यकांत मणि; स्फटिक.

—ज (ಜ) (सं) ना.—कर्ण; सुग्रीव; यम; शनि; वैवस्वत.

तरणीय (ತರಣೀಯ) (सं) वि.—पार होण्यास योग्य; परतीरीं जाण्यास सुलभ.

तरत् (ತರತ್) (सं) वि.—तरंगणारा; वेगानें पळणारा; पार होणारा; परतीरीं पोचणारा.

तरतम (ತರತಮ) (सं) वि.—थोडें अधिक; अल्पस्वल्प; न्यूनाधिक.

—भाव (ಭಾವ) (सं) ना.—उचनीचभाव; तारतम्य.

तरतरिसु (ತರತರಿಸು) (क) धा.—थरथरणें; कंप होणें; घाबरणें; भय वाटणें; विलंब न होऊं देणें.

तरपण्य (ತರಪಣ್ಯ) (सं) ना.—नावाड्याला दिलेले पैसे; नावेचा कर; नाविकाचें भाडें; अंबीकाला दिलेले पैसे.

तरपु (ತರಪು) (क) ना.—कमी किमतीचे रत्न; पैलू पाडलेला खडा.

तरबेंतु (पेंतु) (ತರಬೇತು [ಪೇತು]) (अ. दे) ना.—शिक्षण; खाट; खोडाखोड.

तरमु (ತರಮು) (अ. दे) ना.—सरकारी फाळा; तरम आकार; सारा.

तरल (ತರಲ) (सं) वि.—चंचल;हलणारा; झोके खाणारा; हेलकावणारा; चपल; मनोहर; चकाकणारा; मिरवणारा. (सं) ना.—प्रवाही; पुत्र; हारातील मध्य रत्न; मध्यमणी; छंदःशास्त्रांतील एक वृत्त.

—अक्षि (ಅಕ್ಷಿ) (सं) ना.—चंचलाक्षी; सुंदरी; कामिनी.

—त्व (ते) ತ್ವ (ತೆ) (सं) ना.—चकाकी; सौंदर्य; पोरकटपणा; झोला.

तरलित (ತರಲಿತ) (सं) वि.—चलित; प्रकाशमान; चकचकीत; हलते.

तरले (ತರಲೆ) (सं) ना.—तांदळाची गंजी; भाताची पेज; बाल. (क) ना.—भांडण; तंटा; पीडा.

तरवार् (रि) (ತರವಾರ್ [ರಿ]) (क) ना.—खड्ग; कट्यार; पुष्कर.

तरस् (ತರಸ್) (सं) ना.—तीव्रता; वेग; शक्ति; सामर्थ्य.

तरस (ತರಸ) (सं) ना.—मांस; मांसाहार.

तरसु (ತರಸು) (क) वि.—ओबडधोबड; खडबडीत; कठिण; नापीक (जमीन); बिनपिकाऊ (जमीन).

तरस्वि (ತರಸ್ವಿ) (सं) वि.—चपल; वेगवान; सामर्थ्यवान. (सं) ना.—वेग; वायु; गरुड.

तरह (ತರಹ) (अ.दे.) ना.—रीत; तऱ्हा; प्रकार; विध.

तरहर (ತರಹರ) (क) ना.—थांबणूक; संशयितता; मनःशांति; समाधान.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.—टिकणें; शांत होणें; सहन करणें; प्रस्थापणें.

—कोळ्ळु (ಕೊಳ್ಳು) (क) धा.—सहन करणें; 'तत्तरिसु'. पहा.

तरहीन (ತರಹೀನ) (क) ना.—वाईटपणा; रीतिहीनता; अनीतिमानता.

तरळ (ತರಳ) (सं) ना.—'तरल' पहा. माणिक्य; तुळसी.

—तन (ತನ) (क) ना.—पोरकटपणा; बालभाव.

—ता (त्व) (ತಾ [ತ್ವ]) (सं) ना.—पोरकटपणा; बालिशता.

तरळु (ತರಳು) (क) ना.—पिकून वाळलेलें फळ; नारळ; श्रीफळ.

तरळे (ತರಳೆ) (सं) ना.—मुलगी; लहान वयाची पोर; चंचला. (क) ना.—तक्रार; चहाडी. 'तरले' पहा.

तरातुरि (ತರಾತುರಿ) (अ.दे.) ना.—अत्यातुर; घाई; आवश्यकता.

तरि (ತರಿ) (सं) ना.—नाव; होडगी; जहाज; पाण्यातून पैल जाण्याचें साधन; धोटा; लाळी.

(क) धा.—कापणें; तुकडे करणें; चिमटणें; मिसळणें; निश्चय करणें.

(क) ना.—तुकडा; कण; वाळु; निश्चय; आवड; साम्य; सारखेपणा; सुंदरी; कोमला; वाळवंट; खांब; पडभूमि; सोटा.

तरिमिंडि (डे) (ತರಿಮಿಂಡಿ [ಡೆ]) (क) ना.—युवती; भरज्वानी; भर जवानी.

तरिसंदु (ತರಿಸಂದು) (क) अ.—निश्चयेंकरून; पूर्णपणें; उत्तम रीतीनें.

तरिसल् (ತರಿಸಲ್) (क) धा.—निश्चय करणें; निर्णय घेणें; माहीत करून घेणें.

तरिसल (ತರಿಸಲ) (क) ना.—निर्णय; निश्चय; दृढसंकल्प; प्रतिज्ञा.

तरिसलवु (ತರಿಸಲವು) (क) ना.—निष्कर्ष; सिद्धांत; निर्णय; 'तरिसल' पहा.

तरिसु (ತರಿಸು) (क) धा.—पैल जाणें; पार होणें; तरंगणें; पोहणें; आणविणें; जवळ आणणें.

तरिळ (ತರಿಳ) (क) ना. – पातळ; ल्हान; पातळ तुकडा; चकती; कण.

तरिंचु (ತರಿಂಚು) (क) धा. – आणविणें; जवळ करणें.
(क) ना. – कोरडी वाळू; तापलेली वाळु; वाळवंट.

तरु (ತರು) (सं) ना. – वृक्ष झाड.
(क) धा. – घेऊन येणें; जवळ नेणें; समाविष्ट करणें.
—ह (हु) (ಹ [ಹು]) (क) ना. – आनयन; उपनिवेश.
—वळि (ವಳಿ) (क) ना. – निमंत्रण.

तरुण (ತರುಣ) (सं) ना. – कोमल; नवा; मऊ; चांगला; कोवळा; जवान.

तरुण (ತರುಣ) (सं) ना. – युवक; जवान; वयात आलेला.

तरुणशशि (ತರುಣಶಶಿ) (सं) ना. – बालचंद्र; अर्धचंद्र.

तरुणातप (ತರುಣಾತಪ) (सं) ना. – कोवळें ऊन; सकाळचें ऊन्ह.

तरुणि (ತರುಣಿ) (सं) ना. – युवति; वयात आलेली; जाणती; न्हाणवली; पदर आलेली.

तरुणिम (मा) (ತರುಣಿಮ [ಮಾ]) (सं) ना. – यौवन; तारुण्य.

तरुणेंदुधर (ತರುಣೇಂದುಧರ) (सं) ना. – भालचंद्र; शिव.

तरुबु (रुंबु) (ತರುಬು [ರುಂಬು]) (क) धा. – हरकत घेणें; थांबविणें; विलंब करणें; विरोध करणें.

तरुरुह (ತರುರುಹ) (सं) ना. – बांडगुळ; ऋणतरु; कलम; उपतरु.

तरुलते (ತರುಲತೆ) (सं) ना. – झाड; वेली.

तरुवलि (ತರುವಲಿ) (क) ना. – बालक; मुलगा; मुलगी;
—तन (ತನ) (क) ना. – पोरकटपणा; बालिशता; शैशव; बालत्व; चांचल्य; पोराटकी.

तरुवायिं (ತರುವಾಯಿಂ) (क) अ. – क्रमानें; अनुक्रमें; त्यानंतर.

तरुषंड (ತರುಷಂಡ) (सं) ना. – बाग; राई; झाडी.

तरुसार (ತರುಸಾರ) (सं) ना. – डिंक; झाडाचा चीक; वृक्षरस.

तरुह (ತರುಹ) (क) ना. – उपनिवेश; आनयन; साम्य; सारखेपणा.

तरुहि (ತರುಹಿ) (क) वि. – स्वेच्छाचारी; क्षुद्र; दुर्बळ.

तरुंबु (ತರುಂಬು) (क) धा. – 'तरुबु' पहा.
(क) ना. – मार्गदर्शक फलक; दिशा दाखवणारा हात.

तरे (रि) (ತರೆ [ರಿ]) (क) धा. – कातरणें; तुकडे करणें.

तर्क (ತರ್ಕ) (सं) ना. – वादविवाद; चर्चा; मीमांसा; तर्कशास्त्र; ऊहापोह; विचार; संशय; जाणीव; हेतु; कारण; संपादित कर्म; कृतकर्म.

तर्कयि (वि) सु (ತರ್ಕಯಿ [ವಿ] ಸು) (क) धा. – तर्क करणें; ऊहापोह करणें; आलिंगणें; मिठी मारणें.

तर्कविद्ये (ತರ್ಗವಿದ್ಯೆ) (सं) ना. – मीमांसादि शास्त्रें.

तर्किग (ತರ್ಕಿಗ) (क) वि. – तार्किक; तर्कशास्त्रज्ञ; तर्कटी.

तर्के (ತರ್ಕೆ) (क) क्रि. – आणू दे; घेऊन येऊं दे.
(क) ना. – आलिंगन; मिठी.

तर्गु (ತರ್ಗು) (क) धा. – वाकणें; खड्डा खणणें; खालीं येणें.
(क) ना. खड्डा; सरोवर; तळवटी; खालाटी.

तर्ज (र्जि) नि (ತರ್ಜ [ರ್ಜಿ] ನಿ) (सं) ना. – दर्शनांगुली; अंगठ्याजवळील बोट.

तर्जिसु (ತರ್ಜಿಸು) (क) धा. – भिवविणें; घाबरविणें; गर्जना करणें; धाक दाखविणें.

तर्जित (ತರ್ಜಿತ) (सं) वि. – घाबरविलेलें; बेभान केलेलें; भयभीत.

तर्जुमे (ತರ್ಜುಮೆ) (अ. दे) ना. – भाषांतर; परिवर्तन; अनुवाद.

तर्णक (ತರ್ಣಕ) (सं) ना. – वासरु; गोवत्स.

तर्पण (ತರ್ಪಣ) (सं) ना. – तृप्ति; पितृयज्ञ; तिलांजली; समाधान; जहाजावरील स्वयंपाकगृह.

तर्पिसु (ತರ್ಪಿಸು) (क) धा. – तृप्ति होणें; समाधान होणें; पितृयज्ञ करणें.

तर्बु (ತರ್ಬು) (क) धा. – अलिंगणें; मिठी मारणें; थांबविणें.
(क) ना. – बाव; आलिंगन; वेढा.

तर्ष (र्षण) (ತರ್ಷ [ರ್ಷಣ]) (सं) ना. – दाह; तोंडाची कोरड; तहान; दगा; इच्छा; आकांक्षा.

तर्षित (ತರ್ಷಿತ) (सं) वि. – तहानेलेला; इच्छुक; वंचित; आकांक्षी.

तल (ತಲ) (सं) ना. – तळ; बूड; तळहात; तळपाय; अंतर्भाग; जमिनींतील भोंक; नेम; खड्डा; वृक्षविशेष; मूळ. नरकातील एक भाग; कर; मुद्याची गोष्ट; मनगट; तरवारीची मूठ; सोटा; आधार; आश्रय.

तलपु (ತಲಪು) (क) धा. – शिवणें; पोहोचणें; सारखे होणें; शिरणें; समावेश करणें.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा. – पोहोचविणें; जुळवून घेणें; दान करणें.

तलबु (ತಲಬು) (क) ना. – पगार; वेतन; दुर्व्यसन; कैफ; तलफ; आमंत्रण; आवाहन.

तलवार (ತಳವಾರ) } (क) ना. – खड्ग; कट्यार; चौकीदार; पहारेकरी.
तलारि (ತಳಾರಿ) }

तलाधार (ತಲಾಧಾರ) (सं) ना. – लोखंडी रुळाखालील पट्ट्या; आधारपाट; कडेपाटाची जंती; राफ्टर.

तलिन (ತಲಿನ) (क) वि. – लहान; पातळ; खालचे; खालच्या प्रतीचे; सूक्ष्म; अलग झालेले.
(क) ना. – अंथरुण; पलंग.

तले (ತಲೆ) (क) ना. – डोकें; प्रमुख; सर्वश्रेष्ठ; पिढी; एक पुरुष उंच माप.

—कट्टु (ಕಟ್ಟು) (क) ना. – अक्षराचा वरील भाग; गहाण जमीन.

—करे (ಕರೆ) (क) धा. – टाळणें; चुकवणें.

—कायि (ಕಾಯಿ) (क) धा. – रागावणें; कोपणें; संरक्षणें; पालन करणें.

—केदरु (ಕೆದರು) (क) धा. – डोकें खाजवणें; विंचरणें; पुनःपुनः विचार करणें; खोलवर विचार करणें.

—केळगु (ಕೆಳಗು) (क) अ. – अस्ताव्यस्त; उलटसुलट; मागेपुढें; वरखालीं.

— कोडु (ಕೊಡು) (क) धा. – प्राण देण्यास तयार होणें; बलिदान करणें; लक्ष देणें.

—तिरगु (ತಿರಗು) (क) धा. – रागावणें; कोपाविष्ट होणें; क्रुद्ध होणें.

—तूगु (ತೂಗು) (क) धा. – कबूल करणें; मान्य करणें.

— तोडवु (ತೊಡವು) (क) ना. – शिरोभूषण; डोक्यावरील अलंकार.

—तोंरु (ತೋರು) (क) धा. – उत्पन्न होणें; मोड फुटणें; अंकुरणें; उठणें.

—पट्टि (ಪಟ್ಟಿ) (क) ना. – डोक्याला बांधण्याचें कापड; रुमाल; मंदील; फेटा; चौकटीचा वरचा भाग.

—बरेह (ಬರೆಹ) (क) ना. – मथळा; शीर्षक; दैव.

—बागु (ಬಾಗು) (क) धा. – नमस्कार करणें; मान्यता देणें; विनय दाखविणें; नमणें.

—बागुह (ಬಾಗುಹ) (क) ना. – नम्रता; नमस्कार; संमति; रुकार.

—बेंसरु (ಬೇಸರು) (क) ना. – असह्यता; कंटाळा; नकोसें वाटणें; तिटकारा.

—मणे (ಮಣೆ) (क) ना. – सर्पाच्या डोक्यावरील मणी; शिरोभूषण.

—होयक (ಹೊಯ್ಕ) (क) वि. – आग्रही; धरलेला हट्ट न सोडणारा; डोके फोडणारा; खुनी.

—होंक (ಹೋಕ) (क) वि. – जिवाची पर्वा न करणारा; हट्टी.

तलेगुत्तु (ತಲೆಗುತ್ತು) (क) धा. – मान वाकणें; नमणें; शिर लववणें.

तलेगोळ् (ತಲೆಗೊಳ್) (क) धा. – प्राण घेणें; खून करणें; संकटाला तोंड देणें.

तलेतिरुकु (ತಲೆತಿರುಕ) (क) वि. – माथेफिरू; डोकेफिरू; हट्टी; उन्मत्त; दुरहंकारी.

तलेदेरिगे (ತಲೆದೆರಿಗೆ) (क) ना. – डोईपट्टी; यात्राकर; लोकसंख्येच्या प्रमाणात बसविलेला जनदंड; लोककर.

तलेमडु (ತಲೆಮಡು) (क) धा. – टक्कर देणें; विरोधणें; दंड थोपटणें; छडु मारणें.

तलेमारु (ತಲೆಮಾರು) (क) ना. – परंपरा; पिढ्यानुपिढी.

तलेमेरे (ತಲೆಮೆರೆ) (क) धा. – पुढारीपण स्वीकारणें; सर्वोपरी होणें; स्वतःचें वैशिष्ट्य राखणें.

तलेयुर्चु (ತಲೆಯುರ್ಚು) (क) धा. – टाळणें; चुकविणें; निसटणें.

तलेवरि (ತಲೆವರಿ) (क) धा. – अंकुशाचा मार खाऊन सुधारणें वळणावर येणें; जुळवून घेणें; 'पळगु' पहा.

तलेविल् (ತಲೆವಿಲ್) (क) ना. – धनुष्कोटी; बाणाचे फळ.

तलेवीसु (ತಲೆವೀಸು) (क) धा. – विरोध करणें; नाकबूल करणें; निराकरण करणें; खंडन करणें.

तलेवीडु (ತಲೆವೀಡು) (क) ना. – मुख्य स्थळ; प्राकार; वाडा.

तलेवोय्लु (ತಲೆವೊಯ್ಲು) (क) ना. – टपली; डोक्यावरील मार; डोक्यावरील जखम; गोबा.

तलेवोरे (ತಲೆವೊರೆ) (क) ना. – डोक्यावरून वाहून नेण्याइतकें वजन; बोजा.

तलोंदरि (ತಲೋದರಿ) (सं) स्त्री. – पातळ पोटाची स्त्री; कृशोदरी; कोमलांगी; सुंदरी.

तल्प (ತಲ್ಪ) (सं) ना. – शय्या; अंथरूण; पलंग; माडी; पत्नि; भार्या; कुलीन स्त्री; होडी; तराफा; पेव; वाहून आलेल्या धाणीचा ढीग.

तल्ल (ತಲ್ಲ) (सं) ना. – तळें; पाणवठा; दलदल; चिखल.

तल्लज (ತಲ್ಲಜ) (सं) ना. – सुख; क्षेम; श्रेष्ठ; कमळ; सौंदर्य.

तल्लण (ळ) (ತಲ್ಲಣ [ಳ]) (क) ना. – भय; घबराट; गडबड; दुःख; चिंता; कळवळ; आतुरता.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. – भिणें; घाबरणें; तळमळणें; आतुर होणें.

तल्लीन (ತಲ್ಲೀನ) (सं) वि. – तद्रूप; मग्न; तदाकार.

तव (ತವ) (सं) ना. – तुझें.

(क) ना. – आपलें; आपल्यापुरतें.

तवक (ತವಕ) (सं) ना. – प्रीति; इच्छा; अपेक्षा; आतुरता; त्वरा.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. – गडबड करणें; आतुर होणें.

—कंपेरु (ಕಂಪೇರು) (क) धा. – आतुर होणें; औत्सुक्य दाखविणें;

तवकि (किग) (ತವಕಿ [ಕಿಗ]) (क) वि. – आतुर; गडबड्या; उत्सुक.

तव (वं) (ग) } (ತವ [ವಂ]ಗ) (सं) ना. – नाट्यरंग; रंगभूमि. 'इंद्रकोष' पहा.

तमंग } (ತಮಂಗ) चंद्रशाला; आवार; सोपा.

तवचु (ट्टु) (ತವಚು [ಟ್ಟು) (क) धा. – पाखडणें; फोल काढणें; स्वच्छ करणें.

तवडु (तौडु) (ತವಡು [ತೌಡು]) (क) ना. – कोंडा; भूस; भुसार.

तवदोणे (ತವದೊಣೆ) (क) ना. – अक्षय भाता; अविनाशी तुणीर; नित्य भरलेला बाणकोष.

तवनिधि (ತವನಿಧಿ) (सं) ना. – भांडार; अविनाशी संपत्ति; पुण्य.

तवर् (रु) (ತವರ್ [ರು]) (क) ना. – जन्मभूमि; मातृभूमि; माहेर.

—मने (ಮನೆ) (क) ना. – माहेर; माहेरघर; मायभूमि.

तवराज (ತವರಾಜ) (क) ना. – अमृत; अत्यंत गोड साखर.

तवलाय (यि) (ತವಲಾಯು [ಯಿ]) (क) ना. – तांबूल; विडा; पानपट्टी.

तवसि (ತವಸಿ) (क) ना. – तपस्वी; ऋषि; मुनी.

तवळिसु (ತವಳಿಸು) (क) धा. – कोमेजविणें; नाश करणें; झडणें; रोडणें.

तवायि (ತವಾಯಿ) (क) ना. – दंड; व्यापारांतील हानि; दुर्दैव; नाश; महाविपत्ति.

तविर् (ल्) (ತವಿರ್ [ಲ್]) (क) ना. – विराम; टाळाटाळ; त्याग; प्रयाण; न्यून्य; उणीव; गरीबी; 'तलेवोरे' पहा.

तविसु (ತವಿಸು) (क) धा. – उतरविणें; कमी करणें; विझवणें; संपवणें; नाश करणें; घालविणें; टाळणें.

तवु (ತವು) (क) धा. – क्षीण होणें; नाश होणें; कमी होणे; झिजणें.
(क) ना. – क्षय; हानी; क्षीणता; कमतरता.

—गे (ಗೆ) (क) ना. – अंत; मुक्ति; समारोप; नाश.

—तले (ತಲೆ) (क) ना. – थरथरतें शिर; कंप पावणारी मान.

तवुळित (ತವುಳಿತ) (क) ना. – युद्धनीति; एक युद्धपद्धति.

तवे (ತವೆ) (क) धा. – नाश करणें; क्षीण करणें; न शोभण्यासारखे होणें; अतृत राहणें. (क) ना. – तवा; झाकणी.
(क) अ. – शिवाय; संपूर्णपणें; अतिशये करून; अमर्यादपणें; चांगल्या रीतीनें.

तसकु (ತಸಕು) }
तसकलु (ತಸಕಲು) } (क) ना. – चोरी; चौर्य; वंचना; ठकबाजी; युक्तिप्रयुक्ति.

तसबीरु (ತಸಬೀರು) (अ.दे) ना. – चित्र; चित्रपट; भावचित्र; प्रतिमा.

तस्कर (ತಸ್ಕರ) (सं) ना. – चोर; भामटा; वंचक; निशाचर; दरोडेखोर.

तस्तीकु (ತಸ್ತೀಕು) }
तसदीकु (ತಸದೀಕು) } (अ.दे) ना. – देवालय, मशीद, वगैरेंचे वर्षासन; तनखा; देणगी.

तह (ತಹ) (क) वि. – जीर्ण; 'तरुह' पहा; 'तप्प' पहा.
(क) ना. – आतुरता; गडबड; कष्ट; कळवळा.
(अ.दे) ना. – समेट; एकी; करार; निर्णय.

तहनामा (ತಹನಾಮಾ) (अ.दे) ना. – करारनामा; समेटपत्र.

तहतह (ತಹತಹ) (क) ना. – कळकळ; कष्ट; आतुरता.

तहसीलु (ತಹಸೀಲು) (अ.दे) ना. – करवसुली; करवसुलीचें ठिकाण; तालुका.

—दार (ದಾರ) (अ.दे) ना. – तालुकदार; मामलतदार; मामलेदार.

तहि (ತಹಿ) (क) ना. – संगति; जोडीदारी.

—कार (ಕಾರ) (क) ना. – नातेवाईक; सांगाती; मित्र.

तळ् (ತಳ್) (क) धा. – मिळणें; मिसळणें; अलिंगणें; संबंध येणें; दिसून येणें; आंत जाणें; पालवी फुटणें; अंगावर पडणें; अंगावर धावून जाणें; विरोध करणें; मागें हटणें; विलंब होणें;

तळ (ತಳ) (क) ना. – तळाखालचा भाग; तळहात; तळपाय; चकाकी; स्थळ.

तळकु (ತಳಕು) (क) ना. – चकाकी; कांति; गुंतागुंत; चांगलेपणा. विज्ञान आश्रय; विलास; शोभा; सौंदर्य.

तळतंत्र (ತಳತಂತ್ರ) (सं) ना. – अधिकारांतील सैन्य.

तळप (पु) (ತಳಪ [ಪು]) (क) ना. – प्रकाश; कांती; चकाकी.

तळप (व) ट (ತಳಪ [ವ] ಟ) (क) ना. – खुली जागा; मैदान; अरण्य; अस्ताव्यस्तता.

तळम (व) ळ (ತಳಮು [ವ] ಳ) (क) ना. – चिंता; दुःख; घाबरेपणा; संताप; कळकळ; गोंधळ.

—कुट्टु (ಕುಟ್ಟು) (क) धा. – चिंता करणें; आश्चर्य करणें.

—गु (ಗು) (क) ना. – कळवळ; शांति.

तळर् (रु) (ತಳರ್ [ರು]) (क) धा. – हलणें; चळणें; आंदोलणें; निघणें; उडून जाणें; थरथरणें; कंपित होणें.
(क) ना. – थरकाप; चलनवलन; हालचाल; बोबडे बोल.

—अडि (ಅಡಿ) (क) ना. – वाकडे पाऊल; ठेच.

—चु (ಚು) (क) धा. – बाहेर पाठविणें; उडविणें; हाकालणें.

—नडे (ನಡೆ) (क) ना. कूच; वाकडे पाऊल; प्रमाद; ठेंच; लहान पाऊल.

—नुडि (ನುಡಿ) (क) ना. – बोबडे बोल; विषयांतर.

तळल् (ತಳಲ್) (क) धा. – पालवी फुटणें; मोहरणें; विकसणें; सहन करणें.
(क) ना. – वाळलेलें फळ; पालवी; कोंब.

तळव (वा)र (ತಳವ [ವಾ]ರ) (क) ना. – नगररक्षक; पहारेकरी; ग्रामरक्षक; तराळ; बलुतेदार.

तळवे (बे) ळगु (ತಳವೆ [ಬೆ] ಳಗು) (क) ना. – आश्चर्य; तळमळ; घाबरेपणा; भय.

तळहदि (ತಳಹದಿ) (क) ना.–पाया; पंचांग; 'अडिगट्टु' पहा.

तळहु (हु) (ತಳಹು [ಹು]) (क) धा.–हरकत घेणें; विलंब लावणें; उशीर करणें;

(क) ना.–हरकत; उशीर; विलंब.

तळादि (ತಳಾದಿ) (क) ना.–'तळहदि' पहा.

तळामळ (लक) (ತಳಾಮಳ [ಳಕ]) (सं) ना.–तळहातावरील आवळा; स्पष्टार्थ; क्रमप्राप्ति.

तळार (ತಳಾರ) (क) ना.–'तळवार' पहा.

तळि (ತಳಿ) (क) धा.–मोड येणें; पालवी फुटणें; शिंपडणें; फेकणें; हिसकणें; हरवणें; सारखें करणें; विस्तरणें; पाहणें; पेरणें; धारण करणें; प्रोक्षण करणें.

(क) ना.–कुल; वंश; सत्र; तीर्थक्षेत्र; कुंपण; ढापी; कोंब; सैन्यविभाग; ठाणें.

तळिके (ತಳಿಕೆ) (क) ना.–अडचण; गुंतागुंत; ओळ; जोड; सहकार.

तळिगे (ತಳಿಗೆ) (क) ना.–चटई; ढाल; परात.

तळिर् (ತಳಿರ್) (क) धा.–कोंब फुटणें; पालवी फुटणें.

(क) ना.–पालवी; प्रवाळ.

—अडि (ಅಡಿ) (क) ना.–निमूळता पाय

—अंबु (ಅಂಬು) (क) ना.–टोंकदार बाण.

—इडि (ಇಡಿ) (क) धा.–पालवी फुटणें; पालवीमय होणें.

—उडे (ಉಡೆ) (क) ना.–पालवी हे च वस्त्र; पर्णवसन.

—उय्यल् (ಉಯ್ಯಲ್) (क) ना.–पर्णवसन.

—कोंबु (ಕೊಂಬು) (क) ना.–शाखा; पालवी फुटलेली फांदी

—चु (ಚು) (क) धा.–पालवणें; पालवी फुटणें.

—तोरण (ತೋರಣ) (क) ना.–पालवीचें तोरण; पल्लवमाला.

—जोंप (ಜೊಂಪ) (क) ना.–पालवीचा झुबका.

—तुटि (ತುಟಿ) (क) ना.–पालवीसारखे पातळ ओठ.

—तुरुगु (गल्) (ತುರುಗು [ಗಲ್]) (क) ना.–पालवीचा झुबका; पर्णसंभार.

—पट (ಪಟ) (क) ना.–पालवीची छत्री; गोरप; इरलें.

तळिर्वासे (र्वासु) (ತಳಿರ್ವಾಸೆ [ರ್ವಾಸು]) (क) ना.–पर्णशय्या; पर्णमंच.

तळिसु (ತಳಿಸು) (क) धा.–कुटणें; धान्याचा कोंडा काढणें; मारणें; शिंपडणे.

तळु (ळुवु) (ತಳು [ಳುವು]) (क) धा.–विलंब करणें; घाबरे करणें.

(क) ना.–विलंब; हरकत; अवकाश; उशीर.

तळुकु (ತಳುಕು) (क) धा.–मारणें; आलिंगणें; मिठी मारणें;

(क) ना.–आलिंगन; मिठी.

तळे (ತಳೆ) (क) धा.–जमणें; जमवून घेणें; धारण करणें; पकडणें; नेणें; आधार देणें; सहन करणें; स्वीकारणें; रूपाला येणें; मिळविणें; वस्त्र देणें.

(क) ना.–आलिंगन; बंधन; छत्री; नियम; चौकट.

तळोदरि (ತಳೋದರಿ) (सं) ना.–'तलोदरी' पहा.

तळ्कु (ತಳ್ಕು) (क) धा.–लेपणें; लावून घेणें.

(क) ना.–आलिंगन; मिठी; लेपन; चकाकी; कांती; अनुलेपन; भाव.

तळ्के (ತಳ್ಕೆ) (क) ना.–आलिंगन; मिठी.

—इसु (–ಇಸು) (क) धा.–आलिंगणें; मिठी मारणें; चुंबन घेणें.

—हाकु (—ಹಾಕು) (क) धा.–ओळींत बांधणें; जोडीदार बनवणें.

तळ्केय्सु (ತಳ್ಕೆಯ್ಸು) (क) धा.–आलिंगणें; मिठी मारणें.

तळ्गु (ತಳ್ಗು) (क) धा.–खालीं घसरणें; वाकणें; कमी होणें; खालावणें.

(क) ना.–दारिद्र्य; नीचपणा; हीनता; क्षय; क्षीणत्व; खळगा.

तळ्तरि (ತಳ್ತರಿ) (क) धा.–अंगावर जाऊन मारणें; झोंबाझोंबी करणें.

तळ्पल् (ತಳ್ಪಲ್) (क) ना.–'तप्पल्' पहा; पाला; पाचोळा; पायथ्याचा प्रदेश; खालाटी; उपत्यका.

तळ्वलु (ತಳ್ವಲು) 'तळ्पल्' पहा

तळ्पु (ळ्बु) (ತಳ್ಪು [ಳ್ಬು]) (क) धा.–आलिंगणें; मिठी मारणें.

(क) ना.–आलिंगन; मिठी.

तळ्पोय् (ತಳ್ಪೊಯ್) (क) धा.–हातघाईवर येणें; झोंबाझोंबी करणें; ओतणें; आवळून धरून बडवणें.

तळ्वु (ತಳ್ವು) (क) धा.–वेळ घालविणें; विलंब करणें.

(क) ना.–विलंब; उशीर; हरकत; घिसेपणा.

तळ्वुदु (ತಳ್ವುದು) (क) वि.–समाविष्ट होण्याजोगें; जुळल्यासारखें.

तळ्ळंक (ತಳ್ಳಂಕ) (क) ना.–भय; चिंता; कळवळ; पेंच; गोंधळ; 'तल्लण' पहा.

—कोळ् (ಕೊಳ್) (क) धा.–भिणें; घाबरे होणें; गोंधळणें.

तळ्ळि (ತಳ್ಳಿ) (क) ना.–भांडण; तंटा; उपद्रव; चहाडी; संबंध; संपर्क; आलोचना; उखमर; 'गोडवे' पहा.

तळ्ळिके (ತಳ್ಳಿಕೆ) (क) ना.–भय; भीति.

तळ्ळु (ತಳ್ಳು) (क) धा.–ढकलणें; दाबणें; लोटणें; काढून घेणें; फेकणें; सोडून देणें; पुढें ढकलणें; गोळा करणें.

(क) ना.–अपहार; त्याग; ढकल; चालढकल.

तळु (ळ्) पडि (ತಳು [ಳ್] ಪಡಿ) (क) ना.–बाजूला सारणें; दूरीकरण; लांबण; लांबवण; चालढकल.

तळिळक्कु (ತಳ್ಳುಕ್ಕು) (क) धा. – शोभिवंत होणें; विलास करणें; चांगले दिसणें.

ता (ತಾ) (क) क्रि. – घे; घेऊन ये.

(सं) ना. – स्वतः तो; आपण; एक भाववाची प्रत्यय.

तां (ತಾಂ) (सं) ना. – तो ते.

ताकु (ತಾಕು) (क) धा. – मिसळणें; स्पर्शणें; संबंध येणें; टकर देणें; अंगावर जाणें.

(क) ना. – स्पर्श; हरकत; क्षेत्र; गादी; पीठ; संगीत स्वर संमेलन; 'तगल्' पहा.

ताकुळ (ತಾಕುಳ) } (क) ना. – दुराराध्य; दुर्निवार; क्रौर्य;
तागुळ (ತಾಗುಳ) } अतिरौद्र.

तागु (ತಾಗು) (क) धा. – मिसळणें; मागणें; उडणें; उडी मारणें; वाकणें; विनय दाखविणें; पार होणें. 'ताकु' पहा.

तागुडि (ತಾಗುಡಿ) (क) ना. – लपून राहण्याचें स्थळ; गुप्त स्थळ; भूमिगतता; गायबपणा.

तागुळ (ತಾಗುಳ) (क) ना. – क्रोध; चीड; उद्रेक; रौद्रता; अनावर कोप.

तांकु (ತಾಂಕು) (क) धा. – 'तागु' पहा.

तांगु (ತಾಂಗು) (क) धा. – आधार देणें; ठेवणें; टिकणें; सहन करणें.

ताजा (ತಾಜಾ) (अ-दे) वि. – नूतनतम; नवीनव; गरमागरम; ताजा; आत्ताचा.

ताट (ತಾಟು) (क) ना. – थाळा; तट्टया; ताठरपणा; अविनय; धट्टपणा; भरीवपणा; सामर्थ्य; हट्ट; अहंकार; पक्कड.

ताटका (कि) (ತಾಟಕಾ [ಕಿ]) (सं) ना. – एक राक्षसी; मारीचाची आई.

—अंतक (ಅಂತಕ) (सं) ना. – ताटकीला मारणारा; राम.

ताटकितन (ತಾಟಕಿತನ) (क) ना. – दुष्टपणा; वंचना; भामटेगिरी; भांडखोरपणा.

ताटं (डं) क (ತಾಟಂ [ಡಂ] ಕ) (सं) ना. – स्त्रियांच्या कानांतील दागिना; तानवडे.

ताटि (ತಾಟಿ) (क) ना. – साल; वल्कल; चर्म; धट्टपणा.

ताटिसु (ತಾಟಿಸು) (क) धा. – बडवणें; संबंध आणणें; मारपीट करणें;

ताटु (ತಾಟು) (क) धा. – विरोधणें; स्पर्शणें; संबंध येणें; मारणें.

(क) ना. – हल्ला; मारामारी; छप्पर; छत; अस्थिपंजर; अहंकार; गर्व; डौल; थाट; वाढलेलें पान.

—आडिसु (—ಆಡಿಸು) (क) धा. – गुंतवणे.

—आडु (—ಆಡು) (क) धा. – मारहाण करणें; झोके खाणें.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. – मारामारी करणें; हातघाईवर येणें.

—गार (ಗಾರ) (क) वि. – भांडखोर; कलहप्रिय.

ताड (ತಾಡ) (क) ना. – तालवृक्ष; बांध; एकप्रकारचें गवत; आवाज; ध्वनि; चाहुल.

ताडंक (ತಾಡಂಕ) (क) ना. – 'ताटंक' पहा.

ताडन (ने) (ತಾಡನ (ನೆ) (सं) ना. – मारपीट; चोर मार.

ताडनि (नी) (ತಾಡನಿ (ನಿ) (सं) ना. – माराचें साधन; चाबूक; कोरडा; कमचि.

ताडपत्र (ತಾಡಪತ್ರ) (सं) ना. – तालवृक्षाचें पान.

ताडिग्य (ತಾಡಿಗ್ಯ) (क) ना. – वात; फोपसेपणा; देहस्थूलता; जलचर.

ताडित (ತಾಡಿತ) (सं) वि. – ठोकलेला; मारलेला; बडविलेला.

ताण (ತಾಣ) (क) ना. – स्थान; स्थळ; चावडी; ठाणें; आश्रय; वीत.

—बट्ट (ಬಟ್ಟು) (क) वि. – स्थानभ्रष्ट; दुर्वृत्त; नीच; हीन.

ताणंदर (ತಾಣಂದರ) (क) ना. – स्थानांतर; अन्य ठिकाण.

ताणु (ತಾಣು) (क) ना. – स्थाणु; खांब; शिव; प्रतान; सोटवृक्ष.

तांटु (ತಾಂಟು) (क) धा. – हसणें; पार होणें; उडी मारणें; नाचणें.

तांडव (ತಾಂಡವ) (सं) ना. – एक नृत्य; शिवाचें नर्तन.

तात (ತಾತ) (सं) ना. – पिता; आजा; पूज्य; पूजनीय.

तात्कालिक (ತಾತ್ಕಾಲಿಕ) (सं) वि. – लागलीच होणारें; त्या काळाशीं संबंधित.

तात्पर्य (ತಾತ್ಪರ್ಯ) (सं) ना. – अभिप्राय; सारांश; रहस्य; तत्परता; एकनिष्ठता; एकासक्ति.

तात्पूर्ति (र्तिक) (ತಾತ್ಪೂರ್ತಿ [ರ್ತಿಕ]) (सं) अ. – तेवढ्यापुरतें; त्यासाठींच; नाममात्र.

तात्सार (ತಾತ್ಸಾರ) (सं) ना. – तिरस्कार; निंदा; कंटाळा.

तादर्थ्य (ತಾದರ್ಥ್ಯ) (सं) अ. – साठीं, पुरतें.

(सं) ना. – अर्थसंबंध; त्याच अर्थी.

तादात्म्य (ತಾದಾತ್ಮ್ಯ) (सं) ना. – तदाकारता; तल्लीनता; समरसता; एकात्मता.

तादृश (ತಾದೃಶ) (सं) वि. – त्यासारखें; तादृक्; तसाच.

तान (ತಾನ್) (क) ना. – तो स्वतः; बोलणारा; बोलणारी व्यक्ति.

तान (ತಾನ) (सं) ना. – कमलनाळ; संगीतांतील आलाप; विस्तार; रुंदी; विशालता.

तांत (ತಾಂತ) (सं) वि. – थकलेला; कंटाळलेला; कोमेजलेले; 'त' अंती असलेला शब्द.

तांत्रिक (ತಾಂತ್ರಿಕ) (सं) वि. – तंत्रासंबंधी; विज्ञानशास्त्री; तत्त्वज्ञ; शास्त्राप्रमाणें वागणारा; शिल्पी; कलाविध.

ताप (ತಾಪ) (क) वि. – लोंबतें; टांगलेलें; मारणारा; हिशेबांत घेण्याजोगें.

ताप (ತಾಪ) (सं) ना. – उष्णता; जाळ; ऊन; दुःख; चिंता; काळ; चटका; संकट.

तापणे (ತಾಪಣೆ) (क) ना.–स्थापना; प्रतिष्ठापना; ज्वलन; थांबणे; स्थैर्य.

तापत्रय (ತಾಪತ್ರಯ) (सं) ना.–आधिदैविक; आधिभौतिक; आध्यात्मिक असा त्रिविध ताप.

तापमानयंत्र } (ತಾಪಮಾನಯಂತ್ರ) (सं) ना.–थर्मामीटर;
तापमापक } (ತಾಪಮಾಪಕ) तापनळी.

तापस (ತಾಪಸ) (सं) ना.–तपस्वी; तपासंबंधी.

तापसतरु (ತಾಪಸತರು) (सं) ना.–इंगुदी वनस्पति; जटा बांधण्यासाठी उपयोगी तेल निघणारे झाड; 'तनुपत्र' पहा.

तापाळ् (ತಾಪಾಳ್) (क) ना.–खीळ; कडी; दडपण.

तापसि (सी) (ತಾಪಸಿ [ಸೀ]) (सं) ना.–तपस्विनी; तप करणारी.

तापि (ತಾಪಿ) (सं) ना.–कोपिष्ठ; जमदग्नि.

तापिंज (ತಾಪಿಂಜ) (सं) ना.–एका जातीचें झाड; करंजीचें झाड; करंज.

तापी (ತಾಪೀ) (सं) ना.–मध्यभारतातील एक नदी.

तापे (ತಾಪೆ) (अ.दे) ना.–नर्तकांचा मेळा; ताफा; थवा; नृत्यसंच.

ताबा (ತಾಬಾ) (अ.दे) ना.–आधार; वश्यता; आश्रय.

ताम् (ತಾಮ್) (सं) ना.–आपण.

तामरस (ತಾಮರಸ) (सं) ना.–कमल; सुवर्ण; सोने.

तामरे (वरे) (ತಾಮರೆ [ವರೆ]) (क) ना.–'तद्दु' पहा.

तामस (ತಾಮಸ) (सं) वि.–तमासंबंधी; अंधारी; काळोखी. (सं) ना.–नीच स्वभाव; अज्ञान; मंदबुद्धि; जडमति; अंधार; विलंब; राहूची प्रजा; रात्र.

—गार (ಗಾರ) (क) वि.–आळशी; विलंब लावणारे.

—गेय् (ಗೆಯ್) (क) धा.–विलंब लावणें; मस्ती दाखवणें.

तामसि (ತಾಮಸಿ) (क) ना.–आळशी; अंधार; रात्र; जडप्रकृति.

तामिस्त्र (ತಾಮಿಸ್ರ) (सं) ना.–एक राक्षस; अज्ञान; महानर्क.

तांबूल (ತಾಂಬೂಲ) (सं) ना.–विड्याची पानें; विडा; पानसुपारी.

तांबूलि (लिक) (ತಾಂಬೂಲಿ [ಲಿಕ]) (सं) ना.–विडा देणारा; पानसुपारी देणारा; विड्याचें स्तबक.

तांबूलिग (ತಾಂಬೂಲಿಗ) (सं) ना.–तांबोळी; पानसुपारी विकणारा.

तांबेलु (ತಾಂಬೇಲು) (क) अ.–प्रसंगानुसार; अपूर्वपणें.

ताम्र (ತಾಮ್ರ) (सं) ना.–तांबे; तांब्याचा पत्रा; रंग; अरुणप्रभा; कुष्ठरोग; रोगप्रकार.

ताम्रक (ತಾಮ್ರಕ) (सं) ना.–तांब्या; तांब्याचें जलपात्र; तांबें.

ताम्रकर्णि (ತಾಮ್ರಕರ್ಣಿ) (सं) ना.–एका हत्तिणीचें नांव.

ताम्रकेतु (ತಾಮ್ರಕೇತು) (सं) ना.–मयूरध्वजाचा पुत्र.

ताम्रचूड (ತಾಮ್ರಚೂಡ) (सं) ना.–तांबडा तुरा असलेला; कोंबडा.

ताम्रतुंड (ತಾಮ್ರತುಂಡ) (सं) ना.–तांबडी चोच असलेला; पोपट.

ताम्रपर्णि (ತಾಮ್ರಪರ್ಣಿ) (सं) ना.–एक नदी; सीलोनमधील एक शहर; सीलोन.

ताम्रमुखी (ತಾಮ್ರಮುಖಿ) (सं) ना.–तांबड्या तोंडाचें माकड; रेडइंडियन.

ताम्राक्ष (ತಾಮ್ರಾಕ್ಷ) (सं) ना.–तांबड्या डोळ्याची कोकिळा. रागाचे डोळे; 'कैंभूत' पहा.

ताम्राधरे (ತಾಮ್ರಾಧರೆ) (सं) ना.–सुंदरी; लाल ओठाची स्त्री; रक्तोष्ठा.

ताय् (यि) (ತಾಯ್ [ಯಿ]) (क) ना.–जन्मदात्री; जननी; अंबा.

तायि (य) त (ತಾಯಿ [ಯ] ತ) (क) ना.–ताईत; ताविज; मंत्रयुक्त डाग; मंतरलेली राख.

तायगळ् } (ತಾಯ್ಗಳ್) (क) ना.–आई; 'ताई' शब्दाचे
तायिवर } (ತಾಯಿವರ) अनेकवचन.

तायमळल् (लु) (ತಾಯ್ಮಳಲ್ [ಲು]) (क) ना.–जन्मभूमि; नदी; समुद्रतळची वाळू.

तायवने (ತಾಯ್ವನೆ) (क) ना.–माहेर; वासस्थळ; घरटें; आश्रय; गुहा; तळघर; प्रार्थना; विनंती.

तायिपडि (ತಾಯ್ಪಡಿ) (क) ना.–हत्तीण; करभिणी.

तायवावि } (ತಾಯ್ವಾವಿ) (क) ना.–आईकडील नातें.
तायिवावि } (ತಾಯಿವಾವಿ)

तायवीडु (ತಾಯ್ವೀಡು) (क) ना.–माजघर; तळघर; स्थिरस्थान. 'तायवने' पहा.

तायवेरू (ತಾಯ್ವೇರು) (क) ना.–आधार; मूळ; सोटमूळ; मातृमूल.

तार् (ತಾರ್) (क) धा.–वाळणें; थंड होणें; शोषणें; शुष्क होणें; गळणें; कोमेजणें; बुडणें; पातळ होणें.
(क) शकुन.

तार (ತಾರ) (सं) ना.–एक तांब्याचें नाणें; पार होणें; सुटका; पोहणें; तरणें; उतार; तारस्वर; नदी; आकाश; मुक्ताफळ; कपट; पर्वत; मारुती; वारा; शुभ्रता; चांदणी; नक्षत्र; बुबूळ; एक राक्षस.

तारक (ತಾರಕ) (सं) ना.–तारणारे; संरक्षक; नाविक; नक्षत्र; एक राक्षस.

—अरि (ಅರಿ) (सं) ना.–कार्तिकेय, षण्मुख.

—मंत्र (ಮಂತ್ರ) (सं) ना.–ॐ कार मंत्र.

तारका (के) (ತಾರಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.–नक्षत्र; नाव; होडी डोळयांतील बुबूळ.

—राज (ರಾಜ) (सं) ना.–तारापति; चंद्र.

तारकामीन (ತಾರಕಾಮೀನ) (सं) ना.–नक्षत्राकार माशा.

तारगे (ತಾರಗೆ) (क) ना.–'तारका' पहा; नक्षत्र; ग्रह.

—आण्म (ळ्र) (ಅಣ್ಮ [ಳ್ರ]) (क) ना.–नक्षत्रस्वामी; चंद्र;

—बट्टे (ಬಟ್ಟೆ) (क) ना.–आकाश; भानु; पोक्ळी; नक्षत्र; मार्ग.

तारडि (ತಾರಡಿ) (क) ना.–वाळून हलके होण्याची स्थिति; कोरडेपणा; निस्तेजता.

तारण (ತಾರಣ) (सं) ना.–पैलपार; एकसंवत्सर; गहाण ठेवलेली वस्तु; जामीन.

तारतम्य (ತಾರತಮ್ಯ) (सं) ना.–कमीजास्त; तरतमभाव; विपरीतता; विरुद्धपणा; व्यत्यास.

तारय्सु (ತಾರಯ್ಸು) (क) धा.–शीळ घालणें; उच्चस्वरानें हाक मारणें: तान घेणें; आलाप काढणें; ओरडणें.

तारल् (लु) (ತಾರಲ್) (ಲು) (क) ना.–कांटे, प्रकाश; उत्साह; स्फुरण.

तारसि (ತಾರಸಿ) (क) ना.–वीट; चिखलकाम.

तारहार (ತಾರಹಾರ) (सं) ना.–मोत्याचा पेंडा; सर; किंमती मोत्याची माळ.

तारा (ತಾರಾ) (सं) ना.–नक्षत्र; बालीची पत्नि.

ताराचल (ತಾರಾಚಲ) (सं) ना.–कैलास पर्वत; हिमालय; उदयगिरी.

ताराधिप (पति) (ತಾರಾಧಿಪ) (ಪತಿ) (सं) ना.–चंद्र; नक्षत्र स्वामी.

तारापथ (ತಾರಾಪಥ) (सं) ना.–गगन; आकाश.

ताराबल (ತಾರಾಬಲ) (सं) ना.–ग्रह-नक्षत्रांचा शुभाशुभ योग.

तारामंडल (ತಾರಾಮಂಡಲ) (सं) ना.–नक्षत्रपुंज; तारकांचा समूह.

तारि (ತಾರಿ) (सं) ना.–शकुन; उतार; दृष्टि; कड.

तारिग (ತರಿಗ) (क) ना.–वाळका ढीग; सुकीरास.

तारिणि (णी) (ತಾರಿಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना.–दुर्गा; पार्वती; नौका; बौद्धदेवता.

तारित (ತಾರಿತ) (सं) वि.–रक्षित; जीवित; पार झालेला; पैल नेलेला.

तारु (ತಾರು) (क) धा.–धावाधाव करणें; अव्यवस्थितपणें, हलवणें; रोडणें; गरीब होणें; कृश होणें.

(क) ना.–कोरडेपणा; तार; रेशमी धागा; तात; शकुन; तारेनें आलेली बातमी; जोडीदार.

—तट्टु-माडु (ತಟ್ಟು, -ಮಾಡು) (क) ना.–असत्य; कपट; अव्यवस्था; वंचना

—उंबळि (ಉಂಬಳಿ) (क) ना.–भ्रम; संभ्रम; अव्यवस्था.

तारुण्य (ತಾರುಣ್ಯ) (सं) ना. तरुणपण; यौवन; ज्वानी.

तार्कणे (ತಾರ್ಕಣೆ) (सं) ना.–प्रत्यक्ष प्रमाण; आत्मनिरीक्षण; स्वयंपरिशीलन; तारतम्य.

तार्किक (ತಾರ್ಕಿಕ) (सं) ना.–तर्कशास्त्रज्ञ; (गौतम; कणाद; बृहस्पति वगैरे) तर्कशास्त्रप्रवर्तक.

तार्क्ष्य (ತಾರ್ಕ್ಷ್ಯ) (सं) ना.–गरूड; अश्व.

—ध्वज (ಧ್ವಜ) (सं) ना.–विष्णु; गरुडध्वज.

तार्गूडु (ತಾರ್ಗೂಡು) (क) धा.–चहूंकडून गोळा करणें; एकत्रित करणें.

तार्ण (ತಾರ್ಣ) (सं) वि.–गवती; गवतकाडीचें; गवतापासून केलेलें.

तार्मुट्टु (ತಾರ್ಮುಟ್ಟು) (क) धा.–वाळविणें; केर काढणें; झाडणें; विरोध करणें;

तार्य (ತಾರ್ಯ) (सं) वि.–तारणीय; विजयार्ह.

(सं) ना.–नावेचा कर; जकात; सुटका; मुक्ति; मोकळीक.

ताल (ತಾಲ) (सं) ना.–तालवृक्ष; टाळ; झांज; टाळी; ठेका; तलवारीची मूठ; वीत; अडणा; अर्गल.

—पत्र (ಪತ್ರ) (सं) ना.–ताडपत्र; तालवृक्षाची साल.

—मधु (ಮಧು) (सं) ना.–ताडी.

तालिजंघ (ತಾಲಿಜಂಘ) (सं) ना.–लांबटांग्या; लंबू.

—ध्वज (ಧ್ವಜ) (सं) ना.–बलराम; भीष्म.

—वृंत (ವೃಂತ) (सं) ना.–पंखा; व्यजन.

तालव्य (ತಾಲವ್ಯ) (सं) ना.–तालुस्थानातून उच्चार होणारे वर्ण; चवर्गातील अक्षरें.

तालांक (ತಾಲಾಂಕ) (सं) ना.–ताडवृक्षाचें ध्वजचिन्ह ठेवणारे; बलराम; भीष्म.

तालि (ತಾಲಿ) (क) ना.–लहान जलपात्र; थाली; गिंडी; पंचपात्री; तालवृक्ष; मंगळसूत्र.

तालीम (ತಾಲೀಮು) (अ.दे) ना.–अभ्यास; रूढी; व्यायाम; शिक्षण.

—खाने (ಖಾನೆ) (अ.दे) ना.–व्यायामशाळा; औषधी वनस्पतीचें बी.

तालु (लुक) } (ತಾಲು [ಲುಕ]) (सं) ना. तालुका; अंगण;
तालुगे } (ತಾಲುಗೆ) घराचा पुढील भाग; गाल; भाल.

तालुजिव्ह (ತಾಲುಜಿಹ್ವ) (सं) ना.–मगर; सुसर.

तावक (कीन) (ತಾವಕ [ಕೀನ]) (सं) वि.–संबंधिक; आप्त; नातेवाईक; आपापले.

तावड (ತಾವಡ) (क) ना.–कमलहार; पुष्पहार.

तावत् (ತಾವತ್) (सं) अ.–त्यावेळीं; तेवढें; तोंपर्यंत; कितीतरी; त्याप्रमाणें.
तावरे (ತಾವರೆ) (क) ना.–कमळ; तामरस.
—कण् (ಕಣ್) (क) ना.–कमळनेत्र.
—कण्ण (ಕಣ್ಣ) (क) ना.–रक्ताक्ष; विष्णु.
—पगेय (ಪಗೆಯ) (क) ना.–चंद्र.
—पसेय (ಪಸೆಯ) (क) ना.–कमलासन; ब्रह्मदेव.
—मनेयळ् (ಮನೆಯಳ್) (क) ना.–लक्ष्मी; कमलांत राहणारी.
तावु (ತಾವು) (क) ना.–आपण; स्थळ; वसति; डेरा; कँप.
ताळ् (ತಾಳ್) (क) धा.–जमविणें; धारण करणें; सहन करणें; दमानें घेणें; खाली उतरणें; बुडणें; वश होणें; घसरणें; मिळवणें.
ताळ् (ತಾಳ್) (क) धा.–स्वीकारणें; स्वाधीन ठेवणें; अनुभवणें; कष्ट घेणें; शांत होणें; निरीक्षणें; कंटाळा न येणें; उत्तमरीतीने धारण करणें; क्षमा करणें; कौतुक वाटणें.
(क) ना.–तालवृक्ष; अडणा; कडी; खील; झाडाचा बुंधा; कणीस; फुलांचा देठ; अवनति; तळ; बुडती; घसरगुंडी.
—उद्द (ಉದ್ದ) (क) वि.–ताडमाड उंच.
—परि (ಪರಿ) (क) ना.–झाडाचा बुंधा; खोड; सोट.
—पार (ಪಾರ) (क) ना.–पाखे; छप्पर; पडवी.
—मे (ಮೆ) (क) ना.–सहनशीलता; शांति, सबूरी.
ताळ (ತಾಳ) (क) ना.–वीत; झांज; टाळ; वजन; वजन मूठ; रथाचा खालचा भाग; अर्गल; जीभ; तालवृक्ष.
— गणने (गत्ति) (ಗಣನೆ [ಗತಿ]) (क) ना.–ताल; मात्र.
—धर (ಧರ) (क) धा.–शब्दवेधी; ठेका धरणारा; सम पकडणारा.
ताळवट्ट (ತಾಳವಟ್ಟ) (सं) ना.–ताडपत्री पंखा; व्यजन.
ताळि (ತಾಳಿ) (क) ना.–मांगल्य; मंगळसूत्र; केशकलाप.
ताळि (ळि) का (ತಾಳಿ [ಳಿ] ಕಾ) (सं) ना.–वेळापत्रक; कोष्टक.
ताळिके (ತಾಳಿಕೆ) (क) ना.–सहनशीलता; शांति; समाधान; उपयोगिता; गांभीर्य; जीवन; संसार.
ताळि (ळु) गे (ತಾಳಿ [ಳು] ಗೆ) (क) ना.–टाळू; घसा; गळा.
ताळिद (ತಾಳಿದ) (क) वि.–धारण केलेले; जमलेले.
(क) ना.–परतलेली भाजी; शिजवलेली भाजी; मसालेभाजी.
ताळिसु (ತಾಳಿಸು) (क) धा.–वाचविणें; टिकविणें; घासणें; परतणें; भाजणें; शिजविणें.
(क) ना.–तळभाग; बूड.
ताळु (ತಾಳು) (क) धा.–सहन करणें; धारण करणें; बुडणें; कोसळणें.
(क) ना.–देठ; बुंधा; भ्रम; विस्मरण; अव्यवस्था; अडचण.
ताळे (ತಾಳೆ) (क) ना.–ताळा; कबुली; मान्यता; संधान; पत्रव्यवहार; भिन्न अभिप्रायांतील एकता; कथा.
—नोडु (ನೋಡು) (क) धा.–जुळवून पाहाणें; ताडून पाहणें; मेळ बसविणें; मेळ घालणें.
—बीळु (ಬೀಳು) (क) धा.–मेळ बसणें; जुळून येणें; हिशेब करणें; आलोचन करणें.
ताळुं तट्टुं (ತಾಳುಂ ತಟ್ಟುಂ) (क) अ.–अस्ताव्यस्त होऊन; विखरून; पगळपणें; पसरून; भिरकाटून.
ताळगे (ळुगे) (ತಾಳ್ಗೆ [ಳುಗೆ]) (क) ना.–'ताळिगे' पहा.
ताळद (ತಾಳ್ದ) (क) वि.–धारण केलेला; जमवलेला; जुळलेला (क) ना.–धारण करणारा.
ताळ्दु (ತಾಳ್ದು) (क) धा.–धारण करणें; जुळणें (क) अ.–धारण करून; जुळवून.
ताळ्ळु (ತಾಳ್ಳು) (क) ना.–मसालेभाजी; उकडी भाजी; फोडणीची भाजी.
ति (ತಿ) (क) ना.–तीन; त्रि; स्त्रीवाचक कृत्प्रत्यय.
तिक (ತಿಕ) (क) ना.–त्रिकूट; ढुंगण; नितंब.
तिक (ग) डि (ತಿಕ [ಗ] ಡಿ) (क) ना.–त्रिकोण; ओळंबा; समपातळी पाहण्याचें साधन.
तिक्क (ತಿಕ್ಕ) (क) वि.–तीक्ष्ण; चपल; चुरचुरीत; बुद्धिमान.
तिक्कट (ತಿಕ್ಕಟ) (क) ना.–तीक्ष्णता; तिखटपणा; तिखट.
तिक्कलु (ತಿಕ್ಕಲು) (क) ना.–मानसिक अस्वस्थता; वैचारिक गोंधळ; संकटप्राप्ति.
—आट (ಆಟ) (क) ना.–पेचप्रसंग; भांडखोरी; विचाराची सोडवणूक.
तिक्कु (ತಿಕ್ಕು) (क) धा.–घासणें; मर्दन करणें; अडचण उत्पन्न करणें; कठोरपणें वागविणें.
—आट (ಆಟ) (क) ना.–घर्षण; मर्दन; भांडण; घासाघीस; संकट; विघ्न; पेच.
तिक्त (ತಿಕ್ತ) (सं) वि.–तुटलेला; धार लावलेले; पाजळलेलें; तीक्ष्ण.
(सं) ना.–कडूपणा; रुचि; तिखट; तुरट.
—क (ಕ) (सं) ना.–तिखट; कडु; रोहिणी; कडू पडवळ.
तिग (ತಿಗ) (क) ना.–'तिक' पहा.
तिगट्टु (ತಿಗಟ್ಟು) (क) ना.–सोपट; साल; उसाचें वाडें.
तिगडु (ತಿಗಡು) (क) धा.–'तिक्कु' पहा. थरथरणें; कापणें. (क) ना.–साल; टरफल; (क) वि. अनाकलनीय,; न रुजणारे; दुरुह्य.
तिगरि (ತಿಗರಿ) (क) ना.–कुंभाराचें चाक.

तिगळ (ತಿಗಳ) (क) ना. – तामीळप्रांतीय; टकल्या; खल्वाट.
तिगुडु (डे) (ತಿಗುಡು [ಡೆ]) (क) ना. – झाडाची साल; छकी.
तिगुरि (ತಿಗುರಿ) (क) ना – 'तिगरी' पहा.
तिगुरू (ತಿಗುರು) (क) ना. – घासणें; वास घेणें; लेपणें; मर्दन करणें.
(क) ना. – एक सुगंधी द्रव्य.
तिगुण (ತಿಗುಣ) (क) ना. – सत्त्व, रज, तम हे तीन गुण.
तिगुणि (ತಿಗುಣಿ) (क) ना. – त्रिगुणी; ढेकूण; मत्कुण.
तिग्गालिग (ತಿಗ್ಗಾಲಿಗ) (क) ना. – तीनचाकी गाडी 'त्रिचक्रक' पहा.
तिग्म (ತಿಗ್ಮ) (सं) वि. – तीक्ष्ण; हुषार; गरम; धारदार; तिखट; टोकदार; उत्तेजक; जळता.
—अंशु } + (ಅಂಶು)
—कर } + (ಕರ) प्रखर किरण असलेला; सूर्य; भास्कर.
तिंगळ् (ळु) (ತಿಂಗಳ್ [ಳು]) (क) ना. – महिना; चंद्र; चांदणें.
—अणुग (ಅಣುಗ) (क) ना. – चंद्रपुत्र; बुध.
—बेळगु (ಬೆಳಗು) (क) ना. – चांदणें, चंद्रिका; कौमुदी.
—सूडिग (ಸೂಡಿಗ) (क) ना. – चंद्रशेखर; शिव.
तिंगळिगे (ತಿಂಗಳಿಗೆ) (क) ना. – गोपीचंदन; तिलक; गंध; टिळा.
तिजिल (ತಿಜಿಲ) (क) ना. – चंद्र; एक राक्षस.
तिट्ट (ತಿಟ್ಟು) (क) ना. – रास; समूह; परिमाण; गणना; माप; चित्रगृह; टेकडी; पद्धति.
—इडु (ಇಡು) (क) धा. – अति चकाकणें; उठून दिसणें; चित्रासारखे दिसणें.
तिट्टने (ತಿಟ್ಟನೆ) (क) अ. – गरकन फिरून; घाईघाईनें; भ्रमिष्टपणें; वेगानें; गडबडीनें.
तिट्टु (ತಿಟ್ಟು) (क) धा. – शिवी देणें; निंदा करणें; निर्भर्त्सना करणें.
(क) ना. – चढाई; शिवीगाळ; वाऱ्यावरील गोष्ट; टोळ; पतंग.
तिट्टे (ತಿಟ್ಟೆ) (क) ना. – 'तिट्ट' पहा.
तिण(णि)कु } (ತಿಣ [ಣಿ] ಕು) (क) धा. – दम धरून रेटणें;
तिणुकु } उचकी लागणें; कष्ट होणें; साहस करणें.
तिण (ತಿಣ) (क) ना. – तृण; गवत.
तिणि (ತಿಣಿ) (क) ना. – दडपण; दृढबंधन; ठोरभर
तिंडि (ತಿಂಡಿ) (क) ना. – खानपान; खाऊ; परिपोषण; खाज; कंडु
—गार (—ಗಾರ) (क) ना. – खादाड; विकारी.
—पोक (त) (ಪೋಕ [ತ]) (क) ना. – पोटार्थी; आशाळभूत; खा खा करणारा; खादाड.
तिण्ण (ತಿಣ್ಣ) (क) ना. – घनता; सांद्रता; जाडपणा; भार; गुरुत्व; श्रेष्ठता; दाटपणा; भरीवपणा.
—कोंबु (—ಕೊಂಬು) (क) ना. – फांदी; मोठी ढापी. मोठा प्रवाह.
—आगु (—ಆಗು) (क) धा. – कठीण होणें; घट्ट होणें;
—ने (—ನೆ) (क) अ. – अतिशयत्त्वें; अधिकपणें.
तिण्णु (ತಿಣ್ಣು) (क) ना. – 'तिण्ण' पहा.
तितवु(ऊ) (ತಿತವು [ಊ]) (क) ना. – चाळण; गाळणी.
तिति (ತಿತಿ) (क) ना. – स्थिति; जीवन; नीतिरीति; अवस्था; तिथि; मुहूर्त; दिन; काल.
तितिक्षा(क्षे) (ತಿತಿಕ್ಷಾ [ಕ್ಷೆ]) (सं) ना. – सहनशीलता; 'ताळ्मे' पहा.
तितिक्षु (ತಿತಿಕ್ಷು) (सं) ना. – सहनशीलता; शांत मनुष्य.
तित्ति (ತಿತ್ತಿ) (क) ना. – पोतें; पिशवी; जठर; चर्मवाद्य; भात्याचें वाद्य (पेटी); कातड्याची पिशवी.
तित्तिरि (ತಿತ್ತಿರಿ) (क) अ. – दडपून; कोंबून.
(क) ना. – तित्तीर पक्षीण.
—तुंबु (ತುಂಬು) (क) धा. – ठासून भरणें; कोंबणें.
तिथि (ತಿಥಿ) (सं) ना. – दिवस; श्राद्ध; चांद्रमानातील एक दिवस.
—क्षय (—ಕ್ಷಯ) (सं) ना. – तिथिलोप.
तिदि (ತಿದಿ) (क) ना. – भाता; 'तित्ति' पहा.
तिदिकोळलु (ತಿದಿಕೊಳಲು) (क) ना. – फुंकून वाजविण्याचे वाद्य मुरली; सनई वगैरे सारखे वाद्य.
तिद्दु (ತಿದ್ದು) (क) धा. – सारखें करणें; सुधारणें; व्यवस्थित करणें; शिकविणें; दुरुस्त करणें; डागडुजी करणें.
(क) ना. – शिक्षण; सुधारणा; व्यवस्था.
—पडि,—पाट (ಪಡಿ, – ಪಾಟ) (क) ना. – खाडाखोड; दुरुस्ती; डागडुजी; शुद्धि.
तिन् (न्नु) (ತಿನ್ [ನ್ನು] (क) धा. – खाणें; उकरणें; जेवण करणें; चावणें; भोजन करणें; जखमेचा अनुभव घेणें; अपहार करणें.
तिन (नि) सु (ತಿನ [ನಿ] ಸು) (क) ना. – न्याहारी; खानपान; खाद्य; नैवेद्य.
तिना (न्ना) ळि (ತಿನಾ [ನ್ನಾ] ಳಿ) (क) वि. – आशाळभूत; खादाड पोटार्थी; जिव्हालौल्य असलेला.
तिनिहि (ತಿನಿಹಿ) (क) ना. – 'तिनाळि' पहा.
तिनिसु (ತಿನಿಸು) (क) ना. – 'तिनसु' पहा.
तिंतिडि (ತಿಂತಿಡಿ) (क) ना. – चिंच, चिंचेचे झाड.
तिंतिणि (त्रिणि) (ತಿಂತಿಣಿ [ತ್ರಿಣಿ]) (क) ना. – चिंच; समह; ओळ; घडण.
तिंतिणिसु (ತಿಂತಿಣಿಸು) (क) धा. – एकत्र होणें; जबरदस्तीनें शिरणें.
तिंति (त्रि) णीक (ತಿಂತಿ [ತ್ರಿ] ಣೀಕ) (क) 'तिंतिणि' पहा.

तिंदुक (ತಿಂದುಕ) (क) ना.–'तुंबुक' पहा.
तिन्न (ತಿನ್ನು) (क) वि.–उच्छिष्ट; उष्टें; खाऊन उरलेलें.
तिपुर (ತಿಪುರ) (क) ना.–त्रिपुर; राक्षसाचें नांव; त्रिपुरासुराची तीन नगरें.
—अरि—अंतक (ಅರಿ [ಅಂತಕ]) (क) ना.–त्रिपुरे जाळणारा, त्रिपुराचा वध करणारा, शिव.
तिपुरवगे (ತಿಪುರವಗೆ) (क) ना.–त्रिपुरारि शिव.
तिप्प (प्पे) (ತಿಪ್ಪ [ಪ್ಪೆ]) (क) ना.–गार; गाईर; पेव; उकीरडा; केराचा ढीग.
तिप्पुळ् (ತಿಪ್ಪುಳ್) (क) ना.–पक्षाच्या अंगावरील केस; पर; पिसारा; पीस.
तिब्ब (ತಿಬ್ಬ) (क) ना.–वेग; गडबड; तीव्रता.
तिब्बळि (ತಿಬ್ಬಳಿ) (क.) ना.–भान; स्मरण; ज्ञान; समजूत; बोध; जाणीव.
तिब्बु (ತಿಬ್ಬು) (क) ना.–बाणाची दोरी, मौर्वी; ज्या; भ्रमंती; फेरफटका.
तिमि (ತಿಮಿ) (क) धा.–टोचणें; मोसकणें; खुपसणें.
(क) ना.–मोठा मासा; तिमींगिल जातीचा मासा.
तिमिंगिल (ತಿಮಿಂಗಿಲ) (क) ना.–एक प्रकारचा मोठा मासा.
तिमित (ತಿಮಿತ) (क) वि.–स्तिमित; स्थिर; गप्प बसणारा; अवाक्.
तिमिर् (रु) (ತಿಮಿರ್ [ರು]) (क) धा.–कातडें सोलून कमावणे; लेपणें; लावणें; गुंतवणें.
(क) ना.–सुगंधी द्रव्य; मस्ती; दर्प; खाद्य पदार्थ.
तिमिर (ತಿಮಿರ) (सं) ना.–अंधार; धुकें; एक नेत्ररोग; अज्ञान; तमोगुण; दुःख; शोक; राहु; मूढ; कपट.
—रिपु–वैरि (ರಿಪು, ವೈರಿ) (सं) ना.–सूर्य; ज्ञान.
तिंबु (ತಿಂಬು) (क) धा.–भरवणें; जेऊ घालणें; खावविणें; जेवविणें.
तिम्म (ತಿಮ್ಮ) (क) ना.–तिरुमलेश्वर; तिमप्पा; माकड.
तिर (ತಿರ) (क) वि.–स्थिर; अचल; न फिरणारा,
तिरक (ತಿರಕ) (क) ना.–भटक्या; फिरस्ता; भिक्षुक; तिलक.
तिर (रु) पे (ತಿರ [ರು] ಪೆ) (क) ना.–भ्रमंती; भटकंती; भिक्षा; वर्षासन.
तिरश्चीन (ತಿರಶ್ಚೀನ) (सं) वि.–आडवा; तिरवा; वाकडातिकडा.
(सं) ना.–मादी पशु.
तिरस् (रः) (ತಿರಸ್ [ರಃ]) (सं) अ.–शिवाय; पर्यायानें; एकांतीं.
(सं) ना.–तिरस्कार; पडदा; झाकण.
तिरस्करण (ತಿರಸ್ಕರಣ) (सं) ना.–तिरस्कार; घसरगुंडी; हिणवणूक; शाप; अनादर; शिवीगाळ.
तिरस्करिणि (णी) (ತಿರಸ್ಕರಿಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना.–लाट; पडदा; पांघरूण; झांकण; मायाविद्या.
—विद्या (ವಿದ್ಯೆ) (सं) ना.–मायाविद्या; संमोहनास्त्र; मोहिनीमंत्र; वशीकरण,
तिरस्करिसु (ತಿರಸ್ಕರಿಸು) (क) धा.–अपमान करणें; निंदा करणें; तिरस्कारणें; खालीं ओढणें; नीच स्थितीला नेणें.
—इके (ಇಕೆ) (क) ना.–अपमान; निंदा; शिवी; प्रत्याख्यान
तिरस्कृत (ತಿರಸ್ಕೃತ) (सं) वि.–अपमानित; निंदित; त्यक्त.
तिरि (ತಿರಿ) (क) धा.–भटकणें; हलणें; भिक्षा मागणें; तुकडे करणें; चिरणें; फुलें वेचणें; कापणें; वाकविणें; हिसकणें; बदलणें.
(क) ना.–बांक; मोडतोड; भिक्षाटन;
—क (ಕ) (क) ना.–भिक्षेकरी; भटक्या.
—कूळ् (ಕೂಳ್) (क) ना.–कोरडी भिक्षा; भिक्षा; यज्ञप्रसाद.
—तिन् (ತಿನ್) (क) धा.–भिक्षेवर उपजीविका करणें.
तिरिकल्लु (ತಿರಿಕಲ್ಲು) (क) ना.–गार; गारवी; गारा; छप्पा; वज्री.
तिरिके (ತಿರಿಕೆ) (क) ना.–भिक्षाटण; भीक; भिक्षा; फिरती.
तिरिचु (ತಿರಿಚು) (क) धा.–पीळ घालणें; पिळणें; पिरगळणें; मोडणें; सूत गुंतवणें.
तिरिसुळि (ತಿರಿಸುಳಿ) (क) ना.–त्रिशूळधारी; शिव; डोह; पाण्याचा सांठा.
तिरिपु (ತಿರಿಪು) }
तिरुहु (ತಿರುಹು) } (क) ना.–मोडतोड; गुंडाळी; फिरती; वेढा.
तिरु (ತಿರು) (क) ना.–मोडतोड; मौर्वी; प्रत्यंचा; फिरती; पीळ; विनिमय; मागणी; मंगलकर.
—पु (ಪು) (क) ना.–भटकण; भ्रमंती; फिरती; वळण; फेरा.
—वु (ವು) (क) ना.–वक्रता; मौर्वी; पाणवठा.
—हु (ಹು) (क) ना.–फेरा; वक्रता.
तिरुक (ತಿರುಕ) (क) ना.–फिरस्ता; भिक्षेकरी; भिकारी.
—इ (ಇ) (क) ना.–भिक्षेकरीण; भिकारीण.
तिरुकुळी (ತಿರುಕುಳಿ) (क) ना.–भिक्षा मागत फिरणारा; चिरप्रवासी; घुमकड.
तिरुगणे (ತಿರುಗಣೆ) (क) ना.–मंगळसूत्र.
—मुड्ड (ಮುಡ್ಡು) (क) ना.–तलाव; तडाग; सरोवर.
तिरुगणिकील (ತಿರುಗಣಿಕೀಲ) (क) ना.–बिजागरें; खीळ.
तिरुगु (ತಿರುಗು) (क) धा.–फिरविणें; हलविणें; वाकविणें.
—मुरुगु (ಮುರುಗು) (क) अ.–आगेमागें; आरूनफिरून; मागेंपुढें.
तिरुचूर्ण (ತಿರುಚೂರ್ಣ) (सं) ना.–वैष्णवांचें मुद्रादान; तीट; गंध; अक्षंति.

तिरुनाम (ತಿರುನಾಮ) (सं) ना. – त्रिपुंड्र; कपाळावरील गंधाच्या तीन उभ्या रेषा.
तिरुनीर (ತಿರುನೀರ) (सं) ना. – पवित्र जल; तीर्थ.
तिरुपळि (ತಿರುಪಳಿ) (क) वि. – मंगळसूत्र असलेली.
—ओले (ಓಲೆ) (क) ना. – कर्णफूल; कर्णभूषण.
—हु (ಹು) (क) ना. – कर्णफूल.
तिरुपु (हु) (ತಿರುಪು [ಹು]) (क) धा. – फिरणें; फिरविणें.
तिरुपे (ತಿರುಪೆ) (क) ना. – भिक्षाटन; भ्रमंती.
तिरुंबु (ತಿರುಂಬು) (क) धा. – फिरविणें; फेरा घालणें; प्रदक्षिणा घालणें.
तिरुवाय् (ತಿರುವಾಯ್) (क) ना. – बाणाची दोरी; मौर्वी; प्रत्यंचा.
तिरुविल् (ತಿರುವಿಲ್) (क) ना. – बाण; मौर्वी, प्रत्यंचा.
तिरुवु (ತಿರುವು) (क) ना. – फेरा; प्रदक्षिणा; मौर्वी.
तिरुवोय् (ತಿರುವೊಯ್) (क) धा. – बाण लावणें; प्रत्यंचा चढविणें; धनुष्याला दोरी लावणें.
तिरुवोय्लु (ತಿರುವೊಯ್ಲು) (क) ना. – टणत्कार; झंकार.
तिरुळ् (ळु) (ತಿರುಳ್ [ಳು]) (क) ना. – सार; रहस्य; तत्व; गर; बल.
तिरि (ತಿರಿ) (क) ना. – भूमि; धात्री; धरणी.
तिरोधान (ತಿರೋಧಾನ) (सं) ना. – झाकण; गुप्तता; खंडन; अंतर्धान.
तिरोहित (ತಿರೋಹಿತ) (सं) वि. – गुप्त; सुप्त; लपलेला; मुजलेला; झाकलेला; (जखम) भरून आलेला.
तिरोहिसु (ತಿರೋಹಿಸು) (क) धा. – झाकणें; लपविणें; अंतर्धान पावणें; खंडन करणें.
तिर्चु (ತಿರ್ಚು) (क) धा. – संपविणें; तड लावणें; शेवटास नेणें.
तिर्दु (ತಿರ್ದು) (क) धा. – दुरुस्त करणें; सरळ करणें; नीट करणें; सुधारणें.
—उंपोरि (ಉಂಪೊರಿ) (क) ना. – साद करावयाचा बैल; वळण लावण्याचा पोळ; वठणीवर आणण्याचें जनावर.
तिर्यक् (ತಿರ್ಯಕ್) (सं) वि. – वाकडातिकडा; तिरकस.
—गामी (—ಗಾಮಿ) (सं) ना. – खेकडा; दुष्ट मनुष्य; वाकडे पाऊल टाकणारा पक्षी, पशु.
—लोक (—ಲೋಕ) (सं) ना. – भूलोक; मृत्युलोक.
—पुष्प (—ಪುಷ್ಪ) (सं) ना. – करंजवृक्षाचें फूल.
तिर्रने (ತಿರ್ರನೆ) (क) अ. – गिर्कन; गिर्की मारून; चक्राकार फिरून.
तिल (ತಿಲ) (सं) ना. – तीळ; एक गळित धान्य; अंगावरील तीळ; लहानसा डाग; क्षुरक.
तिलक (ತಿಲಕ) (सं) ना. – त्रिपुंड्र; टिळा; अभक्षण; एक घोड्याची जात; फुप्पुस; मूत्रकोश.
तिलघातक (ತಿಲಘಾತಕ) (सं) ना. – तेली; तेलारी.
तिलज (ತಿಲಜ) (सं) ना. – तिळेल; तिळाचें तेल; गोडेल.
तिलंतुद (ತಿಲಂತುದ) (सं) ना. – तेली; तेल काढणारा.
तिलपर्ण (ತಿಲಪರ್ಣ) (सं) ना. – त्रिगंध; तर्पणतेल; टर्पेंटाइन
तिलपर्णि (ತಿಲಪರ್ಣಿ) (सं) ना. – रक्तचंदन; कुचंदन.
तिलभामिनि (नी) (ತಿಲಭಾಮಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – मालती; मोगरा; जातिपुष्प; जायफळ; जायपत्र.
तिलप्राय (ತಿಲಪ್ರಾಯ) (सं) अ. – तिलमात्र; तिळाएवढेंहि; स्वल्पसुद्धा; थोडेंदेखील.
तिलशः (ತಿಲಶಃ) (सं) अ. – कणाकणानें भरून.
तिलोत्तमे (ತಿಲೋತ್ತಮೆ) (सं) ना. – स्वर्गीय अप्सरा.
तिलोदक (ತಿಲೋದಕ) (सं) ना. – मृताच्या स्मरणार्थ केलेलें तिल तर्पण; तिलांजलि.
तिलौदन (ತಿಲೌದನ) (सं) ना. – तिळ–तांदुळ–तुपाची वाटी.
तिल्लान (ण) (ತಿಲ್ಲಾನ [ಣ]) (सं) ना. – संगीतांतील तराणा; एक नृत्यविशेष.
तिल्व (ತಿಲ್ವ) (सं) ना. – लोध्रवृक्ष; हुरा; एक औषधी वनस्पति.
तिवदि (ತಿವದಿ) (क) ना. – त्रिपदी; तिवई; तिकाटणें; सर्वज्ञ कवीची त्रिपदि रचना.
तिवळि (ತಿವಳಿ) (क) ना. – स्त्रीच्या पोटावरील तीन वळ्या; तिपदरी माळ.
तिवासि (ತಿವಾಸಿ) (क) ना. – मऊ अंथरूण; गादी; जमखाना; लोड.
तिवि (ತಿವಿ) (क) धा. – टोचणें; भोसकणें; ठोसा देणें; मारणें; ओढणें; गळ्यांतील पट्टा सैल करणें.
—त (ತ) (क) ना. – टोचणी; आक्रमण.
तिवुडे (ತಿವುಡೆ) (क) ना. – त्रिपुट; कवितेंतील एक छंद; दीपचंदी ठेका; बिलंदी ताल.
तिष्ठिसु (ತಿಷ್ಠಿಸು) (क) धा. – स्थिर करणें; थांबविणें; स्थापणें; प्रतिष्ठापणें.
तिष्टे (ತಿಷ್ಟೆ) (सं) ना. – विराम; स्थापना.
तिष्य (ತಿಷ್ಯ) (सं) ना. – कलियुग; पौषमास.
तिष्यरक्षिते (ತಿಷ್ಯರಕ್ಷಿತೆ) (सं) ना. – अशोकराजाची पत्नि.
तिसर (ತಿಸರ) (क) ना. – त्रिसर; मोत्याचें तिपदरी पेंडें; एक राक्षस.
तिसुळ (ತಿಸುಳ) (क) ना. – त्रिशूळ; तीन टोकांचें आयुध.
तिसुळि (ತಿಸುಳಿ) (क) ना. – त्रिशूळधारी शंकर; तिकाटणें; तिपाई; अडणी.
तिळि (ತಿಳಿ) (क) धा. – समजून घेणें; पटणें; पटवून घेणें; समजणें; बुद्धि येणें.

(क) ना. – स्वच्छ पाणी; कांजी; समज; ज्ञानप्रकाश; स्वच्छता.

—पु,–(वु),–(हु) (ಪು [ವು] [ಹು]) (क) धा. – समजावणें; स्वच्छ करणें; समाधान करणें.

(क) ना. – जाणीव; समजूत.

—सु (ಸು) (क) धा. – सांगणें; माहिती देणें; समजून सांगणे.

—कोळ (ಕೊಳ) (क) ना. – स्वच्छ पाण्याचें सरोवर; समजूत; ज्ञान; निर्मिति; पू.

—वळिके (ವಳಿಕೆ) (क) ना. – माहिती; ज्ञान; बुद्धिमत्ता; समजूत.

तिळिवेळ् (ತಿಳಿವೇಳ್) (क) धा. – जाणीव देणें; माहिती देणें; खुलासा करणें.

ती (ತೀ) (क) धा. – गाळणें; भाजणें; पोळणें.

(क) ना. – अग्नि; निखारा; इंगळ.

तीक्ष्ण (ತೀಕ್ಷ್ಣ) (सं) वि. – धारदार; चुरचुरीत; चपळ; कडु; कठिण.

(सं) ना. – ऊब; तिखट; विष; युद्ध; लोखंड; त्वरा; तांबडा कांदा.

—अंशु,–रश्मि (ಅಂಶು, ರಶ್ಮಿ) (सं) ना. – सूर्य; उष्ण किरण असलेला.

—कंद (ಕಂದ) (सं) ना. – कांदा.

—गंध (ಗಂಧ) (सं) ना. – मोहरी; प्रखर दर्प असलेली.

—तर (ತರ) (सं) वि. – प्रखर; अधिक तीक्ष्ण.

—दंष्ट्र (ದಂಷ್ಟ್ರ) (सं) ना. – वाघ.

—पुष्प (ಪುಷ್ಪ) (सं) ना. – लवंग.

—लोह (ಲೋಹ) (सं) ना. – पोलाद.

तीक्ष्णोपाय (ತೀಕ್ಷ್ಣೋಪಾಯ) (सं) ना. – उग्र इलाज; जबरदस्ती.

तीट (ತೀಟ) (क) ना. – वाऱ्याचा झोत; सुधारणा; फुंकर; खाजकुलती.

ती (तीं) टे (ತೀ (ತೀಂ) [ಟೆ]) (क) ना. – खाज; हुरहूर; अत्यापेक्षा; चापल्य; कामुकता.

—गार (ಗಾರ) (क) ना. – भांडण लावणारा; चहाडखोर; कामुक.

तीडु (ತೀಡು) (क) धा. – शुद्ध करणें; दळणें; फुंकणें; स्पर्श करणें; टकलणें; गळा दाबणें; घासणें; धार लावणें; व्यापणें; पीळ घालणें; सुरळी नीट करणें.

तीन् (ತೀನ್) (क) ना. – खाज; कामुकता; हुरहूर; अत्यापेक्षा.

तीनाळि } (ತೀನಾಳಿ) (क) ना. – खादाड; खाबू; खावबा;
तीनिहाळि } (ತೀನಿಹಾಳಿ) पोटार्थी.

तीनु (ತೀನು) (क) ना. – कुंपणाचा खांब; खुंटा; खुंटी.

तीबु (ತೀಬು) (क) ना. – लवंग; देवकुसुम; भरणी; माधुरी; रुचि.

तीर् (ತೀರ್) (क) धा. – संपविणें; शेवट लावणें; मरणें; थांबविणें; विलंब करणें; मिरवणें; साध्य होणें; देणें; निश्चय करणें; परिणाम होणें; रोग नाहींसा होणें; त्यागणें; दिवाळे निघणें.

—अचुं (क) धा. – संपविणें; तड लावणें.

—पु (ಪು) (क) ना. – ठराव; शेवट; परिणाम.

—मे (ಮೆ) (क) ना. – समाप्ति; मुक्ति; पूर्ति; शेवट.

तीर (ತೀರ) (सं) ना. – किनारा; बाजू; काठ; बाण; माहेर; चीड

तीरमे (ತೀರಮೆ) (क) ना. – निर्णय; अनुभव; पूर्णता; विचार.

तीरिके (ತೀರಿಕೆ) (क) ना. – समाप्ति; समारोप; निर्णय; मध्यंतर; विश्रांति; मधली सुट्टी.

तीरिकोळु } (ತೀರಿಕೊಳು) (क) धा. – मरणें; संपणें.
तीरकोळु } (ತೀರಕೊಳು)

तीरित (ತೀರಿತ) (सं) वि. – निश्चित; प्रत्यक्ष; निर्णीत; सुधारलेले; सारखे केलेलें.

तीरु (ತೀರು) (क) धा. – 'तीर्' पहा.

(क) ना. – निर्णय; ठराव; व्यवस्था; स्थापना; अंत; बाण; कर्डे; सौंदर्य; मुक्तता; समाप्ति; समारोप.

—पडे,–पाटु (ಪಡೆ, – ಪಾಟು) (क) ना. – विश्रांति; प्रसंग; संनिवेश; सुटका; सोडवणूक.

—मान (ಮಾನ) (क) ना. – निर्णय; निकाल; ठराव.

तीरे (ತೀರೆ) (क) ना. – कृमिकीटक; किडा; जंतु.

तीर्कणे (ತೀರ್ಕಣೆ) (क) ना. – समारोप; अंत; अवभृत.

तीर्ण (ತೀರ್ಣ) (सं) वि. – पार झालेलें; तरंगलेलें; वाहत गेलेले; निघालेले.

तीर्थ (ತೀರ್ಥ) (सं) ना. – पवित्र जल; पूज्य; गुरु; मार्ग; सोपान; नदीकाठ; पुण्यक्षेत्र; पवित्र वस्तु; नदी; तटाक; पवित्र शास्त्र; दार्शनिक शिक्षण; सत्पात्रता; योग्यता; कुलीनता; ब्राह्मण; राज्यमंत्री; मुनि; यति; विद्वान; पतिव्रता; पताका; बावटा; जिन.

—कर (ಕರ) (सं) ना. – जैन साधु; तीर्थंकर; अर्हंत;

—जळ (ಜಳ) (सं) ना. – पादोदक; पवित्र स्थाळीचे पाणी; तीर्थ यात्रा; पशंसा.

—रूप (ರೂಪ) (सं) ना. – पितृगौरव.

—स्वरूप (ಸ್ವರೂಪ) (सं) ना. – पित्याप्रमाणें; पूज्य असलेले; गुरुजन; वडीलधारे.

तीर्पु (ತೀರ್ಪು) (क) ना. – तीर; मार; निर्धार; निर्णय.

तीर्मान (ತೀರ್ಮಾನ) (सं) ना. – न्यायदान; समाप्ति.

तीर्वे (ತೀರ್ವೆ) (क) ना. – कर; फाळा; खंड; दावणी.

तीवु (ತೀವು) (क) धा. – भरणें; भरविणें; ठेवणें; अधिक होणें; भरून घेणें; विस्तार करणें. रुंदकरणें; पूर्ण होणें; दाट होणें; उकरणें.

तीव्र (ತೀವ್ರ) (सं) वि.–वेगवान; लौकर; बलिष्ठ; भयानक; हिंसात्मक; उग्र; धारदार; ताळमेळ नसलेला; उष्ण; निष्ठुर; सहनशक्ति नसलेला; अतिचपल; पुरोगामी.
—**कोळ्** (ಕೊಳ್) (क) धा.–धारदार होणें; आतुर होणें; प्रखर होणें.
—**त्व** (**ते**) (ತ್ವ [ತೆ]) (क) ना.–गडबड; दौड; आतुरता; तीव्रपणा.

तु (ತು) (सं) अ.–परंतु; पण; तरी; किंतु.

तुक (**क**) **डि** (ತುಕ [ಕ್ಕ] ಡಿ) (क) ना.–तुकडा; चूर; खंड; विभाग; पक्ष; सैन्यविभाग.

तुकु (ತುಕ್ಕು) (क) धा.–उपसणें; कोंबणें; एकत्र करणें; गोळा करणें; वेढा घालणें; पांघरूण घेणें; मुस्कट मारणें.
(क) ना.–लोखंडावरील जंग; गंज, बुरशी.

तुक्क (**तुक्**) (ತುಕ್ಕ [ತುಕ್]) (क) ना.–वत्स; बालक; अर्भक;

तुंग (ತುಂಗ) (सं) वि.–उंच; उन्नत; श्रेष्ठ; प्रमुख; लांबट; दीर्घ; बलिष्ठ; विकारी.
(क) ना.–तुंगभद्रानदी; पर्वत; गिरी; बुधग्रह; नारळाचें झाड.
—**शेखर** (ಶೇಖರ) (सं) ना.–पर्वत.
—**कुचे** (ಕುಚೆ) (क) ना.–उन्नत स्तनाची तरुणी; पीनस्तनी; उरोजा.

तुंगभद्र (ತುಂಗಭದ್ರ) (सं) ना.–मंगलकर हत्ती.

तुंगभद्रा (**द्रे**) (ತುಂಗಭದ್ರಾ [ದ್ರೆ]) (सं) ना.–कृष्णानदीची उपनदी; तुंगभद्रा.

तुंगा (ತುಂಗಾ) (सं) ना.–तुंगभद्रा; गोड्या पाण्याची प्रसिद्ध नदी.

तुंगि (**गी**) (ತುಂಗಿ [ಗೀ]) (सं) ना.–रात्र; हळद.
—**ईश** (ಈಶ) (सं) ना.–चंद्र; सूर्य; शिव; कृष्ण.

तुच्छ (**च्छक**) (ತುಚ್ಛ [ಚ್ಛಕ]) (सं) वि.–शून्य; व्यर्थ; लहान; निंद्य; नगण्य; तिरस्करणीय; हीन. 'तेरखु' पहा.

तुच्छीकरिसु (ತುಚ್ಛೀಕರಿಸು) (क) धा.–निंदणें; तुच्छ लेखणें; हीन समजणें; घसरविणें.

तुंज (ತುಂಜ) (सं) ना.–वज्रायुध.

तुटार (ತುಟಾರ) (क) वि.–तुटक; तुटलेले; खर्चलेले; निष्प्रयोजक; संबंधहीन.
(क) ना.–तिरस्कार; निंदा; अविचारी.

तुटि (ತುಟಿ) (क) ना.–ओठ; ओष्ठ; अधर.

तुट्टि (ತುಟ್ಟಿ) (क) ना.–महागाई; टंचाई; वाण; दुर्मिळता; घट; अनर्घता; बलहीनता; शक्तिक्षय.
—**इसु** (ಇಸು) (क) धा.–बलहीन होणें; अशक्त होणें; हानी होणें; क्षीण होणें; नाश होणें.

तुडि (ತುಡಿ) (क) धा.–पाठीं लागणें; चढून जाणें; पळविणें.
(क) ना.–चोरीची वस्तु; चोरीचा माल.

तुडिके (ತುಡಿಕೆ) (क) ना.–अडी; फळागार; फळपिकवण.

तुडि (**डु**) **गे** (ತುಡಿ [ಡು] ಗೆ) (क) ना.–आभरण; दागिना; वापरण्याची वस्त्रें.

तुडिसु (ತುಡಿಸು) (क) ना.–शृंगारणें; वापरणें; अंगावर घेणें; घालणें; धारण करणें.

तुडु (ತುಡು) (क) ना.–गोळा करणें; धारण करणें; धनुष्याला बाण लावणें; शृंगारणें; चोरी करणें; लुटणें; हिसकावणें.
—**तिन्नि** (ತಿನ್ನಿ) (क) वि.–चोरून खाणारा.

तुडुकु (ತುಡುಕು) (क) धा.–एकदम हात घालून घेणें; अंगावर बळजोरीने हुसकणें; हुडकणें; पळविणें; धारण करणें; जाणें;
—**आडु** (ಆಡು) (क) धा.–हुडकणें; पळापळीचा खेळ करणें.
—**इसु** (ಇಸು) (क) धा.–बलात्कारानें घेणें; लुटणें; लूट करणें; लूट करविणें.

तुडुकुगाय (ತುಡುಕುಗಾಯು) (क) ना.–हातावरील जखम.

तुडुकुगुदुरे (ತುಡುಕುಗುದುರೆ) (क) ना.–लगाम लावलेला; घोडा.

तुडुकुळि (ತುಡುಕುಳಿ) (क) ना.–दरवडेखोर; लुटारू; घरफोड्या.

तुडुकुवेळगु (ತುಡುಕುವೆಳಗು) (क) ना.–जोडबत्ती; जोडदिवा; द्विज्योति.

तुडु (**ड**) **ग** (ತುಡು [ಡ] ಗ) (क) ना.–चोर; दरवडेखोर; कपटी; वंचक; फसव्या.

तुडुगु (ತುಡುಗು) (क) ना.–दरोडा; चोरी; फसवणूक; चोरीचा माल.

तुडुगुणि (ತುಡುಗುಣಿ) (क) ना.–चोरी करणारा; गुरेचोर; जनावर चोरणारा.

तुडुगे (ತುಡುಗೆ) (क) ना.–वस्त्रप्रावरण; आभरण; वापरावयाचा कपडा; अलंकार.

तुडुंकु (ತುಡುಂಕು) (क) धा.–'तुडुकु' पहा.

तुडुपु (ತುಡುಪು) (क) ना.–नाव चालविण्याचे वल्हें; लाकडी पळी; डाव; चमचा.

तुडुबु (ತುಡುಬು) (क) ना.–एक वाद्य; ढोल.

तुडुवे (ತುಡುವೆ) (क) ना.–मधमाशी.

तुण (**णु**) **कु** (ತುಣ [ಣು] ಕು) (क) धा.–तुडविणें; तुडुंब भरणें.
(क) ना.–तुकडा; चूर.

तुंट (ತುಂಟ) (क) ना.–भांडखोर; दुर्गुणी; उपद्रवी; चेष्टेखोर; राबणारा; मेहनती.
—**तन** (ತನ) (क) ना–नीचपणा; चेंगटपणा; चालढकल; भांडखोरपणा.

तुंड (ತುಂಡ) (क) ना.–चंचु; चोंच; नाभी; बेंबी.

तुंडरसु (ತುಂಡರಸು) (क) धा.–तोडणें; तुकडे तुकडे करणें.
(क) ना.–सामंत; पाळेगार; लहान मालक.
तुंडरिसु (ತುಂಡರಿಸು) (क) धा.–कातरून तुकडे करणें.
—के (– ಕೆ) (क) ना.–बारीक कातरण.
तुंडि (ತುಂಡಿ) (सं) ना.–'तुंड' पहा.
तुंडिके (ತುಂಡಿಕೆ) } तुंडिकेरि (शि) (ತುಂಡಿಕೇರಿ [ಶಿ]) (क) ना.–तोंडलें; बिंबा; तोंडलीचा वेल.
तुंडिभ (ತುಂಡಿಭ) (सं) ना.–मोठी बेंबी असलेला; ढेरपोट्या.
तुंडिल (र) (ತುಂಡಿಲ [ರ]) (सं) वि.–तुंदिल; ढेरपोट्या. मोठी बेंबी असलेला; वाचाळ; निष्ठुर; निर्दय.
तुंडिसु (ತುಂಡಿಸು) (क) धा.–तुकडे पाडणें; कातरणें.
तुंडु (ತುಂಡು) (क) ना.–चूर; लव; खंड; खांडके; तुकडा; चिंधी; नीचस्थिति; क्षुद्रता; अविवेक.
—किडी (—ಕಿಡಿ) (क) ना.–ठिणगी; स्फुलिंग.
—गेय् (– ಗೆಯ್) (क) धा.–कातरणें; तुकडे करणें.
—दोरे (ದೊರೆ) (क) ना.–पाळेगार; सामंत. छोटा मालक.
तुति (ತುತಿ) (क) ना.–स्तुति; वाखाणणी; अहंकार; बढाई; स्तोत्र; पूजा.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–वर्णन करणें; बढाई मारणें.
तुतू (त्तू) रि (ತುತೂ [ತ್ತೂ] ರಿ) (क) ना.–तुतारी; शिंग; फुंकून वाजवण्याचे वाद्य.
तुत्तुदि (ತುತ್ತುದಿ) (क) ना.–अगदीं शेवटचें स्थान. शेवट; टोक.
तुत्तु (ತುತ್ತು) (क) धा.–घास घेणें; गिळणें; खाणें; रवंथ करणें.
(क) ना.–घास; आहार; कवळ; आहुति; चरू; हविष्य.
—गोळ् (डंगोळ्)(ಗೊಳ್ [ಉಂಗೊಳ್])(क) धा.–बकाणा भरणें; तोंडभर खाणें; जेवणें.
तुत्ते (ತುತ್ತೆ) (क) ना.–मोरचूद; दगड; फरशी; लादी.
तुत्थ (ತುತ್ಥ) (सं) ना.–'तुत्ते' पहा.
तुद (द्न) (ತುದ [ದನ]) (क) ना.–दुखणें; ठणका; टोचणी; चावा; मार; मुका मार.
तुदि (ತುದಿ) (क) ना.–अग्रभाग; वरचें टोक; कड; वरचा थर; अंतिम थर; अतिशयता; हत्तीच्या सोंडेचें टोंक.
—केय (क) ना.–मनगट; हत्तीच्या सोंडेचें टोक.
—कोंडु (ಕೋಂಡು) (क) ना.–शृंगाग्र; शिखर; शिंगाचें टोंक.
—नेले (ನೆಲೆ) (क) ना.–सर्वांत वरचा मजला.
—बाल (ಬಾಲ) (क) ना.–केसाचें अग्र; केसाचा शेवटचा भाग.
—मोदल (ಮೊದಲ) (क) ना.–मूळारंभ; प्रारंभ; सुरुवात.
तुंतुरु (र) (ತುಂತುರು [ರ್]) (क) ना.–बारीक थेंब; तुषार; थेबथेंब; झिमझिम.
—पनि (ಪನಿ) (क) ना.–भुरभूर; झिमझिम; पाण्याचा फवारा; प्रोक्षण; अवहेलना; ओकारी.
तुंद (ತುಂದ) (सं) ना.–ढेरपोट; मोठें पोट; दोंद.
तुंदि (ತುಂದಿ) (सं) ना.–मोठी बेंबी.
—क (ಕ) (सं) वि.–तुंदिल; मोठी बेंबी असलेला.
तुंदिल (ತುಂದಿಲ) (सं) वि.–भरलेलें; कोंबलेलें.
(सं) ना.–ढेरपोट्या.
तुन्न (ತುನ್ನ) (सं) वि.–दुखविलेला; जखमी; पीडित; भोसकलेला; घायाळ; चावलेला.
तुन्नवाय (ತುನ್ನವಾಯ) (सं) ना.–शिंपी; दर्जी; कपडे शिवणारा.
तुप (प्प) ट } तुप्पळ (ತುಪ [ಪ್ಪ]ಟ) (ತುಪ್ಪಳ) (क) ना.–पक्षाचे पर; पक्षाच्या अंगावरील मऊ केस; लव; पीस; लोकर.
तुपा (बा) क (की) (ತುಪಾ [ಬಾ] ಕ [ಕಿ]) (अ. दे.) ना.–बंदूक; गोळी घालण्याचें साधन; 'कोंवि' पहा.
तुप्पुळ् (ळु) (ತುಪ್ಪುಳ್ [ಳು]) (क) ना.–'तुप्पट' पहा.
तुब्बु (ತುಬ್ಬು) (क) धा.–कोरून देणें; खूण करणें; हुडकून देणें; शोध करणें.
(क) ना.–हुडकणी; निर्दिष्टता; अंगुलीदर्शन; अंगुलीनिर्देश.
तुमुरु (ತುಮುರು) (क) ना.–चूर; तुकडा; कळ; तळ; बूड.
—आगु (ಆಗು) (क) धा.–चुरचूर होणें; तुकडे होणें.
तुमुल (ತುಮುಲ) (सं) ना.–गोंधळ; गडबड; भयंकरता; कोलाहल; बिनबुडाचे भांडण.
—युद्ध (ಯುದ್ಧ) (सं) ना.–चुरशीचे युद्ध; हमरीतुमरीची लढाई.
तुमुळ् (ತುಮುಳ್) (क) धा.–चेतविणें; जागे होणें; नवा जोम येणें. 'चेतरिसु' पहा.
तुंब (बा) (ತುಂಬ [ಬಾ]) (क) अ.–पूर्णपणें; पुष्कळ; पुरें; अखंडत्वेंकरून.
(क) ना.–कोहाळा; काळा भोपळा.
तुंबर (ತುಂಬರ) (क) ना.–एक पक्व फळ; एक शिवगण; एका जातीचें पांढरें गवत.
तुंबि (ತುಂಬಿ) (क) अ.–भरून; पूर्ण होऊन.
(क) ना.–भुंगा; भ्रमर; मधमाशी; तेरडा; एक फुलझाड.
—कुरुळ (ಕುರುಳ) (क) ना.–काळे कुरळे केस.
—हाडु (ಹಾಡು) (क) ना. गुंजारव; झंकार; तुंबिध्वनि.

तुंबितुळुकु (ತುಂಬಿತುಳುಕು) (क) धा. – तुडुंब भरणें; कांठोकांठ भरणें; उत्साहाला भरतें येणें.
तुंबु (ತುಂಬು) (क) धा. – संपविणें; पूर्ण होणें; व्यापणें; वाढणें ठेचून भरणें. 'तुरुगु' पहा.
(क) ना. – देठ; गाडीच्या चाकाचा गड्डा; बेंबी; परिहार; जल-प्रणाली; फुलांच्या देठावरील फुगीर भाग; पाण्याची सांड; मोरी; कुटुंबवत्सल; शेतकरी; वस्ती.
--जव्वन (ಜವ್ವನ) (क) ना. भरज्वानी; ऐनतारुण्य
--पेरे (ಪೆರೆ) (क) ना. – पूर्णचंद्र; पुनवेचा चांद.
--परि (ಪರಿ) (क) धा. – दुथडी वाहणें; उतू येणें.
तुंबुर (ತುಂಬುರ) (सं) ना. – गंधर्व; शिवगणांतील एक जात; तांडव; स्वर्गांतील एक गवई.
तुंबुरु (ತುಂಬುರು) (क) ना. – गावठी आंब्याचे झाड.
तुंबुरुगोळ्ळि (ತುಂಬುರುಗೊಳ್ಳಿ) (क) ना. – ठिणगी उडणारे जळते लाकूड.
तुय् (तोय्) (ತುಯ್ [ತೊಯ್]) (क) धा. भिजणें; भिजवणें; ओले करणें; ओलसर करणें.
तुयि (ತುಯಿ) (क) धा. – ओढणें; फरपटणें; विस्तार करणें; आशिर्वाद देणें; शुभेच्छा करणें.
तुय्यल् (लु) (ತುಯ್ಯಲ್ [ಲು]) (क) ना. – खीर; दुधांतील खीर; गव्हाची खीर; परमान्न.
तुर (ತುರ) (सं) ना. – त्वरा; वेग; गडबड; घाई.
तुरकि (ತುರಕಿ) (अ. दे.) ना – घोड्याची एक चाल; धौरीतक चाल; जवळजवळ पाउल टाकून जाण्याची चाल; तुरुतुरु गति.
तुर (रं) ग | (ತುರ [ರಂ] ಗ) (सं) ना. – अतिवेगानें चालणारा घोडा; सूर्याचे सात घोडे; सात (संख्या).
तुरंगम. | (ತುರಂಗಮ)
—ई (ಈ) (सं) ना. – घोडी.
--दल (ದಳ) (सं) ना. – अश्वसेना; घोडदळ; राऊत सैन्य.
तुरगगति (ತುರಗಗತಿ) (सं) ना. – घोड्याची चाल; संगीतातील एकताल.
तुरग मुखलोह (ತುರಗ ಮುಖಲೋಹ) (सं) ना. – घोड्याचा लगाम.
तुरग मेध (ತುರಗ ಮೇಧ) (सं) ना. – अश्वमेधयज्ञ.
तुरगारूढ (ತುರಗಾರೂಢ) (सं) ना. – स्वार; राऊत; घोडेस्वार.
तुरंग (ತುರಂಗ) (अ. दे.); बंदीखाना; बंधन; कैद; तुरुंग.
तुरं (र) गि ತುರಂ [ರ] ಗಿ) (सं) ना. – घोडेस्वार; राऊत.
तुरंजि (ತುರಂಜಿ) (सं) ना. – ईडलिंबू; मोठें लिंबू
तुरनस् (ತುರನಸ್) (सं) ना. – निरंकुश अधिकारी; एकतंत्री; मुखत्यार
तुरायि (ತುರಾಯಿ) (अ.दे) ना. – तुरा; मोत्याचा तुरा; फुलतुरा; शिरपोची; शिरपेच.
तुराषद् (ತುರಾಷಾಟ್ [ಡ್]) (सं) ना. – इंद्र.
तुरि (ತುರಿ) (क) धा. – फळाचें टरफल काढणें; सोलणें.
(क) ना. – खाज; व्रणें; सूर्य; तुतारी; नारळाची शेंडी.
तुरित (ತುರಿತ) (क) अ. – त्वरित; वेगानें; शीघ्रतेनें.
तुरिप (ह) (ತುರಿಪ [ಹ]) (क) धा. – बडबडणें; आतुर होणें.
(क) ना. – वेग; शीघ्रता.
तुरीय ತುರೀಯ (सं) वि. – चतुर्थ अवस्था
(सं) ना. – चतुर्थांश; आत्म्याची चौथी अवस्था; जीवशिवैक्य.
तुरीयातीत (ತುರೀಯಾತೀತ) (सं) ना. तुरीयावस्थेपलीकडील आत्मा; परमात्मा.
तुरु (ತುರು) (क) ना. – गाय; गोधन; पशु; काटेरी झाड; कढीलिंब; धावपळ.
—कुरु (ಕರು) गाईचें वासरू; पशुधन.
—काहि (ಕಾಹಿ) (क) ना. – गुराखी; गोवळा; गोपाळ; गोल्ल.
—पळ्ळि (ಪಳ್ಳಿ) (क) ना. – गौळवाडा; गोकुळ.
—मंदे (ಮಂದೆ) (क) ना. – कोंडवाडा; गोठा; गुरांचे विसाव्याचें स्थान.
--मिंडि (ಮಿಂಡಿ) (क) ना. – वयांत आलेली मुलगी; पदर आलेली तरुणी.
—विंडु (ಹಿಂಡು) (क) ना. – गाईचा कळप; जांगळ; पशुसमूह.
—वळ (ವಳ) (क) ना. – गुराखी; गोप; गोल्ल; गोवळा.
—हट्टी (ಹಟ್ಟಿ) (क) ना. – कोंडवाडा; गौळवाडा.
तुरुकार (ತುರುಕಾರ) (क) ना. – गुराखी; गोवळा; गोप.
तुरुक (ತುರುಕ) (क) ना. - यवन; म्लेच्छ तुर्कदेशीय.
तुरुकाण्य (ತುರುಕಾಣ್ಯ) (अ.दे) ना. – अरबी देश; तुर्कस्थान.
तुरु (रुं) कु (ತುರು [ರುಂ] ಕು) (क) धा. – कोंबणें; ठेचून-भरणें; दाबून घालणें; ठोकणें; खुसडणें; जोरानें ओढणें.
तुरुग (गल) (ತುರುಗ [ಗಲ]) (क) ना. – गुच्छ; समूह; गट; 'तोंगल' पहा.
तुरुगु (ತುರುಗು) (क) धा. – चिकटून बसणें; दाटीवाटीनें बसणें.
(क) ना. – दाटण; घोस; कुचला.
तुरुगेमे (ತುರುಗೆಮೆ) (क) ना. – जाड साल; पापणीचे दाट केस.
--कण् (ಕಣ್) (क) ना. – केसाळ पापणीचे डोळे; सुनेत्र.
तुरुगोळ् (ತುರುಗೊಳ್) (क) धा. – दावणीला बांधणें.
(क) ना. गोग्रहण.
तुरुंगल् (ತುರುಂಗಲ್))क) ना. – 'तुरुंग' पहा.
तुरुचि (चे) (ತುರುಚಿ [ಚೆ]) (क) ना. – लाजाळूचें झाड; दुस्पर्श.

तुरु (रुं) बु (ತುರು [ರುಂ] ಬು) (क) धा. – 'तरुबु' पहा. दान घालणें; अडकविणें; पेंडी बांधणें; भारा बांधणें. फूल खोवणें.
तुरुवाळ (ळ्व) (ತುರುವಾಳ [ಳ್ವ]) (क) ना. – पशुपति; गोधन असलेला; पशुस्वामी.
तुरुवु (ತುರುವು) (क) धा. – भोक पाडणें; रिकामें करणें; उकरणें; कोरणें; सोलणें; किसणें; खाजवणें.
तुरुमणि (ತುರುಮಣಿ) (क) ना. – किसणी; खोवणी.
तुलन (ತುಲನ) (सं) ना. – साम्य; साधर्म्य; सारखेपणा. वजन; टांगणी.
तुलसि (सी) (ತುಲಸಿ [ಸೀ]) (सं) ना – तुळस; वैजयंती; सब्जा; वृंदा.
तुला (ತುಲಾ) (सं) ना. – तूळ रास; तोळा; वजन; तागडी; समानता; सारखेपणा; छाटी.
तुलापात्र (ತುಲಾಪಾತ್ರ) (सं.) – पारडें; परडी.
तुलाभार (ತುಲಾಭಾರ) (सं) ना. – व्यक्तीच्या वजनाइतकें वस्तू वजन करून त्या वस्तूचें दान.
तुलि (ತುಲಿ) (सं) ना. – समानता; तागडी; जोडीदार; छाटी.
तुल्य (ತುಲ್ಯ) (सं) वि. – तुलनीय; वजन करण्यायोग्य. साम्य असलेला; समान.
तुवर (ತುವರ) (क) धा. – तूर; कडूकाढा; दाढी नसलेला; चोरवाट; चोरखिंडी.
तुवरि (रिके) (ತುವರಿ [ರಿಕೆ]) (क) ना. – तूर; सुवासिक माती; 'तोगरे' पहा.
तुष (ತುಷ) (सं) ना. – भूस; कोंडा; कुट्टा; 'उमि' पहा.
तुषाग्नि (ತುಷಾಗ್ನಿ) (सं) ना. – झगरा; कोंडयाचा अग्नि; तुसाचा विस्तव.
तुषार (ತುಷಾರ) (सं) ना. – हिम; धुकें; फवारा; भुरभूर; थंडी.
—अद्रि (ಅದ್ರಿ) (सं) ना. – दाट धुकें; हिमपर्वत; हिमालय.
तुषित (ತುಷಿತ) (सं) ना. – उपदेवता; देवगण.
तुषोदक (ತುಷೋದಕ) (सं) ना. – तांदळाचें धुवण.
तुष्ट (ತುಷ್ಟ) (सं) वि. – तृप्त; समाधानी; आनंदी; संतुष्ट.
तुष्टि (ತುಷ್ಟಿ) (सं) ना. – तृप्ति; संतोष; आनंद; समाधान.
—पडिसु (ಪಡಿಸು) (क) धा. – तृप्ति होणें; समाधान पावणें.
तुस (ತುಸ) (क) वि. – थोडें; स्वल्प; ईषत्.
तुहिन (ತುಹಿನ) (सं) ना. – धुकें; हिम; शीत; थंड; चांदणें; कापूर.
—कर (ಕರ) (सं) ना. – चंद्र.
—घोणीध्र (ಘೋಣೀಧ್ರ) (सं) ना. – हिमालय; दाट धुकें.
—दीधिति (ದೀಧಿತಿ) (सं) ना – धुक्याच्या कांतीचा चंद्र.
तुळ (ತುಳ) (सं) ना. – 'तुला' पहा.
तुळि (ತುಳಿ) (क) धा. – तुडवणें; पायानें दाबणें; मागें सरणें; पुढें येण्यासारखें न करणें; पुरणें; झाकणें; रेटणें 'अदुमु' पहा.
तुळिकल् (ತುಳಿಕಲ್) (क) वि. – कोमेजलेलें; वाळलेलें; निस्तेज झालेलें.
तुळित (ತುಳಿತ) (क) ना. – वाळवण; रेटारेटी; दडपण; घर्षण; ढकलाढकली.
तुळिल् (ತುಳಿಲ್) (क) ना. – वंदना; नमस्कार; सेवा; दास्य; पराक्रम; शौर्य.
—आळ (ಆಳ) (क) ना. – वीर; शूर; कलि; वीर सैनिक.
—गेय् (ಗೆಯ್) (क) धा. – नमस्कार करणें; वंदणें; सेवा करणें.
तुळिप (ह) (ತುಳಿಪ ([ಹ]) (क) धा. – लत्ताप्रहार; लाथाळी; तुडवणूक.
तुळु (ತುಳು) (क) ना. – तुळु भाषिकांचा प्रदेश.
तुळुव (ತುಳುವ) (क) ना. – तुळु देशवासी; तुळु नागरीक.
तुळु (ळुं) कु (ತುಳು [ಳುಂ] ಕು) (क) धा. – बाहेर फेकणें; हलविणें; भिरकटणें; भरून वाहणें; उतू जाणें; पसरणें; जोडीला येणें; समान होणें.
(क) ना. – उकळी; बुडबुडा; फेस; लाट.
—आडु (ಆಡು) (क) धा. – फेकणें; बाहेर भिरकाटणें; उतू जाणें; चढाई करणें.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – उतू जाणें; फेकणें; उलंघणें; ढकलणें; शिंपणें; शिंपडणें; जमविणें; रेटणें; दडपणें.
तुळुगत्ति (ತುಳುಗತ್ತಿ) (क) ना. – विळी; कट्यार.
तुळुकु (ತುಳುಕು) (क) धा. – हिंदकळणें; डुचमळणें; गौरवानें चढाई करणें; उतु जाणें; जमविणें; बाण मारणें; शोभणें.
तुळ्ळु (ತುಳ್ಳು) (क) धा. – लोळणें; खिदळणें; उडी मारणें; आनंदानें नाचणें.
तू (ತೂ) (क) ना. – पिपाणीचा आवाज; तुतारीची ललकारी; 'थू:' असा तिरस्कारदर्शक शब्द.
तूक (ತೂಕ) (क) ना. – ओझें; भार; वजन; गौरव; प्रतिष्ठा; किंमत; अधिकार; घनता; योग्यता.
तूक (ग) डिके (ತೂಕ [ಗ] ಡಿಕೆ) (क) ना. – पेंग; पेंगूळ; आळस; हेलकावा; झुकांडी; पेंगेचा झुकावा.
तूक (ग) डिसु (ತೂಕ [ಗ] ಡಿಸು) (क) धा. – झोपणें; निजणें; डोळे मिटणें; लोंबणें; हलणें; हेलकावे खाणें.
तूकिरि (ತೂಕಿರಿ) (क) धा. – उडी मारणें; नाचणें; बागडणें. (क) ना. – नाच; उडणें; बागडणें.
तूकु (ತೂಕು) (क) ना. – गुणविमर्श; 'तूक' पहा.
तूगितोनेदाडु (ತೂಗಿತೊನೆದಾಡು) (क) धा. – लोंबकळणें; वारंवार झोले जाणें; मनाला येणें; मान डोलवणें; मान्य करणें; प्रेम करणें.

तूगु (ತೂಗು) (क) धा. – वजन करणें; मान्य करणें; विवेचिणें; लोंबत राहणें.
(क) ना. – हेलकावा; झोका; डोल; पाळण्याचा झोका.
—कट्टु,–हाकु (ಕಟ್ಟು,–ಹಾಕು) (क) धा. – टांगणें; लोंबत ठेवणें.

तूगुकोलु (ತೂಗುಕೋಲು) (क) ना. – तराजूची दांडी; दांडी; कपडे वाळत घालण्याची आडवी काठी.

तूगुंजोडर् (ತೂಗುಂಜೊಡರ್) (क) ना. – टांगतां दिवा; लामण दिवा.

तूगुंदले } (ತೂಗುಂದಲೆ)
तूगुदले } (ತೂಗುದಲೆ)(क) ना. – कंप पावणारें डोकें; पेंगणारें डोकें.

तूगु (गुं) दीविगे (ತೂಗು [ಗುಂ] ದೀವಿಗೆ)(क) ना.– ‘तूगुंजोडर’ पहा.

तूगु(गुं) देने (ತೂಗು [ಗುಂ] ದೆನೆ) (क) ना. – हलणारें कणीस; लोंबी.

तूगु (गुं) दोट्टिल् (ತೂಗು [ಗುಂ] ದೊಟ್ಟಿಲ್)(क) ना. – हलता पाळणा; हुंदका; हिंदोळा.

तूगुमंच } (ತೂಗುಮಂಚ) (क) ना. – हलता पलंग; झोपाळा;
तूगुमणि } (ತೂಗುಮಣಿ)

तूगुय्यले (ತೂಗುಯ್ಯಲೆ) (क) ना. – झोकाळा; झोपाळा; दोरीचा झोका; झूला.

तूंकु (ತೂಂಕು) (क) धा. – ‘तूगु’ पहा.
—आडु (ಆಡು) (क) ना. – झुकांडी; पेंग; झोका; डुलकी.
—आडिसु (ಆಡಿಸು) (क) धा. – पेंगणें; डुलकी घेणें.

तूण (ळ) (ತೂಣ [ಳ]) (क) ना. – हिंसा प्रवृत्ति; आवेश; उद्रेक; तिरस्कार; त्वरा; मार्दव; दडपण; कल्लोळ.
—अंकोळ् (ಅಂಕೊಳ್) (क) धा. – आवेश येणें; उद्रेक येणें.

तूणि (णीर) (ತೂಣಿ [ಣೀರ]) (सं) ना. – भाता; शरधि.

तूतु (ತೂತು) (क) ना. – अभाव; उणीव; कलंक; रंध्र; छिद्र.

तून (ತೂನ) (क) ना. – खांब; वाळलेलें झाड; सोट; केळीचा उभा सोट.

तूंतु (ತೂಂತು)(क) धा. – कोंबणें; ठेचून भरणें; खुपसणें; प्रवेशणें.
(क) ना. – भोंक; रंध्र; ‘तूं तूं’ असा आवाज.

तूपरु (ತೂಪರು) (क) ना. – लहान लहान थेंब; पावसाची भुरभूर; ‘तुंतुरू’ पहा; दांडगाई करणारा; पुण्ड.

तूपिडि (रि) } (ತೂಪಿಡಿ [ರಿ]) (क) धा. – फुर्र करून थुंकणें;
तूपु } (ತೂಪು) पिचकारी मारणें; खुळखुळून थुंकणें, ओकणें.

तूबर (ತೂಬರ) (क) धा. – नपूंसक; बिनशिंगाचा पोळ; दाढी नसलेला पुरुष.

तूबु (ತೂಬು) (क) ना. – गाडीच्या चाकाचा तुंबा; बेंबी; तळ्याचें पाणी जाणारा पाट; ‘गुंभ’ पहा.

तूरल (लु) (ತೂರಲ್ [ಲು]) (क) अ. – वाऱ्यावर टाकून; आकाशांत फेकून.
(क) ना. – वियोग; विरह; अंतर.

तूरिसु (ತೂರಿಸು) (क) धा. – हलविणें; उडविणें; प्रवेश करविणें; आंत शिरणें; खाजवणें; ओरबडणें.

तूरु (ತೂರು) (क) धा. – धान्याला वारा देणें; रान उठवणें; शिकार उठविणें; ओवणें; कोंबणें; झडणें; टोचणें; ठिबकणें; पळून जाणें; प्रवेशणें.
—किडी (ಕಿಡಿ) (क) ना. – ठिणगी; अग्निपात; अशनिपात.
—इके (ಇಕೆ) (क) ना. – वारवणी; पाखडण; भरारी.

तूर्ण (ತೂರ್ಣ) (सं) अ. – शीघ्र; लागलीच; वेगानें; त्वरित.
(क) ना. त्वरा; (क) वि. वेग; उत्सुक; आतुर; गडबड्या; घाई करणारा.
—ऊदित (ಉದಿತ) (सं) वि. – घाईनें बोललेलें; वेगानें बोललेलें.

तूर्य (ತೂರ್ಯ) (सं) ना – तुतारी; तुर्यावस्था.
—त्रय (ತ್ರಯ) (सं) ना. – नृत्य, गीत आणि वाद्य या तीन्हींचा मेळ.

तूल (ತೂಲ) (सं) ना. – कापूस.

तूलक (ತೂಲಕ) (सं) ना. – कापूस; आकाश.

तूलि (लिके) (ತೂಲಿ [ಲಿಕೆ]) (सं) ना. – रंगाचा कुंचला; कलम; ब्रश.

तूलिके (का) (ತೂಲಿಕೆ [ಕಾ]) (सं) ना. – चित्रकाराचें कलम; गादी; फुलवात; निखारे फिरवण्याची लोहाराची शलाका.

तूवर (ತೂವರ) (क) ना. – कड्ड; तुरट; बिनशिंगाचा बैल. नपूंसक ‘तूबर’ पहा.

तूष्णीर (ತೂಷ್ಣೀರ) (सं) अ. – मौनयुक्त; मुकाट्यानें; निमूटपणें.

तूष्णीक (ತೂಷ್ಣೀಕ) (सं) वि. – मूक; नीरव; मुकाट.

तूष्णीरुत (ತೂಷ್ಣೀರುತ) (सं) ना. – मौन; मौनी; स्तब्धता; मुग्धता.
(सं) अ. – मुकाट्यानें; निःशब्दपणें; निमूटपणें.

तूळ (ळु) (ತೂಳ [ಳು]) (क) धा. – पुढें ढकलणें; गमणें; चालणें; जाणें; मागें लागणें; दूर पळविणें; नाश करणें; पाय मागें घेणें; ‘तळ्ळु’ पहा.

तूळ (ल) (ತೂಳ [ಲ]) (क) वि. – स्थूल; जाड.
(क) ना. – उत्साह; आवेश.

तूळिके (ತೂಳಿಕೆ) (क) ना. – ‘तूलिका’ पहा.

तूळिसु (ತೂಳಿಸು) (क) धा. – पुढे ढकलणें; पुढें चालविणें; ‘तळ्ळु’ पहा.

तूल्दु (ತೂಳ್ದು) (क) धा. – मागें सरणें; हटविणें; रुंद करणें; गांठ सोडणें; फाडून जाणें.
तृट् (ತೃಟ್) (सं) ना. – तृषा; तहान; तोंडाची कोरड; दाह; दगा.
तृण (ತೃಣ) (सं) ना. – गवत; दर्भ.
—कुटि (ಕುಟಿ) (सं) ना. – कुटीर; कोपी; खोपट; छप्पर.
—ग्राही (ಗ್ರಾಹಿ) (सं) ना. – गवताचा गंज; दुग्धमणी; एक रत्न; अबररत्न; तैलस्फटिक; राळेचा दगड; शिलाराळ.
—द्रुम (ದ್ರುಮ) (सं) ना. – राळवृक्ष; ताल; नारळी; पोफळी.
—राज (ರಾಜ) (सं) ना. – तालवृक्ष.
तृणकृंतक (ತೃಣಕೃಂತಕ) (सं) ना. – गवत कापण्याचे साधन; कोयती; विळा.
तृणध्वज (ತೃಣಧ್ವಜ) (सं) ना. – बांबू; चिवा; तालवृक्ष.
तृणपुरुष (ತೃಣಪುರುಷ) (सं) ना. – बांबू; बुजगावणी; गवताची मनुष्याकृति.
तृणप्राय (ತೃಣಪ್ರಾಯ) (सं) वि. – कस्पटासमान; क्षुल्लक; क्षुद्र; अत्यल्प; तिरस्करणीय.
तृणसंग्रहणी (ತೃಣಸಂಗ್ರಹಣಿ) (सं) ना. – मांगोरें; 'जंतगुंटी' पहा.
तृणीकृत (ತೃಣೀಕೃತ) (सं) वि. तिरस्कृत; कस्पटाप्रमाणें लेखलेला.
तृतीय (ತೃತೀಯ) (सं) वि. – तिसरें; तृतीयांश; चुना.
तृतीया (ತೃತೀಯಾ) (सं) ना. – तिसरी तिथी; तिसरी विभक्ती.
तृप्त (ತೃಪ್ತ) (सं) वि. – समाधन झालेला; संतुष्ट; पूर्णेच्छ; आशापूरित.
तृप्ति (ತೃಪ್ತಿ) (सं) ना. – संतोष; समाधान; शांति; मनमुराद.
—पडिसु (ಪಡಿಸು) (क) धा. – शांति होणें; समाधान पावणें; मनमुराद होणें.
तृषित (ತೃಷಿತ) (सं) वि. – तहानलेला; तोंडाला कोरड पडलेला; इच्छुक.
तृषे (षा) (ತೃಷೆ [ಷಾ]) (सं) ना. – 'तृट्' पहा.
तृष्णक (ತೃಷ್ಣಕ) (सं) वि. – आतुर; लालसित; तोंडाला कोरड पडलेला.
तृष्णा (ತೃಷ್ಣಾ) (सं) ना. – आशा; इच्छा; अभिलाषा; आतुरता; तहान; तोंडकोरड.
तेकने (ತೆಕ್ಕನೆ) (क) अ. – अतिशयत्वानें; घट्ट; पटकन; अनपेक्षित; एकदम; अचानक.
तेकु (ತೆಕ್ಕು) (क) ना. – पशुप्रमाणें चाटणें; तरंगणें; तारणें; मूर्च्छित होणें; दिङ्मूढ होणें; घाबरविणें.
तेक्के (ತೆಕ್ಕೆ) (क) ना. आलिंगन; मिठी; पाठीवरील केस; सुरळी; सापाचें वेटोळें; 'तळके' पहा; 'इरिके' पहा.
—कट्टु (ಕಟ್ಟು) (क) धा. – आलिंगणें; कवटाळणें; कवळणें विळखा घालणें; मिठी मारणें.
—केडिसु (ಕೆಡಿಸು) (क) धा. – पगळणें; विखरणें; गोंधळ माजवणें.
—परि (ಪರಿ) (क) धा. – आलिंगणें; मिठी सोडवणें.
—(ह) परिगे (ಪ [ಹ]ರಿಗೆ) (क) ना. – ढालाईत सैन्य; ढालधारी; अनेक ढाली.
तेगल् (ತೆಗಲ್) (क) ना. – खांदा; हातोप्याचा वरचा भाग; 'जंगुडि' पहा.
तेगले (ತೆಗಲೆ) (क) ना. – छाती; ऊर; हृदय; मस्ती; मद.
तेगसु (ತೆಗಸು) (क) धा. – काढविणें; हटणें; मागें रेटणें; ढकलणें; दूर नेणें; बाहेर ओढणें; दरवाजा उघडणें; सोलणें; टरफल काढणें.
तेगहु (ತೆಗಹು [ಳು]) (क) ना. – विकास; धारणा.
तेगळ् (ळु) (ತೆಗಳ್ [ಳು]) (क) धा. – निंदणें; शिवी देणें; दोष लावणें; पाणउतारा करणें; घासणें.
(क) ना. – निंदा; शिवीगाळ; दूषण.
—के (ಕೆ) (क) ना. – निंदा; दोष; शिवीगाळ.
तेगिसु (ತೆಗಿಸು) (क) धा. – 'तेगसु' पहा. दमणें; दमविणें; संपणें; संपविणें; नाहींसे करणें.
तेगे (ತೆಗೆ) (क) धा. – आपल्याकडे ओढणें; आकर्षणें; काढून देणें; वाहून नेणें; ओढून घेणें; चोरणें; नाहींसें करणें; धरणें; उलटणें; मालवणें; दिवा फुंकणें; बाण ओढणें; उचलणें; मागें खेचणें; मिळवणें; उघडणें; हातीं घेणें; आरंभणें; पायानें उकरणें; जीवन कंठणें; उपयोग करणें; चित्र काढणें; नेमणें; कशीदा काढणें; देवी काढणें; विचार करणें; प्रतिनिधित्व करणें; कमी करणें; दृष्टिआड करणें; मागें पाऊल घेणें; निर्मूलन करणें; तासणें; रंधा मारणें; घासणें; पळणें.
(क) ना. हाकलपट्टी; निर्मूलन; निर्दालन.
तेगेनेरे (ತೆಗೆನೆರೆ) (क) धा. – पूर्णपणें ओढणें; पूर्ण फाडणें.
तेगेयिसु (ತೆಗೆಯಿಸು) (क) धा. – 'तेगसु' पहा.
तेंक (कण) | (ತೆಂಕ [ಕಣ]) (क) ना. – दक्षिणदिशा.
तेंकल् (लु) | (ತೆಂಕಲ್ [ಲು])
—पक्क, –(वंक) (ಪಕ್ಕ, [ವಂಕ]) (क) ना. – दक्षिणभाग; उजवी बाजू; शेजारबाजू.
तेंकु (ತೆಂಕು) (क) धा. – पोहणें; तरंगणें; मूर्छित होणें.
(क) ना. – दक्षिण दिशा.
तेंगले (ತೆಂಗಲೆ) (सं) ना. – विशिष्टाद्वैती; रामानुज पंथी; त्रिपुंड्राखालीं अडवी रेघ लावणारे.
तेंगु (ತೆಂಗು) (क) ना. – नारळाचें झाड.
(क) धा. – पक्षाचें उतरून बसणें; 'दिगिसु' पहा.

तेंगुह (ತೆಂಗುಹ) (क) धा.–पक्षाचें उतरणें; पक्षाचे बसणें.
तेजिसु (ತೆಜಿಸು) (क) धा.–त्याग करणें; सोडणें.
तेट्टु (ट्टं तेरे) (ತೆಟ್ಟು [ಟ್ಟುಂತೆರೆ]) (क) धा.–उमलणें; पूर्ण उघडणें; कान देणें; लक्ष लावून ऐकणें.
तेणरु (ತೆಣರು) (क) धा.–अस्वस्थतेचा आवाज काढणें; कण्हणें; इवळणें; 'मुलुकु' पहा.
तेंट्टु (ತೆಂಟು) (क) धा.–पाखडणें; ओसडणें; धान्य स्वच्छ करणें.
तेत्तवणें (ತೆತ್ತವಣೆ) (क) ना.–संबंध; साथ; जोडणी; योजना; रचना.
तेत्तिग (ತೆತ್ತಿಗ) (क) ना.–सेवक; दास; संबंधी; स्नेही; मित्र.
तेत्तिसु (ತೆತ್ತಿಸು) (क) धा.–जवळ आणणें; खुपसणें; कोंदणांत घालणें; रस्ता श्रृंगारणें; नाकात दागिना घालणें; टोचणें; ओवणें; दोरीला बाण लावणें; प्रवेशणें; आंत शिरणें; 'केंवणिसु' पहा.
तेत्तीसु (ತೆತ್ತೀಸು) (अ-दे) ना.–तेत्तीस; तेहतीस.
तेत्तु (ತೆತ್ತು) (क) धा.–पीळ घालणें; जोडणें; वळणें; संबंध येणें; जमवून घेणें; स्नेह करणें.
(क) अ.–देऊन; दंड सहन करून.
तेने (ತೆನೆ) (क) ना.–धान्याचें कणीस; किनाऱ्याचा बुरुज; शिखर; प्रासादाग्र; कपिशीर्ष; केवड्याचें कणीस.
तेप्प (ತೆಪ್ಪ) (क) ना.–नाव; होडी; प्लव; सांगड; उकीरडा; वाहात आलेला केरकचरा; 'हरिगोलु' पहा.
तेप्पगे (ने) (ತೆಪ್ಪಗೆ [ನೆ]) (क) अ.–मुकाट्यानें; मौनपूर्वक; सुखानें; चांगुलपणें; शांततेनें; थांबून; सुस्कारा सोडून.
तेप्पर् (रु) } (ತೆಪ್ಪರ್ [ರು]) (क) धा.–चेतविणें; जागृत
तेप्परिसु } (ತೆಪ್ಪರಿಸು) करणें; जागे होणें; थापटणें; पीळ देणें; निवणें; अंगावरून हात फिरवणें; शुद्धीवर येणें; सावध होणें.
तेव्बु (ತೆಬ್ಬು) (क) धा.–उडणें; उडी मारणें; भरभराट होणें; चकाकणें.
तेमर् (ತೆಮರ್) (क) धा.–घासणें; तासणें; लेपणें; तिंबणें; नाश होणें; नासणें.
तेमळ् (ತೆಮಳ್) (क) धा.–वर उचलून बांधणें; 'तेरळ् (ळु)'; पहा.
तेमळ्दु (ತೆಮಳ್ದು) (क) धा.–एकत्रित करणें; रास घालणें; संग्रह करणें.
(क) अ.–'येरुगट्टि' पहा. ताणून बांधून; घट्ट गांठून.
तम्बेलर् (रल्) (ತೆಂಬೆಲರ್ [ರಲ್]) (क) ना.–दक्षिणानिल; मंद वारा; थंड हवा.
तेय्य (ತೆಯ್ಯ) (क) ना.–विश्राम; मध्यंतर; विलंब; उशीर.
तेय्यु (य्युते) (ತೆಯ್ಯು [ಯ್ಯುತೆ]) (क) धा.–घासणें; घर्षण करणें; देह झिजविणें; थकविणें; कष्ट घेणें. 'तीडु' पहा.
तेर (ತೆರ) (क) ना.–रीति; क्रम; विश्रांति; अवकाश; मध्यंतर; वर मजुरी; हुंडा; कन्याशुल्क; उतरंड; मार्ग.
तेरट्टु (ತೆರಟು) (क) धा.–घासून गोल करणें; सुरळीत करणें; जमविणें; जोडणें.
तेरंट्टु (ತೆರಂಟು) (क) ना.–वधुवरांचा पोषाख; अस्तनी.
तेरपु (वु), (हु) (ತೆರಪು [ವು] [ಹು]) (क) ना.–उघाड; विश्रांति; अवकाश; मार्ग.
तेरवु (ತೆರವು) (क) ना.–हुडा; दान. 'तेर' पहा.
तेरंबोळे (ತೆರಂಬೊಳೆ) (क) धा.–झगझगणें; चकाकणें; झळकणें; प्रकाशणें.
तेरळ् (ळु) (ತೆರಳ್ [ಳು]) (क) धा.–सरणें; हलणें; हलविणें; जाणें; कापणें; थरथरणें; सुरळी होणें; चुरगळणें; मुद्दा होणें.
तेरळिके (ळ्के) (ತೆರಳಿಕೆ [ಳ್ಕೆ]) (क) ना.–झोका; उन्नति; भरभराट; अभिवृद्धि; संचलन; ढीग; श्रेणी; उतरंड.
तेरळ्चु (ತೆರಳ್ಚು) (क) धा.–पळविणें; पाठविणें; मार्ग रेटणें; भरणें; खुपसणें; एकत्र करणें; गुंडाळणें.
तेरळे (ತೆರಳೆ) (क) ना.–लाडू; गुंडा; गुंडी; मूद.
—हुळु (ಹುಳು) (क) ना.–रेशीम किडा.
तेरिगे (ತೆರಿಗೆ) (क) ना.–खंडणी; कर; ज्योतिष शास्त्रांतील चार महिन्याचा अवधि; दानाची रक्कम.
तेरु (ತೆರು) (क) धा.–पैसे देणें; बलिदान करणें; उकरणें; खणणें; अर्पिणें; पोहचविणें; परतफेड करणें.
—ह (—ಹ) (क) ना.–दान; बलिदान; समर्पण.
तेरे (ತೆರೆ) (क) धा.–उघडणें; मुरकट काढणें; उमलणें; गाठ सोडणें; लाट येणें; दृष्टिआड होणें; विसरणें; उघडकीस आणणें
(क) ना.–सुरकुट; पडदा; तरंग; भंग; तोंडावरील सुरकुती; कलंक; डाग.
—केय्सु (—ಕೆಯ್ಸು) (क) धा.–झांकणें; झाकण घालणें.
—पोय्लु (ಪೊಯ್ಲು) (क) ना.–तरंगभंग; तरंगाघात; लाटांचा मार.
तेर्के (ತೆರ್ಕೆ) (क) ना.–परंपरा. 'तेके' पहा.
तेर्प (प्व) र् (ತೆರ್ಪ [ಪ್ವ]ರ್) (क) धा.–मूर्च्छा उतरणें; भानावर येणें; शुद्धीवर येणें.
तेर्पु (ತೆರ್ಪು) (क) ना.–विश्रांति; अवकाश; मध्यंतर; अंतर.
तेलु (लं) गु (ತೆಲು [ಲುಂ]ಗು) (क) ना.–तेलगु भाषिक.
तेल(लं)टि (ತೆಲ್ಲ [ಲ್ಲಂಟಿ]) (क) ना.–पोषाख; पारितोषिक. देणगी; बहुमान; संभावना. वऱ्हाड; वरात; 'निब्बण' पहा.
तेळ्य्सु (यिसु) (ತೆಳ್ಯಸು [ಯಿಸು]) (क) धा.–जाड होणें; दाट होणें; मंद होणें; बलिष्ठ होणें; अधिक होणें.

तेवडे (ತೆವಡೆ) (क) ना.–बांध; उंचावरील जमीन.
तेजःपुंज (ತೇಜಃಪುಂಜ) (सं) ना.–तेजोराशी; कांतिकंद.
तेजन (ತೇಜನ) (सं) ना.–प्रकाश; ओप; झिलई; स्वच्छता; चिवा; बांबू.
तेजोनिधी (ತೇಜೋನಿಧಿ) (सं) ना.–तेजाकर; सूर्य, तेजःपुंजता; कीर्तिशाली.
तेजःपिंड (ತೇಜಃಪಿಂಡ) (सं) ना.–सूर्य; कांतिमान.
तेजस्सु (ತೇಜಸ್ಸು) (सं) ना.–तेज; प्रकाश;
तेजस्वि (स्विन्) (ತೇಜಸ್ವಿ [ಸ್ವಿನ್]) (सं) वि.–चकाकी असणारा; कीर्तिशाली; प्रकाशमान, सत्त्वशाली; चकाकणारा.
तेजि (ತೇಜಿ) (सं) ना.–घोडा; अरबी घोडा; वेगवान; भावबाढ. (सं) वि.–तीक्ष्ण; चपळ; तीव्र.
तेजित (ತೇಜಿತ) (सं) वि.–धार लावलेलें; पाजळलेलें; पाणी; दिलेलें; कीर्तिमान.
तजोमय (ತೇಜೋಮಯ) (सं) ना.–प्रकाशस्वरूप; अतिप्रकाश; सूर्य.
तेजोमूर्ति (ತೇಜೋಮೂರ್ತಿ) (सं) ना.–सूर्य; तेजोरूप.
तेटि (ತೇಟಿ) (क) वि.–परिशुद्ध; निष्कलंक; स्वच्छ.
तेनतेन (ತೇನತೇನ) (सं) अ.–वारंवार; पुनःपुनः; त्या त्या वेळी; क्रमानें; अनुक्रमें.
तेनजात (ತೇನಜಾತ) (सं) ना.–गोलक; लहानपणीं झालेलें मूल; कुंड.
तेपे (ತೇಪೆ) (क) ना.–ठिगळ; तुकडेजोड; ठुशी.
तेम (मन) (ತೇಮ [ಮನ]) (क) ना.–हिरवेपण; कच्चेपणा; ओलेपणा; धुकें.
तेमान (ತೇಮಾನ) (क) ना.–झीज; आळस; कंटाळा; पीछेहाट; विलंब; चुकारतट्टपणा; परोपजीवी; घर्षणोत्पन्न झीज
तेय् (यु) / तेयिसु (ತೇಯ್ [ಯು]) / (ತೇಯಿಸು) (क) धा.–दळणें; खलणें; वाटणें; उगाळणें; घासणें.
तेर (तेरु) (ತೇರ [ರು]) (क) ना.–रथ; गाडी.
तेरयु (रैसु) (ತೇರಯು [ರೈಸು]) (क) धा.–एकत्रित होणें; एकत्र होणें; एकवटणें; पाय मागें घेणें; अयशस्वी होणें.
तेरस (ತೇರಸ) (क) ना.–त्रयोदशी; तेरसी.
तेरसि (ತೇರಸಿ) (क) ना.–त्रयोदशी; तेरावी तिथी.
तेरिसु (ತೇರಿಸು) (क) धा.–शेवट करणें; तडीला जाणें; टोक गांठणें; संपविणें.
तेरु (ತೇರು) (क) धा.–अंताला पोचणें; शेवटाला जाणें; परीक्षा उतरणें; इच्छित मिळणें.
(क) ना.–रथ; गाडी; स्पंदन; शतांग.
—कडे (ಕಡೆ) (क) ना.–जय; सुटका; ध्येयपूर्ति.
—तेगे (ತೆಗೆ) (क) धा.–रथ ओढणें; रथ चालवणें;
तेल् (लु) (ತೇಲ್ [ಲು]) (क) धा.–पाण्यावर हेलकावणें; तरणें; तरंगणें; पोहणें; सैल होणें; मूर्छित होणें; घसरणें; मागे हटणें; खालीं जाणें; दिङ्मूढ होणें; खालीं बेशुद्ध होणें.
—कट्टु (ಕಟ್ಟು) (क) धा.–टांगणें; लोंबत ठेवणें.
तेल् (लु) वे (ತೇಲ್ [ಲು] ವೆ) (क) ना.–शिंकें; शिंकाळें.
तेलिसु (ತೇಲಿಸು) (क) धा.–'तेल्' पहा.
तेव (वन) (वु) (ತೇವ [ವನ] ವು) (क) ना.–'तेम' पहा.
तेवुळि (ತೇವುಳಿ) (क) ना.–केस गळण्याचा रोग; केसाची गळती; टकलपडी.
तेळ् (ತೇಳ್) (क) ना.–विंचु; वृश्चिक.
तेळिद (ತೇಳಿದ) (क) वि.–विश्वासार्ह; विश्वासपात्र; श्रद्धेय; विश्वस्त.
तेळ्देर (ತೇಳ್ದೇರ) (क) ना.–भैरव; वृश्चिक वाहन.
तैजस (ತೈಜಸ) (सं) वि.–तेजःपुंज; कांतिमान; चकाकणारा.
तैतिक्ष (ತೈತಿಕ್ಷ) (सं) वि.–सहनशील; शांत; शांतिमय.
तैत्तिरीय (ತೈತ್ತಿರೀಯ) (सं) ना.–कृष्णयजुर्वेदी; तैत्तिरीय ब्राह्मण; एक उपनिषद्.
तैनाति (ತೈನಾತಿ) (अ. दे) ना.–जवळ असणारा सेवक; दास; फौज ठेवण्याची एक इंग्रजी पद्धति.
तै (दै) य (ತೈಯ [ದೈಯ]) (क) ना.–दैत्य; राक्षस; भूत.
तैल (ತೈಲ) (स) ना.–तेल; स्नेह; गळित धान्यरस.
तैलकार (गार) / तैलक (ತೈಲಕಾರ [ಗಾರ]) / (ತೈಲಕ) (सं) ना.–तेली; तेल काढणारा.
तैलपर्णि (ತೈಲಪರ್ಣಿ) (सं) ना.–रक्तचंदन.
तैलफल (ತೈಲಫಲ) (सं) ना.–हिंग. 'इंगु' पहा.
तोक्कु (ತೊಕ್ಕು) (क) ना.–टरफल; कोडा; एक प्रकारचे लोणचे; साल.
तोगरु (ತೊಗರು) (क) ना.–लालरंग; तेरधान्य.
तोगल् (लु) (ತೊಗಲ್ [ಲು]) (क) ना.–चामडें; कातडें; 'तोगल' पहा.
तोगलक्कि (ತೊಗಲಕ್ಕಿ) (क) ना.–वाघुळ.
तोगलबावलि (ತೊಗಲಬಾವಲಿ) / तोल्बावलि (ತೊಲ್ಬಾವಲಿ) (क) ना.–वाघुळ.
तोगे (ತೊಗೆ) (क) ना.–वरण; बिन तिखटाची आमटी; सपक सार.
तोंकु (ತೊಂಕು) (क) धा.–वापरणें; लोंबत ठेवणें; टांगणें; वाकणें.
तोंगल् (ತೊಂಗಲ್) (क) ना.–गुच्छ; तुरा; गेंद; टपोर फूल.
—कुरुळ (ಕುರುಳ್) (क) ना.–दाट काळेकेस; कुंचला.
—परजि (ಪರಜಿ) (क) ना.–शस्त्रागार; हत्यारखाना; खजागार.

तोंगले (ತೊಂಗಲೆ) (क) ना.–कडदोडा; कटिसूत्र; गोफ; वेरीज; संघटणा.

तोंगु (ತೊಂಗು) (क) धा.–विणणें; लोंबत ठेवणें; तोल जाणें; तुडुंबणें.

तोंगे (ತೊಂಗೆ) (क) ना.–गुच्छ; कुंचला; फांदी; शाखा; 'तोंगल्' पहा.

तोटकु (ತೊಟಕು) (क) धा.–थेंबणें; ठिबकणें; टपटप गळणें; पाझरणें.

(क) ना.–थेंब; बिंदु; ठिपका; गळती.

—इकु (ಇಕು) (क) धा.–ठिबकणें; थेंब थेंब गळणें.

तोट्टने (ने) (ತೊಟ್ಟನೆ [ನೆ]) (क) अ.–लौकर; लागलींच; झटकन.

तोट्टि (ತೊಟ್ಟಿ) (क) ना.–हौद; पाण्याची टाकी; 'कोळायि' पहा; घराचें अंगण.

तोट्टिल (लु) (ತೊಟ್ಟಿಲ [ಲು]) (क) ना.–पाळणा; झोळी; नदीचें पात्र.

तोट्टु (ತೊಟ್ಟು) (क) अ.–धारण करून; जुंपून; आरंभून; आलिंगून.

(क) ना.–थेंब; बोट; अंगुलि; तिलक; घट्टा; पान फळांचा बहर; स्तनाचें बोंड; स्तनाची उभारी; 'चूचुक' पहा.

—इक्कु,–इडु (ಇಕ್ಕು,ಇಡು) (क) धा.–थेंबाथेंबानें गळणें; ठिबकणें.

तोट्टे (ತೊಟ್ಟೆ) (क) ना.–मधाचे मोकळें पोळें; मोहोळ; नारळाची शेंडी.

तोड (ತೊಡ) (क) ना.–वापरण्याचे कपडे; अलंकार; अलंकरण; लेपन.

—अंकट्टु (ಅಂಕಟ್ಟು) (क) धा.–शृंगारणें; अलंकारणें; सजवणें; नटविणें.

—परिके (ಪರಿಕೆ) (क) ना.–शृंगार; शोभा; सजावट; आरास.

—बेळगु (ಬೆಳಗು) (क) ना.–अलंकाराची आभा; शृंगार; सौंदर्य.

तोडकलु (ತೊಡಕಲು) (क) ना.–भांडण; तंटा; गुंतप; गोता; अटक.

तोडकिसु (ತೊಡಕಿಸು) (क) धा.–जुळवणें; गुंतवणें; कामाला जुंपणें; घालणें; घालविणें; पोहोचविणें.

तोड (डं) कु (ತೊಡ [ಡಂ] ಕು) (ಇಸು) (क) धा.–गांठी गांठी होणें; पकडला जाणें; वश होणें; अडचणींत येणें; भांडण काढणें; मागें घेणें; विपर्यास करणें; आरंभणें.

(क) ना.–अडचण; अटकाव; पीछेहाट; आरोप; संकट; एकी; कळवळ; घाबरेपणा.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–गुंतणें; अडकून पडणें; खुपसणें; अडकविणें.

तोडगु (ತೊಡಗು) (क) धा.–आरंभणें; सुरू करणें; चालू करणें.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–कामाला लावणें; काम देणें; काम हातीं घेणें.

—ह (ಹ) (क) ना.–गुंतण; गोवणूक; गोवा.

तोडचु (चुं) (ತೊಡಚು [ಚುಂ]) (क) धा.–बाण लावणें; बाण जोडणें; बांधणें; आंत घेणें.

तोड (डं) बे (ತೊಡ [ಡಂ] ಬೆ) (क) ना.–'तोंगल्' पहा.

तोडमे (म्मे) (ತೊಡಮೆ [ಮ್ಮೆ]) (क) ना.–दिंडीदरवाजा; खिंड.

तोडर् (रु) (ತೊಡರ್ [ರು]) (क) धा.–समावेश करणें; एकवटणें; जुळते होणें; बंधनांत पडणें; वेढणें; जोडीदार होणें; निराकरण करणें; प्रवेशणें; भेटणें; दिसणें; अडकणें; अटक होणें.

(क) ना.–निराकरण; मिश्रण; साम्य; बंधन; विक्री; संबंध; गंडा; मानाची कंठी.

तोडरिसु (ತೊಡರಿಸು) (क) धा.–'तोडचु' पहा. जोडणें; गुंतवणें; उगवणें; बंधन पावणें; आपलेसें करणें.

तोड (डु) वु (ತೊಡ [ಡು] ವು) (क) ना.–पोषाख; कपडे; आभरण; बिरुदावलि; तळ; बूड; आरंभ.

तोडह (ತೊಡಹ) (क) ना.–लेपन; मर्दन; रंधणें; तासणी.

तोडहु (ತೊಡಹು) (क) धा.–वेढणें; वेढा घालणें; 'तोडर्' पहा.

(क) ना.–समावेश; साम्य; आभरण.

तोडिगे (ತೊಡಿಗೆ) (क) ना.–पोषाख; कपडे; अलंकार.

तोडिसु (ತೊಡಿಸು) (क) धा.–धारण करणें; शरसंधान करणें; श्रृंगार करणें; सामावून घेणें; जमविणें.

तोडु (ತೊಡು) (क) धा.–'तुडु' पहा.

तोडुगे (ತೊಡುಗೆ) (क) धा.–'तुडु' पहा.

तोडुह (ತೊಡುಹ) (क) ना.–आभरण; कपडे; पोषाख; श्रृंगार; शोभा; सजावट.

तोडे (ತೊಡೆ) (क) धा.–लेपणें; घासणें; लावणें; लपविणें.

(क) ना.–मांडी; अंक

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–लेपणें; लावणें.

—ह (ಹ) (क) ना.–लेप; गिलावा 'तोडह' पहा.

तोणचि (से) (ತೊಣಚಿ [ಸೆ]) (क) ना.–गोचीड; गोमाशी.

तोणे (ತೊಣೆ) (क) धा.–शिरणें; साम्य पावणें; समीप येणें.

(क) ना.–समानता; साम्य; जोड; 'अेणे' पहा.

तोंड (ತೊಂಡ) (क) ना.–दास; सेवक; अंतेवासी.

तोंडगि (ತೊಂಡಗಿ) (क) गोम; झुरळ; मुखलोमी.

तोंडिग (ತೊಂಡಿಗ) (क) ना. – एक पक्षी.

तोंडिल् (लु) (ತೊಂಡಿಲ್ [ಲು]) (क) ना. – पुष्पगुच्छ; तुरा; फुलगोटा; फुलांचा पोशाख.

तोंडि (ड) ल् (ತೊಂಡಿ [ಡ] ಲ್) (क) ना. – डोक्यांतील मोत्याचा दागिना; बिंदी बिजवरा; गुच्छ; तुरा.

तोंडु (ತೊಂಡು) (क) धा. – वर्णन करणें; वाखाणणें; स्तवन करणें; खुशामत करणें.

(क) ना. – वाचाळता; पोपटपंची; पुंडाई; उद्धटपणा; मदांधता; स्वैरवृत्ती; असंस्कृत वर्तन; अविवेक; दुष्टपणा; असभ्याचार.

—केडे (ಕೆಡೆ) (क) धा. – अर्थहीन बडबडणें; पोपटपंची करणें.

—तन (ತನ) (क) ना. – पुंडाई; स्वैराचार.

—तोळसु तोंडु (ತೊಳಸು ತೊಂಡು) (क) ना. – उद्धटपणा; मोंडपणा; क्रौर्य; दुष्टावा.

—दन (ದನ) (क) ना. – मारकट जनावर.

—मुंडे (ಮುಂಡೆ) (क) ना. – स्वैरिणी; विलासिनी.

तोंडे (ण्णे) (ತೊಂಡೆ [ಣ್ಣೆ]) (क) ना. – सरडा; उसाचे वाडें; तोंडलीचा वेल; एक वनस्पति.

तोच्चळ (ತೊಚ್ಚಳ) (क) ना. – तुडवणूक; तुडवण.

—तुळि (ತುಳಿ) (क) धा. – ठेचणें; अस्ताव्यस्त तुडवणें.

तोत्तु (त्तु) (ತೊತ್ತು [ತ್ತು]) (क) ना. – दासी; सेविका; शेतकरीण; विधवा; कसबिणी; देवदासी; घास; दास्य.

—केलसु (ಕೆಲಸು) (क) ना. – सेवा.

तोत्तिनमग (ऌ) (ತೊತ್ತಿನಮಗ [ಳ್]) (क) ना. – शिंदळीचा; रांडलेक; ठेवलेल्या बाईची संतती; दासीपुत्र.

तोत्तिर् (ತೊತ್ತಿರ್) (क) ना. – 'तोत्तु'चें बहुवचन; दासीवृंद.

तोदल् (ऌ) (लु) (ತೊದಲ್ [ಳ್] ಲು) (क) धा. – तोतरे बोलणें; उचकी येणें; लुडबे बोलणें; 'उग्गु' पहा.

(क) ना. – उचकी; अस्पष्ट भाषा; बोबडे बोल.

—आडु (ಆಡು) (क) धा. – खोटें बोलणें; उचकी येणें.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. – अस्पष्ट उच्चारणें; बोलतांना अडखळणें.

—नुडि,—मातु (ನುಡಿ, ಮಾತು) (क) ना. – बोबडे बोल; बाळबोली; तोतरी भाषा.

तोने (ತೊನೆ) (क) धा. – लोंबणें; टांगणें; हेलकावे खाणें; उगवणें; रुजणें.

तोंतु (ತೊಂತು) (क) धा. – वेढा घालणें; प्रदक्षिणा घालणें; किल्ली देणें; मुस्कट वेणें; अडकून पडणें; चढणें; तंटा लावणें.

तोंदरे (ತೊಂದರೆ) (क) ना. – उपद्रव; पीडा; त्रास; अडचण; वक्रता; टंचाई; वाण.

तोन्नु (ತೊನ್ನು) (क) ना. – पांढरें कोड; चर्मरोग.

तोप्पने (ತೊಪ್ಪನೆ) (क) अ. – टप्दिशी; एकदम; लागलीच; संपूर्णपणें.

तोप्पल् (लु) (ತೊಪ್ಪಲ್ [ಲು]) (क) ना. – पालापाचोळा; निरुपयोगी वस्तु; डोंगर उतरणीचा प्रदेश; डोंगरउतरण.

तोप्पे (ತೊಪ್ಪೆ) (क) ना. – शेणाचा थापा; शेणाचा ढीग; पो.

तोम् (ತೊಮ್) (क) ना. – 'तोंबत्तु' शब्दाचे समासातील रूप; आरंभिक; पूर्वीचा; मूळ; प्राचीन.

तोंबार् (ತೊಂಬಾರ್) (क) ना. – रास; ढीग; धान्याची रास.

तोंबे (ತೊಂಬೆ) (क) ना. – कांति; चकाकी; समूह; ढीग; श्रेणी; रास; कणीस; हारा; पेटारा.

तोय् (य्यु) (ತೊಯ್ [ಯ್ಯು]) (क) धा. – भिजणें; भिजविणें; ओलावणें; भिजत घालणें.

—इसु (ಇಸು) (क) ना. – भिजविणें; ओले करणें.

तोरळे (ತೊರಳೆ) (क) ना. – गुल्मरोग; प्लीहा; पाणथरी.

तोरित (ತೊರಿತ) (क) ना. त्वरित; शीघ्र; लौकर.

तोरे (ತೊರೆ) (क) धा. – स्तनांत दूध भरणें; पान्हा येणें; पिकणें; सोडणें; विसर्जणें; त्यागणें; टाकणें; नाकारणें.

(क.) ना. तीव्रता; वेग; गुहा; बीळ; ओढा; झरा.

—कणगिले (ಕಣಗಿಲೆ) (क) ना. – कण्हेरीची एक जात.

—आण्म (ಆಣ್ಮ) (क) ना. – समुद्र.

—बेंटे (ಬೆಂಟೆ) (क) धा. – मासे पकडणें.

तोरेय (ತೊರೆಯ) (क) ना. – नावाडी; कोळी; जाळे टाकणारा; गवंडी.

तोलगु (लंगु) (ತೊಲಗು [ಲಂಗು]) (क) धा. – सोडून जाणे; अलग होणें; निवारण होणें; त्याग करणें.

—इसु (ಇಸು) (क) धा – निवारणें; दूर सारणें; ढकलणें.

तोलि (ತೊಲಿ) (क) ना. – भोक; छिद्र; रंध्र; लाकडाचे यज्ञ पात्र.

तोले (ತೊಲೆ) (क) ना. तुळई; बहाल; तागडी; समानता; योग्यता; गौरव; कीर्ति; तूळरास; एक तोळा; कृशता; स्त्रियाचें वस्त्र.

— तुंडु (ತುಂಡು) (क) ना. – लठ्ठपणा; फोपसेपणा.

तोवरि (ತೊವರಿ) (क) ना. – तूर; गव्हाची खीर; हुग्गी.

तोवरु (ತೊವರು) (क) ना. – अर्क; कषाय; काढा; उग्र वास; दर्प; कडवटपणा; कडसर चव.

तोवल् (ತೊವಲ್) (क) ना. – कातडें; चामडें; पालवी; कोवळें पान; बोबडे बोल; प्रमाद.

—इडु (ಇಡು) (क) धा. – पालवी फुटणें; कोंब येणें; कोवळीं पानें येणें.

तोवे (व्वे) (ತೊವೆ [ವ್ವೆ]) (क) ना. – 'तोगे' पहा.

तोळगु (ತೊಳಗು) (क) धा. – चकाकणें; प्रकाशणें; झळकणें; प्रगट होणें.

(क) ना. कांती, प्रकाश, झळक.
तोळचि (चे) (ತೊಳಚಿ [ಚೆ]) (क) ना. 'तुलसि' पहा.
तोळप (ತೊಳಪ) (क) वि. चकाकणारे; लकाकणारे; कांतिमान.
तोळपु (ತೊಳಪು) (क) ना. प्रकाश; कांती; शोभा; लकाकी; ओप; झिलई.
तोळल् (लु) (ತೊಳಲ್ [ಲು]) (क) धा. फिरणें; कष्ट करणें;
—**आट** (ಆಟ) (क) ना. फिरती; भ्रमण; भटकंती; भोवाडा; फेरा; गिरकी; आपत्ति; कळकळ; 'तल्लण' पहा.
तोळलि (ತೊಳಲಿ) (क) अ. भ्रमण करून; गिरकी घेऊन; फिरून सवरून; कष्ट सहन करून.
(क) ना. प्रदक्षिणा; आंदोलन; घाबरेपणा; भय.
—**बळलि** (ಬಳಲಿ) (क) अ. प्रवास करून; कष्ट करून; हिंसा करून.
तोळवु (हु) (ತೊಳವು [ಹು]) (क) ना. प्रकाश; कांति; चकाकी; ओप.
तोळसु (ತೊಳಸು) (क) धा. कांडणें; पाठीवर थाप मारणें; ठोसा देणें; भांडण होणें; स्वच्छ करणें.
(क) ना. अडचण; हरकत; अडसर; शिल्लक; प्राप्ति; लाभ; भेट; मळमळ; संकट.
—**अलु** (ಅಲು) (क) ना. झोडपलेले धान्य; कांडण;
तोळसु (ತೊಳಸು) (क) धा. गुंडाळणें; फिरवणें; नांव बल्हवणें;
(क) ना. गुंडाळी; फिरवण; परतवणी; डोळ्याची चाळवणी; बुबुळ गरागराविणें; कर्मविपाक.
तोळे (ತೊಳೆ) (क) धा.–स्वच्छ करणें; धुणें; घाण काढणें; भोक पाडणें; 'कर्चु' पहा.
(क) ना.–भोक; छिद्र; फळाची पाकळी–फोड; फळ; विवरण; 'ईळे' पहा.
तोळ्तळ (ತೊಳ್ತಳ) (क) अ.–'तोत्तळ' पहा.
तोळ्तु (ತೊಳ್ತು) (क) ना.–'तोत्तु' पहा.
तोळ्तुळि (ತೊಳ್ತುಳಿ) (क) धा.–मनसोक्त तुडवणें;
(क) ना.–कोमेजणी; चुराडा; चुरगळा; ठेचणी; ठेचा; कुट्टा; घोटा.
तोळ्पुट्ट (ತೊಳ್ಪುಟ್ಟು) (क) ना.–दासीपुत्र; लेकावळा; रांडलेक;
तोळ्ळे (ತೊಳ್ಳೆ) (क) ना.–पोकळपणा; छिद्रान्वितता; उणीव; अडचण; 'टोळ्ळ' पहा.
तों (ತೊಂ) (क) धा.–विझवणें; ओले करणें; लोंबकळत ठेवणें; भिजून चिंब होणें.
–**माले** (ಮಾಲೆ) (क) ना–झोपाळा; पाळणा; जो जो.
तोंक (ತೊಂಕ) सूल; बाळ; संतती; वंश; पुत्र.
तोंकक (ತೊಂಕಕ((सं) ना.–चातक; पावशा; पेर्तेंव्हा.
तों (तों) कु (ತೊಂ [ತೊಂ]ಕು) (क) धा.–विलंब लावणें; टिकणें; सहन करणें; उचकी येणें; मारणें; हिस्कावणें; पाणी ओतणें; 'तागु' पहा.
तोंकुळि (ತೊಂಕುಳಿ) (क) ना.–बुडवणूक; निमंत्रण; हाक; कातडकमावणी; भिजवण.
तोंके (ತೊಂಕೆ) (क) ना.–लोंबती वस्तु; शेपूट; मोरपिसारा; लेकुरवाळी स्त्री; लोंबता अलंकार.
तोंचु (ತೊಂಚು) (क) धा.–पटणें; समजून येणें; दिसून येणें; सुचणें; दिसणें.
—**इके**(ಇಕೆ) (क) ना.–समजूत; सुचणूक; गणना; मोजणी; मोजदाद.
तोंजे (ತೊಂಜೆ) (क) ना.–रीति; वर्तन; नीति.
तोंटवळ (वाळ) (ತೊಂಟವಳ [ವಾಳ]) (क) ना.–मळेकरी; बागवान; शेतकरी.
तोंटि (ತೊಂಟಿ) (क) ना.–गपागप खाणें; मटकावणी; हातघाई; भांडण; झोंबाझोंबी; खेडवळ मजूर; झाडूवाला; तोडगा; युक्ति.
—**गेय्** (ಗೆಯ್) (क) धा.–हातघाईवर येणें; तोडगा शोधणें; युक्ति योजणें.
—**गार** (ಗಾರ) (क) वि.–भांडखोर; तंटलबाज; तंटेखोर; युक्तिवान.
तोंड (ತೊಂಡ) (क) ना.–निलगिरी कडील आदिवासी; एक लोकसमाज; पांढरे उंदीर; घूस.
तोंडन (ತೊಂಡನ) (सं) ना.–विभाजन; फाडाफाड; मोडतोड; मनोव्यथा.
तोंडु (ತೊಂಡು) (क) धा–बाहेर जाणें; पुढें येणें; बाहेर पाठवणें; गरजेपुरतें बाहेर काढणें; ओतणें; सूत गुंडाळणें; उकरणें; बाण लावणें; उडी मारणे; सापडणे; समावेश करणे.
(क) ना.–जोड; सारखेपणा; समानता; साम्य; युक्ति; उपाय; तोडगा; धारणा; संधि; संघ; ढीग; कूट.
—**गार** (ಗಾರ) (क) वि.–युक्तिवान; उपाय करणारा; तोड काढणारा.
तोंडुंबींडुं (ತೊಂಡುಂಬೀಡುಂ) (क) अ.–गुंतूनबितून; अडकूनबिडकून.
तोंडुवोरलु (ತೊಂಡುವೊರಲು) (क) ना.–जशास तसे; ठोशास ठोसा; सव्याज ठोसा; शेराला सव्वाशेर.
तोंट (ತೊಂಟ) (क) ना.–मळा; बाग; जमीन.
तोंद्य (ತೊಂದ್ಯ) (सं) वि.–मारले जाण्यायोग्य; वाद्य.
तोंप (पु) (ತೊಂಪ [ಪು]) (क) ना.–राई, झाडी; आंबेबन; तोफ; बंदुक; अरण्य; बन; समूह.
तोंपडे (ತೊಂಪಡೆ) (क) ना.–ढकलाढकली; हकालपट्टी; रेंघा.
तोंपु (ತೊಂಪ [ಪು]) (क) ना.–'तोंप' पहा.

तोंब्ररि (ತೋಂಬರಿ) (क) ना.–तोव्ररा.
तोंम (ತೋಂಮ) (क) ना. स्तोम; बडेजाव; डौल; समूह.
तोंमर (ತೋಮರ) (सं) ना. मुद्गर; वीट; बाण.
तोंय (ತೋಯ) (सं) ना. पाणी; जल.
—मुच (ಮುಚ) (सं) ना. मेघ; ढग.
—सूचक (ಸೂಚಕ) (सं) ना. वेडूक; मंडूक.
तोंयज (ತೋಯಜ) (सं) ना. नीरज; कमल.
—नाभ (ನಾಭ) (सं) ना.–विष्णु.
—भव (ಭವ) (सं) ना.–ब्रह्मदेव.
—मित्र (ಮಿತ್ರ) (सं) ना.–सूर्य.
तोंयजाक्ष (ತೋಯಜಾಕ್ಷ) (सं) ना.–कमलनेत्र; विष्णु.
तोंयजारि (ತೋಯಜಾರಿ) (सं) ना.–चंद्र.
तोंयद (ತೋಯದ) (सं) ना.–मेघ; ढग; आकाश.
तोंयधि (ತೋಯಧಿ) (सं) ना.–समुद्र; जलनिधी.
तोंयु (ತೋಯು) (सं) (क) धा.–ओले होणें; भिजणें.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–भिजविणें; ओले करणें.
तोंर (रु) (ತೋರ [ರು]) (क) धा.–दाखविणें; प्रदर्शिणें.
—इके, —के (ಇಕೆ, ಕೆ) (क) ना.–दृष्टि; दर्शन; आडंबर; शोभा.
—पु (ಪು) (क) वि.–स्थूल; जाड; मोठा; भरीव; गौरवास्पद, उदार, कीर्तिशाली.
(क) धा–दाखवणें.
—कायि (ಕಾಯಿ) (क) ना.–मोठें फळ; कच्चे फळ.
—कुरुळ (ಕುರುಳ್) (क) ना.–दाट लांब केस.
—पनि (ಪನಿ) (क) ना.–मोठमोठे थेंब.
—मुत्तु (ಮುತ್ತು) (क) ना.–किंमती मोती; मौल्यवान मोती.
—ह (ಹ) (क) ना.–विस्तार; मोठेपणा.
—हत्त (ಹತ್ತ) (क) ना. आजानुबाहु; समर्थहस्त; रणवीर; वीरबाहु.
—इह (ಇಹ) (क) ना.–उन्नति; वृद्धि; मोठे होणे.
तोंरण (ತೋರಣ) (सं) ना.–तोरण; फरारे; फाटक; गळा; घसा; मान.
तोंरितु (त्तु) (ತೋರಿತು [ತ್ತು]) (क) क्रि.–दिसलें.
(क) वि.–विशाल, मोठें.
तोंरिदं (ತೋರಿದಂ) (क) क्रि.–दाखविलें;
(क) वि.–स्थूलदेही; ढब्बू; फोपसा; अगडबंब; बंब्या.
तोंरिदुवु (ತೋರಿದುವು) (क) क्रि.–दिसलीं; 'तोंरितु'चें बहुवचन.
तोंरू (ತೋರು) (क) धा.–दिसणें; दाखविणें; स्पष्ट होणें; समजणें.
(क) ना.–दृष्टि; समज; ज्ञान; समजूत.
तोंरूबेरळु (ತೋರುಬೆರಳು) (क) ना.–तर्जनी; अंगठ्याजवळचे बोट; दर्शकांगुली.
तोंरेत्तु (ತೋರೆತ್ತು) (क) ना;–शिकार करण्यासाठी लावलेले अमिष; शिकारबळी.
तोंल् (ತೋಲ್) (क) ना.–चामडें; चर्म; मार्ग; रस्ता; वाट.
—बावलि (ಬಾವಲಿ) (क) ना.–वाघूळ.
तोंल (लन) (ತೋಲ [ಲನ]) (सं) ना.–वजन; भार; ओझें; सभ्य; एक तोळा वजन; तागडी; तराजू.
तोंष (षण) (ತೋಷ [ಷಣ]) (सं) ना.–आनंद; तृप्ति; समाधान.
तोंषल (ತೋಷಲ) (सं) ना.–मुसळ.
तोंषित (ತೋಷಿತ) (सं) वि.–तृप्त; संतुष्ट; आनंदित.
तोंषिप (ತೋಷಿಪ) (क) वि.–संतोषप्रद; तृप्तिदायक.
तोंषिसु (ತೋಷಿಸು) (क) धा.–आनंदित होणें; संतोष पावणें; आनंदणें.
तोंहडिके (ತೋಹಡಿಕೆ) (क) ना.–वमन; वांती; ओकारी.
तोंहु (ತೋಹು) (क) ना.–राई; झाडी; वन; कुंपण; चव्हाडी; फसवणूक; कपट; समूह; युक्ति, उपाय; तोडगा; पाठलाग; गुप्त टेहळणीचें स्थळ; शिकार; शिकार हेरणें.
तोंळ् (ळु) (ತೋಳ್ [ಳು]) (क) ना.–भुज; हातोपा; बाहु.
—कुट्टु (ಕುಟ್ಟು) (क) ना.–दंड थोपटणें.
—ती (तो) टे ([ತೀ] ಟೆ) (क) ना.–बाहुस्फुरण; मारामारीची खुमखुमी.
—पसुगे (ಪಸುಗೆ) (क) धा.–अलिंगनासाठीं बाहु पसरणें.
तोंळ (ತೋಳ) (क) ना.–वृक; लांडगा; अरण्यश्वान.
तोंळे (ತೋಳೆ) (क) ना.–पाकोळी; वाघुळ; डोळ्यांतील बाहुली.
तोंळ्बंदि, —बळे, —सरिगे (ತೋಳ್ಬಂದಿ) (ಬಳೆ) (ಸರಿಗೆ) (क) ना.–सरी; बाहुभूषण; दंडावरील दागिना.
—मोदल् (ಮೊದಲ್) (क) ना.–बाहुमूल; काख.
—बेरसु (ಬೆರಸು) (क) ना.–आलिंगन; मिठी.
तौडु (ತೌಡು) (क) ना.–फोलपट; चूण; होट्ट; भुसा.
तौर्यत्रिक (ತೌರ್ಯತ್ರಿಕ) (सं) ना.–नृत्य, गीत आणि वाद्य याची लय; सम.
तौल (ತೌಲ) (सं) ना.–तागडी; तराजू; काटा.
तौलिक (ತೌಲಿಕ) (सं) वि.–वजनासंबंधीं; चित्रा संबंधीं; चित्रकार; रंगारी.
तौळव (ತೌಳವ) (सं) ना.–तुळु देशसंबंधी.
त्यक्त (ತ್ಯಕ್ತ) (सं) वि.–टाकलेला; फेकलेला; सोडलेला.

त्यज (जन) (ತ್ಯಜ [ಜನ]) (सं) ना.–त्याग; गमावणूक; क्षेपण; फेक.
त्यजिसु (ತ್ಯಜಿಸು) (क) धा.–सोडणें; विसर्जन करणें; घालवणें.
त्याग (ತ್ಯಾಗ) (सं) ना.–विसर्जन; क्षेपण; विरह; दान; औदार्य; दर्शन.
त्यागि (गिन्) (ತ್ಯಾಗಿ [ಗಿನ್]) उदार; दानी; दाता; दानशूर.
त्याज्य (ತ್ಯಾಜ್ಯ) (सं) ना.–टाकण्यास योग्य; हीन; तिरस्करणीय; टाकाऊ; त्यजनीय.
त्र (ತ್ರ) (सं) वि.–पालनकर्ता; त्राता; रक्षक; पहारेकरी.
त्रपा (पे) (ತ್ರಪಾ [ಪೆ]) (सं) ना.–लाज; लज्जा; व्रीडा.
त्रपु (ತ್ರಪು) (सं) ना.–शिसें; जस्त.
त्रय (ತ್ರಯ) (सं) ना.–तीन; त्रिकुट; तीनीचा समुदाय.
त्रयी (ತ್ರಯೀ) (सं) ना.–तिसरा; वेद.
त्रसन (ತ್ರಸನ) (सं) ना.–थरकाप; भय; चलन; अडचण; संकट; त्रास.
त्रसर (ತ್ರಸರ) (सं) ना.–विणकराचा धोटा.
त्रसरेणु (ತ್ರಸರೇಣು) (सं) ना.–सूर्य किरणांत दिसणारे धूलिकण.
त्रस्त (ತ್ರಸ್ತ) (सं) वि.–त्रासलेला; गांजलेला; संकटग्रस्त; भयग्रस्त; घाबरलेला;
त्रस्नु (ತ್ರಸ್ನು) (सं) वि.–भित्रा; भीरु.
त्राण (ತ್ರಾಣ) (सं) ना.–संरक्षण; सांभाळ; पालन; आधार; साह्य; शक्ति.
त्राणि (ತ್ರಾಣಿ) (सं) ना.–रक्षणकर्ता; पालक; बलशाली.
त्रात (त्र्य) (ತ್ರಾತ [ತೃ]) रक्षक; पालनकर्ता.
त्रास (ತ್ರಾಸ) (सं) ना.–भय; गाळण; अडचण; हिंसा; कंटाळा; कळवळ; कळवळा.
त्राहि (ತ್ರಾಹಿ) (सं) क्रि.–रक्षण कर; सुरक्षित ठेव.
त्रि (ತ್ರಿ) (सं) वि.–तीन
त्रिक (ತ್ರಿಕ) (सं) ना.–त्रिकूट; तीन चरणांचे एकार्थक पद्य; त्रिपदी; तिहीचा समुदाय; 'तिग' पहा.
त्रिकरण (ತ್ರಿಕರಣ) (सं) ना.–मन व इंद्रियें यांचा समूह; वचन; बोल; काया-वाचा-मन.
—शुद्धि (ಶುದ್ಧಿ) (सं) ना.–काया-वाचा-मन शुद्धता.
त्रिकाल (ತ್ರಿಕಾಲ) (सं) ना. सकाळ, दुपार व सायंकाळ हे तीन समय; वर्तमान, भूत, भविष्य हे तीन काळ.
—ज्ञ (ಜ್ಞ) (सं) ना.–ज्ञानी; ज्योतिषी.
त्रिकूट (ತ್ರಿಕೂಟ) (सं) ना.–रामायणकालीन एक पर्वत.
त्रिकोटि (ತ್ರಿಕೋಟಿ) (सं) ना.–तीन शिखरें असलेला; तीन तट असलेला.
त्रिकोन (ತ್ರಿಕೋನ) (सं) ना.–तीन कोन असलेली आकृती, तीन भुजाची आकृति.
त्रिगर्त (ತ್ರಿಗರ್ತ) (सं) ना.–तीन बाजूला खड्डा असलेला पंजाबांतील एक भाग; प्राचीन त्रिगर्त देश.
त्रिगुण (ತ್ರಿಗುಣ) (सं) ना.–सत्त्व, रज, तम हे तीन गुण.
त्रिगुणाकृत (ತ್ರಿಗುಣಾಕೃತ) (सं) ना.–तीन वेळ नांगरलेली जमीन.
त्रिचक्रक (ತ್ರಿಚಕ್ರಕ) (सं) ना.–तीन चाकी गाडी.
त्रिजग (गत्) (ತ್ರಿಜಗ [ಗತ್]) (सं) ना.–त्रिलोक; स्वर्ग-मृत्यु-पाताळ हे तीन लोक; त्रिभुवन.
त्रिजगन्माते (ತ್ರಿಜಗನ್ಮಾತೆ) (सं) ना.–लक्ष्मी; पार्वती.
त्रिणयन (ತ್ರಿಣಯನ) (सं) ना.–त्रिनेत्र; त्र्यंबक; शिव; शंकर.
त्रितत्त्वात्माक (ತ್ರಿತತ್ತ್ವಾತ್ಮಕ) (सं) वि.–सत्त्व, रज, तम या तीन तत्त्वांनी युक्त.
त्रितय (ತ್ರಿತಯ) (सं) ना.–मुकुट; त्रिकूट.
—जात (ಜಾತ) (सं) ना.–वैश्य.
त्रिदंड (ತ್ರಿದಂಡ) (सं) ना.–एक प्रकारचा संन्यास.
त्रिदंडि (ತ್ರಿದಂಡಿ) (सं) वि.–तीन दंड धारण करणारा; कायावाचामनावर ताबा ठेवणारा तपस्वी; एक प्रकारचा संन्यासी.
त्रिदीश (ತ್ರಿದೀಶ) (सं) ना.–देवता; तीस संख्या.
—दीर्घिके (ದೀರ್ಘಿಕೆ)(क) ना.–देवगंगा नदी; आकाशगंगा.
—पाल (ಪಾಲ) (सं) ना.–इंद्र.
त्रिदशालय (ತ್ರಿದಶಾಲಯ) (सं) ना.–देवालय; देऊळ; स्वर्ग; मेरुपर्वत.
त्रिदशहार (ತ್ರಿದಶಾಹಾರ) (सं) ना.–देवतांचा आहार; अमृत; सुधा.
त्रिदिव (ತ್ರಿದಿವ) (सं) ना.–स्वर्ग; तिसऱ्या वातावरणाचा भाग.
—ईश (ಈಶ) (सं) ना.–इंद्र; सुर; देवता.
त्रिदोष (ತ್ರಿದೋಷ) (सं) ना.–वात, पित्त, कफ हे तीन शरीर दोष; शरीरातील तीन दोषांचा बिघाड.
त्रिनयन (ತ್ರಿನಯನ) (सं) ना.–त्रिलोचन; शिव.
त्रिनाम (ತ್ರಿನಾಮ) (सं) ना.–वैष्णवांच्या कपाळावरील तीन रेघी गंध; त्रिपुंड्र.
त्रिनामि (ತ್ರಿನಾಮಿ) (सं) ना.–वैष्णवपंथी.
त्रिपताके (ತ್ರಿಪತಾಕೆ) (सं) ना.–कपाळावरील तीन आडव्या रेघा; नृत्यभंगी; नाचांतील एक आविर्भाव.
त्रिपत्र (ತ್ರಿಪತ್ರ) (सं) ना.–विल्बदल, पळस.
त्रिपथ (ತ್ರಿಪಥ) (सं) ना.–स्वर्ग, मृत्यु, पाताळ हे तीन मार्ग.
—गा, गामिनि —(ಗಾ, ಗಾಮಿನಿ) (सं) ना.–गंगानदी; त्रिलोकांत वाहणारी नदी.

त्रिप (व) दि (ತ್ರಿಪ [ವ] ದಿ) (सं) ना. – तीन चरणांचें पद्य; तिकाटणें; तिवई; अडणी.

त्रिपुट (ತ್ರಿಪುಟ) (सं) ना. – त्रितालांतील पद्यजाति.

त्रिपुर (ತ್ರಿಪುರ) (सं) ना. – आकाशांत राक्षसांनीं बांधलेलीं तीन गावें.

—अरि (ಅರಿ) (सं) ना. – आकाशांतील तीन राक्षसी शहरें जाळणारा शिव.

त्रिपुंड्र (ತ್ರಿಪುಂಡ್ರ) (सं) ना. – वैष्णवाच्या कपाळावरील त्रिनाम.

त्रिफला (ले) (ತ್ರಿಫಲಾ [ಲೆ]) (सं) ना. – हिरडा, बेहडा व आवळकांठी यांचे समभाग चूर्ण; एक सारक चूर्ण.

त्रिभंगि (ತ್ರಿಭಂಗಿ) (सं) ना. – तीन ठिकाणीं शरीर वाकवून उभे राहाण्याची पद्धति.

त्रिभुवन (ತ್ರಿಭುವನ) (सं) ना. – त्रिजग; त्रैलोक्य.

त्रिमत (ತ್ರಿಮತ) (सं) ना. – द्वैत, अद्वैत, व विशिष्टाद्वैत हीं तीन मतें.

त्रिमूर्ति (ತ್ರಿಮೂರ್ತಿ) (सं) ना. – दत्त; ब्रह्मा-विष्णु-महेश यांची एकरूप मूर्ति. किंवा त्या तीन देवता.

त्रियंबक (ತ್ರಿಯಂಬಕ) (सं) ना. – त्र्यंबक; त्रिनेत्र; शिव.

त्रियामा (मे) (ತ್ರಿಯಾಮಾ [ಮೆ]) (सं) ना. – त्रिरात्र, तीन रोंडी; त्रिजावळ.

त्रिरत्न (ತ್ರಿರತ್ನ) (सं) ना. – बुद्ध-धर्म – संघ या तीन्हीला शरण जाण्याचें तत्त्व. सम्यक ज्ञान-सम्यक दर्शन-सम्यक चरित्र ही तीन जैन तत्त्वें.

त्रिलिंग (ತ್ರಿಲಿಂಗ) (सं) ना. – पुल्लिंग, स्त्रीलिंग व नपुंसकलिंग ही तीन लिंगें.

त्रिलोचन (ತ್ರಿಲೋಚನ) (सं) ना. – त्रिनेत्र; शिव.

त्रिवर्ग (ತ್ರಿವರ್ಗ) (सं) ना. – धर्म-अर्थ काम; वृद्धि-क्षय-स्थान हे तीन वर्ग.

त्रिवलि (ತ್ರಿವಲಿ) (सं) ना. – 'तिवळि' पहा.

त्रिविक्रम (ತ್ರಿವಿಕ್ರಮ) (सं) ना. – विष्णु; त्रिलोकांत पावलें टाकणारा विष्णु; वामन; तीन पावलांत विश्व व्यापणारा.

त्रिविष्टप (ತ್ರಿವಿಷ್ಟಪ) (सं) ना. – स्वर्ग; देवलोक.

त्रिवेणि (ತ್ರಿವೇಣಿ) (सं) ना. – गंगा, यमुना सरस्वति यांचें संगमस्थान; प्रयागक्षेत्र.

त्रिशंकु (ತ್ರಿಶಂಕು) (सं) ना. – स्वर्ग व मृत्युलोक यांत लोंबणारा राजा; हरिश्चंद्राचा बाप.

त्रिशंकुस्वर्ग (ತ್ರಿಶಂಕುಸ್ವರ್ಗ) (सं) ना. – दोन बोटें स्वर्ग; संशयग्रस्त.

त्रिशूल (ತ್ರಿಶೂಲ) (सं) ना. – तीन टोकांचें आयुध; सापाचें वारूळ;

त्रिशूलि (लिन्) (ತ್ರಿಶೂಲಿ [ಲಿನ್]) (सं) ना. – शंकर; त्रिशूलधारी शिव.

त्रिसंध्या (ತ್ರಿಸಂಧ್ಯಾ) (सं) ना. – तीन काळचे संध्यावंदन.

त्रिसर (ತ್ರಿಸರ) (सं) ना. – तीनपदरी मोत्यांची माळ; तिपेडी कंठा.

त्रिस्रोतस् (ತ್ರಿಸ್ರೋತಸ್) (सं) ना. – त्रिपथगा; गंगा.

त्रिहल्य (ತ್ರಿಹಲ್ಯ) (सं) ना. – तीन वेळ नांगरलेले शेत; 'त्रिगुणाकृत' पहा.

त्रिहायणि (ತ್ರಿಹಾಯಣಿ) (सं) ना. – तीन वर्षांचें वासरूं.

त्रुटि (ತ್ರುಟಿ) (सं) ना. – कातरण; मोडतोड; क्षण; दोन निमिषांचा काल; वचनभंग; संशय; हानी; नाश; अकल्याण; एक वनस्पति; लहान वेलदोडा; सडपातळपणा.

—त (ತ) (सं) वि. – तुटलेलें; मोडलेलें; जखम झालेलें.

त्रेतायुग (ತ್ರೇತಾಯುಗ) (सं) ना. – चार युगांपैकीं दुसरें युग.

त्रै (ತ್ರೈ) (सं) धा. – रक्षण करणें; उद्धरणें.

(सं) वि. – तीन शीरासंबंधी.

त्रैकालिक (ತ್ರೈಕಾಲಿಕ) (सं) वि. – वर्तमान-भूत-भविष्यासंबंधी.

त्रैगुण्य (ತ್ರೈಗುಣ್ಯ) (सं) वि. – सत्त्व-रज-तम या तीन गुणासंबंधी.

त्रैजग (भुवन) (ತ್ರೈಜಗ [ಭುವನ]) (सं) ना. – त्रिलोक; त्रिभुवन.

त्रैतनु (ತ್ರೈತನು) (सं) ना. – अणिमा; लधिमा-गरिमा हे अवस्थात्रय धारण करणारा; सूर्य.

त्रैमूर्ति (ತ್ರೈಮೂರ್ತಿ) (सं) ना. – ब्रह्माविष्णु महेश ही त्रिमूर्ति

त्रोटि (ತ್ರೋಟಿ) (सं) ना. – चोंच; चंचु.

त्र्यंबक (ತ್ರ್ಯಂಬಕ) (सं) ना. – शिव; त्रिनयन.

त्वक् (च्) (क) (ತ್ವಕ್ [ಚ್] ಕ್) (सं) ना. – कातडें; साल; फोल.

त्वक्सार (ತ್ವಕ್ಸಾರ) (सं) ना. – बांबू; चिवा; वंश; वेळू.

त्वक्धर (ತ್ವಕ್ಧರ) (सं) ना. – चर्मधर; शिर.

त्वचिसार (ತ್ವಚಿಸಾರ) (सं) ना. – 'त्वक्सार' पहा.

त्वत् (ತ್ವತ್) (सं) ना – तुझें; तुझ्यापासूनचें.

त्वदीय (ತ್ವದೀಯ) (सं) वि. – तुझें; तुजसंबंधी.

त्वर (रा) (रे) (ತ್ವರ [ರಾ] ರೆ) (सं) ना. – तीव्रता; वेग; शीघ्रता; घाई; गडबड.

त्वरित (ತ್ವರಿತ) (सं) अ. – लौकर; शीघ्र; जलद; घाईनें.

त्वष्ट (ತ್ವಷ್ಟ) (सं) वि. – सोललेलें; पातळ केलेलें.

त्वष्टा (ತ್ವಷ್ಟಾ) (सं) ना. – सोटा, विश्वकर्मा; ब्रह्मदेव.

त्वादृश (ತ್ವಾದೃಶ) (सं) वि. – तुझ्या सारखा; तुजसम.

त्विट् (षे) (ತ್ವಿಟ್, ಷೆ) (सं) ना. – प्रकाश; कांती; उजेड; अधिकार; वजन; सौंदर्य; आकांक्षा; रूढी; पद्धति; हिंसा; क्रौर्य; भाषण.

त्विषांपति (ತ್ವಿಷಾಂಪತಿ) (सं) ना. सूर्य; प्रकाशाचा स्वामी.

त्सरू (ತ್ಸರು) (सं) ना. – तरवार वगैरे आयुधाची मूठ; पोटानें सरपटणारा प्राणी.

थ

थ (ಥ) (सं) ना. – त-वर्गातील दुसरें अक्षर.

थट्टु (ಥಟ್ಟು) (क) धा. – रास; श्रेणी; सैन्य; मोहोर; मुद्रा; बहुसंख्या.

—गेडे } (—ಗೆಡೆ) (क) धा. – दिसेल त्याचा खून करणें;
—केडहु } (ಕೆಡಹು) झुंडीचें निर्दालन करणें.

थट्टुरि (ಥಟ್ಟುರಿ) (क) धा. – मोठा जाळ करणें.
(क) ना. – मोठा जाळ; महाज्वाळा; वणवा.

थट्टय्सु (ಥಟ್ಟಯಿಸು) (क) धा. – गोळा करणें; एकत्र करणें; आवरून घेणें.

थरथरने (ಥರಥರನೆ) (क) अ. – अनुकरण करून थरकापणें; थरथरून.

थळथळिसु (ಥಳಥಳಿಸು) (क) धा. – चकाकणें; लकाकणें; प्रकाशणें. 'तळतळिसु' पहा.

थाट (ಥಾಟ) (अ-दे) ना. – साम्य; अवडंबर; शोभा; डौल; धाटी; रागरीति; संगीत गायनपद्धति.

थापने (ಥಾಪನೆ) (क) ना. – स्थापना; अधिष्ठान; पायाभरणी.

थूः } (ಥೂಃ) (सं) ना. – थुकण्याचा ध्वनि; तिरस्कार;
थूत्कार } (ಥೂತ್ಕಾರ)

थै, थै (ಥೈ, ಥೈ) (क) अ. – नृत्यांतील अनुकरण शब्द.

द

द (ದ) (सं) ना. – त-वर्गातील तिसरें अक्षर; कानडींतील भूतकृदंताचा एक प्रत्यय.
(सं) वि. – दाता; देणारा; दान करणारा.

दंश (ದಂಶ) (सं) ना. – चावा; जखम; दात.

—क (ದಂಶಕ) (सं) वि. – चावणारा; चावा घेणारा.

दंशक (ದಂಶಕ) (सं) ना. – कुत्रा; गांधीलमाशी; लोणच्यासारखा तोंडी लावण्याचा पदार्थ.

दंशन (ದಂಶನ) (सं) ना. – चावा; दंश; चिलखत; जीव; हत्तीची झूल; पेंग.

दंशि (ದಂಶಿ) (सं) ना. – कवच; जाड आवरण; पांघरूण.

दंशित (ದಂಶಿತ) (सं) वि. – दंश झालेला; कवच घातलेला; पांघरूण घेतलेला.

दंष्ट्र (ष्ट्रा) (ದಂಷ್ಟ್ರ ದಷ್ಟ್ರಾ) (सं) ना. – दाढ; मोठा दांत.

दंष्ट्रि (ದಂಷ್ಟ್ರಿ) (सं) ना. – सुळे दात असलेला हत्ती; रानडुक्कर वगैरेसारखे जनावर; सर्प.

दक (ದಕ) (सं) ना. – जल; नीर; उदक.

दक्कड (ದಕ್ಕಡ) (क) वि. – अस्ताव्यस्त; दृढ; दांडगा; धैर्यशाली; छातीवान.

—तन (ತನ) (क) ना. – अव्यवस्था; सामर्थ्य; स्थिरता; धीरता.

दक्कडि (ದಕ್ಕಡಿ) (क) ना. – हेलपाटा; तुडवणूक; भारवाहित्व; ओझें.

दक्कळ (ದಕ್ಕಳ) (क) ना. – धैर्य; शौर्य.

दक्कने (ದಕ್ಕನೆ) (क) अ. – लागलींच; लौकर; झटकन्; अविलंबें.

दक्किण (ದಕ್ಕಿಣ) (क) ना. – दक्षिण; दक्षिण दिशा; दान.

दक्कु (ದಕ್ಕು) (क) धा. – पचवणें; हातीं घेणें; स्वाधीन होणें; शिल्लक राहणें; आपलेसें होणें; जपून ठेवणें; उतरविणें; परत घेणें; अयोग्य होणें.
(क) ना. – आधीनता; वशता; संपत्ति; कांठी; अडणा; शंकु; खीळ.

—को (गो) डु (ಕೊ [ಗೊ] ಡು) (क) ना. – मालकीचें करणें; कायमचें देणें; उरविणें; झेपेलसें करणें.

—अंतले (ಅಂತಲೆ) (क) ना. – बचाव; रक्षण; शीरसलामत.

दक्ष (ದಕ್ಷ) (सं) ना. – दक्षब्रह्मा; कर्तव्यदक्ष; साहसी; निपुण; कुशल; सत्त्वशील; तपस्वी; शक्ति; योग्यता; औचित्य.

—ता (ते) (ತಾ [ತೆ]) (सं) ना. – नैपुण्य; कौशल्य; साहस; सत्त्वशीलता; ज्ञान.

—पेर (रू) (ಪೆರ [ರು]) (क) धा. – दक्षता घेणें.

दक्षकन्ये (ದಕ್ಷಕನ್ಯೆ) (सं) ना. – पार्वती, उमा.

दक्षप्रजापति (ದಕ್ಷಪ್ರಜಾಪತಿ) (सं) ना. – दक्ष नावाचा प्रजापति; पार्वतीचा बाप.

दक्षारि (ದಕ್ಷಾರಿ) (सं) ना. – वीरभद्र; दक्ष ब्रह्मदेवाचा वैरी.

दक्षिण (ದಕ್ಷಿಣ) (सं) ना. – बल; निष्ठा; निष्कपट; विनयशाली; साहसी; भारताचा दक्षिण भाग; दख्खन; पत्निप्रेमी.

—ध्रुव (ಧ್ರುವ) (सं) ना.- पृथ्वीचा दक्षिण ध्रुवबिंदू.
दक्षिणादि (ದಕ್ಷಿಣಾದಿ) (सं) ना. - कर्नाटकी शासनपद्धति.
दक्षिणापथ (ದಕ್ಷಿಣಾಪಥ) (सं) ना. - दक्षिण भारत, दक्षिणेकडील मार्ग.
दक्षिणामार्ग (ದಕ್ಷಿಣಾಮಾರ್ಗ) (सं) ना. - पितृयान पथ; काव्यमार्ग; संगीतांतील अष्टमात्रक ताल; एकताल.
दक्षिणामूर्ति (ದಕ್ಷಿಣಾಮೂರ್ತಿ) (सं) ना. - शिव; परमेश्वर.
दक्षिणायन (ದಕ್ಷಿಣಾಯನ) (सं(ना. - सूर्याचे मकरवृत्तांत जाणें.
दक्षिणावर्त (ದಕ್ಷಿಣಾವರ್ತ) (सं) ना. - स्वतःभोवतीं प्रदक्षिणा; उजवें; वळण सुरळीसारखें लांबट शंख.
दक्षिणाशापति (ದಕ್ಷಿಣಾಶಾಪತಿ) (सं) ना. दक्षिण दिशेचा मालक यमधर्म.
दक्षिणे (णा) (ದಕ್ಷಿಣೆ [ಣಾ]) (सं) ना. - ब्राह्मणास धर्मकृत्यांत द्यावयाचें दान; श्रृंगारनायिका; दक्षिण दिशा.
दगडि (ದಗಡಿ) (क) ना. - दांडगी; स्वैरिणी, हट्टी स्त्री. राक्षसी.
दगदगिसु (ದಗದಗಿಸು) (क) धा. जळणें; धग करणें. भडका उडणें.
(क) ना. - अनावर अग्नि; भडका; वणवा.
दगा (ದಗಾ) (क) ना. - तहान; तोंडकोरड; विश्वासघात; कपट.
—बाज—खोर (ಬಾಜ, - ಖೋರ) (क) क्रि. - कपटी, ठक; विश्वासघाती.
दग्गदुळि (ದಗ್ಗದುಳಿ) (क) धा. - वारंवार येऊन जाणें, स्वैर तुडविणें.
दग्ध (ದಗ್ಧ) (सं) वि. - जळलेला; शापित; वाळलेला; पेटलेला; असंशय; निकृष्ट.
—हस्त (ಹಸ್ತ) (सं) ना. - दुर्दैवी हात; अभागी; अयशस्क;
दघ्न (ದಘ್ನ) (सं) अ. - पर्यंत; पावेतों.
दटित (ದಟಿತ) (सं) वि. - दाट; निबिड; एकत्रित; सरळ; गोळा केलेलें.
दट्ट (ದಟ್ಟ (क) वि. - निबिड; मोंड; जाड; दाबलेला; जुळलेला; घन; अविरल; स्निग्ध.
—दरिद्र (ದರಿದ್ರ) (क) ना. - अठराविश्वें दारिद्य.
दट्टगे (ದಟ್ಟಗೆ) (क) अ. - घनदाट; दडपून भरलेले.
दट्टडि (ದಟ್ಟಡಿ) (क) ना. - बालपद; लहान पाऊल.
दट्टणे (ದಟ್ಟಣೆ) (क) ना. - समूह; दाटण; घनता; सांद्रता.
दट्टने (ದಟ್ಟನೆ) (क) अ. - 'दट्टगे' पहा.
दट्टयिसु (स्सु) (ದಟ್ಟಯಿಸು [ಯ್ಸು]) (क) धा. - दाट होणें; मंद होणें; गोळा होणें; जाड होणें; गर्दी होणें.
दट्टि (ದಟ್ಟಿ) (क) ना. - कमरपट्टा; लहान पंचा; लुंगी; साडी; कमलसाडी; दंडिया.
दट्टितु (त्तु) (ದಟ್ಟಿತು [ತ್ತು]) (क) वि. - सांद्र; घन; दाट; भरीव; जाड.
दट्टिसु (ದಟ್ಟಿಸು) (क) धा. - घासणें; लावणें; लेपणें; शिवी देणें; निंदणें; घसरणें; गर्जणें; भिवविणें; ठेच लागणें; दाट होणें; डोकें खालीं होणें; चुकणें; झोला जाणें.
दट्टु (ದಟ್ಟು) (क) ना. - चूक; समूह; सैन्य; दल प्रमाद; घसरगुंडी.
दड (ದಡ) (क) ना. - तट; तीर; किनारा; धडका; धडधडध्वनि.
दडार (ದಡಾರ) (क) ना. - देवी गोवर वगैरे अंगावर उठणें.
दडि (ದಡಿ) (क) ना. - तट; कड; कपड्याचा काठ; पदर; कांठी; दंड; देठ; बुंधा; मूळ.
दडिक (ದಡಿಕ) (क) ना. - दंडधारी; लाठीबाज.
दडिग (ದಡಿಗ) (क) ना. - दांडगा; टोणपा; पुष्ट; दंडधारी; बलशाली; दुष्ट.
दडिगैय (ದಡಿಗೈಯ) (क) ना. - दंडधारी; यमधर्म.
दडिय (ದಡಿಯ) (क) ना. - 'दडिग' पहा.
दडिवले (ದಡಿವಲೆ) (क) ना. - एक प्रकारचें जाळें.
दडुति (ದಡೂತಿ) (क) ना. - जाडपणा; भरभरीतपणा; नीरसता; रुक्षता; भरडपणा; कव्रेपणा; दृढता.
दडे (ದಡೆ) (क) ना. - धडावजन; दहाशेर; लाकूड उभे कापण्यासाठीं केलेली चौकट.
दडेय (ದಡೆಯ) (क) ना. - तोंड येणें; तोंड फुलणें; 'दडिग' पहा.
दड्ड (ದಡ್ಡ) ना. - सामीप्य; साम्य; द्वित्ताक्षर; असंस्कृत; निर्बुद्ध; मूढ; मंदमति.
—अक्कर (ಅಕ್ಕರ) (क) ना. - जोडाक्षर; द्वित्ताक्षर.
दड्डुस (ದಡ್ಡುಸ) (क) ना.. - ढोल; डोंबाऱ्याचें ढोलगें.
दड्डि (ದಡ್ಡಿ) (क) ना. - लाट; मुस्कट; जवनिका; पंजर; माडी; गायरान.
दड्डेय (ದಡ್ಡೆಯ) (क) ना. - दाढर्य; घट्टपणा; बल; सामर्थ्य.
(क) वि. - कठीण; घट्ट; दृढ.
द (दं) ड्रूचे (ದ [ದಂ]ಡ್ರೂಚೆ) (क) ना. - पापिणी; व्यभिचारिणी; वेश्या; पाणबी. 'पाणवे' पहा.
दणवे (ದಣವೆ) (क) ना. - विरोध; प्रतिकार; निराकरण; श्रम; मेहनत.
दणि (ದಣಿ) (क) धा. - कंटाळणें; आयासणें; श्रमणें; तृप्त होणें; समाधान होणें.
(क) ना. - मालक; धनी.
दणिब (णिंब) (ದಣಿಬ [ಣಿಂಬ]) (क) ना. - स्त्रियांचीं वस्त्रें.

दणिवु (त) (ದಣಿವು [ತ]) (क) ना.–आयास; तृप्ति; कंटाळा; उबग; वापर; समाधान.

दणिसु (ದಣಿಸು) (क) धा.–दमणें; श्रम घेणें; अडचण होणें; तृप्ति होणें.

दणु (ದಣು) (क) अ.–धन्य; धणी! ठीक! वाहवा!

दणि (णु) वारिसु (ದಣಿ [ಣು] ವಾರಿಸು) (क) धा.–श्रम-परिहार करणें.

दंटि (ದಂಟಿ) (क) ना.–वेश्या; व्यभिचारिणी.

दंटु (ದಂಟು) (क) ना.–कांड; पर्व; घाट; देठ; नाळ.

दंड (ದಂಡ) (सं) ना.–काठी; सोटा; मंथा; रवि; टिपरि; वल्हे; मापकाठी; बाहु; अपमान; मांडी; शिक्षा; गर्व; अपकृत्य; उपद्याप; चार उपायांपैकीं एक दंडनीति; मृत्युदंड; फाशी; यम; व्यूह; सूर्याचा अनुचर.

दंडक (ದಂಡಕ) (सं) ना.–एक पद्यजाति; चिवा; स्तंभ; झाड; दंडकारण्य; दंडधारी; कंचुकी.

दंडकारण्य (ದಂಡಕಾರಣ್ಯ) (सं) ना.–दंडकराजाचें वन.

दंडधर (धारी) (ದಂಡಧರ [ಧಾರಿ]) (क) ना.–यम; राजा; कंचुकी; कुंभार; रेल्वेचा पोर्टर.

दंडणे (ದಂಡಣೆ) (सं) ना.–दंडन; मार; शिक्षा; कष्ट.

दंडने (न) (ದಂಡನೆ [ನ]) (सं) ना.–नर्कयातना; अयोग्य दान; 'दंडणे' पहा. अयोग्य पारितोषिक.

दंडनाथ (ದಂಡನಾಥ) (सं) ना.–सेनापति; न्यायाधीश; मामलेदार; कोतवाल.

दंडनायक (ದಂಡನಾಯಕ) (सं) ना.–सेनापति; सैन्याधिकारी.

दंडनीति (ದಂಡನೀತಿ) (सं) ना.–युद्ध; रण; शिक्षेनें सन्मार्गाला आणण्याची पद्धति; चाणक्य; शुक्राचार्यांचे राजनैतिक ग्रंथ.

दंडपाणि (ದಂಡಪಾಣಿ) (सं) ना.–'दंडधर' पहा.

दंडप्रणाम (ದಂಡಪ್ರಣಾಮ) (सं) ना.–दंडवत; साष्टांग नमस्कार; लोटांगण.

दंडयात्रा (त्रे) (ದಂಡಯಾತ್ರ [ತ್ರೆ]) (सं) ना.–विजय-यात्रा; मिरवणूक; शत्रू जिंकण्यासाठीं केलेली चाल.

दंडविष्कंभ (ದಂಡವಿಷ್ಕಂಭ) (सं) ना.–धारणा; घुसळखांब; ताकखांबा.

दंडाजीवक (ದಂಡಾಜೀವಕ) (सं) ना.–ब्रह्मचारी; संन्यासी; भिक्षुक; दंडधारी.

दंडाधिप (ದಂಡಾಧಿಪ) (सं) ना.–दंडनाथ' पहा.

दंडानन (ದಂಡಾನನ) (सं) ना.–काळा ऊस; वारे ऊस.

दंडासन (ದಂಡಾಸನ) (सं) ना.–एक आसनपद्धति; धनुष्यत्राण.

दंडाहुत (ದಂಡಾಹುತ) (सं) ना.–घुसळलेलें; ताक; तक्र ताक.

दंडि (ದಂಡಿ) (सं) ना.–राजा; यम; कंचुकी; ब्रह्मचारी; संन्यासी; सूर्याचा अनुचर; एक संस्कृत महाकवि; टोणपा; जैनांतील उपजाति; दांडगा; औदार्य; शक्ति; भांडण; कोप; क्रौर्य; तराजूचा दांडा; तासणी.

दंडिके (गे) (ದಂಡಿಕೆ [ಗೆ]) (क) ना.–वीणा; प्रवाळ; काठी; ओळ; श्रेणि; दोरी; पालखी; पालखीचा दांडा; पार्श्वभूमि; पाठ; पाट.

दंडिगेतक्कडि (ದಂಡಿಗೆತಕ್ಕಡಿ) (सं) ना.–दांडीचा तराजू; तोलदांडी.

दंडित (ದಂಡಿತ) (सं) वि.–शिक्षा झालेला; दंड झालेला; नष्ट.

दंडिल (ದಂಡಿಲ) (सं) ना–क्षौरिक; न्हावी; नापित; नाविंद; दिवाकीर्ति.

दंडिव (ದಂಡಿವ) (सं) ना.–पशु; मृग; जनावर.

दंडि (डे) सर (ದಂಡಿ [ಡೆ]ಸರ) (सं) ना.–चांचल्य; चापल्य; खेचाखेच; ओढाताण.

दंडिसु (ದಂಡಿಸು) (क) धा.–शिक्षा करणें; दंड करणें; मारणें; बडवणें; कष्ट करणें; कष्ट देणें.

दंडु (ದಂಡು) (क) ना.–दंड; काठी; सोटा; सैन्य; झाड; देठ.
—कडि (ಕಡಿ) (क) धा.–झाड तोडणें; महत्कार्य करणें.
—कार,–गार (ಕಾರ, – ಗಾರ) (क) ना.–सैनिक; शिपाई.

दंडे (ದಂಡೆ) (क) ना.–माळ; सर; पुष्पमाला; तीर; तट; व्यायामपद्धति; जोर; नमस्कार.
—कट्टु (ಕಟ್ಟು) (क) धा.–माळ करणें; हार गुंफणें; व्यूह रचणें; सैन्य रचना करणें.

दंडोर (ದಂಡೋರ) (अ. दे.) ना.–दांडोरा; डांगोरा; दवंडी; सादवणी; प्रगटना; जाहिरात.

दण्णायक (ದಣ್ಣಾಯಕ) (क) ना.–दंडनायक; सेनापति; कोतवाल.

दत्त (ದತ್ತ) (सं) वि.–दिलेला; उचित; संपलेला; सुपूर्त केलेला; ठेवलेला.
(सं) ना.–वर; देणगी; दान; दत्तक द्यावयाचा पुत्र; दत्तात्रेय; वैश्यवर्णी; चारुदत्त.

दत्तापहार (ದತ್ತಾಪಹಾರ) (क) ना.–दिलेले परत घेणें.

दत्ति (ದತ್ತಿ) (सं) ना.–दान; देणगी; संभावना; पारितोषिक; इनाम; पोषाख; वरस्थळ.

दत्तूर (ದತ್ತೂರ) (क) ना.–धत्तूरपुष्प; धोतरा; सोनें; कांचनवृक्ष.

दद्दरिसु (ದದ್ದರಿಸು) (क) धा.–सूज येणें; फोड येणें.

दद्दु (ದದ್ದು) (क) ना.–दद्रु; खरूज; खाज; करट; चर्मरोग; नायटा.

दद्रुघ्न (ದದ್ರುಘ್ನ) (सं) ना.–नायट्याचें औषध; खरजेचें औषध.

दधि (ದಧಿ) (सं) ना. – दही.

—ओदन (—ಓದನ) (सं) ना. – दहीभात; बुत्ति.

दधिफल (ದಧಿಫಲ) (सं) ना. – बेलफळ; कवठाचे फळ.

दधिमंथ (ದಧಿಮಂಥ) (सं) ना. – घुसळलेले दहीं; ताक.

दधिमुख (ದಧಿಮುಖ) (सं) ना. – एक माकड; सर्प.

दधिसार (ದಧಿಸಾರ) (सं) ना. – नवनीत; लोणी.

दधीचि (ದಧೀಚಿ) (सं) ना. – एक ऋषि; वृत्रासुराला मारण्यासाठीं स्वतःच्या अस्थि देणारा ऋषि; अथर्वमुनीचा पुत्र.

दन (ದನ) (क) ना. – संपत्ति; द्रव्य; गोधन; गाय.

दनि (ದನಿ) (क) ना. – ध्वनि; स्वर; रव; शब्द; आवाज; चाहुल; मालक; श्रीमंत.

—गेय् (ಗೆಯ್) (क) धा. – आवाज करणें; हाक मारणें; बांबूच्या आवाज येणे.

—कोडु (ಕೊಡು) (क) धा. – आवाज देणें; प्रतिध्वनि येणें; मान्यता देणें.

—तोरु (ತೋರು) / —तोरिसु (ತೋರಿಸು) (क) धा. – परिचय करून देणें; बोलणें.

—कूडिसु (ಕೂಡಿಸು) (क) धा. – स्वर लावणें; होकार देणें; कबूल करणें; मान्यता देणें.

दनु (ದನು) (सं) ना. – कश्यपऋषीची पत्नि; दानवमाता.

दनुज (ದನುಜ) (सं) ना. – दनूची संतती; दानव; राक्षस.

—अंतक, (अरि) (ಅಂತಕ, [ಅರಿ]) (सं) ना. – राक्षसांचा शत्रु; विष्णु; शिव.

दंत (ದಂತ) (सं) ना. – दांत; दशन; हत्तीचे सुळे; डुकराचे सुळे; पर्वतकडा; शिखर; तरुभेद; बत्तिशी. 'कोडुकल्लु' पहा.

दंतकते (थे) (ದಂತಕತೆ [ಥೆ]) (सं) ना. – कल्पित कथा; बाजारगप्प; गटारबातमी; किंवदंती; ऐकीव बातमी.

दंतचूर्ण (ದಂತಚೂರ್ಣ) (सं) ना. – दातवण; दातन; दंतमंजन; राखुंडी.

दंतच्छद (ದಂತಚ್ಛದ) (सं) ना. – दाताचे आवरण; दातावरील घट्ट किटण; ओठ.

दंतधावन (ದಂತಧಾವನ) (सं) ना. – दात घासणें; दात स्वच्छ करणें.

दंतपत्रक (ದಂತಪತ್ರಕ) (सं) ना. – मोगरीचे फूल; कुंदाचे फूल.

दंतबीजक (ದಂತಬೀಜಕ) (सं) ना. – डाळिंब; दाडिम.

दंतमूल (ದಂತಮೂಲ) (सं) ना. – हत्तीचा दांत; दांताचें मूळ.

दंतवक्र (ದಂತವಕ್ರ) (सं) ना. – शिशुपालाचा धाकटा भाऊ; एक राक्षस.

दंतवासस् (ದಂತವಾಸಸ್) (सं) ना. – हिरडी; ओठ; अधरोष्ठ.

दंतायुध (ದಂತಾಯುಧ) (सं) ना. – हत्ती; वराह; सर्प; हिंस्र पशु.

दंतावल (ದಂತಾವಲ) (सं) ना. – गजासुर; हत्ती.

— अरि (ಅರಿ) (सं) ना. – गजासुराला मारणारा शिव.

दंति (ದಂತಿ) (सं) ना. – लांब सुळे असलेला हत्ती.

दंतुर (ದಂತುರ) (सं) वि. – पुढें दात आलेला; दंताडा; दातका; सुळे दाताचा.

दंतुरित (ದಂತುರಿತ) (सं) वि. – दात; 'दंतुर' पहा.

दंतुरा (रे) (ದಂತುರಾ [ರೆ]) (सं) ना. – दंताडी; सुळया दाताची.

दंत्य (ದಂತ್ಯ) (सं) ना. – 'त' वर्गातील अक्षरें; दंत्यवर्ण.

दंदले (ದಂದಲೆ) (क) ना. – धांदल; गडबड; कोरड्या गप्पा; पीडा; कंटाळा; 'गुल्लु' पहा.

दंदशूक (ದಂದಶೂಕ) (सं) ना. – सर्प; चावणारा साप.

दंदुग (ದಂದುಗ) (सं) ना. – कष्ट; उपद्रव; अडचण; संकट.

—अंकोल (कोळ्) (ಅಂಕೊಳ [ಕೊಳ್]) (क) धा. – कष्ट घेणें; संकटांत पडणें.

दप्प (ದಪ್ಪ) (क) ना. – दाटपणा; घनता; मोठेपणा; फोपसेपणा; गर्व; अहंकार; स्थूलता.

दप्पक (ದಪ್ಪಕ) (क) ना. – मदन; काम; दर्पक.

—पगेय (ಪಗೆಯ) (क) ना. – कामवैरी शिव; मदनांतक.

दफन (नु) (ದಫನ [ನು]) (अ-दे) ना. – प्रेतदहन; प्रेत पुरणें; प्रेताला दिलेली माती; मूठमाती.

दफा (ದಫಾ) (अ-दे) ना. – वेळ; खेप; पाळी; सरती.

दफ्तर (ದಫ್ತರ) (अ-दे) ना. – पुस्तक; कचेरी; चावडी; पुस्तकाचा रुमाल.

दबदबे (ದಬದಬೆ) (क) ना. – धबधबा; जलप्रपात.

दबाण (ದಬಾಣ) (क) ना. – एक प्रकारचा ढोल; परात; गंगाळ; 'हरिवाण' पहा.

दबायिसु (ದಬಾಯಿಸು) (क) धा. – दाबणें; खाली रेटणें; मागें लोटणें.

दब्बु (ದಬ್ಬು) (क) धा. – रेटणें; पुढें ढकलणें; संपविणें.

दब्बुळि (ದಬ್ಬುಳಿ) (क) ना. – धाबळी; सोवळ्याचें लोकरी वस्त्र.

दब्बे (ದಬ್ಬೆ) (क) ना. – सळी; वेळु; चिवा; लोखंडी पेटी; बेळ; चिवाटा; दर्भ; दूर्वा; हाताचा खालचा भाग.

दभ्र (ದಭ್ರ) (सं) वि. – स्वल्प; थोडें; चिमुकलें; दुबळें; लहान; अडचणीचें.

दम (मन) (ದಮ [ಮನ]) (सं) ना. – इंद्रियनिग्रह, मनःसंयम; शिक्षा; दंड; निरोध; घर; दमयंतीचा भाऊ; एक ऋषि; दीक्षित.

दमडि (ದಮಡಿ) (क) ना. – पैसा, हुंडा पैसा, दब्बू; पै; चर्मवाद्य.

दमयंति (ದಮಯಂತಿ) (सं) ना.–नळराजाची पत्नि; इंद्रिय निग्रही स्त्री.
दमित (ದಮಿತ) (सं) वि.–संयमित; निग्रहीत.
दमुन (नस्) (ದಮುನ [ನಸ್]) (सं) ना.–अग्नि; आग.
दमे (ದಮೆ) (सं) ना.–'दम' पहा.
दंपति (ती) (ದಂಪತಿ [ತೀ]) (सं) ना.–पतिपत्नि; जायापति; सतिपति; जंपती; पक्षी; चक्रवाक पक्षी.
दंब (ದಂಬ) (क) ना.–दंभ; गर्व; अहंकार; मस्ती; कोरडे अवडंबर; कपट; वंचना; पाप; असंस्कृतता; ईर्ष्या; माया; 'कुहक' पहा.
दंभ (ದಂಭ) (सं) ना.–'दंब' पहा.
दंभक (ದಂಭಕ) (सं) ना.–दांभिक, 'दंब' पहा.
दंभोलि (ळि) (ದಂಭೋಲಿ [ಳಿ]) (सं) ना.–वज्रायुध; एक योगमुद्रा.
दम्म (ದಮ್ಮ) (क) ना.–धर्म; न्याय; नीति; देवासंबंधी आचार; देवकार्य; देवक.
दम्मय्य (ದಮ್ಮಯ್ಯ) (क) अ.–धर्मचर; धर्माच्या नावें केले काकळूती.
दम्मु (ದಮ್ಮು) (क) ना.–दुःखाचा सुस्कारा; उचकी; शक्ति; बळ; उर्ध्वश्वास; संकट; मात्सर्य; उत्तेजन.
दम्माणि (ದಮ್ಮಾಣಿ) (क) ना.–धर्मार्थ पाणपोई; सराई; 'अरबट्टिगे' पहा.
दम्य (ದಮ್ಯ) (सं) वि.–संयमित; शिकण्यास योग्य; बयात आलेला; दमदार. (सं) ना.–खोंड; पाडा.
दय (ये) (ದಯ [ಯೆ]) (सं) ना.–दया; करुणा; कृपा; प्रीति; अनुग्रह; कळकळ; रक्षण; कोमल अंतःकरण.
—आकर (ಆಕರ) (सं) ना.–दयानिधी; ईश्वर.
—आलु (ಆಲು) (सं) वि.–दयाळु; कृपाळु.
—गेय (ಗೆಯ್) (क) धा.–अनुग्रह करणें; दया दाखवणें.
—पालिसु (ಪಾಲಿಸು) (क) धा.–दया करणें; करुणा बाळगणें; संरक्षिणें; देणें.
—माडु (ಮಾಡು) (क) धा.–दया दाखवणें; पुढे जाणें; पुढें येणें.
—वंत (ವಂತ) (क) वि.–दयाळु; श्रीमंत.
—विडु (ವಿಡು) (क) धा.–दया दाखविणें; करुणा करणें; रक्षिणें.
दयित (ದಯಿತ) (सं) ना.–प्रिय; प्रियतम; पति; 'नल' पहा.
दयिता (ते) (ದಯಿತಾ [ತೆ]) (सं) ना. पत्नि; प्रियतमा; प्रीतीची स्त्री.

दर (ದರ) (सं) वि.–ईषत्; स्वल्प; आखुड; लांडा. (सं) ना.–भय; भीति; दरी; गुहा; शंख; धारण; दर; किंमत.
दरकु (ದರಕು) (क) ना.–वाळली पानें; पाचोळा; काठिण्य; ओबडधोबडपणा; (क) वि.–डेरपोट्या; असंस्कृत.
दरदुर (ದರದುರ) (क) ना.–संशय; भीति; आशंका; भय.
दरबारु (ದರಬಾರು) (अ. दे.) ना.–सरकार; सरकारी सभास्थान; दरबार.
दरमिलित (ದರಮಿಲಿತ) (सं) वि.–अर्धवट लागलेलें, अर्धवट मिसळलेलें.
दरहसित (ದರಹಸಿತ) (सं) वि.–अर्धवट उमललेलें; स्मित; खुदकन हास्य.
दरहास (ದರಹಾಸ) (सं) ना.–स्मित.
दरि (ದರಿ) (सं) ना.–खड्डा; दोन टेकड्यांमधील खोल; तळवटी; खालाटी; खण; खंदक; गुहा; पाचोळा; खिडकी; अरुंद मार्ग; वेस; भगदाड.
द (दा) रित (ದ [ದಾ] [ರಿತ]) (सं) वि.–फाटलेलें; गुंतलेले; भयभीत.
दरिद्र (ದರಿದ್ರ) (सं) ना.–गरीब; भिकारी; अकिंचन; आळशी; दुःखी; दुर्बल; असहाय.
—तन, ते (ತನ, [ತೆ]) (सं) ना.–दारिद्र्य; गरिबी; कंगाल स्थिति.
दरुसन (ದರುಸನ) (क) ना.–दर्शन; दृष्टि; दर्शनशास्त्र; तत्त्वज्ञान.
दरे (ದರೆ) (क) ना.–धरा; भूमी; गुहा; दरा; घराभोवतीची मोकळी जागा; आवार.
दर्जे (ದರ್ಜೆ) (अ. दे.) ना.–दर्जा; पायरी; योग्यता; उन्नति.
दर्दुर (ದರ್ದುರ) (सं) ना.–बेडूक; मंडूक; डरांव डराव करणारा.
दर्प (ದರ್ಪ) (सं) ना.–अहंकार; गर्व; वेग; गति.
दर्पक (प्पग) (ದರ್ಪಕ [ಪ್ಪಗ]) (सं) ना.–मन्मथ; कामदेव.
—अरि; आराति (ಅರಿ, [ಆರಾತಿ]) (सं) ना.–शिव; कामध्वंसी.
दर्पण (ದರ್ಪಣ) (सं) ना.–आरसा; ऐना; पेट; जनन.
दर्भशयन (ದರ್ಭಶಯನ) (सं) ना.–गवताची शय्या; यति; संन्यासी.
दर्भे (ದರ್ಭೆ) (सं) ना.–दर्भ; दूर्वा; गवत; कुश.
दर्वि (र्वी) (ದರ್ವಿ [ರ್ವಿ]) (सं) ना.–पळी; चमचा; डाव फणा; सापाची फडा; नागसर्प.
दर्वीपाकन्याय (ದರ್ವೀಪಾಕನ್ಯಾಯ) (सं) ना.–कृपण; कंजूष; चिक्कू; हस्तगत वस्तूचाहि उपयोग न करतां येणें.

दर्वीपात्र (ದರ್ವೀಪಾತ್ರ) (सं) ना.–चमचा; पळी; साखर वगैरे काढण्याचें साधन.

दर्श (ದರ್ಶ) (सं) ना.–दृष्टि; देखावा; बहाणा; ग्रहणाचा आरंभ; पर्वाचा आरंभ.

दर्शक (ದರ್ಶಕ) (सं) वि.–दाखवणारा; दिसणारा.
(सं) ना.–प्रेक्षक; पाहाणारा.

दर्शन (ದರ್ಶನ) (सं) ना.–'दरुसन' पहा.

दर्शनिहुंडि (ದರ್ಶನಿಹುಂಡಿ) (अ. दे.) ना.–तत्काळ वठणारी हुंडी; देखतांच पैसे मिळणारा चेक.

दर्शनीय (ದರ್ಶನೀಯ) (सं) वि.–प्रेक्षणीय; पहाण्यास योग्य.

दर्शि (ದರ್ಶಿ) (सं) ना.–पाहाणारा; दाखवणारा; दिसणारा.
––त (ತ) (सं) वि.–दाखवलेला; पाहिलेला; दिसलेला.

दल् (ದಲ್) (सं) ना.–खात्रीनें; खरोखर; सहज.

दल (ದಲ) (सं) ना.–सैन्य; समूह; मित्र; लोह; फुलाची पाकळी 'असळ' पहा.

दलत् (ದಲತ್) (सं) वि.–फुटणारें; चिरणारें; उमलणारें; तडा जाणारें; सुटणारें.

दलन (ದಲನ) (सं) ना.–फूट; चीरफाड; तडा; घर्षण; फट.

दलाल (ದಲಾಲ) (अ.दे) ना. अडता; व्यापारातील मध्यस्थ; एजंट.

दलालि (ದಲಾಲಿ) (अ.दे) ना.–अडत; व्यापारातील मध्यस्थाची प्राप्ति; अडतीची मिळकत.

दलित (ದಲಿತ) (सं) वि. विकसित; चिरलेलें; फरारी; तुडवलेलें.

दव (ದವ) (सं) ना.–त्रास; जाळ; झळ; दावाग्नि; संकट.

दवड (ದವಡ) (क) वि.–दुष्ट; कपटी; वंचक.

दवथु (ದವಥು) (क) ना–जाळ; ज्वलन; उष्णता; ताप. संकट; ज्वर.

दवदहन (ದವದಹನ) (सं) ना.–दावानल

दवन (ದವನ) (सं) ना.–दवना; सुवासिक पानाचें झाड; पाचू.

दवस (ದವಸ) (क) ना.–दाणागोटा; धान्य; पदार्थ.

दवळ (ದವಳ) (क) वि.–धवल; पांढरें; स्वच्छ; सुंदर.

दवळार (ದವಳಾರ) (क) ना.–धवलागार; सौध; चुनेगच्ची घर; शुभ्र चिरेबंदी वाडा; एक मंगल रात्र.

दवळारति (ದವಳಾರತಿ) (सं) ना.–कर्पूरारति,

दवाखाने (ದವಾಖಾನೆ) (अ. दे.) ना.–औषधालय; रुग्णालय; शुश्रूषागृह.

दवाग्नि (नल) (ದವಾಗ್ನಿ [ನಲ]) (सं) ना.–दावानल; वणवा; वनदहन; वडवाग्नि.

दविष्ठ (ದವಿಷ್ಠ) (सं) वि.–अतिदूरचा; लांबचा; अत्यल्प; गौण.

दवीयस् (ದವೀಯಸ್) (सं) वि.–थोडे दूरचे; दीर्घ; स्वल्प.

दवुड (दौड) (ದವುಡು [ದೌಡು]) (क) ना.–चढाई; लाठीहल्ला; तीव्र उपाय; शीघ्र युक्ति; त्वरित योजना.

दव्वारिक (ದವ್ವಾರಿಕ) (क) ना.–द्वारपाल; देवडीवाला.

दश (ದಶ) (सं) ना.–दहा, दहाची संख्या; दहा अंक मोजणी.

दशक (ದಶಕ) (सं) ना.–दसका; हातचा; दशमान गणती.

दशकंठ (कंधर) (ದಶಕಂಠ [ಕಂಧರ]) दहा तोंडांचा रावण; दशग्रीव; उंच मानेचा

दशकर्म (ದಶಕರ್ಮ) (सं) ना.–गर्भाधान; पुंसवनादि दहा संस्कार.

दशगुण (ದಶಗುಣ) (सं) वि.–दसपट.

दशग्रीव (ದಶಗ್ರೀವ) (सं) ना.–'दशकंठ' पहा.

दशदान (ದಶದಾನ) (सं) ना.–गो, भू, तिल वगैरे दहा प्रकारचें दान.

दशदिक्कु (ದಶದಿಕ್ಕು) (सं) ना.–दशदिशा.

दशधा (ದಶಧಾ) (सं) अ.–दहा प्रकारें; दहा तऱ्हांनीं; दशविध.

दशन (ದಶನ) (सं) ना.–चावा; दंश; दांत; दंत.

दशनघट्टण (ದಶನಘಟ್ಟಣ) (सं) ना. दांत खाणें; दांत चावणें.

दशनच्छद (ದಶನಚ್ಛದ) (सं) ना.–ओठ; अधर.

दशबल (ದಶಬಲ) (सं) ना.–दहा प्रकारची शक्ति असलेला बुद्ध.

दशभुज (ದಶಭುಜ) (सं) ना.–दहा हात असलेला शिव.

दशम (ದಶಮ) (स.) वि.–दहावा.

दशमांश (ದಶಮಾಂಶ) (सं) ना.–दशांश; दहावा हिस्सा; दहावा भाग.
—नाण्य (ನಾಣ್ಯ) (सं) ना.–दहाच्या कोष्टकांत येणारें नाणें; नया पैसा.

दशमि (ದಶಮಿ) (सं) ना.–चांद्रमासाची दहावी तिथी. आसन्नमरण स्थिति.

दशमुख (आस्य) (ದಶಮುಖ [ಆಸ್ಯ]) (सं) ना.–दहा तोंडांचा रावण.

दशरथ (ದಶರಥ) (सं) ना.–दाही दिशा रथ हाकणारा; रामचंद्राचा पिता.
—नंदन (ನಂದನ) (सं) ना.–रामलक्ष्मणादि दशरथाचे पुत्र.

दशशतकर (ದಶಶತಕರ) (सं) ना.–सहस्रकर सूर्य.

दशशिर(रस्) (ದಶಶಿರ [ರಸ್]) (सं) ना.–रावण; दहा शिरें असलेला.

दशा (ದಶಾ) (सं) ना.–बत्ती; दिव्याची वात; वस्त्राच्या अखरचे ताण्याचे धागे; पदर; स्थिति; जीवनावस्था; खेळातील दहा; गंजीफातील दश्शा.

दशाकर्ष (ದಶಾಕರ್ಷ) (सं) ना.–वात; दीप; दिवा.

दशांग (ದಶಾಂಗ) (सं) ना.–दहा अंगे; सुगंधी धूप.

दशार्ण(र्णव) (ದಶಾರ್ಣ (ರ್ಣವ) (सं) ना.–दक्षिण कोशल; दक्षिण कोशलनिवासी.

दशावतार (ದಶಾವತಾರ) (सं) ना.–मत्स्यकच्छादि विष्णूचे दहा अवतार.

दशावंत (ದಶಾವಂತ) (सं) ना.–सुदैवी; भाग्यशाली; पुण्यवंत.

दशावस्थे (ದಶಾವಸ್ಥೆ) (सं) ना.–मरणोन्मुख स्थिति; खंगण्यानें आलेली मरणस्थिति.

दशाश्व (ದಶಾಶ್ವ) (सं) ना.–इक्ष्वाकुवंशातील दहावा राजा.

दशाहर (ದಶಾಹರ) (सं) ना.–दसरा; दहावा दिवस; दशहरा.

दशे(शा) (ದಶೆ (ಶಾ) (सं) धा.–कपड्याचा काठ; दिव्याची बत्ती; विणलेले सूत; नवे वस्त्र; तारुण्य; युवावस्था; कर्मविपाक; ग्रहाचा माणसावरील परिणामकाल; मनोधर्म; मौर्वी; बाण; सभा; पूर्व दिशा.

दष्ट (ದಷ್ಟ) (सं) वि.–दंश केलेलें; चावलेलें; सापाचा चावा.

दसकु (ದಸಕು) (क) ना.–कोंडा; फोल; टरफल; बारीक कोंडा असलेलें धान्य.

दसर (रे) (ದಸರ [ರೆ]) (क) ना.–'दशाहर' पहा. विजया दशमी, पाडव्यापासून दहा दिवसांचा उत्सव; नवरात्रोत्सव.

दससिर (ದಸಸಿರ) (क) ना.–रावण; दशशिर.

दसि (ದಸಿ) (क) ना.–टोकदार आयुध; झाडाचा शेंडा; पाचर; शंकु; पायातला काटा.

दसिकु (ದಸಿಕು) (क) ना.–दशक; दसका; हातचा; एक आयुध.

दसे (ದಸೆ) (क) ना.–दशा; स्थिति; अवस्था.

दस्कत् (ದಸ್ಕತ್) (अ. दे) ना.–सही; स्वाक्षरी; अंकना; अंगठा; निशाणी; मुद्रा; मान्यता; रुजू.

दस्तावेज (ದಸ್ತಾವೇಜ) (अ. दे.) ना.–सरकारी कागदपत्र; करारपत्र; दाखला.

दस्तु (ದಸ್ತು) (अ.दे.) ना.–चोवीस कागद.

दस्तूरि (ದಸ್ತೂರಿ) (अ. दे) ना.–रीति; पद्धति; जकात; कपड्यावरील कर, मनोती, खुशाली.

दस्यु (ದಸ್ಯು) (सं) ना.–अनागरिक; चोर; शत्रु; दुष्ट; वंचक; एक शिवी.

दह (हन) (ದಹ [ಹನ]) (सं) ना.–जळण; आग; जाग; उष्णता, पेट; जाळ.

—क्रिये (—ಕ್ರಿಯೆ) (सं) ना.–देहदहन; चितादहनसंस्कार.

—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–जाळणें; पेटवणें; आग लावणें.

दहनोपल (ದಹನೋಪಲ) (सं) ना.–सूर्यकांत; चकमकीचा दगड.

दह्य (ದಹ್ಯ) (सं) ना.–जळणारा; ज्वलनीय.

—मान (—ಮಾನ) (सं) वि.–जळता; पेटता; धगधगीत.

दळ् (ದಳ್) (क) वि.–रुंद; मोठा; प्रबळ; अदम्य.

दळ (ದಳ) (सं) ना.–'दल' पहा. सैन्य; पान; पाकळी; तुकडी; जाळी; दाटण; घट्टपणा; रस; वाद; किमया. युद्ध; दडपण; देखावा; पाचोळा; दलाली.

दळत् (ದಳತ್) (सं) वि.–कठीण; फुटणारा; फाटणारा.

दळालि (ದಳಾಳಿ) (क) ना.–दलाली.

दळदाळ (ದಳದಾಳ) (क) ना.–बलात्कार; हल्ला; टोळधाड; जळते लाकूड; लूट; चीरफाड.

दळदु (ದಳದು) (क) ना.–नाश; हानी; लूट; खून.

दळदुळ (ದಳದುಳ) (क) ना.–दरवडा; लूट; चोराचा हल्ला, 'कोल्ले' पहा.

दळदुळकार (ದಳದುಳಕಾರ) (क) ना.–लुटारू; दरवडेखोर; घरफोड्या.

दळदुळि (ದಳದುಳಿ) (क) धा.–लुटणें; दरोडा घालणें; घरफोडी करणें.

—ग (—ಗ) (क) ना.–'दळदुळकार' पहा.

दळदुळिसु (ದಳದುಳಿಸು) (क) धा.–अति आशा करणें; तोंडाला पाणी सुटणें; आतुर होणें; तळमळणें.

दळन (ದಳನ) (सं) ना.–'दलन' पहा.

दळमुखधवळ (ದಳಮುಖಧವಳ) (सं) ना.–प्रबल सेनानी.

दळवायि (ದಳವಾಯಿ) (अ. दे.) ना.–सेनापति.

दळवुळकार (ದಳವುಳಕಾರ) (क) ना.–'दळदुळकार' पहा.

दळवेरू (ದಳವೇರು) (क) धा.–प्रगती करणें. अभिवृद्धि होणें, उत्साहित होणें; भरभराटणें; पुढें सरणें; कांतिमान होणें.

दळसर (ದಳಸರ) (क) ना.–जाडपणा; भरीवपणा; सद्वर्तन.

दळिसु (ದಳಿಸು) (क) अ.–भरभराटून; अभिवृद्ध होऊन.
(क) धा.–वाढणें; उन्नती होणें; पसरणें; वाढ होणें.

दळि (ದಳಿ) ना.–पान; कूड; गुरांचे पाय बांधणें; गुरांना बांधण्याचा खुंटा; कुडाचे दार; कुंपणाची झाप; गुरांचा केस गळण्याचा एक रोग.

दळिके (ದಳಿಕೆ) (क) ना.–काठ; पदर; तीर, किनारा. 'दळि' पहा.

दळि (ळिं) ब (व) (ದಳಿ [ಳಿಂ] ಬ [ವ]) (क) ना.–सोवळे; सोवळ्याचे वस्त्र; धौत वस्त्र; 'दणिंब' पहा.

दळे (ದಳೆ) (क) ना.–'दळि' पहा.
(क) धा.–मिळवणें; जमवणें; ठिगळ लावणें; जोडीनें वाढणें; जवळ जवळ राहणें; अधिक होणें; सांसर्गिक रोगाप्रमाणें पसरणें; धारण करणें.

—इकु (ಇಕ್ಕು) (क) धा.–मिळून बांधणें.

—दळेदु (ದಳೆದು) (क) अ.–उत्तम रीतीनें व्यापून.

दळ्गदिरु (ದಳ್ಗದಿರು) (क) ना.–वाढत्या किरणांची प्रभा.

दळ्दळि (ದಳ್ದಳಿ) (क) ना.–साखळी; शृंखला; बेडी; बंधन.

दळ्ळिसु (ದಳ್ಳಿಸು) (क) धा.–विस्तारणें; विशाल होणें; आवरणें; झाकून टाकणें; गर्वानें मिरवणें; वाढवणें; व्यापणें; भीति दाखवणें.

दळ्ळुरि (ದಳ್ಳುರಿ) (क) ना.–प्रबल अग्नि; दावानल; धगधगते निखारे; भीषण आग.

दा (ದಾ) (सं) धा.–देणें; कातरणें.

दाक्षायणि (णी) (ದಾಕ್ಷಾಯಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना.–दक्षकन्या; पार्वती.

—नाथ (ನಾಥ) (सं) ना.–शिव; परमेश्वर.

दाक्षाय्य (ದಾಕ್ಷಾಯ್ಯ) (सं) ना.–रणांगण; युद्धभूमि; रणरंग; गिधाड; गृध्र.

दाक्षि (क्षी) (ದಾಕ್ಷಿ [ಕ್ಷೀ]) (सं) ना.–दक्षब्रह्माची मुलगी, पार्वती.

दाक्षिणात्य (ದಾಕ್ಷಿಣಾತ್ಯ) (सं) ना.–दक्षिण देशवासी, कर्नाटकी.

दाक्षिण्य (ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ) (सं) ना.–दक्षिण दिशेसंबंधी; दान; संभावना; सभ्यता; सरळपणा; औदार्य; विनय; योग्यता; स्पर्धा; दयाशीलता; प्रामाणिकपणा; भीड.

—कार (गार)(ಕಾರ [ಗಾರ] (क) ना.–भीड करणारा; संकोच करणारा.

—वंत,—पर (ವಂತ, [ಪರ]) (क) ना.–दुसऱ्याची संभावना करणारा; उदार; संकोची स्वभावाचा; मन उघडे न करणारा.

दाखलु (ले) (ದಾಖಲು [ಲೆ]) (अ.दे.) ना.–उपस्थिति; दाखला; सरकारी कागदपत्र; पूर्वीचें उदाहरण; पूर्व दाखल्याचे कागद.

—माडु (ಮಾಡು) (क) धा.–अर्ज करणें; पुढें ठेवणें; नमुना घेणें; सुपूर्त करणें; समाविष्ट करणें.

दागदूज (ದಾಗದೂಜ) (अ. दे) ना.–व्यवस्था; दुरुस्ती; सुधारणा.

दागम (ದಾಗಮ) (क) ना.–अभिवृद्धि; वाढ; आधिक्य.

दाघ (ದಾಘ) (सं) ना.–दाह; तल्खी; उकळी; जाळ; पोळणें.

दांगुडि (ದಾಂಗುಡಿ) (क) ना.–कोमल नाळ; वंशवृद्धि; पालवी; कोंब; टिकशी.

—इडु (ಇಡು) (क) धा.–पुढें सरणें; संतानवृद्धि होणें.

—सु (ಸು) (क) धा.–वाढणें; पुढें सरकणें; भरभराटणें.

दाटि (ದಾಟಿ) (सं) ना.–तीव्र लेखन; सरळ वाचन; शास्त्र· नैपुण्य; घाई; बाजू; रीत; पद्यरचना; धाटी; स्पर्धा; शर्यत; 'ओट' पहा.

दाटु (ದಾಟು) (क) धा.–पार होणें; अतिक्रमण करणें; ओलांडणें; वेळ टळणें; मरणें; दूर जाणें. (क) धा.–पैलपार; आडकांठी. संक्षेप; अपशकुन.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–पार करणें; पुढें पाठविणें.

—कते (ಕತೆ) (क) ना.–सारांशलेखन; संक्षेप; तात्पर्य.

—कालु (ಕಾಲು) (क) ना.–लांब पाऊल; दूरदूर पाय; टांग; कदम.

—हाकु (ಹಾಕು) (क) धा.–पुढें ढकलणें; पार पडणें;

—होलिगे (ಹೊಲಿಗೆ) (क) ना.–धात्रदोरा; टीप; शिवण.

दाडि (ದಾಡಿ) (अ दे) ना.–दाढी; दाढीचे केस; हनुवटी.

दाडिम (ದಾಡಿಮು)ಮು) (सं) ना.–डाळिंब; अनार.

दाडिंब (बे) (ದಾಡಿಂಬ [ಬೆ]) (क) ना.–डाळिंब.

दाडे (ದಾಡೆ) (क) ना.–दाढ; दंष्ट्र; सुळे दात; हस्तिदंत; लांब दांत.

—ग (ಗ) (क) ना.–हत्ती; रानडुक्कर; वराह; हिंस्र पशु.

दाण (ದಾಣ) (क) ना.–धान्य; दाणागोटा; त्राण; सुरक्षा; 'दवस' पहा.

दाणा (णे) (ದಾಣಾ [ಣೆ]) (क) ना.–जाडपणा; स्थूलपणा; लाठी; टोणा; पळा.

दाणिदडि (ದಾಣೆದಡಿ) (क) ना.–टोणा; सोटा; लाठी.

दांटु (ದಾಂಟು) (क) धा.–पार होणें; उत्तीर्ण होणें; उल्लंघणें.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–पार करणें; कल्याण करणें.

—कुडि (ಕುಡಿ) (क) ना.–'दांगुडि' पहा; पालवी; कोंब.

दांडिग (ದಾಂಡಿಗ) (अ-दे) ना.–असंस्कृत मनुष्य; टोणपा; धटिंगण; भीमकाय. 'दडिय' पहा.

दात (ದಾತ) (सं) वि.–कातरलेले; कापलेले.

(सं) ना.–दाता; हानी करणारा; यजमान; मालक

दातव्य (ದಾತವ್ಯ) (सं) वि.–देण्यायोग्य; देय.

दातार (ದಾತಾರ) (क) ना.–देणारा; उदार; दानी.

दातृ (ದಾತೃ) (सं) ना.–'दात' पहा.

—त्व (ತ್ವ) (सं) ना.–उदारता; औदार्य.

दात्यूह (ದಾತ್ಯೂಹ) (सं) ना.–पाणकोंबडा; पाण्यावर तरंगणारा पक्षी; पाणकावळा.

दात्र (ದಾತ್ರ) (सं) ना.–कापण्याचे उपकरण; करवत; कुऱ्हाड.

दाद (ದಾದ) (क) ना.–तात; वडील; वडीलकी.

(अ. दे.) ना.–काळजी, लक्ष.

दादि (ದಾದಿ) (क) ना.–दाई; धात्री; सेविका; दानी; उपमाता; आजी.

दान (ದಾನ) (सं) ना.–संभावना; बक्षीस; आहेर; पारितोषिक; स्वातंत्र्य; लाच; उचित धन; बिदागी; देणगी; वर्षासन; भाग; युक्ति; डाव; धर्मादाय; मद; गंडस्थलस्राव.

—गुण (ಗುಣ) (सं) ना.–औदार्य; मदस्राव.

—धर्म (ಧರ್ಮ) (सं) ना.–भिक्षा; सढळ हात.

—शील (ಶೀಲ) (सं) वि. – उदार; दानी.
दानपत्र (ದಾನಪತ್ರ) (सं) ना. – दान दिल्याबद्दलचा लेख. देणगीचा कागद; वर्षासनाचा दाखला.
दानपात्र (ದಾನಪಾತ್ರ)(सं) ना. – दान देण्याला किंवा घेण्याला योग्य व्यक्ति अथवा संस्था.
(सं) ना. – दानावर पाणी सोडण्याचे भांडे; झारी.
दानव (ದಾನವ) (सं) ना. – दनुसंतति, राक्षस.
—अरि (ಅರಿ) (सं) ना. – विष्णु; शिव; कृष्ण.
दानशाले (ದಾನಶಾಲೆ) (सं) ना. – अन्नछत्र; चट्टी; धर्मछत्र; अन्नसत्र.
दानशूर (ದಾನಶೂರ) (सं) ना. – दानगुणामुळे प्रसिद्धी पावलेल कर्ण; उदार.
दानि (ದಾನಿ) (सं) ना. – दान देणारा; उदार; करंडक; अत्तरदाणी; गुलाबदाणी; अठळी; फणसबी.
दांत (ದಾಂತ) (सं) वि. – निग्रही; मन स्वाधीन ठेवणारा; संयमी.
दांति (ದಾಂತಿ) (सं) ना. – मनोनिग्रही; आत्मसंयमी; संयमन; निग्रह; अधिकार; पकड.
दांदले (ದಾಂದಲೆ) (अ. दे.) ना. – धांदल; दंगल; गोंधळ, कोलाहल; गडबड.
दापन (ದಾಪನ) (सं) ना. – दान, जबरदस्तीचे दान.
दापु (ದಾಪು) (क) ना. – मोठे पाऊल; टांग; ढांग.
—हाकु (ಹಾಕು) (क) धा. – ढांग टाकून अंतर मोजणें; पावलें मोजणें.
दाम (मन्) (ದಾಮ [ಮನ್]) (सं) ना. – दोरी; दाब; डांब; दावें; साखळी; सरपळी; पत्नि; पुष्पमाला; किरण; प्रकाशरेखा; शलाका; झारोक्यातील किरण; कवडसा; कवडा.
दामनि (नी) (ದಾಮನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – दावें; दावण; विरडें.
दामु (ದಾಮು) (अ. दे) ना. – पैसा; धन; किंमत; नाणें.
दामोदर (ದಾಮೋದರ) (सं) ना. – कृष्ण.
दांभिक (ದಾಂಭಿಕ) (सं) वि. – आत्मप्रौढी सांगणारा; ढोंगी; खोट्या प्रतिष्ठेचा,
(सं) ना. – कपटी; वंचक; गर्विष्ठ; डौल करणारा.
दाय (ದಾಯ) (सं) ना. – भाग; हिस्सा; ओळ; वारसाधन; संपत्ति; बहुमान; पोषाख; संदर्भ; अनुकूल वेळ; लाभ; दान.
—भाग (—ಭಾಗ) (सं) ना. – मिळकतीमधील वांटणी; वांटा; हिस्सा.
दायक (ದಾಯಕ) (सं) ना. – दाता; दानी; देणारा.
दायवादि (ದಾಯವಾದಿ) / दायाद (ದಾಯಾದ) (सं) ना. – वाटणीचा हक्कदार; वाटेकरी; वारसदार; रक्तसंबंधी; आप्त; नातेवाइक.
दायि (ದಾಯಿ) (सं) ना. – धात्री 'दादि' पहा.
दायिग (ದಾಯಿಗ) (क) ना. – 'दायवादी' पहा. भक्त; मुमुक्ष; धार्मिक वृत्तीचा मनुष्य; युक्ति सांगणारा.
दायिनि (नी) (ದಾಯಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – दात्री; दान करणारी; दानी स्त्री.
दार (ದಾರ) (सं) ना. – पत्नि; कुटुंब; रंध्र; भोक; चीर; तडा; दोरी; सूत.
(क) ना. – द्वार; दरवाजा.
दारक (ದಾರಕ) (सं) वि. – फाडणारा; जोडणारा.
(सं) ना. – पुत्र; बालक.
दारकर्म (ದಾರಕರ್ಮ) (सं) ना. – विवाह; लग्न; बायको करण्याचें काम.
दारगोंडे (ದಾರಗೊಂಡೆ) (क) ना. – कडदोरा; गोंडा; असलेलें कटिबंध.
दारण (ದಾರಣ) (सं) ना. – चीरफाड; तडा; फोडतोड.
दा (धा) रणे (ದಾ [ಧಾ] ರಣೆ) (अ. दे.) ना. – धारण; दर; भाव; वस्तु किंमत.
दारबंद / दारंद (ದಾರಬಂದ) / (ದಾರಂದ) (क) ना. – दाराची चौकट; बळंबा; बांधेसूद; सूत.
दारव (ದಾರವ) (सं) वि. – दारापासून झालेले; लाकडी.
दारवट्ट (ದಾರವಟ್ಟ) (क) ना. – राणीवास; झनाना; मागील दार; वेस
दारि (ದಾರಿ) (क) ना. – वाट; मार्ग; आस्पद; युक्ति; उपाय.
—कट्टु (—ಕಟ್ಟು) (क) धा. – मार्ग रोखणें; रस्ता आडवणें; निर्बंध घालणें.
—कट्टागु (—ಕಟ್ಟಾಗು) (क) धा. – उपाय न सुचणें; आडवेंयेणें.
—कार (—ಕಾರ) (क) ना. – वाटसरू; मार्गस्थ. पांथ; प्रवासी.
—कोळ् (—ಕೊಳ್) (क) धा. – मार्ग धरणें; वाटेला लागणें; युक्ति शोधणें.
—ग (—ಗ) (क) ना. – प्रवासी; पथिक.
—होक (ಹೋಕ) (क) ना. – अपरिचित; पांथस्थ; रस्त्यानें जाणारा.
—होयक (ಹೊಯ್ಕ) (क) ना. – वाटमाऱ्या; लुटारू; रस्तालूट करणारा.
दारित (ದಾರಿತ) (सं) वि. – फुटलेला; तडा गेलेला.

दारिद्र्य (ದಾರಿದ್ರ್ಯ) (सं) ना. – गरीबी; निष्कांचन वृत्ति; निर्धनता; अकिंचनता; आळशीपणा.

दारु (ದಾರು) (सं) ना. – लाकूड; वाळलेला ओंडका; ठोकळा; देवदार.

दारुक (ದಾರುಕ) (सं) ना. – कृष्णाचा सारथी; रथ हाकणारा; वीर शैव आचार्यपैकी एक.

दारुकर्म (ದಾರುಕರ್ಮ) (सं) ना. – लाकूडकाम; झाडतोड.

दारुकर्मि (ದಾರುಕರ್ಮಿ) (सं) ना. – सुतार; वर्धक; लाकूडकाम करणारा.

दारुण (ದಾರುಣ) (सं) वि. – क्रूर; भयंकर; कठिण; कठोर. (सं) ना. – हिंसा; क्रूर कृत्य; रौद्ररस.

दारुसर (ದಾರುಸರ) (सं) ना. – श्रीगंध; देवदार; उंच झाड.

दारु हस्त (ದಾರುಹಸ್ತ) (सं) ना. – पांढरे लाकूड; पोळे; वल्हें; डाव; लाकडी पळी.

दारे (ದಾರೆ) (क) ना. – धारा; द्रवाची धार; तरवारीचें पातें.

दार्ढ्य (ದಾರ್ಢ್ಯ) (सं) ना. – दृढता; घनता; घट्टपणा; भरीवत्व; सामर्थ्य.

दार्वटि (ದಾರ್ವಟಿ) (सं) ना. – खलबतखाना; मंत्रालय; आलोचना गृह; एकांतस्थळ; समाधिस्थान; चिंतनगृह.

दार्वीकर (ದಾರ್ವೀಕರ) (सं) वि. – सर्पसंबंधी.

दाल (ದಾಲ) (क) ना. – जंगली पोळें.
(सं) ना. – डाळ; कवडी; द्यूत.

दालची नि (चि) (ದಾಲಚೀನಿ [ಚಿ]) (अ.दे) ना. – दालचिनी; मसाला पदार्थ.

दाव (ದಾವ) (सं) ना. – अरण; अटवी; वन; झाडी; घागरी; घुंगुर.

दावणि (ದಾವಣಿ) (क) ना. – गोदन; दावण; गवाण.
—होडे (ಹೊಡೆ) (क) धा. – दावणीला बांधणें; ओळींत येणें.

दावति (ದಾವತಿ) (क) ना. – श्रम; उद्योग; कष्ट; आयास, प्रयत्न; जखम.

दावर (वुर) (ದಾವರ [ವುರ]) (क) ना. – इच्छा; आकांक्षा; तहान; आवश्यकता.

दावळि (ದಾವಳಿ) (क) ना. – धावळी; सोवळ्याचें वस्त्र; धूतवस्त्र,

दावे (ದಾವೆ) (अ.दे) ना. दावा; हरकत; अधिकार; दोषारोप; फिर्याद; दृढता; निश्चित विधान; अभियोग; उपपादन.

दावादार (ದಾವಾದಾರ) (अ.दे.) ना. – फिर्यादी; वादी; दोष लावणारा; चहाडी करणारा; अपमान करणारा.

दावाग्नि (ದಾವಾಗ್ನಿ) (सं) ना. – वडवाग्नि; वणवा.

दावु (वे) (ದಾವು [ವೆ]) (क) ना. – 'दम' पहा. दुराग्रह.

दाश (ದಾಶ) (सं) ना. – दास; कोळी; अंबिग; शकुन सांगणारा.

दाशरथि (ದಾಶರಥಿ) (सं) ना. – दशरथाचे पुत्र; राम; लक्ष्मण; भरत; शत्रुघ्न.

दाशराज (ದಾಶರಾಜ) (सं) ना. – सत्यवती व मत्स्यगंधा यांच्या पित्याचे नांव.

दाशार्ह (ದಾಶಾರ್ಹ) (सं) ना. – विष्णु; कृष्ण.

दाशीरक (ದಾಶೀರಕ) (सं) ना. – माळवा; मालवदेशवासी.

दास (ದಾಸ) (सं) ना. – सेवक; नोकर; गुलाम; भक्त; कोळी; शकुन सांगणारा; जालगार.
—अनुदास (—ಅನುದಾಸ) (क) ना. – पडचाकर; अनुदास; भक्ताचा भक्त; अनन्य भक्त.
—त्व (—ತ್ವ) (सं) ना. – सेवा; भक्ति; परिचर्या; मासेमारी.

दासकूट (ದಾಸಕೂಟ) (सं) ना. – हरिदास संघ; भक्तमंडळ.

दासण(वण) (ದಾಸಣ [ವಣ]) दासाळीचे फूल; जास्वंद; बंधूकपुष्प; रुद्रपुष्प.

दासर (ದಾಸರ) (क) ना. – अजगर; भक्ष्य गिळणारा साप.

दासि(सी) (ದಾಸಿ [ಸೀ]) (सं) ना. – सेविका; शेतकरीण; भक्तीण; 'तोत्तु' पहा; बटीक; कुळंबीण.

दासेय (ದಾಸೇಯ) (सं) ना. – दासीपुत्र; कोळणीचा मुलगा; मत्स्यगंधा.

दासेर (रक) (ದಾಸೇರ [ರಕ]) (सं) ना. – दासीपुत्र; रांडलेक; उंट; शकुन सांगणारा.

दासोग (गर) (ದಾಸೋಗ [ಗರ]) (सं) ना. – भक्तांनी वाटलेले अन्न; अन्नसत्र.

दासोह (हं) (ದಾಸೋಹಂ) (सं) ना. – भक्तबुद्धीनें घातलेलें अन्नछत्र; भिक्षावृत्ति; भक्ति; सेवाभाव.

दास्तान (ದಾಸ್ತಾನ) (अ.दे) ना. – संग्रह; गंगाजळी; कोठार; गोदाम; वखार; जहाजावरील माल ठेवण्याची जागा.

दास्य (ದಾಸ್ಯ) (सं) ना. – सेवा; शकुन सांगणारा; भक्तिभाव; सेवावृत्ति.

दास्यण (ದಾಸ್ಯಣ) (क) ना. – 'दासण' पहा.

दाह (ದಾಹ) (सं) ना. – चटका; लाही; जाळ; तोंडकोरड; तहान; दगा; ताप; अग्नि; मरण; पीडा; इच्छा; लोभ; अंत्याशा.

दाहक (ದಾಹಕ) (सं) वि. – तप्त; जाळणारे; तापदायक; चटका बसण्याजोगे.

दाहशांति (ದಾಹಶಾಂತಿ) (सं) ना. – तृप्ति; इच्छापूर्ति; तहान भागणे; तृष्णाशमन. तात्पुरतें समाधान; आश्रयहीनता.

दाळ (ದಾಳ) (सं) ना. – सोंगट्याचा खेळ; 'दाल' पहा.

दाळि (ದಾಳಿ) (क) ना. – हल्ला; वेढा; घेरा; चढाई; आक्रमण; युद्धप्रसंग; बाजारीगोंधळ.
—इक्कु,–इडु (—ಇಕ್ಕು, – ಇಡು) (क) धा. – अंगावर धावून जाणें; आक्रमण करणें; वेढा घालणें.

—गार (—ಗಾರ) (क) वि.–आक्रमक; हल्ला करणारा; वेढा देणारा.

दाळिगिच्चु (ದಾಳಿಗಿಚ್ಚು) (क) ना.–प्रज्वलित अग्नि; अनावर जाळ; दावानल; भडका; वणवा.

दाळिंब (ದಾಳಿಂಬ) (क) ना.–दाडिम; डाळिंबाचें फळ.

दिक्(श्) (ದಿಕ್ [ಶ್]) (सं) ना.–दिशा; मार्ग; सूचना.

दिक्करि (ग्गज) (ದಿಕ್ಕರಿ [ಗ್ಗಜ]) (सं) ना.–दिशापति हत्ती; पृथ्वी धारण करणारे आठ हत्ती.

दिक्कने (ದಿಕ್ಕನೆ) (क) अ.–अचानक; अकस्मात्; एकदम; अवचित; एकाएकीं; चटकन; भयावह; दचकण्याजोगें.

दिक्कापालु (ದಿಕ್ಕಾಪಾಲು) (क) ना.–वाट फुटेल तिकडे पलायन; कंगाल स्थिती; वाताहत.

दिक्कु (ದಿಕ್ಕು) (क) ना.–आश्रय; आधार; रक्षण; गति; दिशा.

—पालु (ಪಾಲು) (क) ना.–वाताहत; निराधार स्थिति; अवदशा.

—केडु (ಕೆಡು) (क) धा.–निराधार होणें; लाचार होणें; अगतिक होणें; समजेनासें होणें.

—तोरु (ತೋರು) (क) धा.–आश्रय देणें; वाट दाखवणें; पटवणें; हात देणें.

दिक्कुंभि (ದಿಕ್ಕುಂಭಿ) (सं) ना.–दिग्गज.

दिक्चक्र (ದಿಕ್ಚಕ್ರ) (सं) ना.–दिङ्मंडल; क्षितिज; विश्व; प्रपंच; होकायंत्र.

दिक्तट (ದಿಕ್ತಟ) (सं) ना.–क्षितिज; दिगंत; दिक्कोन;

दिक्पति (पाल) (ದಿಕ್ಪತಿ [ಪಾಲ]) (सं) ना.–दिशांचे स्वामी; दिशांचे देव; इंद्र; अग्नि वगैरे देव.

दिगधिप (ದಿಗಧಿಪ) (सं) ना.–दहा दिशांचे दिक्पाल.

दिगंगना (ने) (ದಿಗಂಗನಾ[ನೆ]) (सं) ना.–दिग्वधु; अष्ट दिशांच्या नायिका.

दिगंत (ದಿಗಂತ) (सं) ना.–(सं) ना.–दिक्तट' पहा.

दिगंबर (ದಿಗಂಬರ) (सं) ना.–दिशा हेच वस्त्र वापरणारा; नग्न; नागवा; शिव; जैनयति; जिनधर्मी साधु.

दिगिलु (ದಿಗಿಲು) (क) ना.–भय; घाबरेपणा; भ्रांति.

—गोळ्ळु (ಗೊಳ್ಳು) (क) धा.–घाबरणे; घाबरे होणें; भ्रमिष्ट होणें.

—बीळु (ಬೀಳು) (क) धा.–कोडें पडणें; गोंधळणें; न समजण्यासारखें होणें; दिङ्मूढ होणें; संकटांत सांपडणें.

दिगिसु (ದಿಗಿಸು) (क) धा.–खालीं उतरवणें; जमिनीवर ठेवणें.

दिगीश (ದಿಗೀಶ) (सं) ना.–दिग्देवता.

दिगुतट (ದಿಗುತಟ) (क) ना.–दिगंत; क्षितिज; 'दिक्तट'; पहा.

दिगुबलि (ದಿಗುಬಲಿ) (क) ना.–दिग्बळी; खून; दिशांना दिलेला बळी.

दिग्गज (ದಿಗ್ಗಜ) (सं) ना.–पृथ्वी धारण करणारे आठ हत्ती.

दिग्गने (ದಿಗ್ಗನೆ) (क) अ.–झटकन्; एकदम; लगलींच; अकस्मात.

दिग्दर्शन (ದಿಗ್ದರ್ಶನ) (सं) ना.–मार्गदर्शन; थोडक्यांत सूचना; संक्षिप्त सूचना.

दिग्देश (ದಿಗ್ದೇಶ) (सं) ना.–सर्व दिशांकडील प्रदेश.

दिग्ध (ದಿಗ್ಧ) (सं) वि.–लिप्त; माखलेले; लेपलेले; गुंतलेले; वापरलेले.

दिग्बंधन (ದಿಗ್ಬಂಧನ) (सं) ना.–दिशाबंधन; एक मंत्रशक्ति; कोणत्याहि दिशेला हल्ला येणार नाहींसें करणें.

दिग्बलि (ದಿಗ್ಬಲಿ) (सं) ना.–'दिगुबलि' पहा; शेरणी; चरू; काकबळी.

दिग्भ्रमण (ದಿಗ್ಭ್ರಮಣ) (सं) ना.–आश्रयासाठी फिरती; भ्रमंती; भटकंती; चक्रनेमिक्रम.

दिग्भ्रमे (ದಿಗ್ಭ್ರಮೆ) (सं) ना.–दिङ्मूढता; दिशाभूल; वेढा; 'दिगिलु' पहा.

दिग्वधु (ದಿಗ್ವಧು) (सं) ना.–दिगंगना.

दिग्विजय (ದಿಗ್ವಿಜಯ) (सं) ना.–विश्वविजय; दिशाच्या शेवटपावेतों मिळवलेले यश; साम्राज्याचे प्राचीन लक्षण.

दिंकिडु (ದಿಂಕಿಡು) (क) धा.–उड्या मारणें; खिदळणें; बागडणें; उसळी मारणें; भिरकटणें.

दिं (दीं) कु (ದಿಂ [ದೀಂ] ಕು) (क) धा.–उडणें; उडी मारणें; खिदळणें.

दिंकुगोळ् (ದಿಂಕುಗೊಳ್) (क) धा.–उडणें; भरारी मारणें; गगनविहार करणें.

दिङ्मंडल (ದಿಙ್ಮಂಡಲ) (सं) ना.–दिशावलय; दशदिशा; विश्व; प्रपंच.

दिङ्मूढ (ದಿಙ್ಮೂಢ) (सं) वि.–समजेनासा झालेला; भ्रमिष्ट; भ्रांत; बेशुद्ध; बेभान; बेखबर.

—ते (—ತೆ) (सं) ना.–बेभानता.

दिट (ದಿಟ) (क) ना.–सत्य; खरोखर; खचित; उद्देशपूर्ण.

—पुट (—ಪುಟ) (क) ना.–धैर्यशाली; धीट; नित्य.

दिट्ट (ದಿಟ್ಟ) (क) वि.–मस्त; माजलेला; उद्धत; धैर्यशाली; बलिष्ठ; इष्ट; छातीवान; बेफिकीर; निर्भय; अनुभवाचे; दिसणारे.

—तन (—ತನ) (क) ना.–धीटपणा; धैर्य; शौर्य.

दिट्टिवारि (ದಿಟ್ಟಿವಾರಿ) (क) ना.–अश्रू; हितशत्रूचा नाश; दृष्ट काढणें; दृष्टिक्षेप.

दिट्टि (ದಿಟ್ಟಿ) (क) ना.–दृष्टि; नेत्रशक्ति; दृष्ट काढणें.

—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–पाहणें; डोळ्याला डोळा लावणें; परीक्षा करणें; निरखणें.

—केडु (—ಕೆಡು) (क) धा.–दृष्टिमंद होणें.

—कोने (ಕೊನೆ) (क) ना.–दृष्टिकोन.

—कोळिसु (ಕೊಳಿಸು) (क) धा.–प्रत्यक्ष होणें; दिसणें; दृष्टीस पडणें; नजरेस येणें; पाहणें.

—तेगे (ತೆಗೆ) (क) धा.–दृष्ट काढणें.

—परिवरि (ಪರಿವರಿ) (क) ना.–दीर्घ दृष्टि; टेहळणी; चौफेर नजर.

दिट्टु (ದಿಟ್ಟು) (क) ना.–धीटपणा; धैर्य; पराक्रम; छातीठोकपणा; शौर्य; सामर्थ्य.

दिट्टे (ದಿಟ್ಟೆ) (क) ना.–धैर्यशालिनी; उद्धट स्त्री.

दिड (ದಿಡ) (क) वि.–निश्चित; दृढ; स्थिर; सत्य; घट्ट.

दिडगु (ದಿಡಗು) (क) ना.–जलपात; धबधबा; उद्रेक; बोंब; आधिक्य; उच्चध्वनि.

दिड्डि (ದಿಡ್ಡಿ) (क) ना.–दिंडी; लहान दार; उपद्वार; किल्ल्याचें गुप्त दार.

—बागिलु (ಬಾಗಿಲು) (क) ना.–खिंड; दिंडी.

दिड्डु (ದಿಡ್ಡು) (क) ना.–टेकडी; डगर; उंचवठा; चढ.

दिंड (ದಿಂಡ) (क) वि.–कोमल तनु; कोवळा; लहान वयाचा; उद्धट; असंस्कृत; मुठाड.

दिंडल (ದಿಂಡಲ) (क) ना.–एक वृक्षविशेष; जळाऊ लाकडाचें झाड.

दिंडिग (ದಿಂಡಿಗ) (क) ना.–धटिंगण; क्रूर; हिंसक; दिंडल वृक्ष; दांडगा.

दिंडु (ದಿಂಡು) (क) ना.–झाडाचा बुंधा; ओंडका, स्थूलता; जडपणा; अहंकार; लाकडाची मोळी; गवत; नांगराची मूठ; नांगरखुंटी; केळीच्या कालाचा सोट; उत्सव.

दिंडु-गेडे (ಗೆಡೆ) (क) धा.–तुकडा पाडणें.

—तरि,–तरिसु (ತರಿ-ತರಿಸು) (क) धा.–शक्तिहीन होणें; अहंकार नष्ट होणें.

—उरुळु (ಉರುಳು) (क) धा.–झाडाच्या फांदीप्रमाणें कोसळणें; सपशेल आडवें होणें.

—उरुळ्चु } (ಉರುಳ್ಚು) (क) धा.–विध्वंस करणें;
—उरुळिसु } (ಉರುಳಿಸು) नष्ट करणें.

—हाय्,–हायु (ಹಾಯ್-ಹಾಯು) (क) धा.–नीट चाचपडणें.

दिंडे (ದಿಂಡೆ) (क) ना.–उद्धट स्त्री; दुष्टा, धड; मोंड स्त्री.

दिंडेय (ದಿಂಡೆಯ) (क) वि.–धीट; वीर; शूर; पराक्रमी.

दिण्णे (न्ने) (ದಿಣ್ಣೆ [ನ್ನೆ]) (क) ना.–टेकडी; डोंगर; उंचवटा; पडवी.

दिति (ದಿತಿ) (सं) ना.–दक्ष कन्या; कश्यप-पत्नि,

—सुत-सुनु (ಸುತ, [ಸೂನು]) (सं) ना.–दैत्य; राक्षस; दितीचे पुत्र.

दिदीवि (ದಿದೀವಿ) (क) ना.–अन्न; आहार; खाद्य.

दिद्युत् (ದಿದ್ಯುತ್) (सं) वि.–दैदीप्यमान्; झळाळणारे.

दिधीक्षु (ದಿಧೀಕ್ಷು) (सं) ना.–पाट लावणारा; परित्यक्तेशीं लग्न करणारा; द्वितीय विवाहेच्छु स्त्रीशीं लग्न करणारा.

दिन (ದಿನ) (सं) ना.–दिवस; प्रकाश.

—ईश, कर (ಈಶ, [ಕರ]) (सं) ना.–सूर्य; दिनमणी; भास्कर.

दिनचर्ये (ದಿನಚರ್ಯೆ) (सं) ना.–दिनक्रम; रोजचा व्यवहार; दैनंदिनी; वासरी.

दिनदीप (ದಿನದೀಪ) (सं) ना.–सूर्य.

दिनमान (ದಿನಮಾನ) (सं) ना.–दिवसांची गणती; कालमान; दिवसगति.

दिनवहि (ದಿನವಹಿ) (अ.दे) ना.–कीर्द; प्रत्यही घडणाऱ्या व्यवहाराचे टिपण; रोजखर्डा; रोजवही.

दिनंप्रति (ದಿನಂಪ್ರತಿ) (सं) अ.–रोज; केव्हाहि; प्रत्यहीं; अनुदिन; नित्य.

दिनसु (ದಿನಸು) (क) ना.–खाद्यपदार्थ; सामान; दाणागोटा; जिन्नस.

दिनागलु (ದಿನಾಗಲು) (क) अ.–रोजरोज; दिवसानुदिवस; 'दिनंप्रति' पहा.

दिनादि (ದಿನಾದಿ) (सं) ना.–प्रातःकाल; प्रकाश; प्रभात; उषःकाल.

दिनांत (ದಿನಾಂತ) (सं) ना.–सायंकाळ; संध्यासमय; उपराह्ण; उतरता दिवस.

दिन्ने (ದಿನ್ನೆ) (क) ना.–'दिण्णे' पहा.

दिप्प (ದಿಪ್ಪ) (क) ना.–जाड; लठ्ठ; स्थूल.

दिब्ब (ದಿಬ್ಬ) (क) वि.–दिव्य; श्रेष्ठ; उच्च; स्वर्गीय.
(क) ना.–डगर; उंचवट्याचा प्रदेश; चढ.

दिब्बण (ದಿಬ್ಬಣ) (क) ना.–मिरवणूक; लग्नाचे वऱ्हाड; समूह; बूच; वीणा; तंतुवाद्य.

दिब्य (ದಿಬ್ಯ) (क) वि.–दिव्य; देवलोकसबंधी; स्वर्गीय; पवित्र; उत्तम; निर्मल; सत्य; प्रमाण.

दिब्बि (ದಿಬ್ಬಿ) (क) ना.–रास; ढबोलें; पुंजी; उंचवटा.

दिमाकु (ದಿಮಾಕು) (क) ना.–दिमाख; मेंदू; शिर; डोकें; दंभ; उद्धटपणा; दर्प; अट्टाहास; तोरा; भपका; सोंग; डौल; विलास; मिजास.

दिमिकिट (ದಿಮಿಕಿಟ) (क) ना.–नृत्यगतीला अनुसरुन केलेली शब्द रचना; नर्तनाचे बोल; नृत्यकथ्थक.

दिमिदिमि (ದಿಮಿದಿಮಿ) (क) ना.–'दिमिकिट' पहा. मृदंगाचे बोल. दिमिकिट धोम.

दिंबु (ದಿಂಬು) (क) ना.–उशी; तकिया; गिर्दी; लोड; कमलाचा बीजकोष.

दिम्मगे (ने) ([ನೆ]) (क) अ.–झटकन; जोरांत; लागलीच; अचानक.

दिम्मि (ದಿಮ್ಮಿ) (क) ना.–उंचवटा; उंच प्रदेश; झाडाचा सोट; तुळई; नाट.

दिम्मितु (ದಿಮ್ಮಿತು) (क) वि.–वडील; श्रेष्ठ; जाड; बलवंत.

दिम्मिद (ದಿಮ್ಮಿದ) (क) ना.–श्रेष्ठ पुरुष; विद्वान; ज्ञानी; ब्राह्मण; महात्मा.

दिम्मु (ದಿಮ್ಮು) (क) धा.–तुडवणें; ढकलणें; पुढें सारणें. (क) ना. उशी; गिरदी; तकिया.

दिल् (ದಿಲ್) (अ.दे.) ना.–हृदय; मन; अंतःकरण.

—खुष (ಖುಷ) (अ.दे.) ना.–मनःसंतोष; आत्मतुष्टि; समाधान.

—गीर,–गिरि (ಗೀರ, ಗಿರಿ) (अ.दे.) ना.–दुःख प्रदर्शन; खेद प्रगटन; विषादव्यक्ति.

—दार (ದಾರ) (अ.दे.) ना.–उदार; थोर मनाचा.

दिलरुवा (बा) (ದಿಲರುವಾ [ಬಾ]) (अ.दे.) ना.–तंतुवाद्य; तंत्रीवाद्य.

दिलीप (ದಿಲೀಪ) (सं) ना.–एक सूर्यवंशीय राजा; रघुराजाचा बाप.

दिव (ದಿವ) (सं) ना.–स्वर्ग; प्रकाश; दिवस; अरण्य.

दिवंगत (ದಿವಂಗತ) (सं) वि.–स्वर्गस्थ; स्वर्गवासी; कैलासवासी; मृत.

दिवस (ದಿವಸ) (सं) ना.–दिन; वार; वासर.

—ईश (ಈಶ) (सं) ना.–सूर्य.

—कळे (ಕಳೆ) (क) धा.–दिवस कंठणें; काळ काढणें; वेळ घालविणें.

—मुख (ಮುಖ) (सं) ना.–प्रातःकाल; प्रभात; उषःकाल.

दिवस्पति (ದಿವಸ್ಪತಿ) (सं) ना.–इंद्र; सूर्य; दिवसाचा स्वामी; स्वर्गाचा राजा.

दिवा (ದಿವಾ) (सं) अ.–दिवसाउजेडीं; उघड; उजेडांत.

—कर (ಕರ) (सं) ना.–सूर्य; दिनकर; प्रभाकर.

दिवाण (न) (ದಿವಾಣ [ನ]) (अ.दे) ना.–मंत्री; कारभारी, न्यायाधीश.

—खाने (ಖಾನೆ) (अ.दे.) ना.–न्यायालय; दालन; प्रशस्त खोली; पडवी; पटांगण.

दिवाणि (ದಿವಾಣಿ) (अ.दे.) ना.–देण्यावेण्याचा व्यवहार; सार्वजनिक हक्कासंबंधी. मिळकती व्यवहारविषयक.

दिवानि (ದಿವಾನಿ) (अ. दे.) ना.–खुळेपणा; मतिभ्रम; संभ्रम

दिवाना (णा) (ದಿವಾನಾ [ಣಾ]) (अ. दे) ना.–खुळा; वेडा; मूर्ख कवि; तिरुमलेश्वर.

दिवांध (ದಿವಾಂಧ) (सं.) ना.–घुबड; घूक; दिवसाचें अंधत्व येणारा पक्षी.

दिवाभीत (ದಿವಾಭೀತ) (सं) ना.–घुबड; चंद्र; चोर; नपूंसक; मित्रा.

दिवामध्य (ದಿವಾಮಧ್ಯ) (सं) ना.–भरदिवस; मध्यान्ह; दुपार.

दिवारात्रि (ದಿವಾರಾತ್ರಿ) (सं) ना.–अहोरात्र; दिनयामिनी; दिनरात; रात्रंदिवस.

दिवाळि (ದಿವಾಳಿ) (क) ना.–दीपावली; दिवाळीचा सण; कार्तिकमासातील प्रमुख सण; अवनति; दिवाळें; पडता काळ.

—खोर (—ಖೋರ) (क) वि.–उधळपट्टी करणारा; व्यर्थ पैसा उडवणारा. दिवाळे काढणारा.

दिवि (ದಿವಿ) (सं) ना.–आकाश; स्वर्ग.

—ज (—ಜ) (सं) ना.–स्वर्गीय देवता.

दिविजपति (पाल) (ದಿವಿಜಪತಿ [ಪಾಲ]) (सं) ना.–इंद्र; देवांचा स्वामी; मालक.

दिविजपद (ದಿವಿಜಪದ) (सं) ना.–स्वर्ग; देवस्थान; देवाचें वसतिस्थान.

दिविजपुर (ದಿವಿಜಪುರ) (सं) ना.–अमरावती; इंद्राची राजधानी.

दिविजांगने (ದಿವಿಜಾಂಗನೆ) (सं) ना.–अप्सरा; गंधर्व स्त्री.

दिविजापगे (ದಿವಿಜಾಪಗೆ) (सं) ना.–देवगंगा; स्वर्गनदी; आकाशगंगा.

दिविभाग (ದಿವಿಭಾಗ) (सं) ना.–अमरावती; इंद्राची राजधानी.

दिवौकस (ದಿವೌಕಸ) (सं) ना.–स्वर्गीय देवता; स्वर्गांत राहणारे; देव.

दिव्य (ದಿವ್ಯ) (सं) वि.–श्रेष्ठ; सुंदर; मनोहर; स्वर्गीय. (सं) ना.–चंदन; गोकुळ; 'दिव्य' पहा.

दिव्यगंध (ದಿವ್ಯಗಂಧ) (सं) ना.–गंधक; मोठा वेलदोडा; चंदन.

दिश् (श) (ದಿಶ್ [ಶ]) (सं) धा.–दाखवणें

दिशा (ದಿಶಾ) (सं) ना.–दिक्; दिशा.

दिश्य (ದಿಶ್ಯ) (सं) वि.–दाखविलें जाणारें; दाखवण्यायोग्य. दर्शनीय.
(सं) ना.–क्षितिज; मृगजळ.

दिष्ट (ದಿಷ್ಟ) (सं) वि.–दाखवलेले; नियमित; कथित.
(क) ना.–नेमणूक; योजना; दैव; नियति; भाग्य; अदृष्ट; आज्ञा; निरोप; ध्येय; गम्य; सांगावा.

दिष्टि (ದಿಷ್ಟಿ) (सं) ना.–नेमणूक; योजना; मार्गदर्शन; कथन; परवानगी; नियम; सौभाग्य; सुदैव; अदृष्ट; संतोष; मांगल्य; शोभा; दृष्टि; डोळा; निदर्शन; दृष्टिक्षेप; नजर; दृष्ट.

द़िष्टांत (ದಿಷ್ಟಾಂತ) (सं) ना. – मरणकाळ; अंत्यसमय; निर्दिष्ट दिवसाचा शेवट; दुर्दिन.
द़िष्ट्या (ದಿಷ್ಟ್ಯಾ) (सं) अ. – दैवामुळें; दैवयोगानें; देवकृपेनें.
द़िळ (ದಿಳ) (क) ना. – मधमाशी.
द़ी (ದೀ) (सं) धा. क्षीण होणें; नाश होणें; मरणें.
द़ींकिडु (ದೀಂಕಿಡು) (क) धा. – 'दिंकिडु' पहा.
द़ींकुगोळ् (ದೀಂಕುಗೊಳ್) (क) धा. – 'दिंकुगोळ' पहा.
द़ीक्षक (ದೀಕ್ಷಕ) (सं) ना. – दीक्षा देणारा; दैनिक मार्गदर्शन.
द़ीक्षा (ದೀಕ್ಷಾ) (सं) ना. – व्रत; व्रतस्वीकार; कटिबद्धता; धार्मिक संस्कार; श्रद्धाजीवन; नियमपालन.
द़ीक्षित (ದೀಕ್ಷಿತ) (सं) वि. – सुसंस्कृत; नियमानुकूल; व्रतस्थ.
(सं) ना. – दीक्षा घेतलेला; यज्ञपुरोहित; अग्निहोत्र चालविणारा;
द़ीक्षांत (ದೀಕ್ಷಾಂತ) (सं) ना. – यज्ञाचा शेवट; अवभृतस्नान.
द़ीटु (ದೀಟು) (क) ना. – चढ; उंचस्थळ; डोंगर; टेकडी; तट.
द़ीदिवि (ದೀದಿವಿ) (सं) ना. – अन्न; स्वर्ग.
द़ीधिवि (ದೀಧಿವಿ) (क) ना. – प्रकाश; कांती; उजेड; किरण.
द़ीन (ದೀನ) (सं) वि. – दरिद्री; दुःखित; विनयशाली; दुर्दैवी; हीन.
—ते, —भाव (ತೆ, ಭಾವ) (सं) ना. – दैन्य; दीनता; नम्रता; विनय.
—बंधु (ಬಂಧು) (सं) ना. – गरीबांचा वाली; दीनांचे हित करणारा.
—वत्सल (ವತ್ಸಲ) (सं) ना. – गरीबावर दया करणारा.
द़ीनार (ದೀನಾರ) (सं) ना. – सोन्याचें नाणें; दागिना·
द़ीनोद्धार (ದೀನೋದ್ಧಾರ) (सं) ना. – दरिद्री लोकांचा उद्धार; पतितपावनता; गरीबांची उन्नति.
द़ीप (ದೀಪ) (सं) ना. – प्रकाश; उजेड; दिवा; द्वीप.
—स्तंभ (ಸ್ತಂಭ) (सं) ना. – समुद्रांतील मनोऱ्यावरील दिवा; सागरी दीपगृह; दीपमाळ.
द़ीपक (ದೀಪಕ) (सं) वि. – प्रकाशमान; प्रकाशक; उत्तेजक; कुशल; चमत्कारिक; पाचक; शक्तिवर्धक.
(सं) ना. – दिवा; काम; केशरी रंग; काव्यांतील एक अर्थालंकार.
द़ीपन (ದೀಪನ) (सं) वि. पचन करणारा; उत्तेजक; कांतीदायक; चेतना देणारा.
उद़्दीपन (ಉದ್ದೀಪನ) (सं) वि. - अति उत्तेजक; विशेष प्रकाश देणारा.
द़ीपाराधने (ದೀಪಾರಾಧನೆ) (सं) ना. – आरती; कुरवंडी; कार्तिक दीपोत्सव.
द़ीपावलि (ದೀಪಾವಳಿ) (सं) ना. दीपमाळ; दिवाळी; कार्तिक महिन्यांतील एक सण.

द़ीपिका (के) (ದೀಪಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना. – दिवा; ज्योती; प्रकाश साधन.
द़ीपिकांकुर (ದೀಪಿಕಾಂಕುರ) (सं) ना. – दिव्याची कुडी; दीपज्योति; उजेडाचें साधन.
द़ीपोत्सव (ದೀಪೋತ್ಸವ) (सं) ना; – रोशनाई; दिवे पाजळून नदींत सोडून करण्याचा उत्सव; दीपावली.
द़ीप्त (ದೀಪ್ತ) (सं) वि. – प्रज्वलित; झळाळणारा; प्रकाशणारा.
द़ीप्ताग्नि (ದೀಪ್ತಾಗ್ನಿ) (सं) ना. – अगस्ति; प्रबळ जठराग्नि असलेला.
द़ीप्ति (ದೀಪ್ತಿ) (सं) ना. – कांती; किरण; प्रकाश; चकाकी; दिवा; लाख.
द़ीर्घ (ದೀರ್ಘ) (सं) ना. – लांब; गुरुअक्षर; गुरुत्वाचे चिन्ह.
—ते (ತೆ) (सं) ना. – लांबी.
द़ीर्घकंठ (ದೀರ್ಘಕಂಠ) (सं) ना. – करकोचा उंट; जिराफ; वगैरेसारखा लांब मानेचा प्राणी.
द़ीर्घजिव्ह (ದೀರ್ಘಜಿಹ್ವ) (सं) ना. – लांब जीभ असणारा प्राणी; सर्प बेडूक वगैरे.
द़ीर्घदर्शि (ದೀರ್ಘದರ್ಶಿ) (सं) ना. – तत्त्वज्ञानी; ब्रह्मज्ञानी; धोरणी; व्यवहारज्ञ. दूरवर पहाणारा; दूरदृष्टी.
द़ीर्घदृष्टि (ದೀರ್ಘದೃಷ್ಟಿ) (सं) ना. – दूरदृष्टि असलेला; धूर्त; द्रष्टा,
द़ीर्घनिद्रे (ದೀರ್ಘನಿದ್ರೆ) } अति निद्रा; काळझोप; कुंभकर्णी
द़ीर्घशयन (ದೀರ್ಘಶಯನ) } झोप; मरण.
द़ीर्घयाम (ದೀರ್ಘಯಾಮು) (सं) ना. – कंटाळवाणा काळ; उबग आणणारा समय.
द़ीर्घयाम (ದೀರ್ಘಯಾಮು) (सं) ना. – कंटाळवाणा काळ; उबग आणणारा समय.
द़ीर्घसाहस (ದೀರ್ಘಸಾಹಸ) (सं) ना. – प्राणार्पणाची तयारी, अति साहस.
द़ीर्घायु (ದೀರ್ಘಾಯು) (सं) ना. – चिरंजीव; मार्कंडेय; सप्तचिरंजीव; अति आयुष्य असलेला.
द़ीर्घिका(के) (ದೀರ್ಘಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना. – ओढा; नदी; प्रवाह, जलाशय; विहीर.
द़ीव (ದೀವ) (क) ना. – द्वीप; बेट; देह; शिकारबळी; जंगली प्राण्यांना पकडून देणारा प्राणी; शिकारी प्राणी.
द़ीवगार (ದೀವಗಾರ) (क) ना. – शिकारी प्राणी पालन करणारा; आमिष दाखवून शिकार करणारा.
द़ीवटि(टिगे) (ದೀವಟಿ[ಟಿಗೆ]) (क) ना. – हिलाल; मशाल; टेंभा.
—ग (—ಗ) (क) ना. – मशालजी; हिलालजी.

दीवस (ದೀವಸ) (क) ना.–धैर्य; पराक्रम.
दीवळिगे (ದೀವಳಿಗೆ) (क) ना.–दिवाळी; दीपावली.
दीवि (ದೀವಿ) (क) ना.–द्वीप; बेट; सौंदर्य; निर्णय; क्रमबद्धता; लहान दिवा.
दीविगे (ದೀವಿಗೆ) (क) ना.–'दीपिका' पहा; प्रकाशसाधन.
दीवु (ದೀವು) (क) ना.–लहान द्वीप; 'कुदुरु' पहा.
दीह (ದೀಹ) (सं) ना.–'दीव' पहा.
दु (ದು) (क) अ.–भूतकृदन्ताचा अन्वय प्रत्यय.
दुःख (ದುಃಖ) (सं) ना.–दुखणें; चिंता; व्यथा.
दुःखकर (ದುಃಖಕರ) (सं) वि.–दुःख देणारे; चिंतेला कारण होणारे; कुलक्षणी हात; अपेशी हात.
दुःखार्त (ದುಃಖಾರ್ತ) (सं) वि.–दुःखपीडित; दुःखानें होरपळलेला.
दुःखि (ದುಃಖಿ) (क) वि.–दुःखात असलेली, कष्टी.
दुःखित (ದುಃಖಿತ) (सं) वि.–दुःख झालेला, क्षीण.
दुकान (नु) (ದುಕಾನ [ನು]) (अ. दे.) ना.–वखार; मंडई; क्रयविक्रय स्थान; पेठ; बाजार; हाट.
दुकूल (ದುಕೂಲ) (सं) ना.–रेशमी वस्त्र; चीनांबर; पातळ; तलम कापड; झिरझिरीत वस्त्र.
दुक्कुडि (ದುಕ್ಕುಡಿ) (क) ना.–लगाम; वेसण; 'कडियण' पहा.
दुग (ದುಗ) (क) ना.–जोडी; युग्मक; दोन ओळीत अन्वय होणारी पद्यरचना.
दुगुड (ದುಗುಡ) (क) ना.–दुःख; चिंता; ठणका; व्यथा; कळवळा; प्रीती; दया; कळकळ; अभ्यास.
दुगुण (ದುಗುಣ) (क) वि.–दुप्पट.
दुगुल (ದುಗುಲ) (क) ना.–'दुकूल' पहा.
दुग्ग (जुग्ग) (ದುಗ್ಗ [ಜುಗ್ಗ]) (क) ना.–दुर्ग; किल्ला; किल्ल्याचा पुढचा बुरूज. तटबंदी; 'युग्म' पहा.
दुग्गाणि (ದುಗ್ಗಾಣಿ) (क) ना.–दोन दिडकीचे नाणें; ढबू पैसा; शिवराई.
दुग्गि (ग्गे) (ದುಗ್ಗಿ [ಗ್ಗೆ]) (क) ना.–दुर्गा; पार्वती; महाकाली.
दुग्गु (ದುಗ್ಗು) (क) ना.–कापलेले गवत; गवताचा भारा.
दुग्ध (ದುಗ್ಧ) (सं) वि.–पिळलेलें; कातरलेले.
(सं) ना.–दूध; रस.
—अभिषेक (ಅಭಿಷೇಕ) (सं) ना.–दुधाची संततधार.
—अर्णव (ಅರ್ಣವ) (सं) ना.–क्षीरसागर; दुधाचा समुद्र.
दुग्धिनि (ದುಗ್ಧಿನಿ) (सं) ना.–शेर; कळी; पिळलेला रस; दुमती गाय.
दुग्धे (ದುಗ್ಧೆ) (सं) ना.–अनुमान; संशय; पोटदुखी; मत्सर; असूया.

दुट्ट (ದುಟ್ಟ) (क) वि.–दुष्ट; वाईट; निरुपयोगी.
—गोरव (ಗೊರವ) (क) ना.–दुष्ट संन्यासी; कपटी गुरु; शिव; काम.
दुडि (ದುಡಿ) (क) धा.–काम करणें; श्रम करणें; संपादणें.
(क) ना.–डमरू; चर्मवाद्य.
—त, —मे (ತ, ಮೆ) (क) ना.–श्रम; मजूरी; प्राप्ति; संपादन.
—सु (ಸು) (क) धा.–कामाला लावणें; श्रम करविणें.
दुडुक (कु) (ದುಡುಕ [ಕು]) (क) धा.–अविचारानें कामाला हात घालणें; एकदम काम आरंभणें.
(क) ना.–मागेंपुढें न पाहता केलेला कार्यारंभ; शीघ्रकोपी; अडाणी; उद्धटपणा; उडाळवृत्ति.
दुडुंप्रवेश (ದುಡುಂಪ್ರವೇಶ) (क) ना.–कार्याकार्य विवेक न करतां केलेली मार्गक्रमणा; एकदम धडक मारणारा; साहस.
दुड्डु (ದುಡ್ಡು) (क) ना.–पैसा; ३ पैचे नाणें; गवा; रानरेडा.
दुंटु (ದುಂಟು) (क) धा.–लोंबणें; हेलकावे खाणें; हलणें.
(क) ना.–हेरफेर; कमी अधिक.
—आडु (ಆಡು) (क) धा.–हेलकावे खाणें; टांगणें; लोंबणें;
दुंडगे (ದುಂಡಗೆ) (क) अ.–चक्राकार होऊन; बांगडीप्रमाणें.
(क) वि.–गोल; खडबडीत.
(क) ना.–वर्तुळ; असंस्कृतता; समानता;
दुंडने (नेय) (ದುಂಡನೆ [ನೆಯ]) (क) वि.–गोल; खडबडीत; समान; चक्राकार.
दुंडिसु (ದುಂಡಿಸು) (क) धा.–चक्राकार फिरणें; गुंडाळणें; प्रदक्षिणा घालविणें.
दुंडु (ದುಂಡು) (क) धा.–ओबडधोबडपणा; गोलाई; चक्राकारता; एकरूप वस्तु.
दुडुभ (ದುಂಡುಭ) (सं) ना.–दुतोंडें; विषहीन सर्प.
दुद्दु (ದುದ್ದು) (क) ना.- फळांतील स्निग्ध रस.
दुंदु (ದುಂದು) (अ. दे.) ना.–अतिव्यय; धांदल; मनमानेल तसा धुरळा उडविणें; मोकाट; खर्चिक; अवडंबर माजविणारा; चंगीभंगी; छानछोक करणारा.
दुंदुभि (ದುಂದುಭಿ) (सं) ना.–नगारा; डांगोरा; एक संवत्सर; एक राक्षस.
दुपट (टि) (ದುಪಟ [ಟಿ]) (क) ना.–दुपटें; दुहेरी कापड; वाकळ; गोधडी; पांघरूण. 'हच्चड' पहा.
दुप्पट्टु (ದುಪ್ಪಟ್ಟು) (क) ना.–दुप्पट; दुगुण.
दुप्पिं (ದುಪ್ಪಿ) (क) ना.–अग्नि; चित्रांगद; सांबर.
दुबारि (ದುಬಾರಿ) (अ-दे) ना.–दुप्पट; महागाई; बेसुमार किंमत; संग्रहातील उणीव.

दुबासि (ದುಬಾಸಿ) (क) ना.–दोन भाषा जाणणारा; दुभाषी; एक भाषेतून दुसऱ्या भाषेत भाषांतर करणारा.
दुब्ब (ದುಬ್ಬ) (क) ना.–पाठ; धब्या; फोपशा; दांडगा; दांडोबा.
दुब्बि (ದುಬ್ಬಿ) (क) ना.–दांडगी; कुब्जा; मातीचे भांडे; धब्बी.
दुब्बु (ದುಬ್ಬು) (क) ना.–फोपसेपणा; ढेरपोट्या; तुंदिल.
दुमि (म्मि) कु ದುಮಿ [ಮ್ಮಿ] ಕು) (क) धा.–गिरकी मारणें; गोलाकार उडणें; पायरीपायरीनें हसणें; खाली झेप घेणें; खाली उडी मारणें; आवेशानें प्रवेश करणें.
दुमुगुट्टु (ट्टु) (ದುಮುಗುಟ್ಟು [ಟು]) (क) धा.–क्रोधानें जळफळणें; खिचखिचणें.
दुमुदुमु (ದುಮುದುಮು) (क) वि.–उग्र; गंभीर; रागाचा फणकारा.
दुंप (ದುಂಪ) (क) ना.–मूळ; मुळी; उगम.
दुंबाल (ದುಂಬಾಲ) (क) ना.–अडचण; हरकत; पिरपीर; पीडा; लगन.
दुंबि (ದುಂಬಿ) (क) ना.–भ्रमर; भुंगा; तुंबी वृक्ष.
दुंबु (ದುಂಬು) (क) ना.–भुरभुरू पाऊस; झिमझिम; पावसाचे तुषार.
दुम्मति (ದುಮ್ಮತಿ) (क) ना.–दुर्मति; कुबुद्धि; दुष्ट मनुष्य.
दुम्म(म्मा)न (ದುಮ್ಮ[ಮ್ಮಾ]ನ) (क) ना.–दुर्मन; चिंता; द्रोही; दुष्ट; संकट; अडचण.
दुम्मळ (ದುಮ್ಮಳ) कळवळ; चिंता; दुर्मनस; व्यथा; 'तळण' पहा.
दुर्यं(र्य्यं) (ದುಯ್ಯಂ [ಯ್ಯಂ]) (क) वि.–दुसऱ्या प्रतीचा; डाव्या पक्षाचा; माध्यमिक.
दुस्(र्) (ದುಸ್ [ರ್]) (सं) वि.–वाईट; चांगले नसलेलें; निषेधार्ह.
दुर (ದುರ) (क) ना.–युद्ध; लढाई.
दुरक्ष (ದುರಕ್ಷ) (सं) ना.–वाईट दृष्टि असलेला; द्यूत; स्पर्धा; जिद्द; पैज; सोंगटीचा खेळ.
दुरंगि (ದುರಂಗಿ) (अ.दे) वि.–दोन रंगांचा; दोन बाजूंचा.
दुरंजि (ದುರಂಜಿ) (सं) ना.–सीताफळ.
दुरत्यय (ದುರತ್ಯಯ) (सं) वि.–दुर्लंघ्य; दुर्गम; दुष्क्रमणीय.
दुरद (ದುರದ) (क) ना.–दुर्मार्ग; आडवाट; कापथ; खाता न येण्याजोगे; अभक्ष्य; द्विरद; हत्ती.
दुरदृष्ट (ದುರದೃಷ್ಟ) (क) ना.–दुर्दैव; दुर्भाग्य; पाप; हतभागी; पापी; दुर्दैवी.
दुरन्वय (ದುರನ್ವಯ) (सं) वि.–अननुकरणीय; अगम्य; न समजण्याजोगे.
(सं) ना.–चुकीचा निर्णय; दुष्कुल; वाईट घराणें; दुर्वंश.

दुरंत (ದುರಂತ) (सं) ना.–दुःख; जखम; ठणका; व्यथा; विपत्ति.
(सं) वि.–आपत्तीत सापडलेला. दुःखात बुडलेला.
दुरबीनु (ದುರಬೀನು) (अ. दे) ना.–दुर्बीण; दूरदर्शक यंत्र.
दुरभिप्राय (ದುರಭಿಪ್ರಾಯ) (सं) ना.–वाईट मत; दुरुद्देश; अपप्रचार; कडवी विचारसरणी; कटु आलोचना.
दुरभिमान (ದುರಭಿಮಾನ) (क) ना.–कोरडा अहंकार; जंभ; अयोग्य प्रतिष्ठा.
—इ (ಇ) (क) वि.–अहंकारी; गर्विष्ठ.
दुरभ्यास (ದುರಭ್ಯಾಸ) (सं) ना.–दुर्वर्तन; चट; वदचाल; विनाशक चाल.
दुरवगम (ದುರವಗಮ) (सं) वि.–अनाकलनीय; कळण्यास कठीण.
दुरवस्थे (ದುರವಸ್ಥೆ) (सं) ना.–वाईट स्थिति; दुर्गति; हीन स्थिति; व्यथा.
दुर (रु) स्ति (ದುರ [ರು] ಸ್ತಿ) (अ. दे) ना.–डागडुजी; सुधारणा; शुद्धि; जीर्णोद्धार; शोध.
दुरहंकार (ದುರಹಂಕಾರ) (सं) ना.–अकारण गर्व; कोरडे अवडंबर; जंभ, मस्ती; उद्धटपणा.
दुराकृति (ದುರಾಕೃತಿ) (सं) वि.–कुरूपी; विद्रूप; विरूप; विक्राळ, भयावह.
दुराक्रम (मण) (ದುರಾಕ್ರಮ [ಮಣ]) (सं) ना.–अन्यायाचें आक्रमण; अकारण रोष.
दुराग्रह (ದುರಾಗ್ರಹ) (सं) ना.–हट्ट; निष्कारण बळजोरी; हेका; हेकटपणा.
दुराचार (ದುರಾಚಾರ) (सं) ना.–दुर्वर्तन; चुकीची वागणूक.
—इ (ಇ) (सं) वि.–दुर्वतनी; असभ्य; असंस्कृत; पापी.
दुरात्म (ದುರಾತ್ಮ) (सं) ना.–दुष्ट; पापी; वंचक, वाईट मनुष्य.
दुराप (ದುರಾಪ) (सं) वि.–दुष्प्राप्य; दुर्लभ; मिळविण्यासाठी कठीण.
दुरायि (ದುರಾಯಿ) (अ.दे.) ना.–विरोध; खंडन; निराकरण; प्रतिभटना.
दुरारोह (ದುರಾರೋಹ) (सं) ना.–चढण्यास कठीण; (ताडमाडावर चढणें कठीण होते तसे कठीण.)
दुरालाप (ದುರಾಲಾಪ) (सं) ना.–अपशब्द; शिवी; गाली; शाप.
दुरालोचने (ದುರಾಲೋಚನೆ) (सं) ना. दुर्विचार; अहित चिंतन; दुरिच्छा; दुष्कामना.
दुराशय (ದುರಾಶಯ) (सं) ना.–पोटतिडिक; 'दुरभिप्राय' पहा.
दुराशे (शा) (ದುರಾಶೆ [ಶಾ]) (सं) ना.–लोभ; अत्याकांक्षा; दुरिच्छा.

दुरासद (ದುರಾಸದ) (सं) वि. – मिळण्यास कठिण; हाताबाहेरचें; शक्तिबाहेरचें.
दुरिच्छे (ದುರಿಚ್ಛೆ) (सं) ना. – लाभ; अति आशा. हावरेपणा.
दुरित (ದುರಿತ) (सं) ना. – शाप; संकट; नरकाला कारण होणारें कृत्य; पाप.
—हर (—ಹರ) (सं) ना. – संकटनाशन; ईश्वर.
दुरियाधेन (ದುರಿಯೋಧನ) (क) ना. – दुर्योधन; कौरव राजा; धृतराष्ट्रपुत्र.
दुरुक्त (ದುರುಕ್ತ) (सं) वि. – दुर्भाषित; चुकीचें बोलणें; शापवचन; शापित.
दुरुक्ति (ದುರುಕ್ತಿ) (सं) ना. – चुकीची भाषा; दुर्भाषण; शिवी; शाप; अपशब्द; बोलू नये तें बोलणें.
दुरुगुट्टु (ड्ड) (ದುರುಗುಟ್ಟು [ಡು]) (क) धा. – वाईट दृष्टीनें डोळे वटारणें.
दुरुंदुंबि (ದುರುದುಂಬಿ) (क) ना. – उडाणटप्पु; उडाळ; चेष्टेखोर; दुष्ट; बदसल्ला देणारा; वंचक; हिंसक; भ्रमर; मधमाशी; गांधीलमाशी.
दुरुबर (ದುರುಬರ) (क) वि. – दुर्भर; असहनीय; न भरतां येण्यासारखें.
दुरुयश (ದುರುಯಶ) (क) ना. – दुष्कीर्ति; अपयश; बदनाम; दुर्लौकिक.
दुरुसु (ದುರುಸು) (क) वि. – अत्यातुर; बलिष्ठ; नित्य सिद्ध.
दुरुळ (ದುರುಳ) (क) ना. – 'दुरुदुंबि' पहा.
दुरुळे (ದುರುಳೆ) (क) ना. – दुष्टा; बदसल्ला देणारी; वंचकी.
दुरूह (ದುರೂಹ) (सं) वि. – अकल्पनीय; अतर्क्य; अवचनीय.
दुरोदर (ದುರೋದರ) (सं) ना. – द्यूत; सोंगट्याचा डाव; पण; पगडी; सोंगटी; 'लेत्त' पहा.
दुर्ग (ದುರ್ಗ) (सं) ना. – किल्ला; तट; किल्ल्याच्या तटाचा बुरूज; दुर्गमता; एकी; अरण्य.
दुर्गति (ದುರ್ಗತಿ) (सं) ना. – वाईट स्थिति; दारिद्र्य; नर्क; हीनवस्था; अवकाळ; दुर्दशा.
दुर्गंध (ದುರ್ಗಂಧ) (सं) ना. – घाण; कुवास; दुष्परिमळ.
दुर्गम (ದುರ್ಗಮ) (सं) वि. – अगम्य; कष्टसाध्य; असाध्य.
दुर्गा (र्गे) (ದುರ್ಗಾ [ರ್ಗೆ]) (सं) ना. – महाकाली; पार्वती; किल्यावरील देवडी.
दुर्गुण (ದುರ್ಗುಣ) (सं) ना. – दुष्ट भाव; दुर्वर्तन; खोड.
दुर्घट (ದುರ್ಘಟ) (सं) वि. – न होण्यासारखें; अघटित; कष्टकारक; कठीण.
दुर्जन (ದುರ್ಜನ) (सं) ना. – दुष्ट मनुष्य; नीच मनुष्य; हिंसक.
दुर्जेय (ದುರ್ಜಯ) (सं) वि. – जिंकण्यास कठीण; अजेय; अजिंक्य.
दुर्जात (ದುರ್ಜಾತ) (सं) वि. – दुष्कुलीन; कुवंशज; अशुभ मूहूर्तावर जन्मलेला; दुर्दैवी; दुःखी; हतभागी.
दुर्जीवन (ದುರ್ಜೀವನ) (सं) ना. – हीन जिणें; टेकीला आलेला संसार; कष्टकर प्रपंच.
दुर्णय (ದುರ್ಣಯ) (सं) ना. – अनय; दुर्वर्तन; अनीति; वाकडे पाऊल.
दुर्दशे (ದುರ್ದಶೆ) (सं) ना. – दुरवस्था; हीन स्थिती; अवनती; विपत्ति; संकट.
दुर्दर्श (ದುರ್ದರ್ಶ) (सं) वि. – न पाहण्याजोगें; कुरूप; अदर्शनीय; असह्य; घृणास्पद; तिटकारा येण्यासारखें.
दुर्दांत (ದುರ್ದಾಂತ) (स) वि. – असह्य; कह्यात न राहणारें, दुर्निग्रही.
दुर्दिन (ದುರ್ದಿನ) (सं) ना. – वाईट काळ; अवदशा; दुःस्थिति; पावसाळी दिवस; ढगाळ दिवस.
दुर्देसे (ದುರ್ದೆಸೆ) (सं) ना. – नीच स्थिती; हीनवस्था; दुर्दशा.
दुर्दैव (ದುರ್ದೈವ) (सं) ना. – दुर्भाग्य; हतभागीपणा; हीन स्थिती; पुण्यहीनता.
दुर्धर (ದುರ್ಧರ) (सं) वि. – असह्य; कांठीण; अपघाती; दुराधर्ष; वश करून घेण्यास कठीण; धारण करण्यास कठीण.
दुर्धर्ष (ದುರ್ಧರ್ಷ) (सं) वि. – 'दुर्धर' पहा.
दुर्नडे (र्नुडि) (ದುರ್ನಡೆ [ರ್ನುಡಿ]) (क) ना. – दुर्वर्तन; दुर्जीवन; दुर्भाषण.
दुर्निमित्त (ದುರ್ನಿಮಿತ್ತ) (सं) ना. – अपशकुन; अशुभ सूचना; अयोग्य कारण.
दुर्निवार (ದುರ್ನಿವಾರ) (सं) वि. – अनिवार्य; अटळ; असह्य; दुर्लंघ्य; झालेच पाहिजे असे.
दुर्नीत (ದುರ್ನೀತ) (सं) वि. – अविनीत; अविवेकी; शीलहीन; कुमार्गी.
दुर्नीति (ದುರ್ನೀತಿ) (सं) ना. – दुर्वर्तन; दुराचार; अयोग्य वागणूक.
दुर्बगे (ದುರ್ಬಗೆ) (सं) ना. – दुर्भंग; दुरालोचन; कुविचार.
दुर्बल (ದುರ್ಬಲ) (सं) ना. – दुबळें; नपूंसक; शक्तिहीन; क्षीण; रोडलेला.
दुर्बीज (ದುರ್ಬೀಜ) (क) ना. – दुष्ट; हीन जन्म; कृमीकीटक; जीवाणु.
दुर्बोधने (ದುರ್ಬೋಧನೆ) (सं) ना. – दुरुपदेश; चहाडी; बदसल्ला; चुकीचें विधान.
दुर्भग (ದುರ್ಭಗ) (सं) ना. – दुर्दैव; परित्यक्ता; नव्या दमानें सोडलेली; नावडती.
दुर्भर (ದುರ್ಭರ) (सं) वि. – भरण्यास कठीण.

दुर्भव (ದುರ್ಭವ) (सं) ना.–कष्टी जीवन; दुःखी संसार; कंगाल स्थिति; विपन्नावस्था; दारिद्र्य; हीनजन्म.

दुर्भाव (ದುರ್ಭಾವ) (सं) ना.–दुर्मन; विरुद्ध भावना; चुकीची विचारसरणी.

दुर्भिक्ष (ದುರ್ಭಿಕ್ಷ) (सं) ना.–असंतोषाचा काळ; दुष्काळ; अन्नान्न दशा; नकारघंटा; अवकाळ; अभावस्थिति.

दुर्भेद्य (ದುರ್ಭೇದ್ಯ) (सं) वि.–फोडतां न येण्यासारखें; असाध्य प्रवेश; आंत शिरण्यास कठीण.

दुर्मति (ದುರ್ಮತಿ) (सं) ना.–एक संवत्सर; मूर्ख; दुर्बुद्धि; बुद्धिभ्रम

दुर्मद (ದುರ್ಮದ) (सं) ना.–दंभ; कोरडा अहंकार; उन्मत्तपणा; ढोंग; बडेजाव,

दुर्मरण (ದುರ್ಮರಣ) (सं) ना.–अस्वाभाविक मरण; अकाली मरण; यातनामय मरण.

दुर्मार्ग (ದುರ್ಮಾರ್ಗ) (सं) ना.–वाईटमार्ग; नीतिभ्रष्टता; बदचाल; दुर्वर्तन.

दुर्मुख (ದುರ್ಮುಖ) (सं) ना.–अभद्रभाषी; फुटक्या तोंडाचा; कुरूपता; क्रुद्ध; एका संवत्सराचें नांव.

दुर्यश (ದುರ್ಯಶ) (सं) ना.–अपकीर्ति; निंदा; दुर्नाम; दुष्कीर्ति

दुर्लक्षण (ದುರ್ಲಕ್ಷಣ) (सं) ना.–दुश्चिन्ह; अपशकुन; अशुभ सूचना; कुलक्षण; एक काव्यदोष.

दुर्लक्ष्य (ದುರ್ಲಕ್ಷ್ಯ) (सं) वि.–लक्षांत न येणारें; अगणनीय; अलक्ष्य; अयोग्य ध्येय; 'दुर्दर्श' पहा.

दुर्ललित (ದುರ್ಲಲಿತ) (सं) ना.–कुचेष्टा; दुर्वर्तन, पोरकटपणा.

दुर्लभ (ದುರ್ಲಭ) (सं) वि.–असाध्य; सहज न मिळण्यासारखे; श्रेष्ठ; उत्तम.

दुर्वचन (स्) (ದುರ್ವಚನ [ಸ್]) (सं) ना.–शिवी; शाप; अपशब्द.

दुर्वाच्य (ದುರ್ವಾಚ್ಯ) (सं) वि.–अनुच्चरणीय; सांगतां न येण्यासारखें
(सं) ना.–शिवीगाळ; अपशब्द.

दुर्वार (ದುರ್ವಾರ) (सं) ना.–दुर्निवार.

दुर्वार्ता (र्ते) (ದುರ್ವಾರ್ತಾ [ರ್ತೆ]) (सं) ना.–अशुभ बातमी; वाईट खबर.

दुर्वास (सस्) (ದುರ್ವಾಸ [ಸಸ್]) (सं) ना.–वाईट कपडे; गैर पोषाख; नग्नता; एक ऋषी.

दुर्वासने (ದುರ್ವಾಸನೆ) (सं) ना.–दुराशा; दुर्गंध; असदिच्छा.

दुर्विदग्ध (ದುರ್ವಿದಗ್ಧ) (सं) ना.–अर्धवट ज्ञानी; पंडितंमन्य, मूर्ख.

दुर्विध (ದುರ್ವಿಧ) (सं) ना.–दुर्नीति; खळ; नीच; गरीब.

दुर्विनीत (ದುರ್ವಿನೀತ) (सं) वि.–माजलेला; मस्तीचा; उद्दाम; उद्धट; आग्रही; आडमुठा. एक कन्नड कवि.

दुर्विपाक (ದುರ್ವಿಪಾಕ) (सं) ना.–पापाचें फळ; अविवेकाचा परिणाम; दुर्दैव; दैवदुर्विलास.

दुर्विलसित (ದುರ್ವಿಲಸಿತ) (सं) ना.–दुर्दैवाचा खेळ; दैवलीला; दुर्दैव; दूरदृष्ट.

दुर्वृत्त (ದುರ್ವೃತ್ತ) (सं) वि.–उद्धट; अविवेकी; अविचारी; दुर्वर्तनी.

दुर्वृत्ति (ದುರ್ವೃತ್ತಿ) (सं) ना.–हीनकृति; दुर्वर्तन; दुष्कृत्य; उद्धटपणा.

दुर्वेश (ದುರ್ವೇಶ) (सं) वि.–आत शिरतां न येण्याजोगें; कष्ट प्रवेश; असाध्य शिरकाव.

दुर्व्यय (ದುರ್ವ್ಯಯ) (सं) ना.–उधळपट्टी; अमर्याद खर्च.

दुर्व्यसन (ದುರ್ವ್ಯಸನ) (सं) ना.–दुष्ट विचार; वाईट चट; दुरुद्योग; कुमार्गगमन; खोडवृत्ति.

दुर्व्यापार (ದುರ್ವ್ಯಾಪಾರ) (सं) ना.–दुष्काम; हीनकृति.

दुर्व्यामोह (ದುರ್ವ್ಯಾಮೋಹ) (सं) ना.–अति कामुकता; अतिदुष्ट मोह.

दुव्र्यय (ದುವ್ರ್ಯಯ) (क) ना.–'दुर्व्यय' पहा.

दुळि (ದುಳಿ) (सं) ना.–हत्तीण.

दुवंगुल (ದುವಂಗುಲ) (क) ना.–दोन बोटाचें माप; जोड बोट; मल्लयुद्धातील एक डाव.

दुव्वाळि (ದುವ್ವಾಳಿ) (क) ना.–पलायन; तोंड; चुकवून केलेलें पलायन; पळ; पोबारा.

दुव्वाळिसु (ದುವ್ವಾಳಿಸು) (क) धा.–पळ काढणें; घाईने पळणें; पाठलाग करणें; सैरावैरा धावणें; पोबारा करणें.

दुश्चरित (ದುಶ್ಚರಿತ) (क) ना.–दुर्वर्तन; दुर्वर्तनी; दुर्वृत्त; दुष्टजीवन; वाईट चरित्र.

दुश्चित्त (ದುಶ್ಚಿತ್ತ) (सं) वि.–लक्ष नसलेले; उद्विग्न; चिंतातुर; दुःखित.

दुश्चिन्ह (ದುಶ್ಚಿಹ್ನ) (सं) ना.–कुलक्षण; अपशकुन; अशुभ सूचना.

दुश्रवन (ದುಶ್ರವನ) (सं) ना.–इंद्र; देवेंद्र.

दुश्चेष्टित (ದುಶ್ಚೇಷ್ಟಿತ) (सं) ना.–कुचेष्टा; दुर्विलास; अकल्याण.

दुश्चेष्टे (ದುಶ್ಚೇಷ್ಟೆ) (सं) ना.–नसता उपद्याप; अव्यापारेषु व्यापार; कुचोद्यता; कुचोद्योग.

दुःशकुन (ದುಃಶಕುನ) (सं) ना.–अशुभ लक्षण; अपशकुन; अमंगल सूचना; दुश्चिन्ह.

दुःशले (ದುಃಶಲೆ) (क) ना.–कौरवाची बहीण; जयद्रथपत्नि.

दुःशासन (ದುಃಶಾಸನ) (क) ना.–कौरवांचा भाऊ; दुराचरण; अयोग्य राज्यकारभार.

दुःशील (ದುಃಶೀಲ) (सं) वि. – दुर्वर्तनी; दुश्चरित.
(सं) ना. – दुर्वर्तन दुराचार.
दुःशीले (ದುಃಶೀಲೆ) (सं) ना. – दुराचारिणी; दुर्वर्तनी; क्रूर स्त्री.
दुष्कर (ದುಷ್ಕರ) (सं) वि – कठिण; असाध्य, करण्यास कठीण.
दुष्कर्म (ದುಷ್ಕರ್ಮ) (सं) ना. – दुष्कृति; वाईट काम; पापकर्म.
दुष्कर्मि (ದುಷ್ಕರ್ಮಿ) (सं) ना. – पापी; दुराचारी.
दुष्कवि ದುಷ್ಕವಿ) (सं) ना. – क्षुद्र काव्य करणारा; कुकवि; दुष्ट रचना करणारा.
दुष्काम (ದುಷ್ಕಾಮ) (सं) ना. – असदिच्छा; दुराशा; कामविकार.
दुष्काळ (ದುಷ್ಕಾಳ) (सं) ना. – कठिण प्रसंग; अवकाळ; अन्नान्न दशा; दुस्समय.
दुष्कीर्ति (ದುಷ್ಕೀರ್ತಿ) (सं) ना. – अपकीर्ति; बदनाम; दुर्लौकिक.
दुष्कृत (त्य) (ದುಷ್ಕೃ [ತ್ಯ]) (सं) ना. – अपकार; दुष्कर्म; वाईट काम.
दुष्ट (ದುಷ್ಟ) (सं) वि. – वाईट; नष्ट; नाश करणारा.
(सं) ना. – पापी; सर्प; घोडा; हत्तीचा मदस्राव.
दुष्परिणाम (ದುಷ್ಪರಿಣಾಮ) (सं) ना. – दुर्गति; अधोगति; दुष्फल.
दुष्फल (ದುಷ್ಫಲ) (सं) ना. – वाईट फल; दुष्परिणाम; दुरंत.
दुष्यंत (ದುಷ್ಯಂತ) (सं) ना. – चंद्रवंशीय राजा; शकुंतलेचा पति.
दुसर (ದುಸರ) (क) ना. – दुहेरी माळ; दुपदरी हार; दुसरा सर; द्विसर.
दुस्तम (ದುಸ್ತಮ) (सं) ना. – अंधार; काळोख; घनांधकार
दुस्तर (ದುಸ್ತರ) (सं) वि. – पार होण्यास कठीण; असाध्य.
दुस्तु (ದುಸ್ತು) (अ. दे.) ना. – पोषाख; वस्त्रप्रावरण.
(अ. दे.) अ. – केवल; नीटनेटकें.
दुस्संग (ದುಸ್ಸಂಗ) (सं) ना. – कुसंगती; दुष्ट मैत्री; अयोग्य स्नेही.
दुःसंभव (ದುಃಸಂಭವ) (सं) ना. – विपत्ति; संकट; गंडांतर; दुर्घटना.
दुःसह (ದುಃಸ್ಸಹ) (सं) वि. – असह्य; असहनीय; दुर्भर.
दुःस्वभाव (ದುಃಸ್ವಭಾವ) (सं) वि. – दुर्गुण; वाईट मन; दुर्विचार.
दुःसाध्य (ದುಃಸಾಧ್ಯ) (सं.) वि. – असाध्य; दुर्लभ; दुष्प्राप्य.
दुहस्त (ದುಹಸ್ತ) (सं) ना. – द्विहस्त; करयुगुल.
दुहि (ದುಹಿ) (अ. दे.) ना. – भेदभाव; बेकी; दोन बाजू; दुमत; वैर; मात्सर्य; भिन्न अभिप्राय.
दुहिता (ते) } (ದುಹಿತಾ [ತೆ] (सं) ना. – मुलगी; कन्या;
दुहितृ (तार) } (ದುಹಿತೃ [ತಾರ]) तनुजा.

दू (ದೂ) (सं) धा. – दुःख करणें; दुखावणें; कष्ट होणें; मनस्ताप होणें.
दू (दूं) डु (ದೂ [ದೂಂ] ಕು) (क) धा. – एका पायानें उडत जाणें; दुडकी गती घेणें; हसणें; कोसळणें; लोंबत ठेवणें; टांगणें.
दूडु (ದೂಡು) (क) धा. – ढकलणें; तुडवणें; पुढें सारणें; वेळ घालवणें; बहिष्कार घालणें; बाहेर घालवणें; विचार काढून टाकणें.
दूडुगाडि (ದೂಡುಗಾಡಿ) (क) ना. – बाबागाडी; ढकलगाडी.
दूत (ದೂತ) (सं) ना. – निरोप्या; जासूद; रायभारी; हेजीब; 'ओलीकार' पहा.
दूति (ती) } (ದೂತಿ [ತೀ]) (सं) ना. – सेविका; दासी; सजणी; बातमी पोचविणारी; कुंटिण.
दूतिके (का) } (ದೂತಿಕೆ [ಕಾ])
दू (दौ) त्य (ದೂ [ದೌ] ತ್ಯ) (सं) ना. – निरोप; सांगावा; रायभार.
दूद (दव) (ದೂದ [ದವ]) (क) ना. – दूत; जासूद; रायभारी.
दूदि (दवि) (ದೂವಿ [ದವಿ]) (क) ना. – दूति; रेशमाचा कोश; तुतीचें झाड.
दू (ದೂದು) (क) ना. – दूत्य; द्यूत; पण; स्पर्धा; निरोप.
दून (ದೂನ) (सं) वि. – अतिदुःखी; संकटग्रस्त.
(सं) ना. – आयास; श्रम; सोशिकता; सह्यता.
दूपिसु (ದೂಪಿಸು) (क) धा. – धकणें; झिजणें; आभारणे.
दूमर (ದೂಮರ) (क) ना. – धूम्र; झिमझिम; भुरभूर.
दूर (ದೂರ) (सं) वि. – लांब; हाताला न येणारे; जास्तीची भर; वरचा हात; अस्पृश्य.
दूरग (ದೂರಗ) (क) ना. – वस्त्र; पोषाख.
दूरदर्शक (ದೂರದರ್ಶಕ) (सं) ना. – दूरचें दाखवणारें; दुर्बिण.
— यंत्र (ಯಂತ್ರ) (सं) ना. – दुर्बिण.
दूरदर्शन (ದೂರದರ್ಶನ) (सं) ना. – गिधाड; पंडित; विद्वान.
दूरदर्शि (ದೂರದರ್ಶಿ) (सं) ना. – सुदूर पाहणारा; दीर्घदर्शी; धूर्त; तत्त्वज्ञानी; गिधाड.
दूरदृष्टि (ದೂರದೃಷ್ಟಿ) (सं) ना. – युक्तायुक्त विवेचन; धूर्तपणा; दीर्घ दर्शिता; पूर्वसूचना; पूर्वविचार.
दूरध्वनियंत्र (ದೂರಧ್ವನಿಯಂತ್ರ) (सं) ना. – दूरकथनयंत्र; दूरश्रवणयंत्र; टेलिफोन.
दूरमाडु (ದೂರಮಾಡು) (क) धा. – त्याग करणें; काढून टाकणें; सोडणें; बहिष्कार करणें; संबंध तोडणें.
दूरवागु (ದೂರವಾಗು) (क) धा. – संबंध सोडणें; स्थानांतर करणें.
दूरस्थ (ದೂರಸ್ಥ) (सं) वि. – दूर राहणारा.

दूरिसु (ದೂರಿಸು) (क) धा. – अपवादाला कारण होणें; निंदा करणें; वृद्धि पावणें; चिंतन करणें; दूर करणें.

दूरु (ದೂರು) (क) धा. – निंदा करणें; अपमान करणें; शिवी देणें; चहाडी करणें.

(क) ना. – अपवाद; चहाडी; निंदा; अपमान.

दूर्त (ದೂರ್ತ) (क) ना. – धूर्त; कपटी; ठग; दीर्घ विचार करणारा.

दूर्वा (ದೂರ್ವಾ) (सं) ना. – हरळी; हरियाळि; गवत; दूर्वा.

दूर्वांकुर (ದೂರ್ವಾಂಕುರ) (सं) ना. – कोवळें गवत; गवताचे कोंब.

दूर्वास (ದೂರ್ವಾಸ) (सं) ना. – दुर्वास ऋषि.

दूल (ದೂಲ) (क) ना. – तुळी; तुळई; बहाल; जंती.

दूलि (ली) का (ದೂಲಿ [ಲೀ]ಕಾ) (सं) ना. – जांभळीचें झाड; नीळीचें झाड.

दूले (ದೂಲೆ) (सं) ना. – काम बाधा; संभोगेच्छा; कामुकता; खाज.

दूवाळिसु (ದೂವಾಳಿಸು) (क) धा. – 'दुव्वाळिसु' पहा; पळणें; पळ काढणें.

दूवे (हे) (ದೂವೆ [ಹೆ]) (क) ना. – धूम; धूर; राख; राखेचा ढीग; दूर्वा.

दूषक (ದೂಷಕ) (सं) ना. – दोष देणारा; दूषण लावणारा; निंदक.

दूषणे(ण) (ದೂಷಣೆ [ಣ]) (सं) ना. – निंदा; अपवाद; शिवीगाळ; दूषण नामक राक्षस.

दूषिके (ದೂಷಿಕೆ) (सं) ना. – दृष्टिदोष; मंद दिसणे; मंददृष्टि.

दूषिसु (ದೂಷಿಸು) (क) धा. – निंदा करणें; शिवी देणें; शब्द लावणें; बोल देणें.

दूष्य (ದೂಷ್ಯ) (सं) वि. – दूषणीय; दोष देण्यायोग्य; अपमानास्पद.

(सं) ना. – तंबू; डेरा; पाल; पालपट्टी.

दूस (ದೂಸ) (क) ना. – कापड; कपडा.

दूसिग (ದೂಸಿಗ) (क) ना. – कापड व्यापारी; कापडदुकानदार; जवळी.

दूसणे (ದೂಸಣೆ) (क) ना. – दूषण; निंदा; शिवी.

दूसर् (रु) (ದೂಸರ್ [ರು]) (क) ना. – निमित्त; कारण; सबब;

दूसर (ದೂಸರ) (क) वि. – राखी; कंदी; धूसर; भुरें.

दूसिगवसर (ದೂಸಿಗವಸರ) (क) ना. – कापडदुकान; जवळी.

दूहति (त्ति) (ದೂಹತಿ [ತ್ತಿ]) (क) ना. – द्विहस्त; दोनी हातांनी पट्टा फिरवणारा; सव्यसाची.

दूळ् (ळि) (ळु) (ದೂಳ್ [ಳಿ] [ಳು]) (क) ना. – धूळ; माती; धुरळा; वाळू; रेती.

दूळिदूसरित (ದೂಳಿದೂಸರಿತ) (क) वि. – धुळीनें माखलेले; धुरळ्यानें घाण झालेले; मातकट; रंगानें चिताडलेले.

दूळिसु (ದೂಳಿಸು) (क) धा. – मातीनें सारवणें; धुळीनें माखणें.

दूळुगेडिसु | (ದೂಳುಗೆಡಿಸು) (क) धा. – नाश करणें; फेकून
दूळेब्बिसु | (ದೂಳೆಬ್ಬಿಸು) देणें; मनसोक्त खर्च करणें.

दृक् (दृक्कु) (ದೃಕ್, [ದೃಕ್ಕು]) (सं) ना. – डोळा; दृष्टि.

दृकश्रवण (ದೃಕಶ್ರವಣ) (सं) ना. – चक्षुश्रवा; सर्प; डोळे हेंच ज्यांचे श्रवण आहेत असा.

दृक्सिद्धांत (ದೃಕ್‌ಸಿದ್ಧಾಂತ) (सं) ना. – प्रत्यक्ष प्रमाण; डोळ्याला स्पष्ट दिसणारा निर्णय; ज्योतिषावरील एक ग्रंथ.

दृग् (गु) (ದೃಗ್ [ಗು]) (क) ना. – 'दृक्' पहा.

—जल (ಜಲ) (सं) ना. – अश्रु; आसवें; डोळापाणी 'कंबनि' पहा.

दृग्गणित (ದೃಗ್ಗಣಿತ) (सं) ना. – खगोल शास्त्राचें गणित; ग्रहगतिशास्त्र.

दृढ (ದೃಢ) (सं) वि. – घट्ट; बलिष्ट; स्थिर; सत्य; निश्चित; पक्कें; घन; अतिशय; विश्वसनीय.

—अंग (ಅಂಗ) (सं) ना. – पुष्ट देह; वज्रदेह.

—चित्त (ಚಿತ್ತ) (सं) ना. – स्थिर मन; घट्ट मन.

—ता, –ते (ತಾ, ತೆ) (सं) ना. – घनता; निश्चय; स्थैर्य; घट्टपणा.

—नीर, –फल (ನೀರ; ಫಲ) (सं) ना. – नारळ; नारळीचें झाड.

—मूल (ಮೂಲ) (सं) ना. – नारळीचें झाड; पक्के मूळ धरलेलें.

—प्रतिज्ञा (ಪ್ರತಿಜ್ಞ) (सं) ना. – दिलेलें वचन पाळणारा; विद्वान्; घनपाठी; अभिवचन

—मति (ಮತಿ) (सं) ना. – घनपंडित; प्रकांडपंडित.

—मुष्टि (ಮುಷ್ಟಿ) (सं) ना. – घट्ट मूठ; पक्की पकड; खड्ग; तलवार; लोभी; कंजूष.

—व्रत (ವ್ರತ) (सं) ना. – व्रतनिष्ठा; घेतलेलें व्रत न मोडणारा.

दृढायतिके (ದೃಢಾಯತಿಕೆ) (सं) ना. – चमत्कार; आश्चर्य; विस्मय; मतिभ्रम; त्वरा; दाक्षिण्य; भीड.

दृढायु (ದೃಢಾಯು) (सं) ना. – स्थिर जीवन; चिरंजीव; दीर्घायुषी; एक चंद्रवंशीय राजा.

दृढाय्ल (ದೃಢಾಯ್ಲ) (सं) ना. – दृढनिश्चयी; बलशाली; ठामपणाबद्दल नांवलौकिक असलेला.

दृढिमे (ದೃಢಿಮೆ) (सं) ना. – ठामपणा; बालशालित्व; शक्तिसंपन्नता.

दृढिकरण (ದೃಢೀಕರಣ) (सं) ना. – घनीकरण; भरीवपणा; घट्टपणा; विषयाशीं एकजीव; विषय आत्मसात करणें.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–पक्कें करणें; निश्चित करणें; बल संपादणें; घट्ट करणें.
दृढीकृत (ದೃಢೀಕೃತ) (सं) वि.–भरींव; घन; शक्तिसंपन्न.
दृति (ದೃತಿ) (सं) ना.–भाता; पखाल; मासा; चर्म.
—हरि (ಹರಿ) (सं) ना.–कुत्रा; कुक्कुर; श्वान.
दृप्त (ದೃಪ್ತ) (सं) वि.–गर्विष्ठ; माजलेलें; अहंकारी.
दृश (ದೃಶ) (सं) ना.–दृष्टि; दृक्; डोळा; विचारा; समजूत.
दृशद् (द) (ದೃಶದ್ [ದ]) (सं) ना.–दगड; फरशी; असंस्कृत मनुष्य; ठुंब; बैड
दृश्य (ದೃಶ್ಯ) (सं) ना.–संनिवेश; दृष्टि.
(सं) वि.–दिसणारें; सुंदर; दाखवण्यायोग्य; मनोहर.
—काव्य (ಕಾವ್ಯ) (सं) ना.–नाटक; रूपक.
—मान (ಮಾನ) (सं) वि.–दिसणारें; दिसण्यासारखें.
दृश्यादृश्य (ದೃಶ್ಯಾದೃಶ್ಯ) (सं) वि.–दिसलें न दिसलें; पाहून न पाहिल्यासारखें.
दृषद् (द) (ದೃಷದ್ [ದ]) (सं) ना.–'दृशद्'
दृषद्वति (ती) (ದೃಷದ್ವತಿ [ತೀ]) (सं) ना.–सरस्वतीला मिळणारी एक नदी.
दृष्ट (ದೃಷ್ಟ) (सं) वि.–पाहिलेलें; समजून आलेलें; अनुभवलेले; परिशीलन केलेलें.
दृष्टांत (ದೃಷ್ಟಾಂತ) (सं) ना.–अनुभवाला आलेली गोष्ट; प्रचीति; उदाहरण; दाखला; एक काव्यालंकार.
दृष्टार्थ (ದೃಷ್ಟಾರ್ಥ) (सं) ना.–पाहिलेली वस्तु; पडताळा; अनुभवाला आलेले फळ.
दृष्टि (ದೃಷ್ಟಿ) (सं) ना.–नजर; डोळा; पाहणी; बुद्धि; विवेक; ज्ञान.
—सु (ಸು) (क) धा.–पाहणें; परिशीलन करणें; लक्ष देणें.
दृष्टिकोन (ದೃಷ್ಟಿಕೋನ) (सं) ना.–पाहण्याची पद्धति; विचार करण्याची रीति; रोख; विचारसरणी; मनोवृत्ति.
दृष्टिगोचर (ದೃಷ್ಟಿಗೋಚರ) (सं) वि.–डोळ्याला दिसण्यासारखें; विचाराच्या कक्षेंत येण्याजोगें.
दृष्टिदोष (ದೃಷ್ಟಿದೋಷ) (सं) ना.–डोळ्यांतील दोष; पाहण्यांतील दोष; चूकभूल.
दृष्टिपथ (ದೃಷ್ಟಿಪಥ) (सं) ना.–दृष्टीचा टप्पा; नजरेचा पल्ला; पाहण्याची पद्धति.
दृष्टिविक्षेप (ದೃಷ್ಟಿವಿಕ್ಷೇಪ) (सं) ना.–नजरफेक; पूर्ण विचार; आलोचना; पूर्णदृष्टि.
दृष्टिविष (ದೃಷ್ಟಿವಿಷ) (सं) ना.–सर्प; पापी नजर; दूषित दृष्टि; वाईट नजर.
देख्खा (ख्खी) (ದೆಖ್ಖಾ [ಖ್ಖಿ]) (क) ना.–परस्परांची परस्परांनी केलेली पाहणी. एकमेकंकृत चांचणी; स्पर्धा; ईर्षा; लाज; अभिमान; दुःख.
देख्खाय (ळ) (ದೆಖ್ಖಾಯ [ಳ]) (क) ना.–आत्मप्रतिष्ठा; अवडंबर; दंभ; गौरव; शौर्य; मोठेपणा; अतिशयता.
देव्वे (ದೆವ್ವೆ) (क) ना.–मोर; चोप; चिवा.
देव्व (ದೆವ್ವ) (क) ना.–भूत; पिशाच; सूक्ष्म शरीरातील जीव; पीडाकार शक्ति; भयंकरता.
देसे (ದೆಸೆ) (क) ना.–दशा; दिशा; राग; अवस्था; गति; भाग्याचा चढउतार.
—केडिसु (ಕೆಡಿಸು) (क) धा.–दिशाभूल करणें; हीन स्थितीला नेणें.
—गार (ಗಾರ) (सं) वि.–दैवशाली; सुदैवी; भाग्यवंत.
—वान,–वंत (ವಾನ; ವಂತ) (क) वि.–शुभ लक्षणी; भाग्यशाली.
देसेगेंपु (ದೆಸೆಗೆಂಪು) (क) ना.–मूढ; अरुणराग; 'देसराग' संधिकाळचे दृश्य.
देसेगंपु (ದೆಸೆಗಂಪು) (क) ना.–दरवळणारा सुवास; आसमंतीचा परिमळ.
देसेगेडु (ದೆಸೆಗೆಡು) (क) धा.–दुर्दशा होणें; दिङ्मूढ होणें; दिशाभूल होणें; बेशुद्ध होणें.
देसेबलि (ದೆಸೆಬಲಿ) (क) ना.–दिग्बळी; दशदिशांना दिलेला बळी; शेरणी.
देसेविद्ध (ದೆಸೆವಿದ್ಧ) (क) वि.–दिगंती पोचलेले; क्षितिजाला भिडलेले; अवदशेच्या हाती सापडलेले; अवनत; विपन्न.
देंकु (ದೇಂಕು) (क) धा.–कसेबसे रांगणें; हीनावस्था येणें.
देंखरेंख (ದೇಖರೇಖ) (अ. दे) ना.–पाहणी; देखभाल; लक्ष.
देंगुळ (ದೇಗುಲ) (क) ना.–देवकुल; देवस्थान; देवालय; मंदिर; पुजारी.
दें (दें) टु (ದೇ [ದೇಂ] ಟು) (क) ना.–नाळ; देठ; बुंधा; दांडा; धाट.
देंणे (ದೇಣೆ) (अ. दे.) ना.–कर्ज; ऋण; उसनवट.
—दार (ದಾರ) (अ. दे) ना.–कर्जदार; ऋणको.
देंदीप्यमान (ದೇದೀಪ್ಯಮಾನ) (सं) वि.–चकचकणारा; दिव्य; प्रज्वलित; कांतियुक्त; झगझगीत.
देंव (ದೇವ) (सं) ना.–प्रकाश; प्रकाशमय वस्तु; ईश्वर; ब्रह्म; वस्तु; प्रभु; राजा; देवता; इंद्र.
—त्व (ತ್ವ) (सं) ना.–देवपणा; प्रकाशमयता; मालकी.
देंवक (ದೇವಕ) (सं) ना.–देवकीचा पिता; उग्रसेनाचा लहान भाऊ.
देंवकणिश (ದೇವಕಣಿಶ) (सं) ना.–कच्चें कणीस.

देवकि (की) (ದೇವಕಿ [ಕೀ]) (सं) ना. – कृष्णाची आई; देवकाची कन्या.
—तनय—नंदन (ತನಯ, ನಂದನ) (सं) ना. – देवकीपुत्र; कृष्ण.
देवकुल (ದೇವಕುಲ) (सं) ना. – 'देगुल' पहा.
देवकुसुम (ದೇವಕುಸುಮ) (सं) ना. – लवंग.
देवखात (ದೇವಖಾತ) (सं) ना. – स्वयंभु सरोवर; नैसर्गिक तळें; देवनिर्मीत तडाग.
देवगंगा (गे) (ದೇವಗಂಗಾ [ಗೆ]) (सं) ना. – सुरगंगा; आकाशगंगा.
देवगण (ದೇವಗಣ) (सं) ना. – देवतासमूह; नक्षत्रवृंद; सत्त्वगुणी मनुष्य.
देवगंधर्व (ದೇವಗಂಧರ್ವ) (सं) ना. – देवलोकीचा गायक.
देवडि (ದೇವಡಿ) (क) ना. – देहली; उंबरा; पूज्यपाद.
देवडिग (ದೇವಡಿಗ) (क) ना. – देवसेवक; पूजारी; भक्त.
देवडिति (ದೇವಡಿತಿ) (क) ना. – देवता स्त्री; अप्सरा; देवसेविका; भक्तीण; 'अचरि' पहा.
देवतरू (ದೇವತರು) (सं) ना. – कल्पवृक्ष; (मंदार; अश्वत्थ; हरिचंदन; पारिजात; संतान असे पंचवृक्ष).
देवता (ದೇವತಾ) (सं) ना. – देवी;
—अंश (--ಅಂಶ) (सं) ना – देवशक्ति विभाग; अवतार; देवतांना दिलेली आहुती; परमात्म्याचा अंशावतार.
देवतात्म (ದೇವತಾತ್ಮ) (सं) ना. – सत्त्वगुणशाली; देवत्व असलेला; महात्मा; दैवीशक्ति असलेला.
देवदत्त (ದೇವದತ್ತ) (सं) वि. – देवानें दिलेले; जातीचें; जन्मजात.
(सं) ना. – अर्जुनाचा शंख.
देवदाय (ದೇವದಾಯ) (सं) ना. – वर्षासन; शिखर.
देवदारू (ದೇವದಾರು) (सं) ना. – देवदार; देवद्वार.
देवदासि (ದೇವದಾಸಿ) (सं) ना. – देवाची सेवेकरीण; देवाचे नांवानें व्रतस्थ राहणारी स्त्री; नर्तकी; परिचारिका; 'सूळे' पहा.
देवदुंदुभि (ದೇವದುಂದುಭಿ) (सं) ना. – नगारा; देवाची भेरी.
देवदूत (ದೇವದೂತ) (सं) ना. – देवसेवक; प्रेषित.
देवदेव (ದೇವದೇವ) (सं) ना. – देवाचा देव; शिव; विष्णु.
देवन (ದೇವನ) (सं) ना. – खेळ; लीला; विनोद; सौंदर्य; कांती; द्यूत; क्रीडारंग; उद्यान; कमल; महत्त्वाकांक्षा; उद्योग; काम; घोळ; दुःख; चलन; लावी पक्षी.
देवनगरि (ದೇವನಗರಿ) (सं) ना. – अमरावती; देवनार; सुरपुर; लक्ष्मीश कवीचें जन्मग्राम.
देवनट (ದೇವನಟ) (सं) ना. – कडू दोडका.
देवनदि (ದೇವನದಿ) (सं) ना. – आकाशगंगा; सुरनदी.
देवनागरि (ದೇವನಾಗರಿ) (सं) ना. – संस्कृत लिपी; गीर्वाण लेखन चिन्हें
देवनाल (ದೇವನಾಲ) (सं) ना. – देवनळ; चांबू; चिवा.
देवपथ (ದೇವಪಥ) (सं) ना. – स्वर्ग; जोतिमार्ग; आकाशमार्ग.
देवपुरोध (ದೇವಪುರೋಧ) (सं) ना. देवगुरु; बृहस्पति.
देवभूमि (ದೇವಭೂಮಿ) (सं) ना. – स्वर्ग; तीर्थक्षेत्र.
देवमातृक (ದೇವಮಾತೃಕ) (सं) ना. – पावसावर पिकणारी जमीन; जिराइत जमीन; देवकृपा झालेला; आईप्रमाणें असणारा.
देवमार्ग (ದೇವಮಾರ್ಗ) (सं) ना. – देवपथ; आकाशमार्ग; स्वर्ग.
देवयज्ञ (ದೇವಯಜ್ಞ) (सं) ना. – देवतांच्या संतोषासाठीं करावयाचा याग; होमविधि.
देवयान (ದೇವಯಾನ) (सं) ना. – देवतेचा रथ; आकाश; देवांचा मार्ग;
देवयानि (ದೇವಯಾನಿ) (सं) ना. – शुक्राचार्यांची मुलगी; ययातीची पत्नि.
देवयोनि (ದೇವಯೋನಿ) (सं) ना. – देवापासून जन्मलेले; यक्ष; गंधर्व; किन्नर; किंपुरुष; पिशाच.
देवर (ದೇವರ) (क) ना. – दीर; देव्य; भावोजी; पतीचा भाऊ.
देवरथ (ದೇವರಥ) (सं) ना. – विमान; देवाचें वाहन.
देवराज (ದೇವರಾಜ) (सं) ना. – देवेंद्र; देवांचा राजा.
देवरात (ದೇವರಾತ) (सं) ना. – परीक्षिती; अभिमन्यूचा मुलगा.
देवर्षि (ದೇವರ್ಷಿ) (सं) ना. – नारद; देवलोकीचा ऋषि.
देवल(लक) (ದೇವಲ [ಲಕ]) (सं) ना. – देवांग ऋषि; वस्त्र विणण्याची विद्या देणारा मुनि; देवपूजारी.
देवव्रत (ದೇವವ್ರತ) (सं) ना. – भीष्माचार्य.
देवस्व (ದೇವಸ್ವ) (सं) ना. – देवसंपत्; दैविक भाग्य; देवाचा खजिना.
देवांग (ದೇವಾಂಗ) (सं) ना. – कापड; रेशमी वस्त्र; देवांग ऋषिकुलांतील विणकर समाज.
देवाज्ञे (ದೇವಾಜ್ಞೆ) (सं) ना. – देवाकडून झालेली आज्ञा, देवाचे बोलावणें; मृत्यु.
देवादाय (ದೇವಾದಾಯ) (सं) ना. – 'देवदाय' पहा.
देवाद्रि (ದೇವಾದ್ರಿ) (सं) ना. – मेरुपर्वत; देव ज्यावर राहतात तो पर्वत.
देवाधिदेव (ದೇವಾಧಿದೇವ) (सं) ना. – 'देवदेव' पहा; महादेव.
देवाराधने (ದೇವಾರಾಧನೆ) (सं) ना. – देवपूजा; देवतार्चन.
देवि (ದೇವಿ) (सं) ना. – दुर्गादेवी; महाकाली; अंगावर उठणाऱ्या देवी; राणी; श्रेष्ठ स्त्री.

देवेंद्र (ದೇವೇಂದ್ರ) (सं) ना.–इंद्र; शचीपति.
देवोद्यान (ದೇವೋದ್ಯಾನ) (सं) ना.–नंदनवन; देवतांचे उपवन.
देश (स) (ದೇಶ [ಸ]) (सं) ना.–स्थळ; अवकाश; आश्रय; प्रदेश; सीमा.
—रूप (—ರೂಪ) (सं) ना.–देशाला अनुरूप; प्रांतीय.
—स्थ (—ಸ್ಥ) (सं) ना.–देशात राहणारा; कोकणाशिवाय अन्य विभागांत जन्मलेला; ब्राह्मणातील एक पोटभेद.
देशकालानुरूप (ದೇಶಕಾಲಾನುರೂಪ) (सं) वि.–त्या त्या देशाला आणि कालाला जमणारे; परिवर्तनशील.
देशद्रोह (ದೇಶದ್ರೋಹ) (सं) ना.–स्वतःच्या देशाविषयी द्वेष.
देशद्रोहि (ದೇಶದ್ರೋಹಿ) (सं) ना.–देशाचे अकल्याण करणारा; नीच; राष्ट्रद्वेषी; राष्ट्रविघातक.
देशबंधु (बांधव) (ದೇಶಬಂಧು [ಬಾಂಧವ]) (सं) ना.–देशाचा भाऊ; राष्ट्रमित्र; देशहितैषी; जनहितकर्ता.
देशभाषे (ದೇಶಭಾಷೆ) (सं) ना.–देशाची भाषा; राष्ट्रभाषा; प्रांतभाषा.
देशभ्रष्ट (ದೇಶಭ್ರಷ್ಟ) (सं) वि.–देशांतून बाहेर गेलेला; परगंदा; देशत्यागी.
देशमुख (ದೇಶಮುಖ) (सं) ना.–राष्ट्रनायक; एक प्रमुख अधिकारी.
(अ.दे) ना.–परगण्याचा मुख्य अधिकारी.
देशाचार (ದೇಶಾಚಾರ) (सं) ना;–देशाची चालरीत; समाजनीति; रूढी.
देशाटन (ದೇಶಾಟನ) (सं) ना.–देशोदेशीचा प्रवास; देशांतरीचें भ्रमण; देशयात्रा.
देशांतर (ದೇಶಾಂತರ) (सं) ना.–अन्यदेश; परदेश; एक प्रदेशातून दुसऱ्या प्रांतांत जाणें.
—वास (ವಾಸ) (सं) ना.–परदेशांत केलेली वसती.
देशाभिमान (ದೇಶಾಭಿಮಾನ) (सं) ना.–जन्मभूमीविषयींची प्रीति; देशप्रेम; राष्ट्रभक्ति.
देशावर (ದೇಶಾವರ) (सं) ना.–भिक्षाटन; गांवोगांव हिंडून मागितलेली भिक्षा.
देशि (ದೇಶಿ) (सं) वि.–देशरूढीचे; सामान्य जनाचे वापरातील; प्रांतीय; गावरान; जवारी.
देशिक (ದೇಶಿಕ) (सं) ना.–आचार्य; गुरु; उपदेशक; आपल्या गांवचा; देशबांधव; प्रयाणिक; अपरिचित; पांथ; परस्थलाचा; परस्थ.
देशिग (सिग) (ದೇಶಿಗ [ಸಿಗ]) (क) ना.–अनाथ; निराधार; 'देशिक' पहा. 'तब्बलि' पहा.
देशीय (देश्य) (ದೇಶೀಯ [ದೇಶ್ಯ]) (सं) ना.–देशासंबंधी; राष्ट्रविषयीं; प्रांतीय.

—भाषे (ಭಾಷೆ) (सं) ना.–त्या त्या देशाची भाषा; प्रांतभाषा.
देसि (ದೇಸಿ) (क) ना.–चांगुलपणा; सौंदर्य; शोभा; प्रांतीय भाषेतील सौंदर्य; देशभाषा; गौरव.
देसिकीर्ति (ದೇಸಿಕೀರ್ತಿ) (क) ना.–सुंदरी; अप्सरा; कामिनी.
देसिगार (ದೇಸಿಗಾರ) (क) वि.–कलाविद; कलाजीवी; कुशल; कलाकार.
देसिपडे (ದೇಸಿಪಡೆ) (क) धा.–चांगलें होणें; सुंदर होणें.
देसे (ದೇಸೆ) (क) ना.–'देशि' पहा.
देह (ದೇಹ) (सं) ना.–शरीर; काया; ज्योतिषशास्त्रातील लग्नस्थान.
—ते (ತೆ) (क) ना.–शरीराविषयीचा आपलेपणा; देहाविषयी ममत्व; ममकार.
—बिडु (ಬಿಡು) (क) धा.–मरणें; मरण येणें.
देहत्याग (ದೇಹತ್ಯಾಗ) (सं) ना.–देह ठेवणें; मरण; देहदान.
देहधारक (ದೇಹಧಾರಕ) (सं) ना.–शरीरधारणा; देहधारी; आत्मा; शरीरधारी; हाड.
देहधारि (ದೇಹಧಾರಿ) (सं) ना.–'देहधारक' पहा.
देहभृत (त) (ದೇಹಭೃತ [ತ]) (सं) ना.–जीवात्मा.
देहलि (ली) (ದೇಹಲಿ [ಲೀ] (सं) ना.–उंबरा, दिल्ली.
देहांत (ದೇಹಾಂತ) (सं) ना.–देहाचा शेवट; मरण; मृत्यु.
—शिक्षा (क्षे) (ಶಿಕ್ಷೆ) (सं) ना.–फाशीची शिक्षा; मृत्युदंड.
देहार (ದೇಹಾರ) (सं) ना.–दुर्गति; दुरवस्था.
देहि (ದೇಹಿ) (सं) क्रि.–दे. दया कर.
(सं) ना.–प्राणी; जीव; आत्मा; शरीरी.
दैतेय (दैत्य) (ದೈತೇಯ [ದೈತ್ಯ]) (सं) ना.–राक्षस; दितीचीं मुलें; असुर.
—अरि,—वैरि (ಅರಿ; ವೈರಿ) (सं) ना.–शिव; विष्णु.
—गुरु (ಗುರು) (सं) ना.–शुक्राचार्य.
दैत्यसेना (ದೈತ್ಯಸೇನಾ) (सं) ना.–राक्षस सैन्य; दक्षब्रह्माची कन्या.
दैनंदिन (ದೈನಂದಿನ) (सं) वि.–रोजचे; रोजरोज; दिसंदीस.
दैनास (ದೈನಾಸ) (क) ना.–दीनता; दैन्य; दीनाशा; दीन याचना.
दैनिक (ದೈನಿಕ) (सं) वि.–रोजचें; नित्याचें; दिवसाचें.
—पत्रिका (के) (ಪತ್ರಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.–दैनिक वर्तमानपत्र.
दैन्य (ದೈನ್ಯ) (सं) ना.–दीनता; विनय; मृदुता; गरीबीचें जीवन; गरीबीची भाषा; लाचारी; व्यथा; हीन भावना; हीन स्थिति; दीनवृत्ति.
दैर्घ्य (ದೈರ್ಘ್ಯ (सं) ना.–दीर्घता; लांबी.

दैव (ದೈವ) (सं) ना.– देवासंबंधी; अदृष्ट; नशीब; भाग्य; भूत; श्रीमंती; वडीलधारे.

दैवक (ದೈವಕ) (सं) ना.– नशीबासंबंधी; दैवाधीन.

दैवगति (ದೈವಗತಿ) (सं) ना.– देवाची इच्छा; विधिलिखित; नशीब; ललाटलेख; कर्मगति; दैवाचा फेरा.

दैवज्ञ (ದೈವಜ್ಞ) (सं) ना.– भविष्य सांगणारा; सामुद्रिकवेत्ता; भाग्यज्ञानी; सोनार.

दैवत (ದೈವತ) (सं) वि.– देवासंबंधी; दैवाधीन.
(सं) वि.– इष्ट देवता.

दैवतंत्र (ದೈವತಂತ್ರ) (सं) ना.– नशीबाचा खेळ; विधिविलास; ब्रह्मलीला.

दैववाणि (ದೈವವಾಣಿ) (सं) ना.– अशरीरिणी; आकाशवाणी; देवाचा आदेश.

दैवाधीन (ದೈವಾಧೀನ) (सं) वि.– देवाच्या इच्छेनुसार; मरण; मृत्यु.

दैविक (ದೈವಿಕ) (सं) वि.– नशीबासंबंधी; देवामुळें अस्तित्वात आलेलें, देवाच्या इच्छेप्रमाणें चालणारा.

दैहिक (ದೈಹಿಕ) (सं) वि.– देहाविषयीचें; शारीरिक; कायिक; तनूसंबंधी.
—क्रिया (ये) (ಕ್ರಿಯಾ [ಯೆ]) (सं) ना.– शरीराचें चलनवलन; स्वाभाविक कृत्य.

दोगरु (ದೊಗರು) (क) धा.– उकरणें; पोकळ करणें.
(क) ना.– खड्डा; पोकळी; तोटा.

दोटा (ठा) र (ದೊಟಾ [ಠಾ]ರ) (क) ना.– घट्ट मनाचा; दृढचित्त; स्थिरकाय; बलिष्ठ; दांडगा; समर्थ.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.– स्थिरावणें; गर्व करणें.
—तन (ತನ) (क) ना.– दृढमनस्कता; दांडगेपणा; गर्व; अहंकार.

दोड्ड (ड्डित्तु) (ದೊಡ್ಡ [ಡ್ಡಿತ್ತು]) (क) वि.– वडील; उन्नत; श्रेष्ठ; विशाल; घन; मुख्य; दांडगा.

दोड्डस्त न } (ದೊಡ್ಡಸ್ತ [ನ]) (क) ना.– वडीलपणा;
दोड्डस्तिके } (ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆ) श्रेष्ठता; विशालता; उन्नति; औदार्य; घनता; वडीलकी.

दोड्डनिद्दे (ದೊಡ್ಡನಿದ್ದೆ) (क) ना.– दीर्घ निद्रा; मरण; मृत्यु; काळझोप; घोर निद्रा.

दोड्डाने (ದೊಡ್ಡಾನೆ) (क) ना.– मोठा हत्ती; महाहत्ती.

दोड्डि (ದೊಡ್ಡಿ) (क) ना.– कोठी; गायरान; कोंडवाडा; जंगली हत्ती धरण्याचा खड्डा.

दोड्डीळे (ದೊಡ್ಡೀಳೆ) (क) ना.– रुई; शेवरीचें फळ; कच्चें फळ.

दोड्डेस (ದೊಡ್ಡೆಸ) (क) ना.– नृत्य; नाच; नृत्यभंग; नाचातील अभिनय.

दोणे (ದೊಣೆ) (क) ना.– बाणांचा भाता; तळें; सरोवर; मागावरील कापड गुंडाळण्याचें लाकूड.

दोंडे (ದೊಂಡೆ) (क) वि.– घट्ट बांधलेलें; करकचून बांधलेलें; चुरमडलेलें; गोळा केलेलें.

दोण्णे (ದೊಣ್ಣೆ) (क) ना.– सोटा; लाठी; दंड; काठी.

दोद्दे (ದೊದ್ದೆ) (क) ना.– ढीग; समूह; रास; असमर्थ; बलहीन; बोबडे बोल.

दोद्देग (ದೊದ್ದೆಗ)(क) ना.– पक्षामध्यें सामावलेला; पक्षातील एक.

दोंति (ದೊಂತಿ) (क) ना.– उतरंड; एकावर एक ठेवलेली भांडीं; थप्पी; चळत. 'अडकल' पहा.

दोंदण (ದೊಂದಣ) (क) ना.– अस्पष्ट भाषा; तोतरे बोलणें; बोबडे बोल.

दोंदि (दुंदि) (ದೊಂದಿ [ದುಂದಿ]) (क) ना.– हिलाल; दिवटी; पोत.

दोंदुलि (ದೊಂದುಳಿ) (क) ना.– समूह; ढीग; संतोष; समाज.

दोन्ने (ದೊನ್ನೆ) (क) ना.– द्रोण; पानाची वाटी.

दोप्पने (ದೊಪ್ಪನೆ) (क) अ.– धप्पकन्.

दोप्पळिसु (ದೊಪ್ಪಳಿಸು) (क) धा.– आपटणें; बडविणें; धोपटणें; धाडकन पडणें.

दोब्बु (ದೊಬ್ಬು) (क) धा.– 'दब्बु' पहा.

दोंब (ದೊಂಬ) (क) ना.– डोंब; डोंबारी; दोरीवरचा नाच करणारा.

दोंबि (ದೊಂಬಿ) (क) ना.– कोलाहल; मारामारी; गोंधळ; पुंडांची टोळी; गुंडांचा तांडा.

दों बिग (गार) (ದೊಂಬಿಗ [ಗಾರ]) (क) ना.– भांडखोर; भांडण काढणारा; गोंधळ माजवणारा.

दोंबिदासरु (ದೊಂಬಿದಾಸರು) (क) ना.– दशावतारी नाटकें करणारी एक जात; किर मुखोटा; किर्मोखोटा.

दोम्मलु (ದೊಮ್ಮಲು) (क) ना.– छाती; छातीठोकपणा; धैर्य.

दोम्मळिसु (ದೊಮ್ಮಳಿಸು) (क) धा.– आरडाओरडा करणें; ऐटीनें फिरणें; धैर्य दाखवणें.

दोरकु (ದೊರಕು) (क) धा.– सापडणें; आधीन होणें; प्राप्त होणें.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा.– मिळविणें; जुळविणें; प्राप्त करविणें; मिळण्यासारखें करणें.

दोरगु (ದೊರಗು)(क) ना.– अविनय; असंस्कृतता; असार; फोल.

दोरे (ದೊರೆ) (क) धा.– प्राप्त होणें; स्वाधीन होणें; जवळ येणें.
(क, ना.– राजा; यजमान; मालक; नायक.
—किडिसु (—ಕಿಡಿಸು) (क) धा.– अयोग्य होईलसें करणें.
—कोळ् (ಕೊಳ್) (क) धा.– प्राप्त होणें; सांपडणें; अस्तित्वांत येणें.

—तन (ತನ) (क) धा.–राजेपणा; अधिकार; मालकी.

—तु (ತು) (सं) ना.–समानता; सादृश्य.

(क) अ.–सांपडून; सापडण्यानें.

(क) वि.–सारखें; समान; जुळणारें.

दोरेसानि (ದೊರೆಸಾನಿ) (क) ना.–स्वामिनी; मालकीण; मालकपत्नि; राणी; यजमानीण.

दोळ्ळास (ದೊಳ್ಳಾಸ) (क) ना.–कपट; वंचना; फसवणूक.

दोळ्ळु (ದೊಳ್ಳು) (क) ना.–ढोल; एक मोठें चर्मवाद्य; ढोल्या; ढेरपोट्या.

दोंकु (ದೋಂಕು) (क) ना.–सतत काम करणें; अविश्रांत राबणें; रांगणे; रेंगाळणें.

दोंचु (ದೋಂಚು) (क) धा.–असेल नसेल ते काढून घेणें; लुबाडणें; लुटणें; नागवणें; अपहार करणें.

दोंटि (ದೋಂಟಿ) (क) ना.–घोटी; फळे तोडण्याची आकडी; फुलें तोडण्याची लांब काठीची अकडी. 'तोंटि' पहा.

दोंण (णु) (ದೋಂಣ [ಣು]) (क) वि.–नग्न; उघडा; वस्त्रविहीन.

दों (द्रों) णि (ದೋಂಣಿ [ದ್ರೋಂಣಿ]) (सं) ना. नाव; होडी; सांगड.

दोंणिमुख (ದೋಂಣಿಮುಖ) (सं) ना.–नावेचे तोंड; होडींत पाणी शिरू नये म्हणून निरनिराळ्या प्राण्याचे तोंडाचे आकार करतात ते. 'हरि नालिके' पहा. पन्हाळ.

दोंपु (ದೋಂಪು) (क) ना.–लूट; अपहरण; नाडणूक; नागवण.

दोंबि (ದೋಂಬಿ) (अ.दे.) ना.–धोबी; परीट; रजक; कपडे धुणारा.

दोंमे (ದೋಂಮೆ) (क) ना.–चिलट; डास; मशक; केमरे; नाकाचे टोक.

दोंः, (दोस्) (ದೋಃ [ದೋಸ್]) (सं) ना.–हात; बाहु; हातोपा; भुज.

दोंर (ದೋಂರ) (क) ना.–द्वार; दरवाजा; पुढचें दार.

दोंरु (ದೋಂರು) (क) ना.–गुहा, ढोली; पोटरी; 'दोगरु' पहा.

दोंरे (ದೋಂರೆ) (क) ना.–पाडाचे फळ; अर्धपक्व फळ.

—कायि (ಕಾಯಿ) (क) ना.–पिकायाला आलेले फळ; पाडाचे फळ.

दोंर्दंड (ದೋರ್ದಂಡ) (सं) ना.–पीळदार दंड; रट्टा; भुज.

दोंर्बल (र्वल) (ದೋರ್ಬಲ [ರ್ವಲ]) (सं) ना.–दंडातील सामर्थ्य; रट्टयातील शक्ति.

दोंर्मूल (ದೋರ್ಮೂಲ) (सं) ना.–काख; खाकोटी.

दोंल (ला) (ದೋಲ [ಲಾ]) (सं) वि.–लोंबतां; टांगतां; डोलणारा; झुला; पाळणा; झोपाळा.

दोंलांदोल (ದೋಲಾಂದೋಲ) (सं.) ना.–चांचल्य; हेलकावा; तळमळ; अस्थिरता; कल्लोळ.

दोंलायमान (ದೋಲಾಯಮಾನ) (सं) वि.–हलणारा; झुलणारा; लोंबता; चंचल; अस्थिर.

दोंलासेतु (ದೋಲಾಸೇತು) (सं) ना.–झुलतां पूल; तरंगता पूल.

दोंलि (लिका) (ದೋಲಿ [ಲಿಕಾ]) (सं.) ना.–मेणा, पालखी; डोली; अंदण.

दोंले (ದೋಲೆ) (सं) ना.–'दोलि' पहा. नीळीचे झाड; जांभळीचे झाड.

दोंष (ದೋಷ) (सं) ना.–प्रमाद; उणेपणा; अवगुण; न्यूनता; अभाव; अकल्याण; राग; हानी; मोह; कलंक; डाग; पाप; दुखणें; खाज; देहातील त्रिदोष; शिवी.

—कर (—ಕರ) (सं) वि.–हानीकारक; नुकसानीचे.

—कारि (—ಕಾರಿ) (सं) वि.–पीडादायक; हिंसक; अकल्याणकृत.

—ग्राहि (—ಗ್ರಾಹಿ) (सं) वि.–दोषैकदृष्टि.

—ज्ञ (—ಜ್ಞ) (सं) वि.–दोष जाणणारा; वैद्य; ज्ञानी.

—त्रय (—ತ್ರಯ) (सं) ना.–कफवात पित्त हे त्रिदोष.

—भाजन (—ಭಾಜನ) (सं) ना.–पापमूल; दोषकारण; प्रमादी.

—हर (—ಹರ) (सं) वि.–दोष नाहींसे करणारा; धुवून काढणारा.

दोंषा (ದೋಷಾ) (सं) ना.–रात्र; सायंकाल; अंधार; काळोख.

दोंषाकर (ದೋಷಾಕರ) (सं) ना.–चंद्र; शशी; काळे किरण असणारा.

दोंषि (ದೋಷಿ) (सं) ना.–प्रमादी; पापी; अपराधी; चंद्र.

दोंषैकदृक् (ದೋಷೈಕದೃಕ್) (सं) ना.–केवळ दोषच पहाणारी दृष्टि; पुरोभागी असणारा; बिनीवर असणारा.

दोंस (ದೋಸ) (सं) ना.–'दोष' पहा.

दोंस्त (ದೋಸ್ತ) (अ. दे) ना.–जोडीदार; सांगाती; मित्र; सवंगडी.

दोंस्ति (ದೋಸ್ತಿ) (अ.दे) ना.–मित्रत्व; स्नेह; मैत्री.

दोंह (ದೋಹ) (क) ना.–द्रोह; असूया; सूड; द्वेष; प्रतिकार; अहित चिंतन; दुरिच्छा; धारा काढणे.

दोंहद (ळ) (ದೋಹದ [ಳ]) (सं) ना.–आशा; इच्छा; डोहाळे.

—वति (—ವತಿ) (सं) ना.–डोहाळकरीण; गर्भिणी; गर्भिणीची इच्छा; डोहाळे लागलेली स्त्री.

दोंहन (ದೋಹನ) (सं) ना.–दूध काढणें; धारा पिळणें.

दोंळायमान (ದೋಳಾಯಮಾನ) (सं) ना.–हलणारे; लोंबणारें.

दौति (ದೌತಿ) (अ.दे) ना.–दौत; शाईचें भांडें.

दौत्य (ದೌತ್ಯ) (सं) ना.–दूताचे काम; निरोप; रायभार; सांगावा.

दौरात्म्य (ದೌರಾತ್ಮ್ಯ) (सं) ना. – दुरात्म्याची स्थिति; नीचपणा; खलत्व; दुष्टपणा.

दौर्जन्य (ದೌರ್ಜನ್ಯ) (सं) ना. – दुर्जनता; दुष्टपणा; वाईटपणा.

दौर्बल्य (ದೌರ್ಬಲ್ಯ) (सं) ना. – अशक्तपणा; शक्तिहीनता; असमर्थपणा.

दौर्भाग्य (ದೌರ್ಭಾಗ್ಯ) (सं) ना. – अगतिकता; दारिद्र्य, दुरदृष्ट.

दौलत (त्तु) (ದೌಲತ [ತ್ತು]) (अ.दे) भाग्य; श्रीमंती; ऐट; विलास; अवडंबर,

दौवारिक (ದೌವಾರಿಕ) (सं) ना. – पहारेकरी; द्वारपाळ; देवडीवाला; चौकीदार.

दौष्ट्य (ದೌಷ್ಟ್ಯ) (सं) ना. – दुष्ट स्वभाव; पापकर्म; नीचता.

दौष्यंति (ದೌಷ್ಯಂತಿ) (सं) ना. – भरत; दुष्यंतपुत्र.

दौहित्र (ದೌಹಿತ್ರ) (सं) ना. – मुलीचा मुलगा; नातवंड;

दौहृद (ದೌಹೃದ) (सं) ना. – शत्रुत्व; वैर; दुजाभाव; गर्भिणींचे डोहाळे.

द्यु (ದ್ಯು) (सं) ना. – दिवस; आकाश; स्वर्ग.

द्युक (ದ್ಯುಕ) (सं) ना. – घूक; घुबड.

द्युकारि (ದ್ಯುಕಾರಿ) (सं) ना. – कावळा.

द्युति (ದ್ಯುತಿ) (सं) ना. – कांती; प्रकाश; उजेड; ओप; लकाकी.

द्युनदि (दी) (ದ್ಯುನದಿ [ದೀ]) (सं) ना. – आकाशगंगा; सुरनदी; स्वर्धुनि.

द्युमणि (ದ್ಯುಮಣಿ) (सं) ना. – आकाशरत्न; आकाशदीप; सूर्य.

द्युमुख ದ್ಯುಮುಖ) (सं) ना. – दिनारंभ; सकाळ; प्रभात; अरुणोदय.

द्युम्न (ದ್ಯುಮ್ನ) (सं) ना. – संपत्ति; प्रकाश; अधिकार; सामर्थ्य.

धृष्टद्युम्न (ಧೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನ) (सं) ना. – समर्थ; द्रौपदीचा वडील भाऊ.

द्यूत (ದ್ಯೂತ) (सं) ना. – जुगार; पगडी; सोंगटी; नरद.
—कारि (ಕಾರಿ) (सं) ना. – जुगारी; सोंगट्या खेळणारा.

द्यो (ದ್ಯೋ) (सं) ना. – स्वर्ग; आकाश.

द्योत (ದ್ಯೋತ) (सं) ना. – प्रकाश; कांती; उजेड; ऊन्ह; वैभव.
—खद्योत (ಖದ್ಯೋತ) (सं) ना. – काजवा; सूर्य.

द्योतक (ದ್ಯೋತಕ) (सं) वि. – उजेड असलेला; प्रकाशमय; दाखवणारा.
(सं) ना. – सूचना; आदर्श; उदाहरण.

द्योतन (ದ್ಯೋತನ) (सं) ना. – प्रकाश; चकाकी; कांती; प्रदर्शन; ज्ञान; दृष्टि; विवरण; आदर्श.

द्योतिरिंगण (ದ್ಯೋತಿರಿಂಗಣ) (सं) ना. – काजवा.

द्रढिम (ದ್ರಢಿಮ) (सं) ना. – घट्टपणा; दृढता; निश्चय; भार; पकड; मिठी.

द्रमिड (ದ್ರಮಿಡ) (सं) ना. – तमीळ देशाचा; द्रवीड.

द्रव (ದ್ರವ) (सं) ना. – तहान; प्रवाही पदार्थ; रस; वेग; प्रवाह.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – पाणी सुटणें; वाहविणें; पाणी सोडणें; वितळणें; द्रवणें; कळवळणें; पाझर फुटणें; दया येणें; 'मरगु' पहा.

द्रवण (ದ್ರವಣ) (सं) ना. – वितळणी; पाझर; विद्रव; प्रवाह.

द्रवविशिष्ट (ದ್ರವವಿಶಿಷ್ಟ) (सं) ना. – द्रवाचें गुरुत्वमापक;
—गुरुत्वमापक (ಗುರುತ್ವಮಾಪಕ) हायड्रोमीटर.

द्रविड (ದ್ರವಿಡ) (सं) ना. – 'द्रमिड' पहा.

द्रविण (ದ್ರವಿಣ) (सं) ना. – द्रव्य; संपत्ति; सोनें; शक्ति; सामर्थ्य.

द्रवीकरण (ದ್ರವೀಕರಣ) (सं) ना. – घन पदार्थाला दिलेलें द्रवरूप; धातुवितळणी.

द्रव्य (ದ್ರವ್ಯ) (सं) ना. – प्रवाही पदार्थ; वितळलेली वस्तु; लाख; मद्य; अत्तर; सुगंधी पदार्थ; धन; संपत्ति; गुत्ता.

द्रव्यानुकूल्य ದ್ರವ್ಯಾನುಕೂಲ್ಯ) (सं) ना. – अर्थानुकूलता; श्रीमंती.

द्रव्यार्जन (ದ್ರವ್ಯಾರ್ಜನ) (सं) ना. – धनसंपादन; पैशाचा संग्रह; मिळकत.

द्रष्ट्र (ದ್ರಷ್ಟ್ರ) (सं) ना. – डोळ्यांनी पाहणारा; शोधून काढणारा; साक्ष्य.

द्रष्टार (ದ್ರಷ್ಟಾರ) (सं) ना. – शोधक; द्रष्टा; ऋषि; मंत्राचा साक्षात्कारी मुनी.

द्रा (ದ್ರಾ) (सं) धा. – झोप घेणें; फाडणें; दडपणें.

द्राक्षा (क्षे) (ದ್ರಾಕ್ಷಾ [ಕ್ಷೆ]) (सं) ना. – द्राक्षे; बेदाणा; मनुका.
—रस (—ರಸ) (सं) ना. – द्राक्षार्क; द्राक्षासव.

द्राक्षापाक (ದ್ರಾಕ್ಷಾಪಾಕ) (सं) ना. – मृदुमधुर काव्यशैली; रसाळ साहित्य.

द्राक्षाराम (ದ್ರಾಕ್ಷಾರಾಮ) (सं) ना. – द्राक्षीचा मळा; द्राक्षाचा बाग.

द्राघिम (ದ್ರಾಘಿಮ) (सं) ना. – रेखांशाची मोजणी; दक्षिणोत्तर ध्रुवांतर

द्राघियस् (ದ್ರಾಘಿಯಸ್) (सं) ना. – दीर्घतर; लांबीतील तरतमभाव.

द्राघिष्ठ (ದ್ರಾಘಿಷ್ಠ) (सं) वि. – दीर्घतम; सर्वांत मोठें.

द्रामिल (ದ್ರಾಮಿಲ) (सं) ना. – चाणक्याचें एक नांव.

द्राव (ದ್ರಾವ) (सं) ना. – रसरूप; प्रवाहरूप.

द्रावक (ದ್ರಾವಕ) (सं) ना. – वितळलेला प्रवाह; वितळविणारा पदार्थ; चंद्रकांत; आम्ल; मेणबत्ती; चोर; चतुर मनुष्य; मन द्रवविण्याचें साधन.

द्रावण (ದ್ರಾವಣ) (सं) ना. – वितळण्याची क्रिया; शुद्ध करण्याची क्रिया; गर्भाधान; शुद्धि.

द्राविके (ದ್ರಾವಿಕೆ) (सं) ना. – लाळारस; लाळ; मुखरस; तोंडाला सुटलेलें पाणी; मुखरस; उष्टें.

द्राविड (ದ್ರಾವಿಡ) (सं) ना. – 'द्रविड' पहा; तमीळ; तेलंग; कर्नाटक; गुर्जर; महाराष्ट्र या देशांतील पंचद्रवीड ब्राह्मण.

—धरा (रे) (ಧರಾ (ರೆ) (सं) ना. – तामीळ देश; द्रविड देश.

द्राव्य (ದ್ರಾವ್ಯ) (सं) ना. – वितळलेला पदार्थ; पन्हें; सरबत वगैरे पानक पदार्थ.

द्रुण (ದ್ರುಣ) (सं) ना. – विंचु; वृश्चिक; 'तेंळ' पहा.

द्रुणि (ದ್ರುಣಿ) (सं) ना. – लक्ष्मी; विंचु; शतपदी; कासवी; मुसळाचें कडें-जानवें.

द्रुत (ದ್ರುತ) (सं) वि. – वितळलेलें; पाणी दिलेलें; त्वरापूर्ण; घाईचें; वेगवान; (सं) ना. संगीतातील गतीची लय.

—गति (—ಗತಿ) (सं) ना. – दौडचाल; संगीतातील लय.

द्रुतविलंबित (ದ್ರುತವಿಲಂಬಿತ) (सं) ना. – तीव्रमंद वेग असलेले; एक वृत्त; पद्यधाटी.

द्रुपद (ದ್ರುಪದ) (सं) ना. – द्रौपदीचा पिता; बारा मात्रांचा एक ताल.

—जा,-त्मे (—ಜಾ—ಜೆ) (सं) ना. – द्रुपदकन्या; द्रौपदी.

द्रुम (ದ್ರುಮ) (सं) ना. – वृक्ष; झाड.

द्रुहिण (ದ್ರುಹಿಣ) (सं) ना. – ब्रह्मदेव; शिव.

द्रोण (ದ್ರೋಣ) (सं) ना. – द्रोणाचार्य; एक माप; डोमकावळा; होडी; नाव; द्रोण; वाटी; पर्वतप्रांत; वृक्षविशेष; सरोवर.

द्रोणि (णी) (ದ್ರೋಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना. – खंदक; दरी; प्राचीन देशविशेष.

द्रोह (ದ್ರೋಹ) (सं) ना. – वैर; अभिशाप; तळतळाट; असूया; अपकार; अहित चिंतन; दंगा; बंड; 'दोह' पहा.

द्रोहि (ದ್ರೋಹಿ) (सं) वि. – दुष्टावा करणारा; अहितचिंतक; कपटी; हिंसक; अपकारी.

द्रौणि (ದ್ರೌಣಿ) (सं) ना. – द्रोणपुत्र; अश्वत्थामा.

द्रौपदि (दी) (ದ್ರೌಪದಿ [ದೀ]) (सं) ना. – द्रुपदकन्या; पांडवपत्नि.

द्वंद्व (ದ್ವಂದ್ವ) (सं) ना. – जोडी; दोनची संख्या; युग्म; प्रिया-प्रियकरांचा कलह; युद्ध; हातघाई; संदेह; संशय; संभोग; मीलन; विवाद; जन्ममरण; ढकलाढकली; द्विधा मन; स्पर्धा; एक समास; सुखदुःख; शीतोष्ण; गूढ.

द्वंद्वचर (ದ್ವಂದ್ವಚರ) (सं) ना. – जोडीनें राहणारे; चक्रवाक पक्षी.

द्वंद्वयुद्ध (ದ್ವಂದ್ವಯುದ್ಧ) (सं) ना. – दोघांची हातघाई; दोघांची लढाई.

द्वंद्वातीत (ದ್ವಂದ್ವಾತೀತ) (सं) ना. – जन्ममरण; सुखदुःख अशा द्वंद्वाच्या पलीकडील; अद्वैती.

द्वय (ದ್ವಯ) (सं) ना. – जोडी; दोहोंची गणती.

द्वादशकर (ದ್ವಾದಶಕರ) (सं) ना. – बाराहात असलेला; षण्मुख; कार्तिकेय; सूर्य.

द्वादशि (शी) (ದ್ವಾದಶಿ [ಶೀ]) (सं) ना. – बारावी तिथी.

द्वापर (पार) (ದ್ವಾಪರ [ಪಾರ]) (सं) ना. – युग कल्पनेतील तिसरें युग; सदभिमानी असुर; युद्ध; भांडण; संशय.

द्वामुषायण (ದ್ವಾಮುಷಾಯಣ) } सं. ना. – आडवी भिंत.
द्वैमुष्यायण (ದ್ವೈಮುಷ್ಯಾಯಣ) }

—दत्तक (—ದತ್ತಕ) (सं) ना. – दोन्ही घराण्याला वारस ठरणारी दत्तकपद्धति; मोघम; संदिग्ध.

द्वार (ದ್ವಾರ) (सं) ना. – दरवाजा; पुढचा दरवाजा; वेश; रीत; मार्ग; प्रवेश; मूलक.

द्वारकलश (ದ್ವಾರಕಲಶ) (सं) ना. – फाटक; आवाराचें दार; खांबावरील कलश; गोपुर; घागर; खड्डा.

द्वारदेश (ದ್ವಾರದೇಶ) (सं) ना. – दरवाजा; दरवाजाजवळची जागा.

द्वारबंध (ದ್ವಾರಬಂಧ) (सं) ना. – चौकट; अडणा; खीळ; खिटी; चिमणी.

द्वारमंटप (ದ್ವಾರಮಂಟಪ) (सं) ना. – दारातील मांडव; कुंज; दरवाजावरील मंडप.

द्वारावति (ದ್ವಾರಾವತಿ) } (सं) ना. – द्वारका; कृष्णाची राजधानी.
द्वारका (ದ್ವಾರಕಾ) }

द्वारिक (ದ್ವಾರಿಕ) (सं) ना. – द्वारपाल; पहारेकरी; चौकीदार.

द्वि (ದ್ವಿ) (सं) वि. – दोन.

द्विक (ದ್ವಿಕ) (सं) ना. – जोडी; युग्म; दोन चरणांच्या पदांचा अन्वय होणारी पद्यरचना.

द्विककुद (ದ್ವಿಕಕುದ) (सं) ना. – दोन मदार असणारा; उंट; दोन दिशा.

द्विकर्मक (ದ್ವಿಕರ್ಮಕ) (सं) ना. – दोन कर्मांचे वाक्य.

द्विकवचि (ದ್ವಿಕವಚಿ) (सं) ना. – दोन कवचांचा प्राणी; कालव.

द्विगु (ದ್ವಿಗು) (सं) ना. – एक समास; दोन गायींचा मालक.

द्विगुण (ದ್ವಿಗುಣ) (सं) ना. – दुप्पट; द्विविध.

द्विगुणित (ದ್ವಿಗುಣಿತ) (सं) ना. – दोन वेळ गुणलेले; वर्ग.

द्विज (ದ್ವಿಜ) (सं) ना. – ब्राह्मण; पक्षी; पाल; नक्षत्र; सर्प; दोनदां जन्मणारा.

—त्व (—ತ್ವ) (सं) ना. – ब्राह्मणत्त्व.

—राज (—ರಾಜ) (सं) ना. – चंद्र; गरूड; आदिशेष.

द्विजन्म (जात) (ದ್ವಿಜನ್ಮ [ಜಾತ]) (सं) ना. – 'द्विज' पहा. ब्राह्मणादि त्रिवर्ग. दोनदा जन्मणारा.

द्विजिव्ह (व्हा) (ದ್ವಿಜಿಹ್ವ [ಹ್ವಾ]) (सं) ना. – सर्प; दोन जिभा असलेला; वचनभग करणारा; दुतोंड्या; थापेबाज; गप्पिष्ट; बोलण्यांत बोलणें नसलेला.

द्विट् (ದ್ವಿಟ್) (सं) ना.–वैरी; शत्रु; द्रोही; पेव.
द्वितय (ದ್ವಿತಯ) (सं) ना.–जोडी; युग्म; युति.
द्वितीय (ದ್ವಿತೀಯ) (सं) वि.–दुसरा.
द्वितीया (ದ್ವಿತಿಯಾ) (सं) ना.–दुसरी तिथी; दुसरी विभक्ति; कर्म विभक्ति; द्वितीया विभक्ति.
द्वित्व (ದ್ವಿತ್ವ) (सं) ना.–दुसरेपणा; दंपती; पतिपत्नी; जोडी; द्वित्ताक्षर.
द्विदल (ದ್ವಿದಲ) (सं) ना.–दोन दळांचें धान्य; दोन भाग असलेले.
—धान्य (—ಧಾನ್ಯ) (सं) ना.–कडधान्य, मोडधान्य; ज्याला मोड फुटतात ते धान्य.
द्विधा (ದ್ವಿಧಾ)(सं) अ.–दोन प्रकारें; दोन्ही रीतीनें; चलबिचल होऊन.
द्विप (ದ್ವಿಪ) (सं) ना.–हत्ती; दोनदा पिणारा.
—अरि (—ಅರಿ) (सं) ना.–सिंह; वाघ.
द्विपद् (ದ್ವಿಪದ) (सं) ना.–दोन पायांचा प्राणी; दोन चरणांचे पद्य; मनुष्य; देवता; राक्षस; पक्षी.
द्विपदि (ದ್ವಿಪದಿ) (सं) ना.–दोन चरणांचें पद्य.
द्वि फलक विमान (ದ್ವಿಫಲಕ ವಿಮಾನ) (सं) ना.–जोडविमान.
द्विभाषि (ದ್ವಿಭಾಷಿ) (सं) ना. दुभाषी; दोन भाषा जाणणारा.
द्विमातृक (ದ್ವಿಮಾತೃಕ) (सं) ना.–दोन माता असलेला; गणपति; जरासंध.
द्विमुख (ದ್ವಿಮುಖ) (सं) ना.–दुतोंडें; भेरूंड; दोन मुखे असलेला सर्प.
द्विरद (ದ್ವಿರದ) (सं) ना.–दोन दात असलेला; हत्ती; रानडुक्कर.
द्विरुक्ति (ದ್ವಿರುಕ್ತಿ) (सं) ना.–एकाच गोष्टीचें दोनदां कथन; दोनदां उच्चारलेला शब्द.
द्विरूढा (ದ್ವಿರೂಢಾ) (सं) ना.–दोनदा विवाह झालेली; पुनर्विवाहिता.
द्विरेफ (ದ್ವಿರೇಫ) (सं) ना.–भ्रमर; मधमाशी; भुंगा.
द्विवचन (ದ್ವಿವಚನ) (सं) ना.–दोन गोष्टी; दोन संख्यादर्शक संस्कृत व्याकरणांतील द्विवचन.
द्विवेदि (ದ್ವಿವೇದಿ) (सं) ना.–दोन वेद जाणणारा.
द्विशफ (ದ್ವಿಶಫ) (सं) ना.–द्विभागलेला खुर; जनावरांच्या पावलाचें गेळ.
द्विशिर (ದ್ವಿಶಿರ) (सं) ना.–अग्नि; भेरुंडपक्षी.
द्विषत् (ದ್ವಿಷತ್) (सं) वि.–वैरी; शत्रु; दुष्ट.
द्विः, (द्विस्)(ದ್ವಿಃ ದ್ವಿಸ್) (सं) वि.–दोन; दोनदा.
द्विसप्ताह (ದ್ವಿಸಪ್ತಾಹ) (सं) वि.–पंधरवडा; पक्ष; दोन सप्ताहांचा काळ.
—क पत्र (ಕ ಪತ್ರ) (सं) ना.–पाक्षिक; दोन आठवड्यांनी प्रकाशित होणारे वृत्तपत्र.
द्वि हृदय (ದ್ವಿಹೃದಯ) (सं) ना.–वंचक; फसव्या.
द्वि हृदये (ದ್ವಿಹೃದಯೆ) (सं) ना.–गर्भिणी; अंतर्वत्नि; दोन जीव असलेली; गरोदर.
द्वीप (ದ್ವೀಪ) (सं) ना.–बेट; पाण्यानें वेढलेला भूभाग.
—कल्प (ಕಲ್ಪ) (सं) ना.–तीन बाजूंनी पाणी असलेला भूभाग.
द्वीपि (ದ್ವೀಪಿ) (सं) ना.–वाघ; बिबळ्या; चित्ता.
द्वेष (ದ್ವೇಷ) (सं) ना.–वैर; शत्रुत्व.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–वैर करणें; द्वेष करणें.
द्वेषि (ದ್ವೇಷಿ) (सं) ना.–शत्रु; वैरी.
द्वैत (ದ್ವೈತ) (सं) ना.–जीवात्मा व परमात्मा हे भिन्न मानणारें सिद्धांत मत
—वादि (ವಾದಿ) (सं) ना.–माध्वसांप्रदायी.
द्वैतवन (ದ್ವೈತವನ) (सं) ना.–सरस्वतीनदीतीरावरील प्रदेश.
द्वैध (ದ್ವೈಧ) (सं) वि.–दोन प्रकारें; दोन्ही बाजूंनी.
द्वैधीभाव (ದ್ವೈಧೀಭಾವ)(सं) ना.–मनाची द्विधावस्था; संमोह संशयी स्थिति; हें की तें अशी आंदोलित स्थिति.
द्वैपायन (ದ್ವೈಪಾಯನ) (सं) ना.–व्यास; बादरायण; वेदव्यास; द्वीपामध्यें राहणारा; द्वीपांत जन्मलेला.
द्वैमातुर (ದ್ವೈಮಾತುರ) (सं) ना.–गणपति; जरासंध.
द्वैमातृक (ದ್ವೈಮಾತೃಕ) (सं) ना.–'द्विमातृक' पहा.

ध

ध (ಧ) (सं) ना.–त वर्गांतील चौथें अक्षर; ठेवणारा या अर्थी एक संस्कृत प्रत्यय; ब्रह्म; सद्गुण; नीति; संपत्ति; पुंजी; मिळकत.
धका (ಧಕ್ಕಾ) (अ-दे) ना.–जखम; पीडा; तडाखा; ठोक; व्यथा; दुखी.
—मुक्कि (ಮುಕ್ಕಿ) (अ-दे) ना.–ढकला ढकली; मारामारी.
धक्कु (ಧಕ್ಕು) (क) ना.–लोहाराची ऐरण; 'अड्डणि' पहा.
धक्के (क्का) (ಧಕ್ಕೆ) (ಕ್ಕಾ) (अ-दे) ना.–जहाजे थांबण्याचे ठिकाण.

धग (गे) (ಧಗ) (ಗೆ) (क) ना. – अग्नि; जाळ; धग; तहान.
धगधगिसु (ಧಗಧಗಿಸು) (क) धा. – धगधगणें; पेटणें; जळणें; प्रज्वलित करणें; पेटवणें.
धट (ಧಟ) (सं) ना. – वजनाचा मोठा काटा; मोठा तराजु; ज्योतिषशास्त्राची 'तूला' रास.
—क (ಕ) (सं) ना. – बेचाळीस गुंजा वजन.
धटि (ಧಟಿ) (सं) ना. – दुर्गंध; लंगोटी; नेसण्याचें वस्त्र; शिव.
धटिनि (नी) (ಧಟಿನಿ) (ನೀ) (सं) ना. – लहान पंचा; चड्डी; लंगोटी; तूळरास.
धण् (ಧಣ್) (क) ना. – 'धण्' असा धातूंचा आवाज.
धणि (ಧಣಿ) (क) ना. – धनी; मालक; पैसेवाला; स्तुतीपर शब्द; गौरव शब्द.
धणुवणु (ಧಣುವಣು) (क) ना. – धनधान्य, याचा पर्यायी शब्द.
धत्तुर (रके) (ಧತ್ತೂರ) (ರಕೆ) (सं) ना. – धोतरा; कांचनवृक्ष; रुईचें झाड.
धुत्तुर (ಧುತ್ತುರ)
धन (ಧನ) (सं) ना. – द्रव्य; संपत्ति; भाग्य; पैसा अडका;
—आढ्य (ಆಢ್ಯ) (सं) वि. – श्रीमंत; संपत्तिमान.
—केलि (ಕೇಲಿ) (सं) वि. – कुबेर; पैशाचे खेळ.
—वंत (ವಂತ) (सं) वि. – श्रीमान; सावकार; रंगारी.
धनगाहि (ಧನಗಾಹಿ) (क) ना. – सर्प; पुरलेल्या धनावरील नाग.
धनजात (ಧನಜಾತ) (सं) ना. – स्थिरचर संपत्ति; स्थावरजंगम मिळकत; संपत्ति संभव.
धनंजय (ಧನಂಜಯ) (सं) ना. – अर्जुन; पार्थ; अग्नि; कुबेर.
—अनुज (ಅನುಜ) (सं) ना – रावण;
—अंबक (ಅಂಬಕ) (सं) ना. – अग्निनेत्र; शिव.
धनद (ಧನದ) (सं) ना. – धन देणारा; कुबेर; धनाधिपति; अग्नि.
धनदायि (ಧನದಾಯಿ) (सं) ना. = अग्नि.
—प,–पति,–पाल (ಪ; ಪತಿ;–ಪಾಲ) (सं) ना. – कुबेर; खजीनदार; खजांची.
धनधव (ಧನಧವ) (सं) ना. – कुबेर; खजीनदार.
धनपतिप्रिय (ಧನಪತಿಪ್ರಿಯ) (सं) ना. – कुबेरमित्र; शिव.
धनपिशाचि (ಧನಪಿಶಾಚಿ)
धनपिशाचक (ಧನಪಿಶಾಚಕ) (सं) ना. – अमर्याद; धनलोभी; दुराशी; आशाळभूत; धन राखणारा राक्षस.
धनमद (ಧನಮದ) (सं) ना. – संपत्तीनें येणारी मस्ती; पैशाचा ताठा.
धनमूल (ಧನಮೂಲ) (सं) ना. – मूळ भांडवल; ऐन धन; असल मुद्दल.

धनहर (ಧನಹರ) (सं) ना. – वारसदार; चोर; सुगंधी द्रव्य.
धनासि (ಧನಾಸಿ) (सं) ना. – धनाश्री; एक रागाचे नाव.
धनि (ಧನಿ) (सं) ना. – श्रीमंत; मालक; यजमान; व्याजबट्टा करणारा.
धनिक (ಧನಿಕ) (सं) वि. – श्रीमंत; पैसेवाला; धनी.
धनिष्ठा (ष्ठे) (ಧನಿಷ್ಠಾ [ಷ್ಠೆ]) (सं) ना. – एक नक्षत्र; दक्षकन्या; श्रीमंत स्त्री.
धनी (निका) (ಧನೀ [ನಿಕಾ]) (सं) ना. – वयांत आलेली स्त्री.
धनु (नुष्य) (ಧನು [ನುಷ್ಯ])
धनुस (स्सु) (ಧನುಸ್ [ಸ್ಸು]) (सं) ना. – धनुष्य; कारक.
—गुण (ಗುಣ) (सं) ना. – ज्या; मौर्वी.
—द्रुम (ದ್ರುಮ) (सं) ना. – वेळु; चिवा.
धनुःकांड (ಧನುಃಕಾಂಡ) (सं) ना. – धनुष्यबाण.
धनुरागम (ಧನುರಾಗಮ) (सं) ना. – शस्त्रविद्या; धनुर्वेद.
धनुर्धर (धारी) (ಧನುರ್ಧರ [ಧಾರಿ]) (सं) ना. – धनुष्य हातीं घेणारा; तिरंदाज.
धनुर्बाण (ಧನುರ್ಬಾಣ) (सं) ना. – धनुष्यासह बाण असणारा.
धनुर्मार्ग (ಧನುರ್ಮಾರ್ಗ) (सं) ना. – धनुष्याप्रमाणें काढलेली रेषा; कमानी कंस.
धनुर्मास (ಧನುರ್ಮಾಸ) (सं) ना. – सूर्य धनुराशीत येणारा महिना; मार्गशीर्ष; धुंधुरमास.
धनुर्लते (ಧನುರ್ಲತೆ) (सं) ना. – धनुष्याची वेल; वेळु.
धनुर्वात (ಧನುರ್ವಾತ) (सं) ना. – धनुष्याप्रमाणें अंग वांकडें होणारा रोग.
धनुर्विद्या (ಧನುರ್ವಿದ್ಯಾ) (सं) ना. – धनुर्वेद; शस्त्रविद्या.
धनुर्वेद (ಧನುರ್ವೇದ) (सं) ना. – धनुष्यासंबंधीचें शास्त्र.
धनुवट्ट (ಧನುವಟ್ಟು) (क) ना. – मल्लविद्येंतील एक डाव; पेच.
धनुस (ष्) (ಧನುಸ್ [ಷ್]) (सं) ना. – कोदंड; धनुकली.
धनुष्कोटि (ಧನುಷ್ಕೋಟಿ) (सं) ना. – धनुष्याचीं दोन टोकें; रामेश्वराजवळचें एक क्षेत्र.
धन्य (ಧನ್ಯ) (सं) वि. – कृतार्थ; कृतकृत्य; पुण्यवंत; भाग्यशाली; श्रीमंत; सुदैवी.
—वाद (ವಾದ) (सं) ना. – कृतार्थता; कृतकृत्यता; आभारप्रदर्शक शब्द.
धन्व (ಧನ್ವ) (सं) ना. – धनुष्य; नापीक जमीन; मरुभूमि; वाळुका प्रदेश.
धन्वन् (न्वा) (ಧನ್ವನ್ [ನ್ವಾ]) (सं) ना. – धनुर्धारी; धनुर्विद्यानिपुण; वेट; प्रवहातील स्थिर भूमि.
धन्वंतर (ಧನ್ವಂತರ) (सं) ना. – वाव; चार हाताचें माप.
धन्वंतरि (ಧನ್ವಂತರಿ) (सं) ना. – देव वैद्य; आयुर्वेदाचा जनक.
धन्विन् (न्वी) (ಧನ್ವಿನ್ [ನ್ವೀ])(सं) ना. – तिरंदाज; धनुर्धर;

धमनि (नी) (ಧಮನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – रक्तवाहिनी; नाडी; मान, सुगंधी द्रव्य.

धम्म (म्मि) ल ⎫ (ಧಮ್ಮ [ಮ್ಮಿ] ಲ) (सं) ना. – केस;
धम्मिल्ल ⎭ (ಧಮ್ಮಿಲ್ಲ) वेणी; बुचडा.

धर (ಧರ) (सं) वि. – धारण करणारा; पांघरूण घेणारा; दूषित; पकडलेला; स्वाधीन झालेला.
(सं) ना. – पर्वत; घसडी; कापसाचें गांठोडें; आठ वसूंपैकी एक.

धरण (ಧರಣ) (सं) ना. – धारणा; गुंतणूक; योगसाधन; गुण; सूर्य; बंध; बंधारा; कड, किनारा.

धरणि (णी) (ಧರಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना, – भूमि; माती; पृथ्वी.
—ईश (ಈಶ) (सं) ना. – राजा; भूपति.
—ज—जात (ಜ; – ಜಾತ (सं) ना. – द्रुम; झाड.
—जा,—जे (ಜಾ; – ಜೆ) (सं) ना. – सीता; जानकी.
—प,—पाल (ಪ; – ಪಾಲ) राजा; भूमिपति.
—सुता (ते) (ಸುತಾ [ತೆ]) (सं) ना. – सीतादेवी; जानकी.
—सुर (ಸುರ) (सं) ना. – ब्राह्मण; भूदेवता.
—धर—भृत् (ಧರ; – ಭೃತ್) (सं) ना. – विष्णु; पर्वत; आदिशेष; महाराज.

धरणिपुत्र (ಧರಣಿಪುತ್ರ) (सं) ना. – मंगळ; चंद्र; नरकासुर.

धरणी (ಧರಣೀ) (सं) ना. – धरा; भूमि.
—तल (ತಲ) (सं) ना. – भूतल; भूमंडळ,
—रुह (ರುಹ) (सं) ना. – वृक्ष; झाडें.

धरणीवरेंद्र (ಧರಣೀಧರೇಂದ್ರ) (सं) ना. – महाशेष; अनंत, मेरुपर्वत; कासव; महाराज.

धरधुर (ಧರಧುರ) (सं) ना. – आश्चर्य; अचंबा; आधिक्य; अती.

धरा (ಧರಾ) (सं) ना. – धरणी; पृथ्वी; भूमि; द्रोणवसूची पत्नि; शीर; नाडी; गर्भ; गर्भाशय; उन्हाळा.

धराधर (ಧರಾಧರ) (सं) ना. – पर्वत; विष्णु; सर्प.

धरामर (ಧರಾಮರ) (सं) ना. – ब्राह्मण; भूसुर; भूदेव.

धरारुह (ಧರಾರುಹ) (सं) ना. – झाड; वृक्ष.

धरित्रि (त्री) (ಧರಿತ್ರಿ [ತ್ರೀ]) (सं) ना. – धरणी; भूमि.

धरित्रीपाल (ಧರಿತ್ರೀಪಾಲ) (सं) ना. – राजा; भूपाळ.

धरिम (मा) (ಧರಿಮ [ಮಾ]) (सं) ना. – तागडी; तराजूची पारडी.

धरिसु (ಧರಿಸು) (क) धा. – धारण करणें; वापरणें; सहन करणें; वाहून नेणें; धरणें.

धरे (ಧರೆ) (सं) ना. – 'धरा' पहा.

धर्तूर (ಧರ್ತೂರ) (स) ना. – धत्तूर; धोत्रा.

धर्म (ಧರ್ಮ) (सं) ना. – जातीपंथांचा आचारविचार; नियम; रुढी; रीति; नैतिक योग्यता; सुशीलता; सत्कृत्य. सत्समागम कर्तव्य; न्याय; समता; निःपक्षपातीपणा; भक्ति; औचित्य; प्रकृति; स्वभाव; श्रुतिस्मृतीतील आचारविचार; यज्ञयागादि कर्म; दानधर्म; प्रथम पुरुषार्थ; युधिष्ठिर; यम.

धर्मकर्तृ (र्ता) (ಧರ್ಮಕರ್ತೃ [ತಾ]) (स) ना. – धर्मांचे नियम पालन करणारा; धर्मगुरु.

धर्मकार्य (ಧರ್ಮಕಾರ್ಯ) (सं) ना. – परहिताची कृति; परोपकार; धर्मार्थ संस्थेची स्थापना; अन्नछत्र; औषधालय.

धर्मकेतु (ಧರ್ಮಕೇತು) (सं) ना. – बुद्धदेव.

धर्मक्षेत्र (ಧರ್ಮಕ್ಷೇತ್ರ) (सं) ना. – पुण्यभूमि; कुरुक्षेत्र; दिल्लीजवळची युद्धभूमि; कौरवपांडवांचें युद्धांगण.

धर्मचारिणि (णी) (ಧರ್ಮಚಾರಿಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना. – धर्मपत्नि; धर्मदारा.

धर्मज (नंदन) (ಧರ್ಮಜ [ನಂದನ]) (सं) ना. – युधिष्ठिर; धर्मराज; प्रथम पांडव.

धर्मज्ञ (ಧರ್ಮಜ್ಞ) (सं) ना – धर्माधर्म विवेक जाणणारा; न्यायवंत; सद्गुणी; न्यायमूर्ति.

धर्मद्रोह (ಧರ್ಮದ್ರೋಹ) (सं) ना. – धार्मिक आचाराचा विरोध.

धर्मनिष्ठा (ಧರ್ಮನಿಷ್ಠಾ) (सं) ना. – धर्माचारणासक्त; धर्मशील.

धर्मधारा (ಧರ್ಮಧಾರಾ) (सं) ना, – कन्यादान करण्याची एक विवाह पद्धति.

धर्मपत्नि (ಧರ್ಮಪತ್ನಿ) (सं) ना. – शास्त्रपूत विवाहित वधु; पत्नि.

धर्मराज (ಧರ್ಮರಾಜ) (सं) ना. – यम; युधिष्ठिर.

धर्मशाले (ಧರ್ಮಶಾಲೆ) (क) ना. – धार्मिक शिक्षण संस्था; पांथस्थासाठीं बांधलेलें घर.

धर्मशास्त्र (ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರ) (सं) ना. – धार्मिक विधी सांगणारे शास्त्र.

धर्मसंकट (ಧರ್ಮಸಂಕಟ) (सं) ना. – उभय संकट; शृंगापत्ति; द्विधा मनस्थिति; अनिर्णीत अवस्था.

धर्मांग (त्म) (ಧರ್ಮಾಂಗ [ತ್ಮ]) (सं) ना. – धर्मिष्ठ.

धर्माधिकारि (ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿ) (सं) ना. – मठ–देवालय यावरील अधिकारी किंवा व्यवस्थापक.

धर्मासन (ಧರ್ಮಾಸನ) (सं) ना. – न्यायपीठ; न्यायालय; न्यायासन.

धर्मि (ಧರ್ಮಿ) (सं) ना. – धर्ममूर्ति; 'धर्मज्ञ' पहा.

धर्ष (ಧರ್ಷ) (सं) ना. – धैर्य; औधत्य; मस्ती.

धर्षणि (णी) (ಧರ್ಷಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना. – अनीतिमान स्त्री; दुराचारिणी; विधवा; उद्धता.

धव (ಧವ) (सं) ना. – पति; नवरा; मालक; भर्ता; यजमान; त्राता; रक्षणकर्ता.

धवल (ಧವಲ) (सं) ना. – पांढरेपणा; शुद्धता; स्वच्छता; सौंदर्य; कापूर.

धवलगिरि (ಧವಲಗಿರಿ) (सं) ना.– हिमालय; हिमपर्वतशिखर.
धवलपक्ष (ಧವಲಪಕ್ಷ) (सं) ना.– शुक्लपक्ष; चंद्र असणारा पंधरवडा.
धवलागार (ಧವಲಾಗಾರ) (सं) ना.– सौध; राजप्रासाद; चंद्रकांत; चिरेबंदी घर; पांढऱ्या मर्मरी दगडांचें घर.
धवलित (ಧವಲಿತ) (सं) वि.– पांढरें; शुद्ध; सुंदर
धवलिम (मे) (ಧವಲಿಮ [ಮೆ])(सं) ना.– पांढरा रंग; उजेड; पांढरेपणा; प्रातःकाळ; फटफटीत प्रकाश.
धवले (ಧವಲೆ) (सं) ना.– दवळी गाय.
धवळ (ಧವಳ) (सं) ना.– 'धवल' पहा.
धवळातपत्र (ಧವಳಾತಪತ್ರ) (सं) ना.– धवळारें; श्वेतछत्र; चक्रवर्तीपदाची छत्री; अबदागीर.
धवित्र (ಧವಿತ್ರ) (सं) ना.– मृगाजिनाचा पंखा.
धाटि (टी) (ಧಾಟಿ [ಟೀ]) (सं) ना.– रीत सरणी; पद्धति; शैली; वेग; घाई; त्वरा.
धात (तार) (ಧಾತ [ತಾರ]) (क) ना.– ब्रह्मदेव; विधाता; सृष्टिकर्ता; संरक्षक.
धातु (ಧಾತು) (सं) ना.– मूलवस्तु; त्रिदोष; रक्त; मांस; अस्थि; वीर्य; वगैरे सप्त धातु. पंचमहाभूतें; लोहादि धातु रूपरसादि विषय; बल; शक्ति; क्रियापदाचें मूळरूप; एक संवत्सर; देव; आत्मा; ज्ञानाचे अवयव.
—साम्य (—ಸಾಮ್ಯ) (सं) ना.– आरोग्य.
धातृ (ಧಾತೃ) (सं) ना.– ब्रह्मा; सृष्टिकर्ता; विधाता; विष्णु; सप्तर्षि; आत्मा; उपपत्ति; विवाहितेचा उपपति.
धात्र (ಧಾತ್ರ) (सं) ना.– 'धातृ' पहा; चतुर्मुख; ब्रह्मदेव. नियामक; सामान ठेवण्याचें भांडें.
धात्रि (त्री) (ಧಾತ್ರಿ [ತ್ರೀ]) (सं) ना.– दासी; भूमि; आजी; रक्षण करणारी आई; आवळा; उपमाता.
धात्रिका (के) (ಧಾತ್ರಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.– 'धात्री' पहा.
धात्रीफल (ಧಾತ್ರೀಫಲ) (सं) ना.– आवळा; आमलक.
धान (ಧಾನ) (सं) ना.– स्थापना; धारणा; संस्थापना
धान्य (ಧಾನ್ಯ) (सं) ना.– धनासंबंधीचें; ठेवण्यायोग्य; आदरणीय; दाणा; 'दवस' पहा.
—राज (—ರಾಜ) (सं) ना.– सातु; बार्ली
—वीर (—ವೀರ) (सं) ना.– लांबट धान्य; लांबट दाणा.
धान्यक (ಧಾನ್ಯಕ) (सं) ना.– धने; कोथिंबीर
धानुष्क (ಧಾನುಷ್ಕ) (सं) ना.– तिरंदाज; धनुर्विद्या जाणणारा.
धानुष्य (ಧಾನುಷ್ಯ) (सं) ना.– वेळु; वेत.
धाम (मन) (ಧಾಮ [ಮನ್]) (सं) ना.– घर; वास; शरीर; कांती; किरण; प्रकाशज्योति; मर्यादा; घट्टपणा; आधार; बल; जन्म.
—केशि (—ಕೇಶಿ) (सं) ना.– सूर्य.
धामनिधि (ಧಾಮನಿಧಿ) (सं) ना.– किरणाकर; सूर्य.
धार (ಧಾರ) (सं) वि.– धरणारा; धारण करणारा; वाहणारा. (सं) ना.– वृष्टि; धुकें; अनारोग्य; भय.
धारक (ಧಾರಕ) (सं) वि.– आधारभूत; अवधारित; स्तंभ; बुडबुडा; कारंजा.
धारण (ಧಾರಣ) (सं) ना.– धारणा; पत्कर; आदर; स्मरण; सहनशीलता; रक्षण; श्वासनिरोध; मनोनिग्रह.
धारणे (ಧಾರಣೆ) (सं) ना.– धारणा; आधार; किंमत; दर; भाव; व्रताचे उद्यापन; 'धारण' पहा.
धारा (ಧಾರಾ) (सं) ना.– प्रवाह; विवाहांतील मुख्य क्रिया; कन्यादान; शस्त्राची धार; घोड्याची चाल; दानाचें पाणी सोडणें.
—मुहूर्त (—ಮುಹೂರ್ತ) (सं) ना.– कन्यादानाचा मंगल समय.
धारागृह (ಧಾರಾಗೃಹ) (सं) ना.– स्नानगृहांतील फवारा; वृष्टि; जलवर्षाव.
धाराग्र (ಧಾರಾಗ್ರ) (सं) ना.– खड्गाची धार; बाणाचें तीक्ष्ण टोंक.
धारातीर्थ (ಧಾರಾತೀರ್ಥ) (सं) ना.– रणक्षेत्र; युद्धांतील रक्तपाताचें मरण.
धारादत्त (ಧಾರಾದತ್ತ) (सं) ना.– पाणी सोडून केलेले दान; शास्त्रोक्त देणगी.
धाराधर (ಧಾರಾಧರ) मेघ; जलद; जलधारण करणारा.
धारासंपात (ಧಾರಾಸಂಪಾತ) (सं) ना.– संततधार पाऊस; पावसाची झड; मुसळधार पाऊस; 'सोंने' पहा.
धाराळ (ಧಾರಾಳ) (सं) वि.– सढळ हातानें देणारा; उदार हृदयी; विपुल; भरपूर.
—तन (—ತನ) (सं) ना.– औदार्य; दानशूरता.
धाराळि (ಧಾರಾಳಿ) (सं) वि.– उदार हृदयाचा; दानी; मुक्त हस्तानें देणारा.
धारि (ಧಾರಿ) (सं) ना.– धारण करणारा; आश्रयदाता; वाहक; धारक; धरणारा.
धारिणि (णी) (ಧಾರಿಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना.– धरणारी; धारण करणारी; भूमि.
धारुणि (ಧಾರುಣಿ) (सं) ना.– धरणी; भूमि; धरा.
धारे (रा) (ಧಾರೆ [ರಾ]) (सं) ना.– पाण्याचा प्रवाह; पाण्याची धार; तरवारीच्या पात्याची धार; घोडचाल.
धारेयेरे (ಧಾರೆಯೆರೆ) (क) धा.– कन्यादान करणें; विवाहांतील मुख्य क्रिया विधीपूर्वक करणें.
धार्तराष्ट्र (ಧಾರ್ತರಾಷ್ಟ್ರ) (सं) ना.– कौरव; धृतराष्ट्रपुत्र; हंसविशेष.

धार्मिक (ಧಾರ್ಮಿಕ) (सं) वि.–धर्मशास्त्र संमत; धर्मसंबंधी.
धाष्ट्यं (ಧಾರ್ಷ್ಟ್ಯ) (सं) ना.–धीटपणा; औद्धत्य; मस्ती; धैर्य; मर्यादातिक्रम.
धावक (ಧಾವಕ) (सं) वि.–वेगानें जाणारा.
(सं) ना.–कपडे धुणारा; परीट; रजक; एक संस्कृत नाटककार.
धावति (ಧಾವತಿ) (अ.दे) ना.–श्रम; कष्ट; थकवा; अंगमेहनत.
धावन (ಧಾವನ) (सं) ना. घर्षण; रंधणूक; रांधण; सफाई; स्वच्छता; शोध; दौड; धाव; विरोध.
धावल्य (ಧಾವಲ್ಯ) (सं) ना.–पांढरेपणा; सौंदर्य; निर्मलपणा.
धा (ढा) ळ (ಧಾ [ಢಾ] ಳ) (अ.दे) ना.–कल; ओढा; उंच निशाण; कांती; शोभा.
धा (दा) ळि (ಧಾ [ದಾ] ಳಿ) (क) ना.–धाटी; चढाई; लूट; वेढा; लग्गा.
धि (ಧಿ) (सं) ना.–समूह; रास; आधार; धारणा.
धिक् (ಧಿಕ್) (सं) अ.–तिरस्कार सूचक शब्द; धिक्कारदर्शक अव्यय.
धिक्करिसु (ಧಿಕ್ಕರಿಸು) (क) धा.–धिक्कारणें; पाय घसरणें; तिरस्कारणें; त्याग करणें; नाकबूल करणें.
धिक्कार (ಧಿಕ್ಕಾರ) (सं) ना.–तिरस्कार; नाकबुली; असंमति; अधिक्षेप; दुर्लक्ष.
धिक्कृत (ಧಿಕ್ಕೃತ) (सं) वि.–तिरस्कृत; अलक्षित; अमान्य; नाकबूल.
धिक्षण (ಧಿಕ್ಷಣ) (सं) ना.–बृहस्पति; सुरगुरु.
धिक्षणे (ಧಿಕ್ಷಣೆ) (सं) ना.–बुद्धि; ज्ञान; समजूत; जाणतेपणा.
धी (ಧೀ) (सं) ना.–बुद्धि; ज्ञान; जाणीव; समज.
धीमणि (ಧೀಮಣಿ) (सं) ना.–श्रेष्ठबुद्धि.
धीमत् (मंत) (ಧೀಮತ್ [ಮಂತ]) (सं) वि.–विवेकी; बुद्धिमान; जाणता; समजदार.
धीमति (ಧೀಮತಿ) (सं) ना.–विवेकिनी; जाणती स्त्री.
धीमन् (ಧೀಮನ್) (सं) ना.–'धीमत्' पहा. बुद्धिवंत.
धीर (ಧೀರ) (सं) ना.–शूर; बलशाली; धीर; दांडगा; पंडित; स्थिरबुद्धि; कलि.
धीरोदात्त (ಧೀರೋದಾತ್ತ) (सं) ना.–धीरगंभीर; कथानायक; महापुरुष.
धीवर (ಧೀವರ) (सं) ना.–विद्वान; पंडित; कोळी; नावाडी.
धीवसि (ಧೀವಸಿ) (सं) ना.–शत्रु; वैरी.
धीश (ಧೀಶ) (सं) ना.–बुद्धिस्वामी; विद्वान्; पंडित.
धीसचिव (ಧೀಸಚಿವ) (सं) ना.–सारासार विचार सांगणारा मंत्री; केवळ सल्लागार.
धुत (ಧುತ) (सं) वि.–थरथरणारा; कंपित; लटपटलेला. दयेनें पाघळलेला.

धुनि (ಧುನಿ) (सं) वि.–गर्जणारा; कंप पावणारा; ओरडणारा.
(सं) ना.–कंपन; थरकाप; नदी.
धुमुकु (ಧುಮುಕು) / धुम्मिक्कु (ಧುಮ್ಮಿಕ್ಕು) } (क) ना.–उत्साहानें आंत शिरलेला; धुडुमदिशी उडी मारणें; मागचापुढचा विचार न करता ढकलणें.
धुर् (र) (ಧುರ್ [ರ]) (सं) ना.–पुढचा भाग; मुख्य भाग; जू; भारा; युद्ध; कापाकापी.
धुरंधर (ಧುರಂಧರ) (सं) ना.–धुरा वाहणारा; जोखम घेणारा; कर्तव्यभार संभाळणारा; मुखंड; पुढारी; गाडीला जोडलेला बैल.
धुरीण (ಧುರೀಣ) (सं) ना.–पुढारी; नायक; नेता; समर्थ; धुरंधर.
—त्व,–ते,–तन (ತ್ವ, – ತೆ; – ತನ) (सं) ना.–पुढारीपण; नायकत्व; नेतेपण.
धुरे (ಧುರೆ) (सं) ना.–ओझें; भार; धुरा; जूं; जोखम.
धुर्य (ಧುರ್ಯ) (सं) वि.–भार वाहण्यास योग्य; नेता बनलेला; पुढारी झालेला.
धूत (ಧೂತ) (सं) वि.–लंगोट घातलेला; गमावलेला; शुद्ध; हरवलेला; धुतलेला; सोवळा.
धूतादेवि (ಧೂತಾದೇವಿ) (सं) ना.–पतिव्रता; चारुदत्ताची पत्नि.
धूप (ಧೂಪ) (सं) ना.–सुगंध द्रव्य, सुगंधी धूर, चंदन; धुपाचे झाड.
धूपवर्ति (ಧೂಪವರ್ತಿ) (सं) ना.–उदबत्ती; उदकाडी; अगरबत्ती.
धूपायित (ಧೂಪಾಯಿತ) (सं) वि.–सुगंधित; धूप घातलेलें; जळणारें; वापरांत असलेले; इव्हळणारें.
धूम (ಧೂಮ) (सं) ना.–धूर; धूम्र.
धूमल (ಧೂಮಲ) (सं) ना.–धूसर; कंदी रंग; राखी रंग.
धूमकेतु (ಧೂಮಕೇತು) (सं.) ना.–अग्नि; एक नक्षत्र; उत्पातचिन्ह; शेंडे नक्षत्र
धूमयोनि (ಧೂಮಯೋನಿ) (सं) ना.–आकाश; आभाळ.
धूमशकट (ಧೂಮಶಕಟ) (सं) ना.–अग्निरथ; रेलगाडी; आगगाडी.
धूम्य (म्यें) (ಧೂಮ್ಯ [ಮ್ಯೆ]) (सं) ना.–धुराचा लोट; धूमराशी.
धूम्र (ಧೂಮ್ರ) (सं) ना.–धूर; धूम; धूसर रंग; अंधार; अंधुकता; प्रोक्षण; शिंपडणी; फवारा.
पत्र (ಪತ್ರ) (सं) ना.–तमाखू
धूम्रपायि (ಧೂಮ್ರಪಾಯಿ) (सं) ना.–धूम्रपानाचें साधन; गुडगुडी; चिलीम.
धूर्जटि (टिन्) (ಧೂರ್ಜಟಿ [ಟಿನ್]) (सं) ना.–शंकर; धूसरजटा असणारा.

धूर्त (ಧೂರ್ತ) (सं) वि.–दूरदर्शी; वंचक; फसव्या; समर्थ; बलशाली; युक्तिबाज; शठ.

धूलि (ली) (ಧೂಳಿ [ಳೀ]) (सं) ना.–धूळ; माती; मातीचा ढिगारा; रजःकण.

—(दु) धूसरित (ದು [ಧೂಸರಿತ]) (सं) वि.–धूळीनें भरलेले; मळलेलें; पूडपूड झालेले; धूळमय बनलेले.

धूलिध्वज (ಧೂಳಿಧ್ವಜ) (सं) ना.–वावटळ; झंझावात.

धूसर (ಧೂಸರ) (सं) ना.–कंदी; राखी; धुरकट रंग; उंट; गाढव.

धूळि (ಧೂಳಿ) (सं) ना.–'धूलि' पहा.

—त (ತ) (सं) ना.–मातीच माती; धूळमय; ओवळे.

—इसु) (ಇಸು) अंगभर धूळ माखणें; विध्वंस करणें;

—अेब्बिसु) (ಎಬ್ಬಿಸು) वाटेल तसा खर्च करणें.

धूळीपट (ಧೂಳೀಪಟ) (सं) ना.–पतंग; पताका; हवेवर तरणारा; दाणा; ऱ्हास; उध्वस्तपणा.

धूळीपटल (ಧೂಳೀಪಟಲ) (सं) ना.–वावटळ; 'धूलिध्वज' पहा.

धृत (ಧೃತ) (सं) वि.–धारण केलेले; स्वीकारलेले; पेटलेले; आदर केलेले.

धृतराष्ट्र (ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರ) (सं) ना. कौरवांचा पिता; गांधारीचा पति; राष्ट्रपुढारी; हंस विशेष; एक गंधर्व.

धृति (ಧೃತಿ) (सं) ना.–दार्ढ्य; घट्टपणा; संतोष; निश्चलता; दान; धारणा; प्रसन्नता; यत्न; एक ताल.

—केडु (ಕೆಡು) (क) धा.–धीर खचणें; भिणें; चंचल होणें.

धृष्ट (ಧೃಷ್ಟ) (सं) वि.–समर्थ; निर्लज्ज; आत्मप्रौढी सांगणारा नायक; आपलेच स्तोम माजवणारा पुढारी.

धृष्टद्युम्न (ಧೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನ) (सं) ना. द्रुपदपुत्र; द्रौपदीचा भाऊ.

धेनु (ಧೇನು) (सं) ना.–गाय; पुढवंट गाय; पहिल्या विताची गाय.

धेनुक (ಧೇನುಕ) (सं) ना.–बलरामाला मारण्यासाठी कंसानें पाठविलेला राक्षस.

धेय (ಧೇಯ) (सं) वि.–चढविला जाणारा; ठेवला जाणारा.

धैनुक (ಧೈನುಕ) (सं) ना.–गोवृंद; गाईचा कळप;

धैर्य (ಧೈರ್ಯ) (सं) ना.–धीटपणा; निर्भीकता; छातीठोकपणा; घट्टपणा; सहनशीलता.

—वंत,–स्थ (ವಂತ;–ಸ್ಥ) (सं) नां.–निर्भय; पठ्ठा; धैर्यशाली

धैवत (ಧೈವತ) (सं) ना.–संगीतातील सहावा स्वर; सहावा सूर.

धोप्पने (ಧೊಪ್ಪನೆ) (क) अ.–धपदिशी; धपकन्

धोंका (के) (ಧೋಕಾ) (ಕೆ) (अ.दे) ना.–फसवणूक; धक्का; गंडांतर; वंचना; पीडा.

धोबि (ಧೋಬಿ) (अ-दे) ना.–परीट; रजक.

धोर (लु) (ಧೋರ [ಲು]) (अ-दे) ना.–नगारा; भेरी; दुंदुभी; डांगोरा.

धोरण (णे) (ಧೋರಣ [ಣೆ]) (सं) ना.–दीर्घ विचार; भावी विचार; रीत; क्रम; राजनीति; शासनपद्धति; वाहन; गाडी; रथ; घोड्याची चाल.

धोरणि (ಧೋರಣಿ) (सं) वि.–धोरण असलेला; दीर्घदृष्टि; ध्येयवादी; सत्प्रवृत्त; हत्तीवरून फिरणें; रथांतून फिरणें.

धोरणे (ಧೋರಣೆ) (सं) ना.–पुढील ध्येय; वर्तन; नीति; दीर्घ दृष्टि.

धौत (ಧೌತ) (सं) वि.–धूत; धुतलेले; स्वच्छ, पांढरें; निर्मळ; सफेत.

धौम्य (ಧೌಮ್ಯ) (सं) ना.–एक महाभारतीय ऋषि.

धौरेय (यक) ಧೌರೇಯ [ಯಕ]) (सं) वि.–ओझे वाहण्यास समर्थ; शक्तिशाली.

(सं) ना.–पुढारीः नेता; बैल; घोडा; नायक.

ध्मात (ಧ್ಮಾತ) (सं) वि.–ध्वनित; फुंकलेला; फुंकून वाजविलेला.

ध्यान (ಧ್ಯಾನ) (सं) ना.–चिंतना; गाढ विचार; योजना; तप; मनन; एकचित्तता.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–ध्यान करणें; चिंतन करणें.

—पर (ಪರ) (सं) वि.–ध्यानस्थ; चिंतनमग्न; एकाग्रचित्त.

ध्यानि (ಧ್ಯಾನಿ) (सं) ना.–ध्यान करणारा; तपस्वी; पुढील विचार करणारा.

ध्येय (ಧ್ಯೇಯ) (सं) वि.–ध्यान करण्यायोग्य; चिंतनीय; विचार करण्याजोगा.

(सं) ना.–ध्येय; गम्य; उद्देश्य; लक्ष्य; योग्याकांक्षा.

ध्रुव (ಧ್ರುವ) (सं) वि.–सिद्ध; अचंचल; घट्ट; स्थिर; शाश्वत; चिरंतन; आकाश; खुंटी; रहस्य; महादेव; विष्णु; ध्रुव नक्षत्र; भूगोलाचा उत्तर दक्षिण ध्रुवबिंदु; विजेच्या तारेची दोन टोकें

ध्रुवनक्षत्र (ಧ್ರುವನಕ್ಷತ್ರ) (सं) ना.–ध्रुवांचें राज्य शासन; उत्तर दिशा दाखविणारें ध्रुवनक्षत्र.

ध्रुवलोक (ಧ್ರುವಲೋಕ) (सं) ना.–ध्रुवप्रदेश; ध्रुवराजाचे राज्य.

ध्रुववृत्त (ಧ್ರುವವೃತ್ತ) (सं) ना.–भूगोलाच्या दक्षिणोत्तर ध्रुव प्रदेशातील २३॥ अंशातील वलयें.

ध्वंस (ಧ್ವಂಸ) (सं) ना.–नाश; हानि; अकल्याण.

ध्वंसि (ಧ್ವಂಸಿ) (सं) ना.–नाश करणारा; विध्वंसक; अकल्याण करणारा.

ध्वज (ಧ್ವಜ) (सं) ना.–बावटा; पताका; निशाण; निशाणाची काठी; खूण; संज्ञा; सेना; पथिकाश्रम; सद्गृहस्थ; व्यापारी खूण; गर्व; दुरभिमान.

ध्वजपट (ಧ್ವಜಪಟ) (सं) ना. – पताका; बावट्याचे कापड; निशाण

ध्वजस्तंभ (ಧ್ವಜಸ್ತಂಭ) (सं) ना. – निशाणाचा खांब.

ध्वजारोपण (ಧ್ವಜಾರೋಪಣ) (सं) ना. – ध्वज फडकवणें; निशाण रोवणें; पताकारोहण.

ध्वजावरोहण (ಧ್ವಜಾವರೋಹಣ) (सं) ना. – ध्वज उतरवणें; पताकावतरण; निशाण खाली काढणें.

ध्वजिनि (नी) (ಧ್ವಜಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – सैन्य; सेनाविभाग.

ध्वनत् (ಧ್ವನತ್) (सं) वि. – आवाज देत राहणारा; ललकारी देणारा.

ध्वनि (ಧ್ವನಿ) (सं) ना. – शब्द; नाद; आवाज; हाक. चाहूल; व्यंग्यार्थ; सूचितार्थ.

ध्वनित (ಧ್ವನಿತ) (सं) वि. – समजलेलें; कळलेलें; उच्चारित; तोंडातून बाहेर पडलेलें.

(सं) ना. – गर्भितार्थ; सूचितार्थ; ध्वनि; व्यंग्यार्थ; उच्चारलेले शब्द.

ध्वस्त (ಧ್ವಸ್ತ) (सं) वि. – नष्ट; नाश पावलेले; नाश केलेले.

ध्वस्ति (ಧ್ವಸ್ತಿ) (सं) ना. – नाश केलेली वस्तु; नष्ट जिन्नस.

ध्वांक्ष (ಧ್ವಾಂಕ್ಷ) (सं) ना. – कावळा; बगळा; भिक्षेकरी; भिक्षुक; अविवेक.

—आराति (ಆರಾತಿ) (सं) ना. – 'घुबड'

—पुष्ट (ಪುಷ್ಟ) (सं) ना. – कोकीळ.

ध्वांक्षध्वज (ಧ್ವಾಂಕ್ಷಧ್ವಜ) (सं) ना. – कर्ण.

ध्वान (ಧ್ವಾನ) (सं) ना. – स्वर; ध्वनि; उच्चस्वर; पहाडी आवाज; खडाशब्द; चाहुल;

ध्वांत (ಧ್ವಾಂತ) (सं) वि. – आवरलेले; झाकलेले.

(सं) ना. – अंधार; काळोख; पांघरूण.

—अरि, —शत्रु (ಅರಿ, – ಶತ್ರು) (सं) ना. – सूर्य; चंद्र; नक्षत्र; पांढरा रंग.

न

न (ನ) (सं) ना. – 'त' वर्गाचें ५ वें व्यंजन; अनुनासिक; नकारार्थी उपसर्ग.

(सं) वि. – पातळ; मोकळें; त्याच खुणेचें; अविभाज्य.

(क) ना. – गणेश; संपत्ति; समूह; युद्ध; मोतीं.

(सं) अ. – नव्हे; नाहीं; नको.

नक (ನಕ) (क) ना. – नाच.

नकलि (ನಕಲಿ) (अ. दे) ना. – चेष्टा; पोरकटपणा; अनुकरण; नक्कल; कृत्रिमता; कुचेष्टा; हास्य.

नकलु (ನಕಲು) (अ. दे) – नकल; तर्जुमा; प्रत; अवतरण; उतारा.

नकार (ನಕಾರ) (क) ना. – नाकबुली; अमान्यता; तिरस्कार; निराकरण; 'न' अक्षर.

नकाश (क्षे) (ನಕಾಶ [ಕ್ಷೆ]) (अ. दे) ना. – नकाशा; स्थूल मानाची रूपरेषा; आराखडा; भूपट; आलेख; मानचित्र; शिल्प; नकशीकाम.

नकुल (ನಕುಲ) (सं) ना. – मुंगुस; पांडवातील चौथा पुरुष. शिव.

नक्कु (ನಕ್ಕು) (क) धा. – चाटणें; 'नगु' या कन्नड धातूचे भूतकृदंत; हसून.

नक्त (ನಕ್ತ) (सं) ना. – रात्र; अंधार; प्रदोषकालीन जेवण; रात्रीचा एकाहार; एकभुक्तव्रत.

नक्तक (ನಕ್ತಕ) (सं) ना. – घाण पोषाख; लक्तर; फाटकी वस्त्रें; धांदोटी; चिंधी.

नक्तंचर (ನಕ್ತಂಚರ) (सं) ना. – रात्रींचर; पिशाच; राक्षस; चोर; घुबड; मांजर; निशाचर.

नक्तभोजन (ನಕ್ತಭೋಜನ) (सं) ना. – दिवसभर उपोषण करून रात्री केलेले जेवण; एकमुक्तप्रदोष जेवण.

नक्तमुखा (खे) (ನಕ್ತಮುಖಾ [ಖೆ]) (सं) ना. – रात्रीचा प्रारंभ; शामवेळ; सायंकाळ; संध्या.

नक्र (ನಕ್ರ) (सं) ना. – मकर; मगर; सुसर; अंत; समारोप.

नक्रध्वज (ನಕ್ರಧ್ವಜ) (सं) ना. – मकरकेतु; सुसरीचें चिन्ह असलेली पताका; काम; प्रद्युम्न; मीनकेतन.

नक्षत्र (ನಕ್ಷತ್ರ) (सं) ना. – तारका; तारा.

—ईश (ಈಶ) (सं) ना. – चंद्र.

—मंडल (ಮಂಡಲ) (सं) ना. – नक्षत्र लोक;

—माले (ಮಾಲೆ) (सं) ना. – सत्तावीस नक्षत्रांचा पुंज; २७ मण्यांची माळ.

नक्षत्रचिन्ह (ನಕ್ಷತ್ರಚಿಹ್ನ) (सं) ना. – फुली; तारकांकन; ताऱ्याची खूण; शेवंतीचें फूल.

नख (खर) (ನಖ [ಖರ]) (सं) ना. – नख; कखाग्र.

नखखनन (ನಖಖನನ) (सं) ना. – खाज.

नखपंजर (ನಖಪಂಜರ) (सं) ना. – नखांची पकड; नखांचा पंजा.

नखरा (ನಖರಾ) (अ. दे) ना. – मुरका; कोरडी ऐट.

नखरायुध (ನಖರಾಯುಧ) (सं) ना. – हिंस्रपशु; नखच हत्यार असणारे सिंहादिक प्राणी; लढाऊ कोंबडा.

नग (ನಗ) (सं) ना. – पर्वत; वृक्ष; अलंकार; अगति.
नगकुलिश (ನಗಕುಲಿಶ) (सं) ना. – नगावर सत्ता गाजवणारा इंद्र.
नगजाते (ता) (ನಗಜಾತೆ [ತಾ]) (सं) ना. – पर्वतकन्या; पार्वती; गिरीनदी.
नगण (ನಗಣ) (सं) ना. – तीन लघु अक्षरांचा गण.
नगदि (दु) (ನಗದಿ [ದು]) (अ. दे) ना. – रोख; रोखड; रोखीचा व्यवहार.
नगधर (ನಗಧರ) (सं) ना. – गोवर्धनधारी; कृष्ण.
नगपति (ನಗಪತಿ) (सं) ना. – हिमालय; पर्वतांचा स्वामी; नगाधिराज.
नगर (रि) (ನಗರ [ರಿ]) (सं) ना. – शहर; पट्टण; अरण्याजवळचें गांव.
नगवैरि (हर) (ನಗವೈರಿ [ಹರ]) (सं) ना. – पर्वतशत्रु; इंद्र.
नगाधिप (ನಗಾಧಿಪ) (सं) ना. – हिमालय; पर्वतराज.
नगारखाना (ನಗಾರಖಾನಾ) (अ. दे) ना. – देवालयातील वाद्यस्थान; नखारखाना.
नगारि (ನಗಾರಿ) (अ. दे) ना. – नगारा; भेरी; ढोल. चर्मवाद्य.
(सं) ना. – इंद्र.
नगेगेडि (ನಗೆಗೇಡಿ) (क) ना. – निर्लज; निलाजरा.
नगेगेडु (ನಗೆಗೇಡು) (क) वि. – हास्यास्पद; अपहास्य कारक; हास्यबळी.
नगौकस (ನಗೌಕಸ) (सं) ना. – पर्वतच घर असणारा; श्वापद; रानटी मनुष्य.
नग्गु (नेग्गु) (ನಗ್ಗು [ನೆಗ್ಗು]) (क) धा. – ठेचून जाणें; चुरगळणें; चुरमडणें; मार खाणें.
नग्न (ನಗ್ನ) (सं) वि. – विवस्त्र; दिगंबर; सहजस्थितीतील (प्राणी).
(सं) ना. – संन्यासी; जैनमुनी; शिव.
—खड्ग (—ಖಡ್ಗ) (सं) ना. – म्यानातून काढलेली तरवार. पाजळलेली तरवार.
नग्निका (के) (ನಗ್ನಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना. – नग्नस्त्री; लहान मुलगी.
नचिकेत (ನಚಿಕೇತ) (सं) ना. – एक मुनी; अग्नि.
नच्चण (ನಚ್ಚಣ) (क) ना. – नर्तन; नृत्य.
नच्चाणि (ನಚ್ಚಾಣಿ) (क) ना. – नर्तकी; वेश्या; नाचणारी; नृत्यांतील पदविन्यास.
नच्चिके (ನಚ್ಚಿಕೆ) (क) ना. – विश्वास; श्रद्धा; 'नेच्चिके' पहा.
नच्चु (ನಚ್ಚು) (क) धा. – मान्यता देणें; कबुली देणें; विश्वास ठेवणें; अपेक्षिणें; आधारणें.
(क) ना. – मान्यता; कबुली. विश्वास.
—इके (—ಇಕೆ) (क) ना. – विश्वास; आधार; मान्यता.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा. – विश्वासणें; मानणें; मान्यता देणें.
नजराणा (णि) (ನಜರಾಣಾ [ಣಿ]) (अ. दे.) ना. – बक्षीस; उपायन; पारितोषिक; बहुमान; उत्तेजन; जबरदस्तीनें लादलेला कर.
नजर (रु) (ನಜರ [ರು]) (अ.दे) ना. – दृष्टि; गौरवार्थ दिलेले बक्षीस; 'नजराणा' पहा.
नजातशत्रु (ನಜಾತಶತ್ರು) (सं) ना. – अजातशत्रु; युधिष्ठिर; रामचंद्र.
नजुगु (ನಜುಗು) (क) धा. – कुस्करणें; मुद्दा होणें; मार बसणें; पूड होणें; नायनाट होणें; अस्ताव्यस्त होणें.
नज्जुगुज्जु (ನಜ್ಜುಗುಜ್ಜು) (क) ना. – दुर्दशा; खरपूस मार; चक्काचूर; नायनाट.
नंजिडि (ನಂಜಿಡಿ) (क) धा. – विष कालवणें; विष भरणें.
नंजु (ನಂಜು) (क) धा. – कोमेजणें; उतरविणें.
(क) ना. – विषण्णता; कोमेजलेला पदार्थ; वाळलेली वस्तु; . मेंदूचा वात; नंज.
नंजुगोरल (ನಂಜುಗೊರಲ) (क) ना. – विषकंठ; नीलकंठ; शिव.
नंजुंडु (ನಂಜುಂಡು) (क) ना. – विष पिणारा; शिव.
नट (ನಟ) (सं) ना. – अभिनयकार; सोंगाड्या; नर्तक; शिव; ढोंगी.
नटन (ने) (ನಟನ [ನೆ]) (सं) ना. – अभिनय; सोंग; ढोंग; नर्तन.
नटराज (ನಟರಾಜ) (सं) ना. – नटश्रेष्ठ; शिवाचा तांडवनृत्यावतार; शिव.
नटि (टी) (ನಟಿ [ಟೀ]) (सं) ना. – अभिनेत्री; नर्तिका; नाटकांत काम करणारी; सूत्रधार पत्नि; सोंगाडी.
नटिकेमुरि (ನಟಿಕೆಮುರಿ) (क) धा. – बोटे मोडणें; शाप देणें; तिरस्कार करणें.
नटिसु (ನಟಿಸು) (क) धा. – अभिनय करणें; सोंगाची बतावणी करणें; ढोंग करणें.
नट्ट (ನಟ್ಟು) (क) ना. – नाट्य; नर्तन; नाच; विषप्रयोग.
(क) अ. – मध्येंच; मध्यंतरी.
—नडु (—ನಡು) (क) अ. – मधोमध; केंद्रस्थानीं; मध्यभागीं; मधूनमधून.
नट्टगेडि (ನಟ್ಟುಗೇಡಿ) (क) ना. – निराश्रित; भिक्षुक; भटक्या.
नट्टडवि (ನಟ್ಟುಡವಿ) (क) ना. – अरण्यमध्य; घोरवन; भयंकर कानन; जंगल.
नट्टविग (ನಟ್ಟುವಿಗ) (क) ना. – नट; नर्तक; नृत्यशिक्षक.
नट्टिरुळु (ನಟ್ಟಿರುಳು) (क) ना. – मध्यरात्र; ऐनरात्र.

नट्टु (ನಟ್ಟು) (क) अ. – आंत शिरून; रुतून.
(क) ना. – मध्य; केंद्र; गवती मूळ; तडा; अडचण; तडा; संकट.

नट्टगार } (ನಟ್ಟುಗಾರ) (क) ना. – कुंदा खणणारा; हरळी
नट्टुव } (ನಟ್ಟುವ) काढणारा; नृत्य शिकवणारा; नट; नर्तक.

नट्टगाति (विति) (ನಟ್ಟುಗಾತಿ [ವಿತಿ]) (क) ना. – नटी; नर्तकी; अभिनेत्री.

नडते (ನಡತೆ) (क) ना. – आचरण; वर्तन; वागणूक; चर्या; चाल; शील.

नडपाडु (ನಡಪಾಡು) (क) धा. – फिरणें; हलणें; हदरणें.

नडपु (ನಡಪು) (क) धा. – चालविणें; फिरविणें; चालवूं देणें; यथासांग करणें; पुरे करणें; रक्षण करणें; जोपासणें.
(क) ना. – आचरण; वर्तन.

नडवळि (ನಡವಳಿ) (क) ना. – वर्तन; रीति; शील; चरित्र; मार्ग; पद्धति; नियम; शिरस्ता.

नडवे (ನಡವೆ) (क) ना. – राजमार्ग; रस्ता.

नडसु (ನಡಸು) (क) धा. – चालविणें; चालते करणें.

नडावळि (ನಡಾವಳಿ) (क) ना. – ‘नडवळि’ पहा.

नडिगे (ನಡಿಗೆ) (क) ना. – गति; वेग; संचार; आचरण; चाल.

नडु (ನಡು) (क) धा. – आत घालणें; खुपसणें; रोवणें; रुजवणें; मातीत घालणें.
(क) ना. – कंबर; देहमध्य; कटि; मध्यमा.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा. – लावणें.
—कट्टु,-पट्टि (—ಕಟ್ಟು-ಪಟ್ಟಿ) (क) ना. – कमरपट्टा; कडदोरा; कंबरबंध.

नडुक (ನಡುಕ) (क) ना. – थरकाप; भीति; हादरा.

नडुगु (ನಡುಗು) (क) धा. – कंप पावणें; हलणें; थरथरणें.

नडुनीरलिक्कैबिडु (ನಡುನೀರಲಿಕ್ಕೈಬಿಡು) (क) धा. – अर्धवट साह्य करून दूर होणें; अध्यावर हात सोडणें; मध्येच आश्रय तोडणें.

नडुवगल् (ನಡುವಗಲ್) (क) ना. – मध्यान्ह; भरदिवस; भरदुपार.

नडे (ನಡೆ) (क) धा. – जाणें; चालविणें; पार होणें; पैलतीर गांठणें; सोडून जाणें; त्यागणें; निवारणें; होणें.
(क) ना. – शील; चालचलणूक.
(क) अ. – उत्तम रीतीनें; एवढेंच नव्हे तर.

नडेगालु (ल) (ನಡೆಗಾಲು [ಲ]) (क) ना. – पादचारी; पदयात्री; पायी. जाणारा.

नडेगेडु (ನಡೆಗೆಡು) (क) धा. – थांबणें; विलंब लावणें; गतिभंग होणें.

नडेगेडिसु (ನಡೆಗೆಡಿಸು) (क) धा. – थांबविणें; गतिमंद करणें; गतिरोध करणें.

नडेगोळिसु (ನಡೆಗೊಳಿಸು) (क) धा. – चालेलसें करणें; चालू करणें.

नडेगोंटे (ನಡೆಗೋಂಟೆ) (क) ना. – सैन्याचा वेढा; वेढा घातलेले सैन्य.

नडेगोलु (ನಡೆಗೋಲು) (क) ना. – फिरतांना घेतलेली हातकांठी.

नडेतरु (ನಡೆತರು) (क) धा. – चालत येणें; परंपरेनें येणें.

नडेबल्ल (ನಡೆಬಲ್ಲ) (क) वि. – शास्त्रार्थ जाणणारा; शास्त्रज्ञ; विद्वान.

नडेबावि (ನಡೆಬಾವಿ) (क) ना. – वापी; विहीर; पायउताराची विहीर.

नडेमाड (ನಡೆಮಾಡ) (क) ना. – विमान, आकाशयान; देवरथ.

नडेवक्कि (ನಡೆವಕ್ಕಿ) (क) ना. – हंसपक्षी.

नडेवळि (ನಡೆವಳಿ) (क) ना. – वर्तन; रीति; नीति.

नडेवेण (ನಡೆವೆಣ) (क) वि. – दरिद्री; अत्यंत क्षीण झालेला; हीनशील.

नंट (नेंट) (ನಂಟ [ನೆಂಟ]) (क) ना. – संबंधिक; आप्त; बंधन; व्याही.

नंटतन } (ನಂಟತನ) (क) ना. – बांधव्य; आप्तत्त्व; नातें.
नंटस्तिके } (ನಂಟಸ್ತಿಕೆ)

नंटस्ति (ನಂಟಸ್ತಿ) (क) ना. – आप्तसंबंधी; नात्यांतील स्त्री, रक्तसंबंधी.

नंटु (ನಂಟು) (क) ना. – बांधव्य; नातें. मित्रत्त्व; परिचय; मनोहारिता; सौंदर्य; लालित्य; माधुर्य.
—तन (ತನ) (क) ना. – अप्तत्त्व; नातें; मैत्री.

नण्पु (ನಣ್ಪು) (क) ना. – मनोहारिता; शोभा; आप्तपण; प्रीति; अनुराग.

नत (ನತ) (सं) वि. – वाकलेला; पडलेला; नमस्कार घातलेला; चपटा.
—दृष्ट (ದೃಷ್ಟ) (सं) ना. – दुर्दैवी; दुर्भागी.

नति (ನತಿ) (सं) ना. – बाक; नमस्कार; वक्रता; ओणवेपणा; आदर.

नत्तिंग (ನತ್ತಿಂಗ) (क) ना. – शकुंतपक्षी; बगळा; ‘उळिग’ पहा.

नत्तु (ನತ್ತು) (क) धा. – बोबडे बोलणें; अस्पृष्ट बोलणें;
(क) ना. – नथ; मोती.

नत्व (ನತ್ವ) (सं) ना. – ‘न’ अक्षर; अनुमान; तिरस्कार; अभाव; अनिश्चय.

नद (ನದ) (सं) ना. – ध्वनि; गर्जना; नदी;
नदि (दी) (ನದಿ [ದೀ]) (सं) ना. – प्रवाहिनी; जलवाहिनी; तटिनी.
नदरु (ನದರು) (अ. दे) ना. – नजर; नजराणा; देणगी; गृहीत गोष्ट; सामान्य समजूत.
नदिपु (ನದಿಪು) (क) धा. – विझविणें; थंड करणें; शांत करणें.
नदीज (सुत) (ನದೀಜ [ಸುತ]) (सं) ना. – गंगानदीचा पुत्र; भीष्माचार्य.
नदीप (ನದೀಪ) (सं) ना. – समुद्र; वरुण.
नदीमातृक (ನದೀಮಾತೃಕ) (सं) ना. – नदीच्या पाण्यावर पिकणारें शेत.
नदीसेतु (ನದೀಸೇತು) (सं) ना. – नदीवरील पूल.
नदुळु (ನದುಳು) (क) ना. – तिरस्कार; धिःक्कार; आश्चर्य; विस्मय.
—**नगे** (ನಗೆ) (क) ना. – उपहास; उपरोधक हास्य.
नद्ध (ನದ್ಧ) (सं) वि. – वाकलेले; तोडलेले; घुसडलेलें.
नन् (ನನ್) (क) ना. – मी.
ननंद (ನನಂದೃ) (सं) ना. – नणंद; पतीची बहीण; जाऊ.
नने (ನನೆ) (क) धा. – भिजवणें; ओलें करणें; भिजणें.
(क) ना. – कळी; न उमललेलें फूल; मुकुल.
ननेकोनेयेरु (ನನೆಕೊನೆಯೇರು) (क) धा. – पालवी फुटणें; कळ्याफुलांनी ओथंबणें; अत्यानंद होणें; डवरणें.
ननेगणेय (ನನೆಗಣೆಯ) (क) ना. – काम; मन्मथ; मदन.
ननेयंब (विल्ल) (ನನೆಯಂಬ [ವಿಲ್ಲ]) (क) ना. – मदन; काम.
ननेपासु (ನನೆಪಾಸು) (क) ना. – पुष्पशय्या; फुलाचे अंथरूण.
ननेसु (ನನೆಸು) (क) धा. – ओलें करणें; भिजवणें.
ननेह (ನನೆಹ) (क) ना. – ओल; ओलेपणा.
नंद (ನಂದ) (सं) ना. – आनंद; संतोष; नंदगोप; महानंदाचा पुत्र; नंदराजा.
नंदन (ನಂದನ) (सं) ना. – नंदगोपानें पाळलेला पोरगा.
नंदक (ನಂದಕ) (सं) ना. – कुलरक्षक; आनंद देणारा; विष्णूचें खड्ग.
नंदगोकुल (ನಂದಗೋಕುಲ) (सं) ना. – नंदगोपाचें राज्य; लहान मुलांनीं भरलेले घर; गौळवाडा; गोठा.
नंदन (ನಂದನ) (सं) ना. – संतोष देणारा मुलगा; एक संवत्सर; इंद्राचे उपवन.
नंदने (ನಂದನೆ) (सं) ना. – संतोष देणारी कन्या.
नंदा (ನಂದಾ) (सं) ना. – पार्वती; गौरी; एकादशी; षष्ठी.
नंदादीप (ನಂದಾದೀಪ) (सं) ना. – देवापुढें सतत तेवणारा दिवा.
नंदि (ನಂದಿ) (सं) ना; – शिवाचें वाहन; वृषभ; बसवेश्वर; शिवगण; एक वृक्ष; आनंद देणारा; शुभमंगल; हर्ष; एक छंदशास्त्रकार.
नंदिकेश } (ನಂದಿಕೇಶ)
नंदिकेश्वर } (ನಂದಿಕೇಶ್ವರ) (सं) ना. – नंदीनाथ; नंदीवाहन; शिव. नंदीकेश नामक नाट्यशास्त्रकार.
नंदीश्वर (ನಂದೀಶ್ವರ) (सं) ना. – नंदीचा स्वामी; शिव.
नंदीग्राम (ನಂದಿಗ್ರಾಮ) (सं) ना. – अयोध्येजवळील एक गांव.
नंदित (ನಂದಿತ) (सं) वि. – आनंदित; तृप्त; हर्षित.
नंदिध्वज (ನಂದಿಧ್ವಜ) (सं) ना. – शिव; वीरशैवांची धर्मपताका.
नंदिनी (ನಂದಿನಿ) (सं) ना. – कन्या; पार्वती; गंगा; वसिष्ठाची धेनु; आनंद देणारी.
नंदिमंटप (ನಂದಿಮಂಟಪ) (सं) ना. – शिवालयांतील बसवेश्वर मंडप; गर्भ देवालयाची कमान; मंदिरांतील गर्भकमान.
नंदु (ನಂದು) (क) धा. – विझणें; थंड होणें; शांत होणें; मालवणें.
—**इसु** (ಇಸು) (क) धा. – विझविणें; दिसेनासें होणें; शांत करणें.
नंदुराय (ನಂದುರಾಯ) (क) ना. – चामड्याचें नाणें वापरांत ठेवणारा राजा.
नन्नि (ನನ್ನಿ) (क) ना. – सत्य; प्रीति; विश्वास; प्रामाणिकता; वास्तवता; धिटाई.
—**कार** (ಕಾರ) (क) ना. – सत्यवादी; विश्वासूक; प्रामाणिक.
नपुंसक (ನಪುಂಸಕ) (सं) ना. – पौरुषहीन; अजाण; तृतीय प्रकृति; भित्रा; हिजडा.
नप्त (सार) (ನಪ್ತ [ಸ್ತ್ರಾರ]) (क) ना. – नातु; नातवंड.
नप्तृ (ನಪ್ತೃ) (सं) ना. – नातू.
नप्पु (प) (ನಪ್ಪು [ಪ]) (क) ना. – नपूंसक.
नप्पे (ನಪ್ಪೆ) (क) ना. – जखम; मार; झाडावरील खापा; खच; कच.
नफा (ನಫಾ) (अ-दे) ना. – लाभ; बाकी; प्राप्ती.
नभ (भस्) (ನಭ [ಭಸ್]) (सं) ना. – आकाश; आभाळ; ढग; पावसाळा; श्रावण.
नभश्चर (ನಭಶ್ಚರ) (सं) ना. – आकाशगामी; ढग; देवता.
नभस्य (ನಭಸ್ಯ) (सं) ना. – भाद्रपदमास.
नभोजन (ನಭೋಜನ) (सं) ना. – आकाशांत राहणारी; आकाशांत जन्मलेली.
नभोमणि (ನಭೋಮಣಿ) (सं) ना. – सूर्य; आकाश, रत्न.

नभोमंडळ (ನಭೋಮಂಡಲ) (सं) ना. – वातावरण; आकाश.
नमः (मन) (ನಮಃ [ಮನ]) (सं) ना. – नमस्कार; वंदन; वाकणें.
नमलु (ನಮಲು) (क) धा. – रवंथ करणें; चघळणें; 'नेमरू' पहा.
नमस्कार (ನಮಸ್ಕಾರ) (सं) ना. – वंदन; नम्रता; लीनता.
नमस्ते (ನಮಸ್ತೇ) (सं) ना. – तुला नमस्कार; शिष्टाचा नमस्कार
नमस्ये (ನಮಸ್ಯೆ) (सं) ना. – सेवा; अनुभव.
नमित (ನಮಿತ) (सं) ना. – वंदन केलेले; वाकलेलें; वाकविलेलें.
नमिसु (ನಮಿಸು) (क) धा. – वंदन करणें; नमस्कार करणें; गौरव करणें; वांकवणें.
नमुचि (ನಮುಚಿ) (सं) ना. – इंद्रानें मारलेला एक राक्षस.
नमूदिसु (ನಮೂದಿಸು) (अ.दे) धा. – दाखल करुन घेणें; लिहून घेणें व ठसा उठविणें; सांगणें; विवरण करणें.
नमूने (ना) (ನಮೂನೆ [ನಾ]) (अ.दे) ना. – रीति; प्रकार; पद्धति; आदर्श.
नमे (ನಮೆ) (क) धा. – गरीब होणें; दीन होणें; वाळणें; रोडणें; क्षीण होणें; चिंतिणें.
नमेरु (ನಮೇರು) (सं) ना. – सुरपुंनाग वृक्ष; मंदार; रुद्राक्ष; नागकेशर.
नमोस्तु (ನಮೋಸ್ತು) (सं) ना. – नमस्कार असो; जैन यति; विनयशाली; शरण; संन्यासी.
नम्न (ನಮ್ನ) (सं) वि. – नम्र; विनयशील.
नंबर (ನಂಬರ) (अ.दे) ना. – संख्या; अंक, समस्या; शासन विचार.
नंबिकस्त (गस्त) (ನಂಬಿಕಸ್ತ [ಗಸ್ತ]) (क) वि. – विश्वासार्ह; विश्वस्त; मध्यस्थ; विश्वास असलेले.
नंबिके (गे) (ನಂಬಿಕೆ [ಗೆ]) (क) ना. – विश्वास; भरंवसा; आश्रय
नंबिसु (ನಂಬಿಸು) (क) धा. – विश्वास ठेवणें; मान्यता देणें; मन वळणें; मध्यस्थी करणें.
नंबुगे (ನಂಬುಗೆ) (क) ना. – विश्वास; भरंवसा.
नंबु (ನಂಬು) (क) धा. – विश्वास ठेवणें; आश्रय देणें; मन लावणें; भरंवसा करणें; आकांक्षा बाळगणें.
नंबुळि (ನಂಬುಳಿ) (क) वि. – विश्वासूक; प्रामाणिक; भरंवसा करण्यायोग्य; मध्यस्थ.
नंबूद्रि (द्रिरि) (ನಂಬೂದ್ರಿ [ದಿರಿ]) (अ.दे.) ना. – केरळदेशीय अद्वैत ब्राह्मण; शंकराचार्यांची जन्मजाति.
नम्मावु (ನಮ್ಮಾವು) (क) ना. – वनहरिण; वराह.
नम्मु (ನಮ್ಮು) (क) ना. – ओल; ओलावा; भिजवण; सार्द्रता.
नम्र (ನಮ್ರ) (सं) वि. – वाकलेला; खळगे पडलेला; बाकदार; विनीन; दीन; मर्यादशील.
—ते (ತೆ) (सं) ना. – विनय; खळगा.
नय (ನಯ) गुळगुळीतपणा; स्नेह; वाहन; स्पर्श; नीतिशास्त्र; राजकारण; मृदुता; उपाय.
—ज्ञ (ಜ್ಞ) (सं) वि. – नीतिशास्त्रज्ञ; नीतिमान्; योजक; उपाय करणारा; मऊ अंतःकरणाचा; चतुर राजकारणी.
नयन (ನಯನ) (सं) ना – वाहन; नेण्याचें साधन; स्पर्शन; मार्गदर्शन; डोळा.
नयनकर्ण (ನಯನಕರ್ಣ) (सं) ना. – चक्षुश्रवा; सर्प; डोळ्यांनीच ऐकणारा.
नयनच्छद (ನಯನಚ್ಛದ) (सं) ना. – पापणी; नेत्राचे आवरण; डोळ्याची झापड.
नयनजल (ನಯನಜಲ) (सं) ना. – अश्रु; आंसू; नयनांबु; नेत्रवारि.
नर (ನರ) (सं) ना. – अर्जुन; स्नायु; नाडी; एका ऋषीचे नांव; घोडा; खुंटा.
नरक (ನರಕ) (सं) ना. – यमलोकीचे शिक्षास्थान; मलमूत्रराशी; नरक राक्षस.
—चतुर्दशि (ಚತುರ್ದಶಿ) (सं) ना. – आश्विनातील कृष्णपक्षाची चौदावी तिथी.
नरकवि (ನರಕವಿ) (सं) ना. – नवकवि; हलक्या प्रतीचा कवि.
नरकासुर (ನರಕಾಸುರ) (सं) ना. – प्राग्जोतिष शहरातील एक राक्षस.
नरकु (रुकु) (ನರಕು [ರುಕು]) (क) धा. – विव्हल होणें; कण्हणें; इवळणें; ठेचणें; 'नगु' पहा.
नरकुरि (ನರಕುರಿ) (क) ना. – अजागळ मनुष्य; शुंभ; भित्रा; असहाय स्थितींत राहणारा; मेंढीचें जीवन जगणारा.
नरकेसरि (ನರಕೇಸರಿ) (सं) ना. – पुरुषश्रेष्ठ; वीराधिवीर; पुरुषसिंह.
नरड्ड (ನರಡ್ಡ) (क) ना. – अविनय; औधत्य; असंस्कृतता.
नरनाथ(पति) (ನರನಾಥ [ಪತಿ]) (सं) ना. – पालक; जनक; मालक; राजा; स्वामी.
नरनारायण (ನರನಾರಾಯಣ) (सं) ना. – अर्जुन आणि कृष्ण; कृष्णार्जुनरूपी एक ऋषि; प्रयत्न आणि दैव यांचा संगम.
नरनारि (ನರನಾರಿ) (सं) ना. – स्त्रीपुरुष; अर्धनारीनटेश्वर, शिवरूप विशेष.
नरपशु (ನರಪಶು) (सं) ना. – पशूसारखे भटकणारा; अज्ञानी; असंस्कृत.
नरपुंगव (ನರಪುಂಗವ) (सं) ना. – श्रेष्ठपुरुष; निधड्या छातीचा मनुष्य.
नरबलि (ನರಬಲಿ) (सं) ना. – मनुष्याला बळी देण्याचा यज्ञ.
नरभक्षक (ನರಭಕ್ಷಕ) (सं) ना. – माणसे खाणारे राक्षस; हिंस्त्र पशु.

—वृक्ष (--ವೃಕ್ಷ) (सं) ना.–माणसे खाणारी आफ्रिकेतील झाडें.
नरमेध (ನರಮೇಧ) (सं) ना.–मनुष्याला बळि देण्याचा यज्ञ.
नरलु (ळु) (ನರಲು [ಳು]) (क) धा.–विव्हल होणें; कण्हणें; कष्ट होणें; गळून जाणें; पिरंगणें.
नरलोक (ನರಲೋಕ) (सं) ना.–भूलोक; मृत्युलोक.
नरवाहन (ನರವಾಹನ) (सं) ना.–एक दिक्पाल.
नरविंध्य (ನರವಿಂಧ್ಯ) (सं) ना.–अस्थिपंजर; हाडांचा सापळा.
नरशार्दूल ನರಶಾರ್ದೂಲ) (सं) ना.–नरश्रेष्ठ; नरसिंह.
नरसिंह (ನರಸಿಂಹ) (सं) ना.–सिंहाप्रमाणें बलिष्ठ; पुरुषश्रेष्ठ; विष्णूचा चौथा अवतार.
नरहरि (ನರಹರಿ) (सं) ना.–नरसिंह
नरि (ನರಿ) (क) ना.–कोल्हा; शृगाल; वंचक; जंबुक; धूर्त.
नरु (ನರು) (क) वि.–कंपित; रुचकर.
—कंपु (--ಕಂಪು) (क) ना.–सुवास; सुगंध, सुरुचि.
—तंबुल (--ತಂಬುಲ) (क) ना.–त्रयोदशगुणी विडा; घमघमणारा विडा.
—सुय् (--ಸುಯ್) (क) ना.–सुवासिक उच्छ्वास.
नरुगु (ನರುಗು) (क) ना.–राखीरंग; कंदीवर्ण.
नरुजु (ನರುಜು) (क) ना.–लहान दगड; काळा पत्थर. न फुटणारा दगड.
नरुळु (ನರುಳು) (क) धा.–कण्हणें; पिरंगणें; इवळणें.
नरे (ನರೆ) (क) ना.–पिकणें; पक्व होणें; वयात येणें; केस पांढरे होणें; वेळेवर येणें; योग्य मार्गावर येणें.
(क) ना.–वार्धक्य; म्हातारपण; पांढरे केस.
नरेंद्र (रेंश) (ನರೇಂದ್ರ [ರೇಶ]) (क) ना.–राजा; पुरुषश्रेष्ठ.
नर्चु (ನರ್ಚು) (क) धा.–विश्वास ठेवणें; मान्यता देणें, कबूल करणें.
नर्तक (ನರ್ತಕ) (सं) ना.–नाचणारा; नटनाच करणारा.
नर्तकि (ನರ್ತಕಿ) (सं) नाचणारी; नटी; वेश्या.
नर्तन (ನರ್ತನ) (सं) ना.–नाच; नृत्य.
नर्तिसु (ನರ್ತಿಸು) (क) धा.–नाचणें; नृत्य करणें; उड्या मारणें.
नर्म (ನರ್ಮ) (सं) ना.–परिहास; विनोद; खेळ; विलास.
—करण (--ಕರಣ) (सं) ना.–परिहास्य; विनोदानें होणारा संतोष; खेळातील आनंद.
—सख (--ಸಖ) (सं) ना.–परिहास्यांत सामील होणारा.
—सचिव (--ಸಚಿವ) (सं) ना.–विदूषक; विनोद करणारा; नायकनायिकांचे संधान बांधणारा.
नर्मदा (ನರ್ಮದಾ) (सं) ना.–मध्यभारतातील एक महान नदी.
नल् (ನಲ್) (क) वि.–चांगलें; उत्तम; विनीत; प्रेमळ.
(क) ना.–प्रीतिक्षेप; कुशल; कल्याण.

नल (ನಲ) (सं) ना.–विदर्भ देशाचा राजा; रामाच्या सेवकांपैकी एक; एक संवत्सर.
नलकूबर (ನಲಕೂಬರ) (सं) ना.–कुबेरपुत्र.
नल (लु) गु (ನಲ [ಲು] ಗು) (क) धा.–लहान होणें; कोमेजणें; खालावणें; गळाठणें; रोडणें; खाज सुटणें.
(क) ना.–पीडा; कष्ट; रोडकेपणा.
—इसु (--ಇಸು) (क) धा.–पीडा देणें; अडचण येणें; रोडावणें; क्षीण होणें; पाणउतारा करणें; निरुत्साही करणें.
नलवु (ल्वु) ನಲವು [ಲ್ವು]) (क) ना.–हर्ष; संतोष; आनंदोन्माद.
नलवांतु (ನಲವಾಂತು) (क) अ.–संतोषून; आनंद पावून.
नलवेरु (ನಲವೇರು) (क) धा.–हर्षानें फुगणें; अतिहर्ष होणें; हर्षोन्माद होणें.
नलि (ನಲಿ) (क) धा.–संतोषणें; आनंद पावणें; नाचणें; नाचविणें.
(क) ना.–संतोष; आनंद.
नलिका (ನಲಿಕಾ) (सं) ना.–नळी; नळ; पोकळ नळी. 'कोळवि' पहा.
नलिदाडु (ನಲಿದಾಡು) (क) धा.–संतोषणें; आनंदानें नाचणें.
नलिन (ನಲಿನ) (सं) ना.–कमल; कालकमल.
—गर्भ (--ಗರ್ಭ) (सं) ना–ब्रह्मदेव.
—नाभ (--ನಾಭ) (सं) ना.–विष्णु.
—भव(संभव) (--ಭವ [ಸಂಭವ]) (सं) ना.–ब्रह्मदेव.
—बांधव (मित्र) (--ಬಾಂಧವ [ಮಿತ್ರ] (सं) ना.–सूर्य.
—वैरि (--ವೈರಿ) (सं) ना.–चंद्र.
नलिनि (नी) (ನಲಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना.–कमलिनी; लाल कमल.
—पति (--ಪತಿ) (सं) ना.–सूर्य.
नलि (लु) वु (ನಲಿ [ಲು] ವು) (क) ना.–संतोष; आनंद; थयथयाट; उल्हास.
नल्गुटुकु (ನಗ್ಗುಟುಕು) (क) ना.–पाखरांनी पिलांना भरवलेला चारा; चिमणघास; गोडघास; गोड जेवण.
नल्मे (ನಲ್ಮೆ) (क) ना.–संतोष; शुभता; अभिवृद्धि; क्षेम; प्रीति; स्नेह; उड्डाण.
—गार्ति (ಗಾರ್ತಿ) (क) ना.–प्रिया; दायिता; प्रेयसी.
नल्ल (ನಲ್ಲ) (क) ना.–दयित; रमण; प्रियकर; चांगुलपण, सौंदर्य; कल्याण.
नल्लि (ನಲ್ಲಿ) (अ. दे) ना.–नळी; पन्हळी; नळ.
नल्ले (ನಲ್ಲೆ) (क) ना.–प्रियतमा; दयिता; प्रीतिपात्र; प्रियकरीण.
नल्व (ನಲ್ವ) (क) वि.–संतोषणारा; नाचणारा उड्या मारणारा.
नल्वरके (ನಲ್ವರಕೆ) (क) ना.–शुभाशिर्वाद; शुभ कामना; शुभेच्छा; खुशीचा आशिर्वाद; दुवा.

नव (ನವ) (सं) वि. – नवीन; नऊसंख्या; आधुनिक; कोवळे.
—क (ಕ) (सं) ना. – नवाचा गट; नवीन; कोवळा.
—म (ಮ) (सं) वि. – नववा; नऊ क्रमांकाचा.
—मी (ಮಿ) (सं) ना. – नववी तिथी.
—युवक (ಯುವಕ) (सं) ना. – तरणाबांड; नवजवान; तारुण्याने मुसमुसणारा.
—युवति (ಯುವತಿ) वयात आलेली तरुणी.
नवखंडपृथ्वी (ನವಖಂಡಪೃಥ್ವಿ) (सं) ना. – पृथ्वी; भारत; नरभूमी; किंपुरुष; हरिवर्ष; भद्राश्व; उत्तर कुरु; सुवर्ण; दक्षिण ध्रुववृत्त; 'केतुमाल' पहा.
नवग्रह (ನವಗ್ರಹ) (सं) ना. – आकाशांतील नवग्रह.
—होम(ಹೋಮ) (सं) ना. – ग्रहबाधा निवारणार्थ यज्ञ.
नवणे (ನವಣೆ) (क) ना. – राळा.
नवतिका (ನವತಿಕಾ) (सं) ना. – नम्वद; रंगाचा कुंचला.
नवदल (ನವದಲ) (सं) ना. कमळाच्या नऊ पाकळ्या; नव्या दमाचें सैन्य.
नवद्वार (ನವದ್ವಾರ) (सं) ना. – शरीरांतील नऊ दारें; रंध्रें.
नवधान्य / नवदान (ನವಧಾನ್ಯ) (सं)ना. – नऊ प्रकारचें धान्य मिसळून दिलेलें दान. भात; हरभरा; उडीद, मूग, तूर, (ನವಧಾನ) कुळीथ, तीळ, पावटे, गहू या नऊ धान्यांचें मिश्रण).
नवनिधि (ನವನಿಧಿ) (सं) ना. – कुबेराची नवविध संपत्ति.
नवनीत (ನವನೀತ) (सं) ना. – लोणी.
नवनीतचोर (ನವನೀತಚೋರ) (सं) ना. – कृष्ण; मांजर.
नवमालिका (ನವಮಾಲಿಕಾ) (सं) ना. – जास्वंद; नवमल्लिका.
नवमासिनि (ನವಮಾಸಿನಿ) (सं) ना. – नऊ महिन्यांची गर्भिणी; पूर्ण गरोदर.
नवयौवनि (ನವಯೌವನಿ) (सं) ना. – नवयुवति;
नवरंग (ನವರಂಗ) (सं) ना. – मंदिराचें गर्भागार; नंदीमंडप; कोठार; सामानाची कोठी; खजिना; 'उग्राण' पहा.
नवरत्न (ನವರತ್ನ)(सं) ना. – नऊ प्रकारचीं रत्नें; विक्रम राजाच्या सभेंतील नऊ पंडित.
नवरस (ನವರಸ) (सं) ना. – शृंगारवीरादि नऊ काव्यरस.
नवरंध्र (ನವರಂಧ್ರ) (सं) ना. देहातील नऊ द्वारें.
नवरात्रि (ನವರಾತ್ರಿ) (सं) ना. – आश्विन शुद्ध प्रतिपदेपासून दसऱ्यापर्यंत होणारा शक्तिपूजनाचा उत्सव. दसऱ्याचा सण.
नवसागर (ನವಸಾಗರ) (सं) ना. – एकक्षार; कल्हईसांठी याचा उपयोग होतो.
नवसिग (ನವಸಿಗ) (क) वि. – गावचा उडाळ; गावगुंड; परपीडक; हिंसक.
नवान्न (ನವಾನ್ನ) (क) ना. – नवीन तांदळाचा भात; नव भोजन
नवाब (ನವಾಬ) (अ-दे) ना. – मुस्लीम राजाची पदवी; मुसलमान सामंत; पाळेदार; सरदार.
नवायि (ನವಾಯಿ) (अ-दे) ना. – नवेपणा; असाधारण सौंदर्य; वैभव; शोभा; नवी पद्धति.
नविर् (रू) (ನವಿರ್ [ರು]) (क) ना. – शरीरावरील केस.
—झेलु (ಏಳು) (क) ना. – रोमांच; अंगावरील काटा;
नवीन (ನವೀನ) (सं) वि. – नवें; नूतन; अपरिचित.
नवुकरि (ನವುಕರಿ) (अ.दे) ना. – नौकरी; चाकरी; सेवा; उद्योग.
नवुबत्त (ನವುಬತ್ತು) (अ-दे) ना. – नगारा; डमरू; चर्मवाद्य.
नवुरु (ನವುರು) (क) धा. – मुलायम पोषाख करणें; शरीराचे चोजले करणें.
(क) वि. – मृदु; कोवळें; कोमल; ललित.
नवे (ನವೆ) (क) धा. – 'नसे' पहा; क्षीण होणें; गरीब होणें.
(क) ना. – खाज; कंडू.
नव्य (ನವ್ಯ) (सं) वि. – नवां; नूतन.
—काव्य (ಕಾವ್ಯ) (सं) ना. – नव कालानुसारं रचलेलें भाव काव्य; भावगीत.
नशिसु (ನಶಿಸು) (क) धा. – नाश होणें; नष्ट होणें; क्षीण होणें.
नशीब (ನಶೀಬ) (अ-दे) ना. – अदृष्ट; दैव.
नश्वर (ನಶ್ವರ) (सं) ना. – नाश होणारे; नष्ट होणारे; चंचल.
नष्ट (ನಷ್ಟ) (सं) ना. – हानी; उणीव; नुकसान; एक ज्योतिष भेद; छंदशास्त्रीय गणना.
—अग्नि(ಅಗ್ನಿ) (सं) ना. – विझलेली आग, कुलभ्रष्ट ब्राह्मण, बाटगा, नीतिभ्रष्ट.
—इंद्रिय (ಇಂದ್ರಿಯ) (सं) ना. – अवयवहीन, नपूंसक.
—काल (ಕಾಲ) (सं) ना. – लंगडा, पाय गेलेला, वाईट दिवस, अवकाळ, दुर्दिन.
—जातक (ಜಾತಕ) (सं) ना. – जन्मकाळचे ज्योतिष, कुंडली, हीन जात पुत्र, रखेलीचा मुलगा, दासीपुत्र, दाईचा मुलगा.
—पद (ಪದ) (सं) वि. – गेलेली पदवी; गतप्रतिष्ठ; स्थानच्युत; पदभ्रष्ट; दुर्दैवी.
नष्टचेत (तन) (ನಷ್ಟಚೇತ [ತನ]) (सं) वि. – चैतन्य घालवून बसलेला. पौरुषहीन, नपूंसक.
नष्टेंदु (ನಷ್ಟೇಂದು) (सं) ना. – चंद्रहीनत्व, काळोखी रात्र, अमावास्या.
नसरि (ನಸರಿ) (अ. दे.) ना. – उत्तम प्रतीचा मध, मधमाशी.
नसि (सु) (ನಸಿ [ಸು]) (क) धा – नाश पावणें, क्षीण होणें, रोडावणें, कोमेजणें, खालीं उतरणें, कमी होणें, झिजणें, निश्चल होणें.

नसि (स) (सु) (कु) ನಸಿ [ಸಿ] [ಸು] ಕು) (क) धा. – कोमेजणें; जीर्ण होणें; खचणें.
(क) ना. – उषःकाल; अरुणोदय; झुंजुमुंजु.
नसु (ನಸು) (क) वि. – थोडे; अल्प.
— तोरु (ತೋರು) (क) धा. – थोडा भाग दिसणें; थोडें अवलोकनांत येणें.
नसुगागु (ನಸುಗಾಗು) (क) धा. – सकाळ होणें; जवळ येणें.
नसुगुन्नि (ನಸುಗುನ್ನಿ) (क) ना. – कुयलीचा वेल; एक खाजवेल.
नसुगेंबु (ನಸುಗೆಂಪು) (क) ना. – थोडा तांबुस रंग; फिका तांबडा रंग.
नसुनगे (ನಸುನಗೆ) (क) ना. – स्मित; अल्प हास्य; गालांतल्या गालांत हसणें; खुदकन हंसें.
नसुबिळिदु (ನಸುಬಿಳಿದು) (क) ना. – राखी रंग.
नसुवातु (ನಸುವಾತು) (क) ना. – मित भाषण; मोजकें बोलणें.
नसु सैरणे (ನಸುಸೈರಣೆ) (क) ना. – थोडी सहनशीलता; थोडें समाधान.
नसे (ನಸೆ) (क) ना. – खाज; कंडू; तहान; कामातुरता; भोगविलास.
—गार (ಗಾರ) (क) ना. – उद्रेक करून घेणारा; काम.
नस्त (ನಸ್ತ) (क) ना. – घ्राणेंद्रिय.
नस्य (ನಸ್ಯ) तपकीर; नासिपुडी.
नहन (ನಹನ) (सं) ना. – बांधणी; वापर; पेहेराव.
नहि (ನಹಿ) (सं) अ. – नाहीं; नव्हे; नको.
नहुष (ನಹುಷ) (सं) ना. – ययातीपुत्र; चंद्रवंशीय राजा.
नळ (ನಳ) (सं) ना. – नळराजा; विदर्भ राजा.
नळनळिके (ನಳನಳಿಕೆ) (क) ना. – मार्दव; सौंदर्य; चांगुलपणा; शोभा; कळकळ; कळवळा.
नळनळिसु (ನಳನಳಿಸು) (क) धा. – कळवळा येणें; दया येणें; सुंदर दिसणें; शोभणें; कोवळें दिसणें.
नळपाक (ನಳಪಾಕ) (सं) ना. – स्वयंपाकातील एक रुचि, मधुरान्न; पक्वान्न, जिलबी.
नळि (ನಳಿ) (क) धा. – डोलणें, वाकणें,
(क) वि. – कोमल, रुंद, विस्तृत, अधिक.
नळितोळ् (ನಳಿತೋಳ್) (क) वि. – कोमल बाहु, आजानुबाहु,
नळिदोळ् (ನಳಿದೋಳ್) लांब हात.
नळिगे (ನಳಿಗೆ) (क) ना. – नळिका, नसराळे.
नळिन (ನಳಿನ) (सं) ना. – 'नलिन' पहा, कमल.
— अक्ष (ಅಕ್ಷ) (सं) ना. – विष्णु.
— गर्भ,-संभव (ಗರ್ಭ–ಸಂಭವ) (सं) ना. – ब्रह्मदेव.
— नाभ (ನಾಭ) (सं) ना. – विष्णु.
— मित्र (ಮಿತ್ರ) (सं) ना. – सूर्य.
— अरि (ಅರಿ) (सं) ना. – चंद्र.
नळिनि (ನಳಿನಿ) (सं) ना. – कमळ; सरोवर; तडाग; पुष्करणी.
नळ्ळागु (ನಳ್ಳಾಗು) (क) धा. – 'नेग्गु' पहा. ठेचणें; वाकणें; बुडणें.
ना (ನಾ) (क) ना. – मी.
(सं) अ. – नाहीं; नव्हे; नको.
(सं) ना. – मनुष्य; 'नृ' शब्दाची प्रथमा.
नाक (ನಾಕ) (सं) ना. – आभाळ; स्वर्ग; देवलोक; वातावरण.
नाकि (किग) (ನಾಕಿ [ಕಿಗ]) (सं) ना. – स्वर्गांत राहणारा; देव; अजितसेन; पंडित.
नाकु (ನಾಕು) (क) ना. – मुंग्यांचें वारूळ; स्वर्ग; चार संख्या.
नाखुष (ನಾಖುಷ) (अ.दे) वि. – असंतोषी, समाधान; हीनता.
नाग (ನಾಗ) (सं) ना. – आसामातील वन्यसमाज; गिरिजन; नट; अग्नि; पाणी; मोतीं; शिसें; हत्ती.
— कंकण (ಕಂಕಣ) (सं) ना. – शिव.
— कन्या (न्ये) (ಕನ್ಯಾ [ನ್ಯೆ]) (सं) ना. – नागकन्या; नागलोक सुंदरी; अर्धमानुष देवता.
— कुंडल (ಕುಂಡಲ) (सं) ना. – शिव.
— केसर (ಕೇಸರ) (सं) ना. – सुरवृक्ष; नागकेसरवृक्षाचें फुल.
— दंत (ದಂತ) (सं) ना. – हस्तीदंत.
— ध्वज (ಧ್ವಜ) (सं) ना. – सर्पचिन्ह असलेला ध्वज. दुर्योधन.
— नगरि (ನಗರಿ) (सं) ना. – हस्तिनावती; हस्तिनापूर.
— पंचमी (ಪಂಚಮಿ) (सं) ना. – श्रावणशुद्ध पंचमी; सर्पाराधन सण.
— पाश (ಪಾಶ) (सं) ना. – वरुणदेवाचे एक अस्त्र; नवदोर, मुसकी.
— भूषण (ಭೂಷಣ) (सं) ना. – शिव.
नागण्ण (ನಾಗಣ್ಣ) (सं) वि. – चार डोळ्यांचा; उपनेत्र लावणारा; चाळशी वापरणारा; चष्मेवाला.
नागर (ನಾಗರ) (क) ना. – नगरासंबंधी; शहरी विद्वान; प्रतिबंध; हरकत; विलंब.
नागरंग (ನಾಗರಂಗ) (सं) वि. – नारिंगी; नारिंगाच्या रंगाचा.
नागरत्न (ನಾಗರತ್ನ) (सं) ना. – सर्पमणि.
नागराज (ನಾಗರಾಜ) (सं) ना. – आदिशेष; ऐरावत.
नागरि (री) (ನಾಗರಿ [ರೀ]) (सं) ना. – देवनागरी लिपी; संस्कृत लिपी; चतुरस्त्री.
नागरि (र) (क) (ನಾಗರಿ [ರ] ಕ) (सं) ना. – नगराशीसंबंधी; शिल्पी; संस्कृत; पुरुषजातीतील एक वर्ग; चोर.

नागरुक (ನಾಗರುಕ) (क) ना.–नागरिक; शिल्पी; शिष्ट.
नागलोक (ನಾಗಲೋಕ) (सं) ना.–पाताळ; सर्पलोक.
नागवर्म (ನಾಗವರ್ಮ) (सं) ना.–अजितसेन पंडित; 'छंदोंबुधि' ग्रंथाचा लेखक; 'काव्यालोकन' कर्ता कन्नड कवि.
नागवल्लि (ल्ली) ನಾಗವಲ್ಲಿ [ಲ್ಲೀ]) (सं) ना.–पानवेल; विडयाचा पानवेल; विवाहांतील एक विधि; वधुवरांना दिलेला विडा.
—हच्चड (ಹಚ್ಚುಡ) (क) ना.–आहेर; विवाहाच्या शेवटीं वराला दिलेली आभरणें.
नागवास (ನಾಗವಾಸ) (सं) ना.–नाट्यगृह; नटसंच.
नागवेणि (ನಾಗವೇಣಿ) (सं) ना.–वेणीचा शेपटा सोडणारी तरुणी; कामिनी.
नागसंपगे (ನಾಗಸಂಪಗೆ) (सं) ना.–नागचाफा.
नागसर (ನಾಗಸರ) (सं) ना.–पुंगीचा आवाज; वाजंत्री.
नागशयन (शायि) (ನಾಗಶಯನ [ಶಾಯಿ]) (सं) ना.–शेषशायी विष्णु.
नागळ (ನಾಗಳ) (क) ना.–चार कोळगी धान्य; चार कला; नागली धान्य; नाचणी.
नागार्जुन (ನಾಗಾರ್ಜುನ) (सं) ना.–प्राचीन बौद्धपंडित, विज्ञानी.
नागाशन (ನಾಗಾಶನ) (सं) नां.–गरुड, गिधाड, सर्प खाणारा.
नागिनि (नी) (ನಾಗಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना.–नागीण; सर्पस्त्री; एक सुंदर स्त्री; नागरस्त्री.
नागी (ನಾಗೀ) (सं) ना.–नागचाफा; सोनचाफा.
नागेंद्र (ನಾಗೇಂದ್ರ) (सं) ना.–आदिशेष; ऐरावत.
नागोले (ನಾಗೋಲೆ) (सं) ना.–'नागवल्ली' पहा.
नाचु (ನಾಚು) (क) धा.–लाजणें; संकोच करणें; मुरकणें.
(क) ना.–नाच; वर्तन.
—इके (ಇಕೆ) (क) ना.–संकोच; लाज; मुरका; स्त्रीपुरुषांचे गुप्तांग; अभिनय.
नाचिकेगेडि (ನಾಚಿಕೆಗೇಡಿ) (क) वि.–निर्लज्ज; लज्जाहीन; नपुंसक; हिजडा.
नाचिसु (ನಾಚಿಸು) (क) धा.–लाजणें; लज्जा दाखवणें.
नाज (झ) र (ನಾಜ [ಝ] ರ) (अ. दे) ना.–न्यायालयांतील अव्वल कारकून.
नाजूक (कु) (ನಾಜೂಕ [ಕು]) (अ. दे) ना.–विनीत; सूक्ष्म; कोमल.
नाट (टा) (ನಾಟ [ಟಾ]) (अ. दे) ना.–झाडाचें खोड; तुळी; तुळई.
नाटक (ನಾಟಕ) (सं) ना.–दृश्यकाव्य; नाट्यनृत्य; नाटकीय नाच.
नाटार (ನಾಟಾರ) (सं) ना.–नटाचा मुलगा.

नाटि (ನಾಟಿ) (क) ना.–संगीतातील एक राग; रोपाची लावणी.
नाटिका (के) (ನಾಟಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.–स्त्रीपात्रप्रधान नाटक; लहान नाटक; एकांकिका; उपरूपक; बीजांकुर
नाटु (ನಾಟು) (क) धा.–जाणें; टोचणें; पार होणें; प्रवेश करणें; रोप लावणें; मनांत धरणें; रोवणें.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–पार करणें; समावेश करणें; पटवणें; पटवून देणें; विश्वास उपजवणें.
नाट्य (ನಾಟ್ಯ) (सं) ना.–नर्तन; नाच; अभिनय; हावभाव. नृत्यगीत वाद्य संमेलन. नाटक प्रदर्शन; नाटक.
—उक्ति (ಉಕ್ತಿ) (सं) ना.–नाटकी बोलणें.
—गाति (ಗಾತಿ) (क) ना.–नटी; नर्तकी; रखेली.
—गार (ಗಾರ) (क) ना.–नट; नर्तक.
नाडदु (ನಾಡದು) (क) ना.–परवा; 'नाडिदु' पहा.
नाडव (ನಾಡವ) (क) ना.–देशी; उत्तर कानडांतील एक जात; पंथ.
नाडाडि (डिग) (ನಾಡಾಡಿ [ಡಿಗ]) (क) ना.–देशोदेशी फिरणारा; खेडवळ; असंस्कृत; अजाण; सामान्य मनुष्य.
नाडि (डी) (ನಾಡಿ [ಡೀ]) (सं) ना.–शीर; नाळ; नळी; देंठ; बुंधा.
नाडिके (ನಾಡಿಕೆ) (सं) ना.–नाडिव्रण; भगंदर रोग; भगेंद्र; जखम; झांगट; घंटा.
नाडिग (ನಾಡಿಗ) (क) ना.–ग्रामाधिकारी; स्थानिक; तद्देशीय; मठाच्या धर्माधिकाऱ्याचा सहाय्यक.
नाडिदु (द्दु) (ನಾಡಿದು [ದ್ದು]) (क) ना.–परवाचा दिवस; आजपासून तिसरा दिवस.
नाडिंदम (ನಾಡಿಂದಮು) (क) ना.–सोनार; सुवर्णकार.
नाडीजंघ (ನಾಡೀಜಂಘ) (सं) ना.–करकोचा; उंच पायाचा पक्षी.
नाडु (ನಾಡು) (क) ना.–गाव; प्रांत; प्रदेश.
(क) अ.–उत्तम रीतीनें.
नाडे (ನಾಡೆ) (क) अ.–भरपूर; विशेषपणें; अधिक करून; उत्तमरीत्या.
नाण् (ನಾಣ್) (क) ना.–लज्जा; लाज; संकोच; मुरका.
—गैसु (ಗೈಸು) (क) धा.–लाज वाटणें; लाजणें; अनमान करणें; कांकूं करणें.
—चु (ಚು) (क) धा.–लाजणें; मुरकणें; संकोचणें.
नाणक (ನಾಣಕ) (सं) ना.–नाणे; चलनी नाणें; चलन.
नाणिलि (ನಾಣಿಲಿ) (क) वि.–निर्लज्ज; लाज सोडलेली.
नांटि (टी) (ನಾಂಟಿ [ಟೀ]) (क) ना.–'नाटु' (क) धा. पहा.
नाण्णुडि (ನಾಣ್ಣುಡಿ) (क) ना.–प्रांतीय भाषा; म्हण; वाक्प्रचार; रूढभाषा.

नाण्नुडि (ನಾಣ್ನುಡಿ) (क) ना.–लजा दाखवणारी भाषा.

नाण्मीसल् (लु) (ನಾಣ್ಮೀಸಲ್ [ಲು]) (क) ना.–विशेष लजा; अखंड लाज; अति व्रीडा.

नाण्य (ನಾಣ್ಯ) (क) ना.–सरकारी छापाचें नाणें.

नाण्यशाले (ನಾಣ್ಯಶಾಲೆ) (क) ना.–टांकसाळ; नाणी पाडण्याचा कारखाना.

नात (ನಾತ) (क) ना.–वास; दुर्गंधी; चाहुल.

नाति (ನಾತಿ) (क) ना.–स्त्री; नायिका.

नाथ (ನಾಥ) (सं) ना.–मालक; पति; यजमान; नाथसंप्रदाय; शिव; स्वामी; संरक्षक.

नाथत्रय (ನಥತ್ರಯ) (सं) ना.–काशीविश्वेश्वर; काशीनाथ; मंजुनाथ (कदिरेश्वर) व जगन्नाथ (पुरीश्वर) हे तीन नाथ.

नाद (ನಾದ) (सं) ना.–शब्द; मधुरध्वनि; स्वरसंगीत; अनाहत ध्वनि; चट; चाळा; भर.

नादब्रह्म (ನಾದಬ್ರಹ್ಮ) (सं) ना.–नाद उत्पन्न करणारा; ध्वनीची आदिदेवता.

नादमूर्ति (ನಾದಮೂರ್ತಿ) (सं) ना.–स्वतःच नाद बनणारा; संगीताची अधिदेवता.

नादान (ನಾದಾನ) (अ. दे) ना.–मूर्ख; निर्बुद्ध; अज्ञानी.

नादानी (ನಾದಾನಿ) (अ. दे) ना.–मूर्खपणा; अज्ञान; अजाणता.

नादार (ನಾದಾರ) (अ. दे) ना.–निर्धन; गरीब; दरिद्री; निराधार; दिवाळखोर; काखा वर केलेला.

नादारी (ನಾದಾರಿ) (अ. दे) ना.–निर्धनता; गरीबी; दारिद्र्य; दिवाळें.

नादिनि (ನಾದಿನಿ) (क) ना.–लहान भावजय.

ना (नां) दु (ನಾ [ನಾಂ] ದು) (क) धा.–स्मरण करणें; ओले करणें; शिकवणें; दाखवणे; सुधारणें; चमडें कमावणें.
(क) अ.–भिजवून; ओलें करून; भिजत ठेवून.

नादेय (ನಾದೇಯ) (सं) ना.–नदीचें पाणी; सैंधव; लवण; नदी तीराचा प्रदेश; अस्वीकार.

नादेयि (ನಾದೇಯಿ) (सं) नारिंगाचें झाड; एक जातीचें फूल.

नान् (ನಾನ್) (क) धा.–ओले होणें; कच्चे होणें; भिजणें; थितळणें.
(सं) ना.–मी.

नाना (ನಾನಾ) (सं) वि.–हरतऱ्हेचे; विविध.
—त्व (ತ್ವ) (सं) ना.–विविधता; अनेकत्व; भिन्नपणा.

नानार्थ (ನಾನಾರ್ಥ) (सं) ना.–अनेक अर्थ; भिन्नभिन्न उपयोग.

नानु (ನಾನು) (क) धा.–दाखवणें; ओले होणें; कच्चे होणें.
(सं) ना.–अहंभावना; स्वार्थबुद्धि.

नानूरु (ನಾನೂರು) (क) वि.–चारशेहे; चतुःशत.

नांतरीयक (ನಾಂತರೀಯಕ) (सं) वि.–अविश्रांत; अवकाश नसलेले; व्यवधान नसलेले.

नांदी (ನಾಂದೀ) (सं) ना.–मंगलकार्यारंभीची देवतापूजा; स्तुती; नाटकारंभीची मंगल मागणी.

नांदीमुख (ನಾಂದೀಮುಖ) (सं) ना.–विवाहप्रारंभीचे मंगलविधी.

नांदु (ನಾಂದು) (क) धा.–नासणें; मर्दन करणें; कमावणें; ओले करणें; भिजवणें; वितळविणें.

नापित (ನಾಪಿತ) (सं) ना.–क्षौरिक; न्हावी; हजाम.

नाभ (ನಾಭ) (सं) वि.–नभासंबंधी; स्वर्गीय; आकाशगामी; बेंबी असलेला.

नाभि (ನಾಭಿ) (सं) ना.–बेंबी; चाकाचा गड्डा; तुंबा; कस्तुरी; केंद्रस्थान; दूध देणारें जनावर; प्रमुख.
—ज (ಜ) (सं) ना.–ब्रह्मदेव.

नाम (ನಾಮ) (सं) ना.–नाव; नामपद; कपाळाला लावलेला नाम; नामाची वस्तु; स्वीकार; स्मरण; वंदना.
(क) अ–होय ना? नाहीं कां?
—अंकित (ಅಂಕಿತ) (सं) वि.–प्रसिद्ध; प्रख्यात;
—हाकु (ಹಾಕು) (क) धा.–वंचना करणें; फसविणें; बदनाम होणें; नांवें ठेवणें.

नामकरण (ನಾಮಕರಣ) (सं) ना.–अर्भकाचें नांव ठेवणें; मुलाला पाळण्यांत घालणें.

नामदार (ನಾಮದಾರ) (अ-दे) ना.–सन्मान्यतादर्शक पदवी. प्रख्यात पुरुष.

नामदिग (ನಾಮದಿಗ) (क) ना–न्हावी; कारागीर; नापित.

नामधारि (रिन्) (ನಾಮಧಾರಿ [ರಿನ್]) (सं) वि.–नाव धारण केलेला; नाव ठेवलेला; नावापुरताच असलेला; सर्वहीन; दुसऱ्याचे नावावर मिरवणारा.

नामधेय (ನಾಮಧೇಯ) (सं) ना.–नाम; ब्रीद; पदवी उपाधी.

नामनिर्देश (ನಾಮನಿರ್ದೇಶ) (सं.) ना.–नामोच्चार; अंगुलिनिर्देश; बोटानें दाखवणें.

नाममात्र (ನಾಮಮಾತ್ರ) (सं) ना.–केवळ नावापुरतें; नामधारी.

नामर्द (ನಾಮರ್ದ) (अ-दे) ना.–भित्रा; पौरुषहीन; षंढ; नपूंसक.

नामशेष (ನಾಮಶೇಷ) (सं) वि.–नावापुरता उरलेला; पूर्ण नाश पावलेला; विध्वंसित; जन्मतः मृत्यु पावलेला; मृतजन्म.

नामस्मरण (ನಾಮಸ್ಮರಣ) (सं) ना.–देवाचें नाव आठवणें; नामजप; नाव घेणें.

नामावळि (ನಾಮಾವಳಿ) (सं) ना.–नांवांची यादी; नाममाला.

नामि (ನಾಮಿ) (क) ना.–नवमी; नामवंत; प्रसिद्ध; अ आ खेरीज इतर स्वरांची संज्ञा.
नामिक (ನಾಮಿಕ) (सं) वि.–नावलौकिक झालेला; पहिल्या तीन वर्णांमध्यें जन्मलेला; नामांकित.
नामे (ನಾಮೆ) (अ.दे) ना.–नांव; पसिद्धी; विचार; दैव; कागदपत्र; हस्ताक्षर.
नांब (ನಾಂಬ) (क) वि.–भिजलेला.
नांबु (ನಾಂಬು) (क) ना.–आळशी मनुष्य; भोळा.
नाय (ನಾಯ) (सं) ना.–पुढारी; मार्गदर्शक; तंत्र; उपाय; युक्ति; मार्गदर्शन.
नायक (ನಾಯಕ) (सं) ना.–प्रमुख; पुढारी; मालक; स्वामी; सेनानी; पहारेकरी; कथानायक.
—रत्न (ರತ್ನ) (सं) ना.–हारांतील मध्यरत्न; श्रेष्ठ नायक.
नायकसानि (ನಾಯಕಸಾನಿ) (अ.दे) ना.–वेश्या; रखेली; नायकीण; नायकस्वामिनी.
नायका (कि) (के) (ನಾಯಕಾ [ಕಿ] ಕೆ) (सं) ना.–पुढारीपण; मालकीण; स्वामिनी; कथानायिका; विभाव स्त्री सामग्री.
नायन (ನಾಯನ) (सं) वि.–डोळ्यासंबंधी; दिसणारे; स्थिर; स्नेह नसलेले; चारित्र्य नसलेले.
(क) वि.–चारित्र्यहीन.
नायि (ನಾಯಿ) (क) ना.–कुत्रा; शुनक; श्वान; कुक्कुर 'सोणग' पहा.
नायिंद (ನಾಯಿಂದ) (सं) ना.–क्षौरिक; नापित; हजाम; न्हावी; कारागीर.
नार (ನಾರ) (सं) ना.–पाणी; लोकसमूह.
—जीवनं (ಜೀವನಂ) (क) ना.–सुवर्ण; सोनें.
नारक (ನಾರಕ) (सं) वि.–नरकासंबंधी; नरकयातना.
नारंग (ನಾರಂಗ)(अ. दे) ना.–नारिंग, नारिंगी रंग.
नारद (ನಾರದ) (सं) ना.–देवलोकीचा ऋषि; देवाधर्माचे ज्ञानदान करणारा; त्रिलोक सचारी देव; गंधर्व; मुनी.
—पुराण (ಪುರಾಣ) (सं) ना.–सनकऋषींनी नारदाला सांगितलेलें पुराण.
नारसिंह (ನಾರಸಿಂಹ) (सं) ना.–नृसिंह अवताराची उग्रमूर्ति; अती कोपी.
नाराच (ನಾರಾಚ) (सं) ना.–लांब लोहबाण; निळा बाण; लेखणी.
नाराज (ನಾರಾಜ) (अ. दे) ना.–असंतोष; नाकबुली; समाधान.
नारायण (ನಾರಾಯಣ) (सं) ना.–पाण्यावर झोपणारा; विष्णूचा अवतार; एक प्राचीन ऋषि; उर्वशीचा बाप.
नारायणि (णी) (ನಾರಾಯಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना.–लक्ष्मीचा अवतार; दुर्गादेवी.

नारि (री) (ನಾರಿ [ರೀ]) (सं) ना.–स्त्री; सति; स्त्रीजात; (क) ना.–बाणाची दोरी; धनुष्याचा आत्मा; मौर्वी.
नारिकेल (ळ) (ನಾರಿಕೇಲ [ಳ]) } (सं) ना.–नारळ.
नारि (ळि) केर (ನಾರಿ [ಳಿ] ಕೇರ) }
नारिकेलपाक (ನಾರಿಕೇಲಪಾಕ) (सं) ना.–एक काव्यशैली; समजण्याला कठिण अशी लेखनशैली.
नारीदूषण (ನಾರೀದೂಷಣ) (सं) ना.–स्त्रीवैगुण्यें; प्रसिद्ध सहा नारी दोष.
नारीरत्न (ನಾರೀರತ್ನ) (सं) ना.–स्त्रीचीं आभरणें; श्रेष्ठ स्त्री.
नारीहरि (ನರೀಹರಿ) (सं) ना.–पिशाच; स्त्री मुखी सिंहरूप पिशाच; माकड; पुरुषमुखी सिंह.
नारु (ನಾರು) (क) धा.–वास येणें; दुर्गंधी येणें; कुजलेली घाण येणें; भिजत ठेवणें.
(क) वि.–उड्या मारणारा; पीळदार; घट्टमुट्ट.
(क) ना.–नारू; दुर्गंधी; झाडांतून निघणारा डिंक; कात.
नारुजगि (ನಾರುಜಗಿ) (क) धा.–सावकाशीनें करणें; संशयबुद्धीनें पुढें चालविणें; संपवणें; उपसंहार करणें; आवरणें; शेवट करणें.
नाल् (ನಾಲ್) (क) ना.–चार अर्थी एक संज्ञा; कमलनाल; देठ; कालवा.
नाल (ನಾಲ) (सं) ना.–कमळदेठ; बांबू; कालवा; पकड.
नाल(लि)गे (ನಾಲ [ಲಿ] ಗೆ) (क) ना.–जीभ; रसना; जिव्हा; सत्य; अग्नि.
नालंद (ನಾಲಂದ) (सं) ना.–प्राचीन काळचे विश्वविद्यालयाचें गांव.
नालीक (ನಾಲೀಕ) (सं) ना.–लांब लोहबाण; नाराच.
नालीजंघ (ನಲೀಜಂಘ) (सं) ना.–उंच पायाचा पक्षी; करकोचा; बक.
नाल्देसे (ನಾಲ್ದೆಸೆ) (क) ना.–चार दिशा; चौमुलख.
नाल्मोग (ನಾಲ್ಮೊಗ) (क) ना.–चतुर्मुख ब्रह्मदेव.
नाल्दोळ (ನಾಲ್ದೋಳ) (क) ना.–चतुर्भुज देवता; विष्णु.
नाल्वरु (ನಾಲ್ವರು) (क) ना.–चौघेजण; चारचौघे; सामान्य.
नावलिग } (ನಾವಲಿಗ) } (क) ना.–'नामदिग' पहा; क्षौरिक;
नावडिग } (ನಾವಡಿಗ) } न्हावी.
नावाडिग (ನಾವಾಡಿಗ) (क) ना.–अंबिग; बेस्त; नावाडी; खलाशी.
नाविक (ನಾವಿಕ) (सं) ना.–नौका चालवणारा; नावाडी.
नावे (ನಾವೆ) (सं) ना.–नाव; होडी; नौका.
नाश (ನಾಶ) (सं) ना.–हानी; अंत; नष्टता; मरण; पलायन; दृष्टिआड होणें.

—कर (ಕರ) (सं) वि.–नुकसान करणारा. गैरफायद्याचा.
नाशन (ನಾಶನ) (सं) ना.–हानी; मरण; विध्वंस.
नाष्टिक (ನಾಷ್ಟಿಕ) (सं) ना.–नाश पावलेल्या वस्तूचा मालक.
नासत्य (ನಾಸತ್ಯ) (सं) ना.–आश्विनीकुमार; शाश्वत सत्य; आश्विनमास.
नासा (ನಾಸಾ) (सं) ना.–नाविक; घ्राणेंद्रिय; दरवाजा; छावणी; हत्तीची सोंड.
नासापुट (ನಾಸಾಪುಟ) (सं) ना.–नाकपुडी; नासिकारंध्र.
नासिक (का) (ನಾಸಿಕ [ಕಾ]) (सं) ना.–घ्राणेंद्रिय; नाक; नाशिकक्षेत्र.
नासिक्य (ನಾಸಿಕ್ಯ) (सं) वि.–नाकासंबंधीं; ध्वनि; अनुनासिक वर्ण.
नासीर (ನಾಸೀರ) (सं) ना.–सैन्याची आघाडी; सेनेचा अग्रभाग; सेनेची प्रमुख फळी.
नास्त (स्ता) (ನಾಸ್ತ [ಸ್ತಾ]) (अ-दे) ना.–उपहार; लघु आहार; अल्पाहार; अल्पोपहार.
नास्ति (ನಾಸ್ತಿ) (सं) क्रि.–नाहीं; नको.
नास्तिक (ನಾಸ್ತಿಕ) (सं) ना.–आत्मा अथवा देव नाहीं असें म्हणणारा; अनीश्वरवादी; पुनर्जन्मावर विश्वास नसलेला; सांख्यांचा एक पंथ.
नास्तिकते (ನಾಸ್ತಿಕತೆ) (सं) ना.–निरीश्वरवाद; नास्तिक बुद्धी.
नास्तिकालय (ನಾಸ್ತಿಕಾಲಯ) (सं) ना.–चैत्यालय; निरीश्वरवाद; मंदीर; मठ; बस्ती; जैनमंदिर.
नाऴ् (ನಾೞ್) (क) ना.–देश; प्रांत.
नाळ (ನಾಳ) (सं) ना.–बेंबी; नाभी; घंटा वाजवण्याचा ठोकळा; पाणी. 'देंटु' पहा.
नाळवासगे (ನಾಳವಾಸಗೆ) (क) ना.–सोंगट्याचा पट; द्यूत; जुगार.
नाळि (ನಾಳಿ) (क) ना.–नाडी; सामुद्रधुनी; खाडी.
नाळिकेर (ನಾಳಿಕೇರ) (सं) ना.–नारळ; नारळाचें झाड.
नाळ्कडिगळि (ನಾಳ್ಕಡಿಗಳಿ) (क) ना.–हद्दपार करणें; तडीपार करणें.
नाळ्नुडि (ನಾಳ್ನುಡಿ) (क) ना.–म्हण; वाक्प्रचार; बोली; रूढभाषा.
नि (ನಿ) (सं) अ.–नकारार्थी उपसर्ग; (निरोग, निवात इत्यादि शब्दात दिसतो).
निस् (र्) (ನಿಸ್ [ರ್]) (सं) अ.–नकारार्थी; संस्कृत उपसर्ग
निःक्षेप (ನಿಃಕ್ಷೇಪ) (सं) ना.–खर्च; विनियोग; पाठवणी.
निःश्रयणि (ನಿಃಶ್ರಯಣಿ) / निःश्रेणि (णिका) (ನಿಃಶ್ರೇಣಿ [ಣಿಕಾ]) (सं) ना.–शिडी; सोपान; वर चढण्याच्या पायऱ्या.

निःशंक (ನಿಃಶಂಕ) (सं) अ.–धैर्यानें; न भितां; निःसंशय; विश्वास ठेवून.
निःशेष (ನಿಃಶೇಷ) (सं) अ.–बेबाक; शिल्लक न ठेवतां; बाकी कांहीं न ठेवतां; पूर्णपणें.
निःश्वास (ನಿಃಶ್ವಾಸ) (सं) ना.–उच्छ्वास; सुस्कारा; उसासा.
निःश्रेयस (ನಿಃಶ್ರೇಯಸ) (सं) ना.–मोक्ष; स्वर्ग; मुक्ति.
निःश्वसित (ನಿಃಶ್ವಸಿತ) (सं) वि.–दम न धरलेला; अविश्रांत; निर्वात; उच्छ्वसित.
निःसंग (ನಿಃಸಂಗ) (सं) वि.–अनासक्त; न मिसळणारा; अलिप्त; वेगळा राहणारा; दूर राहणारा.
निःसंदेह (ನಿಃಸಂದೇಹ) (सं) ना.–संशयातीत स्थिती; विश्वास; सत्य.
निःसरण (ನಿಃಸರಣ) (सं) ना–दूरदूर सरकणें; अलगता; पृथकता; सांडपाण्याचा खड्डा; दरवाजा; अंतिम प्रयाण; मरण; मुक्ति; उपाय; चिंतन.
निःसह (ನಿಃಸಹ) (सं) वि.–असह्य; असार; आतुर; शक्तिहीन; निरुत्साहित; थकलेले; गळलेले.
निःसार (ನಿಃಸಾರ) (सं) वि.–सत्त्वहीन; निरुपयुक्त; पोकळ; फुसकें; अरुचकर; मूल्यहीन.
निःसारण (ನಿಃಸಾರಣ) (सं) ना.–ढकलंपट्टी; सांडपाण्याचा खड्डा.
निःस्रव (ನಿಃಸ್ರವ) (सं) ना.–शिल्लक; बाकी; उच्छिष्ट; अधिक झालेलें; उरलेलें; शेष.
निःस्राव (ನಿಃಸ್ರಾವ) (सं) ना.–खर्च; व्यय; पेज; आटवल; भाताची कांजी.
निकट (ನಿಕಟ) (सं) ना.–समीप; जवळ; लागूनचा; शेजारचा.
निकर (कार) (ನಿಕರ [ಕಾರ]) (सं) ना.–समूह; सारणी; संदेह; रास; सार; रहस्य; योग्य वरदान; गौरव; पारितोषिक; वर्षासन; दक्षिणा.
निकर्तन (ನಿಕರ್ತನ) (सं) ना.–तोडप; कापणी.
निकर्ष (ನಿಕರ್ಷ) (सं) ना.–आधिक्य; अतिशयता; जवळीक; सामीप्य.
निकर्षण (ನಿಕರ್ಷಣ) (सं) ना.–विराम; विश्रांतिस्थान; विसावा; उद्यान; क्रीडांगण; घरापुढील अंगण; पडजमीन; नापिक भूमी.
निकष (ನಿಕಷ) (सं) ना.–सहाण; निकस; कसोटीचा दगड; निकषावरील सुवर्णरेषा.
—उपल (—ಉಪಲ) (सं) ना.–कसोटीचा दगड.
निकषा (ನಿಕಷಾ) (सं) ना.–रावणाची आई.
निकषात्मज (ನಿಕಷಾತ್ಮಜ) (सं) ना.–रावण; निकषेचा पुत्र.
निका (ನಿಕಾ) (अ. दे) ना.–मुसलमानांचा लग्नविधी.
निकामं (ನಿಕಾಮಂ) (सं) अ.–अत्यधिक; अतिशय; यथेष्ट; वाटेल तेवढें; पाहिजे तितकें.

(सं) ना.—इच्छा; आशा; आकांक्षा.

निकाय (ನಿಕಾಯ) (सं) ना.—समूह; गट; रास; वर्ग; गृह; वास्तव्य; परिचय; चिन्ह; देह; शरीर; ध्येय.

निकाय्य (ನಿಕಾಯ್ಯ) (सं) ना.—घर; ठिकाण; वास्तव्य.

निकार (ನಿಕಾರ) (सं) ना.—तिरस्कार; अपमान; निंदा; दुष्टपणा; हिंसा; विरोध; प्रतिकार; खंडण.

निराकरणं (ನಿಕಾರಣಂ) (सं) ना.—खून; संहार; निर्दालन; व्यथा; हिंसा.

निकाश (स) (ನಿಕಾಶ [ಸ]) (सं) ना.—समानता; तुलना; दृश्य; क्षितिज; सामीप्य; आधिक्य; दिखावा.

निकाष (ನಿಕಾಷ) (सं) ना.—उकरण; उत्खनन; घर्षण;

निकुंज (ನಿಕುಂಜ) (सं) ना.—लता मंडप; लताकुंज; सौध; गुहा; कंदर; ढोली; बीळ.

निकुंभ (ನಿಕುಂಭ) (सं) ना.—कुंभकर्णाचा पुत्र; प्रल्हादपुत्र; शिवाचा दूत.

निकुंभिनि (ನಿಕುಂಭಿನಿ) (सं) ना.—भद्रकाळीचा अवतार.

निकुरुं (रं) ब } (ನಿಕುರುಂಬ) (ನಿಕುರಂಬ) (सं) ना.—समूह; ढीग; कूट.

निकृत (ನಿಕೃತ) (सं) वि.—वंचित; फसविलेला; तिरस्कृत; निंदित; अपमानित.

निकृति (ನಿಕೃತಿ) (सं) ना.—वंचना; फसवणूक; तिरस्कार; निंदा.

निकृंतन (ನಿಕೃಂತನ) (सं) ना.—तोडप; कापणी; कटणी.

निकृष्ट (ನಿಕೃಷ್ಟ) (सं) वि.—लघु; नीच; हीन; दुष्ट; वाईट; अधम; हलक्या प्रतीचा.

निकेतन (ನಿಕೇತನ) (सं) ना.—निवास; भवन; घर.

निक्क (ನಿಕ್ಕ) (क) ना,—निष्क; एक प्राचीन नाणें; चांदीचें नाणें;

नि (न) क्कि (ನಿ [ನ್] ಕ್ಕಿ) (अ. दे) वि.—निर्दिष्ट; निश्चित; खंडित.

(सं) ना.—संपूर्णतया.

निक्कळिसु (ನಿಕ್ಕಳಿಸು) (क) धा.—ऐटीनें वाकणें; टेसांत वाकणें; नाटकी नमणें; नाटकीपणें डुलत चालणें.

निक्वण (क्वाण) ನಿಕ್ವಣ [ಕ್ವಾಣ]) (क) ना.—मंजुळरव; गोडध्वनि; मधुरस्वर.

निक्षिप्त (ನಿಕ್ಷಿಪ್ತ) (सं) वि.—ठेवलेलें; फेकलेलें; तिरस्कृत; घसरलेलें.

निक्षेप (ನಿಕ್ಷೇಪ) (सं) ना.—पुरून ठेवलेले धन; गाडलेली संपत्ति निधान; साठवलेले धन; निधि; सोनें.

निक्षुण्ण (ನಿಕ್ಷುಣ್ಣ) (सं) वि.—निश्चित; खात्रीचा; पुष्कळ काळ वापरलेलें; तुडवलेलें; पूड झालेला.

निखात (ನಿಖಾತ) (सं) वि.—उकरलेलें; उकरून काढलेलें; खड्डा पडलेलें.

निखिल (ನಿಖಿಲ) (सं) वि.—सर्व; सबंध; सकळ; निखालस; पूर्ण; भरपूर;

निग (ನಿಗ) (क) ना.—पाप; दुष्टपणा; अघ; निंद्यकर्म; निघ.

(अ.दे.) ना.—जागृति; लक्ष्य; ध्यान; निगाह.

निगड (ळ) (ನಿಗಡ [ಳ]) (सं) ना.—हत्ती बांधण्याची साखळी. पाय बांधण्याची साखळी; बेडी; बधंन; 'कोळ' पहा.

निगडित (ನಿಗಡಿತ) (सं) वि.—सांखळीनें बांधलेला; अटक झालेला; बद्ध; तुरुंगांत अडकलेला; जखडलेला; बेडी घातलेला.

निगद (दन) (ನಿಗದ [ದನ]) (सं) ना.—स्पष्ट निवेदन; सडेतोड भाषण.

निगदि (ನಿಗದಿ) (अ.दे) ना.—भांडण; वेतन; पगार; निर्णय.

निगम (ನಿಗಮ) (सं) ना.—वेद; पट्टण; शहर; पेठ; मार्ग; व्यापारी; वर्तक; प्रतिज्ञा.

निगमगोचर (ನಿಗಮಗೋಚರ) (सं) ना.—वेदोपनिषदांनाच केवळ दिसणारा; परमेश्वर.

निगमन (ನಿಗಮನ) (सं) ना.—निर्णय; अंत; उदाहरणावरून काढलेला निष्कर्ष; वेदवचनाचें अवतरण.

निगमागम (ನಿಗಮಾಗಮ) (सं) ना.—वेद; वेदांत; वेदांगें.

निगमांत (ನಿಗಮಾಂತ) (सं) ना.—वेदांत; देव.

निग (गा) र (ನಿಗ [ಗಾ] ರ) (क) ना.—मटकावणी; गिळंकृती; खाद्यपेय.

निगरणं (ನಿಗರಣಂ) (सं) ना.—गिळंकृती; घसा; यज्ञ; धूम.

निगरिके (ನಿಗರಿಕೆ) (क) ना.—उपासन; खडा पाहारा; जवळीक; ध्यान.

निगरु (ನಿಗರು) (क) धा.—नीट होणें; सरळ होणें; सुधारणें; सुंदर होणें; जवळ उभें राहणें; उठून उभें राहणें.

निगर्व (ನಿಗರ್ವ) (सं) वि.—अनंहकारी; मस्ती नसलेला; ताठा नसलेला.

निगर्वि (ನಿಗರ್ವಿ) (सं) ना.—विनयशाली; नम्र; निरभिमानी.

निगळ (ನಿಗಳ) (सं) ना.—बेडी; पायाला बांधण्याची साखळी; पायबंध.

निगार (ನಿಗಾರ) (सं)ना.—खादाडपणा; गिळंकृती; खानपान.

निगाल (ನಿಗಾಲ) (सं) ना.—घोड्याची मान; गिळण्याची क्रिया.

निगालवत् (ನಿಗಾಲವತ್) (सं) ना.—लांब मानेचा घोडा.

निगिनिगि (ನಿಗಿನಿಗಿ) (क) वि.—प्रज्वलित करणारा; जाळणारा; दाहक.

निगीर्ण (ನಿಗೀರ್ಣ) (सं) वि.—गिळलेला; आडकरून ठेवलेला.

निगुंबु (ನಿಗುಂಬು) (क) धा.—एकत्रित करणें; गोळा करणें; ढीग करणें.

गिगुर् (रु) (ನಿಗುರ್ [ರು]) (क) धा.—चाचपडणें; मोठें होणें; ताठ उभे राहणें; गर्व वाहणें; अहंकार करणें.

—इके (ಇಕೆ) (क) ना.–पाहारा; ध्यान; उपासना.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–जवळ उभें करणें; विस्तारणें; फुगणें; अहंकार करणें; ताठ्यानें राहणें. 'निमिरिसु' पहा.

निगुर्चु (ನಿಗುರ್ಚು) (क) धा.–ताठ उभें राहणें; गर्व वाहणें; गर्वानें फुगणें; वाढणें.

निगुळ् (ನಿಗುಳ್) (क) धा.–चाचपडणें; मोठें होणें; उभें राहणें; गर्व करणें; ताठ्यानें राहणें.

निगूढ (ನಿಗೂಢ) (सं) वि.–लपलेला; न समजलेला; डोळ्याला न दिसणारा; अव्यक्त; गुप्त; अंतर्हित; रहस्यपूर्ण; गंभीर.

निगूहन (ನಿಗೂಹನ) (सं) ना.–झांकण; आवरण; लपवणूक; छपवाछपवी.

निगृह्य (ನಿಗೃಹ್ಯ) (सं) अ.–खंडन करून; शिक्षापात्र ठरून.

निग्गर (ನಿಗ್ಗರ) (क) ना.–निग्रह; विलंब; अडचण; पीडा; निष्ठुरता.

निग्गव (ನಿಗ್ಗವ) (क) ना.–गजदंत; हत्तीचे सुळे.

निग्गु (ನಿಗ್ಗು) (क) धा.–दाबून भरणें; कोंबणें; खेचाखेच होणें.

निग्गेडि (ग्गोडि) (ನಿಗ್ಗೆಡಿ [ಗ್ಗೊಡಿ]) (क) वि.–निर्लज्ज; निलाजरा; अल्पात्मा; दुर्दैवी; दिङ्मूढ.

निग्रंथन (ನಿಗ್ರಂಥನ) (सं) ना.–खून; हिंसा; हत्या; वध; नाश.

निग्रह (ನಿಗ್ರಹ) (सं) ना.–आवाका; स्वाधीनता; ताबा; खंडन; पीडा; हिंसा; शिक्षा; नाश; तिटकारा; बंधन; हरकत; विलंब.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–दंडणें; शिक्षा करणें; पराजय करणें; विलंब करणें.

निग्रहण (ನಿಗ್ರಹಣ) (सं) ना.–पूर्ण समाधान; पुरा निश्चय; जबरदस्त पकड.

निग्राह (ನಿಗ್ರಾಹ) (सं) ना.–शाप; दुरिच्छा; वासना; शापवाणी.

निघ (ನಿಘ) (सं) ना.–चौरसाकृति; पाप; चेंडू; झाड.

निघंटु (ನಿಘಂಟು) (सं) ना.–शब्दकोश; शब्दभांडार; शब्दार्थ-संग्रह.

निघर्षण (ನಿಘರ್ಷಣ) (सं) ना.–घर्षण; रंधा मारणें; रंधासफाई.

निघस (ನಿಘಸ) (सं) ना.–आहार; खाद्य; खाण्याचे पदार्थ.

निघात (ನಿಘಾತ) (सं) ना.–प्रहार; मार; खून; पेट.

निघ्न (ನಿಘ್ನ) (सं) ना.–आधीन; अंतर्गत; आज्ञाधारक; अविलंबित; गुणित.

निचय (ನಿಚಯ) (सं) ना.–समूह; ढीग; गट.

निचित (ನಿಚಿತ) (सं) वि.–भरलेला; तुडुंब; व्याप्त; समाविष्ट; रचित; दृष्टिआड झालेला; लपलेला; गोळा केलेला.

निचु (चो) ल (ನಿಚು [ಚೋ] ಲ) (सं) ना.–पांघरूण; मुसकट; आवरण.

निचुलक (ನಿಚುಲಕ) (सं) ना.–कवच; आच्छादन; चोळी; काचोळी; 'रवके' पहा.

निच्च (ನಿಚ್ಚ) (क) अ.–नित्य; सदा; रोज; केव्हाहि; स्थिर.

निच्चट (ನಿಚ್ಚಟ) (क) वि.–सरळ मनाचा; सीधा; नैसर्गिक; नग्न; विवस्त्र; नागडा; धीराचा, दृढचित्त.

निच्चणिके (गे) (ನಿಚ್ಚಣಿಕೆ [ಗೆ]) (क) ना.–शिडी; निसण; सोपान; जिना; निश्रेणिका; पायरी; 'ऎणि' पहा.

गिच्चय (ನಿಚ್ಚಯ) (क) ना.–निश्चय; सत्य; खंडित; धीट.

निच्चल् (ನಿಚ್ಚಲ್) (क) अ.–नेहमी; नित्य; निश्चल.

निच्चल (ळ) (ನಿಚ್ಚಲ [ಳ]) (क) वि.–निश्चल; न हलणारें; दृढ; स्पष्ट; सुगम; निर्मल.

निचिंत (ನಿಚಿಂತ) (क) वि.–निश्चित; योजना नसलेले. योजनाहीन; शांत मनाचा.

निज (ನಿಜ) (सं) वि.–सहज; अकृत्रिम; स्वाभाविक; सरळ. (सं) ना.–सत्य; स्वतः; आपण; उद्देशपूर्वक खचितता.

निजकू (ನಿಜಕ್ಕೂ) (अ) ना.–बहुशः; प्रायः; 'नून' पहा.

निजगुण (ನಿಜಗುಣ) (सं) ना.–स्वतः गुण; सत्यशील; निजगुण नामक एक शिवयोग्यांचा पंथ.

निजधाम (ನಿಜಧಾಮ) (सं) ना.–स्वतःचें घर; अंतिमवास स्थळ; मुक्ति.

निजमार्ग (ನಿಜಮಾರ್ಗ) (सं) ना.–सरळ मार्ग; योग्यरीति; नीति; मुक्तिमार्ग.

निजरूप (ನಿಜರೂಪ) (सं) ना.–आत्मस्वरूप; प्रगटता.

—तोरू (ತೋರು) (क) धा.–प्रगट होणें; उघड करणें.

निजपेरू (ನಿಜಪೇರು) (क) धा.–सत्य प्रगट करणें; खरें बोलणें; सत्य होणें.

निट् (ನಿಟ್) (क) वि.–लांब.

निटिल (ನಿಟಿಲ) (सं) ना.–भाल; कपाळ; निढळ;

—अक्ष, नेत्र (ಅಕ್ಷ–ನೇತ್ರ) (सं) ना.–भालचंद्र; शिव; कपाळावर डोळा असलेला.

निट्टने (ನಿಟ್ಟನೆ) (क) अ.–लागलीच; गर्कन; वळणावळणानें.

निट्टयिसु (ನಿಟ್ಟಯಿಸು) (क) धा.–न्याहाळणें; लक्ष लावून पाहणे; टक लावणें; परीक्षा करणें; आतुरतेनें पाहणें; परिशीलन करणें.

निट्टयदे (ನಿಟ್ಟಯದೆ) (क) ना.–अखंड सौभाग्यवती; वेश्या.

निट्टसु (ನಿಟ್ಟಸು) (क) ना.–निरीक्षणें; टक लावून पाहणें; न्याहाळणें.

निट्टालि (ನಿಟ್ಟಾಲಿ) (क) ना.–टपोर डोळा; विशाल नेत्र; दूरदृष्टीचे डोळे.

निट्टिसु (ನಿಟ್ಟಿಸು) (क) धा.–पाहणें; परीक्षणें; लक्ष लावून पाहणें.

निट्टु (ನಿಟ್ಟು) (क) ना.–दिशा; उतरंड; रचलेली चव्वड; एकावर एक चढविलेला ढीग.

निट्टुर (ನಿಟ್ಟುರ) (क) वि.–निष्ठुर; कठोर.
(क) ना.–कठोर भाषा; निर्दय बोल; असभ्यता; मुसकी.

निट्टुसिरू (ನಿಟ್ಟುಸಿರು) (क) ना.–सुस्कारा; उसासा; जांभई.

निट्टे (ನಿಟ್ಟೆ) (क) ना.–निष्ठा; एकचित्त; दृढभक्ति; नियमोपासन; जीवन; स्थिति; सुसंबद्ध आचरण.

निट्टैदे (ನಿಟ್ಟೈದೆ) (क) ना.–'निट्टय्दे' पहा. म्हातारपणापर्यंत पति असलेली; आमरण सवाष्ण.

निट्टोडलु (ನಿಟ್ಟೊಡಲು) (क) ना.–ढोल्या; फोपसा; जाड्या; गुबगुबीत देह.

निट्टोडल (ನಿಟ್ಟೋಡಲ) (क) ना.–ढेरपोट्या; लंबोदर; गणपती

निट्टोडट (ನಿಟ್ಟೋಡಟ) (क) ना.–पळण्याची शर्यत.

निडि (डु) } (ನಿಡಿ [ಡು]) (क) वि.–दीर्घ; लांब; विस्तृत; रुंद; उंच; पुष्कळ; अधिक.

निडिदु (ನಿಡಿದು) (क) ना.–बुडबुडा; फेंस; मोती; उग्रवास; दर्प.

निडिदागि (ನಿಡಿದಾಗಿ) (क) अ.–सरळपणें; स्पष्टपणें; सुंदरतेनें.

निडिय (ನಿಡಿಯ) (क) वि.–विस्तृत; लांब; रुंद; उंच; पुष्कळ.

निडुगणे (ನಿಡುಗಣೆ) (क) ना.–लांबट बाण; मोठा शर; चिरा.

निडुनालगे (ನಿಡುನಾಲಗೆ) (क) ना.–लांब जीभ, दीर्घ जिव्हा.

निडुबैरिगे (ನಿಡುಬೈರಿಗೆ) (क) ना.–लाकडाला भोक पाडण्याचें साधन; सामता; ड्रिल.

निडुवरि (ನಿಡುವರಿ) (क) धा.–लांब पाऊल टाकणें; वेगानें चालणें.

निडुवाय् (ನಿಡುವಾಯ್) (क) ना.–मोठा जबडा; उघडलेलें तोंड; कुत्र्याचें तोंड.

निडुसुय् (ನಿಡುಸುಯ್) (क) धा.–सुस्कारा टाकणें; निःश्वास टाकणें; दीर्घ निःश्वास सोडणे.

नितंब (ನಿತಂಬ) (सं) ना.–ढुंगण; उपत्यका; कटिपश्चाद्भाग; डोंगराचा उतार.

नितंबिनि (नी) (ನಿತಂಬಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना.–सुंदरी; कोमला; कामिनी; कमरेखालील भरदार पार्श्वभाग असलेली स्त्री.

नितराम् (ನಿತರಾಂ) (सं) अ.–पुष्कळ; पुरा; पूर्ण; सुतराम्; सदोदित.

नितल (ನಿತಳ) (सं) ना.–पाताळांतील एक भाग.

नितांत (ನಿತಾಂತ) (सं) अ.–पुष्कळ; विपुल; एकांत; सारांशानें.

नित्तर (ನಿತ್ತರ) (क) ना.–सहनशीलता; निस्तार; शांतता; संरक्षण; कालक्षेप.

नित्तरिसु (ನಿತ್ತರಿಸು) (क) धा.–सहन करणें; निस्तरणें; पार होणें; जय मिळवणें; वेळ मारून नेणें.

नित्य (ನಿತ್ಯ) (सं) अ.–सदोदित; सदाकदा; केंव्हाहि; शाश्वत; अनंत; अमर.
—ते (ತೆ) (सं) ना.–अमरत्व; शाश्वती; अनंतता.

नित्यकर्म (ನಿತ್ಯಕರ್ಮ) (सं) ना.–प्रातर्विधि; दिनकार्य; रोजचा कार्यक्रम.

नित्यतृप्त (ನಿತ್ಯತೃಪ್ತ) (सं) वि.–समाधानी; योगी; संन्यासी.

नित्यात्म (ನಿತ್ಯಾತ್ಮ) (सं) ना.–परमात्मा; ईश्वर; परिशुद्ध आत्मा.

नित्राण (ನಿತ್ರಾಣ) (सं) ना.–अशक्तता; दौर्बल्य.

नित्राणि (ನಿತ್ರಾಣಿ) (सं) वि.–अशक्त; दुर्बलता.

निदर्शन (ನಿದರ್ಶನ) (सं) ना.–उदाहरण; आदर्श; दृष्टांत; सूचना; प्रात्यक्षिक; एक काव्यालंकार; निदर्शना.

निदाघ (ನಿದಾಘ) (सं) ना.–उन्हाळा; उकाडा; उष्णकाळ; उष्णता; घाम.

निदान (ನಿದಾನ) (सं) ना.–रूपरेषा; मूल कारण; शेवट; अंत्य; शुद्धि; शुद्धिकरण; चौकट; बंदन.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–रोगपरीक्षा करणें; मूलकारण शोधून काढणें.

निदानिसु (ನಿದಾನಿಸು) (क) धा.–विलंब करणें; वेळ घालवणें; समाधानानें राहाणें.

निदिगाळु (ನಿದಿಗಾಳು) (क) ना.–रास घातलेलें धान्य; देवापुढें ठेवलेली धान्यरास; शिवामूठ; पोत.

निदिध्यास (ನಿದಿಧ್ಯಾಸ) (सं) ना.–एकचित्तानें केलेलें स्मरण; शिकलेलें पुनः सांगणें; एकाकडेच लागलेली लय.

निदेश (ನಿದೇಶ) (सं) ना.–आज्ञा; परवानगी; शासन; नियम; सामीप्य; पात्र.

निद्दडि (ನಿದ್ದಂಡಿ) (क) वि.–आळशी; भित्रा; नपूंसक; अकार्यक्षम; अंगचोर.

निद्दे (ನಿದ್ದೆ) (क) ना–निद्रा; झोप; शयन.

निद्रा (द्रे) (ನಿದ್ರಾ [ದ್ರೆ]) (सं) ना.–झोप; नीज; ब्रह्मदेवी; ब्रह्मदेवाचें स्त्रीरूप.

निद्रालु (ನಿದ್ರಾಲು) (सं.) वि.–झोपाळु; अखंड तंद्रा; गुंगी.

निधन (ನಿಧನ) (सं) ना.–मृत्यु; अंत; शेवट; कुंडलींतील लग्नाला मारक स्थान (द्वितीय स्थान); वि. दरिद्री; निर्धन.

निधान (ನಿಧಾನ) (सं) ना.–पुरून ठेवलेले धन; संपत्ति; 'निक्षेप' आश्रय; विश्रांतिस्थळ; निवास.

निधि (ನಿಧಿ) (सं) ना.–संपत्ति; ऐश्वर्य; निधान; मालक नसलेले धन; नवनिधि; आश्रय.
—ईश (—ಈಶ) (सं) ना.–कुबेर; संपत्तीचा सर्वाधिकारी.

निधुवन (ನಿಧುವನ) (सं) ना.–संभोग; सुरतक्रीडा; विलास; रतिक्रीडा.

निनतु (त्तु) (ನಿನತು [ತ್ತು]) (क) ना.–आपलें; तुमचें.

निनद (नाद) (ನಿನದ [ನಾದ]) (सं) ना.–स्वर; शब्द; ध्वनि; चाहूल; आवाज.

निंदक (ನಿಂದಕ) (सं) वि.–निंदा करणारा; द्वेषानें जळणारा; विद्वेषी; कुत्साखोर.

निंदनीय (ನಿಂದನೀಯ) (सं) वि.–निंद्य; निंदार्ह.

निंदित (ನಿಂದಿತ) (सं) वि.–निंदा केलेलें; कुत्सित.

निंदिद (ನಿಂದಿದ) (क) वि.–थांबलेलें; अडकलेलें; थांबविणारे;

निंदिसु (ನಿಂದಿಸು) (क) धा.–निंदणे; तिरस्कारणें; शिवि देणें; पाणउतार करणें.

निंदे (ನಿಂದೆ) (क) ना.–पाणउतार; कुत्सा; शिवी; दूषण.

निंद्य (ನಿಂದ್ಯ) (सं) वि.–दुष्ट; दूषणीय; निंदा करण्या योग्य.

निन्नतु (ನಿನ್ನತು) (क) ना.–आपलें; तुमचें.

निन्नवं (ನಿನ್ನವಂ) (क) ना.–तुझा; तुमचा.

निप (ನಿಪ) (सं) ना.–कदंब वृक्ष; कुंभा; पलायन; बोकंपट्टी; तोंडपाठ; पाठांतर.

निपतन (ನಿಪತನ) (सं) ना.–पतन; क्षय; क्षीणता; खालीं पडणें.

—गेय् (—ಗೆಯ್) (क) धा.–खालीं ओढणें; पाय ओढणें.

निपतित (ನಿಪತಿತ) (सं) वि.–खालीं पडलेला; अवनत; उतरलेला.

निपत्ति (ನಿಪತ್ತಿ) (सं) ना.–पतन; अवनती.

निपात (ನಿಪಾತ) (सं) ना.–हीन स्थिती; पतन; दिवाळें; नादारी.

निपुण (ನಿಪುಣ) (सं) वि.–कुशल; जाणता; प्रवीण; दक्ष; समर्थ.

—ता,–त्व (ತಾ,–ತ್ವ) (सं) ना.–चातुर्य; कौशल्य; जाणतेपण; प्रवीणता.

निप्पसर (ನಿಪ್ಪಸರ) (क) ना.–क्रूरता; निष्ठुरता; आतुरता; गडबड; वेग; अभिनिवेश; प्रभाव; 'उरवणे' पहा.

निप्पाळेय (ನಿಪ್ಪಾಳೆಯ) (क) ना.–समेटाचा अभाव; विभाजन; हद्दपारी.

निप्पुरि (ನಿಪ್ಪುರಿ) (क) ना.–दीर्घज्वाला; भडका; भडाग्नि; आगडोंब.

निप्पोसतु (ನಿಪ್ಪೊಸತು) (क) वि.–नूतनतम; ताजा.

निबद्ध (ನಿಬದ್ಧ) (सं) वि.–बांधलेला; मर्यादित; रचित.

निबंध (ನಿಬಂಧ) (सं) ना.–विचारांची सुसंगती; सर्वंकष विचार; प्रणाली; प्रबंध रचना.

निबंधन (ने) (ನಿಬಂಧನ [ನೆ]) (सं) ना.–रचना; नियम; बंधन; चौकट.

निबिड (ನಿಬಿಡ) (सं) वि.–दाट; सांद्र.

—ते (—ತೆ) (सं) ना.–दाटणी; भरीवपणा; सांद्रता.

निब्बण (ನಿಬ್ಬಣ) (क) ना.–वऱ्हाड; आप्तेष्टांची मिरवणूक; लग्नाची वरात.

निब्बणिग (ನಿಬ್ಬಣಿಗ) (क) ना.–वरपक्ष; आप्तेष्ट; नातेवाईक; स्नेहीसोबती.

निब्बर (ನಿಬ್ಬರ) (क) वि.–निर्भर; परिपूर्ण; भरलेले; जड; अधिक; सहज मोडणारे; सहज फुटणारे.

(क) ना.–त्वरा; वेग; आवेश.

निब्बेग (ನಿಬ್ಬೆಗ) (क) वि.–शांत; सौम्य; मवाळ.

निब्बेरगु (ನಿಬ್ಬೆರಗು) (क) ना.–अति आश्चर्य; विलक्षण दीर्घदृष्टि.

निभ (ನಿಭ) (सं) वि.–समान; जुळणारा असा.

(सं) ना.–वंचना; प्रकाश; निमित्त; सबब; बहाणा.

निभृत (ನಿಭೃತ) (सं) वि.–भरलेले; गुप्त; अदृश्य; आड झालेले; निर्जन; एकांत; एकाग्र; दृढ; स्थिर; शिक्षित; रूढ..

निमग्न (ನಿಮಗ್ನ) (सं) वि.–बुडलेले; गुंतलेलें; तल्लीन; अडकलेलें.

निमज्जन (ನಿಮಜ್ಜನ) (सं) ना.–स्नान; पाण्यांतील बुडी; आंघोळ; डुबकी.

निमतु (त्तु) (ನಿಮತು [ತ್ತು]) (क) ना.–तुझें; तुमचें.

निमंत्रण (ನಿಮಂತ್ರಣ) (सं) ना.–आमंत्रण; बोलावणें; हाक; सांगणें; श्राद्धभोजनाचे आमंत्रण.

निमि (ನಿಮಿ) (सं) ना.–निमि राजा; दत्तपुत्र; पापणीची उघडझाप; निमिषोन्मेष.

निमित्त (ನಿಮಿತ್ತ) (सं) ना.–कारण; सबब; उद्देश; ध्येय; सूचना; शकुन; संकेत; बहाणा.

—गार (—ಗಾರ) (सं) ना.–शकुन सांगणारा; भविष्य. वादी; प्रसंगाला कारण झालेला.

—स्थल (—ಸ್ಥಲ) (सं) ना.–पिंड टाकण्याचें स्थळ; ठिकाण.

निमित्तकारण (ನಿಮಿತ್ತಕಾರಣ) (सं) ना.–पदार्थ; सामग्री; उपादान; उत्पत्ति साधन; रचना.

निमिर् (रु) (ನಿಮಿರ್ [ರು]) (क) धा.–पुढें ढकलणें; विस्तारणें; सरळ होणें; जवळयेणें; ताठ होणें; फुगणें; दीर्घ होणें.

—के (—ಕೆ) (क) ना.–अहंकार; गर्व; प्रसार; सहवास; सुधारणा.

—चु (ಚು) (क) धा.–सरळ होणें; प्रसार करणें; गर्व करणें; फुगणें.

निमिष (ನಿಮಿಷ) (सं) ना.–पापणीच्या उघडझापेचा काळ; उन्मिष; अल्पतमकाळ; अमृतरक्षक.

निमिषारण्य (ನಿಮಿಷಾರಣ್ಯ) (सं) ना. – राजस्थानजवळील एक दाट अरण्य; घनदाट झाडींचें वन.
निमीलन (ನಿಮೀಲನ) (सं) ना. – डोळेझाक; मृत्यु; मरण.
निमोष (ನಿಮೋಷ) (सं) ना. – 'निमिष' पहा.
निम्न (ನಿಮ್ನ) (सं) ना. – खड्डा; ओढा; फट.
निम्नगा (गे) (ನಿಮ್ನಗಾ [ಗೆ]) (सं) ना. – नदी; ओढा.
निम्नोन्नत (ನಿಮ್ನೋನ್ನತ)(सं) वि. – चढउतार; उंचसखल; खालवर.
निंब (ನಿಂಬ) (सं) ना. – कडुलिंब.
निंबे (बू) (ನಿಂಬೆ [ಬೂ]) (अ.दे) ना. – लिंबू; लिंबाचें फळ.
निम्मडि (ನಿಮ್ಮಡಿ) (क) ना. – आपण; पूज्यपाद आपण.
निम्मतु (ನಿಮ್ಮತು) (क) ना. – तुझें; तुमचें.
निम्मळ (ನಿಮ್ಮಳ) (क) वि. – निर्मळ; स्वच्छ; शांत; त्रास नसलेले.
निम्मुतु (ನಿಮ್ಮುತು) (क) ना. – तुमचें; आपलें.
निम्मुवं (ನಿಮ್ಮುವಂ) (क) ना. – आपला; तुमचा.
नियत (ನಿಯತ) (सं) वि. – निश्चित; आधीन; स्वाधीन; आचारशील; विदित; धार्मिक आचरणाचा.
नियति (ನಿಯತಿ) (सं) ना. – अदृष्ट; विधि; भाग्य; पूर्वकर्म; संयम; दैव; ठरलेली गोष्ट; सहनशीलता.
नियंतृ(त्र) (ನಿಯಂತೃ [ತ್ರ]) (सं) ना. – शासक; चालक; रथवाहक; सारथी; स्वाधीन ठेवणारा.
नियंत्रक (ನಿಯಂತ್ರಕ) (सं) ना. – नियमन करणारा; चालक; सारथ्य करणारा.
नियंत्रण (ನಿಯಂತ್ರಣ) (सं) ना. – आधीनता; कह्यात ठेवणें; स्तंभन; विलंबन.
नियम(याम) (ನಿಯಮ [ಯಾಮ]) (सं) ना. – समेट; निबंधन विधी; क्रम; प्रतिज्ञा; निश्चय; व्रत; संतोष.
—इसु (ಇಸು) [क) धा. – कामाला लावणें; गुंतवणें; आधीन ठेवणें; विलंब लावणें; मान्यता देणें; हवालीं करणें; ताबा देणें.
नियामक (ನಿಯಾಮಕ) (सं) वि. – संचालक; चालविणारा; आज्ञा देणारा; नेमणारा; मार्गदर्शक; यजमान; निरीक्षक; देखरेख करणारा.
नियुक्त (ನಿಯುಕ್ತ) (सं) वि. नेमलेला; वसवलेला; जोडलेला; समाविष्ट; जुळलेला; गुंतलेला.
नियुक्ति (ನಿಯುಕ್ತಿ) (सं) ना. आज्ञा; परवानगी; नियोजन; अपवाद; संदर्शन; कार्यमग्नता.
नियुत (ನಿಯುತ) (सं) वि. – नियोजित.
(सं.) ना. – मोठी संख्या; शतसहस्र; लक्ष.
नियुद्ध (ನಿಯುದ್ಧ) (सं) ना. – कुस्ती; द्वंद्व; तुमुल युद्ध; बाहुयुद्ध; मुष्टियुद्ध.
नियोग (ನಿಯೋಗ) (सं) ना. – नेमलेलें काम; नियोजित कर्म; मार्गदर्शन; विश्वस्तकार्य; कार्यप्रेरणा; आवश्यकता; ऋणभार; विनंती, मागणी; प्राचीन कुटुंबपद्धति; वंशवृद्धीची एक पद्धति; कर्तव्य; आज्ञा; विश्वास; मान्यता; प्रवेश.
नियोगि (ನಿಯೋಗಿ) (सं) ना. – मंत्री; रायभारी; ब्राह्मणातील एक उपजाति; नेमलेला.
नियोगिसु (ನಿಯೋಗಿಸು) (क) धा. – नेमणें; आज्ञा देणें; जबाबदारी स्वीकारणें; अंतर्भाव करणें; पोहोचविणें; हात घालणें; समावेशिणें.
नियोजन (ನಿಯೋಜನ) (सं) ना. – नेमणूक; अंतर्भाव; जुळवणूक; आज्ञा; जबरदस्ती.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – समावेशणें; ठेवणें; नियमन करणें.
निः (स्) (र्) (ನಿಃ [ಸ್] ರ್) (सं) अ. – नाहीं; नव्हे; नको; निश्चयार्थी उपसर्ग.
निरंश (ನಿರಂಶ) (सं) वि. – विशेष; सबंध; पूरा; अंश हि न राहिलेला.
निरक्षर (ನಿರಕ್ಷರ) (सं) वि. – अक्षरज्ञान शून्य; अशिक्षित; हुंब; ढ.
—इ (ಇ) (सं) ना. – लिहितां वाचतां न येणारा.
निरंकुश (ನಿರಂಕುಶ) (सं) वि. – स्वैराचारी; स्वतंत्र; सर्वाधिकारी.
—ते,—त्व (ತೆ,–ತ್ವ) (सं) ना. – स्वैराचार; आधीन न राहणारा.
निरखु (ನಿರಖು) (अ-दे) अ. – नेम मारल्याप्रमाणें; निश्चितपणें. (अ-दे) बाजारी दर.
निरंग (ನಿರಂಗ) (सं) ना. – अंगहीन; निसहाय; काम.
निरग्नि (ನಿರಗ್ನಿ) (सं) वि. – अग्निविरहित; अब्राह्मण; ब्राह्मणाशिवाय इतर वर्णांचा.
नि (नी) रज (ನಿರಜ [ನೀರಜ]) (सं) ना. – कमल; तावरें.
नि (नी) रजे (जा) (ನಿ [ನೀ] ರಜೆ [ಜಾ]) (सं) वि. – निर्मल; परिशुद्ध; चारित्र्यवान; निष्कलंक.
निरंजन (ನಿರಂಜನ) (सं) वि. – दोषरहित; उत्तम; सुंदर. (सं) ना. परमात्मा.
निरज्ञ (ನಿರಜ್ಞ) (सं) ना. – ज्ञानी; शाहणा; जाणता; निपुण.
निरत (ನಿರತ) (सं) वि. – गुंतलेला; तल्लीन; आसक्त; अनुरक्त; मग्न.
निरतिशय (ನಿರತಿಶಯ) (सं) वि. – अत्युत्तम; श्रेष्ठ; अनुपम.
निरते (ति) (ನಿರತೆ [ತಿ]) (सं) ना. – चांगुलपणा; सौभाग्य; सौंदर्य; मनोहारिता; लावण्य; योग्यता; निमग्नता.

निरत्यय (ನಿರತ್ಯಯ) (सं) वि – अविनाशी; पार न झालेला; मायारहित.

निरंतर (ನಿರಂತರ) (सं) अ. – केव्हाहि; सदोदित; नेहमीं; अविश्रांत; अवसर न देतां.

निरपराधि (ನಿರಪರಾಧಿ) (सं) वि. – अपराध न केलेला; ज्याची चूक नाहीं असा; बेगुनाह;

निरपाय (ನಿರಪಾಯ) (सं) वि. – अपाय नसलेले. अविनाशी; अक्षय.

निरपेक्षे (ನಿರಪೇಕ್ಷೆ) (सं) ना. – अपेक्षा रहितता; आकांक्षा रहितता; आशा रहितता.

निरभिमान (ನಿರಭಿಮಾನ) (सं) वि. – नम्र; विनीत; विनयी; अभिमानरहित.

निरय (ನಿರಯ) (सं) ना. – नरक; नर्क.

निरर्गल (ळ) (ನಿರರ್ಗಲ [ಳ]) (सं) वि. – हरकत नसलेला; स्वतंत्र; आडकाठी नसलेला; स्वच्छंद; अनिर्बंध; अडणा नसलेला.

निरर्थक (ನಿರರ್ಥಕ) (सं) वि. – व्यर्थ; निरुपयोगी; सार्थकहीन; अजाण; अप्रबुद्ध; समज नसलेला.

निरलस (ನಿರಲಸ) (सं) वि. – आळस नसलेला; चळवळ्या.

निरवद्य (ನಿರವದ್ಯ) (सं) वि. – दोषरहित; कलंकरहित; अचूक.

निरवधि (धिक) (ನಿರವಧಿ [ಧಿಕ]) (सं) वि. – अवधी नसलेला; सवड नसलेला; अमर्याद; अपार; अनंत.

निरवयल (ನಿರವಯಲ) (सं) वि. – निराकारण; निष्कल; कारण नसलेला, अमर्याद; असीम.

निरवयव (ನಿರವಯವ) (सं) वि. – अवयवशून्य; अशरीरि. (सं) ना. देव्य; परिमाणु; काम; मदन.

निरविसु (ನಿರವಿಸು) (क) धा. – सांगणें; विनंती करणें; समजावून देणें; निर्मिणें; उत्पन्न करणें.

निरशन (ನಿರಶನ (सं) वि. – उपवास; भोजन न केलेला; अन्नान्न; जेवण सोडलेला.

—**व्रत** (ವ್ರತ) (सं) ना. – उपोषण; उपवासव्रत.

निरस (ನಿರಸ) (सं) वि. – नीरस; रसहीन; वाळलेले; सपक; गौण; अमुख्य.

(सं) ना. – डाळिंबफळ; दाडिम.

निरसन (ನಿರಸನ) (सं) ना. – निरास; नाश; परिहार; निकाल; बहिष्कार; त्याग; सोडवणूक; फेक; शंका निवारण; नकार.

निरस्त (ನಿರಸ್ತ) (सं) वि. – अस्ताव्यस्त; तिरस्कृत; गमावलेले; घालवलेले; फेकलेले; टाकलेले; परिहार केलेले; त्यक्त.

निरहंकार (ನಿರಹಂಕಾರ) (सं) वि. – गर्वहीन, अहंकाररहित.

निरहंकारि (ನಿರಹಂಕಾರಿ) (सं) वि. – मस्ती नसलेला; नम्र; विनयशील; सदाचारी.

निराकरण (ನಿರಾಕರಣ) (सं) ना. – तिरस्कार; घसरगुंडी; अमान्यता; नकार; निरसन; अस्वीकार.

निराकरिसु (ನಿರಾಕರಿಸು) (क) धा. – अमान्य करणें नाकबूल करणें; निराकरण करणें; निरसणें; तिरस्कारणें.

निराकांक्षे (ನಿರಾಕಾಂಕ್ಷೆ) (सं) ना. – निरिच्छता; आशा-रहितत्त्व; विरक्त भाव; निःसंशयता.

निराकार (ನಿರಾಕಾರ) (सं) ना. – आकारशून्यता; दैवत.

निराकुल (ನಿರಾಕುಲ) (सं) वि. – निश्चिंत; अनातुर; अव्याकुळ; संतुष्ट; तृप्त; क्लेशविरहित; सहृदय.

निराकृत (ನಿರಾಕೃತ) (सं) वि. – निराकरण केलेलें; तिरस्कृत; सोडवलेलें; व्यक्त; अमान्य; बहिष्कृत.

निराकृति (ನಿರಾಕೃತಿ) (सं) ना. – तिरस्कार; त्याग; अमान्यता; क्षेपण.

निरा (**गस्**) **ग** (ನಿರಾ [ಗಸ್] ಗ) (सं) वि. – निष्प्रेम; निष्पाप; अनासक्त; कामनारहित; निर्दोष; विरक्त.

निराज (ನಿರಾಜ) (अ.दे) ना. – कलाबतूचे कापड; जरीचें वस्त्र.

निरांतक (ನಿರಾಂತಕ)(सं) वि. – निष्कंटक; त्रासहीन; निरर्गल; सुगम; सहज होणारे; दुःखहीन.

निराधार (ನಿರಾಧಾರ) (सं) वि. – आधार नसलेले; आदि अंत नसलेलें; खोटें; साह्य नसलेलें.

निराधारि (ನಿರಾಧಾರಿ) (सं) ना. – आश्रयहीन; परदेशी; दरिद्री; कंगाल; 'तब्बलि' पहा.

निरामय (ನಿರಾಮಯ) (सं) वि. – निरोगी; आरोग्यवान; शरीरस्वास्थ्य असलेला.

निरामर्ष (ನಿರಾಮರ್ಷ) (सं) वि. – मत्सरहीन, द्वेषरहित; क्रोधहीन.

निरायास (ನಿರಾಯಾಸ) (सं) वि. – सहज; अनायास; सुलभ; सोपे; अश्रम.

निरालंब (ನಿರಾಲಂಬ) (सं) वि. – निराधार; अनाश्रय; परदेशी.

निरावरण (ನಿರಾವರಣ) (सं) वि. – आवरण नसलेलें; उघडें; अनाच्छद; ममत्वशून्य; स्पष्ट; दरिद्री.

निराशा (**शे**) (ನಿರಾಶಾ [ಶೆ]) (सं) ना. – निराकांक्षा; हातपाय गळणें; उदासीनता; निरुत्साह; खिन्नता.

निराश्रय (ನಿರಾಶ್ರಯ) (सं) वि. – निराधार; बाडबिछाना गुंडाळलेला; निःसहाय; 'तब्बलि' पहा.

निराहार (ನಿರಾಹಾರ) (सं) ना. – निराशन; उपोषण; उपास.

निराळ (ನಿರಾಳ) (क) वि. – गडबड नसलेले; घाई नसलेले; प्रशांत; निश्चित; अव्यक्त; आकाश.

निरि (ನಿರಿ) (क) ना. – घडी; निरी; चुरमी; ध्येय; गम्य; नीट-नेटकेपणा; सुव्यवस्था; क्रम; पद्धति; सौंदर्य; मनोहरता.

—गे (ಗೆ) (सं) ना. – व्यवस्थित क्रम; घडी; पद्धति; प्रदर्शन; देखावा.

—सु (ಸು) (क) धा. – प्रदर्शन करणें; विरचणें; स्थापणें; सिद्ध करणें; उत्तेजन देणें; उत्साहित करणें.

निरिग (ನಿರಿಗ) (क) ना. – गोडभाषा; मधुरवाणी; रसाल फळ; आम्रफळ.

निरिच्छे (ನಿರಿಚ್ಛೆ) (सं) ना. अनासक्ति; विरक्ति; असंमती; इच्छारहितता; निराकांक्षा.

निरिनिटिलु (ನಿರಿನಿಟಿಲು) (क) अ. – वाळलेली वस्तु मोडतांना होणारा आवाज.

निरींद्रिय (ನಿರೀಂದ್ರಿಯ) (सं) वि. – इंद्रियरहित;; निरवयव. (सं) वि. – नपुंसक; पौरषहीन.

निरीक्षणे (ನಿರೀಕ್ಷಣೆ) (सं) ना. – दूरदृष्टि; मोजणी; गणती; देखरेख.

निरीक्षा (क्षे)(ನಿರೀಕ್ಷಾ [ಕ್ಷೆ]) (सं) ना. – प्रतीक्षा; आशाळभूत दृष्टि; पहारा; मोजणी.

निरीक्षिसु (ನಿರೀಕ್ಷಿಸು) (क) धा. – डोळ्यांत तेल घालून पाहणें; पहारा देणें; प्रतीक्षा करणें; वाट पाहाणें.

निरीश्वर (ನಿರೀಶ್ವರ) (सं) वि. – नास्तिक.

—वाद (ವಾದ) (सं) ना. – नास्तिकवाद; चार्वाकमत; 'देव नाही' असें म्हणणारा पक्ष; पाखंडीपणा; जैन; बौद्ध मत; सांख्यांचे अनीश्वरत्व.

निरीह (ನಿರೀಹ) (सं) वि. – निरिच्छ; निराकांक्ष; आशारहित.

निरु (ನಿರು) (सं) वि. – व्यवस्थित; क्रमबद्ध; वर्गवारीनें असलेले.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. – स्थापणें; जमिनीवर ठेवणें; क्रमबद्ध करणें; व्यवस्था करणें.

निरुकिसु (ನಿರುಕಿಸು) (क) धा. – वाट पहाणें; पुढें पहाणें; डोळ्यांला डोळा देणें; सूक्ष्म दृष्टीनें अवलोकणें; निरीक्षणें.

निरुक्त (ನಿರುಕ್ತ) (सं) वि. – नीट उपटून काढलेले; स्पष्ट; विवरणयुक्त; वेदांग; यास्काचार्यांनी लिहिलेले वेदार्थविवेचन.

निरुक्ति (ನಿರುಕ್ತಿ) (सं) ना. व्युत्पत्ति; जन्मेतिहास.

निरुगे (ನಿರುಗೆ) (क) ना. – निरी; घडी; व्यवस्था; क्रम. (सं.) अ. – केव्हा हि; सदा; नेहमीं.

निरुत (ನಿರುತ) (सं) ना. – सत्य; वित्यवस्तु; न्याय; नीति.

निरुति (ನಿರುತಿ) (सं) ना. – नैऋत्येचा दिक्पाल.

निरुत्तर (ನಿರುತ್ತರ) (सं.) वि. – उत्तर नसलेला; मौनशील; मूक; भ्रमिष्ट; बेखबर; घाबरा; असमान.

निरुत्साह (हित) (ನಿರುತ್ಸಾಹ [ಹಿತ]) (सं) वि. – उत्साहहीन; हुरूप नसलेला; हात टेकलेला; आनंद हीन; निराश; निर्बुद्ध; मंद.

निरुद्ध (ನಿರುದ್ಧ) (सं) वि. – विलंबित; निराकृत; गतिहीन; विरोधित; सह्य.

निरुद्योग (ನಿರುದ್ಯೋಗ) (सं) ना. – रिकामपण; प्रयत्नहीनता; बेकारी; भिकारी.

निरुद्योगी (ನಿರುದ್ಯೋಗಿ) (सं) ना. – कामधंदा नसलेला; बेकार; आळशी; भावडा; भोळा; बावळा.

निरुपद्रव (ನಿರುಪದ್ರವ) (सं) वि. – अडचणरहित; अहित नसलेला, कल्याणकारी; निपीडक.

निरुपद्रवि (ನಿರುಪದ್ರವಿ) (सं) ना. – उपद्रव न देणारा; अपाय न करणारा; शांतमनस्क.

निरुपम (ನಿರುಪಮ) (सं) वि. – उपमारहित; अजोड; साम्य नसलेला; अतिमहत्त्वाचा.

निरुपाधिक (ನಿರುಪಾಧಿಕ) (सं) ना. – निश्चिंत; व्यथा नसलेला; स्वतंत्र; संतुष्ट; आनंदी जीवन.

निरुपाय (ನಿರುಪಾಯ) (सं) ना. – नाइलाज; अनन्यगति; प्रसंगावधान; संकटारोहण; प्रसंगाला टक्कर देणारा; अपरिहार्यता.

निरुहण (ನಿರುಹಣ) (क) ना. – निर्वहन; जबाबदारपणा; उत्तरदायित्व; सातत्य.

निरूढ (ನಿರೂಢ) (सं) वि. – सुप्रसिद्ध; कीर्तिमान; मान्य केलेले; अविवाहित.

निरूढि (ನಿರೂಢಿ) (सं) ना. – प्रसिद्धि; स्थिरता; प्रख्याती; नामवंतता.

निरूप (ನಿರೂಪ) (सं) ना. – आज्ञा; निरोप; सांगावा.

निरूपण (णे) (ನಿರೂಪಣ) [ಣೆ] (सं) ना. – स्पष्टीकरण; विवरण; दृष्टांत; तत्त्वविमर्श.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. – सांगणें; आज्ञा करणें; विवेचिणें; खुलासा देणें; स्पष्ट करणें.

निरे (ನಿರೆ) (क) ना. – मारणें; नाहींसें करणें; खून करणें.

निरोग (ನಿರೋಗ) (सं) ना. आरोग्य; स्वस्थ जीवन; निरोगिता.

निरोध (ನಿರೋಧ) (सं) ना. – हरकत; प्रतिरोध; व्यथा; बलात्कार; अडचण; पीडा.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. – हरकत घेणें; विरोध करणें; खंडन करणे; निराकरण करणें.

निरोधन (ನಿರೋಧನ) (सं) ना. – तुरुंग; बंधन; जेल; अडकणी; अटकाव; खोळंबा.

निर्ग (ನಿರ್ಗ) (सं) ना. देश; भूमी; प्रदेश; वसतिस्थान.

निर्गत (ನಿರ್ಗತ) (सं) वि. निघून गेलेला; चालता झालेला; भूमिगत; नाहींसा झालेला.

निर्गति (ನಿರ್ಗತಿ) (सं) ना. – असहाय्यस्थिति; एकलकोंडेपणा; निराधार; दुरवस्था; दारिद्य; कंगालस्थिति; दुःखितावस्था.

निर्गतिक (ನಿರ್ಗತಿಕ) (सं) वि. – परदेशी; दरिद्रि; अगतिक.

निर्गंध (ನಿರ್ಗಂಧ) (सं) वि. – वासहीन; सत्त्वरहित.

—**कुसुम** (ಕುಸುಮ) (सं) ना. – कोमेजलेलें फूल; निरुपयोगी वस्तु.

निर्गंधन (ನಿರ್ಗಂಧನ) (सं) ना. – खून; डोकेफोड; ठार; सत्त्वहीनता; नपुंसकत्व.

निर्गम (मन) (ನಿರ್ಗಮ [ಮನ]) (सं) ना. – प्रस्थान; प्रयाण; प्रवाह; दरवाजा; दार

निर्गरुळ (ನಿರ್ಗರುಳ) (क) वि. – कोमलांतःकरणी; कोवळ्या मनाचा; मृदुहृदयाचा.

निर्गलित (ನಿರ್ಗಲಿತ) (सं) वि. – पूर्ण झिरपलेला; गळलेला; उबडलेला; सांडलेला; अतिपक्व; वृद्ध.

निर्गादिगे (ನಿರ್ಗಾದಿಗೆ) (क) ना. – तळें; खंदक; खड्डा; उत्खनन; 'अगांति' पहा.

निर्गुण (ನಿರ್ಗುಣ) (सं) वि. – गुणहीन; वाईट; मूर्ख; गुणरहित; परमात्मा; असूत्र; दोरी नसलेले.

निर्गुणोपासने (ನಿರ್ಗುಣೋಪಾಸನೆ) (सं)ना. – निर्गुण परमात्म्याची आराधना.

निर्ग्रंथ (ನಿರ್ಗ್ರಂಥ) (सं) ना. – बौद्ध किंवा जैनयति; बैरागी; द्ररिद्री; असहाय; मूर्ख; विरक्त.

निर्ग्रंथि (ನಿರ್ಗ್ರಂಥಿ) (सं) ना. – गांठ नसलेला; सरळ; अडचण नसलेला; पातळ; कोमल; विनीत; रोडकेपणा; क्षीणता.

निर्घात (ನಿರ್ಘಾತ) (सं) ना. – तडाखा; छड्डू; झंजावाताचा फटका; विजेचा कडकडाट.

निर्घृण (ನಿರ್ಘೃಣ) (सं) वि. – दयाहीन; करुणाशून्य; कठोर; क्रूर, निर्दय;

निर्घोष (षण) (ನಿರ್ಘೋಷ [ಷಣ]) (सं) ना. – महाध्वनि; गर्जना; दमडी.

निर्जन (ನಿರ್ಜನ) (सं) वि. – अलोक; वसती नसलेलें; एकांत; विध्वस्त.

निर्जर (रस्) (ನಿರ್ಜರ [ರಸ್]) (सं) ना. – देव; अजर; वृद्धत्व नसणारे.

निर्जरेंद्र (ನಿರ್ಜರೇಂದ್ರ) (सं) ना. – देवतांचा स्वामी; इंद्र.

निर्जल (ನಿರ್ಜಲ) (सं) वि. – पाणी नसलेलें; शुष्क; सुकलेलें; कोरडे वाळवंट.

निर्जित (ನಿರ್ಜಿತ) (सं) वि. – पराजित; जिंकलेला.

निर्जितमाय (ನಿರ್ಜಿತಮಾಯ) (सं) ना. – विरागी; यति; ज्यानें माया जिंकली आहे असा; परमेश्वर.

निर्जितशत्रु (ನಿರ್ಜಿತಶತ್ರು) (सं) ना. – विजयशाली; शत्रूंना जिंकणारा; अजातशत्रु

निर्जीव ನಿರ್ಜೀವ) (सं) वि. – जीव नसलेला; अचेतन; स्थावर; जड.

निर्झर (ನಿರ್ಝರ) (सं) ना. – प्रवाह; झरा; गिरिनदी; धबधबा.

निर्झरिणि (णी) (ನಿರ್ಝರಿಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना. – झरा; ओहोळ;

निर्णय (ನಿರ್ಣಯ) (सं) ना. – अंतिम शब्द; ठराव; निकाल; निर्धार; परिणाम.

—**इसु** (ಇಸು) (क) धा. – ठराव करणें; निकाल देणें; निर्धारणें; ठरविणें.

निर्णाम (ನಿರ್ಣಾಮ) (सं) ना. – निर्नाम; नामशेष; जन्मतः मेलेलें; नष्ट झालेलें.

निर्णिक्त (ನಿರ್ಣೀಕ್ತ) (सं) वि. – शुद्ध केलेलें; पवित्र केलेलें; धूत.

निर्णीत (ನಿರ್ಣೀತ) (सं) वि. – ठरविलेलें, माहिती नसलेलें; निंश्चित.

निर्णीति (ನಿರ್ಣೀತಿ) (सं) ना. – स्पष्ट अभिप्राय; निर्णय; मान्यता; कबुली.

निर्णेजक (ನಿರ್ಣೇಜಕ) (सं) ना. – परीट; रजक; धोबी; धावक.

निर्दय (यि) (ನಿರ್ದಯ [ಯಿ]) (सं) वि. – दयाहीन; कठोर; निष्करुण; उग्र.

निर्दये (ನಿರ್ದಯೆ) (सं) ना. – दयाहीनता; क्रौर्य; कटुत्व; कठोरपणा; कठोर हृदयाची स्त्री; निष्करुण स्त्री.

निर्दाक्षिण्य (ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ) (सं) वि. – दाक्षिण्यहीन; निर्भीड; पक्षपातरहित; अभेद.

(सं) ना. – एक घाव दोन तुकडे ही वृत्ति; निश्चलता; निर्भीडता.

निर्दाय (ನಿರ್ದಾಯ) (सं) वि. – वाटा असलेला; अखंड; पूर्ण.

निर्दिष्ट (ನಿರ್ದಿಷ್ಟ) (सं) वि. – माहीत नसलेले; दाखविलेले; आज्ञापित.

निर्दुष्ट (ನಿರ್ದುಷ್ಟ) (सं) वि. – दुष्ट नसलेलें; चांगलें; स्वच्छ; परिशुद्ध; अडचण नसलेले; सदाचारी; सद्वर्तनी; सुस्वभावी.

निर्देश (ನಿರ್ದೇಶ) (सं) ना. – आज्ञा; उपदेश; निवेदन; दिग्दर्शन.

—**इसु** (—ಇಸು) (क) धा. – दाखवणें; निवेदणें; सांगणें; आज्ञापिणें; परवानगी देणें.

निर्देहि (ನಿರ್ದೇಹಿ) (सं) ना. – देह नसलेला; अनंग; काम; मन्मथ.

निर्दोष (ನಿರ್ದೋಷ) (सं) वि. – दोष नसलेला; शुद्ध; स्वच्छ; अचूक; उणीव नसलेला; निष्कलंक; पवित्र.

निर्दोषि (ನಿರ್ದೋಷಿ) (सं) ना. – दोषराहित्य; शुद्धात्मा; निरपराधी; देव; निष्पाप.

निर्द्रव (ನಿರ್ದ್ರವ) (सं) वि. – द्रवहीन; हिरवेपणा नसलेला; शुष्क.

निर्धन (ನಿರ್ಧನ) (सं) वि.–दरिद्री; गरीब; धनहीन.

निर्ध (र्धा) र (ನಿರ್ಧ [ರ್ಧಾ] ರ) (सं) ना.–मनाचा निश्चय; घट्टपणा; दृढता; ठराव; शेवटचा शब्द.

निर्धूत (ನಿರ್ಧೂತ) (सं) वि.–धुतलेले; शुचिर्भूत; गमावलेले; बहिष्कृत.

निर्धूम (ನಿರ್ಧೂಮ) (सं) वि.–धूर नसलेले; निर्जन. (लक्षणा).

निर्नाम (ನಿರ್ನಾಮ) (सं) ना.–नाश; विध्वंस; निर्णाम.

निर्निमित्त (ನಿರ್ನಿಮಿತ್ತ) (सं) अ.–कारण नसता; निष्कारण; स्वतःपुरतें; अकस्मात्; स्वभावतः; अकृत्रिमपणें.

निर्नेरं (ನಿರ್ನೆರಂ) (क) अ.–अकारण, 'निर्निमित्त' पहा.

निर्बंध (ನಿರ್ಬಂಧ) (सं) ना.–हरकत; प्रतिरोध; तुरुंग; बलात्कार; जबरदस्ती; हट्ट.

—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–बांधून घालणें; बलात्कार करणें; तुरुंगांत टाकणें.

निर्बल (ನಿರ್ಬಲ) (सं) वि.–बलहीन; निःशक्त; भित्रा; नपुंसक.

निर्बोध (र्बुद्ध) (ನಿರ್ಬೋಧ [ರ್ಬುದ್ಧ]) (सं) वि.–हीनबुद्धि; मूर्ख; बालिश; अजाण.

निर्भय (ನಿರ್ಭಯ) (सं) ना.–निडरता; धैर्य; सुशिक्षितता.

निर्भर (ನಿರ್ಭರ) (सं) वि.–ओझ्यानें वाकलेले; ठेचून भरलेला; पूर्ण वाढलेला; अमर्याद; अतिशय; बलात्कार.

निर्भ (र्भा)व (ನಿರ್ಭ [ರ್ಭಾ] ವ) (सं) वि.–अजन्मा; भावरहित परमात्मा; ईश्वर.

(सं) ना.–अकुटुंबी; जैनेतर; सामान्य.

निर्भाग्य (ನಿರ್ಭಾಗ್ಯ) (सं) ना.–भाग्यहीन; दुर्दैवी; अकिंचन; दुःखी.

निर्भिन्न (ನಿರ್ಭಿನ್ನ) (सं) वि.–विभाग नसलेला; अखंड; उध्वस्त; नाश पावलेलें.

निर्भीती (ನಿರ್ಭೀತಿ) (सं) ना.–धैर्यशीलता; निर्भयता;

निर्भीत (ನಿರ್ಭೀತ) (सं) वि.–धर्मशील; निर्भय.

निर्भेद (ನಿರ್ಭೇದ) (सं) ना.–भेद नसलेले; अभिन्नता; एकरूपता; अभेद.

निर्मद (ನಿರ್ಮದ) (सं) वि.–विनयशील; मस्ती नसलेला; नम्र.

निर्मम (ನಿರ್ಮಮ) (सं) वि.–ममत्वरहित; पक्षपातरहित; मीपणा नसलेले; निरहंकारी.

निर्मरण (ನಿರ್ಮರಣ) (सं) ना.–अमर; देवता.

निर्मल (ನಿರ್ಮಲ) (सं) वि.–स्वच्छ; शुद्ध; सुंदर; ललित.

निर्मले (ला) (ನಿರ್ಮಲೆ [ಲಾ]) (सं) ना.–पतिव्रता; सदाचारिणी; सुंदरी.

निर्माण (ನಿರ್ಮಾಣ) (सं) ना.–उत्पत्ति; उत्खनन; सृष्टिरचना; अस्तित्व.

निर्मात (तृ) (ನಿರ್ಮಾತ [ತೃ]) (सं) ना.–निर्मिणारा; सृष्टिकर्ता; ईश्वर.

निर्मानुष (ನಿರ್ಮಾನುಷ) (सं) वि.–निर्जन; एकांत.

निर्माय (ನಿರ್ಮಾಯ) (सं) वि.–मायेंत न गुरफटलेला; निर्मोह; परमस्वरूपी; सत्यस्वरूपी.

निर्माल्य (ನಿರ್ಮಾಲ್ಯ) (सं) ना.–शिळी फुलें; देवावरील उतरलेली फुलें; निरुपयोगित्व; शिळवड; कोमेजलेले; बांसे; शुद्धता; निर्मलता.

निर्मित (ನಿರ್ಮಿತ) (सं) वि.–निर्माण केलेले; विरचित; उत्पादित.

निर्मिसु (ನಿರ್ಮಿಸು) (क) धा.–निर्मिणें; उत्पन्न करणें; उपजविणें; जन्माला घालणें.

निर्मुक्त (ನಿರ್ಮುಕ್ತ) (सं) वि.–बंधनांतून सुटलेला; स्वतंत्र झालेला; उघडा; बंधविमुक्त.

निर्मूल (लन) (ನಿರ್ಮೂಲ [ಲನ]) (सं) ना.–उच्चाटण; समूल विनाश; सर्वनाश.

निर्मोक (ನಿರ್ಮೋಕ) (सं) ना.–सापाची कांत; मेंग.

निर्यत् (ನಿರ್ಯತ್) (सं) वि.–निघून जाणारा; विरही; वियोग पावणारा.

निर्याण (ನಿರ್ಯಾಣ) (सं) (ना.)–दीर्घ प्रयाण; मृत्यु; निर्गमन; आशाकटाक्ष; पायबंध; वासराचे पाय बांधण्याची दोरी.

निर्यात (ನಿರ್ಯಾತ) (सं) वि.–गत; पाठविलेला; बहिष्कृत.

—व्यापार (ವ್ಯಾಪಾರ) (सं) ना.–व्यापार; देशांतरीचा व्यवहार; परदेशी पाठवलेला माल.

निर्यातन (ನಿರ್ಯಾತನ) (सं) ना.–दान; वैर; सूड; 'मुय्य' पहा.

निर्याम (ನಿರ್ಯಾಮ) (सं) ना.–नाविक; कप्तान.

निर्यास (ನಿರ್ಯಾಸ) (सं) ना.–चीक; डिंक; रस.

निर्लक्ष (ನಿರ್ಲಕ್ಷ) (सं) ना.–अलक्ष; तिरस्कार; उपेक्षा.

निर्लक्ष्य (ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯ) (सं) ना.–ध्येयहीनता; उद्देशहीनता.

निर्लज्ज (ನಿರ್ಲಜ್ಜ) (सं) वि.–निलाजरा; बेशरम; उद्धट; अविनीत.

निर्लेप (ನಿರ್ಲೇಪ) (सं) ना.–कलंकहीन; कशालाहि चिकटून न राहणारा; निर्मल; निर्दुष्ट.

निर्लोभ (ನಿರ್ಲೋಭ) (सं) ना.–निराशी; निःस्वार्थ; निरपेक्षी; निराकांक्षी.

निर्वंचने (ನಿರ್ವಂಚನೆ) (सं.) ना.–निष्कपटता; सत्यता; प्रामाणिकपणा.

निर्वर्तन (ನಿರ್ವರ್ತನ) (सं) ना.–कार्यसांगता; उपजीवन; वृत्ति; निर्वाह.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–करून मोकळे होणें; शेवट गाठणें; तडीस नेणें; समारोप करणें.

निर्वपण (ನಿರ್ವಪಣ) (सं) ना.–पेरणी; दान; श्राद्ध; मृताची उत्तरक्रिया; यज्ञांतील अन्न.

निर्वयलु (ನಿರ್ವಯಲು) (क) ना.–निराकारिता; लिंगैक्यता; समरसता; निरवकाश.

निर्वहण (ನಿರ್ವಹಣ) (सं) ना.–जबाबदारी; उत्तरदायित्व; कार्यवाहित्व; समाप्ति; पूर्णत्व; नाटकातील संधि; संधिप्रवेश.

निर्वहिसु (ನಿರ್ವಹಿಸು) (क) धा.–करून संपविणें; भाग घेणें; काम अंगावर घेणें.

निर्वाण (ನಿರ್ವಾಣ) (सं) ना.–मोक्ष; निवृत्ति; कैवल्य; जीवशिवैक्य; नग्नता; विसर्जन; हत्तीचे स्नान; सायंकाळ.

निर्वा (वा) त (ನಿರ್ವಾ [ವಾ] ತ) (सं) वि.–वायुविरहित; निवाऱ्याचे; वातावरणाशी विसंगत; पोकळी.

निर्वातपात्रे (ನಿರ್ವಾತಪಾತ್ರೆ) (सं) ना.–काचे बाहेर उष्णता जाऊं नये म्हणून केलेले योजनापात्र; थर्मास भांडें.

निर्वाद (ನಿರ್ವಾದ) (सं) ना.–दोष; कलंक; अपराध; प्रमाद; वादाचा अभाव.

निर्वाप (पण) (ನಿರ್ವಾಪ [ಪಣ]) (सं) ना.–उद्देश; विनाश; हिंसा; खून; शांतपणा; नावीन्य; शीतस्पर्श.

निर्वासन (ನಿರ್ವಾಸನ) (सं) ना.–गृहत्याग; स्थानांतर; हद्दपारी.

निर्वाह (ನಿರ್ವಾಹ) (सं) ना.–पुरवठा; जीवनाधार; जीवनोपाय; आधार; उपाय; साधन.

निर्वाहक (ನಿರ್ವಾಹಕ) (सं) ना.–पुरवठा करणारा; तड लावणारा.

निर्विकल्प (ನಿರ್ವಿಕಲ್ಪ) (सं) वि.–यथास्थित; विकल्परहित; भेदहीन; निःसंदेह.

—**समाधि** (ಸಮಾಧಿ) (सं) ना.–त्रिपुटीशून्य तदाकारता; निर्विकार समाधी.

निर्विकार (ನಿರ್ವಿಕಾರ) (सं) वि.–विकारशून्य; शांत. (सं) ना.–भावशून्यता; यथास्थिति; उदासीन वृत्ति; परमात्मस्थिति. जननमरण रहितता.

—**चित्त** (ಚಿತ್ತ) (सं) ना. इंद्रियचांचल्य न होणारा; विवेकी; शांत मनाचा.

निर्विघ्न (ನಿರ್ವಿಘ್ನ) (सं) वि.–अडचण नसणारा; हरकत नसलेला; सुलभ; संकटहीन.

निर्विण्ण (ನಿರ್ವಿಣ್ಣ) (सं) वि.–नाकी नऊ आलेला, थकलेला; पराजित; दुःखित; कंटाळलेला; भयाकुल; दिङ्मूढ; नम्र; कोमेजलेला.

निर्विशेष (ನಿರ್ವಿಶೇಷ) (सं) वि. कमजास्त नसलेला; अंतर नसलेला; समसमान; सारखा.

निर्विवाद (ನಿರ್ವಿವಾದ) (सं) वि. चर्चेला स्थान नसलेला; वादातीत; सुस्पष्ट; अबाधित; बिनतक्रार.

निर्विष (ನಿರ್ವಿಷ) (सं) वि.–विष नसलेले; जलहीन.

निर्वृत (ನಿರ್ವೃತ) (सं) वि. संतुष्ट; तृप्त.

निर्वृति (ನಿರ್ವೃತಿ) (सं) ना.–सुख; संतोष; मुक्ति; शांति; समारोप; चिंतानिरास; अदृश्यता; मरण; नाश.

निर्वृत्त (ನಿರ್ವೃತ್ತ) (सं) वि. समाप्त; संपलेले; शेवट लागलेले.

निर्वेग (ನಿರ್ವೇಗ) (सं) वि.–गतिहीन; मंद; वैराग्यशील.

निर्वेद (ನಿರ್ವೇದ) (सं) ना.–विरक्ति; खेद; अपमान; व्यसन; पश्चात्ताप; औदासीन्य; विनय; दुःख.

निर्वेश (ನಿರ್ವೇಶ) (सं) ना.–लाभ; प्राप्ति; वेतन; मजुरी; प्राप्तिफळ; उपभोग; उपयोग; प्रतिदान; प्रायश्चित्त; निष्कृति; मूर्च्छा; प्रमार्जन; विवाह; उन्मादवायु.

निर्व्यसन (ನಿರ್ವ್ಯಸನ) (सं) ना.–निश्चितता; दुरभ्यास नसलेले; एकोभाव; संकटमुक्त; ईश्वर.

निर्व्याज (ನಿರ್ವ್ಯಾಜ) (सं) वि.–अकारण; निर्निमित्त; सरळ; प्रामाणिक; अकृत्रिम.

निर्व्यूह (ನಿರ್ವ್ಯೂಹ) (सं) ना.–शिखर; शिरोगृह; किरीट; शेंडी; शृंग; द्वार; पुढचा दरवाजा; खुंटी; अर्क; रचनारहितता.

निर्हेतुक (ನಿರ್ಹೇತುಕ) (सं) वि.–अकारण; अनिमित्त; स्वाभाविक.

निल् (ನಿಲ್) (क) धा.–थांबवणें; गतिभंग होणें; सहन करणें; वाट पाहणें.

—**इसु** (—ಇಸು) (क) धा.–थांबविणें; स्थिरविणें; आवरणें; विलंब लावणें; ओढून धरणें.

निलय (ನಿಲಯ) (सं) ना.–घर; बिऱ्हाड; वसती; राहण्याचे ठिकाण; निवास; वासस्थळ.

निलवु (ನಿಲವು) (क) ना.–थांबणूक; स्थिति; स्थानमान; उंची; उन्नति; मनोधर्म; विश्रांति; घर; वासस्थळ.

निलाम (ನಿಲಾಮು) (अ.दे) ना.–लिलाव; उच्चट; सवाल.

निलिंप (ನಿಲಿಂಪ) (सं) ना.–देवता; निरंकुशता.

निलुकु (ನಿಲುಕು) (क) धा.–शिवणें; हाताला येणें; स्पर्शणें; वेळेला प्राप्त होणें; अनुकूल होणें; पोचण्याचा प्रयत्न करणें; मन लावणें; चवड्यावर उभे राहणें; हात देणें.

निलुगडे (ನಿಲುಗಡೆ) (क) ना.–थांबा; तळ; स्टेशन; स्टँड; अड्डा.

निलुगण्णर् (ನಿಲುಗಣ್ಣರ್) (क) ना.–देवता; स्थिरनेत्र.

निलुगन्नडि (ನಿಲುಗನ್ನಡಿ) (क) ना.–पुरुषभर उंचीचा आरसा; सहाफुटी ऐना.

निलुंबु (ನಿಲುಂಬು) (क) ना.–ढीग घालणें; रास करणें; एकत्र करणें; मिसळणें, उडी मारणें; अभिवृद्धि होणें.

निलुवंगि (ನಿಲುವಂಗಿ) (क) ना.–लांब अंगरखा; झगा; कफनी; छाटी.

निलुवु (ನಿಲುವು) (क) ना.–दार; 'निलवु' पहा.
निलेनुडि (ನಿಲೆನುಡಿ) (क) धा.–परिणामकारक सांगणें; पटवणें निर्धारानें बोलणें; घोषणा करणें;
(क) ना.–प्रतिज्ञा; शाश्वत सत्य; सत्यवचन.
निल्कडे (ನಿಲ್ಕಡೆ) (क) ना.–दरवाजाची चौकट; निर्णय; तळ; थांबा; अड्डा.
निल्कु (ನಿಲ್ಕು) (क) धा.–शिवणें; हाताला येणें; मन लावणें; हात देणें; 'निलुकु' पहा.
निल्लु (ನಿಲ್ಲು) (क) धा.–थांबणें; वाट पाहणें; गतिरोध होणें.
निवचन (ನಿವಚನ) (सं) ना.–निर्वचन; प्रवचन; विवरण; स्पष्टार्थ; खुलासा; निवेदन; उखाणा; व्याकरण; भाषानियम.
निवड (ನಿವಡ) (अ.दे) ना.–निवडणूक पसंती; वेचा.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–स्पष्ट करणें; निवडणें; हुडकून काढणें; उघड होणें; शोधणें.
निवरु (ನಿವರು) (क) धा.–हातानें चोळणें; कातरणें; उकरणें; फासणें; घासणें; गुळगुळीत करणें; शेवट लावणें; अंगावरून हात फिरविणें.
निवर्तक (ನಿವರ್ತಕ) (सं) ना.–मागे फिरणारा; संपविणारा; परत येणारा; फिरवणारा.
निवर्तन (ने) (ನಿವರ್ತನ [ನೆ]) (सं) ना.–माघार; पूर्तता; समारोप; तहकुबी; फिलाफिख; पश्चात्ताप; जमीनीचे २० साखळी माप.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–परत फिरणें; थांबविणें; भरून येणें; संपवणें.
निवर्हण (ನಿವರ್ಹಣ) (सं) ना.–खून; नाश; मरण.
निवसथ (ನಿವಸಥ) (सं) ना.– निवास; घर; वस्ती.
निवसन (ನಿವಸನ) (सं) ना.–घर; वासस्थळ; कपडे; वस्त्रधारण.
निवह (ನಿವಹ) (सं) ना.–समूह; गट; लोक समूह; मेळा.
निवलित (ನಿವಲಿತ) (सं) वि.–संचलित; चालू; गतिमान; वक्र; दुष्ट; वक्रदृष्टि.
निवात (ನಿವಾತ) (सं) वि.–वारा नसलेलें; निर्वात; निवाऱ्याचें
—कवच (ಕವಚ) (सं) ना. हवाबंदआवरण; प्रल्हादाचा राक्षस वंश; अर्जुनाशीं युद्ध करणारा राक्षस समाज.
निवाप (ನಿವಾಪ) (सं) ना.– पितृतर्पण; पितृतिलांजली.
निवारक (ನಿವಾರಕ) (सं) ना.–गमावणारा; नाश करणारा; निराकरण करणारा.
निवार (रण) (ನಿವಾರ [ರಣ]) (सं) ना. – निरोध; गमावणूक; खची; अटकाव; नियंत्रण; हकालपट्टी; दूरीकरण; दुरावा; चालढकल. निषेध.
निवारित (ನಿವಾರಿತ) (सं) वि.–निषिद्ध; दूर लोटलेले; विलंबित.
निवारिसु (ನಿವಾರಿಸು) (क) धा.–काढून लावणें; हाकलणें; गमावणें; हरकत घेणें; दूर सरणें.
निवास (ನಿವಾಸ) (सं) ना.–वासस्थान; जमीन; घर; देश; आश्रय; आधार; प्रदेश.
निवाळि (ನಿವಾಳಿ) (क) ना.–दृष्ट काढणें; बाधा निवारणार्थ उतारा काढणें.
निवाळिसु (ನಿವಾಳಿಸು) (क) धा. —दृष्ट काढणें; उतारा काढणें; ओवाळून टाकणें; पाणउतार करणें.
निविड (ನಿವಿಡ) (सं) वि.–निबिड; दाट; सांद्र.
निविष्ट (ನಿವಿಷ್ಟ) (सं) वि.–मिसळलेले; समाविष्ट; जुळलेलें; प्रविष्ट.
निविसु (ನಿವಿಸು) (क) धा.–वेष घेणें; सोंग घेणें; वेषांतर करणें.
निवीत (ನಿವೀತ) (सं) ना.–माला; यज्ञोपवीत; जानवें.
निवृत्त (ನಿವೃತ್ತ) (सं) वि.–संपविलेलें; आवरलेलें; आवृत; परिवृत.
निवृत्त (ನಿವೃತ್ತ) (सं) वि.–परतलेला; फिरलेला; संपलेला; विश्रांति घेण्याची वृत्ति; सेवानिवृत्ति घेणारा.
निवृत्ति (ನಿವೃತ್ತಿ) (सं) ना.–विश्रांति; विरति; सुटका; मोक्ष; सेवानिवृत्ति.
—मार्ग (ನಿಮಾರ್ಗ) (सं) ना.–मोक्षमार्ग; ज्ञानमार्ग.
निवेदक (ನಿವೇದಕ) (सं) ना.–सांगणारा; समजावणारा; समर्पक
निवेदन (ನಿವೇದನ) (सं) ना.–कथन; समर्पण; रुजवात.
निवेद्य (ನಿವೇದ್ಯ) (सं) वि.–समजून सांगण्यासारखा; योग्य; अर्पणीय.
निवेश (शन) (ನಿವೇಶ [ಶನ])(सं) ना.–गमन; घर; वासस्थळ; शिबिर; सैन्याचे ठाणें; विवाह.
निव्वळ (ನಿವ್ವಳ) (अ-दे) ना.–पक्का; पूरा; अधिकचा; स्वतंत्र; केवळत्व.
निशठ (ನಿಶಠ) (सं) ना.–साधाभोळा सरळ मनुष्य; प्रामाणिक; विनयशील.
निशा (ನಿಶಾ) (सं) ना.–रात्र; अंधार; काळोख.
(अ-दे) ना.–अमल; मस्ती; उन्माद.
निशाकर (कांत) (ನಿಶಾಕರ [ಕಾಂತ]) (सं) ना.–शशी; रात्री प्रकाशणारा.
निशाचर (ನಿಶಾಚರ) (सं) ना.–रात्रीं फिरणारा; भूत; पिशाच; राक्षस; चोर; व्यभिचारी; घुबड.
निशाट (टन) (ನಿಶಾಟ [ಟನ]) (सं) ना.–रात्रीचा संचार; निशाचरी.
निशात (ನಿಶಾತ) (सं) वि.–तीक्ष्ण; पाजळलेला; धारदार; पाणी दिलेले.

निशादि (ನಿಶಾದಿ) (सं) ना. – रात्रींचा प्रारंभ काळ; सूर्यास्त समय; संध्याकाळ.

निशान (ನಿಶಾನ) (सं) ना. – पाणी देणें; पाजळणी; धारलावणी; सहाण लावणें; शाणोल्लेखन.

निशानि (ण) (ನಿಶಾನಿ [ಣಿ]) (अं. दे) ना. – बावटा; पताका; ध्वज.

निशानाथ (धिप) (ನಿಶಾನಾಥ [ಧಿಪ])(सं) ना. – चंद्र; रात्रिपति.

निशांत (ನಿಶಾಂತ) (सं) ना. – रात्रीचा शेवटचा भाग; अरुणोदय; प्रातःकाळ; प्रभात; राहण्याचें ठिकाण.

निशांध (ನಿಶಾಂಧ) (सं) ना. – रातांधळें; तिरवा; तिरळा.

निशि (ನಿಶಿ) (सं) अ. – रात्रौ; रात्रीच्या काळीं.
(सं) ना. – रात्र; अंधार.

निशित (ನಿಶಿತ) (सं) वि. – धार लावलेला; घासलेला; पाजळलेला. धारदार; टोंकदार; चिंचोळा.

निशीथ (ನಿಶೀಥ) (सं) ना. – निद्रासमय; रात्रीची वेळ; मध्यरात्र.

निशुंभ (ನಿಶುಂಭ) (सं) ना. – पूड; घर्षण; शुंभ राक्षसाचा धाकटा भाऊ.

निशे (ನಿಶೆ) (सं) ना. – रात्र; अंधार; अमल; उन्माद.

निश्चक्रवाहन (ನಿಶ್ಚಕ್ರವಾಹನ) (सं) ना. – बर्फावरील घसरगाडी.

निश्चय (ನಿಶ್ಚಯ) (सं) ना. – निर्धार; सिद्धांत; ठराव; निर्णय; माहिती.
—इसु —(ಇಸು) (क) धा. – निर्धारणें; ठरविणें; निर्णय घेणें; सिद्धांत मांडणें.

निश्चल (ನಿಶ್ಚಲ) (सं) वि. – स्थिर; अचल; गंभीर.
(सं) ना. -- पर्वत; झाड.

निश्चंचल (ನಿಶ್ಚಂಚಲ) (सं) वि. – स्थिर; न ढळणारे; न हलणारे; अचल; गंभीर.
—ते (ತೆ) (सं) ना. – स्थिरता; गांभीर्य.

निश्चित (ನಿಶ್ಚಿತ) (सं) ना. – निर्धारित; निर्णित.
—अर्थ (ಅರ್ಥ) (सं) ना. – निर्णय; निर्धार; साखरपुडा; वाङ्निश्चय.

निश्चिंत (ನಿಶ್ಚಿಂತ) (सं) वि. – चिंतारहित; स्वस्थचित्त; शांत.
(सं) ना. – शांतवृत्त.

निश्चिंते (ನಿಶ್ಚಿಂತೆ) (सं) ना. - आराम; तृप्ति; शांति; आतुरता; चिंतारहितता.

निश्चेष्ट (ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟ) (सं) वि. – चलनवलनहीन; अचपल; चळवळशून्य, अचेतन; मूर्च्छित; बेशुद्ध;

निश्चेष्टे (ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟೆ) (सं) ना. – मूर्छा; बेशुद्धि; जडत्व; अचेतनत्व;

निश्शंकं (ನಿಶಂಕಂ) (सं) अ. – शांतपणानें; शंका न बाळगतां.

निश्शंके (ನಿಶ್ಶಂಕೆ) (सं) ना. – निश्शंकपणा; ठामपणा; विश्वास; किंतुराहित्य.

निश्शब्द (ನಿಶ್ಶಬ್ದ) (सं) ना. – नीरवता; मौन; शांतता; शांत. वातावरण.

निश्वास (ನಿಶ್ವಾಸ) (सं) ना. – श्वास सोडणें; दीर्घ श्वास; सुस्कारा; उच्छ्वास.

निषंग (ನಿಷಂಗ) (सं) ना. – भाता; शरधि; तुणीर.

निषंगधि (ನಿಶಂಗಧಿ) (सं) ना. – आलिंगन; रथी; धनुर्धारी; रथ

निषंगि (गिन्) (ನಿಷಂಗಿ [ಗಿನ್]) (सं) ना. – पाठीवर भाता असलेला; तुणीरधारी; धनुर्धर; संबंधिक; खड्गधारी.

निषण्ण (ನಿಷಣ್ಣ) (सं) वि. – बसलेला; विश्रब्ध; विश्रांति घेणारा; क्षीण; ‘हीनाय’ पहा.

निषत् (ನಿಷತ್) (सं) वि. – बसून राहणारा; सन्मानित.

निषद्य (ನಿಷದ್ಯ) (सं) ना. – लहान अथरूण; व्यापारपेठ; दुकान; मंडई; बाजार.

निषद्वर (ನಿಷದ್ವರ) (सं) ना. – प्रेमदेवता; काम; मदन.

निषद्वरी (ನಿಷದ್ವರೀ) (सं) ना. – रात्र; रजनी; अंधार; काळोख.

निषध (ನಿಷಧ) (सं) ना. – निषध देश; प्राचीन नळराजाची राजधानी.

निषाद (ನಿಷಾದ) (सं) ना. – व्याध; शिकारी; पारधी; संगीतातील निषाद स्वर; चांडाल.

निषादि (ನಿಷಾದಿ) (सं) ना. – माहूत; हत्ती चालविणारा; ‘मावटिग’ पहा.

निषिक्त (ನಿಷಿಕ್ತ) (सं) वि. – शिंपडलेले; व्यवस्थित शिंपलेले; फवारा दिलेले. तुषारित.

निषिद्ध (ನಿಷಿದ್ಧ) (सं) वि. – निषेध केलेले; उपटलेलें; शास्त्रानें निषेधलेला.

निषूदन (ನಿಷೂದನ) (सं) ना. – नाश; खून; खुनी; वैरी.

निषेक (ನಿಷೇಕ) (सं) ना. – संततधार; गर्भादान; गर्भाधान विधि; फलशोभन.

निषेचन (ನಿಷೇಚನ) (सं) ना. – शिंपणी; शिडकावा; फवारा; अभिषेक; जलधारा.

निषेध (ನಿಷೇಧ) (सं) ना. – निराकरण; प्रतिरोध; विरोध; हरकत विलंब; बहिष्कार;
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – बहिष्कारणें; नकार देणें; निराकरण करणें.

निषेवण (ನಿಷೇವಣ) (सं) ना. – सेवा; भक्षण; पूजा; भक्ति राखण.

निष्क (ನಿಷ್ಕ) (सं) ना. – सोन्याचें नाणें; आठ तोळे वजनाचे गळयांतील सोनहार.

निष्कपट (ನಿಷ್ಕಪಟ) (सं) वि.–कपटरहित; झाकण नसलेले; उघडे; सरळ; प्रामाणिक.

निष्कपटि (ನಿಷ್ಕಪಟಿ) (सं) ना.–सरळ मनाचा मनुष्य; प्रांजळ

निष्करुणि (ನಿಷ್ಕರುಣಿ) (सं) वि.–निर्दय; कठोर.

निष्कर्म (ನಿಷ್ಕರ್ಮ) (सं) ना.–मंदत्व; जडता; बेकारी; अलिप्तता.

निष्कर्ष (ನಿಷ್ಕರ್ಷ) (सं) ना.–निश्चय; निर्णय; ठराव.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–निश्चय करणें; ठरविणें; निर्णय घेणें.

निकर्षा (र्षे) ನಿಷ್ಕರ್ಷಾ [ರ್ಷೆ]) (सं) ना.–निर्णय; निकाल; ठराव; तात्पर्य.

निष्कल (ನಿಷ್ಕಲ) (सं) वि.–अखंड; अविभक्त; एकजिनसी; न तुटलेला.

निष्कलंक (ನಿಷ್ಕಲಂಕ) (सं) वि.–कलंकरहित; स्वच्छ; सुंदर; दोषरहित.

निष्कह (ನಿಷ್ಕಹ) (सं) ना.–झाडाची ढोली; गुहा; बीळ; पोटरी.

निष्कंटक (ನಿಷ್ಕಂಟಕ) (सं) वि.–बिनकाटेरी; अविरोध; सरळ; निरायास; सहज; प्रेमळ; कौतुकाचे.

—ते (—ತೆ) (सं) ना.–सुलभता; सरळपणा.

निष्कापट्य (ನಿಷ್ಕಾಪಟ್ಯ) (सं) ना.–कपटरहितता; प्रांजळपणा; सरलता.

निष्काम (ನಿಷ್ಕಾಮ) (सं) ना.–अनासक्ति; विरक्ति; निःस्वार्थबुद्धि; निराकांक्षा.

निष्कारण (ನಿಷ್ಕಾರಣ) (सं) वि.–अकारण; निर्निमित्त; पार्श्वभूमीहीन.

निष्कुट (ನಿಷ್ಕುಟ) (सं) ना.–झाडाची ढोली; झाडाची पोकळी घरापुढील बाग.

निष्कृति (ನಿಷ್ಕೃತಿ) (सं) ना–बेकारी; सुटका; प्रायचित्त; परिहार; परिहारकर्म.

निष्क्रमण (ನಿಷ್ಕ್ರಮಣ)(सं) ना.–बहिर्गमन; प्रयाण; बाळाला प्रथम देवदर्शन करविण्याचा संस्कार.

निक्रांत (ನಿಷ್ಕ್ರಾಂತ) (सं) वि.–बाहेर पडलेला; संस्कृत; सुसंस्कारित; बाहेर निघालेला; सीमोल्लंघन करणारा.

निष्क्रिय (ನಿಷ್ಕ್ರಿಯ) (सं) ना.–कामचुकार, आळशी; निरुद्योगी.

निष्ठीवन (ನಿಷ್ಠೀವನ) (सं) ना–थुंकी; पिंक; पिचकारी; पीक.

निष्ठुर (ನಿಷ್ಠುರ) (सं) वि.–कठोर; क्रूर; निर्दय; कटु बोलणारा.

(सं) ना.–काठिण्य; कठोरता; क्रौर्य; दयाहीनता; दुर्मुखत्व; असंस्कृतता.

—तन (—ತನ) (सं) ना.–कठोरपणा; कटुवचन; क्रूरता.

निष्ठे (ष्ठा)(ನಿಷ್ಠೆ [ಷ್ಠಾ]) (सं) ना.–भक्ति; एकचित्तता; स्थिति; नियमित आचारविचार; आसक्ति; धार्मिक श्रद्धा; विश्वास.

निष्णात (ನಿಷ್ಣಾತ) (सं) वि–विपुण; जागता; मुरलेला; पारंगत; वृद्ध.

निष्पक्षपात (ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತ) (सं) ना.–भेदभावरहितता; अभेदत्व; समदृष्टि.

निष्पत्ति (ನಿಷ್ಪತ್ತಿ) (सं) ना.–रूपसिद्धि; व्युत्पत्ति; समारोप; समाप्ति; निर्णय; सिद्धांत.

निष्पन्न (ನಿಷ್ಪನ್ನ) (सं) वि.–उत्पन्न झालेला; सिद्ध; निर्णित; पूर्ण; शेवटास गेलेलें.

निष्पंद (ನಿಷ್ಪಂದ) (सं) वि.–स्थिर; अविचलित; घट्ट.

निष्पाप (ನಿಷ್ಪಾಪ) (सं) वि.–पापहीन; परिशुद्ध; पवित्र.

निष्पिष्ट (ನಿಷ್ಪಿಷ್ಟ) (सं) वि.–पूड झालेलें; पिकलेला.

—गात्र (—ಗಾತ್ರ) (सं) ना.–गलितगात्र; क्षीणकाय; शिथिल तनु.

निष्प्रयोजक (ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕ) (सं) वि.–निरुपयोगी; अयोग्य; अकार्यक्षम; मूर्ख; निरुद्योगी.

निष्फल (ನಿಷ್ಫಲ) (सं) वि.–विफल; फलहीन; व्यर्थ; निरुपयोगी.

निष्यंद (ನಿಷ್ಯಂದ) (सं) वि.– गळत राहणारा; झिरपणारा; झरा; वाहता; ओतत राहणारा झरा.

निसद (ನಿಸದ) (सं) ना.–निश्चय; सत्य; खरेपणा.

निसर्ग (ನಿಸರ್ಗ) (सं) ना.–स्वाभाविक; सहजसृष्टि; स्वयंभु; आपोआप झालेला.

निसि (ನಿಸಿ) (क) धा.–चिमटणें; चिमटा काढणें, पिळणें.

निसूदन (ನಿಸೂದನ) (सं) ना.–ठार करणारा; खून करणारा; नाश करणारा; नाश; वध; खून.

निस्तरण (ನಿಸ್ತರಣ) (सं) ना.–प्रयाण; मुक्तता; परतीर गमन; सुटका; सहनशीलता; जलतरण.

निस्तरिसु (ನಿಸ್ತರಿಸು) (क) धा.–सहन करणें; पैलतीरीं जाणें; पोटांत घालणें.

निस्तुल (ನಿಸ್ತುಲ) (सं) वि.–निरुपम; अजोड; असमान.

निस्तेज (जस) (ನಿಸ್ತೇಜ [ಜಸ]) (सं) वि.–कळाहीन; वाळलेले; सुकलेलें; काळवंडलेलें.

निस्त्रिंश (ನಿಸ್ತ್ರಿಂಶ) (सं) वि.–क्रूर; कठोर.

(सं) ना.–खड्ग; तलवार.

—लता (—ಲತಾ) (सं) ना.–नागवी तलवार; खड्गलता.

निस्पृह (ನಿಸ್ಪೃಹ) (सं) वि.–निराश; निरिच्छ; निःस्वार्थी.

—ते (—ತೆ) (सं) ना.–तृप्ति; स्वार्थत्याग; निरिच्छा.

निस्वन (स्वान) (ನಿಸ್ವನ [ಸ್ವಾನ]) (सं) ना. – ध्वनि; स्वर; शब्द.
निस्सत्त्व (ನಿಸ್ಸತ್ತ್ವ) (सं) वि. – सत्त्वहीन; असार; अशक्त; नेभळा.
निस्संशय (ನಿಸ್ಸಂಶಯ) (सं) वि. – संशयातीत; निश्चित; खात्रीचा; निःसंदेह.
निस्संतान (ನಿಸ್ಸಂತಾನ) (सं) वि. – निसंतान; निपुत्रिक; संतानहीनता; वांझ; निर्वंश.
(सं) वि. – वांझपण; निपुत्रिकता.
निस्सहाय (ನಿಃಸಹಾಯ) (सं) वि. – एकाकी; साह्यहीन; स्वतंत्र; एकांडा; निराधार.
निस्साण (ळ) (ನಿಸ್ಸಾಣ [ಳ]) (सं) ना. – ढोल; नगारा; चर्मवाद्य.
निस्सार (ನಿಸ್ಸಾರ) (सं) वि. – निःसत्त्व; नेभळट; अर्थहीन; पोकळ; फुसका.
निस्सीम (ನಿಸ್ಸೀಮ) (सं) वि. – अमर्याद; अनंत; असीम; देव.
निहिंसन (ನಿಹಿಂಸನ) (सं) ना. – हत्या; वध; खून.
निहित (ನಿಹಿತ) (सं) वि. – ठेवलेले; निक्षिप्त; न्यस्त; उतरविलेला.
निहीन (ನಿಹೀನ) (सं) वि. – तुच्छ; क्षुद्र; हीन; अल्प.
निळय (ನಿಳಯ) (सं) ना. – निलय; घर; वसती.
निळिंप (ನಿಳಿಂಪ) (सं) ना. – देवता; निरंकुरता.
निळिंपनिळय (ನಿಳಿಂಪನಿಳಯ) (सं) ना. – देवतानिवास; स्वर्ग; देवलोक.
निळ्कु (ನಿಳ್ಕು) (क) धा. – शिवणें; हाताला येणें; अनुकूल होणें; स्पर्शणें; हात देणें; वेळेवर मिळणें; मन लावणें.
नी (ನೀ) (सं) धा. – मार्गदर्शन करणें; पुढें घेऊन जाणें; वर्ग करणें.
(सं) ना. – पुढारी; मार्गदर्शक.
नीं (ನೀಂ) (क) ना. – आपण; तू स्वतः.
नीकरिसु (ನೀಕರಿಸು) (क) धा. – तिरस्कारणें; धिक्कारणें; घसरणें.
नीकाश (ನೀಕಾಶ) (सं) वि. – समान; सारखा.
नीगाडु (ನೀಗಾಡು) (क) धा. – गमावणें; त्याग करणें; सोडून देणें; झिडकारणें; आपला नव्हे असें म्हणणें.
नीगु (ನೀಗು) (क) धा. – सोडणें; गमावणें; निवारण करणें; झटकणें; पुढें ढकलणें; दृष्टिआड होणें; संपविणें.
—**इसु** (ಇಸು) (क) धा. – संपविणें; अदृश्य होणें; शेवटास नेणें.
नीच (ನೀಚ) (सं) वि. – खालच्या दर्जाचें; वाईट; क्षुद्र; हीन; तुच्छ; अल्प; खोल.
नीच(चि) का (ನೀಚ [ಚಿ] ಕಾ) (सं) ना. – उत्तम गाय; पुष्कळ दूध देणारी गाय; दुधाळ गाय; बहुदुधी गाय.
नीचकि (किन्) (ನೀಚಕಿ [ಕಿನ್]) (सं) ना. – डोके; टाळू; शेवट; बैलाचे डोके; दुभत्या गाईचा मालक.
नीट (ನೀಟ) (क) वि. – लांब; निळा; जवळचा
नीट्ट (ನೀಟ್ಟು) (क) ना. – सहवास; सरळपणा; अवक्रता;
—**गाति** (—ಗಾತಿ) (क) ना. – सोंगलाडी; नटी; अभिनेत्री; साधीभोळी; मुरडणारी; मुरका मारणारी; सुंदरा.
नीड (ನೀಡ) (सं) ना. – पक्षाचें घरटें; निवास.
ज, -संभव (ಜ, -ಸಂಭವ) (सं) ना. – पक्षी; घरट्यांत उपजलेले पाखरूं.
नीडर (ನೀಡರ) (क) ना. – बेशुद्धि; मूर्च्छा; माथेफिरूपणा.
नीडिरदे (ನೀಡಿರದೆ) (क) अ. – विलंब न करतां; अतिशीघ्रपणें.
नीडु (ನೀಡು) (क) धा. – देणें; दान करणें; वाढणें; उपयोगी पडणें; लावणें; चाचपडणें; विस्तारणें.
(क) ना. – विलंब; अधिकचे माप; अनुकूलता.
नीडुं (ನೀಡುಂ) (क) अ. – उत्तम रीतीनें; अतिशयत्वें; अधिकपणें.
नीडोद्भव (ನೀಡೋದ್ಭವ) (सं) ना. – नीडसंभव; पक्षी; चिमणी; पाखरूं; घरट्यांत जन्मलेलें.
नीटिसु (ನೀಟಿಸು) (क) धा. – निरीक्षणें; न्याहाळणें; परीक्षा करणें; टक लावून पाहणें.
नीति (ನೀತಿ) (सं) ना. – मार्गदर्शन; न्याय्यवर्तन; उत्तम पद्धति; शुक्राचार्यांनी लिहिलेला नीतिग्रंथ; सभ्यवर्तन; जाण; ज्ञान; तत्त्वज्ञान; धर्मशास्त्र; राजकारण; वाहतुक; राज्यकारभाराचे धोरण.
—**वंत** (ವಂತ) (सं) वि. – नीतीनें वागणारा; सद्वर्तनी.
—**शास्त्र** (ಶಾಸ್ತ್ರ) (सं) ना. – नीतिविषयक ग्रंथ.
नीन् (ನೀನ್) (क) ना. – तूं
नीप (ನೀಪ) (क) ना. – कदंब वृक्ष; तालवृक्ष.
नीर (ನೀರ) (क) ना. – पाणी; रत्न; सोन्यावरील कांती; कार्यनिर्वाहक शक्ति; आच; धमक; पीळ;
नीर (ನೀರ) (सं) ना. – पाणी; जल; प्रियतम; नातेवाईक; रसिक; सुंदर.
—**ता (ते)** (—ತಾ [ತೆ]) (सं) ना. – सौंदर्य; देखणेपणा; प्रीति.
नीरज (ನೀರಜ) (सं) ना. – कमल; तावरे.
(सं) वि. – निर्मल; परिशुद्ध.
—**मित्र–सख** (–ಮಿತ್ರ –ಸಖ) (सं) ना. – सूर्य.
नीरजशर (ನೀರಜಶರ) (सं) ना. – मन्मथ; काम.

नीरडसु (ನೀರಡಸು) (क) धा. – तहान लागणें; तोंड कोरडें होणें; पाण्याची इच्छा करणें.

नीरड (डि) के (ನೀರಡ [ಡಿ] ಕೆ) (क) ना. – तहान; तृष्णा; गोल कापीव सुपारी; दाह.

नीरद (ನೀರದ) (सं) ना. – तोंडाचे बोळके; दंतहीनता; ढग; मेघ; आकाश; आकाशमार्ग.

—रव (—ರವ) (सं) ना. – मेघगर्जना; विजेचा कडकडाट.

नीरधर (ನೀರಧರ) (सं) ना. – मेघ; ढग; आकाश.

नीरधि (ನೀರಧಿ) (सं) ना. – जलधी; सागर; समुद्र.

नीरंध्र (ನೀರಂಧ್ರ) (सं) वि. – छिद्र हीन; दाट; भरीव.

नीरल (ನೀರಲ) (क) ना. – जांभळें; जांभळीचे झाड; जांभळा रंग.

नीरव (ನೀರವ) (सं) वि. – निःशब्द.

—ते (—ತೆ) (सं) ना. – मौन; निःशब्दता.

नीर (रे) रुह (ನೀರ [ರೇ] ರುಹ) (सं) ना. – कमल; नीरज.

नीरस (ನೀರಸ) (सं) वि. – रसहीन; निरस.

नीरळके (ನೀರಳ್ಕೆ) (क) ना. – तहान; तृष्णा; पिपासा 'नीरडके' पहा.

नीराजन (ನೀರಾಜನ) (सं) ना. – दीप; आरती; निरांजन; शस्त्रपूजन.

नीराट (ನೀರಾಟ) (क) ना. – जलक्रीडा; पाण्यांतील खेळ.

नीराने (ನೀರಾನೆ) (सं) ना. – हिपोपोटामस; आफ्रिकेतील पाणहत्ती.

नीरावरि (ನೀರಾವರಿ) (क) ना. – पाण्याची योजना; पाणी पुरवठा.

नीरु (ನೀರು) (सं) ना. – जल; क्रांति; झिलई.

—कुडि (—ಕುಡಿ) (क) धा. – जलपालन करणें; पाणी पिणें; नाश करणें; नुकसान करून घेणें.

—कुडिसु (ಕುಡಿಸು) (क) धा. – हानी करणें; अडचण उत्पन्न करणें.

—कोडु, –बिडु (ಕೊಡು, –ಬಿಡು) (क) धा. – आशा सोडणें; पाणी सोडणें.

—दारि (ದಾರಿ) (क) ना. – मूस; पाणी सोडण्याचे तोंड; सरळ मार्ग; प्रेमनीति.

नीरुप्पु (ನೀರುಪ್ಪು) (क) ना. – लोणचे; तोंडी लावणें; मंजन.

नीरुळ्ळे (ನೀರುಳ್ಳಿ) (क) ना. – कांदा; कंदर्प.

नीरुवरि (ನೀರುವರಿ) (क) ना. – प्रवाह; ओढा; झरा.

नीरूप (ನೀರೂಪ) (सं) वि. – आकारहीन; विरूप.

नीरे (ನೀರೆ) (सं) ना. – प्रिया; सुंदरा; लावण्यवती; रसिक स्त्री.

नीरेज (ನೀರೇಜ) (सं) ना. – कमल; तावरें; जलज.

नीरेरिसु (ನೀರೇರಿಸು) (क) धा. – आनंद निर्माण करणें; संतोष पावणें; उत्तेजन देणें; हुरूप भरणें; उद्रेकणें.

नीरोळ्ळे (ನೀರೊಳ್ಳೆ) (क) ना. – पाणसाप; विरोळा; निर्विष साप.

नीरोग (ನೀರೋಗ) (सं) ना. – आरोग्य; शरीरस्वास्थ्य.

नीर्दाण (ನೀರ್ದಾಣ) (क) ना. – पाण्याचे सरोवर; तळे; पुष्करणी.

नीर्दिरुगु (गुरि) (ನೀರ್ದಿರುಗು [ಗುರಿ]) (क) ना. – पाण्याचा डोह; साठा.

नीर्देर (ನೀರ್ದೆರೆ) (क) ना. – ढग; मेघ; आकाश.

नीर्वू (ನೀರ್ವೂ) (क) ना. – कमळ; नीरज; तावरें.

नील (ನೀಲ) (सं) ना. – निळा रंग; नीळ रत्न; रामसेनेतील कपिनायक; सावधान; आळस; निलगिरी.

नीलकंठ (ನೀಲಕಂಠ) (सं) ना. – शंकर; मयूर; मोर; चिमणी

नीलगिरि (ನೀಲಗಿರಿ) (सं) ना. – एक पर्वत; नील पर्वत.

नीलगोचर (ನೀಲಗೋಚರ) (सं) ना. – हंस; पाणपक्षी.

नीलध्वज (केतु) (ನೀಲಧ್ವಜ [ಕೇತು]) (सं) ना. – माहीष्मती राजाचे नाव.

नीलमणि (ನೀಲಮಣಿ) (सं) ना. – नीळ; नीलरत्न.

नीलमेघश्याम (ನೀಲಮೇಘಶ್ಯಾಮ) (सं) ना. – शिव; कृष्ण; मेघवर्ण कृष्ण.

नीलाचल (ನೀಲಾಚಲ) (सं) ना. – निलगिरी.

नीलांग (ನೀಲಾಂಗ) (सं) ना. – घनश्याम; विष्णु; कृष्ण; शनिदेव; मोर.

नीलांजन (ನೀಲಾಂಜನ) (सं) ना. – 'नीराजन' पहा.

नीलांबर (ನೀಲಾಂಬರ) सं. ना. – निळा पोषाख; बलराम; शनीश्वर.

नीलांबरि (ನೀಲಾಂಬರಿ) (सं) ना. – संगीतातील एक राग.

नीलालके (ನೀಲಾಲಕೆ) (सं) ना. – सुकेशा; नीलवर्णाचे केस असलेली.

नीलाश्म (ನೀಲಾಶ್ಮ) (सं) ना. – नील रत्न.

नीलिगिड (ನೀಲಿಗಿಡ) (क) ना. – निळ्या रंगाला उपयुक्त वनस्पति

नीलिम (मे) (ನೀಲಿಮ [ಮೆ]) (सं) वि. – निळ्या रंगाचे, निळें; निळा रंग.

नीलिकेट्टमातु (ನೀಲಿಕೆಟ್ಟಮಾತು) (क) ना. – खोटी बातमी; कल्पित कथा; अफवा.

नीलीराग (ನೀಲೀರಾಗ) (सं) ना. – दृढसंबंध; स्थिरप्रीति; गाढ स्नेह; अचल आप्तत्व.

नीलोत्पल (ನೀಲೋತ್ಪಲ) (सं) नील कमल.

नीलोपल (ನೀಲೋಪಲ) (सं) ना. – नीलाश्म; नीळ रत्न.

नीवर (ನೀವರ) (सं) ना. – व्यापार; विनिमय; संन्यासी; राग; पाणी.

नीवरा (रे) (ನೀವರಾ [ರೆ]) (सं) ना.–नवोढा; वयात आलेली तरुणी.
नीवाक (ನೀವಾಕ) (सं) ना.–अकाल; दुर्भिक्ष; दुष्काळ.
नीवार (ನೀವಾರ) (सं) ना.–जंगलातील धान्य; रानभात.
नीवि (वी) (ನೀವಿ [ವೀ]) (सं) ना.–निरी; घडी; लुगड्याची निरी; निरीच्या केळ्याची गांठ; भांडवल; जिद्द; हट्ट; प्रतिज्ञा.
नीवीबंध (ನೀವೀಬಂಧ) (सं) ना.–लुगड्याच्या निरीची गांठ; केळ्याची गांठ.
नीवु (ನೀವು) (क) धा.–कातरणें; लेपणें; अंगावरून हात फिरवणें; अंगाला लावणें; सोडणें; तिंबणें.
(सं) ना.–तुम्ही; आपण.
नीवृत् (ನೀವೃತ್) (सं) ना.–जनपद; देश; प्रांत; प्रदेश.
नीशार (ನೀಶಾರ) (सं) ना.–गरम पांघरूण; ऊबदार पांघरूण; वाकळ; कांबळें; मच्छरदाणी; गुडार, लाट.
नीसु (ನೀಸು) (क) धा.–पार होणें; शेवट गांठणें, व्यवस्था करणें; पुरविणें.
नीहार (ನೀಹಾರ) (सं) ना.–हिम; धुकें; रुंदी; दव; प्रयाण, वियोग.
नीळ् (ನೀಳ್) (क) धा.–लांब होणें; विस्तरणें; पाय पसरणें; उंच होणें; निघणें.
(क) वि.–लांबट.
नीळ (ನೀಳ) (क) वि.–लांब; विस्तृत; रुंद; उंच
(सं) ना.–नीड; घरटें; पक्ष्याचें घर.
—ज (ಜ) (सं) ना.–नीडज; पाखरूं; घरट्यांत जन्मलेले.
नीळगळ (ನೀಳಗಳ) (क) ना. नीलकंठ; मोर; चिमणी; शिव.
नीळ्करिसु (ನೀಳ್ಕರಿಸು) (क) धा.–लांब करणें; फुगवणें; तिरस्कारणें.
नीळ्ोळिगोळ् (ನೀಳ್ಕೊಳಿಗೊಳ್) (क) धा.–हलणें; डोलणें; फिरणें; ओढणें; वाहणें.
नीक्ळु (ನೀಳ್ಕೊಳು) (क) धा.–हलणें; डोळा चुकवणें; दुर्लक्ष होणें; फिरणें.
नीळ्ते (ळ्तु) (ನೀಳ್ತೆ [ಳ್ತು]) (क) वि.–लांब; रुंद; विस्तृत; विशाल; उंच; मोठें.
नुगि (ನುಗಿ) (क) धा.–चिमटणें; पूड करणें; ठेचणें.
नुगिचु (ನುಗಿಚು) (क) धा.–घसरणें; पार होणें; पाऊल चुकणें; खलणें; उगाळणें; हिसकणें; 'नुसुळ्' पहा.
नुगुळ् (चु) (ನುಗುಳ್ [ಚು]) (क) धा.–'नुसुळु' पहा; घसरणें.
नुग्गु (ನುಗ್ಗು) (क) धा.–पुढें जाणें; घुसणें; बळानें शिरणें; पूड करणें.
(क) ना.–पूड; चूर.
—नुरि (ನುರಿ))क) ना.–पूडपूड; अतिपक्वता.
नुग्गे (ನುಗ್ಗೆ) (क) अ.–पुढे जाऊन घुसून; चेंदामेंदा करून
(क) ना.–शेवगा.
नुंगु (ನುಂಗು) (क) धा.–गिळणें; नाश करणें; अपहार करणें; नाहीसें करणें.
नुंगुळ (ನುಂಗುಳ) (क) ना.–गिळंकृति; अपहार; नाश.
नुच्चु (ನುಚ್ಚು) (क) ना.–धान्यकण; कणी; बारीक पूड; अंबील लापशी; आहार; अन्न भाग 'बोन' पहा.
—नुरि–नूरू (–ನುರಿ, –ನೂರು) (क) ना.–वस्त्रगाळ पूड; चूर; पीठ.
नुडि (ನುಡಿ) (क) धा.–सांगणें; बोलणें.
(क) ना.–सांगावा; निरोप; शब्द; भाषा; वाक्य; गोष्ट.
नुडिक (ग) ट्टु (ನುಡಿಕ [ಗ] ಟ್ಟು) (क) ना.–भाषेचे नियम; व्याकरण; भाषेची जोडणी; व्याख्यान; लिखाण; भाषाशैली; 'ओकणें' पहा.
नुडिकार (ನುಡಿಕಾರ) (क) ना.–भाषाशास्त्रज्ञ; वाचाळ; बोलका; वाद घालणारा; बोलभांड.
नुडित (ನುಡಿತ) (क) ना.–गोष्ट; बोलणें; तोंडानें वाद्य वाजवणारा; स्वप्रसार.
नुडितप्पु (ನುಡಿತಪ್ಪು) (क) धा.–वचन मोडणारा; भाषादोष; बोलण्यातील चूक.
नुडिवक्कि (ನುಡಿವಕ್ಕಿ) (क) ना.–बोलका पक्षी; राघू; मैना.
नुडिवळि (ನುಡಿವಳಿ) (क) ना.–दिलेलें वचन; प्रतिज्ञा; भाषा.
नुडिवेण् (ण्णु) (ನುಡಿವೆಣ್ [ಣ್ಣು]) (क) ना.–भाषेची अधिदेवता; सरस्वति; वाणी; वाग्देवता.
नुडिसु (ನುಡಿಸು) (क) धा.–बोलविणें; शब्द काढणें; वाद्य वाजविणें.
नुण् (ನುಣ್) (क) वि.–विनयशील; मृदुल; ललित; साफ; चिकट, मऊ.
नुणुपु (ನುಣುಪು) (क) ना.–विनय, सरळपणा; स्निग्धता; लालित्य; कोमलता; मऊपणा; 'नळनळिके' पहा.
नुण्गदिर (ನುಣ್ಗದಿರ) (क) ना.–शीतकिरण; चंद्र.
नुण्गदिरु (ನುಣ್ಗದಿರು) (क) ना.–मृदु किरणकांती.
नुण्चर (ನುಣ್ಚರ) (क) ना.–कोमलस्वर; गोड आवाज; मधुरध्वनि; गोड गळा.
नुण्चु (ನುಣ್ಚು) (क) धा.–घसरणें; चुकविणें; पार होणें; निसटणें.
नुण्णगे (ने) (ನುಣ್ಣಗೆ [ನೆ]) (क) अ.–विनयानें; सरळपणें पूर्णतेनें; निखालस; गुळगुळीतपणें.
नुण्णितु (ನುಣ್ಣಿತು) (क) ना.–मृदुवस्तु; लालित्य; कोमलता; गुळगुळीतपणा.

नुण्णिसु (ನುಣ್ಣಿಸು) (क) धा. – मऊ करणें; सरळ करणें; झिलई देणें; ओप देणें; चकचकीत करणें; लकाकणें; तिंबणें; लेपणें.
नुण्दनि (ನುಣ್ದನಿ) (क) ना. – गोड गळा; मधुरध्वनि.
नुण्पिड्डु (ನುಣ್ಪಿಡು) (क) धा. – कपाळाला टिळा लावणें; गालबोट लावणें.
नुण्पु (ನುಣ್ಪು) (क) ना. – कोमलता; स्निग्धता; सरळपणा; मार्दव.
नुत (ನುತ) (सं) वि. – स्तुति केलेले; स्तवन केलेले; वाखाणलेले; वर्णिलेले.
नुति (ನುತಿ) (सं) ना. – स्तुति; स्तोत्र; गौरव; पूजा; वर्णन.
नुतिसु (ನುತಿಸು) (क) धा. – गौरवणें; स्तुति करणें; पूजा करणें.
नुत्य (ನುತ್ಯ) (सं) वि. – स्तुत्य; स्तुतिपात्र; पूजार्ह; पूजनीय; प्रार्थनीय.
नुंपु (ನುಂಪು) (क) ना. – कोमलता; स्निग्धता; मार्दव; सरलत्व.
नुरि (ನುರಿ) (क) धा. – पूड होणें; लहान होणे; ठेचले जाणें; अनुभव घेणें; कष्टणें; झिजणें; त्रास होणें; घासले जाणें.
—हु (—ಹು) (क) ना. – अनुभव; प्रतीति; पुरावा.
नुरिके (ನುರಿಕೆ) (क) ना. – पुरावा; अनुभव; पूड.
नुरित (ನುರಿತ) (क) वि. – पूड झालेले; अनुभूत; प्रत्ययाला आलेले.
नुरिसु (ನುರಿಸು) (क) धा. – पूड करणें; बारीक करणें; अनुभवणें; 'ईलागु' पहा.
नुरु (ನುರು) (क) धा. – बाधा होणें; पीडित होणें.
नुरुकु (ನುರುಕು) (क) धा. – क्षीण करणें; झिजणें; खची होणें; रोडणें; कृश होणें.
नुरुगु (ನುರುಗು) (क) ना. – फेस; बुरबुरा; कोंडा; भूस.
नुरु (रि) पडि (ನುರು [ರಿ] ಪಡಿ) (क) ना. – साधुत्व; कामातील अनुभव; सर्वांशी मिसळून ठेवलेलें वर्तन; जुळते घेऊन वागण्याची रीत.
नुर्गु (ನುರ್ಗು) (क) धा. – पुढें जाणें; घुसणें; शिरणें; पूड करणें
नुर्चु (रिचु, रुचु) (ನುರ್ಚು [ರಿಚು] ರುಚು) (क) धा. – पूड करणें; चूरचूर करणें.
(क) ना. – कण; चूर; पूड; लहान भाग.
नुलि (ನುಲಿ) (क) धा. – दोरीला पीळ घालणें; वळणें; फिरविणें पिळणें; घासणें; विणणें; तोडणें; मंथन करणें; घुसळणें
(क) ना. – दोर; दोरी; दोरीचा पदर.
—के (—ಕೆ) (क) ना. – दोरी; पीळ; पेडबदल; वळणें; पासणी.
—मंच (—ಮಂಚ) (क) ना. – बाजले; बाज; नवार पलंग.
नुलिसु (ನುಲಿಸು) (क) धा. – दोर वळणें; दोरीला पीळ भरणें.
नुसि (ನುಸಿ) (क) धा. – हलकेंच घसरणें; निसटणें; पेचांतून पार पडणें.
(क) ना. – पोरकिडा; धान्यातील किडा; सरब; धुंगुरटें 'सोळ्ळि' पहा.
नुसुळ् (ळु) (ನುಸುಳ್ [ಳು]) (क) धा. – पार होणें; घसरणें; निसटणें; पाऊल वाकडे पडणें; उडणें.
नूकाट (ನೂಕಾಟ) (क) ना. – 'डिक्कि' पाहा. एकमेकाच्या अंगावर जाणें; ढकलाढकली.
नूकु (नूंकु) (ನೂಕು [ನೂಂಕು]) (क) धा. – ढकलणें; खालीं ओढणें; दाबणें; वेगानें फेकणें; हिसकणें, 'तळ्ळु' पहा. संपणें.
(क) ना. – दबाव; रेटारेटी.
—नुग्गलु (—ನುಗ್ಗಲು) (क) ना. – दाटण; गर्दी; लोकसमाज.
नुग्गु (ನುಗ್ಗು) (क) धा. – कोंबणें; दाबून भरणें; खेचाखेच होणें.
नूगु (ನೂಗು) (क) ना. – पूड; कण; चूर; धान्य खाणारा पक्षी.
नूत (ನೂತ) (क) वि. – कातलेले; धागा काढलेले; विणलेले; सूत काढलेलें.
(सं) वि. – गुंडाळलेले; गौरवित; वर्णित.
नू (त्न) तन – (ನೂ [ತ್ನ] ತನ) (सं) वि. – नवा; अलीकडचा; विचित्र.
—गार (—ಗಾರ) (क) वि. – युक्ति सांगणारा; नावीन्य शोधणारा,
—मार्ग (—ಮಾರ್ಗ) (सं) ना. – विचित्ररीति; नवपद्धति.
नून (ನೂನ) (सं) ना. – न्यून; उणीव.
नूनं (ನೂನಂ) (सं) अ. – निश्चयानें; बहुशः; प्रायः
नूपुर (ನೂಪುರ) (सं) ना. – पैंजण; कालाभरण; पायातील कडी; 'नेवुर' पहा.
नूंपिडु (ನೂಂಪಿಡು) (क) धा. – कपाळाला टिळा लावणें. गालबोट लावणें; 'नुण्पिडु' पहा.
नूरेले (ನೂರೆಲೆ) (क) ना. – शतपत्र; शंभर पाकळ्यांचे कमळ.
—गेळेय (—ಗೆಳೆಯ) (क) ना. – सूर्य; कमलमित्र.
—पगेय (—ಪಗೆಯ) (क) ना. – चंद्र; कमलशत्रु.
नूल् (ನೂಲ್) (क) धा. – सूत कातणें; दोरी करणें.
(क) ना. – सूत; धागा.
नूलतोंडु (ನೂಲತೊಂಡು) (क) धा. – सूत गुंडाळणें.
(क) धा. – गुंडाळलेले सूत; सुतांचा गुंडा.
नूलिग (ನೂಲಿಗ) (क) धा. – सुतासारखा बारीक साप; हिरवा साप.

नूलुसंक (ನೂಲುಸಂಕ) (क) ना.–नरक मार्गांतील वैतरणी ओलांडण्यासाठीं पितरांना दिलेला सुताचा आधार; सुताचा सेतु.

नूलुहुण्णिवे (ನೂಲುಹುಣ್ಣಿವೆ) (क) ना.–श्रावणी पौर्णिमा; यज्ञोपवीत धारण करावयाची पौर्णिमा.

नूलेंणि (ನೂಲೇಣಿ) (क) ना.–दोराची शिडी; पाणकुत्रें पकडण्याचें जाळें; गांठीगांठीचा दोर.

नूळ् (ನೂಳ್) (क) धा.–पार पडणें; घसरणें; निसटणें; वाकडें पाऊल पडणें; उडणें.

(क) ना.–असत्य; खोटेपणा.

नूळ्दु (ನೂಳ್ದು) (क) वि.–मोठें; अधिक; श्रेष्ठ; वडील.

नृ (ನೃ) (सं) ना.–नर; मनुष्य.

नृत्त (त्य) (ನೃತ್ತ [ತ್ಯ]) (सं) ना.–नाच; ताल; लययुक्त नर्तन.

नृप (पाल) (पति) (ನೃಪ [ಪಾಲ] ಪತಿ) (सं) ना.–प्रजा पालक; राजा.

नृशंस (ನೃಶಂಸ) (सं) वि.–घातक; द्रोही; क्रूर; घरमोडा.

नृहरि (ನೃಹರಿ) (सं) ना.–नरहरि; नारसिंह; नरसिंह.

नेकु (ನೆಕು) (क) धा.–चाटणे; जिभेनें चाटणें; कमी होणें; खचणें; नाहीसें होणें; दृष्टिआड होणें.

नेक्कने (ನೆಕ್ಕನೆ) (क) अ.–उताणे; पोट वर करून.

नेक्कु नेळिल् (ನೆಕ್ಕುನೆಳಿಲ್) (क) अ.–गोंधळानें; गडबडीनें.

नेगचु (ನೆಗಚು) (क) धा.–उडणें; उडी मारणें; बागडणें 'नेगे', पहा.

नेगपु (हु) (ನೆಗಪು [ಹು]) (क) धा.–उपटणें, वर काढणें; साध्य करणें; साध्य होणें; ओतणें; उचलणें.

नेगळ् (ळु) (ನೆಗಳ್ [ಳು]) (क) धा.–करणें; उत्पन्न करणें; रचणें; गुंतणें; होणें; नांव होणें; मैदानांत येणें; बाहेर फुटणें; व्यक्त होणें; स्पष्ट होणें; संपणें; शेवट होणें.

नेगळु (ळे) (ನೆಗಳು [ಳೆ]) (क) ना.–मगर; सुसर; शेवट; अंत.

नेगळ्चु (ನೆಗಳ್ಚು) (क) धा.–उत्पन्न करणें; रचणें; गुंतणें; प्रशंसा करणें; स्तुति करणें; प्रसिद्धि देणें; हूल उठवणें; अफवा पसरवणें.

नेगळ्ते (ನೆಗಳ್ತೆ) (क) ना.–प्रसिद्धि; कीर्ति; प्रख्याति; वर्तन; कार्य; रचना; आकार.

नेगे (ನೆಗೆ) (क) धा.–उडणें; उडी मारणें; बागणें; वर उठणें; प्रकाशणें; अभिवृद्धि होणें; चकाकणें; स्वच्छ होणें.

नेगे (वे) ण्णि (ನೆಗೆ [ವೆ] ಣ್ಣಿ) (क) ना.–भावाच्या बायकोकडील नातलग.

नेगेत (ನೆಗೆತ) (क) ना.–चकाकी; चोखपणा; उडी; उड्डाण; अभिवृद्धि; तेज.

नेग्ग (ग्गि) लु (ನೆಗ್ಗ [ಗ್ಗಿ] ಲು) (क) ना.–एक काटेरी झाड; खाचखळगा.

नेगेयु (ನೆಗೆಯು) (क) धा.–उडणें; उपटणें; शुद्ध होणें.

नेग्गु (ನೆಗ್ಗು) (क) धा.–ठेचले जाणें; वाकणें; नाश होणें; खड्डा पडणें; बुडणें.

ने (न) च्चिके (ನೆ [ನ] ಚ್ಚಿಕೆ) (क) ना.–विश्वास; श्रद्धा; मान्यता; कबुली.

ने (न) च्चु (ನೆ [ನ] ಚ್ಚು) (क) धा.–विश्वास ठेवणें; श्रद्धा ठेवणें; मान्यता देणें.

—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–विश्वासणें; कबूली देणें.

नेट्टगे (ने) (ನೆಟ್ಟಗೆ [ನೆ]) (क) अ.–सरळपणें; सुंदरपणें; स्पष्टपणानें.

नेट्टि (ನೆಟ್ಟಿ) (क) ना.–चांगुलपणा; सौंदर्य; पेरणी.

नेडि(डु) गे (ನೆಡಿ [ಡು] ಗೆ) (क) ना.–खांब; काठ; धारी; अधिकार; उद्योग; सैन्याचें ठाणें; पेरणी.

ने (न) डु (ನೆ [ನ] ಡು) (क) धा.–पुरणें; रोवणें; पेरणें, भूमींत गाडणें; आंत घालणें; घुसणें.

ने (न) डे (ನೆ [ನ] ಡೆ) (क) ना.–पायवाट; अंकुर; रुजणी.

नेण (ನೆಣ) (क) ना.–चरबी; मेंदु; दाट रक्त; रक्तगाठ; गर्भ; अहंकार.

नें (नं) ट (ನೆಂ [ನಂ] ಟ) (क) ना.–आप्त; बांधव; नातलग.

नें (नं) टस्तन (ನೆಂ [ನಂ] ಟಸ್ತನ) (क) ना.–नाते; आप्तव्य; लग्नानें निर्माण झालेलें नातें.

नें (नं) टु (ನೆಂ [ನಂ] ಟು) (क) ना.–आप्तपणा; बांधव्य; नातें.

नेत्त (ನೆತ್ತ) (क) ना.–सोंगट्याचा खेळ; पण; पगडीखेळ; जुगार; द्यूत 'लेत्त' पहा.

नेत्तरु (ನೆತ್ತರು) (क) ना.–रक्त; शोणित; 'केन्निर्' पहा.

नेत्तरुनायि (ನೆತ್ತರುನಾಯಿ) (क) ना.–वासावरून शोधणारे कुत्रें; शिकारी कुत्रें; मस्तीला आलेलें कुत्रें; गूढचार जातीचे कुत्रें.

नेत्तवलगे (ನೆತ್ತವಲಗೆ) (क) ना.–द्यूतपट; सोंगट्याचा पट.

नेत्ति (ನೆತ್ತಿ) (क) ना.–कपाळ; डोक्यावरचा भाग; शिखर.

नेत्तिगल्लु (ನೆತ್ತಿಗಲ್ಲು) (क) ना.–कमानीचा मध्य दगड; कमान कळीचा दगड.

नेनरु (ನೆನರು) (क) ना.–प्रेम; प्रीति.

नेनवरिके (ನೆನವರಿಕೆ) (क) ना.–आठवण; स्मरण; ध्यान.

नेनवि (ನೆನವಿ) (क) वि.–शोधणारे; पांढरे करणारे; शुद्ध करणारे; गाळणारे.

(क) ना.–स्मरण; आठवण.

नेनवु (पु) (हु) (ನೆನವು [ಪು] ಹು) (क) ना.–ध्यान; विचार; आठवण; स्मृति.

नेन (ने) सु (ನೆನ [ನೆ] ಸು) (क) धा. – स्मरणें; आठवणें; मान्य करणें; ओळें करणें; भिजवणें; कातडें कमावणें.

नेने (नने) (ನೆನೆ [ನನೆ]) (क) धा. – योजना करणें; विचार करणें; भिजवणें; ओले करणें.

नेनेवरिके (ನೆನೆವರಿಕೆ) (क) ना. – स्मृति, स्मरण; आठवण.

नेनेवु (हु) (ನೆನೆವು [ಹು]) (क) ना. – ध्यान; विचार; स्मृति.

नेनेवेणिके (ನೆನೆವೆಣಿಕೆ) (क) ना. – आशा; आकांक्षा; स्मरण; आठवण; भिजवण.

नेप्चून (ನೆಪ್ಚೂನ್) (अं. दे) ना. – रोमन समुद्रदेवता; भारतीय वरुणदेवता; सूर्य मंडळातील केतु ग्रह.

नेप (ನೆಪ) (क) ना. – कारण; उद्देश; निमित्त; सबब.

नेप्पु (ನೆಪ್ಪು) (क) ना. – सूड; हट्ट; आठवण; स्मरण.

नेप्पिगेनेप्पु (ನೆಪ್ಪಿಗೆನೆಪ್ಪು) (क) ना. – जशास तसें; ठोशास ठोसा; शठं प्रति शाठ्यम्.

नेमरु (ನೆಮರು) (क) धा. – रवंथ करणें; चघळणें; ओढणें.

(क) ना. – रवंथ; चर्वण.

नेम्मदि (ನೆಮ್ಮದಿ) (क) ना. – सौख्य; क्षेम; निरुपद्रवता.

नेम्मिसु (ನೆಮ್ಮಿಸು) (क) धा. – विश्वास ठेवणें; श्रद्धा ठेवणें; मान्यता देणें; चूक लादणें; अपवाद करणें.

नेम्मु (ನೆಮ್ಮು) (क) धा. – नमस्कार करणें; आदरणें; अवलंबणें; आधारणें; आश्रय घेणें.

नेय् (ನೆಯ್) (क) धा. – विणणें; कापड विणणें.

(क) ना. – स्निग्ध पदार्थ; तूप; मऊ पदार्थ.

—गे (ಗೆ) (क) ना. – विणाई; विणकर.

नेय्दल् (ले) (ನೆಯ್ದಲ್ [ಲೆ]) (क) ना. – कमळ; कुवलय;

—नल्ल,–गेळेय (–ನಲ್ಲ,–ಗೆಳೆಯ) (क) ना. – चंद्र; कुमुदबंधु.

—पगेय (ಪಗೆಯ) (क) ना. – सूर्य; कुमुदशत्रु.

नेर (ನೆರ) (क) वि. – समीप; जवळचा.

(क) ना. – सामीप्य; साह्य; आधार; आश्रय; मर्म; रहस्य; संकेत; गूढता.

नेरके (रिके) (ನೆರಕೆ [ರಿಕೆ]) (क) ना. – कूड; थाटाची पडदी; शिंद; सहाय्य.

नेरते (ನೆರತೆ) (क) ना. – परिपूर्णता; भरगच्चपणा; भोग; फल; सुधारणा; उन्नति; जवळीक.

नेरपु (ನೆರಪು) (क) धा. जमविणें; पूर्ण करणें; जोडणें; जवळ करणें.

नेर (रे) मने (ನೆರ [ರೆ] ಮನೆ) (क) ना. – शेजार; जवळचे घर.

नेरल् (ನೆರಲ್) (क) धा. – लोंबणें; लोंबत ठेवणें; झुकांडी खाणें; थकणें; पकड ढिली होणें; गळाठणें.

(क) ना. – कळवळ; इवळणी; कण्हती.

नेरवणिगे (ನೆರವಣಿಗೆ) (क) ना. – परिपूर्णता; भरपूरता; चंगळ; चोखपणा; निर्भरता; मनोहरता.

नेरवि (ನೆರವಿ) (क) ना. – समूह; गट.

नेरवु (ನೆರವು) (क) ना. – सहाय्य; पाठिंबा; सिद्धी; समूह; पूर्णता.

नेरवेरु (ನೆರವೇರು) (क) धा. – चालविणें; भकणें; पूर्ण होणें; जोडीदार बनणें; संपविणें.

नेरहु (ನೆರಹು) (क) धा. – मिसळणें; आंत घालणें; समाविष्ट करणें; सहकारी होणें.

(क) ना. साह्य; पाठिंबा; पूर्णता; सिद्धि.

नेरळु (ನೆರಳು) (क) धा. – विव्हल होणें; कण्हणें; इवळणें; पिरंगणें.

(क) ना. – छाया; समूह.

नेरि (ನೆರಿ) (क) ना. – सुव्यवस्था; शोभा; सौंदर्य; घडी; निरी; धन; लक्ष्मी; वैभव; ऐश्वर्य.

नेरे (ನೆರೆ) (क) धा. – वयांत येणें; जाणता होणें; भरून येणें; उतू येणें; पूर्ण होणें; जुळणें; वाढणें; आंत शिरणें; लोंबणें.

(क) अ. – जवळ; समीप; बाजूस.

(क) ना. – पैलपार; उकळी; संभ्रम; समूह.

नेरे (ನೆರೆ) (क) वि. – अधिक, पुष्कळ.

—सु (ಸು) (क) धा. – गोळा करणें; एका बाजूला लावणें; जमविणें.

—पु (ಪು) (क) ना. – पूर्तता; संग्रह; मार्गावर येणें.

—वणिगे (ವಣಿಗೆ) (क) ना. – भाता; समूह, प्रातःकाळ; ऐन तारुण्य.

—होरे (ಹೊರೆ) (क) ना. – आजूबाजू; डावा उजवा; जवळचा लागलेला; शेजारी.

नेरेतेरे (ನೆರೆತೆರೆ) (क) ना. – म्हातारपणच्या सुरकुत्या; कातडीवरील चुरमी; घडी; आठी.

नेरेदिंगळ्(ळु) (ನೆರೆದಿಂಗಳ್ [ಳು]) (क) ना. – पूर्णचंद्र; पौर्णिमेचा चंद्र.

नेरेविडि (ನೆರೆವಿಡಿ) (क) धा. निऱ्या करणें; घडी करणें.

नेरेवे(पे)रे (ನೆರೆವೆ [ಪೆರೆ]) (क) ना. – पूर्णचंद्र

नेर्गिरिय (ನೆರ್ಗಿರಿಯ) (क) ना. – आपल्यापेक्षा लहान भाऊ.

नेर्मु (ನೆರ್ಮು) (क) धा. – विश्वासणें; श्रद्धा ठेवणें; 'नेम्मु' पहा.

नेल् (ನೆಲ್) (क) ना. – कलम; 'कळवे' पहा.

नेल (ನೆಲ) (क) ना. – तळ; बूड; भूमि; प्रदेश; जन्मस्थान.

नेलकल (ನೆಲಕಲ) (क) वि. – लोभी; कृपण; चिक्कू; कवडीचुंबक.

नेलदेरे (ನೆಲದೆರೆ) (क) ना. – भूपट्टी; सारा; जमिनीचा कर; फूट; चीर; भोक; रुंदी; भेग.

नेलगट्टु (ನೆಲಗಟ್ಟು) (क) ना. – पाया; आधार; स्थापना.

नेलदेरेय (ನೆಲದೆರೆಯ) (क) ना.–भूपति; राजा; जमिनीचा मालक.

नेलनैदिले (ನೆಲನೈದಿಲೆ) (क) ना.–डॅफोडिल; खडबुडा; एक प्रकारचें फूल; भूकमल; डेलिया.

नेलमने (ನೆಲಮನೆ) (क) ना.–तळघर; भूगत गृह.

नेलमाड (ನೆಲಮಾಡ) (क) ना.–माडीचें घर; माडी; माळा; अंतस्थ.

नेलमुक्कु (ನೆಲಮುಕ್ಕು) (क).ना.–पिशाच; एक प्रकारचा साप.

नेलवर (ನೆಲವರ) (क) ना.–सत्य; खरेपणा; निश्चित विषय.

नेल (लु) वु (ನೆಲ [ಲು] ವು) (क) ना.–शिंके, कावडीचे लोंबते पारडे.

नेल (ले) सु ನೆಲ [ಲೆ] ಸು) (क) धा.–राहणें; वसती करणें; पाय रोवणें; स्थिर उभें राहणें.

नेलहिडि (ನೆಲಹಿಡಿ) (क) धा.–निराश होणें; बोलण्यांत मागें ओढणें; अंथरूण धरणें; टाळणें.

नेले (ನೆಲೆ) (क) ना.–वसति; स्थिरता; रहस्य; माप; तळ; थांबा; विश्राम; स्टेशन; पाया; आधार; ध्येय; आश्रय; गांभीर्य; आत्मज्ञान.

नेलेगट्टु (ನೆಲೆಗಟ್ಟು) (क) ना.–आधार; पाया.

नेलेगेडु (ನೆಲೆಗೆಡು) (क) धा.–पदच्युत होणें; निराश्रित होणें; आधार तुटणें; स्थानभ्रष्ट होणें.

नेलेगोळ्ळु (ನೆಲೆಗೊಳ್ಳು) (क) धा.–वसती करणें; राहणें; स्थिरावणें; निर्णय घेणें; पाय रोवणें; जोर चढणें.

नेलेम (व) ने (ನೆಲೆಮ [ವ] ನೆ) (क) ना.–माडीचे घर; उघड्या माडीचें घर; राजवाडा; सौध; उंच घर ' करुमाडु ' पहा.

नेलेमाडु (ड) (ನೆಲೆಮಾಡು [ಡ]) (क) ना.–माडीचें घर; माडी; माळा; अंतस्थ.

नेलेवीडु (ನೆಲೆವೀಡು) (क) ना.–वासस्थान; निवास; स्थिर ठिकाण.

नेलेसु (ನೆಲೆಸು) (क) धा.–स्थिरावणें; बिऱ्हाड करणें; वास्तव्य करणें.

नेल्लि (ನೆಲ್ಲಿ) (क) ना.–वृक्षविशेष; आवळीचें झाड.
—चट्टु (ಚಟ್ಟು) (क) ना. आवळकाठी.

नेल्लु (ನೆಲ್ಲು) (क) ना;–भातण; पिंजर; भातगवत; भात.

नेव (प) (ನೆವ [ಪ]) (क) ना.–कारण; सबब; निमित्त; खोटेपणा.

नेवन (ನೆವನ) (क) ना.–निमित्त; खोटेपणा.

नेवरु (ನೆವರು) (क) धा.–उचलणें; वर चढणें; घसरणें; खाऊन फस्त करणें; पार होणें; पाऊल चुकणें; कातरणें; उकरणें; 'नुसुल' पहा. अंगावरून हात फिरवणें; 'सवरु' पहा.

नेसे (ನೆಸೆ) (क) धा.–उडणें; उपटणें; शुद्ध होणें ' नेगेयु ' पहा (क) ना.–पशुपक्ष्याचें मैथुन.

ने (र) ळल् (ನೆ [ರ] ಳಲ್) (क) ना.–छाया; प्रतिबिंब; सावली.
—कवि (ಕವಿ) (क) ना.–दाट छाया; छायेचा आनंद उपभोगणें.

नेळगु (ನೆಳಗು) (क) धा.–लपून बसणें; वाकणें; क्षीण होणें; नाश होणें; बुडणें; खड्डा पडणें; ' नेग्गु ' पहा.

नेकार (नेयकार) (ನೇಕಾರ [ನೇಯ್ಕಾರ]) (क) ना.–देवांग; कोष्टी; विणकर.

नेकु (ನೇಕು) (क) वि.–गुणवंत; प्रामाणिक; विश्वासूक; नेकजात.

नेगिलु (ನೇಗಿಲು) (क) ना.–नांगर; हल; औत; लांगल

नेगे (ನೇಗೆ) (क) ना.–विणाई; विणकर; विणण्याचे सूत.

नेजक (ನೇಜಕ) (सं) ना.–परीट; रजक; धोबी; कपडे धुणारा.

नेजन (ನೇಜನ) (सं) ना.–कपड्याची घडी; कापड धुणें; धुलाई; धुणें.

नेजय (ನೇಜಯ) (सं) ना.–हातबर्ची; ईट.

नेटु (ನೇಟು) (क) ना.–सरळता; जवळपणा; सामीप्य; सत्य.

नेणु (ನೇಣು) (क) ना.–दोर; फास; जाळे.

नेणेरय (ನೇಣೆರೆಯ) (क) ना.–मृत्युपाश धारण करणारा.

नेताडु (ನೇತಾಡು) (क) धा.–लोंबणें; लोंबकळणें; टांगणें.

नेतार (ನೇತಾರ) (क) ना.–पुढारी; नेता; नायक; मार्गदर्शक; मालक; प्रभु; स्वामी; यजमान.

नेति (ನೇತಿ) (सं) अ.–हें नव्हे; असें नव्हे; वेदांतांतील नकारदर्शक शब्द.
(क) ना.–नियति; विधि; अदृष्ट; दैव; ललाटरेषा.

नेतिगळे (ನೇತಿಗಳೆ) (क) धा.–मर्यादा ओलांडणें; चाकोरी सोडून जाणें; तिरस्कारणें; त्याग करणें.

नेतुहाकु (ನೇತುಹಾಕು) (क) धा.–टांगणें; लोंबत ठेवणें.

नेतृ (ನೇತೃ) (सं) ना.–'नेतार' पहा.
—त्व (ತ್ವ) (सं) ना.–पुढारीपण; नायकत्त्व; वडीलकी; मालकी.

नेत्र (ನೇತ್ರ) (सं) ना.–मार्गदर्शन; डोळा; निभावणी; सांभाळ; घुसळ खांबाची दोरी; गोप; रेशमी वस्त्रप्रावरण; रथ वाहन; झाडाचे मूळ; दोली; वाहन; दोनीचा संकेत; नायक; नक्षत्र.
—अंजन (—ಅಂಜನ) (सं) ना.–डोळ्याचें काजळ; उपदेश; कानउघाडणी.
—अंबु,–अंभस (ಅಂಬು–ಅಂಭಸ) (सं) ना.–अश्रु; आसु; डोळ्यांतील पाणी.
—उपम (ಉಪಮ) (सं) ना.–बदाम.
—कोष (ಕೋಷ) (सं) ना.–बुबुळ; बाहुली; कनीनिका; कळी.

—गोचर (ಗೋಚರ) (सं) ना.–डोळ्याला दिसणारें; दृष्टीचा टप्पा.
—योनि (ಯೋನಿ) (सं) ना.–इंद्र; चंद्र.
नेत्रच्छद (ನೇತ್ರಚ್ಛದ) (सं) ना.–पापणी; झापड.
नेत्रत्रय (ನೇತ್ರತ್ರಯ) (सं) ना.–त्रिनेत्र; शिव.
नेत्रपत्रिके (ನೇತ್ರಪತ್ರಿಕೆ) (सं) ना.–कनीनिका; बुबूळ; डोळ्यांतील बाहुली.
नेदिष्ठ (ನೇದಿಷ್ಠ) (सं) ना.–अतिजवळ राहणारा; अंतिक; अंतेवासी.
नेपथ्य (ನೇಪಥ್ಯ) (सं) ना.–वेष; रंगशाला; वेशभूषागृह; पडदा; पडद्याआड.
नेपाल (ನೇಪಾಲ) (सं) ना.–हिमालयाच्या पायथ्याचा प्रदेश.
नेम (ನೇಮ) (क) ना.–नियम; व्रत.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–कामाला लावणें; ओळखणें; माहीत करणें.
—क (—ಕ) (क) ना. माहिती; पुरवठा; नेमणूक; नेमणारा अधिकारी. नियमावली.
—वंत (ವಂತ) (क) वि.–नियमाप्रमाणें चालणारा; रीतभात जाणणारा.
नेमणूक (ನೇಮಣೂಕ) (क) ना.–कामावरील रुजवात; माहिती.
नेमि (ನೇಮಿ) (सं) ना.–चाक; चाकाचा दात; चाकाची धाव; लोखंडी पट्टी.
नेमिनाथ (ನೇಮಿನಾಥ) (सं) ना.–कन्नड कवि; श्रृंगाराचें वर्णन करणारा उद्दाम कवि.
नेय (ನೇಯ) (सं) वि.–नेण्यास योग्य; उचलून नेण्यायोग्य; काढून नेण्यासारखें.
नेयिगे (य्गे) (ನೇಯಿಗೆ [ಯ್ಗೆ]) (क) ना.–विणकर; विणलेलें वस्त्र; विणाई; विणण्याचें सूत.
नेर् (ನೇರ್) (क) धा.–मान्यता देणें; कबूल करणें; तुकडे करणें; कातरणें; मनाला येणें; होकार देणें; प्रेम करणें; तृप्ति होणें.
(क) वि.–सरळ; दीर्घ; सम; प्रामाणिक.
(क) ना.–आवड; एकी; व्यवस्था.
नेर (ನೇರ) (क) ना.–सरळपणा; दीर्घता; साम्य; प्रामाणिकपणा; प्रमाद; अपराध; योग्यता; सुलभता.
नेरनेरं (ನೇರನೇರಂ) (क) अ.–सप्रमाण; समोरासमोर;
नेरल (ळे) } (ನೇರಲ [ಳೆ]) (क) ना.–जांभूळ; जंबुफल.
नेरिल (नीरल) } (ನೇರಿಲ [ನೀರಲ])
नेरितु (त्तु) (ನೇರಿತು [ತ್ತು]) (क) ना.–सरळता; नीटपणा; व्यवस्थितता.
नेरिद (ನೇರಿದ) (क) ना.–प्रामाणिक मनुष्य; निष्कपट कुशल ब्राह्मण.
नेरु (ನೇರು) (क) धा.– टांगणें; झोका देणें; टांगून ठेवणें.
नेर्गिरिय (ನೇರ್ಗಿರಿಯ) (क) ना.–लहान भाऊ.
नेर्गोल् (ನೇರ್ಗೋಲ್) (क) ना.–लांबट बाण; सरळ उंच काठी; बर्ची.
नेर्पडु (ನೇರ್ಪಡು) (क) धा.–जमवून घेणें; समरस होणें; जवळ येणें; कट्टर होऊन राहणें; मताला चिकटून राहणें.
—इसु (—ಇಸು) (क) धा.–जमवून घेणें; जुळवून घेणें; स्वच्छ करणें; सरळ करणें.
नेर्पु (ನೇರ್ಪು) (क) ना.–सरळ रहाणी; नीट राहणी; कट्टरपणा; नियमबद्धता.
नेल् (लु) (ನೇಲ್ [ಲು]) (क) धा. टांगणे; लोंबत ठेवणें; लोंबकळणें; आंदोलणें.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–लोंबत ठेवणें; टांगून ठेवणें.
नेवण (ನೇವಣ) (क) ना.–माला; हार; दोर; शेवाळें; 'नेवळ' पहा.
नेवणिसु (ನೇವಣಿಸು) (क) धा.–हार गुंफणें; माळ करणें; कंठी जोडणें.
नेवरिसु (ನೇವರಿಸು) (क) धा.–हातानें कातरणें; अंगावर हात फिरवणें; सभ्यतेनें वागणें; सरळ करणें.
नेव (वा) ळ (ನೇವ [ವಾ] ಳ) (क) ना.–कडदोरा; हार; माला; सर.
नेवुर (ನೇವುರ) (क) ना.–नूपुर; पायातील साखळी; आभरण; तोडा.
नेसर् (रु) (ನೇಸರ್ [ರು]) (क) ना.–सूर्य; वेळ; सम (संगीतांतील).
नेसरणुग (ನೇಸರಣುಗ) (क) ना.–कर्ण; सुग्रीव; शनि.
नेसरुग (र्ग) ल्लु (ನೇಸರುಗಲ್ಲು [ರ್ಗಲ್ಲು]) (क) ना.–सूर्यकांतमणि; स्फटिकमणि.
नेस्त (ನೇಸ್ತ) (क) ना.–प्रेम; अनुराग; मित्रत्व.
नेह (ನೇಹ) (क) ना.–स्नेह; मैत्री; प्रीति; अनुराग; 'नल्मे' पहा.
नेहगलह (ನೇಹಗಲಹ) (क) ना.–प्रणयकलह; प्रेमाचें भांडण; मायेचा झगडा.
नैक (ನೈಕ) (सं) वि.–अनेक; पुष्कळ; कोणी एक.
नैकट्टु (ನೈಕಟ್ಟು) (क) वि.–नीरस; सपक; रसहीन.
नैकवृक्ष (ನೈಕವೃಕ್ಷ) (सं) ना.–तेगाचे झाड; सागवान वृक्ष.
नैकषेय (ನೈಕಷೇಯ) (सं) वि.–निकषासंबंधीं; कसोटीचें.
(क) ना.–कपटी; राक्षस.
नैचिके (का) (ನೈಚಿಕೆ [ಕಾ]) (क) ना.–उत्तम गाय; बैलाचें कपाळ.
नैच्य (ನೈಚ್ಯ) (सं) ना.–नीचपणा; क्षुद्रपणा; हीन वृत्ति.

नैच्यानुसंधान (ನೈಚ್ಯಾನುಸಂಧಾನ) (सं) ना.–नीचमैत्री; नीचपणा; क्षुद्रता; नीचता.

नैज (ನೈಜ) (सं) वि.–सत्य; सरळ; आपलें स्वतःचें.

नैटिंगेल (ನೈಟಿಂಗೇಲ) (अ. दे.) ना.–एक गाणारा पक्षी; नायटिंगेल.

नैदिले (ನೈದಿಲೆ) (क) ना.–कमल; कुवलय.

नैपथ्य (ನೈಪಥ್ಯ) (सं) ना.–नेपथ्यासंबंधी; रंगभूषा;

नैपुण्य (ನೈಪುಣ್ಯ) (सं) ना.–निपुणता; जाणतेपणा; कौशल्य; उगारलेला हात.

नैपद्य (ನೈಪದ್ಯ) (सं) ना.–आभरण; अलंकार; साजशृंगार.

नैमित्तिक (ನೈಮಿತ್ತಿಕ) (सं) वि.–निमित्तसंबंधी; कारणपरत्वें चालवलेले; अनित्य; शकुन सांगणारा; भविष्यवादी.

नैमिष (ನೈಮಿಷ) (सं) वि.–निमिषासंबंधी; दाट अरण्य.

नैमिषारण्य (ನೈಮಿಷಾರಣ್ಯ) (सं) ना.–राजस्थानजवळील एक अरण्य; दाट झाडीचें वन.

नैयायिक (ನೈಯಾಯಿಕ) (सं) ना.–तर्कतीर्थ; न्यायशास्त्री.

नैरस्य (ನೈರಸ್ಯ) (सं) ना.–नीरसता; सपकता.

नैरुत्य (ನೈರುತ್ಯ) (सं) ना.–निऋतीचा पुत्र.

नैर्घृण्य (ನೈರ್ಘೃಣ್ಯ) (सं) ना.–निर्घृणता; क्रूरता; निर्दयता.

नैर्मल्य (ನೈರ್ಮಲ್ಯ) (सं) ना.–निर्मलता; चोखपणा; पवित्रता; स्वच्छता.

नैल्य (ನೈಲ್ಯ) (सं) ना.–निळेपणा, निळारंग.

नैवेद्य (ನೈವೇದ್ಯ) (सं) ना.–समर्पण; निवेदन; देणगी: बक्षीस, कानउघाडणी; उपदेश; भोजन; गाऱ्हाणें; नवस.

नैशाट (ನೈಶಾಟ) (सं) वि.–राक्षसी; राक्षसासंबंधी.

नैषध (ನೈಷಧ) (सं) ना.–निषध देशासंबंधी, नळराज कथा.

नैषधीय (ನೈಷಧೀಯ) (सं) ना.–नळचरित्रावरील एक महाकाव्य; नळचरित्रात्मक.

नैषाद (ನೈಷಾದ) (सं) वि.–निषादासंबंधी; एकलव्य.

नैष्कर्म्य (ನೈಷ್ಕರ್ಮ್ಯ) (सं) ना.–उदासीनता; औदासीन्य; निष्काम.

नैष्ठिक (ನೈಷ್ಠಿಕ) (सं) वि.–निष्ठेसंबंधी; नित्य; स्थिर; अचंचल.

नैसर्गिक (ನೈಸರ್ಗಿಕ) (सं) वि.–निसर्गासंबंधी; स्वाभाविक; आपल्यापुरतें.

नोग (ನೊಗ) (क) ना.–जूं; जोखड; दास्य; सेवा.

नोच्चगे (ने) (ನೊಚ್ಚಗೆ [ನೆ]) (क) अ.–तृप्ति होण्यासारखें; सुख होण्यायोग्य; शांती होण्याजोगे.

नोच्चितु (नोच्चि) (ನೊಚ್ಚಿತು [ನೊಚ್ಚಿ]) (क) वि.–हलकें; सहज; सफळ; अमोघ; नीच.

नोणे (ನೊಣೆ) (क) धा.–गिळणे; खाणें.

नोंदिसु (ನೊಂದಿಸು) (क) धा.–विझवणें; जखम भरून येणें; शांत होणें.

नोंदु (ನೊಂದು) (क) धा.–विझणे; थंड होणें; मालवणें. (क) अ.–कष्ट; करून; श्रमानें.

नोरजु (ನೊರಜು) (क) ना.–वाऱ्यावर उडून जाणारे कीट; निरुपयोगी वस्तु; क्षुद्र; नगण्य.

नोरटु (ನೊರಟು) (क) वि.–वाढ खुटलेलें; राख झालेलें; खुरटलेलें; क्षुद्र.

नोरे (ನೊರೆ) (क) ना.–पाण्यावरील बुडबुडा; फेस; वारेफोड.

नोरेहालु (ನೊರೆಹಾಲು) (क) ना.–धारोष्ण दूध.

नोसलु (ನೊಸಲು) (क) ना.–कपाळ; भालप्रदेश.

—**कण्ण** (ಕಣ್ಣ) (क) ना.–भाल लोचनः शिव.

नोळ (ನೊಳ) (क) ना.–माशी.

नोळले (ನೊಳಲೆ) (क) ना.–नलिका; पाणसाप; विरोळा; शिंप.

नोळे (ನೊಳೆ) (क) धा.–रांगणें; पोटानें सरपटणें: गुडघे टेकून सरकणें.

नों (ನೋ) (सं) अ.–नव्हे; नाहीं.

—**चेत** (ಚೇತ್) (सं) अ.–नाहींतर; नसेलतर; नव्हेतर.

(क) धा.–दुखवणें; जखम, होणें; व्यथा होणें.

--**त** (ತ) (क) ना.–दुखणें; जखम; व्यथा दुःख.

नोंट (ನೋಟ) (क) ना.–दृष्टि; दृश्य; डोळा; ध्येय; उद्देश.

—**क** (ಕ) (क) ना.–पाहणारा; प्रेक्षक; द्रष्टा.

—**गार** (ಗಾರ) (क) ना.–टक लावणारा; ध्येयवादी; जाणता; सराफ; डाक देणारा.

नोंटबेंट (ನೋಟಬೇಟ) (क) ना.–प्रेमानें डोळा मारणें; नेत्र संकेत; दृष्टिभेट; डोळ्याचें पारणें

नोंडु (ನೋಡು) (क) धा.–पाहणें; परिशीलन करणें.

—**इके** (ಇಕೆ) (क) ना.–पाहणी; जागृति; रक्षण.

—**इसु** (ಇಸು) (क) धा.–पहावयास लावणें; प्रेक्षणीय होणें.

नोंदन (ನೊದನ) (सं) ना.–कालक्षेप; विलास; विनोद.

नोंन् (ನೋನ್) (क) धा.–व्रताचरण करणें; पुण्यकर्म करणें; देवाला मागून घेणें.

नोंनिसु (ನೋನಿಸು) (क) धा.–व्रत करविणें; नियमपालनांत गुंतणें.

नोंत (ನೋಂತ) (क) वि.–व्रतस्थ; प्राणसंकटग्रस्त.

नोंपि (पु) (ನೊಂಪಿ [ಪು]) (क) ना.–व्रत; नियम; पुण्यसाधना; भक्ति; तपश्चर्या.

नोंय् (यु) (ನೋಯ್ [ಯು]) (क) धा.–त्रास करून घेणें; कष्ट करणें; दुखणें; जखम होणें.

—**इसु** (— ಇಸು) (क) धा.–व्यथा होणें; कष्ट देणें; पीडणें.

नोरु (ನೋರು) (अ. दे.) ना. – गलबताचें भाडें.

नोवु (ನೋವು) (क) ना. – दुःख; पीडा; हिंसा; वेदना; व्यथा; मार.

नोहि (ನೋಹಿ) (क) ना. – व्रत; नियम; तप.

नोळ् (ನೋಳ್) (क) धा. – पुढें सरकणें; पुढें चालणें; प्रगती कायम ठेवणें.

नौ, (नौका) (के) (ನೌ, [ನೌಕಾ] ಕೆ) (क) ना. – नाव; जहाज; पैलतीरीं जाण्याचें साधन, वाहन.

—स्फोटक (ಸ್ಫೋಟಕ) (क) ना. – टारपेडो.

नौकर (ನೌಕರ) (अ. दे.) ना. – नोकर; सेवक; अधिकारी; दास.

नौकरि (ನೌಕರಿ) (अ. दे.) ना. – नोकरी; काम; उद्योग; चाकरी.

नौ (का) दंड (ನೌ [ಕಾ] ದಂಡ) (सं) ना. – वल्हें; वल्ह्याची काठी.

नौबत (ನೌಬತ) (अ. दे.) ना. – नगारा; डमरू; चर्मवाद्य.

नौसज्ज (ज्जे) (ನೌಸಜ್ಜ [ಜ್ಜೆ]) (सं) ना. – नौकेवर सामानाची चढउतार करण्याची कप्पी.

नृक्कृत (ನಕ್ಕೃತ) (सं) वि. – अपमानित; तिरस्कृत; अवमानित.

न्यक्ष (ನ್ಯಕ್ಷ) (सं) वि. – नीच; हीन; तिरस्कृत; अपमानित.

न्यग्रोध (ನ್ಯಗ್ರೋಧ) (सं) ना. – वड; वटवृक्ष; एक वाव माप.

न्यंकु (ನ್ಯಂಕು) (सं) ना. – कुरंग; मृग; अंकुर.

न्यंचित (ನ್ಯಂಚಿತ) (सं) वि. – खालीं ओढलेला; अपमानित; तिरस्कृत.

न्यसन (ನ್ಯಸನ) (सं) ना. – ठेव; न्यास; उतार.

न्यस्त (ನ್ಯಸ್ತ) (सं) वि. – ठेवलेले; फेकलेले; स्वाधीन केलेले.

न्याय (ನ್ಯಾಯ) (सं) ना. – विवाद; भांडण; तंटा;

(सं) वि. – उचित; समंजस; योग्ययुक्त;

(सं) ना. – युक्ति; गौतमाचें न्यायशास्त्र; चौकट; संप्रदाय; सिद्धांत.

—अन्याय (—ಅನ್ಯಾಯ) (सं) ना. – चूक भूल.

—अधीश (—ಅಧೀಶ) (सं) ना. – न्यायाधिप; न्यायाधिकारी. 'जज्' पहा.

—वंत (—ವಂತ) (सं) वि. – नीतीनें वागणारा; रीतीनें चालणारा.

न्यायनिर्णय (ನ್ಯಾಯನಿರ್ಣಯ) (सं) ना. – भांडणांचा निकाल; निवाडा.

न्यायविधायक (ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ) (सं) ना. – कायदा करणारा; न्याय देणारा.

न्यायस्थान (ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನ) (सं) ना. – न्यायालय; पंचायत; राजसभा; न्याय देणारें स्थान.

न्यायासन (ನ್ಯಾಯಾಸನ) (सं) ना. – न्यायपीठ; न्यायाधिशाची बैठक.

न्याय्य (ನ್ಯಾಯ್ಯ) (सं) वि. – न्यायाला अनुसरून; योग्य; उचित; रास्त.

न्यास् (ನ್ಯಾಸ್) (सं) ना. – ठेव; निक्षेप; स्थापना; पुरवठा; मुद्रा; ठसा; छाप; प्रबंध.

न्यून (ನ್ಯೂನ) (सं) वि. – उणें; कमी; अडचणीचे; कमती.

—ते (—ತೆ) (सं) ना. – कमतरता; अभाव; उणाव; अडचण; क्षुद्रता.

प

प (ಪ) (सं) ना. – प वर्गातील पहिले व्यंजन. 'व' ऐवजीं होणारा भविष्यकालीन आदेश. प्रेरणार्थी प्रत्यय.

(सं) अ. – संस्कृत धातूचा लिंगत प्रत्यय. (उदा० 'पत'चा पपात) 'पालक' या अर्थी एक प्रत्यय. 'पिणारा' या अर्थी प्रत्यय.

प (ಪ) (क) ना. – नामाच्या शेवटीं येणारा कृत् प्रत्यय; संगीतांतील शुद्ध पंचम स्वर.

पं (ಪಂ) (क) अ. – आहारार्थी कन्नड भाषेत येणारा आरंभीचा आदेश.

पकपक (ಪಕಪಕ) (क) अ. – दिव्याची फडफड; खिदीखिदी हंसें.

पकलि (ळि) (ಪಕಲಿ [ಳಿ]) (क) ना. – पाकळी; फुलांचें दल.

पकालि (ಪಕಾಲಿ) (अ.दे) ना. – पखाल; मिस्त; पाणी आणून ओतण्याची चामड्याची पिशवी.

पकास (ಪಕಾಸ) (क) ना. – प्रकाश; उजेड; कांती.

पक्क (ಪಕ್ಕ) (क) ना. – पक्ष; पंख; बाजू; शेजार; सामीप्य; पंथ; वाद्यविशेष; शुक्ल कृष्ण पक्ष; जात; कुल.

पक्कडि (ಪಕ್ಕಡಿ) (क) धा. – देहाची कूस; बाजू.

—ऎलुबु (—ಎಲುಬು) (क) ना. – बरगडी; फासळी.

पक्कण (ಪಕ್ಕಣ) (क) ना. – वेरडगल्ली; झोपडी; लहान खेडें.

पक्कने (ಪಕ್ಕನೆ) (क) अ. – एकदम; लागलीच; अकस्मात्.

पक्करक्के (ಪಕ್ಕರಕ್ಕೆ) (क) ना. – जीन; झूल; थडी; खोगीर; सुगंधी; रत्नगंधी; फुलाचे झाड. 'रेंचे' पहा.

पक्करे (ಪಕ್ಕರೆ) (क) ना. – कवच; जीन; झूल.

पकले (ಪಕ್ಕಲೆ) (क) ना.–एक भांडें; सरोवर; चिलीम; बुडबुडा; पाझर.

पकवाद्य (ಪಕ್ಕವಾದ್ಯ) (क) ना.–एक चर्मवाद्य; पखवाज; पक्वास; संगीत साथीदार; गवयाचे साथी.

पका (ಪಕ್ಕಾ) (क) वि.–पक्क; पूर्ण; चोख; बेबाक; बिन कसरीचा; धूर्त; जाणता; मुरलेला; मुरब्बी.

—**सेर्** (—ಸೇರು) (अ.दे) ना.–बंगाली शेर; ८० तोळे वजन.

पकागु (ಪಕ್ಕಾಗು) (क) धा.–पुरवठा होणें; पुरेसे होणें; पुरणें; लायक बनणें; योग्य होणें; कारण होणें.

पकि (ಪಕ್ಕಿ) (क) ना.–पक्षी; खग.

पकु (ಪಕ್ಕು) (क) ना.–योग्यता; हक्क; सारखेपणा; स्थान; आस्पद; आधार; आश्रय.

—**कोडु** (—ಕೊಡು) (क) धा.–आश्रय देणें; आधारणें; पाठिंबा देणें.

पकुवणि (ಪಕ್ಕುವಣಿ) (क) ना.–जवळचा नातेवाईक; बांधव; बंधु.

पके (ಪಕ್ಕೆ) (क) वि.–खालीं पडलेला; ठेवून दिलेला; आश्रित. (क) ना.–घरटें; वासस्थळ; झोपडी; कोंडवाडा; दड्डी; गुहा; जवळचे स्थान; शेजार; निद्रा; पांघरूण.

पक्व (ಪಕ್ವ) (सं) वि.–पक्का; बेरकी; कावेबाज; लबाड; पूर्ण शिजलेलें; पिकलेलें; भरलेलें; जीर्ण; झिजकें; मरणाला टेपलेलें.

—**रस** (ರಸ) (सं) ना.–सराई; धर्मशाळा; दारू; कैफ आणणारा पदार्थ.

—**वारि** (ವಾರಿ) (सं) ना.–अन्नाची गंजी; लापशी.

पक्वान्न (ಪಕ್ವಾನ್ನ) (सं) ना.–गोडधोड; मिष्टान्न; उत्तम आहार; गोड खाद्य.

पक्ष (ಪಕ್ಷ) (सं) ना.–बाजू; पंख; शेजार; साह्य; अनुवाद; राजहत्ती; विवरण; निरूपण; संकेत; सापेक्षता; देह; बाणाचे पीस; अर्ध वस्तु; दोहोंचा संकेत; स्थिति; अवयव; भिंत; विरोध.

पक्षक (ಪಕ್ಷಕ) (सं) ना.–पक्षाचा, बाजूचा, दरवाजा.

पक्षति (ಪಕ್ಷತಿ) (सं) ना.–पंखाचा तळभाग; पाडवा; प्रतिपदा.

पक्षदेव (ಪಕ್ಷದೇವ) (सं) ना.–पंख असलेले देव; यक्ष किन्नरादि देव.

पक्षपात (ಪಕ್ಷಪಾತ) (सं) ना.–भेदबुद्धि; अनुचरांचें हित पाहण्याची दृष्टि; पाखगळ; पंख येणें; पक्ष पराजय.

पक्षभेद (ಪಕ್ಷಭೇದ) (सं) ना.–पक्षपात; परस्पर पक्षविरोध; एकाला एक व दुसऱ्याला एक अशी कृती; पंक्तिप्रपंच.

पक्षवात (ಪಕ್ಷವಾತ) (सं) ना.–अर्धांगवायु; पक्षघात; पार्श्ववायु.

पक्षांत (ಪಕ್ಷಾಂತ) (सं) ना.–पर्वकाळ; पर्वणी; अमावास्या; पौर्णिमा.

पक्षांतर (ಪಕ್ಷಾಂತರ) (सं) ना.–दुसरा पक्ष; अन्यपंथ.

पक्षि (क्षिन्) (ಪಕ್ಷಿ [ಕ್ಷಿನ್]) (सं) ना.–पक्षी; पाखरू; बाण; गरूड.

—**णी** (ಣೀ) (सं) ना.–पक्षीण; मादीपक्षी; पौर्णिमा.

—**राज** (ರಾಜ) (सं) ना. गरूड.

—**रथ,-वाहन** (ರಥ,-ವಾಹನ) (सं) ना.–गरूडारूढ विष्णु.

पक्ष्म (ಪಕ್ಷ್ಮ) (सं) ना.–पंख; पंखाचे पर; कमलकेसर; बारीक सूत.

पक्ष्मल (ಪಕ್ಷ್ಮಲ) (सं) वि.–दाट पंख असलेला.

अक्षिपक्ष्मल (ಅಕ್ಷಿಪಕ್ಷ್ಮಮಲ) (सं) ना.–जाड पापणी असलेला डोळा.

पगडि (ಪಗಡಿ) (क) ना.–रुमाल; पागोटें; लांच; पागडी; मनोती; खुषीचें धनदान. दाक्षिण्य धन.

पगडे (ಪಗಡೆ) (क) ना.–सोंगटी; द्यूत; नरद; पगडी निजणें; कवडी; द्यूतातील दान.

—**पट** (ಪಟ) (क) ना.–सोंगटीचा पट.

पगदस्त (ಪಗದಸ್ತ) (अ.दे) ना.–क्रमबद्धता; क्रमवार पद्धति. (अ.दे) अ.–व्यवस्थितपणें; निर्भयपणें.

पगरण (ಪಗರಣ) (क) ना.–प्रकरण; चर्चा; विवरण; निरूपण; प्रसंगानुकूलता; परिचय; रूपक; हास्यास्पद विनोद; पाठ; अडचण; 'हगरण' पहा. विषय; वस्तु; भाग; अनुकूल समय; गप्पा; निंदा; गोंधळ.

पगरि (ಪಗರಿ) (क) ना.–नाटकांतील उपकथा; उपप्रवेश; गोफण; 'कळणे' पहा.

पगल् (लु) (ಪಗಲ್ [ಲು]) (क) ना.–दिवस; दिवसा.

—**अण्म** (—ಅಣ್ಮ) (क) ना.–सूर्य; दिनराज.

—**अरेय** (—ಅರೆಯ) (क) ना.–भास्कर; सूर्य.

पगार (ಪಗಾರ) (अ.दे) ना.–वेतन; तनखा; वरमान.

पगिन (नु) (ಪಗಿನ [ನು]) (क) ना.–डिंक; राळ; कात; वृक्षाचा चीक.

पगिल् (ಪಗಿಲ್) (सं) धा.–चिकटून राहणें; समाविष्ट करून घेणें; क्लेश भोगणें; व्यापणें; रुंद करणें; दुःख करणें.

पगुरु (ಪಗುರು) (क) ना–हलकेपणा; लाघव; फसवणूक; वंचना.

पगे (ಪಗೆ) (क) ना.–पेव; वैरी; शत्रु; विरोध; द्वेष; मत्सर.

पगेवडे (वाडि) (ಪಗೆವಡೆ [ವಾಡಿ]) (क) ना.–शत्रुसैन्य; वैरीसेना.

पंक (ಪಂಕ) (सं) ना.–चिखल; राड; कर्दम; पाप.

पंकज (कॆज) (ಪಂಕಜ [ಕೆಜ]) (सं) ना.–कमल.

—गर्भ (—ಗರ್ಭ) (सं) ना. – ब्रह्मदेव.

—नाथ (—ನಾಥ) (सं) ना. – विष्णु.

पंकजाकर (ಪಂಕಜಾಕರ) (सं) ना. – पुष्करणी; सरोवर.

पंकजाक्ष (ಪಂಕಜಾಕ್ಷ) (सं) ना. – विष्णु; कृष्ण.

पंकजात (ಪಂಕಜಾತ) (सं) ना. – कमल.

पंकजाप्त (ಪಂಕಜಾಪ್ತ) (सं) ना. – कमलमित्र; सूर्य.

पंकजारि (ಪಂಕಜಾರಿ) (सं) ना – चंद्र.

पंकजासन (ಪಂಕಜಾಸನ) (सं) ना. – ब्रह्मदेव.

पंकजास्त्र (ಪಂಕಜಾಸ್ತ್ರ) (सं) ना. – कमळ हे शस्त्र वापरणारा; मन्मथ; मदन.

पंकजिनि (नी) (ಪಂಕಜಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – कमलिनी; सरोवर.

पंकजोदर (ಪಂಕಜೋದರ) (सं) ना. – विष्णु; पद्मनाभ.

पंकरुह (ಪಂಕರುಹ) (सं.) ना. – कमल.

पंकिल (ಪಂಕಿಲ) (सं) वि. – चिखलानें भरलेलें; पापी; राडीचें.

पंकेरुह (ಪಂಕೇರುಹ) (सं) ना. – कमल; पंकेज; पंकजात.

पंक्ति (ಪಂಕ್ತಿ) (सं) ना. – ओळ; चरण; पादुका; पाऊल; समूह; गट; जेवणाची पंगत; दशमान; दशक.

पंक्तिग्रीव (ಪಂಕ್ತಿಗ್ರೀವ) (सं) ना. – दशमुख रावण.

पंक्तिदोषक (ಪಂಕ್ತಿದೋಷಕ) (सं) ना. – दोषैक दृष्टि; धूर्त; समूहवंचक.

पंक्तिभेद (ಪಂಕ್ತಿಭೇದ) (सं) ना. – पक्षभेद; पक्षपात; दुजाभाव.

पंक्तिरथ (ಪಂಕ್ತಿರಥ) (सं) ना. – दशरथ.

पंग (लु) (ಪಂಗ [ಲು]) (क) ना. – शाखा; कोंब; पालवी.

पंगड (ಪಂಗಡ) (क) ना. – पक्ष; समूह; कुल; जाति.

—इग (ಇಗ) (क) वि. पक्षीय; जातीय; बाजूचा.

पंगु (ಪಂಗು) (सं) ना. – लंगडा; पांगळा; आश्रयहीन; विकलांग; अरुण; संकोचवृत्ति; शनैश्चर.

पचगारिसु (ಪಚಗಾರಿಸು) (क) धा. – रागावणें; शिवी देणें; निंदिणें; हंगविणें; शिक्षा करणें; मर्मभेद करणें.

पचडि (ಪಚಡಿ) (क) ना. – तुकडे तुकडे करणें; कोच; कोचणी; कोशिंबीर; पचडी.

पचन (ಪಚನ) (सं) ना. – विरघळा; वितळण; शिजवण; सैपाक; अग्नि.

पचार (ಪಚಾರ) (क) ना. – निंदा; मर्मभेद; टोमणा.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. – निंदणे; हंगवणें; टोंचून बोलणें; अपकाराची जाणीव देणें.

पच्च (ಪಚ್ಚ) (क) ना. – अलंकार; आभरण; शृंगार; पोषाखाची ऐट; पाच; मरकत; पाचू.

(क) वि. – चूर केलेले; बोचलेले; कोचलेले.

पच्चगप्पुर (ಪಚ್ಚಗಪ್ಪುರ) (क) ना. – रसकापूर; कच्चा कापूर.

पच्चगार (ಪಚ್ಚಗಾರ) (क) ना. – शृंगारक; विदूषक; हसवणारा; नटवणारा: गोड्डी; हास्यकार.

पच्चड (ಪಚ್ಚಡ) (क) ना. – पांघरूण; अलंकार; पासोडी; दुपेटा; दुलई.

—इसु (—ಇಸು) (क) धा. – अलंकारणें; शृंगारणें; पोषाख घालणें.

पच्चडि (ಪಚ್ಚಡಿ) (क) ना. – पचडी; कोशिंबीर.

पच्चपसि (ಪಚ್ಚಪಸಿ) (क) वि. – ओलाचिंब; पाणी गळणारा; ठिबकता.

पच्चवडिसु (ಪಚ್ಚವಡಿಸು) (क) धा. – पांघरणें; पांघरूण घेणें; आवरण घालणें.

पच्चाय्ल (यिल) (ಪಚ್ಚಾಯ್ಲ [ಯಿಲ]) (क) ना. – विदूषक; शृंगारक; हास्यकार.

पच्चि (ಪಚ್ಚಿ) (क) ना. – भाग; अंश; पोटांतील अवयव.

पच्चिम (ಪಚ್ಚಿಮ) (क) ना. – पश्चिम; मावळती; सूर्यास्ताची दिशा.

पच्चीस् (ಪಚ್ಚೀಸ್) (अ.दे) ना. – पंचवीस.

पच्चु (ಪಚ್ಚು) (क) – धा. तुकडे करणें; विभागणें; वाटणें; गुप्त ठेवणें; लावणें; जमविणें; जुळविणें.

—गे (ಗೆ) (क) ना. – तोडप; कोच; गूढालोचन; एकांत; कानगोष्ट; संबंध.

पच्चे (ಪಚ್ಚೆ) (क) ना. – अंकुर; कोंब; हिरवा रंग; अपक्वता; गोंदण; कच्चेपण; पाच; अर्धवट; कपाळावरील टिळा.

—गाति (ಗಾತಿ) (क) ना. – गोंदणारी.

पच्चेकदिरु (ಪಚ್ಚೆಕದಿರು) (क) ना. एक सुगंधी द्रव्य.

पच्चेले (ಪಚ್ಚೆಲೆ) (क) ना. – हिरवे पान; ओलेपान.

पच्चेतोरण (ಪಚ್ಚೆತೋರಣ) (क) ना. – पानांचें तोरण.

पच्चेवरल् (ಪಚ್ಚೆವರಲ್) (क) ना. – पाच; मरकत.

पच्चेपेण्णु (ಪಚ್ಚೆಪೆಣ್ಣು) (क) ना. – वांझ; निपुत्रिक.

पज्ज (ಪಜ್ಜ) (क) ना. – शूद्र; देवपादोद्भव.

पज्जळ (ಪಜ್ಜಳ) (क) ना. – प्रज्वलित; जळणारे; धूत, धुतलेले.

पज्जळ (ಪಜ್ಜಳ) (सं) ना. – प्रकाश; अग्नि; चकाकी; धग; जाळ; झळ.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. – अग्नि चेतवणें; पेटवणें; प्रकाशिणें.

पज्जे (ಪಜ್ಜೆ) (सं) ना. – पाऊल; पादुका; पावलाचें माप; पद्धति.

—तोरु (ತೋರು) (क) धा. – परिचय होणें; ओळखणें.

—पिडि (ಪಿಡಿ) (क) धा. – अनुसरणें; ओळखणें.

पंच (ಪಂಚ) (सं) वि. – पाच संख्या; विस्तृत; रुंद.

(सं) ना. – मध्यस्थ; पंचायत; गावधुरीण, गावपंच.

पंचक (ಪಂಚಕ) (सं) ना. – पाचुंदा; पाचाचा गट; पंचोत्री; मृगपंचक; पावसाची पाच नक्षत्रें; पंचकच्छ नेसण.

पंचकच्चे (ಪಂಚಕಚ್ಚೆ) पंचकच्छ नेसण.

पंचकज्जाय (ಪಂಚಕಜ್ಜಾಯ) (क) ना.–खोबरें, गूळ, डाळ, पोहे, तीळ यांच्या मिश्रणाचें खाद्य; पंचखाद्य. (खडीसाखर, खोबरें, खारीक, खिसमिस, खसखस हे ५ ख आदि पदार्थ)

पंचकल्याण (ಪಂಚಕಲ್ಯಾಣ) (सं) ना.–जैन संन्याशाच्या पांच अवस्था. (गर्भावतरण, जन्माभिषेक, परिनिष्क्रमण, केवळ ज्ञान; निर्वाण)

पंचकोन (ಪಂಚಕೋನ) (सं) ना.–पंचभुज आकृति.

पंचकोश (ಪಂಚಕೋಶ) (सं) ना.–आत्म्याची पाच आवरणें; (अन्न, प्राण, मन, विज्ञान आणि आनंद यांचे कोष)

पंचक्लेश (ಪಂಚಕ್ಲೇಶ) (सं) ना.–पांच प्रकारचें दुःख. (अपद्या, अस्मिता, राग, द्वेष आणि अभिनिवेश)

पंचगव्य (ಪಂಚಗವ್ಯ) (सं) ना.–देवाच्या अभिषेकासाठीं गाईच्या पांच पदार्थांचें मिश्रण (दूध, दही, तूप, मूत्र व शेण)

पंचगौळ (ಪಂಚಗೌಳ) (सं) ना.–बंगालमधील पांच गौड ब्राह्मण. (सारस्वत; कान्यकुब्ज; उत्कल; मैथिल; गौड)

पंचतरु (ಪಂಚತರು) (सं) ना.–स्वर्गीय पांच पवित्र वृक्ष; (कल्प; मंदार; पारिजात; हरिचंद; संतान)

पंचतंत्र (ಪಂಚತಂತ್ರ) (सं) ना.–पाच उपदेश कथांचा संस्कृत कथासंग्रह

पंचत्व (ते) (ಪಂಚತ್ವ [ತೆ]) (सं) ना.–मृत्यु; मरण.

पंचद्राविड (ಪಂಚದ್ರಾವಿಡ) (सं) ना.–कन्नड; तामिल; तेलग; मल्याळ; कोडगु अशा पंचद्रवीड भाषा; (महाराष्ट्र; गुजराथ; कन्नड; तमीळ; तेलंग हे पाच समाज)

पंचधारे (ಪಂಚಧಾರೆ) (क) ना.–घोड्याच्या पांच चाली; (दोन नेत्र, दोन नाकपुड्या आणि मुख अशातील पाच धारा)

पंचनामे (मा) (ಪಂಚನಾಮೆ [ಮಾ]) (अ. दे) ना.–पंचायतीचा निवाडा.

पंचपांडव (ಪಂಚಪಾಂಡವ) (सं) ना.–पंडूचीं पाच मुलें (धर्म; भीम; अर्जुन; नकुल व सहदेव हे पांच पांडव.)

पंचपात्रे (ಪಂಚಪಾತ್ರೆ) (सं) ना.–रुंदतोंडाचे भांडे; तीर्थवाटी; पंचपाळें; पांच पात्रांचा समूह.

पंचप्राण (ಪಂಚಪ್ರಾಣ) (सं) ना.–पांच वायु (प्राण; अपान; व्यान; उदान आणि समान)

पंचफल (ಪಂಚಫಲ) (सं) ना.–पांच फळे; (केळें; सिताफळ; फणस; लिंबु; भोपळा)

पंचबाण (ಪಂಚಬಾಣ) (सं) ना.–मदन; कामदेव; (पांच प्रकारचे बाण–अशोक; अरविंद; च्युत; कमल; नवमल्लिका)

पंचभूत (ಪಂಚಭೂತ) (सं) ना.–पृथ्वी; आप; तेज; वायु आणि आकाश हीं पंचमहाभूतें

पंचभेद (ಪಂಚಭೇದ) (सं) ना.–द्वैतसिद्धांतातील पांच भेद परमात्मा; जीवात्मा; यांनी होणारीं पांच द्वंद्वें.

पंचम (ಪಂಚಮ) (सं) ना.–वर्ण व्यवस्थेतील पांचवा वर्ण. चांडाल; महार; वगैरे.

पंच महापातक (ಪಂಚಮಹಾಪಾತಕ) (सं) ना.–पांच महा पापें (ब्रह्महत्या; सुरापान; गुरुस्त्रीगमन; चौर्य; पातक्यांचा स्नेह).

पंचमहायज्ञ (ಪಂಚಮಹಾಯಜ್ಞ) (सं) ना.–पांच महायज्ञ. (अध्यापन; ब्रह्मयज्ञ; पितृयज्ञ; देवयज्ञ; भूतयज्ञ).

पंचमि (मी) (ಪಂಚಮಿ [ಮೀ]) (सं) ना.–पांचवी तिथी; नागपंचमी; बुद्धिबळातील पांचवे स्थळ; प्यादे.

पंचमुख (वदन) (ಪಂಚಮುಖ [ವದನ]) (सं) ना.–परमेश्वर; शिव; सिंह; (सद्योजात; वामदेव; तत्पुरुष; अघोर; ईशान हीं शंकराचीं पांचरूपे).

पंचमुद्रे (ಪಂಚಮುದ್ರೆ) (सं) ना.–वैष्णवांच्या पांच मुद्रा. (शंख; चक्र; गदा; पद्म व नारायण).

पंचरात्र (ಪಂಚರಾತ್ರ) (सं) ना.–वैष्णवाचें आगम शास्त्र. भास कवीचें नाटक.

पंचलवण (ಪಂಚಲವಣ) (सं) ना.–पांच प्रकारचे मीठ (कात; सैंधव; समुद्र; विशाल; सौवर्चल).

पंचलोह (ಪಂಚಲೋಹ) (सं) ना.–पंचधातु ;(ताम्र; पितळ; जस्त; शिसें व लोह.)

पंचवटि (ಪಂಚವಟಿ) (सं) ना.–गोदाकाठचें एक तीर्थस्थळ.

पंचवर्ण (ಪಂಚವರ್ಣ) (सं) ना.–पांच रंग; (पांढरा; तांबडा; निळा; पिवळा; व काळा)

पंचवाद्य (ಪಂಚವಾದ್ಯ) (सं) ना.–पांच प्रकारचें वाद्य; (शिंग; ढोल; शंख; भेरी; झांगट.)

पंचविषय (ಪಂಚವಿಷಯ) (सं) ना.–पांच इंद्रियांचे विषय; (रूप; रस; गंध; शब्द; स्पर्श.)

पंचविशिख (ಪಂಚವಿಶಿಖ) (सं) ना.–पंचबाण; मदन; कामदेव.

पंचशिलीमुख (ಪಂಚಶಿಲೀಮುಖ) (सं) ना.–पंचशर; मदन.

पंचशाख (ಪಂಚಶಾಖ) (सं) ना.–हात; पंजा.

पंचसूतक (ಪಂಚಸೂತಕ) (सं) ना.–पांच प्रकारचें सूतक; (जाति; जनन; उच्छिष्ट; प्रेत; रजस्.)

पंचाक्षरि (ಪಂಚಾಕ್ಷರಿ) (सं) ना.–पांच अक्षरांचा महामंत्र; (नमःशिवाय)

पंचाग्नि (ಪಂಚಾಗ್ನಿ) (सं) ना.–पांच अग्नि; (चार दिशांचे चार अग्नि व सूर्य)

—तपस्सु (ತಪಸ್ಸು) (सं) ना.–पंचाग्नींत राहून केलेली तपश्चर्या.

पंचांग (ಪಂಚಾಂಗ) (सं) ना.–वार, तिथि, नक्षत्र, करण, आणि योग ही पांच अंगें सांगणारें ज्योतिषशास्त्र; सिंह.

पंचाचार (ಪಂಚಾಚಾರ) (सं) ना.–वीर शैवांचे पांच पवित्र आचार; (सदाचार; शिव; लिंग; गण; भृत्य हे आचार)
पंचानन (ಪಂಚಾನನ) (सं) ना.–सिंह; शिव.
पंचामृत (ಪಂಚಾಮೃತ) (सं) ना,–मधुरा मिश्रण; (दूध, तूप, दही, मध व साखर यांचें मिश्रण.)
पंचायत (ति) (ಪಂಚಾಯತ [ತಿ]) (सं) ना.–पंच; पांच महाजनांकडून होणारा निर्णय.
पंचारति (ಪಂಚಾರತಿ) (सं) ना.–पांच वातींची आरती.
पंचाल (ಪಂಚಾಲ) (सं) ना.–द्रुपदराजा; द्रुपदाचा देश; सोनार·
पंचावस्थे (ಪಂಚಾವಸ್ಥೆ) (सं) ना.–मानवी देहाच्या पांच अवस्था; (जागृति, स्वप्न, सुषुप्ति, तुरीय, उन्मनी.) या पांच मनोवस्था.
पंचास्त्र (ಪಂಚಾಸ್ತ್ರ) (सं) ना.–पांच आयुधें असलेला काम; मन्मथ.
पंचास्य (ಪಂಚಾಸ್ಯ) (सं) ना.–शिव, सिंह
पंचु (ಪಂಚು) (क) धा.–वाटणें; विभागून देणें.
(क) ना.–ठक, वंचना, फसवणूक.
पंचे (ಪಂಚೆ) (क) ना.–नेसण्याचें एक वस्त्र, पंचा.
पंचेंद्रिय (ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯ) (सं) ना.–डोळा; कान; नाक; जीभ व कातडें हीं पांच इंद्रियें.
पंचेषु (ಪಂಚೇಷು) (सं) ना.–पंचबाण; मदन; काम.
पंचोपचार (ಪಂಚೋಪಚಾರ) (सं) ना.–गंध, पुष्प, धूप, दीप व नैवेद्य हे पूजेचे पांच उपचार. पांच उपाय.
पंजर (ಪಂಜರ) (सं) ना.–पिंजरा; सापळा; सांगाडा; श्वापदाची तीक्ष्ण नखें; कलियुग.
—शुक (ಶುಕ) (सं) ना.–पिंजऱ्यांतील पोपट.
पंजा (ಪಂಜಾ) (अ.दे) ना.–बाबराची पूजा मूर्ति; इस्लामी पंजा; हात.
पंजाब (ಪಂಜಾಬ) (अ.दे) ना.–सतलज; बिआस; रावी; चिनाब व झेहलम या पांच नद्यांचा प्रदेश.
पंजार (ಪಂಜಾರ) (क) ना.–गोड खाद्य; पानगे.
पंजि (जिके) (ಪಂಜಿ [ಜಿಕೆ]) (सं) ना.–पेळू; सुताची गुंडी; पंचांग; लेखी आधार; नियतकालिक; पिंजलेल्या कापसाची सुरळी.
पंजिकार (ಪಂಜಿಕಾರ) (सं) ना.–लेखक; कर्णिक; करणिक; मुनशी.
पंजु (ಪಂಜು) (क) ना.–दिवा; चिमणी; दिवटी; हिलाल; पलुता; चूड.
—कळ्ळ (ಕಳ್ಳ) (क) ना.–दरवडेखोर; डाकू.
पंजे (ಪಂಜೆ) (क) वि.–दुर्बळ; अशक्त.
(क) ना.–भिकारी; भिक्षेकरी.

—तन (ತನ) (क) ना.–दौर्बल्य; भीक; एक कन्नड साहित्यिक.
पट (ಪಟ) (क) ना.–पडदा; मुस्कुट; पांघरूण; कापड; वाफ्याचा चर.
(सं) ना.–कपडा; ध्वज; बाहुटा; बावडी; चित्रपट; नाटकाचा पडदा; छप्पर; माळी; झाकण; प्रदेश.
पटकु (लुकु) (ಪಟಕು [ಳುಕು) (क) ना.–स्फटिक; एक चकाकणारा खडा; फटका; तडाखा; विणकर.
पटकार (ಪಟಕಾರ) (सं) ना.–कोष्टी; विणकर; चित्रकार.
पटकारु (ಪಟಕಾರು) (क) ना.–चिमटा; सांडस.
पटकि (ಪಟಕಿ) (अ.दे) ना.–महामारी; वांती; कालरा; सांसर्गिक रोग.
पटकुटि (गृह) (ಪಟಕುಟಿ [ಗೃಹ]) (सं) ना.–तंबू; पाल; गुडार; डेरा.
पटच्चर (ಪಟಚ್ಚರ) (सं) ना.–चोर; स्तेन; भामटा; घट्टीचोर; डाकू.
पटच्छद (ಪಟಚ್ಛದ) (सं) ना.–गुडुप पांघरूण; मुस्कुट; प्रावरण.
पटल (क) (ಪಟಲ [ಕ]) (सं) ना.–समूह; गट; रात्र; झाकण; पडदा; आवरण; खाजगी गोष्ट; छप्पर; माळी; बुट्टी.
पटवास (ಪಟವಾಸ) (सं) ना.–तंबूतील राहणें; डेऱ्यांतील वसती; चोळी; बुका; सुगंधी द्रव्य; 'खके' पहा.
पटवे (ಪಡವೆ) (क) ना.–रेशमी वस्त्र; दुकूल.
पटवेकार (ಪಟವೆಕಾರ) (क) ना.–विणकर; दागिने पटवणारा; दागिने गुंडवणारा.
पटविद्दे (ಪಟವಿದ್ದೆ) (क) ना.–चित्रलेखन; पटविद्या; रेखाकला; चित्रकला.
पटस्तंभ (ಪಟಸ್ತಂಭ) (सं) ना.–जहाज; शीडाचा खांब; ध्वजस्तंभ.
पटह (ಪಟಹ) (सं) ना.–नगारा; ढोल; भेरी; रणवाद्य.
पटाकि (ಪಟಾಕಿ) (क) ना.–फटाका; फटाकडी.
पटाटोप (ಪಟಾಟೋಪ) (सं) ना.–बुजगावणें; बागुलबुआ; कपड्याचें सोंग; अतिगडबड; विश्वप्रयत्न.
पटायित (ಪಟಾಯಿತ) (अ. दे) ना.–जाणता; कुशल; गब्रु.
पटालं (ಪಟಾಲಂ) (अ. दे) ना.–सैन्य; सेनाविभाग.
पटि (ಪಟಿ) (क) ना.–गोणपाट; पोते; तरट.
पटिक (ಪಟಿಕ) (क) ना.–स्फटिक; एक चकाकणारा खडा.
पटिष्ठ (ಪಟಿಷ್ಠ) (सं) वि.–अतिकुशल; निपुण; समर्थ.
पटीर (ಪಟೀರ) (सं) ना.–गंध; आकाश; मेघ; ढग; चेंडू; कात; पोट; काम; उंची; खैर; खदिर.
—जन्मन् (ಜನ್ಮನ್) (सं) ना.–चंदन.
पटु (ಪಟು) (सं) वि.–शूर; समर्थ; निपुण; दृढ; क्रूर; धारदार.

—उक्ति (ಉಕ್ತಿ) (सं) ना.—शहाणपण; सुभाषित.
—तर (ತರ) (सं) ना.—अधिक समर्थ;
—त्व, ते (ತ್ವ,-ತೆ) (सं) ना.—नैपुण्य; चातुर्य.
पट्टक (ಪಟ್ಟುಕ) (क) ना.—पिकदाणी; थुंकण्याचे भांडें; तस्त; स्फटिक.
पटोल (ಪಟೋಲ) (क) ना.—पडवळ; एक फळभाजी.
पट्ट (ಪಟ್ಟ) (सं) ना.—कापड; रेशमी वस्त्र; सिंहासन; गादी; पीठ; अधिकारस्थान; दैव; विधिलिखित; शिरस्त्राण; मुंडास; रुमाल; चव्हाटा; राजेपणा; हुकूमनामा; वाटा; घडी; सोवळे.
(क) वि.—झोपलेलें; सुप्त; निजलेलें; मृत; अनुभूत; युक्त.
पट्टण (ಪಟ್ಟಣ) (क)ना.—मोठे शहर.
—इग (ಇಗ) (क) ना.—शहरवासी; नागरिक;
पट्टदरसु (ಪಟ್ಟದರಸು) (क) ना.—सिंहासनस्थ राजा; राजेशाहीचें शासन.
पट्टदरसि (ಪಟ್ಟದರಸಿ) (क) ना.—पट्टराणी; पट्टाभिषिक्त राणी.
पट्टमहिषि (ಪಟ್ಟಮಹಿಷಿ) (सं) ना.—राजपत्नी; पट्टराणी.
पट्टवणि (णे) (ಪಟ್ಟವಣಿ [ಣೆ]) (क) ना.—सिंहासन; राजगादी; राजपीठ.
पट्टवर्धन (ಪಟ್ಟವರ್ಧನ) (सं) ना.—राजा; राजहत्ती.
पट्टश (स) र (ಪಟ್ಟಶ [ಸ] ರ) (सं) ना.—मोठें सरोवर; तलाव.
पट्टशाला (ಪಟ್ಟಶಾಲಾ) (सं) ना.—सोपा; माजघर; चावडी; सदर; पटांगण.
पट्टशालि (ಪಟ್ಟಶಾಲಿ) (सं) ना.—कोष्ट्यांची एक पोटजात; विणकराची एक उपजात.
पट्टसाले (ಪಟ್ಟಸಾಲೆ) (क) ना.—पाठशाळा; विद्यालय; वाचनालय; शाळा.
पट्टस (ಪಟ್ಟಸ) (क) ना.—पटाशी; कुऱ्हाड; परशु;
पट्टलिगे (ಪಟ್ಟಳಿಗೆ) (क) ना.—कूजा; रांजण; दुकूल; रेशमी साडी.
पट्टळे (ಪಟ್ಟಳೆ) (क) ना.—कमरपट्टा.
पट्टा (ಪಟ್ಟಾ) (अ. दे) ना.—कमरपट्टा; यंत्राच्या चाकावरील पट्टा.
पट्टागि (ಪಟ್ಟಾಗಿ) (क) अ.—तयार होऊन; कटिबंध होऊन; पूर्णपणें; घट्टमुट्ट होऊन.
पट्टाभिषेक (ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕ) (सं) ना.—राज्याभिषेक; राज्यारोहण समारंभ.
पट्टावलि (ಪಟ್ಟಾವಳಿ) (सं) ना.—रेशमी वस्त्रें.
पट्टी (ಪಟ್ಟಿ) (सं) ना.—तिक्ष्ण बाण; एक आयुध.
(क) ना.—रेखा; वस्त्र; लोहपट्टी; निरी; घडी; वर्गणी, कर; डोईपट्टी; स्मरणार्थ टिप्पण; कमरेभोवतीचे वस्त्र, पानपट्टी; गोठा; घर.

पट्टिका (के) (ಪಟ್ಟಿಕಾ [ಕೆ]) [सं) ना.—शासन; बिरुद पट्टा; स्मरणवही; विवरण.
पट्टिरिसु (ಪಟ್ಟಿರಿಸು) (क) धा.—खाली उतरवणे; निजवणें; ठेवणें
पट्टु (ಪಟ್ಟು) (क) वि.—अनुभूत; 'पट्ट' पहा.
(क) ना.—हट्ट; निर्धार; कुस्तीतील डाव; ओळ; घडी.
पट्टे (ಪಟ್ಟೆ) (क) ना.—वस्त्र; कापड; झाडाची साल; रंगाचा पट्टा; रेघ; रेखा; कबूलायत; शेतसारा.
पट्टेगार (ಪಟ್ಟೆಗಾರ) (क) ना.—रेशमी वस्त्रे विणणारा; विणकर; कोष्टी;
पट्टेय (ಪಟ್ಟೆಯ) (क) ना.—दांडपट्टा.
पट्टेशिरि (ಪಟ್ಟೆಶಿರಿ) (क) ना.—रेशमीवस्त्र; दुकूल; 'पट्टलिगे' पहा.
पठ (ठन) (ಪಠ [ಠನ]) (सं) ना.—वाचन; अभ्यास; मनन; नकाशा; मानचित्र; चित्रपट.
पठनीय (ಪಠನೀಯ) (सं) वि.—वाचनीय; अवश्य वाचावेंच असें.
प (पा) ठय (ಪ [ಪಾ] ಠ್ಯ) (सं) ना.—वाचनीय; अभ्यसनीय;
पठिसु (ಪಠಿಸು) (क) धा—वाचणें; पाठ करणें; शिकणें; अभ्यास करणें.
पड (डं) गु (ಪಡ [ಡಂ] ಗು) (क) ना.—जहाज; नौका; पडाव; होडी.
पडदे (ಪಡದೆ) (क) ना.—पडदा; लाट; पांघरूण; मुस्कुट.
पडप (ಪಡಪ) (क) ना.—पेटी; करंडक; पानदान; पानाचा डबा; चंची; क्षौरिकाची धोकटी; न्हाव्याची पिशवी.
पडपवळ (ಪಡಪವಳ) (क) ना.—करंडक; वाहक; तबक हाती घेणारा; हडप.
पड(डे)पु (ಪಡ [ಡೆ] ಪು) (क) ना.—पुण्याई; दाट परिचय; आगमन; वेतन; पगार.
पडल् (ಪಡಲ್) (क) ना.—वृद्धि; घाबरेपणा; आश्चर्य; कष्ट; अडचण; संकट.
—इडु (ಇಡು) (क) धा.—उधळणें; विस्कळणें; गोंधळणें; कालवाकालव होणें; अडचणीत येणें.
—पडु (ಪಡು) (क) धा.—विस्कळित होणें; उधळणें; गोंधळणें; नमस्कार करणें.
पडलिगे (ಪಡಲಿಗೆ) (क) ना.—परडी; रेणुका; भक्तांच्या हातातील बुट्टी; टोपली.
पडवळ (ಪಡವಳ) (क) ना.—प्रसाधन; सौंदर्यसाधक; नटवणारा.
पडविडु (ಪಡವಿಡು) (क) धा.—वाटणें; पसरणें; रुंद होणें; विस्तरणें.
पडसाले (ಪಡಸಾಲೆ) (क) ना.—पट्टशाळा; पडवी; चौकी; चावडी.

पडि (ಪಡಿ) (क) ना. – प्रतिनिधि; नीति; पद्धति; आदर्श; नक्कल; अडेसरी; दोन शेराचे माप; शिधाप्रमाण; दरवाजा; झाकणी; अडणा.

—इडु (ಇಡು) (क) धा. – पुढें ठेवणें; जुळविणें; आदर्श होणें.

—कट्टु (ಕಟ್ಟು) (क) ना. – आदर्श; पर्याय; रुचि पाहणारा; चाख्या.

पडिग (ಪಡಿಗ) (क) ना. – पिंगदाणी; तस्त; थुंकण्याचें भांडें.

पडितळ (ಪಡಿತಳ) (क) ना. – सपाट जागा; विरोध; अंदाजी किंमत.

पडिनेळलु (ಪಡಿನೆಳಲು) (क) ना. – प्रतिबिंब; पडछाया; फोटो.

पडिपाट (ल) (ಪಡಿಪಾಟು [ಲು]) (क) ना. – कष्ट; दुःख; अडचण; पीडा; उपद्रव; ठणका; 'कोंटले' पहा.

पडिपुच्छ (ಪಡಿಪುಚ್ಛ) (क) ना. – संदेह; संशय; शंका.

पडिबल (ಪಡಿಬಲ) (क) ना. – शत्रुसैन्य; सहाय्यक सैन्य; अन्य सेना.

पडिबलिसु (ಪಡಿಬಲಿಸು) (क) ना. – हरकत घेणें; थांबविणें; प्रतिरोध करणें; अडवणें.

पडिमोग (ಪಡಿಮೊಗ) (क) ना. – विरोध; निराकरण; खंडन; प्रतिहल्ला.

पडियच्चु (ಪಡಿಯಚ್ಚು) (क) ना. – मुद्रिका; साचा; ठसा; प्रतिकृति.

पडिय (या) र (ಪಡಿಯ [ಯಾ] ರ) (क) ना. – पहारेकरी; चौकीदार; प्रहरी; देवडीवाला; प्रतिफल.

पडिलु (ಪಡಿಲು) (क) ना. – पडजमीन; नापीक भूमि; मरुप्रदेश; वाळवंट.

पडिवडे (ಪಡಿವಡೆ) (क) ना. – शत्रुसेना; 'पडिबल' पहा.

पडिवरिजु (ಪಡಿವರಿಜು) (क) ना. – प्रति आकृति; हुबेहुब सोंग; थेट प्रतिरूप.

पडिवळ (ಪಡಿವಳ) (क) ना. – पहारेकरी; देवडीवाला.

पडिवाघे (ಪಡಿವಾಘೆ) (क) ना. – लगाम; दोन्हीकडे वादी असलेला लगाम.

पडिसण (ಪಡಿಸಣ) (क) ना. – परीक्षण; अवलोकन; परीक्षा; प्रतीक्षा; प्रतीक्षण; निरीक्षण.

पडिसणि (ಪಡಿಸಣಿ) (क) ना. – आचारी; बल्लव; 'बाणसिंग' पहा. सैपाकी; स्वयंपाकी.

पडिहार (ಪಡಿಹಾರ) (क) ना. – प्रतिहारी; प्रहरी; पहारेकरी; चौकीदार.

पडु (ಪಡು) (क) धा. – मिळवणें; प्राप्त करून घेणें; जुळवणें; सहन करणें; अनुभव घेणें; आडवें होणें; पडणें; मरणें; अस्त होणें; बुडणें; अदृश्य होणें.

(क) ना. – पश्चिम; प्रतीची दिशा.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. – अनुभव घेववणें; निजवणें; विघडवणें.

पडुवण (लु) (ಪಡುವಣ [ಲು]) (क) ना. – मावळती; पश्चिम; सूर्यास्ताची दिशा.

पडुसिले (ಪಡುಸಿಲೆ) (क) ना. – फरशी; लादी.

पडे (ಪಡೆ) (क) धा. – मिळवणें; प्राप्त करून घेणें; देवाजवळ मागणें; नशिबात असणें; अनुभवणें; सहन करणें; सोसणें डोक्यावर देणें; चढवणें; बाळंतणें; जन्म देणें.

(क) ना. – बल; सैन्य; समूह.

—ओडेय (ಒಡೆಯ) (क) ना. – सेनापति; सेनानी.

पडेमातु (ಪಡೆಮಾತು) (क) ना. – वाग्धोरण; गोंधळानें तत पप होणें; आश्चर्य; वृत्तांत; बातमी.

पडेयिल (ಪಡೆಯಿಲ) (क) ना. – सैनिक; पायदळ; योद्धा.

पडेवळ (ळ्ळ) (ಪಡೆವಳ [ಳ್ಳ]) (क) ना. – सेनाधिकारी; सेनानायक; सेनानी.

पडेपु (वु) (ಪಡೆಪು [ವು]) (क) ना. – लाभ; प्राप्ती; सारखेपणा; हुबेहुबपणा; जुळणी.

पड्डळि (ಪಡ್ಡಳಿ) (क) ना. – कमल; 'कणगिले' पहा.

पड्डे (ಪಡ್ಡೆ) (क) ना. – यौवन; गद्धेपंचविशी; तारुण्य; हंगाम; संभोगेच्छा.

पण् (ಪಣ್) (क) धा. – पिकणें; पक्व होणें; गमावणें; भरून येणें; रस भरणें; वयांत येणें; सज्ज करणें; सिद्ध करणें; स्तुती करणें; विनिमय करणें.

(क) ना. – पक्व फळ; क्रयविक्रय; देवघेव; तयारी; सिद्धता.

पण (ಪಣ) (सं) वि. – कोमल; मृदु; कोवळें; नाजुक.

(सं) ना. – पैसा; द्रव्य; पगार; वेतन; नाणें; पणाची वस्तु; किंमत; मूल्य; क्रय; व्यापार; दुकान; मंडई; ठेव.

—अंगने (ಅಂಗನೆ) (क) ना. – वेश्या; विधवा; रखेली.

—कट्टु (ಕಟ್ಟು) (क) धा. – पणाला लावणें; शकुन पक्षाचा आवाज ओळखणें.

—पेण,-स्त्री (ಪೆಣ್, [ಸ್ತ್ರೀ]) (क) ना. – पण्यांगना. देहविक्रय करणारी स्त्री; पणाला लावलेली स्त्री; व्यभिचारिणी; विधवा.

पणकु (ಪಣಕು) (क) वि. – क्षुद्र; क्षुल्लक; भांडखोर; अजाण.

पणत (ಪಣತ) (क) ना. – कोठार; भाताचा तट्ट्या; कणगी; खाण; वजन; समूह; रास; वसुली.

पणते (ಪಣತೆ) (क) ना. – पणती; वाटी; 'हणते' पहा.

पणन (ಪಣನ) (सं) ना. – व्यापार; क्रयविक्रय; ईर्षा; जिद्द.

पणव (ಪಣವ) (सं) ना. – प्रणव; ॐ कार मंत्र; दुंदुभी; ढोल; एक चर्मवाद्य.

पणाय (ಪಣಾಯ) (क) ना. – व्यवहार; व्यापार.

पणि (ಪಣಿ) (क) ना.–फणी असलेला नाग; काठी; सोटा; होडी; नाव; पेठ; व्यापार स्थळ; दुकान; कृपण; दुष्ट फणी; फळी.

पणिगे (ಪಣಿಗೆ) (क) ना.–कंगवा; फणी.

पणिचेंडु (ಪಣಿಚೆಂಡು) (क) ना.–चेंडुफळी; क्रिकेट खेळ.

पणित (ಪಣಿತ) (क) वि.–वर्णित; रंगवलेलें; पणाला लावलेले.

पणिद्र (ಪಣಿದರ) (क) ना.–फणीधर; शिव.

पणे (ಪಣೆ) (क) ना.–कपाळ; भाल; दगडाची खाण; गुहा; तराई; पायथा; पाचोळा.

पणेगट्टु (ಪಣೆಗಟ್ಟು) (क) ना.–शिरस्त्राण; मुंडास; बिंदी; विजवरा; जनावराच्या कपाळावरील पदक; मथळा; शीर्षक.

पणेगण्ण (ಪಣೆಗಣ್ಣ) (क) ना.–भाळलोचन; शिव.

पणेयेंरिसु (ಪಣೆಯೇರಿಸು) (क) धा.–पाणी पाजणें; आयुध पाजळणें.

पंट (ಪಂಟು) (क) ना.–जेवण; लगाटी; उलटीउडी; आहार 'लाग' पहा.

पंटिसु (ಪಂಟಿಸು) (क) धा.–जमिनीवर लोळणें; गलाटी मारणें; उलटी उडी मारणें. गलांटी घेणें.

पंटु (ಪಂಟು) (क) ना.–आत्मस्तुती; ढोंग; प्रौठी; शेखी.

पंटुबडि (ಪಂಟುಬಡಿ) (क) धा.–गप्पा मारणें; थापा देणें; कोरडी उसाभर करणें; प्रौढी मारणें.

पंड (डा) (ಪಂಡ [ಡಾ]) (अ. दे) ना.–क्षेत्रपुरोहित; स्वयंसेवक.

(सं) ना.–नपूंसक; षंढ; नेभळा.

पंडा (ಪಂಡಾ) (सं) ना.–ज्ञान; विद्या; समजूत; शास्त्रपारंगतता.

पंडित (ಪಂಡಿತ) (सं) ना.–विद्वान; शास्त्रपारंगत; आयुर्वेदविशारद; शास्त्रज्ञ; शास्त्री.

पंडितवक्कि (ಪಂಡಿತವಕ್ಕಿ) (क) ना.–बोलका पक्षी; पोपट.

पंडितंमन्य (ಪಂಡಿತಂಮನ್ಯ) (सं) ना.–स्वतःला पंडित समजणारा; दुरभिभानी; अल्पज्ञ.

पंडितिके (क्के) (ಪಂಡಿತಿಕೆ [ಕ್ಕೆ]) (क) ना.–पांडित्य; पंडितगिरी.

पण्णपण्णने (ಪಣ್ಣಪಣ್ಣನೆ) (क) अ.–कार्यसफलतेनें; कार्यभाग साधल्यानें. हळुहळु.

पण्णिके (ಪಣ್ಣಿಕೆ) (क) ना.–साफसफाई नीटनेटकेपणा; सिद्धता सज्जता; व्यवस्था; पारिपत्य; तिलक.

पण्णिद (ಪಣ್ಣಿದ) (क) वि.–सज्ज केलेलें; सिद्ध केलेलें; पाजळलेलें; पक्व.

पण्णु (ಪಣ್ಣು) (क) धा.–सज्ज करणें; तयार ठेवणें; सिद्ध असणें; व्यवस्था लावणें.

(क) ना.–पक्व फळ; फळफळावळ.

पण्णेय (ಪಣ್ಣೆಯ) (क) ना.–जमीन; रान; मैदान; क्षेत्र.

पण्त (ಪಣ್ತ) (क) वि.–पक्व; पिकलेलें; फलीभूत; मार्गावर आलेलें; सुसज्ज; सिद्ध.

पण्य (ಪಣ್ಯ) (सं) ना.–दुकान; बाजार; क्रयविक्रय स्थान; विक्रीची वस्तु; वर्ण्यविषय; स्तुत्य.

—अंगने (ಅಂಗನೆ) (सं) ना.–देहविक्रय करणारी; वेश्या; रंडी

जीवि (ಜೀವಿ) (सं) ना.–पैशावर जगणारा; वाणी; व्यापारी.

—जीविनि (नी) (ಜೀವಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना.–पैशासाठीं जगणारी; रखेली; रांड.

पण्यवीथि (थी) (ಪಣ್ಯವೀಥಿ [ಥೀ])(क) ना.–दुकानाची ओळ पेठ; बाजार.

पत् (ಪತ್) (सं) ना.–पाऊल; पाय; पद; पाद.

पत (ಪತ) (क) ना.–पथ; मार्ग; वाट; रस्ता.

(सं) वि.–जाणारा; पडणारा; उतरणारा; चढणारा.

(सं) ना.–उड्डाण; आकांक्षा.

पतग (ಪತಗ) (सं) ना.–उडणारा पक्षी; पतंग.

पतंग (ಪತಂಗ) (सं) ना.–दीपकीट; दिव्यावर झडप घालणारा किडा; सूर्य; वावडी; बाण.

पतंजलि (ಪತಂಜಲಿ) (सं) ना.–योगशास्त्रावरील भाष्यकार; पाणिनीयसूत्रभाष्यकार.

पतत् (ಪತತ್) (सं) वि.–पडणारा; उडणारा; नमस्कार घालणारा.

पतत्र (ಪತತ್ರ) (सं) ना.–पंख; पक्ष.

पतत्रि (ಪತತ್ರಿ) (सं) ना.–पंखें असणारा; पक्षी; बाण.

—इंद्र (ಇಂದ್ರ) (सं) ना.–पक्षीनायक; गरुड.

पतन (ಪತನ) (सं) ना.–पडणे, अवनति; घसरगुंडी; हीनावस्था; विनाश.

पतय (स)(ಪತಯ [ಸ]) (सं) ना.–चंद्र; पक्षी; टोळ; 'मिडित' पहा.

पताका (के) (ಪತಾಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.–ध्वजधारी; निशाण; बावटा; नाटकातील सूचक स्थान; उपकथा.

—हस्त (ಹಸ್ತ) ध्वजधारी; मुद्रा; उठून दिसणारी खूण. व्यापारी शिक्का; व्यवहारचिन्ह.

पताकि (ಪತಾಕಿ) (सं) ना.–सैन्य; निशाणाखाली गोळा झालेले लोक.

पति (ಪತಿ) (सं) ना.–यजमान; रक्षक; नवरा; स्वामी; माल; भर्ता.

—त्व (ತ್ವ) (सं) ना.–नवरेपणा; स्वामीत्त्व; मालकी.

पतिकरण (ಪತಿಕರಣ) (सं) ना.–स्वीकार; मान्यता; कबुली; आदर; आवड; पत्कर,

पतिकरिसु (ಪತಿಕರಿಸು) (क) धा.–पतकरणें; मान्य करणें; आदरणें; साह्य होणें;. अनुग्रह करणें; प्रेम करणें; दया दाखवणें.
पतित (ಪತಿತ) (सं) वि.–पडलेला; खालच्या दर्जाला आलेला; धर्मभ्रष्ट.
(सं) ना.–पापी, नीतिहीन; तत्त्वच्युत.
पतितपावन (ಪತಿತಪಾವನ) (सं) ना.–पतितांचा उद्धार करणारा; पाप्यांना हात देणारा; सत्पुरुष; ईश्वर.
पतिमे (ಪತಿಮೆ) (क) ना.–प्रतिमा; पुतळा; बिंब; प्रतिबिंब; खेळातील वस्तु; बाहुली; 'बोंबे' पहा.
पतिव्रता (ते) (ಪತಿವ್ರತಾ [ತೆ]) (सं) ना.–पति हाच देव समजून सेवा करणारी; सती; गती.
पतिष्णु (ಪತಿಷ್ಣು) (सं) ना.–उडण्याची इच्छा करणारा; खालीं उतरणारा; अस्वस्थ.
पतिंवरे (रा) (ಪತಿಂವರೆ [ರಾ]) (सं) ना.–स्वयंवर करणारी; स्वतःच पति निवडणारी.
पत्तन (ಪತ್ತನ) (सं) ना.–पट्टण; नगर; मोठें शहर.
पत्तल (ಪತ್ತಲ) (क) ना.–पातळ; तलम सुताचें लुगडें; कागदासारखी पातळ साडी.
पत्तलिके (ಪತ್ತಲಿಕೆ) (क) ना.–पत्रिका; कागद; पत्र; लिखाण; हस्ताक्षर; 'ओले' पहा.
पत्तळे (ಪತ್ತಳೆ) (क) ना.–उच्छिष्ट; उष्टें.
पत्तार (ಪತ್ತಾರ) (क) ना.–सोनार; सुवर्णकार; पांचाळ.
पत्तारि (ಪತ್ತಾರಿ) (क) ना.–शेतसारा, भूभाडें, भूपट्टी, शेतसारा वसुल करणारा; कुलकर्णी.
पत्ति (ಪತ್ತಿ) (सं) ना.–पायदळ; पदाति; हत्ती; रथ; पाच पदाती व तीन घोडेस्वार यावरील अधिकारी.
(क) ना.–कापसाची गाठ; घसडी.
पत्तिग (ಪತ್ತಿಗ) (क) ना.–वाटेकरी; भागीदार.
पत्तिगे (ಪತ್ತಿಗೆ) (क) ना.–भागीदारी; हक्कदारी; वाटा. 'पसुगे' पहा.
पत्तु (ಪತ್ತು) (क) धा.–चढणें; वर चढणें; गुंतणें; चिकटणें; जमवून घेणें; स्वीकारणें; धरणें.
(क) वि.–दहा; दशक; दशमान.
(क) ना.–स्नेह; परिचय; आप्तत्व; स्वीकार; सहमत; विश्वास.
पत्तुगे (ಪತ್ತುಗೆ) (क) ना.–नातें; सहमति; स्नेह; समावेश; निष्ठा; संबंध.
पत्तुविडु (ಪತ್ತುವಿಡು) (क) धा.–संबंध चुकविणें; अंतर पडणें; सहमत न होणें; तडा जाणें.
पत्तुवळि (ಪತ್ತುವಳಿ) (क) ना.–नाते; बांधव्य; धनाची फसवणूक; द्रव्यवंचना; डल्ला; लांच. 'कैयासें' पहा.
पत्ते (त्ता) (ಪತ್ತೆ [ತ್ತಾ]) (अ. दे) ना.–शोध; ओळख; पत्ता; ठावठिकाणा; 'कुरुपु' पहा. सूचना; अभिप्राय; उद्देश.
पत्तेदार (ಪತ್ತೆದಾರ) (अ. दे) ना.–शोधक; गुप्तचर; हेर; पत्ता लावणारा;
पत्तेमारि (ಪತ್ತೆಮಾರಿ) (क) ना.–मचवा; लहान होडी; फत्तेमारी.
पत्नि (त्नी) (ಪತ್ನಿ [ತ್ನೀ]) (सं) ना.–लग्नाची स्त्री; भार्या.
पत्र (ಪತ್ರ) (सं) ना.–वाहन; वर बसून जाण्याचे साधन. पान; पंख; कागद; खड्गधार; हस्ताक्षर; पिसारा.
—व्यवहार (ವ್ಯವಹಾರ) (सं) ना.–पत्रोपत्री; चिठी चपाटी; कागद; पट्टी.
पत्रच्छेद (ಪತ್ರಚ್ಛೇದ) (सं) ना.–स्त्रियांचे अंगावरील गोंदण. पत्रवल्ली.
पत्रनाडि (डिके) (ಪತ್ರನಾಡಿ [ಡಿಕೆ]) (क) ना.–पानावरील रेषा; शिरा.
पत्रपुटिके (ಪತ್ರಪುಟಿಕೆ) (सं) ना.–द्रोण; पर्णाची वाटी.
पत्रभंग (ಪತ್ರಭಂಗ) (सं) ना.–स्त्रीच्या अंगावरील गोंदण. पत्रवल्ली.
पत्ररथ (ಪತ್ರರಥ) (सं) ना.–रथवाहक पक्षी.
पत्रांग (ಪತ್ರಾಂಗ) (सं) ना.–पतंग; पक्षी. भूर्जवृक्ष.
पत्रांगुलि (ಪತ್ರಾಂಗುಲಿ) (सं) ना.–गंधलेपन; कपाळावरील टिळा.
पत्रांजन (ಪತ್ರಾಂಜನ) (सं) ना.–शाई; मसीह; मशी.
पत्रावळि (ಪತ್ರಾವಳಿ) (सं) ना.–पत्रावळ; पत्रांचा समूह.
पत्रि (ಪತ್ರಿ) (सं) ना.–पक्षी; बाण; लेखक.
पत्रिके (का) (ಪತ್ರಿಕೆ [ಕಾ]) (सं) ना.–लेख; पत्र; लिहिलेला कागद; नियतकालिक.
पत्रींद्र (ಪತ್ರೀಂದ್ರ) (सं) ना.–गरूड; पक्षिराज.
—वाहन (ವಾಹನ) (सं) ना.–गरुडासन; विष्णु.
पथ (ಪಥ) (सं) ना.–मार्ग; वाट; कापड.
—वर्ति (ವರ್ತಿ) (सं) ना.–वाटसरू; पथिक; मार्गस्थ; वाटचाल करणारा.
पथकल्पना (ಪಥಕಲ್ಪನಾ) (सं) ना.–इंद्रजाल; मायाविद्या.
पथदर्शन (ಪಥದರ್ಶನ) (सं) ना.–मार्गदर्शन; दिग्दर्शन; उपाययोजना.
पथिक (ಪಥಿಕ) (सं) ना.–यात्रिक; यात्री; मार्गस्थ; वाटसरू.
—आलय (ಆಲಯ) (सं) ना.–वसतिगृह; धर्मशाळा; वाटसरूचे आश्रयस्थान; सराई.
पथ्य (ಪಥ್ಯ) (सं) वि.–योग्य; अनुकूल.
(सं) ना.–हितकर गोष्ट; उपदेश.

—आहार (ಆಹಾರ) (सं) ना. – आरोग्यकारक खाद्य; निरोगी खानपान; योग्य आहार.

—कर (ಕರ) (क) वि. – हितकारक; आरोग्यकारक.

पद (ಪದ) (सं) ना. – पाऊल; पाद; पादुका; वाक्य; शब्द; स्थळ; काळ; अवकाश; पदवी; प्रसंग; ब्रीद; जमीन; पथ; परिचय; कारण.

पदक (ಪದಕ) (सं) ना. – छातीवरील आभरण; ब्रीद; बिल्ला; स्त्रियांच्या कंठातील अलंकार.

+ प्राणपदक (ಪ್ರಾಣಪದಕ) (सं) वि. – प्राणप्रिय; जिवलग; हृदयालंकार; आत्मीयता; अतिप्रिय.

पदगति (ಪದಗತಿ) (सं) ना. – पदयात्रा; वाटचाल; ओळ; पंक्ति; शिस्त.

पद (दा) घात (ಪದ [ದಾ] ಘಾತ) (सं) ना. – लाथ; लत्ताप्रहार; तुडवणूक.

पदच्युति (ಪದಚ್ಯುತಿ) (सं) ना. – स्थानभ्रष्टता; हीनस्थिति.

पदच्छेद (ಪದಚ್ಛೇದ) (सं) ना. – संस्कृत रचनेतील पदें सोडवणें. अन्वय लावणें.

पदन (ಪದನ) (क) ना. – रीति; पद्धति; योग्य समय; समाचार; वार्ता; खबर; संगती; प्रसंग; 'हदन' पहा.

पदपाठ (ಪದಪಾಠ) (सं) ना. – वेदांतील पदापदाचे पठण; पद, घन, क्रम, वगैरे पद्धतीतील वेदपठण.

पदपु (प्पु) (ಪದಪು [ಪ್ಪು]) (क) ना. – आशा; आकांक्षा; उत्सुकता; संभ्रम; प्रीति; अट्टाहास; शोभा; संतोष; सौरभ; साजशृंगार.

—गाति (ಗಾತಿ) (क) ना. – विलासिनी; सुंदरी; कामिनी; प्रेमळा.

पदमस्तक (ಪದಮಸ್ತಕ) (सं) ना. – बाघुळ; कर्णभूषण; पाकोळी; 'गब्बिल' पहा.

पदयुग (ग्म) (ಪದಯುಗ [ಗ್ಮ]) (सं) ना. – दोन्ही पावलें; जोड पाऊल; पादुका.

पदराट (ಪದರಾಟ) (क) ना. – बडबड; कोरड्या गप्पा; ओरड; घाई; गडबड.

पदराडु (ಪದರಾಡು) (क) धा. – असंबद्ध बोलणें; बडबडणें; व्यंगानें बोलणें; टोचून बोलणें द्व्यर्थीभाषण करणें.

पदरु (ಪದರು) (क) ना. – स्तर; पदर; घडी; पापुद्रा; कात; मेंग; फट; सुटका; लुगड्याचा पदर; द्व्यर्थी बडबड; बोबडे बोल.

पदवि (वी) (ಪದವಿ [ವೀ]) (सं) ना. – मार्ग; वाट; गौरवाचे स्थान; जमीन; उन्नति; मर्यादा; दर्जा; अधिकार; योग्यता; उत्तम स्थिती; संपत्ति.

—धर (ಧರ) (सं) ना. – पदवीधर; बिरुदांकित; नामांकित.

पदविन्यास (ಪದವಿನ್ಯಾಸ) (सं) ना. – नृत्यांतील पवित्रा; एक नृत्य प्रकार; शब्दाची जडणघडण करण्याचे ज्ञान; तुडवणूक

पदगति (ಪದಗತಿ) (सं) ना. – पायाची लाथ; तुडवण; पदाघात; लाथेचा मार.

पदंपु (ಪದಂಪು) (क) ना. – मनोहरता; सौंदर्य; 'पदपु' पहा. शोभा.

पदाति (ಪದಾತಿ) (सं) ना. – सैनिक; पायदळ; पथिक; वाटसरू.

पदायुध (ಪದಾಯುಧ) (सं) ना. – गादव; झुंझ खेळणारा कोंबडा.

पदार्थ (ಪದಾರ್ಥ) (सं) ना. – शब्दामुळें कळणारी वस्तु; आहाराचा जिन्नस; द्रव्य.

—विज्ञान (ವಿಜ್ಞಾನ) (सं) ना. – भौतिक शास्त्र; सूक्ष्मवस्तुज्ञान.

पदि (ಪದಿ) (सं) ना. – पाय असलेला; मनुष्य; पशुपक्षी वगैरे; कविता; चरण असलेली पदरचना.

—पदिन् (ಪದಿನ್) (सं) ना. – दहा संख्या; दशमान.

प (ह) दिटे (ಪ [ಹ] ದಿಟೆ) (सं) ना. – प्रतिष्ठा; कीर्ति; अहंकार; गौरव; मोठेपणा.

पदिंबर् (ಪದಿಂಬರ್) (क) ना. – दहाजण; बहुवचनी नामापूर्वी होणारा आदेश.

पदिर् (ಪದಿರ್) (क) ना. – द्व्यर्थीभाषा; क्लेश. 'हदिरु' पहा.

पदिरपरे (ಪದಿರಪರೆ) (क) ना. – जोडवाद्य; मृदंग; पखवाज; पख्वाज.

पदुगु (ಪದುಗು) (क) धा. – वाकणें; लवणें; नमणें.

पदुम (ಪದುಮ) (क) ना. – पद्म; कमल.

पदुमालये (ಪದುಮಾಲಯೆ) (क) ना. – पद्मालया; कमलासना; लक्ष्मीदेवी.

पदुमे (ಪದುಮೆ) (क) ना. – पद्मा; कमला; लक्ष्मी.

प (ह) दुळ (ಪ [ಹ] ದುಳ) (क) ना. – क्षेम; सुरक्षितता; कल्याण; सुख; भाग्य; उन्नति; भद्रता; निरुपद्रवता; 'नेम्मदि' पहा.

—इग (ಇಗ) (क) ना. – सुखांत राहणारा; सुरक्षितता लाभणारा.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. – सुखानें राहणें; समाधान राहणें.

पदे (ಪದೆ) (क) ना. – सरदी; थंडी; पडसें; क्रम; पाळी; ओळ; पंक्ति.

(क) धा. – प्रीति करणें; लाड करणें; आशा करणें; प्रयत्न करणें; अपेक्षा करणें; स्पंदणें; स्फुरणें; डोळा लवणे; हलणें, 'अदिरु' पहा.

पदेपु (ಪದೆಪು) (क) ना. – सौंदर्य; शोभा; आशा; आकांक्षा. 'पदपु' पहा.

पदेंपदें (ಪದೇಪದೇ) (सं) अ.–पावलोंपावलीं; वारंवार; वरचेवर; सतत; केव्हांहि.
पदु (दुं) (ಪದು [ರ್ದ]) (क) ना.–गिधाड; गरुड; मर्यादा सीमा; हद्द; बांध.
पर्दुदेर (ಪರ್ದುದೇರ) (क) ना.–गरुडवाहन; विष्णु.
पद्धति (ಪದ್ಧತಿ) (सं) ना.–पाऊल; पावलाचा ठसा; रूढी; रीति; वहिवाट; मार्ग; वर्तन; वळण; नियम; व्यूह; रचना; वापर.
पद्म (ಪದ್ಮ) (सं) ना.–कमळ; पाणी; सरोवर; चंद्र; हत्तीच्या अंगावरील माशाचा ठसा; नागफणीवरील चिन्ह; कातडीवरील तीळ; शताब्ज; कुबेरनिधि.
—गर्भ,–ज (ಗರ್ಭ, ಜ) (सं) ना.–ब्रह्मदेव.
—नाभ (ನಾಭ) (सं) ना.–विष्णु.
—पत्र (ಪತ್ರ) (सं) ना.–कमलदल; कमलाचें पान.
पद्मपाणि (ಪದ್ಮಪಾಣಿ) (सं) ना.–हातीं कमल घेणारा; विष्णु; पार्वती; कमलासारखे हात असलेला–ली.
पद्मबंधु (मित्र) (ಪದ್ಮಬಂಧು [ಮಿತ್ರ]) (सं) ना.–सूर्य; कमलमित्र; कमलसखा.
पद्मभव (ಪದ್ಮಭವ) (सं) ना.–ब्रह्मदेव.
पद्मराग (ಪದ್ಮರಾಗ) (सं) ना.–तांबडा रंग; माणिक; रक्तचंदन.
पद्मरिपु (ಪದ್ಮರಿಪು) (सं) ना.–चंद्र; कमलशत्रु.
पद्मलोचन (ಪದ್ಮಲೋಚನ) (सं) ना.–कमलनेत्र; विष्णु.
पद्मसद्म (ಪದ್ಮಸದ್ಮ) (सं) ना.–ब्रह्मदेव; लक्ष्मी; सरोवर; 'कोळ' पहा.
पद्मा (ाालय) (ಪದ್ಮಾ [ದ್ಮಾಲಯ]) (सं) ना.–लक्ष्मी.
पद्माकर (ಪದ್ಮಾಕರ) (सं) ना.–सरोवर; पुष्करणी.
पद्माक्ष (ಪದ್ಮಾಕ್ಷ) (सं) ना.–विष्णु.
पद्मासन (ಪದ್ಮಾಸನ) (सं) ना.–एक योगासन; ब्रह्मदेव.
पद्मानन (ಪದ್ಮಾನನ) (सं) ना.–कमलवदन; चंद्रहास पुत्र.
पद्मावति (ಪದ್ಮಾವತಿ) (सं) ना.–श्रीनिवासपत्नि; भुईकमळ.
पद्मि (ಪದ್ಮಿ) (सं) ना.–सर्प; हत्ती; विष्णु.
पद्मिनि (ಪದ್ಮಿನಿ) (सं) ना.–कमलिनी; सरोवर; कोमलांगा; रूपवती स्त्री.
पद्मोदर (ಪದ್ಮೋದರ) (सं) ना.–विष्णु.
पद्य (ಪದ್ಯ) (सं) ना.–पद; गाणें; कविता; कविरचना; शूद्र.
पद्ये (ಪದ್ಯೆ) (सं) ना.–मार्ग; वाट; वस्त्र; पायवाट.
पन् (ಪನ್) (क) वि.–दहा; समासातील दहा वाचक आदेश (पन्निर; पन्युर्डु वगैरे) ओला; हिरवा; भिजलेला.
पनवु (ಪನವು) (क) ना.–संकेतस्थळ; गुप्तस्थळ; रहस्यस्थळ; खलबतखाना.
पनस (ಪನಸ) (सं) ना.–फणस.
पनि (ಪನಿ) (क) धा.–ठिबकणें; थेंबाथेंबानें गळणें; झिरपणें; सतत धार लागणें.
(क) ना.–तुषार; पावसाची भुरभुर; बारीक पाऊस.
पनित (ಪನಿತ) (क) वि.–पाझरलेले; गळलेले; ओले झालेले; भिजलेले.
पनित्तु (ಪನಿತ್ತು) (क) अ.–गळण्यानें; भिजवून; ओले होवून.
पनिया(वा)र (ಪನಿಯಾ [ವಾ] ರ) (क) ना.–गोड खाद्य; पानगे.
पने (ಪನೆ) (क) ना.–सुळे दात; दात; ताडवृक्ष.
पंत (पणित) (ಪಂತ [ಪಣಿತ]) (क) ना.–हट्ट; जिद्द; स्पर्धा; प्रतिज्ञा; पंथ; शपथ; कलह; भांडण; मार्ग; पक्ष; मत्सर.
—कट्टु (ಕಟ್ಟು) (क) धा.–जिद्द धरणें; पैज मारणें; प्रतिज्ञा करणें; भांडणें; मत्सर करणें.
—पाडु (ಪಾಡು) (क) ना.–मत्सर; स्पर्धा; कलह; चढाओढ.
पंति (ಪಂತಿ) (क) ना.–पंक्ति; ओळ; श्रेणि; पंगत; मळणीची पात; 'हंती' पहा.
पंतुवरा(राव)ळि {(ಪಂತುವರಾಳಿ) (ಪಂತುರಾವಳಿ)} (क) ना.–संगीतांतील एक रागाचें नांव.
पंथ (थान) (ಪಂಥ [ಥಾನ]) (सं) ना.–मार्ग; वाट; पक्षोपपक्ष; अभिप्राय; वस्त्र.
पंद (ಪಂದ) (क) ना.–स्पंद; स्पंदन; स्फुरण; कंपन.
पंदर (ल्) (ಪಂದರ [ಲ್]) (क) ना.–छप्पर; मांडव; मंडप; छत.
पंदले (ಪಂದಲೆ) (क) ना.–रुंड; नुकतीच हजामत केलेलें डोकें; नुकतेंच कापलेलें डोकें 'हसि तेले' पहा.
पंदि (ಪಂದಿ) (क) ना.–डुकर; सूकर; रानडुकर; श्वापद.
पंदे (ಪಂದೆ) (क) वि.–भित्रा; हिजडा; नपूंसक; हातून कांहीं न होणारा; डोक्याची कवटी.
पंद्य (ಪಂದ್ಯ) (क) ना.–स्पर्धा; वरचढ; द्वंद्व; चढाओढ.
पन्न (ಪನ್ನ) (क) वि.–झुळलेलें; घसरलेलें; बुडलेलें.
(क) ना.–अहंकार; गर्व; दंभ; ढोंग; प्रौढी; प्रतिष्ठा; 'बिंक' पहा.
पन्नग (ಪನ್ನಗ) (सं) ना.–सर्प; नाग.
पन्नगभूषण (ಪನ್ನಗಭೂಷಣ) (सं) ना.–नागभूषणें वापरणारा शिव.
पन्नगशयन (ಪನ್ನಗಶಯನ) (सं) ना.–शेषशायी; विष्णु.
पन्नगाभरण (ಪನ್ನಗಾಭರಣ) (सं) ना.–शिव; परमेश्वर; नागभूषण.

पन्नगारि (ಪನ್ನಗಾರಿ) (सं) ना.–सर्पशत्रु; गरुड; मुंगुस; मोर.
पन्नगारिके (ಪನ್ನಗಾರಿಕೆ) (सं) ना.–अहंकार; गर्व; दंभ; डौल.
पन्नगारिध्वज (ಪನ್ನಗಾರಿಧ್ವಜ) (सं) ना.–गरुडध्वज; विष्णु.
पन्नगाशन (ಪನ್ನಗಾಶನ) (सं) ना.–गरुड; मोर; मुंगुस.
पन्नंग (ಪನ್ನಂಗ) (सं) ना.–पालखी; पलंग; पालखीवरील छत; पडदा; सर्प.
पन्नत (ಪನ್ನತ) (क) ना.–वीर; शूर.
पन्नतिके (ಪನ್ನತಿಕೆ) (क) ना.–शौर्य; सामर्थ्य; उन्नति; धैर्य; पराक्रम; गर्व.
पन्नडे (ಪನ್ನಡೆ) (क) ना.–वनातील पाळापाचोळ्याचा दर्प; झाडाचा चीक; डिंक; रक्त.
पन्नि (ಪನ್ನಿ) (क) ना.–दंभ; कोरडा अहंकार; ऐट; चेहरा; हजामत
पन्निर्छासिर (ಪನ್ನಿರ್ಛಾಸಿರ) (क) ना.–बारा हजार; वीस हजार
पन्नीरु (ಪನ್ನೀರು) (क) ना.–सुवासिक गारपाणी; गुलाबपाणी.
पन्ने (ಪನ್ನೆ) (क) ना.–कापूर; कपोल; साय.
पन्नेरिळे (ಪನ್ನೇರಳೆ) (क) ना.–रुचकर मोठे जांभूळ; जंबुफल.
पपि(पी) (ಪಪಿ [ಪೀ]) (सं) ना–चंद्र; सूर्य.
पप्प (ಪಪ್ಪ) (क) ना.–अहंकार; उद्धटपणा; मगरूरी; कोरडी प्रतिष्ठा. 'बिंक' पहा.
पप्परिके (ಪಪ್ಪರಿಕೆ) (क) ना.–असंस्कृतता; कोरडेपणा; रानवटपणा; अविनय.
पप्पु (ಪಪ್ಪು) (क) ना.–बीजातील बी; बीचा गर; गीर.
पप्पुक (ಪಪ್ಪುಕ) (क) ना.–शिकार उठाव; हाके घालणें; शिकारशोधन, सावज हेरणें.
पंप (ಪಂಪ) (क) ना.–कन्नड आदिकवि पंप.
पंपा (ಪಂಪಾ) (सं) ना.–पंपासरोवराजवळील क्षेत्र.
पंपु (ಪಂಪು) (अ. दे) ना.–मोठा नळ; बांबुची नाळ; नलिका.
पंबल(लु) (ಪಂಬಲ್ [ಲು]) (क) ना.–इच्छा; आकांक्षा चिंता; अपेक्षा; निदिध्यास; ध्यान; 'हबलु' पहा.
–इसु (ಇಸು) (क) धा.–आशा करणें; आतुरतेनें इच्छिणें.
पय (ಪಯ) (क) ना.–पद; पाऊल; पादुका.
(सं) ना.–दूध; पाणी.
पयण (ಪಯಣ) (क) ना.–प्रयाण; फिरती; भ्रमंती; प्रवास.
पयःपति (ಪಯಃಪತಿ) (सं.) ना.–वरुणदेव; पर्जन्यदेवता; जलस्वामी.
पयश्चर (ಪಯಶ್ಚರ) (सं) ना.–जलचर; पाण्यात राहणारे प्राणी.
पयस्विनी (ಪಯಸ್ವಿನಿ) (सं. ना.)–नदी; दुभते जनावर.
पयिन् (ಪಯಿನ್) (क) वि.–सामासिक शब्दात येणारा 'पत्तु' शब्दाचा सहस्रवाचक आदेश.
पयिन्छासिर (ಪಯಿನ್ಛಾಸಿರ) (क) वि.–दहा हजार; दशसहस्र.
पयिर (ಪಯಿರ್) (क) ना.–पीक; कणीस; धान्याची लोंबी.
पयोज (ಪಯೋಜ) (सं) ना.–कमल; जलज.
पयोद (ಪಯೋದ) (सं)–जलद; मेघ; ढग.
पयोधर (ಪಯೋಧರ) (सं.) ना.–जलधर; मेघ; कास; ओटी; एक प्रकारचा मासा.
पयोधि (ಪಯೋಧಿ) (सं) ना.–समुद्र; सागर.
पयोभृत् (ಪಯೋಭೃತ್) (सं) ना.–मेघ; ढग.
पयोराशि (ಪಯೋರಾಶಿ) (सं) ना.–समुद्र; सागर.
पयोरुह (ಪಯೋರುಹ) (सं) ना.–कमल; जलज.
पय्सर (ಪಯ್ಸರ) (क) ना.–उड्डाण; हानी; नष्टता; नाश; विलय; उडून जाणें.
पर (ಪರ) (सं) वि.–श्रेष्ठ; अन्य; परका; दूरचा; पलीकडिल; पुढचा; भविष्यकालीन; उत्तम; परम; तत्पर; मग्न; अधिक; मुख्य; अपरिचित.
(सं) ना.–ब्रह्म; मोक्ष; संबंध; वैरी.
—तर (ತರ) (सं) वि.–अधिक श्रेष्ठ.
—ते,–त्व (ತೆ–ತ್ವ) (सं) वि.–श्रेष्ठता; उद्देश.
—त्र (ತ್ರ) (सं) ना.–मोक्ष; स्वर्ग; परलोक.
परकालिसु (ಪರಕಾಲಿಸು) (क) धा.–वाढणें; व्यापणें; पसरणें.
परकलु (ಪರಕಲು) (क) ना.–फाटकी चिंधी, लक्तर; जुनेर; रोडकेपणा; कृशता.
परकाय (ಪರಕಾಯ) (सं) ना. दुसऱ्याचा देह.
—प्रवेश (—ಪ್ರವೇಶ) (सं) ना.–दुसऱ्याच्या देहात स्वप्राण शिरविणें; वशीकरण; परक्याचे मन जाणणें; मनकवडेपण.
परकाल (ಪರಕಾಲ) (सं) ना.–शत्रूचा काळ; अरिंदम; म्हैसूरच्या राजगुरूंचें ब्रीद.
परकाळे (ಪರಕಾಳೆ) (क) ना.–लांब वस्त्र.
परकीय (ಪರಕೀಯ) (सं) वि.–परका; बाहेरचा; अपरिचित; माहीत नसलेला.
परके (ಪರಕೆ) (क) ना.–आशीर्वाद; कल्याणेच्छा; 'हरके' पहा.
परगणा(णे) (ಪರಗಣಾ [ಣೆ]) (अ. दे) ना–खेड्यांचा समूह; तालुका.
परचक्र (ಪರಚಕ್ರ) (सं) ना.–शत्रुसैन्य; परराज्य.
परचु (ಪರಚು) (क) धा. नखाने खाजवणें; चिमटणें; ओरबडणें.
परच्छंद (ಪರಚ್ಛಂದ) (सं) ना.–परेच्छा, दुसऱ्याचा अभिप्राय; (क) वि. आश्रित; पराधीन.
परच्छंदानुवर्ति (ಪರಚ್ಛಂದಾನುವರ್ತಿ) (सं) ना.–दुसऱ्याच्या कलानें वागणारा; परबुद्ध; स्वमतशून्य.

पराजित (ಪರಾಜಿತ) (सं) वि.–पराभूत; पराजय पावलेला जिंकलेला.
पर(रं)जु (ಪರ [ರಂ] ಜು) (क) धा.–चिमटणें; ओरबाडणें. (क) ना.–खड्गधार; तरवारीची धार.
परंज (ಪರಂಜ) (क) ना.–तरवार; चरक; घाणा.
परंज्योति (ಪರಂಜ್ಯೋತಿ) (सं) ना.–दिव्य ज्योति; दिव्य तेज; परमात्मा.
परटे (ಪರಟೆ) (क) ना.–टरफल; नारळाची करवंटी; परटी; चिपाड; परळ; भिक्षावस्था; पाळी; आवार, गप्पा; 'करट' पहा; करटी; प्रकार.
परडु (ಪರಡು) (क) धा.–चाचपणें; पसरणें; विस्तारणें; चोहीकडे फेकणें; पायानें उकरणें.
(क) ना.–वाद; सोडवणूक.
परण (ಪರಣ) (क) ना.–अपहरण; प्राण; जीव.
परतंत्र (ಪರತಂತ್ರ) (सं) वि.–पराधीन; अस्वतंत्र; आश्रित.
—ते (ತೆ) (सं) ना.–पराधीनता; पारतंत्र्य; परकीय शासन; परसत्ता.
परद (ಪರದ) (क) ना.–व्यापारी; वाणी; वर्तक; शेठ; वैश्य; 'हरद' पहा.
परदार (ಪರದಾರ) (सं) ना.–परस्त्री;
—सोदर (ಸೋದರ) (सं) ना.–परस्त्री बहिणीप्रमाणें मानणारा.
—सोदरते (ಸೋದರತೆ) (सं) ना.–परस्त्रीशी बंधुभावना.
परदु (ಪರದು) (क) ना.–व्यापार; विनिमय; वाणिज्य; देवघेव; लेवादेवी; क्रयविक्रय. 'हरदु' पहा.
परदे (दा) (ಪರದೆ [ದಾ]) (अ. दे) ना.–पडदा; आवरण; मुस्कट; झाकण.
परदेशस्थ (ಪರದೇಶಸ್ಥ) (सं) ना.–परकीय; दुसऱ्या देशाचा.
परदेशि (ಪರದೇಶಿ) (सं) ना.–परदेशांत राहणारा; अनाथ; बेवारसी; अगतिक; पोरका. 'तब्बलि' पहा.
परदैव (ಪರದೈವ) (सं) ना.–श्रेष्ठ दैव; इष्टदेवता.
परंतप (ಪರಂತಪ) (सं) ना.–शत्रुनाशन; अरिंदम; अर्जुन; वीर; शूर
परं (रंतु) (ಪರಂ [ರಂತು]) (सं) अ.–तथापि; असें असून सुद्धा; पण.
परंधाम (ಪರಂಧಾಮ) (सं) ना.–श्रेष्ठलोक; परलोक; कैवल्य; परमेश्वर.
परपिंडि (ಪರಪಿಂಡಿ) (सं) ना.–परान्नावर जगणारा; सेवक.
परपु (ಪರಪು) (क) धा.–वाढविणें; पसरविणें; विस्तार करणें.
परपुट्ट (ಪರಪುಟ್ಟ) (क) ना.–परपुष्ट; कोकीळ; भिक्षुक; भिक्षेकरी.

परपुरुष (ಪರಪುರುಷ) (सं) ना.–परका पुरुष; परमपुरुष; परमेश्वर.
परपुष्ट (ಪರಪುಷ್ಟ) (सं) ना.–परभृत; कोकीळ; भिकारी.
परबल (ಪರಬಲ) (सं) ना.–शत्रुसैन्य; दुसऱ्याची शक्ति.
परबोम्म (ಪರಬೊಮ್ಮ) (सं) ना.–परब्रह्म; देवाधिदेव; परमात्मा.
परब्रह्म (ಪರಬ್ರಹ್ಮ) (सं) ना.–परमात्मा; देवाधिदेव.
परभाग (ಪರಭಾಗ) (सं) ना.–श्रेष्ठता; उत्तमत्त्व; अतिशोभा; मागचा भाग.
परभारे (ಪರಭಾರೆ) (अ. दे) अ.–बाहेरच्या बाहेर; घराशीं संबंध नसतां.
—जमाखर्च (ಜಮಾಖರ್ಚ) (अ. दे) ना.–जमा; शिल्लक व खर्च हीं समान ठेवण्याचा जमाखर्च; उधार दलाली जमाखर्च.
परभृत् (त्तु) (ಪರಭೃತ್ [ತ್ತು]) (सं) ना.–दुसऱ्याकडून पोसलेला; कोकीळ.
परभृत (ಪರಭೃತ) (सं) ना.–परपुष्ट; भिकारी; कोकीळ.
परभृतिके (ಪರಭೃತಿಕೆ) (सं) ना.–मादी कोकीळ. वेश्या; गणिका.
परम (ಪರಮ) (सं) वि. उत्तम; श्रेष्ठ; उत्कृष्ट; परमात्मा.
—गति (ಗತಿ) (सं) ना.–शेवटचें प्रयाण; अत्यावस्था; मोक्ष.
—पद (ಪದ) (सं) ना.–श्रेष्ठस्थान; मोक्ष; कैवल्य.
परमंडल (ಪರಮಂಡಲ) (सं) ना.–शत्रुराज्य; दुसऱ्याचें राज्य.
परमपुरुष (ಪರಮಪುರುಷ) (सं) ना.–परमात्मा; देवाधिदेव.
परमपुरुषार्थ (ಪರಮಪುರುಷಾರ್ಥ) (सं) ना.–मोक्ष; पुरुषार्थांपैकी श्रेष्ठ.
परमर्षि (ಪರಮರ್ಷಿ) (सं) ना.–परब्रह्म जाणणारा ऋषि; ब्रह्मज्ञानी.
परमश्री (ಪರಮಶ್ರೀ) (सं) ना.–श्रेष्ठ संपत्ति; मोक्ष; लक्ष्मी.
परमसुख (ಪರಮಸುಖ) (सं) ना–नित्यानंद; मोक्ष.
परमहंस (ಪರಮಹಂಸ) (सं) ना.–श्रेष्ठ; संन्यासी.
परमा (ಪರಮಾ) (अ. दे) ना.–स्त्रीसंयोगानें होणारा रोग.
परमाणु (ಪರಮಾಣು) (सं) ना.–अणुपेक्षा लहान भाग; रेणु; अ‍ॅटम.
परमाणुमार्ग (ಪರಮಾಣುಮಾರ್ಗ) (सं) ना.–वायुमार्ग; आकाश.
परमात्म (ಪರಮಾತ್ಮ) (सं) ना.–परमेश्वर.
परमानंद (ಪರಮಾನಂದ) (सं) ना.–अत्यानंद; मोक्ष; सुख.
परमान्न (ಪರಮಾನ್ನ) (सं) ना.–पक्वान्न; पायस; खीर.

परमायु (ಪರಮಾಯು) (सं) ना. – दीर्घायु; चिरजीवित्व.
परमार्थ (ಪರಮಾರ್ಥ) (सं) ना. – मोक्ष; सत्य; दैविकता; देव.
परमावधि (ಪರಮಾವಧಿ) (सं) वि. – पुष्कळ; उमाप; अगणित; अतिशय; पराकाष्ठा.
(सं) ना. – चरमसीमा; सीमांत. कडेलोट.
परमे (ಪರಮೆ) (क) ना. – भ्रमर; भुंगा; पक्षी; परमा; गुप्तरोग
परमेश्वर (ಪರಮೇಶ್ವರ) (सं) ना. – देवाधिदेव; सार्वभौम.
परमेष्ठि (ಪರಮೇಷ್ಠಿ) (सं) ना. – ब्रह्मदेव; शाळिग्राम मूर्ति; गरुड; अग्नि; जैनगुरु.
परंपरं (ಪರಂಪರಂ) (सं) अ. – एकामागून एक; ओळीनें.
परंपरा (ಪರಂಪರಾ) (सं) ना. – ओळ; पद्धति; व्यवस्था; जनांग; जखम; खून; घात; हिंसा.
परंपरागत (ಪರಂಪರಾಗತ) (सं) वि. – परंपरेनें आलेले; क्रमानें आलेलें; वंशपरंपरेने आलेलें.
परल् (ಪರಲ್) (क) ना. – रत्न; खडा; मणी.
परलोक (ಪರಲೋಕ) (सं) ना. – स्वर्ग; देवराज्य.
—प्रयाण—यान (ಪ್ರಯಾಣ, ಯಾನ) (सं) वि. – मृत्यु; मरण; परलोकगमन.
परवश (ಪರವಶ) (सं) वि. – पराधीन; परतंत्र; बेभान; बेखबर; मूर्छित.
—ता, —ते (ತಾ,–ತೆ) (सं) ना. – पराधीनता; परतंत्रता; अंकितता; मूर्छा; बेभानपणा.
पर (रि) वे (ಪರ [ರಿ] ವೆ) (क) ना. – काळजी; हरकत; विलंब; अपाय; जागृति; संपर्क; संबंध; उत्साभर.
परवि (हरवि) (ಪರವಿ [ಹರವಿ]) (क) ना. – डेरा; रांजण; माठ; मातीचा हंडा.
पर (रा) शक्ति (ಪರ [ರಾ] ಶಕ್ತಿ (सं) ना. – पार्वती; सोमेश्वरी.
परश (ಪರಶ (सं) ना. परिस; स्पर्शमणी; लोंखडाचे सोने करणारा मणी.
परशु (ಪರಶು) (सं) ना. – हातकुऱ्हाड; फरशी.
परशुधर (ಪರಶುಧರ) (सं) ना. – परशुराम; परशु धारण करणारा.
परशुराम (ಪರಶುರಾಮ) (सं) ना. – जमदग्नीऋषीचा मुलगा; विष्णूचा अवतारी पुरुष.
परश्वध (ಪರಶ್ವಧ) (सं) ना. – कुऱ्हाड; फरशी; रणकंदनाचा परशु.
परसमय (ಪರಸಮಯ) (सं) ना. – विधर्मीय सभा; परधर्म; परकीय विधान, घटना; विधर्मी तत्त्वज्ञान.
परसु (ಪರಸು) (क) धा. – आशिर्वाद देणें; सदिच्छा करणें; 'परशु' पहा.
(क) ना. – परशु.
परसे (ಪರಸೆ) (क) ना. – उत्सव, यात्रादिकांतील गर्दी.
परस्त्री (ಪರಸ್ತ್ರೀ) (सं) ना. – दुसऱ्याची बायको.
परस्परं (ಪರಸ್ಪರಂ) (सं) अ. – एकमेकाशी; आपापल्यांत; अन्योन्यामध्ये.
परस्व (ಪರಸ್ವ) (सं) ना. – दुसऱ्याची संपत्ति; परक्याचे धन; अन्याचे भाग्य.
परस्वापहार (ಪರಸ್ವಾಪಹಾರ) (सं) ना. – परधन लुबाडणें; दुसऱ्याची संपदा गिळणें.
परहित (ಪರಹಿತ) (सं) ना. – दुसऱ्याचे कल्याण साधणें; आणीकाचे हित पहाणें.
परलिंग (ಪರಲಿಗ) (क) वि. जार; स्त्रीलंपट; व्यभिचारी; बाईलवेडा.
परा (ಪರಾ) (सं) वि. – श्रेष्ठ; अलौकिक.
पराक (ಪರಾಕ) (सं) ना. – प्रायश्चित्ताचे एक व्रत; तरवार; आजार.
पराकरण (ಪರಾಕರಣ) (सं) ना. – दूरीकरण; निर्मूलन; निराकरण.
पराकाष्ठे (ಪರಾಕಾಷ್ಠೆ) (सं) ना. – परमावधि; अमाप, उन्नतावस्था.
पराकु (ಪರಾಕು) (सं) ना. – जागृति; प्रशंसा; स्तुती; वर्णन; धन्यवाद; दान; लक्ष.
पराक्रम (ಪರಾಕ್ರಮ) (सं) ना. – शौर्य; शक्ति; वीरत्व आक्रमण.
पराक्रमी (ಪರಾಕ್ರಮಿ) (सं) वि. – शूर; बलशाली; वीर.
पराग (ಪರಾಗ) (सं) ना. – फुलातील सुगटी; धूळ; धुके; अरुणराग; चंदन; सोनें; ग्रहण; स्वातंत्र्य; उटी.
परांग संस्कार } (ಪರಾಂಗಸಂಸ್ಕಾರ)
परांग संयोग } (ಪರಾಂಗಸಂಯೋಗ) (सं) ना. – एका झाडाचे दुसऱ्या झाडावरील कलम.
पराङ्मुख (ಪರಾಙ್ಮುಖ) (सं) वि. – विन्मुख; मुख फिरवलेला; कच खाल्लेला; मागें पाऊल घेतलेला.
—ते (ತೆ) (सं) ना. – पीछेहाट; विमुखता; जुगुप्सा; तोंडफिरवणी.
पराचीन (ಪರಾಚೀನ) (सं) वि. – तोंड फिरवलेला; पाठ फिरवलेला; मागें हटलेला; अपमान करणारा; विमनस्क; हयगय करणारा.
पराजय (ಪರಾಜಯ) (सं) वि. – पराभव; अपयश; हानी; नाश; गमावणूक.
पराजित (ಪರಾಜಿತ) (सं) वि. – पराभूत; नष्ट; धर्मबाह्य; शासन विरोधी.
परात्पर (ಪರಾತ್ಪರ) (सं) वि. – पवित्रतम; श्रेष्ठतम· (देव)

पराधीन (ಪರಾಧೀನ) (सं) वि. – परवश; परतंत्र; अस्वतंत्र; अंकित.

—ता (ते) (ತಾ [ತೆ]) (सं) ना. – अंकितता; परवशता.

परानसा (णसा) (ಪರಾನಸಾ [ಣಸಾ]) (सं) ना. – वैद्यकीय उपचार; वैद्यकीय वृत्ति.

परान्न (ಪರಾನ್ನ) (सं) ना. – दुसऱ्याचें अन्न; भिक्षेचा आहार; मधुकरी.

पराभव (ಪರಾಭವ) (सं) ना. – पराजय; अपजय; तिरस्कार; विनाश; एक संवत्सर.

पराभूत (ಪರಭೂತ) (सं) वि. – पराजित; विमुख; तोंड फिरवलेला; माघार घेतलेला.

पराभूति (ಪರಭೂತಿ) (सं) वि. – पराभव; अपजय; साक्षात्कार; अति ऐश्वर्य.

परामरिके (ಪರಾಮರಿಕೆ) (क) ना. – उपचार; आदर; आतिथ्य; परामर्ष; पालनपोषण; रक्षण.

परामरिसु (ಪರಾಮರಿಸು) (क) धा. – परामर्ष घेणें; आदरानें पाहणें.

परामर्श (ಪರಾಮರ್ಶ) (सं) ना. – परीक्षा; योगक्षेम; विचार; समजूत; युक्ति; उपाय; बळात्कार; स्पर्श; फरपट; विमर्श.

परायण (ಪರಾಯಣ) (सं) वि. – आसक्त; मग्न (स्वार्थ-परायण = स्वार्थैक दृष्टि.)

परायत्त (ಪರಾಯತ್ತ) (सं) वि. – परवश; पराधीन; परतंत्र.

परारि (ಪರಾರಿ) (सं) ना. – गतवर्ष; गुदस्त; गेलेसाल; शत्रुंजय; फरारी; पलायन.

परार्थ (ಪರಾರ್ಥ) (सं) ना. – दुसऱ्यासाठीं असलेलें जीवन; संपत्ती; मोक्ष; वेगळा अर्थ; क्लेश; परहित; अन्यप्रयोजन.

परार्ध (ಪರಾರ್ಧ) (सं) ना. – अठरावी संख्यागणना; पूर्णाचा अर्ध; दुसऱ्याचा अर्धभाग.

परार्ध्य (ಪರಾರ್ಧ್ಯ) (सं) वि. – अत्युत्तम.

परावर्तक (ಪರಾವರ್ತಕ) (सं) ना. – किरणांना मागें फिरवणारा; अंतर्गोलक; प्रतिबिंबक.

परावर्तन (ಪರಾವರ್ತನ) (सं) ना. – पीछेहाट; पुनरावर्तन; फिरवण्याची क्रिया.

परावृत्त (ಪರಾವೃತ್ತ) (सं) वि. – मागे फिरलेला; मागें पाऊल घेतलेला; पुनरागत; परतलेला; मुक्त; संग्रहित; बदललेला.

परावृत्ति (ಪರಾವೃತ್ತಿ) (सं) ना. – पीछेहाट; परत फिरणे; प्रतिक्रिया; पुनरावर्तन.

पराशर (ಪರಾಶರ) (सं) ना. – एक ऋषि; व्यासपिता; एक स्मृतिकर्ता.

पराश्रय (ಪರಾಶ್ರಯ) (सं) ना. – दुसऱ्याचा आश्रय; पराधीनता; परसाहाय्य; अन्याधार.

पराश्रयित (ಪರಾಶ್ರಯಿತ) (सं) वि. – परभृत; आश्रित; परावलंबी.

परास (ಪರಾಸ) (सं) ना. – माहेर; मायघर.

परासन (ಪರಾಸನ) (सं) ना. – खून; वध; हत्या.

परासु (ಪರಾಸು) (सं) वि. – निष्प्राण; मृत; मेलेला.

परास्त (ಪರಾಸ್ತ) (सं) वि. – दूर फेकलेला; बहिष्कृत; बाहेर ढकललेला; हीनावस्थेला पोचलेला.

पराह (ಪರಾಹ) (सं) ना. – परवाचा दिवस; अन्य दिवस.

पराह्न (ण्ह) (ಪರಾಹ್ನ [ಹ್ಣ]) (सं) ना. – मधान्ह; अपराण्ह; तिसरा प्रहर.

पराहृत (ಪರಾಹೃತ) (सं) वि. – मागें घेतलेला; मागे रेटलेला.

परि (ಪರಿ) (सं) अ. – भोवतीं; चांगल्या प्रकारें; अधिक या अर्थी उपसर्ग.

(क) धा. – फाडणें; कातरणें; उपटणें; पळून जाणें; गमावणें; नष्ट होणें.

(क) ना. – क्रम; रीत; पद्धति; नियम; अवस्था; रोग; स्थितिगति; शेष; बाकी; भूषण; अलंकार; सौंदर्य; शोभा; विश्रांति; संतोष; त्याग; आधिक्य; मुक्ति; ओघ.

—परि (ಪರಿ) (सं) वि. – हरतऱ्हेचा; अनेकविध.

—ड (ಡು) (क) ना. – चीरफाड; उड्डाण.

—सु (ಸು) (क) धा. – पुढें चालवणें; फाटेलसें करणें.

परिकर (ಪರಿಕರ) (सं) ना. – आजूबाज; उपकरण; साधन; गट; पूजासाधन; साहित्य सामग्री; परिवार; सेवकसंघ; विवेक; पलंग; आसन; परकर; लेहंगा; एककाव्यालंकार.

परिकर्म (ಪರಿಕರ್ಮ) (सं) ना. – शरीरशृंगार; नट्टापट्टा; देहशुद्धि; पूजा; गणित; विधान.

परिकलित (ಪರಿಕಲಿತ) (सं) वि. – जमलेलें; भरलेलें; व्याप्त.

परिकलिसु (ಪರಿಕಲಿಸು) (क) धा. – अधिक होणें; व्यापणें; विस्तार पावणें.

परिकल्पित (ಪರಿಕಲ್ಪಿತ) (सं) वि. – पूर्वसूचित; निश्चित; वंचित; नियोजित; विभागलेलें; रूप दिलेलें; फसलेलें.

परिकार (ಪರಿಕಾರ) (क) ना. – बातमीदार; प्रेषित; निरोप्या; जासूद.

परिकर (ಪರಿಕರ) (अ-दे) ना. – परकर; लेंगा; फ्राक.

परिकाल् (ಪರಿಕಾಲ್) (क) ना. – पाट; कालवा; मोरी; झरा.

परिकिसु (ಪರಿಕಿಸು) (क) धा. – परीक्षणें; नीट अवलोकन करणें; समजून घेणें; शोधणें; कसाला लावणें; विवेक करणें.

परिके (ಪರಿಕೆ) (क) ना. – परीक्षा; समालोचना; शोध; झाडणी; केरसुणी; माशाचे कल्ले; 'कोळ' पहा.

परिक्रम (मण) (ಪರಿಕ್ರಮ [ಮಣ]) (सं) ना. – फेरा; एक लपेट; इकडेतिकडे भ्रमण; इतस्ततः रपेट; सहल.

परिक्षालन (ಪರಿಕ್ಷಾಲನ) (सं) ना. – शुद्धिकरण; स्वच्छिकरण; धावन; स्नान; आंघोळ; मार्जन; परिहार; पश्चात्ताप.

परिक्षुब्ध (ಪರಿಕ್ಷುಬ್ಧ) (सं) वि. – प्रक्षुब्ध; क्रुद्ध; तळमळ लागलेला; अतित्रस्त; गांजलेला; अशांत.

परिखा (खे) (ಪರಿಖಾ [ಖೆ]) (सं) ना. – खंदक; चर; 'अगळ' पहा.

परिख्याति (ಪರಿಖ್ಯಾತಿ) (सं) ना. – प्रसिद्धि; नावलौकिक.

परिगणन (ಪರಿಗಣನ) (सं) ना. – गणना; समालोचना. समानतेची जाणीव.

—**इसु** (ಇಸು) (क) धा. – मोजणें; समान मानणें; हिशेबात घेणें.

परिगणित (ಪರಿಗಣಿತ) (सं) वि. – हिशेबी धरलेलें; गणना केलेलें; हीन संस्कृतीचा.

परिगत (ಪರಿಗತ) (सं) वि. – ज्ञात; विस्तृत; वेढलेला; घेरलेला; कोंडलेला; विस्मृत; आप्त; अस्तित्त्वांत असलेलें.

परिगलित (ಪರಿಗಲಿತ) (सं) वि. – बुडलेला; अपमानित; कोलमडलेला; अदृश्य; वितळलेला.

परिगर्हण (ಪರಿಗರ್ಹಣ) (सं) ना. – अपप्रचार; अतिनिंदा; निखंदन.

परिगूढ (ಪರಿಗೂಢ) (सं) वि. – अतिगूढ; अनाकलनीय; न कळणारें; ध्यानांत न येणारें.

परिगृहीत (ಪರಿಗೃಹೀತ) (सं) वि. – स्वीकृत; मान्य; आलिंगन दिलेलें; घेरलेलें; उपकृत.

(सं) ना. – मान्यता देणारा; आलिंगन; मिठी.

परिगृह्या (ह्ये) (ಪರಿಗೃಹ್ಯಾ [ಹ್ಯೆ]) (सं) स्त्री. – विवाहिता; परिणीता; पतीकडून स्वीकृत.

परिगे (ಪರಿಗೆ) (क) ना. – ढाल; 'अड्डुण' पहा.

परिगोलु (ಪರಿಗೋಲು) (क) ना. – नाव; होडी; 'हरिगोलु' पहा.

परिग्रह (ಪರಿಗ್ರಹ) (सं) ना. – स्वीकार; कबुली; बलात्कार; घेरा; वेढा; दानस्वीकार; चतुःसीमा; दिग्बंधन; मिरवणूक; भूमि; पिछाडी; अभ्युदय; पाणीग्रहण; सेवक; अनुयायी; घराणें; ग्रहण.

परिग्रहिसु (ಪರಿಗ್ರಹಿಸು) (क) धा. – स्वीकारणें; पाणीग्रहण करणें; हिसकणें; विवाहबद्ध होणें.

परिगृहीतृ (ता) (ಪರಿಗೃಹೀತೃ [ತಾ]) (सं) ना. – पाणी ग्रहण करणारा; पति.

परिघ (ಪರಿಘ) (सं) ना. – वर्तुळाचें बाह्यमाप; घेर; मंडल; गदा; मुग्दल; अडणा; माप 'लाळविंडिगे' पहा.

परिघपथ (ಪರಿಘಪಥ) (सं) ना. – कमानी दरवाजा; प्रवेशद्वार; मुख्य दरवाजा.

परिघात (तन) (ಪರಿಘಾತ [ತನ]) (सं) ना. – मार; खून; सुटका; गदा; मुद्गल; अडणा.

परिचय (ಪರಿಚಯ) (सं) ना. – ओळख; समज; ज्ञान, माहिती; भक्ति; स्तोत्र; प्रशंसा; प्रीति; नवा अनुभव.

परिचरा (चारक) (ಪರಿಚರಾ [ಚಾರಕ] (सं) ना. – सेवक; अंगरक्षक; अनुचर; रुग्ण सुश्रूषक; उपचार; सेवा; रूढी; अभ्यास.

परिचरिसु (ಪರಿಚರಿಸು) (क) धा. – सेवा करणें; अभ्यास करणें; सुश्रूषा करणें.

परिचर्य (र्ये) (ಪರಿಚರ್ಯ[ರ್ಯೆ]) (सं) ना. – सेवा; आतिथ्य; पूजा; सुश्रूषा; 'ऊळिग' पहा.

परिचार (ಪರಿಚಾರ) (सं) ना. – सेवा; सुश्रूषा; आतिथ्य; सहलीची जागा; उद्यान.

—**इके** (ಇಕೆ) (क) ना. – सेविका; अंगरक्षिका; दासी. मोलकरीण.

—**क** (ಕ) (सं) ना. – सेवक; पूजक; नोकर; सुश्रूषक; सहवासी.

परिचिति (ಪರಿಚಿತಿ) (सं) ना. – परिचय; ओळख; ज्ञान; माहिती; भक्ति; प्रीति; प्रशंसा; स्तुती; प्रचीति; अनुभव.

परिच्छद (ಪರಿಚ್ಛದ) (सं) ना. – पांघरूण; परिवार; सहाय्य.

परिच्छन्न (ಪರಿಚ್ಛನ್ನ) (सं) वि. – झाकलेला; लपवलेला; घेरलेलें; वेढलेलें; झांकण असलेलें.

परिच्छित्ति (ಪರಿಚ್ಛಿತ್ತಿ) (सं) ना. – सुस्पष्ट व्याख्या; सीमांत पूजन; विभाग; वियोग.

परिच्छिन्न (ಪರಿಚ್ಛಿನ್ನ) (सं) वि. – तुकडे झालेले; कातरलेलें; आवृत्त; मर्यादित; नियत.

(क) अ. – खडाजंगी होऊन; एक घाव दोन तुकडे होऊन.

परिच्छेद (ಪರಿಚ್ಛೇದ) (सं) ना. – विभाग; अध्याय; छेदक; कात्रण; सीमा; मर्यादा; निर्णय; निर्धार; ठराव; प्रस्ताव.

—**इसु** (ಇಸು) (क) धा. – निर्णय घेणे; निर्धार करणें; फोड करणें; तुकडे पाडणें; कातरणें.

परिच्युत (ಪರಿಚ್ಯುತ) (सं) वि. – खालीं पडलेलें; घसरलेलें.

परिजन (ಪರಿಜನ) (सं) ना. – भोवतींचें लोक; प्रभावळ; सेवक; परिवार; आत्मीय वर्ग.

परिजु (ಪರಿಜು) (क) ना. – वेश; सोंग; 'पडिवरिजु' पहा.

परिजे (ಪರಿಜೆ) (क) ना. – देह; शरीर; अंग.

परिटव (वणे) (ಪರಿಟವ [ವಣೆ]) (क) ना. – सिद्धता; तयारी.

—**इसु** (ಇಸು) (क) धा. – सिद्ध होणें; तयार होणें; सज्ज असणें.

परिणत (ಪರಿಣತ) (सं) वि. – पक्क; पिकलेलें; मुरलेलें; अनुभूत; निपुण; सुसंस्कृत; प्रौढ; अभिवृद्ध; नम्र; समर्थ; पंडित; विकृत; बदलेला.

परिणति (ಪರಿಣತಿ) (सं) ना. – पक्कता; पांडित्य; सामर्थ्य; अनुभव; जाण; प्रौढता; सुसंस्कृति; नम्रता; वृद्धावस्था; रूपांतर; विकार.

परिणद्ध (ಪರಿಣದ್ಧ) (सं) वि. – बांधीव; वाकलेलें; रुंद; विकट.

परिणमिसु (ಪರಿಣಮಿಸು) (क) धा. – पिकणें; पक्व होणें; मुरणें; अनुभव येणें; म्हातारे होणें; वाकणें; शेवट पाहणें; विकारवश होणें; संभवणें; रूपांतर होणें; प्राप्त होणें; प्रौढ होणें.

परिणय (यन) (ಪರಿಣಯ [ಯನ]) (सं) ना. – विवाह; लग्न; चतुर्भुजत्व.

परिणाम (ಪರಿಣಾಮ) (सं) ना. – कार्याचें फळ; कामाचा शेवट; अंत; फलितांश; स्थित्यंतर; विकारवशता; नम्रता; विस्तार; क्षेम; संतोष; प्रेम; आरोग्य; वृद्धावस्था.

––वाद (ವಾದ) (सं) ना. – विकासवाद; उत्क्रांति तत्त्व; डार्विन सिद्धांत.

परिणाय (ಪರಿಣಾಯ) (सं) ना. – वेढा; फेरा; बुद्धिबळांतील प्यादे हलविण्याचे नियम.

परिणाह (ಪರಿಣಾಹ) (सं) ना. – विशालता; विस्तार; रुंदी.

परिणीत (ಪರಿಣೀತ) (सं) वि. – विवाहित; समाप्त.

परिणेतृ (ता) (ಪರಿಣೇತೃ [ತಾ]) (सं) ना. – विवाह करणारा; पति.

परित (तः) (ಪರಿತ [ತಃ]) (सं) अ. – सभोंवतीं; इतस्ततः; इकडे तिकडे; सभोंवार.

परितपिसु (ಪರಿತಪಿಸು) (क) धा. – संकटात येणें; तळमळणें; पोटांत आग पडणें; जळफळणें.

परितरु (ಪರಿತರು)
(परिदैतरु) (ಪರಿದೈತರು) } (क) धा. – धावून येणें; लगबगीनें येणें; 'दयितरु' पहा.

परिताप (ಪರಿತಾಪ) (सं) ना. – संकट; संताप; पोटदुखी; दुःख; उष्णता; भय; कंप.

परितोष (ಪರಿತೋಷ) (सं) ना. – आनंद; संतोष; तृप्ति; फुशारकी.

परित्यक्त (ಪರಿತ್ಯಕ್ತ) (सं) वि. – टाकलेलें; फेकलेलें; झिडकारलेले.

परित्यक्ते (ಪರಿತ್ಯಕ್ತೆ) (सं) ना. – पतीनें सोडलेली स्त्री; समाजबहिष्कृता.

परित्यजिसु (ಪರಿತ್ಯಜಿಸು) (क) धा. – त्याग करणें; सोडणें; टाकणें; बाहेर घालविणें.

परित्याग (ಪರಿತ್ಯಾಗ) (सं) ना. – बहिष्कार; सोडचिठी; संबंध सोडणूक; गमावणूक.

परित्याज्य (ಪರಿತ್ಯಾಜ್ಯ) (सं) वि. – त्यागण्यास योग्य; विरह होण्यास योग्य; सोडण्यासारखे.

परित्राण (ಪರಿತ್ರಾಣ) (सं) ना. – संरक्षण; पालनपोषण; रक्षण–साधन.

परिदलित (ಪರಿದಲಿತ) (सं) वि. – विकसित; पूर्ण उमललेले; फुललेलें; झडलेले; गळलेलें; अगदीं खालचें.

परिदान (ಪರಿದಾನ) (सं) ना. – अदलाबदल; विनिमय.

परिदेवन (ना) (ಪರಿದೇವನ [ನಾ]) (सं) ना. – शोक; दुःख; परिताप; पीडा.

परिधान (ಪರಿಧಾನ) (सं) ना. – पोषाख; वस्त्र; नेसण; अंगावर लावून घेण्याचें वस्त्र.

परिधि (ಪರಿಧಿ) (सं) ना. – प्रभावलय; तेजोमंडल; खळे; यज्ञाग्नीभोंवतीच्या समिधा; आखाडा; कुस्तीचें मैदान. 'पौळि' पहा. परिवेष; वृत्तिरेखा; घेर; आवार; भिंत; तट; प्राकार.

परिधावन (ಪರಿಧಾವನ) (सं) ना. – पलायन; घर्षण; खलन.

परिनिष्क्रमण (ಪರಿನಿಷ್ಕ್ರಮಣ) (सं) ना. – बुद्धाचा देहत्याग; निर्याण; मोक्ष.

परिपक्व (ಪರಿಪಕ್ವ) (सं) वि. – पिकलेलें; पिकून गळलेलें. अनुभवपूर्ण; अतिवृद्ध.

परिपडु (ಪರಿಪಡು) (क) धा. – काढून टाकणें; प्रवाहानें कातरणें; धुपणें; थांबणें; स्थिरावणें; संपणें; नाश होणें; पुरेसें होणें.

परिपंथि (ಪರಿಪಂಥಿ) (सं) ना. – वाटेंत आडवा येणारा; शत्रु; वैरी; विरोधक.

परिपरि (ಪರಿಪರಿ) (क) वि. – नानाविध; हरतऱ्हेचे; विविध.

परिपाक (ಪರಿಪಾಕ) (सं) ना. – पूर्णता; पूर्णानुभव; पूर्णाहुति; शिजवण.

परिपाटि (ळि) (ಪರಿಪಾಟಿ [ಳಿ]) (सं) ना. – रीत; रूढी; क्रम; पद्धति; संगति; 'हदन' पहा.

परिपाडु (ड्डु) (ಪರಿಪಾಡು [ಡ್ಡು]) (क) ना. – साम्य; समानता.

परिपाल (लक) (ಪರಿಪಾಲ [ಲಕ]) (सं) ना. – संरक्षक; रक्षण-कर्ता; त्राता.

परिपालन (ಪರಿಪಾಲನ) (सं) ना. – रक्षण; संरक्षण; जोपासना.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. – संरक्षिणें; पालनपोषण करणें; संगोपणें; 'सलपु' पहा.

परिपुष्ट (ಪರಿಪುಷ್ಟ) (सं) वि. – पूर्ण वाढ झालेला; अभिवृद्धि पावलेले; माजलेला; अंगानें भरलेला.

परिपूर्ण (ಪರಿಪೂರ್ಣ) (सं) वि. – भरलेला; तुडुंब; ओतप्रोत; संपूर्ण.

परिबवणिके (ಪರಿಬವಣಿಕೆ) (क) ना. – परिभ्रमण; चक्रगति; गिरकी; प्रदक्षिणा; आवर्तन.

परिबोधिसु (ಪರಿಬೋಧಿಸು) (क) धा. – समजून सांगणें; लक्ष देणें.

परिभव (ಪರಿಭವ) (सं) ना.–पराभव; अपजय; तिरस्कार; अपमान.
परिभविसु (ಪರಿಭವಿಸು) (क) धा.–तिरस्कारणें; अनादर दाखवणें; अपमान करणें.
परिभाव (ಪರಿಭಾವ) (सं) ना.–गंभीर आलोचना; खोल विचार.
परिभाविसु (ಪರಿಭಾವಿಸು) (क) धा.–नीट विचार करणें; खोल विचार करणें; भ्रम होणें; गैरसमज करून घेणें;
परिभाषा (षे) (ಪರಿಭಾಷಾ [ಷೆ]) (सं) ना.–वाकसंकेत; व्याख्या; शब्दाचे विशिष्टार्थ. शास्त्रीय संज्ञा; परिभाषा.
परिभ्रमण (णिका) (ಪರಿಭ್ರಮಣ [ಣಿಕಾ]) (सं) ना.–प्रदक्षिणा; गिरकी; निर्दिष्ट कक्षेत फिरणें; आवर्तन.
परिमरि (ಪರಿಮರಿ) (क) ना.–शृंगार; नट्टापट्टा; थाटमाट; साजशोभा; अवडंबर
परिमल (ळ) (ಪರಿಮಲ [ಳ]) (सं) ना.–सुगंध; सुवास; दरवळ; गोडी; रुचि; 'कंपु' पहा.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–दरवळणें; गंध पसरणें; सुवास फैलावणें.
परिमाण (ಪರಿಮಾಣ) (सं) ना.–माप; वजन; मोजणी; सरासरी कल्पना; आकारनिर्देश; मोजमाप.
परिमार्जने (ಪರಿಮಾರ್ಜನೆ) (सं) ना.–प्रक्षालन; धुणें; बहिष्करण; सारवण; निरसन; नेसण; शुद्धिकरण; धुलई.
दोषपरिमार्जने (ದೋಷಪರಿಮಾರ್ಜನೆ) (सं) ना.–कलंकनिर्धूलन; दोषनिरसन; प्रमादपरिहार.
परिमित (ಪರಿಮಿತ) (सं) वि.–परिसीमित; सीमित; मर्यादित; पकडीत सापडलेले.
परिमिति (ಪರಿಮಿತಿ) (सं) ना.–मोजमाप; वजन; आकार; प्ररीघाचे माप.
परिमिळत (ಪರಿಮಿಳತ) (सं) वि.–मिसळलेलें; समाविष्ट; मिश्रित; प्रविष्ट.
परिमुक्त (ಪರಿಮುಕ್ತ) (सं) वि.–संपूर्णतया टाकलेलें; सोडलेलें; स्वतंत्र.
परिमुख (ಪರಿಮುಖ) (सं) अ.–अवतीभवतीं; सभोवार; द्वारा; मुखांतरानें.
परिम्लान (ಪರಿಮ್ಲಾನ) (सं) वि.–अति कोमेजलेले; उमलून सुकलेलें. गलित.
(सं) ना.–तांबडी कोरांटी.
परियटन (ಪರಿಯಟನ) (सं) ना.–पर्यटन; प्रवास; भ्रमंती; येरझारा; संचार.
परिय (या) ण (ಪರಿಯ [ಯಾ] ಣ) (सं) ना.–गंगाळ; ताम्हण; ताट; परात. 'हरिवाण' पहा.
परियंक (ಪರಿಯಂಕ) (क) ना.–पर्यंक; पलंग; माचा.
परियंत (ಪರಿಯಂತ) (क) अ.–पर्यंत; पावेतों; वेरी.
परियळ (ಪರಿಯಳ) (क) ना.–घंगाळ; तामण; ताट.
परिरंभ (ಪರಿರಂಭ) (क) ना.–आलिंगन; आठिमिठी.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–आलिंगणें; मिठी मारणें; वेढणे.
परिव (प) ट्ट (ಪರಿವ [ಪ] ಟ್ಟು) (क) ना.–शिरस्त्राण; रुमाल; फेटा; पागोटें; मुंडासें.
परिवडु (ಪರಿವಡು) (क) धा.–अलंकारणें; शृंगारणें, सजवणें; सुशोभित करणें; नटणें; मिरवून घेणें.
परिवरिसु (ಪರಿವರಿಸು) (क) धा.–गुंडाळणें; वेष्टणें; लावून घेणें; परिवारांत घेणें.
परिवर्तकास्त्र (ಪರಿವರ್ತಕಾಸ್ತ್ರ) (सं) ना.–अनेक बारी बंदुक; रिव्हाल्वर.
परिवर्तने (न) (ಪರಿವರ್ತನೆ [ನ]) (सं) ना.–मोबदला; विनिमय; अदलाबदल; भाषांतर; स्थित्यंतर; पालट; क्रांति; अध्यायप्रारंभ
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–व्यवस्था करणें; बदलणें; भाषांतर करणें; क्रांति होणें; फिरवणें.
—शील (ಶೀಲ) (सं) वि.–नेहमीं बदलणारे; चिरगतिक; जगत्.
परिवर्धक (ಪರಿವರ್ಧಕ) (सं) वि.–पालनकर्ता; संरक्षक; पोशिंदा; संगोपक.
परिवर्धिनि (नी) (ಪರಿವರ್ಧಿನಿ [ನೀ]) (क) ना.–कन्नड षट्पदीचा एक प्रकार. (चरणाचे ३ गण + गुरु संख्या)
परि(री)वाद (ಪರಿ [ರೀ] ವಾದ) (सं) ना.–चहाडी; दुर्भाषण; निंदा; दोषारोप; शिवी; अपवाद; अपवादन; वाद्यवादन.
परिवादिनि (नी) (ಪರಿವಾದಿನಿ [ನೀ]) (सं.) ना.–वीणा, सतार.
परिविडि (ಪರಿವಿಡಿ) (क) ना.–क्रम; रीत; अनुक्रम.
परिवार (ಪರಿವಾರ) (सं) ना.–भोवतीचे लोक; आप्तेष्ट; नोकरचाकर; अनुयायी; पैपाहुणा; सैन्यविभाग.
परिवृढ (ಪರಿವೃಢ) (सं) ना.–मालक; यजमान; राजा; प्रभु.
परिवृत (ಪರಿವೃತ) (सं) वि.–घेरलेला; वेढलेला; विवाहित; स्वीकृत.
परिवृत्त (ಪರಿವೃತ್ತ) (सं) ना.–गुंडाळलेलें; गोल; वर्तुळाकार; बदललेले; विनिमय केलेले.
परिवृत्ति (ಪರಿವೃತ್ತಿ) (सं) ना.–क्रांति; पुनरागमन; पीछेहाट; विनिमय; क्रयविक्रय; अंत; शेवट; प्रत्यय; परिस्थिति. वसतिस्थान; एक अलंकार.
परिवेत्तृ(दक) (ಪರಿವೇತ್ತೃ [ದಕ]) (सं) ना.–वडील भावाआधीं लग्न करून घेणारा लहान भाऊ.
परिवेदन (ಪರಿವೇದನ) (सं) ना.–वडील भावाआधीं लहान भावाचा झालेला विवाह; ज्ञान; सूक्ष्मज्ञान; लाभ; प्राप्ति;

विवेकपरिपूर्णता; गृह्याग्निसाधन; अग्न्याधार; विस्तार; कौशल्य; धोरण.
परिवेधि (ಪರಿವೇಧಿ) आवरण; पांघरूण; झांकण; दादरा.
परिवेषण (ಪರಿವೇಷಣ) (सं) ना.–जेवणाची मार्गप्रतीक्षा; पान वाढणें; सामीप्य; वेष्टण; परीघ; परिधि; कंकण; खळें.
परिवेष्ट (ष्टन) ಪರಿವೇಷ್ಟ [ಷ್ಟನ]) (सं) ना.–वर्तुळ; पांघरूण; परिधि; आच्छादन; वेढा; घेरा.
परिवेष्टिसु (ಪರಿವೇಷ್ಟಿಸು) (क) धा.–गुंडाळणें; वेढणें; आच्छादणें; घेरणें; खळे करणें.
परिव्राजक (ಪರಿವ್ರಾಜಕ) (सं) ना.–संन्यासी; यति.
परिशिष्ट (ಪರಿಶಿಷ್ಟ) (सं) वि.–राहिलेलें; बाकी; पुरवणी; शिलकी; क्षुद्र; टाकाऊ.
—वर्ग (ವರ್ಗ) (सं) ना.–असंस्कृत समाज.
परिशीलन (ने) (ಪರಿಶೀಲನ [ನೆ]) (सं) ना.–सूक्ष्म परीक्षा; विवेचक दृष्टीनें पाहणी; चौकसज्ञान; समग्र दृष्टि.
परिशुद्ध (ಪರಿಶುದ್ಧ) (सं) वि.–अति पवित्र; अत्यंत निर्मल; निष्कलंक; निर्दोष.
परिशोधक (ಪರಿಶೋಧಕ) (सं) वि.–शोध करणारा; हुडकणारा; पवित्र करणारा; स्वच्छता ठेवणारा; घाण काढणारा.
परिशोधने (ಪರಿಶೋಧನೆ) (सं) ना.–नवे शोध; सूक्ष्म परिशीलन; खोल विचार.
परिशोधिसु (ಪರಿಶೋಧಿಸು) (क) धा.–परिशीलन करणें; सुधारणें; चाळून घोळून पाहणें; दोष काढणें; गाळून स्वच्छ करणें.
परिशोभिसु (ಪರಿಶೋಭಿಸು) (क) धा.–स्वच्छ करणें; घासणें; पुसणें; प्रकाशणें; चकाकणें; सुंदर होणें.
परिश्रम (ಪರಿಶ್ರಮ) (सं) ना.–दीर्घ प्रयत्न; अति कष्ट; मेहनत.
परिश्रांत (ಪರಿಶ್ರಾಂತ) (सं) वि.–फार दमलेला; अति कष्ट घेतलेला.
परिषत् (त्तु) (ಪರಿಷತ್ [ತ್ತು]) (सं) ना.–सभा; महासभा; विद्वत्सभा; महाजन सभा.
परिषेक (ಪರಿಷೇಕ) (सं) ना.–गुंडाळी; गुंडाळण्याची क्रिया.
परिषेचन (ಪರಿಷೇಚನ) (सं) ना.–परिसिंचन; परिसमूहन.
परिष्करण (ಪರಿಷ್ಕರಣ) (सं) ना.–उजाळा; सुधारणा; स्वच्छता; अलंकार दुरुस्ती; सूक्ष्मावलोकन.
परिष्करिसु (ಪರಿಷ್ಕರಿಸು) (क) धा.–सुधारणें; परीक्षण करणें; अलंकार करणें; पूर्ण करणें; स्वच्छ करणें.
परिष्कृत (ಪರಿಷ್ಕೃತ) (सं) वि.–संस्कार केलेले; अलंकृत; समर्थन केलेलें.
—मुद्रण (ಮುದ್ರಣ) (सं) ना.–दुरुस्त मुद्रण.
परिष्वंग (ಪರಿಷ್ವಂಗ) (सं) ना.–आलिंगन; मिठी; कवटाळण.
परिसंख्या (ख्ये) (ಪರಿಸಂಖ್ಯಾ [ಖ್ಯೆ]) (सं) ना.–एक अलंकार; अतिसंख्यात्व; एकूणात; वट्टसंख्या.
परिसमाप्ति (ಪರಿಸಮಾಪ್ತಿ) (सं) ना.–तड; समारोप; शेवट; अंत.
परिसर (ಪರಿಸರ) (सं) ना.–आजूबाजू; आसमंत; शेजारपाजार; सीमा; जवळचा प्रदेश; दृश्य; विस्तार; विरह; मृत्यु; नियम.
—ण (ಣ) (सं) ना.–पलायन; सुटका; मोकळीक; निष्क्रमण; आच्छादन; अंथरूणपांघरूण.
परिसर्प (र्पण) (ಪರಿಸರ್ಪ [ರ್ಪಣ]) (सं) ना.–आंदोलन; पूसतपास; अनुमान; वळसा; फेरा; विलोलता; चौकशी.
परिसंख्यान (ಪರಿಸಂಖ್ಯಾನ) (सं) ना.–सरळ न्यायनिर्णय; योग्य सरासरी; एकूण संख्या.
परिस्फुट (ಪರಿಸ್ಫುಟ) (सं) वि.–अतिस्पष्ट; पूर्ण वाढलेले. पूर्ण विकसित; विवरण; फोड.
परिस्फुरण (ಪರಿಸ್ಫುರಣ) (सं) ना.–कंपन; योग्यता; काठिण्य.
परिहर (ಪರಿಹರ) (सं) ना.–बहिष्कार; सोडवणूक; चुकारपणा; बचाव; चुणूक; आकस्मिक प्रयत्न.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–काढून टाकणें; निवारणें; फेकणें.
परिहार (ಪರಿಹಾರ) (सं) ना.–त्याग; सोडवणूक; निवारण; अनादर; तिरस्कार; प्रायश्चित्त; सामूहिक साह्य; धन; दंड.
—द्रव्य (ದ್ರವ್ಯ) (सं) ना.–भूर्दंड; नुकसानभरपाई; मोबदला.
परिहार्य (ಪರಿಹಾರ್ಯ) (सं) वि.–सोडण्यास योग्य; चुकवण्यास योग्य; टाळतां येण्या जोगें.
(सं) ना.–कंकण; काकण; बांगडी.
परिहास (ಪರಿಹಾಸ) (सं) ना.–चेष्टा; विनोद; हास्य; मेळ.
परिहासक (ಪರಿಹಾಸಕ) (सं) ना.–गमत्या; विदूषक; गोड्डी; चेष्टा करणारा; हसविणारा.
परिहृत (ಪರಿಹೃತ) (सं) वि.–अपहार केलेले; त्याग केलेले; बाहेर घातलेले; अस्वीकृत.
परीक्षक (ಪರೀಕ್ಷಕ) (सं) ना.–परिशीलन करणारा; विचार करून पाहणारा; न्यायाधीश; तपासनीस; विमर्शक.
परीक्षण (रीक्षा) (ಪರೀಕ್ಷಣ [ರೀಕ್ಷಾ]) (सं) ना.–कस; परिशीलन; विमर्शण; तपास; चूकभूलीचा विचार.
परीक्षित (त्) (ಪರೀಕ್ಷಿತ [ತ್]) (सं) ना.–अभिमन्यु पुत्र; परीक्षिती.
परीत (ಪರೀತ) (सं) वि.–अपहृत; गुंडाळलेला; गमावलेला; समाप्त; मृत.

परीप्से (ಪರೀಪ್ಸೆ) (सं) ना.–मिळण्याची इच्छा; आतुरता; गडबड; घाई.

परु (ಪರು) (सं) ना.–गाठ; संधि; दुर्बल प्रसंग; स्वर्ग; पर्वत; महासागर; (सं.) वि. मृदु; कोमल.

परुटव (विगे) (ಪರುಟವ [ವಿಗೆ]) (क) वि.–तयारी; विस्तार; विशालता.

परुटविसु (ಪರುಟವಿಸು) (क) धा.–विस्तारानें सांगणें; विवरण करणें; सिद्ध करणें.

परुटव (वणे) (ಪರುಟವ [ವಣೆ]) (क) ना.–सिद्धता; विस्तार; विवरण; विशालत्व.

परुत् (ಪರುತ್) (क) ना.–गतवर्ष; गेले साल; गुदस्त; 'परु' पहा.

परुद्वार (ಪರುದ್ವಾರ) (सं) ना.–घोडा.

परुव (ಪರುವ) (क) ना.–पर्व; सण; उत्सव; क्रांतिकाल; संक्रमणकाल; संक्रांत.

परुष (ಪರುಷ) (सं) वि.–घट्ट; ओबडधोबड; निष्ठुर; कर्कश; असंस्कृत; स्थूल. 'गडसु' पहा.

परुषि (ಪರುಷಿ) (क) वि.–गोड; रुचकर.

परुस (सकलु) (ಪರುಸ [ಸಕಲ್ಲು]) (क) ना.–स्पर्शमणि; स्पर्शशिला; परीस.

परे (ಪರೆ) (क) धा.–पसरविणें; अस्ताव्यस्त करणें; जखम भरून येणें; फाडणें; कातरणें; फेकून देणें.

(क) ना.–सापाची कात; चर्मवाद्य; टिमकी; हलगी; डोळ्यावरील सारा; पातळ पांघरूण; निंदा.

—पु (ಪು) (क) ना.–वाढ; विस्तार.

परेत (ಪರೇತ) (सं) वि.–मृत; प्रेत; मेलेला; वियोग पावलेला. (सं) ना.–भूत; पिशाच.

परेगण्णु (ಪರೆಗಣ್ಣು) (क) ना.–डोळ्याचा बुबुळावरील सारा; बुबूळावरील कवडी.

—भर्तृ —राज (ಭರ್ತೃ,–ರಾಜ) (सं) ना.–यमधर्म; मृत्युदेव; भूमि.

—वास–वन (ವಾಸ,–ವನ) (सं) ना.–स्मशान; मसण; मसणवट; रुद्रभूमि.

परेद्यवि (द्युः) (ಪರೇದ್ಯವಿ [ದ್ಯುಃ]) (सं) अ.–परवा; परवाचे दिवशीं; उद्या.

परोक्ष (ಪರೋಕ್ಷ) (सं) वि.–समोर नसणारे; डोळ्याला न दिसणारे. गुप्त.

—ज्ञानी (ಜ್ಞಾನಿ) (सं) ना.–अदृष्ट जाणणारा; भविष्य ज्ञानी; दूर दृष्टीचा.

परोपकार (ಪರೋಪಕಾರ) (सं.) ना.–दुसऱ्याचे हित; इतरांना केलेले साह्य.

परोपकारि (रिन्) (ಪರೋಪಕಾರಿ [ರಿನ್]) (सं) ना.–दुसऱ्याचें भले करणारा.

पर्चु (ಪರ್ಚು) (क) धा.–कुजबुजणें; गुणगुणणें; कानांत सांगणें.

पर्जन्य (ಪರ್ಜನ್ಯ) (सं) ना–आकाश; मेघ; वृष्टि; इंद्र.

—मापक (ಮಾಪಕ) (सं) ना.–पाऊस मापण्याचे साधन.

पर्ण (ಪರ್ಣ) (सं) ना.–पान; पंख; विड्याचे पान; बाणाचे पीस.

—अद, अशन (ಅದ, ಅಶನ) (सं) ना.–पान खाणें; विडा खाणें.

—उटज,–कुटि (—ಉಟಜ,–ಕುಟಿ) (सं) ना.–झोपडी; पानाचे छप्पर. कूड.

पर्णसि (ಪರ್ಣಸಿ) (सं) ना. जलमंदिर; शीत हवेचें ठिकाण; फळभाजी; कमर; शृंगार; अलंकार; परिमळ द्रव्य; उटणें.

पर्णि (ಪರ್ಣಿ) (सं) ना.–झाडपाला; वेली; पानवेल.

पर्दु (ಪರ್ದು) (क) ना.–गिधाड; गरुड.

—तेर (ತೇರ) गरुडवाहन; विष्णु.

पर्दुदेर (ಪರ್ದುದೆರ) (क) ना.–गरुडावर बसणारा; विष्णु.

पर्प (ಪರ್ಪ) (सं) ना.–कोवळे गवत; पांगुळ गाडा; बाबागाडी; कुबडी.

पर्परिके (ಪರ್ಪರಿಕೆ) (क) ना.–कर्कशता; असंस्कृतता; धीटपणा; कठोरता.

पर्परीक (ಪರ್ಪರೀಕ) (सं) ना.–सूर्य; अग्नि; जलाशय; सरोवर; तलाव; 'कोळ' पहा.

पर्बु (ಪರ್ಬು) (क) धा.–वाढणें; पसरणें; रुंद होणें.

—गे (ಗೆ) (क) ना.–वाढ; विस्तार; प्रसार; रुंदी.

पर्यंक (ಪರ್ಯಂಕ) (सं) ना.–पलंग; माचा; पालखी; आसन; अंथरूण; वीरासन.

—भोगि (ಭೋಗಿ) (सं) ना.–एक सर्प.

पर्यटन (रित) (ಪರ್ಯಟನ [ರಿತ]) (सं) ना.–प्रवास; प्रदक्षिणा; फिरती; प्रयाण; जलपर्यटण; समुद्रसंचार.

पर्यंत (तर) (ಪರ್ಯಂತ [ತರ]) (सं) अ.–पावेतों; तों; वेरी. (सं) ना.–सीमा; मर्यादा; क्षितिज; बाजू; अंत; शेवट. 'गडि' पहा.

पर्यय (ಪರ್ಯಯ) (सं) ना.–बदली; पालट; पर्याय; आवर्तन; समारोप; नाश; वेळेचा व्यय; नुकसान; अनियमितता; भ्रम; कर्तव्यविस्मृति; विरोध.

पर्यवसान (ಪರ್ಯವಸಾನ) (सं) ना.–शेवट; अंत; निर्णय; परिणाम; समारोप.

पर्यवसायि (यिन्) (ಪರ್ಯವಸಾಯಿ [ಯಿನ್]) (सं) वि.–शेवट गाठणारा; कड लावणारा.

+ आनंद पर्यवसायि (ಆನಂದಪರ್ಯವಸಾಯಿ) (सं) ना.–सुखांतिका; आनंदाचा शेवट असलेले नाटक.

शोक पर्यवसायि (ಶೋಕಪರ್ಯವಸಾಯಿ) (सं) ना.– दुःखांतिका; दुःखांत नाटक.

पर्यवसित (ಪರ್ಯವಸಿತ) (सं) वि.– संपलेले; शेवट लागलेले; नष्ट; गमावलेले; निश्चित.

पर्यष्टि (ಪರ್ಯಷ್ಟಿ) (सं) ना.– आहार; खाद्य; खाद्यपेय.

पर्यवस्थे (स्था) (ಪರ್ಯವಸ್ಥೆ [ಸ್ಥಾ]) (सं) ना.– विरोध; नाकबुली; खंडन; विसंगती.

पर्याकुल (ಪರ್ಯಾಕುಲ) (सं) वि.– भ्यालेला; बेखबर; बेशुद्ध; चंचल; व्याकुळ; तळमळणारा.

(सं) ना.– गडबड; गोंधळ.

पर्याण (ಪರ್ಯಾಣ) (सं) ना.– घोड्याचे जीन; खोगीर. 'हल्लण' पहा.

पर्याप्त (ಪರ್ಯಾಪ್ತ) (सं) अ.– यथेष्ट; यथेच्छ; मनसोक्त; आकंठ.

(सं) वि.– भरलेले; व्याप्त; मिळवलेले; समाधान पावलेले; संतुष्ट.

पर्याप्ति (ಪರ್ಯಾಪ್ತಿ) (सं) ना.– प्राप्ति; लाभ; तृप्ति; समाधान; अंत; शेवट; निर्णय; सामर्थ्य; योग्यता. 'तणिवु' पहा.

पर्याय (ಪರ್ಯಾಯ) (सं) वि.– दुसरी बाजू; अन्य पक्षी; उलट बाजूनें; अप्रत्यक्ष.

(सं) ना.– पाळी; ओळ; क्रम; रीत.

(सं) अ.– बाहेरच्या बाहेर.

—शयन (ಶಯನ) (सं) ना.– पाळीप्रमाणें घेतलेली निद्रा; पहारा.

पर्यालोचन (ಪರ್ಯಾಲೋಚನ) (सं) ना.– सूक्ष्म विचार; निश्चित ज्ञान; सत्यदर्शन; यथार्थता.

पर्यास (ಪರ್ಯಾಸ) (सं) ना.– विनिमय; अदलाबदल; विपर्यास; व्यत्यास; सार्वत्रिक प्रसार; भिरकाटणें.

पर्युत्सुक (ಪರ್ಯುತ್ಸುಕ) (सं) वि.– आतुर; गोंधळाचें; उत्साहपूर्ण; खिन्न; दुःखित.

पर्युपासन (ने) (ಪರ್ಯುಪಾಸನ [ನೆ]) (सं) ना.– सेवा; अनुसरण; अनुष्ठान.

पर्युषित (ಪರ್ಯುಷಿತ) (सं) वि.– शिळे; उष्टे; उच्छिष्ट.

पर्व (ಪರ್ವ) (सं) ना.– सण; संभ्रमसमय; पुण्यकाळ; पर्वणी; गाठोडें; लोखंडी सळी; अध्याय प्रकरण; काल; संक्रमण काल.

पर्वत (ಪರ್ವತ) (सं) ना.– मोठा डोंगर; गिरी; अद्रि.

—अरि; रिपु (ಅರಿ,-ರಿಪು) (सं) ना.– इंद्र ; पर्वतशत्रु

—नाथ,-राज (ನಾಥ,-ರಾಜ) (सं) ना.– पर्वतश्रेष्ठ; हिमालय; महागिरी.

पर्वलिसु (ಪರ್ವಳಿಸು) (क) धा.– बाजूला जाणें; बाजूला होणें; खालीं उतरणें.

पर्वु (ಪರ್ವು) (क) धा.– पसरणें; वाढणें; रुंद होणें; विस्तार पावणें; विस्कळणें.

पल् (ಪಲ್) (क) ना– दंत; दात.

—परे (ಪರೆ) (क) ना.– दात खाणें; दात वाजणें; कटकट ध्वनि.

—मसे (ಮಸೆ) (क) धा.– दात चावणें; दात खाणें; क्रोधाविष्कार करणें.

—मोरे (ಮೊರೆ) (क) धा.– तोंड वेंगाडणें; तोंड पसरणें; दीनपणें मागणें.

पल (लवु) (ಪಲ [ಲವು]) (क) वि.– अनेक; पुष्कळ; अधिक; कांहीं, कित्येक

(क) ना.– मांस; गवत; तीन तोळ्याचे वजन.

पलगण्ण (ಪಲಗಣ್ಣ) (सं) ना.– बहुनेत्र; इंद्र.

पलगे (ಪಲಗೆ) (क) ना.– फलक; फळी; ढाल; ढोल; चर्मवाद्य; खेळ. 'गुरुणि' पहा.

पलगंड (ಪಲಗಂಡ) (क) ना.– राजा; गवंडी; तुरुंग; दीर्घ कष्ट.

पलमे (मैं) (ಪಲಮೆ [ಮೆ]) (क) अ.– कैकवेळी; कित्येकदा; अनेक प्रसंगीं.

पलल (ಪಲಲ) (सं) ना.– मांस; राक्षस; राड; चिखल.

पलसु (नसु) (ಪಲಸು [ನಸು]) (क) ना.– फणसाचें झाड; फणस.

पलांडु (ಪಲಾಂಡು) (सं) ना.– कांदा, कंदर्प. 'ईरुळ्ळि' पहा.

पलायन (ಪಲಾಯನ) (सं) ना.– पळ; धावन; धाव; यःपलाय; युक्तीनें निसटणें.

पलायित (ಪಲಾಯಿತ) (सं) वि.– पळून गेलेला; पळविलेला; स्थानभ्रष्ट.

पलाल (ಪಲಾಲ) (सं) ना.– वाळलेले गवत; पिंजर; करड; कोंडा; पोकळी

—दोहद (ದೋಹದ) (सं) ना.– आम्रवृक्ष.

पलास (ಪಲಾಸ) (सं) ना.– पळस; किंशुकवृक्ष; पान; फूल; हिरवा रंग.

पलित (ಪಲಿತ) (सं) वि.– वृद्ध; पिकलेला; पांढऱ्या केसाचा.

पलुगुण (ಪಲುಗುಣ) (क) ना.– फाल्गुन; अर्जुन; पार्थ.

पलुंबु (ಪಲುಂಬು) (क) धा.– दुःख देणें; अपमानित करणें; हळहळणें; कुंथणें; 'हलुबु' पहा. व्यथा होणें; दया येणें; मन विरघळणें; 'मरुगु' पहा.

पल्यंक (ಪಲ್ಯಂಕ) (सं) ना.– पर्यंक; पलंग.

पल्ययन (ಪಲ್ಯಯನ) (सं) ना.– खोगीर; पलाण; 'हल्लण' पहा.

पल्लक्कि (ಪಲ್ಲಕ್ಕಿ) (क) ना.– पालखी; शिबिका; तिरडी.

पल्लंग (ಪಲ್ಲಂಗ) (क) ना.– माचा; पलंग; बाजलें; बिछाना.

पल्लट (ಪಲ್ಲಟ) (क) ना. – पर्यस्त; अदलाबदल; क्रांति; व्यत्यास; उलटापालट; अव्यवस्था.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. - व्यवस्था करणें; बदल होणें.

पल्लटित (ಪಲ್ಲಟಿತ) (क) वि. – उलटलेला; व्यत्यासित; खालीं डोकें वर पाय झालेला.

पल्लण (ಪಲ್ಲಣ) (क) ना. – जीन; खोगीर; पालाण.

पल्लमरि (ಪಲ್ಲಮರಿ) (क) ना. – हत्तीचें पिलूं; शरभ.

पल्लव (ಪಲ್ಲವ) (सं) ना. – पालवी; कोवळी पानें; मोड; नवांकुर; लहानशाखा; पदर; एक राजवंश; सर्प; अलक्तरस; लाख; शक्ति; कुसळ; कंकण; वाकी; प्रेम; विनोद; चांचल्य.

—अंकुर (ಅಂಕುರ) (सं) ना. – आधार; शाखा; फांदी.

—अस्त्र (ಅಸ್ತ್ರ) (सं) ना. – काम; मदन; मन्मथ.

पल्लवक (ಪಲ್ಲವಕ) (सं) ना. – कामुक; उपपति; उपपत्नी; अशोकवृक्ष; एक मासा; मंजिरी; नव पालवी; व्यभिचारी; विट.

पल्लवपाणि (ಪಲ್ಲವಪಾಣಿ) (सं) ना. – पालवीप्रमाणें हात असलेला; निमूळते हात असलेला.

पल्लवाधरे (ಪಲ್ಲವಾಧರೆ) (क) ना. – पालवीप्रमाणें ओठ असलेली तन्वंगी, सुंदरी.

पल्लवि (ಪಲ್ಲವಿ) (क) ना. – धृपद; ध्रुवपद; पालुपद; पालवपद.

पल्लवित (ಪಲ್ಲವಿತ) (सं) वि. – पालवी फुटलेले; मोड आलेले; फुललेले.

पल्लविसु (ಪಲ್ಲವಿಸು) (क) धा. – अंकुरणें; वाढणें; चिगरणें; फुटणें.

पल्लि (ल्ली) (ಪಲ್ಲಿ [ಲ್ಲೀ]) (सं) ना. – खेडे; लहान गांव; घर. (क) ना. – पाल; सरड्याच्या जातीचा प्राणी.

पल्लिलि (ಪಲ್ಲಿಲಿ) (क) ना. – बोतरा; दात नसलेला; सूर्य; कोष्टी कांठी.

—बाय (ಬಾಯಿ) (क) ना. – दांत नसलेलें तोंड.

पल्वल (ಪಲ್ವಲ) (सं) ना. – जलाशय; सरोबर; तलाव;

पवडिसु (ಪವಡಿಸು) (क) धा. – झोपणें; झोपविणें; निद्रा घेणें; ओढणें; विंचरणें; रेघ ओढणें; लुटणें.

पवण् (ण) (ಪವಣ್ [ಣ]) (क) ना. – प्रयाण; माप; वजन; निश्चित ज्ञान; विश्रांति; औचित्य; शक्ति; सामर्थ्य; विषय; संमति.

पवणिगे (के) (ಪವಣಿಗೆ [ಕೆ]) (क) ना. – ओवणी; जमवणी; जमणें; जोड.

पवणिसु (ಪವಣಿಸು) (क) धा. – ओवणें; जमवणें; समाविष्ट करणें; घालणें. 'तेत्तिसु' पहा.

पवण्सरि (ಪವಣ್ಸರಿ) (क) ना. – निश्चय; प्रमाण; विद्वान; विश्वास; श्रद्धा.

पव (ಪವ) (सं) ना. – वारा; पवन; शुद्धि; चाळण; शेणगोळा.

पवन (ಪವನ) (सं) ना. – वारा; वायु; निवड; चाळणी; पाणी; कुंभाराचें चाक.

—नी (ನೀ) (सं) ना. – झाडणी; झाडू; चवरी.

—अशन, –भुक् (ಅಶನ, –ಭುಕ್) (सं) ना. – साप.

—ज (ಜ) (सं) ना. – मारुति; भीम; अग्नि.

—पथ (ಪಥ) (सं) ना. – आकाश; वातावरण.

—परि (ಪರಿ) (सं) ना. – योगानुष्ठान; प्राणायाम.

—व्याधि (ವ್ಯಾಧಿ) (सं) ना. – संधिवात; कृष्णमंत्री; उद्धव.

पवमान (ಪವಮಾನ) (सं) ना. – हवा; वायु; पवित्र अग्नि; वायुस्तुति; वाऱ्याचे गाणें; पवनस्तोत्र.

पवळ (ಪವಳ) (क) ना. – प्रवाळ; पोवळें; विद्रुम.

पवाड (ಪವಾಡ) (क) ना. – पोवाडा; प्रशंसा; स्तुति; अतिमानुषकृति; अद्भुत कार्य; आश्चर्य; अवडंबर; स्तोम.

पवि (ಪವಿ) (सं) ना – इंद्रायुध; वज्र; वीज.

पवित्र (ಪವಿತ್ರ) (सं) वि. – शुद्ध; निर्मळ; दोषरहित; पापमुक्त; पुण्यकर; निष्कलंक; जानवें; दर्भाची अंगठी; मधले बोट; मध; व्यायामातील पवित्रा; गाळणी; सोधने.

पवित्रक (ಪವಿತ್ರಕ) (सं) ना. – दर्भ; कापूस; दवणा.

पवित्रकर (ಪವಿತ್ರಕರ) (सं) वि. – पवित्र करणारा; निर्मल करणारा.

पवित्रतर (ಪವಿತ್ರತರ) (सं) वि. – अधिक पवित्र; अति निर्मळ;

पवुड (ಪವುಡ) (क) वि. – प्रौढ; वाढलेला; वयात आलेला.

पवुळि, (पौळि) (ಪವುಳಿ, [ಪೌಳಿ]) (क) वि. – आवार; प्राकार. तट; सभोवतालची भिंत.

पव्वगे (ने) (ಪವ್ವಗೆ [ನೆ]) (क) अ. – अकस्मात्; झटकन्; एकदम.

पवुसे (ಪವುಸೆ) (क) ना. – तिलक; गोंदण; हातातोंडावरील चित्र; मगर; 'मकरिके' पहा.

पव्वळिसु (ಪವ್ವಳಿಸು) (क) धा. – अकस्मात येणें; दत्त म्हणून उभे होणें; एकदम उद्भवणें; आगंतुकपणें येणें.

पशु (ಪಶು) (सं) ना. – गाय; पाळीव प्राणी; मृग; अजाण; अज्ञानी; यज्ञपशु; शिवगण; इंद्रियविकार; पशुदेवता; समदृष्टि.

पशुकर्म (ಪಶುಕರ್ಮ) (सं) ना. – पशूप्रमाणें काम करणारा; यज्ञ; पशुभोग.

पशुपति (ಪಶುಪತಿ) (सं) ना. – गणप्रमुख; शिव; देवेंद्र; बसव; नंदी; यति; विरक्त; संन्यासी; सिंह; गुराखी.

पशुराज (ಪಶುರಾಜ) (सं) ना. – सिंह; पशूंचा राजा.

पश्चात् (ಪಶ್ಚಾತ್) (सं) अ. – नंतर; त्यावर; तदनंतर; आणखी; मागाहून.

—ताप (ತಾಪ) (सं) ना. – कृती घडल्यानंतर वाईट वाटून घेणें; विषाद; दुःख; अनुताप.

पश्चिम (ಪಶ್ಚಿಮ) (सं) ना.–प्रतीची; मावळती; मागलें; शेवटचें; अस्त.

—अचल,-अद्रि (ಅಚಲ,-ಅದ್ರಿ) अस्तगिरी; पश्चिम पर्वत.

पस (ಪಸ) (क) ना.–आशा; आकांक्षा; इच्छा.

पसदन (ಪಸದನ) (क) ना.–प्रसाधन; अलंकार; भूषण; दागिना; वस्तु; चीजवस्त.

पसर (ಪಸರ) (क) ना.–प्रसर; प्रसार; दुकान; समूह; संभावना प्रसिद्धि.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–वाढणें; विस्तारणें; प्रसिद्ध होणें; निघणें.

पसरु (ಪಸರು) (क) धा.–हिरवे होणें; काढणें.

पसले (ಪಸಲೆ) (क) ना.–गवत; हिरवळ.

पसार (य) (ಪಸಾರ [ಯ]) (क) ना.–अनुग्रह; उपकार; बहुमान; प्रसाद; कृपा; आज्ञा; वर; 'हसाद' पहा. मिठाईचे दुकान. प्रसार.

पसाय्त (ಪಸಾಯ್ತ) (क) ना.–महसूलाधिकारी.

पसि (ಪಸಿ) (क) धा.–भूक लागणें; आहार मागणें; आतुर होणें; इच्छिणें.

(क) ना.–भूक; ओल; सांडपाणी; दलदल; हिरवे कच्चें; उंबरा; प्रारंभस्थान; मूळस्थान; 'होसतिलु' पहा.

पसिमे (ಪಸಿಮೆ) (क) ना.–ओल; उंबरा; नावीन्य.

प (ह) सिवु (ಪ [ಹ] ಸಿವು) (क) ना.–भूक; बुभुक्षा; खाण्याची इच्छा.

पसु (ಪಸು) (क) धा.–कातरणें; विभागणें; वाटून देणें.

(क) ना.–पशु; जनावर; मृग; वाटा; हक्क; भूक; कोमलता; अर्भक; हक्कदारी; भागीदारी.

पसुगे (ಪಸುಗೆ) (क) ना.–विभाग; वाटणी; वाटा.

पसु (सुं) बे (ಪಸು [ಸುಂ] ಬೆ) (क) ना.–पोते; मोठ्या तोंडाची पिशवी; रुंद तोंडाची पिशवी.

पसुबेवळ (ಪಸುಬೆವಳ) (क) ना.–व्यापारी; फेरीवाला; खेडोपाडी फिरणारा व्यापारी.

पसुर्पु (ಪಸುರ್ಪು) (क) ना.–भूक; ओल; कोवळिक; हिरवा रंग

पसुळे (ಪಸುಳೆ) (क) ना.–मुलगा; शिशु; अर्भक; बाळ; पुत्र.

—तन (ತನ) (क) ना.–कौमार्य; शैशव; बाळपण; कोमलता.

पसे (ಪಸೆ) (क) ना.–भूक; मणि; चटई; अंथरूण, वधूवरासाठीं घातलेली बैठक; कोरडे भाषण; काथ्याकूट; बडबड

पसेनिल् (ಪಸೆನಿಲ್) (क) धा.–भूक लागणें; लग्न होणें. लग्नाला तयार होणें.

पसेमणे (ಪಸೆಮಣೆ) (क) ना.–वधूवरांना एकत्र बसण्याचा पाट; चौरंग; पलंग.

पहरे (ಪಹರೆ) (क) ना.–प्रहर; पहारा; तीन्हीसांज.

पळ (ಪಳ) (क) ना.–फळ; पिकलेले फळ; एक कालावधी.

पळक (ಪಳಕ) (क) ना.–विजेची चमक; चकाकी; रूढी; संप्रदाय; व्यवहार; चट; अभ्यास; शिक्षण; सिद्धता. 'मिनिकु' पहा.

पळकिसु (ಪಳಕಿಸು) (क) धा.–चकाकणें; शोभणें; प्रकाशणें; उत्तेजित होणें.

पळकु (ಪಳಕು) (क) ना.–स्फटिक; 'हरळ' पहा.

पळगु (ಪಳಗು) (क) धा.–साधु होणें; जुळवून घेणें; वापरात येणें; व्यवस्था करणें; 'ईलागु' पहा.

पळ (ळं) चु (ಪಳ [ಳಂ] ಚು) (क) धा.–सहन करणें; मारणें; प्रवेशणें; संबंध येणें; विरोधणें; हरकत घेणें; हल्ला करणें.

(क) ना.–हरकत; अडचण; विरोध, संघटना; संबंध; मागसलेपण.

पळंचले (ಪಳಂಚಲೆ) (क) धा.–बडबडणें; चोप देणें; अंगावर चालून जाणें.

पळंचे (ಪಳಂಚೆ) (क) अ.–तळपून; चमकून; चकचकितपणें

पळति (ಪಳತಿ) (क) ना.–पदाति; सैनिक; पायदळ.

पळदि (ಪಳದಿ) (क) ना.–हळद; पिवळा रंग; कढी.

पळमे (ಪಳಮೆ) (क) ना.–जुनाटपणा; सनातनत्व; पुराण; जुना इतिहास.

पळयि (वि) सु (ಪಳಯಿ [ವಿ] ಸು) (क) धा.–प्रलापणें; दुःख करणें; निरर्थक बडबडणें; एरंडाचे गुऱ्हाळ लावणें; 'गळपु' पहा.

पळव (ಪಳವ) (क) ना.–प्रलाप, दुःख. वायफळ बोलणें.

पळवाड (ಪಳವಾಡ) (क) ना. -जुनाट खेडें.

पळवातु (ಪಳವಾತು) (क) ना.–वेद.

पळवि (यि) गे (ಪಳವಿ [ಯಿ] ಗೆ) (क) ना.–ध्वज, बावटा; निशाण; गुढी.

पळवे (ಪಳವೆ) (क) ना.–जुनें नातें.

पळसु (ಪಳಸು) (क) धा.–जुने होणें; रुचि बिघडणें; निरुपयुक्त होणें.

पळह (ಪಳಹ) (क) ना.–ढोल; नगारा; चर्मवाद्य; 'पटह' पहा.

पळार (ಪಳಾರ) (क) ना.–फलाहार; फराळ; फळांचा आहार; अल्पाहार; उपहार.

पळाळ (ಪಳಾಳ) (क) ना.–कपट; फसवणूक; निष्फलता; दोष; कीड; ठक; कुहक; वंचक.

पळि (ಪಳಿ) (क) धा.–निंदा करणें; दोष देणें; शिवी देणें; तिरस्कार करणें;

(क) ना.–निंदा; तिरस्कार; शिवीगाळ; घसरगुंडी; समानता; सारखेपणा; वस्त्र; कपडे.

पळिक (कु) (ಪಳಿಕ [ಕು]) (क) ना.–स्फटिक.
पळिवु (ಪಳಿವು) (क) ना.–निंदा; दुर्लौकिक; बदनामी; टोचून बोलणें.
पळिवावुगे (ಪಳಿವಾವುಗೆ) (क) ना.–पादुका; खडावा; पादरक्षा; पादत्राण.
पळिहत्त (ಪಳಿಹತ್ತ) (क) ना.–प्रतिनिधी; प्रतिपक्षी; विरोधी.
पळु (लुव) (ಪಳು [ಳುವ] (क) ना.–अरण्य; जंगल; वन; आच्छादन; भाता; पांघरूण; केरकचरा; सूज; अशांतता; दावाग्नि; 'कस' पहा.
पळुकु (ಪಳುಕು) (क) ना.–स्फटिक.
पळुंकु (ಪಳುಂಕು) (क) धा.–रेटणें; दाबणें; ठासून भरणें; ढकलणें.
पळुवगे (ಪಳುವಗೆ) (क) ना.–व्यर्थ अपेक्षा; दुराशा; दुर्गुण.
पळेय (ಪಳೆಯ) (क) वि.–जुने; प्राचीन; मागील;
(क) ना.–वृद्ध; वयस्क.
पळ्के (ಪಳ್ಕೆ) (क) ना.–निवास; ठिकाणः जमीन; अंथरूण; बाजू; पक्षी.
पळ्गि (ಪಳ್ಗಿ) (क) ना.–फळ पिकविणे; अढी.
पळ्चने (ಪಳ್ಚನೆ) (क) अ.–निश्चितपणें; विवेचून; स्पष्टतया.
पळ्ळ (ಪಳ್ಳ) (क) ना.–डबकें; ओहोळ; लहान प्रवाह.
पळ्ळने (ಪಳ್ಳನೆ) (क) अ.–लागलींच; लौकर.
पळ्त (ಪಳ್ತ) (क) ना.–पान; पर्ण; कापूस.
पळ्ळ (ळ्ळि) (ಪಳ್ಳ [ಳ್ಳಿ]) (क) ना.–खेडे; लहान गाव; कुग्राम.
पांशु (सु) (ಪಾಂಶು [ಸು]) (सं) ना.–घाण; पाप; धूळ; कुजटपणा.
पांशु (सु) ल (ಪಾಂಶು [ಸು]ಲ) (सं) वि.–धूळमय; पापी; कुजके.
(क) ना.–लंपट; व्यभिचारी.
पांशु (सु) ले (ಪಾಂಶು [ಸು]ಲೆ) (क) ना.–दुःशीला; व्यभिचारिणी; दुर्वर्तनी स्त्री.
पाक (ಪಾಕ) (सं) ना.–पक्वान्न; औषध; शिजलेलें अन्न; परिणाम; पूर्णता; परिपक्वता; सिद्धौषध; एक दैत्य; बोकड; पाकिस्तान.
पाकरिपु (ಪಾಕರಿಪು) (सं) ना.–पाकशासन; इंद्र; पाकराक्षस संहारणारा.
पाकशाले (ಪಾಕಶಾಲೆ) (सं) ना.–स्वयंपाक घर; बल्लव शाळा.
पाकशास्त्र (ಪಾಕಶಾಸ್ತ್ರ) (सं) ना.–सैपाकपाणी; स्वयंपकाचें शास्त्र.
पाकीट्टु (ಪಾಕೀಟ್ಟು) (अ-दे) ना.–पैसे ठेवण्याची पिशवी; हमीणी; लखोटा; कागदाचे पाकीट.
पाकु (ಪಾಕು) (अ-दे) ना.–स्तुति; पक्वान्न; खाद्य; फराळ; पगडी; रुमाल.
पाकुळ (ಪಾಕುಳ) (क) ना.–प्राकार; आवार; हजार.
पाक्षिक (ಪಾಕ್ಷಿಕ) (सं) वि.–पंधरा दिवसाचे; द्विसप्ताह, शुक्ल व कृष्ण पक्षसंबंधी.
—पत्र (ಪತ್ರ) (सं) ना.–पंधरा दिवसांनी निघणारे वृत्तपत्र; पाक्षिक.
पाखंड (ಪಾಖಂಡ) (सं) ना.–दुसऱ्या धर्माचा मनुष्य; नास्तिक; चार्वाक; बौद्ध; वेदविरुद्ध.
पाग (ಪಾಗ) (क) ना.–घोडदळ; अश्वसैन्य; घोड्याची पागा.
पागड (ಪಾಗಡ) (क) ना.–पादुका; खडावा; पादरक्षक.
पागद (ಪಾಗದ) (क) ना.–प्राकृत भाषा; संस्कृतोत्पन्न अपभ्रष्ट भाषा.
पागल (गार) (ಪಾಗಲ [ಗಾರ]) (क) ना.–प्राकार; आवार; अंगण; तट; किल्ला; कोट.
पागुड (ಪಾಗುಡ) (क) ना.–नेसण; वापरण्याचे वस्त्र; लावून घेण्याचे वस्त्र.
पांक्त (ಪಾಂಕ್ತ) (सं) वि.–पंक्तीचा; क्रमबद्ध; ओळीत असलेला; बारी; पाळी.
पांगु (ಪಾಂಗು) (क) ना.–रीत; पद्धति; क्रम; मार्ग.
पाचक (ಪಾಚಕ) (सं) ना.–स्वयपाकी; आचारी; शिजवणारे; वितळविणारें; पचविणारे.
पाचन (ಪಾಚನ) (सं) ना.–जीर्णता; पचनक्रिया; प्रायश्चित्त; अग्नि; वितळण्याची क्रिया; आमटी.
पाचल (ಪಾಚಲ) (सं) ना.–आचारी; बल्लव; सैपाकी; अग्नि; वायु.
पाचि (ಪಾಚಿ) (क) ना.–शेवाळ; अंतर्गंगा.
पांचजन्य (ಪಾಂಚಜನ್ಯ) (सं) ना.–विष्णूच्या हातातील शंख; बोंब; शंखध्वनि.
पांचभौतिक (ಪಾಂಚಭೌತಿಕ) (सं) वि.–पंचमहाभूतांसंबंधी.
पांचवार्षिक (ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ) (सं) वि.–पांच वर्षांचे; पाच वर्षासंबंधी.
—योजना (ने) (ಯೋಜನಾ [ನೆ]) (सं) ना.–पांच वर्षांत होणाऱ्या कामाचा संकल्प.
पांचाल (ಪಾಂಚಾಲ) (सं) ना.–द्रुपद राजाचें राज्य; एकदेश.
पांचालि (ली) (ಪಾಂಚಾಲಿ [ಲೀ]) (सं) ना.–द्रुपदकन्या; द्रौपदी.
पांचालिका (के) (ಪಾಂಚಾಲಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.–करपुतळी; खेळाची वस्तु; खेळ.
पाट (ಪಾಟು) (क) ना.–गीत; रूढी; वर्तन; विस्तार; रुंदी.
पाटक (ಪಾಟಕ) (सं) ना.–फोडणारा; भागकरणारा; खेड्याचा

एक भाग; संगीतातील वाद्य; नदीकाठ; सागरतीर. भांडवलाचा नाश; पाण्याचा उतार; खेळातील दान.

पाटच्चर (ಪಾಟಚ್ಚರ) (सं) ना.–चोर; दरवडेखोर; चोरी करणारा.

पाटन (ಪಾಟನ) (सं) ना.–तडा; काठिण्य; आवेश; निष्ठुरता; झिरपणी.

पाटल (लि) (ಪಾಟಲ [ಲಿ]) (सं) ना.–गुलाब; तांबडा वर्ण.

पाटलिपुत्र (ಪಾಟಲಿಪುತ್ರ) (सं) ना.–मगध देशाची राजधानी; पाटणाशहर.

पाटव (ಪಾಟವ) (सं) ना.–पटुत्वं; कौशल्य; जाणतेपणा; नैपुण्य; बुद्धिमत्ता; चैतन्य; हुरूप; चुणचुणीतपणा; शस्त्रधार.

पाटि (ಪಾಟಿ) (क) ना.–क्रम; रुंदी; रीत; आकार; रूप; समानता; सारखेपणा; हरकत; विरोध; अवनती; विनाश; कामाचा संभार.

पाटित (ಪಾಟಿತ) (सं) वि.–फोडलेलें; दुभंगलेले; निवडलेले; शोधलेले.

पाटिसु (ಪಾಟಿಸು) (क) धा.–विस्तारणें; अधिक होणें; उपचार करणें; सेवा करणें; ओलांडणें; प्रवासाला निघणें

पाटु (ಪಾಟು) (क) ना.–स्थिति; गति; अवस्था; पतन; अवनति; अनुभव; गोणपाट.

पाठ (ಪಾಠ) (सं) ना.–वाचनाचा धडा; शिक्षण; गुरुमुखानें घेतलेलें ज्ञान; अभ्यास; यत्न.

—क (ಕ) (सं) ना.–प्रशंसक; शिक्षक.

—शाला (ले)(—ಶಾಲಾ [ಲೆ]) (सं) ना.–विद्यामंदिर; शाळा; शिकण्याचें स्थान

पाठांतर (ಪಾಠಾಂತರ) (सं) ना.–लेखांतर; पाठभेद; लेखनांतील अन्य लेख.

पाठीन (ಪಾಠೀನ) (सं) ना.–एक जातीचा मासा.

पाडग (ಪಾಡಗ) (क) ना.–पायदळ; पदाति; पायांतील तोडा; वीराच्या पायांतील कडे; साखळी.

पाडलि (ಪಾಡಳಿ) (क) ना.–पाडळीचें झाड; तांबडारंग; पाटल.
(क) धा.–विटणें; रंग जाणें; फिकुटणें; विरूप होणें; दु:स्थितीला पोहोचणें.

पाडि (ಪಾಡಿ) (क) ना.–खेडें; ग्राम; गवताचें रान; सेना; वसती; स्थान; घरटें; बीड.

पाडिव (ಪಾಡಿವ) (क) ना.–पाडवा; प्रतिपदा.

पाडु (ಪಾಡು) (क) धा.–गाणें.
(क) ना.–गीत; गायन; अवस्था; अनुभव; कष्ट; रीती; पद्धति; वर्तन; पद्य; सारखेपणा; समानता; सौंदर्य; पाड; पक्वता; पूर्वस्थिति.

पाड्य (ड्यमि) (ಪಾಡ್ಯ [ಡ್ಯಮಿ]) (क) वि.–प्रतिपदा; पाडवा.

पाणि (ಪಾಣಿ) (सं) ना.–हात; हस्त; कर.

—ग्रहण (ಗ್ರಹಣ) (सं) ना.–विवाह; लग्न.

पाणिनी (ಪಾಣಿನಿ) (सं) ना.–एक संस्कृत व्याकरणकार; पाणिनी.

पाणिपट्ट (ಪಾಣಿಪಟ್ಟ) (क) ना.–पाणी पिण्याचें भांडें; लिंगासन; लिंगपीठ; शाळुंका; लिंगाची बैठक.

पांडित्य (ಪಾಂಡಿತ್ಯ) (सं) ना.–विद्वत्ता; शास्त्रज्ञान; शहाणपणा; नैपुण्य; पंडितगिरी.

पांडिवाळ (ಪಾಂಡಿವಾಳ) (क) ना.–स्वच्छ करणारा; धुणारा.

पांडु (ಪಾಂಡು) (सं) ना.–पांढरा रंग; पिवळसर पांढरा रंग; पांढरा हत्ती.

पांडुर (ಪಾಂಡುರ) (सं) वि.–पांढरें; पांडुरका.

पांडुरंग (ಪಾಂಡುರಂಗ) (सं) ना.–पंढरीचा विठोबा; विठ्ठलमूर्ति.

पांड्य (ಪಾಂಡ್ಯ) (क) ना.–दक्षिणेतील एक प्राचीन राज्य.

पाण्ब (ಪಾಣ್ಬ) (क) ना.–जार; व्यभिचारी; 'सितग' पहा.

पाण्बे (ಪಾಣ್ಬೆ)((क) ना.–व्यभिचारिणी; जारिणी; 'सितगे' पहा.

पात (ಪಾತ) (सं) वि.–रक्षित; पालित.
(सं) ना.–पतन; नीचता; अवनति; गळती; झड; दोष; प्रमाद; अवगुण.

पातक (ಪಾತಕ) (सं) ना.–पाप; दोष; पापिष्ट; अपराध; अपराधी.

पातकि (ಪಾತಕಿ) (सं) वि.–पापी; पापिष्ट; पाप करणारा.

पातर (ಪಾತರ) (क) ना.–पात्र; नट; नर्तन; नट्टापट्टा; योग्यता; योग्य पुरुष.

पातरगित्ति (ಪಾತರಗಿತ್ತಿ) (क) ना.–पाखरू; वेश्या; नर्तकी; नटी; फुलपाखरूं.

पातळि (ಪಾತಳಿ) (सं) ना.–पदार्थाची वरची बाजू. वरचा भाग. सळ.

पाताल (ळ) (ಪಾತಾಲ [ಳ]) (सं) ना.–नागलोक; भूलोकाखालील लोक.

पाताळगंगा (गे) (ಪಾತಾಳಗಂಗಾ [ಗೆ]) (सं) ना.–पाताळांतील गंगा; गुप्त नदी.

पाति (ते) (ಪಾತಿ [ತೆ]) (क) ना.–अळें; कोंडाळें; वाफा; आळवार.

पातिव्रत्य (ಪಾತಿವ್ರತ್ಯ) (सं) ना.–पति हाच देव समजून केलेले आचरण.

पातु (ಪಾತು) (सं) क्रि.–रक्षण करो; पा धातूचा तृतीय पुरुषी एकवचनी आज्ञार्थी प्रयोग.

पात्र (ಪಾತ್ರ) (सं) ना.–योग्यता; योग्य व्यक्ति; वस्तू ठेवण्याचें भांडें; नदीच्या प्रवाहाचे विस्तारक्षेत्र; नाटकातील नट; भूमिका वठवणारा; वेशधारी.

पात्रते (ಪಾತ್ರತೆ) (सं) ना. – योग्यता; जुळणूक; जोडगीर.
पात्रे (ಪಾತ್ರೆ) (क) ना. – पात्र; लोखंडाचे भांडे; मातीचें भांडें.
पात्रेय (ಪಾತ್ರೇಯ) (सं) वि. – पात्रासंबंधी; योग्य.
(सं) ना – यज्ञ; द्रव्य.
पाथस् (थः) (ಪಾಥಸ್ [ಥಃ]) (सं) ना. – पाणी; जल.
पाथेय (ಪಾಥೇಯ) (सं) ना. – शिधोरी; प्रवासार्थ घेतलेली खर्ची.
पाथोद (ಪಾಥೋದ) (सं) ना. – वेष; पाणी देणें; आतिथ्य; आकाश; मेघ.
पाथोनिधि (ಪಾಥೋನಿಧಿ) (सं) ना. – समुद्र.
पाथोरुह (ಪಾಥೋರುಹ) (सं) ना. – कमल.
पाद (ಪಾದ) (सं) ना. – पद; पाय; पाऊल; क.व्यवंक्ति; चरण; मूळ.
—कटक (ಕಟಕ) (सं) ना. – पायदळ.
—चारी (ಚಾರಿ) (सं) ना. – वाटसरू; पायी जाणारा; निरोप्या; प्रेषित; जासूद.
—तल (ತಲ) (सं) ना. – पायाचा तळवा.
पादत्राण (ಪಾದತ್ರಾಣ) (सं) ना. – पादरक्षा; जोडा; पायतन; पायातील शक्ति.
पादप (ಪಾದಪ) (सं) ना. – झाड; वेली; पादुका; खडावा; घडवंची; शिडी.
पादपद्म (ಪಾದಪದ್ಮ) (सं) ना. – चरणकमल; कमलोपम पाऊल.
पादपूजे (ಪಾದಪೂಜೆ) (सं) ना. – गुरूंच्या पावलाची पूजा.
पादपूरण (णे) (ಪಾದಪೂರಣ [ಣೆ]) (सं) ना. – च वै तु हि सारखे पादपूरक शब्द; काव्यातील मात्रा जुळवण्यासाठीं योजलेले निरर्थक शब्द.
पादमूल (ಪಾದಮೂಲ) (सं) ना. – टाच; पायाचा घोटा; पायाचा मागील भाग.
पादयुग्म (ಪಾದಯುಗ್ಮ) (सं) ना. – दोन्ही पाय; जोड पाय.
पादर (ಪಾದರ) (क) ना. – व्यभिचार पात्र; 'हादर' पहा.
पादरक्षे (क्षा) ಪಾದರಕ್ಷೆ [ಕ್ಷಾ]) (सं) ना. – पादत्राण; पायतन.
पादरि (ಪಾದರಿ) (क) ना. – पाटल वृक्ष; जारिणी; व्यभिचारिणी.
पादरिग (ಪಾದರಿಗ) (क) ना. – जारिणीशी संबंध ठेवणारा; जार; 'सितग' पहा.
पादरोहि (ಪಾದರೋಹಿ) (सं) ना. – वड; वटवृक्ष.
पादाक्रांत (ಪಾದಾಕ್ರಾಂತ) (सं) वि. – पायदळीं घेतलेलें; हातीं आलेलें; आधीन झालेले; पराजित.
पादातं (ಪಾದಾತಂ) (सं) ना. – पायदळ; सैन्य.
पादाति (ಪಾದಾತಿ) (सं) ना. – निरोप्या; नोकर; पायदळ; सैन्य.
पादावर्त (ಪಾದಾವರ್ತ) (सं) ना – रहाटगाडगें; पायानें चालणारा रहाट; पायरहाट; पोहरा.
पादि (ಪಾದಿ) (सं) ना. – मार्ग; वाट; रस्ता; पांद.
पादुका (ಪಾದುಕಾ) (सं) ना. – खडावा; पावलाच्या आकाराचा टाक.
पादोदक (ಪಾದೋದಕ) (सं) ना. – तीर्थ; गुरुदेवांचे चरणतीर्थ; पाद प्रक्षालनाचें जल.
पाद्य (ಪಾದ್ಯ) (सं) ना. – पायाशीं संबंध असलेले; पादप्रक्षालन, चरण धुतलेले पाणी.
पाद्रि (ಪಾದ್ರಿ) (अ. दे) ना. – खिस्तधर्मी/गुरु; खिस्तमतोपदेशक; खित धर्माधिकारी.
पान (ಪಾನ) (सं) ना. – पाणी; पेय; मादकपदार्थसेवन.
पानक (ಪಾನಕ) (सं) ना. – पन्हें.
पानगोष्ठि (ಪಾನಗೋಷ್ಠಿ) (सं) ना. – दारुड्याचा पिठा; मादक पेय घेणाऱ्यांचा तांडा; दारुगुत्ता.
पानपात्र (ಪಾನಪಾತ್ರ) (सं) ना. – पेय घेण्याचें भांडें.
पानसुपारि (ಪಾನಸುಪಾರಿ) (अ. दे) ना. – तांबूल; विडा.
पानीय (ಪಾನೀಯ) (सं) वि. – पानक; पिण्यायोग्य; पेय; पाणी.
पांथ (ಪಾಂಥ) (सं) ना. – वाटसरू; मार्गस्थ; प्रवासी.
पांथस्थ (ಪಾಂಥಸ್ಥ) (सं) ना. – प्रयाणिक; प्रवासी; वाटसरू;
पाप (ಪಾಪ) (सं) ना. – दुष्कर्म; दुष्टकृत्य; अनीति; हिंसा; द्रोह; खुळेपणा; दुष्ट मनुष्य.
पापग्रह (ಪಾಪಗ್ರಹ) (सं) ना. – अकल्याण करणारा ग्रह.
पापघ्न (ಪಾಪಘ್ನ) (सं) ना. – पापहारक; दुष्कर्मीयांचा नाश करणारा; पापक्षालनी वस्तु; तीळ.
पापात्म (ಪಾಪಾತ್ಮ) (सं) ना. – पापी मनाचा; दुर्वर्तनी; दुष्ट; नीच.
पापिष्ठ (ಪಾಪಿಷ್ಠ) (सं) वि. – दुष्कर्मा; पाप करणारा; दुष्कृत्यें करणारा.
पापे (ಪಾಪೆ) (क) ना. – लाडका; कौतुकाची वस्तु; बाहुली; पुत्र; कूस; 'हा हे' पहा.
पाम (मा) (ಪಾಮ [ಮಾ]) (सं) ना. – खरूज; कोरडी खाज; कंडू.
पामर (ಪಾಮರ) (क) ना. – अज्ञ; असंस्कृत; अजाण; शेतकरी; ग्रामीण; किरात; मूर्ख.
पामरि (ಪಾಮರಿ) (क) ना. – ग्रामीण स्त्री; अशिक्षिता; शेतकरीण.
पाय् (यु) (ಪಾಯ್[ಯು]) (क) धा. – ओलांडणें; बाजूनें जाणें; उडणें; दाटणें; दाटून जाणें; उडी मारणें; चोपणें; पुढें सरणें; स्पर्शणें; घासणें; मिठी मारणें.
पाय (ಪಾಯ) (अ. दे) ना. – पाद; पाया; रीत; पद्धति.

पायक (ಪಾಯಕ) (सं) ना.–नोकर; निरोप पोचवणारा; सैन्यातील वीर; वेषधारी.
पायदळ (ಪಾಯದಳ) (क) ना.–पदाति; पादचारी; सैनिक; पतिसेवा.
पायवट्ट (ಪಾಯವಟ್ಟು) (क) ना.–पायांतील तोडा; पायांतील धार्मिक कंकण.
पायवधारू (ಪಾಯವಧಾರು) (क) ना.–जागृति; जाग; स्पर्धा; शर्यत; पाण्याची ओढ; वेग.
पायशुद्ध (ಪಾಯಶುದ್ಧ) (सं) ना.–पायाशुद्ध; धर; स्थिर-पादभूमि.
पायस (ಪಾಯಸ) (सं) ना.–परमान्न; खीर; देवदार; धूप.
पायजमा (ಪಾಯಜಮಾ) / पायिजाम (ಪಾಯಿಜಾಮು) (अ.दे) ना.–विजार, चोळणा.
पार् (रु) (ಪಾರ್ [ರು]) (क) धा.–उडणें; निरीक्षणें; इच्छिणें; मागणें; समोर पाहणें; जाणणें.
(क) ना.–निसटण्याचें ठिकाण; उताराची जागा.
पार (ಪಾರ) (सं) ना.–परतीर; पैलतीर; भाग; अंत; कार्य-समाप्ति; सीमा; संरक्षण; संकटमुक्ति.
—काणिसु (ಕಾಣಿಸು) (क) धा.–तड लावणें; पार होणें; संपविणें; समारोप करणें.
—काणु (ಕಾಣು) (क) धा.–शेवट गाठणें; तडीला जाणें; तड लावणें; संपवणें.
—ग (गत) (ಗ [ಗತ]) (क) वि.–पार पडलेला; तड गाठलेला; संपवलेला.
पारंगत (ಪಾರಂಗತ) (सं) ना.–पैल गेलेला; शेवट पाहिलेला; प्रवीण; ज्ञानी; विद्वान्.
पारज (ಪಾರಜ) (अ.दे) ना.–पारा; रसायन.
पारण (णे) (ಪಾರಣ [ಣೆ]) (सं) ना.–उपोषणानंतरचा आहार; व्रतानंतरचें भोजन.
पारणि (ಪಾರಣಿ) (सं) ना.–आवळ्याचें झाड; आवळा; आमलक.
पारतंत्र्य (ಪಾರತಂತ್ರ್ಯ) (सं) ना.–दुसऱ्याच्या सांगण्याप्रमाणें वागणें; अधीनता; परावलंबन; अस्वातंत्र्य.
पारद (ಪಾರದ) (सं) ना.–पारा; रसायन.
पारदर (ಪಾರದರ) (सं) ना.–परदारासक्ति; व्यभिचार; जारकर्म.
पारदर्शक (ಪಾರದರ್ಶಕ) (सं) ना.–पलीकडचें दाखवणारा; पलीकडचें पाहणारा; आरपार दाखवणारें.
पारमार्थ (र्थिक) (ಪಾರಮಾರ್ಥ [ರ್ಥಿಕ]) (सं). वि.–परमार्थासंबंधी; देवधर्मसाधनेसंबंधी; आध्यात्मिक; सत्य-ज्ञानात्मक; मोक्षकारण; वास्तविक.
पारंपर्य (ಪಾರಂಪರ್ಯ) (सं) वि.–परंपरेनें आलेलें; अनुवंशिक; पिढ्यानुपिढ्या चालणारे; एकाकडून दुसऱ्याकडे आलेलें.
पारलौकिक (ಪಾರಲೌಕಿಕ) (सं) वि.–परलोकसंबंधी; देवधर्माविषयी.
पारवश्य (ಪಾರವಶ್ಯ) (सं) ना.–परवशता; परतंत्रता; विस्मरण; स्वत्वाचा विसर; मूर्च्छा.
पारशव (ಪಾರಶವ) (सं) ना.–पोलाद; ब्राह्मण व शूद्र स्त्री यांची संतती; मिश्रजातीय संतती. मिश्रवर्णीय संतति.
पारसि (सी) क (ಪಾರಸಿ [ಸೀ] ಕ) (अ.दे) ना.–इराणी; पर्शियाचा रहिवासी; इराण देश; मिश्रवर्णीय संतति.
पारागु (ಪಾರಾಗು) (क) धा.–अडचण टाळणें; परतीर गाठणें; पार होणें; संरक्षित होणें; निभावणें; झेपणें.
पारायण (ಪಾರಾಯಣ) (सं) ना.–अभ्यास; पुनः पुन्हा पठण; आद्यंत वाचन; पठणसमाप्ति; परतीरगमन.
पारावत (ಪಾರಾವತ) (सं) ना.–पारवळ; पारवा; कबूतर.
पारावार (ಪಾರಾವಾರ) (सं) ना.–समुद्र; जलधी.
पारिजात (तक) (ಪಾರಿಜಾತ [ತಕ]) (सं) ना.–पारिजात वृक्ष; देवलोकीचा पुष्पवृक्ष.
पारितोष (षक) (ಪಾರಿತೋಷ [ಷಕ]) (सं) ना.–बक्षीस; बहुमान; इनाम; उपायन; संभावना; देणगी; मानाची वस्त्रें; औचित्य.
पारत्रिक (ಪಾರತ್ರಿಕ) (सं) वि.–परलोकासंबंधी; मोक्षाविषयी; सत्यज्ञानविषयक.
पारिपंथिक (ಪಾರಿಪಂಥಿಕ) (सं) ना.–वाटमाऱ्या; लुटारु; चांचेगिरी करणारा.
पारिपार्श्वक (ಪಾರಿಪಾರ್ಶ್ವಕ) (सं) ना.–नाटकांतील सूत्रधाराच्या आजूबाजूची पात्रें.
पारिप्लव (ಪಾರಿಪ್ಲವ) (सं) वि.–हलणारा; दडी मारणारा; लंबकाप्रमाणे झुलणारा; आंदोलणारा; लोंबकळणारा.
पारिभद्र (ಪಾರಿಭದ್ರ) (सं) ना.–कडुलिंबाचें झाड; निंब.
पारिभाषिक (ಪಾರಿಭಾಷಿಕ) (सं) वि.–परभाषेसंबंधीं; विशिष्ट शास्त्रार्थाचें; परिभाषा संकेतात्मक; शास्त्रीय.
पारिव (ಪಾರಿವ) (सं) ना.–पारवा; कबूतर. पारवळ.
पारिवाण (ळ) (ಪಾರಿವಾಣ [ಳ]) (क) ना.–कपोत; कवडा; पारवा.
पारिषद (ಪಾರಿಷದ) (सं) ना.–परिषदेत असणारा; सभासद; सभ्य; सभिक; राजाचा आप्त; राजसचीव.
पारिषद्य (ಪಾರಿಷದ್ಯ) (सं) ना.–श्रोता; प्रेक्षक; सभिक.
पारिहार्य (ಪಾರಿಹಾರ್ಯ) (सं) ना.–कंकण; काकण; धारणा; अधीनता; नुकसान भरपाई.

पारिहास्य (ಪಾರಿಹಾಸ್ಯ) (सं) ना. – विनोद; चेष्टा; हास्य.
पारि (री) (ಪಾರಿ [ರೀ]) (सं) ना. – हत्ती बांधण्याचा दोर; पाण्याची टाकी; जलपात्र; पाणी पिण्याचे भांडे; मोदकाची लाटी; पापडी.
पारीण (ಪಾರೀಣ))सं) ना. – पारंगत; विद्वान; पंडित; कृतकृत्य.
पारींद्र (ಪಾರೀಂದ್ರ) (सं) ना. – सिंह; नाग; आदिशेष; हत्तीचा राजा; ऐरावत.
पारु (ಪಾರು) (क) धा. परीक्षणें; ज्ञान दृष्टीनें पाहणें; उडणें; उडी मारणें; पळणें; अपेक्षिणें; आशा करणें; आकांक्षिणें.
(क) ना. – व्यभिचारी; होडी; नाव.
—व (ವ) (क) ना. – ज्ञानी; सूक्ष्म दृष्टीचा ब्राह्मण; उडणारा.
पारुवाण (वि) (ಪಾರುವಾಣ [ವಿ]) (अ. दे) ना. – पोषाख; आहेर; संभावना; व्यवहारी वर्तन; लोकाचार; हिशेबी वर्तन; विरहताप; मरण.
पारुंबळे (ಪಾರುಂಬಳೆ) (क) ना. – चक्र; सुदर्शन; उडती बांगडी; उडती तबकडी.
पारुबें (वें) टे (ಪಾರುಬೇ [ವೇಂ] ಟೆ) (क) ना. – शिकार; मृगया; वन्य पशूंची हत्त्या.
पारुबोज (जं)(ಪಾರುಬೋಜ [ಜಂ] ಗ) (क) वि. आसक्त; व्यभिचारी; उल्लु मशालजी; विटप; खलपुरुष.
पारुष्य (ಪಾರುಷ್ಯ) (सं) ना. – कठोरता; काठिण्य; असंस्कृतता; अकुलीनता; रानटीपणा.
पारुंबेक्कु (ಪಾರುಂಬೆಕ್ಕು) (क) ना. – पिंगळा; शकुंतपक्षी; किलबिला. 'आळिलु' पहा. खार.
पारे (ಪಾರೆ) (क) ना. – पहार; कणा; आस; पहारीसारखा बाण; खडप.
पारेंळु (ಪಾರೇಳು) (क) धा. – चिंबणें; अवमानित होणें; पळून जाणें; पळ काढणें.
पार्थ (ಪಾರ್ಥ) (सं) ना. – अर्जुन; पृथापुत्र.
—सारथि (ಸಾರಥಿ) (सं) ना. – कृष्ण.
पार्थि (ಪಾರ್ಥಿ) (सं) ना. – पार्थपुत्र; अभिमन्यु.
पार्थिव (ಪಾರ್ಥಿವ) (सं) वि. – पृथ्वीसंबंधी; कृत्रिम; राजासंबंधी सार्वभौम.
(क) ना. – भूमीचा शासनकर्ता; राजेशाही; शेतकरी; मातीचे भांडे.
—देह (ದೇಹ) (सं) ना. – पांचभौतिक शरीर; मृणमयशरीर.
पार्व (ಪಾರ್ವ) (क) ना. – उडगारा, वेदज्ञ ब्राह्मण.
पार्वण (ಪಾರ್ವಣ) (सं) ना.– पर्वकालिन विधि.
पार्वति (ಪಾರ್ವತಿ) (सं.) ना. – पर्वतकन्या; गिरिजा.
पार्विके (ಪಾರ್ವಿಕೆ) (क) ना. – ब्राह्मणी; ब्राह्मण वृत्ति; उड्डाण; ज्ञानदृष्टि.
पार्विति (ಪಾರ್ವಿತಿ) (क) ना. – ब्राह्मण स्त्री; ब्राह्मणी.
पार्श्व (ಪಾರ್ಶ್ವ) (सं) ना. – बाजू; सामीप्य; कुशीचा; शेजारी.
पार्श्वनाथ (ಪಾರ್ಶ್ವನಾಥ) (सं) ना. – एक जैन तीर्थंकर.
पार्श्ववायु (ಪಾರ್ಶ್ವವಾಯು) (सं) वि. – पक्षाघात; अर्धांगवायु; एक रोग.
पार्ष्णि (ಪಾರ್ಷ್ಣಿ) (सं) ना. – सैन्याची पिछाडी.
पाल(लक) (ಪಾಲ [ಲಕ]) (सं) ना. – रक्षक; यजमान; रक्षण कर्ता.
पालकडलु (ಪಾಲಕಡಲು) (सं) ना. – क्षीरसागर; दूधसागर.
पालकी (ಪಾಲಕಿ) (क) ना. – पालखी; मेणा.
पालन(ने) (ಪಾಲನ [ನೆ]) (सं) ना. – संरक्षण; पोषण; भरण-पोषण.
पालाश (ಪಾಲಾಶ) (सं) ना. – पळस; किंशुक; पंचरत्न तरु.
पालि (ಪಾಲಿ) (सं) ना. – कानाचा खालचा भाग; मनगट; बाणाचे टोक; ओळ; पंक्ती; मर्यादा; तीळ; अंगावरील चिन्ह सेतु; नाकाचा वरचा उंचवटा; नाकाची शीर; पाळी; बारी; बावटा; निशाण; पालीभाषा.
पालिके(का) (ಪಾಲಿಕೆ [ಕಾ]) (सं) ना. – रक्षिका; यजमानीण; पालखी.
नगरपालिका (ನಗರಪಾಲಿಕಾ) (सं) ना. – नगरसभा; म्युनिसीपालिटी; पालिका.
पालिसु (ಪಾಲಿಸು) (क) धा. – संरक्षिणें; पाळणें; पोषण करणें; पाहणें; कार्यभाग उचलणें; नियम पाळणें.
पालु (ಪಾಲು) (क) ना. – वाटणी; भाग; अंश; दूध.
—गार (ಗಾರ) (क) ना. – भागीदार; वाटणीदार; सौंगडी; सहकारी.
—गारिके (ಗಾರಿಕೆ) (क) ना. – वाटा; व्यापारांतील भागिदारी. कारभारांतील हिस्सा.
पालुमारिके (ಪಾಲುಮಾರಿಕೆ) (क) ना. – आलस्य; अंगचोरपणा; विलंब.
पाले (ಪಾಲೆ) (क) ना. – कानाच्या पाळीतील भोक; कानटोचणी; एक पक्षी.
पावक (ಪಾವಕ) (सं) ना. – अग्नि; विद्युत्प्रकाश; चित्रक; बिब्याचे झाड; झाड; तीनचा संकेत; पाढा; षण्मुख; ऋषि; पवित्र पुस्तक; गावि; चिमटा.
—नेत्र,-नयन (ನೇತ್ರ-ನಯನ) (सं) ना. – त्रिनेत्र; शिव.
पावकि (ಪಾವಕಿ) (सं) ना. – अग्नीपासून जन्मलेला; षण्मुख; पावकी (एक पाव पाव वगैरे.)
पावटिके (गे)(ಪಾವಟಿಕೆ [ಗೆ]) (सं) ना. – सोपान; शिडी; पायरी.
पावड (डे) (ಪಾವಡ [ಡೆ]) (क) ना. – डोक्याचा रुमाल; पटका; फेटा; पांघरूण; झूल; पोषाख.

पावडिग (ಪಾವಡಿಗ) (क) ना. – गारुडी; सर्प खेळविणारा; साप धरणारा.

पावन (ಪಾವನ) (सं) वि. – पवित्र; शुद्ध; उत्तम; श्रेष्ठ; शुद्ध करणारा.

(सं) ना. – अग्नि; सिद्ध पुरुष; तप; गोमय; जातीय चिन्ह.

पावमानि (ಪಾವಮಾನಿ) (सं) ना. – पवमान; वायुपुत्र; हनुमान; भीम; विशिष्ट वैदिक ऋचा; वायुस्तोत्र.

पावसे (ಪಾವಸೆ) (क) ना. – अंतर्गंगा; शेवाळ. ‘हावसे’ पहा.

पावु (ಪಾವು) (क) ना. – सर्प; चिपटे; पावशेर माप; चतुर्थांश भाग.

पावुगे (ಪಾವುಗೆ) (क) ना. – खडावा; पादुका; लाकडाचे पादत्राण.

पावुड (ಪಾವುಡ) (क) ना. – देणगी; रुमाल; झूल; पोषाख. ‘पावड’ पहा.

पाश (ಪಾಶ) (सं) ना. – दोर; साखळी; पक्षी पकडण्याचें जाळें; गळफास; दुष्ट विद्यार्थी; संग्रह; सौंदर्य; आश्चर्य; समूह.

—क,–क्रीडे (ಕ,–ಕ್ರೀಡೆ) (सं) ना. – ईर्षा; स्पर्धा; शर्यत; जिद्द; द्यूत.

—धर,–पाणी (ಧರ, ಪಾಣಿ) (सं) ना. – वरुण; गणपती; यम;

पाशनं (ಪಾಶನಂ) (सं) ना. – जाळे; मृग पकडण्याचें साधन.

पाशि (ಪಾಶಿ) (सं) ना. – मरण; यम; फाशी; गळफास घालून मारणारा.

पाशव (ಪಾಶವ) (सं) वि. – पशुसंबंधी; गट; कळप; दड्डी; कोंडवाडा; समाज.

पाशवीवृत्ति (ಪಾಶವೀವೃತ್ತಿ) (सं) ना. – पशूसारखे आचरण; विवेकहीनता.

पाशुपत (ಪಾಶುಪತ) (सं) ना. – पशुपति महादेवासंबंधी; एक शैव मत.

—अस्त्र (ಅಸ್ತ್ರ) (सं) ना. – त्रिशूळ; पशुपतीचें हत्यार.

—व्रत (ವ್ರತ) (सं) ना. – शिवाच्या आराधनेचे एक व्रत.

पाश्चात्य (ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ) (सं) वि. – पश्चिम देशासंबंधी; यूरोपीय; नंतरचे.

पाषंड (ಪಾಷಂಡ) (सं) ना. – पाखंड; नास्तिक. चार्वाक मत; वेदविरोधी धर्ममत. साधुवेषाने लोकांना फसवणारा.

पाषाण (ಪಾಷಾಣ) (सं) ना. – दगड; विष.

पासगे (संगि) (ಪಾಸಗೆ [ಸಂಗಿ]) (क) ना. – मल्लयुद्धातील एक डाव; द्यूत खेळणारा; कवडावेची. ‘हासंगी’ पहा.

पासटि (ಪಾಸಟಿ) (क) ना. – समानता; सारखेपणा; साम्य; संबंध. ‘एणे’ पहा.

पासरे (ಪಾಸರೆ) (क) ना. – फरशी; सपाट दगड.

पासले (ಪಾಸಲೆ) (क) अ. – समीप; जवळ; आजुबाजूला; शेजारीचे.

पासंगि (ಪಾಸಂಗಿ) (क) ना. – कुस्तीतील एक पेच; द्यूत; जुगार.

पासाद (ಪಾಸಾದ) (क) ना. – प्रासाद; राजवाडा; देवालय; तळघर.

पासाले (ಪಾಸಾಲೆ) (क) ना. – रांजण; माठ. ‘बानी’ पहा.

पासु (ಪಾಸು) (क) धा. – पसरवणें; अंथरणें; बिछाना घालणें.

(क) ना. – बिछाना, अंथरूण; जमखाना; कांबळें; पांजण; पाश; कुऱ्याचा पट्टा.

पासुगे (ಪಾಸುಗೆ) (क) ना. – अंथरूण; बिस्तरा; शय्या; तल्प.

पासुवोक्कु (ಪಾಸುವೊಕ್ಕು) / पासुपोंकुं (ಪಾಸುಂಪೊಕ್ಕುಂ) (क) वि. – ओतप्रोत भरलेलें; पूर्ण व्याप्त; आंतबाहेर एक झालेले; अन्योन्य संबंधी.

पाहि (ಪಾಹಿ) (सं) क्रि. – ‘पा’ धातूचा आज्ञार्थ; संरक्षण कर.

पाऴ् (ಪಾೞ್) (क) ना. – मैदान, ओसाड.

— आगु (ಆಗು) (क) धा. – नष्ट होणें; नाश पावणें.

—मसगु (ಮಸಗು) (क) धा. – विध्वंसणें; नाश करणें.

पाळ (ಪಾಳ) (क) ना. – भाल, कपाळ; निढळ.

पाळति (ಪಾಳತಿ) (अ. दे) ना. – पाळत; पाळीचा पहारा; पाळी; बारी.

पाळय (ळ्य) (ಪಾಳಯ [ಳ್ಯ]) (क) ना. – सैन्य; सेनाविभाग; शिबिर; ठाणें.

पाळि (ಪಾಳಿ) (क) ना. – बारी; ओळ; क्रम; ध्वज; बावटा; भाताचा गादा; खाचर; कागद; समूह; सैन्य.

पाळिसु (ಪಾಳಿಸು) (क) धा. – तुकडे जोडणें; मेळ घालणें; घुसवणें; समावेशिणें.

पाळु (ಪಾಳು) (क) ना. – नाश; नष्टता; जीर्णत्व.

पाळे (ಪಾಳೆ) (क) ना. – कागद; भाताचा गादा; वाफा; पातळ कागद; सुपारीच्या पेंदीवरील कोका; तुकडा; चूर.

पाळेय (ಪಾಳೆಯ) (क) ना – ‘पाळय’ पहा.

—गार (ಗಾರ) (क) ना. – सेनाविभागाचा नायक; पाळेगार.

पाऴ्नेल (ಪಾೞ್ನೆಲ) (क) ना. – पडजमीन; नापीक जमीन.

पिं (ಪಿಂ) (क) अ. – पूर्वी; पहिल्याप्रथम; प्राचीनकाळीं.

पिक (ಪಿಕ) (सं) ना. – कोकिळा,

—बंधु (ಬಂಧು) (सं) ना. – आम्रवृक्ष; कोकिळेचे आश्रयस्थान.

पिकासु (सि) (ಪಿಕಾಸು [ಸಿ]) (अ. दे) ना. – दुतोंडी कुदळ. पिकाव; पीकंदर; पिकास.

पिक्कु (ಪಿಕ್ಕು) (क) धा. – विंचरणें; केस सोडवणें; गुंता उकलणें.

(क) ना.–जटा; गुंतवळ; केसाचा गुंता.
पिंकुळि (ಪಿಂಕುಳಿ) (क) धा.–हंगविणें; टोचून बोलणें; अवमानणें.
पिंग (ಪಿಂಗ) (क) ना. पिंगट वर्ण; कंदी रंग.
पिंगचक्षु (ಪಿಂಗಚಕ್ಷು) (सं) ना.–दुर्योधन; कौरव.
पिंगल (ಪಿಂಗಲ) (सं) ना.–हळद; पिवडी; एक संवत्सर; माकड; सरडा; मंगळग्रह; ऋषिनाम; एक राक्षस.
पिंगलि (ಪಿಂಗಲಿ) (सं) ना.–पिंगळा; किलबिला.
पिंगाक्ष (ಪಿಂಗಾಕ್ಷ) (सं) ना.–दुर्योधन; शिव; परटीण पक्षी.
पिंगाणि (ಪಿಂಗಾಣಿ) (क) ना.–काचेचें भांडें; चिनीमातीचें भांडें.
पिंगु (ಪಿಂಗು) (क) धा.–नाश होणें; नाहीसें होणें; मागें सरणें; कमी होणें; वाळणें; निभावणें; सोडणें; दूर जाणें; जिरणें; कोमेजणें; खचणें; परतणें.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–मागें ओढणें; निभावणें; वाळणें; वाळवणें; दूर करणें.
पिंगोल् (ळ) (ಪಿಂಗೊಲ್ [ಳ]) (क) ना.–मागचा भाग; पश्चाद्भाग.
पिचकारि (ಪಿಚಕಾರಿ) (अ-दे) ना.–पिचनळी; द्रव पदार्थ आत घेऊन बाहेर सोडण्याची नळी, चिरनळी, चिळकांडी.
पिचंडि (ಪಿಚಂಡಿ) (क) ना.–मांडी; जंघा; ऊरू; मागें बांधलेले हात.
पिचु (ಪಿಚು) (सं) ना.–कापूस; रू; दोन तोळ्यांचें वजन.
पिचुमंद (ಪಿಚುಮಂದ) (सं) ना.–निंब, कडुलिंबाचें झाड.
पिचुल (ಪಿಚುಲ) (सं) ना.–कापूस; रू; पिसासारखीं पानें असणारें झाड; खेकडा; समुद्रकाक.
पिच्छ (ಪಿಚ್ಛ) (सं) ना.–पिसारा; मोरपीस; बाणाचे पीस.
पिच्छल (ಪಿಚ್ಛಲ) (सं) वि.–निसरणारे; निसरडा, बुळबुळीत; घसरडा.
पिच्छिका (ಪಿಚ್ಛಿಕಾ) (सं) ना.–मोरपिसाचा कुंचा; मोर्चेल.
पिच्छिल (ಪಿಚ್ಛಿಲ) (सं) वि.–घसरडा; बुळबुळीत; निसरता.
पिच्छिले (ಪಿಚ್ಛಿಲೆ) (सं) ना.–तांदळाची गंजी; कांजी; साईचें दही.
पिच्छे (ಪಿಚ್ಛೆ) (सं) ना.–भाताची कांजी; शाल्मली वृक्षाचा डिंक.
पिंचु (ಪಿಂಚು) (क) धा.–मागें होणें; मागें सरणें; मागेपुढें पाहणें.
पिंछ (ಪಿಂಛ) (क) ना.–मोरपिसारा.
पिंज् (ಪಿಂಜ್) (सं) धा.–रंगविणें; रंग देणें; मुजवणें; झाकणें; स्पर्श करणें; शृंगारणें; काढून देणें; प्रकाशणें; चकाकणें; दुखवणें; जखम करणें; बलवान होणें; राहणें.
पिंज (ಪಿಂಜ) (सं) ना.–चंद्र; कापूस; कापूर; दुःख; जखम; बळ; खून; हत्या.
पिंजर (ಪಿಂಜರ) (सं) ना.–तांबडा पिवळा रंग; पिंगट रंग; सोनेरी रंग; सोनें; चांदी; सापळा; अस्थिपंजर.
—आद्रि (ಆದ್ರಿ) (सं) ना.–मेरूपर्वत; चंद्रगिरी; रजतगिरी.
पिंजरि (ಪಿಂಜರಿ) (क) धा.–मागे हटणें; पीछेहाट करणें; भिणें; पळून जाणें; पाऊल मागें घेणें.
पिंजु (ಪಿಂಜು) (क) धा.–गाळणें; घाण काढणें; तुपांतील बेरी काढणें; पातळ करणें; विरळ करणें; अडचण दूर करणें.
(क) ना.–कोवळे फळ; तोर; मिडी.
पिंजूष (ಪಿಂಜೂಷ) (सं) ना.–कानातील मळ; केर; घाण; 'कूकणि' पहा.
पिंजे (ಪಿಂಜೆ) (सं) ना.–जखम; दुखणें; कापूस; रू.
पिट (ಪಿಟ) (सं) ना.–घर; माळी; माडी; बुट्टी; पेटारा; संदूक.
पिटक (ಪಿಟಕ) (सं) ना.–पुटकळी; पुरळ; फोड; बुट्टी; पेटारा; रांजण; धान्यसंग्रह; इंद्राच्या निशाणाचे आभरण.
पिट्ट (ट्टु) (ಪಿಟ್ಟ [ಟ್ಟು]) (क) ना.–पीठ; पूड.
पिट्टर (रक) (ಪಿಟ್ಟರ [ರಕ]) (सं) ना.–पात्र; मडके; रवि.
पिडि (ಪಿಡಿ) (क) धा.–धरणें; हातांत घेणें; पकडणें; पकडून आणणें.
(क) ना.–मूठ; मुष्टि; हत्तीण.
—आळु (ಆಳು) (क) वि.–मुठींत राहणारा; आधीन असणारा; हातांतला.
पिडिकट्टु (ಪಿಡಿಕಟ್ಟು) (क) ना.–आवळून बांधण्यासाठीं दोराच्या शेवटचा लाकडी बदाम. पिळकवणे.
पिडुगु (ಪಿಡುಗು) (क) धा.–थरथर कापणें. शिंपडणें; पसरणें.
(क) ना.–वीज; अडचण; हरकत; सांसर्गिक रोग.
पिणिल् (लु) (ಪಿಣಿಲ್ [ಲು]) (क) ना.–जटा; वेणी; वशिंड; ककुंद्. 'इणि' पहा.
पिण्याक (ಪಿಣ್ಯಾಕ) (सं) ना.–पेंड; तिळाची पेंड.
—देव (ದೇವ) (क) ना.–एक शिवशरण.
पिंड (ಪಿಂಡ) (सं) ना.–घास; कवळ; श्राद्धातील अन्नाचा गोळा; देह; शरीर; मनाची घडण.
पिंडक (ಪಿಂಡಕ) (सं) ना.–सुवासिक द्रव्य; हत्तीचें गंडस्थळ; लोह; लोखंड.
पिंडच्छेद (ಪಿಂಡಚ್ಛೇದ) (सं) ना.–पिंडदान थांबवणूक.
पिंडज (ಪಿಂಡಜ) (सं) वि.–आईच्या पोटातून उत्पन्न झालेले; देहज.
पिंडप्रदान (ಪಿಂಡಪ್ರದಾನ) (सं) ना.–मृतांना श्राद्धकाळी दिलेले दान. पिंडदान.

पिंडांड (ಪಿಂಡಾಂಡ) (सं) ना. – प्राण्याचा देह, शरीर.
पिंडायस (ಪಿಂಡಾಯಸ) (सं) ना. – लोखंडाचा तुकडा; लोहखंड.
पिंडार (ಪಿಂಡಾರ) (सं) ना. – बुद्ध संन्यासी; क्षपणक.
पिंडारि (ಪಿಂಡಾರಿ) (अ. दे.) ना. – चोरांची टोळी; ठकांचा तांडा; पेंढार.
पिंडाशन (ಪಿಂಡಾಶನ) (सं) ना. – भिक्षुक.
पिंडि (ಪಿಂಡಿ) (सं) ना. – शंकराचे लिंग; शाळुंका; देवमूर्ति; गाठोडें; भिक्षेकरी; पिंडान्न स्वीकारणारा. 'अंडिगे' पहा.
पिंडिके (ಪಿಂಡಿಕೆ) (सं) ना. – सूज; फुगारा; फूग.
पिंडित (हिंडिद) (ಪಿಂಡಿತ [ಹಿಂಡಿದ]) (सं) वि. – पिळून काढलेले; पिळलेले.
(सं) ना. – सार; अर्क; रस.
—अर्थ (ಅರ್ಥ) (सं) ना. – सारांश; गर्भितार्थ; रहस्य.
पिंडिवाळ (ಪಿಂಡಿವಾಳ) (क) ना. – शूरवीर; गर्भश्रीमंत.
पिंडु (ಪಿಂಡು) (क) धा. – पिळणें; रस काढणें; धारा काढणें; अर्क काढणें; वेढा देणें; पीळ भरणें.
(क) ना. – समूह; गट; कळप; थवा.
पित (तृ) (ಪಿತ [ತೃ]) (सं) ना. – वडील; तात; पिता; बाप.
पितर (ಪಿತರ) (सं) ना. – वडील; वाडवडील.
पितामह (ಪಿತಾಮಹ) (सं) ना. – आजा; वडीलांचे वडील; विष्णु; ब्रह्मदेव; दीर्घजीवी.
पितृ (ಪಿತೃ) (सं) ना. – पिता; रक्षक; पालक; मातापिता.
—कानन–वन (ಕಾನನ,–ವನ) (सं) ना. – स्मशान; मसण; दहनभूमी.
पितृतीर्थ (ಪಿತೃತೀರ್ಥ) (सं) ना. – पिंडदानाला योग्य तीर्थक्षेत्र; प्रयाग.
पितृदिन (ಪಿತೃದಿನ) (सं) ना. – श्राद्धतिथी; पितरांचा मृत्युदिवस; मयंती.
पितृधन (ಪಿತೃಧನ) (सं) ना. – वडीलार्जित संपत्ती.
पितृपक्ष (ಪಿತೃಪಕ್ಷ) (सं) ना. – पक्ष पंधरवडा; भाद्रपदातील कृष्णपक्ष; वडिलाची श्राद्धतिथी.
पितृपति (ಪಿತೃಪತಿ) (सं) ना. – यमधर्म.
पितृभक्ति (ಪಿತೃಭಕ್ತಿ) (सं) ना. – मातापित्यावरील श्रद्धा; वडिलाविषयीची पूज्यबुद्धि.
पितृभोजन (ಪಿತೃಭೋಜನ) (सं) ना. – श्राद्धाचें भोजन; उडीद.
पितृयज्ञ (ಪಿತೃಯಜ್ಞ) (सं) ना. – तिळांजली.
पितृलोक (ಪಿತೃಲೋಕ) (सं) ना. मृत पितरांचें निवासस्थान; चंद्रलोकावरील लोक; चंद्रलेकावरील वस्ती.
पितृव्य (ಪಿತೃವ್ಯ) (सं) ना. – चुलता; काका; वडिलांचा भाऊ.
पितृशेष (ಪಿತೃಶೇಷ) (सं) ना. – श्राद्धासाठी केलेल्या स्वयंपाकातील अवशेष.
पित्त (ಪಿತ್ತ) (सं) ना. – पित्ताशयांतील द्रव, त्रिदोषांतील एक.
पित्तकामाले (ಪಿತ್ತಕಾಮಾಲೆ) (सं) ना. – पांडुरोग; कावीळ.
पित्तनेत्तिगेरु (ಪಿತ್ತನೆತ್ತಿಗೇರು) (क) ना. – क्रोधाचा भडका; प्रकोप; अतिराग.
पित्तभ्रमे (ಪಿತ್ತಭ್ರಮೆ) (सं) ना. – पित्तानें होणारा भ्रम; घेरी; भोवळ; तिरमिर.
पित्तिल् (ಪಿತ್ತಿಲ್) (क) ना. – परसु; घराचा मागील
पिंत्तिल् (ಪಿಂತಿಲ್) भाग.
पि (पिं)त्तिल्ल (ಪಿ [ಪಿಂ] ತ್ತಿಲ್ಲ)
पिधान (ಪಿಧಾನ) (सं) ना. – झांकण; आवरण; आच्छादन; बुरखा; पांघरूण.
पिनद्ध (ಪಿನದ್ಧ) (सं) वि. – बांधलेलें; आवळलेलें.
पिनाक (ಪಿನಾಕ) (सं) ना. – शिवधनु; रुद्राचें धनुष्य.
—धर,–पाणि (ಧರ,–ಪಾಣಿ) (सं) ना. – शिव.
पिनाकि (ಪಿನಾಕಿ) (सं) ना. – शंकर.
पिंतु (ಪಿಂತು) (क) अ. – पूर्वी, प्रथमतः; आरंभीं; मागील; पिछाडीकडील.
पिंते (ಪಿಂತೆ) (क) अ. – प्रथमतः; पूर्वी; मागें.
पिन्नेणिके (ಪಿನ್ನೆಣಿಕೆ) (क) ना. – सिंहावलोकन; गतकाळचा विचार; पूर्वावलोकन.
पि (हि) न्नेले (ಪಿ [ಹಿ] ನ್ನೆಲೆ) (क) ना. – मागचा भाग; पार्श्वभूमी; संदर्भ; भूतपूर्व विचार.
पिन्नोयु (ಪಿನ್ನೋಯು) (क) धा. – पश्चात्ताप होणें; अनुताप होणें.
पिन्नोवु (ಪಿನ್ನೋವು) (क) ना. – पश्चात्ताप; अनुताप.
पिपासु (ಪಿಪಾಸು) (सं) वि. – तहानलेला; पिण्याची इच्छा करणारा; तोंडाला कोरड पडलेला; मिळवू पाहणारा.
पिपासे (सा) (ಪಿಪಾಸೆ [ಸಾ]) (सं) ना. – पिण्याची इच्छा; तहान; कोरड; मिळवण्याची इच्छा.
पिपीलिका (के) (ಪಿಪೀಲಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना. – मुंगी; वाळवी. 'ओरळे' पहा.
पिपीलिकाशनि (ಪಿಪೀಲಿಕಾಶನಿ) (सं) ना. – मुंगी खाणारा प्राणी; वाळवीभक्षक.
पिप्पल (ಪಿಪ್ಪಲ) (सं) ना. – पिंपळ; अश्वत्थ; अंगरख्याची बाही; विनोद; पाणी.
पि (हि) प्पलि (ಪಿ [ಹಿ] ಪ್ಪಲಿ) (सं) ना. – पिंपळी; औषधी; लांबट मिरी.
पिंबगल (लु) (ಪಿಂಬಗಲ [ಲು]) (क) ना. – मागील दिवस; पूर्व काल; तिसरा प्रहर; अपराण्ह; 'बय्गु' पहा.

पिंबड्डु (बिड्डु) (ಪಿಂಬಡು [ಬಿಡು]) (क) अ.–पूर्वी; त्या आधी; प्राचीन काळीं.

पिम्मेय् (ಪಿಮ್ಮೆಯ್) (क) ना.–पूर्वजन्म; गतजन्म.

पिय (ಪಿಯ) (क) वि.–प्रिय; प्रीतीचे; आवडता; लाडका.

पिरंगि (ಪಿರಂಗಿ) (अ.दे) ना.–तोफ; बंदूक; शत्रुघ्नी; यूरोपीय.

पिर (रा) मिड् (ಪಿರ [ರಾ] ಮಿಡ್) (अ.दे) ना.–इजिप्त देशातील प्राचीन थडगी; त्रिकोणाकृति समाधि.

पिरि (ಪಿರಿ) (क) धा.–हिसकावणें; बाहेर काढणें.
(क) वि.–मोठा; श्रेष्ठ.
(क) ना.–मांस; मुर्दा; शव; म्हातारपण.

पिरितिन्नि (ಪಿರಿತಿನ್ನಿ) (क) ना.–राक्षस; पिशाच; खादाड; प्रेते खाणारा, लाव.

पिरतिन्नियाण्म (ಪಿರತಿನ್ನಿಯಾಣ್ಮ) (क) ना.–पिशाचांचा राजा; शिव.

पिरिदु (ಪಿರಿದು) (क) वि.–मोठा; श्रेष्ठ; विशाल.

पिरिदुं (ಪಿರಿದುಂ) (क) अ.–अधिक होऊन; अति झाल्यानें.

पिरिदुपाल् (ಪಿರಿದುಪಾಲ್) (क) अ.–सामान्यतया; प्रायशः.
(क) ना.–अमृत; विपुल दूध.

पिरिपिरि (ಪಿರಿಪಿರಿ) (क) अ.–मुकाट्यानें; व्यर्थ; एकसारखे.

पिर्गु (ಪಿರ್ಗು) (क) धा.–गर्वाने फुगणें; मोठे होणें; संकोच वाटणें.

पिल्लणिगे (ಪಿಲ್ಲಣಿಗೆ) (क) ना.–गदा; परिघ.

पिल्लि (ल्ले) (ಪಿಲ್ಲಿ [ಲ್ಲೆ]) (क) ना.–जोडवी; मासोळी.

पिशंग (ಪಿಶಂಗ) (सं) वि.–पांढऱ्या तांबड्या रंगाचें.

पिशाच (ಪಿಶಾಚ) (सं) ना.–भूत; प्रेत; राक्षस; दानव.

पिशाटिका (के) (ಪಿಶಾಟಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.–खाजाळू वनस्पति; खाजकुल्ती; 'नसुगुण्णी' पहा.

पिशित (ಪಿಶಿತ) (सं) ना.–मांस
—अशन (ಅಶನ) (सं) ना.–मांसाहार; राक्षस; पिशाच.

पिशु (सु) न } (ಪಿಶು [ಸು] ನ) (सं) ना.–चहाडखोर;
हिसुण } (ಹಿಸುಣ) भांडण लावणारा; दुष्ट.

पिष्ट (ಪಿಷ್ಟ) (सं) ना.–पीठ; धान्याची पूड.

पिसि (ಪಿಸಿ) (क) धा.–वियोग करणें; संबंध तोडणें; फाडणें; पसरणें; पाय घसरून पडणें; कुस्करणें; दडपणें; ओढणें; रुंद करणें.

पिसुकु (सुंकु) (ಪಿಸುಕು [ಸುಂಕು]) (क) धा.–हिसकाहिसकी करणें; गळा दाबणें; दडपणें; घासणें.

पिसुण् (ಪಿಸುಣ್) (क) ना.–'पिशुन' पहा. अपवाद; चहाडी निंदा; अपमान

पिसुण (ಪಿಸುಣ) (क) ना.–पिशुन; चहाडखोर; निंदक; दुष्ट.

पिसुनुडि (ಪಿಸುನುಡಿ) (क) ना.–कानगोष्ट; कुजबूज; हितगूज.

पिस्तुल् (लु) (ಪಿಸ್ತುಲ್ [ಲು]) (अ. दे) ना.–लहान बंदूक.

पिहित (ಪಿಹಿತ) (सं) वि.–झाकलेले; आवरलेले; आच्छादलेले; पडद्याआडचें.

पिळि (ಪಿೞಿ) (क) धा.–पिळून काढणें; रस काढणें; पिळणें; चोपणें; बडवणें; उकळणें; धीर सोडणें.

पिळिकिसु (ಪಿೞಿಕಿಸು) (क) धा.–भेदणें; घाबरणें; भिवविणें.

पिळिगु (ಪಿೞಿಗು) (क) धा.–फोडणें; कठीण होणें; घट्ट होणें.

पिळिल् (ಪಿೞಿಲ್) (क) धा.–हिसकावून घेणें; फेकून देणें; गाठ सोडणें.

पिळुकु (ळ्कु) (ಪಿಳುಕು [ಳ್ಕು]) (क) ना.–बाणाचा खालचा भाग; तळभाग; पुंख; खोपट; खेडे.

पिळ्गु (ಪಿಳ್ಗು) (क) धा.–फुगणें; संतोषणें; तडा जाणें.

पिळ्ळंगोळवि } (ಪಿಳ್ಳಂಗೊಳವಿ) (क) ना.–मुरली; वेणु; पांवा;
पिळ्ळंगोवि } (ಪಿಳ್ಳಂಗೋವಿ) मुरलीधर; कृष्ण.

पिळ्ळारि (ಪಿಳ್ಳಾರಿ) (क) ना.–गणेश; गणपति.

पिळ्ळे (ಪಿಳ್ಳೆ) (क) ना.–बालक; पिल्लू; अर्भक; वासरू; रेडकू; शावक.

पी (ಪೀ) (सं) धा.–पिणे; पान करणें.

पीकदानि (ಪೀಕದಾನಿ) (अ. दे) ना.–पिकदाणी; थुंकण्याचें भांडें; तस्त.

पीकलाट (ಪೀಕಲಾಟ) (क) ना.–अडचण; हरकत; कष्ट; उपद्रव; पीडा. 'उपटळ' पहा.

पीकु (ಪೀಕು) (अ.दे) धा.–कष्ट करणें; साहस करणें; पीक काढणें.
(अ.दे) ना.–धान्याचें पीक; 'पैरू' पहा.

पीच (ಪೀಚ) (क) धा.–हनुवटी; दाढी.

पीचु (ಪೀಚು) (क) धा.–ओढणें; दुभंगणें; फुगणें; रुंद होणें.
(क) ना.–कोवळे फळ; तोर. 'हीचु' पहा.

पीठ (ಪೀಠ) (सं) ना.–आसन; गादी; पाट; कट्टा.

पीठपंक्ति (ಪೀಠಪಂಕ್ತಿ) (सं) ना.–प्रेक्षागृह; रंगभूमी पुढील प्रेक्षकस्थल; आखाडा; हौदा; व्यायाम शाळा.

पीठमर्दन (ಪೀಠಮರ್ದನ) (सं) ना.–राजाला सजवणारा; वाक्चतुर; उपनायक; शृंगारमंत्री.

पीठिका (के) (ಪೀಠಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.–प्रारंभ; प्रस्तावना; प्रारंभिक चार शब्द; आसन; गादी; उपोद्घात.

पीडन (ಪೀಡನ) (सं) ना.–दडपण; मर्दन; घर्षण; हिसकाहिसकी; अपाय; दुखणें.

पीडा (डे) (ಪೀಡಾ [ಡೆ]) (क) ना.–उपद्रव; बाधा; अडचण; अनिष्ट; सांसर्गिक रोग; मरीआई, मसणी इ. पीडक देवता.
—कर (ಕರ) (सं) वि.–त्रासदायक; पीडक; बाधक.

पीडित (ಪೀಡಿತ) (सं) वि.–त्रस्त; अडचणीत आलेला; दुःखाविष्ट; दुःखित; दुर्दैवानें पोळलेला.
पीडिसु (ಪೀಡಿಸು) (क) धा.–त्रास देणें; दुःख देणें; दुखविणें; दुःखाला कारणीभूत होणें.
पीत (ಪೀತ) (सं) वि.–प्यालेला; मद्यपी; दारू प्यालेला.
(सं) ना.–हळद; पिवळा रंग.
पीतदारु (ಪೀತದಾರು) (सं) ना.–देवदार; सुचीपर्णी.
पीतधान्य (ಪೀತಧಾನ್ಯ) (सं) ना.–पिवळा जोंधळा.
पीतराग (ಪೀತರಾಗ) (सं) ना.–पिवळा रंग; फिका पिवळा.
पीतल (ಪೀತಲ) (सं) ना.–पिवळा रंग; परात; पितळी.
पीतवास (ಪೀತವಾಸ) (सं) ना.–विष्णु; कृष्ण; पीतांबर; पिवळे वस्त्र वापरणारा; पीतांबरधारी.
पीतांबर (ಪೀತಾಂಬರ) (सं) ना.–विष्णु; कृष्ण; पीतवसन.
पीति (ಪೀತಿ) (सं) ना.–घोडा; अश्व; पान; हळद; छत्र; पाणपोई; हत्तीची सोंड.
पीतु (ಪೀತು) (सं) ना.–सूर्य; अग्नि; कपड्याला लावण्याची फीत; काठ; कळपांतील प्रमुख हत्ती.
पीथ (ಪೀಥ) (सं) ना.–सूर्य; अग्नि; समय; पेय; पाणी.
पीन (ಪೀನ) (सं) ना.–मस्त; पुष्ट; जाड; भरलेला; पूर्ण वाढलेला; लठ्ठ.
पीनक (ಪೀನಕ) (सं) अ.–योग्य रीतीनें; विपुलपणें; बहुधा; बाहुल्यानें; अधिककरून.
पीनस (ಪೀನಸ) (सं) ना.–पडसें; थंडी; सरदी; नाक गळणें.
पीपायि (ಪೀಪಾಯಿ) (क) ना.–पीप; बानी; रस साठवण्याचे लोहपात्र; काहील.
पीयु (ಪೀಯು) (सं) ना.–कावळा; घुबड; सूर्य; अग्नि; सोनें; समय; वेळ.
पीयूष (ಪೀಯೂಷ) (सं) ना.–अमृत; सुधा; दूध; चीक; कोवळे दूध.
––रुचि (ರುಚಿ) (सं) ना.–चंद्र; कापूर.
—वर्ष (ವರ್ಷ) (सं) ना.–अमृतधारा; कापूर, चंद्र.
पीर् (ಪೀರ್) (क) धा.–चाटणें; चोखणें; शोषणें; तोंडात ओढून घेणें; लुचणें; विखुरणें; फेकणें.
पीलक (ಪೀಲಕ) (सं) ना.–डोंगळा; मुंगळा; काळी मुंगी. 'गोद्द' पहा.
पीलि (ಪೀಲಿ) (क) ना.–मोरपिसारा; 'पिंछ' पहा.
पीलु (ಪೀಲು) (क) ना.–बाण; शर; पाणी; परमाणू; कृमीकीटक; हत्ती; गज; एक राग; फूल; वृक्षविशेष.
पीवर (ಪೀವರ) (सं) वि.–फुगलेला; मस्त; पुष्ट; स्थूल; पीन.
(सं) ना.–अश्वगंध.
—स्तन (ಸ್ತನ) (सं) ना.–पुष्टस्तनी; सुंदरी.
पीळिगे (ಪೀಳಿಗೆ) (क) ना.–पीठिका; संतती; वंशपरंपरा; पिढी.
पुंस् (ಪುಂಸ್) (सं) ना.–पुरुष; पुरुषप्राणी; पुल्लिंग; मानवजात; सेवक.
पुंश्चली (ले) (ಪುಂಶ್ಚಲೀ [ಲೆ]) (सं) ना. व्यभिचारिणी; जारिणी; पुरुषाला हुडकत जाणारी.
पुंसवन (ಪುಂಸವನ) (सं) ना.–गर्भिणीला पुत्रप्राप्तीसाठी केलेला एक संस्कार.
पुंस्कोकिल (ಪುಂಸ್ಕೋಕಿಲ) (सं) ना.–नर कोकीळ.
पुंस्त्व (ಪುಂಸ್ತ್ವ) (सं) ना.–पुरुषत्व.
पुंलिंग (ಪುಂಲಿಂಗ) (सं) ना. पुरुषत्त्वदर्शक शब्द.
पुंनाग (ಪುಂನಾಗ) (सं) ना.–पुरुषश्रेष्ठ; पांढरा हत्ती; पांढरा चांफा.
पुक्क (ಪುಕ್ಕ) (क) वि.–पक्ष्याचीं पिसें; नपूंसक; हिजडा; भित्रा.
पुक्कटे (ಪುಕ್ಕಟೆ) (क) अ.–फुकट; निःशुल्क; मोफत; धर्मार्थ; औचित्यपूर्ण.
पुकलु (ಪುಕ್ಕಲು) (क) ना.–अधीरत्त्व; भय; भीति; भेकडपणा; बावरटपणा.
पुक्कस (ಪುಕ್ಕಸ) (क) ना.– नीच जातीचा; चांडाल; शूद्र.
पुगल् (ಪುಗಲ್) (क) क्रि.–जाऊ नको; आत येऊ नको.
(क) अ.–जाऊन; प्रवेश करून.
(क) ना.–कुहु ध्वनि; कूजन.
पुगिल् (लु) (ಪುಗಿಲ್ [ಲು]) (क) ना.–प्रवेशद्वार; दरवाजा; महाद्वार.
पुगु (ಪುಗು) (क) धा.–जाणें; आंत प्रवेशणें; घुसणें; शिरणें.
—ते (ತೆ) (क) ना.–प्रवेश; शिरकाव, गमन.
पुगुळ् (ळु) (ಪುಗುಳ್ [ಳು]) (क) ना.–फोड; पुटकळी; तोंडावरील मोडी; पडसें; छिद्र; समाधि.
पुग्गु (ಪುಗ್ಗು) (क) ना.–अहंकार; गर्व; सूज. 'कोब्बु' पहा.
पुंख (ಪುಂಖ) (सं) नां.–बाणाचा तळभाग. बाणाचें पंख. शिकारी; ससाणा.
पुंखानुपुंख (ಪುಂಖಾನುಪುಂಖ) (सं) ना.–शरवृष्टि; बाणवर्षाव; अनुस्यूतता; लांबण.
पुंगव (ಪುಂಗವ) (सं) ना.–श्रेष्ठ पुरुष; धुळी; बैल; वळू.
पुंगि (ಪುಂಗಿ) (क) ना.–गारुड्याचें वाद्य; भोपळ्याचे साह्यानें फुंकून वाजवण्याचे एक सुरेल वाद्य.
पुच्च (ಪುಚ್ಚ) (क) ना.–शेपूट; पक्ष्याचे पंख; पिसारा.
पुच्चवण (ಪುಚ್ಚವಣ) (क) ना.–परीक्षा; पौरुष; पुरुषत्त्व.
पुच्चळि (ಪುಚ್ಚಳಿ) (क) ना.–हानी; नाश; नष्टचर्य.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–वितळणें; विरघळणें; नाश पावणें.
पुच्छ (ಪುಚ್ಛ) (सं) ना.–शेपूट; पिसारा; पक्षाची पिसें. मागील भाग; पृष्ठ.

पुंज (ಪುಂಜ) (सं) ना.–जाडपण. साठ धाग्यांचा मागावरील ताणा; कोंबा; कोंबडा; समूह; गट; रास.

पुंजि (ಪುಂಜಿ) (सं) ना.–रास; समूह; परिमाण.
(क) ना.–गोळा; गुंडी; अल्पधनसंग्रह; शिल्लक; संचित. गांठ; धनसंचय.
—पूजक (ಪೂಜಕ) (क) ना.–कृपण; चिक्कू; कंजूष.

पुट (ಪುಟ) (क) ना.–उड्डाण; उडी; पांघरूण; पुरस्कार; उत्तेजन.
(सं) ना.–झाकण; आवरण; पदर; पडदा; निरी; घडी; द्रोणाचा आंतील भाग; साल; करंडक. पुस्तकाचें पान; पाऊल; ओंजळ; अंजली.
–अंजलिपुट (ಅಂಜಲಿಪುಟ) (सं) ना.–ओंजळ; शीर; पक्ष.

पुटगोसि (ಪುಟಗೋಸಿ) (क) ना.–कापड; लंगोटी.

पुटनेगे (ಪುಟನೆಗೆ) (क) धा.–सारखें उडणें; टणटण उडी मारणें.

पुटपाक (ಪುಟಪಾಕ) (सं) ना.–औषध तयार करण्याची एक पद्धति.

पुटभेदन (ಪುಟಭೇದನ) (सं) ना.–पट्टण; शहर.

पुटविडु (ಪುಟವಿಡು) (क) धा.–पेटविणें; अग्नि लावणें; जाळणें; प्रज्वलित करणें. पुटाला घालणें.

पुटवेंळु (ಪುಟವೇಳು) (क) धा.–उडणें; उडी मारणें; सावकाश उड्या मारीत धावणें.

पुटा (ट्टा) णि (ಪುಟಾ [ಟ್ಟಾ]ಣಿ) (क) ना.–डाळें; भाजलेले हरभरे; फुटाणे.

पुटि (ಪುಟಿ) (सं) ना.–थर; पदर;
(क) धा.–उडणें; उडी मारणें; खुपसणें; धुमधडम् उडी मारणें; अविचाराने काम करणें; साहस करणें.
(क) ना.–कारंजा; फवारा; चेंडूची उशी; टप.
—त (ತ) (सं) ना.–नाचणे बागडणें; नर्तन; उड्डाण; उडी.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–उडणे; उडविणें; उशी घेणें; टप खाणें.

पुटिके (ಪುಟಿಕೆ)(सं) ना.–पानाचा द्रोण; वाटी; जोडलेले करपुट

पुट्ट (ಪುಟ್ಟ) (क) वि.–लहान; चिमुकले; खुजे; गिड्डु; कुबडा; बाळ.

पुट्टि (ಪುಟ್ಟಿ) (क) ना.–मोहोळ; मधाचें पोळें; बुट्टी.

पुट्टिगे (ಪುಟ್ಟಿಗೆ) (क) ना.–आभरण; अलंकार विशेष.

पुट्टिरवु (ಪುಟ್ಟಿರವು) (क) ना.–नैसर्गिक जाणीव; उपजत बुद्धि; सहजस्थिति.

पुट्टु (ಪುಟ್ಟು) (क) धा.–उत्पन्न करणें; जन्माला घालणें; जन्म कंठणें; मान डोलावणें.
(क) ना.–जन्म; उत्पत्ति; सृजन.

पुडि (ಪುಡಿ) (क) ना.–पूड; धूळ; कुटून बारीक केलेला पदार्थ; धान्यपीठ.

पुडिगड्डु (ಪುಡಿಗಡ್ಡು) (क) ना.–पूड झालेला कडबू; मातीची मूठ.

पुडिवडे (ಪುಡಿವಡೆ) (क) धा.–पूडपूड होणें; नाश होणें; नष्ट होणें.

पुडुकु (डुंकु) (ಪುಡುಕು [ಡುಂಕು]) (क) धा.–हुडकणें; शोधणें.

पुण् (ಪುಣ್) (क) ना.–व्रण; जखम; करट.
—कूत्तु (ಕೂತ್ತು) (क) अ.–जखम चिघळून; ठणका लागून.

पुणि (णिं) चे (ಪುಣಿ [ಣಿಂ] ಚೆ) (क) ना.–चिंचेचे झाड; चिंच; आंबट फळ; तिंतिणी.

पुणुकु (ಪುಣುಕು) (क) धा.–कापड घासून चोळून धुणें; चुबकून धुणें.

पुणु (नु) गु (ಪುಣು [ನು] ಗು) (क) ना.–रानमांजराची कस्तुरी;
पटकूर मांजराची कस्तुरी; उदापासून मिळणारा सुगंधी पदार्थ.

पुणुंब (ಪುಣುಂಬ) (क) वि.–रेमेडोक्या; मंद; हुंब; मोठ्या सोवळ्याचा.

पुणुंबि (ಪುಣುಂಬಿ) (क) वि. मूर्ख स्त्री; घड्ड स्त्री; अजाणती.

पुणुंबु (ಪುಣುಂಬು) (क) ना. बाण; शर.

पुंड (ಪುಂಡ) (सं) ना. परिचय; खूळ; चिन्ह.
(क) वि. दांडोबा; हुंब; मस्त; वांड; भंड; ठक; लुटारू; वाटमाऱ्या; निर्भीक.

पुंडरीक (ಪುಂಡರೀಕ) (सं) ना.–श्वेत कमल; वाद्य; आग्नेय दिग्गज; कपाळावरील नाम; पुंड्र; पोपट; श्वेतछत्र; महाश्वेतेचा प्रियकर; राजछत्र.

पुंडरीकाक्ष (ಪುಂಡರೀಕಾಕ್ಷ) (सं) ना.–कमलनेत्र; विष्णु; कृष्ण.

पुंडाट (टिके) (ಪುಂಡಾಟ [ಟಿಕೆ]) (क) ना.–पुंडाई; गुंडगिरी; वांडपणा; लूटमार; दांडगेपणा.

पुंड्र (ಪುಂಡ್ರ) (सं) ना.–पांढरा रंग; पांढरा ऊस; गोपीचंदनाचा नाम; चित्र.

त्रिपुंड्र (ತ್ರಿಪುಂಡ್ರ) (सं) ना.–वैष्णवाच्या कपाळावरील तिरेघी नाम; उभे दुबोटी गंध.

पुण्णिमे (ಪುಣ್ಣಿಮೆ) (क) ना.–पूर्णिमा; पूर्णचंद्र तिथी; शुक्ल पक्षातील पंधरावी तिथी.

पुण्य (ಪುಣ್ಯ) (सं) वि.–पवित्र; पावन; शुद्ध; चांगलें; सद्गुणी; न्याय्य; सुदैवी; अनुकूल; संतोषकारक; उत्साही.

पुण्य (ಪುಣ್ಯ) (सं) ना.–सद्गुण; सत्त्वशीलता; यशःकृति; शुद्धता; शोधन.
—अहः(हन्) (ಅಹಃ [ಹನ್]) (सं) ना.–पुण्य दिवस; सण; उत्सवदिन.

—अहवाचन (ಅಹವಾಚನ) (सं) ना.—पुण्य दिवसाचा त्रिवार उच्चार; एक शुद्धतेचा धार्मिक संस्कार.

—उदय (ಉದಯ) (सं) ना.—भाग्यकाळाचा प्रारंभ; भरभराट; मागील पुण्याचे फळ; पुण्याची फलप्राप्ति.

—काल (ಕಾಲ) (सं) ना.—सुमुहूर्त; शुभघटी; पर्वणी.

—क्षेत्र (ಕ್ಷೇತ್ರ) (सं) ना.—देवतांचे पवित्र स्थळ; तीर्थस्थान; पावन ठिकाण.

—गृह (ಗೃಹ) (सं) ना.—दानगृह; देवालय.

—जन (ಜನ) (सं) ना.—सज्जन; राक्षस; भूत; यक्ष.

—तीर्थ (ತೀರ್ಥ) (सं) ना.—क्षेत्रातील पवित्र जलाशय; पावनजल.

—भू,-भूमि (ಭೂ,-ಭೂಮಿ) (सं) ना.—आर्यावर्त; पुण्य लोक; स्वर्ग.

—श्लोक (ಶ್ಲೋಕ) (सं) ना.—स्तुती करण्याजोगा पुण्यपुरुष; ज्याची स्तोत्रें गाण्यानें पुण्य लाभतें असा सद्गुणी पुरुष.

पुत् (ಪುತ್) (सं) ना.—नरक; निपुत्रिकाचा नरक; नरक विशेष.

पुत्त (त्तु) (ಪುತ್ತ [ತ್ತು]) (क) ना.—वारूळ; सापाचे वारूळ; वल्मिक; भूक; 'होदरू' पहा.

पुत्त (त्थ) ळि (ಪುತ್ತ [ತ್ಥ] ಳಿ) (क) ना.—पुतळी; बाहुली; शुद्ध सोन्याचें एक जुनें नाणें.

पुत्तिके (गे) (ಪುತ್ತಿಕೆ [ಗೆ]) (क) ना.—नक्कल; अवतरण; बाहुली; बाळवी; कसर; गांधीलमाशी; उडपी स्वामीचा मठ.

पुत्र (ಪುತ್ರ) (सं) ना.—कुमार; मुलगा.

—उत्सव (ಉತ್ಸವ) (सं) ना.—पुत्रजन्माचा आनंदोत्सव.

—काम (ಕಾಮ) (सं) ना.—पुत्रजन्माची इच्छा; पुत्रकामेष्टी यज्ञ.

पुत्रक (ಪುತ್ರಕ) (सं) ना.—लहान मुलगा; बालक; बाहुली; शरभ; दुष्ट; वंचक; कोळी; आठ पायाचा पक्षी; केस.

पुत्रवति (ती) (ಪುತ್ರವತಿ [ತೀ]) (सं) ना.—पुत्र असलेली स्त्री.

पुत्र (त्रि) के (ಪುತ್ರ [ತ್ರಿ] ಕೆ) (सं) ना.—कन्या; बाहुली; लहान वस्तु.

पुत्रि (ಪುತ್ರಿ) (सं) ना.—पुत्रवती; पुत्र असलेली स्त्री.

पुत्री (ಪುತ್ರೀ) (सं) ना.—कन्या; आत्मजा.

पुत्रवधु (ಪುತ್ರವಧು) (सं) ना.—स्नुषा; सून; मुलाची पत्नी.

पुत्रहीन (ಪುತ್ರಹೀನ) (सं) वि.—निपुत्रिक.

पुदकळ (ಪುದಕಳ) (क) ना.—गोंधळ; गडबड; उसाभर.

पुदि (ಪುದಿ) (क) धा.—व्यापणें; भरणें; देणे; झांकणें; लपणें; गुप्त राहणें; मिळून राहणें.

(क) ना.—पक्ष; बाजू; शेजार; सामीप्य; द्वार.

पुदु (ಪುದು) (क) ना.—साम्य; सारखेपणा; जुळणूक; प्रवेश; परस्पर; अन्योन्य.

—बाळ्, बाळु (ಬಾಳ್, ಬಾಳು) (क) धा.—मिळून राहणें; जुळवून घेणें; भागवणें.

पु (हो) दुकुळि (ಪು [ಹೊ] ದುಕುಳಿ) (क) ना.—पांघरूण; आच्छादन; आवरण.

पुदुगिसु (ಪುದುಗಿಸು) (क) धा.—मिसळणें; आंत घालणें; मिश्र करणें; लपवणें; जुळवणें.

पुदुगु (ಪುದುಗು) (क) धा.—संकोच करणें; मागें हटणें; लपणें; दुमडणें; नेसणें. 'होदुगु' पहा.

पुदुल (ಪುದುಲ) (सं) वि.—सुंदर; शोभिवंत.

(सं) ना.—देव; आत्मा; शिवाचे नाव.

पुदुवट्ट (ಪುದುವಟ್ಟು) (क) ना.—अडचणीसाठी राखून ठेवलेला पैसा; विशेष कामासाठी काढून ठेवलेला पैसा.

(क) अ.—वाटणीचा पैसा घेऊन; संकोचून.

पुदुवाळु (ळ्वे) (ಪುದುವಾಳು [ಳ್ವೆ]) (क) ना.—मिळून मिसळून राहणें; एक होणें; संबंध जोडणें.

पुदुवु (ಪುದುವು) (क) ना.—वाटणी; हिस्सा; भाग; प्रवेश; संबंध. 'होदुवु' पहा.

पुदे (ಪುದೆ) (क) ना.—झाकण; आवरण; कवच; काटा; मोड; छप्पर; भाता; घर; तळघर; कोनाडा.

पुद्गल (ಪುದ್ಗಲ) (सं) वि.—चांगले; सुंदर; मनोहर.

(सं) ना.—परमाणु; शरीर; पंचमहाभुतें, आत्मा; शिवाचा अवतार.

पुनस् (र्) (ಪುನಸ್ [ರ್]) (सं) अ.—पुनःपुनः; वारंवार; अरतून परतून.

पुनरपि (ಪುನರಪಿ) (सं) अ.—पुन्हा पुन्हा; आणखी आणखी; वारंवार.

पुनरागमन (ಪುನರಾಗಮನ) (सं) ना.—पुनः पूर्वस्थळी येणें; पुनः परतून येणें.

पुनरावृत्ति (ಪುನರಾವೃತ್ತಿ) (सं) ना.—पुनः पुनः तेच करणें; पुनः घडणें; अभ्यास.

पुनरुक्ति (ಪುನರುಕ್ತಿ) (सं) ना.—सांगितलेलेंच पुनः सांगणे; वारंवार तेंच सांगण्याचा साहित्य दोष.

पुनर्जन्म (ಪುನರ್ಜನ್ಮ) (सं) ना.—भावी जन्म.

पुनर्दर्शन (ಪುನರ್ದರ್ಶನ) (सं) ना.—पुनर्भेट, आणखी झालेली भेट.

पुनर्नव (ಪುನರ್ನವ) (सं) ना.— पुनः नव्यानें वाढणें; नख, केस, यांचे नवीन येणें.

—आसव (ಆಸವ) (सं) ना.—पुनर्नव्याचे आसव; पुनर्नवा वनस्पतीची दारू.

पुनर्भव (ಪುನರ್ಭವ) (सं) वि. – पुनः जन्मलेला; पुनर्जात.
(सं) ना. – नख, दात; पुनर्जन्म.

पुनर्भू (ಪುನರ್ಭೂ) (सं) ना. – पुनर्विवाहिता; पाटाची बायको.

पुनर्वसु (ಪುನರ್ವಸು) (सं) ना. – विष्णु; एक नक्षत्र.

पुनर्विवाह (ಪುನರ್ವಿವಾಹ) (सं) ना. – पुनर्लग्न; पाट.

पुनश्चरणे (ಪುನಶ್ಚರಣೆ) (सं) ना. – पठण; मुखोद्गतता; मंत्रोच्चार.

पुनश्च (रपि) (ಪುನಶ್ಚ [ರಪಿ]) (सं) ना. – वारंवार; फिरून फिरून; परत परत.

पुन (र) स्कार (ಪುನ [ರ] ಸ್ಕಾರ) (सं) ना. – पुनरावृत्ति; संभावना; अग्रमान.

पुनीत (ಪುನೀತ) (सं) वि. – पवित्र; परिशुद्ध; निर्मल; पुण्यकर; पावन; निष्पाप.

पुनुगु (ಪುನುಗು) (क) ना. – रानमांजराची कस्तुरी.

पुन्नाग (ಪುನ್ನಾಗ) (सं) ना. – श्रेष्ठ पुरुष; पांढरा हत्ती; राजहस्ती; गवा; प्रमुख; नायक; नागकेशर; सुरब्रक्ष; सुरंगी.

पुन्नामनरक (ಪುನ್ನಾಮನರಕ) (सं) ना. – नरकविशेष. 'पुत' पहा.

पुन्निके (का) (ಪುನ್ನಿಕೆ [ಕಾ]) (सं) ना. – कांचन; कांचनवृक्ष.

पुब्बु (ಪುಬ್ಬು) (क) ना. – भू; भुवई. 'पुर्बु' पहा.

पुब्बे (ಪುಬ್ಬೆ) (क) ना. – पूर्वा नक्षत्र.

पुष्टि (ಪುಷ್ಟಿ) (सं) ना. – पोषण; पुष्टता; माज; मांदा; लठ्ठपणा.

पुमन् (पुं) (ಪುಮನ್ [ಪುಂ]) (सं) ना. – नर; पुरुष.

पुंभाव (ಪುಂಭಾವ) (सं) ना. – पुरुषत्व; पुरुषपणा.

पुय् (पोय्) (ಪುಯ್ [ಪೊಯ್]) (क) धा. – मारणें; चोप देणें; बडवणें; खून करणें; पळवणें.

पुय (य्य) ल् (ಪುಯ [ಯ್ಯ] ಲ್) (क) ना. – क्रोष; हाक; आरडाओरड; गोंधळ; मारामारी; युद्ध; विनंती; कथन; प्रार्थना.

—चु (ಚು) (क) धा. – आक्रोषणें; ओरडणें; हाक मारणें; विरोधणें.

पुरः (रस्) (ಪುರಃ [ರಸ್]) (सं) अ. – पुढें; समक्ष; समोर.

पुर (ಪುರ) (सं) ना. – शहर; नगर; घर; शरीर; किल्ला; त्रिपुर; राक्षसाचे शहर.

(क) ना. – कालवा; लहान प्रवाह; ओढा; झरा; नदी.

पुरतः (ಪುರತಃ) (सं) अ. – समोर; पुढ्यांत; पुढें; आधीं.

पुरद्वार (ಪುರದ್ವಾರ) (सं) ना. – वेश; नगरद्वार; महाद्वार.

पुरध्वंसि (ಪುರಧ್ವಂಸಿ) (सं) ना. – त्रिपुरासुराची नगरें जाळणारा शिव.

पुरंदर (ಪುರಂದರ) (सं) ना. – शिव; इंद्र.

पुरंदरदास (ಪುರಂದರದಾಸ) (सं) ना. – एक कन्नड महाकवि; हरिभक्त; हरदास.

पुरंध्रि (ध्री) (ಪುರಂಧ್ರಿ [ಧ್ರೀ]) (सं) ना. – पतिव्रता स्त्री; मानिनी; वेरड स्त्री; गिरिजनयुवती. 'बेडिति' पहा.

पुरभित्ति (ಪುರಭಿತ್ತಿ) (सं) ना. – गावकोट; गावचा तट; प्राकार; किल्ला.

पुरमर्दन (ಪುರಮರ್ದನ) (सं) ना. – त्रिपुरविनाशक शिव.

पुरश्चरण (ಪುರಶ್ಚರಣ) (सं) ना. – जप; नामजप; मंत्रसिद्धी.

पुरस्कार (ಪುರಸ್ಕಾರ) (सं) ना. – मान; मान्यता; गौरव; आदर.

पुरस्कृत (ಪುರಸ್ಕೃತ) (सं) वि. – गौरवित; आदरित; मान्यता पावलेला.

पुरस्तात (ಪುರಸ್ತಾತ) (सं) अ. – पुढें; समोर; सन्मुख.

पुरस्सरं (ಪುರಸ್ಸರಂ) (सं) अ. – समोर ठेवून; पुढें सरकून; समोर बसवून.

(सं) वि. – पुढें जाणारें; प्रारंभिक; पूर्वी आलेले.

पुरहर (ಪುರಹರ) (सं) ना. – शिव

पुरा (ಪುರಾ) (सं) अ. – पूर्वी; प्रथम; प्राचीन; फार काळापूर्वी;

पुराकृत (ಪುರಾಕೃತ) (सं) वि. – पूर्वी केलेलें; पूर्वजन्मीचें.

पुराण (ಪುರಾಣ) (सं) वि. जुनें; जीर्ण; वृद्धापकाळचें.

(सं) ना. – हिंदुधर्मीय कथाग्रंथ; प्राचीन काव्यग्रंथ; पुराणें.

पुराणपुरुष (ಪುರಾಣಪುರುಷ) (सं) ना. – देव; विष्णु; परमेश्वर; कुलदैवत; कुलपुरुष.

पुराणवैराग्य (ಪುರಾಣವೈರಾಗ್ಯ) (सं) ना. – क्षणिक वैराग्य; वैताग; पुराण श्रवणपुरतीं आलेली विरक्ति.

पुराणिक (ಪುರಾಣಿಕ) (सं) ना. – पुराण सांगणारा; कथेकरी; प्रवचनकार.

पुरातन (ಪುರಾತನ) (सं) वि. – पूर्वकालीन; प्राचीन; सनातन.

(सं) ना. – पंडित; विद्वान. महानुभाव; पुराणपुरुष.

पुरारि (ಪುರಾರಿ) (सं) ना. – शिव.

पुरावृत (ಪುರಾವೃತ) (सं) ना. – इतिहास; पुराण; इतिवृत्त.

पुरि (री) (ಪುರಿ [ರೀ]) –(सं) ना. – पट्टण; शहर; किल्ला; जगन्नाथपुरी.

(क) धा. – भाजणें; गरम करणें;

(क) ना. – भाजलेला पदार्थ; भाजणी; पिळांची दोरी; हुरूप; उत्साह; बळ; तूप सोडलेली पोळी.

पुरिनेंण् (ಪುರಿನೇಣ್) (क) ना. – पीळ असलेला दोर; वळीव दोरी.

पुरीष (ಪುರೀಷ) (सं) ना. – प्राण्याचें मलमूत्र; शेण; लेंडी; विष्ठा. 'गंजळ' पहा. बुरशी; शेवाळ.

पुरु (ಪುರು) (सं) वि – अधिक; जास्तीचें.
(सं) ना. – सोनें; प्राचीन राजवंश.

पुरुकुत्स (ಪುರುಕುತ್ಸ) (सं) ना. – एक सूर्यवंशीय राजा.

पुरुगुट्ट (डु) (ಪುರುಗುಟ್ಟು [ಡು]) (क) धा. फुरफुरून जळणें; जळतांना फुरफुरणें; झटकन जळणें; थरथरणें; कापणें; लटपटणें.

पुरुड्डु (ಪುರುಡು) (क) ना. – सार; अर्क; प्रयोजन; सामर्थ्य; स्पर्धा; असूया; मत्सर; पोटदुखी. तिरस्कार.
—इग (ಇಗ) (क) वि. – स्पर्धक; विरोधक; मत्सरी; ईर्षाव्याज.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – स्पर्धा करणें. ईर्षा बांधणें; पोटदुखी करणें.
पुरुले (ಪುರುಳೆ) (क) ना. – कृमिकीटक; रानमैना; पक्षी.
पुरुष (ಪುರುಷ) (सं) ना. – नर; मनुष्य; आत्मा; ब्रह्म; शिव.
पुरुषकार (ಪುರುಷಕಾರ) (सं) ना. – मानव प्रयत्न; उद्योग; पौरुष; शक्तीचा उपयोग.
पुरुषत्त्व (ಪುರುಷತ್ವ) (सं) ना. – पौरुष; पुरुषपणा; शौर्य.
पुरुषार्थ (ಪುರುಷಾರ್ಥ) (सं) ना. – मानवी जीवनाचें साध्य. जीवितसार्थक; (धर्म; अर्थ; काम व मोक्ष हे) चार पुरुषार्थ.
पुरुषोत्तम (ಪುರುಷೋತ್ತಮ) (सं) ना. – श्रेष्ठ पुरुष; परमेश्वर; विष्णु.
पुरुहूत (ಪುರುಹೂತ) (सं) ना. – देवेश.
पुरुळ् (ಪುರುಳ್) (क) ना. – अर्थ; सार; रहस्य; मर्म; सामर्थ्य; बल; योग्यता; संपत्ति; द्रव्य.
पुरुळि (ಪುರುಳಿ) (क) ना. – पोपट; मैना; लहान राघू.
पुरूरव (वस्) (ಪುರೂರವ [ವಸ್]) (सं) ना. – बुध; इलादेवीचा पुत्र; उर्वशीचा प्रियकर; विक्रमोर्वशीय नाटकाचा नायक; पोरस.
पुरोग (ಪುರೋಗ) (सं) ना. – पुढें जाणारा; नायक; पुढारी; नेता.
पुरोगति (ಪುರೋಗತಿ) (सं) ना. – प्रस्तावना; अनुयायी; कुत्रा.
पुरोगमन (ಪುರೋಗಮನ) (सं) ना. – पुढें जाणें; प्रगति; विकास.
पुरोगामि (ಪುರೋಗಾಮಿ) (सं) ना. – पुढें जाणारा; नायक; नेता; विकासशील.
पुरोडाश (ಪುರೋಡಾಶ) (सं) ना. – यज्ञांतील आहुती; चरू.
पुरोध (धस्) (ಪುರೋಧ [ಧಸ್]) (सं) ना. – कुलपुरोहित; कुलगुरु; राजपुरोहित; राजगुरु.
पुरोधिका (ಪುರೋಧಿಕಾ) (सं) ना. – प्रिय पत्नी; भार्या.
पुरोभाग (ಪುರೋಭಾಗ) (सं) ना. – पुढचा भाग; मुख्य भाग; मत्सर; अविवेक; धृष्टता; दोषैक दृष्टि.
पुरोभागि (ಪುರೋಭಾಗಿ) (सं) वि. – अविश्वासी; अप्रामाणिक; धृष्ट; मत्सरी; साहसी; अविवेकी.
पुरोहित (ಪುರೋಹಿತ) (सं) ना. – मंगल कार्ये चालवणारा; धार्मिक दीक्षा देणारा.
पुर्कु (ಪುರ್ಕು) (क) वि. – भित्रा; नंपूसक; भेकट; भीतिग्रस्त; तिरस्कृत.
पुर्चु (ಪುರ್ಚು) (क) ना. – खुळेपणा; तोटा; नुकसान; अकल्याण; त्रास; ताप.
पुर्बु (ಪುರ್ಬು) (क) ना. – भुवई; भू.
—इक्कु (ಇಕ್ಕು) (क) धा. – कपाळीं आठ्या घालणें; भुवई चढवणें; भुवई चढवून भिववणें.
पुल् (ಪುಲ್) (क) ना. – गवत; करड.
(क) वि. – क्षुद्र; नीच; अप्रयोजक.
—कर्चु (ಕರ್ಚು) (क) धा. – दाती तृण धरणें; पराभव मान्य करणें.
पुलक (ಪುಲಕ) (सं) ना. – रोमांच; अंगावरील काटा.
पुलकित (ಪುಲಕಿತ) (सं) वि. – रोमांचित; आनंदानें बेभान.
पुलस्त्य (ಪುಲಸ್ತ್ಯ) (सं) ना. – ब्रह्म देवाचा मानसपुत्र; सप्तर्षीपैकी एक ऋषि; रावणाचा आजा.
पुलाक (ಪುಲಾಕ) (सं) ना. – पुलावा; खिचडी.
पुलि (ಪುಲಿ) (क) ना. – वाघ; व्याघ्र; एक तृणविशेष.
पुलि (लि) न (ಪುಲಿ [ಳಿ] ನ) (सं) ना. – वाळु; वाळवंट; पुळणी; किनारा; नदीकाठ.
—वति (ವತಿ) (सं) ना. – तटिनी; नदी.
पुलिंद (लिंद) (ಪುಲಿಂದ [ಳಿಂದ]) (सं) ना. – गिरिजन; शबर; बेरड; शबरवेषातील शंकर.
पुलिं (लिं) दी (ಪುಲಿಂ [ಳಿಂ] ದೀ) (सं) ना. – भिल्लीण; शबरी; बेरडीण; गिरिजन स्त्री.
पुलु (ಪುಲು) (क) ना. – गवत; तृण; घास.
(क) वि. – अल्प; क्षुल्लक; थोडकें.
—मानिस (ಮಾನಿಸ) (क) ना. – क्षुद्रजीव; नीच माणूस; बेकार.
पुलुमनुज (ಪುಲುಮನುಜ) (क) ना. – क्षुद्र मानव; क्षुद्र जात; अल्पात्मा.
पुलोम (ಪುಲೋಮ) (सं) ना. – इंद्राचा सासरा; शचीपिता.
—जित (ಜಿತ) (सं) ना. – पुलोमाला जिंकणारा; इंद्र.
—जे, —जा (ಜೆ–ಜಾ) (सं) ना. – इंद्राणी; शची; पुलोमकन्या.
पुल्गर्चु (ಪುಲ್ಗರ್ಚು) (क) धा. – दाती तृण धरणें; पराभव मान्य करणें.
पुल्ग (ल्क) डग (ಪುಲ್ಗ [ಲ್ಕ] ಡಗ) (क) ना. – प्रतिज्ञाकंकण; पिंजराचा तोडा.
पुल्गेबगे (ಪುಲ್ಗೆಬಗೆ) (क) धा. – कस्पटासमान मानणें; क्षुद्र लेखणें.
पुल्मरुळ् (ಪುಲ್ಮರುಳ್) (क) ना. – क्षुद्र पिशाच; लहान भूत.
पुल्मेवु (ಪುಲ್ಮೇವು) (क) ना. – गवतकाडी; चारा; वैरण; कडबा; वनचर प्राणी.
पुल्ल (ಪುಲ್ಲ) (क) वि. – विकसित; फुललेले; उमललेलें.

पुल्लडिगित्ति } (ಪುಲ್ಲಡಿಗಿತ್ತಿ) (क) ना. – फुलें विकणारी;
पुल्लवडिगित्ति } (ಪುಲ್ಲವಡಿಗಿತ್ತಿ) फुलारीण; माळीण.

पुल्लशर (ಪುಲ್ಲಶರ) (क) ना. – पुष्पशर; मन्मथ; मदन; कामदेव.

पुल्लिगे (ಪುಲ್ಲಿಗೆ) (क) ना. – फुलका; पोळी; एक खाद्य.

पुल्लिंग (ಪುಲ್ಲಿಂಗ) (सं) ना. – पुरुषवाचक शब्द; पुरुषवाचक चिन्ह.

पुल्ले (ಪುಲ್ಲೆ) (क) ना. – हरीण; मृग; चितळ; अभि. 'एरळे' पहा.

पुल्लेग (ಪುಲ್ಲೆಗ) (क) वि. – थापाड्या; बडबड्या; गप्पाबाज.

पुष्कर (ಪುಷ್ಕರ) (सं) ना. – सोंडेचें टोक; पाणी; कमळ; आकाश; नगाऱ्याचें चामडें; हंस; खड्ग; आयुध; मुख; एक द्वीप; पर्वताचे नांव; नळराजाचा धाकटा भाऊ.

पुष्करि (ಪುಷ್ಕರಿ) (सं) ना. – हत्तीचे नांव.

पुष्करिणि (णी) (ಪುಷ್ಕರಿಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना. – सरोवर; पाण्याचा साठा; बाणा; बाण्याचे सूत; पायऱ्याची विहीर; हत्तीण; मूठ.

पुष्कल (ಪುಷ್ಕಲ) (सं) वि. – अधिक; विपुल; खूब; श्रेष्ठ.

पुष्ट (ಪುಷ್ಟ) (सं) वि. – माजलेला; लठ्ठ; संमृद्ध; संपन्न; भरलेला; पूर्ण वाढ झालेला.

पुष्टि (ಪುಷ್ಟಿ) (सं) ना. – शक्ति; सामर्थ्य; बळ; मस्ती; समृद्धि; पुष्टावयव; शरीरसौष्ठव; आश्रय; साहाय्य.

पुष्टिगोळिसु (ಪುಷ್ಟಿಗೊಳಿಸು) (क) धा. – वाढ होणें; अंग धरणें; अभिव्यक्त करणें; समर्थन करणें; पुष्ट होणें.

पुष्टिकरिसु (ಪುಷ್ಟಿಕರಿಸು) (क) धा. – बळ एकत्र करणें; आधार देणें; बळ आणणें.

पुष्प (ಪುಷ್ಪ) (सं) ना. – फूल; विकास; विटाळ.
—**इसु** (ಇಸು) (क) धा. – विकसणें; फुलणें; उमलणें; विटाळ जाणें; अंगावर जाणें.
—**इत** (ಇತ) (सं) वि. – विकसित; फुललेले; ऋतुप्राप्त.
—**माले** (ಮಾಲೆ) (सं) वि. – फुलांची माळ; वेणी; गजरा.
—**रस** (ರಸ) (सं) ना. – मध; मकरंद; फुलांतील गोड रस.
—**वति (ती)** (ವತಿ [ತೀ]) (सं) ना. – ऋतुमती; विटाळशी
—**वंत** (ವಂತ) (सं) ना. – सूर्य; चंद्र.

पुष्पक (ಪುಷ್ಪಕ) (सं) ना. – देवलोकीचे विमान; कुबेराचे विमान; एक विमान नाम.

पुष्पकेतन (ಪುಷ್ಪಕೇತನ) (सं) ना. – काम; मन्मथ; मदन.

पुष्पचाप (ಪುಷ್ಪಚಾಪ) (सं) ना. – काम; मदन.

पुष्पदंत (ಪುಷ್ಪದಂತ) (सं) ना. – वायव्येचा दिग्गज; एक जैनतीर्थंकर.

पुष्पदर्शन (ಪುಷ್ಪದರ್ಶನ) (सं) ना. – रजोदर्शन; पदर येणें; ऋतुप्राप्ति.

पुष्पधन्व (वन्) (ಪುಷ್ಪಧನ್ವ [ವನ್]) (सं) ना. – पुष्पसायक; कुसुमशर; मदन.

पुष्पबाण (ಪುಷ್ಪಬಾಣ) (सं) ना – कुसुमायुध; सुमनसायक; कामदेव.

पुष्पमास (ಪುಷ್ಪಮಾಸ) (सं) ना. – वसंत मास; चैत्र महिना; मधुमास.

पुष्पवाटिका (ಪುಷ್ಪವಾಟಿಕಾ) (सं) ना. – फुलबाग; उद्यान; उपवन.

पुष्पवृष्टि (ಪುಷ್ಪವೃಷ್ಟಿ) (सं) ना. – फुलांचा पाऊस; कुसुमवर्षाव.

पुष्पांजलि (ಪುಷ್ಪಾಂಜಲಿ) (सं) ना. – फुलें वाहणें; भक्तिप्रदर्शन; नांदीतील पुष्पप्रदान; गौरव.

पुष्पिणि (ಪುಷ್ಪಿಣಿ) (सं) ना. – फुलें सुटलेली वेल, रजस्वला; ऋतुमति, विटाळशी.

पुष्पित (ಪುಷ್ಪಿತ) (सं) वि. – फुलें आलेली; फुललेली; ऋतुमती; रजस्वला.

पुष्य (ಪುಷ್ಯ) (सं) ना. – चांद्र मासाचें नाव; एक पर्जन्यनक्षत्र.

पुष्यराग (ಪುಷ್ಯರಾಗ) (सं.) ना. – एक रत्न; पुष्कराग

पुसलायिसु (ಪುಸಲಾಯಿಸು) (क) धा. – फुस लावणें; उत्तेजित करणें; प्रेरणा देणें; हुरूप भरणें; पीळ देणें.

पुसलावणे (ಪುಸಲಾವಣೆ) (अ. दे) ना. – फुसलावणी; लाड; सलगी; प्रेम; प्रीति; हुरूप; उत्तेजन.

पुसि (ಪುಸಿ) (क) धा. – खोटें बोलणें; चूक सांगणें: थापा देणें; गप्पा मारणें.
(क) ना. – असत्य; चूक; बढाई; थाप; गप्प, व्यर्थालाप;

पुसिग (ಪುಸಿಗ) (क) वि. – खोटे बोलणारा; बढाई मारणारा; थापेबाज; आत्मश्लाघी.

पुसिनगु (ಪುಸಿನಗು) (क) ना. – वरपांगी हसे; गालातल्यागालांत हसणें.

पुसिलज्जे (ಪುಸಿಲಜ್ಜೆ) (क) ना. – खोटी लाज; लाजेचा बहाणा; लज्जाभिनय; मुरका; ढोंगी लज्जा.

पुसिव (प) डे (ಪುಸಿವ [ಪ] ಡೆ) (क) ना. – माया; सैन्य; कृतक सैन्य.

पुस्त (ಪುಸ್ತ) (सं) ना. – लेपन; सारवण; माखणे; चिखलातील काम; पुस्तक; हस्तलिखित.

पुस्तक (ಪುಸ್ತಕ) (सं) ना. – ग्रंथ; पोथी.
—**कीट** (ಕೀಟ) (सं) ना. – पुस्तकांतील किडा; न समजतां वाचत राहणारा; पांघरूण.

पुस्ति (ಪುಸ್ತಿ) (अ.दे.) ना. – पुस्तक; आवरण; पांघरूण; कित्ता गिरवणी.

पुस्तिका (ಪುಸ್ತಿಕಾ) (सं) ना. – चोपडे; आवरण.

पुळक (ಪುಳಕ) (सं) ना. – पुलक; रोमांच; अंगावरील केस.

—अभिषेक (ಅಭಿಷೇಕ) (सं) ना.—पूजेतील देवस्नान.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.—रोमांच उभे राहणें; अंगावर काटा येणें; पुलकित होणें.
पुळि (ಪುಳಿ) (क) ना.—आंबट पदार्थ; कडू चव; आम्ल.
पुळिंचु (ಪುಳಿಂಚು) (क) ना.—द्रवमर्दन; लेप; सारवण.
पुळिन (ಪುಳಿನ) (सं) ना.—वाळूची टेकडी; द्वीप; वाळूचा किनारा; वाळवंट.
पुळिंद (ಪುಳಿಂದ) (सं) ना.—किरात; शबर; वन्यजमात.
पुळिंदि (ಪುಳಿಂದಿ) (सं) ना.—शबरी; भिल्लीण; वेरडीण. 'वेडिति' पहा.
पुळिल् (ಪುಳಿಲ್) (क) ना.—झाडी; राई; वाळूची टेकडी; जमीन; चौक.
पु (हु) ळु (ಪು [ಹು] ಳು) (क) ना.—कृमि; कीटक; क्षुद्र जंतु; जीवाणु.
पु (हु) ळुकु (ಪು [ಹು] ಳುಕು) (क) ना.—अडीअडचण; नड; अडीनडी; दोष; लोप.
पुळुवानिस } (ಪುಳುವಾನಿಸ) (क) ना.—क्षुद्र मनुष्य;
पुळुमानिस } (ಪುಳುಮಾನಿಸ) कस्पटासारखा माणूस अल्पात्मा.
पुळिग (ಪುಳ್ಗಿ) (क) ना.—खीर; हुग्गी; पायस; गव्हाची खीर.
पुळिळ (ಪುಳ್ಳಿ) (क) ना.—काठी; काटकी; क्षुद्रत्त्व.
पुळिळवातु (ಪುಳ್ಳಿವಾತು) (क) ना.—क्षुद्र गप्पा; व्यर्थ चर्चा; कोरड्या चकाट्या.
पुळ्गु (ಪುಳ್ಗು) (क) धा.—जळणें; खाक होणें; राख होणें.
पू (ಪೂ) (क) धा.—फूल येणें; फुलणें; विकसित होणें.
(क) ना.—फूल; तुरा; मंजिरी.
—कोल (ಕೋಲ) (क) ना.—मदन; काम.
—गुडि (ಗುಡಿ) (क) ना.—पुष्पगुच्छ; तुरा; मंजिरी; गोटा.
—तंदल् (ತಂದಲ್) (क) ना.—पुष्पवृष्टि; फुलांचा पाऊस.
—बलि;—वलि (ಬಲಿ–ವಳಿ) (क) ना.—फुलवेच; रांगोळी
—वडिग (ವಡಿಗ) (क) ना.—फुलारी; फुले विकणारा.
—वडिगित्ति (ವಡಿಗಿತ್ತಿ) (क) ना.—फुलारीण; माळीण; फुले विकणारी.
पूग (ಪೂಗ) (सं) ना.—सुपारीचें झाड; समूह; रास. 'कौंग' पहा.
पूगणेय (ಪೂಗಣೆಯ) (क) ना.—काम; पुष्पबाण; मदन.
पूगीफल (ಪೂಗೀಫಲ) (सं) ना.—सुपारी.
पूजक (ಪೂಜಕ) (सं) ना.—पुजारी; आराधक; अर्चक.
पूजन (ಪೂಜನ) (सं) ना.—पूजा; सेवा; अर्चना; आराधना.
पूजनीय (ಪೂಜನೀಯ) (सं) ना.—पूज्य; पूजार्ह; आदरणीय; मानदेण्यायोग्य.
पूजारि (ಪೂಜಾರಿ) (सं) ना.—पूजा करणारा; अर्चक; ईशसेवक; आराधना.
पूजार्ह (ಪೂಜಾರ್ಹ) (सं) वि.—पूज्य; पूजनीय; पूजा करण्यायोग्य.
पूजि (ಪೂಜಿ) (क) ना.—शून्य; पूज. चिन्ह;
पूजित (ಪೂಜಿತ) (सं) वि.—सन्मानित; आदरित.
पूजिसु (ಪೂಜಿಸು) (क) धा.—पूजा करणें; सेवा करणें; आराधना करणें.
पूजे (जा) (ಪೂಜೆ [ಜಾ]) (सं) ना.—देवतार्चन; देवसेवा; आराधना.
पूज्य (ಪೂಜ್ಯ) (सं) वि.—पूजनीय; पूजा करण्यायोग्य. खूण; (क) ना.—खूण; पूज.
पूज्यपाद (ಪೂಜ್ಯಪಾದ) (सं) वि. पुजनीय; चरणसेवा करण्यायोग्य.
पूडु (ಪೂಡು) (क) धा.—जोडणें; जू ठेवणें; धनुष्याला बाण लावणें, संधान लावणें.
पूण् (ಪೂಣ್) (क) धा.—प्रतिज्ञा करणें; स्पर्धा करणें; पैज मारणें; चढाओढ करणें; भांडणें; मत्सर करणें.
(क) ना.—मान्यता; कबुली; प्रतिज्ञा; शपथ; आणभाक.
पूण्के (णिके) (ಪೂಣ್ಕೆ [ಣಿಕೆ]) (क) ना.—आण; शपथ; पण; प्रतिज्ञा.
पूणिग (ಪೂಣಿಗ) (क) ना.—धनुर्धारी; प्रतिज्ञा करणारा; पण करणारा.
पूत (ಪೂತ) (सं) वि.—पवित्र; परिशुद्ध; स्वच्छ; निर्मल; चोख. (क) वि.—फुललेला; मोहोरलेला.
पूतनि (ಪೂತನಿ) (सं) ना.—पूतना राक्षसी.
पूति (ಪೂತಿ)(सं) ना.—दुर्गंधि; उकीरडा; कूज; शुद्धता; स्वच्छता; पवित्रता. 'पुनुगु' पहा.
पूतु(तुरे) (ಪೂತು [ತುರೆ]) (क) अ.—बाप रे! वाहवा! बहुत अच्छा!
पूदेर (ಪೂದೇರ) (क) ना.—पुष्परथ; मन्मथ; मदन.
पूदेरु (ಪೂದೇರು) (क) ना.—पुष्पक विमान; पुष्परथ.
पूप (ಪೂಪ) (क) ना.—अपूप; वडा; घारगा; अनरसा.
पूय (ಪೂಯ) (सं) ना.—दुर्गंध; कुजल्याची घाण.
—मेह (ಮೇಹ) (क) ना.—मधुमेह; पू गळणारा रोग.
पूर (ಪೂರ) (सं) वि.—पूर्ण; पूरा; भरलेला; सर्व; ओसंडणारा; भरपूर; महापूर.
पूरक (ಪೂರಕ) (सं) वि.—पूर्ण करणारा; भरून देणारा; (सं) ना.—तृप्ति; प्राणायामांतील एक श्वसनक्रम.

पूरगाणिसु (ಪೂರಗಾಣಿಸು) (क) धा.–संपविणें; शेवटास नेणें.
पूरण (ಪೂರಣ) (सं) ना.–भरणपोषण; पूर्णतेला जाणें.
(क) ना.–रहस्य; मतितार्थ; मर्म; पूरण; सारण.
पूरयिसु (विसु) (ಪೂರಯಿಸು [ವಿಸು]) (क) धा.–संपविणें; शेवटास नेणें; पूर्ण करणें; भरविणें.
पूरा (ಪೂರಾ) (क) वि.–सर्व; सारा; पूर्ण; भरपूर.
पूराय (ಪೂರಾಯ) (सं) वि.–पुष्कळ; विपुल; मोठा; ऐसपैस.
(सं) ना.–पूर्णता; समारोप; पूर्णशक्ति; अंत; समाप्ति; अलंभाव.
पूरित (ಪೂರಿತ) (सं) वि.–पूर्ण केलेले; भरलेले; भरविलेले; संपलेले; शेवटास नेलेले.
पूरिसु (ಪೂರಿಸು) (क) धा.–भरणें; फुंकणें; उठविणें; प्राप्त करून घेणें; पूर्ण करून घेणें.
पूरुष (ಪೂರುಷ) (सं) ना.–पुरुष; नर; पुल्लिंग.
पूरैसु (य्सु) (ಪೂರೈಸು [ಯ್ಸು]) (क) धा.–संपविणें; पूर्ण करणें.
पूर्ण (ಪೂರ್ಣ) (सं) वि.–भरलेला; तडीस गेलेला; संपलेला; सारा; सर्व; समग्र; प्राप्त; मागला; तृप्त; बलशाली;
(सं) ना. जन्मसाफल्य; सार्थक.
—अभिलाष (ಅಭಿಲಾಷ) (सं) वि.–पूर्णकाम; इच्छापूर्ण झालेला; तृप्त.
—आनक (ಆನಕ) (सं) ना.–नगारा; दुंदुभिरव; चंद्रकिरण.
—इंदु (ಇಂದು) (सं) ना.–पूर्ण चंद्र; पौर्णिमेचा चंद्र.
—काम (ಕಾಮ) (सं) वि.–इच्छा पूर्ण झालेला; कृतार्थ; तृप्ताश.
पूर्णपात्र (ಪೂರ್ಣಪಾತ್ರ) (सं) ना.–तुपाची घागर; भरलेलें भांडें; संभावना; बक्षीस; बहुमान; पारितोषिक; मानाचीं वस्त्रें.
पूर्णप्रज्ञ (ಪೂರ್ಣಪ್ರಜ್ಞ) (सं) ना.–आत्मानात्म ज्ञानी; घनपंडित; विद्वान्.
पूर्णमान (ಪೂರ್ಣಮಾನ) (सं) ना.–पौर्णिमेस करावयाचा यज्ञ.
पूर्णविराम (ಪೂರ್ಣವಿರಾಮ) (सं) ना.–पूर्ण विश्रांति; शेवटचा क्षण; वाक्यांतीचे विराम चिन्ह.
पूर्णांक (ग) (ಪೂರ್ಣಾಂಕ [ಗ])(सं) ना.–पूर्ण संख्या; एकूण; वट्ट; संबंध.
पूर्णाहुति (ಪೂರ್ಣಾಹುತಿ) (सं) ना.–यज्ञांतील शेवटची आहुति; आत्मार्पण.
पूर्णिमा (ಪೂರ್ಣಿಮಾ) (सं) ना.–शुक्लपक्षीय पंधरावी तिथी; पौर्णिमा; पूर्ण चंद्राची तिथि.
पूर्त (ಪೂರ್ತ) (सं) वि.–पूर्ण; सर्व; सारे; उरलेसुरले; आवृत; संरक्षित.
(सं) ना.–तृप्ति; वाढ; अभिवृद्धि; प्रगति; योग्यता; धार्मिक स्वातंत्र्य.
पूर्ति (ಪೂರ್ತಿ) (सं) ना.–भरपायी; समारोप; तृप्ति; निभावन; संतोष; तर्पण. 'तणिवु' पहा.
पूर्व (ಪೂರ್ವ) (सं) वि.–समोर असलेला; आरंभीचा; पूर्वदिशेचा; प्राचीन; पूर्वकथित; पुराण; अनुचरित; अनुसरित.
—अचल,–अद्रि (ಅಚಲ,–ಅದ್ರಿ) (सं) ना.–उदयगिरी; पूर्वेकडील पर्वत.
—अपर (ಅಪರ) (सं.) वि.–मागचापुढचा; आद्यंत; परसंबद्ध.
—अर्जित (ಅರ್ಜಿತ) (सं) वि.–पूर्व संपादलेले; पूर्वजन्मीचें.
—अर्ध (ಅರ್ಧ) (सं) ना.–वरचा भाग; पहिला अर्धा भाग.
—अहन् (ಅಹನ್) (सं) ना.–प्रातःकाळ; सकाळ; पूर्वाण्ह.
—कर्म (ಕರ್ಮ) (सं) ना.–पूर्वजन्मीं केलेलें कृत्य; पहिलें काम.
—कालिक (ಕಾಲಿಕ) (सं) वि.–प्राचीन काळचें; प्राक्कालीन
—कोटि (ಕೋಟಿ) (सं) ना.–चर्चेच्या आरंभीचा विषय; पूर्वपक्ष; प्रथम आक्षेप.
—ज (ಜ) (सं) ना.–वडीलधारे; वाडवडील; वडीलभाऊ. पूर्वी जन्मलेला.
—जा (ಜಾ) (सं) ना.–वडील बहीण; पूर्वी जन्मलेली.
—दिक्पति (ದಿಕ್ಪತಿ) (सं) ना.–इंद्र.
—पक्ष (ಪಕ್ಷ) (सं) ना.–प्रथम मांडलेली बाजू; शुक्ल पक्ष; वस्तुस्थिति; प्रारंभीची विचारसरणी.
—रंग (ರಂಗ) (सं) ना.–नाट्यारंभीचा भाग; कीर्तनांतील पूर्वभाग.
—रात्र (ರಾತ್ರ) (सं) ना.–पहिली रात्र.
—स्थिति (ಸ್ಥಿತಿ) (सं) ना.–पहिली स्थिति; पूर्वीची राहणी.
पूर्वक (ಪೂರ್ವಕ) (सं) वि.–पूर्वी असलेला; प्राचीन.
(क) ना–वडीलधारे; पूर्वज; पितर.
पूर्वतः (ಪೂರ್ವತಃ) (सं) अ.–पूर्वीपासून; समोर; प्रथमतः
पूर्वत्र (ಪೂರ್ವತ್ರ) (सं) अ.–प्रथमतः; आधीं.
पूर्वभावि (ಪೂರ್ವಭಾವಿ)(सं) वि.–पूर्वीचें; प्रथमचें; अगोदरचें.
पूर्वमीमांसे (ಪೂರ್ವಮೀಮಾಂಸೆ) (सं) ना.–जैमिनीने लिहिलेलें दर्शन, पूर्वमीमांसा.
पूर्ववत् (ಪೂರ್ವವತ್) (सं) अ.–पूर्वीसारखें; होतें तसें; यथास्थित.
पूर्वाश्रम (ಪೂರ್ವಾಶ್ರಮ) (सं) ना.–ब्रह्मचर्याश्रम. पहिला आश्रम.

पूर्वि (ಪೂರ್ವಿ) (सं) वि. – पूर्वीचे; वडिलांच्या वेळचे; संगीतातील राग.

पूर्विक (ಪೂರ್ವಿಕ) (सं) ना. – वडीलधारे; पूर्वकाळचा मनुष्य; म्हातारेकोतारे.

पूर्वा (र्वे) (ಪೂರ್ವಾ [ರ್ವೆ]) (सं) ना. – एक नक्षत्र.

पूर्वोक्त (ಪೂರ್ವೋಕ್ತ) (सं) वि. – पूर्वकथित; प्रथमच सांगितलेलें

पूर्वोत्तर (ಪೂರ್ವೋತ್ತರ) (सं) ना. – ईशान्य दिशा; मागलें पुढलें.

पूर्वोदय (ಪೂರ್ವೋದಯ) (सं) वि. – पूर्वी जन्मलेला; पूर्वेकडील; पूर्वज्ञात.

पूलि (ಪೂಲಿ) (सं) ना. – ब्रह्मदेशांतील देवालय (पॅगोडा) ३॥ रु. किमतीचें एक नाणें.

पूळु (ಉ) (अ. दे) ना. – समूह; गट; रास; जुडगा.

पूवडिग (वळ) (ಪೂವಡಿಗ [ವಳ್]) (क) ना. – फुलारी; फुलमाळी.

पूष (षन्) (ಪೂಷ [ಷನ್]) (सं) ना. – सूर्य; पूषा.

पूसर (ಪೂಸರ) (क) ना. – फुलाची माळ; सुमनमाला; कुसुमशर; मन्मथ.

पूसु (ಪೂಸು) (क) धा. – लेपणें; सारवणें; लावणें. 'तोडे' पहा.

पूळ् (ಪೂಳ್) (क) धा. – पुरणें; झाकणें; लपणें; डोळ्याआड करणें; माती देणें. 'हूळु' पहा.

पृ (ಪೃ) (सं) धा. – उद्योगांत गुंतणें; कामाला कारणीभूत होणें; गुंतणें; सोडविणें; संतोषणें; पार होणें; गर्वानें फुगणें; जागणें; पुढे ढकलणें; जागृत राहणें; नियोजन करणें; नेमणें; थांबणें; ठेवणें; फेकणें; भरणें; संरक्षिणें; वाढणें.

पृक्त (ಪೃಕ್ತ) (सं) वि. – मिश्रित; समाविष्ट; जुळलेलें; झाकलेले अन्योन्य.

(क) ना. – संपत्ति; पुंजी; मालमत्ता.

पृक्ति (ಪೃಕ್ತಿ) (सं) ना. – मिश्रण; प्रवेश; शिरकाव; सारखेपणा.

पृच् (ಪೃಚ್) (सं) धा. – मिसळणें; मिळवणें; प्रवेशिणें; संपर्क आणणे; विचारणें; पृच्छाकरणें;

पृच्छा (ಪೃಚ್ಛಾ) (सं) ना. – प्रश्न; सवाल.

पृच्छापृच्छे (ಪೃಚ್ಛಾಪೃಚ್ಛೆ) (सं) ना. – तर्कवितर्क; प्रश्नप्रतिप्रश्न; सवाल जबाब; कलगीतुरा.

पृतना (ने) (ಪೃತನಾ [ನೆ]) (सं) ना. – सैन्य; युद्ध; रणकंदन.

पृथक् (ಪೃಥಕ್) (सं) अ. – वेगळे; शिवाय; खेरीज; विना.

पृथक्करण (ಪೃಥಕ್ಕರಣ) (सं) ना. – वेगळेपणा; विभजन; घटकफोड.

पृथक्जन (ಪೃಥಕ್ಜನ) (सं) वि. – दुष्ट; सज्जनेतर; नीच.

पृथक्भाव (ಪೃಥಕ್ಭಾವ) (सं) ना. – वेगळेपणा; विभक्तता.

पृथगात्म (ಪೃಥಗಾತ್ಮ) (सं) ना. – हृदय; आत्मा.

पृथा (थे) (ಪೃಥಾ [ಥೆ]) (सं) ना. – कुंती; पांडवांची आई.

—तनय, (ತನಯ)(सं) ना. – पृथापुत्र; धर्म, भीम, अर्जुन, आदि.

पृथिवि (वी) (ಪೃಥಿವಿ [ವೀ]) (सं) ना. पृथ्वी; जमीन; भूमि.

—जा,-जे (ಜಾ,-ಜೆ) (सं) ना. – भूमिकन्या; सीता.

पृथु (ಪೃಥು) (सं) वि. – मोठा; विस्तृत.

(सं) ना. – एक सूर्यवंशीय राजा.

पृथुक (ಪೃಥುಕ) (सं) ना. – पोहे; कुटलेले भात; बालक; पिलूं.

पृथुल (ಪೃಥುಲ) (सं) वि. – वेगळे; रुंद; मोठे; विस्तृत.

पृथ्वि (थ्वी) (ಪೃಥ್ವಿ [ಥ್ವೀ]) (सं) ना. – जग; जमीन.

—पति,-ईश (ಪತಿ,-ಈಶ) (सं) ना. – राजा; सम्राट.

—गर्भ (ಗರ್ಭ) (सं) ना. – गणेश.

— गृह (ಗೃಹ) (सं) ना. – गुहा; बीळ; गव्हर.

—ज (ಜ) (सं) ना. – वृक्ष; मंगळ.

पृथ्वीका (ಪೃಥ್ವೀಕಾ) (सं) ना. – वेलदोडा; लहानमोठा.

पृदाकु (ಪೃದಾಕು) (सं) ना. – विंचू; नाग; झाड; हत्ती.

पृश्नि (ಪೃಶ್ನಿ) (सं) वि. – कुब्ज; खुजा; गिड्डा; कोमल; दुर्बल.

(सं) ना. – देवकी; कृष्णमाता; प्रकाशकिरण; भूमि.

— गर्भ(ಗರ್ಭ) (सं) ना. – देवकीपुत्र; कृष्ण.

—धर,-भद्र-(ಧರ,-ಭದ್ರ) (सं) ना. – कृष्ण.

— शृंग (ಶೃಂಗ) (सं) ना. – कृष्ण;गणपति.

पृषत् (ಪೃಷತ್) (सं) ना. – जलबिंदु; प्रवाही पदार्थाचा थेंब.

—अश्व(ಅಶ್ವ) (सं) ना. – वायु; हवा; शिव.

—पति (ಪತಿ) (सं) ना. – वायु; हवा.

पृषत (ಪೃಷತ) (सं) ना. – चितळ; ठिपक्याचे हरीण; जलबिंदु.

पृषत्क (ಪೃಷತ್ಕ) (सं) ना. – बाण; शर.

पृषज्जल (ಪೃಷಜ್ಜಲ) (सं) ना. – जलबिंदु; शिंतोडा; तुषार; भुरभुर.

पृष्ठ (ಪೃಷ್ಠ) (सं) वि. – विचारलेले; प्रश्न केलेले.

(सं) ना. – पीठ; आसन; मागचा भाग. पाठ; मागची बाजू; पुस्तकाचें पान; सूत्रविशेष; माडी; वरचा भाग.

—गोप–,रक्ष (ಗೋಪ,-ರಕ್ಷ) (सं) ना. – पाठीराखा; अंगरक्षक.

—दृष्टि (ದೃಷ್ಟಿ) (सं) ना. – अस्वल; खेकडा.

—यान,-वाह्य (ಯಾನ,-ವಾಹ್ಯ) (सं) ना. – सवारी; पाठकुळी; कोकरू; वर चढणें; मांड ठोकणें; पाठीवर चढणें.

पृष्ठशृंगि (ಪೃಷ್ಠಶೃಂಗಿ) (सं) ना. – रेडा; नपूंसक; भीम; बोकड.

पृष्णि (ಪೃಷ್ಣಿ) (सं) वि. – दुर्बळ; क्षुद्र; खुजा; गिड्डा.

(सं) ना. – देवकी.

पेक्कण (ಪೆಕ್ಕಣ) (क) ना. – प्रेक्षण; प्रदर्शन; दृश्य.

पेकळ (ಪೆಕ್ಕಳ) (क) ना. – गर्व; अहंकार; मस्ती; माज.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – गर्व करणें; अहंकार व्यक्त करणें; मिरवणें; मुसंडी मारणें; विचार न करतां कामाला हात घालणें.
पेगल् (ಪೆಗಲ್) (क) ना. – खांदा; भुज.
पेग्गु (ಪೆಗ್ಗು) (क) वि. – मंदबुद्धि; मतिहीन; यब्बड; धड्डु; मूर्ख; भोळसट; अजाण; बुद्दु.
पे (हे) ग्गडे (ಪೆ [ಹೆ] ಗ್ಗಡೆ) (क) ना. – गावचा कुलकर्णी; पाटील; पुढारी; नेता; गावपंच; महाजन; वडील.
पेंकुलि (ಪೆಂಕುಳಿ) (क) ना. – बेशुद्धि; भ्रम; वेड; बेभानता.
पेच्चु (र्चु) (ಪೆಚ್ಚು [ರ್ಚು]) (क) धा. – अधिक होणें; उतू येणें; फुगणें.
(क) ना. – आधिक्य; कमी केलेल्या मजूरीतील वाढ; भाबडेपणा; मूर्खपणा; धड्डुता; भोळेपणा.
—गे (ಗೆ) (क) ना. – बहुत्त्व; आधिक्य; ऊत; फुगारा; उकळी; बढती.
—वडि (ಬಡಿ) (क) धा. – घाबरे होणें; गोंधळून जाणें; बेखबर होणें; बेशुद्ध असणें.
पे (प) ज्जे (ಪೆ [ಪ] ಜ್ಜೆ) (क) ना. – पाऊल; पाय; पद; पद्यपंक्ति; चरण; तळ; बूड; ‘अडि’ पहा.
—पिडि (ಪಿಡಿ) (क) धा. – अनुसरणें; अनुयायी होणें; पावलावर पाऊल ठेवणें; नक्कल करणें.
पेटलु (ल्) (ಪೆಟಲು [ಲ್]) (क) ना. – वसवस; राग; क्रोध; अंगावर येणें; झाडाझडती.
—उप्पु (ಉಪ್ಪು) (क) ना. – सोरा; सोरमीठ; स्फोटक क्षार; बंदुकीची दारू.
पेट्ट (ट्टि) (ಪೆಟ್ಟ [ಟ್ಟಿ]) (क) ना. – मातीची वीट; मातीचा ढीग; ढेकूळ; ढेपा.
पेट्टणि (णे) गे (ಪೆಟ್ಟಣಿ [ಣೆ]ಗೆ) (क) ना. – धुमस; चोपणी.
पेट्टलु (ल्) (ಪೆಟ್ಟಲು [ಲ್]) (क) ना. – पिस्तूल; लहान बंदूक; बंदूकीचें खेळणें.
पेट्टि (ट्टिगे) (ಪೆಟ್ಟಿ [ಟ್ಟಿಗೆ]) (क) ना. – पेटारा; मंजूषा; करंडा; करंडक.
पेट्टिसु (ಪೆಟ್ಟಿಸು) (क) ना. – घाव घालणें; चोपणें; जमीन बडवणें; आपटणें.
पेट्टु (ಪೆಟ್ಟು) (क) ना. – मार; घाव; आपटी; धक्का; दुःख; धैर्य; पराक्रम; अहंकार; ‘अट्टु’ पहा.
पेट्टुवेळ् (ಪೆಟ್ಟುವೇಳ್) (क) धा. – पराक्रम दाखवणें; धक्का देणें; मारणें.
पेड (डं) (ಪೆಡ [ಡಂ]) (क) अ. – मागें; मागच्या बाजूस.
पेडगय्यगट्टु (ಪೆಡಗಯ್ಯಗಟ್ಟು) (क) ना. – हात मागे करून बांधणें.
पे (हे) डगे (ಪೆ [ಹೆ] ಡಗೆ) (क) ना. – हारा; मोठी बुट्टी.
पेडतले | (ಪೆಡತಲೆ)
पेडंदले | (ಪೆಡಂದಲೆ) (क) ना. – डोक्याचा मागील भाग.
पेडमुडि (ಪೆಡಮುಡಿ) (क) ना. – बुचडा; खोपा; ‘तुरुब’ पहा.
पेडमुरि (ಪೆಡಮುರಿ) (क.) धा. – मागे ओढणें; हातपाय जखडणें.
—कट्टु (ಕಟ್ಟು) (क) धा. करकचून बांधणें; पीळ देऊन बांधणें.
पेडमेट्टु (ಪೆಡಮೆಟ್ಟು) (क) धा. पाय मागे घेणें; पळून जाणें; पराजित होणें.
पेडसु (ಪೆಡಸು) (क) वि. – खडबडीत; कर्कश; चिकट; मस्त; घट्टमुट्ट; अतिचपळ;वेगांत पळणारा.
—गार (ಗಾರ) (क) वि. – अहंकारी; गर्विष्ठ; दांभिक.
—गाति (ಗಾತಿ) (क) वि. – अहंकारिणी; उद्धता.
पेडे (ಪೆಡೆ) (क) ना. – नागाची फडा; पिसारा.
—मणि (ಮಣಿ) (क) ना. – सर्पमणी.
पे (हे) ण् (ण्णु) (ಪೆ [ಹೆ] ಣ್ [ಣ್ಣು])(क) ना. – बाई; स्त्री.
पे (हे) ण (ಪೆ [ಹೆ] ಣ) (क) ना. – शव; प्रेत,
—नडेपेण (ನಡೆಪೆಣ) (क) ना. – जीवन्मृत; अतिदरिद्री; मरतमरत जगणारा.
—कूळ् (ಕೂಳ್) (क) ना. – मृतात्म्याना दिलेला पिंड; काकपिंड.
पे (हे) णगु (ಪೆ [ಹೆ] ಣಗು) (क) धा. – प्रयत्न करणें; साहस करणें; कष्ट करणें; तंटा करणें.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – भांडल्याप्रमाणें करणें; भांडणाला कारण होणें.
पेणसु (ಪೆಣಸು) (क) ना. – प्रवेश; मान्यता; जोडणी; जुडी; पेंडी; आलिंगन; अठीमिठी.
पेणे (ಪೆಣೆ) (क) धा. – मिसळणें; घालणें; विणणें; टाके घेणें; एकजीव होणें.
—इके (ಇಕೆ) (क) ना. – प्रवेश; मिश्रण; सहकार; लहान तुकडा.
पेणेवक्कि (ಪೆಣೆವಕ್ಕಿ) (क) ना. – चक्रवाक पक्षी.
पेंटे (ಪೆಂಟೆ) (क) ना. – ढेकूळ; बीज; ढेपा; पांच संख्या; पाचुंदा; पंचोत्री; गाठोडे.
पेंड (ಪೆಂಡ) (क) ना. – स्त्री; बाई.
पेंडवास (ಪೆಂಡವಾಸ) (क) ना. – राणीवास; अवरोध.
पेंडारि (ಪೆಂಡಾರಿ) (अ. दे) ना. – लुटारु; दरोडेखोर; ठक.
पेंडिर् (ಪೆಂಡಿರ್) (क) ना. – स्त्रिया; बाया ‘पेंड’चे अनेक वचन
पेंडेय (ಪೆಂಡೆಯ) (क) ना. – चाळ; पैंजण; पादकंकण, तोडा.
पेण्णाने (ಪೆಣ್ಣಾನೆ) (क) ना. – हत्तीण; करिणी.
पेण्णुग (ಪೆಣ್ಣುಗ) (क) वि. – स्त्रीलंपट; बाईलवेडा; कामुक; अंगनासक्त.

पेण्दळ (ಪೆಣ್ದಳ) (क) ना. – स्त्रीसेना; कामसेना.

पेण्मरुळ (ಪೆಣ್ಮರುಳ) (क) वि. – स्त्रीलंपट; बाइलवेडा.

पेदे (ಪೆದೆ) (क) ना. प्रत्यंचा; मौर्वी; ज्या.

पेद्द (ಪೆದ್ದ) (क) वि. – खुळा; मूर्ख; घड्डु; ठोंब्या; भरीव.

पेंतडि (ಪೆಂತಡಿ) (क) ना. – फाटके कापड; चिंधी.

पेंपु (ಪೆಂಪು) (क) ना. – मोठेपणा; घनता; महात्म्य; अवडंबर; ऐट; ख्याती; वैभव; उन्नति; श्रेष्ठता; प्रतिष्ठा.

पेर् (ಪೆರ್) (क) धा. – जन्म देणें; बाळंत होणें; प्रसवणें; मिळवणें; अनुभवणें; विरजणें; अस्तित्वात येणें.
(क) वि. – वडील; मोठा; विशाल; विस्तृत.

पेर (ಪೆರ) (क) ना. – दुसरें; आणखी एक; इतर; अन्य.
(क) अ. – गतकाळीं; प्राचीन; पुराणकाळांतील.

पेरगु (ಪೆರಗು) (क) ना. – बाजू; मागील बाजू; पार्श्वभाग.
—तेगे (ತೆಗೆ) (क) ना. – पाय मागें घेणें; पळणें; पाय काढणें; पराजय होणें.

पेरगिडु (ಪೆರಗಿಡು) (क) धा. – मागें हटणें; पीछेहाट होणे; पराभव होणें; पळ काढणें.

पेरतु (तुक) (ಪೆರತು [ತುಕ]) (क) ना. – दुसरा; अन्यः इतर; आणखी एक.

पेरते (दे) गे (ಪೆರತೆ [ದೆ] ಗೆ) (क) धा. – काढता पाय घेणें; मागें सरणें; अपयश घेणें.

पेरतोंदु (ಪೆರತೊಂದು) (क) ना. – दुसरा; अन्य कोणी.

पेरपेरगं (ಪೆರಪೆರಗಂ) (क) अ. – फार पूर्वी; पुराणकाळी; कोणे एके समयीं;

पेरसार् (ಪೆರಸಾರ್) (क) धा. – मागे हटणें; पराजित होणें; दूर उभें राहणें.

पेरू (ಪೆರು) (क) धा. – जन्मणें, प्रसवणें; विणें; विरजणें; अनुभवणें; जुळवणें.

पेरे (ಪೆರೆ) (क) धा. – विरजणें; विरजण घालणें; साय येणें;
(क) ना. – पांघरूण; नागाची फणी; फडा; चंद्र.
—कळे (ಕಳೆ) (क) धा. – फडा काढणें; खवळून उठणें.

पेरेदलेय (ಪೆರೆದಲೆಯ) (क) ना. – चंद्रशेखर; चंद्रमौली; शिव.

पेर्कळ (ಪೆರ್ಕಳ) (क) ना. – अधिक्य; पुष्कळता; बाहुल्य; 'हेकळ' पहा; श्रेष्ठता.

पेर्कुडि (ಪೆರ್ಕುಡಿ) (क) ना. – मोठे घराणे; थोरकुल; महावंश; पुढारीपण.

पेर्गडे (ಪೆರ್ಗಡೆ) (क) ना. – गावकरी; कुलकर्णी; पाटील; ग्रामनेता; गावपंच; महाजन.

पेर्गवते (ಪೆರ್ಗವತೆ) (क) ना. – पंजा; बोटें; पसरलेला हात; फसवणूक; कपट; वंचना.

पेर्गु (र्गु) डि (ಪೆರ್ಗು [ಗ್ಗು] ಡಿ) (क) ना. – मोठे मंदिर, महावंश.

पेर्गुडिक (ಪೆರ್ಗುಡಿಕ) (क) धा. – दारूडा; निशाबाज; भंगड; कैफी; मद्यपी.

पेर्चु (ಪೆರ್ಚು) (क) धा. – अधिक होणें; उतू जाणें; ओसंडणें; भरपूर होणे.
(क) ना. – अधिक्य; ऊत; ओसंडी.
—गे—र्चिगे (ಗೆ;–ರ್ಚಿಗೆ) (क) ना. – बाहुल्य; पुष्कळता; चंगळ; भरपूरत्व.

पेर्चुबडि (ಪೆರ್ಚುಬಡಿ) (क) धा. – भान हरणें; कसेतरी होणें.

पेर्दोरे (ಪೆರ್ದೊರೆ) (क) ना. – महाराजा; सम्राट.

पेर्बट्टे (ಪೆರ್ಬಟ್ಟೆ) (क) ना. – राजमार्ग; हमरस्ता; वाहता रस्ता

पेर्बडिके (ಪೆರ್ಬಡಿಕೆ) (क) ना. – वैभव; लावण्य; सौंदर्य; अभिवृद्धि.

पेर्बल (ಪೆರ್ಬಲ) (क) ना. – अफाट शक्ति; महासेना; अपर्याप्त सैन्य.

पेर्बुलि (ಪೆರ್ಬುಲಿ) (क) ना. – महाव्याघ्र; ढाण्या वाघ.

पेर्मरवे (ಪೆರ್ಮರವೆ) (क) ना. – मरण; मृत्यु; महाविस्मृति.

पेर्मातु (ಪೆರ್ಮಾತು) (क) ना. – महत्त्वाची गोष्ट; गंभीरवाणी.

पेर्मे (ಪೆರ್ಮೆ) (क) ना. – अहंकार; गर्व; माज; मस्ती; घनता; मोठेपणा.

पेर्विडि (ಪೆರ್ವಿಡಿ) (क) ना. – हत्तीण; करीणी.

पेसर् (ಪೆಸರ್) (क) धा. – नाव होणें; प्रसिद्धी पावणें.
(क) ना. – ख्याती; प्रसिद्धी; कीर्ति; नाव; धान्य.
—कोळ् (ಕೊಳ್) (क) धा. – कीर्ति लाभणें; प्रसिद्ध होणें.
—पेत्त (ಪೆತ್ತ) (क) वि. – नामांकित; विख्यात; सुप्रसिद्ध.

पेळगाल् (ಪೆಳಗಾಲ್) (क) ना. – पांगळेपणा; लंगडेपणा; अपंगता.

पेळगु (ಪೆಳಗು) (क) ना. – भय; भीति; गडबड; गोंधळ.

पेळर् (रु) (ಪೆಳರ್ [ರು]) (क) धा. – भिणें; घाबरणें; हातपाय गाळणें.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – भिवविणें; धाबरवणें; पळवणें.

पेळव (ಪೆಳವ) (क) वि. – पंगु; लंगडा; अरुण.

पेळवि (वे) (ಪೆಳವಿ [ವೆ]) (क) वि. – पांगळी; पाय नसलेली; लंगडी.

पेळसु (ಪೆಳಸು) (क) वि. – खडबडीत; ओबडधोबड; कठीण; घट्ट.

पेळ्वळ (ಪೆಳ್ವಳ) (क) ना. – भीति; भय; थरकाप.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – भिणें; घाबरणें; भीतीनें थरथरणें

पेंकुणि (ळि) (ಪೇಂಕುಣಿ [ಳಿ]) (क) ना. – पिशाच; राक्षस; आक्रोश; आवेश.

पेंकुळिगोळ् (ಪೇಂಕುಳಿಗೊಳ್) (क) धा. – आवेश येणें; अतिक्रोध येणें; रागावणें.

पेंचक (ಪೆಂಚಕ) (क) ना.–घुबड; आकाश; आभाळ; ऊं; मंच; पलंग; हत्तीच्या शेपटाचा शेवट; अंत.
पेंचाट (ಪೆಂಚಾಟ) (क) ना.–अडचण; पेच; कष्ट.
पेंचाडु (ಪೆಂಚಾಡು) (क) धा.–अडचणींत येणें; धडपडणें; संकटांत पडणें.
पेंचु (ಪೆಂಚು) (क) ना.–वेढा; कष्ट; अडचण; डाव; युक्ति.
पेंज (ಪೆಂಜ) (अ.दे) ना.–तांदळाची गंजी; कांजी.
पेंटिका (के) (ಪೆಂಟಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.–पेटी; संदूक; मंजूषा.
पेंटा (ठा) (ಪೆಂಟಾ [ಠಾ]) (अ दे) ना.–तालुक्यापेक्षां लहान भाग; महाल; पेटा; फेटा; मुंडासें; रुमाल.
पेंटे (ಪೆಂಟೆ) (क) ना.–पेठ; बाजार; गुजरी; मंडई; दुकान; व्यापारस्थल; क्रयविक्रयस्थान; शहर; पट्टण.
पेंत (ಪೆಂತ) (क) ना.–प्रेत; शव; मुडदा; मुर्दा.
पेंतु (ಪೆಂತು) (क) ना.–प्रेत; पिशाच; बावरटपणा; गोंधळ.
पेंदे (ಪೆಂದೆ) (अ-दे) ना.–शिपाई प्यादे; शिबंदी; पायदळ; सैनिक. तीळ.
पेंय (ಪೆಂಯು) (सं) वि.–पिण्यायोग्य; पिण्यासारखे.
(सं) ना.–पाणी; पानक.
पेंर् (ಪೆಂರ್) (क) वि.–मोठा; विशाल; वडील.
पेंरु (ಪೆಂರು) (क) धा.–लादणें; डोक्यावर देणें; भार घालणें.
(क) ना.–धान्याचें एक माप; वजन.
पेंरडि (ಪೆಂರಡಿ) (क) ना.–पूज्यपाद; महास्वामी; मोठ्यापायाचा; उंट; कुत्रा.
—नेर् (ನೆರ್) (क) ना.–मोठा पाय.
पेंरणि (ಪೆಂರಣಿ) (क) ना.–नाच; नृत्य; लावणी; पेरा; लागवड; स्पर्धा; शर्यत; प्रवाह; पाण्याची ओढ.
पेंरणिग (ಪೆಂರಣಿಗ) (क) ना.–नट; नाचणारा; नर्तक.
पेंरणे (ಪೆಂರಣೆ) (क) ना.–प्रेरणा; उमेद; उत्साह; कामांतील निमग्नता.
पेंरल (ಪೆಂರಲ) (क) ना.–पेरू; जांब; अमृतफळ.
पेंराने (ಪೆಂರಾನೆ) (क) ना.–मोठा हत्ती; राजाचा हत्ती.
पेंरासे (ಪೆಂರಾಸೆ) (क) ना.–मोठी आशा; अत्यापेक्षा; अत्याशा; दीर्घाभिलाषा.
पेंरि (ಪೆಂರಿ) (क) ना.–घोड्याची चाल; घोडदौड.
पेंरीळे (ಪೆಂರೀಳೆ) (क) ना.–वाघूळ; कंबु फळ; कोहळा; दोडका.
पेंरु (ಪೆಂರು) (क) धा.–डोक्यावर देणें; ओझें लादणें.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–भरणें; भरविणें; प्रेरणा देणें.
पेंरुर (ಪೆಂರುರ) (क) ना.–मोठें पोट; मोठी छाती.
पेंरुलि (ಪೆಂರುಲಿ) (क) ना.–मोठा आवाज; आक्रोश; ओरड; उसाभर.
पेंरोडल (ಪೆಂರೊಡಲ) (क) वि.–गणपति; ढेरपोट्या; तुंदिल.
—आश्रय (ಆಶ್ರ್ಯ) (क) ना.–शिव.
पेलव (ಪೆಂಲವ) (सं) वि.–मृदु; कोमल; लहान; सूक्ष्म.
पेशल (ಪೆಂಶಲ) (सं) वि.–कोमल; सुंदर; मनोहर; मऊ.
पेशि (ಪೆಂಶಿ) (सं) ना.–मांसपिंड; स्नायु; शरीरघटक.
पेषण (ಪೆಂಷಣ) (सं) ना.–दळण; घोटणी; वर्णन, खलन; पूड; चघळण.
पेषणि (ಪೆಂಷಣಿ) (सं) ना.–खलबत्ता; उखळी; मुसळ; पाटावरंटा; पीठ करण्याचें साधन.
पेसु (ಪೆಂಸು) (क) धा.–तिरस्कारणें; जुगुप्सा राखणें.
—इके (ಇಕೆ) (क) ना.–तिरस्कार; घृणा; मलमूत्र.
पेळ् (ळु) (ಪೆಂಳ್ [ಳು]) (क) धा.–सांगणें, श्वास सोडणें आज्ञा करणें; निरोप देणें.
पेंळिके (ळके) (ಪೆಂಳಿಕೆ [ಳ್ಕೆ]) (क) ना.–निरोप; सांगावा; निरूपण, विवरण.
पेंळि (ಪೆಂಳಿ) (क) क्रि.–सांगा; कळवा; 'पेळ्'चा आज्ञार्थ.
(क) अ.–सांगून; कळवून.
(क) ना.–संबळी; पेटारा; करंडी.
पेंळिगे (ಪೆಂಳಿಗೆ) (क) ना.–पेटी; मंजूषा; पेटिका.
पेंळ्गे (ಪೆಂಳ್ಗೆ) (क) क्रि.–सांगावें; कळवावें. 'पेळ्' धातूचा विध्यर्थ.
पै (ಪೈ) (क) ना.–अति लहान नाणें; $\frac{1}{12}$ आणा; शंभरांश रुपया.
(सं) धा.–वाळणें; वळविणें.
पैगंबर (ಪೈಗಂಬರ) (अ. दे) ना.–इस्लाम-धर्म प्रस्थापक; भविष्यवादी; महंमद पैगंबर; धर्म सांगणारा.
पैजण (ಪೈಜಣ) (क) ना.–पैंजण; चाळ; स्त्रियांच्या पायातील दागिना; नुपूर; 'नेवुर' पहा.
पैंजर (ಪೈಂಜರ) (सं) वि.–रुपेरी; चांदीचे.
—आद्रि (ಅದ್ರಿ) (सं) ना.–रजतगिरी.
पैंडिक (ಪೈಂಡಿಕ) (सं) ना.–परान्नभोजी; भिक्षुक; संन्यासी.
पैतृक (ಪೈತೃಕ) (सं) वि.–पितरासंबंधीं; पितरार्जित; श्राद्ध; वांटा; दायभाग,
पैरु (ಪೈರು) (क) ना.–धान्य, पीक; 'फसलु' पहा.
पैशाच (ಪೈಶಾಚ) (सं) वि.–पिशाचासंबंधीं; आसुरी वृत्तीचा; क्रूर.
पैशुन (न्य) (ಪೈಶುನ [ನ್ಯ]) (सं) ना.–चहाडखोरी; चुगली; क्षुद्रता; दुष्टपणा.
पैसा (ಪೈಸಾ) (अ. दे.) ना.–पैका; नाणें; धन.
—नयापैसा (ನಯಾಪೈಸಾ) (सं) ना.–शतांशरुपया; तांब्याचें सर्वांत लहान नाणें.
पोकळि (ಪೊಕ್ಳಿ) (क) ना.–कोकिळ; कोयल.

पोक्कि (ಪೊಕ್ಕಿ) (क) ना.–मायाविनी; वेश्या; कुत्री.
पोक्कुळ् (ळु) (ಪೊಕ್ಕುಳ್ [ಳು]) (क) ना.–बेंबी; नाभी.
पोगदि (दे) (ಪೊಗದಿ [ದೆ]) (क) ना.–सारा; खंडणी.
पोगर् (रु) (ಪೊಗರ್ [ರು]) (क) ना.–कांती; प्रकाश; कळा; 'होगरु' पहा.
--उगु, ओगु (ಉಗು,-ಒಗು) (क) धा.–प्रकाशणें; चकाकणें; झळकणें; झळाळणें.
पोगसु (ಪೊಗಸು) (क) ना.–फुगारा; फुगवटा; विस्तार; दिवस; प्रातःकाळ.
पोगळ् (ळु) (ಪೊಗಳ್ [ಳು]) (क) धा.–वानणें; स्तुती करणें; रंग देणें; प्रसिद्ध करणें; गुंडाळणें; 'कोंडाडु' पहा.
पोगळ्के (ळिके) (ಪೊಗಳ್ಕೆ [ಳಿಕೆ]) (क) ना.–स्तुती; स्तोत्र; वर्णन; प्रसिद्धी.
पोगळ्ते (ಪೊಗಳ್ತೆ) (क) ना.–वाखाणणी; स्तवन; प्रख्याती.
पोगु (ಪೊಗು) (क) धा.–जाणें; प्रवेशणें; शिरणें; आंत जाणें. ढकलणें.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–आत घालणें; ढकलणें; घुसडणें; आंत पाठवणें.
पोंक (ಪೊಂಕ) (क) ना.–गर्व; उत्साह; ताठा; अहंकार; हुरूप.
पोंगळस (ಪೊಂಗಳಸ) (क) ना.–सोन्याचा कळस; सोनशिखर.
पोंगलु (ಪೊಂಗಲು) (अ. दे) ना.–साखरभात; खीर; पोळी.
—हब्ब (ಹಬ್ಬ) (क) ना.–मकरसंक्रमण; संक्रांत; पायस; खीर मधुरान्न; गव्हाची खीर; पक्वान्न.
पोंगु (ಪೊಂಗು) (क) धा.–फुगणें; विकसणें; उमलणें; फट पडणें; विस्तरणें; शिजवणें; हलविणें.
पोंगुळि (ಪೊಂಗುಳಿ) (क) ना.–पोळी; खीर; साखरभात.
पोंगे (ಪೊಂಗೆ) (क) ना.–तमालवृक्ष.
पोच्च (ಪೊಚ್ಚ) (क) वि.–नवीन; नूतन.
(क) वि.–स्वच्छ; कांतियुक्त;
(क) ना.–प्रवाह; नदी.
पोच्चर (ಪೊಚ್ಚರ) (क) वि.–प्रसिद्ध; नामवंत; स्फूर्तिदायक.
पोच्चरु (ಪೊಚ್ಚರು) (क) धा.–समजणें; सुचणें; मनांत येणें; दिसणें; गोचर होणें.
(क) ना.–गर्व; अहंकार.
पोच्चळि (ಪೊಚ್ಚಳಿ) (क) ना.–कांती; शोभा; कळा; प्रकाश.
पोंचु (ಪೊಂಚು) (क) धा.–युक्ति करणें; हिशेब घालणें; वेळेचें भान राखणें; काम न बिघडवणें; सैपाक न नासणें.
(क) ना.–उपाय; युक्ति; योजना; तोड; व्यूह.
—हाकु (ಹಾಕು) (क) धा.–पहारा देणें; अनुकूल काळाची वाट पाहणें.
पोंजरिगे (ಪೊಂಜರಿಗೆ) (क) ना.–सोन्याची सरी; सोनसाखळी.
पोंजुरिगे (ಪೊಂಜುರಿಗೆ) (क) ना.–सोन्याची सुरी; सोन्याचा चाकू.
पोंजेळे (ಪೊಂಜೆಳೆ) (क) ना.–सोन्याची छडी; सोन्याची लडी; लगड.
पोट्टि (ಪೊಟ್ಟಿ) (क) ना.–मुका; बोलतां न येणारा.
पोट्टण (ट्टण) (ಪೊಟ್ಟಣ [ಟ್ಟ]) (क) ना.–द्रोण; सामानाचा पुडा; कागदाची सुरळी.
पोट्टरे (ಪೊಟ್ಟರೆ) (क) ना.–झाडाची ढोली; 'डोगरु' पहा.
पोट्टळ (ಪೊಟ್ಟಳ) (क) ना.–गर्व; मस्ती; माज; अहंकार; डौल; ढोंग; खोटी प्रतिष्ठा.
पोट्टळिसु (ಪೊಟ್ಟಳಿಸು) (क) धा.–गर्व करणें; मस्तीला येणें; माज चढणें; ताठ्यानें मिरवणें.
पोट्टु (ಪೊಟ್ಟು) (क) ना.–टरफल; फोल; कोंडा; भुसा; गवत; कडबा; निःसत्त्व पदार्थ. 'टोळ्ळु' पहा.
—कुट्टु (ಕುಟ್ಟು) (क) धा.–काथ्याकूट करणें; व्यर्थ श्रम घेणें.
पोट्टे (ಪೊಟ್ಟೆ) (क) ना.–पोट; उदर; झाडांतील ढोली; कोय; बाठ; 'होट्टे' पहा.
पोड (ಪೊಡ) (क) ना.–पुट; ओंजळ, पसा; रूप; देखावा; स्फुट; स्पष्टता.
पोडकरिसु (ಪೊಡಕರಿಸು) (क) धा.–स्पष्ट करणें; दिसणें; प्रकाशणें; उतू जाणें; हलणें; स्फुरणें; सहणें; टिकणें; भार वाहणें; विवेचणें.
पोडबलि (ಪೊಡಬಲಿ) (क) ना.–स्मशान; दहनभूमी; मसणवटी; 'हुळ्गाडु' पहा.
पोडमडु (ಪೊಡಮಡು) (क) धा.–साष्टांग नमस्कार घालणें; पूर्ण शरण येणें; दंडवत घालणे; लोटांगण घालणें.
पोडर् (रु) (ಪೊಡರ್ [ರು]) (क) धा.–प्रकाशणें; उत्साह दाखवणें; गर्व करणें; तळमळणें; हलवणें; स्फुरणें; अंगभरणें; समर्थ होणें; सामर्थ्य दाखवणें.
पोडर्पु (ಪೊಡರ್ಪು) (क) ना.–सामर्थ्य; बल; पराक्रम; तेज; उत्साह; गर्व.
पोडवि (ಪೊಡವಿ) (क) ना.–पृथ्वी; भूमि; धरा; पालखी; पलंग; मंच.
—आण्म (ಆಣ್ಮ)(क) ना.–भूपति; राजा.
—प—पति (ಪ,-ಪತಿ) (क) ना.–पृथ्वीश; भूपाल; भूप; महाराजा.
पोडविच (ಪೊಡವಿಚ) (क) ना.–भूमिपुत्र; मंगळ; चंद्र.
पोडे (ಪೊಡೆ) (क) धा.–मारणे; टोला देणें; चोपणें; निवारणें; गिळणें; ओतणें; ओतविणें.

(क) ना.—धनुर्धराच्या मनगटावरील चामड्याचा पट्टा; पोट; कणीस; बाजू; शेजार.

—अलर (ಅಲರ) (क) ना.—नाभी; कमल; विष्णु.

—केडे (ಕೆಡೆ) (क) धा.—मारून आडवें पाडणें.

—पडु (ಪಡು) (क) धा.—दंडवत घालणें; साष्टांग नमस्कार घालणें.

—मरळु (ಮರಳು) (क) धा.—परत येणें; उताणे होणें; कूस बदलणें; साप चावून उताणें पडणें.

पोणर् (रु) (ಪೊಣರ್ [ರು]) (क) धा.—भांडण करणें; त्रास देणें; जोडीनें राहणें.

(क) ना.—युद्ध; सहवास; जोडीदारी; साथ.

पोणर्के (ಪೊಣರ್ಕೆ) (क) ना.—युद्ध; भांडण; झगडा; साथ; सहवास.

पोणर्चु (ಪೊಣರ್ಚು) (क) धा.—खुपसणें; घालणें; साथ देणें; भांडण लावणें; द्वंद्व खेळणें; युद्ध करणें.

पोणर्वक्कि (ಪೊಣರ್ವಕ್ಕಿ) (क) ना.—चक्रवाक पक्षी.

पोगे (ಪೊಗೆ) (क) ना.—जबाबदारी; उत्तरदायित्व; जामीन; दडपण; दबाव; वजन; जोखम; समानता.

पोण्मु (ಪೊಣ್ಮು) (क) धा.—निघणें; ओझे वाहणें; उत्पन्न होणें; उपजणें; जन्म पावणें; वाढणें; पसरणें; रुंद होणें; गुणगुणणें; झंकारणें; स्रवणें; पाझरणें; भरणें; फुगणें.

पोत्तगे (ಪೊತ್ತಗೆ) (क) ना.—पुस्तक; ग्रंथ; पांघरूण; आवरण.

पोत्तर् (रे) (ಪೊತ್ತರ್[ರೆ]) } (क) अ.—पहाटे; प्रातःकाळीं;
पोत्तारे (ಪೊತ್ತಾರೆ)
सकाळीं; भल्या पहाटें; रामपारी.

पोत्तिगे (ಪೊತ್ತಿಗೆ) (क) ना.—जाळ; ज्वाळा; पेट; पुस्तिका; पोथी.

पोत्तु (ಪೊತ್ತು) (क) धा.—जाळणें; आग लावणें; पेटवणें;
(क) अ.—वाहून; भार सहन करून.
(क) ना.—सूर्य; समय; वेळ; प्रसंग.

पो (हो) दकुळि (ಪೊ [ಹೊ] ದಕುಳಿ) (क) ना.—चिंता; संकट; संताप; जखम; व्यथा; दुःख; उसाभर; गोंधळ.

पोदके (ಪೊದಕೆ) (क) ना.—आवरण; लपवणूक; पुट्टा.

पोदर् (रु) (ಪೊದರ್ [ರು]) (क) ना.—ढोली; राई; झाडी; काटेरी झुडुप.

पोदळ् (ಪೊದಳ್) (क) धा.—बाहेर येणें; वाढणें; व्यापणें; प्रसिद्ध; होणें; प्रकाशित होणें; रूढ होणें; विकास पावणें; वर येणें; शिरावरभार घेणें.

पोदळ्द (ಪೊದಳ್ದ) (क) वि· प्रसिद्ध; बाहेर आलेले; व्याप्त; रूढ.

पोदि (दि) के (ಪೊದಿ [ದಿ] ಕೆ) (क) ना.—आच्छादन; घुंगट; पांघरूण; पुट्टा; दडवणूक.

पोदे (ಪೊದೆ) (क) धा.—पांघरणें; पांघरून घेणें; आच्छादणें; झाकणें.

(क) ना.—पांघरूण; आच्छादन; भाता.

पोदुंकु (ಪೊದುಂಕು) (क) धा.—लपणें; लपविणें; पांघरूण; घालणें; झाकणें; दृष्टिआड होणें·

पोद्दु (द्दु) (ಪೊದ್ದು [ದ್ದು]) (क) धा.—जुळवणें; मिसळणें; समीप आणणें; जवळ करणें.

(क) ना.—सोयरीक; नातें; संबंध; आसन्य; सामीप्य.

—गे (ಗೆ) (क) ना.—प्रवेश; नातें; मिश्रण; संबंध.

पोन् (नु) (ಪೊನ್ [ನು]) (क) ना.—सोनें; कांचन; खत.

पोनल् (लु) (ಪೊನಲ್ [ಲು]) (क) ना.—प्रवाह; वाहतें पाणी.

—इडु (ಇಡು) (क) धा.—वाहत राहणें; अखंड स्रवणें; मुसळधार ओतणें.

पोन्न (ಪೊನ್ನ) (क) ना.—एक कन्नड जैनकवि; 'शांतिस्वर' काव्याचा कर्ता.

पोन्नम्म (ಪೊನ್ನಮ್ಮ) (क) ना.—कन्नड कवयित्री.

पोन्नयोग (ಪೊನ್ನಯೋಗ) (क) ना.—सोन्याचीं काकणें; सुवर्ण कंकण; सलकडी; गोठ; तरवारीची मूठ.

पोन्नु (ಪೊನ್ನು) (क) ना.—सोनें; सुवर्ण; कांचन.

पोन्नुंगुर (ಪೊನ್ನುಂಗುರ) (क) ना.—सुवर्णमुद्रिका; सोन्याची अंगठी; विवाहकाली वराला द्यावयाची अंगठी.

पोन्ने (ಪೊನ್ನೆ) (क) ना.—कांचनवृक्ष; स्वर्गीय देववृक्ष; खैर; आपटा अशी सोनझाडें.

पोंदावरे (ಪೊಂದಾವರೆ) (क) ना.—सुवर्ण कमळ; पीत कमल; सोनकमल.

पोंदु (ಪೊಂದು) (क) धा.—जमवून घेणें; प्रवेशणें; मरणें.
(क) ना.—साम्य; स्नेह; गट.

—इके (ಇಕೆ) (क) ना.—जुळवणूक; साम्य; प्रवेश; जोड; मरण.

पोंदुडिगे (ಪೊಂದುಡಿಗೆ) (क) ना. सोन्याचा दागिना; सुवर्णालंकार.

पोंदेरु (ಪೊಂದೇರು) (क) ना.—सुवर्णरथ.

पोंदोडवु (ಪೊಂದೊಡವು) (क) ना.—सोन्याचा दागिना; अलंकार.

पोंपुळि (ಪೊಂಪುಳಿ) (क) ना.—रोमांच; पुलक; अंगावरील काटा; आधिक्य; चंगळ; मोठेपणा; अभिवृद्धि.

—पोंगु(ಪೊಂಗು) (क) ना. रोमांचे उभे राहाणें; गर्वाने फुगणें; आनंद लुटणें; सुख उपभोगणें.

पोंबट्टु (ಪೊಂಬಟ್ಟು) (क) ना.—सोन्याचा पत्रा.

पोंबसिर (ಪೊಂಬಸಿರ) (क) ना.—हिरण्यगर्भ; ब्रह्म.

पोंबळे (ಪೊಂಬಳೆ) (क) ना.—सोन्याचे कंकण; प्रतिज्ञा कंकण.

पोंबाळे (ಪೊಂಬಾಳೆ) (क) ना.—सोनकेळे; रसाळें; रसकेळें.

अडके बोंबाळे (ಅಡಕೆ ಬೊಂಬಾಳೆ) (क) ना. –सुपारीचें फूल; नारळीचें फूल.

पोंबिसिल् (लु) (ಪೊಂಬಿಸಿಲ್ [ಲು]) (क) ना. –सोनेरी ऊन्ह; कोवळें ऊन्ह; तिन्हीसांजचे ऊन्ह.

पोंबेट्टु(ट्ट) (ಪೊಂಬೆಟ್ಟು [ಟ್ಟು]) (क) ना. –सुवर्णगिरी; मेरु; सोनपर्वत.

पोंबेसे (ಪೊಂಬೆಸೆ) (क) ना. –सोनें तापवणें; सोन्याचा कस काढणें; सुवर्णकस ला:वणें.

पोम्मदिल् (ಪೊಮ್ಮದಿಲ್) (क) ना. –सोन्याची भिंत; सुवर्णप्राकार.

पोम्मरे (ಪೊಮ್ಮರೆ) कांचनमृग; सुवर्णहरिण.

पोम्मिग (ಪೊಮ್ಮಿಗ) (क) ना. –सोनेरी काळवीट; सुवर्णमृग.

पोम्मिदर् (ಪೊಮ್ಮಿದರ್) (क) ना. –श्रेष्ठ; सन्मान्य पुरुष; ज्ञानी.

पोय् (य्यु) (ಪೊಯ್ [ಯ್ಯು]) (क) धा. – मारणें; बडवणें; ओतविणें; ओतणें; प्रार्थना करणें;

(क) ना. – मार; घाव; ठोसा.

पोयिल् (लु) (ಪೊಯಿಲ್ [ಲು]) (क) ना. – रीत; ठोसा; घाव.

पोर (ಪೊರ) (क) वि. – बाहेरचा; दूरचा; परस्थ.

पोरके (ಪೊರಕೆ) (क) ना. – केरसुणी; झाडणी; साळाती; फड्या; आशीर्वाद; शुभेच्छा.

पोरगागु (ಪೊರಗಾಗು) (क) धा. –टाळणें; विटाळशी होणें. अपवाद नियम होणें; हिशेबी येणें.

पो (हो) रजे (ಪೊ [ಹೊ] ರಜೆ) (क) ना. – दोर; घोड्याचा पायबंद; लगाम.

पोरबार् (ಪೊರಬಾರ್)(क) ना. – 'पोरमार्' पहा. ढुंगण; नितंब.

पोरबिग (ಪೊರಬಿಗ) (क) ना. – परस्थ; परकीय; अन्य.

पोरम (ಪೊರಮು) (क) ना. – पौष्टिक आहार; सात्त्विक अन्न

पोरमडु (ಪೊರಮಡು) (क) धा. – बाहेर निघणें; बाहेर पडणें; प्रकाशांत येणें; उघड होणें.

पोरमा (वा) र् (ಪೊರಮಾ [ವಾ] ರ್) (क) ना. – नितंब; जघन; कटिपश्चाद्भाग.

पोरवलय (ಪೊರವಲಯ) (क) ना. – बाहेरचा भाग; घेरा; परीघ; परिधी.

पोरविग (ಪೊರವಿಗ) (क) ना. – अन्य; परका; दुसरा.

पोरसु (होरसु) (ಪೊರಸು [ಹೊರಸು]) (क) ना. – बाज; बाजले; खाट; नवारीचा पलंग; तरणोपाय.

पोरळि (ಪೊರಳಿ) (क) अ. – फिरून; पलटून; परत.

(क) ना. – नासिकारंध्र; नाकपुडी; समूह; जमाव; लोटांगण; लाडू; गोळा; लोळण. 'होरळि' पहा.

पोरळ् (ळु) (ರಳ್ [ಳು]) (क) धा. – फिरणें; परतणें; लोळणें.

पोरळ्चु (ಪೊರಳ್ಚು) (क) धा. – फिरवणें; वळवणें; लोळवणें; लोटांगण घालणें; लोळणें.

पोरिगे (ಪೊರಿಗೆ)) (क) ना. – जबाबदारी; जिम्मेदारी; ओझें; भार.

—वाळ (ವಾಳ) (क) ना. – मजूर; कुली; ओझेकरी; हमाल.

पोरु (ಪೊರು) (क) धा. – ओझें वाहणें; वर उचलून घेणें; कडेवर घेणें; वाहून नेणें; चोरणें; कपडे घालणें; आधारणें.

पोरे (ಪೊರೆ) (क) धा. – संरक्षिणें; पोसणें; वाढवणें; लेप देणें; लावणें; पुसणें; दुजोरा देणें; प्रवेश करणें; निसटणें; जमवून घेणें.

(क) ना. – ओझें; भार; बाजू; शेजार; जबाबदारी; जिम्मेदारी; जमीन; पदर; निरी.

—आळ (ಆಳ) (क) ना. – शेजारी; मजूर; हमाल.

—एरु (ಏರು) (क) धा. – पीळ देणें; उमेदीत येणें; उत्साहित होणें; वाढ होणें; ओझें होणें.

पोर्कुळि (ಪೊರ್ಕುಳಿ) (क) ना. – सुरळी; अनुकूल स्थळ; वंचना; अडचण; पीडा; भूमी; धात्री; लाट.

पोर्कुळ् (ಪೊರ್ಕುಳ್) (क) ना. – बेंबी; नाभी.

पोर्दु (ಪೊರ್ದು) (क) धा. – जुळणें; प्रवेशणें; समीप येणें; मरणें.

— कार (ಕಾರ) (क) ना. – जोडीदार; मित्र; आप्त; नातेवाईक.

— गे (ಗೆ) (क) ना. – मैत्री; नाते; आप्तत्व; मरण; स्नेह.

पोल् (ಪೊಲ್) (क) धा. – जुळवणें; वेणी घालणें; मिसळणें; प्रवेश करविणें; शिवणें; टाके घालणें; टिपणें.

(क) वि. – दुष्ट; नीच.

(क) ना. – दुष्टपणा; नीचता; अकल्याण; अहित.

पोल (ಪೊಲ) (क) ना. – जमीन; क्षेत्र; गादा; मैदान; दिशा.

पोलति (ಪೊಲತಿ) (क) ना. – महारीण; महारी; दुष्ट स्त्री.

पोलदि (ಪೊಲದಿ) (क) ना. – व्यभिचारिणी; जारिणी.

पोल (लं) बु (ಪೊಲ [ಲಂ] ಬು) (क) ना. – मार्ग; रीत; नीति; पद्धति; परिचय; ओळख; निवास.

पोलबुकाण् (ಪೊಲಬುಕಾಣ್) (क) धा. – मार्ग सांपडणें; उपाय सुचणें; परिस्थितीची जाणीव होणें.

पोलबुदप्पु (ಪೊಲಬುದಪ್ಪು) (क) धा. – अनीतीनें वागणें; आडमार्गानें जाणें; दिङ्मूढ होणें; आंधळें होणें; घाबरणें; 'कगेडु' पहा.

पोले (ಪೊಲೆ) (क) ना. – विटाळ; अस्पृश्यता; सुतक; कूज; पाप.

—कलसु (ಕಲಸು) (क) धा. – संकर करणें; नीचपणें वागणें.

—केलसु (ಕೆಲಸು) (क) ना. – नीच कृत्य; अविवेकी आचरण.

पोल्गे (ಪೊಲ್ಗೆ) (क) ना.—शिवण; टिपण; टाका; सादृश्य.
पोल्ल (ಪೊಲ್ಲ) (क) अ.—योग्य नव्हे; न पटण्यासारखें.
(क) वि.—वाईट; दुष्ट; नीच.
(क) ना.—वाईटपणा; दुष्टपणा; नीचता.
—गेय् (ಗೆಯ್) (क) धा.—अहित करणें; दूरवर विचार करणें.
—मे (ಮೆ) (क) ना.—अहित; अकल्याण; नीचता.
पोस (सतु) (ಪೊಸ [ಸತು]) (क) वि.—नवा; नवीन; विचित्र; चमत्कारिक; वेगळा; आगळा.
पोसंतिल् (ಪೊಸಂತಿಲ್) (क) ना.—उंबरठा; आसरा; अडणा. 'होसतिलु' पहा.
पो (हो) सब (ಪೊ [ಹೊ] ಸಬ) (क) वि.—अपरिचित; परका; नवा; अनोळखी; दुसरा.
पोसयिसु } (ಪೊಸಯಿಸು) (क) धा.—मिसळणें; घालणें;
पोसविसु } (ಪೊಸವಿಸು)
जुळविणें; नवे करणें; तोडणें; मंथन करणें; घासणें; हलविणें.
पोसे (ಪೊಸೆ) (क) धा.—वेणी घालणें; पीळ देणें; पिळणें; घासणें; किंवचणें; तोडणें; जोडणें; परेच्छानुवर्ति होणें; चिंतन करणें; निदिध्यास करणें.
पोळक्कने (ಪೊಳಕ್ಕನೆ) (क) अ.—एकदम; एकाएकी; अकस्मात्; झटकन.
पोळ (ळे) पु (ಪೊಳ [ಳೆ] ಪು) (क) ना.—चकाकी; कांती; उजेड; प्रकाश; कूसपालट.
पोळल् (लु) (ಪೊಳಲ್ [ಲು]) (क) ना.—पट्टण; नगर.
—इच (ಇಚ) (क) ना.—शहरवासी; नागरिक; पुरवासी.
पोळे (ಪೊಳೆ) (क) धा.—चकाकणें; मिरवणें; तळमळणें; समजणें; अनुभवाला येणें; वळणें; कुशीला होणें; गडगडणें.
(क) ना.—नदी; ओढा; प्रवाह; पान्हा.
पोळेपु (वु) (ಪೊಳೆಪು [ವು]) (क) ना.—प्रकाश; कांति; उजेड; ओप; चकाकी. झळाळी.
पोळ्तडे (रे) (ಪೊಳ್ತಡೆ [ರೆ]) (क) अ.—प्रातःकाळीं; पहाटे; रामपारी. 'होत्तारे' पहा.
पोळ्तर (ಪೊಳ್ತರ) (क) ना.—समय; वेळ; सकाळ; प्रातःकाळ; रामपार.
पोळ्तु (ಪೊಳ್ತು) (क) ना.—समय; वेळ; सूर्य; दिवस.
—कळे (ಕಳೆ) (क) धा.—वेळ घालवणें; काळ कंठणें; दिरंगाई करणें; आळस करणें.
पोळ्ळाट (ಪೊಳ್ಳಾಟ) (क) ना.—व्यर्थ परिश्रम; वृथा आयास.
पोळ्ळु (ಪೊಳ್ಳು) (क) वि.—पोकळ; निःसार; दम नसलेलें.
—नुडि—मातु (ನುಡಿ-ಮಾತು) (क) ना.—बरळ; वरपांगी बोलणें; व्यर्थ बडबड; वांजभाषण; पोकळ बोलणें.

पों (ಪೋ) (क) धा.—जाणें; परतणें; पुढे सरकणें.
(क) अ.—धिक्; छीथू; धिःक्कारदर्शक उद्गार.
पोंक (ಪೋಕ) (क) वि.—जाणारा; पांथस्थ.
पोंकरि (रिग) (ಪೋಕರಿ [ರಿಗ]) (अ. दे) ना.—लडाळ; बेकार; गुंड; खाऊन फिरणारा; दादालोक.
पोंके (ಪೋಕೆ)(क) क्रि.—जाऊ दे; सोडून द्या. दुर्लक्ष करा; 'पो' धातूचे विध्यर्थी रूप.
पोंगंड (ಪೋಗಂಡ) (सं) ना.—५ ते १५ वर्षांपर्यंतचा मुलगा; वयात येणारा तरुण; कोवळा पोर; खुजा; गिड्डा
पोंगु (गुह) (ಪೋಗು [ಗುಹ]) (क) ना.—गमन; पुरस्सरण; चलन; कंपन.
पोंट (ಪೋಟ) (सं) ना.—घराचा पाया; घर; भीरू; नपूंसक; उदर; पोट.
(सं) वि.—आतील; उप (भाग); पोट (विभाग).
पोंटक (ಪೋಟಕ) (क) ना.—सेवक; नोकर.
पोंटगि (ಪೋಟಗಿ) (अ. दे) ना.—उपजीवनार्थ दिलेले धन; निर्वाहसाधन; पोटखर्ची; वर्षासन; तैनात.
पोंटेल (ट्ला)(ಪೋಟೆಲ [ಟ್ಲಾ]) (अ. दे) ना.—मेंढरू; कोकरू; एडका.
पोंटा (टी) (ಪೋಟಾ [ಟೀ]) (सं) ना.—मिशीदाढी असणारी स्त्री; पुरुषकामी स्त्री; स्त्री लक्षणी पुरुष; दासी; सेविका; कसबीण.
पोंटापोटि (ಪೋಟಾಪೋಟಿ) (क) ना.—स्पर्धा; अहमहमिका; चुरस; ईर्षा; शर्यत.
पोंटि (ಪೋಟಿ) (सं) ना.—मगर; सुसर; साम्य; सादृश्य.
पोंटे (ಪೋಟೆ) (सं) ना.—स्त्री मजूर; दाढीमिशी असणारी स्त्री; कसबीण.
(क) ना.—ढोली; झाडी; काटेरी झुडुप.
पोंडु (ಪೋಡು) (क) ना.—फोड; खुलासा; विभाजन; विभाग.
पोंडुगार (ಪೋಡುಗಾರ) (क) ना.—लाकूडतोड्या; विभागणारा.
पोंणिसु (ಪೋಣಿಸು) (क) धा.—ओवणें; जोडणें; जुळवणें. माळ गुंफणें; मिसळणें; घालणें; ओतणें.
—इके (ಇಕೆ) (क) ना.—ओवणी; वीण; गुंफणी; जुळवणूक.
पोंत (ಪೋತ) (सं) ना.—नाव; होडी; जहाज; पिल्ल; शिशु; पुत्र; वस्त्रप्रावरण; शेळी, मेंढी; घराची जागा; संनिवेश.
—धारि (ಧಾರಿ) (सं) ना.—कप्तान.
—वणिक् (ज्) (ವಣಿಕ್ [ಜ್]) (सं) ना.—परदेशी व्यापार करणारा; सागरी व्यापार.
—वाह (ವಾಹ) (सं) ना.—नाविक; नावाडी; जहाज चालवणारा; वल्हे मारणारा; नौचालक.

पोतक (ಪೋತಕ) (सं) ना.–प्राण्यांचीं पिलें; कोवळे रोप; अंकूर; अंगणाची भिंत; संनिवेश; प्राकार,
पोत्र (ಪೋತ್ರ) (सं) ना. –नांगराचा फाळ; वराहाच्या तोंडाचा पुढचा भाग; नौका; जहाज; वीज; वस्त्र.
—आयुध (ಆಯುಧ) (सं) ना.–वराह; रानडुक्कर श्वापद.
पोत्रि (ಪೋತ್ರಿ) (सं) ना.–रानडुक्कर; सूकर; वराह.
पोप (ಪೋಪ) (क) वि.–जाणारा; फिरणारा.
(अ.दे) ना.–खिस्त धर्मीय महागुरु.
पोर् (र) (ಪೋರ್ [ರು]) (क) धा.–भांडणें; भांडण काढणें.
(क) ना.–बीळ; ढोली; मोंक; स्पर्धा.
—आडु (ಆಡು) (क) धा.–भांडणें; तंटा करणें.
—कुळि (ಕುಳಿ) (क) ना.–भांडखोरी; रणकंदन; युद्ध.
—के (ಕೆ) (क) ना.–भांडण; तंटा; स्पर्धा; अहमहमिका.
पोर (ಪೋರ) (क) ना.–लहान बालक; भांडखोर पोर.
पोराट (टिके) (ಪೋರಾಟ [ಟಿಕೆ]) (क) ना.–मारामारी; मारपीट; पोरकटपणा; पोरपणा.
पोल् (ಪೋಲ್) (क) धा.–सारखे होणें; बरोबरीला येणें.
(क) ना.–साम्य; सारखेपणा; बरोबरी; समानता.
—इके (ಇಕೆ) (क) ना.–साम्य, सादृश्य; समानता; एकसारखेपणा.
पोलिके (का) (ಪೋಲಿಕೆ [ಕಾ]) (सं) ना.–आंबोळी; घावन; पोळी; एक राक्षसीण.
—दहन (ದಹನ) (क) ना.–होलिकादहन; होलिकोत्सव.
पोलु (ಪೋಲು) (क) वि.–समान शोभणारे; तुलनीय.
(क) ना.–नाश; नष्टता; व्यर्थव्यय; उधळपट्टि.
—माडु (ಮಾಡು) (क) धा.–नाश करणें; व्यर्थ खचर्णे.
पोषक (ಪೋಷಕ) (सं) वि.–वाढविणारे; वाढणारे; संरक्षक; वृद्धिकारक.
पोषण (णे) (ಪೋಷಣ [ಣೆ]) (सं) ना.–रक्षण; वाढ; पालन; सांभाळ.
पोषित (ಪೋಷಿತ) (सं) वि.–रक्षित; वाढविलेले; पालित.
पोषिसु (ಪೋಷಿಸು) (क) धा.–रक्षण करणें; पालन करणें; वाढविणें. 'सलपु' पहा.
पोष्य (ಪೋಷ್ಯ) (सं) वि.–पाल्य; संरक्षणीय.
(सं) ना.–रक्षणीय; संरक्षणार्ह.
पोळ् (ळु) (ಪೋಳ್ [ಳು]) (क) धा.–फाडणें; दुभंगणें; तुकडे पाडणें; फोडणें; रचणें; व्यवस्था करणें.
(क) ना.–तुकडा; विभाग; खंड.
पोळल् (ल) (ಪೊಳಲ್ [ಲ]) (क) ना.–झाडांतील ढोली; विभाग.

पौजु (ಪೌಜು) (अ.दे) ना.–फौज; सैन्य; दल; पोलीस तुकडी
—दार (ದಾರ) (अ.दे) ना.–फौजदार; पोलीस अमलदार.
पौंड्र (ಪೌಂಡ್ರ) (सं) ना.–भीमाचा शंख; एक जातीचा ऊस; पोंडा ऊस; देशनाम.
पौंड्रक (ಪೌಂಡ್ರಕ) (सं) ना.–पोंड्याऊस. मिश्रजात; पौंड्र देशीय.
पौत्तिक (ಪೌತ್ತಿಕ) (सं) ना.–मध; मधु.
पौत्र (ಪೌತ್ರ) (सं) ना.–मुलाचा मुलगा; नातू.
पौत्रि (ಪೌತ್ರಿ) (सं) ना.–मुलाची मुलगी; नात.
पौनर्भव (ಪೌನರ್ಭವ) (सं) ना.–पुनर्विवाहितेची संतती; पाटाच्या नवऱ्याचीं मुलें.
पौर (ಪೌರ) (सं) वि.–नागरिक; शहरवासी; नगरविषयक.
—नीति (ನೀತಿ) (सं) ना.–शहरी राहणी; नागर वागणूक; सुधारलेली रीती; 'वर्तनपद्धति.
पौरव (ಪೌರವ) (सं) ना.–पुरूवंशीय राजा; पोरस.
पौरस्त्य (ಪೌರಸ್ತ್ಯ) (सं) वि.–पूर्वदिशेचा; पूर्व देशीचा; आघाडीचा; पुढे असणारा.
पौराणिक (ಪೌರಾಣಿಕ) (सं) वि.–पुराणासंबंधी पूर्वकालीन; जुना मित्र; म्हातारपणचा.
(क) ना.–पुराण लिहिणारा; पुराणसांगणारा.
पौरुष (ಪೌರುಷ) (सं) ना.–पुरुषत्त्व; पुरुषपणा; पराक्रम; शक्ति; बळ.
पौरोहित्य (ಪೌರೋಹಿತ್ಯ) (सं) ना.–पुरोहिताचें काम.
पौर्णिमे (ಪೌರ್ಣಿಮೆ) (सं) ना.–पूर्णचंद्राचा दिवस; शुक्ल पक्षीय पंधरावी तिथी.
पौलस्त्य (ಪೌಲಸ್ತ್ಯ) (सं) ना.–पुलस्त्य ऋषीची मुलें; रावण; कुंभकर्ण.
पौलोमि (मी) (ಪೌಲೋಮಿ [ಮೀ]) (सं) ना.–पुलोमकन्या; शची; इंद्राणी.
पौष्टिक (ಪೌಷ್ಟಿಕ) (सं) वि.–पुष्टिदेणारे; बलवर्धक; सात्त्विक;
पौळि (ಪೌಳಿ) (क) ना.–प्राकार; आवाराची भिंत; संनिवेश.
प्यायन (ಪ್ಯಾಯನ) (सं) ना.–वाढ; फुगारा; अभिवृद्धि; नावीन्य.
प्यायित (ಪ್ಯಾಯಿತ) (सं) वि.–वाढलेला; जाड; दाट; नवीन केलेला; बलिष्ठ.
(सं) ना.–उपनामाचा प्रकर्ष दाखवणारा; सुरवात.
प्र (ಪ್ರ) (सं) ना.–उपसर्ग.
प्रकट (ಪ್ರಕಟ) (सं) अ.–उघड; स्पष्ट; सार्वजनिकपणें; व्यक्त.
(सं) वि.–स्पष्ट; सरळ; स्वच्छ; आतबाहेर नसलेले; उघडें.
—आगु (ಆಗು) (क) धा.–प्रसिद्ध होणें; स्पष्ट दिसणें; उघडकीला येणें.

प्रकटन (ने) (ಪ್ರಕಟನ [ನೆ]) (सं) ना. – अफवा; प्रसिद्धी; जाहीरनामा; प्रसिद्धीपत्र; 'हुलुबु' पहा.
प्रकटित (ಪ್ರಕಟಿತ) (सं) वि. – प्रसिद्ध झालेलें; जाहीर केलेलें; प्रत्यक्ष दाखवलेलें.
प्रकटिसु (ಪ್ರಕಟಿಸು) (सं) धा. – प्रगट करणें; प्रसिद्ध करणें सर्वांना कळवणें.
प्रकंप (पन) (ಪ್ರಕಂಪ [ಪನ]) (सं) ना. – कंप; थरकाप; आदोलन; थरथर; वारा; वावटळ; हाल्चाल.
प्रकर (ಪ್ರಕರ) (सं) ना. – समूह; रास; संघ; गुच्छ; साह्य; मदत; शेजार; मित्रत्व; उपयोग; वापर; गौरव; मर्यादा.
प्रकरणं (ಪ್ರಕರಣಂ) (क) ना. – प्रसंग; संदर्भ; अध्याय; विभाग; विवरण; चर्चा; कार्य; संगती; प्रस्तावना; नाटकाचा एक प्रकार.
प्रकरणि (ಪ್ರಕರಣಿ) (सं) ना. – प्रकरणाप्रमाणेंच असणारे एक नाटक.
प्रकरिका (ಪ್ರಕರಿಕಾ) (सं) ना. – नाटकातील होणाऱ्या गोष्टीची सूचना देणारा भाग.
प्रकरी (ಪ್ರಕರೀ) (सं) नाटकाची उपकथा; नाटकीय वेषभूषा; चव्हाटा; चौक; कडवें; पवाड्याचा चौक.
प्रकर्ष (ಪ್ರಕರ್ಷ) (सं) ना. – अभिवृद्धि; उन्नति; श्रेष्ठता; उत्कर्ष; रेलचेल; पूर्णता.
प्रकर्षण (ಪ್ರಕರ್ಷಣ) (सं) ना. – अपहरण; जबरीनें नेणें; बाकी.
(क) ना. – नांगरट; नागरणी; सहनशीलता; लांबी; रुंदी.
प्रकल्पने (ಪ್ರಕಲ್ಪನೆ) (सं) ना. – निर्णय; निश्चय; ठराव.
प्रकल्पित (ಪ್ರಕಲ್ಪಿತ) (सं) (वि.) – निर्णित; योजिलेले; रचित; विरचित.
प्रकांड (ಪ್ರಕಾಂಡ) (सं) ना. – बुंधा; मूळ; ढापी; शाखा.
(सं) वि. – मोठा; महान्; अति.
—देह (ದೇಹ) (सं) ना. – भीमकाय; महाशरीर.
प्रकामं (ಪ್ರಕಾಮಂ) (सं) अ. – यथेच्छपणें; तृप्ति होण्याजोगें; आपोआप; मनःपूर्वक; अपेक्षेबाहेर; असंख्यात्.
प्रकार (ಪ್ರಕಾರ) (सं) ना. – इच्छा; संतोष; तृप्ति; रीत; मार्ग; बाजू; विविधता; आदर्श; सादृश्य; समानता.
प्रकाश (ಪ್ರಕಾಶ) (क) अ. – सर्वांना; मोठ्यानें; उघड; जाहीररीत्या.
(सं) वि. – स्पष्ट; प्रसिद्ध; प्रख्यात; उघडे; प्रकट; फुगीर.
(सं) ना. – उजेड; चकाकी; ओप; विस्तार; सूर्यप्रकाश; प्रतीति; कीर्ति; घनता.
प्रकाशक (ಪ್ರಕಾಶಕ) (सं) ना. – आरसा; प्रकाशणारा; अध्याय; वेश्या; व्यभिचारिणी.
प्रकाशिसु (ಪ್ರಕಾಶಿಸು) (क) धा. – प्रकाशणें; उघड करणें; प्रगटणें.
प्रकाशित (ಪ್ರಕಾಶಿತ) (सं) ना. – एक ज्वालाग्राही पदार्थ; द्रव्य; पुस्तक प्रकाशन; संशोधन.
(सं) वि. – स्पष्ट; प्रसिद्ध; उघडे; प्रकट.
प्रकीर्ण (ಪ್ರಕೀರ್ಣ) (सं) वि. – पसरलेले; विखुरलेले; फेकलेले; प्रसिद्ध; मिश्र; अव्यवस्थित पडलेले.
(सं) ना. – समूह.
प्रकीर्णक (ಪ್ರಕೀರ್ಣಕ) (सं) ना. – चवरी; चामर; घोडा; संमिश्रण; कांहीं विषय असेलेले प्रकरण; अध्याय.
प्रकीर्तन (ಪ್ರಕೀರ್ತನ) (सं) ना. – स्तुती; जाहीरात; डांगोरा; वाखाणणी.
प्रकृत (ಪ್ರಕೃತ) (सं) वि. – समाप्त; मिरवलेलें; आरंभित; नियोजित; खरे; निर्णित; चर्चा; महत्वाचे; मनोरंजक; आताचें चालू; या काळाचे. मूळ विचाराचें.
प्रकृति (ಪ್ರಕೃತಿ) (सं) ना. – स्वाभाविक स्थिति; शरीर; देह; अवतरण; मूळ; निसर्ग; आदर्श; प्रजा; राज्यांग; स्त्रीस्वभाव; गुणेंद्रिय; आदिमाया; जन्मदात्री; पंचमहाभूतें.
—कृपण (ಕೃಪಣ) (सं) ना. – महालोभी; जन्मकंजूष; विवेकहीन.
—पुरुष (ಪುರುಷ) (सं.) ना. – क्रियाशक्ति व प्रयत्न; सृष्टिकारण; शक्तितत्त्व.
—सुभग (ಸುಭಗ) (सं.) ना. – स्वभावसुंदर; जातीचा सुंदर.
प्रकृष्ट (ಪ್ರಕೃಷ್ಟ) (सं) वि. – ओढलेला; ओढून काढलेला; मुख्य; उत्तम; चांगला.
प्रकोष्ठ (ಪ್ರಕೋಷ್ಠ) (सं) ना. – मनगट; अंतर्गृह; चौसोपी; देवडी.
प्रक्रम (ಪ್ರಕ್ರಮ) (सं) ना. – पाऊल; दोन पावलामधील अंतर; प्रारंभ; सुरवात; प्रसंग; नियमितपणा; व्यवस्था; माप; वाटा; भाग.
—भंग (ಭಂಗ) (सं) ना. – आज्ञाभंग; नियमाचें उलंघन; ओळ तोडणें.
प्रक्रांत (ಪ್ರಕ್ರಾಂತ) (सं) वि. – प्रारंभित; गत; आघाडीवर गेलेला; शूर.
प्रक्रिया (ಪ್ರಕ್ರಿಯಾ) (सं) ना. – रीत; व्युत्पत्ति; वर्तन; आचरण; समारंभ; गौरव; पदवी; अध्याय; प्रकरण; हक; अधिकार.
प्रक्षालन (ಪ್ರಕ್ಷಾಲನ) (सं) ना. – धावन; धुणें; शुद्धता. शुचित्त्व; निर्मलन; निर्धूलन; स्नान.
प्रक्षालित (ಪ್ರಕ್ಷಾಲಿತ) (सं) वि. – धुतलेलें; शुद्ध केलेले; सोवळे केलेले.

प्रक्षिप्त (ಪ್ರಕ್ಷಿಪ್ತ) (सं) वि.–त्यक्त; अलक्षित; आत घातलेले. समाविष्ट; जुळवलेलें; नवीन घुसडवलेले.

प्रक्षुण्ण (ಪ್ರಕ್ಷುಣ್ಣ) (सं) वि.–रूढ; तुडवलेले; पायाखालीं घातलेलें. खुपसलेले.

प्रक्षेप (पण) (ಪ್ರಕ್ಷೇಪ [ಪಣ]) (सं) ना.–फेक; विस्तार; विभागीय भांडवल; भागीदारी भांडवल.

प्रखर (ಪ್ರಖರ) (सं) वि.–तापलेले; जळणारे; तीक्ष्ण. तिखट; खरबरीत; टणक; कठिण; तीव्र.

—कर (ಕರ) (सं) ना.–सूर्य.

—ते (ತೆ) (सं) ना.–काठिण्य; तीव्रता; तीक्ष्णता.

प्रख्यात (ಪ್ರಖ್ಯಾತ) (सं) वि.–नामवंत; कीर्तिमान्; प्रसिद्ध.

—नाम (ನಾಮ) (सं) वि.–नावाजलेला. नामवंत; नाव मिळवलेला.

प्रख्याति (ಪ್ರಖ್ಯಾತಿ) (सं) ना.–कीर्ति; लौकिक; सुखसमाधान. प्रसिद्धी.

प्रगल्भ (ಪ್ರಗಲ್ಭ) (सं) वि.–वाढलेला; पिकलेला; प्रौढ; धीर; आत्मविश्वासु.

(सं) वि.–शूर; उत्साही; हुरूपवान; प्रतिभावंत; वाक्पटू; ब्रहस्पति.

प्रगल्भा (ಪ್ರಗಲ್ಭಾ) (सं) ना.–प्रौढा; वयांत आलेली. पतीला मुठीत ठेवणारी.

प्रगूढ (ಪ್ರಗೂಢ) (सं) वि.–खोल; गंभीर. पुष्कळ; अतिशय; वलिष्ठ.

प्रगृहीत (ಪ್ರಗೃಹೀತ) (सं) वि.–पुढे धरून ठेवलेले. स्वीकृत; मान्य; कबूल.

प्रगोपनं (ಪ್ರಗೊಪನಂ) (सं) ना.–झाकून ठेवलेले. लपविलेले. राखून ठेवलेले.

प्रग्रह (हण) (ಪ್ರಗ್ರಹ [ಹಣ]) (सं) ना.–दोर; दोरी. काबू; कैद; धरपकड; लगाम; देखरेख; प्रकाशकिरण. तराजूचे दोर. ग्रहणारंभ

प्रघात (ಪ್ರಘಾತ) (सं) ना.–खून; हत्या; ठार; युद्ध; रूढी.

प्रघट्ट (ಪ್ರಘಟ್ಟ) (सं) ना.–समारंभ; उत्सव.

प्रचंड (ಪ್ರಚಂಡ) (सं) वि. आवेशपूर्ण; भयंकर; अत्यातुर. शक्तिमान्; उग्र; असह्य.

प्रचयन (ಪ್ರಚಯನ) (सं) ना.–मिश्रण; निवड; वेचा; रास.

प्रचर (ಪ್ರಚರ) (सं) ना.–मार्ग; रस्ता; रीत; पद्धति; रूढी; वापर.

प्रचल (ಪ್ರಚಲ) (सं) वि.–कंपित; हलणारा; रूढ; वापराचा. चलनवलन करणारा.

प्रचलाक (ಪ್ರಚಲಾಕ) (सं) ना.–धनुर्विद्या; मोरपिसारा; सर्प.

प्रचलित (ಪ್ರಚಲಿತ) (सं) वि.–चालू; रूढ; वापराचा.

प्रचार (ಪ್ರಚಾರ) (सं) ना.–आगेकूच; निभावणी; व्यक्तता; वापर; रूढी; उपयोग; वर्तन. क्रीडांगण; कुरण; रान; मैदान.

—अपप्रचार (ಅಪಪ್ರಚಾರ) (सं) ना.–गैरसमजाचा प्रसार; दुर्लौकिक.

प्रचुर (ಪ್ರಚುರ) (सं) वि.–चोर; प्रसिद्ध; कीर्तिमान्.

(सं) वि.–पुष्कळ; विपुल; मुख्य; अतिशय.

प्रचेतस् (ಪ್ರಚೇತಸ್) (सं) ना.–वरूणदेव; एक मुनी.

प्रचोद (दन) (ಪ್ರಚೋದ [ದನ]) (सं) ना.–आगेकूच; उत्तेजन; हुरूप; कार्यमग्नता; साम्य; नियम; शासन; आज्ञा.

प्रचोदित (ಪ್ರಚೋದಿತ) (सं) वि.–कार्यनिमग्न; उत्तेजित; उत्साहित; पुढें चाललेला.

प्रच्छद (ಪ್ರಚ್ಛದ) (सं) ना.–पांघरूण; झाकण; आच्छादन; आवरण.

प्रच्छ (च्छन) (ಪ್ರಚ್ಛ [ಚ್ಛನ]) (सं) ना.–संशोधन; विचारणा; प्रश्नोपप्रश्न.

प्रच्छन्न (ಪ್ರಚ್ಛನ್ನ) (सं) अ.–गुप्तपणें; रहस्यमयतेनें.

(सं) वि.–झालेला; लुप्त; गुप्त; लपलेला. लपवलेला.

(सं) ना.–गुप्तद्वार; खिडकी.

प्रच्छादन (ಪ್ರಚ್ಛಾದನ) (सं) ना.–पांघरूण; आवरण; मुस्कट.

प्रच्छाय (ಪ್ರಚ್ಛಾಯ) (सं) ना.–दाट छाया. गर्द छायेचें ठिकाण.

प्रच्युत (ಪ್ರಚ್ಯುತ) (सं) वि.–खालीं पडलेला; स्थानभ्रष्ट; अधिकार गमावलेला; स्थान-भानरहित. निराधार.

प्रच्युति (ಪ್ರಚ್ಯುತಿ) (सं) ना.–पतन; अधोगति; स्थानभ्रष्टता.

प्रज (ಪ್ರಜ) (सं) ना.–नवरा; पति. भर्ता.

प्रजन (नन) (ಪ್ರಜನ [ನನ]) (सं) ना.–बाळंतपण; सृजन; उत्पत्ति; प्रसव. निर्मिती.

प्रजल्प (ल्पन) (ಪ್ರಜಲ್ಪ [ಲ್ಪನ]) (सं) ना.–बेकार गप्पा; वाचाळता; ओरड; जलद भाषण.

प्रजा (ಪ್ರಜಾ) (सं) ना.–संतती; वंश; जनन; निर्मिति. मूलबाळ; मानवजात; राज्यशासनाखालील लोक.

—अंतक (ಅಂತಕ) (सं) ना.–यश; प्रजेचा नाश करणारा.

—काम (ಕಾಮ) (सं) ना.–प्रजाकांक्षी; संततीची इच्छा करणारा.

—नाथ,–पति (ನಾಥ; ಪತಿ) (सं) ना.–राजा ब्रह्मदेव; अत्रिप्रमुख ऋषि; जावई; विष्णु; पिता,

—प्रतिनिधि (ಪ್ರತಿನಿಧಿ) (सं) ना.–रायभारी; निवडून आलेला मनुष्य.

—प्रभुत्त्व (ಪ್ರಭುತ್ವ) (सं) ना.–लोकशाही; लोकराज्य; जनशासन.

—मत (ಮತ) (सं) ना.–लोकमत; जनमत.

—शासन (ಶಾಸನ) (सं) ना.–लोकराज्य; जनाधिकार.

—सत्ता (ಸತ್ತಾ) (सं) ना.–लोकाधिकार; जनशासन.

प्रजागर (ಪ್ರಜಾಗರ) (सं) ना.–जागरण; निद्रानाश; जागृति; ध्यान; लक्ष; पालक; संरक्षक; कृष्णावतार.

प्रजावति (ಪ್ರಜಾವತಿ) (सं) ना.–माता; लेकुरवाळी; गर्भिणी.

प्रजीवन (ಪ್ರಜೀವನ) (सं) ना.–जीवनोपाय; निर्वाहसाधन.

प्रज्ञ (ಪ್ರಜ್ಞ) (सं) वि.–शहाणा; निपुण; ब्रह्मज्ञानी; विद्वान; पंडित.

प्रज्ञप्ति (ಪ್ರಜ್ಞಪ್ತಿ) (सं) ना.–कबुली; मान्यता; करारपत्र; निमग्नता; शिक्षण; समजवणी; उपदेश; विचारणा.

प्रज्ञा (ज्ञे) (ಪ್ರಜ್ಞಾ [ಜ್ಞೆ]) (सं) ना.–विवेक; विचार; शहाणपणा; कुशलमति; बोध; ज्ञान; जाणीव; बुद्धि; निर्णय; युक्ति; शिक्षिता.

—चक्षु (ಚಕ್ಷು) (सं) ना.–धृतराष्ट्र; अंध; मानसदृष्टि.

—हीन (ಹೀನ) [सं) वि.–मूर्ख; घड्ड; अजाण.

प्रज्वलन (ಪ್ರಜ್ವಲನ) (सं) ना.–पेट; भडका; प्रकाश; वृद्धि.

प्रण (ಪ್ರಣ) (सं) वि.–प्राचीन; जुना; पूर्वकाळचा.

प्रणत (ಪ್ರಣತ) (सं) वि.–नम्र; विनीत; नमस्कृत; प्रखर बुद्धीचा.

प्रणति (ಪ್ರಣತಿ) (सं) ना.–नमस्कार; नम्रता बुद्धीची; चमक; परिणति; पणती; 'हणती' पहा.

प्रणय (ಪ್ರಣಯ) (सं) ना.–प्रीती; प्रेम; ममता; लाड; सलगी; विश्वास; उपकार; दया; पूज्यता.

—कलह (ಕಲಹ) (सं) ना.–प्रेमाचें भांडण; क्षणिक भांडण.

—कोप (ಕೋಪ) (सं) ना.–धुसफूस; प्रेमाचा राग.

—परिणय (ಪರಿಣಯ) (सं) ना.–प्रीतिविवाह.

—भंग (ಭಂಗ) (सं) ना.–स्नेहहानी; प्रेमभंग.

—विमुख (ವಿಮುಖ) (सं) ना.–निष्प्रेम; प्रेमहीन.

प्रणयन (ಪ್ರಣಯನ) (सं) ना.–प्रेमगुंजन; मार्गदर्शन; नेआण; निभावणूक; लिखाण; रचना; शासन.

प्रणयि (ಪ್ರಣಯಿ) (सं) ना.–प्रेमी; पति; आवडता; नातेवाईक; प्रियकर.

प्रणयिनि (नी) (ಪ್ರಣಯಿನಿ [ನೀ]) प्रेमपात्र; स्त्री; प्रिया; सुंदरी; पत्नि.

प्रणव (ಪ್ರಣವ) (सं) ना.–एक चर्मवाद्य; ढोल; परमात्मा; विष्णु; ॐकार.

प्रणाद (ಪ್ರಣಾದ) (सं) ना.–महाध्वनि.

प्रणाम (ಪ್ರಣಾಮ) (सं) ना.–नमस्कार; वंदन.

प्रणालि (लिका) (ಪ್ರಣಾಲಿ [ಲಿಕಾ]) (सं) ना.–रीत; क्रम; रूढी; नलिका; प्रवाह; पाण्याचा पाट.

प्रणिधान (ಪ್ರಣಿಧಾನ) (सं) ना.–ध्यान; आत्यंतिक भक्ति; व्यवहार; अन्वय; उपयोग; भगीरथ प्रयत्न; प्रबल शक्ति; घरंदाजपणा; धार्मिक विचार.

प्रणिधि (ಪ್ರಣಿಧಿ) (सं) ना.–गुप्तचर; हेर; समजूत; विनंति; विज्ञापना; सहकारी; अनुयायी.

प्रणिपतन (ಪ್ರಣಿಪತನ) (सं) ना.–साष्टांग नमस्कार; दंडवत; लोटांगण; प्रणिपात.

प्रणीत (ಪ್ರಣೀತ) (सं) वि.–लिहिलेलें; विरचित; सादरकेलेले; लिखित; कथित; मिश्रित; परित्यक्त; निभावलेलें.

प्रणु (णू) त (ಪ್ರಣು [ಣೂ] ತ) (सं) वि.–प्रशंसित; स्तवन केलेले.

प्रणेतृ (ता) (ಪ್ರಣೇತೃ [ತಾ]) (सं) ना.–नायक; शिक्षक; रचणारा; लेखक; निर्माता.

प्रतत (ಪ್ರತತ) (सं) वि.–विस्तृत; वाढलेला; रुंद झालेला.

प्रतति (ಪ್ರತತಿ) (सं) ना.–विस्तार; रुंदी; प्रसिद्धी; वेली; ढीग; रास.

प्रतन (ಪ್ರತನ) (सं) वि.–प्राचीन; जुनें; पूर्वकाळचें.

प्रतनु (ಪ್ರತನು) (सं) वि.–सूक्ष्म; अति लहान; पातळ; कोमल; न गण्य; दुहेरी अडचणीचें.

प्रतान (ಪ್ರತಾನ) (सं) ना.–अंकुर; पालवी; वेल.

प्रताप (ಪ್ರತಾಪ) (सं) ना.–झळ; उकाडा; उष्णता; ऊन्ह; प्रकाश; मद; माज; घनता; गांभीर्य; उत्साह; शक्ति; मात्सर्य.

प्रतापि (ಪ್ರತಾಪಿ) (सं) ना.–पराक्रमी; सूर्य; भरीवपणा; प्रभाव.

प्रतारक (ಪ್ರತಾರಕ) (सं) वि.–कपटी; वंचक; फसव्या; लफंग; भामटा.

प्रतारण (ಪ್ರತಾರಣ) (सं) ना.–वंचन; फसवणूक; चेष्टा; विनोद; दुष्टपणा; दुरभिमान.

प्रति (ಪ್ರತಿ) (सं) अ.–(कड; बाजू; दिशा; विरोध) या अर्थी उपसर्ग.

—अक्षं (ಅಕ್ಷಂ) (सं) अ.–प्रत्यक्ष; डोळ्यासमोर.

—अंग (ಅಂಗ) (सं) ना.–गौण अवयव; अध्याय; प्रकरण; शस्त्र; आयुध.

—अनीक (ಅನೀಕ) (सं) वि.–वैराचे; विरोधी. (सं) ना.–वैर; शत्रुत्व; विरोध; प्रतिकार.

—आघात (ಆಘಾತ) (सं) ना.–उलट येणारा टोला; प्रतिक्रिया.

—आशा (ಆಶಾ) (सं) ना.–निरीक्षण; प्रत्याकांक्षा.

प्रतिकरिसु (ಪ್ರತಿಕರಿಸು) (क) धा.–प्रतिकार करणें; सूड घेणें; परत फेडणें; जशास तसें वागणें. पोहोचविणें.

प्रतिकर्म (ಪ್ರತಿಕರ್ಮ) (सं) ना.–अलंकार, शृंगार; प्रसाधनविधी.

प्रति (ती) कार (ಪ್ರತಿ [ತೀ] ಕಾರ) (सं) ना.–प्रतिरोध; हरकत; विलंब; जशास तसें; वैर.

प्रतिकूल (ಪ್ರತಿಕೂಲ) (सं) ना. –हरकत; आडकाठी; विरोध.

प्रतिकृति (ಪ್ರತಿಕೃತಿ) (सं) ना. –नक्कल; प्रतिकृति; प्रतिमा; मूर्ति; चित्र; छायाचित्र; सदृशता; विरोध; प्रतिकार.

प्रतिक्रिया (ये) (ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಾ [ಯೆ]) (सं) ना. –क्रियेचा परिणाम; चिरपरिणाम.

प्रतिग्रह (ಪ್ರತಿಗ್ರಹ) (सं) ना. –स्वीकार; अंगीकार.

प्रतिज्ञा (ज्ञे) (ಪ್ರತಿಜ್ಞಾ [ಜ್ಞೆ]) (सं) ना. –शपथ; अभिवचन; पैज; आण; भाक.

प्रतिदिनं (ಪ್ರತಿದಿನಂ) (सं) अ. –नित्य; केव्हांहि; सदोदित.

प्रतिध्वनि (ಪ್ರತಿಧ್ವನಿ) (सं) ना. –पडसाद; प्रतिसाद; आवाजाचा प्रतिरव; उलट आवाज.

प्रतिध्वनि (ಪ್ರತಿಧ್ವನಿ) (सं) ना. –प्रतिध्वनि; पडसाद.

प्रतिनायक (ಪ್ರತಿನಾಯಕ) (सं) ना. –खल नायक; नाटकातील नायकाच्या विरोधी पात्र; दुर्जन.

प्रतिनिधि (ಪ್ರತಿನಿಧಿ) (सं) ना. –बदली; ऐवजी आलेला; प्रतिरूप; गौण; अभिनायक; गुमास्ता.

प्रतिनंदन (ಪ್ರತಿನಂದನ) (सं) ना. –अभिनंदन; आभार.

प्रतिपक्ष (ಪ್ರತಿಪಕ್ಷ) (सं) ना. –विरोधी पक्ष; प्रतिवादी; कृष्णपक्ष; विरोध.

प्रतिपत्ति (ಪ್ರತಿಪತ್ತಿ) (सं) ना. –समजूत; बुद्धि; ज्ञान; उपचार; सत्कार; लाभ; लोभ.

प्रतिपत् (द्) (ಪ್ರತಿಪತ್ [ದ್]) (सं) ना. –पाडवा; प्रतिपदा; पहिली तीथ.

प्रतिपन्न (ಪ್ರತಿಪನ್ನ) (सं) वि. –संपन्न; साठलेले; जमवलेले; स्वीकृत; बलशाली.

प्रतिपादना (ने) (ಪ್ರತಿಪಾದನಾ [ನೆ]) (सं) ना. –समर्थन; सिद्धता; पुरावा; निरूपण; दान; चर्चा; विमर्श.

प्रतिपादिसु (ಪ್ರತಿಪಾದಿಸು) (क) धा. –समर्थन करणें; वाद घालणें; पटवून देणें; सिद्ध करणें.

प्रतिपाद्य (ಪ್ರತಿಪಾದ್ಯ) (सं) ना. –प्रतिपादनाचा विषय; सिद्ध करण्याचा मुद्दा; समर्थनीय विचार.

प्रतिपालक (ಪ್ರತಿಪಾಲಕ) (सं) ना. –संरक्षक; पालनपोषण कर्ता; यजमान.

प्रतिपु (पू) **रुष** (ಪ್ರತಿಪು [ಪೂ] ರುಷ) (सं) ना. –प्रतिनिधी; बदली; सवाई पुरुष; गुमास्ता.

प्रतिफल (ಪ್ರತಿಫಲ) (सं) ना. –कृतकर्मांचें फळ; बिदागी; संभावना; कष्टाचें फळ; प्रयोजन; प्राप्ति.

प्रतिबंध (ಪ್ರತಿಬಂಧ) (सं) ना. –विरोध; हरकत; अडचण; कामातील व्यत्यय.

प्रतिबिंब (ಪ್ರತಿಬಿಂಬ) (सं) ना. –प्रतिरूप; पडछाया; छायाचित्र; सादृश्य.

प्रतिबिंबिसु (ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸು) (क) धा. –समजून सांगणें; ठसवणें; रुजवणें; अनुरूप बनवणें; प्रतिकृति करणें.

प्रतिबोध (ಪ್ರತಿಭೋಧ) (सं) ना. –जागृति; सूचना; आशय; म्हणणें.

प्रतिभट (ಪ್ರತಿಭಟ) (सं) ना. –विरोधी वीर; हाडवैरी; कडवा शत्रू.

प्रतिभटने (ಪ್ರತಿಭಟನೆ) (सं) ना. –तीव्र विरोध; घोर हल्ला; हाडवैर.

प्रतिभटिसु (ಪ್ರತಿಭಟಿಸು) (सं) धा. –विरोध करणें; दंड थोपटून विरोधणें; हल्ला करणें.

प्रतिभय (ಪ್ರತಿಭಯ) (सं) वि. –भयंकर; भीतिजनक; असाध्य.

(सं) ना. –भय; संकट

प्रतिभा (भे) (ಪ್ರತಿಭಾ [ಭೆ]) (सं) ना. –नवनवोन्मेषशालिनी बुद्धि; प्रत्युत्पन्नमति; हजरजबाबीपणा; नवकल्पनाप्रसवबुद्धि.
—वंत, –शालि –(ವಂತ–ಶಾಲಿ) (सं) ना. –चतुरमति; चातुर्य.

प्रतिभावान (ಪ್ರತಿಭಾವಾನ) (सं) ना. –तेज; उजेड; कुशलमति; प्रतिभात्त्व.

प्रतिभाषा (ಪ್ರತಿಭಾಷಾ) (सं) ना. –उत्तर; प्रत्युत्तर.

प्रतिभू (ಪ್ರತಿಭೂ) (सं) ना. –जबाबदार; जामीन; तारण; गहाणवस्तु.

प्रतिम (ಪ್ರತಿಮ) (सं) वि. –समान; सदृश; प्रतिनिधित्व करणारा.

प्रतिमा (मे) (ಪ್ರತಿಮಾ [ಮೆ]) (सं) ना. –मूर्ति; पुतळा; बिंब; छाया; बाहुली; सादृश्य; एक वजन; गंडस्थळ.

प्रतिमुक्त (ಪ್ರತಿಮುಕ್ತ) (सं) वि. –शृंगारित; सजवलेले; नटवलेले; शस्त्रसज्ज; बद्ध; संग्रहित; परतलेला; क्षिप्त; विमुक्त.

प्रतियत्न (ಪ್ರತಿಯತ್ನ) (सं) ना. –प्रयत्न; साहस; श्रम; सिद्धता; तयारी; पूर्णता; समारोप; आशा; निरोध; सूड; बंधन; उपकार.

प्रतियोग (ಪ್ರತಿಯೋಗ) (सं) ना. –विरोध; प्रतिपक्ष; सहकार; उपाय; प्रतिपक्ष करण्याची तयारी.

प्रतियोगिता (ಪ್ರತಿಯೋಗಿತಾ) (सं) ना. –प्रतिकृति; विरोध; एक अर्थालंकार; सहकारिता.

प्रतियोगि (ಪ್ರತಿಯೋಗಿ) (सं) ना. प्रतिवादी; विरोधीपक्षाचा; सहकारी; नक्कल; सादृश्य.

प्रतिरंभ (ಪ್ರತಿರಂಭ) (सं) ना. –क्रोध; चीड; त्वेष; मनोविकार.

प्रतिरथ (ಪ್ರತಿರಥ) (सं) ना.–वैरी; समायुद्ध शत्रू; तुल्यबल विरोधक.
—**अप्रतिरथ** (ಅಪ್ರತಿರಥ) (सं) ना.–महावीर अजात शत्रु.

प्रतिरव (ಪ್ರತಿರವ) (सं) ना.–प्रतिध्वनि; पडसाद. 'मार्दनि' पहा.

प्रतिरूप (पु) (ಪ್ರತಿರೂಪ [ಪು]) (सं) ना.–प्रतिबिंब; पडछाया.

प्रतिरोध (ಪ್ರತಿರೋಧ) (सं) ना.–विरोध; निग्रह; हरकत; संकट; वेढा.

प्रतिलोम (ಪ್ರತಿಲೋಮ) (सं) वि.–व्युत्क्रम; क्रमविरोध; उच्चवर्णी स्त्रीचा नीचवर्णी बराशीं विवाह; अदलाबदल.
—**विवाह** (ವಿವಾಹ) (सं) ना.–उच्चवर्ण स्त्रीनें अधमजातीय पुरुषाशीं केलेलें लग्न.

प्रतिवचन (ಪ್ರತಿವಚನ) (सं) ना.–प्रत्युत्तर; उलट जबाब; आक्षेप.

प्रतिवातं (ಪ್ರತಿವಾತಂ) (सं) अ.–विरुद्ध दिशेनें जाऊन; उलट्या वाऱ्यानें.
(सं) ना.–उलटा वारा.

प्रतिवादि (ಪ್ರತಿವಾದಿ) (सं) ना.–प्रतिपक्षी; विरोधी; युद्धाला उभा ठाकलेला; सामनेवाला; शत्रु.
—**भयंकर** (ಭಯಂಕರ) (सं) ना.–शत्रुंजय; विरोधकांना धूळ चारणारा.

प्रतिवार्ते (ಪ್ರತಿವಾರ್ತೆ) (सं) ना–प्रत्युत्तर; बातमी; समाचार.

प्रतिश्रय (ಪ್ರತಿಶ್ರಯ) (सं) ना. यज्ञशाळा; यागभूमि; आश्रय; आधार; सभा; अभयवचन; साह्य.

प्रतिश्रव (ಪ್ರತಿಶ್ರವ) (सं) ना.–प्रतिध्वनि; समेट; अभिवचन.

प्रतिश्रुत (ಪ್ರತಿಶ್ರುತ) (सं) वि.–प्रतिज्ञा; प्रतिज्ञित; अभिवचन दिलेला; अंगीकृत; स्वीकारलेला; कबूली दिलेला.

प्रतिषिद्ध (ಪ್ರತಿಷಿದ್ಧ) (सं) ना.–निषिद्ध; क्रमविरुद्ध; रीतिबाह्य.

प्रतिषेध (ಪ್ರತಿಷೇಧ) (सं) ना.–निषेध; विरोध; अमान्यता; नाकबुली.

प्रतिष्ठा (ಪ್ರತಿಷ್ಠಾ) (सं) ना.–मोठेपणा; गौरव; कीर्तिमानता; स्थापना; उद्यापन; घनता.

प्रतिष्ठालु (ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಲು) (सं) वि.–प्रतिष्ठाप्रिय; गौरवपूर्ण; लौकिकवान.

प्रतिसंहार (ಪ್ರತಿಸಂಹಾರ) (सं) ना.–विमोचन; संक्षेप; बलसंपन्नता; ज्ञातता; आधीनता.

प्रतिसंधान (ಪ್ರತಿಸಂಧಾನ) (सं) ना.–जुळणी; संमिश्रण; संक्रांतसमय; आत्मनियमन; उद्देश; उपाय; स्तुति; ठोशास ठोसा; योजना.

प्रतिसारण (ಪ್ರತಿಸಾರಣ) (सं) ना.–दूरीकरण; सुटका; वियोग; जखमपट्टी.

प्रतिसारित (ಪ್ರತಿಸಾರಿತ) (सं) वि.–अलग केलेलें; दूर सारलेलें; मलमपट्टी केलेलें.

प्रतिसृष्ट (ಪ್ರತಿಸೃಷ್ಟ) (सं) वि.–बाहेर घातलेलें; हाकललेलें; तिरस्कृत; श्रृंगारित; उन्मत्त; परतून लावलेलें.

प्रतिसृष्टि (ಪ್ರತಿಸೃಷ್ಟಿ) (सं) ना.–विश्वामित्री सृष्टि.

प्रतिस्वर (न) (ಪ್ರತಿಸ್ವರ [ನ]) (सं) ना.–प्रतिध्वनि; पडसाद.

प्रतिहत (ಪ್ರತಿಹತ) (सं) वि.–विरोध केलेलें; हरकत घेतलेलें; दिलेलें; पराभूत; अपमानित.

प्रति (ती) हार (ಪ್ರತಿ [ತೀ] ಹಾರ) (सं) ना.–दरवाजा; प्रहरी; पहारेकरी; द्वारपाल.

प्रतिहारिणि (ಪ್ರತಿಹಾರಿಣಿ) (सं) ना.–'प्रतिहार' पहा. वेत्रवती, चौकीदारीण; पहारेकरीण.

प्रतिहिंसे (ಪ್ರತಿಹಿಂಸೆ) (सं) ना.–सूड; आकस; खुनशीपणा; जशास तसें.

प्रतीक (ಪ್ರತೀಕ) (सं) ना.–चिन्ह; खूण; प्रतिनिधि; अवयव; प्रतिमा.

प्रतीकार (ಪ್ರತೀಕಾರ) (सं) ना.–विरोध; प्रतिक्रिया; सूड; खुनशीपणा.

प्रतीक्षा (ಪ್ರತೀಕ್ಷಾ) (सं) ना.–निरीक्षण; वाट पाहणें; आशाळदृष्टि; इच्छा; आकांक्षा; भावी स्वप्न.

प्रतीचीन (ಪ್ರತೀಚೀನ) (सं) वि.–प्रातीच्य; पश्चिमेकडील; पाश्चात्य; पाश्चिमात्य.

प्रतीति (ಪ್ರತೀತಿ) (सं) ना.–अनुभव; प्रचीति; समजूत; रूढी; म्हणणें; ख्याति; विश्वास; सत्यज्ञान.

प्रतीप (ಪ್ರತೀಪ) (सं) ना.–उपमान व उपमेय यांची अदलाबदल; एक काव्यालंकार; प्रतिलोम; उलटापालट.

प्रतीहार (रि) (ಪ್ರತೀಹಾರ) [ರಿ]) (सं) ना.–द्वारपाल; चौकीदार; पहारेकरी.

प्रत्न (ಪ್ರತ್ನ) (सं) वि.–पुरातन; जुनेपुराणें.

प्रत्यक् (च्) (ಪ್ರತ್ಯಕ್ [ಚ್]) (सं) अ.–पूर्वकालीन; प्राचीन; पूर्वीचा; पश्चिमेकडील; पश्चिमेचा.

प्रत्यक्षप्रमाण (ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಪ್ರಮಾಣ) (सं) ना.–डोळ्याला दिसणारा आधार; स्वतःसिद्ध संगति.

प्रत्यग्र (ಪ್ರತ್ಯಗ್ರ) (सं) वि.–नवीन; नूतन; कोवळा; कोमल.

प्रत्यंत (ಪ್ರತ್ಯಂತ) (सं) ना.–शेजारी देश; जवळचें राष्ट्र.

प्रत्यय (ಪ್ರತ್ಯಯ) (सं) ना.–विश्वास; श्रद्धा; शपथ; निश्चय; कारण; अनुभव; अधीनता; रंध्र; छेद; आकार; तद्भव शब्द; कारक.

प्रत्यर्थि (ಪ್ರತ್ಯರ್ಥಿ) (सं) ना. – वैर; वैरी.
प्रत्यवाय (ಪ್ರತ್ಯವಾಯ) (सं) ना. – विरोध; हरकत; पाप; वियोग.
प्रत्यह (ಪ್ರತ್ಯಹ) (सं) अ. – नित्य; रोजरोज; केंव्हाहि; सदोदित.
प्रत्याख्यान (ಪ್ರತ್ಯಾಖ್ಯಾನ) (सं) ना. – तिरस्कार; अवहेलना; निंदा; प्रत्यादेश; दूरीकरण.
प्रत्यादिष्ट (ಪ್ರತ್ಯಾದಿಷ್ಟ) (सं) वि. – तिरस्कृत; अपमानित; निंदित; वियुक्त.
प्रत्याम्नाय (ಪ್ರತ್ಯಾಮ್ನಾಯ) (सं) अ. – बद्दल; बदलन; ऐवजीं.
(सं) ना. – प्रतिनिधी म्हणून झालेली निवड.
प्रत्याय (ಪ್ರತ್ಯಾಯ) (सं) ना. – कर; सारा; फाळा; जकात.
प्रत्यालीढ (ಪ್ರತ್ಯಾಲೀಢ) (सं) ना. – शरसंधानाचा पवित्रा.
प्रत्यायन (ಪ್ರತ್ಯಾಯನ) (सं) ना. – सूर्यास्त; सुनेचा गृहप्रवेश. विवाह.
प्रत्यावर्तन (ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನ) (सं) ना. – घरीं परतणें; पुनरागमन.
प्रत्यासन्न (ಪ್ರತ್ಯಾಸನ್ನ) (सं) वि. – लागूनचा; शेजारी; जवळचा.
प्रत्युक्ति (ಪ್ರತ್ಯುಕ್ತಿ) (सं) ना. – प्रत्युत्तर; उलट बोलणें; आक्षेप; तोंडाला तोंड.
प्रत्युत्तर (ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ) (सं) ना. – उलट जबाब; प्रतिवचन; उलट बोलणें; प्रत्युक्ति.
प्रत्युत्थान (ಪ್ರತ್ಯುತ್ಥಾನ) (सं) ना. – स्वागत; मानवंदना; आदरानें उभें राहणें.
प्रत्युत्पन्नमति (ಪ್ರತ್ಯುತ್ಪನ್ನಮತಿ) (सं) वि. – हजरजबाबी; प्रसंगोचित उत्तर देणारा; प्रसंगावधानी; चतुर; प्रतिभाशाली.
प्रत्युपकार (ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರ) (सं) ना. – उपकारानें केलेली फेड.
प्रत्यूष (ಪ್ರತ್ಯೂಷ) (सं) ना. – पहाट; प्रातःकाल; प्रभात; सकाळ; उजेडीसमय.
प्रत्यूह (ಪ್ರತ್ಯೂಹ) (सं) ना. – विघ्न; संकट; अडीअडचण; हरकत.
प्रत्येक (ಪ್ರತ್ಯೇಕ) (सं) अ. – एकेकशः; वेगळेपणें; पृथक्तः.
(सं) वि. – एकेक; वेगवेगळे.
प्रथन (थ्न) (ಪ್ರಥನ [ಥ್ನ]) (सं) ना. – युद्ध; रणकंदन; सण; कीर्ति; आत्मस्तुति; बढाई; दंभ; विस्तार.
प्रथम (ಪ್ರಥಮ) (सं) वि. – प्रधान; मुख्य; पहिला; श्रेष्ठ; अग्रिम.
प्रथा (थे) (ಪ್ರಥಾ [ಥೆ]) (सं) ना. – रूढी; शृंगार; कीर्ति; घनता; पद्धति; वहिवाट.

प्रथित (ಪ್ರಥಿತ) (सं) वि. – प्रसिद्ध; प्रख्यात.
प्रद (ಪ್ರದ) (सं) वि. – देणारा; दाता, दायक.
प्रदक्षिण (णा) (ಪ್ರದಕ್ಷಿಣ [ಣಾ]) – (सं) ना. – देवस्थान, अश्वत्थवृक्ष, वगैरेभोवती घातलेली उजवी फेरी; वळण.
प्रदर्शन (ಪ್ರದರ್ಶನ) (सं) ना. – दाखवणी; सर्वांनादिसण्याजोगी वस्तूंची मांडणी; प्रेक्षणीय मांडणावळ; विवरण; सूचना.
प्रदर्शिसु (ಪ್ರದರ್ಶಿಸು) (क) धा. – दाखवणें; प्रदर्शन करणें; उघडें मांडून ठेवणें; विवरण करणें.
प्रदान (ಪ್ರದಾನ) (सं) ना. – दान; समर्पण; संभावना; बहुमान संतोष; मान्यता; घरपोंच; 'मेच्चुगे' पहा.
प्रदायक (ಪ್ರದಾಯಕ) (सं) वि. – देणारा; समर्पण करणारा.
प्रदारित (ಪ್ರದಾರಿತ) (सं) वि. – चिरलेले; फाटलेले; जीर्ण; टरकलेले; फाटके.
प्रदीप्त (ಪ್ರದೀಪ್ತ) (सं) वि. – पुष्कळ काळ चकाकणारा; कांतिमान; पेटलेला.
प्रदेश (ಪ್ರದೇಶ) (सं) ना. – स्थळ; आकाश; राज्य; राष्ट्र; भूविभाग; जमीन.
प्रदोष (ಪ್ರದೋಷ) (सं) ना. – तीन्हीसांज; सायंकाळ; प्रमाद; अपराध; अव्यवस्था; गडबड.
—काळ (ಕಾಲ) (सं) ना. – रात्रीचा प्रारंभ; करकरीत संध्याकाळ.
प्रदोह (हन) (ಪ್ರದೋಹ [ಹನ]) (सं) ना. – दूध काढणें; दोहन; धारा पिळणें.
प्रद्युम्न (ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನ) (सं) ना. – मदन; मन्मथ; कामदेव.
प्रद्योतक (ಪ್ರದ್ಯೋತಕ) (सं) ना. – सूर्य; प्रकाशणारा.
(सं) वि. – कांतिमान; चकाकणारा.
प्रधन (ಪ್ರಧನ) (सं) ना. – युद्ध; रण; नाश.
प्रधान (ಪ್ರಧಾನ) (सं) ना. – मंत्री; मुख्य; मालक; त्रिगुणात्मक प्रकृति.
प्रपंच (ಪ್ರಪಂಚ) (सं) ना. – अतिविस्तार; लोक; जगत्; संसार; विस्तार; नित्यबदल.
प्रपंचिसु (ಪ್ರಪಂಚಿಸು) (क) धा. – विस्तारणें; सोडविणें; खुले करणें.
प्रपत्ति (ಪ್ರಪತ್ತಿ) (सं) ना – आधार मागणें, आश्रययाचना; स्वागत; आधार प्राप्ति.
प्रपद (ಪ್ರಪದ) (सं) ना. – पायाचा शेवटचा भाग.
प्रपन्न (ಪ್ರಪನ್ನ) (सं) वि. – आश्रित; शरणागत; शरणार्थी.
प्रपा (ಪ್ರಪಾ) (सं) ना. – पाणपोई; सराई; जलशाळा.
प्रपात (ಪ್ರಪಾತ) (सं) ना. – जलपात; धबधबा; पर्वताचा कडा.
प्रपितामह (ಪ್ರಪಿತಾಮಹ) (सं) ना. – पणजोबा; आजोबाचे वडील. वडीलांचे आजोबा.

प्रपौत्र (ಪ್ರಪೌತ್ರ) (सं) ना.–पणतु; नातवाचा मुलगा; मुलाचा नातू.
प्रफुल्ल (ಪ್ರಫುಲ್ಲ) (सं) वि.–विकसित; विस्तृत; उमलेलें; रुंदावलेलें.
प्रबंध (ಪ್ರಬಂಧ) (सं.) ना.–रचना; बांधणी; सुसंबद्धता; विषयाची जुळणी.
प्रबल (ಪ್ರಬಲ) (सं) वि.–बलिष्ठ; समर्थ; शक्तिमान.
प्रबाल (ಪ್ರಬಾಲ) (सं.) वि.–अतिकोमल; कोवळा; अंकुरलेला. (सं) ना.–अंकुर; मोड; विद्यार्थी; राणी; प्रवाळ; तांबडा रंग. 'हवळ', पहा.
प्रबुद्ध (ಪ್ರಬುದ್ಧ) (सं) वि.–प्रौढ; ज्ञानी; बुद्धिमान; जागृत; विकसित; विस्तारित.
प्रबोध (धन) (ಪ್ರಬೋಧ[ಧನ]) (सं.) ना.–ज्ञान; जागृति; उत्तेजन; बुद्धिमत्ता; चहाडी; लवालावी.
प्रभ (भा) (ಪ್ರಭ[ಭಾ]) (सं.) ना.–समानता; सादृश्यता; सारखेपणा; उजेड; कांति; प्रभा.
प्रभंजन (ಪ್ರಭಂಜನ) (सं.) ना. मोडतोड; हवा; वावटळ; झंझावात
प्रभव (ಪ್ರಭವ) (सं.) ना.–एक संवत्सर; उत्पत्ति; पराक्रम; बल; उत्पत्तिस्थान; जन्म.
प्रभा (ಪ್ರಭಾ) (सं.) ना.–तेज; कांति; शोभा; प्रकाश; उजेड.
 —आकर (ಆಕರ) (सं) ना.–सूर्य.
 —आवळि (ಆವಳಿ) (सं) ना.–देवमूर्तीच्या मागील अलंकार; उजेड; तेजोवलय; सूर्यमंडल.
 —मंडळ (ಮಂಡಲ) (सं) ना.–ग्रह, नक्षत्रांभोवतीचे खळें; सत्पुरुषाभोवतीचें तेजोवलय.
प्रभात (ಪ್ರಭಾತ) (सं) ना.–प्रातःकाल; सकाळ; उदयकाल.
प्रभाव (ಪ್ರಭಾವ) (सं) ना.–घनता; यश; वैभव; कीर्ति; सामर्थ्य; अधिकार; वर्चस्व; महिमा; तेज.
प्रभावन (ಪ್ರಭಾವನ) (सं) वि.–शक्तिमान्; बलिष्ठ; शासक.
प्रभावना (ने) (ಪ್ರಭಾವನಾ [ನೆ]) (सं) ना.–प्रगटन; महत्त्व; घनता; अफवा.
प्रभास (ಪ್ರಭಾಸ) (सं) ना.–मनोहरता; कांति; सौंदर्य; द्वारके जवळील एक यात्रास्थळ; अष्टावसुपैकी एक.
प्रभासनं (ಪ್ರಭಾಸನಂ) (सं) ना.–उज्वलन; उजाळा; तेज संपादन; कांतिमानता.
प्रभु (ಪ್ರಭು) (सं) ना.–शक्तिमान; बलिष्ठ; सामर्थ्यवान; योग्यता; समानता; स्वामी; मालक; राजा; ब्रह्मा; विष्णु; महेश; यम.
 —ता,–त्व (ತಾ, –ತ್ವ) (सं) ना.–मालकी; राजेपणा; हक्क शासन.
 —सत्ता (ಸತ್ತಾ) (सं) ना.–राजाचा अधिकार; राजेशाही राजसरकार.
प्रभूत (ಪ್ರಭೂತ) (सं) वि.–पुष्कळ; अधिक; अगणित; पूर्ण; परिपक्व; उत्तम; श्रेष्ठ; लांब; उतूं गेलेलें; आस्तित्वात नसलेले.
 —वय (ವಯ) (सं) ना.–प्रौढ; वृद्ध; वयस्कर; आधिक्य.
 —वर्ष (ವರ್ಷ) (सं) वि.–अतिप्राचीन; फारपूर्वीचे, भरतखंड.
प्रभूति (ಪ್ರಭೂತಿ) (सं) ना.–आधार; शक्ति; बळ; युक्ति; आरंभ; अंगत्त्व; प्रमुखता.
प्रभृति (ಪ್ರಭೃತಿ) (सं) अ. आदीकरून; वगैरे.
 (सं) ना. श्रेष्ठ पुरुष.
प्रभे (भा) (ಪ್ರಭೆ[ಭಾ]) (सं) ना.–उजेड; कांति; तेज; प्रकाश; सौंदर्य.
प्रभेद (ಪ್ರಭೇದ) (सं) ना.–मोडतोड; चीर; सांध; व्यत्यास; वियोग; विभाग.
प्रभ्रष्ट (ष्टे) (ಪ್ರಭ್ರಷ್ಟ [ಷ್ಟೆ]) (सं) ना.–पतित; नीतिभ्रष्ट; डोक्यावरून खालीं लोंबणारी पुष्पमाला.
प्रमत्त (ಪ್ರಮತ್ತ) (सं) वि.–मस्त; माजलेला; झिंगलेला; फुगलेला; प्रमाद असलेले; चुकलेले.
प्रमथ (ಪ್ರಮಥ) (सं) ना.–शिवगण; शिवशरण; भक्त.
प्रमथन (ಪ್ರಮಥನ) (सं) ना.–चावा; खून; घाव; वध.
प्रमथनाथ (ಪ್ರಮಥನಾಥ) (सं) ना.–शिवशरणाचा स्वामी; गणपति; शिव.
प्रमद (ಪ್ರಮದ) (सं) ना.–प्यालेला; झिंगलेला; शुद्धीवर नसलेला; विकारवश; व्यग्रचित्त; अलक्षित.
प्रम (भो) दवन (ಪ್ರಮ [ಮೋ] ದವನ)(सं) ना.–राजोद्यान; विलासाचे उपवन.
प्रमदा (दे) (ಪ್ರಮದಾ [ದೆ]) (सं) ना.–स्त्री; सुंदरी; कामिनी; मानिनी.
प्रमा (ಪ್ರಮಾ) (सं) ना.–शुद्धज्ञान; निश्चितज्ञान; विवेक; समज; तर्क.
प्रमाण (ಪ್ರಮಾಣ) (सं) ना.–माप; वजन; संख्या; गणना; सिद्धता; स्पष्टता; सत्यज्ञान; शास्त्र; कारण; कृतज्ञता; विश्वास; प्रतिज्ञा; मर्यादा; मिति.
प्रमाणकोटि (ಪ್ರಮಾಣಕೋಟಿ) (सं) ना.–कौरवांनी भीमाला जेथें बुडविले तो डोह; तत्त्वज्ञानाचा अन्य सिद्धांत.
प्रमाणिक (ಪ್ರಮಾಣಿಕ) (सं) ना.–अधिकृत; आधारयुक्त.
प्रमातामह (ಪ್ರಮಾತಾಮಹ) (सं) ना.–आईचे आजोबा; मातृकुलांतील पणजोबा.
प्रमातामही (ಪ್ರಮಾತಾಮಹೀ) (सं) ना.–आईची आजी.

प्रमाथ (ಪ್ರಮಾಥ) (सं) वि.–अतिदुःखी; त्रास देणारा; संकट देणारा; उत्तेजक; तोडणारा.
(सं) ना.–खून; वध; नाश; बलात्कार; गोंधळ; गडबड; कोलाहल.
प्रमाथि (ಪ್ರಮಾಥಿ) (सं) ना.–हत्या; काटछाट; नाश; संकटग्रस्तता; चीरफाड; ओढाताण; एक संवत्सर; पीडादायक.
प्रमाद (ಪ್ರಮಾದ) (सं) ना.–चूक; दोष; भ्रम; उन्माद; अजागृति; विस्मरण; बेशुद्धि; बेमानता.
प्रमिति (ಪ್ರಮಿತಿ) (सं) ना.–माप, परिमाण; निश्चित ज्ञान; प्रमाणोत्तर निर्णयबुद्धि.
प्रमीति (ಪ್ರಮೀತಿ) (सं) ना.–मृत्यु; मरण; नाश; नष्टचर्य.
प्रमीला (ले) (ಪ್ರಮೀಲಾ [ಲೆ]) (सं) ना.–आळ; पेंग; झोपळुल; स्त्रीराज्याची राणी; अर्जुनपत्नि.
प्रमुख (ಪ್ರಮುಖ) (सं) वि.–मुख्य; प्रधान; महत्त्वाचा; श्रेष्ठ; प्रथमचा; समोरचा.
(सं) ना.–मुख्य; अखंड; नायक; मालक; रास; गट; समूह; लेखनारंभ.
प्रमे (मा) (ಪ್ರಮೆ [ಮಾ]) (सं) ना.–शुद्धज्ञान; विवेक; समज.
प्रमेय (ಪ್ರಮೇಯ) (सं) वि.–शासित; तुलित; अनुभूत.
(सं) ना.–विषय; पेचप्रसंग; समस्या; प्रश्न; सिद्ध करावयाची गोष्ट.
प्रमेह (ಪ್ರಮೇಹ) (सं) ना.–मूत्रपिंडातील रोग; मधुमेह.
प्रमोद (ಪ್ರಮೋದ) (सं) ना.–एक विलासोद्यान; संतोष; आनंद.
प्रमोह (ಪ್ರಮೋಹ) (सं) ना.–मुग्धता; भ्रांती; मूढता.
—इत (ಇತ) (सं) ना.–मूढ; भ्रांतिष्ट.
प्रयत (ಪ್ರಯತ) (सं) वि.–परिशुद्ध; आत्मसंयम असलेला; पवित्र; भक्तिपूर्ण; जितेंद्रिय; विनीत.
प्रयत्न (ಪ್ರಯತ್ನ) (सं) ना.–साधना; उद्योग; कष्ट; आदर; उद्यमशीलता.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–कष्ट घेणें; उद्योग करणें; साधना करणें.
प्रयण (ಪ್ರಯಣ) (सं) ना.–प्रयाण; प्रवास; प्रगति; अभियोग; आरंभ; मृत्यु; मरण; परलोक प्रयाण; घोड्याची पाठ; प्राण्याचा पुष्ठा; प्रवासातील विश्रांति.
प्रयाग (ಪ್ರಯಾಗ) (सं) ना.–इंद्र; घोडा; यज्ञ; गंगायमुना संगमाचे स्थान.
प्रयाण (ಪ್ರಯಾಣ) (सं) ना.–प्रस्थान; संचार; प्रवास; भ्रमण; अभिवृद्धि; उन्नति; अभियोग; वेढा. 'प्रयण' पहा.
—इक (ಇಕ) (सं) ना.–प्रवासी; संचारी.
—क (ಕ) (सं) ना.–प्रवास; चाल.

प्रयास (ಪ್ರಯಾಸ) (सं) ना.–आयास; कष्ट; थकवा; श्रम.
प्रयुक्त (ಪ್ರಯುಕ್ತ) (सं) अ.–कारण मूलक; कारणानें.
(सं) वि.–मिसळलेले; प्रविष्ट.
प्रयुत (ಪ್ರಯುತ) (सं) वि.–मिश्रित; दशलक्ष.
प्रयुत्सु (ಪ್ರಯುತ್ಸು) (सं) ना.–युयुत्सु; युद्धाकांक्षी लढवय्या; सैनिक; वारा; संन्यासी; इंद्र; बोकड.
प्रयोग (ಪ್ರಯೋಗ) (सं) ना.–वापर; परीक्षा; रुढी; प्रचीति; प्रत्यक्ष कृति; दृष्टांत; निदर्शन; अनुष्ठान; वशीकरण.
प्रयोजक (ಪ್ರಯೋಜಕ) (सं) वि.–उपयुक्त; प्रेरक.
(सं) वि.–कामाला लावणारा; नियोजक; नेमणूक करणारा.
—कर्तृ (ಕರ್ತೃ) (सं) वि.–कामात गुंतवणारा.
प्रयोजन (ಪ್ರಯೋಜನ) (सं) ना.–लाभ; उपयोग; अनुकूलता; उद्देश.
प्रयोज्य (ಪ್ರಯೋಜ್ಯ) (सं) ना.–प्रेरणा दिलेला; गुंतवलेला.
—कर्तृ (ಕರ್ತೃ) (सं) वि.–दुसऱ्याच्या प्रेरणेनें कार्यनिरत.
प्ररूढ (ಪ್ರರೂಢ) (सं) वि.–वाढलेला; मोठा झालेला; अंकुरलेला; वापरलेला.
प्ररोह (ಪ್ರರೋಹ) (सं) ना.–वाढ; अंकुर, उदय; उत्पत्ति.
प्रलपन (ಪ್ರಲಪನ) (सं) ना.–बडबड; बरळ; बकवा; रोदन; असंबद्ध वाक्सरणी.
प्रलपिसु (ಪ್ರಲಪಿಸು) (क) धा.–बडबडणें; प्रलापणें; रडणें; बरळणें; असंबद्ध बोलणें.
प्रलंब (ಪ್ರಲಂಬ) (सं) वि.–लोंबणारे; टांगते; नावाला कारण; मंद; दाट.
(सं) ना.–आधार; अवलंबन; गळ्यात लोंबणारी माळ; कंठाभरण; ऊर; सासरा; एक राक्षस.
प्रलंबघ्न (ಪ್ರಲಂಬಘ್ನ) (सं) ना.–प्रलंब राक्षसाला मारणारा; बलराम.
प्रलंभ (ಪ್ರಲಂಭ) (सं) ना.–लाभ; आदाय; वंचना; फसवणूक; कपट.
प्रलय (ಪ್ರಲಯ) (सं) ना.–जगद्विनाश; सर्वनाश; ब्रह्मदेवाचा एक दिवस; मरण; मूर्च्छा; भ्रम; मंत्र; रहस्य.
प्रलाप (ಪ್ರಲಾಪ) (सं) ना.–रोदन; रडें; दुःख; बरळ; बकवा; गोंधळ; हाक.
प्रलोभ (ಪ್ರಲೋಭ) (सं) ना.–अतिआशा; काम; दुराशा; भोगापेक्षा; आकर्षण.
प्रवग (ಪ್ರವಗ) (सं) ना.–माकड; कपि; बेडुक; प्लवंग.
प्रवचन (ಪ್ರವಚನ) (सं) ना.–अर्थविवरण; उत्तम भाषण; योग्य निरूपण; वेदार्थज्ञान; उत्तम उपासना.
प्रवण (ಪ್ರವಣ) (सं) वि.–वाकलेले; कललेले भक्तिपूर्ण; श्रेष्ठ;

मुख्य; विनम्र; आतुर; सिद्ध; वश; शेवटचा; झिजलेला; वापरलेला; मुक्त मनाचा.

(सं) ना. – चवाठा; चौक; हनुवटीच्या खालचा भाग.

प्रवर (ಪ್ರವರ) (सं) वि. – श्रेष्ठ; उन्नत; मुख्य.

(सं) ना. – गोत्र; वंश; संतती; कुलपूर्वज; वंशातील प्रमुखव्यक्ति.

प्रवर्तक (ಪ್ರವರ್ತಕ) (सं) ना. – प्रेरक; गुंतवणारा; प्रारंभ करणारा; चालना देणारा; मूळपुरुष.

प्रवर्तन (ಪ್ರವರ್ತನ) (सं) ना. – गुणधर्म; स्वभाव; प्रवाह; वार्ता; समाचार; पुढाकार; कार्यवाहन; कार्यस्वीकार.

प्रवर्धन (ಪ್ರವರ್ಧನ) (सं) ना. – वाढ; अभिवृद्धि; प्रगति.

प्रवर्धमान (ಪ್ರವರ್ಧಮಾನ) (सं) वि. – वाढते; वाढावू; प्रगतिशील; पुरोगामी.

प्रवर्ष (र्षण) (ಪ್ರವರ್ಷ [ರ್ಷಣ]) (सं) ना. – अतिवृष्टि; पावसाळ्याचा प्रारंभ; पावसाची झड.

प्रवह (ಪ್ರವಹ) (सं) ना. – प्रवाह; वायु; सप्त मरुतांपैकी एक.

प्रवहण (ಪ್ರವಹಣ) (सं) ना. – पडदा घातलेली पालखी; मेणा; रथ; गाडी; जहाज; वाहन.

प्रवहिसु (ಪ್ರವಹಿಸು) (क) धा. – वाहणें; पुढें चालू होणें.

प्रवहि (ही) (ಪ್ರವಹಿ [ಹೀ]) (सं) ना. – उखाणा; प्रहेलिका; कोडे; कूटप्रश्न; यक्षप्रश्न; गूढ; पेचप्रश्न.

प्रवाणि (णी) (ಪ್ರವಾಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना. – विणकराच्या मागाचा आवाज.

प्रवाद (ಪ್ರವಾದ) (सं) ना. – उडत आलेली बातमी; बाजारगप्प; अफवा; ऐकीव बातमी; भविष्य कथन; संभाषण शब्द; ध्वनि; आव्हान.

प्रवादि (ಪ್ರವಾದಿ) (सं) ना. – भविष्यवादी; ज्योतिषी; देवऋषि.

प्रवाल (ळ) (ಪ್ರವಾಲ [ಳ]) (सं) ना. – पोवळे; विद्रुम.

प्रवास (ಪ್ರವಾಸ) (सं) ना. – संचार; दूरदेशी जाणें; पर्यटण; प्रयाण; परदेशगमन.

प्रवासन (ಪ್ರವಾಸನ) (सं) ना. – देशांतर; दूरदेशीं राहणें; देशत्याग; हिंसा; खून.

प्रवासि (ಪ್ರವಾಸಿ) (सं) ना. – प्रयाणिक; भटक्या; देशांतर संचारी; घुमक्कड.

प्रवाह (ಪ್ರವಾಹ) (सं) ना. – जलस्रोत; पाझर; जलप्रवहन.

प्रवाहि (ಪ್ರವಾಹಿ) (सं) वि. – पाझरणारा; वाहतां; वाहणारा

—**पदार्थ** (ಪದಾರ್ಥ) (सं) ना. – जल; द्रव; पातळ जिन्नस.

प्रविष्ट (ಪ್ರವಿಷ್ಟ) (सं) वि. – आंत घुसलेले; प्रवेश मिळालेले; शिरलेले.

—**क** (ಕ) (सं) ना. – रंगभूमीवरील आगमन; पात्रांचा प्रवेश.

प्रवीण (ಪ್ರವೀಣ) (सं) वि. – निपुण; कुशल; जाणता; मुरलेला; अनुभविक.

प्रवीर (ಪ್ರವೀರ) (सं) ना. – शूर; महावीर; योद्धा; नीलध्वजाचा पुत्र.

प्रवृत (ಪ್ರವೃತ) (सं) वि. – निवडलेला; निर्धारित; पसंत.

प्रवृत्त (ಪ್ರವೃತ್ತ) (सं) वि. – आरंभलेला; गुंतलेला; मिसळला जाणारा; सिद्ध; निर्विवाद; उद्देशित.

(सं) ना. – गोल आभरण; कंकणाकृति दागिना.

प्रवृत्ति (ಪ್ರವೃತ್ತಿ) (सं) ना. – पुरोगमन; कल; प्रगति; उन्नति; दर्शन; प्रारंभ; संबंध; वर्तन; आचार; नियोजन; शब्द संयोजन; सुस्पष्टता; चळवळ; चिन्ह; आसक्ति; कौशल्य; समाचार; शासन संपर्क; दैव; मदस्राव; उज्जयिनी.

—**ज्ञ** (ಜ್ಞ) (सं) ना. – गूढाचार.

प्रवृत्तिमार्ग (ಪ್ರವೃತ್ತಿಮಾರ್ಗ) (क) ना. – कर्ममार्ग; ऐहिक वस्तुसंपादनाचा उपाय.

प्रवृद्ध (ಪ್ರವೃದ್ಧ) (सं) वि. – पूर्ण वाढलेलें; विस्तृत; संपूर्ण; खोल; अविनीत; उद्धट; हिंसक.

प्रवृद्धि (ಪ್ರವೃದ್ಧಿ) (सं) ना. – अभिवृद्धि; अभ्युदय; उन्नति; वाढ; उद्धार; उच्चता; संभावना; बहुमान.

प्रवेश (ಪ್ರವೇಶ) (सं) ना. – शिरकाव; अंतर्गमन; रंगभूमीवरील आगमन; उत्पन्न; प्राप्ति; आदाय; संबंध.

—**इसु** (ಇಸು) (क) धा. – आत जाणें; प्रवेशणें.

प्रवेशक (ಪ್ರವೇಶಕ) (सं) ना. – उपकथेतील पात्रांचा संवाद; रंगसूचना; नांदी; पूर्वरंग.

प्रव्रज्य (ಪ್ರವ್ರಜ್ಯ) (सं) वि. – धर्मोपदेशार्थ संचार; देशयात्री; गावोगाव फिरणारा.

प्रव्रजक (ಪ್ರವ್ರಜಕ) (सं) ना. – परिव्राजक; संन्यासी; धर्मोपदेशक; धर्मप्रचारक; महंत.

प्रशंसा (से) (ಪ್ರಶಂಸಾ [ಸೆ]) (सं) ना. – वर्णन; वाखाणणी; स्तुति; तारीफ; नावाजी.

प्रशंशिसु (ಪ್ರಶಂಶಿಸು) (क) धा. – वाखाणणें; नांवाजणें; स्तवणें; वानणें.

प्रशम (मन) (ಪ್ರಶಮ [ಮನ]) (सं) ना.—शांति; समाधान; विराम; उतार; क्षीणता.

प्रशस्त (ಪ್ರಶಸ್ತ) (सं) वि. – वाखाणलेला; स्तुत्य; अनुकूल; उत्तम.

प्रशांत (ಪ್ರಶಾಂತ) (सं) वि. – अत्यंत शांत; स्तब्ध; नीरव; मृत; संयमित; समाप्त; शेवट गाठलेला.

प्रश्न (ಪ್ರಶ್ನ) (सं) ना. – विचारणा; चर्चा; वाटाघाट.

—**अर्थक** (ಅರ್ಥಕ) (सं) वि. – प्रश्नसंबंधी; विचारणा करणारा.

—उत्तर (ಉತ್ತರ) (सं) ना.–संवाद; संभाषण.
प्रश्रय (ಪ್ರಶ್ರಯ) (सं) ना.–औदार्य; विनय; आदर; प्रीति; घनता; शुद्धता; सूतक.
प्रष्ठ (ಪ್ರಷ್ಠ) (सं) वि.–उत्कृष्ट; उत्तम.
(सं) ना.–पुढारी; नेता.
प्रसक्त (ಪ್ರಸಕ್ತ) (सं) वि.–आरंभित; मान्य; प्रस्तुत; आसक्त; संदर्भ; योग्य; जुळवून घेतलेला; स्वीकृत.
प्रसक्ति (ಪ್ರಸಕ್ತಿ) (सं) ना.–विषयारंभ; प्रारंभ; संदर्भ; प्रसंग; आसक्ति; अनुमति.
प्रसंग (ಪ್ರಸಂಗ) (सं) ना.–संदर्भ; समय; विषय; संगति; विवेचन; आपत्ति; संभाषण.
—वश (ವಶ) (सं) वि.–प्रसंगानुरूप; वेळेला जुळणारे; काल्योग्य.
प्रसन्न (ಪ್ರಸನ್ನ) (सं) वि.–स्वच्छ; स्पष्ट; निर्मल; चोख; तृप्त; संतुष्ट; दयामय; प्रेमळ.
—चित्त (ಚಿತ್ತ) संतुष्ट; आनंदी; हर्षित.
—ता,–ते (ತಾ, ತೆ) (सं) ना.–करुणा; दया; तृप्ति; समाधान; निर्मळता; उजेड.
—मुख (ಮುಖ) (सं) वि.–हास्यमुख; आनंदी चेहरा असलेला; हसतवदन.
—सलिल (ಸಲಿಲ) (सं) ना.–झुळझुळणारे पाणी; शांत, लहरीदार, स्वछ, पाणी.
प्रसभं (ಪ್ರಸಭಂ) (सं) अ.–वेगानें; आवेशानें; झटकन.
(सं) ना.–तीव्रता; वेग; आवेश; बलात्कार.
प्रसर (ಪ್ರಸರ) (सं) ना.–दुकान; समूह; रास; विस्तार; रुंदी; वेग; प्रवाह; प्रीति.
प्रसरण (ಪ್ರಸರಣ) (सं) ना.–विस्तार; उद्भव; फैलाव; पसारा.
प्रसरिणि (णी) (ಪ್ರಸರಿಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना.–शत्रूला घातलेला घेरा.
प्रसरिसु (ಪ್ರಸರಿಸು) (क) धा.–पसरणें; वाढणें; विस्तारणें.
प्रसव (वन) (ಪ್ರಸವ [ವನ]) (सं) ना.–बाळंतपण; उद्भवन; प्रजनन; सृजन; फूल; विकास; उमलन.
—वेदना (ने) (ವೇದನಾ [ನೆ]) (सं) ना.–वेणा; प्रसूतिवेदना; बाळंतपणाच्या कळा.
—सुखप्रसव (ಸುಖಪ್ರಸವ) (सं) ना.–सहज बाळंतपण; सुलभ प्रसूती.
प्रसविसु (ಪ್ರಸವಿಸು) (क) धा.–बाळंत होणें; जन्म घेणें.
प्रसवित्री (ಪ್ರಸವಿತ್ರೀ) (सं) ना.–जन्मदात्री; जननी; बाळंतीण; आई.
प्रसह (ಪ್ರಸಹ) (सं) ना.–सहनशीलता; वन्य पशुपक्षी; विरोध; निरोध.

प्रसाद (ಪ್ರಸಾದ) (सं) ना.–अनुग्रह; कृपा; थोरांचे उच्छिष्ट; प्रसाद म्हणून दिलेली देणगी; एक काव्यगुण.
प्रसादने (ಪ್ರಸಾದನೆ) (सं) ना.–गुरुजनांची सेवा; अनुसरण; पूजा; शुद्धीकरण; उपकृति; समाधान; तृप्ति; शांति.
प्रसादिसु (ಪ್ರಸಾದಿಸು) (क) धा.–अनुग्रह करणें; दया दाखवणें; प्रसाद देणें.
प्रसाधन (ಪ್ರಸಾಧನ) (सं) ना.–अलंकार; शृंगार; थाटमाट; नटवेपणा; नट्टापट्टा.
—विधि (ವಿಧಿ) (सं) ना.–साजशृंगार; अलंकारक्रिया.
प्रसाधना (ने) (ಪ್ರಸಾಧನಾ [ನೆ]) (सं) ना.–शृंगार; डामडौल; ऐट; अलंकार; अलंकरण; निर्मलता.
प्रसाधित (ಪ್ರಸಾಧಿತ) (सं) वि.–शुद्ध; निर्मल; अलंकृत; सुशोभित.
प्रसार (ಪ್ರಸಾರ) (सं) ना.–वाढ; प्रचार; पसारा.
प्रसारण (ಪ್ರಸಾರಣ) (सं) ना.–प्रदर्शन; पुरोगमन; चाचपड.
प्रसिद्ध (ಪ್ರಸಿದ್ಧ) (सं) वि.–कीर्तिशाली; विख्यात; विश्रुत; लौकिकवान्.
प्रसिद्धि (ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ) (सं) ना.–प्रख्याति; कीर्ति; प्रगटन; साधना; अलंकृति; जय.
प्रसूका (के) (ಪ್ರಸೂಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.–घोडी; अश्वी.
प्रसूत (ಪ್ರಸೂತ) (सं) वि.–जन्म दिलेली; बाळंत झालेली; जनित; हळजलेली.
प्रसूति (तिका) (ಪ್ರಸೂತಿ [ತಿಕಾ]) (सं) ना.–बाळंतपण; जनन; वीण; निर्मिती; संतान; वंश.
—गृह (ಗೃಹ) (सं) ना.–बाळंतघर.
—वैराग्य (ವೈರಾಗ್ಯ) (सं) ना.–क्षणिक वैराग्य; तात्पुरती निवृत्ति.
प्रसूते (ता) तिके (ಪ್ರಸೂತೆ [ತಾ] ತಿಕೆ) (सं) ना.–बाळंतीण; जननी; जन्मदात्री.
प्रसून (ಪ್ರಸೂನ) (सं) ना.–पालवी; कळी; फूल; फळ.
प्रसति (ಪ್ರಸೃತಿ) (सं) ना.–अंजली; पसा; ओंजळ; पसरण.
प्रसृमर (ಪ್ರಸೃಮರ) (सं) वि.–झिरपणारें; ठिबकणारे; गळणारे; पाझरणारे.
प्रस्तर (ಪ್ರಸ್ತರ) (सं) ना.–दगड; अस्तर; थर; पदर; अंथरूण; शिखर; पाला; पुष्पशय्या; अमोल रत्न.
प्रस्तरिसु (ಪ್ರಸ್ತರಿಸು) (क) धा.–फेकणें; पसरणें.
प्रस्तार (ಪ್ರಸ್ತಾರ) (सं) ना.–संगीतातील लघुगुरु मात्रांचेभेद चिन्हित करणें; प्रसार; विस्तार; परिपाठी.
प्रस्ताव (प) (ಪ್ರಸ್ತಾವ [ಪ]) (सं) ना.–आरंभ; पुरोगमन संदर्भ; प्रसंग; विचार; चर्चा; बातमी; ठराव.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–चर्चेला प्रारंभ करणें; विषयारंभ करणें.

—ने (ना) (ನೆ [ನಾ]) (सं) ना.–उपोद्धात; पीठिका; पूर्वनिवेदन; मृदुबोल.

प्रस्तुत (ಪ್ರಸ್ತುತ) (सं) वि.–प्रारंभीचें; प्रासंगिक; चालू; आताचें; संदर्भानुसार; तात्कालिक.

—अंकुर (ಅಂಕುರ) (सं) ना.–एक काव्यालंकार.

प्रस्थ (ಪ್ರಸ್ಥ) (सं) ना.–मंगल कार्य; समाराधना; सार्वजनिक भोजनप्रसंग.

प्रस्था (ಪ್ರಸ್ಥಾ) (सं) ना.–पठार; पर्वतशिखरावरील सपाटी; शिखर; पाला; एक परिमाण; विस्तार; वजन.

प्रस्थान (ಪ್ರಸ್ಥಾನ) (सं) ना.–चाल; चालण्याची ढब; रीत; पद्धति; रूढी; लोटांगण; उच्चाटण; हल्ला; मृत्यु प्रयाणाचें सामान; क्षुद्र नाटक.

प्रस्थापना (ने) (ಪ್ರಸ್ಥಾಪನಾ [ನೆ]) (सं) ना.–सिद्धांत; पाया; ब्रीद; स्थापना.

प्रस्थापिसु (ಪ್ರಸ್ಥಾಪಿಸು) (क) धा.–सिद्ध करणें; पटवून देणें; निवणें; प्रतिष्ठापना करणें.

प्रस्नुषा (ಪ್ರಸ್ನುಷಾ) (सं) ना.–वडील मुलाची पत्नी; वडील सून.

प्रस्फुट (ಪ್ರಸ್ಫುಟ) (सं) वि.–अतिस्पष्ट; चोहीकडे पसरलेली; निश्चित.

प्रस्रव (वण) (ಪ್ರಸ್ರವ [ವಣ]) (सं) ना.–प्रसार; जलपात; धबधबा; प्रवाह; ओढा; लहान नदी.

प्रस्वेद (ಪ್ರಸ್ವೇದ) (सं) ना.–घाम; घर्म; श्रमबिंदु.

—जल (ಜಲ) (सं) ना.–घामाची धार.

प्रहर (ಪ್ರಹರ)(सं)ना.–तीन तासांचा अवधी; टोला; घाव; मार.

प्रहरण (ಪ್ರಹರಣ) (सं) ना.–घाव; टोला; आयुध शस्त्र;

प्रहरि (ಪ್ರಹರಿ) (सं) ना.–पहारेकरी; द्वारपाळ; देवडीवाला; पाळीचे पहारेकरी.

प्रहर्ष (ಪ್ರಹರ್ಷ) (सं) ना.–अतिसंतोष; लिंगोत्थापन; एक राक्षस.

प्रहर्षण (ಪ್ರಹರ್ಷಣ) (सं) ना.–आत्यंतिक तृप्ति; समाधान; आनंद.

प्रहसन (ಪ್ರಹಸನ) (सं) ना.–हास्यरसप्रधानरूपक; विनोदी नाटक; फार्स; हशा; प्रचंड विनोद.

प्रहस्त (ಪ್ರಹಸ್ತ) (सं) ना.–पसरलेला हात; रावणाचा सेनानी; मंत्री.

प्रहार (ಪ್ರಹಾರ) (सं) ना.–मार; घाव; पेट; फेक.

प्रहास (ಪ್ರಹಾಸ) (सं) ना.–अट्टाहास; कुचेष्टा; तिरस्कार; मर्माघात; नर्तक; नट; दर्शन उणीव; शिव; तीर्थ.

प्रहित (ಪ್ರಹಿತ) (सं) वि.–ठेवलेले; पाठवलेले; विस्तृत; योग्य; रचित; नियुक्त; जुळणारे.

प्रहुत (ಪ್ರಹುತ) (सं) वि.–बडवलेले; मारलेले; जखम केलेलें; आहुति दिलेलें.

(सं) ना.–दैनंदिन यज्ञ; वैश्वदेव.

प्रहृष्ट (ಪ್ರಹೃಷ್ಟ) (सं) ना.–अति संतुष्ट; संतुष्ट; संतृप्त.

प्रहृष्टक (ಪ್ರಹೃಷ್ಟಕ) (सं) ना.–काक; कावळा.

प्रहेलिका (ಪ್ರಹೇಲಿಕಾ) (सं) ना.–समस्या; उखाणा; कोडें; कूट प्रश्न.

प्रह्लाद (ಪ್ರಹ್ಲಾದ) (सं) ना.–प्रल्हाद; संतोष; आनंद; तृप्ति.

प्रल्हाद (ಪ್ರಲ್ಹಾದ) (सं) ना.–संतोष; हिरण्यकश्यपूचा पुत्र.

प्रळय (ಪ್ರಳಯ) (सं) ना.–प्रलय.

प्रांशु (ಪ್ರಾಂಶು) (सं) वि.–उन्नत; उंच; उंच मनुष्य.

प्राक् (च्) (ಪ್ರಾಕ್ [ಚ್]) (सं) वि;–पूर्वीचा; मागील; जुना; (सं) ना.–पूर्व प्रथम.

—कृत (ಕೃತ) (सं) ना.–पूर्वजन्मी केलेलें; प्राक्त.

प्राकाम्य (ಪ್ರಾಕಾಮ್ಯ) (सं) ना.–अष्टसिद्धीपैकी एक; इष्टार्थ प्राप्ति; प्रकृष्टता.

प्राकार (ಪ್ರಾಕಾರ) (सं) ना.–आवार; तट; वई; पोवळीं; कुंपण; कंपाउंड.

प्राकृत (ता) (ಪ್ರಾಕೃತ [ತಾ])(सं) वि.–मूळरूपी; स्वाभाविक; नीच; क्षुद्र; पामर; हलका; सामान्य; साधा; असंस्कृत; (सं) ना. प्राकृत भाषा; जनवाणी.

—अरि (ಅರಿ) (सं) ना.–जन्मशत्रु; शेजार; राष्ट्रावर सत्ता गाजवणारा.

—मित्र (ಮಿತ್ರ) (सं) ना.–स्वभावमित्र; सहजस्नेही.

प्राकृतिक (ಪ್ರಾಕೃತಿಕ) (सं) वि.–प्रकृतिसंबंधी; नैसर्गिक; स्वाभाविक.

प्राक्तन (ಪ್ರಾಕ್ತನ) (सं) वि.–पूर्वीचे; पूर्वकालीन; जुनें; मागचें; प्राचीन; गतजन्मीचे.

(सं) ना–विधि; अदृश्य दैव.

—विमर्श(ವಿಮರ್ಶ) (सं) ना.–पुराणग्रंथांचें संशोधन.

प्रागल्भ्य (ಪ್ರಾಗಲ್ಭ್ಯ) (सं) ना.–प्रगल्भता; प्रौढत्व; धीटपणा धैर्य; साहस; उत्साह; विश्वास; नैपुण्य; कौशल्य.

प्रागेय (ಪ್ರಾಗೇಯ) (सं) वि.–अति गौरवार्ह; स्तोत्रार्ह; स्तुतिपात्र.

प्राग्जोतिष (ಪ್ರಾಗ್ಜ್ಯೋತಿಷ) (सं) ना.–नरकासुराची राजधानी; आसाम.

प्राग्भाग (ಪ್ರಾಗ್ಭಾಗ) (सं) ना.–शरीराचा पुढचा भाग.

प्राग्र (ಪ್ರಾಗ್ರ) (सं) वि.–अत्युन्नत.

—सर (ಸರ) (सं) वि.–सर्वांत पुढचा; सर्वप्रथम.

—हर (ಹರ) (सं) ना.–मुख्य प्रधान.
प्राघात (ಪ್ರಾಘಾತ) (सं) ना.–युद्ध; रणांगण; रूढी; संबंध.
प्राघुण (णि) क (ಪ್ರಾಘುಣ [ಣಿ] ಕ) (सं) ना.–अतिथि; अभ्यागत; आगंतुक; पाहुणा.
प्रांगण (ಪ್ರಾಂಗಣ) (सं) ना.–अंगण; घराचा पुढील भाग; मैदान; एक वाद्य.
प्रा (प्रां) चू (ಪ್ರಾ [ಪ್ರಾಂ] ಚ್) (सं) वि.–दृष्टिसमोरचा; पुढचा; संमुख; पूर्वीचा; मागचा; जुना; प्राचीन व्याकरणकार
—अग्र (ಅಗ್ರ) (सं) ना.–पूर्वेकडे तोंड असलेला.
—अभाव (ಅಭಾವ) (सं) ना. पूर्वी नसलेला; नास्तिकता; अनास्तित्त्व.
—अभिहित (ಅಭಿಹಿತ) (सं) वि.–पूर्वकथित.
—अवस्थे (ಅವಸ್ಥೆ) (सं) ना.–पूर्वस्थिती.
—कर्म (ಕರ್ಮ) (सं) ना.–प्राचीन कर्म; पूर्वजन्मीचे पाप.
—कालीन (ಕಾಲೀನ) (सं) वि.–अतिप्राचीन; फार जुनें.
—कृतं (ಕೃತಂ) (सं) वि.–पूर्वजन्मी केलेलें.
—चिरं (ಚಿರಂ) (सं) अ.–योग्य वेळीं; कालमर्यादा संपण्यापूर्वी.
—जन्म,–जाति (ಜನ್ಮ ,–ಜಾತಿ) (सं) ना. पूर्वयोनी; पूर्वजन्म.
—भव (ಭವ) (सं) ना.–बृहस्पति; गुरुग्रह.
—भार (ಭಾರ) (सं) ना.–पर्वत-शिखर; पुढचा भाग; शेवट; प्रवाह; रास.
—भाव (ಭಾವ) (सं) वि.–श्रेष्ठ; उत्कृष्ट; पूर्वी असलेलें.
प्राची (ಪ್ರಾಚೀ) (सं) ना.–पूर्व दिशा.
—पति (ಪತಿ) (सं) ना. इंद्र.
प्राचीन (ಪ್ರಾಚೀನ) (सं) वि.–पूर्वकाळचा; पूर्वसंबंधी; संचितफळ; पूर्वकर्म; कुंपण; भिंत.
—तिलक (ತಿಲಕ) (सं) ना.–इंद्र; शशी.
—पनस (ಪನಸ) (सं) ना.–बिल्ववृक्ष; बेलाचें झाड.
प्राचीर (ಪ್ರಾಚೀರ) (सं) ना.–कुंपण; वई; आवार.
प्राचुर्य (ಪ್ರಾಚುರ್ಯ) (सं) ना.–वैपुल्य; अतिशयता; प्रचुरता.
प्राचेतस (ಪ್ರಾಚೇತಸ) (सं) ना.–वाल्मिकी; वरुण.
प्राच्य (ಪ್ರಾಚ್ಯ) (सं) वि.–पूर्वदिशेचा; पूर्वकाळचा; पूर्वीचा.
—वस्तुसंशोधन (ವಸ್ತುಸಂಶೋಧನ) (सं) ना.–प्राचीन वस्तूंचा शोध घेणें; पुरातन वस्तु, ग्रंथ यांचे संशोधन.
प्राज्ञ (ಪ್ರಾಜ್ಞ) (सं) वि.–अत्यंत बुद्धिमान; कुशलमति; जाणता; निपुण.
प्राज्य (ಪ್ರಾಜ್ಯ) (सं) वि.–पुष्कळ; पुरेसें; अधिक; विशेष.
प्रांजल (ಪ್ರಾಂಜಲ) (सं) वि.–निर्मल; स्पष्ट; स्वच्छ; पवित्र.

—**मनस्सु** (ಮನಸ್ಸು) (क) वि.–सरळ मनाचा; मोकळ्या अंतःकरणाचा.
प्राण (ಪ್ರಾಣ) (सं) ना. श्वासोच्छ्वास; जीव; प्राणवायु; प्रियवस्तु; ज्ञानेंद्रिय; प्रतिभा; कुरूप; जीर्णता; कालावधी.
—**अंत** (ಅಂತ) (सं) ना.–मृत्यु; मरण.
—**अंकित** (ಅಂಕಿತ) (सं) ना.–मरण; जीवाला अपायकारक खून.
—**अपाय** (ಅಪಾಯ) (सं) ना.–गडांतर; जीवावरील संकट.
—**ईश्वर** (ಈಶ್ವರ) (सं) ना.–जीवस्वामी; जिवलग; प्रियकर; पति.
—**ईश्वरी** (ಈಶ್ವರಿ) (सं) ना.–जीवितस्वामिनी; प्रिया; पत्नी.
—**उत्क्रमण** (ಉತ್ಕ್ರಮಣ) (सं) ना.–मृत्यु; मरण.
—**घातक** (ಘಾತಕ) (सं) ना–जीव घेणारा; खुनी; हत्यारी; जीवकंटक.
—**दान** (ದಾನ) (सं) ना.–जीवितरक्षण; जीव वाचवणें; संकटविमोचन.
—**धारण** (ಧಾರಣ) (सं) ना.–जीवन; जिवंत राहणें.
—**प्रिय** (ಪ್ರಿಯ) (सं) ना.–प्राणाइतका प्रिय; नातेवाईक; पति.
प्राणक (ಪ್ರಾಣಕ) (सं) ना.–जीवाणु; जिवंत प्राणी.
प्राणकांत (ಪ್ರಾಣಕಾಂತ) (सं) ना.–प्राणनाथ; प्रियपति; नातलग.
प्राणत्याग (ಪ್ರಾಣತ್ಯಾಗ) (सं) ना.–मरण; जीव देणें; जीवसमर्पण; प्राण सोडणें.
प्राणनाथ (ಪ್ರಾಣನಾಥ) (सं) ना.–पतिदेव.
प्राणपदक (ಪ್ರಾಣಪದಕ) (सं) ना.–अत्यंत प्रिय वस्तु; मूलबाळ; प्रिय स्त्री-पुरुष.
प्राणयात्रे (ಪ್ರಾಣಯಾತ್ರೆ) (सं) ना.–प्रपंच; संसार; जीवन; जीवित; जगणें.
प्राणवायु (ಪ್ರಾಣವಾಯು) (सं) ना.–जीवनावश्यक वायु; ऑक्सीजन.
प्राणसंकट (ಪ್ರಾಣಸಂಕಟ) (सं) ना.–गंडांतर; प्राणावरील प्रसंग; जीव घेणारी विपत्ति.
प्राणहानि (ಪ್ರಾಣಹಾನಿ) (सं) ना.–जीवितनाश; मरण.
प्राणापहरण (ಪ್ರಾಣಾಪಹರಣ) (सं) ना.–जीव घेणें; वध; खून.
प्राणायाम (ಪ್ರಾಣಾಯಾಮ) (सं) ना.–श्वासनिरोध; एक योगसाधन.
प्राणाहुति (ಪ್ರಾಣಾಹುತಿ) (सं) ना.–देहसमर्पण; जीवनाचा होम; आत्मबलिदान; भोजनारंभीच्या पंचप्राणाहुती.

प्राणि (ಪ್ರಾಣಿ) (सं) ना.—प्राण असलेला; कृमिकीटक; जीवजंतु.

प्राणिकोटि (ಪ್ರಾಣಿಕೋಟಿ) (सं) ना.—जीवसृष्टि; जगातील सर्व प्रकारचे जीवजंतु.

प्रातः (र्) (ಪ್ರಾತಃ [ರ್]) (सं) ना.—प्रातःकाळ; सकाळ; उजेड.

—काल (ಕಾಲ) (सं) ना.—पहाट; प्रभात; सकाळ.

प्रातःस्नान (ಪ್ರಾತಸ್ನಾನ) (सं) ना.—पहाटेची अंघोळ.

प्रातःस्मरणीय (ಪ್ರಾತಃಸ್ಮರಣೀಯ) (सं) वि.—प्रभातीं स्मरण करण्यायोग्य; पूज्य; पवित्र.

प्रातिकूल्य (ಪ್ರಾತಿಕೂಲ್ಯ) (सं) ना.—प्रतिकूलता; तडा; विरोध.

प्रातिपदिक (ಪ್ರಾತಿಪದಿಕ) (सं) ना.—नाम; विभक्ति प्रत्यय लागणारा मूळशब्द; प्रत्येक पदाविषयी; पदापदासंबंधी.

प्राथमिक (ಪ್ರಾಥಮಿಕ) (सं) वि.—प्रारंभीचे; प्रथम; मूळ.

—शाले (ಶಾಲೆ) (सं))ना॰—देशभाषेतील अक्षरज्ञान देणारी आरंभशाळा; पहिली शिक्षण देणारी संस्था.

प्रादुर्भाव (ಪ್ರಾದುರ್ಭಾವ) (सं) ना.—प्रकटीकरण; प्रदर्शन; उत्पत्ति; उदय; उन्नति.

प्रादेशिक (ಪ್ರಾದೇಶಿಕ) (सं) वि.—स्वप्रांत संबंधी; प्रांतिक; प्रदेशाविषयीं; तद्देशीय.

—प्रांतभावा(षे) (ಪ್ರಾಂತಭಾಷಾ [ಷೆ]) (सं) ना.—प्रांतिक भाषा; तद्देशीय भाषा; प्रांताची व्यवहारभाषा.

प्राधान्य (ಪ್ರಾಧಾನ್ಯ) (सं) ना.—प्रधानता; श्रेष्ठता; प्रमुखता.

प्रांत (त्य) (ಪ್ರಾಂತ [ತ್ಯ]) (सं) ना.—देशविभाग; काठ; शेवट; अंतर.

प्रांतर (ಪ್ರಾಂತರ) (सं) ना.—छायाहीन अरण्य; वाळवंट; मरुभूमि; उष्ण प्रदेश; 'बंगाड' पहा.

प्रांतीय (ಪ್ರಾಂತೀಯ) (सं) वि.—प्रादेशिक; प्रांताचे; देशविषयक.

प्रापंचिक (ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ) (सं) वि.—प्रपंचासंबंधी; संसारविषयक; जीवनातील.

प्रापणिक (ಪ್ರಾಪಣಿಕ) (सं) ना.—वाणी; व्यापारी; वणिक.

प्राप्त (ಪ್ರಾಪ್ತ) (सं) वि.—लब्ध; मिळालेले; सांपडलेलें; अनुकूल; योग्य.

—वयस्क (ವಯಸ್ಕ) (सं) ना.—वयांत आलेला; तरुण; जवान; युवक.

प्राप्ति (ಪ್ರಾಪ್ತಿ) (सं) ना.—मिळकत; लाभ; अदृष्ट; दैव; पूर्वसुकृत; अष्टसिद्धीपैकी एक.

प्राबल्य (ಪ್ರಾಬಲ್ಯ) (सं) ना.—प्रबलता; शक्ति; उत्कर्ष; पुढारीपण; अधिकार.

प्राभव (ಪ್ರಾಭವ) (सं) ना.—श्रेष्ठता; पावित्र्य; प्रामुख्य; एक संवत्सर.

प्राभृत (ಪ್ರಾಭೃತ) (सं) ना.—देणगी; पोषाख; लाच; शिरस्त्राण; पागोटे; रुमाल; पटका.

प्रामाणिक (ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ) (सं) वि.—रीतीनें वागणारा; शुद्धाचरणी; न्याय्यवर्तन करणारा; विश्वासु; सत्यवादी.

—तन (ತನ) (सं) ना.—बोले तैसा चाले अशी वृत्ति; सत्यनिष्ठा; विश्वासूकपणा.

प्रायः (स्) (ಪ್ರಾಯಃ [ಸ್]) (सं) अ.—सामान्यतः; बहुतकरून; पूरा, या अर्थी एक प्रत्यय.

(सं) ना.—वय; यौवन; प्रयाण; मरण; बहुमत; विपुलता; आधिक्य; महद्भाग्य; प्रायोपवेशन.

प्रायण (ಪ್ರಾಯಣ) (सं) ना.—प्रवेश; आरंभ; इच्छामरण; स्वयंप्रेरित मरण; आश्रय; प्राप्ति.

प्रायेण (यशः) (ಪ್ರಾಯೇಣ [ಯಶಃ]) (सं) अ.—बहुतकरून; सामान्यतः; बहुतेक.

प्रायश्चित्त (ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ) (सं) ना.—कृतकर्मांचे पापक्षालन; परिमार्जन; देहदंड.

प्रायस्थ (ಪ್ರಾಯಸ್ಥ) (सं) ना.—वयात आलेला; तरुण; युवक.

प्रायिक (की) (ಪ್ರಾಯಿಕ [ಕೀ]) (सं) वि.—वापराचा; रूढ; व्यवहारातला.

प्रायोगिक (ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ) (सं) वि.—प्रयोगासंबंधीं; प्रयोगावस्थेंतील; करून पाहण्याचे.

प्रायोपगम } (ಪ್ರಾಯೋಪಗಮ) (सं) ना.—प्राणांतिक
प्रायोपवेशन } (ಪ್ರಾಯೋಪವೇಶನ) उपोषण; आमरण उपवास; बेमुदत आहारत्याग.

प्रारब्ध (ಪ್ರಾರಬ್ಧ) (सं) वि.—सुरु केलेले; आरंभिलेले; हातीं घेतलेलें.

(सं) ना.—दैव; नशीब; अदृष्ट; विधिलिखित.

प्रारंभ (ಪ್ರಾರಂಭ) (सं) ना.—सुरुवात; आरंभ; प्रथम; सैन्याचा अग्रभाग; आघाडी; 'चूणि' पहा.

इसु (ಇಸು) (क) धा.—हाती घेणें; सुरवात करणें; सुरू करणें; प्रारंभणें.

प्रार्थना (ने) (ಪ್ರಾರ್ಥನಾ [ನೆ]) (सं) ना.—मागणी; विज्ञापना; इच्छा; अपेक्षा; विनंती; व्यथा; बांधव्य; आसव्य.

प्रार्थि (ಪ್ರಾರ್ಥಿ) (सं) ना.—मागणारा; विनवणारा; इच्छा करणारा.

प्रार्थित (ಪ್ರಾರ್ಥಿತ) (सं) वि.—मागितलेलें; विज्ञापित; अपेक्षिलेले; दुखवलेलें; खून केलेला; टिकून राहणारा.

प्रार्थिसु (ಪ್ರಾರ್ಥಿಸು) (क) धा.—मागणी करणें; विनवणें; निवड करणें; याचना करणें.

प्रालंभ (ಪ್ರಾಲಂಭ) (सं) ना.—गळ्यातील हार; ऊर; स्त्रीची छाती.

प्रालेय (ಪ್ರಾಲೇಯ) (सं) ना. – हिम; धुकें; शीत; द्युति; कापूर.
—द्युति (ದ್ಯುತಿ) (सं) ना. – चंद्र; सौम्यतेज असणारा.
प्रावरण (ಪ್ರಾವರಣ) (सं) ना. – पांघरण्याचें वस्त्र; आच्छादन; अंगाखांद्यावरील कापड; पांघरूण.
प्रावृट्काल (ಪ್ರಾವೃಟ್ಕಾಲ) (सं) ना. – वर्षाऋतु; पावसाळा.
प्रावृत (ಪ್ರಾವೃತ) (सं) ना. – शिरोवस्त्र; रुमाल; फेटा; कांबळें; आच्छादन; कातडें; उत्तरीय; अस्तर; आडवस्त्र. 'हच्चड' पहा.
प्राशन (ಪ್ರಾಶನ) (सं) ना. – खानपान; भोजन.
प्राशस्त्य (ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ) (सं) ना. – महत्त्व; अनुकूलता; आधिक्य; अभिवृद्धि; वाद; अहंकार. 'हेच्चळ' पहा.
प्रास (ಪ್ರಾಸ) (सं) ना. – फेक; फेकीचे आयुध; यमक; पद्यातील अक्षर जुळणी.
प्रासंगिक (ಪ್ರಾಸಂಗಿಕ) (सं) वि. – प्रसंगानुसार; प्रसंगानुरूप; प्रसंगाला योग्य.
प्रासाद (ಪ್ರಾಸಾದ) (सं) ना. – राजवाडा; मोठें घर; माडीचें घर; देवालय.
प्रास्ताविक (ಪ್ರಾಸ್ತಾವಿಕ) (सं) वि. – प्रथमचा; आरंभीचा; प्रस्तावाचे चार शब्द; उपोद्घातासंबंधी.
प्राण्ह (ಪ್ರಾಹ್ಣ) (सं) ना. – पूर्वाण्ह; दिवसाचा पहिला भाग.
प्रिय (ಪ್ರಿಯ) (सं) वि. – लाडका; मनोहर; सुंदर.
(सं) ना. – पति; नाथ; नातेवाईक.
—तम (ತಮ) (सं) ना. – प्रियपुरुष; मनपसंत; प्राणसखा.
—तमा (मे) (ತಮಾ [ಮೆ]) (सं) ना. – प्रिय स्त्री; प्राणसखी.
प्रियदर्शन (ಪ್ರಿಯದರ್ಶನ) (सं) वि. – देखणा; सुंदर; चांगला; पंचतंत्रातील सापाचे नाव.
प्रियवंदे (ಪ್ರಿಯವಂದೆ) (सं) ना. – प्रियवादिनी; मधुरभाषिणी; शकुंतलेची सखी.
प्रिया (ये) (ಪ್ರಿಯಾ [ಯೆ]) (सं) ना. – प्रीतिपात्र स्त्री; पत्नि.
प्री (ಪ್ರೀ) (सं) धा. – प्रेम करणें; संतोषणें; तृप्ति होणें.
प्रीत (ಪ್ರೀತ) (सं) वि. – संतोषित; तृप्त.
प्रीति (ಪ್ರೀತಿ) (सं) ना. – अनुराग; प्रेम; स्नेह; लाड; संतोष; तृप्ति.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – प्रेमकरणें; संतोषणें; तृप्त होणें.
—पात्र (ಪಾತ್ರ) (सं) वि. – प्रेम करण्यायोग्य; प्रेमसंपादित नातें.
प्रीत्यर्थं (ಪ್ರೀತ್ಯರ್ಥಂ) (सं) अ. – संतोषार्थ; तृप्तीसाठी; आनंदास्तव.
प्रेक्षक (ಪ್ರೇಕ್ಷಕ) (सं) ना. – पाहाणारा; साक्षी; निरीक्षक; टेहळ्या.
प्रेक्षण (ಪ್ರೇಕ್ಷಣ) (सं) ना. – प्रदर्शन; अवलोकन; निरीक्षण.
प्रेक्षिसु (ಪ್ರೇಕ್ಷಿಸು) (क) धा. – पाहणें; अवलोकणें; निरीक्षणें; प्रदर्शिणें; दाखवणें.
प्रेक्षा (क्षे) (ಪ್ರೇಕ್ಷಾ [ಕ್ಷೆ]) (सं) ना. – पाहणी; अवलोकन; दृश्य; समज; बुद्धि; बहिरंग दर्शन.
प्रेंख (खण) (ಪ್ರೇಂಖ [ಖಣ]) (सं) ना. – झोका; नर्तन; नृत्य; कंप.
प्रेंखत् (ಪ್ರೇಂಖತ್) (सं) वि. – लोंबणारे; लोंबकळते; टांगलेले.
प्रेत (ಪ್ರೇತ) (सं) ना. – शव; मुर्दा; पिशाच; नरकजीवी.
—कर्म (ಕರ್ಮ) (सं) ना. – उत्तरक्रिया; मृताच्या सद्गतीसाठीं करावयाचा विधी.
—नदी (ನದೀ) (सं) ना. – वैतरणी.
—वन (ವನ) (सं) ना. – स्मशान; मसण; दहनभूमी.
—संस्कार (ಸಂಸ್ಕಾರ) (सं) ना. – दहन किंवा पुरण्याची उत्तर क्रिया.
प्रेप्सु (ಪ್ರೇಪ್ಸು) (सं) वि. – प्राप्तीची इच्छा करणारा; लाभाकांक्षी; लाभेच्छु.
प्रेम (ಪ್ರೇಮ) (सं) ना. – अनुराग; प्रीति; भक्ति; संतोष; दया; स्नेह; नाते; लाड.
प्रेमि (ಪ್ರೇಮಿ) (सं) वि. – प्रेमळ; प्रेम करणारा; प्रियकर.
प्रेयसि (ಪ್ರೇಯಸಿ) (सं) ना. – अतिप्रिय स्त्री; प्रियतमा; दयिता.
प्रेरक (ಪ್ರೇರಕ) (सं) वि. – उत्तेजक; कामाला लावणारा; प्रचोदक.
—शक्ति (ಶಕ್ತಿ) (सं) ना. – चेतना; प्रचोदन; उत्तेजक बल.
प्रेरण (णा) (णे) (ಪ್ರೇರಣ [ಣಾ] ಣೆ) (सं) ना. – उत्तेजन; हुरूप; उत्साह; स्फूर्तिदान; पुरस्सारण; प्रचोदना.
प्रेरित (ಪ್ರೇರಿತ) (सं) वि. – उत्तेजित; प्रचोदित; हुरूप भरलेला; उत्साहित.
प्रेरिसु (ಪ್ರೇರಿಸು) (क) ना. – उत्तेजन देणें; हुरूप देणें; कामाला लावणें.
प्रेर्य (ಪ್ರೇರ್ಯ) (सं) वि. – प्रेरणा देण्यास योग्य; हुरूपी; उत्साही.
प्रेरेपणे (ಪ್ರೇರೇಪಣೆ) (सं) ना. – उत्तेजन; हुरूप; स्फूर्ति.
प्रेरेपिसु (ಪ್ರೇರೇಪಿಸು) (क) धा. – उत्तेजिणें; प्रेरणा देणें; पुढें आणणें; हुरूप देणें.
प्रेषण (ಪ್ರೇಷಣ) (सं) ना. – पाठवणी; पुढे चालन.
प्रेषित (ಪ್ರೇಷಿತ) (सं) वि. – पाठवलेला; पुढें चाललेला.
प्रेष्य (ಪ್ರೇಷ್ಯ) (सं) वि. – पाठवणारा; नियोजित.
(सं) ना. – सेवक; नोकर; अंगरक्षक.
—वधु (ವಧು) (सं) ना. – नोकरपत्नी; मोलकरीण; दासी.
प्रैष (ಪ್ರೈಷ) (सं) ना. – पाठवणी; मार्गदर्शन; निरोप; सांगावा; आज्ञा; हुकूम; आमंत्रण; गंडांतर; वेड; दडपण; रेटा.

प्रोक्त (ಪ್ರೋಕ್ತ) (सं) वि.–सांगितलेलें; प्रगटकेलेलें; निर्धारित.

प्रोक्षण (ಪ್ರೋಕ್ಷಣ) (सं) ना.–शिंपण; सडा; फवारा; झड; मार्जन; यज्ञबली; सिंचन.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–शिंपडणें; सडा घालणें; फवारा देणें; सिंचन करणें.

प्रोत (ಪ್ರೋತ) (सं) वि.–भरलेले; शिवलेले; विणलेले; घट्ट आवळलेलें.

प्रोत्साह (ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ) (सं) ना.–हुरूप; उत्तेजन; उल्हास; चैतन्य; प्रचोदन; दर्प; अहंकार.

प्रोद्दाम (ಪ್ರೋದ್ದಾಮ) (सं) वि.–अनिर्बंध; श्रेष्ठ; कल्पनातीत.

प्रोद्यत् (ಪ್ರೋದ್ಯತ್) (सं) वि.–उदयोन्मुख; उठून दिसणारा; फुगलेला.

प्रोषित (ಪ್ರೋಷಿತ) (सं) वि.–घर सोडून गेलेला; विदेशी गेलेला; दूर राहणारा.

प्रोषितभर्तृके (ಪ್ರೋಷಿತಭರ್ತೃಕೆ) (सं) ना.– विरहार्त शृंगारनायिका; वियोगिनी; विरहिणी नायिका.

प्रौढ (ಪ್ರೌಢ) (सं) वि.–परिणत वयाचा; तरुण; युवक; अंगापिंडानें भरलेला; अनुभवी; विवेकी; चतुर; बांवेसूद; भरीव; बळीव; निपुण.

—तन (ತನ) (सं) ना.–मोठेपणा; यौवन; घनता.

प्रौढि (ಪ್ರೌಢಿ) (सं) ना.–वाढ; अभिवृद्धि; परिपक्वता; चातुर्य; नैपुण्य; पौरुष.

—मे (ಮೆ) (सं) ना.–महिमा; मोठेपणा; घट्टपणा; गांभीर्य; गौरव.

प्रौढे (ढा) (ಪ್ರೌಢೆ [ಢಾ]) (सं) ना.–मध्यम वयाची स्त्री; (मुग्धा; मध्यमा; प्रौढा यांपैकी एक नायिका).

प्लक्ष (ಪ್ಲಕ್ಷ) (सं) ना.–एक प्राचीन द्वीप; अंजीराचें झाड.

प्लव (ಪ್ಲವ) (सं) वि.–तरंगणारे.
(सं) ना.–तरंगिणी; नौका; बेडूक; मंडूक; पाणकावळा; वल्हे.

प्लव (वं) ग (ಪ್ಲವ [ವಂ]ಗ) (सं) ना.–माकड; बेडूक. नावाडी; घोडा; एक संवत्सर.

प्लीह (ಪ್ಲೀಹ) (सं) ना.–अन्नकोषाजवळची एक ग्रंथी; पाणथरी.

प्लुत (ಪ್ಲುತ) (सं) ना.–दीर्घध्वनि; स्वरोच्चारणाचा एक प्रकार. (सं) वि.–उडालेला; उडी मारलेला; तरंगणारा; तरलेला.

प्लुति (ಪ್ಲುತಿ) (सं) ना.–उड्डाण; उडी; सामीप्य; घोड्याची दुडकी चाल.

—मंडूकप्लुति (ಮಂಡೂಕಪ್ಲುತಿ) (सं) ना.–बेडकाची उडी; व्याकरण सूत्रांतील अर्थ लावण्याचें विधान.

प्लुष्ट (ಪ್ಲುಷ್ಟ) (सं) वि.–जवळलेलें; घसरलेलें; भरलेलें; कच्चे; हिरवे; अपक्व.

फ

फ (ಫ) (सं) ना.–पवर्गातील दुसरे अक्षर.

फकीर (ಫಕೀರ) (अ. दे) ना.–मुसलमान बैरागी; अकिंचन; दरिद्री.

फक्कने (ಫಕ್ಕನೆ) (क) अ.–लागलीच; अकस्मात; एकदम.

फक्त (ಫಕ್ತ) (अ. दे) अ.–केवळ; नुसते.

फजीति (ಫಜೀತಿ) (अ. दे) ना.–अपमान; अडचण; धांदल. 'पीकलाट' पहा.

फटा (टे) (ಫಟಾ [ಟೆ]) (क) ना.–सापाची फडा; फणी.

फडपोशि (ಫಡಪೋಶಿ) (अ. दे) ना.–जिथें तिथें ढवळाढवळ करणारा; अनिमंत्रित; आगंतुक.

फणा (णे) (ಫಣಾ [ಣೆ]) (सं) ना.–नागाची फडा.

फणारत्न (ಫಣಾರತ್ನ) (सं) ना.–नागाच्या फडीवरील मणी; नागमणि; फणिमणि.

फणि (ಫಣಿ) (सं) ना.–फड असलेला; साप नाग.

—इंद्र–ईश (ಇಂದ್ರ,–ಈಶ) (सं) ना.–शेष; आदिशेष.

—कटक,–कुंडल (ಕಟಕ, ಕುಂಡಲ) (सं) ना.–नागभूषणें वापरणारा शिव.

—तल्प (ತಲ್ಪ) (सं) ना.–शेषशाई; विष्णु.

—वेणि (ವೇಣಿ) (सं) ना.–नागवेणी घालणारी स्त्री; वेणीचा शेपटा सोडणारी तरुणी; सुंदरी.

फणींद्रालय (ಫಣೀಂದ್ರಾಲಯ) (सं) ना.–पाताळलोक; नागलोक; आदिशेषाचे वसतिस्थान.

फतवा (ಫತವಾ) (अ. दे) ना.–न्यायाधीशाचा निर्णय; बगलबंडी.

फरक (ಫರಕ) (अ. दे) वि.–कमी अधिक अंतर; अंतक; मृत्यु; तफावत.

फरारि (ಫರಾರಿ) (अ. दे) वि.–पळून गेलेला; पार झालेला; परागंदा.

फल (ಫಲ) (सं) ना.–प्रयोजन; लाभ; उपयोग; परिणाम; संभावना; कृति; ध्येय; उद्देश; ढाल; म्यान; बाणमुख.

—अन्वेषि (ಅನ್ವೇಷಿ) (सं) ना.–फलाकडे दृष्टि ठेवणारा.
—अपेक्षि (ಅಪೇಕ್ಷಿ) (सं) ना.–फलाकांक्षी; सकामकर्मी
—आगम (ಆಗಮ) (सं) ना.–फळ येणे; ध्येयसाधन; उद्देशपूर्ति.
—आहार (ಆಹಾರ) (सं) ना.–फराळ; फलभक्षण.
—उदय (ಉದಯ) (सं) ना.–आशाळभूतपणा.
—पाक (ಪಾಕ) (सं) ना.–फळात रस भरणें; सुपरिणाम.
—योग (ಯೋಗ) (सं) ना.–इष्टवस्तु; इष्टप्राप्ति.
—राज, वर्तुळ (ರಾಜ, ವರ್ತುಳ) (सं) ना.–कलिंगडे.
—श्रेष्ठ (ಶ್ರೇಷ್ಠ) (सं) ना.–आंबा; आम्रवृक्ष.
—संपत् (द्) (ಸಂಪತ್ [ದ್]) (सं) ना.–फलभार; विजयप्राप्ति.

फलहारि (री) (ಫಲಹಾರಿ [ರೀ]) (सं) ना.–दुर्गा; कालिका.

फलक (री) (ಫಲಕ [ರೀ]) (सं) ना.–पाटी; फळा; बोर्ड; ढाल; कागद; तळहात; मांडी; ढुंगण; कमरेचा पृष्ठभाग.

फलक विमान (ಫಲಕವಿಮಾನ) (सं) ना.–लहान प्रवासी विमान

फलतः (ಫಲತಃ) (सं) अ.–परिणामतः; शेवटीं; अर्थात.

फलवत् (ಫಲವತ್) (सं) वि.–लाभदायक; फलद्रूप; फलपूर्वक; पिकानें भरलेले.

फलश्रुति (ಫಲಶ್ರುತಿ) (सं) ना.–परिणाम; मुक्तता; समारोप; अंत.

फलाफल (ಫಲಾಫಲ) (सं) ना.–लाभालाभ; प्रतिकूलता अनुकूलता;

फलार्थि (ಫಲಾರ್ಥಿ) (सं) ना.–फलाकांक्षी; यशाची इच्छा करणारा; अशा धरणारा.

फलित (ಫಲಿತ) (सं) वि.–पिकलेला; कार्य हातीं घेतलेला.
(क) ना.–परिणाम; उत्तर; मोतीं.

फलिसु (ಫಲಿಸು) (क) धा.–पिकणें; लाभ होणें; यश पदरीं पडणें.

फल्गु (ಫಲ್ಗು) (सं) वि.–असार; निरुपयुक्त; अयोग्य; लहान; सूक्ष्म; दुर्बल; अशक्त; पीळ नसलेला; वसंतऋतु; गयेजवळील एक नदी; फाल्गुनमास.
—उत्सव (ಉತ್ಸವ) (सं) ना.–होळी; फाल्गुनी सण.

फल्गुन (ಫಲ್ಗುನ) (सं) ना.–अर्जुन; इंद्र; होलिकोत्सव.

फल्य (ಫಲ್ಯ) (सं) वि.–फळ येण्यास योग्य कारण; फूल; सुमन.

फसलु (ಫಸಲು) (अ. दे) ना.–पीक; धान्य; 'पैरु' पहा.

फाल (ಫಾಲ) (सं) ना.–भाल; कपाळ; डोक्यावरील ओझें; भारा; गाठोडें; 'नोसलु' पहा.

फालाक्ष (ಫಾಲಾಕ್ಷ) (सं) ना.–भालनेत्र; शिव.

फाल्गुन (ಫಾಲ್ಗುನ) (सं) ना.–फल्गूचा पुत्र अर्जुन; फाल्गुनी; फाल्गुन नक्षत्रावर जन्मलेला; फाल्गुन महिना; अर्जुनसादडा.
—अनुज (ಅನುಜ) (सं) ना.–चैत्रवसंत; नकुल सहदेव.

फाल्गुनि (नी) (ಫಾಲ್ಗುನಿ [ನೀ]) (सं) ना.–होळी पौर्णिमा.
—भव (ಭವ) (सं) ना.–गुरुग्रह.

फिर् (रसें) (ಫಿರ್ [ರಸೇ]) (अ. दे) अ.–आणखी एकदा, पुनश्च; आणखी पुनः; वन्समोर.

फिरंग (ಫಿರಂಗ) (सं) ना.–फिरंग्यांचा देश; युरोप.

फिरंगी (ಫಿರಂಗಿ) (सं) ना.–यूरोपीय; टोपीकर; तोफ; बंदुक.

फीनिक्स (ಫೀನಿಕ್ಸ) (अ. दे) ना.–अरबस्थानातील एक पुराण-पक्षी; स्वतःच्या चितेपासून उपजणारा पक्षी.

फुक् (ಫುಕ್) (सं) ना.–पक्षी.

फुप्फुस (ಫುಪ್ಫುಸ) (सं) ना.–श्वासकोश; फुफुस.

फुल्ल (ಫುಲ್ಲ) (सं) वि.–विकसित; उमललेले; फुललेले.
—नयन ([ನಯನ) (सं) ना.–उमललेल्या फुलाप्रमाणें डोळे असणारा; कमलनेत्र; विष्णु; हरिण.
—शर (ಶರ) (सं) ना.–काम; मदन; पुष्पबाण.

फूत्कार (ಫೂತ್ಕಾರ) (सं) ना.–सर्पांचा फुस्कारा; फुसफूस.

फेन (ಫೇನ) (सं) ना.–फेस; बुरबुरा; समुद्राच्या पाण्यावरील फेस; उष्टे; उच्छिष्ट.

फेनिल (ಫೇನಿಲ) (सं) वि.–फेसाळ; बुरबुरा आलेला.

फेरफार (ಫೇರಫಾರ) (अ-दे) ना.–बदल; उलटापालट; व्यत्यास.

फेर (रु) (रंड) (रव) (ಫೇರ [ರು] [ರಂಡ] ರವ) (सं) ना.–कोल्हा; वंचक; कपटी.

फेरि (ಫೇರಿ) (अ-दे) ना.–फेरा; प्रदक्षिणा; हेलपाटा; येरझार; फिरती; संचार.

फैसलु (ಫೈಸಲು) (अ-दे) ना.–निश्चय; निर्णय; निकाल.

फौजु (ಫೌಜು) (अ-दे) ना.–सैन्य; शिपाईदल; पोलीस तुकडी.

फौती (ಫೌತಿ)(अ-दे) ना.–मृत्यु; मृत; शव; प्रेत.

ब

ब (ಬ) (सं) ना.–प वर्गातील तिसरें अक्षर.

बक (ಬಕ) (सं) ना.–बगळा; एक राक्षस; कपट; दुष्टपणा.

—अरि (ಅರಿ) (सं) ना.–भीम; कृष्ण.

—व्रत (ವ್ರತ) (सं) ना.–कपट संन्यास; गोमुखी व्याघ्रवृत्ति.

—व्रति (ವ್ರತಿ) (सं) ना.–कपट संन्यासी; स्वार्थसाधु.

बकबक (ಬಕಬಕ) (क) अ.–गपागपा; बकाबक; बकाणाभरून; घाईनें; गडबडीनें.

बकुति (ಬಕುತಿ) (क) ना.–भक्ति; विश्वास; गुरुजनावरील प्रेम; देवताविषयीचा पूज्य भाव.

बकुल (ळ) (ಬಕುಲ [ಳ]) (सं) ना.–बकुळीचें झाड; बकुळीचें फूल; ओवळीचे फूल; पुन्नाग; देवतरु.

बक्कबोरलु (ಬಕ್ಕಬೊರಲು) (क) अ.–उलटेंपलटें होऊन; पालथे पडून.

बक्कंबयल् (ಬಕ್ಕಂಬಯಲ್) (क) ना.–काटे नसलेले मैदान; शून्यस्थळ; विशाल मैदान.

बक्कट (ಬಕ್ಕಟ) (क) वि.–रिकामें; रितें; मोकळें; निःसार; नापीक.

बक्करे (ಬಕ್ಕರೆ) (क) ना.–जोंधळ्याची भाकरी; फुटलेले कौल; खापर.

बक्कुडे (ಬಕ್ಕುಡೆ) (क) ना.–विस्मय; भीति; आतुरता; गडबड; घाई.

बक्के (कें) वलसु (ಬಕ್ಕೆ [ಕೆ] ವಲಸು) (क) ना.–बरका फणस; रसाळ फणस.

बक्षि (ಬಕ್ಷಿ) (अ. दे) ना.–मुख्य नौकर; हुद्देदार; दरबारी.

—दर्बारबक्षि (ದರ್ಬಾರಬಕ್ಷಿ) (अ. दे) ना.–राजस्थानांतील मुख्य अधिकारी.

बक्षीसु (ಬಕ್ಷೀಸು) (अ. दे) ना.–संभावना; देणगी; इनाम; तृप्ति; संतोष; मान्यता.

बगरगे (ಬಗರಗೆ) (क) ना.–पाण्याचा बुडबुडा; रुंद तोंडाचें भांडें; प्रवाहातील बेट.

बगल् (लु) (ಬಗಲ್ [ಲು]) (क) ना.–काख; बाजू; कक्ष; बगल; शेजार.

बगसे (सिगे) (ಬಗಸೆ [ಸಿಗೆ]) (क) ना.–ओंजळ; अंजली.

बगि (ಬಗಿ) (क) धा.–धूर निघणें; जळणें; तडा जाणें; उडी मारणें; बाहेर जाणें; पुढें येणें; उकरणें; खाजवणें.

(अ. दे) ना.–धमणी; धमनी; सारवट; दोन माणसें बसण्याचें वाहन.

बगुळ् (ಬಗುಳ್) (क) धा.–भुंकणें; भकणें; तोंडाला येईल तसें बोलणें; तिरस्कार करणें.

बगे (ಬಗೆ) (क) धा.–समजणें; विचार करणें; आलोचणें; उकरणें; दुभंगणें.

(क) ना.–इष्टार्थ; मन; प्रीति; अभिप्राय; क्रम.

—काणु (ಕಾಣು) (क) धा.–उपाय सुचणें; तोड सापडणें; मार्ग निघणें.

—कुंदु,–केडु (ಕುಂದು–ಕೆಡು) (क) धा.–निराश होणें; असमाधान होणें; मन बिथरणें; अडचणींत येणें; दिङ्मूढ होणें

—हरि (ಹರಿ) (क) धा.–मनाला पटणें; समजणें; संपवणें; संपणें; भागवणें.

—हरिसु (ಹರಿಸು) (क) धा.–भागविणें; समारोप करणें.

बग्ग (ಬಗ್ಗ) (क) ना.–वाघ; कमळ.

बग्गड (ಬಗ್ಗಡ) (क) ना.–राड; चिखल; मातीची पेंड; गारा; बांगडा; एकजातीची मासळी; निरुपयोगी वस्तु.

बग्गडिग (ಬಗ್ಗಡಿಗ) (क) ना.–रटाळ बोलणारा; अस्पष्ट बोलणार; निरर्थक भाषण करणारा.

बग्गडे (ಬಗ್ಗಡೆ) (क) ना.–अस्पष्टवाणी; बोबडे बोल; तोतरे भाषण.

बग्गणे (ಬಗ್ಗಣೆ) (क) ना.–कोकीळकूजन; कुहुगीत.

बग्गदोवलुडेय (ಬಗ್ಗದೊವಲುಡೆಯ) (क) ना.–व्याघ्राजिनधारी; वाघाचें कातडें पांघरणारा शिव.

बग्गरि (ಬಗ್ಗರಿ) (क)ना.–नरडें; ताल; मान; छातीचा सापळा.

बग्गिसु (ಬಗ್ಗಿಸು) (क) धा.–कोकिळेसारखा आवाज करणें; वाकविणें; नमविणें; गर्जणें; चिवचिवणें.

बग्गु (ಬಗ್ಗು) (क) ना.–वाद्य; वाघरू; भाग्य; ऐश्वर्य; संपत्ति.

(क) धा.–वाकविणें; नमविणें; न्हाऊ घालणें; चिवचिवणें.

बग्गुवडि (ಬಗ್ಗುಬಡಿ) (क) धा.–बेदम मारणें; खरपूस चोप देणें.

बग्गे (गेगे) (ಬಗ್ಗೆ [ಗೆಗೆ]) (क) अ.–विचारपूर्वक; प्रीत्यर्थ; करिता; साठीं; कारणें; विषयीं.

बंक (ಬಂಕ) (क) वि.–वक्र; वाकलेले; मूळचे; कोपऱ्यांतील; (क) ना. घरापुढील चौकी; देवडी.

बंकु (ಬಂಕು) (क) धा.–वाकणें; नमणें; वाकडेतिकडे होणें.

(क) ना.–बांक; नम्रता; अकडी; धोटी.

बंके (ಬಂಕೆ) (क) ना.–डिंक; राळ; धूप.

बंगडे (ಬಂಗಡೆ) (क) ना.–मासा; बांगडा.

बंगार (ಬಂಗಾರ) (सं) ना.–सुवर्ण; सोनें.

बंगि (ಬಂಗಿ) (क) ना.–हावभाव; सादृश्य; सारखेपणा; पात्र; भूमिका; बिन्हाड; वसती; निवास.

बच्च (ಬಚ್ಚು) (क) वि.—पिळपिळित; फुसके; पीक नसलेलें; दाणा नसलेले; गाभा नसलेले; बोतरा; निरुपयोगी; पोकळ; वाईट.
(क) ना.—भीति; बागुल; बुजगावणें; वैश्य; व्यापारी.
बच्चबरिय (ಬಚ್ಚುಬರಿಯ) (क) वि.—फुसका; निरुपयोगी; शून्य; नष्ट.
बच्चर (जर) (ಬಚ್ಚುರ [ಜ್ಜುರ]) (क) ना.—वज्र; रत्न; मूल्यवान खडा.
बच्चरणे (ಬಚ್ಚುರಣೆ) (क) ना.—कोंदण; रत्नजडण; रंगरंगोटी; खड्गाला धार लावणें.
बच्चल् (लु) (ಬಚ್ಚುಲ್ [ಲು]) (क) ना.—स्नानगृह; न्हाणीघर; न्हाणी; मोरी; पायखाना (चरंडी)
बच्चले (ಬಚ್ಚುಲೆ) (क) ना.—वत्सला; प्रियतमा; माता.
बच्चु (ಬಚ್ಚು) (क) धा.—लपविणें; आड होणें; गरीब होणें; क्षीण होणें; रोडणें; न दिसणें.
(क) ना.—भीति; विस्मय; ऊब.
—इडु (ಇಡು) (क) धा.—दिसेनासें करणें; आड करणें; लपवणें; गूढ राहणें; न सांगतां ठेवणें.
बचोंगु (ಬಚ್ಚೊಂಗು) (क) धा.—निष्फळ होणें; व्यर्थ होणें.
बजंतरि (ಬಜಂತರಿ) (क) ना.—वाजंत्री; वाजपी; वाद्य; सनई.
बजायिसु (ಬಜಾಯಿಸು) (क) धा.—निभावणें; आज्ञा देणें. वापरांत आणणें; वापरणें; बजावून सांगणें.
बजार (ಬಜಾರ) (अ. दे) ना.—पेठ; बाजार.
बजे (ಬಜೆ) (क) ना.—उग्रगंधा वनस्पति.
बज्जर (ಬಜ್ಜರ) (क) ना.—वज्र; रत्न; माणिक; वीज; इंद्रायुध.
बंच (ಬಂಚ) (क) ना.—वंश; कुळ; संतती.
(अ. दे) ना.—घोस; तुरा; गुच्छ.
बंचने (ಬಂಚನೆ) (क) ना.—वंचना; कपट; फसवणूक.
बंचर (ಬಂಚರ) (क) ना.—तंत्रीवाद्य; सतार; तंबोरा; वीणा.
बंचिसु (ಬಂಚಿಸು) (क) ना.—फसवणें; कपट करणें; वंचना करणें.
बंजरु (ಬಂಜರು) (क) वि.—नापीक; माळवट; ओसाड.
—भूमि (ಭೂಮಿ) (क) ना.—माळरान; नापीक जमीन; लोणा; खार जमीन; दलदल.
बंजिसु (ಬಂಜಿಸು) (क) धा.—उल्लंघणें; ओलांडणें; उडी मारणें; पार होणें; निसटणें; पिटाळून लावणें. मोडणें.
बंजे (ಬಂಜೆ) (क) ना.—वंध्या; वांझ; टोणगी.
बंजेपडिसु (ಬಂಜೆಪಡಿಸು) (क) धा.—निकामी करणें; खची करणें; नाश करणें.
बट (ಬಟ) (क) ना.—भट; शूर सैनिक; योद्धा; लढवय्या.
बटु (ಬಟು) (सं) ना.—ब्रह्मचारी; बाळ; वामनमूर्त; खुजा; कुब्ज.
—वामन (ವಾಮನ) (सं) ना.—विष्णु.

बट्ट (ಬಟ್ಟ) (क) वि.—गोल; वर्तुळाकार; वलयांकित; नग्न; टक्कल पडलेला; बोडका; बिनशिंगी; मुंडा; नष्ट.
(क) ना.—भट्ट; आचार्य; स्वामी; विद्वान; क्षत्रिय व ब्राह्मण यांची मिश्र संतती.
बट्टगैदु (ಬಟ್ಟಗೈದು) (क) अ.—गोलकरून, वर्तुळवाळून, वेढून.
(क) ना.—सुदर्शनचक्र, बूमरँग; वर्तुळयुध, गोलाकारशस्त्र.
बट्टनंबु (ಬಟ್ಟನಂಬು) (क) ना.—चक्रायुद्ध, गोलशस्त्र.
बट्टने (ಬಟ್ಟನೆ) (क) अ.—लौकर, शीघ्र, लागलीच गोलकरून; मंडलाकार.
बट्टनेय (ಬಟ್ಟನೆಯ) (क) ना.—गोल; वर्तुळ; कंकणाकार.
बट्टबयलु (ಬಟ್ಟಬಯಲು) (क) ना.—झाड वगैरे नसलेले मैदान; मोकळा माळ.
बट्टलु (ಬಟ್ಟಲು) (क) ना.—वाटी; लहान भांडे; जलपात्र; पाणी पिण्याचे भांडे.
बट्टितु (त्तु) (ಬಟ್ಟಿತು [ತ್ತು])(क) ना.—गोलाई, वर्तुळाकृति, मंडलाकार.
बट्टु (ಬಟ್ಟು) (क) वि.—गोल; वर्तुळ; वाटोळें.
(क) ना.—बिंदु; थेंब; कुंभाराचें चाक. ‘ तिगरी ’ पहा.
बट्टे (ಬಟ್ಟೆ) (क) ना.—मार्ग; रस्ता; कापड; वस्त्र; कपडा.
—बिडु, मीरु (ಬಿಡು–ಮೀರು) (क) धा.—रीत सोडून जाणें; दुर्वर्तन करणें; आडमार्ग धरणें; नीती सोडणें.
—हिडि (ಹಿಡಿ) (क) ना.—सन्मार्गावर येणें; वाट सुधारणें; रस्त्याला लागणें.
बट्टेग (य) (ಬಟ್ಟೆಗ [ಯ]) (क) ना.—वाटसरू; पांथस्थ; मार्गानें जाणारा.
बट्टेगेडु (ಬಟ್ಟೆಗೆಡು) (क) धा.—वाटचुकणें; दुरवस्था होणें; आडमार्गानें जाणें; अनीतीनें वागणें.
बड (ಬಡ) (क) वि.—वाकलेला; रोडलेला; क्षीण; धनहीन; दरिद्री; नीच; खालच्या प्रतीचा.
—बुद्धि (ಬುದ್ಧಿ) (क) ना.—कृपणता; चिक्कूपणा; क्षुद्र विचार.
—व (ವ) (क) वि.—निर्धन; अकिंचन; दरिद्री; वित्तहीन.
बडक (कलु) (ಬಡಕ [ಕಲು]) (क) वि.—रोड; क्षीण; दुर्बल; मरतुकडा; ‘ पेंत ’ पहा.
बडग (गलु) (गु), (ಬಡಗ) [ಗಲು] (ಗು) (क) ना.—उत्तरदिशा; उत्तर दिक्
बडगि (ಬಡಗಿ) (क) ना.—काठी; सुतार; लाकूडकाम करणारा.
बडनुडि (ಬಡನುಡಿ) (क) ना.—क्षुद्रवचन; दीनपणा; दीनपणाची मागणी; दुर्वचन; अभद्र भाषा.
बडप (ಬಡಪ) (क) ना.—प्रवाह; पाण्याची ओढ.

बडपायि (ಬಡಪಾಯಿ) (क) ना. – गरीब; निराधार प्राणी; असहाय जीव.

बडबड (ಬಡಬಡ) (क) अ – घाईनें; लौकर; शीघ्र; एकसारखे.

बडबडि (ಬಡಬಡಿ) (क) वि. – बडबड्या; चकाट्या पिटणारा; भोंगळ बोलणारा.

बडबडिसु (ಬಡಬಡಿಸು) (क) धा. – बडबडणें; बरळणें; भ्रम होणे; निरर्थक बोलणें; आपल्याशींच पुटपुटणें.

—इके (ಇಕೆ) (क) ना. – बडबड; चकाट्या; कोरडी चर्चा.

बडबाग्नि (नल) (ಬಡಬಾಗ್ನಿ [ನಲ]) (क) ना. – वडवाग्नि; सागरातील आग; प्रलयाग्नि.

बडवा (वे) (ಬಡವಾ [ವೆ]) (क) ना. – घोडी, मजुरीवर जगणारी स्त्री; ब्राह्मणी; मोलकरीण; सैपाकीण.

बडवानिस (ಬಡವಾನಿಸ) (क) वि. – गरीब; रोडका; क्षुद्रबुद्धी.

बडायि (ಬಡಾಯಿ) (अ-दे) ना. – बढाई; दंभ; आत्मस्तुति; प्रौढी; गप्पा.

बडि (ಬಡಿ) (क) धा. – मारणें; टोला देणें; चालविणें. (क) ना. – टोला; मार; आघात; लाठी; काठी.

बडिगल्लु (ಬಡಿಗಲ್ಲು) (क) ना. – अडाणी; अडणा; तिकाटणी आडकाठी; धोंड; मार्गातील काटा.

बडिक (ಬಡಿಕ) (क) ना. – आशाळभूत गरीब.

बडिदाडु (ಬಡಿದಾಡು) (क) धा. – टांगणें; लोंबणें; झोला खाणें.

बडिवार (ಬಡಿವಾರ) (क) ना. – दंभ; बतावणी; अहंकार; सोंगाडेपणा; अट्टाहास.

बडिश (लिश) (ಬಡಿಶ [ಲಿಶ]) (सं) ना. – मासे धरण्याचा गळ. 'गाळ' पहा.

बडिसु (ಬಡಿಸು) (क) धा. – टांगणें; लोंबत ठेवणें; जीवन वाढणें.

बड्डि (ಬಡ್ಡಿ) (क) ना. – वृद्धि; व्याज; व्याजाचा पैसा.

बड्डिगे (ಬಡ್ಡಿಗೆ) (क) ना. – नाभी; बेंबी.

बण (ಬಣ) (क) ना. – पक्ष; उपपक्ष; गट; कुल; जात.

—कार (ಕಾರ) (क) ना. – पक्ष उभारणारा; रयत.

—गार (ಗಾರ) (क) ना. – रंगारी; रंगवणारा.

बणगु (ಬಣಗು) (क) वि. – अल्प; क्षुद्र; नीच; हिशेबात न घेण्यासारखा; नगण्य.

— तन (ತನ) (क) ना. – क्षुद्रपण; नीचता; अल्पात्मता.

—नुडि (ನುಡಿ) (क) ना. – अपशब्द; शिवी; वाईट भाषण.

—मनुज (ಮನುಜ) (क) ना. – निरुपयोगी मनुष्य; बेकार; क्षुद्र; निकामी.

बणजि (णंजि) ग (ಬಣಜಿ [ಣಂಜಿ] ಗ) (क) ना. – व्यापारी; वाणी; वर्तक.

बणंजु (ಬಣಂಜು) (क) ना. – व्यापार; व्यवहार; व्यवसाय; क्रयविक्रय.

बणति (ಬಣತಿ) (क) ना. – रंगरंगोटी; आदर्श; नमुना.

बणबे (णंबे) (ಬಣಬೆ [ಣಂಬೆ]) (क) ना. – गवताची गंजी; बणवी; गवताची रास.

बणिति (ಬಣಿತಿ) (क) ना. – भाषा; वाक्; कथा; निवेदन; म्हणणें. भणिति.

बंट (ಬಂಟ) (क) ना. – वीर; योद्धा; सैनिक;

—उत्तर बंट (ಉತ್ತರಬಂಟ) (क) ना. – दक्षिणेकडील एक जमात; दास; सेवक.

बंड (ಬಂಡ) (क) ना. – भांडें; पात्र; वस्तु; द्रव्य; (क) वि. निर्लज्ज; अविनीत; अपमानित.

बंडण (ಬಂಡಣ) (क) ना. – युद्ध; कलह; कंदन; भांडण.

बंडवलु (वाळ) (ಬಂಡವಲು [ವಾಳ]) (क) ना. – मूलधन; भांडवल; ऐनमुद्दल; संपत्ति.

बंडाय (ಬಂಡಾಯ) (क) ना. – बंड; दंगा; कोलाहल; क्रांति.

बंडारिसु (ಬಂಡಾರಿಸು) (क) धा. – निरुपयोगी होणें; निकामी होणें; अडगळीत पडणें; कोपऱ्यात बसणें.

बंडिबोव (ಬಂಡಿಬೋವ) (क) ना. – बैलगाडी चालवणारा; गाडीवान.

बंडु (ಬಂಡು) (क) ना. – मध; मकरंद; फुलातील रस; पराग; अपमान; दुर्वर्तन; उद्धटपणा; निलाजरेपणा.

—अट्ट (ಅಟ) (क) ना. – ओरडाओरड; निर्लज्ज वर्तन.

बंडुणि (ಬಂಡುಣಿ) (क) ना. – मधुपान; मकरंद सेवन; भ्रमर; मधमाशी;

बंडे (ಬಂಡೆ) (क) ना. – फरशी; मोठा दगड ; अडणा; असंस्कृत मनुष्य; अडाणी; ठुंब.

बण्ण (ಬಂಣ್ಣ) (क) ना. – वर्ण; लाल रंग; रंग.

बण्णगूळ् (ಬಣ್ಣಗೂಳ್) (क) ना. – फोडणीचा भात; पेज काढलेला भात.

बण्णगार (ಬಣ್ಣಗಾರ) (क) ना. – रंगारी; चित्रकार; कलाकार; वर्णन करणारा; कवि; कथाकार.

बण्णने (ಬಣ್ಣನೆ) (क) ना. – वर्णन; निरूपण; रंगवणूक.

बण्णबळि (ಬಣ್ಣಬಳಿ) (क) धा. – रंग देणें; तिखट मीठ लावून वर्णन करणें; रसाळ कथन करणें.

बण्णवुर (ಬಣ್ಣವುರ) (क) वि. – वर्णपूर. रंगीबेरंगी; चित्रविचित्र.

बण्णाचार (ಬಣ್ಣಾಚಾರ) (क) ना. – वेड लावणारी गोष्ट; अवास्तव स्तुति; बहारदार गोष्ट.

बण्णिके (ಬಣ್ಣಿಕೆ) (क) ना. – वर्णन; स्तुति; खुशामत; चित्रण; खुषमस्करी.

बत (ಬತ) (सं) अ. – अहो; अय्या; अबब; इ. आश्चर्योद्गार.

बतेरि (ಬತೇರಿ) (अ. दे) ना.–बातेरी; तोफखाना; किल्ल्यावर तोफ ठेवण्याची जागा. 'कोत्तल' पहा.

बत्त (ಬತ್ತ) (क) ना.–भात; पिकाऊ जमीन; गादा; गवताचें बी; शिजवलेला भात. 'कळवे' पहा.

बत्तलु (ले) (ಬತ್ತಲು [ಲೆ]) (क) वि.–नग्न; दिगंबर; वस्त्रहीन; विवस्त्र.

बत्तळि (ळिके) (ಬತ್ತಳಿ [ಳಿಕೆ]) (क) ना.–बाणाचा भाता.

बत्ताय (ಬತ್ತಾಯ) (क) ना.–भत्ता; प्रवास खर्च; पगाराशिवाय मिळणारा इतर पैसा.

बत्ति (ಬತ್ತಿ) (क) अ.–वाळवून; संकोच पावून; कोळपून. (क) ना.–दिवा; वात; सुरुंगाच्या दारूची बत्ती.

बत्तीसु (स) (ಬತ್ತೀಸು [ಸ]) (अ. दे.) वि.–तीसावर दोन; बत्तीस संख्या.

बत्तु (ಬತ್ತು) (क) धा.–वाळणें; रसहीन होणें; सुकणें; निवणें; कोमेजणें; संकुचित होणें.

बद (दे) ग (ಬದ [ದೆ] ಗ) (क) वि.–वंचक; नीच; फसव्या; जार; व्यभिचारी; उद्धट. 'सितग' पहा.

बदगु (ಬದಗು) (क) ना.–वंचना; फसवणूक; लुच्चेगिरी; कुटिलता.

बदनामि (ಬದನಾಮಿ) (अ. दे) ना.–दुर्लौकिक; अपकीर्ति; अपयश.

बदनिके (ಬದನಿಕೆ) (क) ना.–बंधनिका; बांडगुळ; ऋण; वनस्पति.

बदरि (रिका) (ಬದರಿ [ರಿಕಾ]) (सं) ना.–बोरीचे झाड.

बदरिकाश्रम (ಬದರಿಕಾಶ್ರಮ) (सं) ना.–एक प्राचीन ऋष्याश्रम.

बदलु (ಬದಲು) (अ. दे) ना.–बद्दल येणारा; एका जागीं दुसरा; व्यवस्था; विनिमय; बदल; क्रांति.

बदसु (ಬದಸು) (क) ना.–कुटिलता; वंचना; फसवणूक; लुचेगिरी.

बदि (ಬದಿ) (क) ना.–पक्ष; बाजू; शेजार; जवळीक; कूस; पदर.

बद (दं) कु / बर्दु (दुं) कु (ಬದ [ದಂ] ಕು) (क) धा.–जिवंत राहणें; जीवन चालविणें; जगणें; उरणें; पार होणें; जीव धारण करणें. (ಬರ್ದು [ದುಂ] ಕು) (क) ना–जीवन; सांसारिक वस्तु; द्रव्य; उद्योग.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–जीव राखणें; वाचविणें; पार करणें.

बदेग (ಬದೆಗ) (क) ना.–वंचक; फसव्या; व्यभिचारी; जार; उद्धट.

बद्द (ಬದ್ದ) (क) वि.–बद्ध; बांधला गेलेला; भद्र; मंगल; घट्ट; गाढ; गाडून मारलेला; सत्य. 'नन्नि' पहा.

बद्दण (वण) (ಬದ್ದಣ [ವಣ]) (क) ना.–वर्धमान; एक चर्मवाद्य; मंगलवाद्य; मृदंग. 'मद्दल' पहा.

बद्दि (ಬದ್ದಿ) (क) ना.–वृद्धि; वैपुल्य; आधिक्य.

बद्दिके (ಬದ್ದಿಕೆ) (क) ना.–कस; कसोटी; विपुलतेचा पडताळा; अधिक झाले की काय पाहणें.

बद्दिगे (ಬದ್ದಿಗೆ) (क) ना.–वस्त्राचा शेवटचा भाग; दशा; कन्या; विणाईतील ताण्याची सुतें.

बद्दिसु (ಬದ್ದಿಸು) (क) धा.–जास्तीचा भाग ध्यानीं घेणें; कसोटी लावणें; कस पाहणें; जुळवून पाहणें.

बद्दु (दुं) (ಬದ್ದು [ದುಂ]) (क) ना.–प्रौढत्व; जाणीव; नैपुण्य; मृत्यु; जमिनीतील बीळ; भेग; फट.

बद्दुगे (ಬದ್ದುಗೆ) (क) ना.–विणाईतील सोडलेला शेवटचा भाग. 'बद्दिगे' पहा. कडदोरा; करदोटा; पट्टी.

बद्दे (ಬದ್ದೆ) (क) ना.–खरे बोलणारी; सत्यवती; प्रौढा; ओटीपोट.

बद्देदल्लळ (ಬದ್ದೆದಲ್ಲಳ) (क) ना.–वीराला वायाळ करणारा; वीराधिवीर.

बद्ध (ಬದ್ಧ) (सं) वि.–बांधला गेलेला; जखडलेला; तुरुंगात अडकलेला; बंधनांत पडलेला; सरळ; क्रमशुद्ध.

बद्धकंकण (ಬದ್ಧಕಂಕಣ) (सं) वि.–कंकण बांधून घेतलेला; कामाला सिद्ध झालेला; दृढनिश्चयी; प्रतिज्ञाबद्ध.

बद्धमुष्टि (ಬದ್ಧಮುಷ್ಟಿ) (सं) वि.–मूठ वळलेला; मारामारीला तयार झालेला; हात आवरणारा; लोभी; कृपण.

बद्धवैर (ಬದ್ಧವೈರ) (सं) ना.–हाडवैर; कट्टुवैर; कमी न होणारे शत्रुत्व.

बद्धशिखि (ಬದ್ಧಶಿಖಿ) (सं) वि.–शेंडीची गाठ घातलेला; शेंडी बांधलेला; अग्निस्तंभन जाणणारा.

बद्धांजलि (ಬದ್ಧಾಂಜಲಿ) (सं) ना.–हात जोडून उभा असलेला; नमस्कार.

बधिर (ಬಧಿರ) (क) ना.–किवंडा; बहिरा; ऐकू न येणारा.

बन (ಬನ) (क) ना.–वन, अरण्य; बाग; मळा.

बंति (ಬಂತಿ) (क) ना.–पंक्ति; ओळ; गट. 'हंति' पहा. दहा संख्येचा समूह.

—तलेय (ತಲೆಯ) (क) ना.–दशकंठ; दशशिर; ओळीने दहा डोकी असलेला.

—तेर (ತೇರ) (क) ना.–दशरथ.

बंते (बोंते) (ಬಂತೆ [ಬೊಂತೆ]) (क) ना.–जाड तक्क्या; लोड; जटा; पारंब्या.

बंद (ಬಂದ) (क) ना.–बंद; चौकट; नियम; ओझें; वृंद; समूह.
(क) वि.–आगत; जवळ आलेला; पिकलेला; पक्व; पिका. हाती आलेला.
बंदगे (ಬಂದಗೆ) (क) ना.–चौकट; निर्बंध; दास्य; सेवा.
बंदळिके (णिके) (ಬಂದಳಿಕೆ [ಣಿಕೆ]) (क) ना.–बांडगूळ; बंधनिका; ऋण (वनस्पति)
बंदरु (ಬಂದರು) (क) ना.–बंदर; जहाज थांबण्याचे ठिकाण. 'रेवु' पहा.
बंदि (ಬಂದಿ) (क) ना.–बाजुबंद; एक दागिना; कैदी; बंदी; स्तुतिपाठक; भाट; चारण.
बंदिग (ಬಂದಿಗ) (क) ना.–बांधलेला, कैदी, बंदी, स्तुतिपाठक.
बंदिसु (ಬಂದಿಸು) (क) धा.–बांधणें, बंधनांत टाकणें, कैद करणें, अटकवणें, स्तुतिकरणें, वंदणें.
बंदुक (ಬಂದುಕ) (क) ना.–स्तुतीवर जगणारा; भाट; खुषमस्कऱ्या.
बंदुगे (ಬಂದುಗೆ) (क) ना.–बंधुक, जास्वंद.
बंदूकु (ಬಂದೂಕು) (अ. दे.) ना.–बंदूक, तोड्याची बंदूक. 'कवि' पहा.
बंध (धन) (ಬಂಧ [ಧನ]) (सं) ना.–चौकट; नियम; आज्ञा; शासन; निर्बंध; रचना; जोडणी; तुरुंग; पाश; वश्यता.
बंधक (ಬಂಧಕ) (सं.) वि.–विलंब लावणारा; हरकत करणारा; वेळ गमावणारा.
(क) ना.–गहाण, तारण, ठेव, प्रतिज्ञा, जोडणी, रचना.
बंधकि (की) (ಬಂಧಕಿ [ಕೀ]) (सं.) ना.–दासी; व्यभिचारिणी; जारिणी.
बंधनालय (ಬಂಧನಾಲಯ) (सं.) ना.–कारागृह; बंदीखाना; तुरुंग; कैदखाना.
बंधिसु (ಬಂಧಿಸು) (क) धा. बांधून घालणें; घट्ट बांधणें; तुरुंगात टाकणें.
बंधु (ಬಂಧು) (सं.) ना.–भाऊ; आप्तेष्ट; नातेवाईक.
बंधुकृत्य (ಬಂಧುಕೃತ್ಯ) (सं) ना.–परोपकाराचे काम; सत्कार्य.
बंधुत्व (ಬಂಧುತ್ವ) (सं.) ना.–बांधव्य, भाऊपणा, नातें, आप्तत्व.
बंधुर (ಬಂಧುರ) (सं.) वि.–घट्ट; दृढ; आवळलेले; मनोहर; संतोषदायक; कल्याणकारी; भद्र.
(सं.) ना.–गोमेधिक; बदक; 'बातु' पहा.
बंधूक (ಬಂಧೂಕ) (सं.) ना.–जास्वंद; लाल जास्वंद; रक्तपुष्प.
बन्न (ಬನ್ನ) (क) वि.–भग्न; भंगलेले.
(क) ना.–नाश; कष्ट; विपत्ति; अडचण; पीडा.
–पडिसु (ಪಡಿಸು) (क) ना.–कष्ट सहन करणें; त्रास होणें; भंगणें.

बन्नि (ಬನ್ನಿ) (क) क्रि.–यावें; आलों.
(क) ना.–शमीवृक्ष.
बप्प (ಬಪ್ಪ) (क) वि–येणारा.
(क) ना.–बर्फ
बफून (ಬಫೂನ) (अ. दे) ना.–विदूषक.
बबून (ಬಬೂನ) (अ. दे) ना.–गोरीला जातीचें माकड;
बब्बर (ಬಬ್ಬರ) (अ. दे.) ना.–बर्बर देश; बब्बर-देशीय जन; मूर्ख; मंद; धड्ड; असंस्कृत.
बब्बुर (लि) (ಬಬ್ಬುರ [ಲಿ]) (क) ना.–बाभळ; काटे बाभळ; बरबुर वृक्ष.
बभ्रु (ಬಭ್ರು) (सं) ना.–मुंगुस; शिव; विष्णु; अग्नि; एक ऋषि; पिंगट रंग; भुरे केस; एक यादव; सोने; एक धातु.
–धातु (ಧಾತು)(सं)ना.–सुवर्ण; सोनें.
बभ्रुवाहन (ಬಭ್ರುವಾಹನ) (सं) ना.–मणीपुरचा राजा; अर्जुनाचा (चित्रांगदेला झालेला) पुत्र.
बंबल् (ಬಂಬಲ್) (क) ना.–समूह; रास; घोस; गुच्छ. 'तोंगल्' पहा.
बंबळ (ಬಂಬಳ) (क) ना.–आयास; श्रम; थकवा; संकट; विपत्ति; वापर.
बंबु (ಬಂಬು) (क) ना.–मोठी नळी; बांबू; पाणी काढण्याचें डबरें; रहाटगाडगे.
बंभर (ಬಂಭರ) (सं) ना.–भ्रमर; भुंगा.
बंभरालि (ಬಂಭರಾಲಿ) (सं) ना.–माशी; भुंगुरटें; मशक.
बंभारव (ಬಂಭಾರವ) (सं) ना.–भों ऽऽ आवाज; भोंगा; कोलाहल.
बंभ्रमत् (ಬಂಭ್ರಮತ್) (सं) वि.–सारखे फिरणारे; सतत फिरणारे.
बम्मरि (ಬಮ್ಮರಿ) (क) ना.–मूर्च्छा; आळोखापिळोखा.
बय् (ಬಯ್) (क) धा.–पुरणें; लपवून ठेवणें; झाकून ठेवणें; निक्षेपणें; अपशब्द वापरणें; शिवीगाळ करणें; घसरणें.
—गळ्-गुळ् (ಗಳ್,–ಗುಳ್) (क) ना.–अपशब्द; शाप; तिरस्कार, निंदा; शिवी.
—चु (ಚು) (क) धा.–झाकणें; लपवणें; डोळ्याआड करणें.
बयके (ಬಯಕೆ) (क) ना.–आशा; इच्छा; मनोरथ; डोहाळे.
बयल्(लु) (ಬಯಲ್ [ಲು]) (क) ना.–मैदान; बखळ; मोठी खुली जागा; शून्य; व्यर्थ; ऊन; प्रकाश.
—आगु (ಆಗು) (क) ना.–दिसेनासें होणें; हाताला न येणें; व्यर्थ होणें; बिंग फुटणें; रहस्यस्फोट होणें.
—आडंबर (ಆಡಂಬರ) (क) ना.–दंभ; कोरडा अहंकार; घमेंड; खोटी प्रतिष्ठा.

— ब्रह्म (ಬ್ರಹ್ಮ) (क) ना. – पायघोळ संत; कोरडें ब्रह्मज्ञान सांगणारा; ढोंगी साधु.

बयलुग (ಬಯಲುಗ) (क) ना. – संसारी; प्रापंचिक. 'भवी' पहा.

बयल्दोरे (ಬಯಲ್ದೊರೆ) (क) ना. – मृगजळ; तेजाकर; प्रकाश स्वामी; ऊन्हरूपी तेजी, उन्हाचा घोडा.

बयसु (ಬಯಸು) (क) धा – आशा करणें; अपेक्षिणें; इच्छिणें; मनोरथ करणें; कामना करणें.

बय्के (ಬಯ್ಕೆ) (क) ना. – निक्षेप; आकांक्षा; शिवी, लपवून ठेवलेली गाठ.

बय्गु (ಬಯ್ಗು) (क) ना. – अपराण्ह; तीन्हीसांज; संध्या.

—म्पोळ्तु (ಂಪೊಳ್ತು) (क) ना. – सायंकाळ; सांज.

बय्गुळ्(ळु) (ಬಯ್ಗುಳ್ [ಳು]) (क) ना. – शाप; दुर्वचन; निंदा; छीः थू; तिरस्काराचे शब्द.

बय्तले (ಬಯ್ತಲೆ) (क) ना. – भांग; केस-विभागणी; केसछडी; डोक्यावरील केसात मधोमध पडलेली रेषा.

बय्तिडु(य्पिडु) (ಬಯ್ತಿಡು [ಯ್ಪಿಡು]) (क) धा. – झांकून ठेवणें; लपविणें.

बय्ते(य्के) (ಬಯ್ತೆ [ಯ್ಕೆ]) (क) ना. – मनात दडलेली इच्छा; मनोकामना; अंतर्वासना.

बय्ने (ಬಯ್ನೆ) (क) ना. – तालवृक्ष.

बर्(रु) (ಬರ್ [ರು]) (क) धा. – येणें; होणें; आगमन होणें; संभवणें.

बर (ಬರ) (क) ना. – वर; आशीर्वाद; अनुग्रह; पति.

—गाल (ಗಾಲ) (क) ना. – दुष्काळ; आपत्काल; दुर्भिक्षसमय.

बरं (रेगं) (ಬರಂ [ರೆಗಂ]) (क) अ. – पर्यंत; पावेतों; वेरी.

बरक (ಬರಕ) (क) ना. – निःसत्त्व; निरुपयोगिता; अवकाश; दोरा; भूमि; इळानाडी; पोतें; जाळें.

बरगु (ಬರಗು) (क) धा. – ओढणें; विंचरणें; एकत्रित करणें.

(क) ना. – एक धान्य; बरगें

बरटे (ಬರಟೆ) (क) ना. – बाठ; आंब्याची कोय.

बरडु (ಬರಡು) (क) वि. – निःसत्त्व; निरुपयोगी; निष्प्रयोजक; खोटी भूक.

बरणि (ಬರಣಿ) (क) ना. – भरणी नक्षत्र; एक उभट भांडें; बरणी.

बरत (ಬರತ) (क) वि. – वाळलेले; असार; नीरस; निर्जन.

बरति (ಬರತಿ) (क) ना. – भरती; भरण; सैन्यभरती; समुद्रभरती.

बरपण्ण (ಬರಪಣ್ಣ) (क) ना. – पोषण; लेखनपंडित; लेखणी-बहाद्दर; शाळाशिक्षक; उपाध्याय.

बर (रे) वणिगे (ಬರ[ರೆ]ವಣಿಗೆ) (क) ना. – हस्ताक्षर; लिखाण; हस्तलिखित.

बरवु (ಬರವು) (क) ना. – आगमन; येणें; वर; अनुग्रह; परिणाम; आशीर्वाद.

बरवसे (ಬರವಸೆ) (क) ना. – भरंवसा; विश्वास.

बरविग (ಬರವಿಗ) (क) ना. – आगंतुक; अतिथी; अभ्यागत; पाहुणा; येणारा.

बरसिडिलु (ಬರಸಿಡಿಲು) (क) ना. – पडणारी वीज; उत्पात; दुष्काळ सूचक उन्हाळा; अवर्षण.

बरसु (ಬರಸು) (क) वि. – ओबडधोबड; सारहीन; कठिण; उद्धट; खडबडीत.

बरसेळे (ಬರಸೆಳೆ) (क) धा. – जोरानें ओढून घेणें; आतुरतेनें आलिंगन देणें.

बर(रे)ह(प) (ಬರ[ರೆ]ಹ[ಪ]) (क) ना. – लेख; लिखाण; अक्षर; लिपी.

बरिदु (य) (ಬರಿದು[ಯು]) (क) वि. – उघडा; व्यर्थ; निरर्थक.

बरि (ಬರಿ) (क) वि. – निरर्थक; उघडा.

बरिकै (ಬರಿಕೈ) (क) धा. – मोकळे करणें; खोलणें; रिते करणें.

(क) ना. – रिक्त हस्त; मोकळा हात; गरिबी; निष्फळ कार्य.

बरिगंट्टु (ಬರಿಗಂಟು) (क) ना. – व्यर्थ आशा; लाभ नसलेले काम.

बरिगुल्लु (ಬರಿಗುಲ್ಲು) (क) ना. – व्यर्थ प्रयत्न; निरर्थक धडपड; उगीच घेतलेला त्रास.

बरिदे (ಬರಿದೆ) (क) अ. – व्यर्थ; निष्फळ; अलाभ; अकारण.

बरिदोरे (ಬರಿದೊರೆ) }
बरुदोरे (ಬರುದೊರೆ) } (क) ना. – सुकलेला ओढा; राज्य गमावलेला राजा; निष्कांचन नृप; पायउताराची नदी.

बरिबेंट (ಬರಿಬೇಟ) (क) ना. – व्यर्थ प्रेम; निष्कारण कामुकवृत्ति; निष्फळ कामवासना;

बरिस (ಬರಿಸ) (क) ना. – वर्ष; बारा महिन्यांचा काळ.

बरिसु (ಬರಿಸು) (क) धा. – बोलावून घेणें; आदरपूर्वक स्वागत करणें, येईलसे करणें.

बरु (ಬರು) (क) धा. – येणें; आगमन होणें.

(क) वि. – मोकळे; रिते; व्यर्थ; निस्सार.

बरु (रुं) बं (ಬರು [ರುಂ] ಬಂ) (क) वि. – अकिंचन; गरीब; रिता झालेला.

बरुव (ಬರುವ) (क) वि. – साह्यशून्य; निराश्रित; निर्वासित; परदेशी; अनाथ; पोरका.

बरे (ಬರೆ) (क) धा. – खूण करणें; संकेत दाखवणें; वाळणें; निवणें.

(क) धा. – डाग देणें; भाजणें.

(क) ना. – चट्टा; तप्त लोहानें दिलेला डाग; खूण; डाणें; पालापाचोळा; डोंगर झरा.

—प (ಪ) (क) ना.—लिखाण; लेखन; लिपी.

—पअण्ण (—ಪಅಣ್ಣ) (क) ना.—लेखनकामाठी; कर्णिक; कारकून; कर्मचारी.

—व (ವ) (क) ना.—हिशेबनीस; कारकून; लेखक.

बर्क (केंजिके) (ಬರ್ಕ [ಕೆಂಜಿಕೆ]) (क) ना.—एक जातीचा ससा.

बर्चणे (ಬರ್ಚಣೆ) (क) ना.—रंग; वर्ण; राड.

बर्चि (ಬರ್ಚಿ) (क) ना.—भोसकण्याचे टोकदार आयुध; ईट.

बर्चिसु (ಬರ್ಚಿಸು) (क) धा.—चित्र काढणें; रंग भरणें; मनरंजन करणें.

बर्दर् (ಬರ್ದರ್) (क) वि.—जोपासलेला; भाग्यवंत; प्रौढ.

बर्दिल (ಬರ್ದಿಲ) (क) ना.—स्वर्ग; देवलोक; अमरलोक.

बर्दु (ಬರ್ದು) (क) धा.—मरणें; मृत्यु येणें.

(क) ना.—प्रौढत्व; नैपुण्य; मरण; स्वर्ग; आधिक्य.

बर्दु (दुं) कु (ಬರ್ದು [ದುಂ]ಕು) (क) धा.—जीवन कंठणें; जिवंत राहणें; जीव संभाळून राहणें.

बर्दुग (ಬರ್ದುಗ) (क) वि.—पंडित; विद्वान; ज्ञानी; जाणता.

बर्दुगे (ಬರ್ದುಗೆ) (क) ना.—मरण; मृत्यु.

बर्दे (ಬರ್ದೆ) (क) ना.—प्रौढ स्त्री; चतुर स्त्री; निपुण स्त्री.

बर्प (ह) (ಬರ್ಪ [ಹ]) (क) वि.—आगामी; भविष्यकालीन; आगमन सुचवणारा.

बर्पुदुं (ಬರ್ಪುದುಂ) (क) अ.—येताक्षणींच; आल्याबरोबर.

बर्फ (ಬರ್ಫ) (अ.दे.) ना.—गारा; धुक्याचा थर; बर्फ.

बर्बर (ಬರ್ಬರ) (सं) ना.—अनागरिक; अडाणी; रानटी; बर्बरदेशीय; बर्बरदेश.

बर्बूर (ಬರ್ಬೂರ) (क) ना.—बाभूळ.

बर्ह (ಬರ್ಹ) (सं) ना.—पक्ष्याचे पर; मोरपीस.

बर्हि (ಬರ್ಹಿ) (सं) ना.—मोर; दर्भ; कुशगवत; जाळ; अग्नि.

—वाहन (ವಾಹನ) (सं) ना.—कार्तिकेय; षण्मुखस्वामी; मोरावर बसलेला.

बल् (ಬಲ್)(क) धा.—मोठे होणें; समर्थ होणें; बल संपादन करणें.

(सं) धा.—श्वासोच्छ्वास करणें; जिवंत राहणें; दळणें; बोलणें; दुखवणें; खून करणें; पाहणें; पोसणें; ओळखणें; साह्य करणें.

बल (ಬಲ) (सं) ना.—शक्ति; सामर्थ्य; सैन्य; पथक; साह्य; इंद्रशत्रु; एक राक्षस; बलात्कार; लठ्ठपणा; देह–रेत; डिंक; कावळा; बलराम.

(क) ना.—उजवी बाजू; दक्षिण बाजू.

—कोळु (—ಕೊಳ್ಳು) (क) धा.—प्रदक्षिणा घालणें; शक्ति संपादणें; बळवान होणें.

—बरु (ಬರು) (क) धा.—उजवें घालणें; प्रदक्षिणा घालणें; समर्थ होणें.

बलक्षोभ (ಬಲಕ್ಷೋಭ) (सं) ना.—सैन्यांतील दंगा; बंड; क्रांती

बलज (ಬಲಜ) (सं) ना.—शहराचे महाद्वार; वेस; क्षेत्र; धान्याची रास; युद्ध.

बलद (ಬಲದ) (सं) ना.—बैल; खोंड; पाडा; बलिवर्द.

बलदेव (ಬಲದೇವ) (सं) ना.—बलराम; बळभद्र; बिजल राजाचा मंत्री; वायु; समर्थ.

बलद्विष, (ಬಲದ್ವಿಷ) (सं) ना.—बलराक्षसाला मारणारा; देवेंद्र.

बलभद्र (ಬಲಭದ್ರ) (सं) ना.—शक्तिमान; बैल; बळराम; लोध्र.

बलभिद् (ಬಲಭಿದ) (सं) ना.—बलराक्षसाला मारणारा; देवेंद्र; बलनिषूदन.

बलमुरि (ಬಲಮುರಿ) (क) धा.—दुबळे करणें; शक्तिहीन होणें; बळ खर्ची करणें; सामर्थ्य ठेचणें.

बलराम (ಬಲರಾಮ) (सं) ना.—कृष्णाचा भाऊ.

बलल (ಬಲಲ) (सं) ना.—इंद्र

बलवंत (तिके) (ಬಲವಂತ[ತಿಕೆ]) (क) ना. बलात्कार; दडपण.

बलविन्यास (ಬಲವಿನ್ಯಾಸ) (सं) ना.—व्यूह; सैन्यरचना. सेनेची फळी उभारणें.

बलविरोधि (ಬಲವಿರೋಧಿ) (सं) ना.—देवेंद्र.

बलहरि (ಬಲಹರಿ) (क) ना—महाकाली; इंद्र; अजगर; दुर्गा; महामारी; मरीआई; पीडा; उपद्रव.

बला (ಬಲಾ) (सं) ना.—विश्वामित्रानें रामाला दिलेली अस्त्रविद्या; आपत्ति; संकट.

बलाक (का) (ಬಲಾಕ [ಕಾ]) (सं) ना.—बगळा; करकोचा.

बलाग्र (ಬಲಾಗ್ರ) (सं) ना.—आघाडी; सैन्याचा पुढील भाग.

बलाढ्य (ಬಲಾಢ್ಯ) (सं) वि.—शक्तिशाली; सामर्थ्यवान.

बलात् (ಬಲಾತ್) (सं) अ.—बळजोरीनें; जबरदस्तीनें; जोरावरी.

बलात्करिसु (ಬಲಾತ್ಕರಿಸು) (क) धा.—दडपण आणणें; बलात्कार करणें. समर्थ करणें.

बलात्कार (ಬಲಾತ್ಕಾರ) (सं) ना.—दडपण; वजन; जबरदस्ती.

बलान्वित (ಬಲಾನ್ವಿತ) (सं) वि.—बळवान; सामर्थ्यवान; शक्तिशाली.

बलाबल (ಬಲಾಬಲ) (सं) ना.—तारतम्य; दोन सैन्यांची तफावत; न्यूनाधिक शक्ति सामर्थ्य तुलना.

—इके (ಇಕೆ) (क) ना.—शक्तीतील मोजमाप; सामर्थ्याचें तारतम्य.

बलाह (ಬಲಾಹ) (सं) ना.—जल; पाणी.

बलि (ಬಲಿ) (सं) ना.—आहुति; भोजनापूर्वी ठेवलेला काकबली; बळवंत; बलिराजा; प्रल्हादाचा नातु; उंट; खोंड; सैनिक; पूजा;

आराधनाः कर; देणगी; कोपरा; चवरीची मूठ; डुकर; एक जातीची मोगरी; बलराम; विनोद.
(क) धा. – वाढणें; जाड होणें; वयांत येणें; मोठे होणें; घट्ट होणें; दृढावणें.

बलाहक (ಬಲಾಹಕ) (सं) ना. – आनंद; मेघ; पर्वत; गिरी; बक; विष्णूचा घोडा.

बलिकल्लु (ಬಲಿಕಲ್ಲು) (क) ना. – काकबळी ठेवण्याचा दगड; बलिपीठ; रोजचा काकबळी ठेवण्याची जागा.

बलिके (ಬಲಿಕೆ) (क) ना. – वाढ; वृद्धि.

बलिकोडु (ಬಲಿಕೊಡು) (क) धा. – बळी देणें; आहुति देणें; ठार करणें; काकबळी ठेवणें.

बलित (ಬಲಿತ) (क) वि. – माजलेला; वाढलेला; मस्तीला आलेला.

बलिदान (ಬಲಿದಾನ) (सं) ना. – आत्माहुति; देहसमर्पण; प्राणार्पण; बली देणें.

बलिपाड्य (मि) (ಬಲಿಪಾಡ್ಯ [ಮಿ]) (सं) ना. – बलिप्रतिपदा; कार्तिकमासांतील प्रथम तिथी.

बलिपीठ (ಬಲಿಪೀಠ) (सं) ना. – 'बलिकल्लु;' पहा. पूजेचें पवित्र स्थान.

बलिपुष्ट (ಬಲಿಪುಷ್ಟ) (सं) ना. – कावळा; बलिभुक्; बळी खाऊन जगणारा.

बलिभुक् (ज्) (ಬಲಿಭುಕ್ [ಜ್] (सं) ना. – कावळा; चिमणी; बकपक्षी.

बलिभोजन (क) (ಬಲಿಭೋಜನ [ಕ] (सं) ना. – कावळा.

बलि (ली) वर्द (ಬಲಿ [ಲೀ] ವರ್ದ) (सं) ना. – बैल; खोंड.

बलिष्ठ (ಬಲಿಷ್ಠ) (सं) ना. - बलवंत; सामर्थ्यवान.

बलिष्णु (ಬಲಿಷ್ಣು) (सं) वि. – तिरस्कृत; अपमानित; अवनत; नीचतेला पोचलेला.

बलिसु (ಬಲಿಸು) (क) धा. – घट्ट करणें; वाढविणें; पोषण करणें.

बलिह (ಬಲಿಹ) (क) ना. – पकड; आवळणी; मगरमिठी; बल-संपादन.

बलिहरण (ಬಲಿಹರಣ) (सं) ना. – बळी खाणें; बळीदान. काकबळी ठेवणें.

व (व) ली मुख (ಬ[ವ]ಲೀಮುಖ) (सं) ना. – वानर; हुप्या; कपिनायक; माकड.

बलीयस् (ಬಲೀಯಸ್) (सं) वि. – सामर्थ्यवान; शक्तिमान; दांडगा; गोऱ्या.

बलीयसी (ಬಲೀಯಸೀ) (सं) ना. – शक्तिशाली; बळवान.

बलु (ಬಲು) (क) वि. – पुष्कळ; मोठा; श्रेष्ठ; महत्त्वाचा.
—करिसु (ಕರಿಸು) (क) धा. – बलात्कार करणें; दडपण आणणें; रेटणें.

बलुपु (ल्पु) (ಬಲುಪು [ಲ್ಪು]) (क) ना. – सामर्थ्य; शक्ति; बळ; ताकद.

बलुमे (ಬಲುಮೆ) (क) ना. – शक्ति; सामर्थ्य; दडपण; नैपुण्य; चातुर्य.

बलुहु (ಬಲುಹು) (क) ना. – प्रतिष्ठा; गौरव; प्रमुखता; सामर्थ्य; बळजोरी.

बले (ಬಲೆ) (क) ना. – जाळे; पशू पकडण्याचा पिंजरा; फसवणूक; वंचना; अडचण; स्तुतीचा शब्द.
—गार (ಗಾರ) (क) ना. – जाळें टाकणारा; कोळी; पारधी.
—बीसु (ಬೀಸು) (क) ना. – जाळें टाकणें; जाळें विणणें; कारस्थान रचणें; फसवणें; कह्यांत ठेवणें.

बलोद्बंध (ಬಲೋದ್ಬಂಧ) (सं) ना. – सामर्थ्य; बलात्कारानें घेतलेला ताबा; अत्याचार.

बलौघ (ಬಲೌಘ) (सं) ना. – मोठे सैन्य; सेनासागर; सैन्याची रीघ.

बल्कणें (ल्गणें) (ಬಲ್ಕಣೆ [ಲ್ಗಣೆ]) (क) ना. – बलवान बाण; तीक्ष्ण बाण; आपत्ति; महासंकट.

बल्के (ಬಲ್ಕೆ) (क) ना. – दडपण; काठिण्य; समज; ज्ञान; समजूत; समजदारपणा.

बलगण्णि (ಬಲ್ಗಣ್ಣಿ) (क) ना. – फास; मोठें जाळें; मोठी तलवार.

बल्गारिके (ಬಲ್ಗಾರಿಕೆ) (क) ना. – जाणतेपणा; श्रेष्ठ कर्तृत्व; नैपुण्य.

बल्गैय् (ಬಲ್ಗೈಯ್) (क) ना. – दंडांतील सामर्थ्य; शूर; पराक्रमी; आजानुबाहु.

बल्दोरे (ಬಲ್ದೊರೆ) (क) ना. – मोठा ओढा.

बल्पु (ಬಲ್ಪು) (क) ना. – सामर्थ्य; जबरदस्ती.

बल्मु (ल्मे) (ಬಲ್ಮು [ಲ್ಮೆ]) (क) ना. – शक्ति; सामर्थ्य.

बल्मोळगु (ಬಲ್ಮೊಳಗು) (क) ना. – गोंगाट; गोंधळ; कोलाहल; नगारा; दुंदुभि; मेघगर्जना; गडगडाट; विजेचा कडकडाट.

बल्ल (ल्लं) (ಬಲ್ಲ [ಲ್ಲಂ]) (क) ना. – जाणता; ज्ञानी; अनुभविक; बलवंत; शक्ति; त्राण.

बल्लणि (ಬಲ್ಲಣಿ) (क) ना. – पायदळ; पदाति.

बल्लतन (ಬಲ್ಲತನ) (क) ना. – जाणतेपणा; पांडित्य; कौशल्य; शक्तिमानता.

बल्लंद (ಬಲ್ಲಂದ) (क) ना. – समंजसता; विवेकशीलता; विवेक.

बल्लरिके (ಬಲ್ಲರಿಕೆ) (क) ना. – जोराची मागणी; मुक्तकंठ प्रार्थना; निःसंकोच विनंति.

बल्लव (ಬಲ್ಲವ) (क) ना. – ज्ञानी; विद्वान; पंडित; जाणता.
(सं) ना. – आचारी; रांधपी; स्वयंपाकी.

बल्लविके (ಬಲ್ಲವಿಕೆ) (क) ना.–समज; ज्ञान; शक्तिमानता; समर्थपणा; स्वयंपाक; रांधण.
बल्लह (ಬಲ್ಲಹ) (क) ना.–समर्थ; जाणता; हुंब; दांडगा; वल्लभ; स्वामी; पति.
बल्लाळ् (ळ) (ಬಲ್ಲಾಳ್) [ಳ] (क) ना.–वीर; धीर; धीट; ग्रामप्रमुख; पुढारी; पंच.
बल्लाळ (ಬಲ್ಲಾಳ) (क) ना.–बल्लाळवंशीय राजा; निकटचा नोकर; अगाधपणा.
बल्लितु (त्तु) (ಬಲ್ಲಿತು [ತ್ತು]) (क) वि.–वाढलेला; श्रेष्ठ; मोठा; बलवंत.
बल्लिद (ಬಲ್ಲಿದ) (क) ना.–सामर्थ्यवान; श्रेष्ठ; जाणता; दांडगा; निरोगी; श्रीमंत; योग्य.
बल्लुलि (ಬಲ್ಲುಲಿ) (क) ना.–मोठा आवाज; महाशब्द; हाक; प्रतिष्ठा.
बल्ले (ಬಲ್ಲೆ) (क) ना.–झाडांतील ढोली; झाडी.
(क) क्रि.–मला माहीत आहे.
बल्लेय (ह) (ಬಲ್ಲೆಯ[ಹ]) (क) ना.–भाला; भोसकण्याचें हत्यार; ईट.
बल्वरिके (ಬಲ್ವರಿಕೆ) (क) ना.–जोराची रेटारेटी; बळाची ओढाताण.
बल्वल (ಬಲ್ವಲ) (क) वि.–पुष्कळ; अधिक.
(क) ना.–बलाढ्यता; सामर्थ्य; शक्ति.
बल्सरि (ಬಲ್ಸರಿ) (क) ना.–अतिवृष्टि; चिकार पाऊस; सतत वर्षाव; मुसळधार पाऊस.
व (ಬವ) (क) ना.–भव; संसार; प्रपंच; जन्म.
वण (ಬವಣ) (क) ना.–भ्रमण; संचार; भ्रमंती; फिरती.
बवणि (णे) (ಬವಣಿ [ಣೆ]) (क) ना.–अडचण; कष्ट; आपत्ति; कळकळ; भ्रमण; फिरती.
बवर (ಬವರ]) (क) ना.–युद्ध; संग्राम; लढाई.
बवरि (ಬವರಿ) (क) ना.–भ्रमरी; भुंग्याची मादी; वेढा; डाळी; भोवरा; अंबूर; सामता; भोक पाडण्याचें साधन.
—गड्ड (ಗಡ್ಡ) (क) ना.–बारीक कापलेली दाढी; पीळ भरलेली दाढी; पातळ दाढी;
—गे (ಗೆ) (क) ना.–सामता; भोक पाडण्याचें यंत्र.
बवरिग (ಬವರಿಗ) (क) ना.–सैनिक; योद्धा;
बवसु (से) (ಬವಸು [ಸೆ]) (क) ना.–व्यवसाय; उद्योगधंदा; योगक्षेम; प्रयत्न.
बवसे (ಬವಸೆ) (क) ना.–आकांक्षा; इच्छा; अपेक्षा.
बवळि (ಬವಳಿ) (क) ना.–भ्रमण; डोकें बांधणें; मूर्च्छा; वेशुद्धि; बेभानता.
बवळिवरि (ಬವಳಿವರಿ) (क) धा.–गिरगिर फिरणें; गिरकी घेणें; स्वतःभोवती फिरणें; काळ्यामाळ्या करणें.
बवि (ಬವಿ) (क) ना.–संसारी; भवी; गृहस्थाश्रमी; लिंगधारी नसलेला.
बस (ಬಸ) (क) ना.–आधीनता; गुलामींत राहणारा; बळ; शक्ति; त्राण.
बसति (दि) (ಬಸತಿ [ದಿ]) (क) ना.–वसतीस्थान; गृह; जैनमंदीर.
बस (सि) दु (ಬಸ [ಸಿ] ದು) (क) वि.–धार लावलेला; पाजळलेला; तीक्ष्ण; 'बसि'धातूचें भूतकृदंत.
बसन (ಬಸನ) (क) ना.–वसन; वस्त्र; पोषाख; प्रावरण.
बसंत (ಬಸಂತ) (क) ना.–वसंतऋतु; सुगीचा समय; हंगाम; संगीतांतील एक राग; मदनमित्र.
बसव (ಬಸವ) (क) ना.–पशुपति; वृषभ; नंदीश्वर; वायु; शिव; वीरशैव मत प्रचारक; बसवेश्वर.
बसवळि (ಬಸವಳಿ) (क) धा. आधीनता टाळणें; गुलामगिरी नाहींशी होणें; अशक्त होणें; नित्राण होणें; थकणें; दमणें.
बसवि (ಬಸವಿ) (क) ना.–देवाची गाय; देवदासी; मुरळी.
—बीदिबसवी (ಬಿದಿಬಸವಿ) (क) ना.–वेश्या; बाजारबसवी.
बसि (ಬಸಿ) (क) धा.–ओतणें; पाणी उतरवणें; चाळणें; गाळणें; ठिबकणें;
—कलु (ಕಲು) (क) वि.–पिळलेलें; पाणी काढलेलें; झिरपून गेलेले.
बसिदु (ಬಸಿದು) (क) वि.–तीक्ष्ण; धारदार; टोकदार.
बसिर् (रु) (ಬಸಿರ್ [ರು]) (क) ना.–पोट; गर्भ; कूस.
बसि (सु) रि (ಬಸಿ [ಸು] ರಿ) (क) ना.–गर्भवती; गाभण; जन्म देणारी.
बसुगुत्त (ಬಸುಗುತ್ತ) (क) ना.–पोटदुखी; अतिसार; आमांश.
बसुर् (रु) (ಬಸುರ್ [ರು]) (क) ना.–गर्भ; कूस; पोट.
बसुर्कुत्त (ಬಸುರ್ಕುತ್ತ) (क) ना.–अतिसार; अमांश; पोटदुखी; पोटशूळ.
बसे (ಬಸೆ) (क) ना.–स्त्री; पत्नि; कन्या; नणंद; गाय; वांझोटी; हत्तीण.
बसे (ಬಸೆ) (क) ना.–मज्जा; मेंदु; चरबी; स्निग्ध पदार्थ.
(क) धा. प्रसन्न होणें; हरखणें; वश होणें.
बस्ति (ಬಸ್ತಿ) (क) ना.–वसती; गांव; जैनमंदिर; निवास.
बह (ಬಹ) (क) वि.–बर्फ; येणारा.
बहळ (ಬಹಳ) (क) वि.–बहुल; विपुल; अधिक; अतिशय.
बहळित (ಬಹಳಿತ) (क) वि.–अधिकचें; आधीन; मर्यादातीत.
बहिः (हिस्) (र्) (ಬಹಿಃ [ಹಿಸ್] [ರ್]) (सं) अ.–बाहेर; बाहेरील; बाहेरचा.
—करण (ಕರಣ) (सं) ना.–ब्राह्य पंचेंद्रियें.

बहिःप्राण (ಬಹಿಃಪ್ರಾಣ) (सं) ना.–बाहेर दिसणारा प्राण; दांभिक ममता; धन; द्रव्य.
बहित्र (ಬಹಿತ್ರ) (सं) ना.–चूक; प्रमाद; जहाज; नाव; होडी; वाहन.
बहिरंग (ಬಹಿರಂಗ) (सं) ना.–बाहेरचा भाग; बाहेरची बाजू; बाह्यांग; जगजाहीर प्रगटन.
बहिर्दि (र्दे) शे (ಬಹಿರ್ದಿ [ರ್ದೆ] ಶೆ) (सं) ना.–गांवाबाहेरील गमन; मलविसर्जन; मैदानाला जाणें.
बहिर्देश (ಬಹಿರ್ದೇಶ) (सं) ना.–गांवाबाहेरील मैदान; विसर्जन; उत्सर्जन; माळरान.
बहिर्द्वार (ಬಹಿರ್ದ್ವಾರ) (सं) ना.–बाहेरचा दरवाजा; वेशीचें दार; महाद्वार.
बहिर्भूमि (ಬಹಿರ್ಭೂಮಿ) (सं) ना.–बहिर्देश; मैदान; माळरान.
बहिर्मुख (ಬಹಿರ್ಮುಖ) (सं) वि. तोंड फिरलेला; बाहेरतोंडाचा; अनासक्त; विरागी; भौतिकवादी; प्रपंचदृष्टि असलेला.
बहिर्यामि (ಬಹಿರ್ಯಾಮಿ) (सं) ना.–प्रतिभावंत; तेजस्वी.
बहिर्लापि (ಬಹಿರ್ಲಾಪಿ) (सं) ना.–कूटप्रश्न व त्याचें उत्तर एकाच पद्यात असणारी रचना.
बहिष्करिसु (ಬಹಿಷ್ಕರಿಸು) (क) धा.–बाहेर घालणें; काढून टाकणें; वाळींत टाकणें; निषेध करणें.
बहिष्कार (ष्करण) (ಬಹಿಷ್ಕಾರ [ಷ್ಕರಣ]) (सं) ना.–समाजांतून उठवण; लोकबाह्यता; सामाजिक संबंधतोड; समाजनिषेध.
बहिष्टे (ष्टा) (ಬಹಿಷ್ಟೆ [ಷ್ಟಾ]) (सं) ना.–विटाळशी; रजस्वला; बाहेर बसलेली.
बहिस्सरण (ಬಹಿಸ್ಸರಣ) (सं) ना.–वियोग; विरह; दूर प्रयाण; बहिर्गमन; दूर जाणें.
बहु (ಬಹು) (सं) वि.–पुष्कळ; विपुल; अधिक.
—तर (ತರ) (सं) वि.–जास्तीचें; अधिकचें; बहुतकरून वेळोवेळी; प्रायः
बहुधा (ಬಹುಧಾ) (सं) अ.–बहुतकरून; अनेकरीतीनें; विविधतेनें.
बहुधान्य (ಬಹುಧಾನ್ಯ) (सं) ना.–संवत्सराचें नांव; विपुलधान्य.
बहुनायकत्व (ಬಹುನಾಯಕತ್ವ) (सं) ना.–बारभाईपणा; अव्यवस्थित शासन; अतिनायकी; अनागोंदी.
बहुपद (दि) (ಬಹುಪದ [ದಿ]) (सं) ना.–पुष्कळ पाय असलेली; गोम; घोण.
बहुभाषि (ಬಹುಭಾಷಿ) (सं) ना.–अति बोलका; अनेक भाषापंडित.
बहुमान (ಬಹುಮಾನ) (सं) ना.–संभावना; इनाम; पारितोषिक; गौरव.
बहुरूप (ಬಹುರೂಪ) (सं) ना.–अतिरूपें असलेला; शिव; विष्णु; राक्षस; मायावी.
बहुरूपि (ಬಹುರೂಪಿ) (सं) ना.–सोंगाड्या; बहुवेषधारी; नट; नकल्या; कामरूप; राक्षस; पिशाच.
बहुल (ಬಹುಲ) (सं) वि.–पुष्कळ; अतिशय; अनेक; विपुल; कृष्णपक्ष; काळारंग; उदाहरणानुरूप नियम.
बहुले (ಬಹುಲೆ) (सं) ना.–गाय; गोधन.
बहुवच (ಬಹುವಚ) (सं) वि.–बहुभाषी; फार बडबडणारा; गर्विष्ठ; वाचाळ.
बहुवचन (ಬಹುವಚನ) (सं) ना.–अनेकवचन; अनेकसंख्य; मान्यतेची भाषा; सम्योद्गार.
बहुविध (ಬಹುವಿಧ) (सं) वि.–तऱ्हेतऱ्हेचे; नानाविध; पुष्कळ प्रकारचे.
बहुव्रीहि (ಬಹುವ್ರೀಹಿ) (सं) ना.–भाताची रास; तांदुळाची रास; गव्हाचा ढीग; एक समासविशेष.
बहुशः (ಬಹುಶಃ) (सं) अ.–फारकरून; सामान्यतः; प्रायः.
बहुश्रुत (ಬಹುಶ್ರುತ) (सं) वि.–पुष्कळ ज्ञान असलेला, अतिवाचन श्रवण असलेला; ज्ञानी; पंडित.
बहुसूतिनि (ಬಹುಸೂತಿನಿ) (सं) वि.–बहुप्रसु; पुष्कळ मुलें असलेली; अनेक पिलांना जन्म देणारी.
बह्वाशी (ಬಹ್ವಾಶೀ) (सं) वि.–खादाड; आधाशी; खाखा करणारा.
ब (ಬಾ) (क) धा.–जिवंत राहणें; जीवन कंठणें; प्रपंच चालविणें; संसार करणें.
बळकु (ಬಳುಕ್ಕು) (क) धा.–झुकांडणें; हलणें; वाकणें.
बळ (ळु) कु (ಬಳ [ಳು] ಕು) (क) धा.–झुकांडी खाणें; लोंबणें; लंबकाप्रमाणें हलणें; झोके घेणें.
बळके (ಬಳಕೆ) (क) ना.–उपयोग; रूढी; रीत; समाधान; परिचय; सहनशीलता; साम्य; जुळणूक.
बळग (ಬಳಗ) (क) ना.–कुटुंब; आप्तेष्ट; नातेवाईक; परिवार; सैन्य; गट; संघ.
बळंकु (ಬಳಂಕು) (क) धा.–'बळकु' पहा. झोके घेणें; झुकांडी खाणें; लंबकाप्रमाणें हलणें; ओळंबणें.
बळचु (ಬಳಚು) (क) धा.–तुडविणें; लेपणें; उकरून काढणें; कमी होणें; शेवट गाठणें; तडीला पोचणें; सांपडणें; कातरणें; अंगावरून हात फिरवणें; गुळगुळीत करणें.
ब(प)ळत (ಬ [ಪ] ಳತ) (क) ना.–खाण; पेव; कोठार; धान्य ठेवण्याची जागा.
बळ(ळि) दु (ಬಳ [ಳಿ] ದು) (क) ना.–उतार; उतरती; उतरण.

बळप (ಬಳಪ) (क) ना.–बळू; पाटीवर लिहिण्याची पेन्सिल; खडू.

बळ(ळं)बे (ಬಳ [ಳಂ] ಬೆ) (क) ना.–बणवी; गवताची गंजी; हुडा.

बळल् (लु) (ಬಳಲ್ [ಲು]) (क) धा.–दमणे; थकणें; श्रमणें; कष्टणें; आयास घेणें; लोंबळणें; बेभान होणें.

—**इके** (ಇಕೆ) (क) ना.–आयास; श्रम; दमन.

—**इसु** (ಇಸು) (क) धा.–कष्टविणें; दमविणें; लोंबवणें; अडचण आणणें.

बळ(ळ्व)ळं (ಬಳ [ಳ್ವ] ಳಂ) (क) अ.–जास्तीचे; विशेषेंकरून अतिशयेंकरून.

बळवि (ಬಳವಿ) (क) ना.–वाढ; अभिवृद्धि; मोठे होणें; वैपुल्य; आधिक्य.

बळसल्(लु) (ಬಳಸಲ್ [ಲು]) (क) धा.–अवतींभवतीं राहणें; गोंडा घोळणें; भोवतीभोवती लुडबुडणें.

बळसु (ಬಳಸು) (क) धा.–गुंडाळणें; प्रदक्षिणा घालणें; वेटाळणें; उपयोजिणें; भोवंडणें.

(क) ना.–गुंडाळी; वेटोळें; प्रदक्षिणा; उपयोग.

बळसिके (ಬಳಸಿಕೆ) (क) ना.–उपयोग; व्यय; खर्च; दूरान्वयाचें भाषण; घोळ; फेरा.

बळह (ಬಳಹ) (क) ना.–बळू; पेणसल; दगडीपेन; खडू.

बळहरि(ळारि) (ಬಳಹರಿ [ಳಾರಿ]) (क) ना.–बलिभुक्; कावळा; महासर्प; शेष; अजगर.

बळि (ಬಳಿ) (क) धा.–लेपणें; गुंतणे; रास घालणें; एकत्रित करणें; स्वच्छ करणें; निवडणें; घासून काढणें.

(क) ना.–सामीप्य; बाजू; शेजार; रस्ता; वस्त्रालंकार; हाक; दूत; कूळ; वंश; बहुमान.

(क) अ.–नंतर; उचितपणें; तदुपरि.

बळिक (के) (ಬಳಿಕ [ಕೆ]) (क) अ.–त्यानंतर; पुनः; नंतर.

बळिकोळ्ळु (ಬಳಿಕೊಳ್ಳು) (क) धा.–जवळ जाणें; जवळ राहणें; तयार ठेवणें; सिद्ध करणें; शपथ घेववणें.

बळिदोत्तु (ಬಳಿದೊತ್ತು) (क) ना.–कुटुंबात बरीच वर्षे असलेली मोलकरीण; अंतरंगदासी.

बळिदोय्यु (ಬಳಿದೊಯ್ಯು) (क) धा.–चालून जाणें; कांहीं न उरेसें करणें; वाटून खाणें.

बळिनीरु (ಬಳಿನೀರು) (क) ना.–क्रम; संप्रदाय; काकस्नान; मुसळस्नान.

बळियं (यिम्) (ಬಳಿಯಂ [ಯಿಂ]) (क) अ.–नंतर; पुनः; त्यानंतर.

बळियट्टु (ಬಳಿಯಟ್ಟು) (क) धा.–दूत पाठवणें; बोलावणें; आमंत्रिणें; बोलावून घेणें.

बळि (ळु) वळि (ಬಳಿ [ಳು] ವಳಿ) (क) ना.–वधुवरांना आईबापांनीं दिलेला आहेर; घरची देणगी; निकटता.

बळिविडि (ಬಳಿವಿಡಿ) (क) धा.–क्रम अनुसरणें; पद्धत स्वीकारणें; ओळींत उभे राहणें; सहचर होणें; मार्गावरून न ढळणें; चिकटून राहणें.

बळिविडु (ಬಳಿವಿಡು) (क) धा.–संगत सोडणें; दूर होणें; मार्ग सोडणें.

बळिसल् (लु) (ಬಳಿಸಲ್ [ಲು]) (क) धा.–जवळ जाणें; अनुसरणें; सहकारी होणे.

बळिसंदु (ಬಳಿಸಂದು) (क) अ.–अनुसरून; जवळ येऊन; सहचारी बनून; योग्य होऊन.

बळिसलु (ಬಳಿಸಲು) (क) धा. अनुसरणें; सहचारी होणें; जवळ जाणें. (क) ना.–अनुयायित्व; सामीप्य; आश्रय.

–**इ** (ಇ) (सं) ना.–सहकार; सहजीवन; आश्रय.

बळु(ळुं)कु (ಬಳು [ಳುಂ] ಕು) (क) धा.–झोके खाणें; हलणें; वाकणें.

बळुवु (ಬಳುವು) (क) ना.–भार; वजन; मारा; ओझे; वापर; निर्मूलन.

बळवे (ಬಳುವೆ)(क) ना. बणबी; गंजी; गवताचा हुडा.

बळे (बेळे) (ಬಳೆ [ಬೆಳೆ]) (क) धा.–अधिक होणें; अभिवृद्धि होणें; मोठे होणें; ओरडणें; शंख करणें; हाकारणें.

(क) ना.–कंकण; मंडल; वर्तुळ.

बळ्कुगेडे (ಬಳ್ಕುಗೆಡೆ) (क) धा.–स्तुती करणें; शोभवणें; गर्जणें.

बळ्कुडि (ಬಳ್ಕುಡಿ) (क) ना.–भीति; भय; घाबरेपणा.

बळ्दुंकु (ಬಳ್ದುಂಕು) (क) धा.–जगणें; जीवन घालवणें; उरणें; पार होणें; 'बदुकु' पहा.

बळ्वळ (ಬಳ್ವಳ) (क) अ.–अधिक होऊन; वाढून.

बळ्वळिके (ಬಳ್ವಳಿಕೆ) (क) ना.–वाढ; आधिक्य.

बळ्ळ (ಬಳ್ಳ) (क) ना.–एक मण; धान्य मोजण्याचे माप; पल्ला; कोल्हा.

बळ्ळवळ्ळि (ಬಳ್ಳವಳ್ಳಿ) (क) ना.–विस्तार, वाढ, रुंदी.

बळ्ळिगुरुड (ಬಳ್ಳಿಗುರುಡ) (क) ना.–अविचारी अनुकरण; गतानुगतिकता.

बळ्ळिगुरुळ् (ಬಳ್ಳಿಗುರುಳ್) (क) ना.–कुरुळे; कुरळे केस.

बळ्ळिमाड (ಬಳ್ಳಿಮಾಡ) (क) ना.–खोपट; कुंज; लतागृह; गुंफा.

बळ्ळिवरि (ಬಳ್ಳಿವರಿ) (क) धा.–वाढणें; पुढें चालणें; वेली सारखी वाढ होणें.

बळ्ळिवळ्ळि (ಬಳ್ಳಿವಳ್ಳಿ) (क) ना.–वधुवराना आईबापांनी दिलेला आहेर; घरची देणगी; वर; दान; निकटता.

बळ्ळु (ಬಳ್ಳು) (क) ना.—कोल्हा; कुत्रा.
बळ्ळुगेडे (ಬಳ್ಳುಗೆಡೆ) (क) धा.—हूल उठणें; किंचाळणें; शंख करणें.
बा (ಬಾ) (क) कि.—ये. 'बरू' धातूचा आज्ञार्थ.
(क) धा.—फुकणें; संतोषणें; हर्षित होणें; फुगणें; स्थूल होणें.
बाकि (ಬಾಕಿ) (क) ना.—शिल्लक; उरवणी; ओळ; इतरेजन.
बाकु (ಬಾಕು) (अ.दे) ना.—चाकू; सुरी; लांबट आसन. बाकडे; बाक.
बाकुड (ಬಾಕುಡ) (क) ना.—पति; नवरा; प्रियकर.
बाकुळ (ಬಾಕುಳ) (क) वि.—अति आशा करणारा; आशाळभूत; व्याकुळ.
बाकुळि (ळितन) (ಬಾಕುಳಿ [ಳಿತನ]) (क) ना.—अत्याशा; महत्त्वाकांक्षा.
बाग (ಬಾಗ) (अ. दे) ना.—मळा; उद्यान.
बागरणि (ಬಾಗರಣಿ) (क) ना.—वैयाकरिणी; व्याकरणज्ञ; भाषाकोविद.
बागवान (ಬಾಗವಾನ) (अ.दे) ना.—भाजीपाला विकणारा; मळेकरी; फूलफळ विकणारा.
बागयत (ति) (ಬಾಗಾಯತ [ತಿ]) (अ. दे) ना.—मळा; मळ्यांतील पाण्याचा पुरवठा.
बागि (ಬಾಗಿ) (क) ना.—एक झाड.
बागिन (नण) (ಬಾಗಿನ [ನಣ]) (क) ना.—वायन; वाण; देणगी; पोषाख; देवतांना दिलेली देणगी.
बागु (ಬಾಗು) (क) धा.—वाकडे होणें; वाकणें; बाक पडणें. नमस्कार करणें.
बागुह (ಬಾಗುಹ) (क) ना.—बाक; वक्रता; वाकडेपणा.
बागुळ (ಬಾಗುಳ) (क) ना.—व्याकुळता; चिंता; दुःख; व्यथा; करकर.
बाचण (ಬಾಚಣ) (क) ना.—विंचरणी; वेणी; अलिंगन; मिठी.
—इके (ಇಕೆ) (क) ना.—कंगवा; फणी; विंचरण्याचे साधन.
बाचि (ಬಾಚಿ) (क) ना.—वाकस; तासणी.
बाचु (ಬಾಚು) (क) धा.—वाकणें; घट्ट धरणें; सोलणें; तासणें.
—इ (ಇ) (क) अ.—तासून; विंचरून; अलिंगून.
(क) ना.—कवच; खण; चोळी.
बाज (ಬಾಜ) (अ. दे) ना.—करणारा.
बाजने (ಬಾಜನೆ) (क) ना.—वादन; वाज; वाजवणें.
बाजार (ಬಾಜಾರ) (अ. दे) ना.—पेठ; दुकान; दुकानांची ओळ; गुजरी.
बजिग (ಬಾಜಿಗ) (क) ना.—वाद्य वाजवणारा; संगीतज्ञ; वाजंत्री
बाजु (ಬಾಜು) (अ. दे) ना.—पक्ष; कूस; शेजार; 'केल' पहा.
बाजुबंद (ಬಾಜುಬಂದ) (अ. दे) ना.—दंडावरील दागिना; बंदी; वाकी.
बाड (ಬಾಡ) (क) ना.—खेडे; ग्राम; चाळ; अग्रहार; वाडी.
बाडं (ಬಾಡಂ) (क) अ.—अतिशय; पुष्कळ.
बाडब (ಬಾಡಬ) (क) ना.—वडवानल; वणवा; ब्राह्मण; घोडा.
बाडबानल (ಬಾಡಬಾನಲ) (क) ना.—वडवानल; वणवा.
बडिगे (ಬಾಡಿಗೆ) (क) ना.—भाडें; कूली; मजूरी; जकातकर; सारा; फाळा; खंडणी.
बाडु (ಬಾಡು) (क) धा.—दडपणें; धुकें येणें; वाळणें; सुकणें; संकोचणें; निस्तेज होणें; कळाहीन होणें.
(क) ना.—मांस; शाकभाजी; लौकर नासणारा पदार्थ.
बाडुगे (ಬಾಡುಗೆ) (क) ना.—निस्तेजता; दुःख; व्यथा; दडपण.
बाडुह (ಬಾಡುಹ) (क) ना.—वाळवण; कळाहीनता; जखम; ताप; त्रास.
बाढं (ಬಾಢಂ) (क) अ.—अतिशय; पुष्कळ.
बाण (ಬಾಣ) (सं) ना.—शर; लोखंडी सळी; शलाका; 'कादंबरी' ग्रंथकर्ता; बाणासुर; पाचांचा संकेत.
बाणधि (ಬಾಣಧಿ) (सं) ना.—भाता; तूणीर.
बाणस (ಬಾಣಸ) (क) ना.—सैपाकघर; स्वयंपाक; महानस; पाकगृह.
बाणसिग (ಬಾಣಸಿಗ) (क) ना.—स्वयंपाकी; आचारी; वल्लव; रांधपी.
बाणासन (ಬಾಣಾಸನ) (सं) ना.—बाणाला आधार देणारे; धनुष्य; धनुष्याची दोरी; शराधार.
बाणि (ಬಾಣಿ) (क) ना.—बाणी; भाषा; गोष्ट; सरस्वती देवी.
बातमी (ಬಾತಮಿ) (अ-दे) ना.—वार्ता; हकीगत; खबर; वर्तमान.
—दार (ದಾರ) (अ-दे) ना.—वार्ताहर; बातमी आणणारा; निरोप्या; जासूद.
बातु (बातकोळि) (ಬಾತು [ಬಾತುಕೋಳಿ]) (अ-दे) ना.—बदक; पाणकोंबडी.
बाते (ಬಾತೆ) (क) ना.—प्रयोजन; उपजीवन; संसार; प्रपंच; 'बाळ्ते' पहा.
बादण (ಬಾದಣ) (क) ना.—वातायन; खिडकी; सार्णे; झरोका; उसासा; गवाक्ष; 'कंडि' पहा; खिंड.
बादर (ಬಾದರ) (सं) ना.—बोराचें झाड; बदरासंबंधीं; बोरविषयक.
बादरायण (ಬಾದರಾಯಣ) (सं) ना.—बदरिकाश्रमी; व्यासमुनी;
—संबंध (ಸಂಬಂಧ) (सं) ना.—संबंध नसलेला नातेवाईक; नाते नसलेला संबंधी.

बादशाह (शहा) (ಬಾದಶಾಹ [ಶಹಾ]) (अ-दे) ना.–पातशाहा; मुसलमान राजा; दिल्लीश्वर.

बादुम (म्बे) (ಬಾದುಮು [ದುಂಬೆ]) (क) ना.–बाहुली; प्रतिमा.

बाध (ಬಾಧ) (सं) ना.–जखम; दुःख; हरकत; अडचण; विरोध; वैर; शत्रुत्व.

बाधक (ಬಾಧಕ) (सं) वि.–हानीकारक; अडचणीचें; पीडक; हरकत घेणारा.

(सं) ना.–अडचण; पीडा; जखम; विरोध.

बाधे (धा) (ಬಾಧೆ [ಧಾ]) (सं) ना.–अडचण; हरकत; विरोध; दुःख; जखम; कष्ट.

बाधिसु (ಬಾಧಿಸು) (क) ना.–हरकत घेणें; अडचण उत्पन्न करणें; त्रास देणें; विरोधणें; हानी करणें;

बाध्य (ಬಾಧ್ಯ) (सं) वि.–त्रासदायक; वांधा उत्पन्न करणारा; धोंड आणणारा; वडीलकी असणारा.

बाध्यस्थ (ಬಾಧ್ಯಸ್ಥ) (सं) ना.–हक्कदार; जबाबदार; नातलग; आप्त.

बान् (नु) (ಬಾನ್ [ನು]) (क) ना.–आकाश; अवकाश; आभाळ.

—पोळे (ಪೊಳೆ) (क) ना.–आकाशगंगा.

—बट्टे (ಬಟ್ಟೆ) (क) ना.–आकाशमार्ग; गगनपथ.

—पावु (ಪಾವು) (क) ना.–राहू; आकाश सर्प; दुष्ट प्राणी.

बानल्(लु) (ಬಾನಲ್ [ಲು]) (क) ना.–मुस्कट; आच्छादन; बुरखा; अभ्राच्छादन.

बानवर् (ಬಾನವರ್) (क) ना.–देवता.

बानाडि (ಬಾನಾಡಿ) (क) ना.–विहग; खग; पक्षी; विमान; टिट्टिभ; टिटवी.

बानुलि (ಬಾನುಲಿ) (क) ना.–आकाशवाणी; नभोवाणी; अशरीरिणी; रेडियो.

बांदळ (ಬಾಂದಳ) (क) ना.–आकाश; आभाळ; बादल.

बांदोरे (ಬಾಂದೊರೆ) (क) ना.–आकाशगंगा; स्वर्धुनि.

बांधव (ಬಾಂಧವ) (सं) ना.–भाऊभाऊ; आप्त; नातेवाईक.

बांधव्य (ಬಾಂಧವ್ಯ) (सं) ना.–आप्तपणा; नातें; संबंध.

बान्नविर (ಬಾನ್ನವಿರ) (क) ना.–शिव; लोम; केश.

बान्नुडि (ಬಾನ್ನುಡಿ) (क) ना.–'बानुली' पहा.

बान्मणि (ಬಾನ್ಮಣಿ) (क) ना.–सूर्य; दिनमणि.

बापु (ಬಾಪು) (क) अ.–भले! वाहवा! बापर बाप!

(क) ना.–फुंकर; सूज; वाखाणणी; स्तुति.

बापुरि (ಬಾಪುರಿ) (क) ना.–वाकी; बाजुबंद; बंदी.

बाम (ಬಾಮು) (क) ना.–वाम; डावी बाजू; अशुभ; विनय; सौंदर्य; शोभा.

बांबोच (ಬಾಂಬೊಚ್ಚು) (क) ना.–आकाशगंगा; स्वर्धुनि; स्वर्गंगा.

बांबोचदलेय (ಬಾಂಬೊಚ್ಚುದಲೆಯು) (क) ना.–गंगाधर; शिव; मस्तकीं गंगा ठेवणारा.

बांबोल (ಬಾಂಬೊಲ) (क) ना.–आकाश; अवकाश; आभाळ.

बांबोळलु (ಬಾಬೊಳಲು) (क) ना.–त्रिपुर; आकाशपट्टण; नभोग्राम.

बांबोळलुरिक (ಬಾಂಬೊಳಲುರಿಕ) (क) ना.–त्रिपुरदहन; त्रिपुरारी; शिव.

बांबोळेदलेय (ಬಾಂಬೊಳೆದಲೆಯು) (क) ना.–स्वर्गंगाधर; शिव.

बाम्मणि (ಬಾಮ್ಮಣಿ) (क) ना.–ब्राह्मणी; सूर्य.

बाय (ಬಾಯ್) (क) धा.–फुंकणें; वारा भरणें; फुगणें; अहंकारानें ताठणें; बडबडणें.

(क) ना.–तोंड; मुख; काठ; धारी; दरवाजा.

—बडि (ಬಡಿ) (क) धा.–बोलणें उडवून लावणें; तोंडांवर फेकणें; तोंड गप करणें; बोलण्यात बोलणें नसणें.

—बिडु (ಬಿಡು) (क) ना.–तोंड फोडणें; उच्चारणें; बातमी उठवणें; गौप्यस्फोट करणें; बकवा करणें; कुढणें; दीनवाणी गळ घालणें.

—माडु (ಮಾಡು) (क) धा.–तोंड करणें; खेकसणें; उद्धटपणें ओरडणें; मस्तीनें बोलणें; तोंड वाजवणें.

बायल्लि बेरळिडु } (ಬಾಯಲ್ಲಿ ಬೆರಳಿಡು) (क) धा.–
बायल्लि बेरळु कच्चु } (ಬಾಯಲ್ಲಿ ಬೆರಳು ಕಚ್ಚು) बोट चावणें; तोंडांत बोट घालणें; आश्चर्यचकित होणें.

बायळि (ಬಾಯಳಿ) (क) धा.–वाचा कुंठणें; शंख करणें; ओरडणें; आक्रोश करणें.

बायि (ಬಾಯಿ) (क) ना.–मुख; तोंड.

—आरु (ಆರು) (क) धा.–तोंडाला कोरड पडणें; तहान लागणें; तहानेजणें; उचकी लागणें; भान हरपणें.

—काणिसु (ಕಾಣಿಸು) (क) धा.–आगाऊ सूचना देणें; तोंडावरूनच कळणें; मुद्रेवर दिसणें; प्रथमच समजणें; निर्धार करणें.

—केळिसु (ಕೇಳಿಸು) (क) धा.–आज्ञा मानणें; हुकूम पाळणें; बोलणें ऐकणें; सांगण्याप्रमाणें वागणें.

—तेरे (ತೆರೆ) (क) धा.–तोंड उघडणें; बोलणें.

(क) ना.–ओठ; अधर.

—बडक (ಬಡಕ) (क) वि.–बोलण्यांत बोलणें नसणारा. या बोटावरची थुंकी त्या बोटावर करणारा.

—बीग (ಬೀಗ) (क) ना.–मौन; तोंडखिळी; दातखीळ बसणें; अळीमिळी; कुलुप.

—गेबी गबडि (ಗೆಬೀಗಬಡಿ) (क) धा.–गप्प बसणें; तोंड मिटणें; मौन धारण करणें.
—माडु (ಮಾಡು) (क) धा.–भिवविणें; गर्जणें; शंख करणें; किंचाळणें; प्रतिज्ञा करणें.
बायिगेबरु (ಬಾಯಿಗೆಬರು) (क) धा.–तोंडाला येईल तसे बोलणें; मकणें; थापा मारणें; संकटमुक्त होणें; असह्य ताप होणें.
बायिन (ಬಾಯಿನ) (क) ना.–वायन; वाण; 'बागिन' पहा.
बायोडक (ಬಾಯೊಡಕ) (क) वि.–रहस्यस्फोट करणारा; फाटक्या तोंडाचा; बढाईखोर; थापाड्या.
बार् (ಬಾರ್) (क) धा.–वाहून दूर नेणें; ओतणें; कातडे फाडणें; सोडविणें; गाळणें; शोषणें.
(क) ना.–चामड्याची वादी; कातड्याचा तुकडा; चाबुक; कोरडा; कुंपण; मर्यादा.
बार (ಬಾರ) (क) ना.–दार; द्वार; दरवाजा.
बारं (ಬಾರಂ) (क) क्रि.–'बरू' धातूचे तृ. पु. ए. व. निषेधात्मक रूप; येत नाहीं; येणार नाहीं.
बारदान (ಬಾರದಾನ) (अ-दे) ना.–वजन सारखें राखण्याकरतां वापरलेली वस्तु; भार; तरट.
बारनेत्तु (ಬಾರನೆತ್ತು) (क) धा.–वळ उठण्यासारखें मारणें.
बारवणे (ಬಾರವಣೆ) (क) ना.–भार; ओझें; भारा; प्रामुख्य; गौरव; वैपुल्य; आधिक्य.
बारविसु (ಬಾರವಿಸು) (क) धा.–ओझें होणें; कंटाळा येणें; नकोसे होणें.
बारस (ಬಾರಸ) (क) ना.–बारसें; द्वादश दिन; बारा.
बारसे (ಬಾರಸೆ) (क) ना.–द्वादशी; बारावी तिथी.
बाराबलूति (ಬಾರಾಬಲೂತಿ) (अ-दे) ना.–खेड्यांतील बारा हक्कदार; बारा बलूते.
बारि (ಬಾರಿ) (क) ना.–क्रम; पाळी; ओळ; साखळी; क्यू; आहुती; चामड्याचा तुकडा; मोटेचा उतार.
बारिसु (ಬಾರಿಸು) (क) धा.–वाजविणें; वाद्य वाजवणें; जखम करणें; मारणें; बुकलणें; निवारणें; गमावणें; विलंब करणें; वेळ काढणें; भार होणें.
बारु (ಬಾರು) (क) धा.–कंप पावणें; कापणें; झोला घेणें; झुकांडणें.
(क) ना.–चामड्याचा तुकडा; लक्ष्मणरेषा; मर्यादा; वादी.
—कोलु (ಕೋಲು) (क) ना.–चाबूक; चमाटा; कोरडा; चामड्याचा पट्टा; वादी.
बार्चु (ಬಾರ್ಚು) (क) धा.–गोळा करणें; रास घालणें; विंचरणें.
बार्ते (ಬಾರ್ತೆ) (क) ना.–वार्ता; बातमी; वृत्तांत, जीवन.
—गेय् (ಗೆಯ್) (क) धा.–समाचार विचारणें; बातमी सांगणें; लक्ष देणें.

बार्पु (ಬಾರ್ಪು) (क) ना.–कांतीहीनता; निस्तेजता.
बाल (ಬಾಲ) (सं) ना.–मूल; बालक; अर्भक; शेपूट; केस; प्रवेश; नुकतेच जन्मलेले मूल; मुग्ध; अज्ञ; वाळा; सुगंधी द्रव्य.
—अग्र (ಅಗ್ರ) (सं) ना.–केसांची टोकें; केसांची गांठ.
—अरुण (ಅರುಣ) सकाळचा अरुण; तांबडें फुटणें.
—अर्क (ಅರ್ಕ) (सं) ना.–बालसूर्य; सूर्याचें बिंब.
—इंदु (ಇಂದು) (सं) ना.–प्रतिपदेचा चंद्र.
—कदली (ळी) (ಕದಲೀ [ಳೀ]) (सं) ना.–केळीचा कोंब; मोना; केळीचा रोप.
—क्रीडनं (ಕ್ರೀಡನಂ) (सं) ना.–मुलाचा खेळ; भातुकली.
—ग्रह (ಗ್ರಹ) (सं) ना.–आकडी; फेपरें.
—चमू (ಚಮೂ) (सं) ना.–बालसेना; स्वयंसेवक पथक.
बालक (ಬಾಲಕ) (सं) ना.–मुलगा; कोवळा पोर; नवकुमार.
बालकेतु (ಬಾಲಕೇತು)(सं) ना.–चांदणी; लहान नक्षत्र; धूमकेतु.
बालकेळि (ಬಾಲಕೇಳಿ) (सं) ना.–लहान मुलाचा खेळ; बाळक्रीडा.
बालगोपाल (ಬಾಲಗೋಪಾಲ) (सं) ना.–नंद गोकुळांतील कृष्ण; बाळकृष्ण.
बालधि (ಬಾಲಧಿ) (सं) ना.–केशसंभार; मृगपुच्छ.
बालब्रह्मचारि (ಬಾಲಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ) (सं) ना.–लहानपणापासून ब्रह्मचर्य पालन करणारा.
बालभाव (ಬಾಲಭಾವ) (सं) ना.–बालपण; मूढता; चापल्य.
बालभाषित (ಬಾಲಭಾಷಿತ) (सं) ना.–बोबडी भाषा; मुलांची वाणी.
बालव्यजन (ಬಾಲವ್ಯಜನ) (सं) ना.–चवरी; केसांचा पंखा.
बालरक्षे(क्षा) (ಬಾಲರಕ್ಷೆ [ಕ್ಷಾ]) (सं) ना.–रुजूमणी; ताईत; दृष्टीचा गंडा; मंत्रदोरा.
बालविधवा (ಬಾಲವಿಧವಾ)(सं) ना.–बालपणी पति निवर्तलेली स्त्री; ऋतु प्राप्त होण्यापूर्वीच विधवा झालेली स्त्री.
बालवीर (ಬಾಲವೀರ) (सं) ना.–स्वयंसेवक.
बालशय्ये (ಬಾಲಶಯ್ಯೆ) (सं) ना.–पाळणा; झोळी; अंगाई.
बालसंन्यासि (ಬಾಲಸನ್ಯಾಸಿ) (सं) ना.–लहानपणींच संन्यास घेतलेला; ब्रह्मचर्यांतच संन्यासी असलेला.
बालहस्त (ಬಾಲಹಸ್ತ) (सं) ना.–विपुल केस असलेली शेपूट; चवरी; चवरीमृग.
बाला (ಬಾಲಾ) (सं) ना.–बालिका; मुग्धा; मूळा; कुमारी.
बालिश (ಬಾಲಿಶ) (सं) वि.–पोरकट; भोळसर; मूर्ख; केसाळ; नाजुक, सुकुमार.
बालेय (ಬಾಲೇಯ) (सं) वि.–कोमल; अजाण; बालार्ह.
बाल्य (ಬಾಲ್ಯ) (सं) ना.–लहानपण; पोरकटपणा; पोरखेळ.

बाव (वु) ट (ಬಾವ[ವು]ಟ) (क) ना.—निशाण; ध्वज; गुढी.
बावन्न (ಬಾವನ್ನ) (सं) ना.—चंदन; श्रीगंध.
बावन्नदिगुडु (ಬಾವನ್ನದಿಗುಡು) (क) ना.—चंदनाचें खोड.
बावलि (ಬಾವಲಿ)(क) ना.—बाळी; कर्णभूषण; वाघुळ; पाकोळी.
बावळिसु (ಬಾವಳಿಸು) (क) धा.—व्याकूळ होणें; त्रस्त होणें; चिंता करणें.
बावि (ಬಾವಿ) (क) ना.—विहीर; वापी; पाण्याचें भांडें.
बावु (ಬಾವು) (क) ना.—सूज; फुगे; फुगारा.
बावुग (ಬಾವುಗ) (क) ना.—बोका; गुंड; फटिंग.
बावुट (ಬಾವುಟ) (क) ना.—निशाण; गुढी; ध्वज.
बावुल (लि) (ಬಾವುಲ[ಲಿ]) (क) ना.—बाळी; वाघुळ,पाकोळी.
बाष्प (ಬಾಷ್ಪ) (सं) ना.—वाफ; अश्रु; धूर; उष्णता.
बास (ಬಾಸ) (क) ना.—वास; गंध.
बासंगुळिगे (ಬಾಸಂಗುಳಿಗೆ) (क) ना.—एक प्रकारची चाल.
बासण (ಬಾಸಣ) (क) ना.—भाषण; प्रवचन; उपन्यास.
बासणि (णिगे) (ಬಾಸಣಿ [ಣಿಗೆ]) (क) ना.—झाकण; आच्छादन; पांघरूण; आवरण.
बासणिसु (ಬಾಸಣಿಸು) (क) धा.—झाकणें; लपवणें; पांघरूण घालणें.
बासर (ಬಾಸರ) (क) ना.—वासर; वार; दिवस; अनाहतध्वनि.
बासळु (ಬಾಸಳು) (क) ना.—चाबकाचे वळ; वण.
बासि (सिं) ग (ಬಾಸಿ [ಸಿಂ] ಗ) (क) ना.—विवाहचिन्ह; मुंडावळी; मंडोळी; पुष्पमाला; गप्पिष्ट; विदूषक; गोष्टी.
बासुगि (ಬಾಸುಗಿ) (क) ना.—वासुकी; सर्पराज; महाशेष.
बासुळ् (ळु) (ಬಾಸುಳ್ [ಳು]) (क) ना.—आघाताचे वळ; वण.
बासुंडे (ಬಾಸುಂಡೆ) (क) ना.—मार; माराचे वळ.
बासे (ಬಾಸೆ) (क) ना.—भाषा; गोष्ट; बोलणे; प्रतिज्ञा; शपथ. स्त्रीच्या पोटावरील केस; छातीवरील केस.
बासेग (ಬಾಸೆಗ) (क) वि.—बोलघेवडा; बाताड्या; थापेबाज; वाग्वीर.
बासेगळ्ळ (गडुक) (ಬಾಸೆಗಳ್ಳ [ಗಡುಕ]) (क) वि.—वचन मोडणारा; प्रतिज्ञा भंगणारा; शब्दाला न जागणारा.
बाह (ಬಾಹ) (सं) ना.—हात; हातोपा; घोडा.
बाहत्तरनियोगिगळु (ಬಾಹತ್ತರನಿಯೋಗಿಗಳು) (अ. दे.) ना.—बहात्तर अधिकारी.
बाहप्पळिके (ಬಾಹಪ್ಪಳಿಕೆ) (क) ना.—दड्ड मारणें; आव्हान.
बाहा (ಬಾಹಾ) (सं) ना.—बाहु; भुज; दंड.
—बाहवी (ಬಾಹವಿ) (सं) ना.—द्वंद्वयुद्ध; हातघाईची लढाई; झटापट.
बाहास्फालन (ಬಾಹಾಸ್ಫಾಲನ) (सं) ना.—दंड थोपटणी; शड्डू मारणें; आव्हान.

बाहिर (ಬಾಹಿರ) (सं) वि. बाहेरचा; बहिष्कृत; बाह्य.
बाहीक (ಬಾಹೀಕ) (सं) ना.—पंजाबदेश; बैल; पंजाबी.
बाहु (ಬಾಹು) (सं) ना.—भुज; बाही; दंड.
बाहुक (ಬಾಹುಕ) (सं) ना.—माकड; करकोटक; नळराजा.
बाहुज (ಬಾಹುಜ) (सं) ना.—हस्तकौशल्य; कृत्रिम; हस्तलाघव.
बाहुदंड (ಬಾಹುದಂಡ) (सं) ना.—समर्थ हात; शक्तिमान भुज; बुकी; वज्रमूठ; मुष्टियुद्ध.
बाहुपाश (ಬಾಹುಪಾಶ) (सं) बगल; बगली; कुस्तीतील एक डाव.
बाहुपोर (ಬಾಹುಪೊರ) (सं) बाजूबंद; वाकी; बंदी.
बाहुप्रहरण (ಬಾಹುಪ್ರಹರಣ) (सं) ना.—कुस्ती; मल्लयुद्ध.
बाहुमूल (ಬಾಹುಮೂಲ) (सं) ना.—खांदा; छाती; स्तन.
बाहुयुद्ध (ಬಾಹುಯುದ್ಧ))सं) ना.—द्वंद्वयुद्ध; मुष्टियुद्ध.
बाहुर (ಬಾಹುರ) (क) ना.—वाकी; बाजूबंद.
बाहुरके (ಬಾಹುರಕ್ಕೆ) (क) ना.—बाहुरक्षा; भुजत्राण; दंडावरील कवच.
बाहुरिके (ಬಾಹುರಿಕೆ) (क) ना.—भुजत्राण.
बाहुल (ಬಾಹುಲ) (सं) ना.—अग्नि; कार्तिकमास; गुणाकार; वैपुल्य; बाहुकवच.
—ग्रीव (ಗ್ರೀವ) (सं) ना.—मोर; मयूर.
बाहुलेय (ಬಾಹುಲೇಯ) (सं) षण्मुख; कार्तिकेय; कृत्तिकेचा पुत्र.
बाहुल्य (ಬಾಹುಲ್ಯ) (सं) ना.—अतिशयता; वैपुल्य; आधिक्य; रास; समूह.
बाहूद्यस्य (ಬಾಹೂದ್ಯಸ್ಯ) (सं) अ.—दोन्ही हात वर करून; घंटाघोष करून.
बाहे (ಬಾಹೆ) (क) वि.—बाहेरचा; बाह्य; परका; बाहेरील भागाचा.
बाह्य (ಬಾಹ್ಯ) (सं) वि.—बाहेरचा; बाहेरील; विदेशी; अपरिचित; अतीत; बहिष्कृत; (समाजबाह्य; = समाजानें टाकलेले.)
—मति (ಮತಿ) (सं) ना.—जड वस्तूची पहाणी करणारा; बाह्यदृष्टी.
बाल्हक (ल्हिक) (ಬಾಲ್ಹಕ [ಲ್ಹಿಕ]) (सं) ना.—पंजाबजवळील एक देश; एक चंद्रवंशीय राजा; पंजाबी घोडा; हिंग; इंगुदि.
बाळ् (ಬಾಳ್) (क) धा.—जगणें; जीवन घालविणें.
बाळ् (ಬಾಳ್) (क) ना.—जीवन; जीवित्व; प्रपंच; खड्ग; तलवार.
—मोदल (ಮೊದಲ) (क) ना.—प्रपंचाचा आरंभ; संसाराचा श्रीगणेशा; खड्गाची मूठ; जन्म.
—वे (ವೆ) (क) ना.—संसार; प्रपंच; जीवन; जीवित.

बाळ (ಬಾಳ) (क) ना.–बाळ; कुमार; मुलगा; कपाळ; भाल; शेपूट; मृगपुच्छ; केस; बुचडा; किरीट; वाळा.
बाळक (ಬಾಳಕ) (क) ना.–कुमार; बालक; वाळवलेला; भाजीपाला.
बाळगोलेय (ಬಾಳಗೊಲೆಯು) (क) ना.–मुलें मारणारा; कंस.
बाळधारे (ಬಾಳಧಾರೆ) (क) धा.–खड्गाची धार; पातें.
बाळवट्ट (ಬಾಳಬಟ್ಟು) [क) ना.–जीवित विद्या; जीवनांतील रीतभात; जीवनमार्ग.
बाळबंद (ಬಾಳಬಂದ) (क) ना.–बाळलेणें; लहान मुलांच्या कपाळावरील दागिना; बिंदी; बिजवरा.
बाळागम (ಬಾಳಾಗಮ) (सं) ना.–शस्त्रविद्या; क्षात्रविद्या.
बाळि (ळ्) के (ಬಾಳಿ [ಳ್] ಕೆ) (क) ना.–संसार; प्रपंच; जीवन.
बाळु (ಬಾಳು) (क) धा.–जीवन चालविणें; उपजीवन करणें; जिवंत राहणें.
—वे (ವೆ) (क) ना.–जीवन; संसार; जीवित.
—ह (ಹ) (क) ना.–जीवन; जीवित.
बाळुक (ಬಾಳುಕ) (क) ना.–बालक; कुमार; वाळवलेला भाजीपाला.
बाळुरि (ಬಾಳುರಿ) (क) ना.–जीवनज्योत; संसारशकट.
बाळुवेण (ಬಾಳುವೆಣ) (क) अ.–जीवन घालवण्यासाठीं; जगण्याकरतां; जिवंत राहण्याकरतां.
(क) ना.–मृतवत् जीवन जगणारा; दैन्य जीवन.
बाळे (ಬಾಳೆ) (क) ना.–केळे; एक मासा.
बाळ्तन (ळ्ते) (ಬಾಳ್ತನ [ಳ್ತೆ]) (क) ना.–उपजीवन; संसार; प्रपंच जीवित; प्रयोजन ;काम.
बाळ्तेगेय् (ಬಾಳ್ತೆಗೆಯ್) (क) धा.–उपजीवन करणें; संसार चालवणें; लक्ष देणें.
बाळ्दले (ಬಾಳ್ದಲೆ) (क) ना.–जीवंतिका; तरवारीचें पातें.
—पिडि (ಪಿಡಿ) (क) धा.–जीवंत धरणें; जीविताला धोका न आणतां पकडणें.
बाळ्वासे (ಬಾಳ್ವಾಸೆ) (क) ना.–द्वंद्व; खड्ग; युद्ध.
बिकरि (ಬಿಕರಿ) (अ. दे) ना.–विक्री; विकणें; जाहीर लिलाव; वेचन.
बिकारि (ಬಿಕಾರಿ) (क) ना.–भिकारी; भिक्षेकरी; याचक; भीकमाग्या.
बिक्कट्टु (ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು) (क) ना.–अडचण; संकट; पेच; कष्ट; शृंगापत्ति; खोडा; कचाटा.
बिक्क (क) नासि (ಬಿಕ್ಕ [ಕ] ನಾಸಿ) (क) ना.–भटक्या; भिक्षेकरी; अनाथ.
बिक्कलु (ळिके) (ಬಿಕ್ಕಲು [ಳಿಕೆ]) (क) ना.–धाप; उचकी; धपापा; श्वास निरोध; चाचरेपणा; बोबडी भाषा; बोलतांना लागणें.
बिक्कु (ಬಿಕ್ಕು) (क) धा.–बोलतांना लागणें; अडखळत बोलणें; धापा टाकणें; बोबडे बोलणें.
बिक्कुळि (ಬಿಕ್ಕುಳಿ) (क) ना.–वांती; उचकी; ओकारी.
बिगड (ಬಿಗಡ) (क) वि.–विकट; विचित्र; बिघडलेलें; नासलेलें
(क) ना.–विभक्तता; वियोग; पृथक्करण; वेगळीक.
बिगडिसु (ಬಿಗಡಿಸು) (क) धा.–विचित्र होणें; बिघडणें; हातचे सुटणें; दूर होणें; बिघडवणें; वाईट होणें.
बिगि (ಬಿಗಿ) (क) धा.–जोरानें बांधणें; बंधन करणें; चोपणें; आवळून धरणें.
(क) वि.–कठिण; जटिल; अडचणीचें; संकटग्रस्त.
(क) ना.–घट्टपणा; अहंकार; गांभीर्य.
बिगित (ಬಿಗಿತ) (क) ना.–बंधन; चौकट; पकड; निर्बंधन; टोला; नियमन.
बिगु (गुबु) (ಬಿಗು [ಗುಬ್ಬು]) (क) ना.–अहंकार; गांभीर्य; ताठरपणा; ऐट.
बिगुर् (ಬಿಗುರ್) (क) धा.–भिणें; कंप पावणें; भयभीत होणें; आश्चर्य करणें.
(क) ना.–भीति; भय; आश्चर्य; विस्मय.
बिगुर्परिज (ಬಿಗುರ್ಪರಿಜ) (क) ना.–भयंकर आकाराचा; भैरव; यम.
बिघा, बिघे (ಬಿಘಾ, ಬಿಘೆ) (अ. दे) ना.–जमीनमोजणीचें परिमाण; विग्रह.
बिंक (ಬಿಂಕ) (क) ना.–कोरडा अहंकार; खोटी प्रतिष्ठा; गर्व; जंभ.
—गार (ಗಾರ) (क) ना.–अहंकारी; ढोंगी; दंभाचारी.
—गाति (ಗಾತಿ) (क) ना.–सोंगलाडी; ढोंगी स्त्री.
बिंकण (णि) (णे) (ಬಿಂಕಣ [ಣಿ] ಣೆ) (क) ना.–पंखा; व्यजन; सूप.
बिंकणगिविय (ಬಿಂಕಣಗಿವಿಯು) (क) ना.–सुपासारखे कान असलेला; गणपति.
बिंकु (ಬಿಂಕು) (क) ना.–गर्भ; दंभ; कपट; फसवणूक; कुटिलता; वक्रता; दुष्टपणा; अप्रामाणिकत्व.
बिंग (ಬಿಂಗ) (क) ना.–भृंगार; भुंगा; भ्रमर.
बिंगार (ಬಿಂಗಾರ) भृंगार; सुवर्णपात्र; कांचेचें भांडें.
बिंगारि (ಬಿಂಗಾರಿ) (अ. दे) ना.–भिंगरी; गिरगिरणारी वस्तु; भोंवरा; पाणफेर; पाणचक्र.
बिंगु (ಬಿಂಗು) (अ. दे) ना.–भिंग; चमकणारी वस्तु.
बिच्च (ಬಿಚ್ಚು) (क) ना.–भिक्षा; मागणी; याचना; 'तिरूपे' पहा.

बिच्चटे (ಬಿಚ್ಚಟೆ) (क) ना.–भिक्षाटन; भिक्षुकी; भिकेसाठीं प्रवास; भीक.
बिच्चत (ಬಿಚ್ಚತ) (क) वि.–विस्तृत; विशाल; रुंद; वाढलेले.
बिच्चतं (ಬಿಚ್ಚತಂ) (क) अ.–बहुतेक; बहुत करून; उत्तम रीतीनें.
बिच्चणिसु (ಬಿಚ್ಚಣಿಸು) (क) धा.–विस्तारणें; रुंद करणें; पोषण करणें.
बिच्चने (ಬಿಚ್ಚನೆ) (क) अ.–घट्टपणें; वेगेवेगें; आवेशोंकरून; अभिनिवेशपूर्वक.
बिच्चरि (ळि) के (ಬಿಚ್ಚರಿ [ಳಿ] ಕೆ) (क) ना.–विस्तार; आधिक्य; वाढ; वैपुल्य.
बिच्चरिसु (ಬಿಚ್ಚರಿಸು) (क) धा.–विस्तारणें; विवरण करणें; उघड करणें; फोडून सांगणें.
बिच्चळिसु (ಬಿಚ್ಚಳಿಸು) (क) धा.–विस्तार करणें; पोषण करणें; विवरण करणें; रुंद करणें.
बिच्चळिके (ಬಿಚ್ಚಳಿಕೆ) (क) ना.–विस्तार; वाढ; वैपुल्य. आधिक्य.
बिच्चु (ಬಿಚ್ಚು) (क) धा.–काढून टाकणें; सोडणें; निसरून पडणें; सोलणें; सोडविणें; झडणें; सैल करणें; रुंद करणें; विरळ करणें.
(क) ना.–भिक्षु; बौद्ध संन्यासी.
(अ-दे) ना.–विंचु; वृश्चिक.
बिच्चुक (ग) त्ति (ಬಿಚ್ಚುಕ [ಗ] ತ್ತಿ) (क) ना.–उपसलेली तलवार; म्यानांतून बाहेर काढलेली तलवार.
बिच्चे (ಬಿಚ್ಚೆ) (क) ना.–भिक्षा; भीक; याचना; वांझ; वंध्या.
बिच्चोले (ಬಿಚ್ಚೋಲೆ) (क) ना.–उघडलेलें पत्र; एक अलंकार.
बिज (ಬಿಜ) (क) ना.–समूह; गट; रास; गोकुळ; व्रज.
बिजय (ಬಿಜಯ) (क) ना.–विजय; यश; आकांक्षापूर्ति.
बिजमाडु (ಬಿಜಮಾಡು) (क) धा.–दया करविणें; येणें; आगमन होणें; येण्याची कृपा करणें.
बिजयंगेय् (ಬಿಜಯಂಗೆಯ್) (क) धा.–चित्त देणें; लक्ष देणें; कृपा करून येणें; नम्रतेनें मागणें.
बिजयंगेय्सु (ಬಿಜಯಂಗೆಯ್ಸು) (क) धा.–कृपा करून येणें; लक्ष देणें; नम्रतेनें बोलावून आणणें.
बिज्जण (णिके) (ಬಿಜ್ಜಣ [ಣಿಕೆ]) (क) ना.–व्यंजन; पंखा; वारा घालणारा.
बिज्जमहादेवि (ಬಿಜ್ಜಮಹಾದೇವಿ) (क) ना.–एक शिवशरणा
बिज्जल (लु) (ಬಿಜ್ಜಲ [ಲು]) (क) ना.–बाण; शरसंधान; गौरव; मोठेपणा; गणितज्ञ; भास्कराचार्यांचें जन्मस्थान.
बिज्जु (ಬಿಜ್ಜು) (क) ना.–खादाड पक्षी; सत्यानास; नाश.
बिज्जे (ಬಿಜ್ಜೆ) (क) ना.–विद्या; वाचन; अभ्यास; चिंतन.
बिज्जेवल (ळ) (ಬಿಜ್ಜೆವಲ [ಳ]) (क) ना.–विद्वान; पंडित; गणपति; विनायक.
बिज्जोदर (ಬಿಜ್ಜೋದರ) (क) ना.–विद्याधर; देववर्ग; किन्नर; गणपति.
बिज्जोदरि (ಬಿಜ್ಜೋದರಿ) (क) ना.–विद्याधरी; अप्सरा; किन्नरी.
बिंज (ಬಿಂಜ) (क) ना.–विंध्य; विंध्याचल.
बिट्टल (ಬಿಟ್ಟಳ) (क) वि.–मोठा; अधिक.
बिट्टि (ಬಿಟ್ಟಿ) (क) ना.–वृष्टि; व्यक्ति; वेठ; एक; बिगार; विष्टी; निःशुल्क मजूर; जबरीनें करवलेलें काम.
बिट्टिक्कु (ಬಿಟ್ಟಿಕ್ಕು) (क) धा.–ठेचून मारणें; बुकलणें.
बिट्टिर् (ಬಿಟ್ಟಿರ್) (क) धा.–पथारी पसरणें; वसती करणें; बिऱ्हाड टाकणें.
बिट्टीरु (ಬಿಟ್ಟೀರು) (क) ना.–बर्ची; भाला; भोसकण्याचें हत्यार; ईट.
बिडदि (ಬಿಡದಿ) (क) ना.–अंथरूण; पथारी; बिऱ्हाड; तात्पुरतें वसतिस्थान.
बिडय (ಬಿಡಯ) (क) ना.–समूह; ढीग; भीड; दाक्षिण्य; विनय; क्रोध; स्पर्धा; कलह.
बिडहु (ಬಿಡಹು) (क) ना.–विश्रांति; मध्यंतर; सुट्टी.
बिडा (ಬಿಡಾ) (अ. दे.) ना.–पानपट्टी; विडा; तांबूल.
बिडार (ಬಿಡಾರ) (क) ना.–तात्पुरती वस्ती; क्षणिक वास्तव्य; बिऱ्हाड; बसेरा.
बिडाल (ಬಿಡಾಲ) (क) ना.–मांजर; मार्जार; कामी.
बिडि(डु) (ಬಿಡಿ [ಡು]) (क) वि.–एकटा; एकेक; प्रत्येक; वेगळाला.
बिडिकु (ಬಿಡಿಕು) (क) ना.–वेगळे होणें; वियोग; त्याग; रंध्र; फट; चीर.
बिडिके (ಬಿಡಿಕೆ) (क) ना.–सोडवणूक; उलगडा; विराम; विश्रांति; वेगळेपणा.
—गंडबिडिके (ಗಂಡಬಿಡಿಕೆ) (क) ना.–नवरा सोडणारी; त्यक्तभर्तृका. पतित्यागिनी.
बिडिय (ಬಿಡಿಯ) (क) ना.–दाक्षिण्य; संकोच; भीड; लाजाळूपणा.
बिडिसु (ಬಿಡಿಸು) (क) धा.–सोडविणें; सोडलेसें करणें; विस्तार करणें; चित्र रेखणें.
बिडु (ಬಿಡು) त्यागणें; टाकणें; दूर होणें; कमी करणें; हिशोबांत न वेणें; वसती करणें; बिऱ्हाड थाटणें.
(क) ना.–विराम; विश्रांति; मध्यंतर; सवलत; बिऱ्हाड.
बिडुगडे (ಬಿಡುಗಡೆ) (क) ना.–सुटका; विमोचन; विमुक्ति; मोक्ष.

विडुगण्ण (ಬಿಡುಗಣ್ಣ) (क) ना. – देवता; सर्वसाक्षी; निर्लिप्त.
बिडुगे (ಬಿಡುಗೆ) (क) ना. – विराम; विश्रांति; मध्यंतर; सूट; मोकळीक; माफी.
बिडुगेलस (ಬಿಡುಗೆಲಸ) (क) ना. – रिकामपणची कामगिरी; विश्रांतींतील उद्योग; पूरक काम.
बिडुगोळ्ळु (ಬಿಡುಗೊಳ್ಳು) (क) धा. – उलगडणें; अलग करणें; वादविणें; ओतणें; फेकणें.
बिडुदले (ಬಿಡುದಲೆ) (क) ना. – खाजरें डोकें; उघडें मस्तक; खाजवलेलें शिर; बोडकें; विंचरलेले केस; सोडलेली वेणी.
बिडुदि (ಬಿಡುದಿ) (क) ना. – मोफत वसतिगृह; धर्मशाळा; विऱ्हाड.
बिडुदिन (ಬಿಡುದಿನ) (क) ना. – विश्रांतीचा दिवस; आरामाचा वेळ; रजा; सुट्टीचा दिवस.
बिडुमुडि (ಬಿಡುಮುಡಿ) (क) ना. – खाजवलेलें डोकें; उघडेबोडकें; विंचरलेले केस.
बिडुमंडे (ಬಿಡುಮಂಡೆ) (क) ना. – खाजवलेलें मस्तक; उघडें डोकें.
बिडुवले (ಬಿಡುವಲೆ) (क) ना. – पक्ष्याचें जाळें; पसरलेलें जाळें
बिडुवाय् (ಬಿಡುವಾಯ್) (क) ना. – उघडलेलें तोंड; सोडलेले तोंड; भांडणारे.
बिडुहु(पु) (ಬಿಡುಹು [ಪು]) (क) ना. – विश्रांति; विराम; मध्यंतर; अवकाश; सुट्टी.
बिडे (ಬಿಡೆ) (क) ना. – लज्जा; भीड; व्रीडा; संकोच.
(क) अ. – विशेषेंकरून; चांगल्या रीतीनें; बहुतकरून.
बिडेनोडु (ಬಿಡೆನೋಡು) (क) धा. – निरीक्षण करणें; निहाळून पाहणें; लक्षपूर्वक पाहणें.
बिडेय (ಬಿಡೆಯ) (क) ना. – भीड; दाक्षिण्य; शक्ति; 'बलुमे' पहा.
बिडौज (ಬಿಡೌಜ) (सं) ना. – इंद्र; शचीपति.
बिण् (ಬಿಣ್) (क) वि. – स्थूल; वजनदार; जाड; पुष्ट; लठ्ठ.
—केच्चलु (ಕೆಚ್ಚಲು) (क) ना. – गाईम्हशीची पुष्ट कास; सड; अचळ.
—गोने (ಗೋನೆ) (क) ना. – केळीचा घड.
बिणिते (ಬಿಣಿತೆ) (क) ना. – शक्ति; बळ; सामर्थ्य; कस.
बिण्णाण (ಬಿಣ್ಣಾಣ) (क) ना. – विज्ञान; बुद्धिमत्ता; ठकबाजी; दांभिक विनय.
—गित्ति (ಗಿತ್ತಿ) (क) ना. – नाटकी बोलणें करणारी; दांभिक स्त्री.
बिण्णितु (त्तु) (ಬಿಣ್ಣಿತು [ತ್ತು]) (क) वि. – वजनदार; पुष्ट; मोटें; भरलेलें.
बिण्पु (ಬಿಣ್ಪು) (क) ना. – ओझें; गौरव; पुष्टता; जाडी; भरीवपणा; घनता.
बिण्मिद (ಬಿಣ್ಮಿದ) (क) वि. – पसंत पडण्यासारखे; श्रेष्ठ; मोठा; पूज्य; मान्यता देण्यासारखें.
बित्तने (ಬಿತ್ತನೆ) (क) ना. – पेरणी; बीजारोपण; बी टाकणें; अफवा; लोकवार्ता; जाहिरात.
बित्तर (ಬಿತ್ತರ) (क) ना. – विस्तार; प्रसार; रुंदी; वियोग; फैलाव; विशालता; विवरण; निरूपण;
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – विस्तारणें; निरूपिणें; विवरणें; विवेचणें.
बित्तरिगे (ಬಿತ್ತರಿಗೆ) (क) ना. – सिंहासन; पीठ; आसन; गादी.
बित्ति (ಬಿತ್ತಿ) (क) ना. – भिंत; कूड.
—चित्त (त्ता) र (ಚಿತ್ತ [ತ್ತಾ] ರ) (क) ना. – भित्तीचित्र; भिंतीवर चिकटलेली जाहिरात.
बित्ति (त्ते) ग (ಬಿತ್ತಿ [ತ್ತೆ] ಗ) (क) वि. – प्रौढ; जाणता; पंडित; विद्वान.
बित्तिगे (ಬಿತ್ತಿಗೆ) (क) ना. – पेरणी; बीजारोपण; बी टाकणें; प्रकटता.
बित्तु (ಬಿತ್ತು) (क) धा. – पेरणें; बी टाकणें; रुजवणें; प्रगट करणें; सर्वांना कळवणें.
(क) ना. – बी; बीज; दाणे.
बिदन (ಬಿದನ) (क) ना. – विधान; शासन; पूजा; गौरव; टोचणी; दारिद्र्य; अतिथी; अभ्यागत.
बिदि (ಬಿದಿ) (क) ना. – विधी; ब्रह्मा; दैव; अदृष्ट; भाग्य; नशीब.
बिदिग (ಬಿದಿಗ) (क) वि. – दैववादी; दैवावर विश्वास ठेवून चालणारा.
बिदिगे (ಬಿದಿಗೆ) (क) ना. – द्वितीया; पक्षातील दुसरी तिथी.
बिदिर् (रु) (ಬಿದಿರ್ [ರು]) (क) धा. – सोडविणें; उलगडणें; सैल करणें; उकरणें; फेकणें; खरवडणे; हलविणें; विखुरणें; उधळणें; विस्तारणें; पसरणें; नम्र होणें.
(क) ना. – बांबू; चिवा; कळक; काटेरी झाड.
बिदिर्चु (ಬಿದಿರ್ಚು) (क) धा. – उलगडणें; सोडविणें; पसरणें; रुंद करणें; घाबरणें; भिणें.
बिदु (ಬಿದು) (क) ना. – विधु; चंद्र; शशी; हत्तीच्या गंडस्थळाचा मधला भाग.
(क) वि. – मोठा; रुंद; विस्तृत; पसरलेला.
बिदुगल् (लु) (ಬಿದುಗಲ್ [ಲು]) (क) ना. – दुग्धमणि; स्फटिक; चंद्रकांत; अमृत शिला.
बिदुगु (ಬಿದುಗು) (क) धा. – धार काढणें; दूध पिळणें; गाय, म्हैस पिळणें.

बिदुर् (रु) (ಬಿದುರ್ [ರು]) (क) धा.–सोडविणें; विस्तरणें; फेकणें; उधळणें; 'बिदिर्' पहा.

बिद्द (ಬಿದ್ದ) (क) वि.–विद्ध; मोकें पाडलेला; वेज पाडलेला; कोरलेला; टोचलेला.

बिद्द्न(ण) (ಬಿದ್ದನ [ಣ]) (क) ना.–आमंत्रण; आवतन; बोलाविणें; निमंत्रण; आतिथ्य.

बिद्दि(द्द)न (ಬಿದ್ದಿ [ದ್ದ] ನ) (क) ना.–अतिथी; पाहुणा; आगंतुक; आप्त; नातेवाईक; व्याही.

बिद्दु(र्दु)न (ಬಿದ್ದು [ರ್ದು]) (क) ना.–मेजवानी; समाराधना; निमंत्रण; बोलावणें.

बिनद (ಬಿನದ) (क) ना.–विनोद; आनंदाचा कालक्षेप; संतोष; खेळ; उत्सव; विलास.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–आनंदणें; संतोषणें; खेळणें; क्रीडा करणें.

बिणुगु (ಬಿಣುಗು) (क) वि.–नीच; हीन; खालच्या जातीचा; 'बणगु' पहा.

—नुडि (ನುಡಿ) (क) ना.–हीन वचन; दुर्वचन; हलकें भाषण; फुसकें बोलणें.

बिंदलि(ले) (ಬಿಂದಲಿ [ಲೆ]) (क) ना.–बालक; मनगटी; हंसी.

बिंदलु (ಬಿಂದಲು) (क) ना.–हंस.

बिंदिगे (ಬಿಂದಿಗೆ) (क) ना.–कळशी; घडा; लहान घागर.

बिंदु (ಬಿಂದು) (सं) ना.–थेंब; शून्य; पाण्याचा हौद; खूण; ठिबकण; चांदणी; तारा; गंडस्थळ.

—देव (ದೇವ) (सं) ना.–शिव.

—फल (ಫಲ) (सं) ना.–मोती.

बिन्नगे (ने) (ಬಿನ್ನಗೆ [ನೆ]) (क) अ.–निःशब्द; नीरव; मौनपूर्वक.

बिन्नण (ಬಿನ್ನಣ) (क) ना.–विज्ञान; पांडित्य; विद्वत्ता; चापल्य.

बिन्नणि(णिग) (ಬಿನ್ನಣಿ [ಣಿಗ]) (क) ना.–विज्ञानी; वैज्ञानिक; भौतिकशास्त्र; विद्वान; पंडित.

बिन्नप(ह) (ಬಿನ್ನಪ [ಹ]) (क) ना.–विज्ञापना; विनंती; याचना; मागणी.

बिन्नयिसु (ಬಿನ್ನಯಿಸು) (क) धा.–विनंती करणें; मागणी करणें; विनम्रपणें सांगणें.

बिन्नवत्तळे (ಬಿನ್ನವತ್ತಳೆ) (क) ना.–विनंतीपत्र; विज्ञापन पत्रिका; मागणीपत्र; अर्ज.

बिन्नविसु (ಬಿನ್ನವಿಸು) (क) धा.–विनवणें; प्रार्थणें; मागणें.

बिन्नहमाडु (ಬಿನ್ನಹಮಾಡು) (क) धा.–आदरानें बोलावणें; गौरवपूर्वक भोजनास आमंत्रणें.

बिन्नाकल् (ಬಿನ್ನಾಕಲ್) (अ. दे) ना.–गलबतावरील होकायंत्र पेटी.

बिन्नाण (ಬಿನ್ನಾಣ) (क) ना.–विज्ञान; सौंदर्य; शोभा; विलास; आरास.

—गाति,-गित्ति (ಗಾತಿ,-ಗಿತ್ತಿ) (क) ना.–विलासवती; नट्टापट्टा केलेली.

बिन्नाय (ಬಿನ್ನಾಯ) (क) ना.–विनंती; विज्ञापना; निमंत्रण.

बिप्पंड (ಬಿಪ್ಪಂಡ) (क) ना.–पक्ष्याचा किलबिलाट; चिवचिव; कंटाळा आणणारी किंचाळी.

बिप्पंडिसु (ಬಿಪ್ಪಂಡಿಸು) (क) धा.–कंटाळा येणें; पिरपीर लावणें; कटकट करणें; भिवबणें; निंदणें; घसरणें; चिवचिवणें.

बिबोंक (ಬಿಬ್ಬೋಕ) (क) ना.– धुसफूस; अनावर राग; रुसवा.

बिभित्सु (ಬಿಭಿತ್ಸು) (सं) ना.–प्रवेशेच्छु.

बिभित्सा (त्से) (ಬಿಭಿತ್ಸಾ [ತ್ಸೆ]) (सं) ना.–प्रवेशेच्छा.

बिभीषण (ಬಿಭೀಷಣ) (सं) ना.–रावणाचा धाकटा भाऊ.

बिंब (ಬಿಂಬ) (सं) ना.–प्रतिरूप; पडछाया; अवतरण; नकल; देह; शरीर; सूर्यमंडल; इंद्रधनु; आकाश; पाऊस; आर्द्रवस्त्र; तोंडलें.

बिंबाधरे (बोंष्ठे) (ಬಿಂಬಾಧರೆ [ಬೋಷ್ಠೆ]) (सं) ना.–तोंडल्या-सारखे लाल ओठ असलेली; सुंदरी.

बिंबिसु (ಬಿಂಬಿಸು) (क) धा.–प्रतिबिंब पडणें; पडछाया येणें; पटवणें; बिंबवणें; पटवून देणें; पडसाद घालणें; प्रतिध्वनि येणें; समजून सांगणें.

बिम्मगे (ने) (ಬಿಮ್ಮಗೆ [ನೆ]) (क) अ.–चिकटून; लागून; दाटून; घट्टपणें; आवळून.

बिम्मु (ಬಿಮ್ಮು) (क) ना.–मौन; गांभीर्य; अहंकार; आधिक्य; श्रेष्ठता; मोठेपणा; गर्व; तोंडखीळ.

बियु (ಬಿಯು) (क) ना.–व्यय; खर्च; वेच; दान; उणीव; झीज; उणेपणा; न्यूनता.

बियद (ಬಿಯದ) (क) ना.–व्याध; पारधी; शिकारी.

बियदि (ಬಿಯದಿ) (क) ना.–व्याधी; रोग; दुखणें; आजार.

बियळ (ಬಿಯಳ) (क) ना.–व्याळ; सर्प; नाग.

बिय्य (ಬಿಯ್ಯ) (क) ना.–व्यर्थ; खर्च; व्यय; नापीक जमीन; पडजमीन.

बिय्यग (ಬಿಯ್ಯಗ) (क) ना.–नातेवाईक; आप्त; बांधव; परिवार; कुटुंबातील मनुष्य; खर्चिक; उधळ्या.

बिर (रि) कु (ಬಿರ [ರಿ] ಕು) (क) ना.–फट; चीर; तडा; विकास; उमलन.

बिरडे (ಬಿರಡೆ) (क) ना.–गुंडी; दावें; खीळ; तंबोऱ्याची खुंटी; बूच; 'बेणे' पहा.

बिरने (भिर्रने) (ಬಿರನೆ [ಬಿರ್ರನೆ]) (क) अ.–वेगानें; शीघ्रपणें; घाईनें; झटकन.

बिरबिरने (ಬಿರಬಿರನೆ) (क) अ.–झटकन; लौकर; त्वरेनें.

बिरयि (ಬಿರಯಿ) (क) ना. – विरही; वियोगी; दूर राहिलेला प्रेमळ पति.

बिरयिनि (ಬಿರಯಿನಿ) (क) ना. – विरहिणी; पतीचा वियोग झालेली स्त्री; वियोगिनी.

बिरयिते (ಬಿರಯಿತೆ) (क) ना. – विरहिता; वियोगिता.

बिर (रु) सु (ಬಿರ [ರು] ಸು) (क) वि. – विरस; कठिण; घट्ट; ओबडधोबड.

बिराड (ಬಿರಾಡ) (क) ना. – बिऱ्हाड; वस्ती; घर.

बिरि (ಬಿರಿ) (क) धा. – फाटणें; तडा जाणें; उमलणें; उलगडणें; भिणें.

(क) वि. – कठिण; घट्ट; न समजण्यासारखें; गुंतागुंतीचें; अडचणीचें.

(क) ना. – आवळण्याचें साधन; भयाकुलता; भयदृष्टि; संकटग्रस्तता.

— कल्लु (ಕಲ್ಲು) (क) ना. – मोठा धोंडा; गोफणीनें मारलेला दगड.

बिरिकु (ಬಿರಿಕು) (क) ना. – फट; तडा; चीर; विकास; उमलणें.

बिरिसुगुळु (ಬಿರಿಸುಗುಳು)(क) ना. – उमलतें फूल; कळा; मुकुल.

बिरु (ಬಿರು) (क) धा. – भिणें; घाबरणें; कंपित होणें; लटपटणें; थरकाप होणें.

(क) वि. – भयंकर, विक्राळ; मोठें; खडबडीत.

बिरुकु (ಬಿರುಕು) (क) ना. – फट, चीर, तडा, विकास.

बिरुगणे (ಬಿರುಗಣೆ) (क) ना. – वजनदार बाण; तीक्ष्ण बाण; मोठा वासा; बांबू.

बिरुगण्णु (ಬಿರುಗಣ್ಣು) (क) ना. – लाल डोळे; क्रूरनेत्र; वाईट दृष्टि; काकदृष्टि.

बिरुगाण्के (ಬಿರುಗಾಣ್ಕೆ) (क) ना. – वाईट दृष्टि; पापी नजर; मोठी देणगी.

बिरुगाळि (ಬಿರುಗಾಳಿ) (क) ना. – वावटळ; झंजावात.

बिरुगोलु (ಬಿರುಗೋಲು) (क) ना. – तीक्ष्ण बाण; वजनदार बाण; महा शस्त्र; लाठी; सोटा.

बिरुद (ಬಿರುದ) (सं) ना. – ब्रीद; पदवी; प्रतिष्ठा.

बिरुदनि (ಬಿರುದನಿ) (क) ना. – मोठा आवाज; कर्कशध्वनि; किंकाळी; बोंब.

बिरुदावलि (ಬಿರುದಾವಳಿ) (सं) ना. – ब्रीदपंक्ति; पदव्यांची ओळ; अनेक प्रशस्तिपत्रें.

बिरुदु (ಬಿರುದು) (क) ना. – ब्रीद; बिरुद.

— बळे (ಬಳೆ) (क) ना. – विजयकंकण; मानाचा तोडा; 'कचळि' पहा.

बिरुदोरे (ಬಿರುದೊರೆ) (क) ना. – मोठा ओढा; महानाला; महापुरुष; मोठा राजा.

बिरुबु (ಬಿರುಬು) (क) ना. – खडबडीतपणा; काठिण्य; प्राबल्य; आवेश; निष्ठुरता; निर्दयता.

बिरुमळे (क) ना. – अतिवृष्टि; मोठा पाऊस मुसळधार पाऊस.

बिरुवरि (ಬಿರುವರಿ) (क) ना. – जोरानें पळणें; त्वरेने जाणें; धाई धाईनें जाणें.

बिरुवोय्लु (ಬಿರುವೊಯ್ಲು) (क) ना. – जोराचा टोला; खरपूस मार.

बिरुसर (ಬಿರುಸರ) (क) ना. – मोठा आवाज; कर्कश स्वर; बोंब; ओरड; किंकाळी.

बिरु (री) सु (ಬಿರು [ರಿ] ಸು) (क) वि. – कठीणपणा; घट्टत्व; विरसता; भरीवपणा.

बिर्चु (ಬಿರ್ಚು) (क) धा. – उलगडणें; सोडवणें; उघडणें; रुंद करणें.

बिर्दण (ಬಿರ್ದಣ) (क) ना. – आमंत्रण; बोलावणें; आवतण; आतिथ्य; उपचार; सेवा.

बिर्दिग (ಬಿರ್ದಿಗ) (क) ना. – अतिथी; अभ्यागत; आमंत्रित.

बिर्दु (ಬಿರ್ದು) (क) ना. – ना. – मेजवानी; खाना; समारंभ.

(क) अ. – पडून.

बिर्पंडिसु (ಬಿರ್ಪಂಡಿಸು) (क) धा. – पिरपिरणें; कंटाळणें; कटकट करणें; भिववणें; निंदणें; घसरणें; चिवचिवणें; किलबिलाट करणें.

बिल् (ಬಿಲ್) (क) ना. – धनुष्य; कार्मुक; खर्चाची यादी; पट्टी.

बिल् बल्मे (ಬಿಲ್ ಬಲ್ಮೆ) (क) ना. – धनुर्विद्यानैपुण्य.

बिल (ಬಿಲ) (सं) ना. – भोंक; बीळ; रंध्र; गुहा; ढोली; इंद्राचा घोडा; उच्चैःश्रवा.

बिलवास (ಬಿಲವಾಸ) (सं) ना. – उंदीर: सर्प.

बिलि (ಬಿಲಿ) (क) धा. – किंमत लावणें; विक्रीला ठेवणें.

बिलेशय (ಬಿಲೇಶಯ) (सं) ना. – सर्प; उंदीर; ससा.

बिल्दिरुवु (ಬಿಲ್ದಿರುವು) (क) ना. – मौर्वी; धनुष्याची दोरी; धनुष्यप्राण.

बिल्पत्रे (ಬಿಲ್ಪತ್ರೆ) (क) ना. – बिल्वदळ; बेलपान.

बिल्लणि (ಬಿಲ್ಲಣಿ) (क) ना. – धनुष्य; सेना.

बिल्लंतर (ಬಿಲ್ಲಂತರ)(क) ना. – बाणाचा टप्पा; बाणफेकीचें अंतर.

बिल्लाळु (ಬಿಲ್ಲಾಳು) (क) ना. – धनुर्विद्यानिपुण; तिरंदाज; धनुर्धर; नेम मारणारा.

बिल्लु (ಬಿಲ್ಲು) (क) ना. – धनुष्य; खर्चाची यादी.

— गार (ಗಾರ) (क) ना. – तिरंदाज; धनुर्धर.

— गारिके (ಗಾರಿಕೆ) (क) ना. – धनुर्विद्या; शरसंधान विद्या; बाणप्रयोग; तिरंदाजी.

बिल्लुंबेरगु (ಬಿಲ್ಲುಂಬೆರಗು) (क) ना. – महदाश्चर्य; अहो विस्मय; अत्याचंबा.

बिल्ले (ಬಿಲ್ಲೆ) (क) ना. – बिल्ला; पदक; पैसा.
बिल्लेरेय (ಬಿಲ್ಲೆರೆಯ) (क) ना. – धनुष्यस्वामी; धनुर्वेद पारंगत; द्रोणाचार्य.
बिल्लेसिग (ಬಿಲ್ಲೆಸಿಗ) (क) ना. – धनुर्धारी; तिरंदाज; बाण मारणारा.
बिल्लेसिगे (ಬಿಲ್ಲೆಸಿಗೆ) (क) ना. – शरवृष्टि; बाणफेक.
बिल्लोवज (ಬಿಲ್ಲೊವಜ) (क) ना. – धनुर्विद्या शिकवणारा गुरु; द्रोणाचार्य.
बिल्लोंज (ಬಿಲ್ಲೋಂಜ) (क) ना. – धनुर्वेद शिकवणारा; उपाध्याय; द्रोणाचार्य; (ओवज (ओंज) = उपाध्याय)
बिल्व (ಬಿಲ್ವ) (सं) ना. – बेल; बेलाचें झाड.
बिस (ಬಿಸ) (क) ना. – पाणी; धुकें; कमलाचा देठ; मृणाल; कमलनाळ.
बिसकंट (ಬಿಸಕಂಟ) (क) ना. – विषकंठ; नीलकंठ; शंकर.
बिसगोरळ (ಬಿಸಗೊರಳ) (क) ना. – विषकंधर; नीलग्रीव; शिव.
बिसज (ಬಿಸಜ) (सं) ना. – कमळ.
बिसजनाभ (ಬಿಸಜನಾಭ) (सं) ना. – पद्मनाभ; विष्णु.
बिसजगर्भ (ಬಿಸಜಗರ್ಭ) (सं) ना. – ब्रह्मदेव; कमलोद्भव.
बिसजभव (ಬಿಸಜಭವ) (सं) ना. – कमळांत जन्मलेला; ब्रह्मदेव.
बिसजालये (या) (ಬಿಸಜಾಲಯೆ [ಯಾ]) (सं) ना. – कमला; लक्ष्मी; पद्मालया.
बिसजासन (ಬಿಸಜಾಸನ) (सं) ना. – कमलासन; ब्रह्मदेव.
बिसद् (दळ) (ಬಿಸದ [ದಳ]) (क) ना. – आश्चर्य; विस्मय; अचंबा; उत्तेजन.
बिसप्रसून (ಬಿಸಪ್ರಸೂನ) (सं) ना. – कमल; तावर.
बिसरुह (ಬಿಸರುಹ) (सं) ना. – कमल; जलरुह.
—बांधव (ಬಾಂಧವ) (सं) ना. – सूर्य.
—वैरि (ವೈರಿ) (सं) ना. – चंद्र.
बिसवंद (ಬಿಸವಂದ) (क) ना. – विस्मय; आश्चर्य; अचंबा.
बिससन (ಬಿಸಸನ) (क) ना. – मारण; शिरकाण; कंदन; दुखवणें.
बिसाटु (डु) (ಬಿಸಾಟು [ಡು]) (क) धा. – फेकणें; भिरकाटणें; भिरकावणें, उधळणें; विखुरणें.
बिसि (ಬಿಸಿ) (क) ना. – उष्णता; झळ; ऊब; ज्वर; ताप; क्रोध. कोप.
—कण्ण (ಕಣ್ಣ) (क) ना. – अंगार नेत्र; शिव; जळते डोळे असणारा; उग्रनेत्र.
—कल्लु (ಕಲ್ಲು) (क) ना. – सूर्यकांत.
बिसिनि (नी) (ಬಿಸಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – कमलिनी; कमल.
बिसिल् (लु) (ಬಿಸಿಲ್ [ಲು]) (क) ना. – सूर्यप्रकाश; ऊन्ह; उष्णता; संकट.
—कुदुरे,-तोरे (ಕುದುರೆ,-ತೊರೆ) (क) ना. – उन्ह; मृगजळ; किरण; मरिचिका 'बयलदोरे' पहा.
बिसिलक्कि (ಬಿಸಿಲಕ್ಕಿ) (क) ना. – चक्रवाक पक्षी.
बिसु (ಬಿಸು) (क) धा. – उन्हांत घालणें; वाळवणें; जुळविणें; जोडणें.
(क) वि. – कढत; तप्त; उष्ण.
बिसुगण्ण (ಬಿಸುಗಣ್ಣ) (क) ना. – तप्तनेत्र; शिव.
बिसुगदिर (ಬಿಸುಗದಿರ) (क) ना. – सूर्य; तपन; उष्णकिरण.
बिसुगे (ಬಿಸುಗೆ) (क) ना. – उष्णता; तपमान; शिरकाव; प्रवेश; जोडणी; सारखेपणा; अंबारी; हत्तीवरील चौकी; सायंसहल.
बिसुटंबरि (ಬಿಸುಟಂಬರಿ) (क) धा. – आश्चर्योद्गार काढणें; मनसोक्त भटकणें; स्वैर संचारणें; पसरणें; फैलावणें.
बिसुडु (टु) (ಬಿಸುಡು [ಟು]) (क) धा. – सोडणें; फेकणें; भिरकाटणें; टाकणें; पाठवणें; दाखवणें.
बिसुपु (ಬಿಸುಪು) (क) ना. – उष्णता; उकाडा; गरमा; ऊन्ह.
बिसुवंद (ಬಿಸುವಂದ) (क) ना. – विस्मय; आश्चर्य; नवल.
बिसुसुय्यु (ಬಿಸುಸುಯ್ಯು) (क) धा. – दुःखानें सुस्कारा सोडणें; उष्ण श्वास टाकणें.
बिसुळ् (ಬಿಸುಳ್) (क) धा. – भिरकावणें; वाटेल तसें फेकणें.
बिह (ಬಿಹ) (क) ना. – व्यूह; सैन्याची विशिष्ट रचना.
बिळ (ळि) लु (ಬಿಳ [ಳಿ] ಲು) (क) ना. – वडाची पारंबी; आगंतुक मुळें; सुकलेलें पान.
बिळिचु(कचु) (ಬಿಳಿಚು [ಳ್ಚು]) (क) धा. – पांढरें होणें; सफेद करणें.
बिळिदु (ಬಿಳಿದು) (क) ना. – पांढरा रंग; शुभ्रवर्ण; सफेती.
बिळि(ळु)पु (ಬಿಳಿ [ಳು]ಪು) (क) ना. – पांढरें कोड; चर्मरोग; शुभ्रता; चांदी फुटणें.
बिळिवेळगु (ಬಿಳಿವೆಳಗು) (क) ना. – चंद्रिका; चांदणें.
बिळुवक्कि (ಬಿಳುವಕ್ಕಿ) (क) ना. – बगळा; बदक; पारवल; कबूतर.
बिळ्कडि (ಬಿಳ್ಕಡಿ) (क) ना. – आश्चर्य; भय; घाबरेपणा; भ्रम.
बिळ्के (ಬಿಳ್ಕೆ) (क) ना. – भिक्षा; भिक्षुकी; पतन.
बिळ्तगे (ಬಿಳ್ತಗೆ) (क) ना. – लावणी; पेरणी; बीजारोपण.
बिळ्तु (ಬಿಳ್ತು) (क) धा. – पेरणें; लावणी करणें; बी घालणें.
बिळ्वक्क (ಬಿಳ್ವಕ್ಕ) (क) ना. – शुक्लपक्ष; शुद्धपक्ष; चांदणी पंधरवडा.
बी (ಬೀ) (क) धा – संपणें; संपविणें; झिजणें; नाहीसें होणें; रिकामें पडणें; व्यर्थ होणें.
बीकलु (ಬೀಕಲು) (क) ना. – गाळ; चाळ; शेवटी राहिलेलें; निरुपयोगी वस्तु.
बीग (ಬೀಗ) (क) ना. – आप्त; नात्याचा; व्याही; कुलप.

बीगमुद्रे (ಬೀಗಮುದ್ರೆ) (क) धा. – कुलूप मोहोर करणें; सीलबंद करणें; शिक्कामोर्तब करणें.
बीगिति(त्ति) (ಬೀಗಿತಿ [ತ್ತಿ]) (क) ना. – आप्त स्त्री; सासरची स्त्री.
बीगिवेरे (ಬೀಗಿವೆರೆ) (क) धा. – माजणें; मस्तीला येणें; फुगणें; गर्विष्ठ होणें.
बीगु (ಬೀಗು) (क) धा. – भरणें; भरून येणें; फुगणें; सुजणें; गर्व वाहणें; अहंकारी होणें; हटणें; पाय मागें घेणें; हर्षभरित होणें; स्थूल होणें.
बीगुवेरे (ಬೀಗುವೆರೆ) (क) ना. – पूर्णचंद्र; पौर्णिमा.
बीज (ಬೀಜ) (सं) ना. – बी; दाणें; बियाणें; पेरणी; नाटकांतील कथारंभ भाग; पुंस्त्व.
—कोश (ಕೋಶ) (सं) ना. – वीर्यकोश; अंड; बीजाशय.
बीजक (ಬೀಜಕ) (सं) ना. – पुंनाग वृक्ष; महाळुंगाचें झाड.
बीजमंत्र (ಬೀಜಮಂತ್ರ) (सं) ना. – प्रणवमंत्र; ओंकारमंत्र.
बीजवाक्य (ಬೀಜವಾಕ್ಯ) (सं) ना. – मुख्य गोष्ट; सारांश; बोलण्याचा आशय; मथितार्थ.
बीजाक्षर (ಬೀಜಾಕ್ಷರ) (सं) ना. – ॐ; प्रणवाक्षर.
बीजावाप (ಬೀಜಾವಾಪ) (सं) ना. – पेरणी; बीलावणी; बीज टाकणें.
बीडार (ಬೀಡಾರ) (क) ना. – तात्पुरती वसती; जमीन.
बीडि(डे) (ಬೀಡಿ [ಡೆ]) (क) ना. – भेग; जमिनीतील फट.
बीडिके (ಬೀಡಿಕೆ) (क) ना. – तात्पुरती वसती; बिऱ्हाड; ठिकाणा; स्थान.
बीडु (ಬೀಡು) (क) ना. – वस्ती; घर; एक लोह प्रकार; रास; समूह; त्याग; नाश; सोडवणूक; दिवाळे; पडजमीन; पाळी.
—बिडु (ಬಿಡು) (क) धा. – बिऱ्हाड करणें; उतरणें; जगून राहणें; निभावणें; तळ ठोकणें.
बीडुगलह (ಬೀಡುಗಲಹ) (क) ना. – गृहकलह; अंतःकलह; घरचें भांडण; भाऊबंदकी.
बीडुगणिके (ಬೀಡುಗಣಿಕೆ) (क) ना. – नजराणा; राजोपहार; राजाला दिलेली देणगी.
बीडुबेंकि (ಬೀಡುಬೆಂಕಿ) (क) ना. – गृह्याग्नि; शिबिराग्नि; (camp; fire) शिबिराग्निपुढील कार्यक्रम.
बीडे (ಬೀಡೆ) (क) ना. – भेग; जमिनींतील फट; धरणीचा तडा.
—परि (ಪರಿ) (क) धा. – भेग पडणें; फट सुटणें; तडा जाणें.
बीडेवण्ण (ಬೀಡೆವಣ್ಣು) (क) ना. – पाडाला आलेलें फळ.
बीणे (ಬೀಣೆ) (क) ना. – वीणा; बीन; तंतुवाद्य.
बीत (ಬೀತ) (क) वि. – स्थूल; जाड; भरलेलें; विकसित; व्यर्थ; नष्ट.
बीतु (ಬೀತು) (क) अ. – संपून; आटोपून; शेवटास जाऊन.
(क) ना. – वैयर्थ्य; समारोप.
बीदि (ಬೀದಿ) (क) ना. – गल्ली; रस्ता; दिशा; आश्रय.
—मगु (ಮಗು) (क) ना. – पोरका; परदेशी; आईबाप नसलेला.
बीदिवणिज (ಬೀದಿವಣಿಜ) (क) ना. – फेरीवाला; गल्लोगल्ली फिरून व्यापार करणारा; फिरस्ती व्यापारी.
बीदिवरि (ಬೀದಿವರಿ) (क) धा. – स्वैर फिरणें; स्वेच्छेनें पळणें; स्वैर वाहत जाणें; भिरकाटणें.
बीदिवेण (ಬೀದಿವೆಣ) (क) ना. – अनाथ शव; बेवारशी प्रेत; निराश्रित मृत.
बीभत्स (ಬೀಭತ್ಸ) (सं) वि. – किळसवाणें; जुगुप्सा उत्पन्न करणारें; ओकारी आणणारें; नवरसांपैकी एक रस.
बीभत्सु (ಬೀಭತ್ಸು) (सं) ना. – युद्ध नियम पाळणारा अर्जुन.
बीय (ಬೀಯ) (क) ना. – व्यय; खर्च; वेच; वापराची वस्तु; निष्प्रयोजन.
(सं) ना. – अमृत; तांदूळ; भात; आहार.
बीर् (ಬೀರ್) (क) धा. – प्रगट करणें; उचकणें; हूल उठवणें; कंडी पिकवणें; अफवा पसरवणें.
बीर (ಬೀರ) (क) ना. – वीर; वीर्य; वीरता; पराक्रम; शौर्य; शूर; धीर; धारिष्ट; धैर्यवान.
बीरवरे (ಬೀರವರೆ) (क) ना. – युद्धांतील रणवाद्य; भेरी; नगारा
बीरु (ಬೀರು) (क) धा. – प्रगट करणें; जाहीर करणें; फेकणें; पसरणें.
बीवर् (ಬೀವರ್) (अ. दे) ना. – जमीन व पाणी यांवर संचार करणारा एक प्राणी. (याच्या केसाच्या टोप्या करतात.)
बीवु (ಬೀವು) (क) ना. – (क) ना. – चर्म; कातडें; स्वयंपाकाचें भांडें; पुरुष.
बीसणिके (ಬೀಸಣಿಕೆ) (क) ना. – पंखा; व्यजन; वारा घालण्याचें साधन.
बीसर (ಬೀಸರ) (क) ना. – अंत; शेवट; नाश; विध्वंस.
बीसाडु (ಬೀಸಾಡು) (क) धा. – भिरकाटणें; भिरकावणे; फेकणें; उधळणें; त्यागणें; टाकणें.
बीसाळु (ಬೀಸಾಳು) (क) ना. – मोठ्या व्यक्तित्वाचा मनुष्य; थोर पुरुष.
बीसु (ಬೀಸು) (क) धा. – दळणें; पीठ करणें; हलणें; हलविणें; वारा लागेल असा झोका देणें; मागेपुढें हलणें; शस्त्र फेकून मारणें.
(क) वि. – लांब; रुंद; विस्तृत.
—कालु (ಕಾಲು) (क) ना. – लांब अंतराचें पाऊल; टांग; ढांग; लांब पावलाची चाल; वेगाची गति.
—बले (ಬಲೆ) (क) ना. – मासे पकडण्याचें जाळें; मृग पकडण्याचा फासा.

बीळ् (ळु) (ಬೀಳ್ [ಳು]) (क) धा. – जमीनदोस्त करणें; स्थानभ्रष्ट करणें; अवनत होणें; घसरून पडणें; खालच्या पायरीला येणें.

(क) ना. – पतन; विनाश; अयोग्यता; हीनता; आज्ञा; व्यर्थपणा.

बीळल् (लु) (ಬೀಳಲ್ [ಲು]) (क) ना. - पारंबी; लोंबती मुळें; ढापीची मुळें ('बीरु' धातूचे भावकृदंत रूप.)

(क) अ. – जाहीर करून; पसरवून; प्रगट करून.

बीळुकेडे (ಬೀಳುಕೆಡೆ) (क) धा. – जमीन पड पाडणें; शेत नासणें; मारपीट करून लोळवणें.

बीळुडिगे (ळुडे)(ಬೀಳುಡಿಗೆ [ಳುಡೆ]) (क) ना. – पारोसें वस्त्र; एकदा नेसून सोडलेलें वस्त्र; न धुतलेलें जुनें वस्त्र.

बीळुवचन (ಬೀಳುವಚನ) (क) ना. – काथ्याकूट; बाष्कळ बडबड; अश्लील बोलणें; व्यर्थ गप्पा; चकाट्या.

बीळुवेण (ಬೀಳುವೆಣ) (क) ना. – मृतवत् पडणारा; मेल्याचें सोंग करणारा; मृतप्राय.

बीळ्कोडु (ಬೀಳ್ಕೊಡು) (क) धा. – सामारें जाणें; गौरवानें पाठवणी करणें.

बीळ्कोळ् (ळु) (ಬೀಳ್ಕೊಳ್ [ಳು]) (क) धा. – स्वागत करणें; प्रार्थिणें; सहज फेरी मारणें; फिरायला निघणें.

बीळ्तर् (रु) (ಬೀಳ್ತರ್ [ರು]) (क) धा. – खालीं पडणें; पडून राहणें.

बीळमाडु (ಬೀಳ್ಮಾಡು) (क) धा. – वेड लावणें; भुलवणें; शोभवणें; सौंदर्य आणणें.

(क) ना. – पडकें घर; डळमळित घर.

बुक्किट्टु (ಬುಕ್ಕಿಟ್ಟು) (क) ना. – बुक्का; अबीर; काळ्या रंगाची सुवासिक बुकणी.

बुग (गु) डि (ಬುಗ [ಗು] ಡಿ) (क) ना. – स्त्रीच्या कानांतील दागिना; अखंड सौभाग्यचिन्ह; बुगडीकाठ.

बुग (गु) रि (ಬುಗ [ಗು] ರಿ) (क) ना. – भोंवरा; भिंगरी; खेळणें.

बुगिलु (ಬುಗಿಲು) (क) ना. – जाळाची फुरफुर; भय; भीति; गर्भगळितता; गाळण. दिङ्मूढता.

बुग्गे (ಬುಗ್ಗೆ) (क) ना. – झरा; कारंजा; पाण्याची उसळी; उद्रेक; 'उठी' पहा.

बुजपत्र (ಬುಜಪತ್ರ) (क) ना. – भूर्जपत्र; भूर्जवृक्षाचें पान.

बुड (ಬುಡ) (क) ना. – तळ; खालचा भाग; बूड; आदि; आरंभ; पाया; पाऊल.

बुडकट्टु (ಬುಡಕಟ್ಟು) (क) ना. – मूळ; वंशारंभ; कुलपुरुष; जनांग; संतति.

बुडकि (गि) त्तिग (ಬುಡಕಿ [ಗಿ] ತ್ತಿಗ) (क) ना. – समूळ उच्चाटण; उत्पाटन; निर्मूलन; तळपट.

बुडुबुडिके (ಬುಬುಬುಡಿಕೆ) (क) ना. – कुडबुडे; कुडबुडे बाळगणारा जोशी.

बुडुमेलु (ಬುಡುಮೇಲು) (क) अ. – उलटापलट करून; व्युत्क्रम करून; खालचे वर करून.

बुत्ति (ಬುತ್ತಿ) (क) ना. – भुक्ति; खाद्यपदार्थ; दहीभात; पाथेय; शिधोरी; पापपुण्याचें गाठोडें.

—हुळु (ಹುಳು) (क) ना. – शेणकिडा; खतांतील किडा.

बुद्दणि(लि) के (ಬುದ್ದಣಿ [ಲಿ] ಕೆ) (क) ना. –तेलाची बुदली; चामड्याची बुदली; चर्मपात्र.

बुद्दलिगे (णिगे) (ಬುದ್ದಣಿ [ಲಿ] ಗೆ) (क) ना. – बुदला; चर्मपात्र; पखाल.

बुद्ध (ಬುದ್ಧ) (सं) वि. – ज्ञात; जागृत; ज्ञानी.

(सं) ना. – विद्वान; पंडित; भगवान् बुद्धदेव.

बुद्बुद (ಬುದ್ಬುದ) (सं) ना. – बुडबुडा; फेस.

बुध्द्या (ಬುದ್ಧ್ಯಾ) (सं) अ. – बुद्धिपूर्वक; हेतुतः; उद्देशानें.

बुद्धि (ಬುದ್ಧಿ) (सं) ना. – ज्ञान; समाज; जागृति; निरीक्षण; विमर्श; तर्क; कल्पना;

—केडि (ಕೇಡಿ) (क) वि. – निर्बुद्ध; मतिमंद; भोळसट; अज्ञ.

—पूर्वकं (ಪೂರ್ವಕಂ) (क) अ. – उद्देशपूर्वक; मुद्दाम; जाणूनबुजून; आवर्जून.

—बल (ಬಲ) (सं) ना. – ज्ञानशक्ति; बुद्धिबळाचा खेळ.

—भ्रंश (ಭ್ರಂಶ) भ्रम; वेड; चळ.

—भ्रष्ट (ಭ್ರಷ್ಟ) (सं) वि. – वेडा; भ्रमिष्ट; माथेफिरू; खुळा.

—वंतिके (ವಂತಿಗೆ) (क) ना. – जाणतेपणा; कौशल्य; नैपुण्य; समजूत; बुद्धिमानता.

—वाद (ವಾದ) (सं) ना. – समजावणी; ज्ञानदान; पढवणूक.

बुध (ಬುಧ) (सं) ना. – विद्वान; पंडित; बृहस्पतिपुत्र; बुधग्रह; जाणीव; ज्ञान.

बुधरत्न (ಬುಧರತ್ನ) (सं) ना. – पंडितरत्न; पाच रत्न; मरकत.

बुध्न (ಬುಧ್ನ) (सं) ना. – भांड्याचा तळ; बूड; बुंधा; झाडाचा खालचा भाग.

बुनुगु (ಬುನುಗು) (अ.दे.) ना. मागची बाजू; पार्श्वभूमी; छोटा परिवार; प्रभावळ; बाजारबुणगे.

बुंदु (ಬುಂದು) (अ. दे.) ना. – काफीचें बीं; तळलेलें धान्य.

बुन्या (निया) दि (ಬುನ್ಯಾ [ನಿಯಾ] ದಿ) (अ.दे.) वि. – प्राथमिक; पूर्वकाळचें; मागील.

(अ.दे.) ना. – पाया; आधार; आश्रय; मूळ रचना; पंचांग.

बुभुक्षा(क्षे) (ಬುಭುಕ್ಷಾ [ಕ್ಷೆ]) (सं) ना. – भूक; क्षुधा; हवेसें वाटणें; आवश्यकता; अनुभवाची आतुरता.

बुभुक्षित (ಬುಭುಕ್ಷಿತ) (सं) वि. – भुकेला; अनुभवातुर; खाण्याची इच्छा असलेला.

बुंभुक (ಬುಂಭುಕ) (सं) ना. – घोस; घड; गुच्छ; कुंचला.
बुरुगु (ಬುರುಗು) (क) ना. – फेस; फसफस; बुरबुरा.
बुरुगलु (ಬುರುಗಲು) (क) ना. – भाजलेले तांदुळ; चुरमुरे; तुराट्या; कावळकाठ्या; 'पुगलु' पहा.
बुरुजु (ಬುರುಜು) (क) ना. -किल्ल्याचा बुरूज; तटाचा डेरा.
बुरुंटि (ಬುರುಂಟಿ) (क) ना. – बुरूड जातीची स्त्री; बुरड्या, दुरड्या विकणारी.
बुरुडि (डे) (ಬುರುಡಿ [ಡೆ]) (क) ना. – गोल पोकळ वस्तु; गोलवस्तु; पोहण्याचा भोपळा; बुद्दी; असत्य पोकळ भाषा.
बुरुडु (ಬುರುಡು) (क) ना. – सुरळी; गुंडाळी; दिवा ठेवण्याची तिकटी; ठाणवई.
बुरुदे (ಬುರುದೆ) (क) ना. – माती; राड; चिखल.
बुल्बुल् (ಬುಲ್ಬುಲ್) (अ-दे) ना. – गाणारा पक्षी; मैना; एक तंतुवाद्य.
बुल्लयिसु (ಬುಲ್ಲಯಿಸು) / बुल्लै (ल्लवि) सु (ಬುಲ್ಲೈ [ಲ್ಲವಿ] ಸು) (क) धा. – पीळ भरणें; उत्तेजन देणें; हुरूप भरणें; उत्साहित करणें; स्तुती करणें; बनविणें; हरभऱ्याच्या झाडावर चढवणें.
बुल्लवणे (ಬುಲ್ಲವಣೆ) (क) ना. – उत्तेजन; उत्साह; हुरूप; उमेद; आधिक्य; वैपुल्य.
बुवरि (ಬುವರಿ) (क) ना. भवरा; भोवरा; भिंगरी.
बुवि (ಬುವಿ) (क) ना. – भूमि; भूलोक; भूमीवर.
बुसुगुडु (ट्टु) (ಬುಸುಗುಡು [ಟ್ಟು]) (क) धा. – फुसफुसणें; मुसमुसणें; फुस्कारा सोडणें.
बूट (टक) (ಬೂಟ [ಟಕ]) (क) ना. – झाकण; नजरबंदी; वंचना; जादू; जादूगार; हस्तचापल्य; हातचलाखी.
बूटाटिके (ಬೂಟಾಟಿಕೆ) (क) ना. – दिखाऊ प्रेम; लबाडीचें वर्तन.
बूत (ಬೂತ) (क) ना. – भूत; पिशाच; प्राणी; भयंकरपणा.
—बडि (ಬಡಿ) (क) धा. – भूत लागणें; बाधा होणें;
—बिडु (ಬಿಡು) (क) धा. – मद उतरणें; मस्ती जिरणें.
बूताट (ಬೂತಾಟ) (क) ना. - दांडगाई; धसमुसळेपणा; ढोंग; सोंग; बहाणा.
बूतु (ಬೂತು) (क) ना. – बंडपणा; धांगडधिंगा; दांडगाई; निर्लज्जता.
बूतुग (ಬೂತುಗ) (क) ना. – उद्धटपणा; निलाजरेपणा.
बूतुगेडे (ಬೂತುಗೆಡೆ) (क) धा. – निर्लज्ज बोलणें; दमदाटी देणें; दांडगाईचें बोलणें.
बूदि (ಬೂದಿ) (क) ना. – राख; भस्म; विभूति; राखेचा रंग.
—कुंबळ (ಕುಂಬಳ) (क) ना. – कोहाळा; एक जातीचा भोपळा.
बूदि (ಬೂದಿ) (सं) ना. – भूति; ऐश्वर्य; संपत्ति; पदवी; उत्पादन; प्राप्ति.
बूरुग (ಬೂರುಗ) (क) ना. – शाल्मली वृक्ष; सावरीचें झाड.
बूवि (ಬೂವಿ) (क) ना. – भुई; जमीन; भूमी; पृथ्वी.
बूस (ಬೂಸ) (अ-दे) ना. – भूस; कोंडा; धान्यतूस; टरफल; निरुपयोगी वस्तु.
बूसण (ಬೂಸಣ) (क) ना. – भूषण; अलंकार; सौंदर्याचें मूळ; योग्यता; सौंदर्य.
बृंहण (ಬೃಂಹಣ) (सं) ना. – हत्तीचें ओरडणें; गर्जना.
बृंहित (ಬೃಂಹಿತ) (सं) वि. – वर्धित; वाढलेलें; हत्तीचें डकरणें.
बृंद (ಬೃಂದ) (सं) ना. – वृंद; समूह; गट.
बृंदारक (ಬೃಂದಾರಕ) (सं) ना. – देवता; अमर; देव.
बृंदा (ಬೃಂದಾ) (सं) ना. – वृंदा; तुळस; जलंधराची पत्नी
बृंदावन (ಬೃಂದಾವನ) (सं) ना. – तुळशीची बाग; वृंदावन क्षेत्र; समाधी; तुळशीकट्टा; तुळशीचें झाड.
बृहत् (ಬೃಹತ್) (सं) वि. – मोठा; विशाल.
—काय (ಕಾಯ) (सं) ना. – भीमदेह; धिप्पाड देह.
बृहतिके (ಬೃಹತಿಕೆ) (सं) ना. – पांघरूण; प्रावरण; झाकण
बृहदारण्यक (ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕ) (सं) ना. – एक प्रसिद्ध उपनिषद्
बृहद्रथ (ಬೃಹದ್ರಥ) (सं) ना. – महारथी; रुद्र; शिव.
बृहन्नडे (ळे) (ಬೃಹನ್ನಡೆ [ಳೆ]) (सं) ना. – नपुंसक वेषधारी अर्जुन.
बृहस्पति (ಬೃಹಸ್ಪತಿ) (सं) ना. – गुरु; देवगुरु; पंडित; ज्ञानी. एक नक्षत्र.
बेक्कने (ಬೆಕ್ಕನೆ) (क) अ. – आश्चर्य वाटण्यासारखें; झटकन; अकस्मात्.
बेक्कस (ಬೆಕ್ಕಸ) (क) ना. – नवल; आश्चर्य; विस्मय.
— बेरगु (ಬೆರಗು) (क) ना. – अत्याश्चर्य. चकितता.
बेक्के (ಬೆಕ್ಕೆ) (क) ना. – परिताप; दुःख; जखम; अनुताप.
बेगडु (ಬೆಗಡು) (क) ना. – भय; आश्चर्य; भयचकितता; विस्मय.
बेगर् (ळ्) (ಬೆಗರ್ [ಳ್]) (क) धा. – भिणे; हदरणें; कांपणे; घाम सुटणें; अवाक् होणें; चकित होणें.
बें (ಬೆಂ) (क) वि. – ऊन; तप्त; गरम.
बेंकि (के) (ಬೆಂಕಿ [ಕೆ]) (क) ना. – तपन; विस्तव; जाळ; ज्वलन.
बेंकोळ् (ಬೆಂಕೊಳ್) (क) धा. – सोबतीनें जाणें; बरोबर जाणें; संगतीनें जाणें; पाठपुरावा करणें; पाठिंबा देणें.
बेंगडे (ಬೆಂಗಡೆ) (क) अ. – पाठीकडून; माग हून; नंतर; पाठीमागून.

बेंगदिर (रू) (ಬೆಂಗದಿರ [ರು]) सूर्य; तप्तकिरण.
बेंगरे (ಬೆಂಗರೆ) (क) ना. – सागरतीरावरील वाळवंट; समुद्रकिनारा.
बेंगाडु (ಬೆಂಗಾಡು) (क) ना. – उष्णप्रदेश; पाणी व सावली नसलेला प्रदेश.
बेंगापु (ಬೆಂಗಾಪು) (क) ना. – पाठ पुरावा; पाठिंबा; अंगरक्षण; संरक्षण.
बेंगाल (ಬೆಂಗಾಲ) (क) ना. – उन्हाळा; वसंतमास.
बेंगावलु (ಬೆಂಗಾವಲು) (क) ना. – पाठं पुरावा; पाठिंबा.
बेंगोडु (ಬೆಂಗೊಡು) (क) धा. – पाठ दाखवून पळणें; युद्धातून पळ काढणें; नपूंसकाप्रमाणें पाठ फिरवणें.
बेंगोळु (ळ्ळु) (ಬೆಂಗೊಳು [ಳ್ಳು]) (क) धा. – पाठीमागून येणें; पाठीं लागणें; अनुसरणें; पुढें घालवून येणें. बरोबर येणें.
बेंगोलु (ಬೆಂಗೋಲು) (क) ना. – अग्न्यस्त्र; जळते बाण.
बेच (ಬೆಚ್ಚ) (क) ना. – बुजगावणें; बागुल; बुजग बाहुलें.
बेचगे (ने) (ಬೆಚ್ಚಗೆ [ನೆ]) (क) अ. – उबदारपणें; उब लागण्यासागखें.
बेचंते (ಬೆಚ್ಚಂತೆ) (क) अ. – तापल्याप्रमाणें; स्थिरपणें.
बेचर (ಬೆಚ್ಚರ) (क) ना. – घाई; त्वरा; वेग; घाबरेपणा; भ्रम; आश्चर्य.
बेचरिसु (ಬೆಚ್ಚರಿಸು) (क) धा. – घाई करणें; गडबड करणें; भ्रमानें तोल सुटणें.
बेचलिसु (ಬೆಚ್ಚಳಿಸು) (क) धा. – त्वरा करणें; गोंधळणें; लगबगणें.
बेचु (ಬೆಚ್ಚು) (क) धा. – भय वाटणें; घाबरणें; चकित होणें; विस्मय पावणें.
बेच्चुनीर् (रु) (ಬೆಚ್ಚುನೀರ್ [ರು]) (क) ना. – गरम पाणी; तापलेलें पाणी; भीतिनिवारक लोहाचें पाणी.
बेज (ಬೆಜ್ಜ) (क) ना. – वैद्य; आसव देणारा.
बेजर (ಬೆಜ್ಜರ) (क) ना. – भीति; भय; थरकाप.
बेजे (ಬೆಜ್ಜೆ) (क) ना. – पांखराचीं पिलें; किलबिल; चिवचिवाट.
बेंचे (ಬೆಂಚೆ) (क) ना. – जलस्रोत; ओहोळ; तळें; सरोवर; पाझर; पाण्याचें भांडें; दाताळें; शेतीचें अवजार; मांगोरें.
बेट्ट (ಬೆಟ್ಟ) (क) वि. – मोठा; महान.
(क) ना. – टेकडी; पर्वत; गिरी.
बेट्टने (ಬೆಟ್ಟನೆ) (क) अ. – निबर होऊन; कठिणपणें; ओबडधोबड होऊन.
बेट्टबेंगे (ಬೆಟ್ಟಬೇಗೆ) (क) ना. – डोंगरपेट; वणवा; दावाग्नि; पर्वतावरील आग.
बेट्टबेसगे (ಬೆಟ್ಟಬೇಸಗೆ) (क) ना. – भर उन्हाळा; ऐन उकाड्याचा काळ.
बेट्टवगे (ಬೆಟ್ಟವಗೆ) (क) ना. – महाशत्रु; हाडवैरी; दुष्मन.
बेट्टवगेय (ಬೆಟ್ಟವಗೆಯ) (क) ना. – पर्वत; शत्रु; इंद्र;
बेट्टि (ಬೆಟ್ಟಿ) (क) ना. – भेट; संदर्शन; संधान; सूत; मीलन; निबर वस्तु.
बेट्टितु (ಬೆಟ್ಟಿತು) (क) वि. – कठिण; निष्ठुर; टेकडी.
(क) ना. – मोठेपणा; निबरता; विशालत्व; घट्टपणा.
बेट्टिबेनक (ಬೆಟ್ಟಬೆನಕ) (क) ना. – पुष्कळ पाय असणारा प्राणी; गोम; घोण.
बेट्टु (ಬೆಟ್ಟು) (क) धा. – मारणें; चोपणें; बी रुजणें; बी लागणें.
(क) ना. – गिरी; पर्वत; हाताचें बोट.
बेडग (डंग) (ಬೆಡಗ [ಡಂಗ]) (क) वि. – ढोंगी; विलासी; ऐटबाज; पोषाखी.
––इरिव बेडग (ಇರಿವಬೆಡಗ) (क) ना. – जाळ्यांत पकडून मारणारा.
बेड (डं) गि (ಬೆಡ [ಡಂ] ಗಿ) (क) वि. – सोंगाडी. साजशृंगार करणारी; ऐटबाज; चंगीभंगी.
बेड(डं)गु (ಬೆಡ [ಡಂ]ಗು) (क) ना. – सोंग; अवडंबर; विलास; डौल; तोरा; ऐट.
बेणचि (चु) (ಬೆಣಚಿ [ಚು]) (क) ना. – धारेचा पांढरा दगड.
बेण(ळ)तिगे (ಬೆಣ [ಳ] ತಿಗೆ) (क) ना. – निर्मळता; स्वच्छता; तांदूळ; सफेत तांदूळ.
—अक्कि (ಅಕ್ಕಿ) (क) ना. – पांढरे तांदूळ; न शिजवलेले तांदूळ.
बेणे (ಬೆಣೆ) (क) ना. – खीळ; बूच; खुंटा; मजबुतीचें साधन.
बेण्णेगळ्ळ (ಬೆಣ್ಣೆಗಳ್ಳ) (क) ना. – नवनीतचोर; लोणी चोरणारा; कृष्ण; मांजर.
बेण्णे (ಬೆಣ್ಣೆ) (क) ना. – लोणी; नवनीत.
बेंडागु (ಬೆಂಡಾಗು) (क) धा. – अति श्रम करणें; थकणें; कष्ट पडणें; वाळणें; मरणें; नित्राण होणें; शक्तिपात होणें.
बेंडु (ಬೆಂಡು) (क) वि. – क्षुद्र; पातळ.
(क) ना. – निस्तेजता; निस्सारता; भेंड; हलकेपणा; बेंडरोग.
बेंडुमरल् (ಬೆಂಡುಮರಲ್) (क) धा. – जडत्व येणें; क्षीण होणें.
(क) ना. – भेंडाचें फूल; भेंडीचें फूल.
बेते (ಬೆತೆ) (क) ना. – व्यथा; चिंता; दुःख; दुखणें.
बेत्त (ಬೆತ್ತ) (क) ना. – वेत; वेत्र; छडी; चिवाटी.
बेत्तले (ಬೆತ್ತಲೆ) (क) ना. – नग्न; दिगंबर; वस्त्रविहीन; विवस्त्र.
बेद(दे) (ಬೆದ [ದೆ]) (क) वि. – उनऊन; उष्ण.
बेदकु (ಬೆದಕು) (क) धा. – हुडकणें; विचार करणें; ओरबडणें; बोचकारणें; टपली मारणें; चावणें.

बेदंडे (ಬೆದಂಡೆ) (क) ना. – गीतरचना; पद; काव्याची पद्यपद्धति.

बेदरट्टु (ಬೆದರಟ್ಟು) (क) धा. – भिववून पळविणें; घाबरवून पाठवणें.

बेदरु (ಬೆದರು) (क) धा. – भेदरणें; भिणें; घाबरणें; थरकाप होणें.

(क) ना. – बुजगावणें.

बेदे (ಬೆದೆ) (क) ना. – हंगाम; पेरणीचा समय; घात; मद; स्त्रीपुरुष संयोग; ऋतुसमय; उष्णता.

बेनक (ಬೆನಕ) (क) ना. – सपाट धोंडा; पाटा; गणपति; विनायक.

बेंतर (ಬೆಂತರ) (क) ना. – धनपिशाच; धनावरील भूत; व्यंतर.

बेन्नट्टु (ಬೆನ್ನಟ್ಟು) (क) धा. – पाठिंबा देणें; पाठलाग करणें; तडीपार होईतों पिच्छा पुरवणें; पिटाळणें; सीमापार पळविणें.

बेन्नने (ಬೆನ್ನನೆ) (क) अ. – पाठीमागें; मागच्या बाजूस; अविश्रांत; न थांबतां.

बेन्नमेले (ಬೆನ್ನಮೇಲೆ) (क) अ. – तदनंतर; पश्चात्; त्याउप्पर.

बेन्नहिंदे (ಬೆನ್ನಹಿಂದೆ) (क) अ. – अनुसरून; अनुकृत्वा; अनुसृत्य; जन्मल्यानंतर.

बेन्नारे (ಬೆನ್ನಾರೆ) (क) अ. – लागलींच; पाठोपाठ; मागोमाग.

बेन्नीर्(रु) (ಬೆನ್ನೀರ್ [ರು]) (क) ना. – ऊन पाणी; गरम पाणी.

बेन्नुकट्टु (ಬೆನ್ನುಕಟ್ಟು) (क) धा. – पाठपुरावा करणें; आधाराला उभें राहणें.

बेन्नुबाळु (ಬೆನ್ನುಬೀಳು) (क) धा. – शरण जाणें; आश्रय घेणें; सामोरे जाणें.

बेन्नुहत्तु (ಬೆನ್ನುಹತ್ತು) (क) धा. – पाठलाग करणें; पाठीं लागणें; पाठपुरावा करणें.

बेन्नेलुवु (ಬೆನ್ನೆಲುವು) (क) ना. – पाठीचा कणा; आधार; पाठिंबा; स्थैर्य; दृढता.

बेप्प (ಬೆಪ್ಪ) (क) वि. – भिणारा; बेशुद्ध; बेभान; मूढ; दचकणारा.

बेप्पु (ಬೆಪ್ಪು) (क) ना. – मूढता; खुळेपणा; घाबरगुंडी; बेभानता.

—तक्कडि (ತಕ್ಕಡಿ) (क) ना. वि. – बेतालपणा; बुद्धीचा तोल सुटलेला.

बेब्बने (ಬೆಬ್ಬನೆ) (क) अ. – माजून; मस्तीनें; अहंकारानें.

बेब्बर(ಬೆಬ್ಬರ) (क) ना. – भय; कोलाहल; गडबड; गोंधळ.

बेब्बरिसु (ಬೆಬ್ಬರಿಸು) (क)धा. – भय दाखवणें; गोंधळ माजवणें; भिवविणें;

बेब्बळे (ळ) (ಬೆಬ್ಬಳೆ [ಳ]) (क) ना. – भय; घाबरेपणा; गोंधळ; कळवळा; बेभानता.

बेब्बेरगु (ಬೆಬ್ಬೆರಗು) (क) ना. – अति नवल; अहो आश्चर्य; अचाटपणा.

बेमर् (रु) (ಬೆಮರ್ [ರು]) (क) धा. – भीतीनें घाम फुटणें; घाबरणें.

(क) ना. – घाम; स्वेद; घर्म.

—सुरिसु (ಸುರಿಸು) (क) धा. – कष्ट करणें; अंग मोडून काम करणें.

बेमर्चु (ಬೆಮರ್ಚು) (क) ना. – घाम गाळणें; घाम सुटणें; घामेजणें.

बेमे (ಬೆಮೆ) (क) ना. – भ्रम; विस्मय; आश्चर्य; धडपड; आशा.

(क) धा. – घाम येणें; शरीराचें पाणी पाणी होणें.

बेंबत्तु (ಬೆಂಬತ್ತು) (क) धा. – बरोबर येणें; पाठी लागून येणें; पावलावर पाऊल ठेवणें.

बेंबरि (ಬೆಂಬರಿ) (क) धा. – पाय मागें घेऊन पळणें; युद्धांतून पळ काढणें.

बेंबल (ಬೆಂಬಲ) (क) ना. – सहाय्य; पाठिंबा; पाठपुरावा; उत्तेजन; आधार; आश्रय.

बेंबलिग (ಬೆಂಬಲಿಗ) (क) ना. – अनुयायी; बरोबर येणारा.

बेंबलिसु (ಬೆಂಬಲಿಸು) (क) धा. – पाठपुरावा करणें; बरोबर येणें; अनुसरणें; पाठी लागून येणें.

बेंबिडि (ಬೆಂಬಿಡಿ) (क) धा. – पाठी लागणें; आश्रय घेणें; शरण जाणें; आश्रयाला जाणें.

बेंबिडु (ಬೆಂಬಿಡು) (क) धा. – पाय मागें घेणें; मदत टाळणें.

बेंबीळु (ಬೆಂಬೀಳು) (क) धा. – आश्रयाला जाणें; आश्रय घेणें.

बेंबूदि (ಬೆಂಬೂದಿ) (क) ना. – फोफाटा; झगरा; गरम राख.

बेरके (ಬೆರಕೆ) (क) ना. – मिश्रण; मिसळ; विसाण; जमवणी; घुसडपट्टी.

बेरगु (ಬೆರಗು) (क) ना. – विस्मय; आश्चर्य; अचंबा; मतिभ्रम; गडबड; त्वरा; दाक्षिण्य; भीड.

—आगु (ಆಗು) (क) धा. – दिङ्मूढ होणें; चकित होणें; मतिभ्रम होणें.

बेरंजु (ಬೆರಂಜು) (क) ना. – रास; मिश्रण; मिसळ; मेळ; समूह.

बेर (रं) टु (ಬೆರ [ರಂ] ಟು) (क) धा. – चिमटणें; चिमटा काढणें; खाजवणें; ओरखडणें; ‘ परचु ’ पहा.

बेरडु (ಬೆರಡು) (क) ना. – शिकार.

बेरणि (णे) (ಬೆರಣಿ [ಣೆ]) (क) ना. – टपलीमार; ठेच; ठेचणी.

बेरतु (दु) (ಬೆರತು [ದು]) (क) अ. – मिसळून; ‘ बेरे ’ धातूचे कृदंत.

बेरळ् (ळु) (ಬೆರಳ್ [ಳು]) (क) ना. – अंगुली; बोट; शेवट.

—मुरि (ಮುರಿ) (क) धा. – बोटें मोडणें; चडफडणें; शाप देणें; अहित इच्छिणें.

बेरसु (ಬೆರಸು) (क) धा. – मिसळणें; मिश्रण करणें.
(क) अ. – सहित; एकूण.
बेरे (ಬೆರೆ) (क) धा. – प्रवेशणें; मिळणें; एक होणें; मिसळणें; घट्ट होणें; कोरडे होणें; अहंकार बाळगणें.
—के,-इके (ಕೆ,-ಇಕೆ) (क) ना. – मिश्रण; मिळवणी; मिसळणी; एकी.
बेरेदु (ಬೆರೆದು) (क) अ. – मिसळून; मिळवून.
बेरेसु (ಬೆರೆಸು) (क) धा. – रममाण होणें; संभोगणें.
बेरेसेडे (ಬೆರೆಸೆಡೆ) (क) धा. – भिणें; धसका बसणें; भय खाणें.
बेर्चु (ಬೆರ್ಚು) (क) धा. – भिवविणें; घाबरवणें; गोंधळणें; आश्चर्य करणें.
(क) ना. – भय; आश्चर्य; बुजगावणें.
—नीरु (ನೀರು) (क) ना. – भीतिनिवारक पाणी; 'ओकुळि' पहा.
बेले (ಬೆಲೆ) (क) ना. – क्रय; मोल; किंमत.
बेलेवेण्णु (ಬೆಲೆವೆಣ್ಣು) (क) ना. – विकत घेतलेली स्त्री; रांड; वेश्या; गणिका; पण्यांगना.
बेलपत्त (ಬೆಲ್ಲಪತ್ತ) (क) ना. – बेलपान; बिल्वपत्र; बेलाचें झाड.
बेवरु (ಬೆವರು) (क) धा. – एकत्र करणें; गोळा करणें; सावडणें; आवरसावरणें.
(क) ना. – स्वेद; घाम.
बेवसाय (ಬೆವಸಾಯ) (क) ना. – व्यवसाय; धंदा; शेती; शेतकी; कृषिकर्म.
—गार (ಗಾರ)(क) ना. – शेतकरी; आरंभशूर; शेती करणारा.
बेवहार (ಬೆವಹಾರ) (क) ना. – व्यवहार; व्यापार; देवघेव.
बेस (ಬೆಸ) (क) ना. – विषमसंख्या; काम; सेवा; आज्ञा; परवानगी; संख्या; 'उळिग' पहा.
बेसकेय् (ಬೆಸಕೆಯ್) (क) धा. – आज्ञेप्रमाणें वागणें; हुकूम पाळणें.
बेसगणेय (ಬೆಸಗಣೆಯ) (क) ना. – विषमशर; पंचबाण; मन्मथ; काम.
बेसगु (ಬೆಸಗು) (क) धा. – मिसळणें; मिश्रण करणें; निंदणें; चहाडी सांगणें. 'बेरेसु' पहा.
बेसगोळ्(ळ्ळु) (ಬೆಸಗೊಳ್ [ಳ್ಳು]) (क) धा. – नम्रतेनें मागणें; विचार करणें; आज्ञा मिळवणें; आळवणी करणें.
बेसन (ಬೆಸನ) (क) ना. – आज्ञा; परवानगी; काम; सेवा.
(सं) ना. – व्यसन; दुःख; वाईट सवय; चट; पतंग; टोळ.
बेसल्(लु) (ಬೆಸಲ್ [ಲು]) (क) ना. – बाळंतपण; प्रसव; वीण.
बेसलागु (ಬೆಸಲಾಗು) (क) धा. – फळ येणें; प्रसूत होणें; बाळंत होणें; विणें.
बेसले (ಬೆಸಲೆ) (क) ना. – बाळंतपण; प्रसूती; वीण.

बेससु (ಬೆಸಸು) (क) धा. – आज्ञा देणें; परवानगी देणें; सांगणें; हुकूम करणें.
बेसळिगे (ಬೆಸಳಿಗೆ) (क) ना. – शेगडी; अग्निपात्र; अग्निहोत्र.
बेसु (ಬೆಸು) (क) धा. – मिसळणें; जोडणें; जुळणी करणें;
—गे (ಗೆ) (क) ना. – मिश्रण; मिळवणी; मिसळणी; जोडणी; जुळणी.
बेसे (ಸೆಬೆ) (क) धा. – मिसळणें; एक करणें; गर्व वाहणें; अहंकार करणें.
(क) ना. – टोला; पेट; मार; माज; मस्ती; मद; अहंकार; कापूस पिंजण्याची धनुकली.
बेस्त (ಬೆಸ್ತ) (क) ना. – नावाडी; जाळें टाकणारा; कोळी; मासे मारणारा.
बेळ्(ळु) (ಬೆಳ್ [ಳು]) (क) ना. – भय; प्रेत पिशाच; भूत; खुळा; भोळसट; यबड; मूर्ख 'बिळिदु' पहा.
बेळकंडि(गंडि) (ಬೆಳಕಂಡಿ [ಗಂಡಿ]) } (क) ना. – खिडकी;
बेळाकिं (गिं)डि (ಬೆಳಕಿಂ [ಗಿಂ] ಡಿ) } झरोका; साणे; उसासा.
बेळ(ळु)तन (ಬೆಳ [ಳು] ತನ) (क) ना. – मूर्खता; मुग्धता; 'बेप्पु' पहा.
बेळकु(गु) (ಬೆಳಕು [ಗು]) (क) धा. – जळणें; झळझळीत करणें; घासूनपुसून लख्ख करणें.
(क) ना. – प्रकाश; तेज; चकाकी; दीप; पहाट; प्रातःप्रभा.
बेळगिसु (ಬೆಳಗಿಸು) (क) धा. – चकचकीत करणें; प्रकाशणें; झळझळीत करणें.
बेळतिगे (ಬೆಳತಿಗೆ) (क) वि. – पांढरा; शुभ्र; चकचकीत; झळझळीत.
—अक्कि (ಅಕ್ಕಿ) (क) ना. – न सडलेले तांदूळ; कच्चा भात; करड; असडी तांदूळ; न शिजवलेले तांदूळ.
बेळर्(रु) (ಬೆಳರ್ [ರು]) (क) धा. – पांढरे होणें; कांती येणें; तेज चढणें.
(क) ना. – तेज; कांती; शुभ्रता; पांढरेपणा.
—पु (ಪು) (क) ना. – कांती; तेज; चकाकी.
बेळर्वाय् (ಬೆಳರ್ವಾಯ್) (क) ना. – ओठ; अधर.
बेळ(ळु)व ಬೆಳ [ಳು]ವ) (क) ना. – जंगली कबूतर; वन्य पारवा; एक जातीचा पक्षी; कवडा.
बेळवक्क (ಬೆಳವಕ್ಕ) (क) ना. – शुक्लपक्ष; चांदणी पंधरवडा; शुद्ध पक्ष.
बेळवणिगे (ಬೆಳವಣಿಗೆ) (क) ना. – वाढ, अभिवृद्धि, उन्नति.
बेळवार (ಬೆಳವಾರ) (क) वि. – हीन; नीच; मूर्ख.
बेळवल (लु) (ಬೆಳವಲ [ಲು]) (क) ना. – बेलफळ; कवठ; देश सीमा; शेवटची मर्यादा.

बेळवि (ಬೆಳವಿ) (क) ना. – वाढ; उन्नति; अभिवृद्धि; भरभराट.
बेळवेळगु (ಬೆಳ್ವೆಳಗು) (क) ना. – चांदणें; चंद्रिका; ज्योत्स्ना.
बेळसि (ಬೆಳಸಿ) (क) ना. – रसपूर्ण धान्य; हुरडा.
बेळसु (ಬೆಳಸು) (क) धा. – वाढविणें; मोठें करणें; पोसणें; पेरणें; घडविणें.
(क) ना. – धान्य; वाढ; उन्नति; 'पैर' पहा.
बेळु (ळ्) (ಬೆಳು [ಳ್]) (क) वि. – पांढरें; शुभ्र; चकचकीत.
बेळुक (ग) वते (ಬೆಳುಕ [ಗ] ವತೆ) (क) ना. – वाटमारी; दिवसा दरोडा.
बेळुगाल (ಬೆಳುಗಾಲ) (क) ना. – थंडी; हिंवाळा; रुक्ष ऋतु.
बेळुतिं (दिं) गळु (ಬೆಳುತಿಂ [ದಿಂ] ಗಳು) (क) ना. – शुक्लपक्ष; चंद्रप्रकाश; चांदणें.
बेळुनगे (ಬೆಳುನಗೆ) (क) ना. – स्मित; गालहसें; हास्य; मुक्ताहास्य.
बेळे (ಬೆಳೆ) (क) धा. – वाढणें; वाढविणें; अभिवृद्धि होणें.
(क) ना. – पीक; वाढ; वृद्धि; उन्नति.
बेळ्करू (ಬೆಳ್ಕರು) (क) धा. – भिणें; पाय मागें घेणें; हटणें, छाती फुटणें; धैर्य गळणें.
बेळ्कु (ಬೆಳ್ಕು) (क) धा. – धैर्य गळणें; भिणें; हटणें.
बेळ्गदिर् (ಬೆಳ್ಗದಿರ್) (क) ना. – शुभ्र किरण; चंद्र.
बेळ्गोडे (ಬೆಳ್ಗೊಡೆ) (क) ना. – श्वेतछत्र; राजछत्र.
बेळ्जस (ಬೆಳ್ಜಸ) (क) ना. – निर्मल यश; धवल कीर्ति.
बेळ्तन (ಬೆಳ್ತನ) (क) ना. – मूढता; मूर्खपणा; धडुपणा.
बेळ्पळ (ಬೆಳ್ಪಳ) (क) ना. – भय; भीति; थरकाप; तळमळ; गोंधळ.
बेळ्पु (ಬೆಳ್ಪು) (क) ना. – पांढरेपणा; निर्मलता; शुभ्रपणा; पातळपणा.
बेळ्वक्क (ಬೆಳ್ವಕ್ಕ) (क) ना. – शुक्लपक्ष; शुद्धपक्ष; चांदणी पंधरवडा.
बेळ्वोगरु (ಬೆಳ್ವೊಗರು) (क) ना. – स्वच्छ प्रकाश; निर्मळ तेज; शुभ्रकांती.
बेळ्ळ (ಬೆಳ್ಳ) (क) वि. – मूढ; भित्रा; धडु; उपद्रवी.
बेळ्ळक्करिग (ಬೆಳ್ಳಕ್ಕರಿಗ) (क) वि. – निरक्षर; असंस्कृत; अजाण; 'गाण्प' पहा.
बेळ्ळडि (ಬೆಳ್ಳಡಿ) (क) ना. – धनगर; बुरुड.
बेळ्ळडिय (ಬೆಳ್ಳಡಿಯ) (क) ना. – शिव; ईश्वर.
बोळंगडि (ಬೆಳ್ಳಂಗಡಿ) (क) धा. – पूर ओसरणें; पाण्याची ओढ कमी होणे.
बेळ्ळार (कळवार) (ಬೆಳ್ಳಾರ [ಕ್ಳವಾರ]) (क) ना. – मृग पकडण्यासाठीं लावलेलें जाळें; मृगफास; नाक; नासिका.
बे (ಬೇ) (क) धा. – पक्व होणें; जळणें; पेटणें; उकळणें; उकडणें; तापानें किंवा भुकेनें तळमळणें; पोटदुखीनें कळवळणें.
(क) ना. – मेंढराचें ओरडणें; बें, बें करणें.
बेकार (ಬೇಕಾರ) (अ. दे) ना. – निरुपयोगी; निरुद्योगी; रिकामटेकडा.
बेग (ಬೇಗ) (क) ना. – वेग; तीव्रता; ओढ; समय.
बेंगडे (ಬೇಗಡೆ) (क) ना. – छिद्र; रंध्र; भोंक; बिहाग राग; वेगडा; धातूचा चकाकणारा पत्रा.
बेंगुदि (ಬೇಗುದಿ) (क) ना. – कायमची काळजी; चिरचिंता; निरंतरची तळमळ; घोर; पोटतिडिक; प्राणसंकट.
—कोळ् (ಕೊಳ್) (क) ना. – ज्वलन; जाळ; उष्णता; ताप; संकट.
बेगे (ಬೇಗೆ) (क) ना. – ज्वलन; जाळ; उष्णता; ताप; संकट.
बेज (जा) रु (ಬೇಜ [ಜಾ]ರು) (क) ना. – कंटाळा; उत्साहहीनता; उद्वेग.
बेंट (बेंट) (ಬೇಟ [ಬೇಂಟ]) (क) ना. – संभोगेच्छा; मैथुनेच्छा; प्रणयदृष्टी; प्रेम; अनुराग; इंद्रियसुखापेक्षा; वियोग.
बे (बें) टे (ಬೇಟೆ [ಬೇಂಟೆ]) (क) ना. – मृगया; शिकार; सावज पकडण्याचा खेळ; सावज.
—कार,-गार (ಕಾರ,-ಗಾರ) (क) ना. – शिकारी; पारधी.
बेड (ಬೇಡ) (क) अ. – नको; मान्य नाहीं; योग्य नाही.
(क) ना. – नपुंसक; नेभळा; भित्रा; शिकारी; शबर.
—आगु (ಆಗು) (क) धा. – पुरेसें वाटणें; नकोसें होणें; जनसंपर्क टाळणें.
बेडित (ಬೇಡಿತ) (क) ना. – मागितलेली वस्तु; इच्छित वस्तु.
बेडिति (ಬೇಡಿತಿ) (क) ना. – शबरी; बेरडस्त्री; पारधीण.
बेडु (ಬೇಡು) (क) धा. – विचारणें; मागणें; याचना करणें; प्रार्थणें; विनंती करणें; हात पसरणें.
(क) ना. – बेरड समाज.
बेंटे (ಬೇಂಟೆ) (क) ना. – मृगया; शिकार.
बेताळ (ಬೇತಾಳ) (क) ना. – वेताळ; भूतविशेष; पिशाच.
बेयु (ಬೇಯು) (क) धा. – शिजणें; उकडणें; पकवणें; चुकवणें; संताप होणें.
बेर् (रु) (ಬೇರ್ [ರು]) (क) ना. – मूळ; मूळ कारण.
—परि (ಪರಿ) (क) धा. – मूळ धरणें; स्थिर उभे राहणें; खोल उतरणें.
—बिडु (ಬಿಡು) (क) ना. – मूळ सुटणें; मूळ पक्के होणें; ताठ राहणें.
बेर (ಬೇರ) (क) ना. – व्यवहार; व्यापार; क्रयविक्रय; वैर; भांडण; शत्रुत्व.
बेरडि (ಬೇರಡಿ) (क) ना. – फुटकें बांबूचें भांडें; फुटका खूर; गेळ; गाई म्हशीचें नख.

बॆरिग (ಬೇರಿಗ) (क) ना.–व्यापारी; शत्रु; वैरी.
बॆरुंड (ಬೇರುಂಡು) (क) ना.–दोन डोक्यांचा पक्षी; भेरुंड.
बॆरूरु (ಬೇರೂರು) (क) धा.–तळ ठोकणें; स्थिर उभे राहणें; मूळ खोल जाणें.
बॆर्पडु (ಬೇರ್ಪಡು) (क) धा.–वेगळे होणें; अलग होणें; विभक्त होणें.
बॆर्वेरसु (ಬೇರ್ವೆರಸು) (क) अ.–समूळ; मुळासह; मुळापासून; आरंभापासून.
बॆल (ಬೇಲ) (क) ना.–बेलाचें झाड; बिल्ववृक्ष; कपित्थ वृक्ष.
बॆले (ಬೇಲೆ) (क) ना.–वेला; समुद्रकिनारा; समुद्रसीमा; वेळ; समय; फुरसद.
बॆवस (ಬೇವಸ) (क) ना.–व्याकुलता; उमळ; तळमळ; चिंता; श्रम; थकवा.
—ग्पडु (ಂಪಡು) (क) धा.–व्याकुळ होणें; तळमळणें; कंटाळणें; मागें सरणें; हटणें; पाऊल मागें घेणें.
बॆवारस (ಬೇವಾರಸ) (अ.दे) ना.–अनौरस; ज्याला संबंधी नाहीं असा.
—इ (ಇ) (अ.दे) ना.–आगापिच्छा नसलेला; एकाकी.
बॆसगे (ಬೇಸಗೆ) (क) ना.–उन्हाळा; उकाडा; वैशाख.
बॆसर्(रु) (ಬೇಸರ್ [ರು]) (क) धा.–मन काढणें; अश्रद्धा दाखवणें; थकणें; श्रमणें; दमणें; उबगणें; कंटाळणें; नको म्हणणें.
(क) ना.–थकवा; कंटाळा; उबग; आयास; अश्रद्धा; मनस्ताप.
—कळे (ಕಳೆ) (क) धा.–थकवा घालवणें; श्रमपरिहार करणें; विनोद करणें.
बॆसरि (ಬೇಸರಿ) (क) धा.–अश्रद्धा दाखवणें; मन काढणें.
(क) ना.–नथ; चमकी; मुगबट; नाकांतील खड्याचा दागिना.
बॆसरिसु (ಬೇಸರಿಸು) (क) धा.–कंटाळा दाखविणें; श्रम घेणें; अडचण करणें; करकर करणें.
बॆसरु (ಬೇಸರು) (क) ना.–उबग; कंटाळा; अनुत्साह; उद्वेग.
बॆसाय (ಬೇಸಾಯ) (क) ना.–(क) ना.–व्यवसाय; शेतकी; कृषिकर्म.
—गार (ಗಾರ) (क) ना.–शेतकरी; शेतीवर उपजीवन करणारा; व्यवसायी.
बॆह (ಬೇಹ) (क) वि.–हवें असलेला; मागणारा; अपेक्षा करणारा; मुख्य.
बॆहर (ಬೇಹರ) (क) वि.–अतिचतुर; निपुण; कुशल.
बॆहवर् (ಬೇಹವರ್) (क) ना.–याचक; मागणारा.
बॆहार (ಬೇಹಾರ) (क) ना.–व्यवहार; व्यापार; क्रयविक्रय.
बॆहु (ಬೇಹು) (क) ना.–संशोधन; हेरगिरी; ओळख; संज्ञा; खूण.
—कार,–गार (ಕಾರ–ಗಾರ) (क) ना–हेर; गुप्तचर; गूढाचार; पत्ता लावणारा.
बॆळ्(ळ) (ಬೇಳ್ [ಳು]) (क) धा.–मागणें; होम करणें; याग करणें; बळी देणें; आहुति देणें; किंचाळणें; ओरडणें; हळी देणें.
(क) ना.–घाबरेपणा; गडबड; चिंता; भ्रम; मूर्खपणा.
बॆळागु (ಬೇಳಾಗು) (क) धा.–मूढ होणें; भ्रम होणें; गोंधळ होणें; घाई होणें.
बॆळंब (ಬೇಳಂಬ) (क) ना.–आकांक्षा; इच्छा; आतुरता; गडबड; विचार; प्रयत्न, अशुभ वार्ता; नरयज्ञ.
बॆळिडु (ಬೇಳಿಡು) (क) ना.–आश्चर्य दाखवणें; दुःखी होणें; चिंता करणें; चिंतन करणें.
बॆळु (ळुवे) (ಬೇಳು [ಳುವೆ]) (क) ना.–गडबड; गोंधळ; भ्रम.
बॆळुनुडि (ಬೇಳುನುಡಿ) (क) ना.–भोळसटपणा; रिकाम्या गप्पा; चकाट्या; व्यर्थ चर्चा; चऱ्हाट.
बॆळुवे (ಬೇಳುವೆ) (क) ना.–भोळेपणा; यज्ञ; बनवाबनवी.
बॆळेबॆयु (ಬೇಳೆಬೇಯು) (क) धा.–डाळ शिजणें; काम होणें; इच्छित प्राप्त होणें.
बॆळप (ಬೇಳ್ಪ) (क) वि.–मागणी करणारा याचक.
बॆळपनितु (ಬೇಳ್ಪನಿತು) (क) वि.–मागितलें तेवढें; मागणीपुरतें.
बैक (ಬೈಕ) (क) ना.–भैक्ष्य; भिक्षा; भिक्षुकी; दानधर्म.
बैगु (ಬೈಗು) (क) ना.–तीन्ही सांज; अपराण्ह; सायंकाळ.
बैठक (कि) (ಬೈಠಕ [ಕಿ]) (अ. दे) ना.–नृत्य-संगीताचा कार्यक्रम; मजलस; ठिय्या; ठाण; बसकण; थबकण.
बैडालकवृत्ति (ಬೈಡಾಲಕವೃತ್ತಿ) (सं) ना.–चोरटी वृत्ति; चोरटा स्वभाव; कपटभाव; मार्जारवृत्ति.
बैतिडु (ಬೈತಿಡು) (क) ना.–झाकून ठेवणें; लपवून ठेवणें; दिसेनासे करणें.
बैतुकोळ् (ಬೈತುಕೊಳ್) (क) धा.–डोळ्याआड होणें; दृष्टीआड होणें; लपणें; न दिसेलसे होणें.
बैत्र (ಬೈತ್ರ) (क) ना.–होडी; होडगे; नावं; वहित्र; 'तेप्प' पहा.
बैरागि (ಬೈರಾಗಿ) (अ. दे) ना.–विरागी; संन्यासी; विरक्त; जोगी.
बैरिगे (ಬೈರಿಗೆ) (अ. दे) ना.–भोंक पाडण्याचें यंत्र; सामता.
बोक (ಬೊಕ್ಕ (क) वि.–मोकळें; रिकामें; खालीं.
—तले (ತಲೆ) (क) ना.–टकल; खल्वाट; डोक्याचा गुळगुळीतपणा; केशहीनता.

—बायि (ಬಾಯಿ) (क) ना. – बोळके; दंतहीनता; बोचरखिंड.
—बोरलु (ಬೋರಲು) (क) अ. – उटलापालट होऊन; खालचे वर होऊन.
बोक्कण (ಬೊಕ್ಕಣ) (क) ना. – खिसा; पाकीट; जीभ; तोबरा; पोतें.
बोक्कस (ಬೊಕ್ಕಸ) (क) ना. – भांडार; पैशाची पेटी; गल्ला; तिजोरी; धनकोष.
बोक्के (बक्के) (ಬೊಕ್ಕೆ [ಬಕ್ಕೆ]) (क) ना. – फोड; मोडी; पुरळ; भोक; बीळ; समाधी; थडगें.
बोगसे (ಬೊಗಸೆ) (क) ना. – अंजली; ओंजळ.
—ओड्डु (ಒಡ್ಡು) (क) धा. – हात जोडून मागणी करणें; हात जोडून सांगणें.
बोगुळ (ಬೊಗುಳು) (क) धा; – भकणें; बरळणें; तिरस्कार करणें; भुंकणें 'बगुळ' पहा.
बोग्गु (ಬೊಗ್ಗು) (क) धा. – वाकणें; ओणवे होणें; वाकडे होणें. (क) ना. – बाक; वक्रता; वाकडेपणा.
बोग्गुबडि (ಬೊಗ್ಗುಬಡಿ) (क) ना. – वर उठतां न येईतों मारणें; पाठ मऊ करणें; चामडी लोळवणें.
बोंकु (ಬೊಂಕು) (क) धा. – खोटें बोलणें; नकार देणें; नाकबूल करणें.
बोच्चु (ಬೊಚ್ಚು) (क) ना. – लोकर; मऊ केस; पक्षाचे पर.
बोज (जं) ग (ಬೊಜ [ಜಂ]ಗ) (क) ना. – भुजंग; सर्प; कामुक; विट.
बोज्ज (ಬೊಜ್ಜ) (क) ना. – भोज्य; समाराधना; भोज; उत्तरक्रिया.
बोज्जार (ಬೊಜ್ಜಾರ) (क) ना. – नपुंसक; पौरुषहीन.
बोज्जु (ಬೊಜ್ಜು) (क) ना. – दोंद; ढेरपोट;
—ग (ಗ) (क) ना. – ढेरपोट्या; दोंदिल.
बोट्टु (ಬೊಟ್ಟು) (क) ना. – अंगुली; तिलक; बिंदु; ठिपा; तारा; चांदणी; बोंथट; मट्ठ.
—माडु (ಮಾಡು) (क) धा. – बोट दाखवणें; दाखवून देणें.
बोड्डि (ಬೊಡ್ಡಿ) (क) ना. – वेश्या; रांड; बोडकी; दुष्ट स्त्री; अपवित्रा.
बोंते (ಬೊಂತೆ) (क) ना. – कंथा; कबंद; वाकळ; गोधडी.
बोंदरिगे (ಬೊಂದರಿಗೆ) (क) ना. – गादी; लोड; शय्या; तक्क्या; अभ्रा.
बोंदि (ಬೊಂದಿ) (क) ना. – शरीर; बाकाची पेडी; दोराची मोट; भारा.
बोप्प (ಬೊಪ್ಪ) (क) ना. – बाप; पिता; तात; वडील.
बोप्पर (ಬೊಪ್ಪರ) (क) ना. – कुस्तींतील पवित्रा; डाव; द्वंद्वातील पवित्रा.
बोब्बिड्डु (ಬೊಬ್ಬಿಡು) (क) धा. – ओरडणें; किंचाळणें; शंख करणें; विरोध करणें.
बोब्बुळि (ळिके) (ಬೊಬ್ಬುಳಿ [ಳಿಕೆ]) (क) ना. – बुद्बुद; बुडबुडा; फेस; बाभूळ; बाभूळवृक्ष.
बोब्बे (ಬೊಬ್ಬೆ) (क) ना. – बोंब; ओरड; शंखवाद्य; किंचाळीं.
तिरुबोब्बे (ತಿರುಬೊಬ್ಬೆ) (क) ना. – अपप्रचार; उलटी बोंब.
बोंबाळ (ಬೊಂಬಾಳ) (क) ना. – आगडोंब; प्रज्वलन; बोंबाबोंब; पणति; खिडार; खिडकी.
बोंबुळि (ಬೊಂಬುಳಿ) (क) ना. – ढोल; नगारा; चर्मवाद्य.
बोंबे (ಬೊಂಬೆ) (क) ना. – खेळातील वस्तु; बाहुली; पुतळी; 'पतिमे' पहा.
बोम्म (ಬೊಮ್ಮ) (क) ना. – ब्रह्मा; परमात्मा; सृष्टिकर्ता.
बोम्मांड (ಬೊಮ್ಮಾಂಡ) (क) ना. – ब्रह्मांड; विश्व; जगत्.
बोम्मेति (ಬೊಮ್ಮೆತಿ) (क) ना. – ब्रह्महत्या; ब्राह्मणवध; दैवद्रोह.
बोरलु (ಬೊರಲು) (क) ना. – झाडणी; झाडू; केरसुणी; तुराटणी; तुराट्याचा झाडू.
बोल्ल (ಬೊಲ್ಲ) (क) ना. – एक जातीचा घोडा.
बोळ्ळेग (ಬೊಳ್ಳೆಗ) (क) ना. – तोंडीं येईल ते भकणारा; बडबड्या; वंचक; फसव्या; गप्पिष्ट.
बोहरिगे (ಬೊಹರಿಗೆ) (क) ना. – झाडणी; केरसुणी;
बोळ्ळेतन (ಬೊಳ್ಳೆತನ) (क) ना. – वंचना; फसवणूक; लफंगेपणा.
बोंकि (ಬೋಕಿ) (क) ना. – परटें; फुटके भांडे; खापर; परळ; दुर्दैव; फुटके नशीब.
बोंगार (ಬೋಗಾರ) (क) ना. – जैनांतील उपजाति; शंखाची बांगडी करणारा; तांबट; तांब्याची भांडी करणारा; कासार.
बोंगि (ಬೋಗಿ) (क) ना. – भोगी; नाग; फडा असणारा साप; भोग भोगणारा; चैनी; सुखी; सुखवस्तु.
बोंजळि (ಬೋಜಳಿ) (क) ना. – दुर्वर्तन; वदचाल.
बोंणि (णिगे) (ಬೋಣಿ [ಣಿಗೆ]) (अ. दे) ना. – बोनी; भवानी; व्यापाराचा प्रारंभ.
बोंदि (दु) गे (ಬೋದಿ [ದು]ಗೆ) (क) ना. – खांबावरील चौकोनी पाट.
बोंदु (ಬೋದು) (क) ना. – माज; ढब्बू; फोपसा; बोदल्या.
बोध, (धे) (ಬೋಧ [ಧೆ]) (क) ना. – ज्ञान; समजूत; समज; जागृति; प्रज्ञा; सांगावा; जाणीव.
बोधक (ಬೋಧಕ) (सं) ना. – समजून सांगणारा; उपाध्याय; जागे करणारा; स्तुतिपाठक.
बोधन (ಬೋಧನ) (सं) ना. – बोध; ज्ञान; जागृति; समजूत.
बोधित (ಬೋಧಿತ) (सं) वि. – समजून सांगितलेला; विवरित; जागृत केलेला.

बोधिसत्त्व (ಬೋಧಿಸತ್ವ) (सं) ना. – बौद्ध यति; अश्वत्थवृक्ष; बुद्धाला ज्ञानप्राप्ति झालेले झाड.

बोन् (नु) (ಬೋನ್ [ನು]) (क) ना. – मृगयेचा माचा.

बोन (ಬೋನ) (क) ना. – अन्न; आहार.

—गित्ति (ಗಿತ್ತಿ) (क) ना. – स्वयंपाकीण.

बोयि (वि) (ಬೋಯಿ [ವಿ]) (क) ना. – भोई; मेणा अगर पालखी वाहणारे.

बोयित्ति (ಬೋಯಿತ್ತಿ) (क) ना. – कोळीण; अंबीगिणी.

बोरल (लु) (ಬೋರಲ [ಲು]) (क) अ. – उलथापालथ करून; खालवर करून; खालीं डोकें वर पाय होऊन.

बोरे (ಬೋರೆ) (क) ना. – बोर; बदरिफल; पर्वत; टेकडी; उंच जमीन.

बोव (ಬೋವ) (क) ना. – सारथी; गाडीवान; नेता; मुखंड; भोई

बोसर (ಬೋಸರ) (क) ना. – खोटा विनय; तोंडपूजेपणा.

बोसरिसु (ಬೋಸರಿಸು) (क) धा. – तोंडपुजेपणा करणें; खुशामत करणें; फुगवणें; बनवणें; प्रेमाचा बहाणा करणें.

बोहरिगे (ಬೋಹರಿಗೆ) (क) ना. – झाडणी; केरसुणी.

बोहरिसु (ಬೋಹರಿಸು) (क) धा. – आवरणें; गुंडाळणें; वेदा देणें.

बोळ (ಬೋಳ) (क) ना. – टकल्या; खल्वाट; बोडका; मुंडण केलेला संन्यासी; मृत्यु; मरण.

बोळयि (वि) सु (ಬೋಳಯಿ [ವಿ] ಸು) (क) धा. – पीळ
बोळय्सु (ಬೋಳಯ್ಸು) घालणें; फुगवणें; वारा भरणें; तोंडपुजेपणा करणें; गौरवणें; हुरळविणें.

बोळु (ಬೋಳು) (क) वि. – नग्न; बोडका; बिनशिंगी; साधा; मुंडा; निस्तेज; नष्ट झालेला.

बोळेयंबु (ಬೋಳೆಯಂಬು) (क) ना. – एक प्रकारचा बाण.

बोळेयर (ಬೋಳೆಯರ್) (क) ना. – देवता.

बोळेयरोज (ಬೋಳೆಯರೋಜ) (क) ना. – सुरगुरु; बृहस्पती.

बौद्ध (ಬೌದ್ಧ) (सं) ना. – बुद्धानुयायी; बुद्धिसंबंधी.

बौद्धिक (ಬೌದ್ಧಿಕ) (सं) ना. – बुद्धीला योग्य; बुद्धीचें.

ब्रत (ಬ್ರತ) (सं) ना. – व्रत; नियम; दीक्षा; आचरण; ठराव; निश्चय. 'नोंपि' पहा.

ब्रति (ಬ್ರತಿ) (क) ना. – व्रत घेतलेला; दीक्षित; नियम पाळणारा; चौकटींत वागणारा.

ब्रह्म (ಬ್ರಹ್ಮ) (सं) ना. – सृष्टिकर्ता; प्रजापति; आदिकवि; विधी; धाता; ब्रह्मदेव; वेद; ब्राह्मण; मुक्ति; विश्वात्मा.

ब्रह्मकपाल (ಬ್ರಹ್ಮಕಪಾಲ) (सं) ना. – ब्रह्मदेवाची निर्मिती; पोट; (लक्षण).

ब्रह्मकल्प (ಬ್ರಹ್ಮಕಲ್ಪ) (सं) ना. – युग; ब्रह्मदेवाची कालगणना.

ब्रह्मकूर्च (ಬ್ರಹ್ಮಕೂರ್ಚ) (सं) ना. – पंचगव्याचा आहार करून जगण्याचें व्रत.

ब्रह्मकोश (ಬ್ರಹ್ಮಕೋಶ) (सं) ना. – वेदसमूह; वेदव्रात.

ब्रह्मघोष (ಬ್ರಹ್ಮಘೋಷ) (सं) ना. – वेदाचा मोठ्यानें उच्चार; मंत्र म्हणणें.

ब्रह्मचर्य (ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ) (सं) ना. – आश्रमव्यवस्थेंतील पहिली पायरी; विद्यार्जनकाळ; स्त्रीसंगराहित्य; स्त्रीसंगवर्ज्य.

—आश्रम (ಆಶ್ರಮ) (सं) ना. – चार आश्रमांपैकीं प्रथम आश्रम.

ब्रह्मचारि (ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ) (सं) ना. – विद्याध्ययन करणारा बटु; अविवाहित.

ब्रह्मज्ञान (ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ) (सं) ना. – वेदविषयक ज्ञान; परमात्मज्ञान.

ब्रह्मण्य (ಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ) (सं) ना. – ब्राह्मणधर्म; विष्णु; पुण्याचरण.

ब्रह्मदाय (ಬ್ರಹ್ಮದಾಯ) (सं) ना. – वेदाध्ययनोत्तर बटूला मिळालेली राजाची देणगी.

ब्रह्मपुत्र (ಬ್ರಹ್ಮಪುತ್ರ) ब्रह्माचीं मुलें; मरीची; नारद; ब्रह्मपुत्रा नदी.

ब्रह्मर्षि (ಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿ) (सं) ना. – श्रेष्ठ ऋषि; ब्राह्मणऋषि.

ब्रह्मशिरोस्त्र (ಬ್ರಹ್ಮಶಿರೋಸ್ತ್ರ) (सं) ना. – शंकरानें अर्जुनाला दिलेलें ब्रह्मास्त्र.

ब्रह्मसूत्र (ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರ) (सं) ना. – जानवें; यज्ञोपवीत; वेदांतसूत्र.

ब्रह्मस्व (ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವ) (सं) ना. – ब्राह्मणाची संपदा; विद्या; मालमत्ता.

ब्रह्मस्वापहार (ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವಾಪಹಾರ) (सं) ना. – ब्राह्मणाची मालमत्ता लुबाडणें; ब्राह्मणधनहरण; पापकर्म.

ब्रह्माणि (णी) (ಬ್ರಹ್ಮಾಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना. – सरस्वति; ब्रह्मदेवाची पत्नि.

ब्रह्मांड (ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡ) (सं) ना. – विश्व; ब्रह्मदेवाची सृष्टि.

ब्रह्मार्पण (ಬ್ರಹ್ಮಾರ್ಪಣ) (सं) ना. – परमात्म्याला समर्पण.

ब्रह्मोपदेश (ಬ್ರಹ್ಮೋಪದೇಶ) (सं) ना. – ब्रह्मज्ञानाचा उपदेश; वेदांतज्ञान; आत्मज्ञान.

ब्राह्म (ಬ್ರಾಹ್ಮ) (सं) वि. – परमात्म्यासंबंधीं.

ब्राह्मविवाह (ಬ್ರಾಹ್ಮವಿವಾಹ) (सं) ना. – लग्नाचा एक प्रकार.

ब्राह्मण्य (ಬ್ರಾಹ್ಮಣ್ಯ) (सं) ना. – विप्रत्व; ब्राह्मणत्व; अग्रहार; ब्रह्मपुरी.

ब्राह्मी (ಬ್ರಾಹ್ಮೀ) (सं) ना. – एक वनस्पति; सरस्वतीवेल; जीवन मुक्तावस्था; सप्तमुद्रेपैकीं एक मुद्रा; लिपी; ब्रह्माशीं एकरूप स्थिति.

ब्राह्मी मुहूर्त (ಬ್ರಾಹ್ಮೀ ಮುಹೂರ್ತ) (सं) ना. – सूर्योदयापूर्वीच्या दोन घटका; सुप्रभात; भली पहाट.

ब्लूमर् (ಬ್ಲೂಮರ್) (अ. दे) ना. – लोहशलाका, लोखंडी सळी; पंजाबी पोषाख; लेहंगा; पायजमा.

भ

भ (ಭ) (सं) ना. – प वर्गांतील चौथें अक्षर; नक्षत्र; तारका; मेषादि बारा राशी.
—गण (ಗಣ) (सं) ना. – नक्षत्रसमूह; छंदःशास्त्रांतील भ गण.
भकुति (ಭಕುತಿ) (क) ना. – भक्ति; प्रीति; अनुराग.
भकरे (ಭಕ್ರರೆ) (क) ना. – जोंधळ्याची भाकरी; भाकर.
भक्त (ಭಕ್ತ) (सं) ना. – गुरु व देव याची भावयुक्त सेवा करणारा; भाविक; श्रद्धाळु; विश्वासु; पुजारी; भजक.
भक्तवत्सल (ಭಕ್ತವತ್ಸಲ) (सं) ना. – भक्तावर प्रेम करणारा; भक्ताला आपला मुलगा समजून माया करणारा.
भक्ति (ಭಕ್ತಿ) (सं) ना. – सेवा; आराधना; अनुराग; श्रद्धा; विश्वास; आदर; पूजनीयाविषयीचें प्रेम; पूजा; भजन.
—भाव (ಭಾವ) (सं) ना. – श्रद्धा; विश्वास; भाविकता.
—मार्ग (ಮಾರ್ಗ) (सं) ना. – सेवा; उपचार; ईश्वरप्राप्तीची वाट.
—योग (ಯೋಗ) (सं) ना. – ईश्वरप्राप्तीची भक्तरीति.
भक्ष (ಭಕ್ಷ) (सं) ना. – खाद्य; खाणारा; भरणपोषण; सेवन.
भक्षक (ಭಕ್ಷಕ) (सं) ना. – खाणारा; सेवा करणारा; संहारक; भोजक; सेवक.
भक्षण (ಭಕ್ಷಣ) (सं) ना. – खाणें; गिळंकृति; भरणपोषण; जेवण; भोजन.
भक्षि (ಭಕ್ಷಿ) (सं) ना. – खाणारा; भोगी; भोजक;
भक्षीसु (ಭಕ್ಷೀಸು) (अ. दे) ना. – बक्षीस; इनाम; संभावना; पुरस्कार.
भक्ष्य (ಭಕ್ಷ್ಯ) (सं) वि. – खाद्य; खाण्यासारखें; भोज्य. (सं) ना. – फराळाचे पदार्थ; आहारवस्तु.
—भोज्य (ಭೋಜ್ಯ) (सं) ना. – खाण्याचे पदार्थ;
भग (ಭಗ) (सं) ना. – ऐश्वर्य; संपत्ति; श्रीमंती; कांती; सूर्य; चंद्र; नक्षत्र; शक्ति; प्रीति; ज्ञान; कीर्ति; दैव; वैराग्य; देव; धर्म नियम; स्त्रीचें गुप्तांग; जननेंद्रिय; निरण.
भगंदर (ಭಗಂದರ) (सं) ना. – राजव्रण; आसनव्रण; लाल; माणिक.
भगवत् (ಭಗವತ್) (सं) ना. – परमेश्वर; ऐश्वर्यसंपन्न; देव.
भगवति (ती) (ಭಗವತಿ [ತೀ]) (सं) ना. – दुर्गा; पार्वती; ऐश्वर्य संपन्न स्त्री.
भगवद्गीते (ಭಗವದ್ಗೀತೆ) (सं) ना. – गीताग्रंथ; भगवान श्रीकृष्णानें अर्जुनाला सांगितलेली गीता.
भगवंत (ಭಗವಂತ) (सं) ना. – परमेश्वर; देव; ऐश्वर्य संपन्न.
भगवान (ಭಗವಾನ) (सं) ना. भगवंत. ईश्वर.
भगिनि (नी) (ಭಗಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – बहीण; सोदरी.
भगीरथ (ಭಗೀರಥ) (सं) ना. – इक्ष्वाकु वंशातील एक राजा; यानें स्वर्गांतून पृथ्वीवर गंगा आणली.
—प्रयत्न (ಪ್ರಯತ್ನ) (सं) ना. – अतिकष्ट; अतिश्रम.
भग्न (ಭಗ್ನ) (सं) वि. – फुटलेले; मोडलेले; नष्ट झालेले.
—मनोरथ (ಮನೋರಥ) (सं) वि. – निराश; असफल आकांक्षा.
—मानस (ಮಾನಸ) (सं) ना. – निरुत्साह; निराश मन.
भंग (ಭಂಗ) (सं) ना. – नाश; हानी; मोडतोड; कार्यहानी; निराशा; फूट; अधःपात; पराजय; हीनावस्था; असत्य; वंचना; तरंग; लाट.
भंगि (गी) (ಭಂಗಿ [ಗೀ]) (सं) ना. – हावभाव; अभिनय; नटनाट्य; क्रम; विधान; वापर; लाट; तरंग; छेद; झाडूवाला.
भंगित (ಭಂಗಿತ) (सं) वि. – मोडलेला; भग्न; नष्ट; तुकडे पडलेला.
—मुखभंगित (ಮುಖಭಂಗಿತ) (सं) वि. – अपमानित; अवमानित; थोबाड फोडलेला.
भंगिसु (ಭಂಗಿಸು) (क) धा. – मोडणें; नाश करणें; निरुत्साही करणें.
भंगुर (ಭಂಗುರ) (सं) वि. – अशाश्वत; नाश पावणारें; चंचल; अस्थिर.
—क्षणभंगुर (ಕ್ಷಣಭಂಗುರ) (सं) वि. – अस्थिर; चंचल; क्षणिक; वक्र; वाकलेलें.
—ते (ತೆ) (सं) ना. – नाश; चंचलपणा; अस्थिरता; अशाश्वती; भग्नता; संस्कार; सुधारणा; सिद्धता.
भजक (ಭಜಕ) (सं) ना. – भक्त; पूजारी; सेवक.
—दयालु (ದಯಾಳು) (सं) ना. – भक्तवत्सल; परमात्मा; भक्तावर प्रेम करणारा.
भजन (ने) (ಭಜನ [ನೆ]) (सं) ना. – स्तुति; पूजा; सेवा; नामघोष; स्तोत्र; गुणकीर्तन.
—विभजन (ವಿಭಜನ) (सं) ना. – वाटणी; वेगळेपणा; पृथक्त्व.
भजिसु (ಭಜಿಸು) (क) धा. – पूजा करणें; स्तुति करणें; आराधना करणें.
भंजक (ಭಂಜಕ) (सं) ना. – मोडणारा; नाश करणारा; पीडक.
—मूर्तिभंजक (ಮೂರ್ತಿಭಂಜಕ) (सं) ना. – मूर्ति फोडणारा.
भंजन (ಭಂಜನ) (सं) ना. – नाश; विध्वंसन.

—दुःखभंजन (ದುಃಖಭಂಜನ) (सं) ना. – दुःख निवारक देव; विघ्नहर्ता.
भट (ಭಟ) (सं) ना. – वीर; शूर सैनिक; लढवय्या; धीट पुरुष. 'बंठ' पहा.
भट्ट (ಭಟ್ಟ) (सं) ना. – विद्वान; पंडित; कवि; मालक; भर्ता.
भट्टाचार्य (ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯ) (सं) ना. – श्रेष्ठ; विद्वान; प्रकांड पंडित.
भट्टारक (ಭಟ್ಟಾರಕ) (सं) ना. – पूज्य; माननीय; सूर्य; स्तुतिपाठक; खुषमस्कऱ्या.
भट्टिनि(नी) (ಭಟ್ಟಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – स्वामिनी; मालकीण; यजमानीण; राजस्त्रिया.
भणितं (ಭಣಿತಂ) (सं) ना. – कथन केलेली गोष्ट. कथा; कथन.
भणिति (ಭಣಿತಿ) (सं) ना. – गोष्ट; कथन; वचन; सांगणें.
भंड (ಭಂಡ) (अ-दे) ना. – निर्लज्ज; निलाजरा; बडबड्या; विदूषक; विनोद करणारा; गोड्डी.
(क) ना. – पात्र; भांडे; भांडवल; व्यापारांतील मूलधन; युद्ध.
भंडन (ಭಂಡನ) (सं) ना. – रण; युद्ध; भांडण; संग्राम.
भं (बं) डार (ಭಂ [ಬಂ] ಡಾರ) (क) ना. – भांडार; कोश; खजिना; भंडागार; कोठार; कोठी; ओंजळ.
भंडिल (ಭಂಡಿಲ) (सं) वि. – दैवानें मिळालेले; दैवशाली; भाग्यवान; (सं) ना. अभिवृद्धि; उन्नति; वार्ताहर; बातमीदार; कलाकुशल.
भद्र (ಭದ್ರ) (सं) वि. – मंगलकर; शुभ; चांगले; सुरक्षित; घट्ट; बलिष्ठ; मनोहर; सुंदर; श्रेष्ठ; उत्तम; निरुपद्रवी.
—क (ಕ) (सं) ना. – घट्ट करण्याचे साधन; अडणा; खिटि.
भद्रकालि (ली) (ಭದ್ರಕಾಳಿ [ಳೀ]) (सं) ना. – पार्वती; महादेवी; दुर्गा.
भद्रगज (ಭದ್ರಗಜ) (सं) ना. – मंगलकर हत्ती; राजगज; राजाचा हत्ती.
भद्रमंटप (ಭದ್ರಮಂಟಪ) (सं) ना. – मंगल कार्यासाठीं घातलेला मांडव; विवाहमांडव.
भद्रश्री (ಭದ್ರಶ್ರೀ) (सं) ना. – चंदन; श्रीगंधाचे झाड; चंदनवृक्ष.
भद्रावति (ಭದ್ರಾವತಿ) (सं) ना. – यौवनाश्व राजाची राजधानी; म्हैसूर राज्यातील लोखंड कारखान्याचा गांव.
भद्रासन (ಭದ್ರಾಸನ) (सं) ना. – मंगलपीठ; सिंहासन; राजगादी.
भद्रा (द्रे) (ಭದ್ರಾ [ದ್ರೆ]) (सं) ना. – मंगला; एक नदी; सुंदरा.
भद्रेभ (ಭದ್ರೇಭ) (सं) ना. – राजहत्ती. मंगलकर हत्ती.
भय (ಭಯ) (सं) ना. – भय; भीति; घाबरेपणा; चावटपणा.
—ग्रस्त (ಗ್ರಸ್ತ) (सं) वि. – भीरु; भ्याड; भ्यालेला. भयानक; भीतीनें पछाडलेला.
भयंकर (ಭಯಂಕರ) (सं) वि. – भीतिदायक; भीकर; भीतिकारक.
भयभक्ति (ಭಯಭಕ್ತಿ) (सं) वि. – क्रूर देवतेची भक्ति; चंडिकापूजन; कालिकाराधन; विनीत अनुराग.
भयत्रस्त (ಭಯತ್ರಸ್ತ) (सं) वि. – भयकंपित; भयानें पीडलेला. भीत.
भयद्रुत (ಭಯದ್ರುತ) (सं) वि. – भीतीनें पळणारा; पळपुटा; शेपुट घालून पळणारा.
भयभ्रांत (ಭಯಭ್ರಾಂತ) (सं) वि. – भीतीनें गांगरलेला. भयानें भ्रमिष्ट; गोंधळलेला.
भयस्थ (ಭಯಸ್ಥ) (सं) वि. – भयभीत; भ्यालेला.
भयानक (ಭಯಾನಕ) (सं) वि. – भयंकर; भीति उत्पन्न करणारा. (सं) ना. – राहू; वाघ.
भयार्त (ಭಯಾರ್ತ) (सं) वि. – भयपीडित; भीतीनें घेरलेला.
भयावह (ಭಯಾವಹ) (सं) वि. – भिवविणारा; भीतिदायक.
भर (ಭರ) (सं) ना. – वेग; आवेग; तीव्रता; आधिक्य; भरपूरपणा; परिपूर्णता वाहक; धारक; त्राता; आशादायक; रक्षक; धारण करणारा.
भरण (ಭರಣ) (सं) ना. – पुरवठा; पोषण; रक्षण; निर्वाह; पगार; वेतन; भरपूरता.
भरण्य (ಭರಣ್ಯ) (सं) ना. – भरण्याला योग्य; मजूरी; निर्वाहक; पोष्य; भाडें; वेतन; पगार.
भरत (ಭರತ) (सं) ना. – नाट्यशास्त्राचा लेखक; जडभरत; दुष्यंतपुत्र; रामचंद्रबंधु.
भरतखंड (ಭರತಖಂಡ) (सं) ना. – भारतवर्ष; हिंदुस्थान; भारत; भरतभूमी; मातृभूमी.
भरतवर्ष (ಭರತವರ್ಷ) (सं) ना. – भारत देश; हिंदुस्थान.
भरतशास्त्र (ಭರತಶಾಸ್ತ್ರ) (सं) ना. – नाट्यशास्त्र; अभिनय शास्त्र.
भरद्वाज (ಭರದ್ವಾಜ) (सं) ना. – एक ऋषि; द्रोणपिता; भारद्वाजपक्षी; नारायणपक्षी.
भरवस (से) (ಭರವಸ [ಸೆ]) (अ. दे) ना. – विश्वास; मान्यता; पाठिंबा; श्रद्धा.
भरिकै (ಭರಿಕೈ) (सं) ना. – शुंडा; सोंड.
भरित (ಭರಿತ) (सं) वि. – भरलेले; तुडुंब; पोसलेलें; वाढलेलें.
भर्ग (ಭರ್ಗ) (सं) ना. – शिव; प्रकाश; ज्योति; प्रकाशमय वस्तु.
भर्त (र्तार) (ಭರ್ತ [ತಾರ]) (सं) ना. – पोषक; पोशिंदा; पति; यजमान; संरक्षक.
भर्ति (रति) (ಭರ್ತಿ [ರತಿ]) (सं) ना. – समुद्राची भरती; भरण्याची क्रिया.

भर्तृ (ಭರ್ತೃ) (सं) ना.–पोसणारा; पति; भर्ता.
भर्तृणी (ಭರ್ತೃಣೀ) (सं) ना.–स्वामिनी; संरक्षिका; यजमानीण; मालकीण.
भर्त्सन (ने) (ಭರ್ತ್ಸನ [ನೆ]) (सं) ना.– निंदा; मानखंडना; हंगवणूक; दचका; धसरगुंडी.
भर्म (ಭರ್ಮ) (सं) ना.–सोनें
भल (ला) (ಭಲ [ಲಾ]) (क) अ.–गौरवोद्गार; वाहवा; छान; भले; चांगभला.
भल्ल (ಭಲ್ಲ) (सं) ना.–भाला; बरची; वीट; दान.
—क (ल्लूक) (ಕ [ಲ್ಲೂಕ]) (सं) ना.–अस्वल; जांबुवंत; रीस.
भल्लातक (ಭಲ್ಲಾತಕ) (सं) ना.–बिबा; बिब्याचें झाड.
भल्ले (ल्लेय) (ಭಲ್ಲೆ [ಲ್ಲೆಯ]) (क) ना.–भाली; बरची; वीट.
भव (ಭವ) (सं) ना.–संसार; प्रपंच; भूलोक; उत्पत्ति; स्थिति; जन्ममृत्यु; जन्मांतर; शिव; घर.
भवक्षय (ಭವಕ್ಷಯ) (सं) ना.–संसारनाश; जगप्रलय; जन्ममरणाचा फेरा चुकवणारा; ईश्वर; मोक्ष मिळवणारा.
भवत् (ಭವತ್) (सं) वि.–होणारा; असणारा; जन्मणारा.
(सं) ना.–आपण; पूज्यपाद.
भवति (ಭವತಿ) (सं) क्रि.–होते; असते; राहते.
(सं) ना.–आपण; पूज्यस्त्री; बाईसाहेब.
भवदीय (ಭವದೀಯ) (सं) वि.–आपले; तुमचे; आपल्यासंबंधी; तुमच्याविषयीं.
भवदूर (ಭವದೂರ) (सं) ना.–संसारापासून दूर ठेवणारा; देव; जननमरण चुकवणारा.
भवन (ಭವನ) (सं) ना.–जनन; जन्म; घर; निवास; आलय.
भवभूति (ಭವಭೂತಿ) (सं) ना.–एक संस्कृत नाटककार. उत्तररामचरित, मालतीमाधव, वगैरे नाटकांचा कर्ता; लौकिक; संपत्ति; भौतिक ऐश्वर्य.
भवरोग (ಭವರೋಗ) (सं) ना.–जन्ममृत्यूचा रोग; जननमरणाची व्याधी.
—निवारक (ನಿವಾರಕ) (सं) ना.–ईश्वर.
भवरोगवैद्य (ಭವರೋಗವೈದ್ಯ) (सं) ना.–ईश्वर; जन्ममरण चुकवणारा.
भवानि (ಭವಾನಿ) (सं) ना.–पार्वती; दुर्गा.
भवि (ಭವಿ) (सं) वि.–सांसारिक; प्रापंचिक; जीवी; लिंगधारण न केलेला.
भवितव्य (ಭವಿತವ್ಯ) (सं) ना.–दैव; पुढें होणारे; नशीब; भविष्य.
—ता(ते) (ತಾ [ತೆ]) (सं) ना.–भावी गोष्ट; भविष्यता.
भविष्य (ಭವಿಷ್ಯ) (सं) ना.–होणारे; पुढचे; भावी घटना; नशीब; अदृष्ट; दैव.
भविष्यत् (ಭವಿಷ್ಯತ್) (सं) वि.–भावी काळचे; पुढें होणारे.
भविसु (ಭವಿಸು) (क) धा.–होणें; उत्पन्न होणें; अस्तित्वांत येणें.
भव्य (ಭವ್ಯ) (सं) वि.–होणारे; भविष्य; योग्य; सुंदर; शुभकर; मंगलकर; अव्यक्त; जैनधर्म.
भव्येतर (ಭವ್ಯೇತರ) (सं) वि.–अनागरिक; असंस्कृत; जैनेतर.
भषक (ಭಷಕ) (सं) ना.–कुत्रें; ग्रामसिंह; सारमेय.
भषण (ಭಷಣ) (सं) ना.–कुत्र्याचें भुंकणें.
भसित (ಭಸಿತ) (सं) ना.–विभूति; राख; रक्षा.
—अंग (ಅಂಗ) (सं) ना.–भस्मधारी; बैरागी; शिव.
भस्त्रा (स्त्रे) (ಭಸ್ತ್ರಾ [ಸ್ತ್ರೆ]) (सं) ना.–भाता; फुंकर; वायुरोधक योगपद्धति; परसाकडचा उपद्रव. 'तिदि' पहा.
भस्म (ಭಸ್ಮ) (सं) ना.–राख; विभूति; भस्मासुर.
—अंग (ಅಂಗ) (सं) ना.–संन्यासी; शिवर.
—लेपन (ಲೇಪನ) (सं) ना.–विभूतिलेपन; भस्मचर्चन; उध्दूलन.
भस्मसात् (ಭಸ್ಮಸಾತ್) (सं) अ.–जळून राख झालेलें; खाक.
भस्मासुर (ಭಸ್ಮಾಸುರ) (सं) ना.–एक लोककंटक राक्षस.
भळिरे (ಭಳಿರೆ) (क) अ.–वाहवा; भले रे भले.
भा (ಭಾ) (सं) ना.–प्रकाश; कांति; तेज.
भाग (ಭಾಗ) (सं) ना.–अंश; तुकडा; पुण्य; अदृष्ट; भाग्य; स्थळ; प्रासाद; राजगृह.
भागधेय (ಭಾಗಧೇಯ) (सं) ना.–पुण्य; दैव; नशीबी आलेले.
भागवत (ಭಾಗವತ) (सं) ना.–भक्त; विष्णुपूजक; भगवत्संबंधी.
भागवंदिग (ಭಾಗವಂದಿಗ) (क) ना.–भागकारकून; भागाधिकारी; वाटेकरी; जोडीदार; संवगडी.
भागाकार (ಭಾಗಾಕಾರ) (सं) ना.–विभाजन; वाटणी; भागपाडणी; भागकरण.
भागादि (ಭಾಗಾದಿ) (सं) ना.–वारस; दायाद; सोदर.
भागि (ಭಾಗಿ) (सं) ना.–वाटेकरी; दायाद; भागेली; पातीदार; पात्र.
—पुरोभागि (ಪುರೋಭಾಗಿ) (सं) ना.–दोषैक दृष्टि.
भागिनेय (ಭಾಗಿನೇಯ) (सं) ना.–भाचा; बहिणीचा मुलगा.
भागिसु (ಭಾಗಿಸು) (क) धा.–वाटणें; भाग करणें; विभागणें; तुकडे करणें.
भागीरथि (थी) (ಭಾಗೀರಥಿ [ಥೀ]) (सं) ना.–भगीरथ प्रयत्नानें भूलोकीं अवतरलेली गंगा नदी. गंगा
भाग्य (ಭಾಗ್ಯ) (सं) ना.–संपत्ति; धन; ऐश्वर्य; दैव; अदृष्ट; पुण्य.
भाजक (ಭಾಜಕ) (सं) ना.–विभागणारे; भागद्यावयाची संख्या.

द्विभाजक (ದ್ವಿಭಾಜಕ) (सं) ना. – दोन सारखे भाग पाडणारे उपकरण.

भाजन (ಭಾಜನ) (सं) ना. – भाग पाडण्याची क्रिया; योग्य; पात्र; भांडें; आश्रय; आधार.

भाज्य (ಭಾಜ್ಯ) (सं) ना. – भाग पाडावयाची संख्या; विभागण्यास योग्य.

भाट (टक) (ಭಾಟ [ಟಕ]) (सं) ना. – भाडें; मजूरी; वेतन; पगार; राजस्थानी प्रजा; राजवंश वर्णन करणारा.

भाण (ಭಾಣ) (सं) ना. – एकपात्री नाटक; रूपक प्रकार.

भांड (ಭಾಂಡ) (सं) ना. – पात्र; घागर; वस्तु; सामान; गृहोपयोगी वस्तु.

भात (ಭಾತ) (सं) ना. – चकचकीत; प्रकाशित; चकाकलेले; समजलेले; माहीत झालेले; अन्न; भात.

भाति (ಭಾತಿ) (सं) ना. – प्रकाश; चकाकी; जाणीव; समज.

भान (ಭಾನ) (सं) ना. – झळक; प्रकाश; जाणीव; जागृति.

भानु (ಭಾನು) (सं) ना. – सूर्य; उजेड; मालक; स्वामी; राजा; वृक्षविशेष.

—ज (ಜ) (सं) ना. – यम; सुग्रीव; कर्ण.

—वार (ವಾರ) (सं) ना. – रविवार; आदितवार.

भापु (ಭಾಪು) (क) अ. – भले; वाहवा; शाबास; धन्य.

भाम (ಭಾಮ) (सं) ना. – क्रोध; कांति; सूर्य; भावोजी; साडू.

भामा (मे) (ಭಾಮಾ [ಮೆ]) (सं) ना. – स्त्री; पत्नी; सत्यभामा.

भामिनि (ಭಾಮಿನಿ) (सं) ना. – स्त्री; सुंदरी; मानिनी; 'भामिनी' षट्पदी छंद (१४ व २३ मात्राची चरणावली)

भार (ಭಾರ) (सं) ना. – ओझे; भारा; नको असलेले; अधिकचे वजन; परिणाम; ऋण; भूभार; निरुपयोगी वस्तु.

भारक (ಭಾರಕ) (सं) ना. – ओझेकरी; भारवाहक; हमाल; ओझे; भार.

भारणे (ಭಾರಣೆ) (सं) ना. – गौरव; आधिक्य; मुबलकता; ओझे; गुरुत्व.

भारत (ಭಾರತ) (सं) ना. – भारतासंबंधी; अभिनयशास्त्रज्ञ; नट; हिंदू देश; भारत; महाभारत.

भारति (ती) (ಭಾರತಿ [ತೀ]) (सं) ना. – विद्यावती; सरस्वती; विद्वान; पंडित.

भारतीय (ಭಾರತೀಯ) (सं) ना. – भारताचा रहिवासी; हिंदु. हिंदुदेशवासी.

भारद्वाज (ಭಾರದ್ವಾಜ) (सं) ना. – द्रोणाचार्यांचे वडील; एक पक्षी.

भारवि (ಭಾರವಿ) (सं) ना. – एक संस्कृत महाकवि; 'किरातार्जुनीय' महाकाव्यकर्ता.

भारि (ಭಾರಿ) (सं) वि. – मोठा; जास्तीचा; गौरवान्वित. (सं) ना. – वजनदार; लोहमंजूषा; तिजोरी; पेटी.

भारोद्धर (ಭಾರೋದ್ಧರ) (सं) ना. – ओझे उचण्याची पुली; कप्पी; क्रेन; यारी.

भारोद्धारक (ಭಾರೋದ್ಧಾರಕ) (सं) ना. – कलथा; उलथाने; ओझे उचलण्याची तरफ; यारी; क्रेन.

भार्गव (ಭಾರ್ಗವ) (सं) ना. – भृगुवंशातील पुरुष; परशुराम; शिव; शुक्रग्रहसंबंधी.

भार्गवि (वी) (ಭಾರ್ಗವಿ [ವೀ]) (सं) ना. – पार्वती; लक्ष्मी; दूर्वा; हरळी; मूर्खकपि; भृगुप्रमाणें अविवेकी कृती करणारा.

भार्या (ಭಾರ್ಯಾ) (सं) ना. – पत्नी; बायको.

भाल (ಭಾಲ) (सं) ना. – कपाळ; निढळ; निटिल. 'नोसलु' पहा.

—अंबक (ಅಂಬಕ) (सं) ना. – शिव; कपाळावर डोळा असणारा.

भाले (ಭಾಲೆ) (सं) ना. – भाला; बरची; वीट; भोसकण्याचे आयुध.

भाव (ಭಾವ) (सं) ना. – अभिप्राय; इंगित; रहस्य; हावभाव; मौन; नट्टापट्टा; तर्कवितर्क; संकल्प; उद्देश; क्रिया; राहणी; सोंग; रसपोषक सामर्थ्य; भाट; चित्तवृत्ति.

—आवेश (ಆವೇಶ) (सं) ना. – भावनावशता; मग्नता; तंद्री; बेभानता.

भाव (बु) क (ಭಾವ [ಬು] ಕ) (सं) वि. – सुंदर; इंगितज्ञ; रसज्ञ; पंडित; भक्त; भावनावश.

भावकि (ಭಾವಕಿ) (सं) ना. – रसज्ञा; भक्ति; सुंदरी; भाविनी.

भावज (ಭಾವಜ) (सं) ना. – कामविकार; मदन; मन्मथ.

—अंतक (ಅಂತಕ) (सं) ना. – शिव; कामसंहारक; कामाचे दमन करणारा.

भावज्ञ (ಭಾವಜ್ಞ) (सं) ना. – भाव जाणणारा; इंगित ओळखणारा; रसानुभवी.

भावना (ಭಾವನಾ) (सं) ना. – आलोचना; मनोधर्म; संकल्प; ध्यान.

—वशते (ವಶತೆ) (सं) ना. – भावोत्कटता; भावनेनें भारून जाणें; बेभानता.

भाववित् (ಭಾವವಿತ್) (सं) ना. – परेंगित जाणणारा; रहस्यज्ञ; रसज्ञ.

भावशुद्धि (ಭಾವಶುದ್ಧಿ) (सं) ना. – चित्तशुद्धि; मनाचा निर्मळपणा; स्पष्टाभिप्राय.

भावांतर (ಭಾವಾಂತರ) (सं) ना – वेगळे भाव; अन्य आलोचना; दुसरी भावना.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. – मन बदलणें; भाव पालटणें; विपर्यांतर होणें.

भावि (ಭಾವಿ) (सं) वि भविष्यकालीन; पुढचा; होणारा.
—काल (ಕಾಲ) (सं) ना.–भविष्यकाळ.
भाविक (ಭಾವಿಕ) (सं) वि.–भावनावश; कोमल हृदयाचा; अंधभक्त; विश्वास ठेवणारा; श्रद्धाळु.
भावित (ಭಾವಿತ) (सं) वि.–समजून घेतलेला; मोजलेला; अनुमानित; गण्य; चांगला; जाणीवेचा.
भावुक (ಭಾವುಕ) (सं) वि.–कल्याणकर; शुभ; मंगल; आस्तिक; श्रद्धाळु; विश्वासुक; मृदु अंतःकरणाचा.
भाषण (ಭಾಷಣ) (सं) ना.–गोष्ट; भाषा; गप्पा; वक्तृत्व; वक्तव्य; उपन्यास.
भाषांतर (ಭಾಷಾಂತರ) (सं) ना.–तर्जुमा; अनुवाद; भाषा परिवर्तन; एका भाषेतून दुसऱ्या भाषेत आशय आणणें.
भाषांतरिसु (ಭಾಷಾಂತರಿಸು) (क) धा.–अनुवाद करणें; तर्जुमा करणें; भाषांतर करणें.
भाषि (ಭಾಷಿ) (सं) ना.–वक्ता; भाषण करणारा; उपन्यासक.
भाषे (षा) (ಭಾಷೆ [ಷಾ]) (सं) ना.–भाषण; बोलणें; शपथ; प्रतिज्ञा; विश्वासाचे बोल; वचन.
भाष्य (ಭಾಷ್ಯ) (सं) ना.–व्याख्यान; टीका; टिपण; कुलंकष विवरण.
—कार (ಕಾರ) (सं) ना.–मूळ ग्रंथाचा टीकाकार; विमर्शक; आलोचक.
—महाभाष्य (ಮಹಾಭಾಷ್ಯ) (सं) ना.–पाणिनीच्या सूत्रावरील पंतजलीचें विवरण.
भाः (ಭಾಃ) (सं) ना.–प्रकाश; कांति; चकाकी; दीप.
भास (ಭಾಸ) (सं) ना.–उजेड; प्रकाश; किरण; दीप्ति; एक संस्कृत नाटककार; एकांकिका लेखक.
भासमान (ಭಾಸಮಾನ) (सं) वि.–दिसणारे; प्रकाशणारे; मनाला उमगणारे; भावणारे.
भासुर (ಭಾಸುರ) (सं) वि.–चकाकणारे; प्रकाशणारे; भेसुर; भयंकर.
(सं) ना. भास्वरता; सौंदर्य; शोभा; शौर्य; कांति.
—तर (ತರ) (सं) वि.–अधिक कांतिमान्.
—तम (ತಮ) (सं) वि.–असाधारण तेजस्वी; श्रेष्ठ कांतीचे; अप्रतिम सौंदर्यशाली.
भास्कर (ಭಾಸ್ಕರ) (सं) ना.–सूर्य; अग्नि; गणिताचार्य; भास्कराचार्य.
भास्वत् (ಭಾಸ್ವತ್) (सं) वि.–चकाकणारे; प्रकाशणारे.
भास्वान् (ಭಾಸ್ವಾನ್) (सं) ना.–सूर्य; भास्कर.
भाळ (ಭಾಳ) (सं) ना.–भाल; कपाळ; निढळ.
—अंबक,-नेत्र (ಅಂಬಕ,–ನೇತ್ರ) (सं) ना.–शिव.
भिकारि (ಭಿಕಾರಿ) (सं) ना.–भिक्षुक; फिरस्ता; भटक्या.
भिक्कु (ಭಿಕ್ಕು) (क) ना.–भिक्षु; बौद्ध सन्यासी.
भिक्ष (क्षा) (क्षे) (ಭಿಕ್ಷ [ಕ್ಷಾ] [ಕ್ಷೆ]) (सं) ना.–भीक; गयावळ; भिक्षेकरी; याचक; भिक्षा.
भिक्षाटनलीले (ಭಿಕ್ಷಾಟನಲೀಲೆ) (सं) ना.–भिक्षेसाठी फिरती; शिवभिक्षेवरील काव्य.
भिक्षु (ಭಿಕ್ಷು) (सं) ना.–भीक मागणारा; संन्यासी; विरक्त.
भिंडिवा (पा) ल (ಭಿಂಡಿವಾ [ಪಾ]ಲ) (सं) ना.–एक आयुध.
भित्ति (ಭಿತ್ತಿ) (सं) ना.–भिंत; चूर; तुकडा; भेदन.
भिद (ಭಿದ) (सं) ना.–फूट; चीर; फट.
भिद्य (ಭಿದ್ಯ) (सं) वि.–फुटण्यायोग्य; भेद होण्यासारखे; चीरफाड होण्यायोग्य.
भिंदपाल (ಭಿಂದಪಾಲ) (सं) ना.–एक फेकून मारण्याचें आयुध;
भिंदमाल (ಭಿಂದಮಾಲ) (क) ना.–एक फेकून मारण्याचें शस्त्र.
भिन्न (ಭಿನ್ನ) (सं) वि.–अलग; विरळ; फुटलेले; तुकडे झालेले; उमललेले; मदस्राव झालेला.
भिन्नभिन्न (ಭಿನ್ನಭಿನ್ನ) (सं) वि.–वेगवेगळे; विविध; विभिन्न; तऱ्हेतऱ्हेचे.
भिन्नभेद (ಭಿನ್ನಭೇದ) (सं) ना.–भिन्नत्वाची जाणीव.
भिन्नोदर (ಭಿನ್ನೋದರ) (सं) ना.–सावत्र भाऊ.
भिल्ल (ಭಿಲ್ಲ) (सं) ना.–शबर; शिकारी; किरात; वेरड; वनचर.
भिषक् (ಭಿಷಕ್) (सं) ना.–वैद्य; आसव देणारा; डॉक्टर.
भी (ಭೀ) (सं) ना.–भीति; भय.
भीकर (ಭೀಕರ) (सं) वि.–भयंकर; भीतिदायक.
—ता (ते) (ತಾ [ತೆ]) (सं) वि.–भयप्रदता.
भीत (ಭೀತ) (सं) वि.–घाबरलेलें; भ्यालेलें; भित्रा; भ्याड; भीरू.
भीति (ಭೀತಿ) (सं) ना.–भय; घाबरगुंडी.
भीते (ता) (ಭೀತೆ [ತಾ]) (सं) ना.–भ्याड स्त्री; भीरु; भित्री.
भीम (ಭೀಮ) (सं) वि.–भयप्रद आकाराचा; बलशाली; कुंतीपुत्र; दमयंतीपिता भीमक; शिव.
भीमकाय (ಭೀಮಕಾಯ) (सं) वि.–बळकट देह असलेला; वज्रदेही.
भीरु (ಭೀರು) (सं) ना.–भित्रा; नपूंसक; तृतीय प्रकृती; अबला; भयभीता.
भीषण (ಭೀಷಣ) (सं) वि.–भयोत्पादक; भयंकर.
भीष्म (ಭೀಷ್ಮ) (सं) वि.–भयंकर; घोर.
(सं) ना.–शंतनुपुत्र; देवव्रत; भीष्माचार्य.
—प्रतिज्ञे (ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ) (सं) ना.–घोर प्रतिज्ञा; अटळपण.
भुक् (ज्) (ಭುಕ್ [ಜ್]) (सं) वि.–खाणारा; भोजन करणारा.

भुक्त (ಭುಕ್ತ) (सं) वि. - खाल्लेले; अनुभवलेले; भोगलेले.
(सं) ना. – आहार; अन्न.
—उज्झित (ಉಝ್ಝಿತ)(सं) वि. – उच्छिष्ट; खाऊन उरलेले.
भुक्ति (ಭುಕ್ತಿ) (सं) ना. – आहार; खाणेंपिणें; खाद्यपदार्थ; अंघोळ; ज्योतिषातील गणित.
भुग्न (ಭುಗ್ನ) (सं) वि. – वाकलेला; कलकेला; भग्न; तुटलेला; तिरवा.
भुज (ಭುಜ) (सं) ना. – हात; बाहु; खांदा; हातोपा.
—बल (ಬಲ) (सं) ना. – बाहुशक्ति; दंडातील सामर्थ्य; रट्टयांतील रग.
भुजकिरीट (ಭುಜಕಿರೀಟ) (सं) ना. – भुजालंकार.
भुजकीर्ति (ಭುಜಕೀರ್ತಿ) (सं) ना. – दंडत्राण; दंडावरील दागिना.
भुजबलि (ಭುಜಬಲಿ) (सं) ना. – जैन तीर्थंकराचें नांव; बाहुबली.
भुज (जं) ग (ಭುಜ [ಜಂ] ಗ) (सं) ना. – सर्प; नाग; विट; कामुक.
—भूषण (ಭೂಷಣ) (सं) ना. – नागभूषण; सर्पाभरण; शिव.
—वलय (ವಲಯ) (सं) ना. – तोळबंदी; गुजरिया; बांकी. 'वंकी' पहा; शिव.
—वैरि (ವೈರಿ) (सं) ना. – गरुड; मोर.
—शयन (ಶಯನ) (सं) ना. – विष्णु.
भुजंगम (ಭುಜಂಗಮ) (सं) ना. – राहू; साप; भुजग.
भुजादंड (ಭುಜಾದಂಡ) (सं) ना. – सोट्यासारखे दणकट बाहु.
भुजास्फालन (ಭುಜಾಸ್ಫಾಲನ) (सं) ना. – दंड थोपटणें; शड्डू; छड्डू.
भु (भुं) जिसु (ಭು [ಭುಂ] ಜಿಸು) (क) धा. – जेवणें; खाणें; सेवन करणें.
भुल्लवणि (ಭುಲ್ಲವಣಿ) (सं) ना. – संभ्रम; मोह; फुशारकी; फुंज.
भुल्लविसु (ಭುಲ್ಲವಿಸು) (क) धा. – भुलविणें; भुरळ घालणें; मोह पाडणें; फुगवणें.
भुवन (ಭುವನ) (सं) ना. – घर; सदन; लोक; जगत्; जनता; आकाश; पाणी; समुद्र; अरण्य.
—त्रिभुवन (ತ್ರಿಭುವನ) (सं) ना. – तीन लोक; त्रैलोक्य; (स्वर्ग; मृत्यु व पाताळ)
—मोहिनी (ಮೋಹಿನೀ) (सं) वि. – जगाला मोहविणारी; विश्वाला भुरळ पाडणारी; त्रिलोकसुंदरा; मोहिनी (विष्णुस्वरूपी).
भुवनकुक्षि (ಭುವನಕುಕ್ಷಿ) (सं) ना. – पोटात त्रिभुवन सामावणारा; कृष्ण; विष्णु.
भुवननयन (ಭುವನನಯನ) (सं) ना. – लोकचक्षु; सूर्य.
भुवनाभिराम (ಭುವನಾಭಿರಾಮ) (सं) ना. – त्रिलोकसुंदर; कामदेव; मदन.

भुवर् (स्) (ಭುವರ್ [ಸ್]) (सं) ना. – चौदा भुवनांपैकी एक; सप्तलोकांपैकी एक.
भू (ಭೂ) (सं) ना. – जमीन; पृथ्वी; भूलोक.
—मंडळ (ಮಂಡಲ) (सं) ना. – गोलाकार पृथ्वी.
भूकंप (ಭೂಕಂಪ) (सं) ना. – भूमिकंपन; जमिनीचा हादरा.
—दर्शक } (ದರ್ಶಕ) (सं) ना. – जमिनीला हादरा
—लेखक } (ಲೇಖಕ) बसल्याची व्याप्ति (स्थान व स्थिति) दाखवणारें यंत्र.
भूगत (ಭೂಗತ) (सं) वि. – भूमिगत; गुप्त; जमिनीत पुरून ठेवलेले; गाडलेले; (धन).
—शत्रु (ಶತ್ರು) (सं) ना. – गुप्तशत्रु; हितशत्रु.
भूगोल, (चक्र) (ಭೂಗೋಲ [ಚಕ್ರ]) (सं) ना. – भूमंडळ; भूमिवलय; पृथ्वीचा गोल.
भूचर (ಭೂಚರ) (सं) ना. – जमिनीवर राहणारे.
—प्राणि (ಪ್ರಾಣಿ) (सं) ना. भूमीवर जगणारे प्राणी; जीव.
भूज (ಭೂಜ) (सं) ना. – भूमीत जन्मणारे झाड, गवत वगैरे; मंगळ ग्रह.
भूजाता (ते) (ಭೂಜಾತಾ [ತೆ]) (सं) ना. – भूमिकन्या; सीता.
भूत (ಭೂತ) (सं) वि. – होऊन गेलेले; झालेले.
(सं) ना. – पंच महाभूतें (पृथ्वी; जल; तेज; वायु आणि आकाश); पिशाच; प्राणी.
—काल (ಕಾಲ) (सं) ना. – गतकाळ.
— दया (ದಯಾ) (सं) ना. – प्राणिमात्रावरील प्रेम; जीवदया.
भूतधात्रि (ಭೂತಧಾತ್ರಿ) (सं) ना. – भूलोक; पृथ्वी.
भूतनाथ (पति) (ಭೂತನಾಥ [ಪತಿ]) (सं) ना. – पार्थिव वस्तूंचा मालक; शिव; परमेश्वर.
भूतपूर्व (ಭೂತಪೂರ್ವ) (सं) वि. – पूर्वी झालेले; मागें घडलेलें.
भूतबलि (ಭೂತಬಲಿ) (सं) ना. – प्राण्यांना घालण्याचें अन्न; प्राण्यांना दिलेला बळी.
भूतयज्ञ (ಭೂತಯಜ್ಞ) (सं) ना. – प्राण्यांना दैनिक बलिसमर्पण क्रिया (वैश्वदेव; काकबली वगैरे).
भूतल (ळ) (ಭೂತಲ [ಳ]) (सं) ना. – भूमि; भूमंडल; पाताळ.
भूताटिके (ಭೂತಾಟಿಕೆ) (क) ना. – भूतचेष्टा; लबाडी; वंचना; फसवणूक.
भूतात्म (ಭೂತಾತ್ಮ) (सं) ना. – परब्रह्म; परमात्मा.
भूति (ಭೂತಿ) (सं) ना. – ऐश्वर्य; संपत्ति; अभ्युदय; कीर्ति; यश; भस्म; विभूति; अष्टसिद्धि; जन्म; उत्पत्ति; राहणी; अधिकार; गौरव.

भूदार (ಭೂದಾರ) (सं) ना. – जमीन फाटणें; भेग; दुभंगभूमी. रानडुकर; नांगर.
भूदेव (ಭೂದೇವ) (सं) ना. – ब्राह्मण.
भूदेवि (ಭೂದೇವಿ) (सं) ना. – भूमिदेवता; लक्ष्मी; विष्णुपत्नी.
भूधर (ध्र) (ಭೂಧರ [ಧ್ರ]) (सं) ना. – पर्वत; गिरी; राजा; आदिशेष.
भूप (पति) (ಭೂಪ [ಪತಿ]) (सं) ना. – राजा; भूमीचा मालक.
भूप्रदक्षिणे (ಭೂಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ) (सं) ना. – पृथ्वी प्रदक्षिणा; सुदूर पर्यटन; पृथ्वीपर्यटन.
भूभर (ಭೂಭರ) (सं) ना. – भूमिरक्षण; राज्यपरिपालन.
भूभार (ಭೂಭಾರ) (सं) ना. – भूमीला ओझें होऊन राहणें; पापाचें ओझें; खुशालचेंडू; खाऊनपिऊन भटकणारा.
भूभुज (ಭೂಭುಜ) (सं) ना. – भूमीचा उपयोग घेणारा; राजा.
भूभृत् (ಭೂಭೃತ್) (सं) ना. – भूमीचे पोषण करणारा; राजा; पर्वत; विष्णु.
—वैरि (ವೈರಿ) (सं) ना. – इंद्र.
भूम (मि) (ಭೂಮ [ಮಿ]) (सं) ना. – पृथ्वी; निमित्त; सबब; मिष; आव.
भूमध्यरेखे (ಭೂಮಧ್ಯರೇಖೆ) (सं) ना. – भूमध्यातून जाणारी काल्पनिक रेषा; विषुववृत्त; भूमीचा अक्ष.
भूमिके (ಭೂಮಿಕೆ) (सं) ना. – पाया; पात्र; वेष; प्रस्तावना; अंतरस्थ; जमीनं; कथावस्तु.
भूमिज (ಭೂಮಿಜ) (सं) ना. – मंगळग्रह; नरकासुर; झाडवेली.
भूमिजाते (जे) (ಭೂಮಿಜಾತೆ [ಜೆ]) (सं) ना. – भूमिजा; सीतादेवी.
भूयः (ಭೂಯಃ) (सं) अ. – पुनः; आणखी; फिरून.
भूयिष्ठ (ಭೂಯಿಷ್ಠ) (सं) वि. – पुष्कळ; अतिशय; अधिक.
भूयिष्ठं (ಭೂಯಿಷ್ಠಂ) (सं) अ. – अत्यंत.
भूरमे (मा) (ಭೂರಮೆ [ಮಾ]) (सं) ना. – वसुंधरा; भूलक्ष्मी; भूदेवी.
भूरि (ಭೂರಿ) (सं) वि. – पुष्कळ; अधिक; मोठा.
(सं) ना. – सोनें; शिव; चंद्र; विष्णु; ब्रह्मदेव; श्राद्धाचें जेवण.
भूरिमाय (ಭೂರಿಮಾಯ) (सं) ना. – राक्षस; कपटी; कोल्हा; मायावी.
भूरुह (ಭೂರುಹ) (सं) ना. – वृक्ष, गवत, वगैरे (भूमींत वाढणारे.)
भूलोल (ಭೂಲೋಲ)(सं) ना. – राजा; भूमीला आनंद देणारा.
भूषण (ಭೂಷಣ) (सं) ना. – अलंकार; दागिना; अंगाखांद्यावरील वस्तु; गृहभूषण; पुत्र; मूलबाळ.
भूषित (ಭೂಷಿತ) (सं) वि. – शृंगारित; अलंकृत.
भूषिसु (ಭೂಷಿಸು) (क) धा. – शृंगारणें; अलंकारणें; सजवणें; भूषविणें; शोभिवंत करणें.
भूषे (षा) (ಭೂಷೆ [ಷಾ]) (सं) ना. – आभरण; अलंकार; अंगाखांद्यावरील जडभारी.
भूसुत (ಭೂಸುತ) (सं) ना. – मंगळग्रह; नरकासुर.
भूसुते (ಭೂಸುತೆ) (सं) ना. – भूमिकन्या; सीता.
भूसुर (ಭೂಸುರ) (सं) ना. – ब्राह्मण; भूदेव.
भृ (ಭೃ) (सं) धा. – रक्षण करणें; भरणें; धारण करणें.
भृकुटि (टी) (ಭೃಕುಟಿ [ಟೀ]) (सं) ना. – भुवई; भ्रूभंगी; भुवई चढवणारा; भुवई वाकडी करणारा.
भृगु (ಭೃಗು) (सं) ना. – एक ऋषि; गुरुग्रह; जलप्रपात.
भृंग (ಭೃಂಗ) (ಅ) (क) ना. – भ्रमर; भुंगा; मधमाशी; डास; कलिंग पक्षी; जार; कामुक; एक वृक्ष.
भृंगार (ಭೃಂಗಾರ) (क) ना. – सोनें; सुवर्णकलश; गिंडी.
भृंगि (ಭೃಂಗಿ) (सं) ना. – भृंगी; शिवाचा द्वारपाल; शिवगणांपैकी एक.
भृत (ಭೃತ) (सं) वि. – भरलेलें; पुष्ट; आवरलेले.
भृत्य (ಭೃತ್ಯ) (सं) ना. – सेवक; चाकर; नोकर; दास; अंतेवासी; पालन करण्यास योग्य.
भृशं (ಭೃಶಂ) (सं) अ. – जास्ती; अधिक; तीव्रतेने; घाईनें.
भेक (ಭೇಕ) (सं) ना. – बेडूक; दुबळा; भित्रा.
भेकि (ಭೇಕಿ) (सं) ना. – बेडकी; दर्दुर.
भेद (ಭೇದ) (सं) ना. – फूट; वियोग; भाग; भिन्नता; तफावत; अंतर; फरक.
—बुद्धि (ಬುದ್ಧಿ) (सं) ना. – भेदभाव; वेगळेपणाची जाणीव; फूट; माझेतुझेपणा.
भेदक (ಭೇದಕ) (सं) वि. – भेद करणारा; व्यत्यास करणारा; फूट पाडणारा; टोंचणारा; अंगावर येणारा.
—मर्मभेदक (ಮರ್ಮಭೇದಕ) (सं) ना. – मर्मभेदणारे; अंतःकरणाला भिडणारे; काळजाला झोंबणारे; जखम करणारे.
भेदिसु (ಭೇದಿಸು) (क) धा. – भेदणें; फोडणें; वेगळे करणें; विभागणें; फाडणें; नाश करणें; उघडणें.
भेदि (ಭೇದಿ) (सं) ना. – फोडणारा; फूटपाड्या; वंचक; रेचक.
भेद्य (ಭೇದ್ಯ) (सं) वि. – फोडण्यास योग्य; चिरण्याजोगें; फूट पाडण्यासारखें; वेगळे करण्याजोगें.
भेरि (री) (ಭೇರಿ [ರೀ]) (सं) ना. – नगारा; ढोल; चर्मवाद्य.
भेरुंड (ಭೇರುಂಡ) (सं) ना. – दोन डोक्याचा पक्षी.
भेषज (ಭೇಷಜ) (सं) ना. – औषध; आसव; दारू; चिकित्सा.
भैरव (ಭೈರವ) (सं) ना. – शिवाचा संहारक अवतार; संगीतातील एक राग; भयंकर.

भैषज्य (ಭೈಷಜ್ಯ) (सं) ना.—दारू; आसव; औषध; चिकित्सा.

भोक्त (क्तृ) (ಭೋಕ್ತ [ಕ್ತೃ]) (सं) वि.—उपभोगणारा; चव घेणारा; फळ चाखणारा.

भोक्तव्य (ಭೋಕ್ತವ್ಯ) (सं) वि.—खाद्य; अनुभव घेण्यायोग्य; भोगलेच पाहिजे असे; प्रारब्ध.

भोग (ಭೋಗ) (सं) ना.—अनुभव; सेवन; सुखानुभूति; शरीर सौख्य; स्त्रीसंग; सेवा; सुश्रूषा; सर्पाची फडा

—आसक्ति (ಆಸಕ್ತಿ) (सं) ना.—सुखलोलुपता; ऐहिक सुखाची आवड; शरीरसुखमग्नता.

भोगरति (ಭೋಗರತಿ) (सं) ना.—नागलोक; पाताळ; पाताळगंगा; भोगप्रीति; स्त्रीसुखासक्ति; मैथुन.

भोगलालसे (ಭೋಗಲಾಲಸೆ) (सं) ना.—भोगासक्ति; सुखलोलुपता.

भोगि (ಭೋಗಿ) (सं) ना.—फणा असलेला सर्प; सुखी; अनुभविक; भोगणारा.

भोगिकटक (ಭೋಗಿಕಟಕ) (सं) ना.—नागभूषण; शिव; सर्पाभरण

भोगिनि (ಭೋಗಿನಿ) (सं) ना.—सर्पिणी; भोगलेली स्त्री; संग घडलेली स्त्री.

भोगिप (ಭೋಗಿಪ) (सं) ना.—आदिशेष; महासर्प.
(क) वि.—भोग घेणारा; उपभोगणारा; अनुभवी.

भोगिभूषण (ಭೋಗಿಭೂಷಣ) (सं) ना.—सर्पाकृति भूषणें वापरणारा; शिव.

भोगिशयन (ಭೋಗಿಶಯನ) (सं) ना.—शेषशायिन्; विष्णु.

भोज (ಭೋಜ) (सं) ना.—धारा नगरीचा एक राजा.

भोजन (ಭೋಜನ) (सं) ना.—खाना; जेवण; अन्नसेवन.

भोज्य, (ಭೋಜ್ಯ) (सं) वि.—खाण्यायोग्य; खाद्य; सेवनीय; (सं) ना.—आहार; सेवन.

भोर्गरे (ಭೋರ್ಗರೆ) (क) धा.—भोंऽकाडपरसणें; भोंकार काढणें; बुभुकारणें
(क) ना.—भोऽ भोऽ ध्वनि.

भौत (तिक) (ಭೌತ [ತಿಕ]) (सं) वि.—पंच महाभूतासंबंधी; लौकिक; सृष्ट वस्तुसंबंधी.
—शास्त्र (ಶಾಸ್ತ್ರ) (सं) ना.—सृष्ट वस्तुशास्त्र; प्रकृति शास्त्र.

भौम (ಭೌಮ) (सं) वि.—भूसंबंधी.
(सं) ना.—मंगळग्रह; भौमासुर.

भ्रंश (ಭ್ರಂಶ) (सं) ना.—प्राणच्युति; पतन; नाश; नष्टता; अधोगति; अवरोध; परागति; बडतर्फी.

भ्रम (मे) (ಭ್ರಮ [ಮೆ]) (सं) ना.—भ्रबंती गुंगळी; भोंगळपणा; भ्रांती; वेड; गैरसमज; विरुद्ध विचार.

भ्रमण (ಭ್ರಮಣ) (सं) ना.—फिरती; हेलपाटा; फेरा; डोकेफिरूपणा; भ्रांती; उन्माद; उन्मत्तता.

भ्रमर (ಭ್ರಮರ) (सं) ना.—भुंगा; भवरा; चिलट; धुंगुरटें; मधमाशी; 'आरडि' पहा.

भ्रमरारि (ಭ್ರಮರಾರಿ) (सं) ना—चाफ्याचे फूल; चाफा; (चाफ्याचे वासानें भ्रमर मरतात.)

भ्रमिसु (ಭ್ರಮಿಸು) (क) धा.—भ्रमण करणें; खुळा होणें.

भ्रष्ट (ಭ್ರಷ್ಟ) (सं) वि.—पतित; अनीतिमान; पदच्युत; दुर्वर्तनी दुष्ट; समाजबहिष्कृत.

भ्राज (ಭ್ರಾಜ) (सं) ना.—चकाकी; कांती; शोभा; प्रकाश.

भ्राजत् (ಭ್ರಾಜತ್) (सं) वि.—चकाकणारा; प्रकाशमान; डोळे दिपवणारा.

भ्राजित (ಭ್ರಾಜಿತ) (सं) वि.—प्रकाशित; चकचकित; झळझळीत; दीप्त.

भ्राजिष्ट (ಭ್ರಾಜಿಷ್ಟ) (सं) ना.—कांतिमान्; नेत्रदीपक; अति प्रकाशमान.

भ्रातृ (ಭ್ರಾತೃ) (सं) ना.—भाऊ; सोदर; सहोदर.

भ्रांत (ಭ್ರಾಂತ) (सं) वि.—फिरलेला; प्रवास केलेला; भ्रामक; भोळसट; बावळट; धैलाड.
(सं) वि.—खुळा; मूढ; घाबरलेला; गांगरलेला.

भ्रांति (ಭ್ರಾಂತಿ) (सं) ना.—उन्माद; भोवळ; डोकेफिरूपणा; मतिविकार.

भ्रामक (ಭ್ರಾಮಕ) (सं) वि.—भ्रमोत्पादक; गैरसमज उत्पन्न करणारे; बुद्धीला चळ लावणारे; वेडगळ.
(सं) ना.—लोहकांत; चुंबक.

भ्रुकुटि (ಭ್ರುಕುಟಿ) (सं) ना.—भुवई; 'भृकुटि' पहा.

भ्रू (भ्रूकुटि) (ಭ್ರೂ [ಭ್ರೂಕುಟಿ]) (सं) ना.—भुवई; भ्रुकुटी.

भ्रूण (ಭ್ರೂಣ) (सं) ना.—अर्भक; शिशु; बाल; गर्भस्थ मूल; गर्भपिंड.
—हत्ये (ಹತ್ಯೆ) (सं) ना.—गर्भपात; गर्भस्राव; शिशुहनन; मूल मारणें; गर्भपिंड पाडणें.

भ्रूभंग (ಭ್ರೂಭಂಗ) (सं) ना.—भुवई चढवणें; भ्रूवक्रता; भुवईनें खुणवणें; भुवईनें रागानुराग दर्शन.

भ्रूलता (ते) (ಭ್ರೂಲತಾ [ತೆ]) (सं) ना.—रेखीव भुवई; लतेसारखी दिसणारी भुवई.

म

म (ಮ) (सं) ना.—प वर्गाचें पांचवें व्यंजन; शिव; विष्णु; ब्रह्मदेव; यम; चंद्र; पाणी; विष; कल्याण; सुख; समय; वेळ.

(स) वि.—संख्यावाचकाला क्रमवाचक करण्याचा प्रत्यय.

मकर (ಮಕರ) (सं) ना.—मगर; सुसर; नक्र; एक प्रकारचा मासा; कुबेराचे एक भांडार; दहावा सौरमास; मकरराशि.

—आकर (लय) (ಆಕರ [ಲಯ]) (सं) ना.—समुद्र; मत्स्यालय.

—कुंडल (ಕುಂಡಲ) (सं) ना.—कानांतील एक दागिना.

—केतन, (केतु) (ಕೇತನ [ಕೇತು]) (सं) ना.—मदन; मन्मथ; काम.

—तोरण (ತೋರಣ) (सं) ना.—जाऊं तेथें नेतायेण्यासारखें तोरण.

मकरंद (ಮಕರಂದ) (सं) ना.—मध; पुष्परस; पराग; कोकिळा; मधमाशी; मोगरी; एक फूल.

मकरपत्र (ಮಕರಪತ್ರ) (सं) ना.—छाती; मान; हातावर गोंदलेलें रंगीत चित्र.

मकरवृत्त (ಮಕರವೃತ್ತ) (सं) ना.—भूगोलावरील सूर्य दक्षिणेकडे कलल्याचें दाखवणारें वृत्त.

मकरसंक्रमण (ಮಕರಸಂಕ್ರಮಣ) (सं) ना.—सूर्यगति दक्षिणेकडून कर्कवृत्ताकडे झुकण्याच्या वेळचा सण; संक्रांत.

मकराश्व (ಮಕರಾಶ್ವ) (सं) ना.—वरुण; मकरवाहन.

मकरि (रिके) (ಮಕರಿ [ರಿಕೆ]) (सं) ना.—प्राचीन काळी स्त्रीची छाती, मान वगैरेवर काढलेलें चित्र; मगरी.

मकुट (मुकुट), (ಮಕುಟ [ಮುಕುಟ) (सं) ना.—शिरोभूषण; किरीट.

—वर्धन (ವರ್ಧನ) (सं) ना.—राजा; सम्राट.

म (मं) कुर, (ಮ [ಮಂ] ಕುರ,) (सं) ना.—आरसा; दर्पण; कळी; बकुलवृक्ष; अरेबियन मोगरा; कुंभाराचे चाक फिरवण्याची काठी.

मकड (ಮಕ್ಕಡ) (क) ना.—मर्कट; माकड; वानर; कपि.

मकरि (ಮಕ್ಕರಿ) (क) ना.—बांबूच्या बेळाची बुट्टी. फडा.

मक्का (ಮಕ್ಕಾ) (अ-दे) ना.—मुसलमानाचे पवित्र यात्रास्थळ.

मक (ಮಕ್ಕು) (क) ना.—दिव्याचा कोळी; जळकी वात; वातीची काजळी.

मक्षि (क्षी) का (ಮಕ್ಷಿ [ಕ್ಷೀ]ಕಾ) (सं) ना.—माशी; मधमाशी.

—मल (ಮಲ) (सं) ना.—मेण.

मख (ಮಖ) (सं) ना.—यज्ञ; याग; क्रतु.

—अरि,—वैरि (ಅರಿ-ವೈರಿ) (सं) ना.—राक्षस; दक्षयज्ञाचा नाश करणारा शिव; वीरभद्र.

मगध (सं) ना.—बिहारच्या दक्षिण भागाचे प्राचीन नांव; पिंपळी.

मगमगिसु (ಮಗಮಗಿಸು) (क) ना.—घमघमणें; सुगंध दरवळणें; सुगंधणें; सुवास सुटणें.

मगुड (ಮಗುಡ) (क) ना.—मुकुट; किरीट.

मगुळ् (ಮಗುಳ್) (क) धा.—मागे सरणें; हटणें; मागें फिरणें; अंगावर शेकणें.

मगुळे (ಮಗುಳೆ) (क) अ.—आणखी पुनः; आणखी एकदा; मागें फिरून.

मगुळ्चु (ಮಗುಳ್ಚು) (क) धा.—पसरवणें; पुढें रेटणें; वळवणें; डोके खालीं करणें; पालथे घालणें.

मगुळ्दुं (ಮಗುಳ್ದುಂ) (क) अ.—आणखी पुनः फिरून.

मगे (ಮಗೆ) (क) ना.—मघा नक्षत्र; एक पावसाळी नक्षत्र.

मग्ग (ಮಗ್ಗ) (क) ना.—माग; विणण्याचें यंत्र; विणण्याचें साधन.

मग्गिसु (ಮಗ್ಗಿಸು) (क) धा.—पीडा देणें; त्रास देणें; लपविणें; दृष्टि आड करणें; गमावणें; घालवणें; शमविणें

मग्गु (ळगु) (ಮಗ್ಗು [ಳಗ್ಗು]) (क) धा.—थकणें; वापरणें; झिजणें; निस्तेज होणें; कोमेजणें; क्षीण होणें; नाश करणें; पूड करणें; ठार मारणें; वाकवणें.

मग्गुलु (ग्गलु) (ಮಗ್ಗುಲು [ಗ್ಗಲು]) (क) ना.—बाजू; पक्ष; पार्श्व; शेजार.

—आगु (ಆಗು) (क) धा.—फिरणें; बाजूला होणें; वाट सोडणें; जाऊं देणें.

मग्न (ಮಗ್ನ) (सं) वि.—बुजलेला; बुडलेला; निरत; लीन.

मघव (वन्) (ಮಘವ [ವನ್] (सं) ना.—इंद्र; देवेंद्र; घुबड; व्यासमुनी.

मघात्रयोदशि (ಮಘಾತ್ರಯೋದಶಿ) (सं) ना.—भाद्रपद कृ. १३

—भव (ಭವ) (सं) ना.—शुक्र.

मंक (ಮಂಕ) (क) ना.—गैरसमज; खुळेपणा; (क) वि. भ्रमिष्ट; वेशुद्ध.

मंकु (ಮಂಕು) (क) ना.—खुळेपणा; बेअकलीपणा; वेडा; भ्रमिष्ट; मूढता; जाड्य; भ्रांति; कांतिहीनता.

मंग (ಮಂಗ) (क) ना.—माकड; कपि; हुप्या; नावेचे टोक; अभीप्सित.

मंगमुष्टि (ಮಂಗಮುಷ್ಟಿ) (क) ना.—कपिमुष्टि; घट्ट धरणें.

मंगल (ळ) (ಮಂಗಲ [ಳ]) (सं) वि.—शुभंकर; कल्याणकारक सुंदर; चांगले; मनोहर; सुलक्षणी; प्रगतिशील.

(क) ना.–मंगल नक्षत्र; अदृष्ट; सुदैव; कल्याण; आनंद; शुभसूचना; काव्यनाटकांच्या आदीचे वा अंतीचें पद.
मंगलकार्य (ಮಂಗಲಕಾರ್ಯ) (सं) ना.–शुभ कार्य; (लग्न मुंज सारखे).
मंगलगौरि (ಮಂಗಲಗೌರಿ) (सं) ना.–पार्वती; शुभंकरी; मंगळागौर.
मंगलाच्छाये (ಮಂಗಲಾಚ್ಛಾಯೆ) (सं) ना.–अतिशीतल छाया; थंड सावली.
मंगलपाठक (ಮಂಗಲಪಾಠಕ) (सं) ना.–स्तुतिपाठक; राजांना स्वस्तिवाचन गाणारा; पुराणिक.
मंगलस्नान (ಮಂಗಲಸ್ನಾನ) (सं) ना.–शुभकार्यारंभीचें स्नान.
मंगलसूत्र (ಮಂಗಲಸೂತ್ರ) (सं) ना.–पतीच्या नावानें विवाहांत बांधलेले मंगलसूत्र. विवाहमांगल्य.
मंगला (ले) (ಮಂಗಲಾ[ಲೆ]) (सं) ना.–धर्मपत्नी; पतिव्रता; विनयवती स्त्री.
मंगलाक्षते (ಮಂಗಲಾಕ್ಷತೆ) (सं) ना.–शुभकार्यातील रंगीत मंत्राक्षता; कुंकुममिश्रित मंगलाक्षता.
मंगलाचरण (ಮಂಗಲಾಚರಣ) (सं) ना.–काव्य नाटकांतील नांदीश्लोक.
मंगलारति (ಮಂಗಲಾರತಿ) (सं) ना.–शुभसूचक आरति; शुभप्रसंगी लावलेली दीपज्योत; नीरांजन.
मंगलाष्टक (ಮಂಗಲಾಷ್ಟಕ) (सं) ना.–लग्नामुंजींत म्हणावयाची आठ मंगलपद्यें; वधूवराच्या मांगल्यचिंतनाचीं पद्यें.
मचर्चिका (ಮಚರ್ಚಿಕಾ) (सं) प्रत्यय–तमभाव दर्शक अंत्य प्रत्यय.
मच्च (च्चे) (ಮಚ್ಚ [ಚ್ಚೆ]) (क) ना.–अंगावरील मत्स्य; तीळ; खूण; लासे; कस लावण्यासाठी उपयोगांत आणावयाचे सोन्या चांदीचें तुकडे.
मच्चर (ಮಚ್ಚರ) (क) ना.–मत्सर; पोटदुखी; असुया; पीडा.
—इग (ಇಗ) (क) वि.–द्वेष करणारा; मत्सरी.
मच्चु, मेच्चु (ಮಚ್ಚು, ಮೆಚ್ಚು) (क) धा.–मनाला येणें; मान्यता देणें; वाहवा मिळवणें.
(क) ना.–संभावना; मान्यता; पारितोषिक; झाडें तोडण्याची कुऱ्हाड; फरशी; प्रीति; आस्था; जोडणी.
मच्चु को (गो) डु (ಮಚ್ಚುಕೊ [ಗೊ] ಡು)(क) धा.–पोषाख देणें; इनाम देणें; संभावना करणें.
मच्चुगत्ति (ಮಚ್ಚುಗತ್ತಿ) (क) ना.–चिवे तोडण्याची लांबट फरशी.
मच्चुगार (ಮಚ್ಚುಗಾರ) (क) ना.–लोकाचे मन वळवणारा; लोकांना रमवणारा; ऐट करणारा; ओळखणारा.
मच्चुगाति (ಮಚ್ಚುಗಾತಿ) (क) ना.–दुसऱ्याचे मन आकर्षिणारी स्त्री. मायाविनी; नट्टापट्टा करणारी स्त्री.
मच्छ (ಮಚ್ಛ) (सं) ना.–मत्स्य; मीन.
मच्छयंत्र (ಮಚ್ಛಯಂತ್ರ) / मच्चयंत्र (ಮಚ್ಚಯಂತ್ರ) (सं) ना.–होकायंत्र; दिक्चक्र; द्रौपदी स्वयंवरातील फिरता मत्स्य.
मजड (ಮಜಡ) (क) वि.–मद्ड; बत्थड; मूर्ख; अज्ञानी.
मजभापु (ಮಜಭಾಪು) (क) अ.–भले; शाबास; वाहवा.
मजकूरु (ಮಜಕೂರು) (अ.दे) ना.–बातमी; खबर; वार्ता; विषय.
मजा (ಮಜಾ) (अ.दे) ना.–मौज; विनोद; विलास; चेष्टा.
मजूरि (ಮಜೂರಿ) (अ.दे) ना.–कूलि; भांडे; पगार; रोजंदारी; रोजमुरा.
मज्ज (ज्जा) (ज्जे) (ಮಜ್ಜ [ಜ್ಜಾ] ಜ್ಜೆ) (सं) ना.–मेधस; मज्जा: हाडांतील सत्त्व.
मज्जन (ಮಜ್ಜನ) (सं) ना.–मार्जन; स्नान; आंघोळ; झाडलोट; स्वच्छता; निर्मळपणा.
मज्जासार (ಮಜ್ಜಾಸಾರ) (सं) ना.–वीर्य; माज; मेद; मेंदु; हाडातील रस; फोपसेपणा; वात.
मझ (भापु) (ಮಝ [ಭಾಪು]) (क) ना.–वाहवा; छान; भले; प्रशंसोद्गार.
मंचक (ಮಂಚಕ) (सं) ना.–पलंग; खाट; बाज; उंचीवरील निद्रासन.
मंचिका (के) (गे) (ಮಂಚಿಕಾ [ಕೆ] ಗೆ) (सं) ना.–माचा; पीक राखण्यासाठीं बांधलेली माची; दागिना.
मंजर (ಮಂಜರ) (सं) ना.–फुलांचा तुरा; मोती; तिळवण; तिळाचे झाड; मांजर; कामी.
मंजरि (री) (ಮಂಜರಿ [ರೀ]) (सं) ना.–घोस; गुच्छ; तुरा; कळी; मोहोर; मोती; ओळ; वेल; तुळस.
मंजरित (ಮಂಜರಿತ) (सं) वि.–घोस असलेलें; पालवी असलेलें; शाखा फुटलेले.
मंजा (ಮಂಜಾ) (सं) ना.–शेळी; बकरी; अजा; पुष्पगुच्छ; वेल.
मंजि (जी) (ಮಂಜಿ [ಜೀ]) (सं) ना.–स्तबक; ताटवा; पुष्पगुच्छ; केळीचें झाड; वेल.
मंजिका (ಮಂಜಿಕಾ) (सं) ना.–रांड; वेश्या; राजनर्तकी.
मंजिम (ಮಂಜಿಮ) (सं) ना.–सौंदर्य; लालित्य.
मंजीर (ಮಂಜೀರ) (सं) ना.–पायातील साखळी; पैंजण; घागऱ्या; घुसळ खांब; मंथा.
मंजील (ಮಂಜೀಲ) (सं) ना.–परीटाचे गांव.
मंजु (ಮಂಜು) (क) ना.–हिम; धुके; बर्फ; शीत; कुंदपण; कांति हीनता; अंधार; तीन्हीसांज.

—गड्डे (ಗಡ್ಡೆ) (क) ना.—बर्फ; हिम.
मंजु (ಮಂಜು) (सं) वि.—मनोहर; आल्हादक; रुचकर; चांगले; गोड; शीतल.
—केशि (ಕೇಶಿ) (सं) ना.—कृष्ण.
—गमन (ಗಮನ) (सं) ना.—हंस.
—गर्त (ಗರ್ತ) (सं) ना.—नेपाळ.
—घोष (ಘೋಷ) (सं) ना.—गोड आवाज; गोड भाषा.
—नाशी (ನಾಶಿ) (सं) ना.—सुंदरा; दुर्गा; इंद्राणी.
—पाठक (ಪಾಠಕ) (सं) ना.—पोपट; राघु.
—प्राण (ಪ್ರಾಣ) (सं) ना.—ब्रह्म.
—भाषि,—वाक् (ಭಾಷಿ-ವಾಕ್) (सं) वि.—गोड बोल्या; मंजुळवाची; मधुरभाषी.
—स्वर (न) (ಸ್ವರ [ನ]) (सं) ना.—मधुरध्वनि; कोकिला.
मंजुल (ळ) (ಮಂಜುಲ [ಳ]) (सं) वि.—मधुर; सुंदर. (सं) ना.—लतागृह; कुंज-मंडप; बुडबुडा; फुगा; कारंजा; विहीर.
मंजूष (ಮಂಜೂಷ) (सं) ना.—पेटी; संदूक; कपाट; करंडक; दगड; पाषाण.
मट (आटमट) (ಮಟ [ಆಟಮಟ] (क) ना.—फसवणूक; वंचना; ठकाई; गडबड; घाई.
मट्ट (ಮಟ್ಟ) (क) ना.—प्रमाण; माप; सरळपण; समानता; समभावना; माडी; स्थळ; मान.
मट्टस (ಮಟ್ಟಸ) (क) अ.—प्रमाणशीर; मापाला धरून.
मट्टि (ಮಟ್ಟಿ) (क) ना.—मृत्तिका; माती; गोपीचंदन; टेकडी; चढाव; 'इळण' पहा.
मट्टिगे (ಮಟ್ಟಿಗೆ) (क) अ.—पर्यंत; तोंवर; मात्र.
मट्टु (ಮಟ್ಟು) (क) ना.—माप; मर्यादा; योग्यता; परिमाण; शक्ति; संगीतातील एक धाटी.
मठ (ಮಠ) (सं) ना.—भव्य मंदिर; देवस्थान; संन्यासी निवास; अभ्यासगृह; पाठशाळा; बैलगाडी.
मठपति (ಮಠಪತಿ) (सं) ना.—मठाचा स्वामी; महंत; धर्माधिकारी; शवसंस्कार करणारा; जंगम.
मठर (ಮಠರ) (सं) वि.—निशा; कैफ; अमल.
मठिका (ಮಠಿಕಾ) (क) ना.—दुकान; पेठ; दुकानांची जागा; झोपडी; लहान घर. 'मळिगे' पहा.
मड (ಮಡ) (क) ना.—टाच; पायाचा मागचा भाग; थर; पुट; पाण्याचा पाट; मठ; टाकलेलें अन्न.
मडके (ಮಡಕೆ) (क) ना.—मडकें; मातीचें भांडें; मटकी; एक धान्य.
मड (डं) गु (ಮಡ [ಡಂ] ಗು) (क) धा.—लपविणें; झाकून ठेवणें.
मडगूळ् (ळु) (ಮಡಗೂಳ್ [ಳು]) (क) ना.—उष्टें; उच्छिष्ट; आहार.
मडचु (सु) (ಮಡಚು [ಸು]) (क) धा.—घाण होणें; चुरगळणें; कंटाळणें; दुर्वासना धरणें.
मडदि (ಮಡದಿ) (क) ना.—स्त्री; पत्नी; बायको.
मडमुरि (ಮಡಮುರಿ) (क) धा.—पाऊल मागें घेणें; पाठ फिरवणें; मागे हटणें.
मडल् (लु) (ಮಡಲ್ [ಲು]) (क) धा.—विस्तार पावणें; फोफावणें; अधिक होणें; दाट होणें; फाटणें; फट पडणें. (क) ना.—काथ्याची हतरी; चटई; काथ्या; झाडी.
मडलिडु (ಮಡಲಿಡು) (क) धा.—अधिक होणें; उल्लंघणें; विपुल होणें; जिंकणें; पोटानें सरपटणें; सावकाश चालणें; वृद्ध होणें; त्रस्त होणें.
मडहु (ಮಡಹು) (क) ना.—टाच; पायाचा घोटा; मठ; थर; पुट. 'मड' पहा.
मडि (ಮಡಿ) (क) धा.—मरणें; मृत्यु पावणें; घडी पडणें; वाकणें.
(क) वि.—धूत; शुद्ध; पवित्र.
(क) ना.—धूतवस्त्र; घडी; सोवळें; नेसण; गादा; जमीन; मळी; मळई; वाफा; आळें; काटा.
मडिके (ಮಡಿಕೆ) (क) ना.—'मडके' पहा; मातीची घागर; कुंभ.
मडिते (ಮಡಿತೆ) (क) ना.—निरी; घडी.
मडिपु (ಮಡಿಪು) (क) धा.—ठार करणें; खुनाला कारण होणें.
मडिबक्के (ಮಡಿಬಕ್ಕೆ) (क) ना.—मोडी; यौवनपीटिका; पुटकुळी.
मडिल् (लु) (ಮಡಿಲ್ [ಲು]) (क) ना.—पोट; ओचा; ओटी; ओंगा.
मडिवळ (ಮಡಿವಳ) (क) ना.—परीट; धोबी.
मडिवळिति (ಮಡಿವಳಿತಿ) (क) ना.—धोबीण; कपडे धुणारी.
मडिवु (वुह) (ಮಡಿವು [ವುಹ]) (क) ना.—मृत्यु; मरण.
मडिसु (चु) (ಮಡಿಸು [ಚು]) (क) धा.—मरेलसे करणें; ठार मारणें; घडी घालणें; निरी करणें.
मडु (डुवु) (ಮಡು [ಡುವು]) (क) ना.—पाण्याचा स्रोत; डोह.
(क) धा.—फुलांची माळ गुंफणें; हार करणें.
मडुह (ಮಡುಹ) (क) ना.—खून; वध; घात; आवड; जुळणी.
मडुहु (ಮಡುಹು) (क) धा.—ठार करणें; मारणें. 'मडिपु' पहा.
मडे (ಮಡೆ) (क) ना.—लहान बांध; बंधारा; धरण; उष्टें.

मडेय (ಮಡೆಯ) (क) वि.–मूर्ख; खुळा; अजाण; आडमुठा; असंस्कृत; कच्चा.
मड्ड (ಮಡ್ಡ) (क) वि.–माठ्या; मठ्ठ; मूर्ख; गावडा; खेडवळ; अडाणी; माठ; धड्ड.
मड्डु (ಮಡ್ಡು) (क) ना.–धड्डपणा; मूर्खता; अनागरिकता; राड; गाळ; चिखल; पुरणाचा गोळा; मूर्ख स्त्री; सुगंधी द्रव्य.
मणक (ಮಣಕ) (क) ना.–पहिल्या वीताची गाय–म्हैस; वासरू; रेडकु.
मणिल् (लु) (ಮಣಲ್ [ಲು]) (क) ना.–वाळू; फूल; वालुका प्रदेश.
मणि (ಮಣಿ) (क) धा.–वाकणें; नमस्कार करणें; लवणें; वाकवणें; पराजित होणें; भिणे; वश होणें; मागे होणें. 'एरगु' पहा.
(क) ना.–पाट; आसन; वेदिका.
(सं) ना.–रत्न; माणिक; खडा; भूषण; अलंकार; श्रेष्ठता; मनगट; जलपात्र.
—खचित (ಖಚಿತ) (सं) वि.–रत्नजडित; पैलू पाडलेले. (रत्न)
मणिकट्टु (ಮಣಿಕಟ್ಟು) (क) ना.–मणिबंध; मनगट.
मणिकार (ಮಣಿಕಾರ) (सं) ना.–रत्नपारखी; सराफ; जव्हेरी; रत्नाचा व्यापारी; पैलू पाडणारा.
मणिचौकट्टु (ಮಣಿಚೌಕಟ್ಟು) (क) ना.–शाळेतील मण्याची चौकट; मुलानां अंक शिकविण्याकरतां केलेली मण्यांची चौकट.
मणितारक (ಮಣಿತಾರಕ) (सं) ना.–सारस; बकपक्षी.
मणिपुर (ಮಣಿಪುರ) (सं) ना.–बभ्रुवाहनाची राजधानी.
मणिबंध (ಮಣಿಬಂಧ) (सं) ना.–मनगटावरील दागिना; पोची; मनगट्या; बिंदल्या; मनगट.
मणिमंच (ಮಣಿಮಂಚ) (सं) ना.–रत्नखचित पलंग; राजशय्या.
मणिय (ह) (ಮಣಿಯ [ಹ]) (क) ना.–शासन; नोकरी; पदवी.
मणियगार (ಮಣಿಯಗಾರ) (क) ना.–ग्राम, देवस्थान वगैरेचा पंच; महाजन.
मणिशिले (ಮಣಿಶಿಲೆ) (सं) ना.–फरशी; रत्न; हिरा; खडा.
मणिह (ಮಣಿಹ) (क) ना.–वांक; नमस्कार; शरणागति; आधीनता; सेवा.
मणिहार (ಮಣಿಹಾರ) (सं) ना.–रत्नमाला; कंठा; कंठी.
(क) ना.–राजदाड्यांतील व्यवस्थापक; राजगृहाधिकारी.
मणे (णि) (ಮಣೆ [ಣಿ]) (क) ना.–आसन; गादी; पीठ.
मणेगार (ಮಣೇಗಾರ) (क) ना.–महाजन; गावपंच; ग्रामशासक
मंटप (ಮಂಟಪ) (क) ना.–मंडप; छप्पर; मांडव; गुंफा; पर्णकुटी; कुंज; विश्रांतिस्थान.
मंटिके (ಮಂಟಿಕೆ) (क) ना.–अंगठी; काचेची अंगठी.
मंड (ಮಂಡ) (सं) ना.–साय; स्निग्ध पदार्थ; राड; चिखल; शृंगार; अलंकार; बेडूक; एरंड; शिरीष वृक्ष.
मं , (मंडिगे) (ಮಂಡಕ;[ಮಂಡಿಗೆ]) (सं) ना.–मांडा; अतिपातळ साखरपोळी.
मंडन (ಮಂಡನ) (सं) ना.–अलंकार; विषयनिरूपण; समर्थन; विचारविन्यास; विवेचन.
मंडनायोग (ಮಂಡನಾಯೋಗ))सं) ना.–हत्तीची झूल.
मंडप (ಮಂಡಪ) (क) ना.–मांडव; छप्पर; मंटप.
मंडल (ಮಂಡಲ) (सं) ना.–वर्तुळ; वलय; खळे; संघ; गट; राष्ट्रक; छोटा देश; वेटोळें घातलेला साप.
मंडलाग्र (ಮಂಡಲಾಗ್ರ) (सं) ना.–औषधीसेवन सप्ताह; भुताटकी काढण्याचें आवार; ऋग्वेद भाग; सुदर्शन; सुगंध.
मंडलाधिपति (ಮಂಡಲಾಧಿಪತಿ) (सं) ना.–मंडलेश्वर; मंडलेश; राष्ट्रकाचा अधिपति; प्रांताधिकारी.
मंडलि (ली) (ಮಂಡಲಿ [ಲೀ]) (सं) ना.–समूह; गट; संघ; एक सर्पजाति; मांजर; कुत्रें; झाडू; देशाधिकारी.
मंडविगे (ಮಂಡವಿಗೆ) (क) ना.–मंडपी; लहान मांडव;' छपरी; झोपडी.
मंडळ (ಮಂಡಳ) (सं) ना.–चक्रव्यूह; वर्तुळ; चक्रवाक; चक्र.
मंडळिसु (ಮಂಡಳಿಸು) (क) धा.–गुंडाळणें; गुडाळी करणें; सुरळी करणें; एकत्रित करणें.
मंडि (ಮಂಡಿ) (क) ना.–वातरोग; गुडघीरोग; दुकान; पेठ; मंडई; 'मळिगे' पहा.
मंडिगे (ಮಂಡಿಗೆ) (क) ना.–मांडा; पातळ साखरपोळी.
मंडित (ಮಂಡಿತ) (सं) वि.–मांडलेले; शृंगारलेलें; अलंकृत; समर्थन केलेलें.
मंडिसु (ಮಂಡಿಸು) (क) धा.–मांडणें; मांडणी करणें; प्रस्थापणें; शृंगारणें; दृष्टिकोण बदलणें.
मंडूक (ಮಂಡೂಕ) (सं) ना.–बेडूक.
—प्लुति (ಪ್ಲುತಿ) (सं) ना.–बेडकाची उडी. उड्या मारीत पळणें.
मंडूर (ಮಂಡೂರ) (सं) ना.–लोहभस्म; लोखंडाचें कीट; जंग; एक रसायन. 'तुक्कु' पहा; एक रत्न.
मंडे (ಮಂಡೆ) (क) ना.–डोके; मुंड; रुंड; शिर.
मंडोदरि (ಮಂಡೋದರಿ) (सं) ना.–रावणपत्नि; सुंदरी; कामिनी.
मण्णाळु (ಮಣ್ಣಾಳು) (क) ना.–सेवक; मजूर; पगारी नोकर; शेतकरी.
मण्णिन मग (ಮಣ್ಣಿನ ಮಗ) (क) ना.–शेतकरी; रयत; भूमिपुत्र.
मण्णुग (ಮಣ್ಣುಗ) (क) मा.–भौतिकवादी; विज्ञानी.

मण्णुहुळ (ಮಣ್ಣುಹುಳ) (क) ना.—काडू; गांडूळ; आमिष.
मत् (ಮತ್) (सं) ना.—माझे
मत (ಮತ) (सं) वि.—सुचलेलें; स्फुरलेलें.
(सं) ना.—अभिप्राय; आशय; पंथ; जाति; कबुली; अनुमती; आलोचना; मत; उपदेश.
—अंतर (ಅಂತರ) (सं) ना.—पहिलें मत सोडून घेतलेलें दुसरें मात. अन्यपंथस्वीकार. अभिप्रायबदल.
—आचार (ಆಚಾರ) (सं) ना.—सांप्रदायांतील रीतभात. नियम.
—दान (ದಾನ) (सं) ना.—मत देणें; मतानें केलेली निवड.
—स्थ (ಸ್ಥ) (सं) ना.—विशिष्ट पंथस्वीकार; विशिष्ट पक्ष घेणें.
मतंग (ಮತಂಗ) (सं) ना.—हत्ती; मेघ; एक ऋषि.
मतंगज (ಮತಂಗಜ) (सं) ना.—हत्ती.
मति (ಮತಿ) (सं) ना.—बुद्धि; समजूत; ज्ञान; निर्णय; मन; विचार; आलोचना; मान्यता; उद्देश; अभिप्राय; कल्पना; परिणाम; दृष्टि; युक्ति; निर्धार; निश्चय; आशा आकांक्षा; स्मरण; आठवण.
—पूर्व (ಪೂರ್ವ) (सं) अ.—बुध्या; बुद्धिपूर्वक; उद्देशानें.
—प्रकर्ष (ಪ್ರಕರ್ಷ) (सं) ना.—बौद्धिक वाद; नैपुण्य.
—भ्रम,—विभ्रम (ಭ್ರಮ-ವಿಭ್ರಮ) (सं) ना.—बुद्धिभ्रंश; गैरसमज; गोंधळ.
—वंत (ವಂತ) (सं) वि.—जाणता; बुद्धिवान; ज्ञानी.
—हीन (ಹೀನ) (सं) वि.—अजाण; मठ्ठ.
मतिविकळ (ಮತಿವಿಕಳ) (सं) वि.—निर्बुद्ध; अजाण.
मतीय (ಮತೀಯ) (सं) वि.—मतासंबंधीं; विशिष्ट मत आचरणारा.
मत्कुण (ಮತ್ಕುಣ) (सं) ना.—ढेकूण; चिलट; डास; लहान हत्ती; रेडा; सुळे न आलेला हत्ती.
मत्त (ಮತ್ತ) (सं) वि.—माजलेला; फुगलेला; झिंगलेला; अमल चढलेला; भ्रमिष्ट; चळ लागलेला; गर्विष्ठ.
(सं) ना.—माजलेला हत्ती; रेडा; मोर; धोतरा; धत्तुरा.
—आलंब (ಆಲಂಬ) (सं) ना.—आवाराचें कुंपण.
—इभ (ಇಭ) (सं) ना.—मस्त हत्ती.
—काशिनि (नी) (ಕಾಶಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना.—सुंदरी.
—नाग, वारण (ನಾಗ-ವಾರಣ) (सं) ना.—माजलेला हत्ती.
मत्तं (ಮತ್ತಂ) (क) अ.—आणखी पुनः.
मत्ति (ಮತ್ತಿ) (क) ना.—अर्जुनवृक्ष; तीळ; लासे; अंगावरील चिन्ह; तारा.
मत्तिन (ಮತ್ತಿನ) (क) वि.—दुसरे; बाकी; आणखी एक.
मत्तु (ಮತ್ತು) (क) ना.—उन्माद; भ्रम; बेभानता; कैफ; अहंकार.
(क) अ.—आणखी; आणि; तसेच; समुच्चयवाचक अव्यय.
मत्ते (त्ता) (ಮತ್ತೆ [ತ್ತಾ]) (सं) वि.—झिंगलेली; अमल चढलेली; कैफी; मस्त; माजलेली.
(क) अ.—त्यानंतर; फिरून; पुनः; नंतर.
मत्तेभविक्रीडित (ಮತ್ತೇಭವಿಕ್ರೀಡಿತ) (सं) ना.—मस्त हत्तीचा विलास; एक एकाक्षरी छंद.
मत्य (ಮತ್ಯ) (सं) वि.—ज्ञान; साधन; ज्ञानार्जनाचा उपाय.
मत्यतीत (ಮತ್ಯತೀತ) (सं) वि.—बुद्धीच्या आटोक्याबाहेरचें; केवळ ज्ञानानें साध्य न होणारे.
(सं) ना.—ईश्वर; परमात्मा.
मत्सर (ಮತ್ಸರ) (सं) ना.—पोटदुखी; असूया; सूड; लोभ.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.—द्वेष करणें; पोटदुखी करणें.
मत्स्य (ಮತ್ಸ್ಯ) (सं) ना.—मासा; एक प्राचीन देश. विष्णूचा पहिला अवतार.
—केतन (ಕೇತನ) (सं) ना.—मन्मथ; मदन; काम.
—गंधी (धे) (ಗಂಧೀ [ಧೆ]) (सं) ना.—शंतनूची द्वितीय पत्नी.
—बंध (धी) (ಬಂಧ [ಧೀ]) (सं) ना.—कोळी; धीवर; मासे धरणारे.
—यंत्र (ಯಂತ್ರ) (सं) ना.—द्रौपदीस्वयंवरांतील मीनचक्र.
मत्स्यकन्ये (ಮತ್ಸ್ಯಕನ್ಯೆ) (सं) ना.—मनुष्यदेवधारी मीनकन्या.
मत्स्योदर (ಮತ್ಸ್ಯೋದರ) (सं) ना.—विराट राजा.
मत्स्योदरी (ಮತ್ಸ್ಯೋದರೀ) (सं) ना.—सत्यवती.
मत्स्योदरीय (ಮತ್ಸ್ಯೋದರೀಯ) (सं) ना.—व्यास.
मथन (ಮಥನ) (सं) ना.—तुकडा; खांडोळी; खून; नाश; मिश्रण; विषयमंथन; खोल विचार; जखम; घर्षण; घोटणी.
मथनाग (ಮಥನಾಗ) (सं) ना.—मेरुपर्वत.
मथित (ಮಥಿತ) (सं) वि.—तोडलेला; खोल विचारपूर्वक अभ्यासलेला; ठार मारलेला.
(सं) ना.—रहस्य; तात्पर्य; सारांश.
मथितार्थ (ಮಥಿತಾರ್ಥ) (सं) ना.—विचारपूर्वक घेतलेला निर्णय; सार; महत्त्वाची गोष्ट; शेवट; परिणाम; 'तीर्पु' पहा.
मथिसु (ಮಥಿಸು) (क) धा.—तोडणें; चर्चिणें; खोल विचार करणें; खून करणें.
मद (ಮದ) (सं) ना.—माज; गर्व; अहंकार; कैफ; विसर; कस्तुरी; मध; वीर्य; रेत; गंडस्थळांतील रस; इंद्रिय विकार; भ्रम; उन्माद.

—अंध (ಅಂಧ) (क) वि.—मस्तीनें अंधळा झालेला; कोणालाहि न जुमानणारा.
—अंधते (ಅಂಧತೆ) (सं) ना.—वेफिकिरी; वेगुमानी.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.—मस्ती करणें; अहंकार धरणें.
—गज (ಗಜ) (सं) ना.—माजलेला हत्ती.
—गजगमने (ಗಜಗಮನೆ) (सं) ना.—मस्त हत्तीप्रमाणें डुलत जाणारी; गजगामिनी.
मदग (ಮದಗ) (क) ना.—जलाशय; मोठें तळें; सरोवर.
मदजल (ಮದಜಲ) (सं) ना.—मदस्राव; गंडस्थळांतून स्रवणारा रस.
मदड (ಮದಡ) (क) वि.—मठ्ठ; मूर्ख; मोंगळ; खुळा; अजाण.
मदडु (ಮದಡು) (क) ना.—धड्डुपणा; मूर्खता; आलस्य; चेंगटपणा.
मदन (ಮದನ) (सं) ना.—काम; मन्मथ; व्यामोह; इंद्रियप्रेम; धोतरा; मादक पदार्थ; मधमाशीचें मेण.
—अरि, वैरि (ಅರಿ,–ವೈರಿ) (सं) ना.—शिव.
—ध्वंसि–हर (ಧ್ವಂಸಿ–ಹರ) (सं) ना.—शिव.
—तात–पित (ತಾತ–ಪಿತ) (सं) ना.—विष्णु.
—मित्र (ಮಿತ್ರ) (सं) ना.—संपत्ति; धन.
मदनलेख (ಮದನಲೇಖ) (सं) ना.—प्रणयपत्र; प्रेमपत्र.
मदनि (ಮದನಿ) (सं) ना.—बटमोगरी; मोगरी.
मदपु (ಮದಪು) (क) ना.—अव्यवस्था; विद्रूपता; चीर; एक प्रकारचें स्त्रियाचें वस्त्र.
मदप्लव (ಮದಪ್ಲವ) (सं) ना.—हत्तीचें मदोदक; मदस्राव.
मदमुख (ಮದಮುಖ) (सं) ना.—दुष्ट मनुष्य; दुर्भाषी; गर्विष्ठ.
मदर (ಮದರ) (क) ना.—संतोष; हर्ष.
मदराग (ಮದರಾಗ) (क) ना.—मद्यपी; काम; कोंबडा.
मदरंग (गि) (ಮದರಂಗ [ಗಿ]) (क) ना.—मेंदी; मेंदीचें झाड.
मदलिग (लिंग) (ಮದಲಿಗ [ಲಿಂಗ]) (क) ना.—वधु.
मदवलि (णि) ग (ಮದವಳಿ [ಣಿ]ಗ) (क) ना.—वर; लग्नाचा मुलगा; उपवधु पुत्र.
मदवलि (णि) गिति (ಮದವಳಿ [ಣಿ]ಗಿತಿ) (क) ना.—वधु; लग्नाची मुलगी; उपवर कन्या.
मदालसा (ಮದಾಲಸಾ) (सं) ना.—सुंदरी; मदानें सावकाश चालणारी; ठुमकणारी.
मदिरा (रे) (ಮದಿರಾ [ರೆ]) (सं) ना.—मद्य; आसव; दारू; शिंदी; शराब; होडगा; अमली पेय.
मदिल् (लु) (ಮದಿಲ್ [ಲು]) (क) ना.—प्राकार; तट; भिंत.
मदिसु (ಮದಿಸು) (क) धा.—माजणें; मस्तीला येणें; धुंदी चढणें; निशा येणें.
मदीय (ಮದೀಯ) (सं) वि.—माझें; माझ्याशी संबंध असलेले.
मदु (ಮದು) (क) ना.—मद्य; मधु; मकरंद.
मदुमग (ಮದುಮಗ) (क) ना.—लग्नाचा मुलगा; वर; नवरदेव.
मदुमगळु (ಮದುಮಗಳು) (क) ना.—लग्नाची मुलगी; वधु; नवरी.
मदुवर्कळ् (ಮದುವರ್ಕಳ್) (क) ना.—लग्नाचे वधुवर.
मदुवे (ಮದುವೆ) (क) ना.—लग्न; विवाह; परिणय.
मदेभ (ಮದೇಭ) (सं) ना.—मत्तगज; माजलेला हत्ती; मस्तवारण
मदोत्कट (ಮದೋತ್ಕಟ) (सं) वि.—अतिमत्त; मदांध.
मदोद्धत (ಮದೋದ್ಧತ) (सं) वि.—माजलेला; फुंज चढलेला; उन्माद झालेला.
मदोन्मत्त (ಮದೋನ್ಮತ್ತ) (सं) वि.—मदोद्धत; उन्मत्त; मदमस्त.
मद्गु (ळगु) (ಮದ್ಗು [ಳ್ಗು]) (क) ना.—एक पक्षी; पाणकावळा.
मद्दतु (त्तु) (ಮದ್ದತು [ತ್ತು]) (अ.दे) ना.—सहाय्य; मदत; हातभार.
म(मु) द्दले (ळे) (ಮ [ಮು]ದ್ದಲೆ [ಳೆ]) (क) ना.—मृदंग; ढोलकें; दोन्ही बाजूनें वाजवावयाचें चर्मवाद्य.
मद्दु (ಮದ್ದು) (क) ना.—औषध; रोगनिवारक साधन; दारू; बंदुकीची दारू.
म (मो) द्दु (ಮ [ಮೊ]ದ್ದು) (क) ना.—धड्डु; मठ्ठ; मूर्ख; धुकें; मूर्खत्व; मूढपणा.
मद्दुगुणिके (ಮದ್ದುಗುಣಿಕೆ) (क) ना.—धोतऱ्याचें झाड; धत्तुरबीज. धोतऱ्याचें बी; पिवळा धोतरा.
मद्य (ಮದ್ಯ) (सं) ना.—मदिरा; सुरा; दारु; आसव.
—गोष्टि (ष्ठि) (ಗೋಷ್ಟಿ [ಷ್ಠಿ]) (सं) ना.—दारुड्यांचा तांडा; दारुगुत्ता; दारूचा पिठा; अड्डा.
—पान (ಪಾನ) (सं) ना.—दारू पिणें; सुरापान.
—पायि,–पी (ಪಾಯಿ–ಪೀ) (सं) ना.—दारुडा; पियकड; निशाबाज.
मद्यवाचि (ಮದ್ಯವಾಚಿ) (सं) ना.—उत्साहध्वनि; कोकिलरव; कोमल शब्द.
मधु (ಮಧು) (क) वि.—गोड; रुचकर;
(सं) ना.—मध; मकरंद; पुष्परस; ज्येष्ठमध; अमृत; पाणी; अशोकवृक्ष; वसंतमास; आसव; रावणाचा मेहुणा; एक राक्षस; उद्देश.
मधुकर (ಮಧುಕರ) (सं) ना.—मधुव्रत; मधमाशी; भ्रमर; मधुप.
मधुकरि (ಮಧುಕರಿ) (सं) ना.—मधमाशी; मक्षिका.
मधुकेश्वर (ಮಧುಕೇಶ್ವರ) (सं) ना.—शिव; बनवासा येथील कदंबांचे देवालय.

मधुदूति (ಮಧುದೂತಿ) (सं) ना. – मधुमालती; कोकिळ.
मधुप (ಮಧುಪ) (सं) ना. – भ्रमर; भुंगा; मद्यपी; दारुड्या.
मधुपर्क (ಮಧುಪರ್ಕ) (सं) ना. – वधुगृहीं स्वागतार्थ वराला दिलेलें मधुमिश्रित पेय; थोरांचें आतिथ्य.
मधुपान (ಮಧುಪಾನ) (सं) ना. – मद्यपान; दारू पिणें.
—गोष्ठि (ಗೋಷ್ಠಿ) (सं) ना. – दारूबाजांचा तांडा.
मधुप्राशन (ಮಧುಪ್ರಾಶನ) (सं) ना. – मद्यपान; दारू पिणें.
मधुप्रिय (ಮಧುಪ್ರಿಯ) (सं) ना. – भ्रमर; मधमाशी; मधुप.
मधुभूभुज } (ಮಧುಭೂಭುಜ) (सं) ना. – वसंतराजा.
मधुभूमीश } (ಮಧುಭೂಮೀಶ) वसंतऋतु; ऋतुराज.
मधुमक्षिका (ಮಧುಮಕ್ಷಿಕಾ) (सं) ना. – मधमाशी; मधुकर.
मधुमंदिर (ಮಧುಮಂದಿರ) (सं) ना. – मोहोळ; मधमाशांचें पोळें; मधुसंग्रह.
मधुमहीश (ಮಧುಮಹೀಶ) (सं) ना. – वसंतकाल.
मधुमाधवि (ಮಧುಮಾಧವಿ) (सं) ना. – वसंतऋतूंत बहरणारी माधवी लता.
मधुमास (ಮಧುಮಾಸ) (सं) ना. – वसंतमास; चैत्र महिना.
मधुमित्र (ಮಧುಮಿತ್ರ) (सं) ना. – भ्रमर; भुंगा; मधमाशी; वसंत; शिव; बलभद्र.
मधुमेह (ಮಧುಮೇಹ) (सं) ना.. – मूत्रांतून अधिक साखर जाणारा एक रोग; मूत्ररोग.
मधुर (ಮಧುರ) (सं) वि. – गोड; रुचकर; स्वारस्यपूर्ण; मनोहर; प्रिय; आनंददायी; थंड
(सं) ना. – गोड पदार्थ; एक कन्नड कवि.
मधुरस (ಮಧುರಸ) (सं) ना. – मध; ऊस; उसाचा रस.
मधुराशन (ಮಧುರಾಶನ) (सं) ना. – मिष्टान्न; पक्वान्न.
मधुरिपु (वैरी) (ಮಧುರಿಪು [ವೈರಿ]) (सं) ना. – मधुराक्षसाला मारणारा; कृष्ण; विष्णु.
मधुरे (रा) (ಮಧುರೆ [ರಾ]) (सं) ना. – मदुरा; दक्षिण भारतांतील एक प्रसिद्ध शहर.
मधुरिमे (ಮಧುರಿಮೆ) (सं) ना. – माधुर्य; मधुरता; रुचि; रुचकरपणा.
मधुवन (ಮಧುವನ) (सं) ना. – मधुराक्षसाचें निवासस्थान, मदुरेजवळचें एक वन; वसंतोद्यान.
मधुव्रत (ಮಧುವ್ರತ) (सं) ना. – मधुप; मधुकर; भ्रमर.
मधुसूदन (ಮಧುಸೂದನ) (सं) ना. – कृष्ण; विष्णु.
मधूच्छिष्ट (ಮಧೂಚ್ಛಿಷ್ಟ) (सं) ना. – पोळयाचें मेण.
मध्य (ಮಧ್ಯ) (सं) ना. – केंद्र; मधोमधची जागा; कमर.
—गेह–मंदिर (ಗೇಹ–ಮಂದಿರ) (सं) ना. – गाभारा; गर्भागार; मध्वाचार्यांचें जन्मस्थान.
—म (ಮ) (सं) वि. – मधला; केंद्रांत असणारा.
(सं) ना. – अर्जुन; संगीतांतील चौथा स्वर.
—रेखा (खे) (ರೇಖಾ [ಖೆ]) (सं) ना. – विषुववृत्त; डोकीवरील भांग.
—वर्ति –स्थ (ವರ್ತಿ–ಸ್ಥ) (सं) वि. – मध्यावस्था; केंद्रीय.
(सं) ना. – पंच; निर्णय देणारा; निवाडा करणारा.
मध्यमा (ಮಧ್ಯಮಾ) (सं) ना. – प्रौढा; मध्यम वयाची नायिका; प्रौढ स्त्री.
मध्या (ध्ये) (ಮಧ್ಯಾ [ಧ್ಯೆ]) (सं) ना. – मध्यमा नायिका.
मध्यान्ह (ಮಧ್ಯಾಹ್ನ) (सं) ना. – दोन प्रहर; सूर्य डोक्यावर राहण्याचा काळ.
मध्ये (ಮಧ್ಯೇ) (सं) अ. – मधोमध; मध्यें, केंद्रस्थानीं.
मध्व (ಮಧ್ವ) (सं) ना. – मध्व; द्वैतमतप्रस्थापक मध्वाचार्य.
—नवमी (ನವಮಿ) (सं) ना. – मध्वाचार्यांची जन्मतिथी; मध्वजयंती.
मनः (नस्सु) (ಮನಃ [ನಸ್ಸು]) (सं) ना. – चित्त; लक्ष; ज्ञान; अंतःकरण; चैतन्य.
—क्लेश (ಕ್ಲೇಶ) (सं) ना. – मानसिक त्रास; वैमनस्य; कष्ट.
मनकत (ಮನಕತ) (क) ना. – मनःक्षत; मनःक्षोभ; हृदयांतील कालवाकालव; व्यसन; संकट; दुःख; कोप; राग.
मनका (गा) णु (ಮನಕಾ [ಗಾ] ಣು) (क) धा. – मान्य करणें; विश्वासणें; मनांत ठेवणें.
मनकुं (गुं) दु (ಮನಕುಂ [ಗುಂ] ದು) (क) धा. – निराश होणें; हताश होणें; धैर्य गळणें; हटणें; मागे पाय ओढणें.
मनःकषाय (ಮನಃಕಷಾಯ) (क) ना. – मनांतील काळेबेरें; कटुता, कलुषित मन, असमाधान; असंतोष.
मनःकूट (ಮನಃಕೂಟ) (सं) ना. – चित्तवृत्ति; कबुली; मान्यता; समाधान; संतोष.
मनःपूर्वक (ಮನಃಪೂರ್ವಕ) (सं) अ. – मुद्दाम; उद्देश पूर्वक; हेतुतः; बुध्द्या; आवर्जून; एकचित्तानें; लक्ष लावून.
मनःप्रसाद (ಮನಃಪ್ರಸಾದ) (सं) ना. – मनाचें समाधान; आनंद; संतोष.
मनःशैत्य (ಮನಃಶೈತ್ಯ) (सं) ना. – मनाची शांतता; तृप्ति; शांति.
मनःसाक्षी (ಮನಃಸಾಕ್ಷೀ) (सं) अ. – समजून उमजून; विचारपूर्वक; निश्चयानें; अंतःकरणाला स्मरून.
मनःस्थिति (ಮನಃಸ್ಥಿತಿ) (सं) ना. – चित्तवृत्ति; मानसिक अवस्था.
मन (नं) गोळु (ಮನ [ನಂ] ಗೊಳ್ಳು) (क) धा. – मन ताब्यांत ठेवणें; चांगल्या रीतीनें वागणें; मन रंजविणें.
मनदन्न (ಮನದನ್ನ) (क) ना. – मनाला रुचणारा; आवडणारा; प्रियकर; पति; प्रिय.

मनदन्ने (ಮನದನ್ನೆ) (क) ना. – पत्नि; प्रिया; प्रियतमा.
मनदेरक (ಮನದೆರಕ) (क) ना. – प्रेम; लाड; मनपसंती; मान्यता; कबूली; तृप्ति; बहुमान; संभावना.
मनन (ಮನನ) (सं) ना. – चिंतन; पुनःपुनः केलेला विचार; ध्यान; आलोचना.
मनबिच्चु (ಮನಬಿಚ್ಚು) (क) धा. – मन उघड करणें; मोकळे बोलणें.
मनसुट्टु (ಮನಮುಟ್ಟು) (क) धा. – मनांत समजून घेणें.
मनवरि (ಮನವರಿ) (क) धा. – मनांत उमजणें; खात्री करून घेणें.
—के (ಕೆ) (क) ना. – समजूत; ज्ञान; खात्री; निश्चय.
मनवि (ಮನವಿ) (अ.दे) ना. – प्रार्थना; विनंती; अर्ज; वर्दी.
—दार (ದಾರ) (अ.दे) ना. – अर्जदार; प्रार्थक.
मनविकु (ಮನವಿಕ್ಕು) (क) धा. – मन लावणें; निरुत्साह होणें; मनातून उतरणें.
मनविळि (ಮನವಿಳಿ) (क) ना. – निरुत्साह; निराशा; कुढणें.
मनवुक्कु (ಮನವುಕ್ಕು) (क) धा. उत्साहित होणें; उत्तेजणें; हुक्की येणें; आतुरणें; तलफ येणें; उर्मी येणें; लालसावणें; आशा उत्पन्न होणें.
मनवेरगु (ಮನವೆರಗು) (क) ना. – आश्चर्य; विस्मय; तल्लीनता.
मनवोलि (ಮನವೊಲಿ) (क) धा. – आसावणें; मन लागणें; संतोषणें; आशा करणें.
—सु (ಸು) (क) धा. – मन वळवणें; आकर्षिणें; आपलेसे करणें.
मनस् (स्सु) (ಮನಸ್ [ಸ್ಸು]) (सं) ना. – चित्त; ध्यान; निग्रहेंद्रिय; निग्रहसाधन; इच्छा; आशा; अभिरुची; हृदय.
मनस्शास्त्र (ಮನಸ್‌ಶಾಸ್ತ್ರ) (सं) ना. – मानसशास्त्र; मानसिक व्यापाराचे विवेचन करणारें शास्त्र.
मनसिज (ಮನಸಿಜ) (सं) ना. – मदन; काम; मन्मथ.
मनसिजारि (ಮನಸಿಜಾರಿ) (सं) ना. – शिव; कामवैरी; ईश्वर.
मनसोक्त (ಮನಸೋಕ್ತ) (सं) अ. – मनाला येईल तसे; वाटेल तसें; मन जो चाहे.
(सं) वि. – लहरी; मनचंदी; तलफदार.
मनसोलु (ಮನಸೋಲು) (क) धा. – वश होणें; जाळ्यांत सांपडणें; मोहांत अडकणें; फसणें.
मनस्ताप (ಮನಸ್ತಾಪ) (सं) ना. – मनोव्यथा; पोटदुखी; मानसिक खळबळ; संताप; सूड भावना.
मनस्तोष (ಮನಸ್ತೋಷ) (सं) ना. – आनंद; हर्ष; तृप्ति.
मनस्वि (ಮನಸ್ವಿ) (सं) अ. – मन मानेल तसे; स्वेच्छापूर्वक; बहुत करून; वाटेल तसे.
(सं) वि. – जाणता; विद्वान; आत्माभिमानी.

मनाक् (ಮನಾಕ್) (सं) वि. – थोडे; स्वल्प; रतिमात्र; तीळभर.
मनायि (ಮನಾಯಿ) (अ. दे) ना. – हरकत; संकट; आडकाठी; मना; प्रतिबंध.
मनीषि (षिन्) (ಮನೀಷಿ [ಷಿನ್]) (सं) ना. – पंडित; विद्वान.
मनीषे (षा) (ಮನೀಷೆ [ಷಾ]) (सं) ना. – आशा; इच्छा; आकांक्षा; योजना; समज; अभिप्राय; चिंता.
मनु (ಮನು) (सं) ना. – मानवकुलाचा मूळ पुरुष; एक स्मृतिकार; मनुमहर्षि; एक प्राचीन कालविभाग.
मनुचरित (ಮನುಚರಿತ) (सं) वि. – सदाचरणी; सुशील; उत्तम वर्तन असणारा.
मनुज (ಮನುಜ) (सं) ना. – मनूची संतती; मानव; मनुष्य.
मनुजे (जा) (ಮನುಜೆ [ಜಾ]) (सं) ना. – बाई; मनूची स्त्री; संतती.
मनुष्य (ಮನುಷ್ಯ) (सं) ना. – मनुवंशीय; बुद्धिमान.
—त्व (ತ್ವ) (सं) ना. – माणुसकी; मानवता.
मनुस्मृति (ಮನುಸ್ಮೃತಿ) (सं) ना. – मनु महर्षीनी लिहिलेलें हिंदु शासनशास्त्र
मने (ಮನೆ) (क) ना. – वसती; निवास; आश्रयस्थान; ठिकाण; मंदिर.
—तन (ತನ) (क) ना. – गृहस्थ; सोयरीक; आप्तपणा; कुल; घराणें.
—तनस्थ (ತನಸ್ಥ) (क) ना. – गृहस्थ; घरंदाज.
—मारु (ಮಾರು) (क) ना. – गृहवस्तु; घरांतील संसारोपयोगी जिन्नस; शेती, घर यांच्या उपयोगी उपकरणें.
—मुट्टु (ಮುಟ್ಟು) (क) ना. – प्रपंचोपयोगी वस्तु.
—मुरुक – हाळ (ಮುರುಕು–ಹಾಳ) (क) ना. – कुलकलंक; घरबुडवा; घरमोड्या.
मनेयाके (ಮನೆಯಾಕೆ) (क) ना. – गृहिणी; पत्नी.
मनेवार्ते (ಮನೆವಾರ್ತೆ) (क) ना. – घराकडील बातमी; केली भागलेली; झाली सवरलेली.
मनेवाल्ते (ಮನೆವಾಳ್ತೆ) (क) ना. – आपला संसार; घरप्रपंच; गृहकृत्य; कामधाम.
मनोगत (ಮನೋಗತ) (सं) ना. – मनातलें; ठरवून ठेवलेले. मनाचा अभिप्राय; मनीषा; हेतु; आशा.
मनोगति (ಮನೋಗತಿ) (सं) ना. – मनीषा; मनाचा वेग; पोंच; वृत्ति; कल; प्रवृत्ति.
मनोज (ಮನೋಜ) (सं) ना. – मन्मथ; मदन; काम.
—अरि (ಅರಿ) (सं) ना. – शिव; मदनशत्रु.
—मित्र (ಮಿತ್ರ) (सं) ना. – वसंत; चैत्र; माधव.
मनोजात (ಮನೋಜಾತ) (सं) ना. – काम; मदन.
—अरि (ಅರಿ) (सं) ना. – शिव.

मनोज्ञ (ಮನೋಜ್ಞ) (सं) वि. – सुंदर; मनोहर; ज्ञानी; जाणता; बुद्धिवंत.
मनोद्त्त (ಮನೋದತ್ತ) (सं) वि. – लक्ष दिलेला; चित्त लावलेला.
मनोधर्म (ಮನೋಧರ್ಮ) (सं) ना. – स्वभाव; अपेक्षा; मानसिक स्थिति.
मनोनयन (ಮನೋನಯನ) (सं) ना. – अंतःचक्षु; ज्ञाननेत्र; अंतर्दृष्टि.
मनोनिग्रह (ಮನೋನಿಗ್ರಹ) (सं) ना. – इंद्रियाचा आवर; संयम.
मनोनिश्चय (ಮನೋನಿಶ್ಚಯ) (सं) ना. – दृढनिश्चय; निर्धार.
मनोनुराग (ಮನೋನುರಾಗ) (सं) ना. – मनःपूर्वक प्रेम; भक्ति.
मनोभव (ಮನೋಭವ) (सं) ना. – काम; मन्मथ; मदन.
मनोभीष्ट (ಮನೋಭೀಷ್ಟ) (सं) ना. – मनातील इच्छा; आकांक्षा.
मनोयातने (ಮನೋಯಾತನೆ) (सं) ना. – व्यथा; चिंता; संकट; दुःख; पीडा; कष्ट; पोटदुखी.
मनोरंजने (ಮನೋರಂಜನೆ) (सं) ना. – करमणूक; खेळ; विनोद; विलास; एक हिरवे फूल.
मनोरथ (ಮನೋರಥ) (सं) ना. – इच्छा; वांछा; आकांक्षा;
—सृष्टि (ಸೃಷ್ಟಿ) (सं) ना. – हवेतील किल्ले; कल्पना साम्राज्य; स्वप्नसृष्टि; मनांतील मांडे; हस्तीदंती बंगला; कादंबरी; कल्पित कथा.
मनोरम (ಮನೋರಮ) (सं) वि. – मनाला आनंद देणारे; आल्हादक; रमणीय; सुंदर
मनोरमा (ಮನೋರಮಾ) (सं) ना. – प्रियतमा; मनरंजविणारी.
मनोराग (ಮನೋರಾಗ) (सं) ना. – वांच्छा; इच्छा; आशा; आवड; आनंद; संतोष
मनोराज्य (ಮನೋರಾಜ್ಯ) (सं) ना. – कल्पनासाम्राज्य; खपुष्प.
मनोरोग (ಮನೋರೋಗ) (सं) ना. – हृद्रोग. मनातल्या मनात कुढणें.
मनोवाकाय (ಮನೋವಾಕ್ಕಾಯ) (सं) ना. – काया वाचा मनाचे त्रिकुट; तनमनवाणीचे श्रम; प्रयत्न.
मनोविकार (ಮನೋವಿಕಾರ) (सं) ना. – इंद्रियांचा खेळ; मनाचे थेर; इंद्रियचाळा.
मनोवृत्ति (ಮನೋವೃತ್ತಿ) (सं) ना. – स्वभाव; मनोधर्म; आंतला आवाज.
मनोविष (ಮನೋವಿಷ) (सं) ना. – उद्विग्नमन; कलुषित मन; मनाचा गढूळपणा.
मनोवेग (ಮನೋವೇಗ) (सं) ना. – मनोजव; मनाची तीव्र गति.
मनोहर (ಮನೋಹರ) (सं) वि. – सुंदर; मनोहर; रमणीय. (सं) ना. – सौंदर्य; मोहकता; प्रीति; चांगलेपणा.
मनोह (हा) रि (ಮನೋಹ [ಹಾ] ರಿ) (सं) ना. – सुंदरी, प्रिया; कामिनी; मनकवडी.
मंतण (ಮಂತಣ) (क) ना. – मंत्रणा; आलोचना; मंथन; विचार; समजूत; रवि; घुसळणी.
मंतु (ಮಂತು) (सं) ना. – अपराध; प्रमाद; समज; मंत्री; सल्ला देणारा; सचिव; प्रधान.
(क) ना. – मंत्र; रवि; घुसळणी.
मंत्र (ಮಂತ್ರ) (सं) ना. – गूढवचन; पवित्र विचार; सल्ला; आलोचना.
—अक्षते (ಅಕ್ಷತೆ) (सं) ना. – मंत्रोच्चारपूर्वक टाकावयाचे कुंकुममिश्रित तांदूळ.
—आलोचने (ಆಲೋಚನೆ) (सं) ना. – कानगोष्ट; महत्त्वाची बोलणी; नवयोजनेची सिद्धता.
—आवास (ಆವಾಸ) (सं) ना. – मंत्रालय; गुप्तचर्चेचे स्थान
—वादि (ವಾದಿ) (सं) ना. – गारुडी; जादूटोणा करणारा; पंचाक्षरी; देवर्षि.
—सचिव (ಸಚಿವ) (सं) ना. – गुप्त विचार सांगणारा; आप्तमंत्री.
मंत्रतंत्र (ಮಂತ್ರತಂತ್ರ) (सं) ना. – मायाविद्या; ऐंद्रजाल; जादूटोणा.
मंत्रि (ಮಂತ್ರಿ) (स) ना. – राजाचा सल्लागार; शासनविचार सांगणारा; गुह्य विचार सांगणारा.
मंत्रिसु (ಮಂತ್ರಿಸು) (क) धा. – सल्ला देणें; युक्ति सुचवणें; मंत्र सांगणें; विचार देणें.
मंथ (ಮಂಥ) (सं) ना. – रवि; घुसळणी.
—दंड (ದಂಡ) (स) ना. – रवि; मथनी.
मंथन (ಮಂಥನ) (सं) ना. – घुसळण.
—दंड (ದಂಡ) (सं) ना. – घुसळकाठी; रवि.
मंथनाद्रि (ಮಥನಾದ್ರಿ) (सं) ना. – मेरू पर्वत; मंदाराचल; सागर मंथनात उपयोजिलेला पर्वत.
मंथर (ಮಂಥರ) (सं) वि. – जड; मूर्ख; मंद; विष्णु.
मंथरे (ಮಂಥರೆ) (सं) ना. – कैकयीची खासदासी; दुष्ट स्त्री.
मंथाचल (ಮಂಥಾಚಲ) (सं) ना. – समुद्रमथनांत रवीप्रमाणें उपयोगी पडलेला मंदार पर्वत.
मंथु (ಮಂಥು) (सं) ना. – शोक; दीनता.
मंद (ಮಂದ) (सं) वि. – सावकाश; हळु; जड; धट्ट; घुरकट. (सं) ना. – खुळा; वेडा; यम; शनिग्रह.
—गति,–गमन (ಗತಿ–ಗಮನ) (सं) ना. – सावकाशपणा; धिमेपणा; शनैश्चरण.

मंदं (ಮಂದಂ) (सं) अ. – सावकाशीनें; हळुहळु.
मंदकारि (ಮಂದಕಾರಿ) (सं) ना. – अपचन; अजीर्ण.
मंदगमने (ಮಂದಗಮನೆ) (सं) ना. – गजगामिनी; सुंदरी.
मंदगामि (ಮಂದಗಾಮಿ) (सं) ना. – सावकाश जाणारा; धीरे धीरे प्रवास करणारा.
—नि (ನಿ) (सं) ना. – सुंदरी; गजगामिनी.
मंदज (ಮಂದಜ) (सं) ना. – कमल; पंकज.
मंदट्टु (ಮಂದಟ್ಟು) (क) धा. – पटवून घेणें; प्रकाश पडणें; समजून घेणें; चकाकणें.
(क) ना. – खात्री; उमज; स्फुरण; दृढाभिप्राय; सुचणें.
मंदपाल (ಮಂದಪಾಲ) (सं) ना. – प्राचीन काळातील एक ऋषि.
मंदभाग्य (ಮಂದಭಾಗ್ಯ) (सं) वि. – दुर्भागी; दुर्दैवी; दीन; दरिद्री; गरीब.
मंदमति (ಮಂದಮತಿ) (सं) वि. – अजाण; धड्ड; मूर्ख.
मंद मारुत (ಮಂದಮಾರುತ) (सं) ना. – झुळुक; लहर; झुळझुळणारा वारा; थंड हवा.
मंदर (ಮಂದರ) (सं) ना. – एकपर्वत; समुद्र
मंदरिगे (लिगे) (ಮಂದರಿಗೆ [ಲಿಗೆ]) (क) ना. – गवती चटई; डाळी; चापी.
मंदवार (ಮಂದವಾರ) (सं) ना. – शनिवार
मंदवासर (ಮಂದವಾಸರ) (सं) ना. – शनिवार.
मंदस्मित (ಮಂದಸ್ಮಿತ) (सं) ना. – खुदकन हसे; स्मितहास्य; गालातल्या गालात हसें.
मंदहास (ಮಂದಹಾಸ) (सं) ना. – स्मित. खुदकन हसे.
मंदाकिनि (ಮಂದಾಕಿನಿ) (सं) ना. – सावकाश वाहणारी नदी; गंगा; आकाशगंगा.
मंदाग्नि (ಮಂದಾಗ್ನಿ) (सं) वि. – अजीर्ण; भूक नसलेला.
(सं) ना. – मंदविस्तव; झगरा; फोपाटा; धग.
मंदात्म (ಮಂದಾತ್ಮ) (सं) वि. – निर्बुद्ध; मुग्धमनाचा.
मंदानिल (ಮಂದಾನಿಲ) (सं) ना. – मंदमारुत; झुळुक; वातलहरी.
मंदार (ಮಂದಾರ) (सं) ना. – मांदारपुष्प; रुई; अर्क; देवलोकीचे पुष्प.
मंदासन (ಮಂದಾಸನ) (सं) ना. – देवासन; चौरंग; चौकी; पेटी.
मंदि (ಮಂದಿ) (क) ना. – लोक; पायदळ; शिपाईप्यादे; पदाति.
(अ. दे) ना. – भावातील उतार; धारण उतरणें.
मंदि (दे) (ಮಂದಿ [ದೆ]) (क) ना. – कोंडवाडा; गोठा, गुरचराईचे रान; पक्षी; जड; मूर्ख.
—तुरुमंदि (ತುರುಮಂದಿ) (क) ना. – कोंडवाडा; गावाबाहेर जनावरें उभी करण्याचें स्थान.

मंदिर (ಮಂದಿರ) (सं) ना. – घर; भवन; वास; देवालय; आश्रय.
मंदिवाळ (ಮಂದಿವಾಳ) (क) ना. – अहंकार; मस्ती; माज; गर्व; ताठा; उद्धटता; मूर्खता; धड्डपणा.
मंदुर (ಮಂದುರ) (सं) ना. – अश्वशाला; पागा; तबेला.
मंदे (ಮಂದೆ) (क) ना. – प्राणीसमूह; गोशाळा; पशु थांबण्याचें ठिकाण; जनसाधारण. 'हट्टि' पहा.
मंदेव (वा) ळ (ಮಂದೆವ [ವಾ]ಳ) (क) ना. — गुराखी; गोवळा. गुरें वळणारा.
मंदेह (ಮಂದೇಹ) (सं) ना. – अंधार; काळोख; राहू; केतु; सूर्यशत्रु.
मंदै (दयि) सु (ಮಂದೈ [ದಯಿ]ಸು) (क) धा. – एकत्रित होणें; जाड होणें; विरजणें; व्यापणें; घट्ट होणें.
मंदोष्ण (ಮಂದೋಷ್ಣ) (सं) वि. – कोमट; निमगरम.
मंद्र (ಮಂದ್ರ) (सं) वि. – उतरलेले; थंड झालेले; खड्डा पडलेले; खालच्या दर्जाचें.
(सं) ना. – संगीतातील प्रथम सप्तकाचे सूर; गंभीर ध्वनि; घोगरा आवाज.
मन्नणे (ಮನ್ನಣೆ) (क) ना. – मान्यता; स्वीकार.
(सं) ना. – आदर; गौरव; सन्मान; सत्कार; मर्यादा.
—पेर (रु) (ಪೆರ್ [ರು]) (क) धा. – गौरव करणें; गौरवणें सत्कार होणें; मर्यादा लाभणें.
मन्ना (न्नाय) (ಮನ್ನಾ [ನ್ನಾಯ]) (अ.दे) ना. – मनाई; हरकत; संकट; प्रतिबंध; मना.
मन्निसु (ಮನ್ನಿಸು) (क) धा. – सहन करणें; मानणे; अनुमति देणें; गौरवणें; क्षमा करणें; औदार्य दाखवणें.
मन्नेय (ಮನ್ನೆಯ) (क) वि. – मान्य; योग्य; शूर; मुख्य; प्रधान.
(क) ना. – सेनानी; प्रतिष्ठित गृहस्थ; पहारेकरी; मांडलिक; पुढारी; नेता; अग्रणी.
मन्मथ (ಮನ್ಮಥ) (सं) ना. – मदन; कामदेव; अनंग.
—विकार (ವಿಕಾರ) (सं) ना. – मदनबाधा; इंद्रियवासने मुळें झालेला बुद्धीचा चळ; विषयेच्छा.
मन्य (ಮನ್ಯ) (सं) वि. – ज्ञात; समजलेलें; समजून घेण्यायोग्य; जाणता.
—पंडितंमन्य (ಪಂಡಿತಂಮನ್ಯ) (सं) ना. – महामूर्ख; अहंकारी; स्वतःला पंडित समजणारे.
मन्यु (ಮನ್ಯು) (सं) ना. – राग; क्रोध; दुःख; शोक; अश्रु; करुणा; इंद्रिय; यज्ञ; यज्ञसमाप्ति.
मन्ये (न्या) (ಮನ್ಯೆ [ನ್ಯಾ]) (सं) ना. – सुजाण स्त्री.
(क) ना. – उंट; लांब मानेचा प्राणी; फणा; फडा; चेंडु; खांदा; पाठ.

मन्वंतर (ಮನ್ವಂತರ) (सं) ना. – चौदा मनूतील शासन काळ; संक्रमण स्थिती; ऋतुकाल; एकानंतर दुसरी स्थिती येण्याचा समय.
मब्बिग (ಮಬ್ಬಿಗ) (क) ना. – निशाचर; राक्षस; शम.
मब्बु (ब्बुं) (ಮಬ್ಬು [ಬ್ಬುಂ]) (क) ना. – अंधार; संध्याछाया; संधिकाळ; मूर्खपणा; भ्रम; जाड्य; मूढता; भ्रांति; भीति; घाबरेपणा.
मम (ಮಮ) (सं) वि. – माझे; मदीय.
—करिसु (ಕರಿಸು) (क) धा. – मीपणा दाखवणें; गर्व करणें; प्रेम दाखवणें.
ममकार (ಮಮಕಾರ) (सं) ना. – अहंकार; माझेपणाचा दुरभिमान; मीपणाची भावना; स्वार्थ; ममत्व.
ममता (ते) (ಮಮತಾ [ತೆ]) (सं) ना. – आपलेपणा; माझेपणाची जाणीव; आत्मीयता; प्रेम; वात्सल्य.
मम्म (ಮಮ್ಮ) (क) ना. – नातू.
मम्मल (ಮಮ್ಮಲ) (क) अ. – विशेषेकरून; बहुत करून.
(क) ना. – मानसिक अस्वस्थता; अतिदुःख.
मंमल मरुगि (ಮಮ್ಮಲಮರುಗಿ) (क) अ. – अतिश्रमानें; अतित्रासून.
मम्मलि (ಮಮ್ಮಳಿ) (क) ना. – दुर्मरण; खांडोळी
—गेय् (ಗೆಯ್) (क) ना. – विद्रूप करून केलेला खून.
मय् (ಮಯ್) (क) ना. – काजळ; वातीचा कोळी; तंबाखूची राख.
मय (ಮಯ) (सं) वि. – ‘पूर्ण भरलेला’ या अर्थी एक प्रत्यय; (दयामय, करुणामय वगैरे)
(सं) ना. – मयासुर; दैत्यशिल्पी; उंट; मिश्र जातीय गाढव; खेचर.
मयण (ಮಯಣ) (सं) ना. – मदन; काम; मेण; चिकट पदार्थ.
मयु (ಮಯು) (सं) ना. – किन्नर; देवतांपैकी एक जात.
मयूख (ಮಯೂಖ) (सं) ना. – किरण; कांति; शोभा; लावण्य. चकाकी; थाट; ऐट; ज्वाळा; जाळ.
मयूर (ಮಯೂರ) (सं) ना. – मोर; एक प्रसिद्ध संस्कृत कवि. मराठी कवि मोरोपंत; देवतांपैकी एक; पुष्पदल.
मयूरतुत्थ (ಮಯೂರತುತ್ಥ) (सं) ना. – ताम्रभस्म; मोरचूद. ‘तुत्ते’ पहा.
मयूरध्वज (ಮಯೂರಧ್ವಜ) (सं) ना. – मणीपूरचा राजा.
मयूरवाहन (ಮಯೂರವಾಹನ) (सं) ना. – षण्मुख स्वामी; कार्तिकेय.
मयूरासन (ಮಯೂರಾಸನ) (सं) ना. – शहाजहानचें तख्त; सिंहासन; मयूरपीठ.
मयूरी (रिके) (ಮಯೂರೀ [ರಿಕೆ]) (सं) ना. – लांडोर.
मय्द (य्दुन) (ಮಯ್ದ [ಯ್ದುನ]) (क) ना. – लहान दीर; नवऱ्याचा लहान भाऊ; मेहुणा; भावोजी; देव्य.
मर (ಮರ) (क) वि. – मोठा; खडबडीत.
(क) ना. – वृक्ष; मोठे झाड; निर्बुद्ध.
मरकट्टु (गट्टु) (ಮರಕಟ್ಟು [ಗಟ್ಟು]) (क) धा. – स्तंभित होणें; चाट पडणें; बेभान होणें; स्पर्शज्ञान उडणें.
मरकत (ಮರಕತ) (सं) ना. – पाच; बुधरत्न.
—मणि (ಮಣಿ) (सं) ना. – पाचेचा खडा; पन्नारत्न.
मरकालु (ಮರಕಾಲು) (क) ना. – कृत्रिम पाय; लांब पाय; लांबटांग.
मरकुटि (ष्टिग) ग (ಮರಕುಟಿ [ಷ್ಟಿ]ಗ) (क) ना. – तास पक्षी; सुतारपक्षी.
मरकेंदु (ಮರಕೆಂದು) (क) धा. – पेंगतां पेंगता झोप लागणें; न कळतां झोप लागणें.
मरगिविय (ಮರಗಿವಿಯ) (क) ना. – किवंडा; बहिरा.
मरगिवुड (ಮರಗಿವುಡ) (क) ना. – पूर्ण बहिरा; कानानें मुळीच ऐकूं न येणारा.
मरगुळि (ಮರಗುಳಿ) (क) ना. – विसराळु; विसरभोळा; विस्मरणशील.
मरगूळ (ಮರಗೂಳ) (क) ना. – काष्ठभक्षी; जाळ; अग्नि;
मरगेरसे (ಮರಗೆರಸೆ) (क) ना. – सूरपारंबीचे खेळ; झाडमाकडाचा खेळ.
मरचु (ळ्चु) (ಮರಚು [ಳ್ಚು]) (क) धा. – मागे फिरणें; परत येणें, मागें हटवणें; पळवून लावणें; उलथापालथ करणें; खालवर करणें.
मरडि (ಮರಡಿ) (क) ना. – उंचवटा; टेकडी; डोंगर.
मरणशासन (ಮರಣಶಾಸನ) (सं) ना. – मृत्युपत्र; मरणोत्तर व्यवस्थेचें कागदपत्र.
मरंद (ಮರಂದ) (सं) ना. – मध; पुष्परस; मकरंद.
मरल् (लु) (ಮರಲ್ [ಲು]) (क) धा. – मागें फिरणें; मागें येणें; विकासणें.
(क) ना. – विकास; फूल; वाळू. ‘होयिगे’ पहा.
मरलुंदु (ಮರಲುಂದು) (क) धा. – न कळत झोप लागणें; पेंगतांना झोंप येणें.
मरल्चु (ಮರಲ್ಚು) (क) धा. – मागें फिरवणें; मागें हटणें; पिटाळणें; उलथापालथ होणें.
मरवडु (ಮರವಡು) (क) धा. – मुकें होणें; चाट पडणें; स्तंभित होणें; भान हरपणें; शक्ति गळणें.
मरवु (वे) (ಮರವು [ವೆ]) (क) ना. – विस्मरण; बुद्धिभ्रम; मूर्च्छा; उन्माद; गर्व.
मरसु (ಮರಸು) (क) धा. – लपविणें; दिसेनासे करणें; झाकून ठेवणें; रागाला येणें; विस्मरण होईलसें करणें.

(क) ना.–विस्मरण; पडदा; दृष्टिआड करण्याचे साधन; बुरखा; झाडावरील माची; माळा.
मरसुत्तु (ಮರಸುತ್ತು) (क) ना.–मळसूत्र; फिरकी; स्क्रू.
मरसुंदु (ಮರಸುಂದು) (क) धा.–न कळत झोप लागणें.
मर (रे) ह (ಮರ [ರೆ]ಹ) (क) ना.–विस्मरण; अपलाप; असत्य; अपव्यय.
मर(रे) हु (ಮರ [ರೆ]ಹು) (क) ना.–विस्मरण; अपस्मृति; रहस्य; मर्म; अपलाप; भ्रम; प्रवाद.
मरळ् (ळु) (ಮರಳ್ [ಳು]) (क) धा.–फूल होणें; उमलणें; फुलणें; विकसणें; मागें फिरणें; येणें; रक्षण करणें.
(क) ना.–फूल; वाळु; विकास. 'होयिगे' पहा.
मरळुगाडु (ಮರಳುಗಾಡು) (क) ना.–वाळवंट; रण; वालुका प्रदेश.
—हडगु (ಹಡಗು) (क) ना.–वाळवंटीचें जहाज; उंट.
मरळ्चु (ಮರಳ್ಚು) (क) धा.–उलथापालथ होणें; खालवर होणें; परत फिरणें; मागें येणें; हटणें; पिटाळणें.
मराट (रहट्ट) (ಮರಾಟ[ರಹಟ್ಟ]) (अ. दे) ना.–महाराष्ट्र देश; मराठा.
मराल (ळ) (ಮರಾಲ [ಳ]) (सं) वि.–कोमल; कोवळे.
(सं) ना.–हंसपक्षी; राजहंस; सुरमा; पाणकावळा.
—गमने (गामिनी) (ಗಮನೆ [ಗಾಮಿನೀ]) (सं) ना.–हंसगती; सुंदरी.
मरालिका (ಮರಾಳಿಕಾ) (सं) ना.–हंसी.
मरि (री) च (ಮರಿ [ರೀ]ಚ) (सं) ना.–काळी मिरी; एक मसाल्याचा पदार्थ; मिरची.
मरीचि (चिके) (ಮರೀಚಿ [ಚಿಕೆ]) (सं) ना.–किरण; कांति; चकाकी; उष्ण किरण; सूर्य, मृगजळ. 'बयल्दोरे' पहा.
मरु (ಮರು) (सं) ना.–वालुका प्रदेश; नापीक भूमि.
मरुक (ಮರುಕ) (क) ना.–दुःख; व्यथा; दया; कळवळा; प्रीति, ध्यान; व्याकुळता.
—पडु (ಪಡು) (क) धा.–कळवळा येणें; दया दाखवणें; मन विरघळणें.
मरुकणिसु (ಮರುಕಣಿಸು) (क) धा.–पुनः परत येणें; पूर्वस्थितीवर येणें; रोग उलटणें.
मरुकळिसु (ಮರುಕಳಿಸು) (क) धा.–आजार उलटणें; पूर्वस्थितीवर येणें.
मरुकुळि (ಮರುಕುಳಿ) (क) ना.–कळवळा; व्यथा; रोगाची पूर्वस्थिति; घाबरेपणा; गोंधळ.
मरुकोळिसु (ಮರುಕೊಳಿಸು) (सं) धा.–दुखणे उलटणें; आजाराची पूर्वस्थिति येणें.
मरुग (ಮರುಗ)(क) ना.–एक सुवासिक वनस्पति; पुदिना; मरवा.
मरुगु (ಮರುಗು) (क) धा.–कळवळा येणें; द्रवणें; दया येणें; विरघळणें; संतापणें; जळणें; त्रास होणें.
मरुचल (लु) (ಮರುಚಲ [ಲು]) (क) ना.–द्वितीय संतती; अग्रेतर संतान.
मरुजि (जे) (ಮರುಜಿ [ಜೆ]) (सं) ना.–संजीवनी; मृताला जीव आणणारी वनस्पती; अमरवेल.
मरुजेवणि (णिके) (ಮರುಜೇವಣಿ [ಣಿಕೆ]) (क) ना.–संजीवनी; अमरवेल.
मरुत् (त) (त्तु) (ಮರುತ್ [ತ] [ತ್ತು]) (सं) ना.–वायु; हवा; वारा; एक देवता.
—देसे (ದೆಸೆ) (सं) ना.–वायव्य दिशा.
मरुनंदन (ಮರುನಂದನ) (सं) ना.–सैकतझरी; वाळवंटातील हिरवळ; फलमय प्रदेश.
मरुबाळ् (ಮರುಬಾಳ್) (क) ना.–पुनर्जन्म; पुनर्विवाह.
मरुभूमि (ಮರುಭೂಮಿ) (सं) ना.–वालुका प्रदेश; पाणी व सावली नसलेला प्रदेश; निःसार संसार (लक्षणा).
मरुमातु (ಮರುಮಾತು) (क) ना.–प्रत्युत्तर; रोखठोक जबाब.
मरुमेय् (ಮರುಮೆಯ್) (क) ना.–पुनर्जन्म; पुढचा जन्म.
मरुवडे (ಮರುವಡೆ) (क) ना.–शत्रुसेना; विरोधक सैन्य.
मरुवुट्टु (ಮರುವುಟ್ಟು) (क) ना.–पुनर्जन्म; पुढचा जन्म.
मरुळ् (ळु) (ಮರುಳ್ [ಳು]) (क) ना.–खूळ; भ्रम; उन्माद; मोह; पिशाच.
—माडु(ಮಾಡು) (क) धा.–खूळ लावणें; आपल्याकडे ओढणें; मोहविणें.
मरुळ (ಮರುಳ) (क) ना.–वेड; खूळ; भोळाभाव; भोळसटपणा; अज्ञान; मूर्ख; पिशाच.
मरुळाडु (ಮರುಳಾಡು) (क) धा.–वेडेचार करणें; खुळ्याप्रमाणें वागणें.
मरुळ्चु (ಮರುಳ್ಚು) (क) धा.–वेड लावणें; मोहविणें; वेडे करणें; बोट चाळविणें; विस्मय वाटणें.
मरे (ಮರೆ) (क) धा.-विसरणें; आठवण नसणें;
(क) ना.–आश्रय; आधार; स्थान; रहस्य; मर्म; पांघरूण; पडदा; बुरखा; लपवणूक; हरण.
—आगु (ಆಗು) (क) धा.–आड येणें; मध्यें पडणें; पाठी घालणें; दृष्टिआड करणें.
—त (ತ) (क) ना.–विस्मरण.
—पिडि (ಪಿಡಿ) (क) धा.–आश्रय मिळणें; झाकणें; पडदा टाकणें.
—पु (पो) गु (ಪು [ಪೊ]ಗು) (क) धा.–आश्रय घेणें; शरण जाणें; संरक्षण होणें.
—माचु (ज़) (ಮಾಚು [ಜು]) (क) धा.–उद्देश पूर्वक

झाकून ठेवणें; अपलाप करणें; मुद्दाम विसरणें.

—मातु (ಮಾತು) (क) ना. – तात्पर्य; सारांश; गुप्त ठेवण्याची गोष्ट.

—मोस (ಮೋಸ) (क) ना. – बेमालुम फसवणें; नजरबंदी करणें; वंचना; फसगत.

—हो (हों) गु (ಹೊ [ಹೋ] ಗು) (क) धा. – शरण जाणें; आश्रय मिळवणें; करुणा भाकणें; दया मागणें;

मर्कट (ಮರ್ಕಟ) (सं) ना. – कपि; माकड; हुप्या; कोळी; अर्काचें झाड. मंदारवृक्ष.

—चेष्टे (ಚೇಷ್ಟೆ) (सं) ना. – माकड चेष्टा; वाकुल्या; अव्यापारेषु व्यापार. नसता उपद्व्याप.

—ध्वज (ಧ್ವಜ) (सं) ना. – कपिध्वज; अर्जुन.

मर्चु (ಮರ್ಚು) (क) धा. – खर्च करणें; मनाला येणें; मान्य करणें; अति परिचय होणें.

मर्जि (ಮರ್ಜಿ) (अ. दे) ना. – इष्ट; अभिमत; मानस; लहर; मार्ग; रीति; शोभा.

मर्त्य (ಮರ್ತ್ಯ) (सं) ना. – मरणारा प्राणी; मरणयोग्य मनुष्य; जीवजंतू प्राणी.

—लोक (ಲೋಕ) (सं) ना. भूलोक; भूमी.

मर्दन (ಮರ್ದನ) (सं) ना. – घर्षण; चोळणें; तिंबणें; मालीश; हातपायचेपणें; नाश करणें; मऊ करणें.

मर्दल (ಮರ್ದಲ) (सं) ना. – मृदंग; चर्मवाद्य. 'मदुले' पहा.

मर्दानी (ಮರ್ದಾನಿ) (अ.दे) वि. – शौर्याचें; पराक्रमी; पौरुषयुक्त.

मर्दिसु (ಮರ್ದಿಸು) (क) धा. – मऊ करणें; पूड करणें; हिंसणें; हिसकणें; मस्ती उतरवणें; नाश करणें;

मर्दु (ಮರ್ದು) (क) ना. – मद्य; दारू; औषध.

मर्दुगुणिके (ಮರ್ದುಗುಣಿಕೆ) (क) ना. – धोतरा; उन्माद वृक्ष.

मर्बु (ಮರ್ಬು) (क) ना. – अज्ञान; अंधार. धुकें; आवरण.

—कवि (ಕವಿ) (क) धा. – अंधार पसरवणें; अज्ञानाचे पटल पडणें.

—हरि (ಹರಿ) (क) धा. – पहाटणें; जाग येणे; सकाळ होणें; बुद्धि येणें.

मर्म (ಮರ್ಮ) (सं) ना. – जीवस्थान; सार; रहस्य; सत्यांश; उपाय; युक्ति; माऱ्याची जागा. जिव्हार.

—ज्ञ (ಜ್ಞ) (सं) ना. – मर्म जाणणारा; ज्ञानी; अनुभवी.

—भेद (ಭೇದ) (सं) ना. – रहस्यस्फोट.

—स्थान (ಸ್ಥಾನ) (सं) ना. – जिव्हाळ्याचें ठिकाण. जिव्हार.

मर्मर (ಮರ್ಮರ) (सं) ना. – पाचोळ्याचा आवाज; पोकळ आश्वासन; फोल बोलणें.

मर्मस्पर्श (ಮರ್ಮಸ್ಪರ್ಶ) (सं) ना. – जीवझोंबण; जिव्हारी लागण; कसावीसी; जीवबाबरेपणा.

मर्यादे (दा) (ಮರ್ಯಾದೆ [ದಾ]) (सं) ना. – सीमा; समारोप; अंत; हद्द; मिती; गौरव; मान; वर्चस्व; सभ्यता; आतिथ्य; उपचार; सच्छील.

—कोडु (ಕೊಡು) (क) धा. – गौरवणे; आदरणें.

—माडु (ಮಾಡು) (क) धा. – सन्मानणें; बहुमान करणें.

—बिडु (ಬಿಡು) (क) धा. – निलाजरे उभा राहणें; लाज सुटणें.

मर्वु (ಮರ್ವು) (क) ना. – अंधार; अज्ञान; धुकें.

मर्ष (र्षणे) (ಮರ್ಷ [ರ್ಷಣೆ]) (सं) ना. – सहकार; सहनशीलता

मल (ಮಲ) (सं) ना. – लोखंडावरील गंज; कीट; मळ; घाण; दुर्गंधी; अपस्मार; कश्मल; पाप.

—बद्धते (ಬದ್ಧತೆ) (सं) ना. – बद्धकोष्ठ;

(क) वि. – दुसरें; नंतरचें; अधिकचे.

—तम्म (ತಮ್ಮ) (क) ना. – सावत्र भाऊ.

—ताई (ತಾಯಿ) (क) ना. – सावत्र आई.

—मग (ಮಗ) (क) ना. – सवतीचा मुलगा.

मलकु (ಮಲಕು) (क) धा. – घडी घालणें; गाठ मारणें; पीळ घालणें; वाकवणें; रवंथ करणें.

(क) ना. – अडचण; संकट; गाठ; गळफास; रवंथ; साखळीची कोंडी; सुरकुती; आठी; शिरोभूषण.

—कलकुमलकु (ಕಲಕುಮಲಕು) (क) ना. – राड; गोंधळ; अडचण.

मलगु (ಮಲಗು) (क) धा. – झोपणें; भोगणें; मरणें; वाकणें; संकोचणें.

मलचल (ಮಲಚಲ) (क) ना. – शेंडेंफळ; शेवटचें संतान.

मलत्रय (ಮಲತ್ರಯ) (सं) ना. – वात-पित्त-कफ यामुळें येणारा शारीरिक मळ.

मलपृष्ट (ಮಲಪೃಷ್ಟ) (सं) ना. – पुस्तकाच्या आद्यंतीची कोरी पानें; पुस्तकाचा पुठ्ठा.

मलमलं (ಮಲಮಲಂ) (क) अ. – शोभण्यासारखें; चांगल्या रीतीनें; भरून वेऊन.

मलमलने (ಮಲಮಲನೆ) (क) अ. – अतिशयें करून; आधिक्यतया; विशेषत्त्वानें.

मलमलाडु (ಮಲಮಲಾಡು) (क) धा. – शोभणें; टांगणें; लोंबत ठेवणें; भरून घेणें.

मलमलु (ಮಲಮಲು) (अ. दे) ना. – मलमल; पातळ मऊ कापड.

मलमास (ಮಲಮಾಸ) (सं) ना. – अधिकमास.

मलमूत्र (ಮಲಮೂತ್ರ) (सं) ना. – शारीरिक घाण; हागमूतमू; विष्टालघ्वी.

—बाधे (ಬಾಧೆ) (सं) ना.–मलमूत्रमार्गातील रोग; मलमूत्र विसर्जनातील क्लेश; हागमूत होतांना होणारी पीडा.
मलय (ಮಲಯ) (सं) ना.–पश्चिम घाटातील डोंगरप्रदेश; मलबार; एक कुलपर्वत.
—अचल (ಅಚಲ) (सं) ना.–मलय पर्वत; चंदनगिरी.
मलयज (ಮಲಯಜ) (सं) ना.–मलयपर्वतावर उपजलेले; चंदन.
मलयध्वज (ಮಲಯಧ್ವಜ) (सं) ना.–चित्रांगदेचा पिता; मणिपुरचा राजा.
मलयमारुत (ಮಲಯಮಾರುತ) (सं) ना.–मलयपर्वतावरून येणारा सुखकर वारा. दक्षिण दिशेचा वायु.
मलर् (रु) (ಮಲರ್ [ರು]) (क) धा.–उमलणें; विसरणें; हळुवारपणें सोडवणें.
(क) ना.–पुष्प; उमललेलें फूल.
मलर्वक्कि (ಮಲರ್ವಕ್ಕಿ) (क) ना.–भ्रमर; भुंगा; फुलपाखरूं.
मलर्वुडि (ಮಲರ್ವುಡಿ) (क) ना.–पराग; फुलांतील भुकटी; फुलांतील सुगंधी कण.
मलसूत्र (ಮಲಸೂತ್ರ) (सं) ना.–दागिन्याची फिरकी.
मलसूत्र प्रेरक (ಮಲಸೂತ್ರಪ್ರೇರಕ) (सं) ना.–अटे फिरवण्याचे साधन; अटेपटाशी; स्कूड्रायव्हर.
मलार (ह्लार) (ಮಲಾರ [ಹ್ಲಾರ]) (क) ना.–मल्हार राग; तुरा; गुच्छ; काकणांची माळ.
मलिन (ಮಲಿನ) (सं) वि.–घाणीचें; कलंकित; दूषित; पापी; मळलेले.
(सं) ना.–पापी; अपराधी; कलंक; पाप.
—ते (ತೆ) (सं) ना.–पाप; दोष; अपराध.
—मुख (ಮುಖ) (सं) ना.–काळतोंड्या; अग्नि; क्रूर; काळ्यातोंडाचें माकड; नीच.
मलीमस (ಮಲೀಮಸ) (सं) वि.–घाणेरडें; नासकें; डागळलेलें; कुप्रसिद्ध.
मलुकु (ಮಲುಕು) (क) ना.–अडचण; संकट; गाठ; गळफास; सुरकुती; अठी; खंथ; शिरोभूषण. 'मल्कु' पहा.
—हाकु (ಹಾಕು) (क) धा.–मोडून खाणें; रवंथ करणें; चघळून चावून खाणें;
मले (ಮಲೆ) (क) धा.–विरोध करणें; गर्व करणें; धीटपणा दाखवणें; मस्तीनें फिरणें; शेवाळणें.
(क) ना.–टेकडी; डोंगर; अरण्य; माज; मस्ती; धीटता; औद्धत्य; मद; गर्व; विरोध.
—कुडिय (ಕುಡಿಯ) (क) ना.–पश्चिम घाटांतील एक उपजाति–जन समाज.
—नाग (ನಾಗ) (क) ना.–महासर्प; जंगली हत्ती; एक कल्पित पक्षी.
—नाडु (ನಾಡು) (क) ना.–डोंगराळ प्रदेश; अति पावसाचा प्रदेश.
मलेत (ಮಲೆತ) (क) वि.–माजलेला; फुगलेला; विरोध करणारा.
मलेपु (ಮಲೆಪು) (क) ना.–विरोध; धीटपणा; उद्धटता; अमर्यादा.
मल्मलु (ಮಲ್ಮಲು) (क) ना.–मलमल; मऊ पातळ कापड.
(क) अ.–बहुतकरून; विशेषत्त्वानें; शोभण्यासारखें; चांगल्या प्रकारें.
मल्य (ಮಲ್ಯ) (क) ना.–मुख्य; श्रेष्ठ; नायक.
मल्ल (ಮಲ್ಲ) (सं) ना.–कुस्तीगीर; पेहेलवान; शूर; साहसी; दांडगा.
—काळग (ಕಾಳಗ) (सं) ना.–मुष्टियुद्ध; तुमुल युद्ध.
—रंग (ರಂಗ) (सं) ना.–तालीमखाना; आखाडा; कुस्तीचा फड; कुस्तीचा हौदा.
—शाला (ಶಾಲಾ) (सं) ना.–व्यायाम शाळा; आरोग्य मंदिर; तालीमखाना.
—विद्ये (ವಿದ್ಯೆ) (सं) ना.–कसरत; कुस्ती; जुजुत्सु.
मल्लडि (ಮಲ್ಲಡಿ) (क) ना.–वांझोटी; निपुत्रिक स्त्री.
मल्लणि (ಮಲ್ಲಣಿ) (क) ना.–व्यथा; दुखणे; दुःख; ताप.
मल्लंठिके (ಮಲ್ಲಂಠಿಕೆ) (क) ना.–कमरपट्टा; मासपट्टा.
मल्लंतिके (गे) (ಮಲ್ಲಂತಿಕೆ [ಗೆ]) (क) ना.–कमरपट्टा.
मल्लयुद्ध (ಮಲ್ಲಯುದ್ಧ) (सं) ना.–कुस्ती; बाहुयुद्ध.
मल्लळि (ಮಲ್ಲಳಿ) (सं) ना.–गुंडाळी; विस्मय; भय; भ्रम; गोंधळ; भ्रमर; भुंगा; गर्दी; जमाव; स्वेच्छाचार.
मल्लळिगार्ति (ಮಲ್ಲಳಿಗಾರ್ತಿ) (क) ना.–स्वैरिणी; स्वेच्छाचरिणी; दुर्वर्तनी स्त्री.
मल्लाट (ಮಲ್ಲಾಟ) (क) ना.–कुस्ती; स्पर्धा; चर्चा.
—मातमल्लाट (ಮಾತಮಲ್ಲಾಟ) (क) ना.–वाक्स्पर्धा; वक्तृत्त्वाची चढाओढ.
मल्लाड (डु) (ಮಲ್ಲಾಡ [ಡು]) (क) ना.–तांबाळ जमीन; उखीर जमीन.
(क) धा.–साहस करणें.
मल्लामल्लि (ಮಲ್ಲಾಮಲ್ಲಿ) (क) ना.–झोंबाझोंबी; रेटारेटी.
मल्लार (ಮಲ್ಲಾರ) (क) ना.–पुष्पगुच्छ; तुरा; मल्हारराग.
मल्लारि (ಮಲ್ಲಾರಿ) (क) ना.–शिवाचा एक अवतार; मल्हारलिंग.
मल्लि (ल्ली) (ಮಲ್ಲಿ [ಲ್ಲೀ]) (क) ना.–मोगरी; मोगरीचें फूल.
मल्लिक (काक्ष) (ಮಲ್ಲಿಕ [ಕಾಕ್ಷ]) (सं) ना.–हंस; पाय व चोच काळे असलेला हंस.
मल्लिका (के) (ಮಲ್ಲಿಕಾ [ಕೆ]) (क) ना.–मोगऱ्याचे फूल; कोथिंबीर.

मल्लाकार्जुन (ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ) (क) ना. – शिव; श्रीशैल्य; शिवलिंग.
चेन्नमल्लिकार्जुन (ಚೆನ್ನಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ) (क) ना. – इष्ट देवता; शिवशरण; अक्कमहादेवी.
मल्लिगे (ಮಲ್ಲಿಗೆ) (क) ना. – मोगरा; कोथिंबीर.
मशक (ಮಶಕ) (सं) ना. – माशी; चिलट; डास; बुदला; पलाल.
मशकामिष (ಮಶಕಾಮಿಷ) (सं) ना. – गळ; मासे पकडण्यासाठी गळाला लावलेले आमिष; (काड्ड; गांड्डल वगैरे)
मषि (षी) (ಮಷಿ [ಷೀ]) (क) ना. – शाई; कोळी; काळा डाग.
मसक (ಮಸಕ) (क) ना. – उत्साह; साहस; वेग; जांभई; उद्रेक; काळोखी; घाण; उद्वेग; क्षोभ; क्रांति; घर्षण.
मसकु (ಮಸಕು) (क) ना. – मलिन; अस्पष्ट; काळोखी; अंधार.
मसगु (ಮಸಗು) (क) धा. – घासणें; पुसणें; टांगणें; झटणें. प्रयत्न करणें; उद्रेक होणें; जाभई देणें; उमलणें; चिडणे; रागावणें; प्रकट करणें; विस्तरणें. ' केरळ् ' पहा.
—आट (ಆಟ) (क) ना. – घर्षण; घासघीस; ओढाताण.
मसगे (ಮಸಗೆ) (क) ना. – अभिवृद्धि; आधिक्य; तेजस्विता; अंधुकता; काळसर रंग; मासारंग.
(क) अ. – भांडून तंडून; ओढाताण करून.
मसण (ಮಸಣ) (क) ना. – स्मशान; दहनभूमि; रुद्रभूमी.
—मनेय (ಮನೆಯ) (क) ना. – स्मशानवासी· शंकर.
मसणि (ಮಸಣಿ) (क) ना. – दहनभूमीची देवता; पिशाच; चामुंडी; दुर्गा.
मसपु (ಮಸಪು) (क) ना. – जकात; स्पर्शास्पर्श; शिवाशिव.
मसलत (त्तु) (ಮಸಲತ [ತ್ತು]) (अ. दे) ना. – मसलत; खलबत; योजना.
मसलु (ळु) (ಮಸಲು [ಳು]) (क) धा. – निस्तेज होणें; काळे पडणें; वाळणें; नाश होणें; उमलणें.
मससु (ಮಸಸು) (क) धा. – घासणें; घर्षण करणें; झिजवणें.
मसार (ಮಸಾರ) (क) ना. – पाच; हिरवा खडा; पन्ना.
मसारे (ಮಸಾರೆ) (क) ना. – तांबडी जमीन; तांबडी माती.
मसाला (ले) (ಮಸಾಲಾ [ಲೆ]) (अ. दे) ना. – मसाल्याचे जिन्नस; फोडणीचे पदार्थ; मसाला; बोलण्यातील तिखटमीठ.
मसि (ಮಸಿ) (क) ना. – शाई; कोळसा; कोळी.
मसीदे (ಮಸೀದೆ) (अ. दे) ना. – मशीद; मुस्लिम प्रार्थनामंदीर.
मसुकु (ಮಸುಕು) (क) ना. – काळोख; अंधार; प्रकाशहीनता; घाण; पडदा; अस्वच्छता; कदीरंग.
—हरि (ಹರಿ) (क) धा. – जाणीव करून देणें; जागृति येणें; पडदा सरकवणें.
मसळ् (ळु)(ಮಸುಳ್ [ಳು]) (क) धा. – काळोखी होणे; अंधार पडणें; कांतिहीन होणें; काळवंडणें; विटणें; कोमेजणें; विसरणें; व्यथा होणे; खिन्न होणें; संकोचणे.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – निर्माल्य करणें; काळवंडणें; कोमेजवणें; कळा घालवणें; विटवणें; नाश होणें.
मसूदे (ಮಸೂದೆ) (अ. दे) ना. – कायदा; कानून; नियम; हुकूम; आज्ञा; नकल; कच्चाखर्डा; आराखडा.
मसूरि (स्सूरि) (ಮಸೂರಿ [ಸ್ಸೂರಿ]) (अ. दे) ना. – हिमालया जवळील आरोग्य स्थान; मसूर धान्य.
मसृण (ಮಸೃಣ) (सं) वि. – स्निग्ध; विनयशील; कोमल; चकचकीत; मऊ; मृदु; चिकट.
मसे (ಮಸೆ) (क) धा. – घासणें; चोळणें; धार लावणें; भांडणें; होरपळणें; दळणें.
(क) ना. – ल्हानशी जखम; चकाकी; कांती; धार; टोक; उद्रेक; भांडण; घासाघीस.
—पेर (रु) (ಪೆರ [ರು]) (क) धा. – धार लावणें; सहाण लावणें; सहाणेवर घासून चकचकीत करणें.
—त (ತ) (क) ना. – घर्षण; धार; स्पर्धा.
—पोगर (ಪೊಗರ) (क) ना. – धारेची चकाकी.
मसेदंक (ಮಸೆದಂಕ) (क) ना. – मारामारी; झोंबाझोंबी; मुष्टियुद्ध; हातघाई; स्पर्धा.
मसेदाट (ಮಸೆದಾಟ) (क) ना. – घासाघीस; भांडण; ओढाताण. शाणोलिख धार.
मस्कर (ಮಸ್ಕರ) (सं) ना. – बांबू; चिवा; ज्ञान; चलन.
मस्करि (ಮಸ್ಕರಿ) (सं) ना. – विरक्त; संन्यासी; ज्ञानी; भिक्षुचंद्र; उपहास; चेष्टा.
मस्तक (ಮಸ್ತಕ) (सं) ना. – डोके; शिर; शिखर; माथा.
—शूलि (ಶೂಲಿ) (सं) ना. – डोकेदुखी.
मस्तिष्क (ಮಸ್ತಿಷ್ಕ) (सं) ना. – मेंदु; मगज.
मस्लिन् (ಮಸ್ಲಿನ್) (अ-दे) ना. – मलमल; तलम कापड; झिरझिरीत कापड.
महत् (ಮಹತ್) (सं) वि. – ज्ञानी; मोठा; श्रेष्ठ; धन; विशाल; शक्तिमान.
—त्व (ತ್ವ) (सं) वि. – मोठेपणा; श्रेष्ठत्व.
महति (ती) (ಮಹತಿ [ತೀ]) (सं) ना. – विशालता; श्रेष्ठपणा; मोठेपणा; नारदाच्या वीणेचे नाव.
महत्तम (ಮಹತ್ತಮ) (सं) वि. – अतिमोठे; श्रेष्ठ.
महत्तर (ಮಹತ್ತರ) (सं) वि. – सामान्याहून बरचढ; अधिक मोठे.
महत्त्वमापन (ಮಹತ್ವಮಾಪನ) (सं) ना. – क्षेत्रमापन; भूमीतीचे गणित.

महद्देवि (ಮಹದ್ದೇವಿ) (सं) ना.–महादेवी; पार्वती; पट्टराणी.
महनीय (ಮಹನೀಯ) (सं) ना.–मोठा माणूस; महाशय; मान्यवर.
महंत (ಮಹಂತ) (सं) ना.–श्रेष्ठ मनुष्य; धर्माधिकारी.
महर्लोक (ಮಹರ್ಲೋಕ) (सं) ना.–सप्त लोकांपैकी एक.
महर्षि (ಮಹರ್ಷಿ) (सं) ना.–श्रेष्ठ ऋषि; ब्रह्मज्ञानी ऋषि.
महलु (ಮಹಲು) (अ-दे) ना.–महल; राजवाडा; प्रासाद; मजलेदार इमारत.
महा (ಮಹಾ) (सं) वि.–मोठा; श्रेष्ठ; विशाल.
महाकाल (ಮಹಾಕಾಲ) (सं) ना.–शिव; भैरव; विषम काळ.
महाकालि (ळी) (ಮಹಾಕಾಳಿ [ಳೀ]) (सं) ना.–दुर्गा; पार्वती; भयकारी देवता.
महाकुष्ठ (ಮಹಕುಷ್ಠ) (सं) ना.–महारोग; रक्तपिती.
महातळ (ಮಹಾತಳ) (सं) ना.–सप्ततळांतील पाचवा तळ.
महाजन (ಮಹಾಜನ) (सं) ना.–सत्पुरुष; मोठा मनुष्य.
महात्म (ಮಹಾತ್ಮ)(सं) ना.–महात्मा; विभूति; श्रेष्ठ पुरुष; पुण्यात्मा; महापुरुष; आचारविचार मोठे असलेला.
महादेव (हद्देव) (ಮಹಾದೇವ [ಹದ್ದೇವ]) (सं) ना.–शिवसम्राट.
महादेवि (ಮಹಾದೇವಿ) (सं) ना.–पार्वती पट्टराणी.
महानंदा (दे) (ಮಹಾನಂದಾ [ದೆ]) (सं) ना.–एक गणिका; पार्वतीचा अंशावतार; वेश्या असूनहि कुलीनप्रमाणें वागणारी स्त्री.
महानवमि (ಮಹಾನವಮಿ) (सं) ना.–खांडेनवमी; नवरात्रांतील नवमी.
महानस (ಮಹಾನಸ) (सं) ना.–सैंपाकघर; पाकशाळा.
महानुभाव (ಮಹಾನುಭಾವ) (सं) ना.–श्रेष्ठ; ज्ञानी; महात्मा; मान्यवर; पुण्यश्लोक.
महांत (ಮಹಾಂತ) (सं) ना.–श्रेष्ठ व्यक्ति; धर्माधिकारी.
महाप्रस्थान (ಮಹಾಪ್ರಸ್ಥಾನ) (सं) ना.–दीर्घ प्रयाण; मरण.
—पर्व (ಪರ್ವ) (सं) ना.–महाभारतांतील १८ वें पर्व.
महाबळ (ಮಹಾಬಲ) (सं) ना.–सर्वशक्ति; शिव; परमेश्वर.
महाभाग (ಮಹಾಭಾಗ) (सं) ना.–पुण्यवंत; भाग्यशाली; दैववान्; सुप्रसिद्ध.
महामंत्र (ಮಹಾಮಂತ್ರ) (सं) ना.–मंत्रीप्रमुख-प्रधानमंत्री; माहुत; हत्ती चालवणारा.
महामाये (ಮಹಾಮಾಯೆ) (सं) ना.–दुर्गा; पार्वती; आदि शक्ति.
महामेरु (ಮಹಾಮೇರು) (सं) ना.–मेरु पर्वत. मोठा पर्वत.
महारथि (ಮಹಾರಥಿ) (सं) ना.–रथांतून युद्ध करणारा योद्धा.
महाराज (ಮಹಾರಾಜ) (सं) ना.–सम्राट्; मांडलीकावर सत्ता गाजवणारा.
महालय (ಮಹಾಲಯ) (सं) ना.–राजवाडा; राजप्रासाद; प्रलयकाल; लोकक्षय समय; पितृपंधरवडा; पक्षपंधरवडा; पितरांना पिंड देण्याचा महालयपक्ष.
महाशय (ಮಹಾಶಯ) (सं) ना.–श्रेष्ठ पुरुष; महामना; उदार; त्यागी; सत्पुरुष. वाघ.
महासरिसृप (ಮಹಾಸರಿಸೃಪ) (सं) ना.–इतिहास पूर्व काळांतील सरड्याच्या जातीचा महा प्राणी.
महि (ही) (ಮಹಿ [ಹೀ]) (सं) ना.–भूमि; जमीन.
—मंडल (ಮಂಡಲ) (सं) ना.–भूमंडळ.
महिके (ಮಹಿಕೆ) (सं) ना.–धुकें; बर्फ; हिम.
महित (ಮಹಿತ) (सं) वि.–श्रेष्ठ; गौरवित; मोठेपणा आलेले.
महि (ही) धर (ಮಹಿ [ಹೀ]ಧರ) (सं) ना.–पर्वत; राजा; अधिपति; स्वामी; विष्णु
महिम (मे) (ಮಹಿಮ [ಮೆ]) (सं) ना.–मोठेपणा; एक सिद्धी; गरीमा-वैभव; गौरव; कीर्ति; सामर्थ्य; न्याय; बल. उत्साह.
महिरावण (ಮಹಿರಾವಣ) (सं) ना.–एक राक्षस.
महिष (ಮಹಿಷ) (सं) ना.–रेड्याच्या आकाराचा राक्षस; रेडा.
महिषनाडु (ಮಹಿಷನಾಡು) (क) ना.–महिषप्रदेश; म्हैसूर.
महिषि (षी) (ಮಹಿಷಿ [ಷೀ]) (सं) ना.–म्हैस; पट्टराणी; महादेवी.
महिळा (ळे) (ಮಹಿಳಾ [ಳೆ]) (सं) ना.–महिला समाज; स्त्रीजात; पत्नि; स्त्री.
—मौळि (ಮೌಳಿ) (सं) ना.–नारीरत्न; उद्भट स्त्री.
मही (ಮಹೀ) (सं) ना.–भूमि; जमीन.
(सं) वि.–मोठा; महान; विस्तृत.
—कांत-पति (ಕಾಂತ-ಪತಿ) (सं) ना.–राजा; अधिपति; स्वामी.
—भुज-रमण (ಭುಜ–ರಮಣ) (सं) ना.–भूपाल; राजा.
महीज (ಮಹೀಜ) (सं) ना.–भूमीपासून निघालेलें; झाड; मंगळ; नरकासुर.
महीतल (ಮಹೀತಲ) (सं) ना.–भूतळ; पृथ्वी; भूलोक.
महीधर (ಮಹೀಧರ) (सं) ना.–पर्वत; राजा; विष्णु; आदिशेष; कूर्म.
महीध्र (ಮಹೀಧ್ರ) (सं) ना.–भूधर; पर्वत; राजा; विष्णु.
महीभृत् (ಮಹೀಭೃತ್) (सं) ना.–पर्वत; राजा.
महीमंडल (ಮಹೀಮಂಡಲ) (सं) ना.–भूगोल; भूमंडळ; विश्व.
महीरुह (ಮಹೀರುಹ) (सं) ना.–झाड; मंगळ.

महीसुर (ಮಹೀಸುರ) (सं) ना. – भूदेव; ब्राह्मण.
महेंद्र (ಮಹೇಂದ್ರ) (सं) ना. – इंद्र; इंद्रावर सत्ता गाजवणारा; परमेश्वर.
—जाल (ಜಾಲ) (सं) ना. – इंद्रजाल; नजरबंदी; मायाविद्या. गारुड.
महेश (श्वर) (ಮಹೇಶ [ಶ್ವರ]) (सं) ना. – देवतांचा स्वामी; शिव; परमेश्वर.
म (मा) हेश्वरि (ಮ [ಮಾ] ಹೇಶ್ವರಿ) (सं) ना. – दुर्गा; पार्वती.
महैश्वर्य (ಮಹೈಶ್ವರ್ಯ) (सं) ना. – अतिसंपत्ति; अमर्याद वैभव; मुक्तिसंपदा; मोक्षधन.
महोत्सव (ಮಹೋತ್ಸವ) (सं) ना. – वैभवशाली उत्सव; मोठा सण.
महोत्साह (ಮಹೋತ್ಸಾಹ) (सं) ना. – अत्यानंद; अतिहर्ष; हुरूप; आतुरता.
महोदय (ಮಹೋದಯ) (सं) ना. – महानुभाव; पुण्यशाली; अभ्युदय; श्रीमंती; अहंकार; प्रख्यात.
महोदर (ಮಹೋದರ) (सं) ना. – मोठे पोट; ढेरपोट; बोल्या; दोंद; भीम; ढोलपोट्या गणपति.
महोपाध्याय (ಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯ) (सं) ना. – महापंडित; प्राध्यापक.
महौषधि (ಮಹೌಷಧಿ) (सं) ना. – उत्तम औषध; सुंठ.
मळय (ಮಳಯ) (सं) ना. – मलय; पश्चिमघांटी प्रदेश.
मळयमहीज (ಮಳಯಮಹೀಜ) (सं) ना. – मलय पर्वतात वाढणारे; चंदन; श्रीगंध.
मळक् (लु) (ಮಳಲ್ [ಲು]) (क) धा. – अंधेर होणें; धुकें पडणें; काळोख होणें.
(क) ना. – अंधार; काळोख; धूर.
मळि (ಮಳಿ) (क) ना. – कालव; कासव; पिकळी; गोगलगाय.
मळिगे (ಮಳಿಗೆ) (क) ना. – पेठ; दुकान; बाजार; मठी.
मळे (ಮಳೆ) (क) ना. – पाऊस; वृष्टि.
मळेबिल्लु (ಮಳೆಬಿಲ್ಲು) (क) ना. – इंद्र धनुष्य.
मळ्गु (ಮಳ್ಗು) (क) धा. – दिसेनासें होणें; गुप्त होणें; धुरकटपणें; धुके पसरणें; पुसणें; नाश करणें; संहार करणें शक्ति येणें.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – नाश होणें; ठार मारणें; नाहीसें करणें; लपवणें; गमावणें; रंगविणें; शमविणें.
मळ्ति (ಮಳ್ತಿ) (क) ना. – अर्जुन वृक्ष; मत्तीचें झाड.
मा (ಮಾ) (सं) अ. – नको; न जुळतां.
(सं) ना. – लक्ष्मी देवी; संपदा; संपत्तीची अधिदेवता; अंबा; महा; महान.

मांसल (ಮಾಂಸಲ) (सं) वि. – मांसपूर्ण; पुष्ट; ढब्बू; हातीपायी भरदार.
मांसाद (दि) (ಮಾಂಸಾದ [ದಿ]) (सं) ना. – मांस खाणारा; हिंस्र; पिशाच; कावळा.
मांसिक (ಮಾಂಸಿಕ) (सं) ना. – काटक; खाटिक; प्राण्यांना ठार मारणारा.
माकंद (ಮಾಕಂದ) (सं) ना. – आम्रवृक्ष; आंबा.
मा (मां) करिसु (ಮಾ [ಮಾಂ] ಕರಿಸು) (क) धा. – गौप्यस्फोट करणें; मर्माघात करणें; विसरणें; अवहेलना करणें; अपमान करणें.
माकाळि (ಮಾಕಾಳಿ) (क) ना. – महाकाली; दुर्गा; पार्वती.
माषिक (ಮಾಷಿಕ) (सं) ना. – मधमाशांनी गोळा केलेला मध; उडीद; उडदाचे पदार्थ.
मागध (ಮಾಗಧ) (सं) ना. – भाट; राजाचे स्तुतिपाठक; मगधदेशीय; क्षत्रिय व वैश्य यांच्या संकराची संतति; पांढरें जिरें.
मागधि (ಮಾಗಧಿ) (सं) ना. – प्राकृतभाषा; अर्धमागधी; भाटस्त्री; स्तुतिपाठकी; शेवंती; मोगरा.
मा (मां) गाय् (ಮಾ [ಮಾಂ] ಗಾಯ್) (क) ना. – आंब्याची कैरी; कचा आंबा; कोयरी; कुयरी; एक दागिना; महागाई.
मागायि (ಮಾಗಾಯಿ) (क) ना. – महागाई; कैरी; एक कैरीच्या आकाराचा दागिना.
मागि (ಮಾಗಿ) (क) ना. – माघ; हिंवाळा; हंगाम; सुगीचा काळ; धान्य कापणीचा समय.
मागु (ಮಾಗು) (क) धा. – पिकणें; पक्व होणें; म्हातारे होणें.
माघ (ಮಾಘ) (सं) ना. – अकरावा महिना; माघमास; 'शिशुपालवध' या महाकाव्याचा कर्ता.
मांकरिसु (ಮಾಂಕರಿಸು) (क) धा. – उघड करणें; मर्माघात करणें; अवहेलणें; विसरणें.
मांगल्य (ಮಾಂಗಲ್ಯ) (सं) ना. – अभिवृद्धि; कल्याण; सहनशीलता; मंगलसूत्र; विवाह; मंगल समय; शुभमूहूर्त.
मांगाय् (ಮಾಂಗಾಯ್) (क) ना. – आम्रफल; आंबा; कचा आंबा; कैरी.
माचिदेव (ಮಾಂಚಿದೇವ) (क) ना. – परीट जातीचा एक शिवशरण.
माचु (जु) (ಮಾಚು [ಜು]) (क) धा. – लपवणें; झाकणें; आवरण घालणें; घासणें; साफ करणें; रंधणें; पुसणें; फसविणें.
माजन (ಮಾಜನ) (क) ना. – महाजन; सत्पुरुष; सज्जन; लोकसमूह; मार्जन; धुणें; झाडलोट.
माजात (ಮಾಜಾತ) (सं) ना. – काम; मन्मथ; मदन; लक्ष्मीपुत्र
माजाल (ಮಾಜಾಲ)(क) ना. – मार्जार; मांजर; महाजाल; महापाश; मोठे जाळे.

माजि (ಮಾಜಿ) (अ. दे) वि.–भूतकालीन; गत; सेवानिवृत्त.
(क) ना.–लपून; झाकून; घासून.
माट (ಮಾಟ) (क) ना.–काम; घडण; करणी; पीडाकारक मंत्रतंत्र; वंचना; फसवणूक; नजरबंदी; रचना; सौंदर्य; रीत.
—कूट (ಕೂಟ) (क) ना.–उपसंहार; समारोप; अंत.
—गार (ಗಾರ) (क) ना.–मंत्रतंत्र करणारा; जादूगार; ठक; वंचक.
माड (ಮಾಡ) (क) ना.–माडी; माळी; तळघर; कोनाडा; भिंतीतील खांच.
माडि (ಮಾಡಿ) (क) ना.–माळा; माडी; जिना; सोपान.
(क) अ.–करून; 'माडु' धातूचे भूतकृदंत.
माडु (ಮಾಡು) (क) ना.–माडी; कोनाडा; पक्ष्याचे घरटे; नीड; वसती.
(क) धा.–कामाला लागणे; कामांत गढणें; करणें.
माडुबेट्टु (ಮಾಡುಬೆಟ್ಟು) (क) ना.–कृतकाद्रि; कृत्रिम डोंगर. उंच धरण.
माण् (णु) (ಮಾಣ್ [ಣು]) (क) धा.–सोडणें; त्यागणें; थांबवणें; निवारणें; गूण पडणें; बरें होणें.
—इसु (ಇಸು) }
—बुदु (ಬುದು) } (क) धा.–सोडविणें; गुण आणविणें; दूर सारणें; ढकलून देणें; निवारणें.
माणव (माणि) (ಮಾಣವ [ಮಾಣಿ]) }
माणवक (ಮಾಣವಕ) } (सं) ना.–ब्रह्मचारी; बटु; लहान मुलगा.
माणिक (क्य) (ಮಾಣಿಕ [ಕ್ಯ]) (सं) ना.–रत्न; माणिक; लाल; पद्मरत्न.
माणिसु (ಮಾಣಿಸು) (सं) धा.–सोडणें; त्यागणें; थांबवणें. निवारणें; गूण येणें; बरें होणें.
माण्चु (ಮಾಣ್ಚು) (क) धा.–सोडवणें; गुण आणणें; गमावणें.
मांड (ಮಾಂಡ) (सं) ना.–संगीतातील एक राग.
मांडलिक (ಮಾಂಡಲಿಕ) (सं) ना.–सामंत राजा; लहान राज्याचा मालक.
मातंग (ಮಾತಂಗ) (सं) ना.–किरात; शिकारी; मांग; हत्ती; एक पर्वत.
मातंगि (ಮಾತಂಗಿ) (सं) ना.–एक देवता; महारीण; रामाने मारलेली एक स्त्री.
मातरिश्व (ಮಾತರಿಶ್ವ) (सं) ना.–वायु; महादेव.
मातलि (ಮಾತಲಿ) (सं) ना.–इंद्राचा सारथि.
माता (तृ) (ಮಾತಾ [ತೃ]) (सं) ना.–आई; जननी; जन्मदात्री.
मातामह (ಮಾತಾಮಹ) (सं) ना.–आईचे वडील; आजोबा.
माताळि (ಮಾತಾಳಿ) (क) वि.–बोलका; बडबड्या; वाचाळ; गर्विष्ठ; चकाट्या पिटणारा; वाचीवीर.

मातु (ಮಾತು) (सं) ना.–वाक्चातुर्य; संगीत.
(क) ना.–बोल; बात; वचन; भाषा.
—अळिसु (ಅಳಿಸು) (क) धा.–वचन मोडणें; सांगितल्याप्रमाणें न वागणें.
—कोडु (ಕೊಡು) (क) धा.–वचन देणें; धीर देणें.
—माडु (ಮಾಡು) (क) धा.–करार करणें; ठरविणें; मान्यता देणें.
—हिडि (ಹಿಡಿ) (क) धा.–वचनाला जागणें; दुसऱ्याचे दोष उघडून सांगणें; दोष बोलून दाखविणें.
मातुग (ಮಾತುಗ) (क) वि.–वाचाळ; बोलभांड; बडबड्या; वाचीवीर.
मातुल (ಮಾತುಲ) (सं) ना.–मामा; आईचा भाऊ.
मातुलुं (लुं) ग (ಮಾತುಲುಂ [ಳುಂ] ಗ) (सं) ना.–महाळुंगाचे फळ; महाळुंगाचें झाड.
मातुलानि (ಮಾತುಲಾನಿ) (सं) ना.–अत्या; आत; मामी.
मातृ (ते) (ಮಾತೃ [ತೆ]) (सं) ना.–आई; जननी; भूमि; संपत्ति.
मातृके (ಮಾತೃಕೆ) (सं) ना.–आदर्श; देवी; उपमाता; दाई; सेविका; दासी; मूळाक्षरें.
मातृद्रोहि (ಮಾತೃದ್ರೋಹಿ) (सं) ना.–आईचा द्वेष करणारा; परशुराम.
मातृभक्त (ಮಾತೃಭಕ್ತ) (सं) वि.–आईची सेवा करणारा; आईच्या वचनांत राहणारा.
मातृभक्ति (ಮಾತೃಭಕ್ತಿ) (सं) ना.–आई विषयीचे आत्यंतिक प्रेम, भक्ति.
मातृश्री (ಮಾತೃಶ್ರೀ) (सं) ना.–लक्ष्मीच्या तोडीची माता; बाई; मातुःश्री.
मात्र (ಮಾತ್ರ) (सं) अ.–पर्यंत; पावेतों; वेरी; केवळ; तथापि.
मात्रा (ಮಾತ್ರಾ) (सं) ना.–छंदःशास्त्रांतील अक्षर उच्चारण काल; औषधी गोळी; औषध योजनेतील मोजमाप; घोट (लघु; गुरु)
मात्रागण (ಮಾತ್ರಾಗಣ) (सं) ना.–छंदःशास्त्रांतील गण (य, र, त, न, भ, ज, स, म.)
मात्सर्य (ಮಾತ್ಸರ್ಯ) (सं) ना.–पोटदुखी; पोटशूळ; असूया; तिरस्कार.
माद (ಮಾದ) (सं) ना.–अहंकार; दर्प; गर्व; मद; संतोष; उत्साह; अमल; अमल चढविणारा पदार्थ.
(क) ना.–अस्पृष्ट; हरिजन; अस्पृश्य; चन्नया शिवशरण.
मादक (ಮಾದಕ) (सं) वि.–मद चढवणारा; मान उडवणारा; विस्मरण करविणारा.
—पेय (ಪೇಯ) (सं) ना.–शिंदी; दारू; मद्य.

मादरि (ಮಾದರಿ) (क) ना. – आदर्श; अनुकरणीय गोष्ट.
मादल (ळ) (ಮಾದಲ [ಳ]) (क) ना. – महाळुंग. 'रुचक' पहा.
मादुर (ಮಾದುರ) (क) ना. – घोर युद्ध; रणकंदन.
मादृश (ಮಾದೃಶ) (सं) वि. – माझ्यासारखा; मला शोभणारा.
मादेव (ಮಾದೇವ) (सं) ना. – महादेव; शंकर; परमेश्वर.
माद्यत् (ಮಾದ್ಯತ್) (सं) वि. – मादक; अमल चढवणारा; माजलेला; मस्त. गर्विष्ठ.
माद्र (ಮಾದ್ರ) (सं) वि. – मद्रदेशीय; मद्रासी.
(सं) ना. – मद्र देशाचा राजा; शल्य.
माद्रि (ಮಾದ್ರಿ) (सं) ना. – पडूंची द्वितीय पत्नी; पांडव माता (नकुलसहदेवांची आई)
माद्रेय (ಮಾದ್ರೇಯ) (सं) ना. – माद्रीचे पुत्र; नकुल, सहदेव.
माधव (ಮಾಧವ) (सं) वि. – गोड; मधुर
(सं) ना. – लक्ष्मीपति; विष्णु; वसंत; दारू; मध; एक महिना.
माधवि (वी) (ಮಾಧವಿ [ವೀ]) (सं) ना. – मालती; खडीसाखर; भूमि; कुंटण; मद्य.
माधुरि (री) (ಮಾಧುರಿ [ರೀ]) (सं) ना. – गोडी; रुचकरता.
माधुर्य (ಮಾಧುರ್ಯ) (सं) ना. – मधुरपणा; रुचि; गोडी; मनोहरता; कोमलता; थंडपणा.
माध्यंदिन (ಮಾಧ್ಯಂದಿನ) (सं) ना. – दुपार; दिवसाचा मध्यकाळ; यजुर्वेदाच्या वाजसनेय शाखेचा ब्राह्मण.
माध्यान्हिक (ಮಾಧ್ಯಾಹ್ನಿಕ) (सं) ना. – मध्यान्हीचे अर्घ्य; दुपारची संध्यावंदना.
मान (ಮಾನ) (सं) ना. – माप; संख्या; परिमाण; मर्यादा; गौरव; आतिथ्य; उपचार; क्रोध; राग; आत्मप्रतिष्ठा; मतांतर.
—वंत (ವಂತ) (सं) ना. – सन्मान केलेला; गौरवित; स्तुती केलेला; वर्णित.
—मन्नणे (ಮನ್ನಣೆ) (क) ना. – मानसन्मान; मान-मान्यता; गौरव; महा प्रशस्ती.
मानदंड (ಮಾನದಂಡ) (सं) ना. – लांबी रुंदी मोजण्याचें साधन; माप; मोठेपणाचे चिन्ह.
माननिधि (ಮಾನನಿಧಿ) (सं) ना. – आत्माभिमानी; स्वाभिमानी; गौरवधन; मनाला सर्वस्व मानणारा.
माननीय (ಮಾನನೀಯ) (सं) वि. – गौरवार्ह; स्तुतीस पात्र; आदरणीय.
मानभंग (ಮಾನಭಂಗ) (सं) ना. – अपमान; मानहानी; गौरवातील उणेपणा.
मानव (ಮಾನವ) (सं) ना. – मनुष्य; मनूची संतती.
मानवति (ಮಾನವತಿ) (सं) ना. – गौरवलेली स्त्री; स्वाभिमानी स्त्री; मान्यता मिळवलेली स्त्री.
मानवि (वी) (ಮಾನವಿ [ವೀ]) (सं) ना. – मानुषी; माणुसकी असलेली स्त्री.
मानस (ಮಾನಸ) (सं) वि. – मनासंबंधी.
(सं) ना. – मन; भाव; अभिप्राय; तात्पर्य; हिमालयातील एक सरोवर; मनुष्य.
मानसपुत्र (ಮಾನಸಪುತ್ರ) (सं) ना. – मानलेला मुलगा; काम.
मानसपूजे (ಮಾನಸಪೂಜೆ) (सं) ना. – निष्ठेनें केलेली पूजा; मनःपूर्वक केलेली आराधना; ध्यान; ध्यानस्थ वसून केलेली पूजा.
मानससृष्टि (ಮಾನಸಸೃಷ್ಟಿ) (सं) ना. – कल्पना जगत्; केवळ कल्पनेतील जग; इच्छामात्र जग.
मानसिक (ಮಾನಸಿಕ) (सं) वि. – मनासंबंधी; मनाजोगें; मनविषयक.
—ते (ತೆ) (सं) ना. – विलंब; उशीर; उदासीनता; बेजार; थकवा.
—माडु (ಮಾಡು) (क) धा. – विलंब करणें; उशीर लावणें; तिरस्कारणें; कळवळा करणें.
मानसिके (ಮಾನಸಿಕೆ) (सं) ना. – गौरव; आत्माभिमान; स्वाभिमान; मनोभाव; चित्तवृत्ति; गांभीर्य; उदात्तता.
मानामि (ಮಾನಾಮಿ) (क) ना. – महा नवमी; खांडेनवमी; नवरात्रांतील नवमी.
मामाय (ಮಾನಾಯ) (सं) ना. – मापाड्याची मजूरी; फसकी; अडेसरी; पायली.
मानि (ಮಾನಿ) (सं) वि. – मान्यता पावलेला; मानधन; स्वाभिमानी; गौरवित.
मानित (ಮಾನಿತ) (सं) वि. – पूज्य; गौरवित; विद्वान्; पंडित; ज्ञानी.
मानिनि (नी) ಮಾನಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – गौरवलेली स्त्री; पूज्य स्त्री; पतीवर रागावलेली स्त्री; अहंकारिणी; चढेल बाई.
मानिस (ಮಾನಿಸ) (सं) ना. – माणूस; मनुष्य.
मानिसगळ्ळि (ಮಾನಿಸಗಳ್ಳಿ) (क) वि. – पुरुषाला फसवणारी.
मानिसु (ಮಾನಿಸು) (क) धा. – मान्यता देणें; अभिप्राय देणें; गौरवणें; मान देणें; योजना करणें; तोंड देणें; मानवणें.
मानुष (ಮಾನುಷ) (सं) वि. – मनुष्यासंबंधी; मानवी.
(सं) ना. – मानव; मनुष्य.
मानुषि (षी) (ಮಾನುಷಿ [ಷೀ]) (सं) ना. – मानव स्त्री; मनुष्यिणी.
—अमानुषि (ಅಮಾನುಷಿ) (सं) ना. – अमानवी; अप्सरा; देवता.

मानोंमि (ಮಾನೋಮಿ) (क) ना.—महा नवमी; खांडे नवमी.
मांत्रिक (ಮಾಂತ್ರಿಕ) (सं) ना.—मंत्र घालणारा; गारुडी; इद्रजालज्ञ.
मांदु (ಮಾಂದು) (क) धा.—थांबवणें; प्रतिबंध करणें; हरकत घेणें; ताब्यांत ठेवणें; घट्ट ओढून धरणें.
मांद्य (ಮಾಂದ್ಯ) (सं) ना.—जडत्व; दौर्बल्य; अशक्तता; मोंडपणा; आलस्य; चेंगटपणा.
मान्य (ಮಾನ್ಯ) (सं) वि.—गौरवार्ह; पूज्य; आदरणीय; कीर्तिवंत; दान; मांडलिक; सामंत; थोराना लिहितांना उपयोगण्याचा एक गौरव शब्द.
—काणिके (ಕಾಣಿಕೆ) (सं) ना.—संभावना; दक्षिणा; गुरुजनांना आर्पिलेला उपायन.
मान्यगार (ಮಾನ್ಯಗಾರ) (क) वि.—मान्यता पावलेला; माननीय; उपायन घेतलेला; दान स्वीकारलेला.
मान्ये (ಮಾನ್ಯೆ) (सं) ना.—कुलीन स्त्री; गौरविता; सन्मानिता; मान्यवर स्त्री.
माप (पंक) (ಮಾಪ [ಪಂಕ]) (सं) ना.—मोजण्याचें साधन; मापणीचे उपकरण.
मापक (ಮಾಪಕ) (सं) ना.—वीज, गॅस वगैरे मोजण्याचे साधन.
मापन (ಮಾಪನ) (सं) ना.—माप; मापणी; गणना; मोजणी.
मापळ (ಮಾಪಳ) (क) ना.—महाफळ; महाळुंग; नारळ.
मापुरुष (ಮಾಪುರುಷ) (क) ना.—महापुरुष; थोरपुरुष.
माबुदु (ಮಾಬುದು) (क) क्रि.—'माण्बुदु' चे रूप.
(क) वि. सोडण्यायोग्य; त्याज्य; टाकण्यासारखे.
माम (ಮಾಮ) (सं) ना.—मामा; व्याही.
मामक (ಮಾಮಕ) (सं) ना. माझे आप्त; माझ्या संबंधाचें.
मामकीन (ಮಾಮಕೀನ) (सं) ना.—आमचे; आपले.
मामर (ಮಾಮರ) (क) ना.—आम्रतरु; आंब्याचें झाड.
मामसक (ಮಾಮಸಕ) (क) ना.—कोपातिरेक; महाक्रोध; अत्युत्साह; अतिसाहस; त्वरा; अतिघाई.
मामिडि (ಮಾಮಿಡಿ) (क) ना.—कैरी; आंब्याचे तोर.
माय् (ಮಾಯ್) (क) धा.—आड होणें; दिसेनासें होणें; गुण येणें; माजणें; फुगणें; गर्व करणें; जखम भरणें.
माय (ये) (या) (ಮಾಯ [ಯೆ]ಯಾ) (सं) ना.—मोह; भ्रम; भ्रांति; नजरबंदी; इंद्रजाल; विशिष्ट सृष्टिशक्ति; लक्ष्मी; बुद्धिमति.
मायकाति (ಮಾಯಕಾತಿ) (क) वि.—लाड पुरवणारी; मुलांचा थाटमाट करणारी.
मायगाति (ಮಾಯಗಾತಿ) (क) वि.—मुलाचें कौतुक करणारी; लाड कणारी.

मायगार (ಮಾಯಗಾರ) (क) वि.—लाड पुरवणारा.
मायाजाल (ಮಾಯಾಜಾಲ) (सं) ना.—कपटजाल; वंचना; फसवणूक; गारुड; ऐंद्रजाल; मायाविद्येचा खेळ.
मायादीप (ಮಾಯಾದೀಪ) (सं) ना.—जादूचा दिवा; पटदीप; प्रकाश क्षेपक यंत्र.
मायावादी (ಮಾಯಾವಾದಿ) (सं) वि.—ऐंद्रजालिक; गारुडी; संसार मिथ्या आहे असे म्हणणारा; अद्वैतवादी.
मायावि (ಮಾಯಾವಿ) (सं) वि.—मायाविद्या जाणणारा; कामरूपी; राक्षस; मांजर; कोल्हा; लीलामय परमात्मा.
मायाविद्ये (ಮಾಯಾವಿದ್ಯೆ) (सं) ना.—इंद्रजाल; जादू; भुताटकी.
मायाविनि (नी) (ಮಾಯಾವಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना.—माया विद्या जाणणारी; राक्षसी.
मायिक (ಮಾಯಿಕ) (सं) वि.—माया विषयक; असत्य; कपटी.
(सं) ना.—वंचना; फसवणूक; भ्रम; ब्रह्म; अग्नि; शिव.
मायु (ಮಾಯು) (क) धा.—जखम भरून येणें; आड होणें; गुप्त होणें; गुण येणें; बरें होणें.
माये (या) (ಮಾಯೆ [ಯಾ]) (सं) ना.—लक्ष्मी; संपत्ति; अज्ञान; भ्रम; कपट; निसर्ग; प्रकृति; इंद्रजाल; दैवलीला; दुर्गा; ममता.
माय्द (ಮಾಯ್ದ) (क) वि.—गुण आलेला; जखम भरून आलेला; लपलेला; दिसेनासा झालेला; मस्त; माजलेला; फुगलेला.
मार् (रु) (ಮಾರ್ [ರು]) (क) धा.—विकणें; विनिमय करणें; बदलणें; स्वाधीन होणें; विरोध करणें; हरकत घेणें.
मार (ಮಾರ) (क) ना.—चार हाताचे माप; बाव; विरोध; प्रत; नकल.
(सं) ना.—मन्मथ; विघ्न; विलंब.
—अरि (ಅರಿ) (सं) ना.—मदनांतक; शिव.
—मारण (ಮಾರಣ) (सं) ना.—शिव.
मारंक (ಮಾರಂಕ) (क) ना.—विरोधक; शत्रु.
मारजित् (ಮಾರಜಿತ್) (सं) ना.—शिव; कामाला जिंकणारा.
मार (रण) (ಮಾರ [ರಣ]) (सं) ना.—खूण; नाश; विघ्न; हरकत; आडकाठी; जादूटोणा; गारूड; मंत्रतंत्र; देवर्षी.
मारमण (ಮಾರಮಣ) (सं) ना.—लक्ष्मीरमण; विष्णु.
मारव (ಮಾರವ) (सं) ना.—मारवाड; मरु प्रदेशाचा; मारवा राग.
मारान् (नु) (ಮಾರಾನ್ [ನು]) (क) धा.—विरोध करणें; हरकत घेणें; स्पर्धेला उभे राहणें.
मारांत (ಮಾರಾಂತ) (क) वि.—विरोध करणारा; प्रत्युत्तर देणारा; हरकत घेणारा.

मारांतु (ಮಾರಾಂತು) (क) अ. – विरोध करून; स्पर्धा करून.
माराळि (ಮಾರಾಳಿ) (क) ना. – व्यापारी; लिंगायतातील पोटजात.
माराळु (ಮಾರಾಳು) (क) ना. – बदली मनुष्य; प्रतिनिधी; विरोधी; अन्यजन.
मारि (री) (ಮಾರಿ [ರೀ]) (सं) ना. – मृत्यूची अधिदेवता; दुर्गा; एक सांसर्गिक रोग; महामारी; पटकी; पीडा; उपद्रव.
मारिष (ಮಾರಿಷ) (सं) ना. – मुख्य मनुष्य; नाटकातील सूत्रधाराच्या बाजूचे पात्र; पार्श्वपात्र.
मारु (ಮಾರು) (क) धा. – बदलणें; विकणें; स्वाधीन करणें; विरोध करणें.
—आट (ಆಟ) (क) ना. – क्रयविक्रय; विक्री; विनिमय.
मारुगोळ्ळु (ಮಾರುಗೊಳ್ಳು) (क) धा. – विक्रीला काढणें; विनिमय करणें; विरोधणें; खंडन करणें.
मारुहोगु (ಮಾರುಹೋಗು) (क) धा. – मन वळणें; मनाला आनंद देणें; भोळसट बनणें; वश होणें; आधीन होणें; दास होणें.
मारुत (ಮಾರುತ) (सं) ना. – वारा; हवा; वायुदेव.
मारुति (ಮಾರುತಿ) (सं) ना. – वायुपुत्र; हनुमंत; भीम; मध्वाचार्य.
मारुत्तर (ಮಾರುತ್ತರ) (क) ना. – प्रत्युत्तर; विरोध; विरोधी भाषा.
मारुळि (ಮಾರುಳಿ) (क) ना. – दुसरें काम; अन्यकार्य; विवाहकालचे एक विधान.
मारोड्डु (ಮಾರೊಡ್ಡು) (क) ना. – समोर उभे असलेले सैन्य.
मार्कोळ् (ಮಾರ್ಕೊಳ್) (क) धा. – विरोध करणें; विरोधाला उभे राहणें; तिरस्कारणें.
मार्कोल् (ಮಾರ್ಕೋಲ್) (क) ना. – प्रतिशरसंधान; बाणाला बाणानेंच उत्तर; प्रति बाणप्रयोग.
मार्ग (ಮಾರ್ಗ) (सं) ना. – रस्ता; वाट; पथ; शोध; पाऊल; ओळ; साहित्याची शैली; सरणी.
मार्गण (ಮಾರ್ಗಣ) (सं) ना. – बाण; शर; शोध.
मार्गणे (ಮಾರ್ಗಣೆ) (क) ना. – प्रतिबाण; शत्रूची शरवृष्टि; शत्रुपक्षीय बाण.
मार्गदर्शन (ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ) (सं) ना. – उपाय प्रतिपादन; वाट दाखणें; पथप्रदर्शन; नीतिनियम.
मार्गविद (ಮಾರ್ಗವಿದ) (सं) वि. – रीतभात जाणणारा; नीतिनियमज्ञ; सच्छील मनुष्य; मार्गज्ञ; वाटाड्या.
मार्गस्थ (ಮಾರ್ಗಸ್ಥ) (सं) वि. – पांथ; प्रवासी; वाटसरू; रस्त्यानें जाणारा.
मार्गायास (ಮಾರ್ಗಾಯಾಸ) (सं) ना. – प्रवासातील थकवा; प्रवासाने आलेला शीण; प्रवासश्रम.

मार्जन (ಮಾರ್ಜನ) (सं) ना. – घर्षण; धुणें; उजळणें; सफाई; स्वच्छता; शिंपडणें; स्नान.
मार्जनि (नी) (ಮಾರ್ಜನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – झाडणी; झटकणी स्वच्छता करण्याचे साधन.
मार्जार (ल) (ಮಾರ್ಜಾರ [ಲ]) (सं) ना. – मांजर; बिडाल.
मार्जारकिशोरन्याय (ಮಾರ್ಜಾರಕಿಶೋರನ್ಯಾಯ) (सं) ना. – मांजरी व तिची पिले या न्यायानें ईश्वर प्राण्याचे रक्षण करतो ही जाणीव.
मार्तंड (तांड) (ಮಾರ್ತಂಡ [ತಾಂಡ]) (सं) ना. – सूर्य; समय; वेळ.
मार्दंगिक (ಮಾರ್ದಂಗಿಕ) (सं) वि. – मृदंग वाजविणारा; मृदंगिया.
मार्दनि (ಮಾರ್ದನಿ) (क) ना. – प्रतिध्वनि; पडसाद.
मार्दव (ಮಾರ್ದವ) (सं) ना. – मृदुत्व; कोमलता; मधुरता. कोवळेपणा.
मार्द्वीक (ಮಾರ್ದ್ವೀಕ) (सं) ना. – द्राक्षाचा घोस; द्राक्षासव.
मार्नुडि (ಮಾರ್ನುಡಿ) (क) ना. – प्रतिवचन; प्रत्युत्तर; प्रतिध्वनि; पडसाद.
मार्पडि (ಮಾರ್ಪಡಿ) (क) ना. – समानता; बरोबरी; साचा.
मार्पडु (ಮಾರ್ಪಡು) (क) धा. – पालटणें; बदलणें; संस्कार होणें; सुधारणें.
मार्पाट (डु) (ಮಾರ್ಪಾಟು [ಡು]) (क) ना. – खाडाखोड; बदल; संस्कार; सुधारणा.
मार्पु (ಮಾರ್ಪು) (क) ना. – विक्री; क्रयविक्रय; विनियम; अदलाबदल; व्यत्यास; अंतर.
मार्पोड (ळ) पु (ಮಾರ್ಪೊಡ [ಳ]ಪು) (क) ना. – प्रतिबिंब; पडछाया; प्रतिमा; प्रतिकृति; प्रतिचित्र (फोटो.)
मार्पोडे (ळे) (ಮಾರ್ಪೊಡೆ [ಳೆ]) (क) धा. – प्रतिबिंब पडणें; उमटणें; पडछाया दिसणें.
मार्बल (ಮಾರ್ಬಲ) (क) ना. – शत्रुसेना; समोर उभे असलेलें सैन्य. 'मारोड्डु' पहा.
मार्म (ಮಾರ್ಮ) (सं) वि. – मर्मासंबंधी; अतिगुप्त; अतिरहस्य. (सं) ना. – शत्रुत्व; वैर.
मार्मले (ಮಾರ್ಮಲೆ) (क) धा. – मस्तीत फिरणें; ताठ्यानें चालणें; धुंदीनें मिरवणें; विरोध करणें; हल्ला करणें.
—त (ತ) (क) ना. – हल्ला; विरोध; घमेंड; मस्ती; ताठा.
मार्मिक (ಮಾರ್ಮಿಕ) (सं) वि. – अतिगुप्त; सुंदर; रहस्यमय;
मार्वल (ಮಾರ್ವಲ) (क) ना. – शत्रुसेना; रिपुसैन्य. 'मार्बल' पहा.
मार्ष (ಮಾರ್ಷ) (सं) ना. – मुख्य मनुष्य; सूत्रधाराच्या बाजूचें पात्र. पार्श्वपात्र.

माष्टि (ಮಾರ್ಷ್ಟಿ) (सं) ना.– शोभा; मार्जन; स्वच्छता; सफाई.

मालक (ಮಾಲಕ) (सं) ना.– निंबाचें झाड; वेलाचें झाड; खेड्याजवळचें जंगल; करवंटीचें भांडें; माला.
(अ. दे) ना.– स्वामी; अधिपति.

मालकि (ಮಾಲಕಿ) (क) (अ. दे) ना.– स्वामित्व; यजमानकी. धनीपणा.

मालकुमि (ಮಾಲಕುಮಿ) (क) ना.– महालक्ष्मी; संपत्तीची अधिदेवता; श्रीदेवी.

मालकौंस (ಮಾಲಕೌಂಸ) (सं) ना.– संगीतातील एक राग. हिंदुस्थानी पद्धतीचा संगीत राग.

मालगुंजि (ಮಾಲಗುಂಜಿ) (सं) ना.– हिंदुस्थानी पद्धतीचा संगीतातील एक राग.

मालति (ಮಾಲತಿ) (सं) ना.– सुंदरपणा; रात्र; माल्ती वेली.

मालव (ಮಾಲವ) (सं) ना.– माळवा देश; मालव देशीय.

मालश्री (ಮಾಲಶ್ರೀ) (सं) ना.– उत्तर हिंदुस्थानी पद्धतीचा एक राग.

माला (ಮಾಲಾ) (सं) ना.– सर; हार; ओळ; पंक्ति; श्रेणी; अलंकारभेद.
—कर,–कार (ಕರ-ಕಾರ) (सं) ना.– हार गुंफणारा; फुलारी.
—दीपक (ದೀಪಕ) (सं) ना.– एक काव्यालंकार.

मालि (ಮಾಲಿ) (क) ना.– माळ घातलेला; माळांनी शृंगारलेला.

मालिक (ಮಾಲಿಕ) (सं) ना.– फुलारी; माळी; रंगारी; चितारी.

मालिका (कं) (ಮಾಲಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.– हार; सर; अलंकार; फुलमाळ; गळितधान्य; अळशी; चिकणे; वेस गुच्छ; गट; ओळ; धागा; परंपरा; मोगरा; कन्या; राजवाडा; सारस; एकपक्षी.

मालिनि (नी) (ಮಾಲಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना.– एक अप्सरा; फुलराणी; स्त्री; सैरंध्री; एक काव्यवृत्त.

मालिन्य (ಮಾಲಿನ್ಯ) (सं) ना.– मलिनता; घाण; राड; पाप; दोष; डाग; कूज.

मालिसु (ಮಾಲಿಸು) (क) धा.– वाकवणें; टरकें पाहणें; चोरटें पाहणें; कटाक्ष फेकणें; सहेतुक पाहणें; टक लावणें.
(अ. दे) धा.– खरारा करणें; मर्दन करणें; मालीश करणें; तेल लावून चोळणें.

मालु (ಮಾಲು) (क) धा.– एका बाजूला कलणें; जमिनीशी समांतर असा भिंतीला रंगपट्टा देणें; अंधुक दिसणें; बेभान होणें; देहभान विसरणें.
(अ. दे) ना.– सामान, शृंगार; मांडणी; शृंगारलेला मंडप.

मालुगण्णु (ಮಾಲುಗಣ್ಣು) (क) ना.– अधोदृष्टि; टर्के डोळे; वक्रदृष्टि.

माले (ला) (ಮಾಲೆ [ಲಾ]) (सं) ना.– सर; हार; ओळ; एक काव्यालंकार.

मालेय (ಮಾಲೇಯ) (स) ना.– फुलारी; गजरेवाला; हारकुशल.

माल्य (ಮಾಲ್ಯ) (सं) ना.– माळ; हार; सर; दांडा जाळीं.

माल्यवंत (ಮಾಲ್ಯವಂತ) (सं) ना.– एक पर्वत; सुकेतूचा पुत्र; राक्षस.

माव (ಮಾವ) (सं) ना.– सासरा; मामा.

मावटिग (ಮಾವಟಿಗ) (क) ना.– माहूत; हत्ती चालवणारा.

माव (वं) त (ಮಾವ[ವಂ]ತ) (क) ना.– माहूत.

मावनि (ಮಾವನಿ) (क) ना.– करमणूकीचा कार्यक्रम; विनोद; कूट; उखाणा.

मावु (ಮಾವು) (क) ना.– आम्रवृक्ष; आंबा.

मावुलिग (ಮಾವುಲಿಗ) (क) ना.– जाळे टाकून प्राण्याना पकडणारा पारधी; शिकारी.

माष (ಮಾಷ) (सं) ना.– उडीद; एकधान्य; आठगुंजभाराचें वजन; मासा.

मास (ಮಾಸ) (सं) ना.– महिना; तीस दिवसांचा काल.

मासदिके (ಮಾಸದಿಕೆ) (क) ना.– निर्मलता; स्वच्छपणा.

मासर (ಮಾಸರ) (क) ना.– महाध्वनि; मोठा आवाज; आधिक्य; कांजी; आधार; आश्रय.

मासरसति (ಮಾಸರಸತಿ) (क) ना.– महासरस्वती; शारदादेवी.

मासलु (ಮಾಸಲು) (क) ना.– मालिन्य; कळाहीनता; मातकटपणा; घाण; कूज.

मासवळ (ळ्ळ) (ಮಾಸವಳ [ಳ್ಳ]) (क) ना.– वीर; शूर; पुढारी.

मासादि (ಮಾಸಾದಿ) (क) ना.– महास्वार; घोडेस्वार; चतुर राऊत.

मासाळु (ಮಾಸಾಳು) (क) ना.– वीर; शूर अनंग; मदन.

मासिक (ಮಾಸಿಕ) (सं) वि.– महिन्यासंबंधी; मासिक श्राद्ध.
—रजस्सु (ರಜಸ್ಸು) (सं) ना.– स्त्रियांचा मासिक विटाळ; मासिक पाळी.

मासु (ಮಾಸು) (क) धा.– मलिन होणें; घाण करणें; काळे होणें; रंग जाणें; विटणें; कुजणें; सडणें; कळा जाणें.
(क) ना.– गर्भावरील आवरण; वार.

मास्ति (सति) (ಮಾಸ್ತಿ [ಸತಿ]) (क) ना.– महासती; सतीची स्मारक शिला; महासतीचा दगड.

माहात्म्य (ಮಹಾತ್ಮ್ಯ) (सं) ना.– मोठेपणा; वडीलपणा; कीर्तीला कारणरूप; रीतभात.

माहेय (ಮಾಹೇಯ) (सं) वि.– महिलासंबंधी; भूमिविषयक; महाहेय; अति तिरस्कार्य.

माहेश्वर (ಮಾಹೇಶ್ವರ) (सं) ना.– शिव; शिवासंबंधी.

माहेंद्रि (ಮಾಹೇಂದ್ರಿ) (सं) ना.– पूर्व दिशा; इंद्राणि; शची

माळ् (ಮಾಳ್) (क) धा.–सोडणें; सोडविणें; विलंब लावणें; थांबविणें; गुण पडणें; जखम भरून येणें. 'माण्' पहा.

माळ (ಮಾಳ) (क) ना.–बोका; रानमांजर; ऊद; मिठागर; गाडीतळ; कोनाडा; उंचवटा; टेकडी; मैदान; रान; समुद्र तळ; महाल; पक्ष.

माळ्के (ಮಾಳ್ಕೆ) (क) ना.–करणी; रीति; वागणूक.
(क) क्रि.–करूं दे.

माळ्कोंडु (ಮಾಳ್ಕೊಂಡು) (क) धा.–सहाय्य देणें; मदत करणें.

मिक (ಮಿಕ) (क) ना.–रानडुकर; वराह.

मिक्क (ಮಿಕ್ಕ) (क) वि.–बाकी; शिल्लक; उरलेलें; इतर; अन्य.

मिक्कु (ಮಿಕ್ಕು) (क) अ.–अधिकतर; जास्तीचे होऊन.
(क) ना.–शेष; उरलेले; बाकी.

मिग (ಮಿಗ) (क) ना.–मृग; पशु; हरीण; कस्तुरी मृग; रान मांजर.

मिगदेर (ಮಿಗದೇರ) (क) ना.–वायु देव.

मिगिते (ಮಿಗಿತೆ) (क) ना.–बाकी; उरलेले; शेष; मर्यादातीतता.

मिगिल् (लु) (ಮಿಗಿಲ್ [ಲು]) (क) ना.–आधिक्य; अति; श्रेष्ठत्व.

मिगिसु (ಮಿಗಿಸು) (क) धा.–अधिक होणें; वाढणें; उरविणें; मर्यादेबाहेर जाणें; पार होणें; पैल पोंचणें; स्पर्धा करणें.

मिगु (ಮಿಗು) (क) धा.–वाढणें; उरविणें; सीमापार होणें. पैज मारणें.

मिगे (ಮಿಗೆ) (क) अ.–चांगल्या रीतीनें; अधिक होऊन; उरवून; एक पादपूरक अव्यय.
—ओगुमिगे (ಒಗುಮಿಗೆ) (क) अ.–अती होऊन; मर्यादा ओलांडून.

मिंचु (ಮಿಂಚು) (क) धा.–चकाकणें; प्रकाशणें; स्वच्छ होणें; दाखवणें; समजणें; पाहणें; हातचे जाणें; पकड ढिली होणें. अधिक होणे.
(क) ना.–चकाकी; विद्युत्कांति; झळाळी
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–चकचकीत करणें; ओप देणें; पांढरें करणें; हातचें घालविणें; संपविणें.

मिंचुगारिके (ಮಿಂಚುಗಾರಿಕೆ) (क) ना.–ऐट; डौल; चकाकी; ओप; तेज; झिलई; लेप.

मिटकिसु (ಮಿಟಕಿಸು) (क) धा.–डोळे मिचकणें; पापण्यांची उघडझाप करणें; डोळा मारणें.

मिटुकु (ಮಿಟುಕು) (क) धा.–डोळे मिचकणें; डोळा मारणें. पापण्यांची उघडझाप करणें.

मिट्टने (ಮಿಟ್ಟನೆ) (क) अ.–दुःखानें; त्रासानें; मूक वेदनेमुळें; व्यथेकरून.

मिट्टिले (ಮಿಟ್ಟಿಲೆ) (क) वि.–लहान; चिमुकलें; कोवळें; गुळगुळीत.
—बाळे (ಬಾಳೆ) (क) ना.–सोनकेळें; चिमुकलें केळें.

मिट्टे (ಮಿಟ್ಟೆ) (क) ना.–उंचवटा; टेकडी; ढीग; रास; एक प्रकारचें आयुध; बाण; मुकुल; कळी.

मिड (ಮಿಡ) (क) ना.–शिव; परमेश्वर; व्यथा; जखम.

मिडि (ಮಿಡಿ) (क) धा.–चिमटणें; उडविणें; किंचणें; उरणें; स्पंदणें; हसणें; टणत्कार करणें; झंकारणें; अश्रु गाळणें.
(क) ना.–कोवळे फळ; तोर; कच्चे फळ; टाच; खोट; घोटा.

मिडिगालु (ಮಿಡಿಗಾಲು) (क) ना.–अंगुलि; बोट; टाच; खोट.

मिडिचे (ते) (ಮಿಡಿಚೆ [ತೆ]) (क) ना.–टोळ.

मिडिते (ಮಿಡಿತೆ) (क) ना.–उड्डाण; चिमटा; टोळ.

मिडिनागर (ಮಿಡಿನಾಗರ) (क) ना.–लहान आकाराचा अति विषारी नाग साप.

मिडु (ಮಿಡು) (क) धा.–झडणें; पान गळणें.
(क) ना.–व्यथा; बल.

मिडुकु (ಮಿಡುಕು) (क) धा.–त्रास होणें; दुःख होणें; मन दुखणें; चिंता करणें; चालविणें; हालचाल करणें; कांपणें; कंप पावणें; दया येणें.
(क) ना.–दुःख; व्यथा; दया; कळवळा; प्रेम; भक्ति; सत्त्वबल; कण्हणें.

मिण (णु) कु (ಮಿಣ [ಣು] ಕು) (क) धा.–मंद प्रकाशणें; पांढरें फुटणें; पहाटणें; प्रातःकाल होणें.
(क) ना.–काजवा; चमकी; नाकांतील सोन्याचा दागिना; मुगबट.

मिणुकुहुळ (ಮಿಣುಕುಹುಳ) (क) ना.–काजवा; खद्योत.

मिणि (ಮಿಣಿ) (क) ना.–चामड्याचा दोर; समुद्रात बातमी पोचवण्याकरतां टाकलेली तार.

मिणिमिणि (ಮಿಣಿಮಿಣಿ) (क) अ.–अति लहान होऊन; तेजहीन होऊन.

मिंटे (ಮಿಂಟೆ) (क) ना.–उंचवटा; टेकडी; रास; समूह; एक आयुध; कळी.

मिंड (ಮಿಂಡ) (क) ना.–वयांत आलेला मुलगा; तरुण; प्रियकर; धगड; वीर; छातीवान.

मिंडे (ಮಿಂಡೆ) (क) ना.–वयांत आलेली मुलगी; तरुणी; प्रियपात्र; बलशालिनी.

मिण्णगळे (ಮಿಣ್ಣಗಳೆ) (क) धा.–नकार देणें; बडबडणें; दुर्लक्षिणें; घसरणें; कबूल न करणें.

मिण्ण (ण्णा) ने (ಮಿಣ್ಣ [ಣ್ಣಾ] ನೆ) (क) अ.–टोकदार होऊन; पाय घसरून; निःशब्द होऊन.

मिण्णि (ಮಿಣ್ಣಿ) (क) ना. – फरशीचा दगड; गुळगुळीत गोटा; लहान तोंडाचें लोखंडी भांडे; चामड्याचा दोर.

मित (ಮಿತ) (सं) वि. – मोजके; आवाक्यांत असलेले; हातचें; प्रमाणशीर; मर्यादित.

मिति (ಮಿತಿ) (सं) ना. – माप; प्रमाण; मर्यादा; हद्द; पकड; निश्चितज्ञान; योग्यता; तिथी; दिनांक; तारीख;

—**कोळ्ळु** (ಕೊಳ್ಳು) (क) धा. – कह्यात राहणें; आटोक्यांत येणें.

—**मीरु** (ಮೀರು) (क) धा. – मर्यादेबाहेर जाणें; हाताबाहेर जाणे; उल्लंघणें; हद्दपार होणें.

मितभाषि (ಮಿತಭಾಷಿ) (सं) ना. – कामापुरतें बोलणारा; मोजके बोलणारा; समयोचित भाषण करणारा.

—**णि** (ಣಿ) (सं) ना. – जरूर तेवढेच बोलणारी.

मित्तु (ಮಿತ್ತು) (क) ना. – मृत्यु; मरण; मृत्युदेव.

मित्र (ಮಿತ್ರ) (सं) ना. – स्नेही; सोबती; संवगडी; जोडीदार; सूर्य; एक वैदिक देवता.

मित्रघ्न (ಮಿತ್ರಘ್ನ) (सं) वि. – मित्रद्रोही; वंचक; विश्वासघातकी.

मित्रभेद (ಮಿತ್ರಭೇದ) (सं) ना. – मित्रामधें फूट पाडण्याचें तंत्र.

मित्रे (ಮಿತ್ರೆ) (सं) ना. – मैत्रीण; सखी; सहेली; जोडीदारीण.

मिथिला (**ले**) (ಮಿಥಿಲಾ [ಲೆ]) (सं) ना. – जनक राजाची राजधानी.

मिथुन (ಮಿಥುನ) (सं) ना. – जोडी; दंपती; सति-पति-स्त्री, पुरुष जोडी; जोडीदार; एक सूर्यराशी.

मिथ्या (**थ्ये**) (ಮಿಥ್ಯಾ [ಥ್ಯೆ]) (सं) वि. असत्य; माया; वंचना; कृत्रिम; खोटें; अनैसर्गिक.

—**वादि** (ವಾದಿ) (सं) वि. – खोटारडा; वंचक; फसव्या; जग मिथ्या आहे असें म्हणणारा; अद्वैती.

—**वादिनि** (ವಾದಿನಿ) (सं) वि. – असत्य बोलणारी स्त्री; लबाड स्त्री.

मिथ्यादृष्टि (ಮಿಥ್ಯಾದೃಷ್ಟಿ) (सं) वि. – नास्तिक; देवाचें आस्तित्व न मानणारा; चार्वाक.

मिदि (ಮಿದಿ) (क) धा. – मर्दन करणें; तुडवणें; कुटणें; ठार मारणें; नाश करणें; उगाळणें; घासणें; मालिश करणे.

मिदु (**दुवु**) (ಮಿದು [ದುವು]) (क) वि. – मृदु; मऊ.
(क) ना. – मार्दव; मऊपणा.

मिदुगुलि (ಮಿದುಗುಲಿ) (क) ना. – तांदूळ करणें; भात भरडणे; गुदगुल्या करून ठार मारणारें; अस्वल.

मिदुडु (**ळु**) (ಮಿದುಡು [ಳು]) (क) ना. – मेंदू; डोक्यातील स्निग्ध पदार्थ.

मिद्दिगे (ಮಿದ್ದಿಗೆ) (क) ना. – द्राक्षाचा वेल; द्राक्षाचा घोस; द्राक्षापाक; द्राक्षारस.

मिनिके (ಮಿನಿಕೆ) (क) ना. – कलिंगडे; कलिंगडाचा वेल.

मिनुकु (**गु**) (ಮಿನುಕು [ಗು]) (क) धा. – चमकून नाहींसें होणें; मंद प्रकाशणें; मिणमिणणें; शोभणें; चांगलें दिसणें; रंजविणें.
(क) ना. – स्त्रियांच्या नाकांतील दागिना; चमकी; मुगबट.

मिरुगु (ಮಿರುಗು) (क) धा. – प्रकाशणें; चकाकणें; रंजविणें; लकाकणें; उजेड पडणें.
(क) ना. – चकाकी; कांति; प्रकाश; शोभा; संस्कार; लेप; मान्यता; मृग नक्षत्राचा पाऊस.

मिरुपु (ಮಿರುಪು) (क) ना. – चकाकी; कांति; सौंदर्य; शोभा.

मिल (**ळ**) **न** (ಮಿಲ [ಳ] ನ) (सं) ना. – मिश्रण; मिसळ; संयोग; जुळणी; जोडणी; एकवटपणा; भेट.

मिलित (**ळित**) (ಮಿಲಿತ [ಳಿತ]) (सं) वि. – मिश्रित; एक झालेले; जुळलेलें; जोडीदार बनलेलें.

मिश्र (ಮಿಶ್ರ) (सं) वि. – मिसळलेले; समाविष्ट; घुसळलेले.
(सं) ना. – मिश्रण; समावेश; मिसळ; एकजीव.

—**जाति** (ಜಾತಿ) (सं) ना. – संगीतातील एक ताल.

—**ण** (ಣ) (सं) ना. – मिसळ; समावेश; एकजीव.

मिश्रवर्ण (ಮಿಶ್ರವರ್ಣ) (सं) ना. – जातिसंकर; भिन्नरंगी मिश्रण.

मिश्रित (ಮಿಶ್ರಿತ) (सं) वि. – मिसळलेले; घुसडलेले; जुळवलेलें.

मिष (ಮಿಷ) (सं) ना. – निमित्त; सबब; ढोंग; सोंग; बहाणा; वंचना; स्पर्धा; असूया; डोळेझांक.

मिष्ट (ಮಿಷ್ಟ) (सं) वि. – मधुर; गोड; रुचकर.

मिष्टान्न (ಮಿಷ್ಟಾನ್ನ) (सं) ना. – मधुर आहार; गोडधोड; पक्वान्न.

मिसिसु (ಮಿಸಿಸು) (क) धा. – स्नान करणें; अंग धुणें; अंघोळ करणें; चरणें; चारणें; चकचकीत करणे.

मिसुकु (**गु**) (ಮಿಸುಕು [ಗು]) (क) धा. – हलणें; झोके खाणें कापणें; थरथरणें; प्रकाशणें; चकाकणें; चालवणे.

मिसुनि (ಮಿಸುನಿ) (क) ना. – सुवर्ण; सोनें; चकाकी; शोभा.

—**बेट्ट** (ಬೆಟ್ಟ) (क) ना. – सुवर्णपर्वत; मेरुपर्वत.

मिहिर (ಮಿಹಿರ) (सं) ना. – सूर्य; भास्कर; वायु; चंद्र; विक्रमादित्याचा दरबारातील एक कवि.

—**सुत** (ಸುತ) (सं) ना. – सूर्यपुत्र; कर्ण; शनि; यम.

मिहिराध्व (ಮಿಹಿರಾಧ್ವ) (सं) ना. – सूर्यचंद्राची भ्रमण कक्षा; आकाश; अवकाश; आभाळ.

मिळि (ಮಿಳಿ) (क) ना. – चामड्याचा दोर. 'मिणि' पहा.

मिळिर् (**रु**) (ಮಿಳಿರ್ [ರು]) (क) धा. – चालविणें; हलविणें; कंप पावणें; इकडे तिकडे हलणें; वाढणें.

—चु (ಚು) (क) धा.–चालविणें; हलविणें; झोकें देणें; अभिवृद्धि पावणें.
मिळिळ (ಮಿಳ್ಳಿ) (क) ना.–फरशीचा दगड; लहान तोंडाचे लोखंडी भांडें; गुळगुळीत गोटा; चंबू.
मिळिळरि (ಮಿಳ್ಳರಿ) (क) धा.–चालविणें; हलविणें; झोके देणें.
मिळिळसु (ಮಿಳ್ಳಸು) (क) धा.–चालविणें; उड्या मारणें; बागडणें; हंसे पिकवणें; तरंगणें; तवंगणें.
मिळ्तु (ಮಿಳ್ತು) (क) ना.–मृत्यु; मरण; मृत्युदेवता.
मिळ्तुगोड्डु (ಮಿಳ್ತುಗೊಡ್ಡು) (क) ना.–अपायकारक भाषण; दुसऱ्याला दुःख देणारी चर्चा; तापदायक भाषण.
मिळ्ळे (ಮಿಳ್ಳೆ) (क) ना.–लहान तोंडाचे लोहपात्र; गिंडी. 'मिण्णि' पहा.
मी (ಮೀ) (क) ना.–स्नान करणें; अंग धुणें; अंघोळ करणें.
मींगुल्लिग (ಮೀಂಗುಲಿಗ) (क) ना.–मासेमारी करणारा; कोळी; जाळें टाकणारा; जाळे करणारा; बक; 'कोक्करे' पहा.
मींचुळिळ (ಮೀಂಚುಳ್ಳಿ) (क) ना.–मासे धरणारा पक्षी; बक.
मी (मीं) टु (ಮೀ [ಮೀಂ] ಟು) (क) धा.–चिमटणें; बोटानें ढकलणें; हातानें उडवणें; उटणें; उठवणें; हसणें; पुढें ढकलणें.
(क) वि.–उत्तम; श्रेष्ठ; सुंदर; रंजक.
मीड (ಮೀಡ) (क) ना.–कोंडी; कडी; अडणा.
मीढ (ಮೀಢ) (सं) ना.–युद्ध; रणकंदन.
मीण (ಮೀಣ) (क) ना.–अंघोळ; स्नान; अंगधुणें.
मींटु (ಮೀಂಟು) (क) धा.–चिमटणें; उठणें; उठवणें; उडणें; उडवणें; हंसणें; ढकलणें.
मीन् (नु) (ಮೀನ್ [ನು]) (क) ना.–मासा; नक्षत्र; 'अरिल्' पहा.
मीन (ಮೀನ) (सं) ना.–मासा; एक सौर रास.
मीनकेतन (केतु) (ಮೀನಕೇತನ [ಕೇತು]) (सं) ना.–काम; मदन; मकरध्वज.
मीनकौशबक (ಮೀನಕೌಶಬಕ) (सं) ना.–आपल्याच रक्तावर पिलांना पोसणारा; पाणकोळी.
मीनंबुळु (ಮೀನಂಬುಳು) (क) ना.–काजवा.
मीनाक्षि (ಮೀನಾಕ್ಷಿ) (सं) ना.–माशाप्रमाणें लांबट डोळे असणारी स्त्री; सुंदरी; कुबेरकन्या; मदुरेची दुर्गा.
मीनांक (ಮೀನಾಂಕ) (सं) ना.–मीनध्वज; काम; मन्मथ.
मींचुळ्ळे (ಮೀಂಚುಳ್ಳೆ) (क) ना.–पाणकोळी; मासे खाऊन जगणारा पक्षी.
मीमांसे (सा) (ಮೀಮಾಂಸೆ [ಸಾ]) (सं) ना.–विचारमंथन; तात्त्विक निर्णय; हिंदुधर्माचा तत्त्वग्रंथ; षडदर्शनांपैकीं एक दर्शन.
मींबट्टे (ಮೀಂಬಟ್ಟೆ)(क) ना.–नक्षत्र मार्ग; आकाश; आभाळ.
मींबलयिगेय (ಮೀಂಬಳಯಿಗೆಯ) (क) ना.–मीनध्वज; काम; मदन.
मींबलविगेय (ಮೀಂಬಳವಿಗೆಯ) (क) ना.–'मीनांक' पहा.
मींबुलिगु (ಮೀಂಬುಲಿಗ) (क) ना.–एक पक्षी.
मींबुलु (ಮೀಂಬುಲು) (क) ना.–काजवा.
मीयु (ಮೀಯು) (क) धा.–स्नान करणें; नाहणें, अंगधुणें.
मीरु (ಮೀರು) (क) धा.–निघून जाणें; ओलांडून जाणें; अधिक होणें; अभिवृद्धि होणें; माजणें; मस्तीला येणें; उद्धट होणें.
—ह (ಹ) (क) ना.–अतिक्रमण; उल्लंघन; तडीपार.
मीलन (ಮೀಲನ) (सं) ना.–मिळणी; डोळे झांक; पापणीची उघडझाप; लपणूक; उघडझाप.
मीसल् (लु) (ಮೀಸಲ್ [ಲು]) (क) धा.–राखून ठेवणें; सोवळ्यांत ठेवणें; विशेष हेतूसाठीं ठेवणें.
मीसलिरिसु } (ಮೀಸಲಿರಿಸು) (क) धा.–वेगळे ठेवणें; राखून ठेवणें; न वापरतां ठेवणें.
मीसलुकट्टु } (ಮೀಸಲುಕಟ್ಟು)
मीसु (ಮೀಸು) (क) धा.–स्नान करणें; अंघोळ करणें; धुणें; अंघोळ घालणें.
मीसेगार (ಮೀಸೆಗಾರ) (क) वि.–मिशाळ; छातीवान्; धैर्यशाली.
मीसेहुरिमाडु (ಮೀಸೆಹುರಿಮಾಡು) (क) धा.–भांडण उकरून काढणें; मिशीला पीळ देणें; विडा उचलणें; उत्तेजन देणें.
मीह (ಮೀಹ) (क) ना.–स्नान; अंघोळ.
मु (ಮು) (क) अ.–तीन या अर्थी. येणारा आदेश.
मुक (ಮುಕ) (क) ना.–मुख; तोंड; चेहरा; वदन.
मुकर (ಮುಕರ) (क) वि.–ध्वनि करणारा; मुखर.
(क) ना.–नाकातील दागिना; नथ; मुखडा; चमकी.
मुकरु (कुरु) (ಮುಕರು [ಕುರು]) (क) धा.–भरून घेणें; समाविष्ट करणें; आवरणें; गुंडाळणें; वेढा देणें; आक्रमणें; एकवटणें.
मुकुट (ಮುಕುಟ) (क) ना.–किरीट; मुखवटा; शिरोभूषण; तालु; शिराचा वरचा भाग.
मुकुडु (डु) (ಮುಕುಡು [ಡು] (क) वि.–मुग्ध; मूढ; सुंदर; मोहित; आश्चर्यचकित; अज्ञानी; मंद; जड; सरळ स्वभावी.
मुकुति (ಮುಕುತಿ) (क) ना.–मुक्ति; मोक्ष; जन्ममरणापासून सुटका.
मुकुंद (ಮುಕುಂದ) (सं) ना.–विष्णु; कृष्ण; एक वाद्य.
मुकुर (ಮುಕುರ) (सं) ना.–आरसा; दर्पण; कळी.
मुकुल (ಮುಕುಳ) (सं) ना.–मुकुर; कळी; झाकण; पांद;

निरुंद मोकळी जागा; किंचित उघडलेलें.
मुकुलित (ಮುಕುಲಿತ) (सं) वि. – कळी सुटलेलें; फुलारलेलें; अर्धविकसित; झाकलेलें.
मुकुलीकृत (ಮುಕುಲೀಕೃತ) (सं) वि. – अर्धोन्मीलित; कळीच्या आकाराचें; ओंजळीसारखें; झाकून राहणारे.
मुक्क (ಮುಕ್ಕ) (क) वि. – मूर्ख; अज्ञानी; अविवेकी; विकल; नासलेले; फुटलेले; अपवित्र; उणीव असलेले.
मुक्कडि (ಮುಕ್ಕಡಿ) (क) ना. – त्रिभाग; तीन तुकडे.
—आगु (ಆಗು) (क) धा. – यद्वातद्वा होणें; तुकडे तुकडे होणें; चूरचूर होणें.
मुक्कण्ण (ಮುಕ್ಕಣ್ಣ) (क) ना. – त्रिनेत्र; शिव; त्र्यंबक; परमेश्वर; मूर्खशिरोमणी.
मुक्कालु (ಮುಕ್ಕಾಲು) (क) ना. – तीन चतुर्थांश; पाऊण; तिपाई; अडणी; लंगडा; तीन पायाचें.
मुक्कु (ಮುಕ್ಕು) (क) धा. – गपागप खाणें; अधाशीपणें खाणें; कोंबणें; घाईनें गिळणें; बकाबक खाणें; नाश करणें.
(क) ना. – तुकडा; चूर; लहान भाग; अहंकार; गर्व; मस्ती; माज; जात्यातील घास; ओंजळ; दळणाचा घास; खुळेपणा; मूर्खता.
—हाकु (ಹಾಕು) (क) धा. – थोडेथोडें घालणें; घास घालणें.
मुक्कुडि (ಮುಕ್ಕುಡಿ) (क) ना. – अपाय; आपत्ति; संकट; अडचण; त्रिशूळ;
मुक्कुरि (ಮುಕ್ಕುರಿ) (क) धा. – तुकडे होणें; आवरणें; गुंडाळणें.
(क) ना. – जखम; व्यथा; दुःख; कण्हणें; विव्हळता.
मुक्कुरिकु (ಮುಕ್ಕುರಿಕು) (क) धा. – गुंडाळणें; आवरणें हल्ला करणें; आक्रमण करणें; विरोधणें.
मुक्कुरु (करु) (ಮುಕ್ಕುರು [ಕ್ಕುರು]) (क) धा. – आक्रमणें; विरोध करणें; हल्ला करणें; आवरणें.
मुक्कुळिसु (ಮುಕ್ಕುಳಿಸು) (क) धा. – चूळ टाकणें; पाणी खुळखुळून बाहेर थुंकणें; खुळखुळून तोंड धुणें; चूळ भरणें.
मुक्कोटि (ಮುಕ್ಕೋಟಿ) (क) ना. – तीन कोटी; एक पवित्र तीर्थ; त्रिशूळ.
मुक्त (ಮುಕ್ತ) (सं) वि. – मोकळा; सोडलेला; संसार मोहातून बाहेर पडलेला; विरक्त; संन्यासी; मुक्त झालेला.
मुक्तक (ಮುಕ್ತಕ) (सं) ना. – लहान पद्य; स्फुट कविता; चुटका; मुक्त झालेला.
मुक्तकेशि (शिनि) (ಮುಕ್ತಕೇಶಿ [ಕೇಶಿನಿ]) (सं) ना. – केस मोकळे सुटलेली; द्रौपदी.
मुक्तछंद (ಮುಕ್ತಛಂದ) (सं) ना. – छंदाच्या चाकोरीतून सुटलेली कविता.
मुक्तहस्त (ಮುಕ್ತಹಸ್ತ) (सं) वि. – सढळ हाताचा; हात सैल सोडून देणारा; दानशूर; कर्ण; फाटक्या हाताचा.
मुक्ता (ಮುಕ್ತಾ) (सं) ना. – मोती; मौक्तिक.
मुक्ता (के) (ಮುಕ್ತಾ (ಕೆ)) (सं) ना. – मुक्त झालेली स्त्री.
मुक्तादेवि (ಮುಕ್ತಾದೇವಿ) (सं) ना. – एक शिवशरण स्त्री; भक्तीण; संन्यासिनी.
मुक्ताफळ (ಮುಕ್ತಾಫಳ) (सं) ना. – अत्युत्तम मोती; पाणीदार श्रेष्ठ मोती.
मुक्ताय (ಮುಕ್ತಾಯ) (सं) ना. – समारोप; परिसमाप्ति; उपसंहार.
मुक्तावलि (ली) (ಮುಕ್ತಾವಲಿ [ಲೀ]) (सं) ना. – मोत्याची माळ; मोहनहार; पेंडे; पाणीदार मोती; रसिक बोल; रसाळ गप्पा.
मुक्ति (ಮುಕ್ತಿ) (सं) ना. – मोक्ष; जननमरणापासून सुटका; स्वातंत्र्य.
मुक्तिकन्निके (ಮುಕ್ತಿಕನ್ನಿಕೆ) (सं) ना. – पार्वती; मुक्तिनामक स्त्री.
मुक्तिमार्ग (ಮುಕ್ತಿಮಾರ್ಗ) (सं) ना. – मोक्षमार्ग; सुटकेची युक्ति; मुक्तीचा रीतिरिवाज.
मुख (ಮುಖ) (सं) ना. – तोंड; चेहरा; पुढचा भाग; दिशा. नाटकाचा विषयोपन्यास; प्रारंभ; आदि; मूळकारण; देहाचे शिखर; मुख्य; प्रमुख.
मुखंड (ಮುಖಂಡ) (क) ना. – नायक; नेता; तत्त्वदर्शी; मुख्यस्थ, सूत्रधार.
मुखत्र (ಮುಖತ್ರ) (सं) ना. – शिरस्त्राणातील हलवता येण्यासारखा भाग. मुखटोप.
मुखदाक्षिण्य (ಮುಖದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ) (सं) ना. – दयेचें ढोंग; खोटी सहानुभूती; दिखाऊ कळवळा.
मुखपाठ (ಮುಖಪಾಠ) (सं) ना. – पाठांतर; तोंडपाठ.
मुखभंग (ಮುಖಭಂಗ) (सं) ना. – पडून तोंड फुटणें; अपमान; पाणउतारा; तोंडफोड
मुखभंगित (ಮುಖಭಂಗಿತ) (सं) वि. – अपमानित; तिरस्कृत.
मुखभर्त्सने (ಮುಖಭರ್ತ್ಸನೆ) (सं) ना. – उघडनिंदा; समक्ष केलेली निंदा; झोडपणी.
मुखभाव (ಮುಖಭಾವ) (सं) ना. – चेहऱ्यावरील भाव; मुद्राभिनय; मनोभावनेचे चर्येवरील प्रतिबिंब; भावनाविष्कार.
मुखमज्जन (ಮುಖಮಜ್ಜನ) (सं) ना. – तोंड धुणें; मुखमार्जन.
मुखमणि (ಮುಖಮಣಿ) (सं) ना. – हारातील मुख्यमणी; मेरुमणी; मध्यरत्न.
मुखमंडप (ಮುಖಮಂಡಪ) (सं) ना. – सज्जा; इमारतीच्या दर्शनी भागातील ओसरी; पडवी; ओटा; देवळ.

मुखमुद्रे (ಮುಖಮುದ್ರೆ) (सं) ना. – हावभाव; मुखलक्षण; चर्येवरील विकार

मुखर (ಮುಖರ) (सं) वि. – शब्द करणारा; ध्वनि काढणारा; तोंड वाजवणारा.

(सं) ना. – आवाज; चाहूल; गोंधळ; चकाट्या पिटणारा; नायक; पुढारी; नेता.

मुखरित (ಮುಖರಿತ) (सं) वि. – गर्विष्ठ; बोलका; आवाज करणारा.

मुखरीकृत (ಮುಖರೀಕೃತ) (सं) वि. – ध्वनि केलेला; आवाज असलेला; बोलायला लावलेला.

मुखवाड (ಮುಖವಾಡ) (क) ना. – मुखटोप; मुखवटा; चेहरा लपविण्याचे साधन.

मुखवाद्य (ಮುಖವಾದ್ಯ) (स.) ना. – तोंडानें फुंकून वाजवण्याचे वाद्य; सनई; मुरली; लहान कर्णा.

मुखवास (ಮುಖವಾಸ) (सं) ना. – तोंडाला सुगंध येण्याचें द्रव्य; रसकापूर. 'पच्चगप्पूर' पहा.

मुखविकार (ಮುಖವಿಕಾರ) (सं) ना. – मुखसौंदर्यातील बिघाड; कांतिहीनता; बाहणा; सोंग; विलास; चैन; नट; नाचापोर; मुरका.

मुखवीणे (ಮುಖವೀಣೆ) (सं) ना. – सनई; शहनाई.

मुखश्री (ಮುಖಶ್ರೀ) (सं) ना. – तोंडावरील कळा; चर्येवरील तेज; वदनसौंदर्य;

मुखस्तुति (ಮುಖಸ್ತುತಿ) (सं) ना. – लाळघोटेपणा; तोंड-देखलेपणा; प्रशंसा; वर्णना; तोंडा पुरते बोलणें.

मुखांतर (ಮುಖಾಂತರ) (सं) अ. – द्वारां; मुळें; उद्देशानें; मूलक.

मुखामुखि (ಮುಖಾಮುಖಿ) (सं) ना. – तोंडोतोंडीं; रुजवात; प्रत्यक्षप्रमाण. हुजुराहुजुरी.

मुखारि (ಮುಖಾರಿ) (सं) ना. – कर्नाटकी संगीतांतील एक राग.

मुखारे (ಮುಖಾರೆ) (क) ना. – अंगण; सोपा; आवार; पडसोपी.

मुखोद्गत (ಮುಖೋದ್ಗತ) (सं) वि. – तोंडपाठ; मुखांतून निघणारे.

मुख्य (ಮುಖ್ಯ) (सं) वि. – पहिला; वडील; श्रेष्ठ; तोंडासंबंधी. उत्तम; आदी.

(सं) ना. – नायक; प्रमुख; पुढारी.

मुख्यप्राण (ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣ) (सं) ना. – हनुमान; प्राणदेव; प्राणवायु.

मुख्यस्थ (ಮುಖ್ಯಸ್ಥ) (सं) ना. – नेता; पुढारी; प्रमुख. 'हिरमणि' पहा.

मुगि (ಮುಗಿ) (क) धा. – झाकणें; संपविणें; शेवटाला नेणें; संपणे; अंत होणें; नमस्कार करणें.

—त (ತ) (क) ना. – शेवट; समारोप; अंत; झाकण; आवरण.

मुगिल् (लु) (ಮುಗಿಲ್ [ಲು]) (क) ना. – मेघ; ढग; आकाश आभाळ; निरभ्रता.

मुगिलट्टळे (ಮುಗಿಲಟ್ಟಳೆ) (क) ना. – तळघर; किल्ल्याचा बुरुज; तटाचा उंचभाग; कोट. 'कोत्तल' पहा. बातेरी; तोफ डागण्याची जागा.

मुगिले (ಮುಗಿಲೆ) (क) ना. – विषम संख्या; व्यक्त संख्या.

मुगिसु (ಮುಗಿಸು) (क) धा. – शेवट लावणें; संपविणें; उपसंहार करणें; समारोप करणें; झाकून ठेवणें.

मुगुद (ಮುಗುದ) (क) ना. – मुग्ध सुंदर; मूढ; अज्ञानी; अजाण.

मुगुदे (ಮುಗುದೆ) (क) – ना. मुग्धा – ज्ञान नसलेली; कोवळ्या वयाची नायिका; सुंदरी.

मुगुदाण } (ಮುಗುದಾಣ
मुगदाण } (ಮುಗದಾಣ) (क) ना. – मुखत्राण; मुसकी; वेसण; बैलाच्या नाकांतील दोरी; जनावर कह्यात ठेवण्याचें साधन.

मुगुरु (ಮುಗುರು) (क) धा. – वेढा घालणें; हल्ला करणें; बुरखा घालणें; झाकणें; आवरणें.

मुगिल्दरे (ಮುಗಿಲ್ದೆರೆ) (क) ना. – देवेंद्र; सुरपति.

मुगिल्वट्टे (ಮುಗಿಲ್ವಟ್ಟೆ) (क) ना. – आकाशमार्ग; अवकाश. 'बान्' पहा.

मुगुवळि (ಮುಗುವಳಿ) (क) ना. – समारोप; शेवट; प्रथमच केलेला करारमदार;

मुगुळ् (ळु) (ಮುಗುಳ್ [ಳು]) (क) धा. – झाकणें; दिसेनासे करणें; कळी येणें; जोडणें; वश होणे.

(क) ना. – कळी; झाकण; पांद.

—चु (ಚು) (क) धा. – कळी सुटणें; संकोचणें; आवरण घालणें.

मुगुळंब (ಮುಗುಳಂಬ) (क) ना. – कळ्याचा बाण वापरणारा; कामदेव; मदन.

मुगुळि (ಮುಗುಳಿ) (क) ना. – कलश; बाभळीचें झाड.

मुगुळगणेय (ಮುಗುಳ್ಗಣೆಯ) (क) ना. – पुष्पबाण; मदन; काम.

मुगुळ्नगे (ಮುಗುಳ್ನಗೆ) (क) ना. – स्मित हास्य; मंद हास्य; गालातल्या गालात हंसणें.

मुग्ग (ग्गु) रिसु (ಮುಗ್ಗ [ಗ್ಗು] ರಿಸು) (क) धा. – झोला जाणें; पुढें जाणें; पुढें पडणें; तड लावणें; वाकडे पाऊल पडणें.

मुग्गलु (ಮುಗ್ಗಲು) (क) वि. – घाणेरडा; कंटाळलेला; रिकामटेकडा.

—गेडि (ಗೇಡಿ) (क) ना. – आळशी; कुजका; घाणेरडा.

—नात,-वासने (ನಾತ-ವಾಸನೆ) (क) वि. – दुर्गंध.
मुगु (ಮುಗ್ಗು) (क) धा. – झोले खात चालणें; झोल्यानें पडणें; अडखळणें; बिघडणें.
(क) ना. दुर्गंध घाण; खड्डा; कुबटपणा.
—आगु (ಆಗು) (क) धा. – घाण येणें; दुर्गंध पसरणें: कुबटणें; बुरसणें.
मग्गोलु (ಮುಗ್ಗೊಲು) (क) ना. – तरफ; तरफेखालचा टेकू.
मुग्ध (ಮುಗ್ಧ) (सं) वि. – 'मुगुद' पहा. सुंदर; मूढ; अज्ञानी.
मुग्धा (ग्धे) (ಮುಗ್ಧಾ [ಗ್ಧೆ]) (सं) ना. – कोवळ्या वयाची युवती, एक नायिका; अनुभव नसलेली; अजाण सुंदरी.
मुं (ಮುಂ) (क) अ. – पुढें; समोर; नंतर; पुढचा; पहिला; पूर्वकाळचा.
मुंकणिसु (ಮುಂಕಣಿಸು) (क) धा. – पुढे चालविणें; पुढें चालू करणें.
मुंकुडि (ಮುಂಕುಡಿ) (क) ना. – बिनी; सैन्याची आघाडी; पथकाची पुढची फळी; समरसंमुखता.
मुंकोळ्ळु (ಮುಂಕೊಳ್ಳು) (क) धा. – पुढें जाणें; पुढें होणें.
मुंगट्टु (ಮುಂಗಟ್ಟು) (क) ना. – पुढील छावणी; आतलें अंगण; सोपा; ओसरी; ओटा.
मुंगड (ಮುಂಗಡ) (क) ना. – इसारा; संचकार; अगाऊ दिलेला पैसा; मुद्दल; भांडवल; मूलधन.
मुंगडे (ಮುಂಗಡೆ) (क) ना. – पुढचा भाग; समोरचा भाग.
मुंगत्तले (ಮುಂಗತ್ತಲೆ) (क) ना. – संध्या समयीचा अंधार; सायंकालीन काळोख; धुक्याचा अंधार.
मुंगाण् (णु) (ಮುಂಗಾಣ್ [ಣು]) (क) धा. – आधीं समजून घेणें; प्रथम माहिती घेणें; भविष्य सांगणें.
—के (ಕೆ) (क) ना. – भविष्य ज्ञान; प्रथम दर्शन; भविष्यत्कथा.
मुंगार् (रु) (ಮುಂಗಾರ್ [ರು]) (क) ना. – आडवळे; मृगाचा पाऊस; नैर्ऋत्येकडील पाऊस.
मुंगावळ (ಮುಂಗಾವಳ) (क) ना. – रात्रीच्या पहिल्या प्रहराचा काळोख; करकरीत सांजेचा अंधार. 'मुंगत्तले' पहा.
मुंगु ((ಮುಂಗು) (क) ना. – कळी; मुकुल; मुकुर; मुगारा; मोड; अंकुर.
मुंगुडि (ಮುಂಗುಡಿ) (क) वि. – पूर्वीचा; आधीचा; पहिला; अग्रिम; समरसंमुख; नाक. 'मुंकुडि' पहा.
मुंगुरि (ಮುಂಗುರಿ) (क) ना. – मुंगुस; नकुल.
मुंगुरुळु (ಮುಂಗುರುಳು) (क) ना. – कपाळावरील केस; झुलपें.
मुंगुलि (ಮುಂಗುಲಿ) (क) ना. – 'मुगुरि' पहा; मुंगुस; नकुल.
मुंगेडु (ಮುಂಗೆಡು) (क) धा. – गर्भगळित होणें; धैर्य सुटणें; रेंगाळणें; मंदावणें.
मुंगेडे (ಮುಂಗೆಡೆ) (क) धा. – पुढें पडणें; उलटून पडणें; उलटणें; उलटापालट होणें.
मुंगोळ् (ಮುಂಗೊಳ್) (क) धा. – पुढें चालू राहणें; पुढें होणें.
मुंगोट्टु (ಮುಂಗೋಟು) (क) ना. – नावेचा पुढचा भाग.
मुंगोप (ಮುಂಗೋಪ) (क) ना. – शीघ्र कोप; झटकन येणारा राग.
मुंगोपि (ಮುಂಗೋಪಿ) (क) ना. – क्षुल्लक गोष्टीला रागवणारा; चिडखोर; रागीट; शीघ्रकोपी.
मुंगोळ् (ಮುಂಗೋಳ್) (क) ना. – सैन्याची आघाडी; समरमुख; पहिली गल्ली.
मुच्चंजे (ಮುಚ್ಚಂಜೆ) (क) ना. – श्रीसंध्या; तिन्हीसांज; सूर्यास्तसमय; धुक्याचा अंधार.
मुच्चणि (ळि) के (ಮುಚ್ಚಣಿ [ಳಿ] ಕೆ) (क) ना. – लेखीकरार; तहनामा; सल्लासमेट; झाकण; पांघरूण.
मुच्च (च्चु) ळ् (ಮುಚ್ಚ[ಚ್ಚು]ಳ್) (क) ना. – झांकण; आवरण; झाकण्याचें साधन; भांड्याची झाकणी; दादरा.
मुच्चालु (ಮುಚ್ಚಾಲು) (क) ना. – चोर; भामटा; लबाड; लपून राहणारा.
मुच्चु (ಮುಚ್ಚು) (क) धा. – लपविणें; आडकरणें; झाकणें; आवरणें; घडी घालणें.
—मरे (ಮರೆ) (क) ना. – आतबाहेर; कपट; फसवणूक; मर्म; रहस्य.
मुच्चे (ಮುಚ್ಚೆ) (क) ना. – मूर्च्छा; विस्मरण; फेपरें; बेभानता.
मुंचत् (ಮುಂಚತ್) (सं) वि. – त्यागी; सोडणारा; सैल; ढिला; घसरणारा; मुकणारा; झडणारा; लोंबता.
मुंचित (ಮುಂಚಿತ) (क) वि. – पुढे गेलेले; पूर्वीचा.
(क) अ. – प्रथमपासून; पहिल्यापासून.
मुंचु (ಮುಂಚು) (क) धा. – पुढे होणें; अधिक होणें; मर्यादा ओलांडणें; उन्नति होणें; पुढें जाणें; पुढारणें.
मुंचूणि (ಮುಂಚೂಣಿ) (क) ना. – सेनेची आघाडी; युद्धातील समोरासमोरील सेना; बिनी; पुढचाभाग; आरंभ.
मुंज (ಮುಂಜ) (क) ना. – मोळ; एक प्रकारचे चिवट गवत; कुश; लव्हाळा; धारा नगरीचा राजा.
मुंजाने (व) (ಮುಂಜಾನೆ [ವ]) (क) ना. सकाळ; प्रातःकाळ; रामप्रहर.
मुंजि (जिवे) (ಮುಂಜಿ [ಜಿವೆ]) (क) ना. – मुंज; मौंजीबंधन; व्रतबंध.
मुंजेरगु (ಮುಂಜೆರಗು) (क) ना. – पुढचे टोक; कापडाचा शेवट; पदर.
मुट्ट (ಮುಟ್ಟ) (क) अ. – पर्यंत; पावेतों; जवळ.
—कोलु (ಕೋಲು) (क) नां. – बहिष्कार; विनाश; हरकत; लूट.

मुट्टयि (वि) सु (ಮುಟ್ಟಯಿ [ವಿ] ಸು) (क) धा. – धावून येणें; अंगावर येणें.

मुट्टले (ಮುಟ್ಟಲೆ) (क) ना. – क्रयविक्रय; किंमत; रजोदर्शनकाल; विटाळाचे दिवस.

मुट्टाळ (ಮುಟ್ಟಾಳ) (क) ना. – दांडगा; हुंब; अडमुठा; घड्ड; मूर्ख; अंत्यावस्था.

मुट्टि (ಮುಟ್ಟಿ) (क) ना. – मुष्टि; मूठ; वळवलेला पंजा.

मुट्टिगे (ಮುಟ್ಟಿಗೆ) (क) ना. – चिता; सरण; मूठ.

मुट्टु (ಮುಟ್ಟು) (क) धा. – पोहोचणें; स्पर्श करणें; शिरणें; जाणें; शिवणें; रवानगी करणें. 'सोंकु' पहा.

(क) ना. – स्पर्श; विटाळ; कूज; उपकरण; साधन; उपयोग; वैभव; प्रस्तावना; सामीप्य; शेजार; विलंब; हरकत; कांकं.

मुट्टुगोलु (ळु) (ಮುಟ್ಟುಗೋಲು [ಳು]) (क) ना. – बहिष्कार; हरकत; विनाश; लूट.

मुट्टुवळि (ಮುಟ್ಟುವಳಿ) (क) ना. – खर्च; वेंच; व्यय; पोहोंच.

मुट्टेडे (ಮುಟ್ಟೆಡೆ) (क) ना. – कंटक; कष्ट; आपत्ति.

मुडलिडु (ಮುಡಲಿಡು) (क) धा. – बीजांकुर येणें; मोड फुटणें.

(क) ना. – धान्याला मोड फुटण्याच्या वेळचा एक शेतसण.

मुडह (ಮುಡಹ) (क) वि. – चतुर; युक्तिबाज.

मुडि (ಮುಡಿ) (क) धा. – धरणें; धारण करणें; जाळणें; वाकणें; संपविणें; होणें; कामाला येणें; शेवट लावणें.

(क) ना. – वेणी; बुचडा; जटा; किरीट; धान्याचे माप; अंत; शेवट; कबरी.

—सु (ಸು) (क) धा. – डोक्यावर घेणें; डोके शृंगारणें; दिवा लावणें.

मुडिकट्टु (ಮುಡಿಕಟ್ಟು) (क) धा. – वेणी घालणें; केसाचे पेड बांधणें; पेंडी बांधणें.

मुडिगे (ಮುಡಿಗೆ) (क) ना. – नाश; बाधा.

मुडिगिक्कु (ಮುಡಿಗಿಕ್ಕು) (क) धा. – वेणी सजवणें; कबरी शृंगारणें; बुचडा बांधणें.

मुडि (डु) पु (ಮುಡಿ [ಡು] ಪು) (क) ना. – राखून ठेवलेली वस्तु; देणगी; प्रसाद; आशीर्वाद वस्तु; समारोप; शेवट; खांदा; भुज.

मुडिवाळ (ಮುಡಿವಾಳ) (क) ना. – सुगंधी मुळाची वनस्पति; मोथा; नाग मोथा.

मुडुकु (गु) (ಮುಡುಕು [ಗು]) (क) धा. – वाकडे होणें; तिरकस होणें; मुदडणें; विकृत होणें; मिठी मारणें.

मुडुपु (ಮುಡುಪು) (क) वि. – प्रसाद; देणगी; आशीर्वाद; भेटवस्तु; समारोप; खांदा; भुज.

मुडुब (ಮುಡುಬ) (क) वि. – लंगडा; पांगळा. लुळा 'हेळव' पहा.

मुडुबु (ಮುಡುಬು) (क) ना. – तोंडावरील मोडी; यौवन पीटिका; तारुण्याचे दर्शक फोड; अठया.

मुडुहु (ಮುಡುಹು) (क) धा. – खांदा देणें; खांद्यावर घेणें; जबाबदारी घेणें.

मुणु (ळु) गु (ಮುಣು [ಳು] ಗು) (क) धा. – तळ गाठणें; बुडणें; पाण्यात डुबणें.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. – बुडविणें; दिसेनासा करणें.

मुंड (ಮುಂಡ) (सं) ना. – डोकें; मुंडकें; टक्कल असलेले मस्तक; भादरलेलें डोकें; बोडलेलें डोकें; बठलेले झाड; धड; कबंध; एक राक्षस.

मुंडक (ಮುಂಡಕ) (क) ना. लोंबणारी डहाळी; डोकें; शिर; केवड्याचें बन; एक उपनिषद्.

मुंडन (ಮುಂಡನ) (सं) ना. – क्षौर; बोडंती; भादरणी; डोक्याचा गुळगुळीत गोटा; चमनगोटा; अपमान; मानहानी.

मुंडमोचु (ಮುಂಡಮೋಚು) (क) धा. – डोकें भादरणें; डोक्याचे केस काढणें; मुंडन करणें; क्षौर करणें.

मुंडाट (ಮುಂಡಾಟ) (क) ना. – चुंबन; स्तोत्र; गुणकथन; कौतुक; लाड.

मुंडाडु (ಮುಂಡಾಡು) (क) धा. – चुंबणें; गोंजारणें; कौतुक करणें; लाड करणें; मिठी मारणें; भादरणें; बोडणें.

मुंडास (सु) (ಮುಂಡಾಸ [ಸು]) (अ. दे) ना. – रुमाल; टापरी मंदिल; फेटा.

मुंडासन (ಮುಂಡಾಸನ) (सं) ना. – शीर्षासन; डोक्यावर ताठ राहण्याचें आसन.

मुंडिग (ಮುಂಡಿಗ) (क) ना. – क्षौरिक; न्हावी; चिलखत; लोहकवच.

मुंडिगे (ಮುಂಡಿಗೆ) (क) ना. – खुंटा; खांब; आधार; झाडाचा बुंधा; सोट; कठिण उखाणा.

मुंडित (ಮುಂಡಿತ) (सं) वि. – भादरलेले; मुंडण केलेले; केस काढलेले; गुळगुळीत गोटा केलेलें.

मुंडु (ಮುಂಡು) (क) ना. – चार हाती पंचा; मुंडके; टक्कल; बठलेले झाड.

मुंडे (ಮುಂಡೆ) (क) ना. – नवरा मेलेली स्त्री; विधवा; विकेशा; सोवळी झालेली स्त्री.

मुत्त (ಮುತ್ತ) (क) वि. – जुनें; म्हातारें; जीर्ण;

—अरदे (ಅರದೆ) (क) ना. – म्हातारपणापर्यंत नवरा असलेली स्त्री; सौभाग्यवती.

मुत्तब्बे (व्वे) (ಮುತ್ತಬ್ಬೆ [ವ್ವೆ]) (क) ना. – आजी; थोरली आई; मातामही; पितामही.

मुत्तय्य (ಮುತ್ತಯ್ಯ) (क) ना. – आजा; पितामह; मातामह.

मुत्तल (लु) (ಮುತ್ತಲ [ಲು]) (क) ना.–पळस; त्रिदळ; पळसाचे झाड, किंशुक; वेढा; घेरा; आक्रमण.

मुत्तुग (ಮುತ್ತುಗ) (क) ना.–पळस; किंशुक; त्रिदळ; वेढा. पलाशवृक्ष.

मुत्तिगे (ಮುತ್ತಿಗೆ) (क) ना.–घेरा; वेढा; हल्ला; चढाई.

मुत्तु (ಮುತ್ತು) (क) धा.–गुंडाळी करणें; वेढा घालणें; हल्ला करणें; घेरा देणें; आवरणें

(क) ना.–चुंबन; मुका; पापा; मोती.

मुत्ते (ಮುತ್ತೆ) (क) ना.–वृद्धा; म्हातारी; वयस्कर स्त्री.

मुत्तैदे (ಮುತ್ತೈದೆ) (क) ना.–म्हातारी सवाष्ण; सौभाग्यवती वृद्धा.

मुत्सद्दि (ಮತ್ಸದ್ದಿ) (अ. दे) ना.–धूर्त; राजकारणी; व्यवहारकुशल; दूर दृष्टीचा; चाणाक्ष; हिशोबी मनुष्य.

—तन (ತನ) (क) ना.–चातुर्य; चाणाक्षपणा; राजकारण; दूरदृष्टि.

मुद (ಮುದ) (सं) ना.–संतोष; आनंद; हर्ष;

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–संतोषणें; आनंदणें; हर्ष पावणें.

—भेरु —पेरु (ವೆರು–ಪೇರು) अत्यानंद होणें; हर्षभरित होणें.

मुद (दा) श्रु (ಮುದ [ದಾ] ಶ್ರು) (सं) ना.–आनंदाश्रु; सुखाचे आसु.

मुदि (दु) (ಮುದಿ [ದು]) (क) वि.–जुना; प्राचीन; वय झालेला; म्हातारा; वृद्ध

मुदित (ते) (ಮದಿತ [ತೆ]) (सं) वि.–हर्षभरित; आनंदित; (सं) ना.–संतोष; तृप्ति; आनंद; हर्ष.

मुदिर (ಮುದಿರ) (सं) ना.–ढग; मेघ; आकाश; प्रियतम; विट; नायकनायिकेचे मनरंजन करणारा; विदूषक.

मुदु (ಮುದು) (क) धा.–जुनावणें; वृद्ध होणें; म्हातारे होणें. (क) ना.–म्हातारपण; वृद्धावस्था.

मुदुगण्गळ (ಮುದುಗಣ್ಗಳ್) (क) ना.–मंददृष्टि झालेले, म्हातारे.

मुदुडु (ಮುದುಡು) (क) धा.–झाकून घेणें; घडी घालणें; गुंडाळणें; सुरळी करणें; संकुचित होणें; संकोचणें; लाजणें; नेसणें; नेसवणें; कृश होणें; खुरटणें; लपणें.

मुदुप (ಮುದುಪ) (क) ना.–म्हातारा; वृद्ध.

मुदुपु (ಮುದುಪು) (क) ना.–म्हातारपण; वृद्धत्व; उतारवय.

मुदुरु (ಮುದುರು) (क) धा.–दुमडणें; गुंडाळणें; संकोचणें; नेसणें; लपणें; वाळणें; खुरटणें.

मुदुवळित (ಮುದುವಳಿತ) (क) ना.–म्हातारपण; मरण; मृत्यु,

मुदुह (ಮುದುಹ) (क) ना.–वृद्धावस्था; जरा; वार्धक्य; पुरातनत्व; जुनाटपणा; सनातनत्व.

मुद्ग (ಮುದ್ಗ) (सं) ना.–आच्छादन; कवच; पांढरा शंख; शिंप; मूग.

मुद्गर (ಮುದ್ಗರ) (सं) ना.–सोटा; लाठी; गदा; ठोसा; बुक्की.

मुद्गान्न (ಮುದ್ಗಾನ್ನ) (सं) ना.–मुगाच्या डाळीची खीर; खिचडी; गव्हाची खीर; हुग्गी.

मुद्दण (ಮುದ್ದಣ) (क) ना.–तोंडावर येणारी पुळी; मोडी; यौवन पीटिका; 'रामाश्वमेध' काव्याचा कर्ता.

मुद्दत (ಮುದ್ದತ) (अ. दे) ना.–अवधी; समय; वायदा; वेळ.

मुद्दले (ಮುದ್ದಲೆ) (क) ना.–'मुरज' पहा, चर्मवाद्य; मृदंग.

मुद्दातु (ಮುದ್ದಾತು) (अ.दे.) ना.–मुदत; अवधी; समय; वायदा.

मुद्दां (ಮುದ್ದಾಂ) (क) अ.–स्वतः, पाहिजे म्हणून; उद्देशपूर्वक; जरूर; आवर्जून; अगत्यानें.

मुद्दिगे (ಮುದ್ದಿಗೆ) (क) ना.–मुद्रा; मुद्रिका; मोहोर; छाप; खुणेची वस्तु; झाकण.

मुद्दिसु (ಮುದ್ದಿಸು) (क) धा.–प्रेम करणें; लाड करणें; चुंबणें; पापा घेणें.

मुद्दु (ಮುದ್ದು) (क) ना.–मुका; चुंबन; प्रेम; आशीर्वाद; अवघ्राण; गोंजारणें.

मुद्दुगेय् (गै) (ಮುದ್ದುಗೆಯ್ [ಗೈ]) (क) धा.–प्रीति करणें; मुका घेणें; पापा घेणें.

मुद्दे (ಮುದ್ದೆ) (क) ना.–तांदुळाच्या पिठाचा लाडू; लाह्यापीठाचा लड्डू.

मुद्रा (द्रे) (ಮುದ್ರಾ [ದ್ರೆ]) (सं) ना.–नाणें; नाण्याची किंमत.

—ऱ्हास (ಹ್ರಾಸ) (सं) ना.–नाण्याचा भाव उतार वधार; अवमूल्न.

मुद्रांकित (ಮುದ್ರಾಂಕಿತ) (सं) वि.–ठसा उठविणें; चिन्हांकित; मोहोरबंद; ओले केलेलें.

मुद्राक्षर (ಮುದ್ರಾಕ್ಷರ) (सं) ना.–ठश्यातील अक्षर; मोहोर; अक्षराचा खिळा; टंक; टाइप.

मुद्रालय (ಮುದ್ರಾಲಯ) } मुद्रणालय (ಮುದ್ರಣಾಲಯ) } (सं) ना.–छापखाना;

मुद्रालेखनयंत्र (ಮುದ್ರಾಲೇಖನಯಂತ್ರ) (सं) ना.–टंकलेख; टंकलेखन यंत्र; टाईप रायटर.

मुद्रिके (का) (ಮುದ್ರಿಕೆ [ಕಾ]) (क) ना.–मोहोरेची अंगठी; छापाची अंगठी; सांकेतिक ठसा; छाप; मुदी.

मुद्रित (ಮುದ್ರಿತ) (सं) वि.–छापलेले; ठसा उठवलेले.

मुद्रिसु (ಮುದ್ರಿಸು) (क) धा.–छापणें; ठसा उठविणें; मुद्रित करणें; ठसवणें; उमटवणें; झाकणें.

मुन् (ಮುನ್) (क) अ.–प्रथम; आधी; पूर्वी; पुढें; अगाऊ.

मुन्पार् (ಮುನ್ಪಾರ್) (क) धा.–दूरदृष्टीनें पाहणें; भविष्य सांगणें; पुढचें पाहणें.

मुनसीफ (ಮುನಸೀಫ಼) (अ. दे) मुन्सफ; न्यायाधीश.

मुनि (ಮುನಿ) (सं) ना.–ऋषि; यति; मौनी; साधू; अर्हत; साताची संख्या; सूचक शब्द; सप्तऋषि.

—ईश्वर (ಈಶ್ವರ) (सं) ना.–ऋषिश्रेष्ठ; यतिवर.

(क) धा.–रागावणें; कोपणें; रुसणें; मौन धरणें; मत्सर करणें; विरोधणें.

मुनिपु (वु) (ಮುನಿಪು [ವು]) (क) ना.–राग; कोप; चीड; क्रोध; रुसवा.

मुनिम (ಮುನಿಮು) (अ. दे) ना.–व्यवस्थापक; अडता; गुमास्ता.

मुनिषि (ಮುನಿಷಿ) (अ. दे) ना.–कारकून; हिशोब लिहिणारा; गुमास्ता; भाषापंडित; मुनशी.

मुनिसु (ಮುನಿಸು) (क) ना.–राग; क्रोध; चीड; हेवा; मात्सर्य; वैर.

मुंतागि (ಮುಂತಾಗಿ) (क) अ.–इत्यादि; प्रभृति; वगैरे; समावेश करून; झाडून सारे.

मुंतिट्टु (ಮುಂತಿಟ್ಟು) (क) अ.–पुढें ठेवून; प्रत्यक्ष; समोर.

मुंतु (ಮುಂತು) (क) अ.–प्रथम; पूर्वी; समोर; तोंडापुढें.

मुंते (ಮುಂತೆ) (क) अ.–प्रत्यक्ष; समोर;साक्षात; प्रथमतः; आरंभीं.

मुंदण (ಮುಂದಣ) (क) वि.–पुढील समोरचा; नंतरचा.

मुंदरि (दवरि) (ಮುಂದರಿ [ದವರಿ]) (क) धा.–भविष्य जाणणें; पुढचें समजणें; अगाऊ कळणें.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–पुढें चालू ठेवणें; चालू करणें.

मुंदले (ಮುಂದಲೆ) (क) ना.–कपाळ; डोक्याचा पुढचा भाग.

मुंदळे (ಮುಂದಳೆ) (क) धा.–पुढें चालू ठेवणें.

मुंदु (ಮುಂದು) (क) अ.–समोर; तोंडासमोर; आगाऊ; नंतर.

—काणु (ಕಾಣು) (क) धा.–भविष्य समजून घेणें; मार्गदर्शन करणें; आश्रयणें; मार्ग सांपडणें.

—केडु (ಕೆಡು) (क) ना.–गोंधळ होणें; कळेनासे होणें; दिङ्मूढ होणें; गत्यंतर नसणें.

—केडिसु (ಕೆಡಿಸು) (क) धा.–पेचात पकडणें; कात्रींत धरणें; गति नसणें; नाश करणें; गोंधळवणें; भ्रमविणें.

—कोळ् (ಕೊಳ್) (क) धा.–पुढें होणें; पुढें चालू ठेवणें; पुढें जाणें.

—परि (ಪರಿ) (क) धा.–पुढें ठेवणें; पुढें चालविणें; पुढें जाणें.

मुंदुरुवारतरु (ಮುಂದುರುವಾಯ್ತರು) (क) धा.–पुढें पळणें; शोक करणें.

मुंदोरु (ಮುಂದೊರು) (क) धा.–भविष्याची सूचना मिळणें; भविष्य डोळ्यासमोर येणें; अगोदर पाहणें.

मुन्न (ಮುನ್ನ) (क) अ.–प्रथम; आधी; अगोदर; आगाऊ; पूर्वी.

मुन्नमे (वे) (ಮುನ್ನಮೆ [ವೆ]) (क) अ.–आधीच; प्रथमतःच; अगोदरच.

मुन्निरुळ् (ಮುನ್ನಿರುಳ್) (क) ना.–प्रदोष; सूर्यास्ताचा काळोख.

मुन्नीर् (रु) (ಮುನ್ನೀರ್ [ರು]) (क) ना.–समुद्र; पावसाचें पाणी; पाऊस, ओत आणि ओढा यांचा त्रिवेणी प्रवाह.

मुन्नुग्गु (ಮುನ್ನುಗ್ಗು) (क) धा.–पुढे ढकलणें; पुढें चालू ठेवणें; दांडगाई करणें; हुंबपणानें चालणें.

मुन्नेसर् (रु) (ಮುನ್ನೇಸರ್ [ರು]) (क) ना.–बालसूर्य; अरुणोदय; प्रातःकाल.

मुन्नोट (ಮುನ್ನೋಟ) (क) ना.–दूरदृष्टि; भविष्यज्ञान; प्रथम दर्शन; पूर्वावगमन.

मुन्नोडु (ಮುನ್ನೋಡು) (क) धा.–पुढचे पाहणें; अगाऊ समजून घेणें; दूरदृष्टि राखणें; भीतीनें पळणें; रस्ता सोडणें.

मुप्पाग (ಮುಪ್ಪಾಗ) (क) ना.–तीन चतुर्थांश; पाऊण.

मुप्पु (ಮುಪ್ಪು) (क) ना.–म्हातारपण; उतारवय; वृद्धत्व; जुनाटपण.

मुप्पुर (ಮುಪ್ಪುರ) (क) ना.–त्रिपुर; त्रिपुरासुराचीं आकाशातील तीन शहरें.

—पगेय (ಪಗೆಯ) त्रिपुरासुरवैरी; शिव.

मुप्पुरि (ಮುಪ್ಪುರಿ) (क) ना.–तिहेरी दोर; तीन पिळाचा दोर; मजबूत दोर.

—कोळ् (ಕೊಳ್) (क) धा.–एकवटणें; एकत्र होणें; मजबूत करणें.

मुप्पोळल् (लु) (ಮುಪ್ಪೊಳಲ್ [ಲು]) (क) ना.–त्रिपुरासुराचीं तीन शहरें.

—उरिक (ग) (ಉರಿಕ [ಗ]) (क) ना.–त्रिपुरजाळणारा; शिव.

मुमुक्षु (ಮುಮುಕ್ಷು) (सं) वि.–मोक्षाची इच्छा करणारा; मुक्ति इच्छिणारा.

मुमूर्षु (ಮುಮೂರ್ಷು) (सं) वि.–मरणाची इच्छा करणारा; मरणोन्मुख.

मुं (ಮುಂ) (क) अ.–पुढें; समोर; प्रथम; अगोदर, आधीं.

मुंपथ (ಮುಂಪಥ) (क) ना.–पुढचा मार्ग; पुढील गति.

मुंबगल् (ಮುಂಬಗಲ್) (क) ना.–प्रातःकाल; रामपार; पहाट; दिवसाचा पहिला प्रहर.

मुंबनि (ಮುಂಬನಿ) (क) ना.–मृगाचा पाऊस; भडवळ्याचा पाऊस; अगोट; प्रारंभीचा पाऊस.

मुंबरि (ಮುಂಬರಿ) (क) ना. – उन्नति होणें; भरभराटणें; पुढें पुढें जाणें.
—परि (ಪರಿ) (क) धा. – अति आतुरतेनें पळणें.
मुंबिग (ಮುಂಬಿಗ) (क) ना. – नेता; पुढारी नायक.
मुंबु (ಮುಂಬು) (क) ना. – पुढचा भाग; संमुख; आघाडी आरंभ. 'चूणि' पहा.
—हच्चु (ಹೆಚ್ಚು) (क) धा. – पुढाकार घेऊन आरंभणें; वळण घालून देणें; रीत लावणें.
मुम्मडि (ಮುಮ್ಮಡಿ) (क) वि. – तिप्पट; तीन वेळा; तिहेरी.
मुम्मरि (ಮುಮ್ಮರಿ) (क) ना. – उष्ण निश्वास; तापलेली वाळू.
मुम्मलि (ಮುಮ್ಮಳಿ) (क) धा. – ओळख न लागण्यासारखा केलेलला खून. छिन्न विच्छिन्न हत्या.
मुम्मलिसु (ಮುಮ್ಮಳಿಸು) (क) धा. – पुढे ढकलणें; ढकलून पुढें नेणें
मुम्मारु (ಮುಮ್ಮಾರು) (क) ना. – तीन वाव माप.
मुम्मारु वोगु (ಮುಮ್ಮಾರುವೋಗು) (क) धा. – प्रथम दर्शनीं प्रेम जडणें; मन बसणें; सुरवातीलाच पराभव होणें.
मुम्मेळ (ಮುಮ್ಮೇಳ) (क) ना. – पुढाऱ्याचा मेळा; लोकनाट्यांतील मुख्य पात्रें.
मुम्मोरे (ಮುಮ್ಮೊರೆ) (क) ना. – पुढचाभाग; समोरची बाजू; संमुख
मुय् (ಮುಯ್) (क) ना. – सूड; पोषाख; रट्टा; खांदा; हातोपा.
—पु (बु) (ಪು [ವು]) (क) ना. – खांदा; पूर्वस्थितीवर आलेला रोग. सूड; पोषाख.
मुयिगेमुय्रि (ಮುಯಿಗೆಮುಯ್ಯಿ) (क) अ. जशास तसें; सूडबुद्धीनें; ठोशास ठोसा या न्यायानें.
मुय्याडु (ಮುಯ್ಯಾಡು) (क) धा. – विरोध करणें; उत्तर देणें; प्रत्युत्तर देणें; उलट बोलणें
मुय्यान् (ಮುಯ್ಯಾನ್) (क) धा. – विरोध करणें; दंड ठोकून उभे राहणें; अहंकार बाळगणें.
मुय्यीरडि (ಮುಯ್ಯೀರಡಿ) (क) ना. – षट्पद; भ्रमर; भुंगा; षट्पदी छंद.
मुय्यु (ಮುಯ್ಯು) (क) ना. – सूड; खांदा; पोषाख.
मुय्येळ् (ಮುಯ್ಯೇಳ್) (क) वि. – तीन सप्तके; तीनवार; एकवीस वेळ.
मुय्वान् (ಮುಯ್ವಾನ್) (क) धा. – विरोधणें; गर्व वाहणें.
मुय्वांतु (ಮುಯ್ವಾಂತು) (क) अ. – मस्ती करून; माजून; गर्व करून. अहंकारानें.
मुर (रु) (ಮುರ[ರು]) (क) ना. – चामड्याचा पट्टा; एक प्रकारची जमीन; कानानाकांतील दागिना.
(सं) ना. – मुरनामक राक्षस.

मुरकलि (कुलि) (ಮುರಕಳಿ[ಕುಳಿ]) (क) वि. – मोडलेले; नष्ट झालेले; नाश पावलेलें.
मुर (रु) कु (ಮುರ[ರು]ಕು) (क) ना. – चूर; तुकडा; मोडतोड; तूटफूट.
मुरघ्न (ಮುರಘ್ನ) (सं) ना. – मुरारी; श्रीकृष्ण; मुरराक्षसाला मारणारा.
मुरज (ಮುರಜ) (सं) ना. – चर्मवाद्य; मृदंग.
मुरजित् (ಮುರಜಿತ್) (सं) ना. – कृष्ण; मुरासुराला जिंकणारा.
मुरट्ड (रुट्ड) (ಮುರಟು [ರುಟು]) (क) धा. – घडी करणें; सुरळी करणें; गुंडाळणें; संकुचित होणें; संकोचणें.
मुररिपु (ಮುರರಿಪು) (सं) ना. – श्रीकृष्ण.
मुरलि (ली) (ಮುರಲಿ [ಲೀ]) (सं) ना. – बासरी; पावा; वेणु.
—धर (ಧರ) (सं) ना. – हातीं बासरी बाळगणारा; श्रीकृष्ण.
मुरहर (ಮುರಹರ) (सं) ना. – श्रीकृष्ण.
मुरारि (ಮುರಾರಿ) (सं) ना. – श्रीकृष्ण; संस्कृतांतील एक उद्दाम कवि.
मुरि (ಮುರಿ) (क) धा. – मोडणें; तुकडे करणें; ठार करणें; पराजित करणें; वाकविणें; वचन टाळणें; वेढणें; वापरणें; फिरवणें; वाकडें करणें; पीळ घालणें.
—इसु (ಇಸು) तुकडे पाडणें; ल्हान करणें; चिल्लर करणें; मोड करणें; छोटी नाणीं घेणें.
—कडे (ಕಡೆ) (क) धा. – गहाण दागिना मोडणें.
—केडे (ಕೆಡೆ) (क) धा. – निराधार करून पाडणें; मोडून पाडणें; कोलमडणें.
—पु (ಪು) (क) ना. – भ्रमण; मोडतोड; तूटफूट; अपजय; पुनरागमन.
—वल,–वाळ (ವಳ–ವಾಳ) (क) ना. – पीळ; पीळ घालण्याचे साधन; ठणका; कळ.
मुरिकिल् (ಮುರಿಕಿಲ್) (क) वि. – चोर; असभ्य; अहित करणारा.
मुरिगडल् (लु) (ಮುರಿಗಡಲ್ [ಲು]) (क) ना. – खवळलेला समुद्र; क्षीरसमुद्र.
मुरिगे (ಮುರಿಗೆ) (क) ना. – दुमड; घडी; गुंडाळी; पथारी; पीळ; अंथरूण; भ्रमंती; फिरती.
मुरु (रुवु) (ಮುರು [ರುವು]) (क) ना. – कर्णफुलें; कानांतील दागिना; कुडी.
मुरुक (कु) (ಮುರುಕ [ಕು]) (क) ना. – वक्रता; वाकडेपणा; तुकडा; चूर; मुटका; विलास; सोंग; बतावणी.
मुरुचु (ಮುರುಚು) (क) धा. – फिरवणें; अंथरणें; आच्छादणें. (क) ना. – फिरती; भ्रमंती.
मुरु (रुं) ड्डु (ಮುರು [ರುಂಟು]) (क) धा. – घडी घालणें; दुमडणें; संकुचित होणें.

मुरुड (ಮುರುಡ) (क) वि. – उद्धट; मस्तीचा; माजलेला; संकोचलेला; सुरकुतलेला.
मुरुडि (ಮುರುಡಿ) (क) ना. – झाडाची टोली; काटेरी झाड; रोपटें.
मुरुडिसु (ಮುರುಡಿಸು) (क) धा. – उपटून काढणें; उकरणें.
मुरुडु (ಮುರುಡು) (क) ना. – उद्धटपणा; अविनीतता; 'मुरुदु' पहा.
मुरुह (ಮುರುಹ) (क) ना. – मांस; मास, पिशित.
मुरुहु (वु) (ಮುರುಹು [ವು]) (क) ना. – वाकडेपणा; वक्रता; वाक; रवंथ; चर्वण; अंबोण; गाई-म्हशींचें खाणें.
मुर्चु (ಮುರ್ಚು) (क) धा. – झाकणें; आड करणें; दिसेनासें करणें; वळवणें; वाकणें; संकोचणें.
मुलकु (ಮುಲುಕು) (क) धा. – कण्हणें; इवळणें; आजारानें आवाज बारीक होणें; उचकी लागणें; घाबरणें; घाबरें होणें; विलाप करणें; असह्य होणें.
मुलंगि (ಮುಲ್ಲಂಗಿ) (क) मुळा; मुळ्याची भाजी.
मुव्वत्तु } (ಮುವ್ವತ್ತು)
मूवत्तु } (ಮೂವತ್ತು) (क) ना. – तीस; त्रिदश.
मुशलिके (ಮುಶಲಿಕೆ) (क) ना. – पाल; घोरपड; पालीच्या जातीचा प्राणी. 'गौळि' पहा.
मुशिर (ಮುಶಿರ) (क) ना. – ग्रीष्मऋतु; उन्हाळा; गदा; मुद्गर; डवरी; कुंचला; ठोसा; सभा; ताक.
मुषित } (ಮುಷಿತ)
मुष्ट } (ಮುಷ್ಟ) (सं) वि. – गमावलेले; चोरीला गेलेले; अपहृत; हिसकावून नेलेले.
मुष्कर (ಮುಷ್ಕರ) (अ दे) ना. – हट्ट; संप; सत्याग्रह.
मुष्टामुष्टि (ಮುಷ್ಟಾಮುಷ್ಟಿ) (सं) ना. – गुद्दागुद्दी; मुष्टियुद्ध; ठोसाठोसी; मारामारी; लठ्ठालठ्ठी.
मुष्टि (ष्टिका) (ಮುಷ್ಟಿ [ಷ್ಟಿಕಾ]) (सं) ना. – मूठ आवळलेला पंजा; बोटे वळलेला हात; गुद्दा; ठोसा.
—युद्ध (ಯುದ್ಧ) (सं) ना. – गुद्दागुद्दी; ठोसाठोसी.
मुष्टिक (ಮುಷ್ಟಿಕ) (सं) ना. – एक राक्षस; कृष्ण व बळराम यांच्याबरोबर मुष्टियुद्ध करणारा.
मुसल (ಮುಸಲ) (सं) ना. – मुसळ; गदा; मुद्गर; कुटण्याचें साधन; बत्ता.
—धर (ಧರ) (सं) ना. – बलराम.
मुसलि (ಮುಸಲಿ) (सं) ना. – लहान गदा; गदाधारी; बलराम.
मुसु(सुव) (ಮುಸು [ಸುವ]) (क) ना. – काळ्या तोंडाचें माकड; पिंगालिक.
मुसु (सुं) कु (ಮುಸು [ಸುಂ] ಕು) (क) धा. – घेरणें; वेढणें; गर्दी करणें; हल्ला करणें; लपवणें; झाकणें; आवरणें.
(क) ना. – पडदा; आच्छादन; पांघरूण; आवरण; गोषा; बुरखा.
मुसुडि (डु) (ಮುಸುಡಿ [ಡು]) (क) ना. – चेहरा; चर्या; तोंड; मुख; मुखवटा.
मुसुंडि (ಮುಸುಂಡಿ) (क) वि. – मित्रा; नपुंसक; आपल्यापुरतेच पाहणारा; अनागरिक; भ्रशुंडी; हट्टी; त्रिशूळ.
मुसुंबु (ಮುಸುಂಬು) (क) ना. – मुख; तोंड; मुस्कट; पडदा; पांघरूण; बुरखा.
मुसुर् (रु) ಮುಸುರ್ [ರು] (क) धा. – घेरणें; वेढणें; ओणवून झाकणें; पाठीं घालणें.
(क) ना. – गट; ढीग; कळप.
मुसुळ् (ळु) (ಮುಸುೞ್ [ೞು]) (क) धा. – आवरणें; झाकणें; पांघरूण घालणें.
(क) ना. – आवरण; पांघरूण; वेष्टपालट; पडदा.
मुहुर (स्) (ಮುಹುರ [ಸ್]) (सं) अ. – वरचेवर; बारंवार; वेळोवेळीं.
मुहुर्मुहुः (ಮುಹುರ್ಮುಹುಃ) (सं) अ. – बारंवार; हळूहळू; घडोघडी.
मुहूर्त (ಮುಹೂರ್ತ) (सं) ना. – शुभ समय; चांगली वेळ; अल्पकाळ; क्षण.
—माडु (ಮಾಡು) (क) धा. – मुहूर्त करणें; बसणें; राहणें; प्रारंभणें; सुरवात करणें.
मुहूर्तिक (ಮುಹೂರ್ತಿಕ) (सं) ना. – ज्योतिषी; जोशी.
मुळि (ಮುಳಿ) (क) धा. – रागावणें; क्रुद्धणें; चिडणें; मत्सर करणें.
मुळिसु (ಮುಳಿಸು) (क) धा. – रागाला आणणें; चिडवणें; क्रोधाविष्ट करणें.
मुळु (ळ्) (ಮುಳು [ಳ್]) (क) ना. – काटा; कंटक.
मुळुगिसु (ಮುಳುಗಿಸು) (क) धा. – बुडवणें; तळ दाखवणें; डुबवणें; नाश करणें; पैसा उधळणें.
मुळुमुळु (ಮುಳುಮುಳು) (क) अ. – खालच्या आवाजांतील रड; अश्रु गाळणें.
मुळुवु (ಮುಳುವು) (क) ना. – हानी; नाश; नाशाचें मूळ.
मुळुवेलि (ಮುಳುವೇಲಿ) (क) ना. – काटेरी कुंपण; काटेरी वेल.
मुळ्कु (ಮುಳ್ಕು) (क) धा. – बुडणें; तल्लीन होणें.
(क) ना. – आसक्ति; तल्लीनता; मग्नता.
मुळ्गु (ಮುಳ್ಗು) (क) धा. – पडणें; आडवा होणें; नमस्कार करणें; कुबट घाण येणें; कंटाळणें; दुर्गंध येणें.
मुळ्ळिडि (ಮುಳ್ಳಿಡಿ) (क) धा. – काट्यानें भरणें; काटेच काटे होणें.
मुळ्ळिलि (ಮುಳ್ಳಿಲಿ) (क) ना. – घूस; रानडुक्कर.

मुळ्ळुगड्डि (ಮುಳ್ಳುಗಡ್ಡಿ) (क) ना. – निखुरणे; काटा काढण्याचा चिमटा.
मुळ्ळुगळ्ळि (ಮುಳ್ಳುಗಳ್ಳಿ) (क) ना. – काटेरी शेर; निवडुंग; काटेकव्ळी; दुष्ट मनुष्य.
मुळ्ळुचमचे (ಮುಳ್ಳುಚಮಚೆ) (क) ना. – कटाचमचा; जेवणाची विदेशी साधनें.
मुळ्ळुबेलि (ಮುಳ್ಳುಬೇಲಿ) (क) ना. – काटेरी कुंपण; वई.
मू (ಮೂ) (क) वि. – तीन; 'मूर' या शब्दाचें समासांतील रूप.
मूक (ಮೂಕ) (सं) वि. – तोंड नसलेला; मुका; दरिद्री; गरीब. (क). ना. नाक; मूक नांवाचा राक्षस.
मूकस्वप्न ಮೂಕಸ್ವಪ್ನ) (क) ना. – अवर्णनीय स्वप्न; मनोराज्य.
मूकांबे (ಮೂಕಾಂಬೆ) (सं) ना. – शक्तीचा अंशावतार; दुर्गा.
मूकि (ಮೂಕಿ) (सं) ना. – मुकी; बोलतां न येणारी; गाडीचा पुढचा भाग; संमुख.
मूकीभाव (ಮೂಕೀಭಾವ) (सं) ना. – मौन; तोंड असून न बोलणें; अबोलवृत्ति.
मूकुति (ಮೂಕುತಿ)(क) ना. – नाकांतील आभरण; नथ; चमकी; मुगबट.
मूकोरति (ಮೂಕೊರತಿ) (क) वि. – नकटी; बसक्या नाकाची; नाक कापलेली.
मूकोरेय (ಮೂಕೋರೆಯ) (क) वि. – नाक कापलेला; फाटक्या. नाकाचा.
मूग (ಮೂಗ) (क) ना. – नाक; मुका; गरीब; न बोलणारा.
मूगरि (ಮೂಗರಿ) (क) ना. – मुंगूस; नकुल. (क) धा. – नाक कापणें; नाक तोडणें.
मूगळ (ಮೂಗಳ) (क) ना. – तीन कोळवी माप; धान्य मोजणीचें माप.
मूगळे (ಮೂಗಳೆ) (क) धा. – नाक कापणें; नाक छाटणें.
मूगळ्के (ಮೂಗಳ್ಕೆ) (क) ना. – नाकांतून पाणी गळणें; रडणें; अतिव्यथा; पंचधारावाहणी.
मूगिरि (ಮೂಗಿರಿ)(क) धा. – दुर्लक्ष करणें; कंटाळणें; मनावर न घेणें.
मूगिलि (ಮೂಗಿಲಿ) (क) ना. – चुचुंद्री; नाकेला उंदीर.
मूगुति (ಮೂಗುತಿ) (क) धा. – नाकांतील आभरण; नथ; चमकी.
मूगुदार (ण) (ಮೂಗುದಾರ[ಣ]) (क) ना. – वेसण; बैलाच्या नाकांतील दोरी.
मूगुर्चि (ಮೂಗುರ್ಚಿ) (क) वि. – नाक नसलेला; अपमानित.
मूगुवडु (ಮೂಗುವಡು) (क) ना. – खुळा ठरणें; गोंधळणें; विस्मरणें; अवाक् होणें; बेभान होणें.
—ह (ಹ) (क) ना. – बावळटपणा.

मूगुसिरु (ಮೂಗುಸಿರು) (क) ना. – मुके प्राणी; पशुपक्षी वगैरे सारखे अबोल प्राणी.
मूंकिरि (ಮೂಂಕಿರಿ) (क) धा. दीर्घ श्वासोच्छ्वास करणें; धापा टाकणें; प्रयत्न करणें; साहस करणें; 'अेंदु' पहा.
मूजग (ಮೂಜಗ) (क) ना. – त्रिलोक; जगत्रय; स्वर्ग मृत्यु पातळ हें त्रिभुवन.
मूटे (ಮೂಟೆ) (क) ना. – मोटली; गाठोडें; भारा; गठ्ठा.
मूड (डण) (ಮೂಡ [ಡಣ]) (क) ना. – प्राची; पूर्वदिशा.
मूडल(लु) (ಮೂಡಲ [ಲು]) (क) ना. – सूर्योदयाची दिशा; पूर्व दिशा.
मूडावे (ಮೂಡಾವೆ) (क) ना. – उशी; गिरदी; लोड; कमलकंद;- आधार; भार टाकण्याचें साधन; 'आनिके' पहा.
मूडिगे (ಮೂಡಿಗೆ) (क) ना. – भाता; कट; लड; पेंडी; जुडी.
मूडु (ಮೂಡು) (क) धा. – उदय पावणें; उमटणें; उद्भवणें; उवजणें; जन्मणें; दाखवणें; ओळख होणें. (क) ना. – पूर्वदिशा; उदयदिशा.
—बेट्ट (ಬೆಟ್ಟು) (क) ना. – उदयगिरी; पूर्वाचल.
—वे (पे) ण्णु (ವೆ [ಪೆ] ಣ್ಣು) (क) ना. – पूर्वदिग्वधु.
मूढ (ಮೂಢ) (सं) ना. – मूर्ख; खुळा; मठ्ठ; गोंधळलेला; धड्डु.
मूत (ಮೂತ) (सं) वि. – बांधलेला; आवळलेला.
मूति (ಮೂತಿ) (क) ना. – मुरकट; चेहरा; मुख; तोंड.
मूत्र (ಮೂತ್ರ) (सं) ना. – जलबाधा; मूत; लघ्वी; लघुशंका.
मूत्रपिंड (ಮೂತ್ರಪಿಂಡ) (सं) ना. – देहांतील मूत्र तयार होणारें इंद्रिय.
मूदलिके (ಮೂದಲಿಕೆ)(क) ना. – हंगवणी; हेटाळणी; तिरस्कार; आव्हान.
मूदलिसु (ಮೂದಲಿಸು) (क) धा. – हेटाळणें; हंगवणें; हीन लेखणें; वृद्धापणें; म्हातारे होणें.
मूदले (ಮೂದಲೆ) (क) ना. – हंगवणी; हेटाळणी; तिरस्कार.
मूबदलु (ಮೂಬದಲು) (अ. दे) ना. – पूर्वसंग्रह; विनिमय; अदलाबदल; भांडवल; मुद्दल; मूलधन.
मूमे (ಮೂಮೆ) (क) वि. – तीनदा; तीन वेळचा.
मूमोनेगैदु (ಮೂಮೊನೆಗೈದು) (क) ना. – त्रिशूळ; तीन टोकें असलेलें आयुध.
मूरडिग (ಮೂರಡಿಗ) (क) ना. – वामन; त्रिपाद; अग्नि.
मूरंबक (ಮೂರಂಬಕ) (क) ना. – त्र्यंबक; त्रिलोचन; शिव.
मूरि (ಮೂರಿ) (अ. दे) ना. – समूह; कुटुंब; दर्प; बाण; भयंकर स्वरूप; मरणाची देवता.
मूरिबिडु (ಮೂರಿಬಿಡು) (क) धा. – फट सुटणें; आग ओकणें.
मूरु (रा) बट्टे (ಮೂರು [ರಾ] ಬಟ್ಟೆ) (क) ना. – अव्यवस्था; नाश; स्वैरता; वाऱ्यावर जाणें.

मूरुति (ಮೂರುತಿ) (क) ना.–मूर्ति; देवाची प्रतिमा; विग्रह.
मूरुसंजे (ಮೂರುಸಂಜೆ) (क) ना.–तीन्हीसांज; सूर्यास्ताचा अंधार.
मूकोंटि (ಮೂಕೋಟಿ) (सं) ना.–एक द्वादशी; तीनकोटी; त्रिशूळ; एक तीर्थक्षेत्र.
मूर्ख (ಮೂರ್ಖ) (सं) ना.–अविवेकी; अज्ञानी; अजाण; मस्तीचा; हट्टी; मोंड.
मूर्छन (ने) (ना) (ಮೂರ್ಛನ [ನಾ] ನೆ) (सं) ना.–मूर्छा; बेशुद्धि; बेखबर; विस्मृति; थकवा; संगीतांतील आरोहावरोहाचे आलाप.
मूर्छा (छें) (ಮೂರ್ಛಾ [ಛೆ]) (सं) ना.–विस्मृति; मोवळ; बेशुद्धि; भ्रम; जाणीव हरपणें.
मूर्छावित (ಮೂರ್ಛಾವಿತ) (सं) वि.–विस्मृत; झिंगलेला; निशा चढलेला; मूर्छना आलेला.
मूर्त (ಮೂರ್ತ) (सं) वि.–आकृत; आकाराला आलेला; स्वरूप असलेला; स्मृति गेलेला; झिंगलेला; बेशुद्ध.
(क) ना.–मुहूर्त; क्षण; वेळ; समय.
मूर्ति (ಮೂರ್ತಿ) (सं) ना.–आकृति; रूप; प्रतिमा; बाहुली.
मूर्तिमत् (न्त) (ಮೂರ್ತಿಮತ್ [ಮಂತ]) (सं) वि.–आकार असलेले; स्पष्ट; प्रत्यक्ष दिसणें.
मूर्ध (र्धन्) (ಮೂರ್ಧ [ರ್ಧನ್]) (सं) ना.–डोकें; शिर; टाळू; तोंडाचा पुढचा भाग.
—न्य (ನ್ಯ) (सं) वि.–तालव्य; मेंदूशीं संबंधित.
मूर्धज (ಮೂರ್ಧಜ) (सं) ना.–केस; रोम.
मूर्धाभिषिक्त (ಮೂರ್ಧಾಭಿಷಿಕ್ತ) (सं) वि.–डोक्यावर अभिषेक झालेला; राजेपणाचा अभिषेक झालेला; न्यायानें राजेपणा आलेला.
मूर्धाभिषेक } (ಮೂರ್ಧಾಭಿಷೇಕ) (सं) ना.–पट्टाभिषेक;
मूर्धाभिषेचन } (ಮೂರ್ಧಾಭಿಷೇಚನ) धर्मन्यायानें आलेला राजेपणा.
मूर्मे (से) (ಮೂರ್ಮೆ [ಸೆ]) (क) वि.–तीनदा; तीन वेळचा; तिसऱ्यांदा
मूल (ಮೂಲ) (सं) ना.–मूळ; पहिला; आदि; आरंभ; मूलधन; मुद्दल; भांडवल; अनुवंशिक सेवक.
—इग (ಇಗ) (क) ना.–पूर्वज; पूर्वीचें; मूलकारण.
—तः (ತಃ) (सं) अ.–पूर्वीपासून; तळापासून; प्रथमतः
मूलक (ಮೂಲಕ) (सं) अ.–करितां; द्वारां; मुखांतरें.
(सं) ना.–मुळ्या; मुळा; झाड; पाटीर
मूलंगि (ಮೂಲಂಗಿ) (क) ना.–मुळा; मुळ्या.
मूलद्रव्य (ಮೂಲದ್ರವ್ಯ) (सं) ना.–मूलधन; भांडवल; ऐन; मुद्दल; मूल घटक; पदार्थशास्त्रीय घटकद्रव्य.
मूलन (ಮೂಲನ) (सं) ना.–किंमत; मूल्य; मोल; अवमूलन; नाणेंकिंमतीचा चढउतार; नाणें वधारसुधार.
मूलनिवासि (ಮೂಲನಿವಾಸಿ) (सं) ना.–तद्देशीय; आदिवासी; प्रथम वस्ती करून राहिलेले.
मूलभूत (ಮೂಲಭೂತ)(सं) वि. पूर्वीचा; सुरवातीचा; पायाभूत; मूलकारण; नित्य.
मूलाधार (ಮೂಲಾಧಾರ) (सं) ना.–सर्वाधार; पाया; आदिकारण.
मूलिक (ಮೂಲಿಕ) (सं) ना.–वैद्य; चंद्र; वडीलबंधु; प्रमुख.
मूलिका (ಮೂಲಿಕಾ) (सं) ना.–मूळ; औषधी; वनस्पति.
मूलिग (ಮೂಲಿಗ) (क) ना.–मूलकारण; आदिवासी; वनस्पति विकणारा.
मूलुगु (ಮೂಲುಗು) (क) धा.–कण्हणें; इवळणें; उचकी लागणें; असह्य होणें; बाबरें होणें; विलाप करणें.
मूले (ಮೂಲೆ) (क) ना.–कोन; सांद; सांदर; संग्रह; मोट.
—माडु (ಮಾಡು) (क) धा.–संग्रहणें.
मूलेहिडि (ಮೂಲೆಹಿಡಿ)(क) धा.–निरुपयोगी होणें; मागें पडणें; व्यर्थ होणें; उबगणें; नकोसे होणें.
मूल्य (ಮೂಲ್ಯ) (सं) ना.–किंमत; योग्यता; क्रय; दाम.
मूवत्तु (ಮೂವತ್ತು) (क) वि.–तीस.
मूष (षि) क (ಮೂಷ [ಷಿ] ಕ) (सं) ना.–उंदीर; घूस; चोर; ठक; दरोडेखोर.
—वाहन (ವಾಹನ) (सं) ना.–गणपति; उंदरावर स्वार होणारा.
मूसिके (गे) (ಮೂಸಿಕೆ [ಗೆ]) (क) ना.–अवघ्राण; हुंगणें; वास घेणें.
मूसु (ಮೂಸು) (क) धा.–वास घेणें; हुंगणें; गंधिणें; अवघ्राण करणें.
मूळ (ಮೂಳ) (क) वि.–किवंडा; बहिरा; कानफाट्या; अंगहीन; अजाण; धड्डु; असंस्कृत.
मूळिगे (ಮೂಳಿಗೆ) (क) ना.–भाता; लड; लडी; पेंडी; मोळी; भारा.
मूळे (ಮೂಳೆ) (क) ना.–हाड; अस्थि.
मूकंडु (ಮೃಕಂಡು) (सं) ना.–एक ऋषि; मार्कंडेडाचा पिता.
मूग (ಮೃಗ) (सं) ना.–पशु; हरिण; काळवीट; मृगशीर्षनक्षत्र.
मूगण (ಮೃಗಣ) (क) ना.–मार्गण; बाण; शोध; तपास.
मूगजल (ಮೃಗಜಲ) (सं) ना.–जलाभास; जलभ्रांती.
मूगतृष्णे (ष्णिके)(ಮೃಗತೃಷ್ಣೆ [ಷ್ಣಿಕೆ]) (सं) ना.–तहानेमुळें हरिणाला होणारा जलाभास; मृगाची तहान; मृगजल.
मृगधर (ಮೃಗಧರ) (सं) ना.–चंद्र; शिव; पार्वती.

मृगनयने (ಮೃಗನಯನೆ) (सं) ना. – हरीणाक्षी; सुंदरी; हरीणाप्रमाणे मोठे डोळे असणारी.
मृगनाभि (ಮೃಗನಾಭಿ) (सं) ना. – कस्तुरी.
मृगपति (ಮೃಗಪತಿ) (सं) ना. – सिंह; केसरी; वनराजा.
मृगभेदन (ಮೃಗಭೇದನ) (सं) ना. – वाघ; एक राक्षस.
मृगमद (ಮೃಗಮದ) (सं) ना. – कस्तुरी; मृगनाभि.
मृगया (यात्रे) (ಮೃಗಯಾ [ಯಾತ್ರೆ]) (सं) ना. – शिकार; पारध.
—विहार (ವಿಹಾರ) } —व्यसन (ವ್ಯಸನ) } (सं) ना. – शिकारीचा छंद; पारध करण्याचा नाद.
मृगयु (ಮೃಗಯು)(सं) ना. – शिकारी; शिकार. पारध; पारधी.
मृगरिपु (ಮೃಗರಿಪು) (सं) ना. – सिंह; वाघ.
मृगलक्ष्म (ಮೃಗಲಕ್ಷ್ಮ) (सं) मृगांक; चंद्र.
मृगलांछन (ಮೃಗಲಾಂಛನ) (सं) ना. – शशांक; चंद्र.
मृगवाहन (ಮೃಗವಾಹನ) (सं) ना. – वायुदेव; मरुत्.
मृगव्य (ಮೃಗವ್ಯ) (सं) ना. – शिकार; मृगया; पारध.
मृगशिर (ಮೃಗಶಿರ) (सं) ना. – मृगशीर्ष; मृगनक्षत्र; पावसाचे एक नक्षत्र.
मृगशृंगधर (ಮೃಗಶೃಂಗಧರ) (सं) ना. – यज्ञकाळीं हरिणाचें शिंग धरून राहणारा याज्ञिक.
मृगसार (ಮೃಗಸಾರ) (सं) ना. – कस्तुरी; मृगमद.
मृगाक्षि (ಮೃಗಾಕ್ಷಿ) (सं) ना. – हरिणनयना; सुंदरी.
मृगांक (ಮೃಗಾಂಕ) (सं) ना. – चंद्र; हरिणाचें चिन्ह असणारा.
—धर (ಧರ) (सं) ना. – शिव; चंद्रमौली; चंद्रशेखर.
मृगादन (ಮೃಗಾದನ) (सं) ना. – मृग खाणारे; वाघ; सिंह; हिंस्र पशु.
मृगाराति (ಮೃಗಾರಾತಿ) (सं) ना – मृगशत्रु; सिंह.
मृगारि (ಮೃಗಾರಿ) (सं) ना. – मृगशत्रु; वाघ; सिंह.
मृगि (गी) (ಮೃಗಿ [ಗೀ]) (सं) ना. – हरिणी.
मृगेंद्र (ಮೃಗೇಂದ್ರ) (सं) ना. – मृगांचा राजा; सिंह; वाघ.
मृगोद्भव (ಮೃಗೋದ್ಭವ) (सं) ना. – कस्तुरी; मृगनाभी. मृगमद.
मृड (ಮೃಡ) (सं) ना. – शिव; परमेश्वर.
मृडानि (नी) (ಮೃಡಾನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – पार्वती; दुर्गा.
मृणाल (ಮೃಣಾಲ) (सं) ना. – कमलाचा देठ; नाळ; धाट.
मृण्मय (ಮೃಣ್ಮಯ) (सं) वि. – मातीमय; मातीनें भरलेलें; मातट; मातीचें.
मृत् (ಮೃತ್) (सं) ना. – माती; मृत्तिका; धरणी; जमीन.
मृत (ಮೃತ) (सं) वि. – मेलेला; निर्जीव; व्यर्थ; सत्त्वहीन; प्राण गेलेला.
मृतक (ಮೃತಕ) (सं) ना. – शव; मुडदा; प्रेत; मढें; सूतक; अशौच.
मृतपत्र (ಮೃತಪತ್ರ) (सं) ना. – मृत्युपत्र; मरणांत व्यवस्थेचे कागदपत्र; अंत्येच्छापत्र.
मृतस्नान (ಮೃತಸ್ನಾನ) (सं) ना. – शवसंस्कारोत्तर केलेली अंघोळ; मृतकानंतरचें स्नान; उत्तरक्रियेसाठीं स्नान.
मृति (ಮೃತಿ) (सं) ना. – मरण; मृत्यु; निर्वाण.
—पडु (ಪಡು) (क) धा. – मरणें; मृत्यु येणें.
मृत्तिके (का) (ಮೃತ್ತಿಕೆ [ಕಾ])(सं) ना. – माती; जमीन; भूमी.
मृत्पिंड (ಮೃತ್ಪಿಂಡ) (सं) ना. – मातीचा गोळा; ढेकूळ; ढेपसा.
—बुद्धि (ಬುದ್ಧಿ) (सं) वि. – निर्बुद्ध; डोक्यात माती भरलेला; मद्दड; मूर्ख.
मृत्यु (ಮೃತ್ಯು) (सं) ना. – मरण; यम.
—देवता (ते) (ದೇವತಾ [ತೆ]) (सं) ना. – यमधर्म; मरणाची देवता.
मृत्युंजय (ಮೃತ್ಯುಂಜಯ) (सं) ना. – शिव; मरणाला जिंकणारा; कालांतक.
मृत्युमुख (ಮೃತ್ಯುಮುಖ) (सं) ना. – मरणाचा जबडा; मृत्यूचें उदर; काळाचें तोंड.
मृदंग (ಮೃದಂಗ) (सं) ना. – एक चर्मवाद्य; तबला; पार्थिव देह.
मृदु (ಮೃದು) (सं) वि. – मऊ; कोमल; ललित; नम्र; शांत. (क) अ. – सावकाश; मऊपणें.
मृदुपद (ಮೃದುಪದ) (सं) ना. – कोमलाक्षर शब्द; कोवळे पाय; कोमल चरण.
मृदुपदबंध (ಮೃದುಪದಬಂಧ) (सं) ना. – काव्यांतील कोमल शब्दाची जुळणी. सौकुमार्य; लालित्य; एक काव्यगुण.
मृदुल (ಮೃದುಲ) (सं) वि. – मऊ; ललित; कोमल; मनोहर.
मृदुस्मित (ಮೃದುಸ್ಮಿತ) (सं) ना. – मंदहास्य; गालांतल्या गालांत हसणें; ओठावरील हंसें.
मृद्वी (द्वीका) (ಮೃದ್ವೀ [ದ್ವೀಕಾ]) (सं) ना. – द्राक्षाचा घोस.
मृषवाद (ಮೃಷವಾದ) (सं) ना. – मिथ्यावाद; मायावाद; असत्यवाद.
मृषा (ಮೃಷಾ) (सं) अ. – खोटें; खोटेनाटें; व्यर्थ; असत्यपणें; निष्प्रयोजकत्वें.
मृष्ट (ಮೃಷ್ಟ) (सं) वि. – शुचि; रुचकर; पक्व; गोड.
—अन्न (ಅನ್ನ) (सं) ना. – मिष्टान्न; पक्वान्न; गोड जेवण.
मेच (चु) वणिगे (ಮೆಚ್ಚ [ಚ್ಚು] ವಣಿಗೆ) (क) ना. – सौंदर्य; योग्यता; पसंती; प्रशस्तपणा.
मेचु (ಮೆಚ್ಚು) (क) धा. – मनाला येणें; मान्य करणें; होकार देणें; प्रेम करणें; आसावणें; आशा धरणें.

(क) ना. – संभावना; बहुमान; पारितोषिक; इनाम; बक्षीस; पोषाख.
—गे (ಗೆ) (क) ना. – तृप्ति; संतोष; मान्यता; देणगी; बहुमान; वस्त्रें.
मेट्टकि (ಮೆಟ್ಟುಕಿ) (क) ना. – वधुवरांनी विवाहात तुडवलेले तांदूळ.
मेट्ट (ट्टि) लु (ಮೆಟ್ಟು [ಟಿ] ಲು) (क) ना. – जिना; सोपान; पायरी.
मेट्टु (ಮೆಟ್ಟು) (क) धा. – तुडवणें; पायांखालीं दडपणें; दाबून धरणें; पूड करणें; ठार मारणें; वर न उठूं देणें; जाड लेप देणें.
(क) ना. – पादुका; पादत्राण; खडावा.
—आगिरु (ಆಗಿರು) (क) धा. – बाजूला ठेवणें; दूर ठेवणें.
—आगु (ಆಗು) (क) धा. – बाजूस सारणें; दूर सारणें.
मेडरु (ಮೆಡರು) (क) ना. – जटा; वेणी; चटई; डाळी.
मेणसु (ಮೆಣಸು) (क) ना. – मिरी; मसाल्याचा पदार्थ.
मेत्तगागु (ಮೆತ್ತಗಾಗು) (क) धा. – मऊ होणें; पक्व होणें; खचणें; दुर्बल होणें; विनय दाखवणें.
मेत्त (त्ता) ने (ಮೆತ್ತ [ತ್ತಾ] ನೆ) (क) वि. – मृदु; कोमल.
मेत्तन्न (नेय) (ಮೆತ್ತನ್ನ [ನೆಯ]) (क) वि. – मऊमऊ; मृदु; कोवळे; कोमल.
मेत्तिगे (ಮೆತ್ತಿಗೆ) (क) ना. – झाकण; आवरण; लेप; गिलावा.
मेत्तु (ಮೆತ್ತು) (क) धा. – लिंपणें; गिलावा करणें; झाकणें; दाबणें.
मेत्ते (ಮೆತ್ತೆ) (क) ना. – मऊ गादी; अंथरूण; उशी; तक्क्या.
मेद (दु) ग (ಮೆದ [ದು] ಗ) (क) वि. – मंद; घड्ड; स्थूल; फोपसा.
मेदु (ಮೆದು) (क) वि. – मृदु; मऊ.
मेदुड (ळ) (ಮೆದುಡು [ಳು]) (क) ना. – मेंदु; ज्ञानग्राहक अवयव.
मेदे (ಮೆದೆ) (क) धा. – मऊ करणें; तिंबणें.
(क) ना. – रास; गंज; गवताची गंजी.
मेय् (यि) (ಮೆಯ್ [ಯಿ]) (क) धा. – खाणें; चरणें.
(क) ना. – देह; शरीर; बाजू; शेजार.
मेय्कट्टु (ಮೆಯ್ಕಟ್ಟು) (क) ना. – शरीररचना; शरीरबांधा; ठेवण; अंगलट; अंगकाठी; यष्टि.
मेय्गण (ಮೆಯ್ಗಣ್ಣ) (क) ना. – अंगभर डोळे असलेला; इंद्र.
मेय्गरे (ಮೆಯ್ಗರೆ) (क) धा. – लपणें; आड होणें; विस्मृति होणें.
मेय्गलि (ಮೆಯ್ಗಲಿ) (क) वि. – बलशाली; शूर.
मेय्गळ्ळ (ಮೆಯ್ಗಳ್ಳ) (क) वि. – आळशी; सुस्त.

मेय्गापु (डु) (ಮೆಯ್ಗಾಪು [ಡು]) (क) ना. – अंगरक्षक; चिलखत; कवच; शरीरसंरक्षक; हुजुरात.
मेय्गोडपु (डु) (ಮೆಯ್ಗೊಡಪು [ಡು]) (क) धा. – नापसंत करणें; असंमति दाखवणें; अंग झाडणें; नको म्हणणें.
मेय्गोडु (ಮೆಯ್ಗೊಡು) (क) धा. – कामाला जुंपणें; पुढें येणें; पत्करणें; अंगावर घेणें; साहाय्य करणें; जोखम घेणें; ओझें वाहणें; अनुकूल होणें; देह झिजवणें.
मेय्गोळ् (ಮೆಯ್ಗೊಳ್) (क) धा. – दाखवणें; प्रगट करणें; रूप देणें; आकार देणें.
मेय्जोडु (ಮೆಯ್ಜೋಡು) (क) ना. – चिलखत; कवच; अंगरक्षक; हुजुरात.
मेय्दडवु (ಮೆಯ್ದಡವು) (क) धा. – पाठीवरून हात फिरवणें; गोंजारणें; प्रेम करणें; लाड करणें.
मेय्देगे (ಮೆಯ್ದೆಗೆ) (क) धा. – विमुख होणें; पाय मागें घेणें; अंग काढणें; पळून जाणें.
मेय्दोरु (ಮೆಯ್ದೋರು) (क) धा. – आकार देणें; प्रगट करणें; दाखवणें.
मेय्नेरे (ಮೆಯ್ನೆರೆ) (क) धा. – वयांत येणें; तारुण्यांत येणें; जमवून घेणें; जोडीदार होणें; ऋतुमति होणें; विटाळशी होणें; विटाळशी बसणें.
मेय्मरवु (ಮೆಯ್ಮರವು) (क) ना. – विस्मृति; मूर्च्छा.
मेय्मरे (ಮೆಯ್ಮರೆ) (क) धा. – मूर्छा येणें; भान हरपणें; विस्मृति होणें.
मेय्मसक (ಮೆಯ್ಮಸಕ) (क) ना. – शरीराचें साहस; उद्रेक; अत्यातुरता.
मेय्मेय्गे (ಮೆಯ್ಮೆಯ್ಗೆ) (क) अ. – वेगळे होऊन; निराळेपणें; प्रत्येकीं; एकेकशः.
मेय्यानु (ಮೆಯ್ಯಾನು) (क) धा. – श्रम करणें; राबणें; जबाबदारी घेणें; नमस्कार करणें.
मेयिय (ಮೆಯ್ಯಿ) (क) ना. – मांडी; अंक.
मेयियक्कु (डु) (ಮೆಯ್ಯಿಕ್ಕು [ಡು]) (क) धा. – नमस्कार करणें; आडवें पडणें; लोटांगण घेणें; दंडवत घालणें.
मेयियलि (ಮೆಯ್ಯಿಳಿ) (क) धा. – गर्भस्राव होणें; पोटचे पडणें; गर्भपात होणें; पोट जाणें;
मेय्वलि (ಮೆಯ್ವಳಿ) (क) ना. – आधीनता; परवशता; ताबेदारी.
मेय्वेरु (ಮೆಯ್ವೆರು) (क) धा. – आकार येणें; रूप येणें; प्रत्यक्ष होणें.
मेय्वेर्चु (ಮೆಯ್ವೆರ್ಚು) (क) धा. – फुगणें; उत्साहित होणें; पीळ धरणें.
मेय्सार् (ಮೆಯ್ಸಾರ್) (क) धा. – मागे सरणें; हटणें; समीप येणें.

मेय्सिरि (ಮೆಯ್ಸಿರಿ) (क) ना.–देहकांती; शारीरसौंदर्य; अंग सौष्टव; तनुश्री; शोभा; सौंदर्य.
मेरवणिगे (ಮೆರವಣಿಗೆ) (क) ना.–मिरवणूक.
मेरहु (पु) (ಮೆರಹು [ಪು]) (क) ना.–शोभा; कांति; तेज लकाकी.
मेरिनो (ಮೆರಿನೊ) (अ. दे) ना.–स्पेनदेशांतील दुधाळ मेंढी.
मेरुगु (ಮೆರುಗು) (क) ना.–ओप; लकाकी; तेज; विनय.
मेरे (ಮೆರೆ) (क) धा.–उठून दिसणें; प्रकाशणें; हलविणें.
—सु (ಸು) (क) धा.–प्रदर्शन करणें; मिरवणें; सर्वांना दाखविणें.
मेर्चु (ಮೆಚ್ಚು) (क) धा.–मनाला येणें; मान्य करणें; आशा करणें; प्रेम करणें.
(क) ना.–संभावना; बहुमान; वस्त्रालंकार पारितोषिक.
मेल् (लु) (ಮೆಲ್ [ಲು]) (क) धा.–रवंथ करणें; चघळणें; चर्वण करणें; सांगितलेले पुनः सांगणें.
मेलुकुहाकु (ಮೆಲುಕುಹಾಕು) (क) धा.–खाणें; उकरणें; उडी मारणें; रवंथ करणें.
मेलकु (ಮೆಲಕು) (क) ना.–रवंथ; चर्वितचर्वण.
मेलनडे (ಮೆಲ್ನಡೆ) (क) ना.–मंद गमन; गजगति. हंसगति.
मेलनुडि (ಮೆಲ್ನುಡಿ) (क) ना.–गोड शब्द; साखरबोली; मधुर भाषण हितवचन.
मेल्पु (ಮೆಲ್ಪು) (क) ना.–मार्दव; मृदुता; मवाळपणा; गरीब स्वभाव.
मेल्लितु (तु) (ಮೆಲ್ಲಿತು [ತು]) (क) वि.–मऊ; कोमल; ललित; सुंदर; विनयशील.
मेलु (ಮೆಲ್ಲು) (क) धा.–खाणें; उकरणें; उडी मारणें; रवंथ करणें.
मेल्वातु (ಮೆಲ್ವಾತು) (क) ना.–हितवचन; गोड भाषा मृदुबोल; साखरबोली.
मेल्वासु (ಮೆಲ್ವಾಸು) (क) ना.–गादी; मऊ अंथरूण.
मेलसरि (ಮೆಲ್ಸರಿ) (क) ना.–भुरभूर; पावसाची बारीक सर.
मेळ् (ಮೆೞ್) (क) ना.–भ्रम; आश्चर्य; विस्मय.
—पडु (ಪಡು) (क) धा.–आश्चर्यचकित होणें; फसणें; गोंधळणें; गडबडणें.
मेळे (ಮೆಳೆ) (क) ना.–झाडांतील ढोली; झाडी; कळकाचें बेट.
मेळपडे (ಮೆಳ್ಪಡೆ (क) धा.–भ्रांत होणें.
(क) ना.–टाळाटाळ; फसवे सैन्य.
मेळ्ळ (ಮೆಳ್ಳ) (क) वि.–आश्चर्यचकित; टरका; तिरळा; चकणा; काणा.
मेळ्ळे (ಮೆಳ್ಳೆ) (क) वि.–टरका; काणा; चकणा; वक्रदृष्टि.
—कण्णु (ಕಣ್ಣು) (क) ना.–चकणे डोळे; तिरवी नजर; टरकी दृष्टि.
में (ಮೇ) (क) अ.–वर; काठीं.
(क) धा.–चरणें; खाणें.
(क) ना.–में-में करणें; मेंढीचे ओरडणें; मे महिना.
मेंकरिसु (ಮೇಕರಿಸು) (क) ना.–में ऽऽ असे ओरडणें; मेंढीप्रमाणें ओरडणें.
मेंकल (ಮೇಕಲ) (क) ना.–एक पर्वत; अमरकंटक पर्वत.
मेंकलकन्ये (ಮೇಕಲಕನ್ಯೆ) (सं) ना.–नर्मदा नदी; मेखळ पर्वतांत जन्मलेली.
मेंकु (गु) (ಮೇಕು[ಗು]) (क) ना.–स्पर्धा; चढाओढ; अहमहमिका.
मेंके (ಮೇಕೆ) (क) ना.–शेळी; बकरी.
मेंखले (ला) (ಮೇಖಲೆ [ಲಾ]) (सं) ना.–कमरपट्टा; कमरबंध.
मेंगण (ಮೇಗಣ) (क) वि.–वरचा; उंचीचा; शिखरावरील; श्रेष्ठ.
मेंगरे (ಮೇಗರೆ) (क) ना.–फसवणूक; वंचना. ठकपणा; कंटाळा; उबग.
मेंगाट (ಮೇಗಾಟ) (क) ना.–मुख्य पहारा; मुख्य चौकी टेहळणी.
मेंगावलु (ಮೇಗಾವಲು) (क) ना.–देखरेख; निरीक्षण; नजरेखालीं ठेवणें; चौफेर नजर; देखभाल.
मेंगालि (ಮೇಗಾಳಿ) (क) ना.–वरून येणारा वारा.
मेंगे (ಮೇಗೆ) (क) अ.–वर.
मेंघ (ಮೇಘ) (सं) ना.–ढग; आकाश.
मेंघडंबर (ಮೇಘಡಂಬರ) (सं) ना.–वीज; मेघमंडळ; छत्री; आतपत्र.
मेंघनाद (ಮೇಘನಾದ) (सं) ना.–गडगडाट; इंद्रजित्; वरुण; घटोत्कचपुत्र.
मेंघमाले (ಮೇಘಮಾಲೆ) (सं) ना.–ढगांची माळ; जलदावली; घनराजी.
मेंघवाहन (ಮೇಘವಾಹನ) (सं) ना.–इंद्र.
मेंघागम (ಮೇಘಾಗಮ) (सं) ना.–पावसाळा; वर्षर्तु. वर्षा ऋतु.
मेंघाडंबर (ಮೇಘಾಡಂಬರ) (सं) ना.–छत; छत्री; 'सत्तिगे' पहा. मेघमंडल
मेंचक (ಮೇಚಕ) (सं) ना.–अतिनील वर्ण; काळोखी; अंधार; चांदणें; नील रत्न; भुरे डोळे. मेघ; ढग; किरात; पारधी
मेंजवानि (ಮೇಜವಾನಿ) (अ. दे) ना.–अतिथिसमारंभ; संतोष भोजन; थाटाचे जेवण; मेजवानी; पाहुणचार.
मेंजु (ಮೇಜು) (अ. दे) ना.–मेज; घडवंची; टेबल.
मेंटि (ಮೇಟಿ) (क) ना.–घडवंची; माची; मेढी; मोठेपणा; श्रेष्ठता; नांगराची मूठ; नागरखुंटी; नेता; पुढारी.

मेंड्डु (ಮೆಂಡು) (क) ना.–उंचवटा; कुबड. 'हिळिलु' पहा.
मेंढ (ढका) (ಮೆಂಢ[ಢಕಾ]) (सं) ना.–मेष; बोकड; बकरा.
मेंढ्र (ಮೆಂಢ್ರ) (सं) ना.–पुरुषाचें गुह्येंद्रिय; शिस्न; बुल्ली; चोट.
मेण् (णु) (ಮೆಣ್ [ಣು]) (क) अ.–आणि; शिवाय; आणिक.
मेण (ಮೆಣ) (क) ना.–चिकट पदार्थ; स्निग्ध वस्तु; मेण.
मेणे (ಮೆಣೆ) (क) ना.–मेणा; बंद पालखी.
मेत (ಮೆತ) (क) ना.–चारा; गवतकाडी; पशूचे खाद्य; कडबा.
मेद (दस्सु) (ಮೆದ [ದಸ್ಸು]) (सं) ना.–मेंदु; चरबी; मांस; दाट रक्त; गर्व.
मेद (दर) (दार) (ಮೆದ [ದರ] ದಾರ) [क] ना.–बुरुड.
मेदिनि (नी) (ಮೆದಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना.–भूमि; पृथ्वी.
—पति (ಪತಿ) (सं) ना.–राजा; भूपाल.
—सुर (ಸುರ) (सं) ना.–भूदेव; ब्राह्मण; ज्योतिषपद्धति.
मेदुर (ಮೆದುರ) (सं) वि.–दाट; फुगलेले; संकलित; मिश्रित; मृदु; सुंदर.
मेध (ಮೆಧ) (सं) ना.–यज्ञ; याग.
मेधा (ಮೆಧಾ) (सं) ना.–बुद्धि; धारणाशक्ति; कुशाग्र मति.
मेधावि (ಮೆಧಾವಿ) (सं) ना.–धारणाशक्ति असलेला; गाढ स्मरणशक्ति असलेला; पंडित; विद्वान; प्रतिभाशाली; चंद्रहास पिता.
मेध्य (ಮೆಧ್ಯ) (सं) वि.–यज्ञीय; यज्ञयागार्ह; पवित्र; शुद्ध; बुद्धि वाढवणारा.
मेनका (ಮೆನಕಾ) (सं) ना.–विश्वामित्राचा तपोभंग करणारी अप्सरा; शकुंतलेची आई.
—आत्मजा (ಆತ್ಮಜಾ) (सं) ना.–शकुंतला; मेनकेची कन्या.
मेने (ಮೆನೆ) (क) ना.–मेणा; बंद पालखी.
मेपोल् (ಮೆಪೋಲ್) (अ.दे) ना.–मे दिनाची गुढी; वासंतिक मेळ्यात फुलांनी सजवलेला खांब.
मेय (ಮೆಯ) (सं) वि.–कळण्यासारखे; समजण्यासारखें.
—अनुमेय (ಅನುಮೆಯ) (सं) वि.–तर्ककरण्यासारखें.
—उपमेय (ಉಪಮೆಯ) (सं) वि.–उपमा देण्याजोगें; उपमा दिले जाणारे.
मेयु (ಮೆಯು) (क) धा.–खाणें; चरणें; गवत खाणें.
मेरु (ಮೆರು) (सं) ना.–उत्तरेकडील एक पर्वत. सुरगिरी; हारातील मेरुमणि; उत्तर ध्रुव; श्रेष्ठ पुरुष.
मेरुवे (ಮೆರುವೆ) (क) ना.–टोकदार रास; गोपुराकृति मंडप; टेकडी.
मेरे (ಮೆರೆ) (क) ना.–सीमा; मर्यादा; अंत; शेवट; रीत; पद्धति.
—परि (ಪರಿ) (क) धा.–मर्यादा ओलांडणें; पात्राबाहेर वाहणें; उतू जाणें; चौकटीतून बाहेर पडणें.
—मीरु (ಮೀರು) (क) धा.–सीमा उल्लंघणें; आज्ञेबाहेर जाणें.
मेल् (लु) (ಮೆಲ್ [ಲು]) (क) अ.–वर; उत्तरेमधें; उपर.
(क) ना.–उन्नति; श्रेष्ठता; शुभगुण.
—आट (ಆಟ) (क) ना.–स्पर्धा; चढाओढ.
—आडु (ಆಡು) (क) धा.–स्पर्धा करणें; चढाओढ होणें; अहमहमिका लागणें.
—पायु (ಪಾಯು) (क) धा.–हल्ला करणें; गर्दी करणें; वर पडणें.
मेल (लन) (ಮೆಲ [ಲನ]) (सं) ना.–मीलन; मेळ; जोड; वाद्यमेळ; वादकाचा संच; मेळावा; यात्रेकरूंचा जमाव.
मेलाप (ಮೆಲಾಪ) (सं) ना.–जमाव; गर्दी; मेळावा; समावेश.
मेलिक्कु (ಮೆಲಿಕ್ಕು) (क) धा.–वर पडणें; चढाई करून जाणें; धावून जाऊन चोपणें; पाठीशी घालणें; पाठपुरावा करणें; आव्हान देणें.
मेलुगट्टु (ಮೆಲುಗಟ್ಟು) (क) ना.–लावून घेण्याचें वस्त्र. टापरी.
मेलुडुपु (ಮೆಲುಡುಪು) (क) ना.–उत्तरीय; पदर; वर घेण्याचें वस्त्र; उपरणें; कोट.
मेलुदु (ಮೆಲುದು) (क) ना.–अंगावर घेण्याचे वस्त्र; शेला; ओढणी.
मेलुहोदिके (ಮೆಲುಹೊದಿಕೆ) (क) ना.–झगा; छाटी; पायघोळ अंगरखा.
मेलुपंक्ति (ಮೆಲುಪಂಕ್ತಿ) (क) ना.–प्रथम श्रेणि; पहिली रांग; वरची पंगत; आदर्श.
मेलुसिरू (ಮೆಲುಸಿರು) (क) ना.–सुस्कारा; धाप; फुगवटा; उसासा.
मेलूर् (रु) (ಮೆಲೂರ್ [ರು]) (क) ना.–स्वर्ग; अमरलोक.
मेलेबीळु (ಮೆಲೆಬೀಳು) (क) धा.–वेढणें; घेरणें; हल्ला करणें; अंगावर जाणें; विरोध करणें; चापणें; लढाईला टाकणें.
मेलोगर (ಮೆಲೋಗರ) (क) ना.–सार; सांबार; शेवटचा भात.
मेलगाय् (ಮೆಲ್ಗಾಯ್) (क) धा.–वरचढ होणें; श्रेष्ठ होणें.
मेल्मे (ಮೆಲ್ಮೆ) (क) ना.–आधिक्य; श्रेष्ठता; अहंकार; उत्तमत्व.
मेवु (ಮೆವು) (क) ना.–गवतकाडी; चारा; कडबा; कोंडाभूस; खाण्याचा पदार्थ.
मेवे (ಮೆವೆ) (क) ना–पंचखाद्य; नैवेद्य; मेवा; मिठाई.
मेष (ಮೆಷ) (सं) ना.–मेंढा; बकरा; बोकड.

मेह (ಮೇಹ) (क) ना.–चरणें; चराई; चारणी; एकरोग; मधुमेह; मूत्ररोग.

मेहु (ಮೇಹು) (क) ना.–चारा; कडबा; गवत.

मेळ (ಮೇಳ) (क) ना.–मेळावा; जोड; वाद्यसंच; यात्रिकांचा जमाव.

मेळय (व) (ಮೇಳಯ[ವ]) (सं) ना.–मिलाफ; प्रवेश; मिश्रण जोडणी.

मेळयि (वि) सु (ಮೇಳಯಿ [ವಿ] ಸು) (क) धा.–जोडीदार होणें; एकत्रित होणें; जमवून घेणें; घुसडणें; सिद्ध करणें; अनुकूल करणें.

मेळंब (ಮೇಳಂಬ) (क) ना.–भ्रमर; मधमाशी; भुंगा.

मेळाप (ಮೇಳಾಪ) (सं) ना.–समावेश; जोडणी; जोड; समूह.

मेळ्वणि (ಮೇಳ್ವಣಿ) (क) ना.–संगीतयुक्त नृत्य.

मेळुवणे (ಮೇಳುವಣೆ) (क) ना.–संगीत नृत्य; संगीत नर्तन.

मै (मैय्) (ಮೈ [ಮೆಯ್]) (क) ना.–शरीर.

मैकट्टु (गट्टु) (ಮೈಕಟ್ಟು [ಗಟ್ಟು]) (क) ना.–बांधा; अंगलट; अंगकाठी; शरीराची ठेवण.

मैगलि (ಮೈಗಲಿ) (क) ना.–बलवान; शूर; समर्थ; पराक्रमी.

मैगण्णु (ಮೈಗಣ್ಣು) (क) ना.–इंद्र; अंगभर डोळे असलेला.

मैगरे (ಮೈಗರೆ) (क) धा.–लपणें; आड होणें.

मैगावु (पु) (ಮೈಗಾವು [ಪು]) (क) ना.–चिलखत; कवच; अंगरक्षक; हुजुरात.

मैगुडिकट्टु (ಮೈಗುಡಿಕಟ್ಟು) (क) धा.–रोमांच उभे राहणें; अंगावर काटा येणें; शहारणें.

मैगूडु (ಮೈಗೂಡು) (क) धा.–हातपाय भरणें; लठ्ठ होणें; मानणें; माजणें; फुगणें; मस्तीला येणें.

मैचळि (ಮೈಚಳಿ) (क) ना.–लाज; लज्जा; संकोच; भीति.
—बिडु (ಬಿಡು) (क) धा.–लाज सोडणें; भीड चेपणें; निःसंकोच राहणें; धैर्य धरणें; निर्भीड होणें.

मैजोडु (ಮೈಜೋಡು) (क) ना.–चिलखत रक्षा; कवच.

मैत्र (ಮೈತ್ರ) (सं) ना.–मित्रासंबंधी; मित्रत्वासंबंधी; अनुराधा नक्षत्र; मित्राला देव मानणारा.

मैत्रि (त्री) (ಮೈತ್ರಿ [ತ್ರೀ]) (सं) ना.–मित्रपणा; मित्रत्व; दोस्ती; स्नेह.

मैत्रेय (ಮೈತ್ರೇಯ) (सं) ना.–मित्र ऋषिपुत्र; ब्रह्मर्षि; नाटकातील नायकाचा मित्र.

मैत्रेयि (यी) (ಮೈತ್ರೇಯಿ [ಯೀ]) (सं) ना.–याज्ञवल्क्य ऋषीची पत्नी; एक वैदिक विदुषी.

मैदुन (ಮೈದುನ) (क) ना.–लहान बहिणीचा नवरा; नवऱ्याचा लहान भाऊ; दीर.

मैदान (ಮೈದಾನ) (अ. दे) ना.–सपाट भूमि; विशाल प्रदेश.

मैदोडवु (ಮೈದೊಡವು) (क) ना.–अंगावरील पोषाख; आभरण.

मैन (ना) (ಮೈನ [ನಾ]) (क) ना.–बोलका; पक्षी; मैना; साळुंकी; सारिका.

मैनाक (ಮೈನಾಕ) (सं) ना.–मेनकेच्या पोटी आलेला एक पर्वत.

मैमसक (ಮೈಮಸಕ) (क) ना.–अत्यातुरता; उद्रेक; लालसा; आशाळभूतपणा.

मैमसे (ಮೈಮಸೆ) (क) ना.–फिरकोळ जखम; हुरहूर, कामुकता; चापल्य.
(क) धा.–शरीर झिजवणें.

मैमे (ಮೈಮೆ) (क) ना.–महिमा; मोठेपणा; श्रेष्ठता; घनता.

मैयरि (ಮೈಯರಿ) (क) धा.–स्मृति येणें; जागृत होणें; मूर्च्छा जाणें.

मैयळि (ಮೈಯಳಿ) (क) धा.–मरणें; मृत्यु येणें.

मैयिक्कु (ಮೈಯಿಕ್ಕು) (क) धा.–नमस्कार करणें; दंडवत घालणें.

मैयुरि (ಮೈಯುರಿ) (क) ना.–पोटदुखी; मत्सर; अवहेलना; संकट.

मैलगे (ಮೈಲಿಗೆ) (क) ना.–घाण; घाणेरडेपणा; नेत्ररोग; देवीरोग; गोस्तन देवी.

मैवेरु (ಮೈವೆರು) (क) धा.–रूप येणें; आकार येणें. मूर्ति तयार करणें.

मैवेत्तु (ಮೈವೆತ್ತು) (क) अ.–जवळ; आसपास.
(क) ना.–अनुकरण; अनुयायित्व.

मैवेळगु (ಮೈವೆಳಗು) (क) ना.–शरीरकांति; देहसौष्ठव;

मोक्कळ (ಮೊಕ್ಕಳ) (क) ना.–बांध; ढीग; रास; आधिक्य; श्रेष्ठता.

मोग (ಮೊಗ) (क) ना.–मुख; चेहरा; वदन.
—केडिसु (ಕೆಡಿಸು) (क) धा.–निंदणें; अपमान करणें.
—तोरु (ತೋರು) (क) धा.–तोंड दाखवणें; दिसणें; उदय पाणें. उत्पन्न होणें.
—पुगु (ಪುಗು) (क) धा.–विरोध करणें; भांडण्यास उभे राहणें.
—पडे (ಪಡೆ) (क) धा.–समाधान होणें.
—वाड (ವಾಡ) (क) ना.–पांघरूण; पडदा; तोंडावरील वस्त्र.
—सिरि (ಸಿರಿ) (क) ना.–मुखश्री; वदनकांती; तोंडावरील कळा. चेहऱ्यावरील तेज.

मोगगोडडु (ಮೊಗಗೊಡಡು) (क) ना.–तोंड फिरवणें; नको म्हणणें; असंमति दाखवणें.

मोगंगिडु (ಮೊಗಂಗಿಡು) (क) धा. – पोट भरणें; खाऊन खाऊन पुरे होणें; खाणें नकोसें वाटणें.

मोगचु (ಮೊಗಚು) (क) धा. – पालटणें; उलटणें; तळचा भाग वर करणें. 'कविचु' पहा.

मोगदंडे (ಮೊಗದಂಡೆ) (क) ना. – बुरखा; पडदा; ओढणी; खोळ; झूल.

मोगदिरुवु (ಮೊಗದಿರುವು) (क) धा. – तोंड फिरवणें; तोंड परतवणें; मागें हटणें; भिणें; कंटाळणें; कंटाळा करणें.

मोगरंब (ಮೊಗರಂಬ) (क) ना. – झूल; हत्ती, घोडा वगैरेची झूल.

मोगरु (ಮೊಗರು) (क) वि. कोमल; कोवळा.

मोगव (वा) ड (ಮೊಗವ [ವಾ] ಡ) (क) ना. – बुरखा; ओढनी; खोळ; झूल.

मोगवरिके (त) (ಮೊಗವರಿಕೆ [ತ]) (क) ना. – तोंडओळख; ओळखीचा चेहरा; मुखपरिचय; ओझरते दर्शन.

मोगसाले (ಮೊಗಸಾಲೆ) (क) ना. – पटांगण; अंगण; सोपा; घरापुढील चौसोपी; आगाशी; चंद्रशाळा.

मोगसु (ಮೊಗಸು) (क) धा. – उद्युक्त होणें; गुंतणें; झाकणें; प्रारंभणे.
(क) ना. – झांकण; आशा; इच्छा.

मोगे (ಮೊಗೆ) (क) ना. – प्रवाही पदार्थ भरून घेणें; पिणें; आक्रमणें; वर पडणें; जन्म देणें; वेढणें.
(क) ना. – लहान भांडें; मोघा; पडदा; सुस्कट.

मोग्गर (ಮೊಗ್ಗರ) (क) ना. – रास; ढीग; समूह; बांध.

मोग्गल् (लु) (ಮೊಗ್ಗಲ್ [ಲು]) (क) ना. – फरशी; तळाचा दगड.

मोग्गु (ग्गे) (ಮೊಗ್ಗು [ಗ್ಗೆ]) (क) ना. – मुकुल; फुलती कळी; साध्य; अनुकूलता; वशता.

मोग्गे (ಮೊಗ್ಗೆ) (क) क्रि. – साध्य आहे का ? शक्य आहे का ?
(क) ना. – उमलती कळी; मुकुल.

मोटकु (ಮೊಟಕು) (क) वि. – मोंड; गिड्डा; अल्प; बोंथट.

मोट्ट (ಮೊಟ್ಟು) (क) ना. – मापाला येणारें; सुंदरता; शोभा; योग्यता.

मोट्टने (ಮೊಟ್ಟನೆ) (क) अ. – पुसून जाण्यासारखें; नाश होण्याजोगें.

मोट्टे (ಮೊಟ್ಟೆ) (क) ना. – भारा; मोट; मोटली; मोळी; अंडे.

मोडवि (वे) (ಮೊಡವಿ [ವೆ]) (क) ना. – मोडी; पुटकुळी; यौवनपीटिका.

मोंड (ಮೊಂಡ) (क) वि. – हट्टी; आग्रही; हटवादी.

मोंडगळ्ळि (ಮೊಂಡಗಳ್ಳಿ) (क) ना. – निवडुंग.

मोंडु (ಮೊಂಡು) (क) ना. – हट्टीपणा; घट्टपणा; बोथटपणा.

मोत्त (ಮೊತ್ತ) (क) ना. – रास; समूह; वट्ट; ढीग.

मोत्तमोदलु (ಮೊತ್ತಮೊದಲು) (क) अ. – सर्वप्रथम; सर्वारंभीं; मूलारंभी.

मोदलागु (ಮೊದಲಾಗು) (क) धा. – आरंभणें; सुरू करणें.

मोदलिडु (ಮೊದಲಿಡು) (क) धा. – आरंभ करणें; सुरवात करणें.

मोदलु (ಮೊದಲು) (क) वि. – प्रथमचा; श्रेष्ठ.
(क) ना. – आरंभ; मूळ; बुंधा; बुडखा; मूलकारण.

मोद्दु (ಮೊದ್ದು) (क) ना. – धड्डपणा; मूर्खपणा; मंदबुद्धित्व; लाकडी तुळी; बहाल; गोल होणे.

मोने (ಮೊನೆ) (क) वि. – चपट; तीक्ष्ण; प्रखर; धारदार.

मोने (ಮೊನೆ) (क) ना. – धैर्य; युद्ध; शेवट; टोक; तीक्ष्ण धार;
—आळु (ಆಳು) (क) धा. – वीर; योद्धा; सैनिक.
—काणिसु (ಕಾಣಿಸು) (क) धा. – टोचणें; भोसकणें; जखम करणें.
—गार (ಗಾರ) (क) ना. – योद्धा; शूर सैनिक.
—गोडु (कोडु) (ಗೊಡು[ಕೊಡು]) (क) धा. – युद्धाला कारण होणें; युद्ध करणें.
—मातु (ಮಾತು) (क) ना. – बोचक बोलणें; कठोर भाषा; मनाला लागणारे बोल.

मोबलगु (ಮೊಬಲಗು) (अ.दे) ना. – मूल धन; मुद्दल; मुबलक; ऐन.

मोब्बु (ಮೊಬ್ಬು) (क) ना. – काळोख; मोंडपणा; भांडण; निर्बुद्धता; मूर्खत्व.

मोम्म (म्मग) (ಮೊಮ್ಮ [ಮ್ಮಗ]) (क) ना. – नातवंड; नातु.

मोर (ಮೊರ) (क) ना. – सूप; पाखडण्याचें साधन.

मोरकु (ಮೊರಕು)(क) धा. – गर्वानें मान हलवणें; मस्तीने डोके हलविणें.

मोरगिविय (ಮೊರಗಿವಿಯ) (क) ना. – सुपासारखे कान असणारा; गणपती. हत्ती.

मोर (रं) गु (ಮೊರ [ರಂ] ಗು) क ना. – गर्जना; मेघांचा गडगडाट.

मोरडि (ಮೊರಡಿ) (क) ना. – उंच स्थळ; टेकडी; डोंगर.

मोरहु (ಮೊರಹು) (क) ना. – गर्जना; गडगडाट; क्रोध; कोप; हाक; हरळी; शंखध्वनि; बोंब; उसासर; 'गोजि' पहा.

मोरे (ಮೊರೆ) (क) ना. – झंकार; व्यथा; भुंग्याचा गुंगारा; जखम; धर्म; आप्तपणा; न्याय.
(क) धा. – आवाज करणें; हाक मारणें; विरोध करणें; गर्जना करणें; किंचाळणें; विनवणें; प्रार्थिणें; निंदणें; अपमान करणें; चहाडी सांगणें; उडी मारणें.
—इडु (ಇಡು)(क) धा. – आश्रय मागणें; दीनवाणें प्रार्थणें; दुःख भोगणें; विनवणें; गर्जणें.

—होंगु (ಹೊಂಗು) (क) धा.—आश्रय मागणें; शरणागत होणें; 'बेंबीळु' पहा.

मोलदंक (ಮೊಲದಂಕ) (क) ना.—शशांक; चंद्र.

मोले (ಮೊಲೆ) (क) ना.—स्त्रियांचे स्तन; कुच.

—कण्णु,-तोट्टु (ಕಣ್ಣು-ತೊಟ್ಟು) (क) ना.—स्तनाची बोंडी; चूचुक.

मोलेकट्टु (ಮೊಲೆಕಟ್ಟು) (क) ना.—चोळी; स्तनबंध; कूर्पास काचोळी; 'रवके' पहा.

मोलेकूसु (ಮೊಲೆಕೂಸು) (क) ना.—अंगावर पिणारें अर्भक; तान्हें मूल.

मोलेमल्लिगे (ಮೊಲೆಮಲ್ಲಿಗೆ) (क) ना.—जाईचें फूल; मालती पुष्प; 'जाजि' पहा.

मोलेयूडु (ಮೊಲೆಯೂಡು) (क) ना.—पाजणें; स्तनपान करविणें.

मोल्ले (ಮೊಲ್ಲೆ) (क) ना.—मोगरीचें फूल; बटमोगरा.

मोल्लेग (ಮೊಲ್ಲೆಗ) (क) वि.—दरिद्री; गरीब; रंक; कंगाल.

मोहरु (ಮೊಹರು) (अ-दे) ना.—मोहोर; मुद्रा; एक नाणें; ठसा; मोहोर करण्याचें साधन.

मोळ (ಮೊಳ) (क) ना.—उंचीचे एक माप; एक हात लांबीचें माप.

मोळकय् (कै) (ಮೊಳಕೆಯ್ [ಕೈ])(क) ना.—एक हातमाप; अठरा इंच; कोपरापासून बोटापर्यंतचा भाग.

मोळके (ळिके) (ಮೊಳಕೆ [ಳಿಕೆ]) (क) ना.—अंकुर; मोड; कोंब; पालवी; कळी; रोप.

—ओडे (ಒಡೆ) (क) धा.—अंकुर; फुटणें; मोड येणें; पालवी फुटणें; कळी धरणें.

मोळगु (ಮೊಳಗು) (क) धा.—आवाज करणें; गरजणें; गडगडाट करणें; विरोधणें.

मोळे (ಮೊಳೆ) (क) धा.—मोड येणें; अंकुरणें; पालवी फुटणें; जन्मणें; दिसणें.

(क) ना.—खुटा; मोड; अंकुर; आण; शपथ.

—होम्मु—होरडु (ಹೊಮ್ಮು-ಹೊರಡು) (क) धा.—मोड येणें; अंकुरणें; पालवी फुटणें.

मोळमोळे (ಮೊಳಮೊಳೆ) (क) ना.—उभारी असलेले स्तन; पुष्टस्तन; पीन स्तन; टोकदार थान.

मोळ्गु (ಮೊಳ್ಗು) (क) ना.—वंदन; नमस्कार; नमन.

(क) धा.—वाकणें; वंदिणें; नमणें; नमस्कार करणें.

मोंकु (ಮೋಂಕು) (क) ना.—वरचा भाग; पुढचा भाग.

मोंक्ष (ಮೋಕ್ಷ) (सं) ना.—मुक्ति; विमोचन; जन्ममरणाच्या फेऱ्यातून सुटका; मरण.

मोंघ (ಮೋಘ) (सं) वि.—निरुपयुक्त; निर्फळ; व्यर्थ. निष्फळ.

मोंच (चन) (ಮೋಚ [ಚನ]) (सं) ना.—सुटका; टाळणूक; पैरुपारी; मुक्तता; मोकळीक.

मोंचक (ಮೋಚಕ) (सं) वि.—परिहार करणारा; सुटका करणारा; मुक्तता देणारा.

मोंजु (ಮೋಜು) (अ. दे.) ना.—खेळ; विनोद; मौज; मजा; आनंद लहर.

मोंट्टु (ಮೋಟು) (क) वि.—मोंड; बोथट; अवयवहीन; विकल; गलितगात्र.

मोंडि (ಮೋಡಿ) (क) ना.—धट्टपणा; क्रोध; राग; अभिनय; भावभंगी रीत; क्रम; शैली; सरणी; जादूटोणा; इंद्रजाल; मायाविद्या; भानामती.

मोंद (ಮೋದ) (सं) ना.—संतोष; आनंद; सुगंध; खाण.

—क (ಕ) (सं) ना.—संतोषसाधन; मोदक; कडबू.

मोंदिसु (ಮೋದಿಸು) (क) धा.—संतोषणें; आनंदणें; आनंदानें फुलणें.

मोंदु (ಮೋದು) (क) धा.—आपटणें; बडवणें; तिंबणें; मऊ करणें; रुचि पाहणें; चाखणें; चर्वण करणें.

(क) ना.—सूज; फूग; फुगवटा.

मोंन (ಮೋನ) (क) ना.—मौन; स्तब्धता; पडता काळ.

मोंपु (ಮೋಪು) (क) ना.—ईर्षा; असूया; तिरस्कार; मत्सर; इमारतीचें लाकूड; सामान; साधनसामुग्री.

मोंर (ಮೋರ) (क) ना.—मयूर; मोर; केका.

मोंरि (ಮೋರಿ) (क) ना.—लांडोर; मयूरी; मोरणी; गटार; मोरी; सांडपाण्याचा चर.

मोंरितिरुवु (ಮೋರೆತಿರುವು) (क) धा.—मागें हटणें; परत जाणें; पाय मागें घेणें; तोंड फिरवणें; तिटकारा येणें.

मोंरेमाडु (ಮೋರೆಮಾಡು) (क) धा.—पदर पसरणें; मागून घेणें; दीन मुख पसरणें; तोंड वेंगाडणें; चिडणें; रागावणें.

मोंष (ಮೋಷ) (सं) ना.—फसवणूक; चोरटेपणा; लूट; वाटमार.

मोंस (ಮೋಸ) (क) ना.—कपट; वंचना; ठकपणा; ढोंग; अपाय.

मोंह (ಮೋಹ) (सं) ना.—भ्रांती; प्रीति; मुग्धता; मूर्छा; परवशता; घाबरेपणा; गोंधळ.

मोंहन (ಮೋಹನ) (सं) ना.—भ्रांती; भुरळ; भूलभुलाई; मूर्छा.

मोंहनास्त्र (ಮೋಹನಾಸ್ತ್ರ) (सं) ना.—मूर्छा आणणारें अस्त्र; भ्रांती पाडणारें हत्यार.

मोंहपाश (ಮೋಹಪಾಶ) (सं) ना.—प्रेमजाल; मुरक्यांतील आकर्षण.

मोंहर (ಮೋಹರ) (क) ना.—ढीग; रास; सैन्य; दंड.

मोंहळ (ಮೋಹಳ) (क) ना.—तरवारीची मूठ.

मोंहि (ಮೋಹಿ) (सं) वि.—मोह पाडणारा; भुलविणारा; भ्रांति उत्पन्न करणारा.

मोहित (ಮೋಹಿತ) (सं) वि. – मोहपाशांत सापडलेला; भ्रांत; भ्रमिष्ट.
मोहिनि (नी) (ಮೋಹಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – मोह पाडणारी; सुंदरी; विष्णूनें भस्मासुरवधार्थ घेतलेलें स्त्रीरूप.
मोहिनीविद्ये (ಮೋಹಿನೀವಿದ್ಯೆ) (सं) ना. – नजरबंदी; मायाविद्या; गारुड.
मोहिसु (ಮೋಹಿಸು) (क) धा. – भुलणें; मोहित होणें; आश्चर्यचकित होणें.
मोंहु (ಮೋಹು) (क) धा. – झांकणें; बांध घालणें; उचलून धरणें; शरीर मऊ करणें; विरोध करणें; चोपणें; मारणें.
मोंळ (ಮೋಳ) (क) ना. – बीळ; भोक; विवर; ढोल.
मोंळिगे (ಮೋಳಿಗೆ) (क) ना. मोळी; लाकडाचा भारा.
—मारय्य (ಮಾರಯ್ಯ) (क) ना. – एक शिवशरण.
मोंळु (ಮೋಳು) (क) धा. – कांतिहीन होणें; कळा घालवणें; कोमेजणें.
मौकुलि (ಮೌಕುಲಿ) (सं) ना – डोमकावळा; रानकावळा; किरकावळा.
मौक्तिक (ಮೌಕ್ತಿಕ) (सं) ना. – मोती; शिंपल्यांतील रत्न.
मौंजी (ಮೌಂಜೀ) (सं) ना – मुंज; मोळाची दोरी; कडदोरा.
—बंधन (ಬಂಧನ) (सं) ना. – मुंज बांधून ब्रह्मचर्यव्रत धारण करणें; उपनयन; व्रतबंध; मुंज.
मौढ्य (ಮೌಢ್ಯ) (सं) ना. – मूढता; अज्ञान; गैरसमज; अजाणपणा; बालिशबुद्धि.
मौन (ಮೌನ) (सं) ना. – स्तब्धता; अबोलपणा; पडताकाळ.
मौनि (ಮೌನಿ) (सं) ना. – मौनव्रती; मुनी; अबोलपणा स्वीकारलेला ऋषि; धानस्थमुनि.
मौरजिक (ಮೌರಜಿಕ) (सं) ना. – मृदंगिया; मृदुंग वाजवणारा; तबलजी.
मौर्वि (र्वी) (ಮೌರ್ವಿ [ರ್ವೀ]) (सं) ना. – ज्या; प्रत्यंचा; धनुष्याची दोरी.
—किण (ಕಿಣ) (क) ना. – बाणाची दोरी ओढओढून पडलेला घट्टा.
मौर्वि (र्वी) किणांक (ಮೌರ್ವಿ [ರ್ವೀ] (ಕಿಣಾಂಕ) (सं) ना. मृगयासक्त; शिकारीचा छंद असलेला.
मौलि (लि) (ಮೌಳಿ [ಳಿ]) (सं) ना. – शिर; कपाळ; शिखर; किरीट; जटा; केस; नेता; पुढारी; नायक.
मौलिक (ಮೌಲಿಕ) (सं) वि. – मौल्यवान्; श्रेष्ठ.
(सं) ना. – मंत्री; नायक; पुढारी; नेता.
मौल्य (ಮೌಲ್ಯ) (सं) ना. – किंमत; दाम; मोल; योग्यता.
मौहूर्तिक (ಮೌಹೂರ್ತಿಕ) (सं) ना. – मुहूर्त सांगणारा; जोशी; ज्योतिषी.
म्लान (ಮ್ಲಾನ) (सं) वि. – कोमेजलेला; कळाहीन; निस्तेज; क्षीण; रोडलेला.
म्लानते (ಮ್ಲಾನತೆ) (सं) ना. – निर्माल्य; कोमेजणें; कळाहीनता; क्षीणता; म्लानता.
म्लेंच्छ (ಮ್ಲೇಚ್ಛ) }
म्लेंछ (ಮ್ಲೇಂಛ) } (सं) ना. – म्लेंछ; अव्यक्त भाषा-लिपी वापरणारा; म्लेंच्छदेशीय; अनार्य; वेद न मानणारा; किरात; शबर.

य

य (ಯ) (सं) ना. – अवर्गीय व्यंजनातील व्यंजन; चलवस्तु; हलता रथ; हवा; वारा; ऐक्य; कीर्ति; सातु; वाहन.
(सं) अ. – संस्कृतातील भावार्थक प्रत्यय.
यकृत् (ಯಕೃತ್) (सं) ना. – पित्तकोष.
यकु (ಯಕ್ಕು) (क) धा. – मापणें; वारेमाप लूट करणें; पूड करणें; वाकडेतिकडे फाडणें.
यक्ष (ಯಕ್ಷ) (सं) ना. – देवतायोनी; कुबेर; भांडारी; एक पिशाच; जकण; पुराणोक्त शिल्पी; कुबेरसंतती.
—आवास (ಆವಾಸ) (सं) ना. – इंद्राचा राजवाडा.
—तरु (ತರು) (सं) ना. – अंजीराचें झाड.
—पति,-राज (ಪತಿ–ರಾಜ) (सं) ना. – कुबेर.
—रात्रि (ರಾತ್ರಿ) (सं) ना. – दीपावली; दिवाळसण.
यक्षकर्दम (ಯಕ್ಷಕರ್ದಮ) (सं) ना. – एक सुगंधी द्रव्य.
यक्षगान (ಯಕ್ಷಗಾನ) (सं) ना. – संगीतप्रकार; जानपद संगीत; लोकगीत.
यक्षवित्त (ಯಕ್ಷವಿತ್ತ) (सं) ना. – महालोभी; धनपिशाच.
यक्षि (क्षी) (क्षिणी) (ಯಕ್ಷಿ [ಕ್ಷೀ] ಕ್ಷಿಣೀ) (सं) ना. – कुबेरपत्नि; एक स्त्री देवता; दारुकामाची विद्या.
—दंड (ದಂಡ) (सं) ना. – जादूगाराच्या हातांतील यक्षिणीची कांडी.
यक्ष्म (ಯಕ್ಷ್ಮ) (सं) ना – क्षय; खय; राजयक्ष्मा.
यजन (ಯಜನ) (सं) ना. – यज्ञ; याग; पूजन; हवन.
यजमान (ಯಜಮಾನ) (सं) ना. – मालक; धनी; स्वामी; प्रभु; पति; यज्ञदीक्षित; वडील; यज्ञ करणारा.
—इके (ಇಕೆ) (क) ना. – वडीलकी; थोरपणा; नायकत्व; स्वामित्व; मालकी.

यजुर्वेद (ಯಜುರ್ವೇದ) (सं) ना.–चार वेदांपैकी दुसरा वेद.
यज्ञ (ಯಜ್ಞ) (सं) ना.–याग; देवतेच्या नावानें बलिसमर्पण; नैवेद्य; पूजा; हवन.
यज्ञपुरुष (ಯಜ್ಞಪುರುಷ) (सं) ना.–यज्ञेश्वर; अग्नि; विष्णु.
यज्ञवाट (ಯಜ್ಞವಾಟ) (सं) ना.–यज्ञासाठी योजिलेलें स्थळ.
यज्ञसूत्र (ಯಜ್ಞಸೂತ್ರ) (सं) ना.–जानवें; यज्ञोपवीत.
यज्ञारि (ಯಜ್ಞಾರಿ) (सं) ना.–शिव; राक्षस; षण्मुख.
यज्ञांग (ಯಜ್ಞಾಂಗ) (सं) ना.–यज्ञ साधन;यज्ञभाग; खैराचे झाड; वटवृक्ष; सोमलता.
यज्ञेश्वर (ಯಜ್ಞೇಶ್ವರ) (सं) ना.–यज्ञपुरुष.
यज्ञोपवीत (ಯಜ್ಞೋಪವೀತ) (सं) ना.–यज्ञसूत्र; जानवें.
यत् (**यत्सं**) (ಯತ್ [ಯತ್ಸಂ]) (सं) ना.–कोण?; काय? कोणते?
यति (ಯತಿ) (सं) ना.–इंद्रियसंयमी; ऋषि; मुनी; अर्हत; स्वाधीनता; पद्यांतील विरामस्थान.
यत्किंचित् (ಯತ್ಕಿಂಚಿತ್) (सं) अ.–थोडेसेंहि; तिळाएवढें; स्वल्पदेखील.
यतिभंग (ಯತಿಭಂಗ) (सं) ना.–पद्यरचनेंतील विरामाचा प्रमाद; मुनीचा व्रतभंग.
यत्न (ಯತ್ನ) (सं) ना.–साधना; युक्ति; योजना; साहस; श्रम; राबणूक.
यथा (ಯಥಾ) (सं) अ.–जसें; याचप्रमाणें; असेंच.
यथाकाल (ಯಥಾಕಾಲ) (सं) अ.–कालाला अनुसरून; समयानुसारें; कालमानाप्रमाणें; योग्य वेळीं.
यथाक्रम (ಯಥಾಕ್ರಮ) (सं) अ.–क्रमाला धरून; अनुक्रमें; रीतीप्रमाणें; पद्धतशीर.
यथातथा (ಯಥಾತಥಾ) (सं) अ.–पाहिजे तसें; योग्य; नीट.
यथापूर्वं (ಯಥಾಪೂರ್ವಂ) (सं) अ.–पूर्वी असेल तसें; पूर्वीप्रमाणें; पूर्वपद्धतीला अनुसरून.
यथामति (ಯಥಾಮತಿ) (सं) अ.–बुद्धिप्रमाणें; समजाप्रमाणें; समजुतीनें.
यथायोग्यं (ಯಥಾಯೋಗ್ಯಂ) (सं) अ.–योग्य प्रकारें; जसें हवें तसें.
यथार्थं (ಯಥಾರ್ಥಂ) (सं) अ.–असेल तसें; सहजपणें; वस्तुतः; अर्थानुसारें; सत्यज्ञानानें.
यथार्थज्ञ (ಯಥಾರ್ಥಜ್ಞ) (सं) वि.–वस्तुस्थिती जाणणारा; ज्ञानी; पंडीत.
यथाशक्ति (ಯಥಾಶಕ್ತಿ) (सं) अ.–शक्तिसर्वस्व वेचून; सर्व सामर्थ्यानिशी; बळाप्रमाणें.
यथास्थिति (ಯಥಾಸ್ಥಿತಿ) (सं) अ.–पूर्वी असेल तसे; वस्तुस्थितीला जुळून; जसे होते तसे.
यथेष्टं (**च्छं**) (ಯಥೇಷ್ಟಂ [ಚ್ಛಂ]) (सं) अ.–इच्छेप्रमाणें मागणी प्रमाणें; वाटेल तेवढे.
यथोचितं (ಯಥೋಚಿತಂ) (सं) अ.–योग्यतेप्रमाणें; औचित्यपूर्ण; मर्यादेत राहून; योग्य रीतीनें.
यदा (ಯದಾ) (सं) अ.–जेव्हां; जसे; (यदा तदा = जेव्हा तेव्हा)
यदि (ಯದಿ) (सं) अ.–एकादेवेळी; नंतर; जरी.
यदु (ಯದು) (सं) ना.–एका राजाचे नांव; चंद्रवंश; श्रीकृष्णाचा आदिपुरुष; म्हैसूर राजाचा मूळ पुरुष.
यदुकुल (ಯದುಕುಲ) (सं) ना.–यदूचे कुल; यादव वंश.
—**अग्रणि** (ಅಗ್ರಣಿ) (सं) ना.–यदुकुलातील श्रेष्ठ पुरुष.
—**नंदन** (ನಂದನ) (सं) ना.–श्रीकृष्ण.
—**उद्भव** (ಉದ್ಭವ) (सं) ना.–यदुकुलांत जन्मलेला; यादव; कृष्ण.
यदुनाथ(**राज**) (ಯದುನಾಥ [ರಾಜ]) (सं) ना.–श्रीकृष्ण.
यदुगिरि (ಯದುಗಿರಿ) (सं) ना.–बुरुजाकडील टेकडी.
यदृच्छा (**च्छे**) (ಯದೃಚ್ಛಾ [ಚ್ಛೆ]) (सं) अ.–आपोआप; वाटेल तसें; मनमानें; स्वेच्छनें.
(सं) ना.–स्वेच्छा; प्रकृति; प्रेरणा.
यदृच्छाप्रवृत्ति (ಯದೃಚ್ಛಾಪ್ರವೃತ್ತಿ) (सं) ना.–स्वाभाविकता; स्वयंभूत्व; ओघाने आलेली पद्धति; सहज साधना.
यद्वातद्वा (ಯದ್ವಾತದ್ವಾ) (सं) अ.–कसेंतरी; अव्यवस्थितपणें; विसंगतपणें हातीं येईल तसें.
यंत्र (ಯಂತ್ರ) (सं) ना.–पकड; वशता; अल्पश्रमानें अधिक काम देणारें साधन; यंत्रतंत्राचे लेखन; छापखाना; टाइप रायटिंग.
यंत्रचालक (ಯಂತ್ರಚಾಲಕ) (सं) ना.–यंत्र चालवणारा; यंत्राला गति देणारा; यंत्रभाग.
यंत्रधारागृह (ಯಂತ್ರಧಾರಾಗೃಹ) (सं) ना.–कारंजाचें घर; गळंतिका; फवारा; तुषारसेचक.
यभन (ಯಭನ) (सं) ना.–भोग; संभोग; रतिक्रीडा.
यम (ಯಮ) (सं) ना.–इंद्रिय निग्रह; संयमन; सहनशीलता; यमधर्म.
—**ज,–तनय** (ಜ–ತನಯ) (सं) ना.–युधिष्ठिर; धर्मराज.
यमक (ಯಮಕ) (सं) ना.–अक्षरानुवृत्ति; पद्यातील एक शब्दालंकार; जोड; आवळेजावळे.
यमनियम (ಯಮನಿಯಮ) (सं) ना.–इंद्रियनिग्रह; व्रतोपासना; योगातील रीतिनीति.
यमयातने (ಯಮಯಾತನೆ) (सं) ना.–क्रूरहिंसा, उग्र कष्ट; नर्कातील शिक्षा.
यमल (**ळ**) (ಯಮಲ[ಳ]) (सं) ना.–जोडी; आवळीजावळी.

यमळरु (ಯಮಳರು) (सं) ना.–बरोबर जन्मलेला; अश्विनी-देवता; नकुलसहदेव.

यमि (ಯಮಿ) (सं) ना.–इंद्रियनिग्रही; तपस्वी; ऋषि; यति; संन्यासी.

यमुना (ಯಮುನಾ) (सं) ना.–यमुना नदी; यमुना जमुना.

यव (वे) (ಯವ [ವೆ]) (सं) ना.–जव; सातु; हस्तसामुद्रिक गव्हाचे चिन्ह.

यवन (ಯವನ) (सं) ना.–परकीय लिपी व भाषा जाणणारा; परस्थ; परदेशी; म्लेंछ.

यवनाल (ಯವನಾಲ) (सं) ना.–जोंधळा; ज्वारी; एक अन्नधान्य.

यवनि (नी) (ಯವನಿ [ನೀ]) (सं) ना.–यवनस्त्री.

यवनिका (के) (ಯವನಿಕಾ [ಕೆ]) (क) ना.–जवनिका; पडदा; गोषा; बुरखा. मुस्कट.

—पतन (ಪತನ) (क) ना.–पडदा पडणें; आच्छादन.

यवल (ಯವಲ) (सं) ना.–बांबूचे बी.

यश, (शस्) (शस्सु) (ಯಶ [ಶಸ್] ಶಸ್ಸು) (सं) ना.–कीर्ति; प्रकाश; उजेड; प्रसिद्धि; विख्याति.

यशोदुंदुभि (ಯಶೋದುಂದುಭಿ) (सं) ना.–जयनाद; विजयभेरी; विजयवाद्य.

यशोवंत (ಯಶೋವಂತ) (सं) वि.–कीर्तिमान्; प्रसिद्ध.

यशःपटह (ಯಶಃಪಟಹ) (सं) ना.–जयभेरी; यशोदुंदुभी.

यशस्वी (स्विन्) (ಯಶಸ್ವೀ [ಸ್ವಿನ್]) (सं) वि.–विजयी; सुप्रसिद्ध; सफल.

यष्टि (ಯಷ್ಟಿ) (सं) ना.–काठी; सोटा; माळेचा पदर; ओवलेले सूत; वाढती वेल; शरीरबांधा.

याग (ಯಾಗ) (सं) ना.–ऋतु; यज्ञ; याजन.

याचक (ಯಾಚಕ) (सं) वि.–मागणारा; भिक्षेकरी; भीक मागणारा; भटक्या; भिक्षुक.

याचना (ने) (ಯಾಚನಾ [ನೆ]) (सं) ना.–भिक्षा मागणी; प्रार्थना; गाऱ्हाणें.

याचिसु (ಯಾಚಿಸು) (क) धा.–भीक मागणें; विनम्र विचारणें; प्रार्थणें; मागणें.

यांचा (ಯಾಂಚಾ) (सं) ना.–मागणी; प्रार्थना.

याजक (ಯಾಜಕ) (सं) ना.–यज्ञ करणारा; यज्ञदीक्षित.

याजन (ಯಾಜನ) (सं) ना.–यज्ञक्रिया.

यावनाळ (ಯಾವನಾಳ) (क) ना.–जोंधळा; ज्वारी.

याज्ञ (ಯಾಜ್ಞ) (सं) वि.–यज्ञासंबंधी

याज्ञवल्क्य (ಯಾಜ್ಞವಲ್ಕ್ಯ) (सं) ना.–एक स्मृतिकार.

याज्ञसेनि (नी) (ಯಾಜ್ಞಸೇನಿ [ನೀ]) (सं) ना. द्रौपदी.

याज्ञिक (ಯಾಜ್ಞಿಕ) (सं) ना.–यज्ञ करणारा; यज्ञासंबंधी.

यात (ಯಾತ) (सं) वि.–गेलेला; चलित.

(सं) ना.–चालना; संचलना; पायदळ; अंकुशानें चालवणें.

यातना (ने) (ಯಾತನಾ[ನೆ]) (सं) ना.–हिंसा; ताप; विपत्ति; कष्ट; वेदना; तीव्र संकट.

यातुधान (ಯಾತುಧಾನ) (सं) ना.–राक्षस; पिशाच.

यातृ (ಯಾತೃ) (सं) ना.–पथिक; वाटसरू.

यात्रि (त्रिक) (ಯಾತ್ರಿ [ತ್ರಿಕ]) (सं) वि.–तीर्थक्षेत्रें करणारा; यात्रा करणारा; पुण्यस्थळीं जाणारा.

यात्रे (त्रा) (ಯಾತ್ರೆ [ತ್ರಾ]) (सं) ना.–जत्रा, देवाच्या नावानें चालणारा उत्सव; तीर्थक्षेत्रीं प्रयाण.

यादव (ಯಾದವ) (सं) ना.–यदुकुलोत्पन्न; यदूची संतती.

यान (ಯಾನ) (सं) ना.–साधन; वाहन; चलन; प्रस्थान.

यानपात्र (ಯಾನಪಾತ್ರ) (सं) ना.–जहाज; नाव; विमान.

यांत्रिक (ಯಾಂತ್ರಿಕ) (सं) वि.–यंत्र संबंधी; रूढ; वापरांत असलेले; तांत्रिक नसलेले.

यांत्रिकतोफु (ಯಾಂತ್ರಿಕತೋಫು) (अ.दे) ना.–यंत्रावर उडणारी तोफ; मशिनगन.

याप्य (ಯಾಪ್ಯ) (सं) वि.–कालक्रमणीय; क्षुद्र; क्षुल्लक.

—यान (ಯಾನ) (सं) ना.–पालखी.

यापन (ಯಾಪನ) (सं) ना.–विलंब; उशीर; चालढकल; दिरंगाई; दवडणूक; गमावणूक.

याभ (ಯಾಭ) (सं) ना.–रति; सुरतक्रीडा; संभोग; संयोग.

याम (ಯಾಮ) (सं) ना.–प्रहर; चलन; गमन.

यामल (ಯಾಮಲ) (सं) ना.–जोडी; बरोबरी; सहवास.

यामवति (ಯಾಮವತಿ) (सं) ना.–यामा; रात्र; रजनी.

यामिक (ಯಾಮಿಕ) (सं) ना.–प्रहरी; पहारेकरी; चौकीदार; देवडीवाला; रक्षक.

यामिनि (नी) (ಯಾಮಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना.–रात्र; रजनी.

यामि (मी) (ಯಾಮಿ [ಮೀ]) (सं) ना.–बहीण; रात.

यामीर (ಯಾಮೀರ) (सं) ना.–चंद्र; शशी.

याम्य (ಯಾಮ್ಯ) (सं) वि.–यमासंबंधी; दक्षिणेचा.

—उत्तर (ಉತ್ತರ) (सं) वि.–दक्षिणेकडून उत्तरेकडे जाणारें.

यायि (ಯಾಯಿ) (सं) वि.–जाणारा; चालवणारा.

याव (ಯಾವ) (सं) ना.–यवासंबंधी; यव व गहू यापासून उपजणारा; राळ; लाख.

यावक (ಯಾವಕ) (सं) ना.–कोणतें ? कोण ?

(सं) ना.–गव्हाची गंजी; जवस; अळसंदी; हुलगे. लाख; माप (अलतगी)

यावज्जीवं (ಯಾವಜ್ಜೀವಂ) (सं) अ.–जिवंत असे तों; आमरण.

यावत् (त्सं) (ಯಾವತ್ [ತ್ಸಂ]) (सं) अ. – किती; केवढें.
—तावत् (ತಾವತ್) (सं) अ. – जेवढ्यास तेवढें; जितक्यास तितकें; जेमतेम.
यावत्कालं (ಯಾವತ್ಕಾಲಂ) (सं) अ. – केव्हाहि; मिळेल तेवढा वेळ.
यावत्तु (ಯಾವತ್ತು) (सं) वि. – केव्हांहि; सर्वदा; संपूर्ण काळ; पुरा.
यास्क (ಯಾಸ್ಕ) (सं) ना. – निरुक्ताचा लेखक; महामुनी.
युकुति (जुजूकुति) (ಯುಕುತಿ [ಜುಕುತಿ]) (अ. दे) ना. – उपाय; युक्ति; योजना; तंत्र.
युक्त (ಯುಕ್ತ) (सं) वि. – जुळलेलें; जमलेलें; योग्य; लायक.
युक्तायुक्त (ಯುಕ್ತಾಯುಕ್ತ)(सं) वि. – योग्यायोग्य; चुकलामाकला; चूकभूल.
युक्ति (ಯುಕ್ತಿ) (सं) ना. – योजना; उपाय; तोडगा; प्रवेश; जोड; साहचार्य; चातुर्य; कौशल्य; तर्कबद्धता; सुसूत्रता.
युग (ಯುಗ) (सं) ना. – दीर्घकाल; विभाग; जोड; साहचर्य; द्वंद्व; जूं; दास्य; एक वाव माप.
युगपत् (ಯುಗಪತ್) (सं) अ – लागलींच; एकंदरीनें; एकाच कालातले; समकालीन.
युगल (ಯುಗಲ) (सं) वि. – जोड; दोन; बरोबरीचा.
युगादि (ಯುಗಾದಿ) (सं) ना. – वर्षप्रतिपदा; पाडवा.
युगांत (ಯುಗಾಂತ) (सं) ना. – प्रलयकाल; युगाचा शेवट.
युगांतर (ಯುಗಾಂತರ) (सं) ना. – दुसरे युग; क्रांति; कालव्यत्यास.
युग्म (ಯುಗ್ಮ) (सं) वि. – जोडीचा; बरोबरीचा.
युत (ಯುತ) (सं) वि. – मिळालेलें; मिसळलेलें; समाविष्ट; एकवट; एकत्र.
युति, (यूति) (ಯುತಿ [ಯೂತಿ]) (सं) ना. – मिश्रण; समावेश; एकत्रता; मिळवणी; समरसता; मीलन; संगीत
युधामन्यु (ಯುಧಾಮನ್ಯು) (सं) ना. – पांडवपक्षीय राजा.
युधिष्ठिर (ಯುಧಿಷ್ಠಿರ) (सं) ना. – धर्मराज; पांडवातील वडील.
युयुत्सु (ಯುಯುತ್ಸು)(सं) ना. – युद्धाची खुमखुमी असलेला; लढवय्या; योद्धा.
युयुधान (ಯುಯುಧಾನ) (सं) ना. – पांडवपक्षीय महारथी.
युवन्, युव (वक) (ಯುವನ್ ಯುವ [ವಕ]) (सं) ना. – तरुण; वयात आलेला; संवत्सर.
युवति (ಯುವತಿ) (सं) ना. – तरुणी; वयात आलेली स्त्री.
युवराज (ಯುವರಾಜ) (सं) ना. – राजाचा ज्येष्ठ पुत्र; पुढे राज्यावर येणारा राजकुमार.
युवराणि (ಯುವರಾಣಿ) (सं) ना. – युवराजाची पत्नी; राणी होणारी राजकन्या.
युष्मत् (त्सं) (ಯುಷ್ಮತ್ [ತ್ಸಂ]) (सं) ना. – आपण; तुम्ही.
यूक (ಯೂಕ) (सं) ना. – डोक्यातील कृमी; ऊ; लिखा.
यूथ (ಯೂಥ) (सं) ना. – कळप; गट; हत्तीचा कळप; झुंड; सैन्य; संग्रह.
—पति (ಪತಿ) (सं) ना. – गजराज.
यूथि (थिके) (ಯೂಥಿ [ಥಿಕೆ]) (सं) ना. – शेवंतीचे फूल; शेवंती.
यूप (ಯೂಪ) (अ-दे) ना. – यज्ञपशु बांधण्याचा खांब; धारणा; वाढदिवसाला मुलाला ज्या खांबावर चढवतात तो खांब.
योग (ಯೋಗ) (सं) ना. – समावेश; मीलन; जुळणी; संधि; अदृष्ट; निग्रह; संयम; उत्साह; हुरूप; सोंग; वेश; काम; योग्यता; परिणाम; नशीब; दैव; चित्तैकाग्रता; तल्लीनता; दास्य; ध्यान; नैपुण्य; रावणूक; इंद्रजाल; मायाविद्या; रूढी; रीत; पद्धति.
योगक्षेम (ಯೋಗಕ್ಷೇಮ)(सं) ना. – चारितार्थ; सुस्थिति; उपचार.
योगनिद्रे (ಯೋಗನಿದ್ರೆ) (सं) ना. – योगसमाधि; मौन; प्रलयकालीन देवनिद्रा.
योगासन (ಯೋಗಾಸನ) (सं) ना. – योगाला बसण्याची पद्धति.
योगि (ಯೋಗಿ) (सं) ना. – योगसाधक तपस्वी.
योगिनि (नी) (ಯೋಗಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – स्त्रीगणदेवता; तपस्साधना करणारी; तपस्विनी; योगसाधक स्त्री; जोगिनी.
योगींद्र (ಯೋಗೀಂದ್ರ) मुनिश्रेष्ठ; तपस्वी; परमेश्वर.
योग्य (ಯೋಗ್ಯ) (सं) वि. – उत्तम; हितकर; अनुरूप.
योचना (ने) (ಯೋಚನಾ [ನೆ]) (सं) ना. – चिंतन; आलोचन; विचार.
योजन (ಯೋಜನ) } (सं) ना. – समावेश;
योजना (ने)(ಯೋಜನಾ[ನೆ] } शिरकाव; जुळणी; संधी; मीलन; मिश्रण; सिद्धता; शपथ; नऊ मैलांचे माप.
योजिसु (ಯೋಜಿಸು) (क) धा. मिळवणें; जुळवणें; जोडणें; योजुणें; समावेश करणें; उपाय करणें.
योध (धि) (ಯೋಧ [ಧಿ]) (सं) ना. – योद्धा; भट; लढवय्या; वीर.
योधन (ಯೋಧನ) (सं) ना. – युद्ध; लढाई; रण; समर.
योनी (ಯೋನಿ) (सं) ना. – मूलकारण; मूलस्थान; जन्मस्थान; खाण; गर्भाशय.
योषा (षे) (ಯೋಷಾ [ಷೆ]) (सं) ना. – स्त्री. बाई; बाईल. बायको.
योषित् (ता) (ते) (ಯೋಷಿತ್ [ತಾ] ತೆ) (सं) ना. – स्त्री; बायको; बाई.
यौक्तिक (ಯೌಕ್ತಿಕ) (सं) वि. – योजनेसंबंधी; युक्तिसंबंधी.

यौगिक (ಯೌಗಿಕ) (सं) वि.–योगासंबंधी; दुसऱ्याशी जमणारें; सांकेतिक अर्थ असलेला.
यौतक (ಯೌತಕ) (सं) ना.–वधूवरांना द्यावयाचा चुडा; कंकण; संसाराची जोड; प्रपंच सामग्री. 'बळुवळि' पहा.
यौवन (ಯೌವನ) (सं) ना.–तारुण्य; युवावस्था; पंचविशीचे वय.
यौवनि (ಯೌವನಿ) (सं) ना.–तरुणी; युवती; वयांत आलेली स्त्री.
यौवराज्य (ಯೌವರಾಜ್ಯ) (सं) ना.–युवराज पदवी; युवराजपदाचा अभिषेक किंवा विधान.
यौवराज्याभिषेक (ಯೌವರಾಜ್ಯಾಭಿಷೇಕ) (सं) ना.–युवराजपदाचा अभिषेक; युवराजपदपट्टा.

र

र (ರ) (सं) ना.–अवर्गीय व्यंजनमालेपैकीं २ रें व्यंजन; अग्नि; उष्णता; प्रीति; आशा; आकांक्षा; विवेक.
रंह (हस) (हस्).(ರಂಹ [ಹಸ] ಹಸ್) (सं) ना.–आतुरता; आवेश; वेग; भर; तीव्रता; अभिनिवेश; श्रेष्ठता.
रंहति (ರಂಹತಿ) (सं) ना.–वेग; पलायन; स्पर्धा; शर्यत; पाण्याचा प्रवाह; ओढ; पूर.
रकं (कमु) (ರಕಂ [ಕಮು])(अ-दे) ना.–रकम; पैसा; डबोलें.
रकुत (ರಕುತ) (क) ना.–रक्त; तांबडा रंग; गढूळ पाणी.
रकस (ರಕ್ಕಸ) (क) ना.–राक्षस; असुर; दानव.
रकसि (ರಕ್ಕಸಿ) (क) ना.–राक्षसीण; दानवस्त्री.
रक्के (ರಕ್ಕೆ) (क) ना.–रक्षण; पालन; संरक्षण; जागरूकता; जागृति; मंत्र तंत्र; जादूटोणा; ताईत.
रक्त (ರಕ್ತ) (सं) वि.–आसक्त; अनुरक्त; प्रीतिबद्ध. रंगीत; तांबडेलाल; (सं) ना. रक्त; रुधिर.
—क (ಕ) (सं) वि.–लाल.
—संबंध (ಸಂಬಂಧ) (सं) ना.–बंध; आप्तत्व; बांधव्य.
रक्तकोडुगे (ರಕ್ತಕೊಡುಗೆ) (क) ना.–देहार्पण; राष्ट्रासाठीं रक्तदान; सैनिक; रक्त देणारा.
रक्तचंदन (ರಕ್ತಚಂದನ) (सं) ना.–तांबडे; श्रीगंध; चंदन.
रक्ततुंड (ರಕ್ತತುಂಡ) (सं) ना.–लाल तोंड असलेला; पोपट; ताम्रमुख; माकड.
रक्तपायि (पि) (ರಕ್ತಪಾಯಿ [ಪಿ]) (सं) ना.–रक्त पिणारा; राक्षस; हिंस्र पशु; ढेकुण.
रक्तपुष्प (ರಕ್ತಪುಷ್ಪ) (सं) ना.–तांबडे फूल; जास्वंद.
रक्ता (ರಕ್ತಾ) (सं) ना.–गुंजेचे झाड; लाख.
रक्ताक्ष (क्षि) (ರಕ್ತಾಕ್ಷ [ಕ್ಷಿ]) (सं) ना.–एक संवत्सर; लाल डोळ्याचा रेडा.
रक्तांग (ರಕ್ತಾಂಗ) (सं) ना.–ढेकूण; मंगळ ग्रह; सूर्यचंद्रांचे तांबडें बिंब.
रक्ताशय (ರಕ್ತಾಶಯ) (सं) ना.–हृदय; काळीज; रक्तसंचयन करणारे इंद्रिय.
रक्ति (ರಕ್ತಿ) (सं) ना.–प्रीति; अनुराग; अत्याशा; सौंदर्य; शोभा.
रक्ष (स्) (ರಕ್ಷ [ಸ್]) (सं) ना.–राक्षस; दानव.
रक्षक (ರಕ್ಷಕ) (सं) ना.–पालक; रक्षण करणारा; पहारेकरी; चौकीदार.
रक्षणे (ರಕ್ಷಣೆ) (सं) ना.–रक्षण; संगोपन; पहारा; चौकीदार.
रक्षसी (ರಕ್ಷಸಿ) (सं) ना.–राक्षसीण; असुर स्त्री.
रक्षा (ರಕ್ಷಾ) (सं) ना.–रक्षण; पालन; पाहारा; राखी; गंडा; भस्म; मंत्रतंत्र.
रक्षाकवच (ರಕ್ಷಾಕವಚ) (सं) ना.–चिलखत; शरीररक्षक.
रक्षापत्र (ರಕ್ಷಾಪತ್ರ) (सं) ना.–पुष्टिपत्र; पुट्ठा; वरचे पांघरूण; नियम.
रक्षाबंध (ರಕ್ಷಾಬಂಧ) (सं) ना.–रक्षामणि; ताईत; यंत्र; पोथी; राखी; हातात बांधण्याचा गंडा.
रक्षि (ರಕ್ಷಿ) (क) ना.–रक्षक; पालक.
रक्षे (ರಕ್ಷೆ) (सं) ना.–पाहरा; रक्षण; चौकीदारी.
रगटे (ರಗಟೆ) (क) ना.–फाटकी चिंधी; वाकळ; लक्तर; कामाचा रेटा; एक पद्यजाती.
रगळे (टे) (ರಗಳೆ [ಟೆ]) (क) ना.–कोरड्या गप्पा; नीरस गप्पा; एरंडाचे गुऱ्हाळ.
—रामायण (ರಾಮಾಯಣ) (क) ना.–शेंडा बुडखा नसलेले रामायण कथन; चऱ्हाट बोलणें.
रघु (ರಘು) (सं) ना.–सूर्यवंशाचा प्रसिद्ध राजा.
—ज (ಜ) (सं) ना.–रघुवंशीय रामचंद्र.
रघुवर (वीर) (ರಘುವರ [ವೀರ]) (सं) ना.–रामचंद्र.
रघुद्वैह्य (ರಘುದ್ವೈಹ್ಯ) (सं) ना.–रामचंद्र.
रंक (ರಂಕ) (सं) ना.–दरिद्री; गरीब; भिक्षुक; कंगाल.
रंकु (ರಂಕು) (क) ना.–गरिबी; दारिद्र्य; एका जातीचे हरीण.
रंग (ರಂಗ) (सं) ना.–वर्ण; रंग; रंगभूमि; रंगमंच; आखाडा; युद्धभूमि; कृष्ण; नर्तन; शोभा; सौंदर्य.
रंगत् (ರಂಗತ್) (सं) वि.–चालू; लहरी उत्पन्न करणारे.

—तरंग (ತರಂಗ) (सं) ना.—लाट; लाटांचा धिंगाणा; लहरी; उठाव.

रंगनायकी (ರಂಗನಾಯಕಿ) (सं) ना.—लक्ष्मीचा अंशावतार; वैष्णवभक्ति.

रंगभूमि (ರಂಗಭೂಮಿ) (सं) ना.—नाट्यप्रदर्शन स्थल; सभामंडप; युद्धभूमि; आखाडा.

रंगवलि (ल्लि) (ರಂಗವಲಿ [ಲ್ಲಿ]) (सं) ना.—रांगोळी; रांगोळीची चित्रकला; दगडाचें पीठ; फुलांनी काढलेली चित्रकला.

रंगार (रि) (ರಂಗಾರ [ರಿ]) (अ.दे.) वि.—रंगविणारा; चित्रें काढणारा;

रंगु (ರಂಗು) (क) ना.—रंग; वर्ग.

—इसु–माडु (ಇಸು–ಮಾಡು) (क) धा.—रंगविणें; रंगात भिजवणें; रंग देणें.

रंगोले (लि) (ರಂಗೋಲೆ [ಲಿ]) रांगोळी; चित्रलेखन.

रचना (ने) (ರಚನಾ [ನೆ]) (सं) ना.—आदर्श; उत्पत्ति; निर्मिति; नियम; प्रबंध; साहित्यनिर्मिती; व्यवस्था; शृंगार; अनुक्रम; सिद्धता.

रचयिता (तृ) (ರಚಯಿತಾ [ತೃ]) (सं) ना.—रचणारा; निर्माण करणारा.

रचयित्रि (ರಚಯಿತ್ರಿ) (सं) ना.—रचणारी; रचना करणारी; निर्माती.

रचित (ರಚಿತ) (सं) वि.—निर्मित; रचलेले; उत्पन्न केलेले.

रचिसु (ರಚಿಸು) (क) धा.—रचणें; निर्माण करणें; उत्पन्न करणें; लिहून काढणें.

रच्चे (ರಚ್ಚೆ) (क) ना.—गप्पांचे गुऱ्हाळ; प्रगटीकरण; शिवीगाळ; निंदा.

रज (जस्) (ರಜ [ಜಸ್]) (सं) ना.—धूलि; धूळ; फोपाटा; राग; रजोगुण; तांबडेपणा; पांघरूण; स्पर्श; काळोख; ओवळे.

रजक (ರಜಕ) (सं.) ना.—परीट; कपडे धुणारा; धोबी.

रजत (ರಜತ) (सं) ना.—चांदी; रुपें; पांढरी वस्तु.

—परदे (ಪರದೆ) (सं) ना.—पांढरा पडदा.

रजतगिरि (ರಜತಗಿರಿ) (सं) ना.—चंद्रगिरी; कैलास पर्वत.

रजनि (नी) (ರಜನಿ [ನೀ]) (सं) ना.—रात्र; काळोख.

रजनीकर (ರಜನೀಕರ) (सं) ना.—चंद्र.

रजनीचर (ರಜನೀಚರ) (सं) ना.—चंद्र; राक्षस; चोर; रात्री फिरणारा; डाकू; घरफोडी करणारा. घुबड; पिशाच.

रजनीपति (कांत) (ರಜನೀಪತಿ [ಕಾಂತ]) (सं) ना.—चंद्र.

रजनीमुख (ರಜನೀಮುಖ) (सं) ना.—रात्रीचा आरंभ; सूर्यास्त समय; रात्रीचा पहिला प्रहर.

रजपूत (ರಜಪೂತ) (अ. दे) ना.—राजपुत्र; राजवंशीय; क्षत्रिय; राजस्थानी; राजस्थानप्रदेशाचा

रजस्वले (ला) (ರಜಸ್ವಲೆ [ಲಾ]) (सं) ना.—विटाळशी, ऋतुमति; बाहेरची.

रजोगुण (ರಜೋಗುಣ) (सं) ना.—त्रिगुणांतील एक; स्वार्थ परार्थ साधणारा गुण.

रजोरक्षक (ರಜೋರಕ್ಷಕ) (सं) ना.—धूळरक्षक; पायघोळ झगा; मलवस्त्र; लाळेरें.

रज्जु (ರಜ್ಜು) (सं) ना.—दोर; दोरी; सूत.

रज्जुसर्पन्याय (ರಜ್ಜುಸರ್ಪನ್ಯಾಯ) (सं) ना.—दोरीला साप समजून भिणें; व्यर्थ भीति.

रंचिके (ರಂಚಿಕೆ) (क) ना.—झूल; अंबारी; हौदा.

रंचे (ರಂಚೆ) (क) ना.—घोडा व हत्ती यांवरील झूल; रक्षिका; अश्वरक्षक; रजरक्षक.

रंजक (ರಂಜಕ) (सं) वि.—मनोहर; सुंदर.
(सं) ना.—चंदन; आशुक; प्रियकर; रंजन करणारा रंगारी; जारा (फास्फरस); स्फुर.

रंजणिके (गे) (ರಂಜಣಿಕೆ [ಗೆ]) (क) ना.—रांजण; धान्य वगैरे साठ्याचे भांडें; बरणी; अत्तरदाणी; सुवासिक वस्तु ठेवण्याचा करंडा.

रंजन (ರಂಜನ) (सं) ना.—रंगवणी; रंगभरणी; सौंदर्यवर्धन; आनंद; विनोद; उल्हास; शृंगार; रंग; शोभा.

रंजिनी (ರಂಜಿನೀ) (सं) ना.—निळा रंग.

रंजिसु (ರಂಜಿಸು) (क) धा.—शोभा आणणें; संतोषणें; रंग देणें; उल्हास वाटणें.

रंजिके (ರಂಜಿಕೆ) (क) ना.—अंबारी; हौदा.

रंजे (ರಂಜೆ) (क) ना.—घोड्याचे पंख; गजपंख.

रटत् (ರಟತ್) (सं) वि.—आवाज करणारा; हाक मारणारा; किंकाळणारा; पाठ करणारा.

रटन (ರಟನ) (सं) ना.—हाक; किंकाळी; आरडा ओरड; पठण; तोंडपाटीलकी.

रट्टडि (ರಟ್ಟಡಿ) (क) ना.—किंकाळी; शंख; बोंब; रहस्य, नियम बद्धता; व्रत.

रट्टिसु (ರಟ್ಟಿಸು) (क.) धा.—वेगळे करणें; मोडणें; फाडणें; चूक करणें.

रट्टे (ರಟ್ಟೆ) (क) ना.—रट्टा; दंड; बाहु; हात; कोपरापासून बोटापर्यंतचा भाग; बाहुबल.

—मुरि (ಮುರಿ) (क) धा.—अंग मोडून श्रम करणें; रट्टे राबवणें.

रण (ರಣ) (सं) ना.—युद्धभूमि; ध्वनि; युद्ध.

—रंक (ರಂಕ) (सं) ना.—हत्तीच्या दोन दातांमधील अंतर.

—रंग (ರಂಗ) (सं) ना.—युद्धभूमि; जंगमैदान; समरक्षेत्र.

रणकहळे (ರಣಕಹಳೆ) (क) ना. – युद्धाचे आव्हान; समरधुमाळी; युद्धोन्मादक रणवादन.

रणकलि (ರಣಕಲಿ) (क) ना. – युद्धवीर; लढवय्या; योद्धा; जंगबहादूर.

रणदागडिग (ರಣದಾಗಡಿಗ) (क) वि. – युयुत्सु; युद्धाची खुमखुमी असलेला.

रणदाणिग (ರಣದಾಣಿಗ) (क) ना. – मागें पाऊल न घेणारा योद्धा; जयापजयाची पर्वा न करणारा लढवय्या.

रणधीर (ರಣಧೀರ) (सं) ना. – वीरसैनिक; रणेच्छु; शिपाई; युयुत्सु.

रणभेरि (ರಣಭೇರಿ) (सं) ना. – युद्धाचा नगारा; दुंदुमी.

णमैलार (ರಣಮೈಲಾರ) (क) ना. – रणपिशाच; युद्धसंचार; लढाईचें भूत; रणमल्हार; समरमल्ल.

रणरण (ರಣರಣ) (क) ना. – डास; घुंगुरटें.

रणरणक (ರಣರಣಕ) (सं) ना. – कामुकतेची तळमळ; प्रेमकातरता; प्रेमाभिलाषा.

रणवाद्य (ರಣವಾದ್ಯ) (सं) ना. – रणभेरी; रणालगी; युद्धदुंदुभी.

रणहेंडि (ರಣಹೇಡಿ) (क) ना. – युद्धांतून पलायन करणारा; रणछोडदास; उत्तर कुमार; पौरुषहीन; रणभीरू.

रणांगण (ರಣಾಂಗಣ) (सं) ना. – युद्धभूमि; रणरंग; रणक्षेत्र.

रणाग्र (ರಣಾಗ್ರ) (सं) ना. – समर संमुख; युद्ध; कंदन; लढाईचें तोंड.

रणाजिर (ರಣಾಜಿರ) (सं) ना. – युद्ध; समर; लढाई; कंदन.

रणानक (ರಣಾನಕ) (सं) ना. – युद्धवाद्य; समरभेरी; नगारा.

रणित (ರಣಿತ) (सं) वि. – ध्वनित; आवाज करणारा; स्वनित.

रंड (ರಂಡ) (सं) ना. – निपुत्रिक; न रुजणारें झाड.

रंडेतन (ರಂಡೆತನ) (क) ना. वैधव्य; रांडपण; पतिनिधनोत्तर होणारी पत्नीची परिस्थिती.

रत (ರತ) (सं) वि. – आनंदित; संतुष्ट; आसक्त; मग्न.
(सं) ना. – रतिक्रीडा; सुरतप्रसंग.
—कील (ಕೀಲ) (सं) ना. – कुत्रा; कुत्तेकसी.
—ज्वर (ಜ್ವರ) (सं) ना. – कावळा.

रति (ರತಿ) (सं) ना. – शृंगार; विलास; प्रीति; आनंद; तृप्ति; स्त्रीपुरुषसंयोग; गुह्येंद्रिय; आसक्ति; कामदेवाची पत्नि.

रतिप (तीश) (ರತಿಪ [ತೀಶ]) (सं) ना. – मदन; मन्मथ; काम; रतीचा पति.

रतिसर्वस्व (ರತಿಸರ್ವಸ್ವ) (सं) ना. – अति आनंद; अनुपमेय सौख्य.

रत्न (ರತ್ನ) (सं) ना. – खडा; वज्र; माणिक; वस्तुजातामधें श्रेष्ठ.
—आकर (ಆಕರ) (सं) ना. – समुद्र; सागर.
—गर्भ (ಗರ್ಭ) (सं) ना. – समुद्र.
—दीपिका (ದೀಪಿಕಾ) (सं) ना. – रत्नज्योत; रत्नप्रभा.

रत्नत्रय (ರತ್ನತ್ರಯ) (सं) ना. – ज्ञानी माणसांचे तीन गुण. (सम्यक् ज्ञान; सम्यक् दर्शन आणि सम्यक् चारित्र्य) हे जैन धर्मांतील तीन सद्गुण.

रत्नसानु (ರತ್ನಸಾನು) (सं) ना. – मेरुपर्वत.

रत्नाकरवर्णि (ರತ್ನಾಕರವರ್ಣಿ) (सं) ना. – कन्नडभाषेमध्यें भारतीय वैभव वर्णन करणारा महाकवि.

रत्नावलि (ರತ್ನಾವಳಿ) (सं) ना. – 'रत्नावली' नामक संस्कृत नाटिका (हर्षवर्धनानें लिहिली) रत्नहार.

रत्नि (ರತ್ನಿ) (सं) वि. – झाकलेली मूठ; एक हात माप.

रथ (ರಥ) (सं] ना. – गाडी; शरीर; अवयव; अंशभाग; आनंद; आशा, आकांक्षा.

रथकार (ರಥಕಾರ) (सं) ना. – सारथी; रथचालक; रथ तयार करणारा.

रथांग (ರಥಾಂಗ) (सं) ना. – चक्र; चाक; सुदर्शन; चक्रवाक.

रथि (थिक) (ರಥಿ [ಥಿಕ]) (सं) ना. – रथांत बसून युद्ध करणारा; रथवीर; रथाचा मालक.

रथिनि (नी) (ರಥಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – सैन्य; सेना.

रथोत्सव (ರಥೋತ್ಸವ) (सं) ना – रथ ओढण्याचा समारंभ; जत्रा.

रथ्य (ರಥ್ಯ) (सं) ना. – रथाला जोडलेला घोडा; भाग.

रथ्या (थ्ये) (ರಥ್ಯಾ [ಥ್ಯೆ]) (सं) ना. – राजमार्ग; चव्हाटा; पुष्कळ रथ; ज्यावरून अनेक रथ धावतात तो पथ.

रद (दन) (ರದ [ದನ]) (सं) ना – दात; दंत; दाढा; हस्तिदंत.

रदनि (ರದನಿ) (सं) ना. – हत्ती.

रदि (ರದಿ) (सं) ना. – सुळे असलेला हत्ती.

रद्दु (ರದ್ದು) (अ.दे) ना. – खाडाखोड; निरुपयोगित्व.

रंध्र (ರಂಧ್ರ) (सं) ना. – भोक; फूट; छिद्र; न्यूनता; दोष; पेवाचें तोंड.

रंध्रान्वेषणे (ರಂಧ್ರಾನ್ವೇಷಣೆ) (सं) ना. – दोषैकदृष्टि.

रन्न (ರನ್ನ) (क) ना. – एक कन्नड महाकवि; रत्न; गदायुद्धाचा कर्ता.

रन्नगन्नडि (ರನ್ನಗನ್ನಡಿ) (क) ना. – मणिदर्पण; रत्नाचा आरसा.

रन्नदेने (ರನ್ನದೆನೆ) (क) ना. – किल्ल्याच्या तटावरचा भाग.

रन्नवसर (ರನ್ನವಸರ) (क) ना. – रत्नाचें दुकान; सराफीदुकान.

रन्ने (ರನ್ನೆ) (क) ना. – स्त्रीरत्न; सुंदरी; कामिनी.

रभस (ರಭಸ) (सं) ना. – वेग; भर; आधिक्य; शक्ति; सामर्थ्य; आतुरता; उत्साह; आनंद; शोभा; क्रोध; त्वेष.

रमण (ರಮಣ) (सं) ना. – पति; प्रियकर; प्रेमी; प्रीतिपुरुष; आशुक; क्रीडा; विलास.

रमणि (णी) (ರಮಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना.–विलासिनी; माशुक; प्रिया; प्रेयसी; कामिनी; कांता; रममाण होण्यासारखी स्त्री.

रमणीय (ರಮಣೀಯ) (सं) वि.–आल्हादकारक; मनोहर; प्रियविलासयोग्य; लोकोत्तर.

रमा (मे) (ರಮಾ [ಮೆ]) (सं) ना.–लक्ष्मीदेवी; वैभव; श्रेष्ठता; पत्नी.

—धव,–रमण (ಧವ–ರಮಣ) (सं) ना.–विष्णु.

रमिसु (ರಮಿಸು) (क) धा.–रमविणें; खेळविणें; विलास करणें; सुखी करणें; संतोषणें; विहरणें; संभोगणें; मन वळवणें.

रंप (ರಂಪ) (क) ना–गोंधळ; कोलाहल; आरडाओरड; पुकारा; किंचाळी.

—बीदिरंप (ಬೀದಿರಂಪ) (क) ना.–गल्लीभर केलेला पुकारा.

रंपिगे (ರಂಪಿಗೆ) (क) ना.–चांभार; चामडे कापण्याचें हत्यार; रापी.

रंबाट (ರಂಬಾಟ) (क) ना.–दुःखाची बतावणी; कोलाहल; गोंधळ.

रंभे (भा) (ರಂಭೆ [ಭಾ]) (सं) ना.–केळीचें झाड; अप्सरा; सुरलोकसुंदरी.

रम्य (ರಮ್ಯ) (सं) वि.–मनोहर; चित्तवेधक; सुंदर; क्रीडायोग्य.

रय (ರಯ) (सं) ना.–शीघ्रता; त्वरा; वेग; प्रवाहाची ओढ; आवेश.

रयिसु (ರಯಿಸು) (क) धा.–चांगलें दिसणें; चांगलें होणें. शोभणें.

रय्य (ರಯ್ಯ) (क) वि.–रम्य; मनोहर; चांगलें; सुंदर.

रव (ರವ) (सं) ना.–भाषा; ध्वनि; शब्द; गडबड; उसाभर; हाक; गर्जना; शोभा; सौंदर्य.

रवके (ರವಕೆ) (क) ना.–चोळी; कंचुकी; काचोळी.

रवण (ರವಣ) (सं) ना.–हाक; हरळी; ओरड; खुषी; साद; फांदी; रावणाचा पिता; शाखा.

रवदि (ರವದಿ) (क) ना.–चिपाडें; चवळ; कडब्याची पात; क्षुद्र मनुष्य.

रवळि (ರವಳಿ) (क) ना.–गोंधळ; आरडाओरड; हाक; एक वाद्य.

रवळिगे (ರವಳಿಗೆ) (क) ना.–रोवळी; बांबूची उभट बुट्टी; रवळि; आवेश; भर; तीव्रता.

रवळिसु (ರವಳಿಸು) (क) ना.–ओरडणें; किंचाळणें; शंख करणें.

रवाना (ने) (ರವಾನಾ [ನೆ]) (अ. दे) ना.–पाठवणी; बोळवण; रवानगी.

रवि (ರವಿ) (सं) ना.–सूर्य; भास्कर; संपत्ति; १२ संख्येचा संकेत.

—कांतमणि (ಕಾಂತಮಣಿ) (सं) ना.–सूर्यकांत

—कुमार—सुत (ಕುಮಾರ;–ಸುತ) (क) ना.–कर्ण; सुग्रीव; यम; शनि; वैवस्वत मनु.

रविकुल (ರವಿಕುಲ) (सं) ना.–सूर्यवंश; रघुवंश; तारामंडळ

रशना (ने) (ರಶನಾ [ನೆ]) (सं) ना.–दोरी; कमरेची दोरी; कमरपट्टा; कडदोरा; लगाम.

रशीति (दि) (ರಶೀತಿ [ದಿ]) (अ. दे) ना.–पोच; पावती; यादी.

रश्मि (ರಶ್ಮಿ) (सं) ना.–किरण; कांती; प्रभा; दीप्ति; लगाम; अनीन; पापणी.

रस (ರಸ) (सं) ना.–द्रव; प्रवाही पदार्थ; पाणी; सत्त्व; अर्क; सार; रहस्य; षड्रस; द्राक्ष; वीर्य; तृप्ति; ब्रह्मानंद; शैली; शृंगारादि नवरस; विष; गरळ; रुचि; आशा; लालित्य; सौभाग्य.

रसक (ರಸಕ) (सं) ना.–'रस'; पहा.

रसज (ರಸಜ) (सं) ना.–साखर; गोड; रक्त.

रसज्ञ (ರಸಜ್ಞ) (सं) ना.–रस जाणणारा; रसिक; विज्ञानी; विद्वान्.

रसज्ञे (ज्ञा) (ರಸಜ್ಞೆ [ಜ್ಞಾ]) (सं) ना.–षड्रसांना जाणणारी रसिकता.

रसदान (ರಸದಾನ) (सं) ना.–विषयप्रयोग; स्त्रियांचा नंज; वातरोग.

रसदाळि (ರಸದಾಳಿ) (सं) ना.–पांढरा मोठा ऊंस; फोंड्या ऊस.

रसना (ने) (ರಸನಾ [ನೆ]) (सं) ना.–जीभ; जिव्हा; बोंब; ओरड.

रसभस्म (ರಸಭಸ್ಮ) (सं) ना.–पाऱ्याचें भस्म.

रसवत् (ರಸವತ್) (सं) वि.–रसाळ; रुचकर; मनोहर.

रसवति (ರಸವತಿ) (सं) ना.–रस करणारि; स्वयंपाकघर.

रसवाद (ರಸವಾದ) (सं) ना.–किमया; सामान्य धातूपासून सोनें करण्याची विद्या.

रससिद्धि (ರಸಸಿದ್ಧಿ) (सं) ना.–पारा शुद्ध करण्याचे क्रम.

रसा (से) (ರಸಾ [ಸೆ]) (सं) ना.–भूमी; पृथ्वी; जमीन.

रसातल (ರಸಾತಲ) (सं) ना.–भूमीच्या खालील लोक; पाताळ.

रसान्न (ರಸಾನ್ನ) (सं) ना.–मिष्टान्न; पक्वान्न; गोड भोजन; गोडधोड.

रसाभास (ರಸಾಭಾಸ) (सं) ना.–शृंगारादि नवरसाचा परिपोष न होणें; आनंद कमी होणें; विरस होणें; भीति; गोंधळ; गडबड.

रसायन (ರಸಾಯನ) (सं) वि.–रुचकर; गोड.
(सं) ना.–मधुर पेय; खीर; चाटण; वस्तूचे गुणधर्म बदलणारे; एकजीवकरण; विज्ञानशास्त्र.

रसारुह (ರಸಾರುಹ) (सं) ना.–झाड; वेली; गवत; वगैरे जमिनींत रुजणारें.
रसाल (ರಸಾಲ) (सं) गोड आंबा; रसपूर्ण ऊस.
रसिक (ರಸಿಕ) (सं) वि.–रसज्ञ; रुचि घेणारा; विलासप्रिय; गोड बोलणारा.
—तन (ತನ) (क) ना.–रसज्ञता; विलास; सौंदर्यासक्ति; सरस भाषण; रसपूर्ण वक्तव्य.
रसित (ರಸಿತ) (सं) वि.–रसलित; मुलामा चढवलेलें; गिलिट केलेलें; झिलाई दिलेलें.
(सं) ना.–शंख; ओरड; उसाभर; गोंधळ.
रस्य (ರಸ್ಯ) (सं) वि.–रसपूर्ण; गोड; रुचकर.
रह (हस्) (हः) (ರಹ[ಹಸ್] [ಹಃ]) (सं) अ.–आश्चर्यानें; गुप्तरीत्या; एकांतांत.
रहस्य (ರಹಸ್ಯ) (सं) वि.–न समजण्यासारखें; माहीत न होण्यासारखें.
रहस्य (ರಹಸ್ಯ) (सं) ना.–गुपित; कोडें; एकांत.
रहि (ರಹಿ) (सं) ना.–आश्चर्य; विनोद; निशा; अंमल; मद; कैफी; गुंगी चढलेला.
रहित (ರಹಿತ) (सं) वि.–नसलेला; सोडलेला; वगळलेला; त्यक्त; त्यजित.
रहिवासी (ರಹಿವಾಸಿ) (अ.दे) ना.–राहणारा; वसति करणारा.
राका (ರಾಕಾ) (सं) ना.–पर्वकाळ; अमावास्या; पूर्णिमा.
—इंदु-चंद्र (ಇಂದು; ಚಂದ್ರ) (सं) ना.–पौर्णिमेचा चंद्र.
राक्षस (ರಾಕ್ಷಸ) (सं) वि.–भयंकर; भीतिजनक; अक्राळविक्राळ.
(सं) ना.–राक्षस; दैत्य; दानव.
—अरि (ಅರಿ) (सं) ना.–विष्णु; शिव.
—विवाह (ವಿವಾಹ) (सं) ना.–कन्या पळवून नेऊन तिच्याशीं केलेला विवाह.
राग (ರಾಗ) (सं) ना.–तांबडा रंग; आसक्ति; अनुराग; प्रीति; संतोष; संगीतांतील स्वरालाप; क्रोध; विकार; रजोगुण.
रागि (ರಾಗಿ) (सं) वि.–राग असलेला; सांसारिक; मोहासक्त.
(क) ना.–एक आहारधान्य; नाचणी.
रागिसु (ರಾಗಿಸು) (क) धा.–प्रेम करणें; आसक्त होणें; रंग देणें; रंगविणें; रमविणें.
रागद्वेष (ರಾಗದ್ವೇಷ) (सं) ना.–प्रीति; अप्रीति; स्वार्थाच्या आड येणारी असूया; मत्सर.
राघवेंद्र (घन) (ರಾಘವೇಂದ್ರ [ಘನ]) (सं) ना.–रघुकुलोत्पन्न श्रीराम.
राज (ರಾಜ) (सं) ना.–मालक; प्रजारंजक राजा; श्रेष्ठ पुरुष; चंद्र.
—कार्य (ಕಾರ್ಯ) (सं) ना.–राजत्त्व; राज्यव्यस्था; सरकार.
—निपुण-पटु (ನಿಪುಣ-ಪಟು) (सं) वि.–शासक; ज्ञानी; प्रशासक; मुत्सद्दी.
—निपुणते (ನಿಪುಣತೆ) (सं) ना.–मुत्सद्दीपणा; शासन कौशल.
राजक (ರಾಜಕ) (सं) ना.–राजसमूह.
राजकन्ये (ರಾಜಕನ್ಯೆ) (सं) ना.–राजाची कन्या; राजघराण्याशीं संबंध असलेली मुलगी.
राजकीय (ರಾಜಕೀಯ) (सं) वि.–राजत्त्वसंबंधीं; शासनविषयक.
(सं) ना.–राजकारण; शासनशास्त्र; न्यायशास्त्र.
राजगृह (ರಾಜಗೃಹ) (सं) ना.–राजवाडा; राजप्रासाद; भव्यभवन; बुद्धदेवाचें जन्मस्थळ; कपिलवस्तु.
राजत् (ರಾಜತ್) (सं) वि.–चकाकणारा; प्रकाशणारा; कांतिमान्; तेजस्वी.
राजत (ರಾಜತ) (सं) वि.–रुपेरी; चांदीचे.
राजदंड (ರಾಜದಂಡ) (सं) ना.–प्रभुत्वदर्शक दंड; राजानें हातीं घ्यावयाचा रत्नखचित सुवर्णदंड.
राजद्वार (ರಾಜದ್ವಾರ) (सं) ना.–न्यायालय; कोर्ट; राजवाडा; वेस; राजवाड्याचें महाद्वार.
राजद्रोह (ರಾಜದ್ರೋಹ) (सं) ना.–राजाचा द्वेष; शासन-विरोध.
राजधर (ರಾಜಧರ) (सं) ना.–शिव; भालचंद्र.
राजधर्म (ರಾಜಧರ್ಮ) (सं) ना.–राजाचें कर्तव्य; शासनाची रीतभात.
राजनीति (ರಾಜನೀತಿ) (सं) ना.–राजकारण; शासनशास्त्र; न्यायशास्त्र.
राजन्य (ರಾಜನ್ಯ) (सं) ना.–क्षत्रिय; युद्ध करणारा.
राजपट्ट (ರಾಜಪಟ್ಟ) (सं) ना.–राजशाही.
राजपिंड (ರಾಜಪಿಂಡ) (सं) ना.–राजघराण्यांत जन्मलेला.
राजपुत्र (ರಾಜಪುತ್ರ) (सं) ना.–राजाचा मुलगा; राजपूत वंशांत जन्मलेला.
राजमार्ग (ರಾಜಮಾರ್ಗ) (सं) ना.–हमरस्ता; मुख्य रस्ता; महापथ.
राजमुद्रे (ರಾಜಮುದ್ರೆ) (सं) ना.–राजाचा सहीशिक्का; सरकारी शिक्कामोर्तब.
राजयोग (ರಾಜಯೋಗ) (सं) ना.–जन्मकुंडलींतील राजयोग दाखवणारी ग्रहस्थिति; एक प्रकारचें योग–साधन.
राजराज (ರಾಜರಾಜ) (सं) ना.–सम्राट; चक्रवर्ती; कुबेर.
राजर्षि (ರಾಜರ್ಷಿ) (सं) ना.–क्षत्रिय ऋषि; क्षात्रमुनी; राज्य असून हि ऋषीप्रमाणें असणारा; विश्वामित्र; जनक.

राजवदने (ರಾಜವದನೆ) (सं) ना.—चंद्र मुखी; सुंदरी.
राजशासन (ರಾಜಶಾಸನ) (सं) ना.—राजाची आज्ञा; सरकारी संदेश.
राजशेखर (ರಾಜಶೇಖರ) (सं) ना.—शिव; नृपश्रेष्ठ.
राजस (ರಾಜಸ) (सं) वि.—रजोगुणोत्पन्न; रजोगुणासंबंधीं; धूळमिश्रित, मातीमय.
राजसूयि (ರಾಜಸೂಯಿ) (सं) ना.—चक्रवर्तित्वासाठीं केलेला यज्ञ; राजसूय यज्ञ.
राजहंस (ರಾಜಹಂಸ) (सं) ना.—कलहंस; हंसांतील श्रेष्ठ जाती; मराळ; श्रेष्ठ राजा.
राजांग (ರಾಜಾಂಗ) (सं) ना.—राजमार्ग; महाद्वार.
राजाज्ञे (ರಾಜಾಜ್ಞೆ) (सं) ना.—राजशासन; राजाचा हुकूम.
राजार्क (ರಾಜಾರ್ಕ) (सं) ना.—चंद्र; सूर्य; राजा.
राजावर्त (ರಾಜಾವರ್ತ) (सं) ना.—नीलरत्न; नीलमणि.
राजि (ರಾಜಿ) (सं) ना.—समूह; गुंप; ओळ; श्रेणी.
(अ. दे.) ना.—कबुली; संमती; एकी; संधान.
राजित (ರಾಜಿತ) (सं) वि.—शोभणारा; रंजन करणारा; मिरवणारा.
राजिसु (ರಾಜಿಸು) (क) धा.—प्रकाशणें; चकाकणें; उजाडणें; शोभणें; मनोहर होणें.
राजीनागे (ರಾಜೀನಾಮೆ) (अ. दे)—त्यागपत्र; राजीनामा.
राजीव (ರಾಜೀವ) (सं) ना.—संस्कृत; वसंतकाळ; नीळ कमळ; पाणी; मास; हरिणविशेष, कळप; टोळी.
—नेत्र–नयन (ನೇತ್ರ–ನಯನ) (सं) ना.—कमलनयन; पद्मनेत्र.
—मित्र–सखा (ಮಿತ್ರ–ಸಖಾ) (सं) ना.—सूर्य.
राजेंद्र (ರಾಜೇಂದ್ರ) (सं) ना.—महाराज.
राजेश्वरी (ರಾಜೇಶ್ವರಿ) (सं) ना.—सम्राज्ञी; दुर्गादेवी.
राज्ञि (ज्ञी) (ರಾಜ್ಞಿ [ಜ್ಞೀ]) (सं) ना.—राणी; महाराणी.
राज्यभार (ರಾಜ್ಯಭಾರ) (सं) ना.—राज्यकारभार; राज्यशासन; कारभार.
राज्यतंत्र (ರಾಜ್ಯತಂತ್ರ) (सं) ना.—राजकार्य; राज्यकारभार; राजशासन; अधिकार.
राज्यश्री (ರಾಜ್ಯಶ್ರೀ) (सं) ना.—राज्यसंपदा; राज्यलक्ष्मी.
राज्यांग (ರಾಜ್ಯಾಂಗ) (सं) ना.—राजाचा अधिकार; शासनाचा अधिकार विभाग; अर्थ विभाग; संरक्षणविभाग.
राट् (ರಾಟ್) (सं) ना.—राजा; धनी.
राटण (टाळ) (ರಾಟಣ [ಟಾಳ]) (क) ना.—फिरणारा रहाट; फिरते चक्र; पाणरहाट; सुताराचें चाक.
राटि (ರಾಟೆ) (क) ना.—चाक; चक्र; चरखा; सूत कातण्याचा रहाट.
राणा (ರಾಣಾ) (अ. दे) ना.—राजा; रजपूत; राजाचें ब्रीद.
राणि (ರಾಣಿ) (अ. दे) ना.—राज्ञी; स्वामिनी.
राणुवे (ರಾಣುವೆ) (क) ना.—सैन्य; सैनिक; शिपाई; पदाति.
रात्रि (त्रिं) चर (ರಾತ್ರಿ [ತ್ರಿಂ] ಚರ) (सं) ना.—रात्री फिरणारा; पिशाच; राक्षस; चोर; पहारेकरी; घुबड.
राद्धांत (ರಾದ್ಧಾಂತ) (सं) ना.—सिद्धांत; वादनिर्णय; परिणाम; समारोप.
राध (ರಾಧ) (सं) ना.—हाक; आवाहन; दया; कृपा; कीर्ति; यश; वैशाखमास; वसंतऋतु.
राधा (ರಾಧಾ) (सं) ना.—कर्णाची संरक्षकमाता; दूधमाता; दायी; अधिरथ राजाची पत्नी; श्रीकृष्णाची शृंगारनायिका; ऐश्वर्य; विजय; विशाखा नक्षत्र.
राधेय (ರಾಧೇಯ) (सं) ना.—कर्ण.
राम (ರಾಮ) (सं) वि.—मनोहर; सुंदर; काळारंग; बलराम; परशुराम.
(सं) ना.—राम; सीतापति; जनकपुत्र.
—दूत (ದೂತ) (सं) ना.—आंजनेय; हनुमान.
रामठ (ರಾಮಠ) (सं) ना.—हिंग.
रामणीयक (ರಾಮಣೀಯಕ) (सं) वि.—सुंदर; मनोहर.
रामबाण (ರಾಮಬಾಣ) (सं) ना.—रामाचा अचूक बाण; अमोघ परिणामकारक बाण.
रामवाक्य (ರಾಮವಾಕ್ಯ) (सं) वि.—निर्विवाद वचन; सत्यभाषण; एकच बोल; सत्यवाणी.
रामा (मे) (ರಾಮಾ [ಮೆ]) (सं) ना.—पत्नि; भार्या; सुंदरी; कामिनी.
रामानुज (ರಾಮಾನುಜ) (सं) ना.—रामाचे लहान भाऊ; विशिष्टाद्वैत मतप्रचारक आचार्य.
रामायण (ರಾಮಾಯಣ) (सं) ना.—रामचरित्रकाव्य; न संपणारी गोष्ट.
राय (ರಾಯ) (क) ना.—राजन्; स्वामी; मालक; राजा; कर्नाटकांतील आदरार्थी शब्द.
रायस (ರಾಯಸ) (क) ना.—राजशासन; सरकारी संदेश.
रायसिग (ರಾಯಸಿಗ) (क) ना.—सरकारी आज्ञा लिहिणारा व पोचविणारा अधिकारी.
रायभारि (ರಾಯಭಾರಿ) (सं) ना.—राजप्रतिनिधी.
रारजिसु (ರಾರಾಜಿಸು) (क) धा.—सुशोभित होणें; चकाकणें.
राव (ರಾವ) (सं) ना.—हाक; आवाहन; ध्वनि; शब्द; ओरड; बहुमानाचा शब्द.
रावण (ರಾವಣ) (सं) ना.—जीवन; विश्वावसूचा पुत्र; लंकेचा राजा.

रावणसंन्यासि (ರಾವಣಸನ್ಯಾಸಿ) (सं) ना. – कपटवेषांतील रावण; छद्मीसाधु; राखुडींतील रामोशी; ठक; वंचक.
रावणि (ರಾವಣಿ) (सं) ना. – रावणपुत्र इंद्रजित.
रावु (पु) (ರಾವು [ಪು]) (क) ना. – आवेश; उद्रेक; भूतसंचार; विकारवशता; भीती; राहू.
रावु (हु) त (ರಾವು [ಹು] ತ) (अ.दे) ना. – घोडेस्वार; घोडदळांतील सैनिक; घोडदळ.
राशि (ರಾಶಿ) (सं) ना. – समूह; संग्रह; कळप; मेषादि बारा राशी; अतिशयता; आधिक्य.
राष्ट्र (ರಾಷ್ಟ್ರ) (सं) ना. – राज्य; विशाल देश; भूप्रदेश.
—पति (ಪತಿ) (सं) ना. – गणराजाचा अध्यक्ष.
राष्ट्रिक (ರಾಷ್ಟ್ರಿಕ) (सं) ना. – एका राजाची प्रजा; राज्यपाल.
राष्ट्रि (ष्ट्री) य (ರಾಷ್ಟ್ರಿ [ಷ್ಟ್ರೀ] ಯ) (सं) वि. – राष्ट्रसंबंधी; नाटकांतील राजाचा मेहुणा; देशीय.
रास (ರಾಸ) (सं) ना. – शब्द; गोंगाट; गोंधळ; एक नृत्यप्रकार.
रासक (ರಾಸಕ) (सं. ना. – एक लघुनाटक; नाटिका.
रासक्रीडा (डे) (ರಾಸಕ್ರೀಡಾ [ಡೆ]) (सं) ना. – गोपीकृष्णाचा विनोद खेळ.
रासभ (ರಾಸಭ) (सं) ना. – गाढव; गर्धभ.
राहित्य (ರಾಹಿತ್ಯ) (सं) ना. – अभाव; उणीव; न्यून; अनुपस्थिति; रहितता.
रासि (ರಾಸಿ) (क) ना. – रास; राशि; समूह; संग्रह; कळप.
राहु (ರಾಹು) (सं) ना. – एक राक्षस; चंद्रसूर्यांचा ग्रास घेणारा राहू; भीतिमूल; विष; एक ग्रह.
राहुग्रस्त (ರಾಹುಗ್ರಸ್ತ) (सं) ना. – राहूनें पछाडलेला, गिळलेला; ग्रहण लागलेला; दुर्दैवी; दैवहत.
राहुटि (ರಾಹುಟಿ) (अ.दे.) ना. – बिऱ्हाड; डेरा; तंबू; गुडार.
राहुत (ರಾಹುತ) (अ. दे.) ना. – राऊत; घोडेस्वार; घोडदळ सैनिक.
राहुल (ರಾಹುಲ) (सं) ना. – बुद्धदेवाचा पुत्र; गंडांतर; संकट.
राळ (ರಾಳ) (क) धा. – धूप; धूपार्चन; सुगंधी द्रव्य; सुवास; एका झाडाचा डिंक.
रिकापु (बु) (ರಿಕಾಪು [ಬು]) (अ.दे) ना. – रिकीब.
रिक्कट (ರಿಕ್ಕಟ) (क) अ. – गुपचिप; मुकाट्याने; न बोलतां.
(क) ना. – मौन; नीरवता; अबोलपणा.
रिक्त (ರಿಕ್ತ) (सं) वि. – मोकळे; सुटे; खाली; व्यर्थ; पोकळ; विभक्त; वियुक्त; रिकामें.
(सं) ना. – मरुभूमि; अरण्य.
—हस्त (ಹಸ್ತ) (सं) वि. – रिकाम्या हाताचा; गरीब; द्ररिद्री.
रिक्थ (ರಿಕ್ಥ) (सं) ना. – मरणकाळीं सोडून दिलेलें धन; पित्रार्जित सुवर्ण.

रिक्षा (ರಿಕ್ಷಾ) (अ.दे) ना. – नरवाहन; रिक्षा; मनुष्याने ओढण्याचे दुचाकी वाहन.
रिंगण (ರಿಂಗಣ) (क) ना. – नाच; रांगणें; घसरगुंडी.
रिण (ರಿಣ) (क) ना. – ऋण; कर्ज; उपकार; ओझे.
रिपु (ರಿಪು) (सं) ना. – शत्रु; वैर; अमित्र. ‘हगे’ पहा.
रियायति (ರಿಯಾಯತಿ) (अ-दे) ना. – सौलत; सहूलत; सवलत; सूट; अनुकूलता.
रिवाजु (ರಿವಾಜು) (अ.दे) ना. – रुढी; वापर; पद्धति; क्रम.
रिष्ट (ರಿಷ್ಟ) (सं) वि. – जखमी; दुखावलेला; दुर्दैवी.
(सं) ना. – अडचण; संकट; ठणका; हानि; पाप; दुर्दैव; नाश; सुदैव; अभ्युदय.
रिसि (ರಿಸಿ) (क) ना. – ऋषि; मुनि; यति; योगी.
रीति (ರೀತಿ) (सं) ना. – वर्तनक्रम; पद्धति; रुढी; साहित्यशैली; (‘गौडी; वैदर्भी) मार्ग; संप्रदाय; पितळ; कंच; पितळी; जंग; गंज; पतन; वेग; ओढा; प्रवाह; सीमा; मर्यादा.
—केडु (ಕೆಡು) (क) धा. – मार्ग चुकणें.
—केडु (ಕೆಡು) (क) धा. – कुमार्ग धरणें; अनीतीनें वागणें.
रीतिके (ರೀತಿಕೆ) (सं) ना. – पितळी; कंच; गंज.
रुक्कु (ರುಕ್ಕು) (सं) ना. – वेदांतील ऋचा. ‘रुजे’ पहा.
रुक्म (ರುಕ್ಮ) (सं) वि. – चकाकणारे; चमचमणारे; लकाकणारे
(सं) ना. – सोनें; सुवर्ण.
रुक्मिणि (णी) (ರುಕ್ಮಿಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना. – कृष्णपत्नी.
रुक्ष (ರುಕ್ಷ) (सं) वि. – वाळलेले; कोरडें; सुकलेले; नीरस; उद्धट; असभ्य; अनागर.
(क) ना. – अस्वल; मृगनक्षत्र.
—कुलपति (ಕುಲಪತಿ) (क) ना. – जांबुवंत.
रुग्ण (ರುಗ್ಣ) (सं) वि. – रोगी; मोडलेले.
रुग्णयान (ರುಗ್ಣಯಾನ) (सं) ना. – आजाऱ्याला नेण्याचें साधन; हातडोली; जखमी लोक नेण्याची गाडी; अँब्युलन्स.
रुग्णालय (ರುಗ್ಣಾಲಯ) (सं) ना. – रुग्णासाठीं दवाखाना.
रुचक (ರುಚಕ) (सं) वि. – रुचकर; गोड; मधुर; सुखदायक;
(सं) ना. – अमृत; मंगलद्रव्य; दात; डोंगर; मान; महाळुंग.
रुचि (ರುಚಿ) (सं) ना. – कांति किरण; प्रकाश; उजेड; शोभा; गोडवा; शृंगार; लालित्य; लावण्य; इच्छा; वांच्छित; अपेक्षा; अभिलाषा; रंग; भूक.
—कर (ಕರ) (सं) वि. – गोड; चवदार; मधुर; मनोहर; लज्जतदार.
—कार (ಕಾರ) (सं) वि. – रुचि जाणणारा; चाख्या; रसज्ञ.
रुचिर (ರುಚಿರ) (सं) वि. – सुंदर; मनोहर; रुचकर.
रुचिसु (ರುಚಿಸು) (क) धा. – गोड लागणें; आवडणें; मान्य होणें; मनाला येणें.

रुज (जन) (ರುಜ [ಜನ]) (सं) ना.–रोग; आजार; अस्वस्थता; काहिली; दखली.

रुजु (ರುಜು) (सं) वि.–सरळ; सत्य; स्पष्ट.

—मातु–वातु (ಮಾತು–ವಾತು) (सं) ना.– स्पष्टीकरण; खुलासा.

रुजवात (ರುಜವಾತ) (अ.दे.) ना.–सही; साक्षरी; मुद्रा; कबुली; दस्तगत; हस्ताक्षर.

रुजे (जा) (ರುಜೆ [ಜಾ]) (सं) ना.–आजार; अस्वस्थता; रोग; काहिली; श्रम; दुखणें; आघात.

रुंड (ರುಂಡ) (सं) ना.–मुंडकें; उत्तमांग; मानेच्या वरचा भाग.

रुंडमाल (ला) (ರುಂಡಮಾಲ [ಲಾ]) (सं) ना.–मुंडक्याची माळ;

—धर (ಧರ) (सं) ना.–शिव; कालिदेवी.

रुत (ति) (ರುತ [ತಿ]) (सं) ना.–शब्द; ध्वनि; आवाज; चाहुल; गीत; गान.

रुतु (ರುತು) (सं) ना.–ऋतु; वसंतादि कालभेद; विटाळ; स्त्रियांची मासिक पाळी.

रुदन (ರುದನ) (सं) ना.–रड; आक्रोश; आक्रंदन

रुदित (ರುದಿತ) (सं) वि.–दुःखित; प्रलपित; अडचणीत आलेले.

(सं) ना.–दुःख; आक्रंदन; दुखणें.

रुद्ध (ರುದ್ಧ) (सं) वि.–निरोधित; विलंबित; आडकाठी; असलेला; दाबलेला; आवळलेला.

—कंठ (ಕಂಠ) (सं) ना.–दाटलेला आवाज; गहिंवर.

रुद्र (ರುದ್ರ) (सं) वि.–भयंकर; भयानक; आरडा ओरड करणारा

(सं) ना.–शिव; परमेश्वर; भयानक; देवमूर्ति;

रुद्रनाटक (ರುದ್ರನಾಟಕ) (सं) ना.–शोकांतिका; दुःखपर्यवसायी नाटक; आविद्ध नाटक; ट्रॅजेडी.

रुद्रभूमि (ರುದ್ರಭೂಮಿ) (सं) ना.–स्मशान; मसण; मसोटी; दहनभूमि.

रुद्रवीणे (ರುದ್ರವೀಣೆ) (सं) ना.–श्रेष्ठ वीणावाद्य.

रुद्रवीर्य (ರುದ್ರವೀರ್ಯ) (सं) ना.–पारा.

रुद्राक्ष (क्षि) (ರುದ್ರಾಕ್ಷ [ಕ್ಷಿ]) (सं) ना.– रुद्राच्या नेत्राप्रमाणें असणारें. रुद्राक्ष फळ.

रुद्राणि (णी) (ರುದ್ರಾಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना.–रुद्रपत्नी; पार्वती. दुर्गा.

रुद्रावतार (ರುದ್ರಾವತಾರ) (सं) ना.–भयानक रूप; शिवाचा अवतार.

रुधिर (ರುಧಿರ) (सं) ना.– रक्त; मंगळ ग्रह.

—आशान (ಅಶಾನ) (सं) ना.–राक्षस; पिशाच; हिंस्र पशु.

रुधिरपुष्प (ರುಧಿರಪುಷ್ಪ) (सं) ना.–लाल जास्वंद; तांबडी कण्हेर.

रुधिराक्ष (क्षि) (ರುಧಿರಾಕ್ಷ [ಕ್ಷಿ]) (सं) ना.–लाल नेत्र; रागावलेली दृष्टि; एक राक्षस.

रुब्बु (ರುಬ್ಬು) (क) धा.–खलणें; दळणें; घासणें; ठेचणें; रंधा मारणें; सांपडणें; समजणें.

रुमाल (लु) (ರುಮಾಲ [ಲು]) (अ. दे) ना.–फेटा; पटका; पागोटें; हातरुमाल.

रुरु (ರುರು) (सं) ना.–एक हरीण.

रुषा (ष) (ರುಷಾ [ಷ]) (सं) ना.–जखम; खून; क्रोध; आवेश; रोष.

रुषित (ರುಷಿತ) (सं) वि.–क्रुद्ध; क्रोधित.

रुष्ट (ರುಷ್ಟ) (सं) वि.–रागावलेले; कोपलेले.

रुह (ರುಹ) (सं) वि.–उत्पन्न झालेले; वाढलेले; वर आलेले.

—भूरुह (ಭೂರುಹ) (सं) वि.–झाड, वेल, वगैरे भूमींत रुजणारें.

रुळि (ರುಳಿ) (क) ना.–पायातील सांखळी; पैंजण.

रूक्ष (ರೂಕ್ಷ) (सं) वि.–वाळलेले; मृदु नसलेले; कठोर; नीरस; कोरडे.

रूक्षण (ರೂಕ್ಷಣ) (सं) ना.–द्रवीकरण; वातहारकता; पातळपणा; देहाचें रोडपण; स्थूलत्व कमी करणे; लङ्घण घालवणें.

रूढ (ರೂಢ) (सं) वि.–वापरात असलेले; सांप्रदायिक; चालत आलेले; ओळखीचा; निश्चित; ज्ञात; वाढलेला.

—नाम (ನಾಮ) (सं) ना.–वापरात असलेले नाव; विशेषनाम.

—मूल (ಮೂಲ) (सं) ना.–खोल गेलेले मूळ; मूळ धरलेलें; बद्धमूळ; दीर्घकालीन.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–रूढ होणें; वापरात येणें; वाढणें; उदय होणें; फळ येणें.

रूढि (ರೂಢಿ) (सं) ना.–वापर; संप्रदाय; पद्धति; क्रम; प्रसिद्धि; ख्याति; जन्म; प्रगति; जमीन; मूळ.

रूढिपति (ರೂಢಿಪತಿ) (सं) ना.–जमिनीचा मालक; प्रख्यात स्वामी; राजा.

रूप (ರೂಪ) (सं) ना.–प्रत्यक्ष पदार्थ; रीतभात; बिंबप्रतिबिंब; साम्य; आदर्श; पूर्णांक; नाटक; रुपक; पशु; सोंग; विर्णय; साधना; नेमणूक; ध्वनि; आकार; मूर्तित्व; सौंदर्य; देखावा; सूक्ष्म निरीक्षण; आलोचन.

—इसु (ಇಸು) (क) धा.–रूपाला आणणें; मूर्ती बनवणें; आकार देणें.

—करे (ಕರೆ) (क) धा.–वेषांतर करणें.

—तोरु (ತೋರು) (क) धा.–प्रत्यक्ष होणें; दाखवणें.

रूपक (ರೂಪಕ) (सं) ना.–एक अलंकार; सहा मात्रांचा हिंदुस्थानी दादरा, एक ठेका, नाटकादि दशरूपातील काव्य, अभिनयपूर्ण काव्यप्रसंग; प्रातिनिधिक चिन्ह; लक्षण; वजन; रुपाया.

रूपजीवा (विनी) (ರೂಪಜೀವಾ [ವಿನೀ]) (सं) ना.–रूपावर जगणारी; वेश्या; देवदासी.

रूपण (ರೂಪಣ) (सं) ना.–विनंती; मागणी; प्रार्थना; नटवेषणा वर्णिला; सांगणी.

रूपता (ते) (ರೂಪತಾ [ತೆ]) (सं) ना.–सौंदर्य; सुषमा; स्वरूपता.

रूपरेषे (ರೂಪರೇಷೆ) (सं) ना.–आराखडा; विषयाची थोडक्यात ओळख.

रूपार (ರೂಪಾರ) (सं) ना.–सुंदर आकार; सौंदर्य; चेहरापट्टी.

रूपांतर (ರೂಪಾಂತರ) (सं) ना.–सोंग; अन्यरूप, दुसरें रूप. शृंगार; संस्कार.

रूपाश्रय (ರೂಪಾಶ್ರಯ) (सं) ना.–अतिसुंदर पुरुष; मदनाचा पुतळा.

रूपित (ರೂಪಿತ) (सं) वि.–आकाराला आलेलेले, मूर्त.

रूपु (ರೂಪು) (क) ना.–आकार; सौंदर्य; मूर्तित्व.

रूपोच्चय (ರೂಪೋಚ್ಚಯ) (सं) ना.–सुंदर आकाराचे संमिश्रण; अति सौंदर्य.

रूप्य (प्यक) (ರೂಪ್ಯ [ಪ್ಯಕ]) (सं) वि.–मनोहर; आकर्षक; सुंदर.
(सं) ना.–चांदी; चांदीचें नाणें.

रूवु (ರೂವು) (क) ना.–रूप; सौंदर्य; आकार.

रूहु (ರೂಹು) (क) ना.–सुबक आकृति; सुंदर मूर्ति; सौंदर्य.

रेक्कैबरू (ರೆಕ್ಕೈಬರು) (क) धा.–पंखात शक्ति येणें; उत्साहित होणें; आपल्या पायांवर उभे राहणें; माजणें.

रेंके (ರೆಂಕೆ) (क) ना.–डुरकी; डरकाळी; खोंडाची डरकाळी.

रेंचे (ರೆಂಚೆ) (क) ना.–रत्नगंधा; रत्नगंधीचे फूल; एक वनस्पति.

रेंचेय (ರೆಂಚೆಯು) (क) ना.–झूल; खोगीर

रेंटे (ರೆಂಟೆ) (क) ना.–नांगर;
—होडे (ಹೊಡೆ) (क) धा.–नांगरणें; नांगर चालविणें.

रेप्पु (ರೆಪ್ಪು) (क) धा.–मारणें; चोपणें; बडवणें.

रेंबे (ರೆಂಬೆ) (क) ना.–झाडाची फांदी; शाखा; विजय.

रेकु (ರೇಕು) (क) ना.–फुलाची पाकळी; कुसुमदल; पातळपत्रा; सोन्याचे पाणी; झिलई.

रेके (ರೇಕೆ) (क) ना.–रेखा; ओळ; आकार; व्यवस्था; आराखडा; पहारा; कपट; फसवणूक.

रेखा (खे) (ರೇಖಾ [ಖೆ]) (सं) ना.–रेघ; रेषा; आकार; पहारा; कपट; फसवणूक; ओष्ठ; श्रेणी; आकृति; पूर्णता; तृप्ति.

रेखांश (ರೇಖಾಂಶ) (सं) ना.–दोन ध्रुवांमधून जाणारी अंशाअंशांची वर्तुळें.

रेखागणित (ರೇಖಾಗಣಿತ) (सं) ना.–भूमिति; महत्त्व-मापन.

रेखावृत्त (ರೇಖಾವೃತ್ತ) (सं) ना.–दोन ध्रुवांमधून जाणारी वर्तुळें.

रेगिसु (ರೇಗಿಸು) (क) धा.–क्रोध येणें; रागावणें; रागाला आणणें.

रेगु (ರೇಗು) (क) धा.–रागेजणें; राग येणें; कोपणें.
(क) ना.–राग; क्रोध; कोप.

रेचक (न) ने (ರೇಚಕ [ನ]ನೆ) (सं) ना.–झाडा; पोट झाडणें; भेदक औषध; सारक; उच्छ्वास; बहिष्कार.

रेणु (ರೇಣು) (सं) ना.–धूळ; पराग; भुकटी.

रेणुके (ರೇಣುಕೆ) (क) ना.–जमदग्नि पत्नी; परशुराममाता; यल्लम्मा.

रेत (तस्) (ರೇತ [ತಸ್]) (सं) ना.–पुरुषाचे वीर्य; शुक्र; पारा.

रेवु (ರೇವು) (क) ना.–बोटीचा धक्का; बंदर.

रेवे (ರೇವೆ) (क) ना.–रेव; गाळ; वाळु; रेती; बंदर; रेवानदी.

रेशिमे (श्मे) (ರೇಶಿಮೆ [ಶ್ಮೆ]) (क) ना.–रेशीम; किड्याचा कोषांतून येणारा धागा.

रेषण (ರೇಷಣ) (सं) ना.–गर्जना; हरळी; साद.

रै (ರೈ) (सं) ना.–संपत्ति; सोनें; कांति; प्रभा; शोभा.

रैवत (ರೈವತ) (सं) ना.–संपन्न; श्रीमंत; मालक; स्वामी; द्वारकेजवळील एक पर्वत.

रोक्क (ರೊಕ್ಕ) (क) ना.–रोख पैसा; रोकड; नगद.

रोच्चिगेळु (ರೊಚ್ಚಿಗೇಳು) (क) धा.–अती रागेजणें; रागाचा पारा चढणें; मत्सर करणें; उद्रेक होणें; संतापणें; चिडणें.

रोच्चु (ज्जु) (ರೊಚ್ಚು [ಜ್ಜು]) (क) ना.–डंख; सूड; मत्सर; त्वेष; खुनशीपणा. 'कुनसु' पहा.

रोच्चे (च्चेड) (ರೊಚ್ಚೆ [ಚ್ಚೆಡ]) (क) ना.–राड; चिखल; घाण; पाप.

रोड्ड (ರೊಡ್ಡ) (क) वि.–डावखुरा; डावखोर.

रोणकु (ರೊಣಕು) (क) धा.–उडणें; उडी मारणें; बागडणें.

रोंडे (ರೊಂಡೆ) (क) ना.–चिखल; राड; पंक; नितंबभाग.

रोप्प (ರೊಪ್ಪ) (क) ना.–कोंडवाडा; गावकुसु; पिंजरा.

रोप्पु (ರೊಪ್ಪು) (क) धा.–गर्जणें; हाक मारणें; हरळी देणें; भिवविणें; ओरडणें; धासणें; शंख करणें.

रोक (ರೋಕ) (सं) ना.–प्रकाश; किरण; रंध्र; भोक; खड्डा.

रोगनिदान (ರೋಗನಿದಾನ) (सं) ना.–रोग परीक्षा; रोग चिकित्सा; आजाराची छाननी.

रोगिष्ठ (ರೋಗಿಷ್ಠ) (सं) ना.–रोगी; अस्वस्थ मनुष्य.

रोचक (ರೋಚಕ) (सं) वि.–रुचकर; गोड; स्वादिष्ट; पक्व; कांतिमान; तेजस्वी; सुंदर; मनोहर.
(सं) ना.–भूक; क्षुधा.
रोचन (ರೋಚನ) (सं) ना.–रुचि; आवड; पक्वता; कांति; उत्तेजन; भूक.
रोचि (चिस्) (ರೋಚಿ [ಚಿಸ್]) (सं) ना.–प्रकाश; कांति किरण; प्रभा.
रोडाडु (ರೋಡಾಡು) (क) धा.–उपहासणें; तिरस्कारणें; पाण-उतार करणें; हिणवणें; हंगवणें; अंगविक्षेपानें उपहास करणें.
रोडिग (ರೋಡಿಗ) (क) वि.–निंदक; टोचून बोलणारा; विदूषक; उपहासक; विडंबक.
रोडिसु (ರೋಡಿಸು) (क) धा.–निंदणें; वेडावणें; तिरस्कारणें; घसरविणें.
रोते (ರೊಂತೆ) (क) ना.–चिखल; भिंत्रेपणा; उकीरडा; घाणेरी; गाईर.
रोदन (ರೋದನ) (सं) ना.–रडारड; आक्रंदन; हाक.
रोद (दस्) (दसी) (ರೋದ [ದಸ್] [ದಸೀ]) (सं) ना.–आकाश; स्वर्ग.
रोदोविवर (ರೋದೋವಿವರ) (सं) ना.–भूमि आणि आकाश यामधील पोकळी.
रोध (ರೋಧ) (सं) ना.–विलंब; गंडांतर; अडचण; विघ्न; प्रतिज्ञा; वचनबद्धता.
रोधस् (ರೋಧಸ್) (सं) ना.–काठ; तीर.
रोपण (ರೋಪಣ) (सं) ना.–पेरणी; लागवड; लावणी; रोप खोचणी.
—आरोपण (ಆರೋಪಣ) (सं) ना.–ध्वज रोवणें; निशाण लावणें.
रोपित (ರೋಪಿತ) (सं) वि.–लावलेले; उभे केलेलें; चढविलेले; उडवलेलें.
रोम (ರೋಮ) (सं) ना.–केस; लोकर.
—कूप (ಕೂಪ) (सं) ना.–केशरंध्र; केसाचे छिद्र.
—रंध्र (ರಂಧ್ರ) (सं) ना.–केसाचे छिद्र.
—राजि (ರಾಜಿ) (सं) ना.–स्त्रीच्या ओटीवरील केशरेषा.
रोमश (ರೋಮಶ) (सं) ना.–अंगभर केस असलेला; अस्वल; केसाळ मनुष्य.
रोमहर्ष (ರೋಮಹರ್ಷ) (सं) ना.–रोमांच; आनंदपुलक.
रोमंथ (ರೋಮಂಥ) (सं) ना.–रवंथ; चर्वितचर्वण.
रोमांच (चन) (ರೋಮಾಂಚ [ಚನ]) (सं) ना.–देहावर काटा येणें; शरीरावरील केस ताठ होणें.
रोलंब (ರೋಲಂಬ) (सं) ना.–माशी; भ्रमर; मधमाशी; चिरूट; डास; धुंगुरटें.
रोष (षण) (ರೋಷ [ಷಣ]) (सं) ना.–क्रोध; चीड; राग; कोप; त्वेष; खेकसणी.
रोषावेश (ರೋಷಾವೇಶ) (सं) ना.–अति कोप; संताप; असह्य राग.
रोसु (ರೋಸು) (क) धा.–कंटाळणें; असह्य होणें; नकोसे वाटणें; नाकीं नऊ येणें.
रोहण (ರೋಹಣ) (सं) ना.–आरोहण; उन्नति; बढती; वाढ.
रोहंत (ರೋಹಂತ) (सं) ना.–झाड; वृक्ष.
—ती (ತೀ) (सं) ना.–वेली; लता.
रोहिणी (ರೋಹಿಣೀ) (सं) ना.–नाडी; तांबडी गाय; रोहिणी नक्षत्र; गोधन; चंद्राची प्रिया; बलरामाची आई; ९।१० वर्षे वयाची कन्या; वीज.
—पति, प्रिय (ಪತಿ ಪ್ರಿಯ) (सं) ना.–चंद्र; बलु; धुळी; पोळ.
रोहित (ता) (ರೋಹಿತ [ತಾ]) (सं) वि.–चढलेला; उन्नत; वर गेलेला.
(सं) ना.–एक मासा; लाल कोल्हा; हरीण; रक्त.
—अश्व (ಅಶ್ವ) (सं) ना.–अग्नि.
रौद्र (ರೌದ್ರ) (सं) वि.–भयंकर; भीतिप्रद.
(सं) ना.–कोप; राग; रुद्रभक्त; एक रस; उग्रता; उष्णता; क्रौर्य.
रौप्य (ರೌಪ್ಯ) (सं) वि.–चांदीचे; रुप्याचे.
(सं) ना.–चांदी.
—महोत्सव (ಮಹೋತ್ಸವ) (सं) ना.–रजतोत्सव; पंचविसावा वाढदिवस.
रौरव (ರೌರವ) (सं) ना.–एक भयाण नर्क; रुरु हरिणीचें चामडें; मृगाजिन.
रौहिणेय (ರೌಹಿಣೇಯ) (सं) ना.–रोहिणीपुत्र; बलराम; वासरू; बुधग्रह; वज्र.
रौहिष (ರೌಹಿಷ) (सं) ना.–हरिण; काशगवत.

ल

ल (ಲ) (सं) ना.–अवर्गीय व्यंजनापैकी तिसरे व्यंजन, इंद्र; छंदशास्त्रांतील लघु अक्षराची संज्ञा.
लक (ಲಕ) (सं) ना.–कपाळ; भाल; अरण्य; भाताची लोंबी.
लक लक (पक) (ಲಕಲಕ [ಪಕ]) (क) ना.–चकचकीतपणा; झकपक; नेत्रदीपकता; दैदीप्यकता; झगझगाट.
लकुड (ಲಕುಡ) (क) ना.–लाकूड; काठी; सोटा; लगुड;

लकुमि (ಲಕುಮಿ) (क) ना. – लक्ष्मी; लक्ष्मी देवी.
लकोटे } (ಲಕೋಟೆ) (अ. दे.) ना. – लखोटा; कागदाची
लकोटे } (ಲಕೋಟೆ) पिशवी; पुडा; कागदी पाकीट.
लक्कण (ಲಕ್ಕಣ) (क) ना. – लक्षण; कळा; चांगुलपण; सौंदर्य; कांति; चिन्ह; आठवण; साहित्यपद्धति; लक्षणा; लक्ष्मण.
लक्कि (ಲಕ್ಕಿ) (क) ना. – लक्ष्मी; एक वृक्ष.
लक्तक (ಲಕ್ತಕ) (सं) ना. – लाख; तांबडा रंग; वृक्ष विशेष; मेंदी.
लक्ष (ಲಕ್ಷ) (सं) ना. – चित्त; शतसहस्र; उद्देश; ठकपणा; समजूत; जाग्रत ज्ञान; एक लाख संख्या
—इरिसु-कोडु (ಇರಿಸು-ಕೊಡು) (सं) धा. – मन लावणें; ध्यान देणे.
लक्षण (ಲಕ್ಷಣ) (सं) ना. – स्वभाव; वैशिष्ट्य; विवरण; खूण; चिन्ह; साधना; ध्येय; योग्यता; शोभा; सौंदर्य; उद्देश; रोगलक्षण; व्याख्या; सारस पक्षी; देहावरील भाग्य चिन्ह; वेषांतर; ढोंग सोंग; बकपक्षी.
—अन्वित (ಅನ್ವಿತ) (सं) वि. – चिन्हें असलेला.
—वंत (ವಂತ) (सं) वि. – दैववान्; भाग्यशाली.
लक्षणे (णा) (ಲಕ್ಷಣೆ [ಣಾ]) (सं) ना. – सांकेतिक अर्थ; कविसंकेत; तेजस्विनी; रूपवती; स्फुरद्रूपिणी.
लक्षाधीश (ಲಕ್ಷಾಧೀಶ) (सं) वि. – लाखोपति.
लक्षावधि (ಲಕ್ಷಾವಧಿ) (सं) वि. – लाखो; लाखानी मोजण्यासारखे; अमाप.
लक्षिसु (ಲಕ್ಷಿಸು) (क) धा. – लक्ष देणें, ध्यानांत घेणें; लक्षांत ठेवणें; गौरवणें; आठवणें.
लक्ष्म (ಲಕ್ಷ್ಮ) (सं) ना. – ओळख; परिचय; चिन्ह; सूचना; उद्देश; अभिप्राय.
लक्ष्मण (ಲಕ್ಷ್ಮಣ) (सं) ना. – श्रीमंत; धनिक; रामाचा भाऊ; सौमित्र; बकपक्षी.
लक्ष्मि (क्ष्मी) (ಲಕ್ಷ್ಮಿ [ಕ್ಷ್ಮೀ]) (सं) ना. – विष्णुपत्नि; धनाची अधिदेवता; शोभा; कांति, सौंदर्य; लक्षण.
—कान्त, रमण (ಕಾಂತ-ರಮಣ) लक्ष्मीपति, विष्णु.
लक्ष्मीश (ಲಕ್ಷ್ಮೀಶ) (सं) ना. – विष्णु; लक्ष्मीकांत; कन्नड भारत लिहिणारा एक कवि.
लक्ष्मीधर (ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರ) (सं) ना – विष्णु; लक्ष्मण.
लक्ष्य (ಲಕ್ಷ್ಯ) (सं) ना. – ध्येय; उद्देश; एक चित्त; ध्यान; दृष्टांत; उदाहरण; समजून घेण्यासारखें; गणनीय.
—साधन (ಸಾಧನ) (सं) ना. – ध्येयपूर्तीचा प्रयत्न; ध्येयमार्ग.
—सिद्धि (ಸಿದ್ಧಿ) (सं) ना. – ध्येयपूर्ति; दृष्टांताची अनुभूति; दृढीकरण.

लक्ष्यार्थ (ಲಕ್ಷ್ಯಾರ್ಥ) (सं) ना. – लक्षणेनें घेतलेला अर्थ.
लगळि (ಲಗಳಿ) (सं) ना. – पखाल; माकण.
लगामु (ಲಗಾಮು) (अ. दे) ना. – लगाम. वेस 'कडिवाण' पहा.
लगु (ಲಗು) (क) वि – लौकर; हलके; लघु.
लगुड (ಲಗುಡ) (क) ना. – सोटा; बडगा; लठ्ठ काठी.
लगुबगे (ಲಗುಬಗೆ) (क) अ. – घाईघाईनें; त्वरया; सत्वर; लौकर.
लगुलगु (ಲಗುಲಗು) (क) अ. – घाईनें; ताबडतोब; सत्त्वर.
लग्गे (ಲಗ್ಗೆ) (क) ना. – हल्ला; वेढा; चढाई; विविध वाद्यमेळ; लगोरीचा खेळ.
—चेंडु (ಚೆಂಡು) (क) ना. – चेंडू लगोरी;
—परे (ಪರೆ) (क) ना. – लगोरी; वाद्य संमेलन; रणवाद्य.
लग्न (ಲಗ್ನ) (सं) वि. – चिकटलेले; समाविष्ट; संबंधित.
(सं) ना. – मेषादि राशीचा उदय; विवाह; शुभमुहूर्त.
—काल (ಕಾಲ) (सं) ना. – शुभ घटिका; शुभ मुहूर्त.
लग्नाह (ಲಗ್ನಾಹ) (सं) ना. – शुभ मुहूर्त,
लघिम (मे) (मा) (ಲಘಿಮ [ಮೆ]ಮಾ) (सं) ना. – अष्ट सिद्धींपैकी एक. हलकेपणा; भारहीनता; अल्पता; क्षुद्रपणा; नीचपणा.
लघु (ಲಘು) (सं) वि. – तीव्र; त्वरित; दुर्बल; भिन्ना; अल्प; तुच्छ; हलका; लहान; कोवळा; सुलभ; लघुमात्रा.
—तर-तम (ತರ-ತಮ) (सं) वि. – अति हलका; लहान.
—त्व (ತ್ವ) (सं) ना. – तीव्रता; दुर्बलता; लहानपण.
लघुशंके (ಲಘುಶಂಕೆ) (सं) ना. – लघवी; मूत्र; मूत.
लघुहस्त (ಲಘುಹಸ್ತ) (सं) ना. – हातचलाखी; चोरी; हल्का हात.
लंकिणि (ಲಂಕಿಣಿ) (सं) ना. – लंकेची द्वारपालिका; राक्षसी.
लंग (ಲಂಗ) (अ-दे) ना. – लेहंगा; स्त्रियांचा परकर; अंतर्वस्त्र.
लंगर (रु) (ಲಂಗರ [ರು]) (अ-दे) ना. – जहाजाचा नांगर; साखळदंड.
लंगोटि (ಲಂಗೋಟಿ) (अ-दे) ना. – कौपीन; लंगोट; लंगोटी.
लंघन (ಲಂಘನ) (सं) ना. – उडी; उड्डाण; हास्य; उपवास.
लंघिसु (ಲಂಘಿಸು) (क) धा. – उडणें; उडी मारणें; पार होणें; अवज्ञा करणें.
लचुमण (ಲಚುಮಣ) (क) ना. – लक्ष्मण; सौमित्री; रामाचा भाऊ.
लच्चण (ಲಚ್ಚಣ) (क) ना. – लक्षण; चिन्ह; खूण; स्वभावनिरूपण; ध्येय; योग्यता; नांव; कला; मत्स्य; कलंक.
लच्चि (ಲಚ್ಚಿ) (क) ना. – लक्ष्मी देवी; गृहलक्ष्मी; स्त्री.
लज्जा (ज्जे) (ಲಜ್ಜಾ [ಜ್ಜೆ]) (सं) ना. – लाज; मनःसंकोच; अभिमान; गौरव; दाक्षिण्य; स्त्रीपुरुष गुप्तांगें; सीड; विनय.

लज्जालु (ಲಜ್ಜಾಲು) (सं) वि. – लाजरा; लाजाळू; दाक्षिण्य असलेला; संकोची.

लज्जित (ಲಜ್ಜಿತ) (सं) वि. – लाजलेला; विनीत; मर्यादशील.

लज्जिसु (ಲಜ್ಜಿಸು) (क) धा. – लाजविणें; अपमान करणें; श्रेष्ठ गुण दाखविणें.

लंच (ಲಂಚ) (क) ना. – लाच; 'कैय्यासे' पहा.

लंचं (च) गुळि (ಲಂಚಂ [ಚ]ಗುಳಿ) (क) वि. – लाचखाऊ.

लंजे (जा) (ಲಂಜೆ [ಜಾ]) (सं) ना. – व्यभिचारिणी; दुर्वर्तनी; प्रवाह; लक्ष्मी; निद्रा.

लट (टक) (ಲಟ [ಟಕ]) (सं) ना. – मूर्ख; अविवेकी; दुरात्मा; फसवणूक; चोरी; दुष्टता.

लटकटिसु (ಲಟಕಟಿಸು) (क) धा. – गोंधळणें; गांगरणें; गडबडणें; भान सुटणें; भिणें; भिवविणें; आतुर होणें; आसावणें; उत्साह दाखविणें.

लटकुमुरि (ಲಟಕುಮುರಿ) (क) धा. – बोटें मोडणें; अशुभसूचन करणें; शाप देणें; निंदणें.

लटक्कने (ಲಟಕ್ಕನೆ) (क) अ. – झटकन; लौकर; अचानक.

लटपट (ಲಟಪಟ) (क) अ. – चंचल होऊन; घाईघाईनें; झुकांडी खात खात; किरकिरत; संशयग्रस्त होऊन.

लटापटि (ಲಟಾಪಟಿ (क) ना. – किरकोळ भांडण; झटापट; वादावादी; शब्दाला शब्द वाढणें;

लट्टणिगे (ಲಟ್ಟಣಿಗೆ) (क) नां. – लाटणें.

लट्ट (ಲಟ್ಟ) (क) वि. – लठ्ठ; जाड; स्थूल. (क) वि. – दुष्ट; दुरात्मा; अविवेकी.

लट्टिसु (ಲಟ್ಟಿಸು) (क) धा. – लाटणें; छाट मारणें; उपटणें; गिळंकृत करणें.

लट्टु (ಲಟ್ಟು) (क) वि. – जाड; स्थूल; लठ्ठ. (क) ना. – सोटा; काठी; दंडा.

लट्टे (ट्टा) (ಲಟ್ಟೆ [ಟ್ಟಾ]) (क) ना. – निलाजरी; निर्लज्ज स्त्री.

लट्व (ಲಟ್ವ) (सं) ना. – संगीत; सामग्री; खेळ; लालफूल; दुराचारिणी; नाचापोऱ्या; घोडा; चिमणी.

लड्डु (ड्डुक) (ಲಡ್ಡು [ಡ್ಡುಕ]) (क) ना. – लाडू; गोडखाद्य.

लंड (ड्ड) (ಲಂಡ [ಡ್ಡ]) (क) वि. – नीच; क्षुद्र; भांडखोर; मोंड.

लंडेवेण् (ಲಂಡೆವೆಣ್) (क) ना. – भांडखोर स्त्री; भांडकुदळ स्त्री; कलहवादिनी; नीच स्त्री.

लता (ते) (ಲತಾ [ತೆ]) (सं) ना. – वेल; वेली.
—कुंज (ಕುಂಜ) (सं) ना. – वेलीचा मांडव.
—गृह (ಗೃಹ) (सं) ना. – कुंज; वेली वाढून झालेली खोली.

लतांगि (ಲತಾಂಗಿ) (सं) ना. – सडपातळ स्त्री; सुंदरी.

लतांत (ಲತಾಂತ) (सं) ना. – लतापुष्प; वेलीचे फूल.

लतिका (के) (ಲತಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना. – लहान वेल. 'हंबु' पहा.

लत्ता (त्ते) (ಲತ್ತಾ [ತ್ತೆ]) (सं) ना. – मार; ठोक; रट्टा; लाथ.

लत्ताप्रहार (ಲತ್ತಾಪ್ರಹಾರ) (सं) ना. – लाथ; दुगाणी; मार; तिंबणी. पदाघात.

लपन (ಲಪನ) (सं) ना. – तोंड; चेहरा; मुख; भाषा; भाषण;

लपटायिसु (ಲಪಟಾಯಿಸು) (क) धा. – गुंडाळणें; लपेटणें; गडबडगुंडाकरणें; बंडलमारणें; सुरळी करणें.

लपेट (ಲಪೇಟ) (अ. दे) ना. – फेरा; वेढा; घेरा; लपेटा.

लब्ध (ಲಬ್ಧ) (सं) वि. – मिळालेले; सापडलेले. प्राप्त. (सं) ना. – उदाहरणाचें उत्तर; लाभ; प्रारब्ध.
—परिकर (ಪರಿಕರ) (सं) वि. – साधनसंपन्न; सामग्रीसह; साहित्ययुक्त.

लब्धकाम (ಲಬ್ಧಕಾಮ) (सं) वि. – इच्छापूर्ति झालेला; तृप्त; आशा सफळ झालेला.

लब्धवर्ण (ಲಬ್ಧವರ್ಣ) (सं) वि. – विद्वान; पंडित.

लब्धि (ಲಬ್ಧಿ) (सं) ना. – प्राप्ति; उत्तर; परिणाम; प्रारब्ध; ललाटरेषा.

लभिसु (ಲಭಿಸು) (क) धा. – प्राप्त होणें; मिळणें; सांपडणें; अस्तित्वांत येणें.

लभ्य (ಲಭ್ಯ) (सं) वि. – प्राप्तव्य; मिळण्यासारखे; पुण्यकर. (सं) ना. – पुण्य; प्राप्ति; मिळकत; योग्यता; लायकी.

लंपट (ಲಂಪಟ) (सं) वि. – आसक्त; लोलुप; मग्न; कामुक; दुष्ट; विषयासक्त.

लंपळिके (ಲಂಪಳಿಕೆ) (क) ना. – आसक्ति; लोलुपता; लंपटता.

लंपु (ಲಂಪು) (क) ना. – ढोंग; सोंग; वैभव; विलास; सौंदर्य.

लंब (बक) (ಲಂಬ [ಬಕ]) (सं) ना. – लांब; लोंबणारा; सरळ रेषेस काटकोन करणारी रेषा; घड्याळ्याचा लंब; ओलंबा.

लंबकर्ण (ಲಂಬಕರ್ಣ) (सं) ना. – एक राक्षस; लांब कानाचा; गाढव.

लंबण (न) (ळ) (ಲಂಬಣ [ನ][ಳ]) (सं) ना. – लोंबणारा; लंबक; ओळंबा. लोंबता गोंडा; गळ्यातील हार; उपरणें; उत्तरीय अंगोछा.

लंबि (ಲಂಬಿ) (सं) वि. – आश्रय मिळवलेला; आधार सांपडलेला. टांगलेला; लोंबणारा.

लंबिसु (ಲಂಬಿಸು) (क) धा. – लांब करणें; लोंबकळत ठेवणें; टांगणें; रुंद करणें; विलंब लावणें; घोळणें.

लंबोदर (ಲಂಬೋದರ) (सं) ना. – ढेरपोट्या; गणपति.

लंभ (ಲಂಭ) (सं) ना. – प्राप्ति; आश्रय.

लय (ಲಯ) (सं) ना. – नाश; तंद्री; निद्रा; ऐक्य; गुंतवणूक; संगीतातील ताल; लीनता; विरघळा.
ललन (ಲಲನ) (सं) ना. – खेळ; क्रीडा; ळळळळती जीभ.
ललना (ने) (ಲಲನಾ [ನೆ]) (सं) ना. – स्त्री; विलासिनी; जिव्हा; जीभ.
ललंतिके (ಲಲಂತಿಕೆ) (सं) ना. – बेंबीपर्यंत घोळणारा हार.
ललाट (ಲಲಾಟ) (सं) ना. – कपाळ; भाल; निढळ.
—नेत्र (ನೇತ್ರ) (सं) ना. – भाललोचन; कपाळावर डोळा असलेला; शिव.
ललाटरेखे (ಲಲಾಟರೇಖೆ) (सं) ना. – भाग्यरेषा; विधिलिखित.
ललाम (ಲಲಾಮ) (सं) वि. – श्रेष्ठ, सुंदर; भूषणभूत; तिलकप्राय.
(सं) ना. – खूण, ओळख, भूषण, ध्वजा, घोडा.
ललित (ಲಲಿತ) (सं) वि. – सुंदर; कोमल; मृदु; मनोहर; निसर्गरमणीय, सरळ.
(क) ना. – श्रेष्ठ क्रिया; खेळ.
—कले (ಕಲೆ) (सं) ना. – मनोरंजक साहित्य; शिल्प, संगीत, चित्र इत्यादि कला.
ललिता (ಲಲಿತಾ) (सं) ना. – स्त्री; विलासिनी; दुर्गादेवी; एक अलंकार.
ललितांग (ಲಲಿತಾಂಗ) (सं) ना. – सुंदर बांध्याची स्त्री. रेखीव स्त्री; प्रमाणबद्ध देह असणारी स्त्री.
लल्ले (ಲಲ್ಲೆ) (क) ना. – प्रेमळ वर्तन; चुंबन; प्रीति.
—गेय् (ಗೆಯ್) (क) धा. – पापा घेऊन बोलणें, गोंजारून बोलणें; रमविणें.
—मातु (ಮಾತು) (क) ना. – गोडबोल; मिष्ठास भाषण; प्रेमालाप; मोहवाणी; लाडाचे बोलणें.
लल्लैसु } (ಲಲ್ಲೈಸು)
लल्लेयिसु } (ಲಲ್ಲೆಯಿಸು) (क) धा. – प्रेम दाखवणें; मोहविणें; प्रेमानें बोलणें.
लव (ಲವ) (सं) वि. – स्वल्प; लहान; किंचित्.
(सं) ना – कात्रण; कातरणी; चिंधी; लक्तर; सीतापुत्र; रोम; केस; लोकर; नाश.
लवण (ಲವಣ) (सं) ना. – एक राक्षस; मीठ; क्षार; ओढा.
लवणा (ಲವಣಾ) (सं) ना. – कांति; सौंदर्य.
लवणांतक (ಲವಣಾಂತಕ) (सं) ना. – लवणासुराला मारणारा; शत्रुघ्न.
लवणासुर (ಲವಣಾಸುರ) (सं) ना. – मधूक राक्षसाचा पुत्र.
लवणि(णे) (ಲವಣಿ [ಣೆ]) (सं) ना. – कांति; शोभा; सौंदर्य; अंगविन्यास; शृंगार; एक विशेष भावभंग; चकाकी; चमत्कार.
—कार (ಕಾರ) (क) वि. – वीर; विलासी; शृंगारी; साज शृंगार करणारा.
लवणोदधि (ಲವಣೋದಧಿ) (सं) ना. – समुद्र; क्षीरसागर.
लवन (ಲವನ) (सं) ना. – कातरण; कापणी; कोयता; कुऱ्हाड.
लवलविके (ಲವಲವಿಕೆ) (क) ना. – हुरूप; उत्साह; गडबड; औत्सुक्य; आकांक्षा; चळवळ; व्यापार; आतुरता.
लवलविसु (ಲವಲವಿಸು) (क) धा. – आकांक्षिणें; हुरूप येणें; आतुरणें; चडफडणें.
लवित्र (ಲವಿತ್ರ) (सं) ना. – विळा; कोयता; कोयती; कुऱ्हाड; परशु.
लवुड(डि) (ಲವುಡ [ಡಿ]) (क) ना. – लाकूड; पोलादी द्रोण; मूस; छोटी काहील.
लशुन (ಲಶುನ) (सं) ना. – लसुण.
लष्करु (र) (ಲಷ್ಕರು [ರ]) (अ. दे.) ना – सेना; दळ; सैन्य.
लसत् (ಲಸತ್) (सं) वि. – झळकणारे; योग्य; शोभिवंत; प्रकाशणारे; डोळ्यात भरणारे; चमत्कारिक; चतुर; चलाख; उल्लसित; विनोदी.
लसित (ಲಸಿತ) (सं) वि. – चकाकणारा; शोभणारा; कांतिमान; प्रकाशणारा; मिरवणारा; जाणता.
लहणि (ಲಹಣಿ) (अ.दे.) ना. – आलाप; गायनातील आरोहावरोह; तान; लकेर; लहर; लाट; अडचण; पीडा; लचांड; भानगड; हुंडीचा एक प्रकार; वायफळ बोल; गप्पा; वार्ता.
लहरि (री) (ಲಹರಿ [ರೀ]) (सं) वि. – कांतिमान; चकाकणारा.
(सं) ना. – मनाचा ओघ; प्रवाह; लाट; तरंग; सौंदर्य; विलास.
लळि (ಲಳಿ) (क) ना. – हुरूप; उत्साह; कौशल्य; जाणतेपणा; सामर्थ्य; लाट; आश्चर्य; चमत्कार; क्रोध; उत्साह.
लळिगे (ಲಳಿಗೆ) (क) ना. – नळी; फुंकणी.
लाकुट (ಲಾಕುಟ) (सं) ना. – लाकूड; द्रोण; काठी; दंडा; योगदंड; गदाधारी; पहारेकरी; संरक्षक.
लाकुड (ळ) (ಲಾಕುಡ [ಳ]) (क) ना. – 'लाकुट' पहा.
लाक्ष (क्षा) (क्षे) (ಲಾಕ್ಷ [ಕ್ಷಾ] [ಕ್ಷೆ]) (सं) ना. – लाख.
लाक्षणिक (ಲಾಕ್ಷಣಿಕ) (सं) वि. – सांकेतिक अर्थ सांगणारा; लक्षणेने कळणारे.
(सं) वि. – लक्षण जाणणारा; शास्त्रज्ञ.
लाक्षागृह (ಲಾಕ್ಷಾಗೃಹ) (सं) ना. – लाखेचे घर; पांडवांचा नायनाट करण्यासाठी कौरवांनी बांधलेले घर.
लाख (ಲಾಖ) (अ-दे) ना. – शतसहस्र; शंभरहजार.
लाग (ಲಾಗ) (क) ना. – गलाटी; कोलांटी; हातचलाखी; झोला; वजन; लगाटी.

लागहाकु (ಲಾಗಹಾಕು) (क) धा. – विश्व प्रयत्न करणें; कोलांटी मारणें; उडी घेणें; लगाटी घेणें; पराजित होणें; वचन मोडणें.
लागिसु (ಲಾಗಿಸು) (क) धा. – उडणें; उडी मारणें; कोलांटी मारणें.
लागु (ಲಾಗು) (क) ना. – चापल्य; चलाखी; कौशल्य; वेग; तीव्रता; उड्डाण; वैपुल्य; विस्तार; सरळपणा; ध्येय.
लागुमोग (ಲಾಗುಮೋಗ) (क) ना. – हस्तचापल्य; त्वरा; गडबड.
लागुळ (ಲಾಗುಳ) (क) ना. – लाकूड; द्रोण; काठी; दंडा 'लाकुट' पहा.
लाघव (ಲಾಘವ) (सं) ना. – हलकेपणा; लघुत्व; सुलभता; उल्हास; कौशल्य; त्वरितता; पटुत्व; क्षुद्रता.
लांगल (ಲಾಂಗಲ) (सं) ना. – नांगर; औत.
लांगूल (ಲಾಂಗೂಲ) (सं) ना. – शेपूट; पुच्छ; पिसारा.
—चालन (ಚಾಲನ) (सं) ना. – गोंडाघोळी; होयबावृत्ति; हांजीखोरपणा.
लाज (ಲಾಜ) (सं) ना. – लाह्या; कळी; फूल. 'अरळ्' पहा. (अ-दे) ना. – लज्जा; अपमान; विनय.
लाजा (जे) (ಲಾಜಾ [ಜೆ]) (सं) ना. – भाताच्या लाह्या; साळीच्या लाह्या.
लाजाहोम (ಲಾಜಾಹೋಮ) (सं) ना. – विवाहातील एक हवनविधि.
लांछन (ಲಾಂಛನ) (सं) ना. – खूण; चिन्ह; अंगावरील तीळ; गालबोट; कलंक; अपमान; दुष्कीर्ति; लाज; लज्जास्पदता.
लांच्छनास्पद (ಲಾಂಛನಾಸ್ಪದ) (सं) वि. – लज्जा वाटण्यासारखी; काळोखी फासणारी; डाग लागणारी.
लांछित (ಲಾಂಛಿತ) (सं) वि. – अंकित; चिन्हित; अपमानित; लज्जित.
लाट (ಲಾಟ) (सं) ना. – दक्षिण गुजरात; दक्षिणी गुर्जर.
लाभालाभ (ಲಾಭಾಲಾಭ) (सं) ना. – नफातोटा; हिताहित; फायदाहानी; नफानुकसान.
लामंच (ಲಾಮಂಚ) (सं) ना. – वाळा; उशीर.
लांबि (ಲಾಂಬಿ) (अ.दे) ना. – लांबी; लुकण; उभे माप.
लावंच (ಲಾವಂಚ) (क) ना. – वाळा; उशीर. 'लामंच' पहा.
लाय (ಲಾಯ) (क) ना. – तबेला; पागा.
लायर् (लैर्) (ಲಾಯರ್ [ಲೈರ್]) (अ.दे) ना. – वीणा; एक आंग्लवाद्य.
लालकि (ಲಾಲಕಿ) (क) ना. – लहान पालखी.
लालन (ने) (ಲಾಲನ [ನೆ]) (सं) ना. – पोषण; संरक्षण; लाड; प्रेम; पापा; अंगाईगीत.
लालस (ಲಾಲಸ) (सं) वि. – अत्याशा करणारा; प्रेमळ; आसक्त.
लालसा (से) (ಲಾಲಸಾ [ಸೆ]) (सं) ना. – आसक्ति; उत्कट इच्छा; अति आशा.
लाला (ಲಾಲಾ) (सं) ना. – लाळ; मुखरस.
लालि (ಲಾಲಿ) (क) ना. – अंगाईगीत; पाळणागीत; दोलागाणें.
लालित्य (ಲಾಲಿತ್ಯ) (सं) ना. – मनोहारित्व; सौंदर्य; कोमलता; सरलत्व; शोभा; सुंदरपणा; मार्दव.
लालिसु (ಲಾಲಿಸು) (क) धा. – ऐकणें; कान देणें; प्रेम करणें; कौतुकानें खेळवणें; प्रशंसणे; गुण गाणें.
लाव (ಲಾವ) (सं) ना. – कापणी; कातरणी.
लावक (ಲಾವಕ) (सं) वि. – कापणारा; कातरणारा; नाश करणारा; लावी पक्षी; नागाचा खेळ करणारा; चहाडखोर.
लावकि (ಲಾವಕಿ) (क) ना. – लावी पक्षी; लावग पक्षी.
लावणि (ಲಾವಣಿ) (क) ना. – लागवड; जमिनीची लावणी; खंड; फाळा; जानपदगीत पद्धति; लावणी; रास; संग्रह.
—कार–दार (ಕಾರ–ದಾರ) (क) ना. – लावणी म्हणणारा; लागणीनें शेत करणारा; शेतकरी; करवा.
लावण्य (ಲಾವಣ್ಯ) (सं) ना. – रमणीयता; लालित्य; सौंदर्य; शोभा; खारटपणा, क्षारत्व.
लावा (व्हा) (ಲಾವಾ [ವ್ಹಾ] (अ.दे) ना. – ज्वालामुखी; अग्निरस.
लाविगे (वुगे) (ಲಾವಿಗೆ [ವುಗೆ]) (क) ना. – एक पक्षी; लावी.
लावुक (ಲಾವುಕ) (क) ना. – हानीकारक; गारुडी; नाग खेळवणारा; लावी पक्षी; लावालावी करणारा.
लास (ಲಾಸ) नाच; नर्तन; हुरळ; उड्डाण; विलास; नर्तकी; साथीसह संगीत नृत्य; संगीत नाट्य.
लासिके (का) (ಲಾಸಿಕೆ [ಕಾ]) (सं) ना. – अभिनयपूर्ण नृत्य; हावभावयुक्त नर्तन.
लास्य (ಲಾಸ್ಯ) (सं) ना. – नर्तन; नृत्य; नाचणें; नटणें.
लाळ (ಲಾಳ) (सं) ना. – नाळ; नळी; देठ; ओळ; स्यान.
लाळविंडिगे (ಲಾಳವಿಂಡಿಗೆ) (क) ना. – जाड अडणा; बंद दार उघडू नये म्हणून दाराला घातलेला आडवा दांडा.
लाळि (ಲಾಳಿ) (क) ना. – चोटा; चिमटा; पक्कड; सांडस. 'तंडस' पहा.
लिकिलिकि (ಲಿಕಿಲಿಕಿ) (क) वि. – सैल; जीर्ण; खिळखिळे; जुनें.
लिखित (ಲಿಖಿತ) (सं) वि. – लिहिलेले; चितारलेले; (सं.) ना. चित्र; ललाटरेषा; कागदपत्र; प्राचीन ऋषि.
लिंग (ಲಿಂಗ) (सं) ना. – खूण; चिन्ह; शिवाचा मूर्तिविशेष; वीरशैव धर्माचे चिन्ह.
लिंगत्रय (ಲಿಂಗತ್ರಯ) (सं) ना. – पुल्लिंग, स्त्रीलिंग व नपुंसकलिंग ही व्याकरणांतील तीन लिंगें; इष्ट-गुरु-प्राण ही शैवांची तीन लिंगें.

लिंगदेह (ಲಿಂಗದೇಹ) (सं) ना.– जीवात्म्याचा सूक्ष्म देह.
लिंगधारि (ಲಿಂಗಧಾರಿ) (सं) ना.– वीर शैव धर्माचा अनुयायी; लिंग धारण करणारा.
लिंगवृत्ति (ಲಿಂಗವೃತ್ತಿ) (सं) ना.– ढोंगी सन्यास; वृथा सन्यास.
लिंगवंत (ಲಿಂಗವಂತ) (सं) ना.– लिंग धारण करणारा; लिंगायत; वीर शैव.
लिंगवेत्तिगे (ಲಿಂಗವೆತ್ತಿಗೆ) (क) ना.– उंबरा; डोईपट्टी.
लिंगशरीर (ಲಿಂಗಶರೀರ) (सं) ना.– आत्म्यानें धारण केलेला सूक्ष्मदेह.
लिंगायत (ಲಿಂಗಾಯತ) (सं) ना.– लिंगधारी; वीर शैव; लिंगवंत.
लिंगि (ಲಿಂಗಿ) (सं) वि.– लिंग धारण करणारा.
लिंगैक्य (ಲಿಂಗೈಕ್ಯ) (सं) वि.– मुक्त; निर्वाणाला गेलेला; मृत.
लिपि (ಲಿಪಿ) (सं) ना.– अक्षर; लेखन; चित्रण; रंगभरणी; शिलालेख.
लिपिकार (ಲಿಪಿಕಾರ) (सं) वि.– लेखक; नकलणारा; खर्डेघाशा; कर्णिक.
लिप्त (ಲಿಪ್ತ) (सं) वि.– वापरलेले; लावलेले; लेपलेले; माखलेले.
लिप्तपाद (ಲಿಪ್ತಪಾದ) (सं) ना.– जाळीसारखे चर्मावरण असलेला पाय; जाल पाय.
लिप्से (ಲಿಪ್ಸೆ) (सं) ना.– आशा; मिळवण्याची इच्छा; प्राप्तीची आकांक्षा.
लीढ (ಲೀಢ) (सं) वि.– चाटलेलें; चाखलेलें.
लीन (ಲೀನ) (सं) वि.– ऐक्य झालेले; समाविष्ट; मिसळलेलें; मग्न; वितळलेलें; नम्र; प्रविष्ट.
लीला (ಲೀಲಾ) (सं) ना.– क्रीडा; खेळ; विलास; लहर.
लीलायित (ಲೀಲಾಯಿತ) (सं) वि.– सहज झालेलें; सुलभ; लाडाचे; प्रेमाचे; लीलेनें आचरलेलें.
लीलावतार (ಲೀಲಾವತಾರ) (सं) ना.– विशिष्ट कार्यासाठीं घेतलेला अवतार; विनोदार्थ घेतलेला जन्म.
लुंगि (ಲುಂಗಿ) (अ.दे) ना.– पंचा; कमरेचें वस्त्र.
लुंचित (ಲುಂಚಿತ) (सं) वि.– फाडलेलें; सोडलेलें; उपटलेलें.
लुठन (ಲುಠನ) (सं) ना.– लोटांगण; लोळण.
लुंटाक (ಲುಂಟಾಕ) (सं) ना.– लुटणारा; लुटारू; दरवडेखोर; घरफोड्या; डाकू.
लुंठन (ಲುಂಠನ) (सं) ना.– अपहार; नाडणूक; नागवणूक; सोलवण.
लुप्त (ಲುಪ್ತ) (सं) वि.– नाश पावलेले; अदृश्य झालेलें; जखम भरून आलेले; गमावलेले; तुकडे केलेले; फोडलेले; चूर केलेले; अपहृत.
—मति (ಮತಿ) (सं) वि.– बुद्धिहीन; निर्बुद्ध.
लुब्ध (ब्धक) ಲುಬ್ಧ [ಬ್ಧಕ]) (सं) वि.– मोहित; आशा केलेले; मागितलेले.
(सं) ना.– लोभी; कृपण; चिकू; व्याध; व्याधाचा तारा.
लुलाप (य) (ಲುಲಾಪ [ಯ]) (सं) ना.– म्हैस. महिषी.
लुलि (ळि) त (ಲುಲಿ [ಳಿ] ತ) (सं) वि.– उकरलेले; उखणलेले विखुरलेले; अस्ताव्यस्त केलेले, लोंबणारे, थकलेले, व्याप्त.
लुळि (ಲುಳಿ) (क) ना.– हातचलाखी; वेग; त्वरा; चकाकी; कळकळ; निबिडता; दाटपणा; झळक; चमक.
लूटि (ट) (ಲೂಟಿ [ಟ]) (अ. दे.) ना.– घरफोडी; लूटमार; दरवडा.
लून (ಲೂನ) (सं) वि.– कापलेले; कातरलेले; चिमटलेले; निवडलेले; शोधलेले; हुडकलेले.
लूम (ಲೂಮ) (सं) ना.– शेपूट; पुच्छ.
लूलुक (ಲೂಲುಕ) (सं) ना.– बेडूक; मंडूक.
लेक्क (ಲೆಕ್ಕ) (क) ना.– हिशोब; मोजणी; गणित; संख्या; निवडणूक; गौरव; स्थानमान.
लेक्कणि (णिके) (ಲೆಕ್ಕಣಿ [ಣಿಕೆ]) (क) ना.– लेखणी; लिहिण्याचे साधन. कलम; पेन; टाक.
लेक्काचार (ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ) (क) ना.– व्यवहाराला धरून वर्तन; देणे घेणे; हिशोब.
लेक्किग (ಲೆಕ್ಕಿಗ) (क) ना.– कर्णिक; लिहिणारा; कुळकर्णी; कारकून; गणिततज्ञ; ज्योतिषी.
लेक्किसु (ಲೆಕ್ಕಿಸು) (क) धा.– हिशोबांत धरणें; मोजणें; लेखणें; गणना करणें; लक्ष देणें; जोडणें.
लेंक (ಲೆಂಕ) (क) वि.– भक्तसेवक; तर्र; मग्न; झिंगलेला.
लेंकिग (ಲೆಂಕಿಗ) (क) ना.– पगारी नोकर.
लेंकिति (ಲೆಂಕಿತಿ) (क) ना.– सेविका; दासी; स्त्रीनोकर.
लेत्त (ಲೆತ್ತ) (क) ना.– सोंगट्याचा खेळ; द्यूत; जुगार.
लेप्प (ಲೆಪ್ಪ) (क) ना.– लेप; लेपन; सारवण; सावडणी; गिलावा; झिलई; ओप; ठसा; छाप.
ले. क. नि. (ಲೇ.ಕ.ನಿ.) (क) वि.– लेखक; कवि; निबंधकार. (लेखन यांचे संक्षिप्त रूप; क = कवि; नि = निबंधकार)
लेख (ಲೇಖ) (सं) ना.– लेखण; लिखाण; लिपी; शासन; करार. कागदपत्र; चित्र; शारदा.
लेखक (ಲೇಖಕ) (सं) वि.– लिहिणारा; साहित्यिक; प्रबंधकार.
लेखन (ಲೇಖನ) (सं) ना.– लिखाण. 'लेख' पहा.
लेखनि (नी) (ಲೇಖನಿ [ನೀ]) (सं) ना.– लेखणी; टाक; कलम.
लेखिसु (ಲೇಖಿಸು) (क) धा.– लिहिणें; अक्षर उठवणें; चित्र काढणें.

लेखे (खा) (ಲೇಖೆ [ಖಾ]) (सं) ना. – रेखा; रेषा; रेघ; ओळ.
लेख्य (ಲೇಖ್ಯ) (सं) वि. – लिहिण्यास योग्य; लिहिले जाण्यासारखें.
लेप (ಲೇಪ) (सं) ना. – चमक; झळक; कल्हई वापरण्याची वस्तु; लेप देण्याची वस्तु; मग्नता.
लेपन (ಲೇಪನ) (सं) ना. – गिलावा; सारवण; झिलई.
लेपिसु (ಲೇಪಿಸು) (क) धा. – लावणें; चोपडणें; लेपणें; घासणें; वापरणें.
लेलिहान (ಲೇಲಿಹಾನ) (सं) ना. – जिभल्या चाटणारा साप.
लेवडि (ಲೇವಡಿ) (अ. दे) ना. – अपहास; उपहास; परिहास.
लेवादेवि (ಲೇವಾದೇವಿ) (अ. दे.) ना. – देणेघेणें; विनिमय.
लेश (ಲೇಶ) (सं) वि. – थोडें स्वल्प.
(सं) ना. – अणु; अंश; विभाग; तुकडा.
लेशमात्र (ಲೇಶಮಾತ್ರ) (सं) अ. – थोडेदेखील; अत्यल्पहि.
लेसिग (ಲೇಸಿಗ) (क) वि. – कल्याणकर; हितकारी; पराक्रमी; शूर.
लेसु (ಲೇಸು) (क) अ. – हितकारी; योग्यप्रकारें; चांगले; उत्कृष्टपणें.
(क) ना. – अभिवृद्धि; उन्नति; वाढ.
लेह (ह्य) (ಲೇಹ [ಹ್ಯ]) (सं) ना. – चाटण; चाटण्याची वस्तु.
लैंग्य (ಲೈಂಗ್ಯ) (सं) वि. – लिंगासंबंधी; स्त्रीपुरुषाच्या गुह्येंद्रियासंबंधी.
लैंगिक (ಲೈಂಗಿಕ) (सं) – वि. लिंगविषयक.
लोचगुट्टु (ಲೊಚಗುಟ್ಟು) (क) धा. मिटक्या मारणें; लुचणें; मचमचणें; चुकचुकणें.
लोटकुमुरि (ಲೊಟಕುಮುರಿ) (क) धा. – बोटे मोडणें; शाप देणें; अशुभ चिंतणें.
लोलोट्टे (ಲೊಲೊಟ್ಟೆ) / लोळलोट्टे (ಲೊಳಲೊಟ್ಟೆ) (क) वि. – मोकळे; रिकामें; पोकळ; फोल; खोटें.
लोक (ಲೋಕ) (सं) ना. – जगत्; प्रपंच; जनांग; जनसामान्यता; आकाश; आभाळ; गौरव; प्राणी; दृष्टि.
—त्रय (ತ್ರಯ) (सं) ना. – स्वर्ग–मृत्यु–पाताळ यांचे त्रिकुट.
—बंधु – (ಬಂಧು) (सं) ना – सूर्य.
—माता (ಮಾತಾ) (सं) ना. – पार्वती देवी; नदी.
लोकचक्षु (ಲೋಕಚಕ್ಷು) (सं) ना. – सूर्य; सर्व साक्षी.
लोकतंत्र (ಲೋಕತಂತ್ರ) (सं) ना. – जगाचे व्यवहारज्ञान.
लोकन (ಲೋಕನ) (सं) ना. – पाहाणी; परिशीलन; दृष्टि.
लोकनायक (ಲೋಕನಾಯಕ) (सं) ना. – राष्ट्रनेता, पुढारी.
लोकनेत्र (ಲೋಕನೇತ್ರ) (सं) ना. – जगचक्षु.
लोकबांधव (ಲೋಕಬಾಂಧವ) (सं) ना. – सूर्य.
लोकमातृ (ಲೋಕಮಾತೃ) (सं) ना. – जगन्माता; लक्ष्मी; पार्वती.
लोकमान्य (ಲೋಕಮಾನ್ಯ) (सं) ना. – लोकादरास पात्र असलेला; श्रेष्ठ मनुष्य; टिळकांना जनतेनें दिलेले गौरवपर नांव.
लोकमित्र (ಲೋಕಮಿತ್ರ) (सं) ना. – सूर्य.
लोकरूढि (ಲೋಕರೂಢಿ) (सं) ना. – परंपरेनें आलेली रीति; चालत आलेली पद्धति.
लोकवाद (ಲೋಕವಾದ) (सं) ना. – लोकांत पसरलेली अफवा; वार्ता; लोकवार्ता; अंधविश्वास; बाजार गप्प.
लोकवार्ता (ಲೋಕವಾರ್ತಾ) (सं) ना. – लोकात पसरलेली बातमी.
लोकसाक्षि (ಲೋಕಸಾಕ್ಷಿ) (सं) ना. – परब्रह्म; वस्तु; देव; ईश्वर; सूर्य.
लोकायत (ಲೋಕಾಯತ) (सं) ना. – नास्तिक; पाखंडमत; निरीश्वरवाद. चार्वाकमत; नास्तिकता.
लोकालोक (ಲೋಕಾಲೋಕ) (सं) ना. – पुराणांतरी प्रसिद्ध असा दिव्य लोक.
लोकोक्ति (ಲೋಕೋಕ್ತಿ) (सं) ना. – म्हण; वाक्प्रचार; सुभाषित.
लोकोत्तर (ಲೋಕೋತ್ತರ) (सं) वि. – असामान्य; असाधारण; जगांत क्वचित आढळणारा; अत्यंत श्रेष्ठ.
लोग (ಲೋಗ) (क) ना. – लोक; सामान्यजन; जगत्; जनांग; मानव.
लोगर् (ಲೋಗರ್) (क) ना. – जनसामान्य; अज्ञ जनता; साधारण बुद्धीचा मनुष्य; विदेशीय; परका पुरुष.
लोचक (ಲೋಚಕ) (सं) ना. – मोंड; कनीनिका; बुबूळ; डोळ्यांतील बाहुली.
लोचगुंडिगे (ಲೋಚಗುಂಡಿಗೆ) (क) ना. – कमंडलु; यतीचे जलपात्र.
लोचन (ಲೋಚನ) (सं) ना. – डोळा; दृष्टि; दृष्टिक्षेप; कांति. दोन वाचक शब्द.
लोचु (ಲೋಚು) (क) ना. – केशलोचन; जैन धर्मरूढीप्रमाणें केस उपटण्याची पद्धति.
लोटा (ಲೋಟಾ) (अ.दे) ना. – थाली; वाटी; मोगा; तांब्या; पाणी पिण्याचें भांडें.
लोडु (ಲೋಡು) (अ.दे) ना. – उशी; तक्या; लोड; रेलण्याचे साधन; व्यायामाचे एक उपकरण; करेला; मुद्गल.
लोप (ಲೋಪ) (सं) ना. – नाश; अदृश्यता; अभाव; उणीव; कमतरता; विध्वंस.
लोपामुद्रा (द्रे) (ಲೋಪಾಮುದ್ರಾ [ದ್ರೆ]) (सं) ना. – अगस्ती ऋषीची पत्नी.

लोपिसु (ಲೋಪಿಸು) (क) धा. – काढून टाकणें; सोडणें; त्यागणें; नाहीसे होणें.

लोभ (ಲೋಭ) (सं) ना. – आशा; इच्छा; आकांक्षा; प्रेम; प्रीति; कृपणता; कंजूषपणा; काम न करतां दाम मिळवण्याची वेडी आशा.

लोभान (ಲೋಭಾನ) (क) ना. – धूप; धूपार्चन; सुगंधी द्रव्य; गुग्गुळ.

लोभि (ಲೋಭಿ) (सं) वि. – लोभ असलेला; दुसऱ्याची वस्तु इच्छिणारा; ऐतखाऊ; कृपण; कंजूष.

लोम (ಲೋಮ) (सं) ना. – रोम; रोमांच; अंगावरील केस.

लामश (ಲೋಮಶ) (सं) ना. – अंगभर केस असलेला; केसाळ; अस्वल; मेंढरू; कोल्हा; वानर.

लोहमर्ष (ಲೋಮಹರ್ಷ) (सं) ना. – आनंदाचे रोमांच; आनंदाने अंगावरील केस उभे राहणें; प्रमोदपुलक.

लोल (ಲೋಲ) (सं) वि. – दोलायमान; चंचल; अस्थिर; हलता; झुलता; महत्त्वाकांक्षी; मोठपणाची इच्छा करणारा.
(सं) ना. – विलासी; कामुक; आसक्त; विनोदात काम करणारा. जीवन व्यर्थ घालवणारा.

लोलक (ಲೋಲಕ) (सं) ना. – किरणाचे पृथक्करण करणारी पैलूदार काच; कर्णभूषण; झूल; डमरू.

लोलन (ಲೋಲನ) (सं) ना. – डोलन; चांचल्य; विलासप्रियता; खुशालचेंडूपणा. 'अलेत' पहा.

लोलुप (भ) (ಲೋಲುಪ [ಭ]) (सं) वि. – अति आशा करणारा; अत्यासक्त; लोभी; महत्त्वाकांक्षी.
—ता (ते) (ತಾ [ತೆ]) (सं) ना. – आतुरता; आसक्ति.

लोलुप्ति (ಲೋಲುಪ್ತಿ) (सं) ना. – दुराशा; दुराकांक्षा; दुरिच्छा.

लोला (ಲೋಲಾ) (सं) ना. – चंचला; चपला; सुंदरी; कामिनी; भोगेच्छा असणारी.

लोवे (ಲೋವೆ) (क) ना. – छपराचे पाखें; छपराचा उतार; पडछप्पर.

लोष्ट (ष्टु) (ष्टक) (ಲೋಷ್ಟ [ಷ್ಟು][ಷ್ಟುಕ]) (क) ना. – मातीचा ढिकळा; ढेपसा; मातीची वीट.

लोह (ಲೋಹ) (सं) ना. – लोखंड; तांबें; एक तांबडी धातु; तांबडा रंग; रक्त; खड्ग; एक धातु.
—मंजूषा (ಮಂಜೂಷಾ) (सं) ना. – लोखंडी पेटी; खजिना; तिजोरी; लोखंडी कपाट.

लोहकार (ಲೋಹಕಾರ) (सं) ना. – लोहार; घिसाडी; लोखंडाचें काम करणारा.

लोहकांत (ಲೋಹಕಾಂತ) (सं) ना. – लोहचुंबक; आयसकांत; स्पर्शमणि.

लोहचुंबक (ಲೋಹಚುಂಬಕ) (सं) ना. – लोखंडाचें आकर्षण करणारी धातु; लोहकांत.

लोहपट्टिका (ಲೋಹಪಟ್ಟಿಕಾ) (सं) ना. – गज; लोखंडी कटांजन.

लोहवक्करे (ಲೋಹವಕ್ಕರೆ) (क) ना. - रिकीब; घोडेस्वाराची पाय ठेवण्याची लोखंडी पायराखी; 'पकरके' पहा.

लोहवर (ಲೋಹವರ) (सं) ना. – धातुश्रेष्ठ; सोनें.

लोहित (ಲೋಹಿತ) (सं) ना. – रक्त; तांबे; तांबडा रंग; क्रोध; राग; कुऱ्हाड; आयुध.

लोहिताक्ष (ಲೋಹಿತಾಕ್ಷ) (सं) ना. – कोकीळ; तांबड्या डोळ्याचा पक्षी; विष्णु.

लोहितांग (ಲೋಹಿತಾಂಗ) (सं) ना. – रक्तांग; मंगळ; संधिकालीन सूर्य.

लोहिताश्व (ಲೋಹಿತಾಶ್ವ) (सं) ना. – अग्नि; हरिश्चंद्रपुत्र.

लोळे (ळि) (ಲೋಳೆ [ಳಿ]) (क) ना. – लाळ; थुंकी; मुखरस; लालाजल. अंड्यातील बलक.

लौकायतिक (ಲೌಕಾಯತಿಕ) (सं) वि. – चार्वाक मताचा मनुष्य; नास्तिकवादी.

लौकिक (ಲೌಕಿಕ) (सं) वि. – लोकसंबंधी; जनाविषयीं; रूढ; ग्राम्य; प्रापंचिक; ऐहिक; ज्ञान संगत; तर्कशुद्ध; भौतिक.
—वाद (ವಾದ) (सं) ना. – पांचभौतिक विज्ञान.

लौल्य (ಲೌಲ್ಯ) (सं) ना. – लोलुपता; अस्थिरता; चांचल्य; अत्यासक्ति; औत्सुक्य; आतुरता.

व

व (ವ) (सं) ना. – अवर्गीय मालेंतील चौथें व्यंजन; भविष्य कृदंत करतांना धातूला लागणारा प्रत्यय; वायु; वरुण; भुज; संबोधन; शुभ; क्षेम; महासागर; वस्त्र; राहु; वास.

वं (ವಂ) (सं) वि. – भविष्यकृदंताचा प्रत्यय.

वंश (ವಂಶ) (सं) ना. – कुल; कुटुंब; संतती; घराणें; वेळु; काकण; गट; ढीग; समूह; मेळा; मुरली, पावा; पाणी; शाल; सावरवृक्ष; ऊस; दहा हात लांबीचें माप.
—ज (ಜ) (सं) ना. – वंशात जन्मलेला; आप्त; बांधव; बांबूपासून उत्पन्न झालेला.
—धर (ಧರ) (सं) ना. – पर्वत; वेळूचें बेट.
—नर्ति (ನರ್ತಿ) (सं) ना. – विदूषक; हास्यकार.

—वृक्ष, वल्लि (ವೃಕ್ಷ-ವಲ್ಲಿ) (सं) ना.–वंशविस्तार; वाढती संतती; कुलपरंपरा; वंशावळ; पिढी.
—स्थ (ಸ್ಥ) (सं) ना.–कुटुंबीय; पिढीचा; बांधव.
वंशक (ವಂಶಕ) (सं) ना.–ऊस; बांबू; एक मासा.
वंशि (ವಂಶಿ) (सं) ना.–वेणु; पावा; मुरली; बासरी.
वंशि (शी) क (ವಂಶಿ [ಶೀ] ಕ) (सं) ना.–वंशविषयक; वेणु; पावा.
वकालतु (ವಕಾಲತು) (अ.दे) ना.–वकिली; वकिलाचा व्यवसाय; पक्षकाराच्या वतीनें बोलण्याचें काम.
वकील (ವಕೀಲ) (अ.दे) ना.–कायदापंडित; विधिज्ञ; रायभरी; शासनांतील नियमाला धरून पक्षकारातर्फे भांडणारा.
वकुल (ळ) (ವಕುಲ [ಳ]) (क) ना.–नागकेशर; बकुल; करंजाचें झाड.
वक्कणिसु (ವಕ್ಕಣಿಸು) (क) धा.–विवरणें; खुलासा करणें; स्पष्ट करणें; व्याख्यान देणें; सांगणें.
वक्कणे (ವಕ್ಕಣೆ) (क) ना.–व्याख्यान; विवरण; समजूत; सांगणें; खुलासा; स्पष्टीकरण; टिप्पण; शैली; सरणी.
वक्काणिसु (ವಕ್ಕಾಣಿಸು) (क) धा.–व्याख्यान देणें; टीका करणें; वाखाणणें; खुलासा करणें; समजून सांगणें.
वक्तव्य (ವಕ್ತವ್ಯ) (सं) वि.–सांगण्यास योग्य; समजून देण्यासारखें; वक्तृत्व; बोलकेपणा; वाचाळता; उपदेश; उपन्यास; निंदा.
वक्तार (तृ) (ವಕ್ತಾರ [ತೃ]) (सं) ना.–वाचिवीर; वाक्पंडित; बोधक; उपन्यास करणारा; वाक्चतुर.
वक्तृत्व (ವಕ್ತೃತ್ವ) (सं) ना.–भाषणचातुर्य; बोलण्याची कला.
वक्त्र (ವಕ್ತ್ರ) (सं) ना.–मुख; तोंड; चर्या; चेहरा.
वक्र (ವಕ್ರ) (सं) वि.–वाकडे; तिरळे; वाकलेले; चिंबलेलें; गुंडाळलेलें; वळलेलें.
(सं) ना.–वक्रता; वाक; कुटिलता; अप्रामाणिकता; वंचना; मंगळग्रह; शनिग्रह.
वक्रग्रीव (ವಕ್ರಗ್ರೀವ) (सं) ना.–वाकडमान्या; उंट.
वक्रतुंड (ವಕ್ರತುಂಡ) (सं) ना.–गणपति; पोपट; वाकडें तोंड असलेला.
वक्रदृष्टि (ವಕ್ರದೃಷ್ಟಿ) (सं) ना.–वाकडी नजर; टरकें; सूडबुद्धि; अनादर; मत्सर; पोटदुखी.
वक्रांग (ವಕ್ರಾಂಗ) (सं) ना.–हंसपक्षी.
वक्रि (ವಕ್ರಿ) (सं) ना.–वाकडी वस्तु; वाकलेली वस्तु; पीळ घातलेली वस्तु; कपटी; फसव्या.
वक्रोक्ति (ವಕ್ರೋಕ್ತಿ) (सं) ना.–व्यंगोक्ति; व्यंग्य; टोचून बोलणें; बोचक भाषण; वाकडे बोल; एक काव्यालंकार.
वक्रीभवन (ವಕ್ರೀಭವನ) (सं) ना.–वक्रता; वाकडेपणा.
—किरणवक्रीभवन (ಕಿರಣವಕ್ರೀಭವನ) (सं) ना.–प्रकाश घनपदार्थांवरून जातांना होणारी किरणांची वाकडी गति; किरणाची दिशापालट.
वक्ष (क्षस्) (ವಕ್ಷ [ಕ್ಷಸ್]) (सं) ना.–छाती; ऊर; छाताड.
वक्षस्थळ (ವಕ್ಷಸ್ಥಳ) (सं) ना.–छाती; छातीचा भाग.
वक्षोज (ವಕ್ಷೋಜ) (सं) ना.–स्तन; थान; छातीवर उपजलेले; उरोज.
वखार (ವಖಾರ) (अ-दे) ना.–पदार्थसंग्रहस्थळ; कोठी; कोठार; 'उग्राण' पहा.
वंक (ವಂಕ) (क) वि.–वक्र; वाकडे; बाकदार.
वंकर (ವಂಕರ) (क) वि.–कुरूप; वक्र; कुटिल; अप्रामाणिक.
वंकि (ವಂಕಿ) (क) ना.–वाकी; मुसळ.
वंग (ವಂಗ) (सं) ना.–बंगालदेश; बंगाली; शिसें; जस्त.
वंगड (ವಂಗಡ) (क) ना.–पक्ष; पंथ; कुटुंबीय व्यक्ति; 'पंगड' पहा.
वंगार (ವಂಗಾರ) (क) ना.–सोनें; भंगार; कांचन.
वंगीय (ವಂಗೀಯ) (सं) वि.–बंगालदेशीय; बंगालीबाबू.
वच (चस्) (चस्सु) (ವಚ [ಚಸ್] [ಚಸ್ಸು]) (सं) ना.–भाषा; गोष्ट; पोपट; सूर्य;
वचन (ವಚನ) (सं) ना.–उक्ति; गोष्ट; वाक्य; संख्या; दिलेलें वचन; प्रतिज्ञा; नियम; सूत्र; सुभाषित; शिवशरणोपदेश.
—त्रय (ತ್ರಯ) (सं) ना.–एक–द्वि–बहु अशी व्याकरणांतील तीन वचनें.
—स्थ (ಸ್ಥ) (सं) वि.–प्रतिज्ञा करणारा; बोलण्याला जागणारा; विश्वासु.
वचनीय (ವಚನೀಯ) (सं) वि.–सांगण्यास योग्य. निंद्य; तिरस्करणीय. (उपरोधिक भाषेंत)
वचनीयता (ते) (ವಚನೀಯತಾ [ತೆ]) (सं) ना.–निंदा; तिरस्कार; आगादन; अपवाद; चहाडी
वचसांपति (ವಚಸಾಂಪತಿ) (सं) ना.–बृहस्पति; उत्तम वक्ता; बोलका.
वचस्वि (ವಚಸ್ವಿ) (सं) ना.–चांगलें भाषण करणारा; वाचाळ; बोलका.
वचा (चे) (ವಚಾ [ಚೆ]) (सं) ना.–वेखंड; तिखट मूळ; सुंठ; 'बजे' पहा.
वचोलहरि (ವಚೋಲಹರಿ) (सं) ना.–भाषणाचा ओघ; वाक्प्रवाह; ओघवती भाषा.
वजा (ವಜಾ) (अ. दे.) ना.–वर्ज; उणे; वजाबाकी; त्याग; कमती; वगळणी; कमी.

वजीर (ವಜೀರ) (अ. दे.) ना.—मुख्य मंत्री; प्रधान.
वज्र (ವಜ್ರ) (सं) ना.—हिरा; माणीक; देवेंद्राचें आयुध; वीज; क्रूरता; कृष्णाचा नातू; चिकटपदार्थ; सरस; डिंक.
वज्रकवच (ವಜ್ರಕವಚ) (सं) ना.—चिलखत; अंगत्राण; सक्त पाहरा.
वज्रकाय (ವಜ್ರಕಾಯ) (सं) ना.—वज्राप्रमाणें कठीण देह असलेला; भीम; हनुमंत.
वज्रदंत (ति) (ವಜ್ರದಂತ [ತಿ]) (सं) ना—रानडुक्कर; उंदीर; कठिण दातांचा प्राणी; कोरांटी.
वज्रदेहि (ವಜ್ರದೇಹಿ) (सं) ना.—हनुमंत; भीम; वज्रकाय.
वज्रनिर्घोष (ವಜ್ರನಿರ್ಘೋಷ) (सं) ना.—विजेचा कडकडाट.
वज्रपाणि (ವಜ್ರಪಾಣಿ) (सं) ना.—वज्रधारी; इंद्र.
वज्रमुष्टि (ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿ) (सं) ना.—कठीण मुठीचा; टणक मूठ; एक वनस्पति; एक आयुध.
वज्रशुंठ (ವಜ್ರಶುಂಠ) (सं) ना.—अति मूर्ख; अतिमंद; ठोंब्या.
वज्रांग (ವಜ್ರಾಂಗ) (सं) ना.—वज्रदेही; तारकासुराचा बाप.
वज्रि (ವಜ್ರಿ) (सं) ना.—वज्रायुध वापरणारा; देवेंद्र.
वंचक (ವಂಚಕ) (सं) वि.—फसव्या; कपटी; धूर्त.
वंचने (ವಂಚನೆ) (सं) ना.—फसवणूक; कापट्य; धूर्तता; माया.
वंचिसु (ವಂಚಿಸು) (क) धा.—फसविणें; ठकविणें; जादू करणें; वचन देऊन फसवणें; विश्वासघात करणें.
वट (ವಟ) (सं) ना.—वटवृक्ष; अश्वत्थ; घोळीची भाजी; गोळी; वटिका; वडी; धारगा; दोरा; बट; चिन्ह.
—पत्र (ಪತ್ರ) (सं) ना.—वडाचे पान.
—वासी (ವಾಸಿ) (सं) ना.—यक्ष; भूत.
वटक (वट) (ವಟಕ [ವಟ]) (क) ना.—वडा; गोड पातळ वस्तु; बिल्ला.
वटवट (ವಟವಟ) (क) ना.—गुणगुण; बडबड; निरर्थक बोलणें.
वटा (ठा) र (ವಟಾ [ಠಾ] ರ) (अ.दे) ना.—प्रशस्त जागा; घराभोवतीचें आवार; बखळ; बखळींतील घरें; वाडी.
वटि (टी) टिक (ವಟಿ [ಟೀ] ಟಿಕ) (सं) ना.—गोळी; मात्रा; वडी; बिल्ला.
वटु (ವಟು) (सं) ना.—बटु; ब्रह्मचारी; मुंजा मुलगा; विद्यार्थी.
वट्ट (ವಟ್ಟ) (अ.दे) ना.—दलाली; कमिशन; अडत; वटाव; बट्टा; (वटावणीचा पैसा.)
वड (ವಡ) (क) ना.—उपवन; उद्यान; मळा.
वडवा (बा) ग्नि (ವಡವಾ [ಬಾ] ಗ್ನಿ) (सं) ना.—वणवा; वडवानल; समुद्राग्नि; घोडी.
वडवास्त्र (ವಡವಾಸ್ತ್ರ) (सं) ना.—अग्न्यस्त्र; प्रलयकारी शस्त्र.
वडवे (ವಡವೆ) (सं) ना.—वडवाग्नि; घोडी; विधवा; दासी; शेतकरीण; अश्विनीदेवता.
वडा (ವಡಾ) (सं) ना.—खाण्याचा पदार्थ; गोड अगर तिखट वडा.
वडि (ವಡಿ) (क) ना.—झळ; ऊब; उष्णता; गर्म्य.
वडिश (ವಡಿಶ) (सं) ना.—घाणा; चरक; गळ.
वडे (ವಡೆ) (क) ना.—'वट' पाहा; वड; वडी; वडा.
वड्डंति (ವಡ್ಡಂತಿ) (क) ना.—वर्धंती; जयंती; वाढदिवस; जन्मदिनोत्सव; जन्मदिन.
वणिक (ज) (ವಣಿಕ್ [ಜ್]) (सं) ना.—व्यापारी; वर्तक; वाणी.
वणिग्वाट (ವಣಿಗ್ವಾಟ) (सं) ना.—पेठ; दुकानांची ओळ; बाजार; मंडई.
वंट (ठ) (ड) (ವಂಟ [ಠ] ಡ) (सं) ना.—भाग; ब्रह्मचारी; एकलकोंडा; क्षुद्र; कुऱ्हाडीचा दांडा; विळ्याची मूठ; सेवक; व्यभिचारिणी; कुब्ज.
वंटिसु (ವಂಟಿಸು) (क) धा.—उपटणें; उपडणें: उखडणें; उसपणें.
वत् (ವತ್) (सं) प्र.—सदृश; असे या अर्थी येणारा प्रत्यय; वान्
वतन (ವತನ) (अ. दे) ना.—पूर्वार्जित जिंदगी; संपत्ति; इनाम जमीन; वंशपरंपरा चालणारी देणगी; ओझें; भार.
वति (ती) (ವತಿ [ತೀ]) (सं) प्र.—असणारी या अर्थी प्रत्यय.
वतंस (ವತಂಸ) (सं) वि.—अवतंस; श्रेष्ठ; अधिकचा; वरेण्य. (सं) ना.—शिखर; भूषण.
वत्स (ವತ್ಸ) (सं) ना.—वासरू; मुलगा; पुत्र; पोर.
वत्सक (ವತ್ಸಕ) (सं) ना.—लहान लेकरूं; लहान वासरूं; वत्स असलेली गाय.
वत्सनाभि (ವತ್ಸನಾಭಿ) (सं) ना.—बचनाग; एक विषारी वनस्पति.
वत्सर (ವತ್ಸರ) (सं) ना.—वर्ष; संवत्सर; बारा महिन्यांचा अवधि.
वत्सल (ವತ್ಸಲ) (सं) वि.—प्रिय; लाडका; प्रेमळ; आसक्त; दयाळु; कारुणिक; मायाळु; कृपाळू.
वत्से (ವತ್ಸೆ) (सं) ना.—कन्या; मुलगी; दुहिता; कुमारी.
वद (दत्) (ವದ [ದತ್]) (सं) वि.—बोलका; बोलणारा.
वदन (ವದನ) (सं) ना.—चेहरा; तोंड.
वदान्य (ವದಾನ್ಯ) (सं) वि.—उदार; दाता; सढळ हातानें देणारा; दानशूर.
वद्य (ವದ್ಯ) (सं) वि.—सांगण्यास योग्य; कृष्णपक्ष; काळोखी पंधरवडा.
वध (धे) (ವಧ [ಧೆ]) (सं) ना.—खून; हत्या; हिंसा.
वधक (ವಧಕ) (सं) वि.—वध करणारा; खुनी; हिंसक; ठार मारणारा.
वधिसु (ವಧಿಸು) (क) ना.—ठार मारणें; खून करणें.

वधु (धू) (ವಧು [ಧೂ] (सं) ना. – उपवर कन्या; लग्नाची मुलगी; सून; नवपरिणीता स्त्री; पत्नि.

वधूटि (टी) (ವಧೂಟಿ [ಟೀ]) (सं) ना. – वयात आलेली; युवति; तरुणी; स्त्रीसमूह.

वधुवर (ವಧುವರ) (सं) ना. – लग्नाऊ पतिपत्नि; विवाहेच्छु युवयुवति; पतिपत्नि.

वध्य (ವಧ್ಯ) (सं) वि. – ठार मारण्यास योग्य; हत्त्या करण्यायोग्य.

वन (ವನ) (सं) ना. – बन; मळा; जंगल; अरण्य; पाणी.

वन (नें) चर (ವನ [ನೇ] ಚರ) (सं) वि. – जंगलांत फिरणारा रानटी; पारधी; शिकारी; पहाडी; जंगली; वन्य.

वन (नें) ज (ವನ [ನೇ]ಜ) (सं) ना. – कमळ; नीरज.

—मुखी (ಮುಖಿ) (सं) ना. – सुंदरी.

वनजसंभव (ವನಜಸಂಭವ) (सं) ना. – कमलोद्भव; ब्रह्मदेव.

वनजाक्ष (ವನಜಾಕ್ಷ) (सं) ना. – कमलनेत्र; विष्णु; कृष्ण.

वनदेवते (ವನದೇವತೆ) (सं) ना. – अप्सरा; देवी; वनांतील देवी.

वनधि (निधी) (ವನಧಿ [ನಿಧೀ]) (सं) ना. – समुद्र; अब्धि.

वन (न्य) पशु (ವನ [ನ್ಯ] ಪಶು) (सं) ना. – श्वापद; मृग; जंगलांत निपजणारे पशु.

वनप्रिय (ವನಪ್ರಿಯ) (सं) ना. – कोकीळ.

वनभृत् (ವನಭೃತ್) (सं) ना. – मेघ; ढग; पाण्यानें भरलेले.

वनभोजन (ವನಭೋಜನ) (सं) ना. – मळ्यांत केलेलें जेवण; सहलींतील सहभोजन.

वनमहिष (ವನಮಹಿಷ) (सं) ना. – रानरेडा; गवा.

वनमालि (ವನಮಾಲಿ) (सं) ना. – विष्णु; कृष्ण; कुंजांत राहणारा.

वनराजि (ವನರಾಜಿ) (सं) ना. – झाडी; अरण्य; वृक्षराजी.

वनरुह (ವನರುಹ) (सं) ना. – कमल; जलज; पाण्यांत रुजणारें.

वनवास (ವನವಾಸ) (सं) ना. – अरण्यात राहणें; रानांतील जीवन; संकटकाल; आपत्काल; दुर्दिन.

वनवासि (ವನವಾಸಿ) (सं) ना. – वनांत राहणारा; योगी; मुनी; रानटी जन.

वनस्पति (ವನಸ್ಪತಿ) (सं) ना. – औषधी; तरुवेली; झाडझाडोरा.

वनालिका (ವನಾಲಿಕಾ) (सं) ना. – सूर्यफूल.

वनि (ವನಿ) (सं) ना. – इच्छा; अपेक्षा.

वनिता (ते) (ವನಿತಾ [ತೆ]) (सं) ना. – बाई; स्त्री; पत्नि; प्रिया; मादी.

—विलास (ವಿಲಾಸ) (सं) वि. – स्त्रियांचा शृंगार; विनोद.

वनीय (प) क (ವನೀಯ [ಪ]ಕ) (सं) वि. – याचक; भिक्षेकरी; मागणारा; भिक्षुक.

वनौकस् (स) (ವನೌಕಸ್ [ಸ]) (सं) ना. – वनवासी; माकड; मुनी; ऋषि; योगी; जंगली.

वंतिगे (ವಂತಿಗೆ) (क) ना. – वर्गणी; पट्टी; कर; हप्ता;

वंदन(ने) (ವಂದನ [ನೆ]) (सं) ना. – नमस्कार; स्तुती; प्रशंसा.

वंदनमाले } (ವಂದನಮಾಲೆ) (सं) ना. – तोरण;
वंदनमालिका } ವಂದನಮಾಲಿಕಾ) चौकटीवर बांधलेली धान्यलोंबी व आंब्याचीं पानें यांची माळ; मंगलमाळ.

वंदनीय (ವಂದನೀಯ) (सं) वि. – वंद्य; नमस्कार करण्यायोग्य; पूज्य.

वंदारु (ವಂದಾರು) (सं) वि. – भक्त; वर्णन करणारा; भाट; स्तुतिपाठक.

वंदि (ವಂದಿ) (सं) वि. – बंदी; भाट; स्तुतीपाठक; चारण; छपन्नपट्टी.

वंदिसु (ವಂದಿಸು) (क) धा. – नमस्कार करणें; प्रशंसणें; पूजणें; स्तवणें.

वंद्य (ವಂದ್ಯ) (सं) वि. – पूज्य; वंदनीय; स्तवनीय.

वंध्या (ध्ये) (ವಂಧ್ಯಾ [ಧ್ಯೆ]) (सं) ना. – वांझ; निपुत्रिक; निष्फळ कार्य;

वन्य (ವನ್ಯ) (सं) वि. – वनासंबंधीं; जंगली; हिंस्र; क्रूर

वपन (ವಪನ) (सं) ना. – क्षौर; हजामत; मुंडन; पेरणी; लावणी;

वपु (पुस्) (ವಪು [ಪುಸ್]) (सं) ना. – देह; शरीर; काया; आकृति.

वपे (ವಪೆ) (सं) ना. – रक्तस्राव; खळगा; श्वासपटल (Diaphragm) 'कुणी' पहा.

वप्तृ (ವಪ್ತೃ) (सं) ना. – क्षौरिक; हजाम; न्हावी; नापित.

वप्र (ವಪ್ರ) (सं) ना. – टेकडी; उताराबरील पायवाट; डोंगर-उतार; कालवा; तीर; खंदक; बुरुज; नांगरलेली जमीन; अवयवहीनता; शिसें; पाप; पेरणी; आवार.

—क्रीडा (ಕ್ರೀಡಾ) (सं) ना. – वाळूंतील खेळ; बाळवंटीचे खेळ.

वमन (ವಮನ) (सं) ना. – वांती; ओकारी; उलटी.

वय (यस्) (यस्सु) (ವಯ [ಯಸ್] [ಯಸ್ಸು]) (सं) ना. – आयुर्मान; आयुष्य; जीवित; जीवनकाल.

— स्क (ಸ್ಕ) (सं) वि. – वयांत आलेला; तरुण; वृद्ध; वय झालेला

वयन (ವಯನ) (क) ना. – अनुकूलता; साधुत्व; हित; कल्याण.

वयल् (ವಯಲ್) (क) ना. – मैदान; खुली विस्तृत जागा.

वयस्य (ವಯಸ್ಯ) (स) ना. – बरोबरीचा; सखा; मित्र; समरयस्क; वारगीचा.

वयिन (ವಯಿನ) (क) ना. – सुलभ उपाय; हित; कल्याण; साधुत्व.

वयोधर्म (ವಯೋಧರ್ಮ) (सं) ना. – वयोमानाप्रमाणें होणारी स्थितिगति.
वयोवृद्ध (ವಯೋವೃದ್ಧ) (सं) ना. – वय झालेला; म्हातारा; वृद्ध.
वय्यार (ವಯ್ಯಾರ) (क) ना. – संकोच; मुरका, विलास; सोंग; वतावणी; ढोंग.
वय्यारि (ವಯ್ಯಾರಿ) (क) ना. – मुरकणारी; मुरका. मारणारी; विलासिनी; लज्जावती; अभिनेत्री; विलासवती.
वय्यालि (ವಯ್ಯಾಳಿ) (क) ना. – घोड्याची रपेट; घोडस्वारी.
वय्यालिग (ವಯ್ಯಾಳಿಗ) (क) ना. – घोडेस्वार; घोड्यावरून रपेट करणारा.
वर (ವರ) (सं) वि. – श्रेष्ठ; उत्तम; चांगला; अभीष्ट.
(सं) ना. – इच्छा; आशिर्वाद; अनुग्रह; संभावना; दानधर्म; प्रियकर; पति; लग्नाऊ तरुण. पावली, एक नाणें.
—द (ದ) (सं) ना. – वर देणारा; अनुग्रह करणारा.
—दा (दे) (ದಾ [ದೆ]) (सं) ना. – वर देणारी; अनुग्रह करणारी; एक नदी.
—स्वयंवर (ಸ್ವಯಂವರ) (सं) ना. – स्वतःच वर पसंत करणें; आपणच आपल्या पतीची निवड करणें.
वरक (कु) (ವರಕ [ಕು]) (क) ना. – वर्ख; धातूचा अति पातळ पत्रा; झिलई; गिलीट.
वरकवि (ವರಕವಿ) (सं) ना. – जन्मजात कवि; उपजत कवि; अनुभवी कवि; प्रतिभावान् कवि.
वरट (ವರಟು) (क) वि. – खडबडीत; विरूप; तुरट; काळजिरे; कडूजिरे.
वरण (ವರಣ) (सं) ना. – लेप; निवड; सेतु; एक झाड; आवार; उंट; वाङ्निश्चय; आच्छादन; घेरा; वारणानदी.
—माले (ಮಾಲೆ) (सं) ना. – लग्नांत वधुवरांनीं परस्परांना घालावयाची माळ.
वरदक्षिणे (ವರದಕ್ಷಿಣೆ) (सं) ना. – वधुपित्यानें वराला दिलेला पैका; हुंडा.
वरदि (ವರದಿ) (क) ना. – वार्ता; बातमी; इतिवृत्त; वर्दी; समाचार.
वरपूजे (ವರಪೂಜೆ) (सं) ना. – कन्यादानाचे वेळी केलेला वराचा सन्मान; सीमांतपूजन.
वरोपचार (ವರೋಪಚಾರ) (सं) ना. – वराला द्यावयाचा पोषाख.
वरयित (तृ) (ವರಯಿತ [ತೃ]) (सं) ना. – वर; कन्यार्थी; लग्नाचा मुलगा.
वरवर्णिनि (नी) (ವರವರ್ಣಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – गौरवर्णी; उत्तम रंगाची स्त्री.
वरसे (ವರಸೆ) (क) ना. – शस्त्र पेलण्याची एक रीति; पवित्रा; ओळ; पंक्ति; आवृत्ति; खेप; वेळ; वंश; घराणें; लय; नृत्यलय; संगती; लहर.
वरह (ವರಹ) (सं) ना. – वराह; रानडुकर; सोन्याचें एक नाणें; चार रुपये किमतीचे नाणें.
वराक (ವರಾಕ) (सं) वि. – दुःखद; हीन; नीच; क्षुद्र; लहान; गरीब.
वराकी (ವರಾಕೀ) (सं) ना. – दुर्दैवी स्त्री; दुःखिता.
वरांग (ವರಾಂಗ) (सं) ना. – डोकें; श्रेष्ठ अवयव; हत्ती; मन्मथ; कामदेव.
वराट (टक) (ವರಾಟ [ಟಕ]) (सं) ना. – दोर; कवडी.
वराड (ವರಾಡ) (अ.दे) ना. – कर; वर्गणी; पट्टी. ‘वंतिगे’ पहा.
वरात (ವರಾತ) (अ.दे) ना. – मिरवणूक; लग्नांतील वधुवराची मिरवणूक; आग्रहाची मागणी; जबरदस्ती.
वरारोहा (हे) (ವರಾರೋಹಾ [ಹೆ]) (सं) ना. – सुंदरी; कामिनी.
वराल (ळ) (ವರಾಲ [ಳ]) (क) ना. – हंस; मराळ.
वराह (ವರಾಹ) (सं) ना. – रानडुक्कर.
—अवतार (ಅವತಾರ) (सं) ना. – हिरण्याक्षाच्या वधासाठीं विष्णूनें घेतलेला श्वापदस्वरूपी अवतार; डुकराच्या केसाचा कुंचला.
—मुद्रे (ಮುದ್ರೆ) (सं) ना. – विजयनगरराजाची दान पत्रावरील मुद्रा; शिक्का.
वरि (ವರಿ) (अ.दे) ना. – कर; जकात; सारा; फाळा; खंडणी.
वरिवसित (ವರಿವಸಿತ) (सं) वि. – पूजित; सन्मानित; सेवा केलेला.
वरिवस्ये (ವರಿವಸ್ಯೆ) (सं) ना. – सेवा; पूजा; भक्ति; दास्य.
वरिष्ठ (ವರಿಷ್ಠ) (सं) वि. – श्रेष्ठ; उच्च; उत्तम; वरच्या श्रेणीचा; विस्तृत; ताम्र.
—अधिकारि (ಅಧಿಕಾರಿ) (सं) ना. – वरचा अधिकारी.
वरिसु (ವರಿಸು) (क) धा. – लग्न होणें; विवाह करणें; वरणें; अपेक्षिणें; इच्छिणें; स्वीकारणें; निवडणें; पसंत करणें.
वरुण (ವರುಣ) (सं) ना. – वैदिक समुद्रदेवता; सूर्य; पाणी.
वरुणानि (नी) (ವರುಣಾನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – वरुणपत्नि.
वरुष (ವರುಷ) (क) ना. – वर्ष; संवत्सर; बारा महिन्यांचा अवधी, वर्षाकाल; पावसाळा.
वरूढ (ವರೂಢ) (सं) ना. – रथ; गाडी; वाहन; ढाल; सैन्य; चिलखत.
वरूथिनि (नी) (ವರೂಥಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – सैन्यसमूह.
वरे (रेगं) (रेगे) (ವರೆ [ರೆಗಂ] [ರೆಗೆ]) (सं) अ. – वेरी; पर्यंत; पावेतों.

वरे (रा) (ವರೆ [ರಾ]) (सं) ना. – स्वयंवर करणारी; उत्तम स्त्री; सुंदरी.
वरेंकु (ವರೆಂಕು) (सं) ना. – तंतुवाद्यांतील सूक्ष्म मिंड.
वरेण्य (ವರೇಣ್ಯ) (सं) वि. – वरण्यास योग्य; श्रेष्ठ; मुख्य.
(सं) ना. – कुंकुम; कुंकु.
—गुरुवरेण्य (ಗುರುವರೇಣ್ಯ) (सं) ना. – मुख्याध्यापक; श्रेष्ठ गुरु.
वर्ग (ವರ್ಗ) (सं) ना. – वस्तुजाति; समान वस्तूंचा गट; पट-गुणन; अध्याय श्रेणि; स्थानमान; परिच्छेद; बदली; सीमा; क्षेत्र; स्थान; कुल; घराणें; पंथ; समाज; व्यंजन; विभाग.
वर्गणि (ವರ್ಗಣಿ) (अ. दे.) ना. – कर; पट्टी, 'वंतिगे' पहा.
वर्गमूल (ವರ್ಗಮೂಲ) (सं) ना. – वर्गसंख्येचे मूल घटक; ज्याचा वर्ग झाला ती संख्या शोधणें.
वर्गीण (य) (ವರ್ಗೀಣ [ಯ]) (सं) वि. – वर्गाचा; वर्गासंबंधी, श्रेणीचा; जातीय; संघांत सामील असलेला.
वर्गोत्तम (ವರ್ಗೋತ್ತಮ) (सं) ना. – अनुनासिकाक्षरें.
वर्चस् (स्सु) (ವರ್ಚಸ್ [ಸ್ಸು]) (सं) ना. – चकाकी; कांती; प्रकाश; लक्षण; रूप; प्रभाव; वेग, आवेश; उत्साह; शक्ति; प्रसार.
वर्चस्व (ವರ್ಚಸ್ವ) (सं) ना. – कांति; प्रभा; शक्ति.
वर्चस्वि (ವರ್ಚಸ್ವಿ) (सं) वि. – शक्तिमान; तेजस्वी; प्रभावशाली; बुद्धिमान.
वर्जन (वर्ज) (ವರ್ಜನ [ವರ್ಜ]) (सं) ना. – त्याग; सुटका; सोडवणूक; अपाय; हानि.
वर्जनीय (ವರ್ಜನೀಯ) (सं) वि. – त्याज्य; सोडण्यासारखा.
वर्जित (ವರ್ಜಿತ) (सं) वि. – टाकलेले; त्यागलेले, सोडलेले.
वर्जिसु (ವರ್ಜಿಸು) (क) धा. – त्यागणें; सोडणें; टाकणें.
वर्ज्य (ವರ್ಜ್ಯ) (सं) वि. – त्यागण्यास योग्य; त्याज्य; टाकण्यासारखे; टाकाऊ.
वर्ण (ವರ್ಣ) (सं) ना. – रंग; चकाकी; शोभा; अलंकार; कुल; घराणें, पक्ष; पंथ; वर्ण; अक्षर; स्तुति; कीर्तिरूपी सुवर्ण; वेषभूषागीत; कन्नड संगीतप्रकार.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – खुलासा घेणें; खुलासा करणें; वाढवून सांगणें.
—क (ಕ) (सं) वि. – वर्ण्य; वर्णनीय काव्य; मुखवटा; रसमय.
वर्णधर्म (ವರ್ಣಧರ್ಮ) (सं) ना. – भिन्न जातीय कर्तव्य, वर्णाश्रमाची आज्ञा.
वर्णन (ने), (ना) (ವರ್ಣನ [ನೆ][ನಾ]) (क) ना. – वर्णन; प्रशंसा; खुलासा; स्पष्टीकरण, रंगरंगोटी.
वर्णसंकर (ವರ್ಣಸಂಕರ) (सं) ना. – वर्णांची भेसळ; वर्णांच्या भेसळीनें झालेल्या भिन्न जाती.
वर्णि (ವರ್ಣಿ) (सं) ना. – चित्रकार; रंगारी; ब्रह्मचारी; विद्वान; पंडित.
वर्णिक (ವರ್ಣಿಕ) (सं) ना. – नट; नर्तक; रंगरंगोटी; वेषभूषा. शृंगारसाज; रंग कौशल्य.
वर्णिसु (ವರ್ಣಿಸು) (क) धा. – वर्णन करणें; विवरण करणें; रंग भरणें.
वर्ण्य (ವರ್ಣ್ಯ) (सं) वि. – वर्णन करण्यास योग्य. रंग भरण्यालायक; उपमेय; वर्णांचा गट.
वर्तक (ವರ್ತಕ) (सं) ना. – व्यापारी; भटक्या; फिरस्ता; अनुयायी; सहचारी; माप.
वर्तन (ने) (ವರ್ತನ [ನೆ]) (सं) ना. – वर्तणूक; वागणूक; चाल; रूढी; रीतिरिवाज; पगार; मजुरी; उद्योग; व्यापार; नौकरी; सेवा; फिरती; भ्रमण; स्थिरता.
वर्तमान (ವರ್ತಮಾನ) (सं) वि. – चालू; आजचा; आताचा; उपस्थित.
(सं) ना. – बातमी; समाचार; वार्ता. चालू काळ.
वर्ति (र्ती) (ವರ್ತಿ [ರ್ತಿ]) (सं) वि. – अस्तित्वात असलेला; चालू; जवळचा; संनिध असलेला.
(सं) ना. – दिव्याची वात.
वर्तिका (के) (ವರ್ತಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना. – दिव्याची वात; चित्रकाराचा कुंचला. कलम.
वर्तिसु (ವರ್ತಿಸು) (क) धा. – चालणें; आचरणें; संभवणें; फिरणें; अनुयायी होणें; उद्योगांत गढणें; गुंतणें.
वर्तुल (ವರ್ತುಲ) (सं) वि. – वाटोळें; गोलाकार.
(सं) ना. – मंडल; गोल; वृत्त.
वर्त्म (ವರ್ತ್ಮ) (सं) ना. – रस्ता; मार्ग; पायवाट. 'अवे' पहा.
वर्धक (कि) (ವರ್ಧಕ [ಕಿ]) (सं) ना. – कांठी; सुतार.
(सं) वि. – वाढविणारा; अधिक करणारा.
—ध्वनिवर्धक (ಧ್ವನಿವರ್ಧಕ) (सं) ना. – लाऊड स्पीकर; कर्णांतील आवाज.
वर्ध (ने) (ವರ್ಧ [ನೆ]) (सं) ना. – आधिक्य; वाढ; विस्तार; उन्नति; विजय; अभिवृद्धि; कात्रण; तुकडेतोड.
वर्धंति (ವರ್ಧಂತಿ) (सं) ना. – वाढदिवस; जन्मदिनोत्सव; जयंति.
वर्धमान (ವರ್ಧಮಾನ) (सं) वि. – वाढता; अभिवृद्धि पावणारा; उन्नत
(सं) ना. – महावीर; वाढ; अभिवृद्धि; जैन मुनी; राजवाडा; एरंड; समस्या; विष्णु; आजचा बरद्वान जिल्हा.
—पुर (ಪುರ) (सं) ना. – बरद्वान शहर.
वरित (ವರಿತ) (सं) वि. – वाढलेला; अभिवृद्ध.
वर्धिष्णु (ವರ್ಧಿಷ್ಣು) (सं) ना. – भरभराटीची इच्छा करणारा; अभिवृद्धि पावणारा.

वर्धिसु (ವರ್ಧಿಸು) (क) धा.–वाढणें; अभिवृद्धि पावणें; भरभराटणें.

वर्म (ವರ್ಮ) (सं) ना.–कवच; चिलखत; अंगत्राण; देहरक्षणाचें साधन; वैर; उपकार बुद्धि; क्षत्रियत्व—सूचक असा प्रत्यय.

वर्महर (ವರ್ಮಹರ) (सं) वि.–कवच वापरणारा; वयात आलेला.

वरिय (वर्य) (ವರಿಯ [ವರ್ಯ]) (सं) ना.–श्रेष्ठ; उत्तम; वरेण्य; निवडण्यास योग्य.

वर्ष (ವರ್ಷ) (सं) ना.–बारा महिन्यांचा अवधी;संवत्सर; वर्षाऋतु; पावसाळा; (कुरु; हिरण्मय; रम्यक; इलावृत्त; हरि; केतुमूल; भद्राच; किन्नर; भारत) ही नव खंड पृथ्वी; मेघ; ढग;

—प्रिय(ಪ್ರಿಯ) (सं) ना.–भारतवर्ष; भारत.

वर्षगंदि (ವರ್ಷಗಂದಿ) (क) ना.–वर्सवणी जनावर; वर्षाला विणारें जनावर.

वर्षण (ವರ್ಷಣ) (सं) ना.–वर्षा; पाऊस; वृष्टी.

वर्षधर (ವರ್ಷಧರ) (सं) ना.–मेघ; ढग; कंचुकी; राणीवसा.

वर्षधर्व (वर) (ವರ್ಷಧರ್ವ [ವರ]) (सं) ना.–अंतःपुररक्षक; कंचुकी.

वर्षा (ವರ್ಷಾ) (सं) ना.–पावसाळा; पाऊस; जलम.

—काल (ಕಾಲ) (सं) ना.–पावसाळा.

वर्षाभु (ವರ್ಷಾಭು) (सं) ना.–बेडूक; गांडूळ; काडू; जानवें; इंद्रगोप; काजवा.

वर्षामद (ವರ್ಷಾಮದ) (सं) ना.–मोर; मयूर.

वर्षासन(शन) (ವರ್ಷಾಸನ [ಶನ]) (सं) ना.–वार्षिक नेमणूक; उदर भरण्यासाठीं प्रतिवर्षी मिळणारें धन; वार्षिक तनखा.

वर्षित (ವರ್ಷಿತ) (सं) वि.–पाऊस झालेली जमीन;भिजलेली धरणी.

(सं) ना.–पावसाची झड; वृष्टि; सर; पाऊस.

वर्षिष्ठ (ವರ್ಷಿಷ್ಠ) (सं) वि.–म्हातारा; वय झालेला; बलशाली; श्रेष्ठ.

वर्षीय (ವರ್ಷೀಯ) (सं) वि.–जुनाट; वयोवृद्ध; म्हातारा.

वलं (ವಲಂ) (क) अ.–निश्चयपूर्वक; निर्भयपणें.

वल (ವಲ) (क) ना.–शक्ति; सामर्थ्य; बळ.

वलक्ष (ವಲಕ್ಷ) (सं) वि.–श्वेत; पांढरें.

वलभि (भी) (ವಲಭಿ [ಭೀ]) (सं) ना.–माळा; घराची माडी; गच्ची; कोनाडा; सौराष्ट्रातील एक शहर.

वलय (ವಲಯ) (सं) ना.–कांकण; कडें; वर्तुळ; गोल; पांघरूण; आवरण; भूभाग; पट्टी; दाब; दडपण.

वलल (ವಲಲ) (सं) ना.–बल्लव; भीम; विराटाचा आचारी.

वलवर (ವಲವರ) (क) ना.–प्रीति; प्रेम; आनंद.

वलसे (ವಲಸೆ) (क) ना.–शेती; स्थानांतर; 'गुळे' पहा.

—होगु (ಹೋಗು) (क) धा.–स्थानांतर करणें; प्रवासास निघणें.

वलि (ली) (ವಲಿ [ಲೀ]) (सं) ना.–पडदा; लाट; उर्मी; अडचण; मानगड; तोंडावरील सुरकुती; कातडीवरील चुरम्या.

वलित (ವಲಿತ) (सं) ना.–गुंडाळलेले; वाकलेले; आठ्या पडलेलें; सुरकुतलेलें; चुरमडलेलें.

वलियु (ವಲಿಯು) (क) धा.–वाकणें; उतार होणें; चकाकणें.

वलिर (ವಲಿರ) (सं) वि.–तिरवा; टरका; काणा; चकणा.

वलीमुख (ವಲೀಮುಖ) (क) ना.–सुरकुतलेल्या तोंडाचा; माकड; वानर; हुप्या.

वल्क (ल्कल) (ವಲ್ಕ [ಲ್ಕಲ]) (सं) ना.–झाडाची साल; वाकाचें कापड; तागी लुगडें; मीनचर्म; माशाचें कवच.

वल्कवंत (ವಲ್ಕವಂತ) (सं) ना.–कवच असलेला घुशीच्या जातीचा प्राणी.

वल्गन (ना) (ವಲ್ಗನ [ನಾ]) (सं) ना.–उडी; भरारी; फुशारकी; आत्मश्लाघा; घोडदौड.

वल्गफल (ವಲ್ಗಫಲ) (सं) ना.–डाळिंब.

वल्गा (ल्गे) (ವಲ್ಗಾ [ಲ್ಗೆ]) (सं) ना.–लगाम; वेसण.

वल्मीक (ವಲ್ಮೀಕ) (सं) ना.–वारूळ; ढोली; खबदाड.

वल्लकि (ವಲ್ಲಕಿ) (सं) ना.–मेणा; पालखी; दोन तारांचें एक तंतुवाद्य.

वल्लभ (ವಲ್ಲಭ) (सं) ना.–स्वामी; यजमान; नायक; प्रियकर; पति; आप्त.

वल्लभा (भे) (ವಲ್ಲಭಾ [ಭೆ]) (सं) ना.–प्रिया; पत्नि; मालकीण; गृहिणी; प्रेयसी.

वल्लयिसु (ವಲ್ಲಯಿಸು) (क) धा.–पळणें; पाय मागें घेणें; हटणें; निसटणें; पाय काढणें.

वल्लरि (री) (ವಲ್ಲರಿ [ರೀ]) (सं) ना.–वेली; मंजरी; घोस; तुरा; घड.

वल्लव (ವಲ್ಲವ) (सं) ना.–बल्लव; आचारी; 'बाणसिग' पहा.

वल्लि (ल्ली) (ವಲ್ಲಿ [ಲ್ಲೀ]) (सं) ना.–वेली; लता; जमीन; भूमी.

वश (ವಶ) (सं) वि.–साधु झालेला; सुधारलेला; उन्नत.

(सं) ना.–स्वाधीन; आधीन; आज्ञा; शक्ति; अधिकार; स्वामित्व.

—कोळिसु (ಕೊಳಿಸು) (क) धा.–स्वाधीन होणें; आटोक्यांत आणणें; सुधारणें.

वशवर्ति (ವಶವರ್ತಿ) (सं) वि.–आज्ञाधारक; स्वाधीन; अंकित; कह्यांत आलेला.

वशंवद (ವಶಂವದ) (सं) वि.—सांगितल्याप्रमाणें वागणारा; आज्ञाधारक; नम्र सेवक.

वशा (शे) (ವಶಾ [ಶೆ]) (सं) ना.—स्त्री; पत्नी; कन्या; नणंद; वसु; गाय; वांझोटी; हरीण.

वशित्व (ವಶಿತ್ವ) (सं) ना.—अष्टसिद्धीपैकीं एक; ताबा; आधीनता.

वशि (शिन्) (ವಶಿ [ಶಿನ್]) (सं) वि.—बलिष्ठ; संयमित; स्वाधीन झालेला; आत्मसंयमी.

वशीभूत (ವಶೀಭೂತ) (सं) वि—कह्यांत आलेला; ताब्यांत गेलेला; आधीन झालेला.

वश्य (ವಶ್ಯ) (सं) वि.—कह्यांत राहणारा; ताबेदार; ताबीन; आटोक्यातला.

वषट्कार (ವಷಟ್ಕಾರ) (सं) ना.—आहुती देण्यासाठीं म्हणावयाचा मंत्र.

वस (बस) (ವಸ [ಬಸ]) (सं) ना;—वश; ताबा; अंकितता; स्वाधीनता.

वसति (ವಸತಿ) (सं) ना.—घर; निवास; राहणी; ठिकाण; वस्ती; बस्ती.

वसथ (ವಸಥ) (सं) ना.—वसतिस्थान; गृह; निवास.

वसन (ವಸನ) (सं) ना.—वस्त्र; कापड; पांघरूण; राहणी; निवास.

वसंत (ವಸಂತ) (सं) ना.—पालवी फुटण्याचा काळ; काममित्र; उत्तरेकडील एक संगीतांतील राग; परस्परावरचा रंग.

—दूत (ದೂತ) (सं) ना.—कोकीळ.

—दूतिके (ದೂತಿಕೆ) (सं) ना.—मुक्तिलता; मारुती; मोगरी.

वसंतोत्सव (ವಸಂತೋತ್ಸವ) (सं) ना.—वसंतकाळीं करावयाचा उत्सव; राजांचा शृंगारोत्सव.

वसर (हसर) (ವಸರ [ಹಸರ]) (क) ना.—प्रसार; दुकान; विक्रीस्थान.

वसारे (ವಸಾರೆ) (क) ना.—सोपा; घराचा पुढचा भाग; ओसरी; देवडी; सुगंध.

वसि (ವಸಿ) (क) वि.—थोडें; स्वल्प; (क.) ना.—निवासी; रहिवासी; वस्त्रप्रावरण.

वसित (ವಸಿತ) (सं) वि.—धारण केलेलें; एकत्रित केलेलें; वसति केलेले.

वसिष्ठ (ವಸಿಷ್ಠ) (सं) ना.—एक स्मृतिकार; ऋषि.

वसिसु (ವಸಿಸು) (क) धा.—राहणें; वसती करणें.

वसीलि (ವಸೀಲಿ) (अ.दे) ना.—थोरांचा आश्रय; प्रभावी लोकांचे साह्य; वशीला.

वसु (ವಸು) (सं) ना.—कुबेर; शिव; अग्नि; झाड; संपत्ति; धन; रत्न; सोनें; किरण; प्रकाश; आठाचा संकेत; देवताचा एक पोटभेद; धनिष्ठा नक्षत्र; (पाणी; ध्रुव; सोम; धरा; अनल; अनिल; प्रत्यूष; प्रभास) या आंठ वसु.

वसुदेव (ವಸುದೇವ) (सं) ना.—कृष्णपिता; देवकीपती; कुबेर.

वसुधा (धे) (ವಸುಧಾ [ಧೆ]) (सं) ना.—भूमी; जमीन.

वसुंधरा (रे) (ವಸುಂಧರಾ [ರೆ]) (सं)—ना. पृथ्वी; संपत्ति धारण करणारी भूमि.

वसुमति (ವಸುಮತಿ) (सं) ना.—भूदेवता; भूमाता श्रीमती.

वसुषेण (ವಸುಷೇಣ) (सं) ना.—कर्णाचें ठेवलेलें नाव.

वसूरा (रे) (ವಸೂರಾ [ರೆ]) (सं) ना.—रासनर्तकी; वेश्या.

वसे (सा) (ವಸೆ [ಸಾ]) (क) ना.—चरबी; मेंदू; दाट रक्त. 'नेण' पहा.

वस्तु (ವಸ್ತು) (सं) ना.—पदार्थ; वस्तुस्थिती; सहजता; कथा नाटक वगैरेचा मूल विषय.

वस्तुक (ವಸ್ತುಕ) (सं) ना.—चंपूकाव्य; सहजता; वास्तवता.

वस्तुवृद्धिदर्शक (ವಸ್ತುವೃದ್ಧಿದರ್ಶಕ) (सं) ना.—सूक्ष्म दर्शक यंत्र.

वस्त्र (ವಸ್ತ್ರ) (सं) ना.—कापड; वसन; पोषाख; कपडा.

वह (ವಹ) (सं) वि.—पांघरण्याचें, घेऊन जाण्याचे, वापरण्याचें, चालू ठेवण्याचें; धारण कारणारा या अर्थी एक प्रत्यय.

(सं) ना.—बैलाची मान; वाहन; घोडा; वायुमार्ग; नद.

वहणि (ವಹಣಿ) (क) ना.—दंभ; वैभवाचा डौल; विलास; अवडंबर; मोठेपणा; शोभा; उत्सव; लाटा; प्रवाह.

वहन (ವಹನ) (सं) ना.—भार वाहणें; चालू ठेवण्याचें साधन; धारण; सांगड; नांव; मार्ग; प्रवाह; ओघ.

वहि (ವಹಿ) (अ. दे) ना.—हिशेबाचें पुस्तक; वही; नोटबुक; भार वाहणारा.

वहित्र (ವಹಿತ್ರ) (सं) ना.—जहाज; नाव; सांगड; नदी तरून जाण्याचें साधन.

वहिल (ವಹಿಲ) (सं) ना.—आवेश; तीव्रता; त्वरा; रोग; चपलपणा; चमत्कार; चमक; सळक.

वहिसु (ವಹಿಸು) (क) धा.—सिद्ध होणें; स्वीकारणें; चालू ठेवणें; डोक्यावर घेणें; भार वाहणें; घेऊन जाणें; वाटणें.

वन्हि (ವಹ್ನಿ) (सं) ना.—विस्तव; अग्नि; निखारा; जाळ.

—सख (ಸಖ) (सं) ना.—अग्निमित्र; वायु.

वळ (ವಳ) (क) प्र.—त्यांतच व्यवहार करणारा या अर्थी एक प्रत्यय. (उदा. मडिवाळ)

वळक्ष (ವಳಕ್ಷ) (सं) वि.—धीर; शूर; वीर.

वळन (लन) (ವಳನ [ಲನ]) (सं) ना.—गुंडाळी; चालना; चालू ठेवणें.

वळय (लय) (ವಳಯ [ಲಯ]) (सं) ना.—कडें; गोल; कांकण.

वळावळि (ವಳಾವಳಿ) (क) ना.–आतुरता; गडबड; तळमळ; कळवळ; चिंता; व्यथा.

वळि (ವಳಿ) (क) ना.–निरी; घडी; लाट; ओळ; अडचण; लिहिण्याची पद्धति; एक कृदंत प्रत्यय.

वळित (ವಳಿತ) (सं) वि.–गुंडाळलेलें; फिरलेलें; वाकलेलें.

वा (ವಾ) (सं) अ.–अथवा; किंवा; नाहींतर; अगर.

वाह्कण (ವಾಹ್ಕಣ) (सं) ना.–पाण्याचा थेंब; जलबिंदु.

वाक् (कु) (ವಾಕ್ [ಕು]) (सं) ना.–गोष्ट; वाचा.

वाक्लह (ವಾಕ್ಕಲಹ) (सं) ना.–बोलाचाली; भांडण; तोंडातोंडी; वाग्युद्ध.

वाक्चातुर्य (ವಾಕ್ಚಾತುರ್ಯ) (सं) ना.–शहाणपणाचें बोलणें; बोलण्यांतील कौशल्य.

वाक्चापल्य (ವಾಕ್ಚಾಪಲ್ಯ) (सं) ना.–बोलण्यांतील शहाणपण; अस्खलित भाषण.

वाक्पति (ವಾಕ್ಪತಿ) (सं) ना.–वाग्वीर; वक्ता; बृहस्पति.

वाक्य (ವಾಕ್ಯ) (सं) ना.–पूर्ण अर्थ देणारी शब्दरचना; गद्यवचन; सूक्ति; सुभाषित.

वाक्यार्थ (ವಾಕ್ಯಾರ್ಥ) (सं) ना.–वाक्याचा सरळ अर्थ; चर्चा; वाद; सारांश; तात्पर्य.

वागाडंबर (ವಾಗಾಡಂಬರ) (सं) ना.–डौलाची भाषा; गर्वाची भाषा; तोंडपाटीलकी; आत्मश्लाघा; निरर्थक बडबड.

वागीश (ವಾಗೀಶ) (सं) ना.–वाचस्पति; बृहस्पती; वाक्पटु; बोलण्यात चतुर.

वागीश्वरि (री)(ವಾಗೀಶ್ವರಿ [ರೀ]) (सं) ना.–शारदा; सरस्वती; वाग्देवता; वाणीदेवी.

वागु (ವಾಗು) (क) ना.–मोठा मासा; प्रचंड मासा.

वागुरि (रिके) (ವಾಗುರಿ [ರಿಕೆ]) (क) ना.–जाळें; जाळी; पाश.

वागुरिक (ವಾಗುರಿಕ) (क) ना.–कोळी; शिकारी; पारधी.

वागे (ವಾಗೆ) (क) ना.–लगाम; वेसण; वाफ. 'कडिवाण' पहा.

वाग्जाल (ವಾಗ್ಜಾಲ) (सं) ना.–भाषापाश; भाषापांडित्य; बोलण्यांतील पेच; वाचामोहनी.

वाग्दत्त (ವಾಗ್ದತ್ತ) (सं) ना.–वाचादत्त; वचनबद्धता; वाचादत्तवधु; वाङ्निश्चयानें दिलेली कन्या.

वाग्दान (ವಾಗ್ದಾನ) (सं) ना.–वचन; कथन.

वाग्देवि (वी) (ವಾಗ್ದೇವಿ [ವೀ]) (सं) ना.–वागीश्वरी; सरस्वती.

वाग्मि (ग्मिन्) (ವಾಗ್ಮಿ [ಗ್ಮಿನ್]) (सं) ना.–वाक्पटु; बृहस्पति; भाषा मल्ल; वाचिवीर.

वाग्वाद (ವಾಗ್ವಾದ) (सं) ना.–भाषेची चर्चा; वादविवाद; प्रासंगिक वाग्युद्ध.

वाग्युद्ध (ವಾಗ್ಯುದ್ಧ) (सं) ना.–भाषेचें भांडण; बोलभांडपणा; वादावादी.

वाग्विभव (ವಾಗ್ವಿಭವ) (सं) ना.–भाषासौंदर्य; शब्दावडंबर; भाषा पेलण्याचें सामर्थ्य.

वाघे (ವಾಘೆ) (सं) ना.–लगाम; मुखाडकी; 'वागे' पहा.

वाङ्निश्चय (ವಾಙ್ನಿಶ್ಚಯ) (सं) ना.–वचनबद्धता; कन्यादानाची निश्चित भाषा.

वाङ्मय (ವಾಙ್ಮಯ) (सं) ना.–भाषामय; वचनसाहित्य; शास्त्रसंपत्ति.

वाङ्मात्रं (ವಾಙ್ಮಾತ್ರಂ) (सं) ना.–केवळ बोलणें; कृतिशून्य भाषा; सहानुभूतीची भाषा.

वाङ्मुख (ವಾಙ್ಮುಖ) (सं) ना.–भाषेचा आरंभ; भाषेचा प्रस्ताव.

वाङ्मूल (ವಾಙ್ಮೂಲ) (सं) ना.–लांब जीभ काढून केलेलें भाषण; जबाब; अभिप्राय; करारपत्र.

वाच् (क्) (ವಾಚ್ [ಕ್]) (सं) ना.–गोष्ट; भाषा; बोलणें.

वाचक (ವಾಚಕ) (सं) वि.–सांगणारा; समजावून देणारा.
(क्) ना.–भाषापांडित्य; विशिष्ट शब्द; संदेशवाहक.

वाचन (ವಾಚನ) (सं) ना.–पठण; भाषण; मंत्राचा पाठण –घोष; स्वस्तिवाचन.

वाचस्पति (ವಾಚಸ್ಪತಿ) (सं) ना.–भाषास्वामी; बृहस्पति.

वाचामगोचर (ವಾಚಾಮಗೋಚರ) (सं) वि.–अवर्णनीय; अकथनीय; भाषेच्या टप्यापलीकडील.
(सं) ना.–परमेश्वर; ज्याचें वर्णन करतां येत नाहीं असा; वागिंद्रियापलीकडील.

वाचाल (ळ) (ವಾಚಾಲ [ಳ]) (सं) वि.–बडबड्या; अति बोलणारा; निरर्थक बडबडणारा.
—ता—ते (ತಾ–ತೆ) (सं) ना.–भाषेची लांबण; फोल बोलणें; बेताल बडबड.

वाचिक (ವಾಚಿಕ) (सं) वि.–भाषेसंबंधीं; बोलाविषयीं;
(सं) ना.–बातमी; संदेश; नाटककार; संभाषण.

वाचिसु (ವಾಚಿಸು) (क) धा.–वाचणें; सांगणें; पठण करणें.

वाच्य (ವಾಚ್ಯ) (सं) वि.–कथ्य; बोलण्यासारखें; सांगण्यासारखें पठनीय; निंद्य;
—वज्र (ವಜ್ರ) (सं) ना.–कठोर भाषा; रांगडे बोलणें; खडबडित शैली.

वाच्यार्थ (ವಾಚ್ಯಾರ್ಥ) (सं) ना.–शब्दाचा सरळ अर्थ; रूढार्थ; शक्यतार्थ.

वाज (ವಾಜ) (सं) ना.–शक्ति; सामर्थ्य; उत्साह; हुरूप; अन्न; पाणी; तूप; यज्ञ; मंत्र; बाणपक्ष; पीस; पुच्छ; युद्ध; ध्वनि. श्राद्धपिंड; लोणी; नवनीत.

वाजि (ವಾಜಿ) (सं) ना.–बन; वेगवान घोडा; पक्षी; बाण, शत्रु.

वाजीकर (रण) (ವಾಜೀಕರ [ರಣ]) (सं) ना.–संमोहन; कामुकता वाढविणें; युक्तीनें केलेली कामवाढ.

वांछा (छे) (ವಾಂಛಾ [ಛೆ]) (सं) ना – आकांक्षा; अपेक्षा; अभीष्ट.

वांछित (ವಾಂಛಿತ) (सं) वि.–इच्छिलेले; मागितलेलें, अपेक्षित.

वांछिसु (ವಾಂಛಿಸು) (क) धा.–मागणें; इच्छिणें; अपेक्षा ठेवणें.

वाट (ವಾಟ) (सं) ना.–मार्ग; स्थळ; कर्मशाळा; सेवाक्षेत्र; घर; आवार; मौली; पाण्याची वाट; कुंपण; परसु; आवरण; मळा; अंगण; गल्ली.

वाटिके (ವಾಟಿಕೆ) (सं) ना.–फुलबाग; मळा; निवासस्थळ.

वाड (ವಾಡ) (क) ना.–उपवन; मळा; उद्यान.

वाडब (व) (ವಾಡಬ [ವ]) (सं) ना.–वडवाग्नि; सागरांतील अग्नि; दावानल.

वाडवास्त्र (ವಾಡವಾಸ್ತ್ರ) (सं) ना.–अग्न्यस्त्र; आग ओकणारें शस्त्र; तोफ.

वाडव्य (ವಾಡವ್ಯ) (सं) ना.–ब्राह्मण समूह.

वाडि (डा) (ವಾಡಿ [ಡಾ]) (सं) ना.–आवा; प्रासाद; लहान गाव; मोठे आवार असलेली इमारत.

वाडिके (ವಾಡಿಕೆ) (क) ना.–रूढी; प्रथा; पद्धति; संप्रदाय; लोकाचार.

वाढ (ವಾಢ) (सं) वि.–घट्ट; कर्कश; ओबडधोबड; अतिशय. (सं) ना.–बाण; शर.

वाणि (बाणि) (ವಾಣಿ [ಬಾಣಿ]) (सं) ना.–सरस्वति; शारदा; भाषा; गोष्ट; पाणी; तेली.

वाणिज्य (ವಾಣಿಜ್ಯ) (सं) ना.–व्यापार; किराणा व्यापार.

वाणिय (ज) (ವಾಣಿಯ [ಜ]) (सं) ना.–वाणी; व्यापारी; क्रयविक्रय करणारा; विनिमय; व्यापर.

वात (ವಾತ) (सं) ना.–वायु; वारा; हवा; झुळुक. (सं) वि.–वाहता; झुळझुळणारा.

वातपूर्ण (ವಾತಪೂರ್ಣ) (सं) ना.–वारा भरणें; हवा भरणें; शीड; बावटा.

वातापि (ವಾತಾಪಿ) (सं) ना.–एक राक्षस; बदामी शहर.

वातायन (ವಾತಾಯನ) (सं) ना.–खिडकी; झरोका; गवाक्ष.
—**उइंडो-वातायनो**–खिडकी-गवाक्षो-भोक भिंतिचे.

वातायु (ವಾತಾಯು) (सं) ना.–हरिण; काळवीट.

वाताशन (ವಾತಾಶನ) }
वाताहारि (ವಾತಾಹಾರಿ) } (सं) ना.–हवेवर जगणारा; साप; सर्प; खिडकी; झरोका.

वात्या (ವಾತ್ಯಾ) (सं) ना.–वावटळ; जोराचा वारा; झंझावात.

वात्सल्य (ವಾತ್ಸಲ್ಯ) (सं) ना.–मुलावरील प्रेम; ममता; आपलेपणा; खरे मित्रत्व; आत्मीयता.

वात्स्यायन (ವಾತ್ಸ್ಯಾಯನ) (सं) ना.–कामशास्त्रलेखक; कामसूत्रकार.

वाद (ವಾದ) (सं) ना.–गप्पा; चर्चा; मतप्रदर्शन; सिद्धांत; संभाषण
—**प्रतिवाद** (ಪ್ರತಿವಾದ) (सं) ना.–वादावादी; तोंडाला तोंड लागणें; वादविवाद; सवालजबाब; पूर्वपक्ष-उत्तरपक्ष.

वादन (ವಾದನ) (सं) ना.–वाद्य; वाजप; वाद्य वाजवणे.

वादि (ವಾದಿ) (सं) ना.–वाद खेळणारा; भांडण; संगीतातील रागाचा जीव स्वर–समर्थक; विद्वान्; पंडित

वादित्र (ವಾದಿತ್ರ) (सं) ना.–साथीचें तंतुवाद्य; चर्मवाद्य. संगीत आवाज काढण्याचे उपकरण.

वाद्य (ವಾದ್ಯ) (सं) ना.–वाजवण्याचें साधन; आवाज काढण्याचें साधन; चर्मवाद्य; तंतुवाद्य.
—**शंख वाद्य** (ಶಂಖವಾದ್ಯ) (सं) ना.–शंख फुंकणें; बोंब.

वान (ವಾನ) (सं) वि.–वन संबंधीं; वाळलेले; थंड झालेले फुगलेले. (सं) ना.–सुके फळ; निवणें; फूग; अस्तित्व. सुगंध; सुवासिक द्रव्य; काठ्याची रास; विणाई; चटई.

वानप्रस्थ (ವಾನಪ್ರಸ್ಥ) (सं) ना.–तिसरा आश्रम; वनांत राहून ईश्वरचिंतनातील काळक्रमण.

वानर (ವಾನರ) (सं) ना.–माणसासारखा दिसणारा पाणी; कपि; किन्नर; माकड.

वानरध्वज (ವಾನರಧ್ವಜ) (सं) ना. अर्जुन; ज्याच्या निशाणावर वानर आहे असा वीर; कपिध्वज.

वांति (ವಾಂತಿ) (सं) ना.–ओकारी; उलटी; वमन.

वाप (ವಾಪ) (सं) ना.–पेरणी; लावणी.

वापि (पी) (ವಾಪಿ [ಪೀ]) (सं) ना.–विहीर; आड; जलाशय; कोरण्याचें यंत्र; कापण्याचे उपकरण.

वापित (ವಾಪಿತ) (सं) वि.–कापलेलें; कोरलेलें; कातरलेलें; भादरलेलें.

वाम (ವಾಮ) (सं) वि.–विपरीत; विरुद्ध; प्रतिकूल; वाकडे; वक्र; कुटिल; नीच; वंचक; कुब्ज; खुजा; सुंदर; मनोहर.
—**मार्ग** (ಮಾರ್ಗ) (सं) ना.–डावा मार्ग; तांत्रिकाचा अवैदिक मार्ग.

वामदेव (ವಾಮದೇವ) (सं) ना.–शिव; शिवाचें मुख; एक ऋषि.

वामन (ವಾಮನ) (सं) ना.–गिड्डा; खुजा; कुबडा; दक्षिण दिग्गज; बळीवधासाठीं घेतलेला विष्णूचा अवतार.

वामलोचना (ने) (ವಾಮಲೋಚನಾ [ನೆ]) (सं) ना.–सुंदर नेत्र असलेली; सुंदरी; सुनेत्रा.

वामांग (ವಾಮಾಂಗ) (सं) ना.–देहाचा डावा भाग; तांत्रिकाचा वेदविरुद्ध आचार; पत्नि.

वामांगि·(गिनी) (ವಾಮಾಂಗಿ [ಗಿನೀ]) (सं) ना.–सुंदर देह असणारी; बांधेसूद देह असलेली; सुंदरा.
वामा (मे) (ವಾಮಾ [ಮೆ]) (सं) ना.–सुंदरा; रूपवती; पार्वती.
वाय (ವಾಯು) (क) ना.–व्याज; निमित्त; असत्य; फसवणूक.
वायन (ವಾಯನ) (क) ना.–व्रत वैकल्य किंवा समारंभ प्रसंगी द्यावयाचें दान; उगायन; 'बागिन' पहा.
वायव (व्य) (ವಾಯವ [ವ್ಯ]) (सं) वि.–वायुसंबंधीं; वायव्य दिशेचें; वारा देणारा. (पंखा.)
वायवीय (ವಾಯವೀಯ) (सं) वि.–वायुसंबंधी; वायव्य दिशेचें.
वायस (ವಾಯಸ) (सं) ना.–कावळा; काक.
वायिद्रा (दे) (ವಾಯಿದಾ [ದೆ]) (अ.दे) ना.–मुदत; कालावधि; नियतकाल; मितिकरार; 'गडु' पहा.
वायु (ವಾಯು) (सं) ना.–वारा; एक दिग्देवता; एक वैदिक ऋषि.
—नंदन–सुत (ನಂದನ–ಸುತ) (सं) ना.–हनुमंत; भीम; मध्वाचार्य.
—पंचक (ಪಂಚಕ) (सं) ना.–(प्राण; व्यान; उदान; अपान; समान हे) पांच वायु; पंचप्राण.
—पथ (ಪಥ) (सं) ना.–वायुमार्ग; आकाश; वातावरणाचा भाग; गगन.
—भक्षक (ಭಕ್ಷಕ) (सं) ना.–सर्प; यति; ऋषि.
—वास (ವಾಸ) (सं) ना.–वाऱ्यावरचा सुगंध; गुगुळ; धूप.
—वेग (ವೇಗ) (सं) ना–वाऱ्याप्रमाणें धावणारा; शीघ्र गति.
—सख (ಸಖ) (सं) ना.–वायूचा मित्र, अग्नि.
वायुगतिमापक (ವಾಯುಗತಿಮಾಪಕ) (सं) ना.–वाऱ्याची गति दाखवणारें यंत्र.
वायुभारमापक (ವಾಯುಭಾರಮಾಪಕ) (सं) ना.–वाऱ्याचे दाब किंवा वजन दाखवणारें यंत्र, बॅरोमीटर.
वार् (ವಾರ್) (सं) ना.–पाणी, वारि.
वार (ವಾರ) (सं) ना.–समूह; सर; खेप; पाळी; समय; संदर्भ; प्रसंग; दिवस; सप्ताह; हत्या; विघ्न; पडदा; विलंब; काठ; वाटणी; उतार; आवरण; तीन फूट माप.
(क) ना.–उत्पन्न; भागेलीचे उत्पन्न; वाटणीनें येणारे वारसा उत्पन्न.
वारंवारं (ವಾರಂವಾರಂ) (सं) अ.–वेळोवेळीं; पुनःपुनः; वरचेवर; नेहमीं.
वारक (ವಾರಕ) (सं) ना.–विलंब लावणारा; गमावणारा; एक घोडचाल; संभावना; देणगी; वधुवरांना त्यांच्या आईबापांनीं केलेला आहेर; 'बळुवळी' पहा.
वारकरि (ವಾರಕರಿ) (सं) ना.– कुलदेवतेला प्रतिवर्षी जाणारा उपासक; पंढरीचा यात्री; प्रत्येक एकादशीला विठ्ठलाचें दर्शन घेणारा भक्त.
वारगित्ति (ವಾರಗಿತ್ತಿ) (क) ना.–दीराची पत्नि; जाऊ; आपल्या वयाची; समवयस्क स्त्री; वारगीची; जोडीदारीण.
वारण (ವಾರಣ) (सं) ना.–विलंब; विघ्न; निवारण; विरोध; हरकत; हत्ती; मेघ; सरोवराचा घाट; आकाश.
वारनारि (री) (ವಾರನಾರಿ [ರೀ]) (सं) ना.–वारयोषा; वेश्या; रांड; ठेवलेली बाई; रखेली.
वाराणावत (ವಾರಣಾವತ) (सं) ना.–हस्तिनापूर; पांडवांची राजधानी.
वाराणासि (ವಾರಣಾಸಿ) (सं) ना.–वरणा व आशी या नद्यांचें संगमस्थान; काशी.
वारवनिते (ವಾರವನಿತೆ) (सं) ना.–वेश्या; रांड; रखेली.
वारवाण (ವಾರವಾಣ) (सं) ना.–युद्धकवच; चिलखत; चोळी; कंचुकी.
वारसति (ವಾರಸತಿ) (सं) ना.–वेश्या; ठेवलेली बाई; पात्र; वेळेपुरती बायको.
वारांगने (ना) (ವಾರಾಂಗನೆ [ನಾ]) (सं) ना.–'बार नारि' पहा.
वाराशि (ವಾರಾಶಿ) (सं) ना.–समुद्र.
वाराह (ವಾರಾಹ) (सं) वि.–वराहासंबंधीं.
वाराहि (ವಾರಾಹಿ) (सं) ना.–रानडुक्कर; शिवशक्ति; सप्तमातृकांपैकी एक.
वारि (ವಾರಿ) (सं) ना.–पाणी; सरस्वती.
(क) ना.–क्रम; रीत; पद्धति; हत्ती बांधण्याचा दोर; हत्तीखाना; हत्ती पकडणें.
वारिज (ವಾರಿಜ) (सं) ना.–कमळ.
वारिजभव (ವಾರಿಜಭವ) (सं) ना.–ब्रह्मदेव; कमलोद्भव.
वरिजरिपु (ವಾರಿಜರಿಪು) (सं) नां.–चंद्र.
वारिजाक्ष (ವಾರಿಜಾಕ್ಷ) (सं) ना.–कमलनयन; विष्णु; कृष्ण.
वारिजासन (ವಾರಿಜಾಸನ) (सं) ना.–ब्रह्मदेव; कमलासन.
वारिजोद्भव (ವಾರಿಜೋದ್ಭವ) कमलोद्भव; ब्रह्मदेव.
वारित (ವಾರಿತ) (सं) वि.–निवारण केलेले; विलंब लागलेलें; गमावलेलें.
वारिद (धर) (ವಾರಿದ [ಧರ]) (सं) ना.–जलधर; जलद; पाणी देणारे; मेघ; ढग.
वारिधि (ವಾರಿಧಿ) (सं) ना.–समुद्र; जलसंचय; पाण्याचा साठा.
वारिरुह (ವಾರಿರುಹ) (सं) ना.–जलांत वाढणारे; पाण्यांत रुजणारें कमल.

वारिवाह (ವಾರಿವಾಹ) (सं) ना. – मेघ; ढग; पाणी वाहणारे; आकाश.

वारिसु (ವಾರಿಸು) (क) धा. – काढून टाकणें; निवारण करणें; थांबवणें; विरोधणें; गमावणें.

वारुण (ವಾರುಣ) (सं) वि. – वरुणासंबंधीं.

वारुणि (ವಾರುಣಿ) (सं) ना. – वरुणपत्नि; पश्चिमा; पश्चिमदिगंगना; मद्य; आसव; दारू.

वारुव (ವಾರುವ) (सं) ना. – घोडा; अश्व; वारू.

वार्तावह (ವಾರ್ತಾವಹ) (सं) ना. – वृत्तपत्र; बातमीपत्र; निरोप्या; हेजीब; जासूद; टपालाची-ने आण करणारा; पोस्टमन; डाकवाला.

वार्ते (र्ता) (ವಾರ್ತೆ [ರ್ತಾ]) (सं) ना. – वर्तमान; समाचार; बातमी; वृत्त; वृत्ति; उद्योग.

वार्धक (ವಾರ್ಧಕ) (सं) ना. – अभिवृद्धि; वाढ; आधिक्य; म्हातारपण; वृद्धांचा संघ; एक षट्पदी छंद.

वार्धक्य (ವಾರ್ಧಕ್ಯ) (सं) ना. – म्हातारपण; वृद्धत्व; जुनाटपणा.

वार्धि (ವಾರ್ಧಿ) (सं) वि. – समुद्र; वारिधि.

वार्मानुषि (ವಾರ್ಮಾನುಷಿ) (सं) ना. – जलकन्या; पाण्यात उत्पन्न झालेली; पाताळकन्या.

वार्य (ವಾರ್ಯ) (सं) ना. – निवारण्यास योग्य; विलंब करण्यासारखें

वार्षिक (ವಾರ್ಷಿಕ) (सं) वि. – वर्षासंबंधीं; प्रतिवर्षी येणारें; पावसाविषयीचें; श्राद्ध; वर्षश्राद्ध.

वाल (ವಾಲ) (क) ना. – मुक्तकेश; झिंजा; झिपरी; मोकळे केस; काळे लांब केस.

वालक (ವಾಲಕ) (क) ना. – काकण; अंगठी; केस.

वालधि (ವಾಲಧಿ) (सं) ना. – केसाची बुंथी; बुचडा; खोपा.

वालु (ವಾಲು) (क) धा. – वाकणें; उतार होणें; चकाकणें.

वालुका (के) (ವಾಲುಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना. – वाळू; रेव; रेती; पुलिक.

वाले (ವಾಲೆ) (क) ना. – पिसारा; ताळेपत्र; ताडपत्र; ताडपत्री. लेख.

वाल्मीकि (ವಾಲ್ಮೀಕಿ) (सं) ना. – वारुळात जन्मलेला; वाल्मिकी कवि.

वावदूक (ವಾವದೂಕ) (सं) ना. – जल्पक; बडबड्या; गप्पीदास; वाद खेळणारा; वितंडवादी. बढाईखोर.

वावि (वे) (ವಾವಿ [ವೆ]) (क) ना. – नातें; प्रेम; सोयरीक; संबंध; बांधव्य; साम्य; सारखेपणा.

वांसकार (ವಾಂಸಕಾರ) (सं) ना. – वेणु वाजवणारा; मुरली वाजवणारा; वंशीधर.

वास (ವಾಸ) (सं) ना. – राहण्याचें ठिकाण; घर; वस्त्रप्रावरण; सुगंध; वसतिस्थान.

वासक (ವಾಸಕ) (सं) ना. – सुगंध देणारा; वास पसरवणारा; घर; कापड; बिछाना; अंथरूण.

वासकसज्जिका (ವಾಸಕಸಜ್ಜಿಕಾ) (सं) ना. – अष्टविध नायिकांपैकी एक; शय्याशृंगारून प्रियकराची वाट पाहणारी युवती.

वासगार (ವಾಸಗಾರ) (क) ना. – रहिवासी; गृहस्थ; पावा वाजवणारा; मुरली वाजवणारा.

वासना (ವಾಸನಾ) (सं) ना. – सुवास; सुगंध; परिमळ; पूर्व जन्मीची अपूर्ण इच्छा; कर्मफल; संस्कार

वासनाफल (ವಾಸನಾಫಲ) (सं) ना. – कर्मफल; इच्छेचे फळ.

वासंति (ವಾಸಂತಿ) (सं) ना. – एक जातीचा मोगरा; वसंतलता; एक प्रकारची मुक्तिवेल.

वासर (ವಾಸರ) (सं) ना. – दिवस; दिन; वार.

—**मणि** (ಮಣಿ) (सं) ना. – दिनमणि; सूर्य.

वासव (ವಾಸವ) (सं) ना. – ऐश्वर्यवान इंद्र;

वासस्थ (ವಾಸಸ್ಥ) (सं) वि. – ठाण मांडून बसलेला; वसतीकर; गृहस्थ; घरकरून राहणारा.

वासस्थल (ವಾಸಸ್ಥಲ) (सं) ना. – ठिकाण; निवास; वसति; घर; राहण्याची जागा.

वासि (ವಾಸಿ) (सं) ना. – गृहस्थ; रहिवासी; घर करून राहणारा.

—**नी** (ನೀ) (सं) ना. – रहिवासिनी; गृहस्थिती; गृहवासिनी. (क) ना. – क्षेम; गुण; कपट; प्रतिज्ञा; हट्ट; अंशभाग; कीर्ति; स्थिति;

वासिग (ವಾಸಿಗ) (क) ना. – सेवक; नोकर; अंतेवासी.

वासित (ವಾಸಿತ) (सं) वि. – राहिलेला; सुवासिक; सुगंधी.

वासिवट्ट (ವಾಸಿವಟ್ಟು) (क) ना. – गौरव; घनता; मान्यता; मर्यादा; हट्ट; जिद्द.

वासिसु (ವಾಸಿಸು) (क) धा. – राहणें; घर करणें; सुवास दरवळणें; सुगंधणें.

वासुकि (ವಾಸುಕಿ) (सं) ना. – सर्पराज; आदिशेष.

—**शयन** (ಶಯನ) (सं) ना. – शेषशायी; विष्णु; अनंतशयन.

वासुदेव (ವಾಸುದೇವ) (सं) ना. – वसुदेवाचा मुलगा; कृष्ण; विष्णु.

वास्तव (विक) (ವಾಸ್ತವ [ವಿಕ]) (सं) वि. – खरें; सत्य; यथार्थ; सहज; स्वाभाविक.

वास्तु (ವಾಸ್ತು) (सं) ना. – घर; मंदिर; पाया.

वास्तुविद्ये (ವಾಸ್ತುವಿದ್ಯೆ) (सं) ना. – घरबांधणीतील कौशल्य; गृहरचनाशास्त्र; स्थापत्य.

वास्तुशिल्प (ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪ) (सं) ना. – इमारती बांधण्याची कला; स्थापत्यकौशल्य.

वाह (ವಾಹ) (सं) वि. – वाहणारा; पुढें चालवणारा; घेऊन जाणारा वाहक.

(सं) ना. – वाहन; घोडागाडी; घेऊन जाण्याचें साधन.

वाहक (ವಾಹಕ) (सं) वि. – जबाबदार; उत्तरदायी; ओझे वाहणारा; मजूर; सारथी; स्वार; निरोप्या; जासूद.

वाहन (ವಾಹನ) (सं) ना. – प्रवाससाधन; स्थलांतराचे साधन.

वाहस (ವಾಹಸ) (सं) ना. – अजगर; महासर्प.

वाहळितन (ವಾಹಳಿತನ) (क) ना. – अश्वारोहण; घोडस्वारी.

वाहिक (ವಾಹಿಕ) (सं) ना. – नगारा; भेरी; बैलगाडी; भारवाहक.

वाहित (ವಾಹಿತ) (सं) ना. – अतिभार; प्रचंड ओझें.

वाहिणि (णी) (ವಾಹಿಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना. – नदी; सैन्य; सेनाविभाग; प्रवाह; द्रवपदार्थाचें वाहणें.

वाहिनीपति (ವಾಹಿನೀಪತಿ) (सं) ना. – समुद्र; नदीपति; सेनापति.

वाहुक (ವಾಹುಕ) (सं) ना. – बाहुक; सारथी; नळ राजाचे नांव.

वाह्य (ವಾಹ್ಯ) (सं) वि. – वाहण्यासारखें; अंगावर ओझे घेण्यायोग्य; पुढें चालू ठेवण्यासारखें.

वाह्याळि (ವಾಹ್ಯಾಳಿ) (सं) ना. – आश्वारोहण; घोड्यावर स्वारी; राऊतपणा. ‘वहळितन’ पहा.

वाळ (ल) (ವಾಳ [ಲ]) (सं) ना. – आवाळु.

वाळि (ವಾಳಿ) (क) ना. – घोड्यावर स्वार होणें; तिरस्कार; नकोसा झालेला; अविवेक.

वाळ्ते (ವಾಳ್ತೆ) (सं) ना. – जीवन; प्रपंच; संसार; जगणें; उपजीवन.

वि (ವಿ) (सं) अ. – विशेष, विरुद्ध वैगरे अर्थानें शब्दाला जुळणारा उपसर्ग; पक्षी.

विंशति (ವಿಂಶತಿ) (सं) वि. – वीस; दोनदशक.

विकच (ವಿಕಚ) (सं) वि. – विकसित; उमललेले; विस्तार पावलेले; उघडलेले; केस गळलेले; टक्कलयुक्त.

विकट (ವಿಕಟ) (सं) वि. – कुरूप; विद्रूप; अस्ताव्यस्त; वक्र; वाकडेतिकडे; भयंकर; अक्राळविक्राळ.

—कवि (ಕವಿ) (सं) ना. – विडंबक कवि; हास्यकर कवि.

—हास्य (ಹಾಸ್ಯ) (सं) ना. – उपहास; हंसें; अपहास.

विकत्थन (ವಿಕತ್ಥನ) (सं) ना. – आत्मश्लाघा; आत्मस्तुति; फुशारकी; घमेंड; बढाई.

विकरण (ವಿಕರಣ) (सं) ना. – विद्रूपता; विकृति.

विकराल (ळ) (ವಿಕರಾಲ [ಳ]) (सं) वि. – अति क्रूर; भयंकर; अतिभयप्रद.

विकर्ण (ವಿಕರ್ಣ) (सं) ना. – बाण; शर; धृतराष्ट्रपुत्र.

विकरिसु (ವಿಕರಿಸು) (क) धा. – विद्रूप करणें; उलटापालट करणें; बदलणें; विरूपिणें.

विकर्तन (ವಿಕರ್ತನ) (सं) ना. – सूर्य.

विकर्म (ವಿಕರ್ಮ) (सं) ना. – अयोग्य काम; नीतिबाह्य वर्तन; करू नये ते काम.

विकल (ळ) (ವಿಕಲ [ಳ]) (सं) वि. – घाबरट; बेशुद्ध; कोमेजलेले; घडी पडलेले; अपूर्ण; उणीव असलेले. नष्ट.

विकल्प (ವಿಕಲ್ಪ) (सं) ना. – अनुमान; संदेह; अनिश्चितता; संदिग्धपणा; कुकल्पना; दुर्विचार; इष्टापत्ति; ऐच्छिक; व्याकरणांतील विकल्प.

विकल्पिसु (ವಿಕಲ್ಪಿಸು) (क) धा. – गैरसमज करून घेणें; भलतेच समजणें; अन्यथा कल्पिणें.

विकसन (ವಿಕಸನ) (क) ना. – विस्तार; वाढ; विकास; प्रगटता; चकाकी.

विकसिसु (ವಿಕಸಿಸು) (क) ना. – उमलणें; फुलणें; विकसणें; पसरणें; कोंब येणें; प्रगटणें.

विकार (ವಿಕಾರ) (सं) ना. – रूप बिघडवणें; उलटापालट; बदलावणी; अस्वाभाविक रूपांतर; विकृति; गोंधळ; इंद्रियचांचल्य.

विकारि (ವಿಕಾರಿ) (सं) वि. – इंद्रिये चाळवलेला; विरूप झालेला; विकृत मनाचा; एका संवत्सराचे नाव.

विकास (ವಿಕಾಸ) (सं) ना. – उमलण; उघडणूक; स्पष्टता; प्रगटन; परिस्फोट; विशालता.

विकासवाद (ವಿಕಾಸವಾದ) (सं) ना. – परिणामवाद; उत्क्रांतिवाद.

विकासि (ವಿಕಾಸಿ) (सं) वि. – प्रगटणारें; स्फुरणारें; उमलणारें; पसरणारें; स्पष्ट होणारें.

विकासिसु (ವಿಕಾಸಿಸು) (क) धा. – विकास होणें; प्रगट होणें; वाढविणें; उमलवणें.

विकिरण (ವಿಕಿರಣ) (सं) ना. – चौफेर विस्तार; फिस्करण; विखरण; जिकडेतिकडे प्रसार.

—किरण विकिरण (ಕಿರಣವಿಕಿರಣ) (सं) ना. – किरणविस्तार.

विकिरत् (ವಿಕಿರತ್) (सं) वि. – विखुरणारे; पसरणारे; वाढते; विस्तृत.

विकीर्ण (ವಿಕೀರ್ಣ) (सं) वि. – फैलावलेले; प्रसृत; रुंदावलेले; विस्कळित झालेले; फुटलेले; भरलेले; पर्याप्त.

विकुर्वाण (ವಿಕುರ್ವಾಣ) (सं) ना. – अयोग्य काम करणारा; दुष्कृत्य करणारा; विकर्मी.

विकृत (ವಿಕೃತ) (सं) वि. – विद्रूप; कुरूप; विकारी; रूपांतरित.

विकृति (ವಿಕೃತಿ) (सं) ना.–विकार; कुरूपता; दुष्कर्म; बदल; दुखणें; आजार; एक संवत्सर.

विकृष्ट (ವಿಕೃಷ್ಟ) (सं) वि.–चिरलेलें; ओढलेले; वाहात गेलेले; भयंकर; भीतिदायक; क्रूर.

विक्रम (ವಿಕ್ರಮ) (सं) ना.–सामर्थ्य; शक्ति; बल; पराक्रम; शौर्य; पाऊल; पाय; सर्वोपरि सामर्थ्य; सीमोल्लंघन; एका संवत्सराचें नाव.

विक्रमशतक (ವಿಕ್ರಮಶತಕ) (सं) ना.–विक्रमशक; चालुक्य राजांची कालगणना.

विक्रमादित्य (ವಿಕ್ರಮಾದಿತ್ಯ) (सं) ना.–प्राचीन उज्जयिनीचा सार्वभौम राजा.

विक्रमि (ವಿಕ್ರಮಿ) (सं) वि.–शूर; शक्तिशाली; पराक्रमी.

विक्रय (ವಿಕ್ರಯ) (सं) ना.–विक्री; विकणें; विनिमय; देवघेव.

विक्रयिसु (ವಿಕ್ರಯಿಸು) (क) धा.–विकणें; किंमतीनें देणें; मोबदला घेणें; पैशानें किंमत करणें.

विक्रांत (ವಿಕ್ರಾಂತ) (सं) वि.–सीमा ओलांडलेला. अतिक्रमित; उल्लंघित.
(सं) ना.–पराक्रमी वीर; जयशाली; पराक्रम; शौर्य; पाऊल.

विक्रिया (ವಿಕ್ರಿಯಾ) (सं) ना.–सुधारणा; प्रतिक्रिया; मंत्रतंत्रानें घडवलेला बदल.

विक्लव (ವಿಕ್ಲವ) (सं) वि.–कंप पावणारा; हलणारा; भ्यालेला; बेभान.

विक्षिप्त (ವಿಕ್ಷಿಪ್ತ) (सं) वि.–फेकलेला; भिरकाटलेला; त्यक्त; गोंधळलेला; मनावरील ताबा सुटलेलें; विमनस्क; तिरसट.

विक्षेप (ವಿಕ್ಷೇಪ) (सं) ना.–चालढकल; फेक; त्याग; सुटका; बेभानता; बेशुद्धि; घाबरेपणा.
—कटाक्ष विक्षेप (ಕಟಾಕ್ಷ ವಿಕ್ಷೇಪ) (सं) ना.–डोळेमोड; दृष्टिक्षेप; नजरफेक.

विक्षेपण (ವಿಕ್ಷೇಪಣ) (सं) ना.–त्याग; हालचाल; वारा वाहणें.

विख्यात (ವಿಖ್ಯಾತ) (सं) ना.–प्रसिद्ध; नावाजलेला; कीर्तिमंत.

विख्याति (ವಿಖ್ಯಾತಿ) (सं) ना.–प्रसिद्धी; ख्याति; कीर्ति; मोठेपणा.

विगड (ವಿಗಡ) (क) वि.–विकट; क्रूर; भयानक; श्रेष्ठ; बिघडवणारा; दुष्ट; शबर; बेरड.

विगडिसु (ವಿಗಡಿಸು) (क) धा.–बिघडवणें; विघटणें; मनःपूर्वक विरोधणें; भिववणें; वाकडे करणें; क्रूर होणें; दूर करणें.

विगत (ವಿಗತ) (सं) वि.–होऊन गेलेले; गमावलेले; विलंबित; त्यागलेले; संपलेलें; विस्मृत; बगळलेलें; विहंग दृष्टीचें.

विगळत् (ವಿಗಳತ್) (सं) वि.–गळत असलेले; झिरपणारे; घसरणारे; ओतले जाणारे.

विगलित (ವಿಗಲಿತ) (सं) वि.–शिथिल; सैल; गमावलेलें; त्यागिलेले; निस्तृत; घसरलेले; वितळलेले; पाणी झालेले; ओतलेलें; गळलेलें.

विगर्हण (णे) (ವಿಗರ್ಹಣ [ಣೆ]) (सं) ना.–निंदा; चहाडी; शिवी; टीका; दुर्लौकिक.

विगर्हित (ವಿಗರ್ಹಿತ) (सं) वि.–घसरलेले; तिरस्कृत; विरोधित; दुष्ट; निरुपयुक्त; हीन.

विगुर्वणे (ವಿಗುರ್ವಣೆ) (सं) ना.–भयप्रद कृति; चमत्कारिक वेष.

विगुर्बिसु } (ವಿಗುರ್ಬಿಸು)
विगुर्विसु } (ವಿಗುರ್ವಿಸು) (क) धा.–भीति दाखवणें; घाबरवणें; वेषांतर करणें; बिनतोड कृति करणें.

विग्रह (ವಿಗ್ರಹ) (सं) ना.–सामासिक पदविच्छेद; रूप; आकृति; विस्तार; प्रतिमा; देह; मूर्ति; सोडवणूक; भाग; अंश; युद्ध; प्रणयकलह; विराम चिन्ह; खास जाणीव.
—आराधने (ಆರಾಧನೆ) (सं) ना.–मूर्तिपूजा; देवपूजन; सगुण देवतार्चन.

विग्रहिसु (ವಿಗ್ರಹಿಸು) (क) धा.–समासाची फोड करणें; सामासिक पदें वेगळी करून सांगणें; विरोधणें; त्रास देणें; भांडणें.

विघट (टक) (ವಿಘಟ [ಟಕ]) (सं) वि.–वेगळे करणारा; फोडणारा; मोडणारा.
(सं) ना.–भेद; विरुद्ध जातीय घटक; भेदी; भंजक.

विघटन (ना) (ವಿಘಟನ [ನಾ]) (सं) ना.–वेगळेपणा; अलगता; वियोग; भेद; फूट; नाश.

विघटित (ವಿಘಟಿತ) (सं) ना.–भग्न; भेदलेलें; विग्रहित; वेगळे झालेले; बिघडलेले.

विघटिसु (ವಿಘಟಿಸು) (क) धा.–वेगवेगळे करणें; पृथक्करण करणें; दूर करणें; भीति उत्पन्न करणें.

विघन (ವಿಘನ) (सं) ना.–उष्टें; उच्छिष्ट; खाऊन उरलेलें.

विघाति (त) (ವಿಘಾತಿ [ತ]) (सं) ना.–टोला; थप्पड; दणका; विरोध; हरकत; नाश; खून; वध.

विघाति (तक) (ವಿಘಾತಿ [ತಕ]) (सं) वि.–खुनी; नाश करणारा; विघ्न आणणारा; दुखवणारा; मारणारा; संहारक.

विघूर्णित (ವಿಘೂರ್ಣಿತ) (सं) वि.–वाखाणलेले; नांवाजलेले; विकसित; विनम्र; गाजवलेलें.

विघूर्णिसु (ವಿಘೂರ್ಣಿಸು) (क) धा.–गदगदा हलणें; कापणें; कंप पावणें; टांगणें; आश्चर्यचकित होणें.

विघ्न (ವಿಘ್ನ) (सं) ना.–संकट; बाधा; अडचण; हरकत; विरोध; विग्रह.
—ईश्वर (ಈಶ್ವರ) (सं) ना.–गणपति; दुरित हरण.

—विनाश (शन) (ವಿನಾಶ [ಶನ]) (सं) ना.–गणपति; संकट निवारणारा.
विंगड (ವಿಂಗಡ) (क) ना.–विभक्तपणा; पृथकत्व; अलगता.
विंगडिसु (ವಿಂಗಡಿಸು) (क) धा.–वेगवेगळे करणें; विवेचन करणें; तारतम्य समजणें.
विचकिल (ವಿಚಕಿಲ) (सं) ना.–जाई; जुई.
विचक्षण (ವಿಚಕ್ಷಣ) (सं) वि.–खोलवर पाहणारा; चतुर; प्रखर बुद्धीचा; तारतम्य ज्ञानी; विद्वान; अनुभवी.
विचक्षणे (ವಿಚಕ್ಷಣೆ) (सं) ना.–कार्यकुशल स्त्री; चतुरमती; जाणती स्त्री; चातुर्य.
विचय (ವಿಚಯ) (सं) ना.–शोध; पूसतपास; समेट; पोरकटपणा.
विचल (ವಿಚಲ) (सं) वि.–हलणारा; अस्थिर; चंचल; कंपित.
विचार (ವಿಚಾರ) (सं) ना.–योजना; आलोचना; परीक्षण; तर्कसंगती; विमर्श; चिंतन; निर्णय; पृथकरण.
विचारक (ವಿಚಾರಕ) (सं) वि.–विचार करणारा; निरीक्षक; आलोचक; विमर्शक.
विचारणे (ವಿಚಾರಣೆ) (सं) ना.–परीक्षा; समजून घेणें; ज्ञान; इच्छा.
विचारपर (ವಿಚಾರಪರ) (सं) वि.–चिंतनशील; विमर्शात्मक; आलोचनापूर्ण.
विचारमूढ (ವಿಚಾರಮೂಢ) (सं) वि.–अजाण; विचारांत गडबडलेला; गोंधळलेला; दिङ्मूढ.
विचारशील (ವಿಚಾರಶೀಲ) (सं) वि.–पूर्ण विचार करणारा; समजून घेणारा; स्थिरबुद्धि; मन शांत ठेवणारा.
विचारस्थ (ವಿಚಾರಸ್ಥ) (सं) वि.–ज्ञानी; अनुभवी; विचारवंत; जाणीव असलेला.
विचारि (ವಿಚಾರಿ) (सं) ना.–तारतम्यबुद्धि असलेला; विमर्शक;
विचित्त (ವಿಚಿತ್ತ) (सं) वि.–मन ताब्यांत नसलेला; भ्रमिष्ट; भलतीकडे मन गेलेला.
विचित्र (ವಿಚಿತ್ರ) (सं) वि.–आश्चर्यकारक; गोंधळवणारा; रंगीबेरंगी; सुंदर; चित्ररहित.
—तर–तम (ತರ-ತಮ) (सं) वि.–अधिक विस्मयकर; अति सुंदर.
विच्छित्ति (ವಿಚ್ಛಿತ್ತಿ) (सं) ना.–कातरकाम; तोडप; फाडाफाड; विभाजन; विलंब; नष्टत्व; नाश; सीमा; मर्यादा; यति; अव्यवस्था; शोभा; सौंदर्य; रंगवणी.
—विशेष (ವಿಶೇಷ) (सं) ना.–विशिष्ट शोभा.
विच्छिदुर (ವಿಚ್ಛಿದುರ) (सं) वि.–फोडणारा; चिरणारा; सोडवणारा.
विछिन्न (ವಿಚ್ಛಿನ್ನ) (सं) वि.–फाटलेला; मोडलेला; तुकडे पाडलेला; विलंबित; नष्ट; समाप्त; रंगवलेला; लपवलेला.
छिन्नविच्छिन्न (ಛಿನ್ನವಿಚ್ಛಿನ್ನ) (सं) वि.–तुकडे तुकडे झालेला; फाटकेतुटके; मोडतोड झालेलें.
विच्छुरित (ವಿಚ್ಛುರಿತ) (सं) वि.–आच्छादलेला; लेप लावलेला; विच्छिन्न; अलगविलगलेला; फुटलेला.
विच्छेद (दन) (ವಿಚ್ಛೇದ [ದನ]) (सं) ना.–हरकत; अंत; शेवट; अंश; विभाग.
—विवाहविच्छेद (ವಿವಾಹವಿಚ್ಛೇದ) (सं) ना.–घटस्फोट; काडीमोड; सोडचिठी; लग्नभंग.
विजन (ವಿಜನ) (सं) वि.–निर्जन; एकान्त; अलोक.
विजय (ವಿಜಯ) (सं) ना.–यश; जय; अर्जुन; वैकुंठीचा द्वारपाल; आवळ्याचें झाड.
—दशमि (शमी) (ದಶಮಿ [ಶಮೀ]) (सं) ना.–नवरात्रातील शेवटचा दिवस; दसरा.
विजयश्री (ವಿಜಯಶ್ರೀ) (सं) ना.–विजयलक्ष्मी.
विजयि (ವಿಜಯಿ) (सं.) वि.–जयशाली; यशस्वी.
विययोत्सव (ವಿಜಯೋತ್ಸವ) (सं) ना.–यशाच्या आनंदानें केलेला उत्सव.
विजात (ವಿಜಾತ) (सं) वि.–भिन्नजाति संकराने जन्मलेला.
विजाति (ವಿಜಾತಿ) (सं) ना.–मिश्रणाची जात; हीनजात; पक्षाची जाति.
विजातीय (ವಿಜಾತೀಯ) (सं) ना.–वेगळ्या जातीचा; संकरज; भिन्न गुणधर्म असलेला.
विजिगीषु (ವಿಜಿಗೀಷು) (सं) वि.–विजयाची इच्छा करणारा; जयाकांक्षी; जयिष्णु.
विजित (ವಿಜಿತ) (सं) वि.–जिंकलेला; पराभूत; पराजित.
विजृंभ (भण) (ವಿಜೃಂಭ [ಭಣ]) (सं) ना.–विकसन; जांभई; तोंडउघड; हूल उठावण; देखावा; प्रदर्शन; संभ्रम; शृंगार.
विजृंभिसु (ವಿಜೃಂಭಿಸು) (क) धा.–उमलणें; विकसणें; विस्तरणें; उकलणें; स्फुरणें; शोभणें; अधिक होणें.
विजेत (ता) (तृ) (ವಿಜೇತ [ತಾ] [ತೃ]) (सं) ना.–जिंकणारा; जयशाली.
विजेय (य्य) (ವಿಜೇಯ [ಯ್ಯ]) (सं) वि.–जिंकण्यायोग्य; जय मिळवण्याजोगें.
विज्ञप्ति (ವಿಜ್ಞಪ್ತಿ) (सं) ना.–विनंती; मागणी; इच्छा.
विज्ञात (ವಿಜ್ಞಾತ) (सं) वि.–प्रसिद्ध; सर्वश्रुत; मौतिक शास्त्रासंबंधीं.
विज्ञान (ವಿಜ್ಞಾನ) (सं) ना.–विशिष्ट ज्ञान; विज्ञानाचें शास्त्र; शुद्ध जाणीव; परमात्मबुद्धि.
विज्ञानि (ವಿಜ್ಞಾನಿ) (सं) वि.–विशिष्ट ज्ञान असलेला; मौतिक-शास्त्र विशारद.

विज्ञापने (न) (ವಿಜ್ಞಾಪನೆ [ನ]) (सं) ना. – आकांक्षा; विनंति; प्रार्थना; अर्जी.

विज्ञापिसु (ವಿಜ್ಞಾಪಿಸು) (क) धा. – विनंति करणें; अर्ज करणें; विनम्र निवेदणें.

विज्ञेय (ವಿಜ್ಞೇಯ) (सं) ना. कळण्यायोग्य; समजण्यासारखें.

विट (ವಿಟ) (सं) ना. – नायक नायिकाच्या रंजनार्थ उपयोजिलेलें नाटकांतील संगीतादि कलावंत पात्र; मोसंबें; साखरलिंबू; विदूषकाचा सहकारी; कामुक; जार; कलहंस; विलासी; उंदीर; खैरवृक्ष.

विटंक (ವಿಟಂಕ) (सं) ना. – कबूतराचें घरटें; खुराडें; शिखर; कळस.

विटप (ವಿಟಪ) (सं) ना. – वृक्ष; झाड; उंबराचें झाड; औदुंबर.

विटाळ (ವಿಟಾಳ) (अ.दे) ना. – मालिन्य; शिवाशिव; अस्पर्श; रजोदर्शन; सूतक; अशौच; कलंक; अडचण.

विठ्ठल (ವಿಠ್ಠಲ) (सं) ना. – पंढरपूरची प्रमुख देवता.

विडंग (ವಿಡಂಗ) (सं) ना. – वावडिंग; कृमिघ्न वनस्पति.

विडंब (बन) (ವಿಡಂಬ [ಬನ]) (सं) ना. – हास्य; चेष्टा; अपवित्रीकरण; वेषांतर; घाबरेपणा; निराशा; बेभानता; फसवणूक.

विडंबिसु (ವಿಡಂಬಿಸು) (क) धा. – अनुकारिणें; चेष्टा करणें; विडंबणें; परिहास करणें; हंसें करणें.

विडाय (यि) (ವಿಡಾಯ [ಯಿ]) (सं) ना. – अवडंबर; मोठेपणा; सामर्थ्य; आश्चर्य; जांभई; अचंबा; ओळ; समूह; निळाचें झाड; उत्सव.

विडायिगेडु (ವಿಡಾಯಿಗೆಡು) (क) धा. – शक्ति क्षीण होणें; कळा जाणें; निस्तेजणें.

विडारक (ವಿಡಾರಕ) (सं) ना. – मांजर; बिडालक; मार्जार.

विड्डूर (ವಿಡ್ಡೂರ) (क) ना. – भांडखोरपणा; हिंसा; मुस्कटदाबी; पीडा; अडचण; हरकत.

विडूरज (ವಿಡೂರಜ) (सं) ना. – वैडूर्य रत्न.

विडौजस (ವಿಡೌಜಸ್) (सं) ना. – इंद्र; 'बिडौज'; पहा.

वितंड (ವಿತಂಡ) (सं) वि. – व्यर्थ; आडणा; अर्गला; हत्ती.

—**वाद** (ವಾದ) (सं) ना. – हट्ट; पोकळ चर्चा; तर्कदुष्ट विवरण; तर्काला सोडून केलेला वाद.

वितत (ವಿತತ) (सं) वि. – विस्तृत; रुंद; पूर्ण पसरलेले; एक तंतुवाद्य.

वितति (ವಿತತಿ) (सं) ना. – रास; घोस; घड; विशालता.

वितथ (ವಿತಥ) (सं) वि. – व्यर्थ; पोकळ; असत्य; निरुपयुक्त.

वितंतु (ವಿತಂತು) (सं) ना. – विधवा; जिची जिविताशा संपलेली आहे अशी स्त्री; उत्तम जातीचा घोडा.

वितरण (णे) (ವಿತರಣ [ಣೆ]) (सं) ना. – वाटप; उचित दान; तरून जाणें; परतीरगमन; अर्पण.

वितर्क (ವಿತರ್ಕ) (सं) ना. – कल्पना; इच्छा; संदेह; संशय; विरोधविचार; अनुमान.

वितान (ವಿತಾನ) (सं) ना. – मांडव; छप्पर; समूह; विस्तार; विशालता; अंश; ओळ; यज्ञ; शून्य.

विताळ (ವಿತಾಳ) (सं) ना. – विस्तार; प्रसार; आधिक्य; अभिवृद्धि; उपाय; गर्व.

वित्त (ವಿತ್ತ) (सं) वि. – समजलेले; प्रसिद्ध.
(सं) ना. – पैसा; द्रव्य; वैभव; संपत्ति; लाभ; प्रयोजन.

वित्ताधिप (धीश) (ವಿತ್ತಾಧಿಪ [ಧೀಶ]) (सं) ना. – कुबेर; धनस्वामी.

वित्ति (ವಿತ್ತಿ) (सं) ना. – ज्ञान; लाभ; विचार; संपत्ति.

वित्तैषण (ವಿತ್ತೈಷಣ) (सं) ना. – संपत्तीची अभिलाषा; लाभाची इच्छा.

विद (ವಿದ) (सं) वि. – जाणता; ज्ञानी; विद्वान; पंडित; निष्णात.

विदग्ध (ವಿದಗ್ಧ) (सं) वि. – जळून गेलेला; कष्टांत असलेला; कष्ट सहन केलेला.
(सं) ना. – पंडित; विद्वान; निपुण; कुशल.

विदग्धा (ग्धे) (ವಿದಗ್ಧಾ [ಗ್ಧೆ]) (सं) वि. – चतुर स्त्री; विदुषी; पंडिता.

विदर्भ (ವಿದರ್ಭ) (सं) ना. – वऱ्हाड प्रांत.

—**कन्या–जा** (ಕನ್ಯಾ–ಜಾ) (सं) ना. – रुक्मिणी; दमयंती.

विदर्भरीति (ವಿದರ್ಭರೀತಿ) (सं) ना. – एक काव्यशैली; वैदर्भी रीति.

विदल (ವಿದಲ) (सं) वि. – उघडलेले; उमललेलें; विकसित; दळ नसलेलें; अखंड.
– (सं) ना. – तुकडा; भाग; चूर.

विदलित (ವಿದಲಿತ) (सं) वि. – फुटलेलें; विकसित; उघडें; तुडवलेलें.

विदळिसु (ವಿದಳಿಸು) (क) धा. – तुकडे करणें; भाग पाडणें; फाडणें; फोडणें.

विदारक (ವಿದಾರಕ) (सं) वि. – फोडणारा; फाडणारा.
(सं) ना. – विधुर; पत्नि मृत झालेला.

विदारण (णे) (ವಿದಾರಣ [ಣೆ]) (सं) ना. – फाडाफाड; चीरफाड; मोडतोड; युद्ध; रण; भांडण; खून; शिरच्छेद; कंदन.

विदारि (ವಿದಾರಿ) (सं) वि. – फोडणारा; तुकडे पाडणारा; वेगळे करणारा.

विदारित (ವಿದಾರಿತ) (सं) वि. – फाटकेतुटकें; चिरलेलें; ठार मारलेलें; प्राणघातक.

विदारिसु (ವಿದಾರಿಸು) (क) धा. – चिरणें; चूर करणें; लुटणें; उपटणें; फोडणें.
विदित (ವಿದಿತ) (सं) वि. – माहीत झालेलें; अनुभव घेतलेलें; निवडलेलें; सुप्रसिद्ध.
(सं) ना. – समजूत; बुद्धि; भान; विचार; आलोचना.
विदीर्ण (ವಿದೀರ್ಣ) (सं) वि. – सोललेले; फाडलेले; चिरलेले.
विदु (ವಿದು) (सं) ना. – गंडस्थळामधील सखल भाग; जाणता.
(क) ना. – महिना; चंद्र; विष्णु; विश्रांति; बिन्हाड.
विदुर (ವಿದುರ) (सं) ना. – विचित्रवीर्याचा पुत्र; धृतराष्ट्रांचा लहान भाऊ.
विदुष (ವಿದುಷ) (सं) ना. – विद्वान; पंडित; ज्ञानी.
विदुषि (षी) (ವಿದುಷಿ [ಷೀ]) (सं) ना. – विद्यावती; पंडिता; विदग्धा.
विदूर (ವಿದೂರ) (सं) वि. – फार दूर राहणारा; दूरस्थ; वगळलेला.
विदूरज (ವಿದೂರಜ) (सं) ना. – वैडूर्य रत्न.
विदूषक (ವಿದೂಷಕ) (सं) वि. – चेष्टेखोर; विनोदी पात्र; नकल्या; हास्यकार; गोड्डी; वाक्यांगवेषविकारांनीं हसवणारा.
विदूषित (ವಿದೂಷಿತ) (सं) वि. – मलीन; अपवित्र; दोष असलेला.
विदेश (ವಿದೇಶ) (सं) ना. – अन्यदेश; परदेश; परकें राष्ट्र.
विदेह (ವಿದೇಹ) (सं) ना. – एक देशनाम; जनकाचें राज्य; देह नसलेला; काम; जनकराजा.
—जा—सुता (ಜಾ–ಸುತಾ) (सं) ना. – सीतादेवी; जानकी.
विद्ध (ವಿದ್ಧ) (सं) वि. – घायाळ; जखमी; कोरलेले; भोंक पाडलेलें; प्रविष्ट; विरुद्ध; फेकलेलें; मारलेलें.
(सं) ना. – जखम; घाय; व्रण.
विद्यमान (ವಿದ್ಯಮಾನ) (सं) वि. – ज्ञात; समजणारे; चालू असलेलें; प्रचलित; हयात.
(सं) ना. – वर्तमान; बातमी; समाचार; स्थितिगति; संगती.
विद्या (द्ये) (ವಿದ್ಯಾ [ದ್ಯೆ]) (सं) ना. – सत्यज्ञान; शिक्षण; संस्कृति; समजूत; लेखनवाचन.
—अधीश (ಅಧೀಶ) (सं) ना. – गणपति.
—अभ्यास (ಅಭ್ಯಾಸ) (सं) ना. – शिक्षण; वाचन; मनन.
—अर्थि (ಅರ್ಥಿ) (सं) वि. – शिकणारा; अभ्यासू; शिक्षण घेणारा.
—वंत (ವಂತ) वि. – ज्ञानी; विद्वान; पंडित.
विद्याधर (ವಿದ್ಯಾಧರ) (सं) ना. – विद्वान; एक देवजाति; पंडित·
विद्याधरि (री) (ವಿದ್ಯಾಧರಿ [ರೀ]) (सं) ना. – विद्याधर जातीय स्त्री; गंधर्वकन्या; अप्सरा.

विद्यानाथ (ವಿದ್ಯಾನಾಥ) (सं) ना. – गणपति; 'प्रतापरुद्रीय' या काव्याचा कर्ता; विद्यापति.
विद्याविनोद (ವಿದ್ಯಾವಿನೋದ) (सं) ना. – कलाकौशल्य क्रीडा; रसिकांचा कालक्षेप.
विद्युत् (त्तु) (ವಿದ್ಯುತ್ [ತ್ತು]) (सं) ना. – वीज; प्रकाशशक्ती; विजेचा प्रकाश.
विद्युत्कवच (ವಿದ್ಯುತ್ಕವಚ) (सं) ना. – विद्युतत्संरक्षक साधन. विजेचे आवरण.
विद्युत् व्यजन (ವಿದ್ಯುತ್‌ವ್ಯಜನ) (सं) ना. – विजेचा पंखा;
विद्युल्लते (ವಿದ್ಯುಲ್ಲತೆ) (सं) ना. – वीज; विजेची वेल.
विद्योत (तन) (ವಿದ್ಯೋತ [ತನ]) (सं) ना. – धडाडती ज्वाला; प्रकाशमान.
विद्रव (वण) (ವಿದ್ರವ [ವಣ]) (सं) ना. – वितळणी; प्रवाह; तळमळ; चिंता; पलायन.
विद्रविसु (ವಿದ್ರವಿಸು) वितळणे; वितळून वाहणें; पळणें.
विद्राव (वण) (ವಿದ್ರಾವ [ವಣ]) (सं) ना. – वितळण; प्रवहन पलायन; पाठलाग.
विद्रुत (ವಿದ್ರುತ) (सं) वि. – पळालेला; पाय काढलेला; तळमळ असलेला; चिंता करणारा; दिसेनासा झालेला.
विद्रुम (ವಿದ್ರುಮ) (सं) ना. – प्रवाळ; पोवळे; पालवी; अंकुर.
विद्वत् (ವಿದ್ವತ್) (सं) ना. – विद्वान्; पंडित; ज्ञानी.
विद्वत्ता (त्ते) (ವಿದ್ವತ್ತಾ [ತ್ತೆ]) (सं) ना. पांडित्य; ज्ञान; बुद्धिमानता.
विद्वत्त्व (ವಿದ್ವತ್ತ್ವ) (सं) ना. – शहाणपण; ज्ञान; पांडित्य.
विद्वस् (द्वांस) (ವಿದ್ವಸ್ [ದ್ವಾಂಸ]) (सं) वि. – पंडित; ज्ञानी; विद्यावंत.
विद्वान (ವಿದ್ವಾನ) (सं) वि. – पंडित; जाणता.
विद्विष (ವಿದ್ವಿಷ) (सं) ना. – वैरी; शत्रु; विरोधी.
विद्विष्ट (ವಿದ್ವಿಷ್ಟ) (सं) वि. – शत्रुत्व केला गेलेला; विरोधलेला; द्वेष केला गेलेला.
(सं) ना. – शत्रु; वैरी; विरोधक.
विद्वेष (ವಿದ್ವೇಷ) (सं) ना. – विशेष भांडण; शत्रुत्व; बद्धकटाक्ष; हाडवैर; भांडण.
विद्वेषि (ವಿದ್ವೇಷಿ) (सं) ना. – प्रबल वैरी; खडतर शत्रु; कट्टु भांडण.
विद्वेषित (ವಿದ್ವೇಷಿತ) (सं) वि. – वैरपात्र; शत्रुत्व पत्करलेला.
विध (ವಿಧ) (सं) ना. – प्रकार, पद्धति; रीति; तऱ्हा; क्रम; रूप.
(सं) वि. – अनेक रीतीचा.
विधर्मि (र्मिन्) (ವಿಧರ್ಮಿ [ರ್ಮಿನ್]) (सं) वि. – अन्य धर्मांचा; वेगळ्या मतपंथाचा; दुसऱ्या संप्रदायाचा; अन्यजातीय.

विधर्मीय (ವಿಧರ್ಮೀಯ) (सं) वि. – भिन्न सांप्रदायी. अन्य पंथाचा.

विधवते (ವಿಧವತೆ) (सं) ना. – रांडावपण; वैधव्य; पतिनिधोत्तर स्थिति.

विधवा (वे) (ವಿಧವಾ [ವೆ]) (सं) ना. – मृतपति; रांड; विगतपति.

विधा (ವಿಧಾ) (सं) ना. – आकार; रीति; प्रकार; पद्धति; आवृत्ति; हत्ती घोडा यांचा आहार; प्रवेश; पगार; मजुरी.

विधात (ता) तृ (ವಿಧಾತ [ತಾ][ತೃ]) (सं) ना. – विधी; ब्रह्मदेव; दानी; दाता; दैव; विश्वकर्मा; कामदेव; मदिरा.

विधान (ವಿಧಾನ) (सं) ना. – क्रम; पद्धति; व्यवस्था; नियम; रीत. निबंधन; चौकट; साधन; रचना; निर्माण; शैली.

—**सौध** (ಸೌಧ) (सं) ना. – म्हैसूर राज्याचे शासनसभाभुवन.

विधायक (ವಿಧಾಯಕ) (सं) वि. – सरळ जुळणारे; रचनात्मक; शासन करणारे; नियामक; व्यवस्थापक; नियम करणारा.
(सं) ना. – नायक; पुढारी; अध्यक्ष.

—**कार्यक्रम** (ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ) (सं) ना. – रचनात्मक कामकाज.

विधावंत (ವಿಧಾವಂತ) (सं) ना. – पगारदार; वेतन घेणारा; वेतनाधिकारी.

विधि (ವಿಧಿ) (सं) ना. – ब्रह्मा; दैव; अदृष्ट; आज्ञा; शासन; नियम; क्रम; बंध; निर्बंध; भाग्य; वर्तन; कर्म; स्थिति; करार; सृष्टि; निर्मिती; गजाहार; विज्ञानी; वेळ; विष्णु.

विधिज्ञ (ವಿಧಿಜ್ಞ) (सं) ना. – कर्मठ; ब्राह्मण; दैव जाणणारा; भूतभविष्यज्ञानी; दैवज्ञ; ज्योतिषी.

विधिप्रयोग (ವಿಧಿಪ್ರಯೋಗ) (सं) ना. – नियमपालन; नियमानुचरण; शासनानुकरण.

विधिबिंदु (ವಿಧಿಬಿಂದು) (सं) वि. – शासनसंमत; शासनानुबंध. (Point of order)

विधिवत् (पूर्वक) (ವಿಧಿವತ್ [ಪೂರ್ವಕ]) (सं) अ. – नियमानुसार; यथाक्रम.

विधिलिखित (ವಿಧಿಲಿಖಿತ) (सं) ना. – नशीब; दैव; कर्मफल; कपाळी लिहिलेलें; ललाटीं रेखलेलें.

विधिसु (ವಿಧಿಸು) (क) धा. – आज्ञा करणें; परवानगी देणें; निश्चय करणें.

विधु (ವಿಧು) (सं) ना. – चंद्र; महिना; विष्णु.

विधुत (ವಿಧುತ) (सं) वि. – हलतें; झुलतें; लोंबतें; उपटलेलें; टाकलेलें.

विधुधर (ವಿಧುಧರ) (सं) ना. – शशिधर; चंद्रमौली; शंकर.

विधुंतुद (ವಿಧುಂತುದ) (सं) ना. – चंद्राला त्रास देणारे; राहुकेतू.

विधुमौळी (ವಿಧುಮೌಳಿ) (सं) ना. – चंद्रशेखर; शिव.

विधुर (ವಿಧುರ) (सं) वि. – दूर केलेला; अलग केलेला; वेगळा झालेला; भार नसलेला; स्वतंत्र; पीडित.
(सं) ना. – विगतपत्नी; पत्नी मेलेला.

विधुरे (ವಿಧುರೆ) (सं) ना. – वियोगिनी; विरहिणी; विधवा; अडचणींत अडकलेली; कष्टासाठींच जगलेली.

विधुवन (ವಿಧುವನ) (सं) ना. – कंपन; हालचाल; आंदोलन.

विधुहास (ವಿಧುಹಾಸ) (सं) ना. – चंद्रहास; एक वैष्णवभक्त.

विधूत (ವಿಧೂತ) (सं) वि. – हलविलेला; आंदोलित; लोंबत ठेवलेला; त्यक्त; टाकलेला.

विधृत (ವಿಧೃತ) (सं) वि. – अलग केलेला; दूरीकृत; वियोजित; उद्धार केलेला; उचलून घेतलेला; धरलेला.

विधेय (ವಿಧೇಯ) (सं) वि. – नम्र; अंकित; आज्ञाधारक; आधीन.

—**ता-ते** (ತಾ,-ತೆ) (सं) ना. – आधीनता; नम्रता; आज्ञाधारकत्व.

विध्यर्थ (ವಿಧ್ಯರ್ಥ) (सं) ना. – इच्छा; आकांक्षा; परवानगी इत्यादि सूचित करणारे क्रियापद; विधीचा अर्थ; प्रयोजन; कार्याचा हेतु.

विध्युक्त (ವಿಧ್ಯುಕ್ತ) (सं) वि. – वेदशास्त्रप्रणित; शासनादि नियमांत सांगितलेलें; विधिविधानसंमत; कायद्याला धरून असलेले.

विध्वंस (ವಿಧ್ವಂಸ) (सं) ना. – संपूर्ण हानी; विनाश; बद्धवैर; सर्वनाश.

विनत (ವಿನತ) (सं) वि. – वाकवलेलें; वाकलेलें; नम्र; नमस्कृत; अंकित; विनयपूर्ण; आधीन.

विनता (ವಿನತಾ) (सं) ना. – गरुडाची माता.

—**आत्मज, सुत** (ಆತ್ಮಜ–ಸುತ) (सं) ना. – गरूड; वैनतेय.

विनति (ವಿನತಿ) (सं) ना. – विनय; नम्रभाव; बाक; मऊपणा; सद्वतन; सौजन्य; निरंहकार; नमन; नमस्कार.

विन (ना) द (ವಿನ [ನಾ] ದ) (सं) ना. – शब्द; आवाज; ध्वनि; विनोद; संतोष; विलास.

विनमित (ವಿನಮಿತ) (सं) ना. – अति नम्र; अति वाकलेला; लवून नमस्कार केलेला; विनम्र.

विनय (ವಿನಯ) (सं) ना. – नम्रता; सद्वर्तन; सौजन्य; नम्र वर्तन; अनुनय; नमस्कार; प्रणाम; आज्ञापालन; बौद्ध पीटकांतील विनयपीटक.

विनयन (ವಿನಯನ) (सं) ना. – निभावणी; संगतीनें नेणें; शिस्त; व्यवस्था; शिक्षण; अंधत्व; आंधळेपण.

विनष्ट (ವಿನಷ್ಟ) (सं) वि. – नाश पावलेलें; अदृश्य; न दिसणारें; विकृत.

विना (ವಿನಾ) (सं) अ.–शिवाय; खेरीज; वांचून; सोडून; नसतांना.

विनायक (ವಿನಾಯಕ) (सं) ना.–गणपति; पक्षिश्रेष्ठ; गरूड; बुद्धदेव.

विनाश (ವಿನಾಶ) (सं) ना.–विपरीत हानी; विध्वंस; सर्वनाश.

विनिपात (ವಿನಿಪಾತ) (सं) ना.– अधःपात; घसरण; सर्वनाश; नर्कप्राप्ति; दुर्गति; अशुभ; नाश; अवसान; प्राप्ति; जखम; आघात; अमर्यादा.

विनिमय (ವಿನಿಮಯ) (सं) ना.–देवघेव; आदानप्रदान; अदलाबदल; पुरवठा; दडपण.

विनियम (मन) (ವಿನಿಯಮ [ಮನ]) (सं) ना.–स्वाधीनता; अंकितता; निग्रह; निरीक्षण; वेतन; नियम; वेतनश्रेणी.

विनियोग (ವಿನಿಯೋಗ) (सं) ना.–खर्चवेंच; व्यय; उपयोग; सेवा; वांटणी; विभाजन; नियमन; व्यवस्था; निर्वासन; त्याग; हरकत; विघ्न; कामांत गुंतलेल्या लोकांचा गट.

विनियोगिसु (ವಿನಿಯೋಗಿಸು) (क) धा.–खर्चिणें; गुंतणें; व्यवस्था लावणें; दूर करणें; अलग करणें.

विनिर्मित (ವಿನಿರ್ಮಿತ) (सं) वि.–निर्मिलेलें; सृजन केलेलें; कारणीभूत.

विनिवृत्त (ವಿನಿವೃತ್ತ) (सं) वि.–फिरविलेलें; फिरलेलें; परत गेलेलें; थांबलेलें; कामांतून मुक्त झालेलें.

विनीत (ವಿನೀತ) (सं) वि.–नम्र; विनयशील; सुसंस्कृत; सभ्य वर्तनाचे; सुशिक्षित; सुंदर; निभावलेलें; मार्गदर्शन केलेला; व्यवस्था लागलेला; बोलावून नेलेला; आत्मसंयमी; सरळ; साधासीधा; पाळीव घोडा; व्यापारी.

विनुत (ವಿನುತ) (सं) वि.–स्तविलेला; स्तुति केलेला; वर्णित; कीर्तित; प्रसिद्ध; भरीव.

विनुति (ವಿನುತಿ) (सं) ना.–कीर्ति; प्रशस्ती; स्तुती; वर्णन.

विनूतन (त्न) (ವಿನೂತನ [ತ್ನ]) (सं) वि.–नवीन; नूतन; नवपद्धतीचें.

विनेतृ (ता) (ವಿನೇತೃ [ತಾ]) (सं) ना.–मार्गदर्शक; नेता; पुढारी; शासक; राजा.

विनेय (ವಿನೇಯ) (सं) वि.–नेतां येण्यासारखें; निभावण्यायोग्य सुंदर; नम्र.

विनोद (ವಿನೋದ) (क) ना.–आनंद; उत्साह; परिहास; हास्य; कुचेष्टा; कालक्षेप; विलाससंभ्रम; खेळ.

विनोदवाहनचक्र (ವಿನೋದವಾಹನಚಕ್ರ) (सं) ना.–आल्हादचक्र; फिरत्या झोपाळ्याचें चक्र merry-go-round.

विनोदि (ವಿನೋದಿ) (सं) वि.–हसविणारा; विदूषक; गोड्डी;

विनोदिनि (ವಿನೋದಿನಿ) (सं) ना.–हास्यप्रिया; विलासिनी; संतोषिणी; हास्यविनोदांत काल कंठणारी.

विनोदिसु (ವಿನೋದಿಸು) (क) धा.–संतोषणें; आनंदणें; विलास करणें.

विंध्य (ವಿಂಧ್ಯ) (सं) ना.–मध्यभारतीय पर्वत; शिकारी.

वि (बि) न्नते (ವಿ [ಬಿ]ನ್ನತೆ) (क) ना.–व्याकुलता; बेभानता.

वि (बि) न्नाण (ವಿ [ಬಿ]ನ್ನಾಣ) (क) ना.–विशेष ज्ञान; पांडित्य; मुरका; विलास; संकोच; हावभाव.

विन्यस्त (ವಿನ್ಯಸ್ತ) (सं) वि.–ठेवलेलें; रचलेलें; खचित; दिलेलें; स्वाधीन केलेलें.

विन्यास (ವಿನ್ಯಾಸ) (सं) ना.–ठेवण; रचना; जोडणी; संग्रह; संकलन; दृश्य; क्रम; अभिनय; हावभाव; आधार; आश्रय वस्तु.

विपक्ष (ವಿಪಕ್ಷ) (सं) ना. शत्रुपक्ष; विरोधी दल; हेतुरहितता.

विपंचि (ची) (ವಿಪಂಚಿ [ಚೀ]) (सं) ना.–वीणा; खेळ; पडदा.

विपण (णन) (ವಿಪಣ [ಣನ]) (सं) ना.–विक्री; विक्रय; विनिमय; दे–घे; देवघेव; व्यापार; व्यवसाय.

विपणि (ವಿಪಣಿ) (सं) ना.–दुकानाची ओळ; पेठ; बाजार; मंडई; व्यापार कट्टा.

विपत्ति (ವಿಪತ್ತಿ) (सं) ना.–संकट; दुर्दैव; पीडा; कष्ट; दुर्दशा; आपत्ति; अडचण; हरकत.

विपत्तु (दा) (ವಿಪತ್ತು [ದಾ]) (सं) ना.–गंडांतर; संकट; पीडा; कष्ट; विपत्ति.

विपद् (ವಿಪದ್) (सं) ना.–विपदा; संकट; आपत्ति.

विपन्न (ವಿಪನ್ನ) (सं) वि.–दुर्दैवी; कष्टी; पीडित; आपत्तींत सापडलेली.

विपरीत (ವಿಪರೀತ) (सं) वि.–पूर्ण विरोधी; अपमानित; अतिरिक्त; अतिशय; मनाला न रुचणारें; उलट; पूर्ण गुंडाळलेलें; मन मानेल तसें.

विपर्यय (र्याय) (ವಿಪರ್ಯಯ [ರ್ಯಾಯ]) }
विपर्यास (ವಿಪರ್ಯಾಸ) } (सं) ना.–
विपरीत स्थिति; असंगति; विरोध; चूकभूल; अदलाबदल; संकट.

विपश्चित् (ವಿಪಶ್ಚಿತ್) (सं) वि.–विद्वान; पंडित; बुद्धिमान.

विपाक (ವಿಪಾಕ) (सं) ना.–कर्मफल; परिणाम; फल; परिपाक; अडचण; पीडा; दुखणें.

विपाटन (ವಿಪಾಟನ) (सं) ना.–भेदन; चीरफाड; मोडतोड.

विपिन (ವಿಪಿನ) (सं) ना.–वन; अरण्य; जंगल.

विपुल (ವಿಪುಲ) (सं) वि.–अतिशय; पुष्कळ; विशाल; विस्तृत; अगाध; खोल; घन.

विपुला (ले) (ವಿಪುಲಾ [ಲೆ]) (सं) ना.–पृथ्वी; भूमी.

विप्र (ವಿಪ್ರ) (सं) ना.–ब्राह्मण; भूदेव; पंडित; ज्ञानी; किरण; गवत.

विप्रकृत (ವಿಪ್ರಕೃತ) (सं) वि. – अप्रस्तुत; प्रकृत नसलेलें; अडचणीचें; पीडित; अनमानित.
विप्रकृष्ट (ವಿಪ್ರಕೃಷ್ಟ) (सं) वि. – फोडलेलें; हिरावून घेतलेलें; हिसकून घेतलेले; ओढून नेलेलें; रुंद; विस्तृत.
विप्रतिपत्ति (ವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿ) (सं) ना. – गैरसमज; भ्रम; विरुद्धज्ञान; आक्षेप; विरोध; स्पर्धा; कळवळा; तळमळ; चिंता; भीति.
विप्रतिषिद्ध (ವಿಪ್ರತಿಷಿದ್ಧ) (सं) वि. – निषिद्ध; विलंब लावलेली; अतिरिक्त.
विप्रयुक्त (ವಿಪ್ರಯುಕ್ತ) (सं) वि. – विरहित; दूर केलेलें; वियोग पावलेलें.
विप्रयोग (ವಿಪ್ರಯೋಗ) (सं) ना. – वियोग; विरह; दूरांतरता.
विप्रलंभ (ವಿಪ್ರಲಂಭ) (सं) ना. – विरह; वियोग; प्रिय माणसाचें दूर जाणें; प्रियकरांचा विरही शृंगार; भांडण; कपट; ठकवणा.
विप्रलब्ध (ವಿಪ್ರಲಬ್ಧ) (सं) वि. – वियुक्त; विरहित; निराश; वंचित; फसविलेले; दुखविलेलें.
विप्रलाप (ವಿಪ್ರಲಾಪ) (सं) ना. – व्यर्थ चकाट्या; विफल चर्चा; गप्पा; वांझवार्ता; अतिदुःख.
विप्लव (ವಿಪ್ಲವ) (सं) ना. – क्रांती; बदल; प्रलय; नाश; युद्ध; रण; भांडण; स्पर्धा; अहमहमिका; पीडा; उपद्रव; नाव; सांगड; होडी; तरी.
विफल (ವಿಫಲ) (सं) वि. – निष्फळ; फलरहित; पोकळ; व्यर्थ; निरुपयुक्त.
विबुध (ವಿಬುಧ) (सं) ना. – पंडित; विद्वान्; ज्ञानी; जाणकार; ब्राह्मण; देवता.
विबोध (ವಿಬೋಧ) (सं) ना. – ज्ञान; जाणीव; समज; बुद्धि मानता; ज्ञानहीनता; प्रज्ञाहीनता; जाणीवशून्यता.
विभक्त (ವಿಭಕ್ತ) (सं) वि. – वाटून दिलेला; वेगवेगळा; फुटीर; वाटणी झालेला.
विभक्ति (ವಿಭಕ್ತಿ) (सं) ना. – विभाग; वांटणी; भागाकार; वांटप; नामाचें अन्यशब्दाशीं संबंध दर्शन.
विभंग (ವಿಭಂಗ) (सं) ना. – विस्मरण; नाश; विरोध; विघ्न; अभिनय; हावभाव. भावदर्शन.
विभजन (ना) (ने) (ವಿಭಜನ [ನಾ] ನೆ) (सं) ना. – पृथक्करण; वाटणी.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – पृथक् पृथक् करणें; वेगळें करणें; वांटणी करणें; फोडणें.
विभव (ವಿಭವ) (सं) ना. – धनता; श्रेष्ठता; शोभा; शृंगार. वैभव; श्रीमंती; गौरव; एक संवत्सर. द्रव्य; उत्साह.
विभाकर (ವಿಭಾಕರ) (सं) ना. – सूर्य; रवि.
विभाग (ವಿಭಾಗ) (सं) ना. – अंश; भाग; तुकडा; चूर; वाटणी.
विभाजक (ವಿಭಾಜಕ) (सं) वि. – भागणारा; पृथक्करण करणारा; वाटणी करणारा; भूमीतीचें एक उपकरण.
विभाड (ವಿಭಾಡ) (सं) वि. – पळविणारा; पराजय करणारा. (सं) ना. – विजय; यश.
विभात (ವಿಭಾತ) (सं) ना. प्रभात; पहाट; सकाळ.
विभाव (ವಿಭಾವ) (सं) ना. – रसोत्पत्तीचीं आलंबन-उद्दीपनादि कारणें; विरुद्ध भाव; विरोध; पृथक्करण; मित्रविवेक; निर्णय.
विभावने (न) (ವಿಭಾವನೆ [ನ]) (सं) ना. – निश्चय; ज्ञान; विवेक; कल्पना.
विभावरि (री) (ವಿಭಾವರಿ [ರೀ]) (सं) ना. – रात्र.
विभावसु (ವಿಭಾವಸು) (सं) ना. – सूर्य; अग्नि; चंद्र.
विभास (ವಿಭಾಸ) (सं) वि. – चकाकणारें; प्रकाशणारें; उगवणारे.
विभासा (से) (ವಿಭಾಸಾ [ಸೆ]) (सं) ना. – प्रकाश; शोभा; कांति; उजेड.
विभिन्न (ವಿಭಿನ್ನ) (सं) ना. – फुटलेले; चिरलेले; विविध; अनेक तुकडे झालेलें.
विभीषण (ವಿಭೀಷಣ) (सं) ना. – फार भयंकर; रावणाचा लहान भाऊ.
विभु (ವಿಭು) (क) ना. – स्वामी; यजमान; प्रभु; ब्रह्मा; विष्णु; महेश; राजा.
विभूति (ವಿಭೂತಿ) (सं) ना. – भस्म; राख; अतुल ऐश्वर्य; आणिमादि अष्टसिद्धि; अतिमानवशक्ति; महापुरुष पराक्रम; महिमा; गौरव; कल्याण.
विभूषण (ವಿಭೂಷಣ) (सं) ना. – अलंकार; आभरण; दागिना; शृंगार.
विभेद (ವಿಭೇದ) (सं) ना. – व्यत्यास; पृथक्करण; न्यूनाधिक; दूर करणें.
विभेदिसु (ವಿಭೇದಿಸು) (क) ना. – आंत शिरून पाहणें; डोकावणें; समजून घेणें; विलग करणें; तारतम्य दाखविणें.
विभ्रम (ವಿಭ್ರಮ) (सं) ना. – भ्रांति; गैरसमज; घाबरेपणा; गोंधळ; भ्रमण; शोभा; आरास; प्रेमचेष्टा; शृंगाराविष्कार.
विभ्रमण (ವಿಭ್ರಮಣ) (सं) ना. – भ्रमंति; फिरती; हालचाल; भ्रम; खूळ.
विभ्रमे (ವಿಭ್ರಮೆ) (सं) ना. – अत्यासक्ति; खुळेपणा; भ्रांति.
विभ्राजिसु (ವಿಭ್ರಾಜಿಸು)(क) धा. – प्रकाशणें; चकाकणें; शोभणें; लकाकणें.
विभ्रांत (ವಿಭ್ರಾಂತ) (सं) वि. – गोंधळलेला; भ्रमिष्ट; विस्मित; उत्तेजित; कळवळा उत्पन्न झालेला.
विभ्रांति (ವಿಭ್ರಾಂತಿ) (सं) ना. – अतिभ्रांति; बेभानता; 'तल्लण' पहा.

विमग्न (ವಿಮಗ್ನ) (सं) वि. – गुंग; तल्लीन; आसक्त; बुडालेला; मग्न.
विमंडित (ವಿಮಂಡಿತ) (सं) वि. – उत्तम; अलंकृत; शृंगारित; सजविलेला.
विमत (ವಿಮತ) (सं) ना. – अन्यमत; विरोधी अभिप्राय; अन्यजाति.
विमनस्क (ವಿಮನಸ್ಕ) (सं) वि. – उद्विग्न; उत्साहहीन; घाबरलेला; भ्रमिष्ट.
विमनस्सु (ವಿಮನಸ್ಸು) (सं) वि. – चित्तस्वास्थ्य नसलेलें; मन उडलेला; चळलेला; कळवळा.
विमर्दन (ವಿಮರ್ದನ) (सं) ना. – पीडा; घर्षण; गळा दावणें; मारामारी; भांडण; कलह.
विमर्श (र्शे) (ವಿಮರ್ಶ [ರ್ಶೆ]) (सं) ना. – गुणदोष; कसोटी; तौलनिक परीक्षण; पर्यालोचन; परिशीलन; परीक्षा.
विमर्शक (ವಿಮರ್ಶಕ) (सं) वि. – परीक्षक; टीकाकार; तुलना करणारा; पर्यालोचक.
विमल (ವಿಮಲ) (सं) वि. – स्वच्छ; स्पष्ट; पवित्र; शुद्ध; निर्दोष; निष्कलंक; निर्मल.
विमातृ (ವಿಮಾತೃ [ತೆ]) (ते) (सं) ना. – सावत्र आई; दुसरी आई.
विमान (ವಿಮಾನ) (सं) ना. – राजगृह; गोपुर; राजवाडा; आकाशयान; अंतराळयान; लिंगायताची प्रेतवाहक तिरडी; अपमान; तिरस्कार.
विमुक्त (ವಿಮುಕ್ತ) (सं) ना. मोकळें; सुटलेलें; हिसकावून घेतलेलें.
(सं) ना. – संन्यासी; विरक्त.
विमुक्ति (ವಿಮುಕ್ತಿ) (सं) ना. – स्वातंत्र्य; जननमरणांतून सुटका; मोक्ष; विमोचन.
विमुख (ವಿಮುಖ) (सं) वि. – तोंड फिरवलेला; दुसरीकडें वळलेला. विरुद्ध; प्रतिकूल; उदासीन.
विमोचन (ने) (ವಿಮೋಚನ [ನೆ]) (सं) ना. – सुटका; मोकळीक; संकटमुक्ती; विखरण; हिसकावणी; भिरकटणी.
वियत् (ವಿಯತ್) (सं) ना. – आकाश; आभाळ; भानु.
—चर (ಚರ) (सं) ना. – पक्षी; आकाशांतून संचरणारे देव; गंधर्व वगैरे.
—गंगा (ಗಂಗಾ) (सं) ना. – देवगंगा; आकाशगंगा.
—मणि (ಮಣಿ) (सं) ना. – सूर्य; सूर्यकांत मणी.
वियुक्त (ವಿಯುಕ್ತ) (सं) वि. – दूर झालेलें; पृथक्करण केलेलें, वेगळे झालेलें.
वियोग (ವಿಯೋಗ) (सं) ना. – विरह; अलगता; हानी; मरण.
वियोगिनि (नी) (ವಿಯೋಗಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – नवऱ्यापासून दूर झालेली; विरह पावलेली; विरहिणी.
विरक्त (ವಿರಕ್ತ) (सं) वि. – अनासक्त; सुखदुःख समान मानणारा; अतृप्त; उदासीन; संसारावर आसक्ति नसलेला.
(सं) ना. – बैरागी; संन्यासी; यती.
विरक्ति (ವಿರಕ್ತಿ) (सं) ना. – वैराग्य; सुखदुःखसमदृष्टि; संसाराविषयीं उदासीनता; अनासक्ति; भाविकता; दैविक चिंतनाची आवड; निरिच्छता.
—मार्ग (ಮಾರ್ಗ) (सं) ना. – अध्यात्ममार्ग.
विरचना (ने) (ವಿರಚನಾ [ನೆ]) (सं) ना. – मांडणी; आरास; व्यवस्था; थाटमाट; सिद्धता; निर्मिति.
विरचिसु (ವಿರಚಿಸು) (क) धा. – चांगली रचना करणें; उत्पन्न करणें; सृजिणें; निर्मिणें.
विरज (ವಿರಜ) (सं) वि. – घाण नसलेलें; धूळ नसलेलें; निर्धूल; शुद्ध, ऋतुमती नसलेली; कामादि विकारांत न सांपडलेली.
विरंच (चि) (ವಿರಂಚ [ಚಿ]) (सं) ना. – ब्रह्मदेव; प्रजापति.
विरड (ವಿರಡ) (सं) वि. – विराट; लोकोत्तर; असाधारण; फार मोठा.
(सं) ना. – शरीर; देह, आकृति.
विरत (ವಿರತ) (सं) वि. – शेवटचा; अंत्य; संपलेला; थांबलेला; विलंबित; विश्रांत.
विरति (ವಿರತಿ) (सं) ना. – शेवट; अंत; समारोप; तिरस्कार; औदासीन्य; उपेक्षा; निष्काम; हरकत; विश्रांति; वैराग्य; निरिच्छता.
विरथ (ವಿರಥ) (सं) ना. – रथहीन; रथ काढून घेतलेला.
विरल (ವಿರಲ) (सं) वि. – विरळ; पातळ; फट पडलेलें; दुष्प्राप्य; दुर्लभ; अल्पस्य; थोडका.
विरस (ವಿರಸ) (सं) वि. – रूक्ष; नीरस; रस नसलेला; वाळलेला; शुष्क; अर्थहीन; निष्प्रेम; निरुत्साह.
विरह (ವಿರಹ) (सं) ना. – वियोग; प्रियजनांचें दूर होणें; मनांतील कालवालव.
—अग्नि-ताप (ಅಗ್ನಿ-ತಾಪ) (सं) ना. – प्रियजनवियोगानें होणारी तळमळ.
विरहि (ವಿರಹಿ) (सं) वि. – वियोग पावलेले; दूर झालेले; वियुक्त
विरहिणि (णी) (ವಿರಹಿಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना. – प्रियकरापासून दूर झालेली; प्रियकरानें टाकलेली; ताटातूट झालेली; नियोगिनी; परित्यक्ता.
विरळ (ವಿರಳ) (सं) वि. – दूरदूर; दुर्लभ; क्वचित मिळणारे; पातळ.
विराग (ವಿರಾಗ) (सं) ना. – विरक्ति; वैराग्य; औदासीन्य.

विरागि (ವಿರಾಗಿ) (सं) ना. – वैरागी; संन्यासी; उदासी; ऋषी; संसाराविषयीं अनासक्त.

विराजमान (ವಿರಾಜಮಾನ) (सं) वि. – प्रकाशणारा; चकाकणारा; क्रांतिमान; शोभिवंत; ब्रह्मदेवाचा एक पुत्र.

विराजिसु (ವಿರಾಜಿಸು) (क) धा. – प्रकाशणें; उजेड पडणें; शोभणें सुंदर दिसणें; चकाकणें.

विराट् (ವಿರಾಟ್) (सं) वि- – लोकोत्तर; असाधारण; विश्वव्यापी; फार मोठा.

—पुरुष, –रूप (ಪುರುಷ, –ರೂಪ) (सं) ना. – परमात्मा.

विराट (ವಿರಾಟ) (सं) ना. – मत्स्यदेशाचा राजा.

विराध (ವಿರಾಧ) (सं) ना. – रामानें मारलेला एक राक्षस.

विराम (ವಿರಾಮ) (सं) ना. – शेवट; अंत; विश्रांती; सुटका; मार्ग; अवकाश; 'तेरपु' पहा.

विराव (ವಿರಾವ) (सं) ना. – मोठा आवाज; महाध्वनि; हाकारे; आरोळी; केका; पक्ष्यांचा आवाज.

विरिंच (चि) (ವಿರಿಂಚ [ಚಿ]) (सं) ना. – ब्रह्मदेव; कमलासन.

विरुत (ವಿರುತ) (सं) वि. – किंकाळी; फोडलेला; ओरडलेला.

विरुति (ವಿರುತಿ) (सं) ना. – आक्रोश; आरोळी; आराव; किंकाळी; कलरव; झंकार.

विरुद्ध (ವಿರುದ್ಧ) (सं) वि. – विरोधी; प्रतिपक्षीय; प्रतिकूल; विमुख, अवश; स्वाधीन न होणारा.

विरूप (ವಿರೂಪ) (सं) वि. – कुरुप; विकृतरूप; अन्यरूप घेतलेला; आकारहीन.

—अक्ष (ಅಕ್ಷ (सं) ना. – त्रिनेत्र शिव.

विरूपि (ವಿರೂಪಿ) (सं) वि. – कुरूप; विद्रूप; आकारदुष्ट.

विरेचन (ವಿರೇಚನ)(सं) ना. – मलविसर्जन; मलशुद्धिकर; सारक.

विरोचन (ವಿರೋಚನ) (सं) वि. – चकाकणारा.

(सं) ना. – सूर्य; चंद्र; अग्नि; बळीचा बाप.

विरोध (ವಿರೋಧ) (सं) ना. – वैर; भांडण; प्रतिकूलता; नापसंती; खंडन; विघ्न; हरकत.

विरोधाभास (ವಿರೋಧಾಭಾಸ) (सं) ना. – विरोध आहे असा भ्रम; श्लेषालंकाराची एक पद्धति.

विरोधि (धी) (ವಿರೋಧಿ [ಧೀ]) (सं) ना. – शत्रु; वैरी; भांडणारा; अडकाठी.

विरोधिसु (ವಿರೋಧಿಸು) (क) धा. – भांडण करणें; भांडणें; विरोधणें; प्रतिकूल राहणें; विरुद्ध जाणें; हरकत घेणें.

विर्गु (र्दु) (ವಿರ್ಗು [ರ್ದು]) (क) ना. – ब्रीद; आमंत्रण; बोलवणें; हाक.

विल (ವಿಲ) (सं) ना. – बीळ; गुहा; भोक; ढोली.

विलक्ष (ವಿಲಕ್ಷ)((सं) वि. – आश्चर्यकारक; विलक्षण; नवपद्धतीचे; असामान्य; लोकोत्तर; लक्षण नसलेलें.

विलग (ವಿಲಗ) (सं) वि. – अपवाद; अपकीर्ती; कष्ट; पीडा; अडचण; गंडांतर; विसंगती; अजोड.

विलग्न (ವಿಲಗ್ನ) (सं) वि. – संबंधित; जुळलेलें; जुळविलेलें; बद्ध; बंदिस्त.

विलंघन (ವಿಲಂಘನ) (सं) ना. – अतिक्रमण; बहिष्कार; उल्लंघन.

विलंघिसु (ವಿಲಂಘಿಸು) (क) ना. – पार होणें; अतिक्रमण करणें; उडून जाणें; 'नेगे' पहा.

विलंब (बन) (ವಿಲಂಬ [ಬನ]) (सं) ना. – कालक्षेप; दिरंगाई; धिमेपणा; लांबणीवर पडणें.

विलंबिसु (ವಿಲಂಬಿಸು) (क) धा. – सावकाशीनें करणें; काळ काढणे; वाढविणें; त्याग करणें.

विलय (यन) (ವಿಲಯ [ಯನ]) (सं) ना. – प्रलय; जगाचा नाश; वितळणी.

विलस (सन) (ವಿಲಸ [ಸನ]) (सं) ना. – कांति; शोभा; आरास; मिरवणूक.

विलसत् (ವಿಲಸತ್) (सं) वि. – शोभणारें; चकाकणारें; प्रकाशणारें; सुंदर; मनोहर.

विलसित (ವಿಲಸಿತ) (सं) वि. – चकाकणारें; लकाकणारें; सुंदर; विचित्र.

(सं) ना. – कांति. विनोद; विलास; क्रीडा; 'चेल्लाट' पहा.

विलाप (ವಿಲಾಪ) (सं) ना. – रुदन; एक सुरांत रडणें; एकसुरी रड; मोठ्यानें दिलेली हाक.

विलास (ವಿಲಾಸ) (सं) ना. – विनोद; उल्हास; खेळ; क्रीडा; शोभा; आरास; लावण्य; लकाकी; हावभाव; विज्ञान.

विलासवति (ವಿಲಾಸವತಿ) (सं) वि. – मुरका मारणारी; अभिनेत्री; मुरडणारी; लाजाळू.

विलासिनी (ವಿಲಾಸಿನಿ) (सं) वि. – चैन करणारी; विषयलोलुप; गुल्हौशी.

विलिप्त (ವಿಲಿಪ್ತ) (सं) वि. – आसक्त; लेप दिलेलें; झिलई केलेलें; पाणी दिलेलें.

विलीन (ವಿಲೀನ) (सं) वि. – एकरूप झालेलें; मिश्रित; समाविष्ट; बुडलेलें; अदृश्य; वितळलेलें.

विलुप्त (ವಿಲುಪ್ತ) (सं) वि. – लोपलेलें; दृष्टिआड झालेलें; नाश झालेलें.

विलुलि (लि) त (ವಿಲುಲಿ [ಳಿ]ತ) (सं) वि. – अव्यवस्थित; लोंबत ठेवलेलें; हेलकावे खाणारें; गडगडलेलें; अस्ताव्यस्त.

विलून (ವಿಲೂನ) (सं) वि. – कातरलेले; छिनलेले; तुकडे केलेले; कापलेले.

विलेपन (ವಿಲೇಪನ) (सं) ना. – लेप; माखणें; थर देणें; उटी; सुगंधी द्रव्य; उटणें; वापर.

विलेपित (ವಿಲೇಪಿತ) (सं) वि. – वापरलेलें; गुंतलेलें; लेपलेलें.
विलोकन (ವಿಲೋಕನ) (सं) ना. – पाहणी; दृष्टि.
विलोचन (ವಿಲೋಚನ) (सं) ना. – डोळा; नेत्र; सूर्य; आकाशनेत्र.
विलोभन (ವಿಲೋಭನ) (सं) ना. – आशा; मोहन; फसवणूक; सोंग.
विलोम (ವಿಲೋಮ) (सं) वि. – अपमानित; विरुद्ध; विपरीत; प्रतिकूल; टक्कल पडलेला; खल्वाट.
—संतति (ಸಂತತಿ) (सं) ना. – उच्चवर्णी स्त्री व हीनयाती पुरुष यांची संतती.
विलोल (ವಿಲೋಲ) (सं) वि. – चंचल; हलणारा;हुरळलेला; अत्यानंद झालेला.
विलोलुप (ವಿಲೋಲುಪ) (सं) वि. – अत्याशा करणारा; अतिलोभी; अत्यासक्त.
विवक्षा (क्षे) (ವಿವಕ್ಷಾ [ಕ್ಷೆ]) (सं) ना. – सांगण्याची इच्छा; बोलण्याची इच्छा; उद्देश; भाव; तात्पर्य.
विवक्षित (ವಿವಕ್ಷಿತ) (सं) वि. – माहीत असलेला; सांगण्याची अपेक्षा करणारा.
विवध (ವಿವಧ) (सं) ना. – पायवाट; पाऊलवाट.
विवर (ವಿವರ) (सं) ना. – स्पष्ट कथन; स्पष्टीकरण; फोड; उलगडा; खुलासा; रंध्र; भोक; बीळ; ढोली; दोष; छिद्र; गुहा.
विवरण (णे) (ವಿವರಣ [ಣೆ]) (सं) ना. – पेरणी; निरूपण; व्याख्यान.
विवरिसु (ವಿವರಿಸು) (क) धा. – विवरण करणें; विवेचिणें; कष्ट करणें; सोडविणें; विशद करणें, फोड करणें.
विवर्जिसु (ವಿವರ್ಜಿಸು) (क) धा. – सोडणें; दूर करणें; परित्याग करणें; काढून टाकणें.
विवर्ण (ವಿವರ್ಣ) (सं) वि. – विटलेलें; रंग गेलेलें, कळाहीन; तेजरहित; खालच्या वर्णांशी संबंधित.
विवर्त (ವಿವರ್ತ) (सं) ना. – परिवर्तन; बदल; नृत्य; माया; पद्धति.
विवश (ವಿವಶ) (सं) वि. – परवश; भान हरपलेले, बेभान; पराधीन.
विवस्वत् (स्वंत) (ವಿವಸ್ವತ್ [ಸ್ವಂತ]) (सं) ना. – सूर्य; भास्कर; अरुण; अर्काचें झाड; एक कालगणना; एक मनु.
विवाद (ವಿವಾದ) (सं) ना. – भांडण; तंटा; शब्दाशब्दी; तर्क; चर्चा.
विवाल (ವಿವಾಲ) (सं) ना. – बिडाल; मांजर.
विवाह (ವಿವಾಹ) (सं) ना. – लग्न; कल्याण.
विविक्त (ವಿವಿಕ್ತ) (सं) वि. – अलग; निर्जन; गुप्त; एका जातीचे.
विविध (ವಿವಿಧ) (सं) वि. – अनेक प्रकारचे; कित्येक जातीचे; हरतऱ्हेचे.

विवेक (ವಿವೇಕ) (सं) ना. – तोलून पाहण्याची बुद्धि; तारतम्य; गुणदोषपरीक्षणशक्ति; विमर्श; विचार.
विवेचन (ना) (ने) (ವಿವೇಚನ [ನಾ] ನೆ) (सं) ना. – गुणदोषविवेक; बऱ्यावाईटाची निवड.
विशंका (के) (ವಿಶಂಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना. – संशय; संदेह; भय; भीति.
विशद (ವಿಶದ) (सं) वि. – स्पष्ट; विस्तृत; शुद्ध; स्वच्छ; निर्मल; पांढरें.
विशल्य (ವಿಶಲ್ಯ) (सं) वि. – निष्कंटक; अडचण नसलेला.
विशसन (ವಿಶಸನ) (सं) ना. – घात; खून; खड्ग; तलवार.
विशाप (ವಿಶಾಪ) (सं) ना. – उश्शाप; शापमोचन; त्रासांतून सुटका.
विशारद (ವಿಶಾರದ) (सं) वि. – कुशल; चतुर; निपुण; विद्वान; पंडित.
विशाल (ವಿಶಾಲ) (सं) वि. – विस्तृत; मोठें; रुंद;
विशिख (ವಿಶಿಖ) (सं) ना. – शर; बाण; खल्वाट; शिखा नसलेला.
विशिष्ट (ವಿಶಿಷ್ಟ) (सं) वि. – असाधारण; असामान्य; नवीन पद्धतीचा.
विशिष्टाद्वैत (ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತ) (सं) ना. – वैष्णव मत; रामानुज स्थापित मतपंथ.
विशीर्ण (ವಿಶೀರ್ಣ) (सं) वि. – वाळलेला; रोड; फुटका; जखमी; नष्ट; खालावलेला; चूर झालेला.
विशुद्ध (ವಿಶುದ್ಧ) (सं) वि. – निर्मल; पवित्र; चोख; निष्कलंक.
विशृंखल (ವಿಶೃಂಖಲ) (सं) वि. – स्वैर; मनाला येईल तसें वागणारा; अनियमित; नियमबद्ध नसलेला.
विशेष्य (ವಿಶೇಷ್ಯ) (सं) ना. – आधिक्य; वैपुल्य; वरचढ; स्पर्धा; अहमहमिका; विशेषणाकडून वर्णिलेलें नाम; भेद्य.
विशेषण (ವಿಶೇಷಣ) (सं) ना. – नामाचे गुणवर्णन करणारा शब्द; भेदक; अनेकांतून एकाचेंच वर्णन करणारा शब्द.
विशेषिसु (ವಿಶೇಷಿಸು) (क) धा. – वैशिष्ट्य दाखवणें; वाढवणें; वर्णन करणें.
विश्र(श्रा)म (ವಿಶ್ರ [ಶ್ರಾ] ಮ) (सं) ना. – विश्रांति; विराम; समारोप; अंत; शेवट.
विश्रांति (ವಿಶ್ರಾಂತಿ) (सं) ना. – विराम; श्रमपरिहार; सेवानिवृत्ति.
विश्रुत (ವಿಶ್ರುತ) (सं) वि. – प्रसिद्ध; नामांकित; कीर्तिमान.
विश्लथ (ವಿಶ್ಲಥ) (सं) वि. – सैल; ढिलें; अनिबंद्ध; सुटलेलें.
विश्लेपक (ವಿಶ್ಲೇಪಕ) (सं) ना. – विद्युत्प्रवाही तारेला आधारभूत मातीचें उपकरण.
विश्लेषण (ವಿಶ್ಲೇಷಣ) (सं) ना. – पृथक्करण; वियोग; विघटन.

विश्व (ವಿಶ್ವ) (सं) ना.–सर्व, सगळें जगत्; संसार; विष्णु.
विश्वकर्त (ವಿಶ್ವಕರ್ತ) (सं) ना.–ब्रह्मा; परमेश्वर.
विश्वकर्म (ವಿಶ್ವಕರ್ಮ) (सं) ना.–देवशिल्पी; सृष्टिकर्ता; ब्रह्मदेव.
विश्वकेतु (ವಿಶ್ವಕೇತು) (सं) ना.–अनिरुद्ध.
विश्वतः (ವಿಶ್ವತಃ) (सं) अ.–कोठेंहि; सर्वत्र; दशदिशीं.
विश्वदेव (नाथ) (ವಿಶ್ವದೇವ [ನಾಥ]) (सं) ना.–परमात्मा; शिव; विश्वाचा स्वामी.
विश्वंभर (ವಿಶ್ವಂಭರ) (सं) ना.–विश्वपालक; विश्वाचा रक्षणकर्ता; विष्णु सर्वसंग्राहक; hold all. प्रवासी बिछाना.
विश्वंभरा (ವಿಶ್ವಂಭರಾ) (सं) ना.–जगाचा भार वाहणारी; भूमाता.
विश्वरूप (ವಿಶ್ವರೂಪ) (सं) ना.–विष्णु; कृष्ण; ईश्वराचें विराट स्वरूप.
विश्वलोचन (ವಿಶ್ವಲೋಚನ) (सं) ना.–जगाचा डोळा; सूर्य.
विश्वसन (ವಿಶ್ವಸನ) (सं) ना.–विश्वास; श्रद्धा; प्रतिज्ञा; वचन.
विश्वसनीय (ವಿಶ್ವಸನೀಯ) (सं) वि.–विश्वास ठेवण्यायोग्य; विश्वसार्ह.
विश्वसृज (ವಿಶ್ವಸೃಜ) (सं) ना.–ब्रह्मदेव; विश्व उत्पन्न करणारा; स्रष्टा.
विश्वस्त (ವಿಶ್ವಸ್ತ) (सं) वि.–विश्वासु; विश्वास आहे असा; धैर्यशाली; विश्वास ठेवण्यायोग्य.
विश्वस्ते (ವಿಶ್ವಸ್ತೆ) (सं) ना.–विधवा; रांडमुंड.
विश्वानर (ವಿಶ್ವಾನರ) (सं) ना.–अग्नि; सूर्य.
विश्वामित्र (ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ) (सं) ना.–एक क्षत्रिय मुनी.
विश्वावसु (ವಿಶ್ವಾವಸು) (सं) ना.–एक गंधर्व; एक संवत्सर.
विश्वास (ವಿಶ್ವಾಸ) (सं) ना.–भरंवसा; श्रद्धा; अभिवचन.
विश्वेश्वर (ವಿಶ್ವೇಶ್ವರ) (सं) ना.–जगाचा मालक; परमात्मा; शिव; काशींतील शिवलिंग.
विष (ವಿಷ) (सं) ना.–पाणी; गरळ; नंज; कडूपणा; कठोर भाषण; टोचून बोललेला शब्द; टोमणा.
–**कंठ–कंधर** (ಕಂಠ,–ಕಂಧರ) (सं) ना.–शिव; विषप्राशन केलेला.
—**कन्निके** (ಕನ್ನಿಕೆ) (सं) ना.–स्पर्शानें मरण आणणारी स्त्री; चाणक्यानें पर्वतराजाला पाठवलेली कन्या.
विषण्ण (ವಿಷಣ್ಣ) (सं) वि.–म्लान; उदासीन; खिन्न; दुःखी.
विषधर (ವಿಷಧರ) शिव; सर्प; मेघ.
–**अरि,–अहित** (ಅರಿ,–ಅಹಿತ) (सं) ना.–मोर; गरुड; चंद्र.
विषपुच्छ (ವಿಷಪುಚ್ಛ) (सं) ना.–नांगीमधें विषअसलेला; विंचू.
विषभृत (ವಿಷಭೃತ್) (सं) ना.–मेघ; ढग; सर्प; असभ्य; अरण्य; शिव.

विषम (ವಿಷಮ) (सं) वि.–असम; समान नसलेला; त्रासदायक; क्रूर; अक्रमिक; नीतिबाह्य; विरूप.
—**सायक-शर** (ಸಾಯಕ,–ಶರ) (सं) ना.–कामदेव मन्मथ; मदन.
विषमाक्ष (ವಿಷಮಾಕ್ಷ) (सं) ना.–शिव; त्रिनेत्र.
विषय (ವಿಷಯ) (सं) ना.–विचार; अभिप्राय; वस्तु; गाव; विचाराला कारणीभूत प्रसंग; काम; इंद्रियसुख.
विषसर्प (ವಿಷಸರ್ಪ) (सं) ना.–भयंकर विषारी नाग; कालिया.
विषाण (ವಿಷಾಣ) (सं) ना.–शिंग; हत्तीचा दांत; डुकराचा सुळा; कोंब.
विषाद (ವಿಷಾದ) (सं) ना.–दुःख; निरुत्साह; परिताप; भीति; औदासीन्य; विषप्राशन करणारा; शिव.
विषूचि (चिका) (ವಿಷೂಚಿ [ಚಿಕಾ]) (सं) ना.–महामारी; पटकी; कॉलरा.
विष्कंभ (ವಿಷ್ಕಂಭ) (सं) ना.–नाटकांतील दोन अंक जोडणारा प्रवेश; अडणा; विघ्न.
विष्टप (ವಿಷ್ಟಪ) (सं) ना.–विश्व; लोक; जगत्; संसार; प्रपंच.
विष्टर (ವಿಷ್ಟರ) (सं) ना.–गादी; आसन; सिंहासन.
विष्टरश्रव (वस्) (ವಿಷ್ಟರಶ್ರವ [ವಸ್]) विष्णु; कृष्ण.
विष्टे (ष्टा) (ವಿಷ್ಟೆ [ಷ್ಟಾ]) (सं) ना.–मल; मैला; शेण; लेंडी.
विष्णु (ವಿಷ್ಣು) (सं) ना.–त्रिमूर्तिपैकी एक; सर्वगामी; सर्वसंचारी.
विष्णुगुप्त (ವಿಷ್ಣುಗುಪ್ತ) (सं) ना.–चाणक्य; कौटिल्य.
विष्णुपद (ವಿಷ್ಣುಪದ) (सं) ना.–आकाश; आभाळ; अंतरिक्ष.
विष्णुपदी (ವಿಷ್ಣುಪದೀ) (सं) ना.–विष्णूच्या पायापासून जन्मलेली; गंगा.
विष्णुवर्धन (ವಿಷ್ಣುವರ್ಧನ) (सं) ना.–एक सुप्रसिद्ध होयसळ राजा.
विष्णुश्रवण (ವಿಷ್ಣುಶ್ರವಣ) (सं) ना.–नक्षत्र; तारका.
विष्वक् (ವಿಷ್ವಕ್) (सं) अ.–सर्वत्र; कोठेंहि; पहावें तिकडे; सर्वस्थळीं; दशदिशा; चोहीकडे.
विष्वक्सेन (ವಿಷ್ವಕ್ಸೇನ) (सं) ना.–विष्णु; कृष्ण;
वि (बि) स (ವಿ [ಬಿ] ಸ) (सं) ना.–पाणी; नंज; गरळ.
विसंचिसु (ವಿಸಂಚಿಸು) (क) धा.–पूड होणें; निर्बल होणें; अशक्त होणें.
विसटंबरि (ವಿಸಟಂಬರಿ) (क) धा.–वाट फुटेल तिकडे पळणें; चौफेर पसरणें; चहूकडे वाढणें.
विसंधि (ವಿಸಂಧಿ) (सं) ना.–विग्रह; विस्कळितपणा; विभक्तता.
विसप्रसून (ವಿಸಪ್ರಸೂನ) (सं) ना.–कमल; पाण्यातील फूल; जलपुष्प.

विसंवाद (ವಿಸಂವಾದ) (सं) ना. – विसंगत विधान; विग्रह; अमान्यता; चुकीचें बोलणें.

विसर (ವಿಸರ) (सं) ना. – रास; गट; समूह; प्रसार; वाढ; रुंदी.

विसर्ग (ವಿಸರ್ಗ) (सं) ना. – दान; त्याग; मोक्ष; प्रलय; नाश. विसर्ग संज्ञा (:); संस्कृत स्वरमालेतील अंत्यस्वर.

विसर्ज (र्जन) (ವಿಸರ್ಜ [ರ್ಜನ]) (सं) ना. – त्याग; ढकल; बहिष्कार; पाठवणी; उत्सव,-समारंभ; सांगता; दान; देणगी; वर.

विसर्जिसु (ವಿಸರ್ಜಿಸು) (क) धा. – त्याग करणें; सोडणें; व्रताची सांगता करणें; दूर करणें; समाराधना घालणें; उद्यापन करणें.

विसर्प (ವಿಸರ್ಪ) (सं) ना. – वाढ; प्रसार; पुरोगति.

विसृत (ವಿಸೃತ) (सं) वि. – वाढलेले; पुढें आलेले; पसरलेले; रुंदावलेलें.

विसृति (ವಿಸೃತಿ) (सं) ना. – वाढ; प्रसार; पुरोगमन.

विसृमर (ವಿಸೃಮರ) (सं) वि. – उतू येणारे; उधाणाला आलेले; फेकणारा; झिरपणारा.

विसृष्ट (ವಿಸೃಷ್ಟ) (सं) वि. – टाकलेला; प्रेरणा लाभलेला; निर्मिलेला.

विस्त (स्ता) र (ವಿಸ್ತ [ಸ್ತಾ] ರ) (सं) ना. – प्रसार; प्रचार; वाढ; विवेचन; अहंकार; विशालता; रुंदी.

विस्तरण (ವಿಸ್ತರಣ) (सं) ना. – विस्तार; विवरण; वाढावा; व्याप्ति; वाढीव भाग.

विस्तीर्ण (ವಿಸ್ತೀರ್ಣ) (सं) वि. – विशाल; रुंद; वाढविलेला; अघळपघळ; लांबरुंद.

विस्तृत (ವಿಸ್ತೃತ) (सं) वि. – पसरलेलें; विस्तरलेलें.

विस्फार (ವಿಸ್ಫಾರ) (सं) वि. – स्फुरण पावणारा; कंप पावणारा; फुरफुरणारा; चळणारा; झंकार; धनुष्टंकार.

विस्फारित (ವಿಸ್ಫಾರಿತ) (सं) वि. – रुंद; पसरलेलें; वाढलेलें; उघडलेलें.

—नेत्र (ನೇತ್ರ) (सं) ना. – उघडा डोळा; शिवनयनाप्रमाणें न मिटणारा.

विस्फुलिंग (ವಿಸ್ಫುಲಿಂಗ) (सं) ना. – ठिणगी; एकप्रकारचें विष.

विस्फोट (ವಿಸ್ಫೋಟ) (सं) ना. – स्फोट; दारूकाम; फोड; करट; पुळी.

विस्मय (ವಿಸ್ಮಯ) (सं) ना. – आश्चर्य; चमत्कार; अचंबा.

विस्मरण (ವಿಸ್ಮರಣ) (सं) ना. – विसर; विस्मृति; आठवण जाणें.

विस्मित (ವಿಸ್ಮಿತ) (सं) वि. – आश्चर्यचकित; चमत्कारिक; नवलाचे.

विस्मृति (ವಿಸ್ಮೃತಿ) (सं) ना. – विस्मरण; विसर.

विश्रब्ध (ವಿಶ್ರಬ್ಧ) (सं) वि. – विश्वासाचें; निर्भीक; गुप्त; रहस्यपूर्ण; स्तब्ध; शांत; विनम्र; अवनत; प्रणयकलहाचें.

विश्रंभ (ವಿಶ್ರಂಭ) (सं) वि. – विश्वासपूर्ण; गुप्त; शांत; अमर्याद; खोल; प्रणयकलह; विनम्र; स्तब्ध.

विस्रब्धं (ವಿಸ್ರಬ್ಧಂ) (सं) अ. – निर्भयपणें; आत्मविश्वासानें.

विस्रस्त (ವಿಸ್ರಸ್ತ) (सं) वि. – ढिलें; खालीं घसरलेलें; झडलेले; दुबळें.

(सं) ना. – भित्रा; नपूंसक.

विह (ವಿಹ) (सं) ना. – आभाळ; आकाश; सूर्य; वायु; वारा.

विहग (हंगम) (ವಿಹಗ [ಹಂಗಮ]) (सं) ना. – आकाशसंचारी; पक्षी; देव; बाण; गंधर्व.

विहगेंद्र (ವಿಹಗೇಂದ್ರ) (सं) ना. – गरुड; पक्षिराज;

—वाहन (ವಾಹನ) (सं) ना. – विष्णु.

विहरिसु (ವಿಹರಿಸು) (क) धा. – विहार करणें; खेळणें; मनोरंजन करणें; भ्रमणें; फिरणें; विनोद करणें; उडणें.

विहति (ವಿಹತಿ) (सं) ना. – मार; टोला; पेट; वेग; तीव्रता; विरोध.

विहाय (ವಿಹಾಯ) (सं) अ. – सोडून; त्याग करून.

विहायस (स्) (ವಿಹಾಯಸ [ಸ್]) (सं) ना. – आकाश आभाळ; पक्षी; सूर्य; वायु.

विहार (ವಿಹಾರ) (सं) ना. – संतोष; संचार; खेळ विनोद; उद्यान; उपवन; राजवाडा; बौद्धमठ.

विहित (ವಿಹಿತ) (सं) वि. – हितकर; योग्य; सांगितलेले; नेमून; दिलेले; क्रम घातलेला; समजावलेला.

विहीन (ವಿಹೀನ) (सं) वि. – पूर्ण नाहीसे झालेले; परित्यक्त; गमावलेला; शियाय; खेरीज; विना.

विहृत (ವಿಹೃತ) (सं) वि. – गमावलेला; काढून टाकलेला.

(सं) ना. – शृंगाराची एक रीत; शृंगारपद्धति.

विव्हल (ವಿಹ್ವಲ) (सं) वि. – बेशुद्ध झालेला; दुःखित; घायाळ; अडचणीत पडलेला.

विव्हले (ವಿಹ್ವಲೆ) (सं) ना. – बेभान झालेली; दुखिता; व्याकुला.

विळं (ळं) ब (ವಿಳಂ [ಳಂ] ಬ) (सं) ना. – सावकाशता; उशीर वेळ; निभाव.

विळय (यन) (ವಿಳಯ [ಯನ]) (सं) ना. – विलय; वितळणी; मिश्रण; एकरूपता.

विळास (ವಿಳಾಸ) (सं) ना. – विलास; चेष्टा; विनोद; शोभा; आरास; पत्ता; सरनामा.

वीक्षण (ವೀಕ್ಷಣ) (सं) ना. – दृष्टि; पाहणी; टक; निश्चल दृष्टि.

वीक्षिसु (ವೀಕ್ಷಿಸು) (क) धा. – पाहणें; टक लावणें; न्याहाळणें.

वीचि (ची) (ವೀಚಿ [ಚೀ]) (सं) ना. – तरंग; लाट; किरण.

वीचु (ವೀಚು) (क) धा. – मागें सरणें; मागें पाय घेणें; अदृश्य होणें.

वीजन (ವೀಜನ) (सं) ना. – पंखा; व्यजन; वाऱ्याचा झोत.

वीटि (टी) (टिका) (ವೀಟಿ [ಟೀ] [ಟಿಕಾ]) (सं) ना.–विडा; तांबूल.

वीणा (णे) (ವೀಣಾ[ಣೆ) सं. ना.–एक तंतुवाद्य; रुद्रवीणा.

वीणापाणि (ವೀಣಾಪಾಣಿ) (सं) ना.–शारदा; सरस्वती; वीणावती.

वींटु (ವೀಂಟು) (क) धा.–फेकणें; भिरकाटणें; उधळणें; हिसकावणें.

वीत (ವೀತ) (सं) वि.–त्यक्त; त्यागलेले; सोडलेले; सौजन्यपूर्ण; विनीत; मऊ मनाचा; हळवा; मनपसंत.

वीतराग (ವೀತರಾಗ) (सं) ना.–रागद्वेष गेलेला; जिनयोगी.

वीतिहोत्र (ವೀತಿಹೋತ್ರ) (सं) ना.–अग्नि.

वीतिहोत्रि (ವೀತಿಹೋತ್ರಿ) (सं) ना.–यज्ञीय; अग्निरक्षक.

वीथि (थी) (ವೀಥಿ [ಥೀ]) (सं) ना.–गल्ली; बोळ; मार्ग; रस्ता; ओळ; आळी.

वीप्सा (प्से) (ವೀಪ್ಸಾ [ಪ್ಸೆ]) (सं) वि.–प्रत्येक; एकेक; संस्था; पाठ.

वीर (ವೀರ) (सं) ना.–शौर्य गाजवणारा; पराक्रमी; वीर्यशाली; शूर; नवरसांपैकी एक रस; नट; अग्नि; पुत्र; मिरची; वाळा; यज्ञाग्नि; पति; अश्वत्थ; औदुंबर; विष्णु; वेळु; चिवा.

—आसन (ಆಸನ) (सं) ना.–वीराची बैठक; रणरंग; किल्ल्याची चौकी.

—कंकण (ಕಂಕಣ) (सं) ना.–शौर्यचिन्ह; पराक्रमाचें कडे.

वीरण (ವೀರಣ) (सं) ना.–वाळा; लामंच; उशीर.

वीरंधर (ವೀರಂಧರ) (सं) ना.–मोर; पशूशी झुंज.

वीरश्री (ವೀರಶ್ರೀ) (सं) ना.–शौर्यलक्ष्मी.

वीरस्वर्ग (ವೀರಸ್ವರ್ಗ) (सं) ना.–युद्धमृतांचा स्वर्ग.

वीरा (ವೀರಾ) (सं) ना.–वीरपत्नी; वीरमाता; एक सुगंधी द्रव्य; कडक दारू; केळीचे झाड.

वीरुध (धा) (ವೀರುಧ[ಧಾ]) (सं) ना.–वाढणारी वेल; शाखा; फांदी; कोंब; झाडाची ढोल.

वीर्य (ವೀರ್ಯ) (सं) ना.–शक्ति; पराक्रम; बल; सामर्थ्य; पौरुष; उत्साह; सत्त्व; पीळ; प्रकाश; कांति; परिणाम; रेत; पदवी.

वीवध (ವೀವಧ)) (सं) ना.–भार; कावड; धान्यसंग्रह; मार्ग; रस्ता.

वीवधिक (ವೀವಧಿಕ) (सं) ना.–भारवाही; मजूर; कूली; हेलकरी.

वीळ (ळे) य (ವೀಳ[ಳೆ]ಯ) (क) ना.–विडा; तांबूल; पानपट्टी.

वृक (ವೃಕ) (सं) ना.–लांडगा; कोल्हा; कावळा.

वृकोदर (ವೃಕೋದರ) (सं) ना.–ढेरपोट्या; खादाड; भीम.

वृक्ष (ವೃಕ್ಷ) (सं) ना.–झाड; तरु.

वृक्षवाटिके (ವೃಕ್ಷವಾಟಿಕೆ) (सं) ना.–झाडी; तरुराजी; वन; मळा; उपवन.

वृजिन (ವೃಜಿನ) (सं) ना.–पाप; पापकर्म; दुष्टता; वक्रता; वाकडेपणा; कुरळे; शेंडी; शिखा.

वृत (ವೃತ) (सं) ना.–गोल; वेटोळे; गुंडाळी; आवर्त; निवड; आवर.

वृति (ವೃತಿ) (सं) ना.–कुंपण; भिंत; आवरण.

वृत्त (ವೃತ್ತ) (सं) वि.–गोलाकार; वर्तुळाकार; गोल; होऊन गेलेलें; अचर; स्थिर.

(सं) ना.–समाचार; बातमी; वर्तन; रूढी; संप्रदाय; कार्य; काम; छांदस पदरचना; अन्वयार्थ.

—रेखक (ರೇಖಕ) (सं) ना.–वर्तुळ काढण्याचे साधन; कंपास.

वृत्तांत (ವೃತ್ತಾಂತ) (सं) ना.–वर्दी; हकीगत; विषय; समाचार; बातमी.

वृत्ति (ವೃತ್ತಿ) (सं) ना.–उद्योग; काम; उपजीवनाचा व्यवसाय; पोटाचा धंदा; उपजीवन; वर्तन; रीतभात; व्याख्यान; टिपण; एक काव्य लक्षण; वेतन; पगार; विवरण; रूढी.

वृत्र (ವೃತ್ರ) (सं) ना.–देवशत्रु; एक राक्षस.

—अरि-रिपु (ಅರಿ–ರಿಪು) (सं) ना.–देवेंद्र.

वृथा (ವೃಥಾ) (सं) अ.–व्यर्थ; फुकट; निष्फळ; बेकार

वृद्ध (ವೃದ್ಧ) (सं) वि.–वाढलेला; म्हातारा; जुना; अधिक.

वृद्धश्रव (वस्) (ವೃದ್ಧಶ್ರವ [ವಸ್]) (सं) ना.–इंद्र; सुरेंद्र.

वृद्धाप्य (ವೃದ್ಧಾಪ್ಯ) (सं) ना.–म्हातारपण; जुनेपण; वृद्धावस्था.

वृद्धि (ವೃದ್ಧಿ) (सं) ना.–वाढ; वाढावा; आधिक्य; उन्नति; वरचढ; लाभ; प्राप्ति; व्याज; प्रस्तावना; कीर्ति; ऐश्वर्य; कातरण; मुद्देर; मोडतोड; ऋद्धि; एकसंधि.

वृंत (ವೃಂತ) (सं) ना.–देठ; धाट; बोंड.

वृंताक (ವೃಂತಾಕ) (सं) ना.–वांगे; काटे असलेले फळ.

वृंद (ವೃಂದ) (सं) ना.–समूह; रास; ढीग; एकूण.

वृंदारक (ವೃಂದಾರಕ) (सं) ना.–देवता; मेघ; ढग; झाड; वृक्ष; गज; हत्ती; अभिवृद्धि; प्रगति; अधिकता.

वृंदा (ವೃಂದಾ) (सं) ना.–तुळस; एक गोपस्त्री; गोपी.

वृंदावन (ವೃಂದಾವನ) (सं) ना.–मथुरेजवळील एक क्षेत्र; तुळशीबाग; सन्याशाचे समाधिस्थळ.

वृंदे (ವೃಂದೆ) (सं) ना.–तुळस; जलंधराची पत्नी.

वृश्चिक (ವೃಶ್ಚಿಕ) (सं) ना.–विंचु; कृत्तिका नक्षत्र; एक सौरमास. एक राशी.

वृष (ವೃಷ) (सं) ना.–वळु; बैल; पाडा; नंदी; धर्मराज; देवेंद्र.

वृषकेतु (ವೃಷಕೇತು) (सं) ना.–कर्णाचा मुलगा; शिव. ज्याचे ध्वजावर बैल आहे असा.

वृषभ (ವೃಷಭ) (सं) ना.–पाडा; नंदी; बळू; बैल; पहिला तीर्थंकर; वृषभदेव; ज्ञानी; श्रेष्ठ; एक सौरमास; एका राशीचे नांव.

—ध्वज-वाहन (ಧ್ವಜ-ವಾಹನ) (सं) ना.–शंकर; नंदीवर बसणारा.

वृषल (ವೃಷಲ) (सं) ना.–शूद्र; सेवाजीवी; नोकर.

वृषली (ವೃಷಲೀ) (सं) ना.–शूद्रस्त्री.

वृषाकपि (ವೃಷಾಕಪಿ) (सं) ना.–सूर्य; अग्नि; विष्णु; परमेश्वर; तलवार.

वृषांक (ವೃಷಾಂಕ) (सं) ना.–वृषध्वज; शिव; परमेश्वर.

वृष्टि (ವೃಷ್ಟಿ) (सं) ना.–वर्षाव; पाऊसधार.

वृष्णि (ವೃಷ್ಣಿ) (सं) ना.–यदुवंशीय राजा; किरण; पत्ता.

वे (बे) कस (ವೆ [ಬೆ] ಕ್ಕಸ) (क) ना.–उत्साह; असंतोष; अतृप्ति.

(क) वि.–कठीण; क्रूर; ओबडधोबड; अतिशय.

—बेरगागु (ಬೆರಗಾಗು) (क) धा.–स्तिमित होणें; चकित होणें; आश्चर्य वाटणें.

वेग्गळ (ವೆಗ್ಗಳ) (क) ना.–अभिवृद्धि; वाढ; आधिक्य; श्रेष्ठता; प्रमुखता; भावोद्दीपन; मोठेपणा.

वेग्गळिसु (ವೆಗ್ಗಳಿಸು) (क) धा.–उल्लंघणें; अतिक्रमणें; पुरेसें होणें; प्रबल होणें, वाढणें.

वेच्च (ವೆಚ್ಚ) (क) ना.–खर्च; व्यय.

वेच्चिसु (ವೆಚ್ಚಿಸು) (क) ना.–व्यय करणें; भाग करून देणें; वाटा देणें.

वेज्ज (ವೆಜ್ಜ) (क) ना.–भोक; वेध; वेज; रंध्र.

वेट्ट (ವೆಟ್ಟ) (क) ना.–पर्वत; वन; रान; अरण्य.

वेट्टे (ವೆಟ್ಟೆ) (क) ना.–उष्णता; ज्वर; ऊन्ह; खडबडीतपणा.

वेड्डयिसु (ವೆಡ್ಡಯಿಸು) (क) धा.–गुंडाळणें; वेढा देणें; घेरणें; हल्ला करणें; ठार करणें.

वेंटणिसु (ವೆಂಟಣಿಸು) (क) धा.–गुंडाळणें; आवरणें; घेरणें; वेढणें; वाढणें.

वेरं (ವೆರಂ) (क) अ.–खरोखर; नीटपणें; स्पष्टपणें; निश्चयपूर्वक.

वे (बे) सन (ವೆ [ಬೆ] ಸನ) (क) ना.–व्यसन; व्याकुलता; दुःख; आसक्ति; खोड; वाईट संवय; आज्ञा; परवानगी.

वेग (ವೇಗ) (सं) ना.–त्वरा; गडबड; आवेश; दडपण; जबरदस्ती; शीघ्रता.

वेगायिल (ವೇಗಾಯಿಲ) (क) वि.–अतिवेगवान; शीघ्रगतिक.

वेगाळु (ವೇಗಾಳು) (क) ना.–पादचारी; पायिक; जासूद.

वेडयिसु (ವೇಡಯಿಸು) (क) ना.–आवरणें; वेढा देणें; घेरा देणें; जुळवून घेणें.

वेडिके (ವೇಡಿಕೆ) (क) ना.–मनोरंजन; विनोद; मागणी; हावभाव; शोभा; विलास; खेळ; क्रीडा. 'बिन्नाण' पहा.

वेडे (डेय) (ढेय) (ವೇಡೆ [ಡೆಯ] ಢೆಯ) (क) ना.–आवरण; वेष्टण; गुंडाळी; वेढा; घेरा. आवार; कुंपण; वर्तुळांत उभे केलेले घोडे.

—कोळु (ಕೊಳು) (क) धा.–गुंडाळणें; वेढणें; आवरणें.

वेणि (णी) (ವೇಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना.–डोक्याचे केस; जटा; केशपाश; बुचडा; प्रवाह; नदी; वेणी.

वेणीसंहार (ವೇಣೀಸಂಹಾರ) (सं) ना.–वेणीबंधन; एक संस्कृत नाटक.

वेणु (ವೇಣು) (सं) ना.–वेळू; चित्रा; मुरली; पावा.

वेणुगोपाल (ವೇಣುಗೋಪಾಲ) (सं) ना.–कृष्ण.

वेतंड (ವೇತಂಡ) (सं) ना.–गज; हत्ती. मतंग.

वेतन (ವೇತನ) (सं) ना.–पगार; मजुरी. साह्यधन.

वेतस (ವೇತಸ) (सं) ना.–वेत; वेळु; चिवा.

वेताल (ळ) (ವೇತಾಲ [ಳ]) (सं) ना.–महाभूत; पिशाच; द्वारपालक.

वेत्त (त्ता) (तृ) (ವೇತ್ತ [ತ್ತಾ] [ತೃ]) (सं) ना.–ज्ञानी, विद्वान; जाणता.

वेत्र (ವೇತ್ರ) (सं) ना.–वेत; चिवा; सोटा; बडगा; दंड.

वेत्रधर (–पाणि) (ವೇತ್ರಧರ [ಪಾಣಿ]) (सं) ना.–पहारेकरी; द्वारपालक; दंडधर.

वेत्रवति (ವೇತ್ರವತಿ) (सं) ना.–स्त्री पहारेकरी; राणीवशांतील पहारेकरी; दासी.

वेत्रासन (ವೇತ್ರಾಸನ) (सं) ना.–खुर्ची; वेताची खुर्ची.

वेद (ವೇದ) (सं) ना.–ज्ञान; ज्ञान रहस्य; ऋक्; यजु; साम; अथर्व हे चार वेद.

वेदगर्भ (ವೇದಗರ್ಭ) (सं) ना.–ब्रह्मदेव.

वेदना (ने) (ವೇದನಾ [ನೆ]) (सं) ना.–ज्ञान; समज; जाणीव; दुखणें; चिंता; संकट; पीडा.

वेदबाहिर (ವೇದಬಾಹಿರ) (सं) ना.–वेदमार्गाला सोडून असलेला पंथ; (जैन; बौद्ध; चार्वाक; इ.)

वेदव्यास (ವೇದವ್ಯಾಸ) (सं) ना.–पराशर मुनीचा पुत्र; १८ पुराणांचा लेखक.

वेदांग (ವೇದಾಂಗ) (सं) ना.–वेदसाहाय्यक शास्त्र; (शिक्षा; कल्प; निरुक्त; व्याकरण; जोतिष; छंद) ही षट्शास्त्रें.

वेदांत (ವೇದಾಂತ) (सं) ना.–वेदवाङ्मयाचा शेवटचा भाग; वेदांचा अंत्यभाग.

वेंदि (दिके) (ವೇಂದಿ [ದಿಕೆ]) (सं) वि. – जाणता; समजदार. (सं) ना. – जाणकार; ज्ञानी; गुरु; स्वामी; सभास्थानातील उच्चासन; चावडी.

वेंदिसु (ವೇಂದಿಸು) (क) धा. – निवेदन करणें; माहितीदेणें; विनंति करणें; समजावून सांगणें.

वेंदी (ವೇಂದೀ) (सं) ना. – सभास्थानातील उच्चासन; पशूंना बळी देण्याचे उंच ठिकाण; उंबरठा; घरापुढील चावडी.

वेंदिसु (ವೇಂದಿಸು) (क) धा. – निवेदन करणें; विनंति करणें; सजवून सांगणें.

वेंदे (ವೇಂದೆ) (क) ना. – टोचल्याचें दुःख; चिंताविषय; एकाच विषयाकडे लागलेला लय; ममता.

वेंद्य (ವೇಂದ್ಯ) (सं) वि. – समजण्यास योग्य; समजलेले; समजण्यांत येणारें; अनुभवाला आलेले.

वेंध (ವೇಂಧ) (सं) ना. – भोक; रंध्र; टोचणी; ध्यानाचे आकर्षण; ग्रहणाचा वेध; पूर्वीचा समय.

—**गृह** (ಗೃಹ) (सं) ना. – ग्रहांचा वेध घेण्याचे घर; वेधशाळा.

वेंधस् (ವೇಂಧಸ್) (सं) ना. – ब्रह्मा; प्रजापति.

वेंधि (ವೇಂಧಿ) (सं) वि. – टोचणारें; जखम करणारें; अचूक बाण मारणारा; विंधणारा; तिरंदाज; नेमबाज.

वेंपथु (ವೇಂಪಥು) (सं) ना. – कंपन; थरथर; कंप; आंदोलन.

वेंम (ವೇಂಮ) (सं) ना. – माग; एक आंध्र कवि.

वेंमारु (ವೇಂಮಾರು) (सं) ना. – विस्मरण; विस्मृति; विसराळुपणा; वंचना.

वेंला (ले) (ವೇಂಲಾ [ಲೆ]) (सं) ना. – वेळ; काळ; समय; प्रहर; संदर्भ; भरती-ओहोटीची सीमा; समुद्राची मर्यादा; सागरतीर.

वेंल्लित (ವೇಂಲ್ಲಿತ) (सं) वि. – गुंडाळलेले; वक्र; वाकडे; वाकलेले; कंपित; थरथरणारें.

वेंश (ವೇಂಶ) (सं) ना. – प्रवेश; गमन; वासस्थळ; बदललेले रूप; वेष; सोंग; पोषाख; वस्त्रप्रावरण; दरवाजा; द्वार. 'बीडु' पहा.

वेंश्म (ವೇಂಶ್ಮ) (सं) ना. – वसति; निवास; घर; राहण्याचे ठिकाण.

वेंष (ವೇಂಷ) (सं) ना. – पोषाख; सोंग; अलंकार; ठक; वंचना बहाणा.

वेंष्ट(ष्ट)न (ವೇಂಷ್ಟ [ಷ್ಟನ]) (सं) ना. – आवरण; पांघरूण; मुस्कट; आड; लेप; रुमाल; बासन.

वेंष्टित (ವೇಂಷ್ಟಿತ) (सं) वि. – वेष्टिलेले; आवरलेले; पांघरूण घातलेले; झाकलेले; कपडे घातलेले.

वेंष्टिसु (ವೇಂಷ್ಟಿಸು) (क) धा. – आभरण गुंडाळणें; गराडा घालणें; वेढा देणें.

वेंसर (ವೇಂಸರ) (सं) ना. – खेचर; मिश्रजातीय गाढव.

वेंळे (ವೇಂಳೆ) (सं) ना. – समय; काळ; वेळ; संदर्भ; सागरतीर.

वेंळकुं (ವೇಂಳಕ್ಕುಂ) (क) अ. – 'योग्य' या अर्थी अव्यय. (क) क्रि. – पाहिजे.

वैकर्तन (ವೈಕರ್ತನ) (सं) ना. – विकर्तनाचा पुत्र; सूर्याचा मुलगा; कर्ण.

वैकल्पिक (ವೈಕಲ್ಪಿಕ) (सं) वि. – संशयवादी; विकल्पवादी; अनुमानाला जागा देणारें. ऐच्छिक; इच्छाधीन.

वैकल्य (ವೈಕಲ್ಯ) (सं) ना. – विफलता; अडीअडचण; न्यूनता; कलंक. दोष; कळवळा; चिंता; तळमळ.

वैकुंठ (ವೈಕುಂಠ) (सं) ना. – विष्णुलोक.

—**यात्रे** (ಯಾತ್ರೆ) (सं) ना. – मरण; मृत्यु; वैकुंठीगमन.

वैखरि (ವೈಖರಿ) (सं) ना. – शोभा; आरास; चांगुलपणा; . वक्तृत्व; अर्थानुसार शब्दयोजना.

वैखानस (ವೈಖಾನಸ) (सं) ना. – कंदमुळावर उपजीवन करणें; वानप्रस्थाश्रम; एक ऋषि; तपस्वी; एक वैष्णव पंथ.

वैचक्षण्य (ವೈಚಕ್ಷಣ್ಯ) (सं) ना. – जाणतेपणा; श्रेष्ठबुद्धि; समयसूचकता; सूत्रणूक; सूक्ष्मदृष्टि; निपुणता.

वैचित्य (ವೈಚಿತ್ಯ) (सं) ना. – चलविचल; गोंधळ; गडबड.

वैचित्र्य (ವೈಚಿತ್ರ್ಯ) (सं) ना. – विस्मय; आश्चर्य; हरतऱ्हा; परोपरी; अनेक रीति; विविधता.

वैजयंत (ವೈಜಯಂತ) (सं) ना. – इंद्राचा राजवाडा; ध्वज; निशाण; बावटा; इंद्राचा ध्वज; अंबोली रंगाची फुलमाळ.

वैजयंति (ವೈಜಯಂತಿ) (सं) ना. – तुळशीमाळ; विष्णुकंठांतील माला; गेरूच्या रंगाची फुलमाळ.

वैज्ञानिक (ವೈಜ್ಞಾನಿಕ) (सं) ना. – भौतिक शास्त्रज्ञ; विज्ञानी; विज्ञानपंडित.

वैडूर्य (ವೈಡೂರ್ಯ) (सं) ना. – एक रत्न.

वैणविक (ವೈಣವಿಕ) (सं) ना. – वीणावादक.

वैणिक (ವೈಣಿಕ) (सं) ना. – वीणा वाजवणारा.

वैतरणि (णी) (ವೈತರಣಿ [ಣೀ] (सं) ना. – यमलोकीची एक नदी.

वैतालिक (ವೈತಾಲಿಕ) (सं) ना. – भाट; स्तुतिपाठक; 'भट्टंगी' पहा.

वैदग्ध्य (ವೈದಗ್ಧ್ಯ) (सं) ना. – विदग्धपणा; पांडित्य; जाणतेपणा; विद्वत्ता.

वैदर्भि (र्भी) (ವೈದರ್ಭಿ [ರ್ಭೀ]) (सं) ना. – विदर्भराजाची मुलगी दमयंती; रुक्मिणी; एक काव्यशैली.

वैदिक (ವೈದಿಕ) (सं) ना. – वेद जाणणारा; पुरोहित; कर्मकांड-निपुण.

वैदुष्य (ವೈದುಷ್ಯ) (सं) ना. – बुद्धिमानता; विद्वत्स्थिति.

वैदेशिक (ವೈದೇಶಿಕ) (सं) वि. – विदेशाचा; परदेशी.
वैदेहि (ही) (ವೈದೇಹಿ [ಹೀ]) (सं) ना. – विदेहराजकन्या; जानकी; सीता.
वैद्य (ವೈದ್ಯ) (सं) ना. – रोगचिकित्सा करणारा; नाडीपरीक्षक; 'वेज्ज' पहा.
वैद्युत (ವೈದ್ಯುತ) (सं) वि – विजेसंबंधी.
वैधव्य (ವೈಧವ್ಯ) (सं) ना. – विधवेचें जीवन; रांडपण.
वैनतेय (ವೈನತೇಯ) (सं) ना. – विनतादेवीचा पुत्र; गरुड.
वैपरीत्य (ವೈಪರೀತ್ಯ) (सं) ना. – प्रतिकूलता; विरोध; विरुद्धपणा; उलटपलट; विपरीतपणा.
वैभव (ವೈಭವ) (सं) ना. – शोभा; आरास; घनता; मोठेपणा; ऐश्वर्य.
वैमनस्य (ವೈಮನಸ್ಯ) (सं) ना. – विरोधी भाव; वैर; मनस्ताप; चिंता; दुःख.
वैमानिक (ವೈಮಾನಿಕ) (सं) ना. – विमान चालविणारा.
वैयाकरणि (ವೈಯಾಕರಣಿ) (सं) ना. – व्याकरणशास्त्रज्ञ.
वैयात्य (ವೈಯಾತ್ಯ)(सं) ना.– दांडगाई; आडदांडपणा; हुंबपणा.
वैयालि (ವೈಯಾಳಿ) (सं) ना. – घोड्यावरून रपेट; घोडेस्वार; डौल; शोभा; ऐट; विजृंभण.
वैर (ವೈರ) (सं) ना. – शत्रुत्व; भांडखोरपणा; सूड; मात्सर्य.
वैरस्य (ವೈರಸ್ಯ) (सं) ना. – विरसता; नीरसपणा; रसहीनत्त्व; निष्प्रेम; संकट; दुखणें.
वैराग्य (ವೈರಾಗ್ಯ) (सं) ना. – सुख विलासाचा कंटाळा; संसारविषयी अनासक्ति; संन्यासवृत्ति; लौकिक गोष्टीसंबंधीं अप्रीति.
वैराण (ವೈರಾಣ) (सं) ना. – वाळवंट; निर्जन प्रदेश; मरुभूमि.
वैरि (ವೈರಿ) (सं) ना. – शत्रु; विरोधक; भांडखोर.
वैरोचन (ವೈರೋಚನ)(सं) ना. – विरोचनाचा मुलगा; बळीराजा
वैलक्षण्य (ವೈಲಕ್ಷಣ್ಯ) (सं) ना. – विलक्षणपणा; विचित्रता; नवपद्धति.
वैवर्ण्य (ವೈವರ್ಣ್ಯ) (सं) ना. – रंग जाणें; विवर्णता; विटणें; फिकेपणा; जातिबिघाड; सुरत प्रतिक्रिया; सात्त्विकता.
वैवस्वत (ವೈವಸ್ವತ) (सं) ना. – एक मनु; युगपुरुष; शनिग्रह; यम.
वैवाहिक (ವೈವಾಹಿಕ) (सं) वि. – विवाहासंबंधीं.
वैशंपायन (ವೈಶಂಪಾಯನ) (सं) ना. – कृष्णयजुर्वेदलेखक; पुंडलीक; मित्र.
वैशाख (ವೈಶಾಖ) (सं) ना. – उन्हाळा; उकाडा; उन्हाळ्याचे दिवस; एक चांद्रमास.
वैशिष्ट्य (ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ) (सं) ना. – विलक्षणपणा; विशेषता; आधिक्य.
वैश्य (ವೈಶ್ಯ) (सं) ना. – तृतीयवर्णी; व्यापारी.
वैश्रवसु (ವೈಶ್ರವಸು) (सं) ना. – विश्रवसूचा मुलगा; कुबेर; रावण.
वैश्वानर (ವೈಶ್ವಾನರ) (सं) ना. – अग्नि; आग; निखारा.
वैषम्य (ವೈಷಮ್ಯ) (सं) ना. – कमीअधिक; अपमान; अप्रीती; संकट; अन्याय; असाम्य.
वैष्णव (ವೈಷ್ಣವ) (सं) वि. – विष्णुभक्त; विष्णूसंबंधी.
वैशिक (ವೈಶಿಕ) (सं) ना. – ठक; फसवणूक; वंचना; लबाडी.
वैहासिक (ವೈಹಾಸಿಕ) (सं) ना. – विदूषक; गुड्डी; हास्यनट; थट्टेखोर; टोचून बोलणारा.
वैहालि (ವೈಹಾಳಿ) (सं) ना. – घोडेस्वार; घोड्यांची ओळ.
वोल् (वोल) (ವೊಲ್ [ವೊಲ]) (क) अ. – असेंच म्हणून; जोडणी किंवा जुळणी याअर्थी अव्यय; जोडून; जुळवून.
व्यक्त (ವ್ಯಕ್ತ) (सं) वि. – निश्चल; प्रगट; ज्ञात; दिसणारें.
व्यक्ति (ವ್ಯಕ್ತಿ) (सं) ना. – समाजाचा घटक; मनुष्य; सूचना; स्पष्ट दर्शन; उठून दिसणें.
व्यक्तित्व (ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ) (सं) ना. – मनुष्यत्त्व; माणुसकी; मानवता; स्वतःचा गुण; विशेषत्व.
व्यग्र (ವ್ಯಗ್ರ) (सं) वि. – खिन्न, दुःखित, चित्तस्वास्थ्य नसलेला गोंधळलेला; कळवळा आलेला; उद्विग्न; असक्त.
व्यंग (ವ್ಯಂಗ) (सं.) वि. अवयव हीन. अडी अडचणीचा; विद्रूप; कुरूप.
व्यंग्य (ವ್ಯಂಗ್ಯ) (सं) ना. – वाच्यार्थापेक्षा वेगळा अर्थ; वक्रोक्ति; परिहास; विडंबन; दुरुत्तर; वाकडे बोलणें; टोमणा.
व्यंग्यचित्र (ವ್ಯಂಗಚಿತ್ರ) (सं) ना. विडंबक चित्र; हास्यचित्र; उपहास प्रतिमा.
व्यजन (ವ್ಯಜನ) (सं) ना. – पंखा; वारा घेण्याचें साधन. 'वीजन' पहा.
व्यंजक (ವ್ಯಂಜಕ) (सं) वि. – भावसूचक; खोचक अर्थ सांगणारा; व्यक्तविणारा.
व्यंजन (ವ್ಯಂಜನ) (सं) ना. – अपूर्णोच्चारी अक्षर; तोंडी लावणें; चटणी लोणचे वगैरे सारखे तिखट पदार्थ; स्पष्टीकरण.
व्यंजित (ವ್ಯಂಜಿತ) (सं) वि. – स्पष्ट; व्यक्त; डोळ्याला दिसणारें.
व्यति (ವ್ಯತಿ) (सं) वि. – अन्य; दुसरें; दूरचे.
व्यतिकर (ವ್ಯತಿಕರ) (सं) ना. – समूह; गट; मिश्रण; प्रसंग; संदर्भ; संबंध; विघ्न; विरोध; संकट; विपत्ति.
व्यतिक्रम (ವ್ಯತಿಕ್ರಮ) (सं) ना. – उल्लंघन; तिरस्कार; दुर्लक्ष; गंडांतर; आपत्ति; संकट; पालट.
व्यतिरिक्त (ವ್ಯತಿರಿಕ್ತ) (सं) वि. – बाहेर; शिवाय; विरुद्ध; वेगळे; विलंबित; मर्यादातीत.

व्यतिरेक (ವ್ಯತಿರೇಕ) (सं) ना. – एक अलंकार; मर्यादातिक्रम; उल्लंघन; व्यत्यास; वैशिष्ट्य; अभाव.
व्यतीत (ವ್ಯತೀತ) (सं) वि. – गमावलेला; गति लाभलेला; मागे पडलेला.
व्यत्यय (ವ್ಯತ್ಯಯ) (सं) ना. – हरकत; विघ्न; विरोध; बदल; अन्य व्यवस्था; अडथळा.
व्यत्यस्त (ವ್ಯತ್ಯಸ್ತ) (सं) वि. – विरुद्ध; बदललेला; मागेपुढें झालेला.
व्यत्यास (ವ್ಯತ್ಯಾಸ) (सं) ना. – कमीअधिकपणा; अंतर; सादृश्यहीनता; उलटापालट
व्यथा (थे) (ವ್ಯಥಾ [ಥೆ]) (सं) ना. – दुःख; कळकळ; तळमळ; चिंता; कळ; दुखणे; घात. 'वेदे' पहा.
व्यथित (ವ್ಯಥಿತ) (सं) वि. – दुःखित; कळवळलेला; पीडित; संकटग्रस्त.
व्यधिकरण (ವ್ಯಧಿಕರಣ) (सं) ना. – दुसरा आधार असलेला; विशेष्य.
व्यंतर (ವ್ಯಂತರ) (सं) ना. – पिशाच; भूत; वेताळ.
व्यपगत (ವ್ಯಪಗತ) (सं) वि. – गमावलेले; नाहीसें झालेले; नष्ट.
व्यपदेश (ವ್ಯಪದೇಶ) (सं) ना. – बहाणा; निमित्त; कारण; आव; आडनांव.
व्यपाय (ವ್ಯಪಾಯ) (सं) ना. – अंत्य; शेवट; समारोप; मरण; मृत्यु.
व्यपेत (ವ್ಯಪೇತ) (सं) ना. – विरुद्ध; अपमानित; झडलेले; गमावलेले; नाहीसे झालेले; विरहित; प्रतिकूल.
व्यभिचार (ವ್ಯಭಿಚಾರ) (सं) ना. – नीतिबाह्य संबंध; जारकर्म; संबंध नसलेल्याशी ठेवलेला संबंध. 'हादर' पहा.
व्यभिचारिणी (ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ) (सं) ना. – दुर्वर्तिनी; जारिणी.
व्यय (ವ್ಯಯ) (सं) ना. – खर्च; नाश; न्यून; पालट; नष्टता.
व्यर्थ (ವ್ಯರ್ಥ) (सं) वि. – अर्थहीन; प्रयोजनहीन; निष्फळ; नष्ट; कामाला न येणारा.
व्यर्थालाप (ವ್ಯರ್ಥಾಲಾಪ) (सं) ना. – कोरड्या गप्पा; पोकळ बडबड; अप्रासंगिक वटवट.
व्यलीक (ವ್ಯಲೀಕ) (सं) ना. – अयोग्य काम; अकृत्य; वंचना; कपट; दुखणें; पीडा.
व्यवकलन (ವ್ಯವಕಲನ) (सं) ना. – नुकसान; हानी; घालवणे; गमावणे; बनावट.
व्यवधान (ವ್ಯವಧಾನ) (सं) ना. – अवकाश; विराम; हरकत; बाधा; विरोध; संदर्भ; प्रसंग; झाकण; पांघरूण.
व्यवसाय (ವ್ಯವಸಾಯ) (सं) ना. – शेती; कृषि; शेतकाम; परिश्रम; उद्योग; वृत्ति; उत्साह; हुरूप.
व्यवस्था (ವ್ಯವಸ್ಥಾ) (स) ना. – मांडणी; क्रमबद्धता; सुस्थिति; नेटकेपणा; निर्णय.
व्यवस्थित (ವ್ಯವಸ್ಥಿತ) (सं) वि. – क्रमसिद्ध; ओळीत लावलेला; मांडलेलें.
व्यवहरण (ವ್ಯವಹರಣ) (सं) ना. – व्यवहार; उद्योग; वर्तन; आचारविचार; विनिमय; देवघेव; रूढी; वापर.
व्यवहरिसु (ವ್ಯವಹರಿಸು) (क) धा. – आचरणें; वागणें; जीवनांत उतरवणें.
व्यवहार (ವ್ಯವಹಾರ) (सं) ना. – व्यापार; उद्योग; काम; संप्रदाय; देवघेव; प्रद्धति; रूढी; भांडण; व्याजकर्म.
व्यवहारि (ವ್ಯವಹಾರಿ) (सं) वि. – व्यापारी; कार्यकुशल; लौकिक काम करणारा.
व्यवहित (ವ್ಯವಹಿತ) (सं) वि. – झाकून ठेवलेला; न दिसलेला; गुप्त; निक्षिप्त.
व्यष्टि (ವ್ಯಷ್ಟಿ) (सं) ना. – व्यक्ति; एक; एकत्व.
व्यसन (ವ್ಯಸನ) (सं) ना. – रूढी; जाळें; मग्नता; संकट; चिंता; दुःख; हानी; अहित; अकल्याण.
व्यसनि (ವ್ಯಸನಿ) (सं) वि. – अत्यासक्त; दुर्वर्तनी; दुःखी.
व्यस्त (ವ್ಯಸ್ತ) (सं) वि. – अपमानित; दुःखित; विस्कळित; गोंधळलेला; व्याप्त; प्रसृत; विविध; नियमबाह्य; सम (गणित) च्या विरुद्ध.
व्याकरण (ವ್ಯಾಕರಣ) (सं) ना. – भाषेचे नियमन करणारे शास्त्र.
व्याकीर्ण (ವ್ಯಾಕೀರ್ಣ) (सं) वि. – विखरित; अव्यवस्थित; विस्कळित; प्रसृत.
व्याकुल (ವ್ಯಾಕುಲ) (सं) वि. – चिंतामग्न; आतुर; दुःखित.
व्याकुलते (ವ್ಯಾಕುಲತೆ) (क) ना. – चिंता; दुःख; आतुरता; तळमळ; गोंधळ; संकट; बेभानता.
व्याकुलित (ವ್ಯಾಕುಲಿತ) (सं) वि. – चिंतित; कळवळा आलेला.
व्याख्यात (ವ್ಯಾಖ್ಯಾತ) (सं) ना. – वक्ता; उपन्यासकार.
व्याख्यान (ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ) (सं) ना. – उपन्यास; वक्तृत्व; टीका; भाष्य.
व्याख्ये (ವ್ಯಾಖ್ಯೆ) (सं) ना. – भाष्य; टीका; विवरण; सूत्रात्मक विधान; निःसंदिग्ध विधान; थोडक्यात स्पष्टार्थता.
व्याघात (ವ್ಯಾಘಾತ) (सं) ना. – पेट; मार; प्रतिकूल निर्बंध; हरकत.
व्याघ्र (ವ್ಯಾಘ್ರ) (सं) ना. – वाघ; श्रेष्ठ; थोर.
व्याघ्री (ವ್ಯಾಘ್ರಿ) (सं) ना. – वाघीण; वाघमादी.
व्याज (ವ್ಯಾಜ) (सं) ना. – कारण; प्रसंग; संदर्भ; स्मरण; निमित्तकारण; लबाडी; वंचना; असत्य; खोटेपण.
व्याड (ळ) (ವ್ಯಾಡ [ಳ]) (सं) ना. – सर्प; सर्पासारखा मनुष्य; दुष्टस्वभावी.

व्याध्र (ವ್ಯಾಧ) (सं) ना.–किरात; शिकारी; पारधी; वेरड.
व्याधि (ವ್ಯಾಧಿ) (सं) ना.–रोग; कंटाळा; अस्वस्थता.
—ग्रस्त (ಗ್ರಸ್ತ) (सं) ना.–रुग्ण; रोगी; आजारी.
व्यान (ವ್ಯಾನ) (सं) ना.–पंचप्राणातील एक वायु.
व्यापक (ವ್ಯಾಪಕ) (सं) वि.–विस्तृत; विशाल; भरलेला; व्यापणारा; वाढणारा.
व्यापन (ವ್ಯಾಪನ) (सं) ना.–व्याप्ति; प्रसार; विशालता; विस्तार.
व्यापादन (ವ್ಯಾಪಾದನ) (सं) खून करण्याची क्रिया; हिंसा; खून; घात.
व्यापादित (ವ್ಯಾಪಾದಿತ) (सं) वि.–ठार केलेला; जखमी; हिंसित.
व्यापार (ವ್ಯಾಪಾರ) (सं) ना.–चळवळ; क्रिया; देवघेव; विनिमय.
व्यापारि (ವ್ಯಾಪಾರಿ) (सं) ना.–क्रियाशील; देवघेव करणारा व्यापारधंदा करणारा.
व्यापिसु (ವ್ಯಾಪಿಸು) (क) धा.–भरणें; पसरणें; वाढणें; रुंद करणें; विशाल होणें.
व्याप्त (ವ್ಯಾಪ್ತ) (सं) वि.–वाढलेला; पसरलेला; विशाल; विस्तृत.
व्याप्ति (ವ್ಯಾಪ್ತಿ) (सं) ना.–भरती; विस्तार; वाढ; व्याप.
व्याबद्ध (ವ್ಯಾಬದ್ಧ) (सं) वि.–बांधलेलें; आवळलेलें; पुरलेलें.
व्याम (ವ್ಯಾಮ) (सं) ना.–वाव; चार हाताचे माप; 'एक पुरुष' प्रमाण.
व्यामोह (ವ್ಯಾಮೋಹ) (सं) ना.–आसक्ति; अतिलोभ; विमोह; गोंधळ; संकट.
व्यायाम (ವ್ಯಾಯಾಮ) (सं) ना.–शरीरश्रम; मेहनत; शक्तिसाधना; देहकमावणी.
व्याल (ळ) (ವ್ಯಾಲ [ಳ]) (सं) ना.–साप: हिंस्रपशु; श्वापद; नीच; वंचक; माजलेला हत्ती.
—माल (ಮಾಲ) (सं) ना.–शंकर; शिव.
—शायि (ಶಾಯಿ) (सं) ना.–विष्णु; शेषशयन.
व्यालोल (ವ್ಯಾಲೋಲ) (सं) वि.–हलणारा; झोके खाणारा.
व्यावहारिक (ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ) (सं) वि.–व्यवहारासंबंधी; लौकिक.
व्यास (ವ್ಯಾಸ) (सं) ना.–महाभारतकार; पुराणलेखक एक मुनी; रचना; योजना.
व्यासपीठ (ವ್ಯಾಸಪೀಠ) (सं) ना.–गादी; उच्चस्थान; टेकडी; आसन.
व्यासमापक (ವ್ಯಾಸಮಾಪಕ) (सं) ना.–कैवार; सारख्या ठोकाचे; भाग पाडणारे उपकरण; गुण्या; गुणा.
व्यासंग (ವ್ಯಾಸಂಗ) (सं) ना.–उद्योग; अभ्यास; रुढी; प्रयत्न.
व्युत्क्रम (ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮ) (सं) ना.–क्रमविरुद्ध; उलटाक्रम; अतिक्रमण; उल्लंघन; क्रमभंग.
व्युत्पत्ति (ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿ) (सं) ना.–जन्म; शब्दाचे मूळ; समजूत; ज्ञान.
व्युत्पन्न (ವ್ಯುತ್ಪನ್ನ) (सं) ना.–उत्पन्न झालेले; प्रचलित; वापरातील.
—मति (ಮತಿ) (सं) ना.–बुद्धिमान; ज्ञानी; विद्वान; प्रतिभाशाली.
व्युदास (ವ್ಯುದಾಸ) (सं) ना. हिणकस; फेक; त्याग; बहिष्कार.
व्युष्टि (ವ್ಯುಷ್ಟಿ) (सं) ना.–अभिवृद्धि; वाढ; आधिक्य; परिणाम.
व्यूढ (ವ್ಯೂಢ) (सं) वि.–पसरलेले; फुगलेले; रुंदावलेले; विस्तृत.
व्यूह (ವ್ಯೂಹ) (सं) ना.–रचना; युक्ति; योजना; सैना; सैन्य रचना; सेना रचनेची युद्धपद्धति.
व्योम (ವ್ಯೋಮ) (सं) ना.–आकाश; गगन; आभाळ; सूर्य.
व्योमकेश (ವ್ಯೋಮಕೇಶ) (सं) ना.–शंकर; परमेश्वर.
योमगंगा(गे) (ವ್ಯೋಮಗಂಗಾ [ಗೆ]) (सं) ना.–आकाशगंगा; तारकसरिता; स्वर्धुनि.
व्योममार्ग (ವ್ಯೋಮಮಾರ್ಗ) (सं) ना.–आकाशमार्ग; नक्षत्रमार्ग.
व्रज (ವ್ರಜ) (सं) ना.–समूह; कळप; जागल; टोळी; गोकुळ; हट्ट; मार्ग; वाट; मथुरेजवळील एक प्रांत
व्रण (ವ್ರಣ) (सं) ना.–फोड; करट.
व्रत (ವ್ರತ) (सं) ना.–नियमन; साचा; नियम; शासन; विधि; यज्ञ; भक्ति; तपश्चर्या; पुण्य साधन; पूजा; 'नोंपि' पहा.
व्रतति (ವ್ರತತಿ) (सं) ना.–प्रसार; विस्तार; रुंदी; वेली; लता.
व्रतस्थ (ವ್ರತಸ್ಥ)(सं) वि.–व्रत घेतलेला; नियमाप्रमाणें चालणारा; धर्मनिष्ठ; आचारशील.
व्रति (ವ್ರತಿ) (सं) वि.–नियमाचे पालन करणारा; संन्यासी; यती.
व्राजक (ವ್ರಾಜಕ) (सं) ना.–सन्यासी; भिक्षु; महंत; संचार करणारा संन्यासी.
व्रात (ವ್ರಾತ) (सं) ना.–वाढता संघ; मजूर; श्रमिक; रोजंदारी करणारा. किरकोळ नोकरी. रोज मजूरी.
व्रातीन (ವ್ರಾತೀನ) (सं) ना.–रोज मजुरीवर जगणारा; श्रम करून खाणारा; मजूर. श्रमिक.
व्रात्य (ವ್ರಾತ್ಯ) (सं) ना.–संस्कारहीन. शूद्र; नीच मनुष्य.
व्रात्यस्तोम (ವ್ರಾತ್ಯಸ್ತೋಮ) (सं) ना.–बहिष्कृताच्या शुद्धिकरणाचा संस्कार; एक यज्ञ.

व्रीडित (ವ್ರೀಡಿತ) (सं) वि.–अपमानित; लज्जित. निर्लज्ज.
व्रीहि (ವ್ರೀಹಿ) (सं) ना.–तांदूळ; भात; गहूं.
—आगार (ಆಗಾರ) (सं) ना.–कोठार; अंबार; कणगा.
व्रीडा (डे) (ವ್ರೀಡಾ [ಡೆ]) (सं) ना.–लज्जा; लाज. विनयशीलता.

श

श (ಶ) (सं) ना.–अवर्गीय व्यजन मालेतील पाचवें व्यंजन.
शः (ಶಃ) (सं) अ.–नामापुढे येणारा अव्ययकारी प्रत्यय. (सं) ना.–विनाशक; शिव; एक शत्रु.
शं (ಶಂ) (सं) ना.–सुख; संतोष.
शंस (सन) (सने) (ಶಂಸ [ಸನ] [ಸನೆ]) (सं) ना.–प्रशंसा; स्तुति; कीर्ति कथन; आशीर्वाद.
शंसा (से) (ಶಂಸಾ [ಸೆ]) (सं) ना.–स्तुति; कीर्तन; प्रशस्ति.
शंसित (ಶಂಸಿತ) (सं) वि.–प्रशंसित; गौरवित; कीर्तित.
शंसि (ಶಂಸಿ) (सं) वि.–प्रशंसक; कथक; भविष्यवादी; समजून देणारा.
शक (ಶಕ) (सं) ना.–एक राजवंश; एक देश; एक समाज.
—अरि (ಅರಿ) (सं) ना.–विक्रमादित्य.
—अब्द (ಅಬ್ದ) (सं) ना.–शकवर्ष.
—कर्ता (ಕರ್ತಾ)(सं) ना.–शककालगणनेस प्रारंभ करणारा.
शकट (ಶಕಟ) (सं) ना.–गाडी; रथ; एक राक्षस.
शकटिका (ಶಕಟಿಕಾ) (सं) ना. खेळातील गाडी.
शकल (ಶಕಲ) (सं) ना.–तुकडा; भाग; चूर; साल; फोलपट; कवच; शिंपला; करटी.
शकुन (ಶಕುನ) (सं) ना.–बऱ्यावाईटाची सूचना; शकुंत पक्षी पांढरा पक्षी.
शकुनि (ಶಕುನಿ) (सं) कौरवांचा मामा; चिमणी; गिधाड; पक्षी; पतंग; वावडी; अहितचिंतक; दुरालोचक.
शकुंत (तक) (ಶಕುಂತ [ತಕ]) (सं) ना.–पक्षिविशेष; शकुन पक्षी.
शकुंतला (ಶಕುಂತಲಾ) (सं) ना.–दुष्यंतपत्नी; भरताची माता.
शकृत् (त्तु) (ಶಕೃತ್ [ತು]) (सं) ना.–शेण; मल; पुरीष.
शक्त (ಶಕ್ತ) (सं) वि.–बलिष्ठ; सामर्थ्यवान; साहसी; दक्ष; जाणता.
शक्ति (ಶಕ್ತಿ) (सं) ना.–बल; सामर्थ्य; शौर्य; दुर्गादेवी; बर्ची; वीट.
शक्तित्रय (ಶಕ್ತಿತ್ರಯ) (सं) ना.–प्रभुशक्ति मंत्रशक्ति उत्साहशक्ति यांचे त्रिकूट; वाच्य, व्यंग्य व लक्षणा अशा तीन शब्दशक्ति.
शक्तिधर (पाणि) (ಶಕ್ತಿಧರ [ಪಾಣಿ]) (सं) ना.–स्कंद; षण्मुख; कार्तिकेय.
शक्य (ಶಕ್ಯ) (सं) वि.–साध्य; होण्यासारखे; शब्दाचा स्वाभाविक अर्थ.
शक्र (ಶಕ್ರ) (सं) ना.–इंद्र; घुबड; अर्जुनवृक्ष; ज्येष्ठा नक्षत्र.
शक्रगोप (ಶಕ್ರಗೋಪ) (सं) ना.–इंद्रगोप; गांडूळ; पावसाळी किडा; वर्षाकृमि.
शक्रचाप (ಶಕ್ರಚಾಪ) (सं) ना.–इंद्रचाप; इंद्रधनुष्य; मदनबाण.
शक्रसुत (ಶಕ್ರಸುತ) (सं) ना.–जयंत; अर्जुन; वाली; इंद्राचा मुलगा.
शंकर (ಶಂಕರ) (सं) ना.–सुख देणारा; शिव; परमेश्वर.
शंकरि (री) (ಶಂಕರಿ [ರೀ]) (सं) ना.–पार्वती; दुर्गा; सुख देणारी.
शंका (के) (ಶಂಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.–संशय; संदेह; अनुमान; भीति; पूर्वपक्ष; आक्षेप.
शंकित (ಶಂಕಿತ) (सं) वि.–संशयित; संदिग्ध.
शंकिसु (ಶಂಕಿಸು) (क) धा.–संशय घेणें; संदेह बाळगणें; भिणें; घाबरणें.
शंकु (ಶಂಕು) (सं) ना.–कोनशिला; कडी; खुंटी; म्यान; बाग; बर्ची; शंकासुराचे झाड; अंकुर; मोड.
—आकृति (ಆಕೃತಿ) (सं) ना.–गोपुराकृति; निमुळती होत जाणारी आकृति.
—शिखर (ಶಿಖರ) (सं) ना.–गोपुराचें शिखर; मास भाजण्याची अंकडी.
शंख (ಶಂಖ) (सं) ना.–कुबेराचा एक निधी; विष्णूच्या हातातील एक आयुध; फुंकून वाजण्याचें वाद्य; गालाचें हाड; शुभ्र वर्ण.
—ध्वनि,–वाद्य (ಧ್ವನಿ,–ವಾದ್ಯ) (सं) ना.–शंख फुंकणें; बोंब; आरोळी.
शंखपाल (ಶಂಖಪಾಲ) (सं) ना.–सर्पराज; कालिया.
शंखपाषाण (ಶಂಖಪಾಷಾಣ) (सं) ना.–एक कड्ड पदार्थ; शखजिरे; संगजिरे.
शंखिनि (ಶಂಖಿನಿ) (सं) ना.–चौथ्या प्रकारची स्वरूपसुंदर स्त्री; असंस्कृत स्त्री.
शचि (ची) (ಶಚಿ [ಚೀ]) (सं) ना.–इंद्रपत्नी; इंद्राणी.
—पति (ಪತಿ) (सं) ना.–इंद्र.
शठ (ಶಠ) (सं) वि.–नीच; उद्धट; फसव्या; ठक.

(सं) ना. – अविवेक; धूर्त; लोह; केशर; फसवणूक; धोतरा; मध्यस्थ. ढवणा; दलाल.

शण (ಶಣ) (सं) ना. – सनक; ताग; अंबाडी; वाक.

शंड (ढ) (ಶಂಡ [ಢ]) (सं) ना. – नपूंसक; पौरुषहीन; बैल; पोळ; समूह; शिबिर; वसती; घर; बीड.

शत (ಶತ) (सं) ना. – शंभर; पुष्कळ; शें; शेंकडा.

शतक (ಶತಕ) (सं) वि. – शेकडा; शतसंख्या; शंभर; शत पद्यांचे काव्य.

शतकुंभ (ಶತಕುಂಭ) (सं) – सुवर्णमेरु; सोने सापडणारा पर्वत.

शतकोटि (ಶತಕೋಟಿ) (सं) ना. – अनंत; माणिक; वज्र.

शतक्रतु (ಶತಕ್ರತು) (सं) ना. – शंभर यज्ञ करणारा; इंद्र.

शतघ्नी (ಶತಘ್ನೀ) (सं) ना. – शेकडोंना ठार करणारे अस्त्र; तोफ.

शततारका (ಶತತಾರಕಾ) (सं) ना. – एका नक्षत्राचे नाव; २४ वे नक्षत्र.

शतदल (ಶತದಲ) (सं) ना. – शंभर पाकळ्यांचे कमळ; गुलाब.

शतद्रु (ಶತದ್ರು) (सं) ना. – सतलज नदी.

शतधार (ಶತಧಾರ) (सं) ना. – वीज; इंद्राचें वज्र.

शतधृति (ಶತ ಧೃತಿ) (सं) ना. – इंद्र; ब्रह्मदेव; स्वर्ग.

शतपत्र (ಶತಪತ್ರ) (सं) ना. – शतदल कमळ; गुलाब. मोर; बकपक्षी; पोपट.

शतपत्रलोचन (ಶತಪತ್ರಲೋಚನ) (सं) ना. – कमलनयन विष्णु; शिव.

शतपत्रलोचने (ಶತಪತ್ರಲೋಚನೆ) (सं) ना. – कमलाक्षी; कामिनी; सुंदरी.

शतपद (ಶತಪದ) (सं) ना. – शतपावली.

शतपदि (ಶತಪದಿ) (सं) ना. – शंभरपाय असणारा प्राणी; गोम. 'बेट्टिबेनक' पहा.

शतपर्व (ಶತಪರ್ವ) (सं) ना. – बांबू; चिवा; अश्विनी पूर्णिमा; दूर्वा; वीज.

शतभिष (षा) (ಶತಭಿಷ [ಷಾ]) (सं) ना. – शततारका; २४ वें नक्षत्र.

शतमख (ಶತಮಖ) (सं) ना. – शतक्रतु; इंद्र.

शतमन्यु (ಶತಮನ್ಯು) (सं) ना. – इंद्र.

शतमान (ಶತಮಾನ) (सं) ना. – शंभरांची गणती; शेकड्यांचा हिशोब; शतवर्षांचा काळ.

शतांग (ಶತಾಂಗ) (सं) ना. – रथ.

शतानंद (ಶತಾನಂದ) (सं) ना. – ब्रह्मा; विष्णु; विष्णूचा रथ. अहिल्या-गौतमांचा पुत्र. शतानंदक ऋषि.

शतायु (ಶತಾಯು) (सं) ना. – शंभर वर्षे आयुष्य लाभलेला; दीर्घायु; चिरजीवि.

शत्रु (ಶತ್ರು) (सं) ना. – विरोधी; वैरी.

शत्रुघ्न (ಶತ್ರುಘ್ನ) (सं) ना. – शत्रूंचा नाश करणारा; रामाचा भाऊ; दशरथ पुत्र.

शनि (ಶನಿ) (सं) ना. – एक ग्रह; एकवार; मंद; सूर्य आणि छाया; यांचा पुत्र.

शनीश्वर } (ಶನೀಶ್ವರ)
शनैश्चर } (ಶನೈಶ್ಚರ) (सं) ना. – मंदगामी; शनिग्रह.

शंतनु (ಶಂತನು) (सं) ना. – चंद्रवंशीय राजा; भीष्मपिता.

शपथ (ಶಪಥ) (सं) ना. – प्रतिज्ञा; पंथ; पण; जिद्द; शाप.

शपन (ಶಪನ) (सं) ना. – निंदा; शिवीगाळ; पंथ; प्रतिज्ञा.

शपिसु (ಶಪಿಸು) (क) धा. – शाप देणें; शिवी देणें; अहित चिंतिणें.

शफ (ಶಫ) (सं) ना. – खुराचे गेळ; खुरपुट. 'गोरसु' पहा.

शफरि (री) (ಶಫರಿ [ರೀ]) (सं) ना. – एका जातीचा मासा.

शबर (ಶಬರ) (सं) ना. – भिल्ल; व्याध; शिकारी; किरात; पाणी; शिकार.

—शंकर (ಶಂಕರ) (सं) ना. – भिल्ल वेषधारी शंकर.

शबरि (ಶಬರಿ) (सं) ना. – भिल्लीण; एक हरीण; रामाच्या अनुग्रहाला पात्र झालेली शबरी.

शबल (ಶಬಲ) (सं) वि. – चित्रविचित्र; रंगीबेरंगी; विभिन्न रंगाचे.

शबलि (ली) (ಶಬಲಿ [ಲೀ]) (सं) ना. – कामधेनु; सुरभी; देवलोकीची गाय.

शब्द (ಶಬ್ದ) (सं) ना. – भाषा; पद; ध्वनि; अर्थबोधक अक्षर समूह; आवाज; चाहूल.

—अनुशासन (ಅನುಶಾಸನ) (सं) ना. – कन्नड व्याकरण शास्त्र; शब्दाचे नियमन करणारे शास्त्र.

—अर्थ (ಅರ್ಥ) (सं) ना. – भाषारहस्य; मथितार्थ; तात्पर्य.

—अलंकार (ಅಲಂಕಾರ) (सं) ना. – ललित शब्द प्रयोग.

—बल्लव–ज्ञ (ಬಲ್ಲವ–ಜ್ಞ) (सं) ना. – वादकुशल शब्दशास्त्री.

—प्रधान (ಪ್ರಧಾನ) (सं) ना. – वेद; आज्ञा; प्रभुसंमित साहित्य.

—ब्रह्म (ಬ್ರಹ್ಮ) (सं) ना. – वेद; वेदज्ञानी.

—मंजरि (ಮಂಜರಿ) (सं) ना. – अर्थकोश; शब्दसमूह.

—शास्त्र (ಶಾಸ್ತ್ರ) (सं) ना. – व्याकरण; भाषाशास्त्र.

शम (ಶಮ) (सं) ना. – आत्मसंयम; मनोनिग्रह; इंद्रियदमन; शांति; विराम.

शमन (ಶಮನ) (सं) ना. – समाधान; शांतता; यम; मोकळीक समारोप; शेवट.

शमि (मी) (ಶಮಿ [ಮೀ]) (सं) वि. – सहनशील; शांत; आत्मसंयमी.

शमिसु (ಶಮಿಸು) (क) धा. – शांत होणें; मन आवरणें; समाधान पावणें; संयम राखणें.

शंपा (पे) (ಶಂಪಾ [ಪೆ]) (सं) ना. – वीज; विद्युत्.

शंब (ಶಂಬ) (सं) ना. – इंद्राचे वज्र; वीज; जहाज;

शंबर (ಶಂಬರ) (सं) ना. – एक राक्षस; पाणी; मेघ; ढग.

शंबरारि (ಶಂಬರಾರಿ) (सं) ना. – शंबराचा वध करणारा राम; मन्मथ; कामदेव.

शंबुक (ಶಂಬುಕ) (सं) ना. – शूद्र; तपस्वी.

शंबूक (ಶಂಬೂಕ) (सं) ना. – कालव; गांड्ळ; काड्; लहान बेडूक.

शंभु (ಶಂಭು) (सं) ना. – ब्रह्मदेव; विष्णु; शिव.

शय (ಶಯ) (सं) ना. – निद्रा; अभिप्राय.

शयन (ಶಯನ) (सं) ना. – अंथरूण; पलंग; वामकुक्षी; विश्रांति; झोप; निद्रा.

शय्यनीय (ಶಯ್ಯನೀಯ) (सं) वि. – झोपण्यास योग्य; अंथरूण; पलंग; तल्प; शय्या.

शय्या (य्ये) (ಶಯ್ಯಾ [ಯ್ಯೆ]) (सं) ना. – अंथरूण; पलंग; झोप; निद्रा.

शय्यागृह (ಶಯ್ಯಾಗೃಹ) (सं) ना. – निद्रास्थळ; झोपण्याची खोली; शयनमंदिर.

शय्यावल (ಶಯ್ಯಾವಲ) (सं) ना. – शय्यागृह सजवणारा; शयनगृहाचा अधिकारी; कंचुकी.

शर (ಶರ) (सं) ना. – एक प्रकारचें गवत; बाण; सायक; पाणी.

शरकोष (ಶರಕೋಷ) (सं) ना. – भाता; तुणीर; बाणसंग्रह.

शरजन्म (ಶರಜನ್ಮ) (सं) ना. – स्कंद; षण्मुख स्वामी; शरवनांत जन्मलेला; कार्तिकेय.

शरण (ಶರಣ) (सं) ना. – आश्रय; आधार; संरक्षण; घर; वसती; पालक; रक्षक; शिवाचा भक्त; शैवसाधु.

शरणागत (ಶರಣಾಗತ) (सं) वि. – आश्रयार्थी; तोंड वेंगाडणारा; पराभूत; अगतिक.

शरणागति (ಶರಣಾಗತಿ) (सं) ना. – आश्रयाची मागणी; आधीनता; पराभवाची कबूली.

शरणार्थि (ಶರಣಾರ್ಥಿ) (सं) ना. – आश्रय मागणारा; आश्रयेच्छु लवून वाकून येणारा; वंदन.

शरणु (ಶರಣು) (क) ना. – नमस्कार; आधार; आश्रय.

शरण्य (ಶರಣ್ಯ) (सं) ना. – शरण जाण्यास योग्य. आश्रय देण्यालायक. संरक्षण देण्यास समर्थ; घर.

शरणे (ಶರಣೆ) (सं) ना. – वीरशैव साध्वी; शरणम्मा; शिवभक्तीण.

शरत् (द्) (ಶರತ್ [ದ್]) (सं) ना. – शरदृतु; वर्षाकाळातील शेवट.

—इंदु (ಇಂದು) (सं) ना. – शारदीय चंद्र; शरदातील चंद्र.

शरधि (ಶರಧಿ) (सं) ना. – बाणसमूह; भाता; समुद्र.

—शयन (ಶಯನ) (सं) ना. – विष्णु; क्षीरसागरी झोपणारा.

—सुते (ता) (ಸುತೆ [ತಾ]) (सं) ना. – लक्ष्मी; समुद्रकन्या.

शरनिधि (ಶರನಿಧಿ) (सं) ना. – शरधि; भाता; समुद्र.

शरपंजर (ಶರಪಂಜರ) (सं) ना. – वि. – बाणाची शय्या.

शरपुंख (खे) (ಶರಪುಂಖ [ಖೆ]) (सं) ना. – बाणाचा पिंजरा; पंख असलेला बाण.

शरभ (ಶರಭ) (सं) ना. – आठ पायांचा सिंहापेक्षा बलिष्ठ पुराणोक्त प्राणी. वीरभद्राचा अवतार.

शरषट्पदि (ಶರಷಟ್ಪದಿ) (सं) ना. – षटपद्याचा अष्ट मात्रिक छंद; चौदा मात्रांची ओळ असणारा षट्पदीछंद.

शरसंधान (ಶರಸಂಧಾನ) (सं) ना. – बाणप्रयोग; तिरंदाजी; बाणफेक.

शरसंन्यास (ಶರಸಂನ್ಯಾಸ) (सं) ना. – शस्त्रत्याग; युद्ध न करण्याची शपथ.

शरारि (ಶರಾರಿ) (सं) ना. – शरकूट पक्षी; झाडपाला व गवत खाणारा पक्षी.

शरासन (ಶರಾಸನ) (सं) ना. – भाता; शरकोष; शरधि.

शरासार (ಶರಾಸಾರ) (सं) नः. – शरवृष्टि; बाणांचा पाऊस; बाणांचा भडिमार.

शरीर (ಶರೀರ) (सं) ना. – देह; काया; वस्तूचे स्थूल स्वरूप.

शरीरज (ಶರೀರಜ) (सं) ना. – देहापासून उत्पन्न झालेला; काम; मदन.

शरीरसंबंध (ಶರೀರಸಂಬಂಧ) (सं) ना. – आप्तपणा; नाते; विवाह; सुरति; सुरत.

शरीरि (ಶರೀರಿ) (सं) ना. – देही; आत्मा; जीव.

शरौघ (ಶರೌಘ) (सं) ना. बाणराशी; बाणांचा ओघ.

शर्करा (र) (ಶರ್ಕರಾ [ರ]) (सं) ना. – साखर; पिठीसाखर; भुरा; चिनी लिसा.

शर्करावर्त (ಶರ್ಕರಾವರ್ತ) (सं) ना. – वावटळ; धुळीचा स्तंभ. वातचक्र.

शर्ध (ಶರ್ಧ) (सं) ना. – सेना; पदाति; पायदळ; शक्ति.

शर्म (ಶರ್ಮ) (सं) ना. ब्राह्मण नावांना लागलेला विद्वत्तादर्शक शब्द; सुख संतोष; आधार; आश्रय.

शर्मिष्ठे (ಶರ್ಮಿಷ್ಠೆ) (सं) ना. – ययाति राजाची धर्मपत्नी.

शर्व (ಶರ್ವ) (सं) ना. – शिव; परमेश्वर.

शर्वरि (री) (ಶರ್ವರಿ [ರೀ]) (सं) ना. – रात्र, रजनी.

—पति (ಪತಿ) (सं) ना. – चंद्र.

शर्वाणि (णी) (ಶರ್ವಾಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना. – पार्वती; शिवपत्नी.

शल (लल) (ಶಲ [ಲಲ]) (सं) ना. – रानडुकराच्या अंगावरील केस. 'अेंदुपंदि' पहा.

शलभ (ಶಲಭ) (सं) ना. – काजवा; खद्योत; पतंग; टोळ. 'मिडिके' पहा.

शलाका (के) (ಶಲಾಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना. – काडी; सळी; टोचणारी काडी; चोय; बर्ची; फुलांतील मध्य केसर.

शलाटु (ಶಲಾಟು) (सं) वि. – पाडाचे; कच्चे.
(सं) ना. – कच्चे फळ; चिमटा; चापटी; आधिक्य.

शल्क (ಶಲ್ಕ) (सं) ना. – साल; टरफल; शिंप.

शल्य (ಶಲ್ಯ) (सं) ना. – टोकदार आयुध; बर्ची; काटा; अडचण; गंडातर; मद्रदेशीय राजा.

शव (ಶವ) (सं) ना. – मृत शरीर; प्रेत; मढें.
—संस्कार (ಸಂಸ್ಕಾರ) (सं) ना. – प्रेताची दहनक्रिया; मरणोत्तर देहसंस्कार.

शश (शक) (ಶಶ [ಶಕ]) (सं) ना. – ससा; चंद्रावरील सशाच्या आकाराचा डाग. 'कुंदिली' पहा.

शशधर (ಶಶಧರ) (सं) ना. – चंद्र; ससा धारण करणारा.

शशांक (ಶಶಾಂಕ) (सं) ना. – चंद्र; शशधर.

शशि (ಶಶಿ) (सं) ना. – चंद्र.
—चूड, जूट (ಚೂಡ,–ಜೂಟ) (सं) ना. – चंद्रशेखर; चंद्रमौली; शंकर; शिव.

शशिकले (ಶಶಿಕಲೆ) (सं) ना. – चंद्रकला; चंद्रकोर; चंद्राच्या सोळा कलांपैकी एक.

शशिकांत (ಶಶಿಕಾಂತ) (सं) ना. – चंद्रकांत मणि.

शश्वत् (ಶಶ್ವತ್) (सं) अ. – पदोपदीं; पावलोपावलीं; सतत; निरंतर; वारंवार.

शष्कुलि (ली) (ಶಷ್ಕುಲಿ [ಲೀ]) (सं) ना. – एक खाद्यपदार्थ; कानाची पाळी; बाह्यकान.

शष्प (ಶಷ್ಪ) (सं) ना. – कोवळेगवत; शेट; कूस; कस्पट.

शंसन (ಶಂಸನ) (सं) ना. – प्रशंसा; वर्णन.

शसन (ಶಸನ) (सं) ना. – पीडा; त्रास; मारपीट; शिक्षा.

शस्त (ಶಸ್ತ) (सं) वि. – वर्णित; कथित; प्रशंसित; जखम झालेला; क्षेम.

शस्त्र (ಶಸ್ತ್ರ) (सं) ना. – फेकून मारण्याचें आयुध; बाण; बर्ची.
—अस्त्र (ಅಸ್ತ್ರ) (सं) ना. – दारूगोळ्यासारखी आयुधें.
—आगार (ಆಗಾರ) (सं) ना. – शस्त्रगृह; शस्त्रसाठ्याचे ठिकाण; अस्त्रभांडार;
—संन्यास (ಸಂನ್ಯಾಸ) (सं) ना. – शस्त्रास्त्रांचा त्याग. युद्धविराम.

शस्य (ಶಸ್ಯ) (सं) ना. – पीक; धान्य; दाणागोटा; (सं) वि. प्रशंसाकरण्यायोग्य. स्तुत्य; कीर्तनीय.

शाक (ಶಾಕ) (सं) ना. – फळभाजी; टरफळ; उष्णता; गरमा; शक्तिसामर्थ्य.
—आहारि (ಆಹಾರಿ) (सं) ना. – धान्याचा आहार करणारा; मांस न खाणारा.
—आहारिणी (ಆಹಾರಿಣೀ) (सं) ना. – धान्याहार करणारी.

शाकट (ಶಾಕಟ) (सं) ना. – शकटासंबंधी; गाडी रथ वगैरेना जोडण्याचें जनावर; बैल; घोडा वगैरे.

शाकिनि (नी) (ಶಾಕಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – पिशाचिनी; दुष्ट देवता.

शाक्त (क्तेय) (ಶಾಕ್ತ [ಕ್ತೇಯ]) (सं) वि. – शक्तीचा उपासक; शक्तिपूजक.

शाक्य (ಶಾಕ್ಯ) (सं) ना. – गौतम बुद्धाच्या घराण्याचे नाव; बुद्धदेव.

शाक्यमुनि (सिंह) (ಶಾಕ್ಯಮುನಿ [ಸಿಂಹ) (सं) ना. – शाक्य; गौतमबुद्ध.

शाक्वर (ಶಾಕ್ವರ) (सं) ना. – घुळी; वळू; खोंड; बैल.

शाखा (खे) (ಶಾಖಾ [ಖೆ]) (सं) ना. – झाडाची दापी; शाखा; फादी; कांब; उपपक्ष; पंथ; उपसंस्था; भाग; विभाग.

शाखाचर (ಶಾಖಾಚರ) (सं) ना. – माकड; वानर; वानरवंश.

शाखाचरी (ಶಾಖಾಚರೀ) (सं) ना. – वानरी; मादीवानर.

शाखामृग (ಶಾಖಾಮೃಗ) (सं) ना. – वानर; कपि.

शाखासंगम (ಶಾಖಾಸಂಗಮ) (सं) ना. – रक्तवाहिनी; रक्तनाळ; रक्तवाहिनींचे जाळे; नदी.

शाखि (ಶಾಖಿ) (सं) ना. – कोंबयुक्त झाड. शाखा असलेला वृक्ष; तरू.

शाटि (टी) (ಶಾಟಿ [ಟೀ]) (सं) ना. – संन्याशाची छाटी; उत्तरीय; गोणपाट; तरट.

शाठ्य (ಶಾಠ್ಯ) (सं) ना. – दुष्टपणा; द्रोह; उद्धटपणा; कपट; वंचना.

शाड्वल (ಶಾಡ್ವಲ) (सं) ना. – शाद्वल; हिरवाचारा; ओले गवत. कुरण.

शाण (ಶಾಣ) (सं) ना. – सहाण; धारेचा दगड; (सं) धा. पाजळणें; सहाणेवर घासणें. पाणी लावणे.

शाणाश्म (ಶಾಣಾಶ್ಮ) (सं) ना – सहाणेचा दगड; जाते.

शात (ಶಾತ) (सं) वि. – धार लावलेले; पाजळलेले; कोमल; पातळ; संतोषदायक; सुखकर. सुंदर.

शातकुंभ (ಶಾತಕುಂಭ) (सं) ना. – चोख सोने. 'अपरंजि' पहा.

शातन (ಶಾತನ) (सं) ना. – विभाजन; धारलावण्याची क्रिया; बिघाड.

शाद (ಶಾದ) (सं) ना.–ओले गवत; चारणी; चरणावळः चिखल; राड.

शाड्वल (ಶಾಡ್ವಲ) (सं) ना.–'शाडबल' पहा; हिरवा चारा; कुरण; ओले गवत.

शानभा (भो) ग (ಶಾನಭಾ [ಭೋ] ಗ) (सं) ना.–कुलकर्णी; मुनशी; कर्णिक.

शाने (ಶಾನೆ) (सं) वि.–पुष्कळ; अधिक; भरपूर.

शांत (ಶಾಂತ) (सं) वि.–समाधानी; धिमा; तृप्त; निःसंदेह.

शांतनव (ಶಾಂತನವ) (सं) ना. शंतनूचा मुलगा; भीष्माचार्य.

शांति (ಶಾಂತಿ) (सं) ना.–सहनशीलता; समाधान; स्तब्धता; निःशब्दता; पीडापरिहार; उपशम; स्वस्थता.

शाप (ಶಾಪ) (सं) ना.–अशुभ वचन; तळतळाट; बोटे मोड; शिवी.

शाब (बक) (ಶಾಬ[ಬಕ]) (सं) ना.–कोवळा अंकुर; कळकाचा कोंब.

शाबर (ಶಾಬರ) (सं) ना.–शबरासंबंधी; शिकारी; एका संहितेचें नांव.

शाब्दिक (ಶಾಬ್ದಿಕ) (सं) वि.–शब्दासंबंधी; तोंडी; (सं) ना.–भाषाशास्त्रकोविद; व्याकरण पंडित.

शाम (ಶಾಮ) (सं) ना.–सायंकाळ; तीन्हीसांज; संध्याकाळ; शांति.

शामक (ಶಾಮಕ) (सं) वि.–शांति देणारा; कमी करणारा; गुणदायक.

शांबरि (री) (ಶಾಂಬರಿ[ರೀ]) (सं) ना.–मायाविद्या; इंद्रजाल; नजरबंदी.

शांभव (ಶಾಂಭವ) (सं) वि.–शैव; शंभुसंबंधी.

शांभवि (वी) (ಶಾಂಭವಿ [ವೀ]) (सं) ना.–शंभूची पत्नी; पार्वतीदेवी.

शायि (ಶಾಯಿ) (सं) वि.–शयन करणारा; झोपाळु; झोपणारा; विश्रांति घेणारा.

शारद (ಶಾರದ) (सं) वि.–शरद्कालसंबंधी; पांढरें; शुभ्र; स्वच्छ.

—अंभोज (ಅಂಭೋಜ) (सं) ना.–श्वेतकमल; जहाज; आकाश; चतुर मनुष्य.

शारदे (दा) (ಶಾರದೆ [ದಾ]) (सं) ना.–सरस्वती; विद्यादेवी.

शारिके (ಶಾರಿಕೆ) (सं) ना.–सारिका; मैना; साळुंकी. 'पुरुळि' पहा.

शारीर (रक) (रिक) (ಶಾರೀರ[ರಕ][ರಿಕ]) (सं) वि.–शरीरासंबंधी; दैहिक.

शार्ङ्ग (ಶಾರ್ಙ್ಗ) (सं) ना.–विष्णूचे धनुष्य; कामस्याचे धनुष्य.

—धर,—पाणि (—ಧರ ಪಾಣಿ) (सं) ना.–विष्णु; कृष्ण.

शार्ङ्गरव (ಶಾರ್ಙ್ಗರವ) (सं) ना.–शार्ङ्गधनूचा टणत्कार; कण्वशिष्य.

शार्ङ्गी (ಶಾಂಙ್ಗೀ) (सं) ना.–विष्णु; कृष्ण.

शार्दूल (ಶಾರ್ದೂಲ) (सं) ना.–वाघ; ढाण्यावाघ; सिंह; श्रेष्ठ; एक छांदस वृत्त.

शार्वरि (ಶಾರ್ವರಿ) (सं) ना.–एक संवत्सर; रात्रीसंबंधी. शक्ति; भूमि.

शाल (ಶಾಲ) (सं) वि.–रुंद; विस्तृत; एक वृक्ष; किल्ला; शक्ति; सामर्थ्य.

शालग्राम (ಶಾಲಗ್ರಾಮ) (सं) ना.–शालिग्राम; गंडकी नदीतील काळगोटा.

शालभंजिका (के) (ಶಾಲಭಂಜಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.–पुतळा; बाहुली; प्रतिमा.

शालावृक (ಶಾಲಾವೃಕ) (सं) ना.–कुत्रे; ग्रामसिंह; कुक्कुर.

शालि (ಶಾಲಿ) (सं) ना.–साळ; भात. 'नेल्लु' पहा. जवळ असणे या अर्थी एक संस्कृत प्रत्यय.

शालिगळ (ಶಾಲಿಗಳ) (क) ना.–भाताचा गादा; भातशेत; तांदुळपिकी जमीन.

शालिनी (ಶಾಲಿನಿ) (सं) वि.–शोभणारी; असणारी; शोभना; स्वामिनी.

शालिवन (ಶಾಲಿವನ) (सं) ना.–भातशेत;

शालिवाहन (ಶಾಲಿವಾಹನ) (सं) ना.–दक्षिण भारतांतील एक राजा. एक शक.

शालीन (ಶಾಲೀನ) (सं) वि.–विनयशाली; कोमल मनाचा; लाजाळु; संकोची स्वभावाचा; दाक्षिण्ययुक्त.

शालीनते (ಶಾಲೀನತೆ) (सं) ना.–नम्रता; विनय; दाक्षिण्य; मृदुता; कोमलता.

शालु (ಶಾಲು) (अ.दे) ना.–पांघरण्याचे वस्त्र; उत्तरीय.

शालेय (ಶಾಲೇಯ) (सं) ना.–शाळेसंबंधी; साळीचा; भातशेत.

शाले (ಶಾಲೆ) (सं) ना.–विद्यामंदिर; शिक्षणसंस्था; उद्योगशाळा; शाळा; गृह; भवन; घर; मंदिर.

शाल्मलि (ली) (ಶಾಲ್ಮಲಿ[ಲೀ]) (सं) ना.–सावरीचे झाड. 'बुरल' पहा.

शाल्यन्न (ಶಾಲ್ಯನ್ನ) (सं) ना.–साळीचा भात; शिजवलेले तांदूळ; भात.

शाव (वक) (ಶಾವ[ವಕ]) (सं) ना.–पिलू; पोत; पेटा; अर्भक.

शाश्वत (ಶಾಶ್ವತ) (सं) वि.–स्थिर; अविनाशी; त्रिकालाबाधित; स्वर्ग; आकाश; परमेश्वर.

शासक (ಶಾಸಕ) (सं) ना.–शास्ता; आज्ञा देणारा; भेरी; दुंदुभि.

शासन (ಶಾಸನ) (सं) ना. – नियम; चौकट; आज्ञा; निरोप; व्यवस्था; शिस्त. 'ओरण' पहा. राजशासन; शिक्षा; दंड; 'रायस' पहा. कारभार; अधिकार; लेखी हुकूम; आधारभूत लेख. 'वखणिगे' पहा.

शासनसभे (ಶಾಸನಸಭೆ) (सं) ना. – न्यायसभा; कायदेमंडळ.

शास्ति (ಶಾಸ್ತಿ) (सं) ना. – अधिकार; शासन; आज्ञा; कारभार. शिक्षा.

शास्त्र (ಶಾಸ್ತ್ರ) (सं) ना. – नीतीनियम; रीतभात सांगणारा ग्रंथ; धर्मनीतीचे नियम निबंधन; आज्ञा; अनुज्ञा.

शास्त्रज्ञ (ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞ) (सं) वि. – शास्त्र सांगणारा; शास्त्र जाणणारा.

शास्त्री (ಶಾಸ್ತ್ರಿ) (सं) ना. – शास्त्रवेत्ता; शास्त्रज्ञ.

शास्त्रीय (ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ) (सं) ना. – शास्त्राशी संबंधित. शास्त्रानुसार; वैज्ञानिक; शास्त्रपूत; क्रमयुक्त.

शिंशप (ಶಿಂಶಪ) (सं) अशोक वृक्ष. 'असुके' पहा.

शिंशुभार (ಶಿಂಶುಮಾರ) (सं) ना. – मकर; सुसर. 'नेगलु' पहा.

शिक्का (क्के) (ಶಿಕ್ಕಾ[ಕ್ಕೆ]) (अ.दे.) ना. – मुद्रा. मोहोर.

शिक्य (ಶಿಕ್ಯ) (सं) ना. – शिंके; शिंकाळे;

शिक्षक (ಶಿಕ್ಷಕ) (सं) ना. – शिकवणारा; उपाध्याय; गुरु.

शिक्षण (ಶಿಕ್ಷಣ) (सं) ना. – विद्या शिकणें; साधना; विद्याभ्यास; सुधारणा; शिकवणी; साक्षरता.

शिक्षा (क्षे) (ಶಿಕ್ಷಾ [ಕ್ಷೆ]) (सं) ना. – अक्षरज्ञान; अक्षराभ्यास; उपदेश; वेदांग; ग्रंथविशेष; दंडनीति; दंडना; सजा.

शिक्षिसु (ಶಿಕ್ಷಿಸು) (क) धा. – शिकवणे; पाठ देणें; सुधारणें; अक्षरज्ञान देणें; शिक्षा करणें; दंड करणें.

शिखंड (ಶಿಖಂಡ) (सं) ना. – केस; शेंडी; बुचडा; तुरा; मोरतुरा पिसारा. 'पीलि' पहा.

शिखंडि (ಶಿಖಂಡಿ) (सं) ना. – शेंडी असलेला; मोर; मोरतुरा; बाण; पांचाळ पुत्र; पौरुषहीन; नपूंसक.

शिखर (ಶಿಖರ) (सं) ना. – शिर; शेवट; अंत; पर्वताचा वरचा भाग; सातु; कळस; शेंडा.

शिखरि (ಶಿಖರಿ) (सं) ना. – पर्वत; वृक्ष; भव्य इमारत; गोपुर; वन; अरण्य; टिटवी; टिट्टिभ; सोनें; सुईचे नेडें.

शिखा (खे) (ಶಿಖಾ [ಖೆ]) (सं) ना. – शेंडी; डोक्याचे केस; बुचडा; डोकें; शिखर; अग्निज्वाला; किरणश्रेष्ठ; मंगळग्रह; केतु; अंत; देह; कमंडलु.

शिखामणि (ಶಿಖಾಮಣಿ) (सं) ना. – शिरोरत्न; श्रेष्ठ; अत्युत्तम.

शिखावल (ಶಿಖಾವಲ) (सं) ना. – मोर; मयूर.

शिखि (ಶಿಖಿ) (सं) ना. – मोर; अग्नि; ब्राह्मण; कृष्णसर्प; बाण; पर्वत; डोके; शिरस्त्राण; किरीट; केतु; मंगळग्रह.

शिखिवाहन (ಶಿಖಿವಾಹನ) (सं) ना. – मयूरासना; षण्मुख; कार्तिकेय; मोरावर बसणारी शारदा.

शिखिनेत्र (ಶಿಖಿನೇತ್ರ) (सं) ना. – शिव; अग्निनेत्र.

शिंजित (ಶಿಂಜಿತ) (सं) वि. – 'घुंईऽऽ' असा गुंजारव करणारा झंकार; धनुष्टंकार; नुपुररव.

शिंजिनि (नी) (ಶಿಂಜಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – मोर्वी; धनुष्याची; दोरी; पायातील वाळे; नूपुर.

शित (ಶಿತ) (क) वि. – काळ्या रंगाचे पातळ; निर्बल; झिजलेले; पाजळलेले; धार लावलेले.

शिति (ಶಿತಿ) (क) वि. – पांढरें; काळे; निळें.

शितिकंठ (ಶಿತಿಕಂಠ) (सं) ना. नीलकंठ; शिव; मोर.

शिथिल (ಶಿಥಿಲ) (सं) वि. – सैल; दुर्बल; ठिसूळ; रोडलेले; नाश पावलेलें.

शिद्दिके (ಶಿದ್ದಿಕೆ) (क) ना. – 'शिविका' पहा. पालखी; मेणा; डोली.

शिपिविष्ट (ಶಿಪಿವಿಷ್ಟ) (सं) ना. – खल्वाट; टकल पडलेला; चंपी केलेला; बोळभद्र.

शिबि (ಶಿಬಿ) (सं) ना. – प्राचीन दानशूर चक्रवर्ती शिबीराजा.

शिबिका (के) (ಶಿಬಿಕಾ[ಕೆ]) (सं) ना. – पालखी; डोली; विमान.

शिबिर (ಶಿಬಿರ) (सं) ना. – तात्पुरते वसतिस्थान; आश्रयस्थान; गूढागार. प्रासंगिक शिक्षालय.

शिरः(रस्) रस्सु (ಶಿರಃ [ರಸ್] ರಸ್ಸು) (सं) ना. – डोकें; शेंडा.

शिरःकृंतक (ಶಿರಃಕೃಂತಕ) (सं) ना. – केस कापण्याचे यंत्र. कातरी.

शिरसा (ಶಿರಸಾ) (सं) अ. – डोक्यानें; विनयपूर्वक.

शिरस्त्र (स्त्राण) (ಶಿರಸ್ತ್ರ [ಸ್ತ್ರಾಣ]) (सं) ना. – शिरोरक्षक; शिरकवच; रुमाल; टोपी.

शिरा (रे) (ಶಿರಾ [ರೆ]) (सं) ना. – नाडी; नस; रोहिणी; रक्तवाहिनी.

शिरीष (ಶಿರೀಷ) (सं) ना. – शिरसाचे झाड; शिरसलवृक्ष.

शिरोज (ಶಿರೋಜ) (सं) ना. – डोक्यावरील केस.

शिरोधर (ಶಿರೋಧರ) (सं) ना. – शिर धारण करणारा; गळा; कंठ; मान; गर्दन.

शिरोधरे (ಶಿರೋಧರೆ) (सं) ना. – मानिनी; विनीता; शीलवती.

शिरोमणि (ಶಿರೋಮಣಿ) (सं) ना. – शिरोरत्न; चूडामणि; श्रेष्ठ पुरुष; नायक. 'शिखामणि' पहा.

शिरोवेष्टन (ಶಿರೋವೇಷ್ಟನ) (सं) ना. – रुमाल; फेटा; पटका.

शिल (ಶಿಲ) (सं) ना. – निवडलेले कणीस; बियासाठीं राखलेले कणीस.

शिला (ले) (ಶಿಲಾ [ಲೆ]) (सं) ना. – दगड; धोंडा; अश्म; वज्र; सहाणेचा दगड; उंबरठा.

शिलाधातु (ಶಿಲಾಧಾತು) (सं) ना. – शिलाजित्; कावेचा दगड; शक्तिवर्धक औषध.

शिलानदि (ಶಿಲಾನದಿ) (सं) ना. – दहिवर; थडीनें गोठलेली नदी.

शिलालिपि (ಶಿಲಾಲಿಪಿ) (सं) ना. – शिलालेख; स्थिरलेखन; ललाटरेषा.

शिलावर्ष (वृष्टि) (ಶಿಲಾವರ್ಷ [ವೃಷ್ಟಿ]) (सं) ना. – गारांचा. पाऊस.

शिलाशासन (ಶಿಲಾಶಾಸನ) (सं) ना. – शिलालेखातील राजाज्ञा.

शिलींध्र (ಶಿಲೀಂಧ್ರ) (सं) ना. – कुत्र्याची छत्री; आळंबी; भुईफोड. 'अणजि' पहा.

शिलीमुख (ಶಿಲೀಮುಖ) (सं) ना. – बाण; भ्रमर; घुंगुरटें.

शिलुबे (ಶಿಲುಬೆ) (क) ना. – येशु खिस्ताला फाशी दिलेले झाड; खिस्ताच्या खिळे ठोकीचा खांब.

शिलोच्चय (ಶಿಲೋಚ್ಚಯ) (सं) ना. – पर्वत; डोंगर.

शिल्प (ಶಿಲ್ಪ) (सं) ना. – दगडातील खोदकाम; मूर्तिकला; कोरकाम.

शिल्पक (ಶಿಲ್ಪಕ) (सं) ना. – शिल्पशास्त्रज्ञ; खोदकाम करणारा; कोरीव काम करणारा; दगड कोरणारा. 'चिप्पिग' पहा.

शिल्पिगार (ಶಿಲ್ಪಿಗಾರ) (क) ना. – मूर्ति कोरणारा;कोरकाम करणारा.

शिल्पि (ಶಿಲ್ಪಿ) (सं) ना. – खोदकाम करणारा; कोरकलाकुशल; मूर्तिकार.

शिव (ಶಿವ) (सं) वि. – मंगलकर; कल्याणकर; निरोगी; सुदैवी; सशक्त.

(सं) ना. – शंकर; रुद्र; परमेश्वर; वेद; मुक्ति; निर्वाण; ग्रहांचा शुभयोग; पुरुषेंद्रिय; खुंटा; धोतरा; ब्रह्मानंद; पाणी; सैंधव; टाकणखार; देवता; पारा; अभ्युदय; कल्याण; आशीर्वाद.

—अक्ष (ಅಕ್ಷ) (सं) ना. – रुद्राक्ष; रुद्राक्षफळ.

—आलय (ಆಲಯ) (सं) ना. – शंकराचें देऊळ; शिवमंदिर; स्मशान; तुळस; सब्जा.

—इतर (ಇತರ) (सं) ना. – दुर्दैव; अकल्याण.

—द्रुम (ದ್ರುಮ) (सं) ना. – बेल; बिल्ववृक्ष; रुद्राक्षाचे झाड.

—द्विष्टे (ದ್ವಿಷ್ಟೆ) (सं) ना. – केतकी; केवडा.

—पुर (ಪುರ) (सं) ना. – काशी; स्मशान.

—रात्रि (ರಾತ್ರಿ) (सं) ना. – माघ वृद्य चतुर्दशी; महाशिवरात्र.

—लिंग (ಲಿಂಗ) (सं) ना. – शिवाची पिंड; लिंगरूपातील शिव.

—वल्लभ (ವಲ್ಲಭ) (सं) ना. – आम्रवृक्ष.

—शरण (णे) (ಶರಣ [ಣೆ]) (सं) ना. – वीरशैवभक्त; शिवपूजक.

—शेखर (ಶೇಖರ) (सं) ना. – चंद्र; धोतरा;

शिवदीक्षा (क्षे) (ಶಿವದೀಕ್ಷಾ [ಕ್ಷೆ]) (सं) ना. – शिव भक्त होण्यासाठीं करावयाचे संस्कार; लिंगदीक्षा.

शिवा (वे) (ಶಿವಾ[ವೆ]) (सं) ना. – पार्वती; कोल्हा; निर्वाण; मुक्ति; शमीवृक्ष; आवळीचे झाड दूर्वा; हळद; पीतवर्ण.

—अराति (ಅರಾತಿ) (सं) ना. – कुत्रा.

—प्रिय (ಪ್ರಿಯ) (सं) ना. – मेंढी; शेळी.

शिवानि (नी) (ಶಿವಾನಿ[ನೀ]) (सं) ना. – पार्वती; दुर्गा.

शिविका (के) (ಶಿವಿಕಾ[ಕೆ]) (सं) ना. – मेणा; पालखी; डोली. 'अंदण' पहा.

शिवैक्यवागु (ಶಿವೈಕ್ಯವಾಗು) (क) धा. – देह ठेवणें; मरणें; कैलासाला जाणें; शिवामधे विलीन होणें.

शिशिर (ಶಿಶಿರ) (सं) ना. – शीत; थंडी; गारठा; हिवाळा. दहिवर;

—ऋतु, —काल (ಋತು–ಕಾಲ) (सं) ना. – हिवाळा.

—कर–किरण–रश्मि (ಕರ–ಕಿರಣ–ರಶ್ಮಿ) (सं) ना – चंद्र.

शिशिरोपचार (ಶಿಶಿರೋಪಚಾರ) (सं) ना. – शीतोपचार; थंड पदार्थांची औषध योजना.

शिशु (शुक) (ಶಿಶು[ಶುಕ]) (सं) ना. – पुत्र; अर्भक; पिल्लु; तरु. रोपटे.

शिशुपाल (ಶಿಶುಪಾಲ) (सं) ना. – चेदी देशाचा राजा; चैद्य.

शिशुमार (ಶಿಶುಮಾರ) (सं) ना. – मकर रास; मगर. 'नेगलु' पहा.

शिष्ट (ಶಿಷ್ಟ) (सं) वि. – उरलेले; शिल्लक; चालरीत जाणणारा. सुसंस्कृत; ज्ञानी; सभ्य; शिस्तप्रिय; पुण्यवान्; विनयशील; सौजन्यपूर्ण.

—संप्रदाय (ಸಂಪ್ರದಾಯ) (सं) ना. – सभ्यपणाची चालरीत.

शिष्टाचार (ಶಿಷ್ಟಾಚಾರ) (सं) ना. – योग्यवर्तन; सभ्यरीत.

शिष्टि (ಶಿಷ್ಟಿ) (सं) ना. – सभ्यता; शिस्त.

शिष्य (ಶಿಷ್ಯ) (सं) ना. – विद्यार्थी; शिक्षणार्थी; गुरूची सेवा करणारा.

शिष्यवृत्ति (ಶಿಷ್ಯವೃತ್ತಿ) (सं) ना. – शिक्षण पूर्तीसाठी केलेली मदत; विद्यार्जनार्थ साह्य.

शिस्तु (ಶಿಸ್ತು) (अ.दे) ना. – व्यवस्था; क्रमबद्धता; चोखपणा. 'ओरण' पहा.

शिळीमुख (ಶಿಳೀಮುಖ) (सं) ना. – बाण; भ्रमर; भुंगा.

शीकर (ಶೀಕರ) (सं) ना. – फवारा; शिंतोडणी; प्रोक्षण.

शीघ्र (ಶೀಘ್ರ) (सं) ना. – त्वरा; वेग; गडबड; घाई.

शीघ्रते (ಶೀಘ್ರತೆ) (सं) ना. – घाई; त्वरा. लगबग.

शीत (ಶೀತ) (सं) वि. – थंड; गार; हिमल.

(सं) ना. – औदासीन्य; पडसे; पाणी.

शीतक (ಶೀತಕ) (सं) वि. – थंडपणा आणणारे; बर्फाचे यंत्र; विद्युत्संग्राहक.
शीतकर (किरण) (ಶೀತಕರ [ಕಿರಣ]) (सं) ना. – चंद्र.
शीतल (ಶೀತಲ) (सं) वि. – थंडगार; हिमशीत.
—छाये (ಛಾಯೆ) (सं) ना. – थंड सावली.
शीतला (ली) (ಶೀತಲಾ [ಲೀ]) (सं) ना. – देवी रोग.
शीतवारि (अंबु) (ಶೀತವಾರಿ[ಅಂಬು]) (सं) ना. – थंड पाणी. गार पाणी.
शीतवीर्य (ಶೀತವೀರ್ಯ) (सं) ना. – अंजीराचें झाड.
शीतांशु (ಶೀತಾಂಶು) (सं) ना. – चंद्र.
शीताद्रि (ಶೀತಾದ್ರಿ) (सं) ना. – हिमालय; हिमाचल.
शीधु (ಶೀಧು) (सं) ना. – एक प्रकारचे मद्य; सराई; शिंदी. 'कळ्ळु' पहा.
—गंध (ಗಂಧ) (सं) ना. – बकुल वृक्ष.
शीर (ಶೀರ) (सं) ना. – सूर्य; नांगर; अजगर.
शीर्ण (ಶೀರ್ಣ) (सं) वि. – गळलेला; रोडलेल; क्षीण; कृश; कोमेजलेली; जखमी; छिन्न; नष्ट.
शीर्ष (ಶೀರ್ಷ) (सं) ना. – डोके; मस्तक.
शीर्षक (ಶೀರ್ಷಕ) (सं) ना. – मथळा; शिरस्त्राण; रुमाल.
शील (ಶೀಲ) (सं) ना. – स्वभाव; वर्तन; रूढी; सद्गुण; शेष.
शीला (ले) (ಶೀಲಾ [ಲೆ]) / शीलवती (ಶೀಲವತಿ) } (सं) ना. – सदाचारिणी; सद्वर्तनी स्त्री; शीलवती.
शीलवंत (ಶೀಲವಂತ) (सं) वि. – शीलवान; सभ्य; सुजन; सदाचारी.
शीसक (ಶೀಸಕ) (क) ना. – शीर्षक; मथळा; शिरस्त्राण; रुमाल.
शुक (ಶುಕ) (सं) ना. – पोपट; शुकमुनी.
—तरु–पुष्प–प्रिय, (ತರು–ಪುಷ್ಪ–ಪ್ರಿಯ) (सं) ना. – शिरीष वृक्ष; पळसाचें झाड.
—नास (ನಾಸ) (सं) वि. – पोपटासारखे नाक असलेला.
—वाह (ವಾಹ) (सं) ना. – काम; मन्मथ; मदन.
शुकवाणि (ಶುಕವಾಣಿ) (सं) ना. – पोपटपंची; पोपटाचे बोल; बोबडे बोल.
शुक्त (ಶುಕ್ತ) (सं) वि. – कठोर; निर्दय; प्रकाशमान; शुभ्र; परित्यक्त; सांधलेले; जुळलेले.
(सं) ना. – मांस; आंबट पदार्थ.
शुक्ति (ಶುಕ್ತಿ) (सं) ना. – मोत्याचा शिंपला; शिंप.
—उद्भव–बीज (ಉದ್ಭವ–ಬೀಜ) (सं) ना. – मोती.
शुक्र (ಶುಕ್ರ) (सं) ना. – एक ग्रह; दैत्यगुरु; एक नीतिशास्त्रकार; चांदी; वीर्य; रेत.
—अंग (ಅಂಗ) (सं) ना. – मोर.

शुक्रनीति (ಶುಕ್ರನೀತಿ) (सं) ना. – शुक्राचार्यकृत राजनीतिग्रंथ.
शुक्राचार्य (ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯ) (सं) ना. – दैत्यगुरु.
शुक्ल (ಶುಕ್ಲ) (सं) वि. – चांदीचे; चंदेरी; पांढरें; शुभ्र.
(सं) ना – वीर्य; रेतस; नेत्ररोग.
—पक्ष (ಪಕ್ಷ) (सं) ना. – शुद्धपक्ष; चांदणी रात्र असणारा पंधरवडा; महिन्याचा पूर्वार्ध.
शुंग (ಶುಂಗ) (सं) ना. – भाताचे तूस; भातकोंडा; एक झाड; एक कर्नाटकी राजवंश.
शुचि (ಶುಚಿ) (सं) ना. – निर्मलता; शुद्धता; चोखपणा; पांढरेपणा; सत्य; सद्गुण; पावित्र्य; मित्र; अग्नि.
शुचिर (ಶುಚಿರ) (सं) वि. – पांढरें; शुभ्र.
शुचिकर (ಶುಚಿಕರ) (सं) वि. – शुद्धिकारक; निर्मल; पवित्र; स्वच्छ.
शुचिर्भूत (ಶುಚಿರ್ಭೂತ) (सं) वि. – सोवळा; स्वच्छ; पवित्र.
शुंठ (ಶುಂಠ) (सं) वि. – अज्ञानी; मोंड; मूर्ख; बुद्धिहीन.
शुंठि (ಶುಂಠಿ) (सं) ना. – सुंठ; आलें.
शुंड (डा) (ಶುಂಡ[ಡಾ]) (सं) ना. – हत्तीची सोंड; हत्तीच्या गंडस्थलातील मदस्राव.
—दंड (ದಂಡ) (सं) ना. – सोंड.
शुंडाल (ಶುಂಡಾಲ) (सं) ना. – हत्ती; गज.
शुद्ध (ಶುದ್ಧ) (सं) वि. – कलंकरहित; पवित्र; चोख; सोवळें. प्रामाणिक; केवल. 'शुक्ल.' पहा.
शुद्धक (ಶುದ್ಧಕ) (क) ना. – मूल वर्णमाला.
शुद्धाचार (ಶುದ್ಧಾಚಾರ) (सं) ना. – सद्वर्तन; सदाचार; चांगली राहाणी; प्रामाणिक जीवन.
शुद्धांत (ಶುದ್ಧಾಂತ) (सं) ना. – राणीवास; अंतःपूर.
शुद्धि (ಶುದ್ಧಿ) (सं) ना. – स्वच्छता; पावित्र्य; निवड; चांगुलपणा; सत्य; प्रामाणिकपणा; पुण्य; पापमोचन; दुर्गा; अधिकारी; शुद्धीकरण; पतित परावर्तन; मतांतर; संस्कार; पुटपाक.
शुनःशेप (ಶುನಃಶೇಪ) (सं) ना. – एक वैदिक ऋषि; आईबापांना नकोसा झालेल मुलगा; अजगर्ताचा मुलगा.
शुनक (ಶುನಕ) (सं) ना. – कुत्रा; शुनि; एक ऋषि.
शुनाशीर (ಶುನಾಶೀರ) (सं) ना. – इंद्र; घुबड.
शुनि (ಶುನಿ) (सं) ना. – कुत्री.
शुभ (ಶುಭ) (सं) ना. – क्षेम; मंगल; कल्याण; आनंद; सुदैव.
—अंग (गी) (ಅಂಗ [ಗೀ]) (सं) ना. – सुंदर देहधारी.
—मुहूर्त (ಮುಹೂರ್ತ) (सं) ना. – मंगल समय; कल्याणकर घटका.
शुभ्र (ಶುಭ್ರ) (सं) वि. – पांढरे; स्वच्छ; निर्मल; झळझळीत.
शुभ्रदंति (ಶುಭ್ರದಂತಿ) (सं) ना. – इंद्राचा हत्ती; ऐरावत.

शुभ्रवाहन (ಶುಭ್ರವಾಹನ) (सं) ना. – अर्जुन.

शुभ्रांशु (ಶುಭ್ರಾಂಶು) (सं) ना. – चंद्र.

शुभ्रातपत्र (ಶುಭ್ರಾತಪತ್ರ) (सं) ना. – पांढरी छत्री; श्वेत छत्र; एक छत्र.

शुंभ (ಶುಂಭ) (सं) वि. – धट्ट; अज्ञानी; ढुंब; राक्षस.; 'शुंब' पहा.

शुल्क (ಶುಲ್ಕ) (सं) ना. – जकात; सारा; किंमत; वरदक्षिणा; स्त्रीधन.

—कन्याशुल्क (ಕನ್ಯಾಶುಲ್ಕ) (सं) ना. – हुंडा; वधुदक्षिणा.

शुल्व (ಶುಲ್ವ) (सं) वि. – रमणीय; सुंदर.

(सं) ना. – दोर; दोरी; ताम्र; तांबे.

शुश्रूषा (षे) (ಶುಶ್ರೂಷಾ[ಷೆ]) (सं) ना. – ऐकून घेण्याची इच्छा; सेवा; उपचार; नम्रता; परिचर्या; विधेयता.

शुष्क (ಶುಷ್ಕ) (सं) वि. – वाळलेले; रसहीन; निरुपयोगी; निष्प्रयोजन; व्यर्थ; निकामी.

—आलाप (ಆಲಾಪ) (सं) ना. – कोरड्या गप्पा; वाळली बडबड; काथ्याकूट; निष्फळ चर्चा; स्नेहशून्य भाषण.

—उपचार (ಉಪಚಾರ) (सं) ना. – मनांत नसता केलेले अतिथ्य.

शुष्म (ಶುಷ್ಮ) (सं) ना. – बल; सामर्थ्य; चकाकी; कांति.

शूक (ಶೂಕ) (सं) ना. – धान्यावरील तूस; कोंडा; भूस.

शूकर (ಶೂಕರ) (सं) ना. – सूकर; रानडुकर; वराह.

शूकल (ಶೂಕಲ) (सं) वि. – बोथट; मोंड; अडेल तट्टु; अडणारा घोडा.

शूद्र (ಶೂದ್ರ) (सं) ना – चतुर्थवर्णीय; सेवा करून राहणारा; उपनयन संस्कार नसलेला.

शूद्रक (ಶೂದ್ರಕ) (सं) ना. – 'मृच्छकटिक' नाटकाचा कर्ता.

शूद्रा (द्रे) (ಶೂದ್ರಾ [ದ್ರೆ]) (सं) ना. – शूद्रस्त्री; शेतकरीण; दुसऱ्याची सेवा करून राहणारी.

शूद्राणि (णी) (ಶೂದ್ರಾಣಿ[ಣೀ]) (सं) ना. – शूद्रस्त्री; शूद्राची पत्नी.

शून्य (ಶೂನ್ಯ) (सं) वि. – मोकळे; पोकळ; रिते; रिकामे; फोल; दुःखित; खिन्न.

(सं) ना. – शून्यचिन्ह; आकाश; हानी; मायाविद्या; नास्तिकता; वंचना.

शून्यवादि (ಶೂನ್ಯವಾದಿ) (सं) ना. – नास्तिक; निरीश्वरवादी; चार्वाक.

शून्यसंपादने (ಶೂನ್ಯಸಂಪಾದನೆ) (सं) ना. – श्रीप्रभुदेवाचा 'वचनग्रंथ'

शूर (ಶೂರ) (सं) वि. – धीर; धीट; वीर; पराक्रमी; बलिष्ठ; समर्थ. 'आक्केबाळ' पहा.

(सं) ना. – सूर्य.

शूर्प (ಶೂರ್ಪ) (सं) ना. – 'गेरसे' पहा. सूप.

शूर्पक (ಶೂರ್ಪಕ) (सं) ना. – कामवैरी; एक राक्षस.

शूर्पकर्ण (ಶೂರ್ಪಕರ್ಣ) (सं) ना. – सुपासारखे कान असलेला हत्ती. गणपति.

शूर्पनखि (ಶೂರ್ಪನಖಿ) (सं) ना. – सुपलीसारखी नखे असणारी; राक्षसी; रावणाची बहीण.

शूल (ಶೂಲ) (क) ना. – कष्ट; दुखणें; यातना; बर्ची; वीट; सुळी देण्याचा खांब; त्रिशूळ; सूळ.

शूलधर (पाणि) (ಶೂಲಧರ[ಪಾಣಿ]) (सं) ना. – त्रिशूळ धारण करणारा; शंकर.

शूलि (ಶೂಲಿ) (सं) ना. – शूल असलेला; परमेश्वर; शिव; नळाश्रित वातरोग असणारा.

शूले (ಶೂಲೆ) (सं) ना. – दुःख; ठणका; संधिवात; सूळ; नळाश्रित वातरोग.

शूल्य (ಶೂಲ್ಯ) (सं) ना. – भाजलेले मांस; सुळावर भाजलेले मांस.

शृगाल (ಶೃಗಾಲ) (सं) ना. – कोल्हा; जंबुक.

शृंखला (ले) (ಶೃಂಖಲಾ [ಲೆ]) (सं) ना. – साखळी; बेडी; साखळदंड; दुवाजोड.

शृंखलाघटि (टी) (ಶೃಂಖಲಾಘಟಿ [ಟೀ] (सं) ना. – पोहरा; रहाटगाडगे; पाण्याचा रहाट.

शृंग (ಶೃಂಗ) (सं) ना. – शिंग; शिंगाडा; शेंडा; शिखर; पर्वतमाथा; एक वाद्य; प्रमुखता; मालक; एक ऋषि; उंची.

शृंगरिसु (ಶೃಂಗರಿಸು) (क) धा. – शृंगारणें; अलंकारणें; भूषविणें; सजणें; सजवणें; नटणें; नटविणें; शिस्त करणें.

शृंगार (ಶೃಂಗಾರ) – (सं) ना. – अलंकार; आभरण; रसराज; नवरसातील प्रथम रस; रतिविलास; शोभा.

—चेष्टे (ಚೇಷ್ಟೆ) (सं) ना. – प्रेमसूचक हावभाव; प्रणयाविर्भाव.

शृंगाट (टक) (ಶೃಂಗಾಟ [ಟಕ]) (सं) ना. – चव्हाठा; चौक; खूट; सेनाव्यूह.

शृंगारि (ಶೃಂಗಾರಿ) (सं) वि. – शृंगार करणारी; नटणारी; सुंदरी.

शृंगि (ಶೃಂಗಿ) (सं) ना. – शिंगे असलेली; शिखर असलेली; चितळ; ठिपक्याचे हरिण; मिश्रसुवर्ण; शिगवण.

शृत (ಶೃತ) (सं) वि. – शिजवलेले; पाचित; उकडलेले; स्वयंपाक झालेले.

शेखर (ಶೇಖರ) (सं) ना. – श्रेष्ठ पुढारी; प्रमुख; नायक; नेता; किरीट; बाशिंग; बुचडा; वेणी; डोक्याचे केस.

शेखरिसु (ಶೇಖರಿಸು) (क) धा. – एकत्र करणें; संग्रहणें; गोळाकरणें; ढीग करणें.

शेतकि (ಶೇತಕಿ) (अ.दे) ना.–कृषिकर्म. 'बेसाय' पहा.
शेमुषि (षी) (ಶೇಮುಷಿ [ಷೀ])–(सं) ना.–ज्ञान; जाणीव; समजूत.
शेवल (वाल) (ಶೇವಲ [ವಾಲ]) (सं) ना.–शेवाळ; गंजाळ; अंतर्गंगा; पाचू; सुगंधी लाकूड.
शेष (ಶೇಷ) (सं) वि.–उरलेले; बाकी; शिल्लक.
(सं) ना.–आदिशेष; बलराम; लक्ष्मण; एक हत्ती.
—गिरि (ಗಿರಿ) (सं) ना.–तिरुपति पर्वत.
शेषधर (भूषण) (ಶೇಷಧರ [ಭೂಷಣ]) (सं)ना.–सर्पांचा अलंकार करणारा; शंकर; नागभूषण.
शेषशायि (ಶೇಷಸಾಯಿ) (सं) ना.–विष्णु.
शेषा (षे) (ಶೇಷಾ [ಷೆ]) (सं) ना.–कुंकुमाक्षता; मंगलाक्षता; प्रसाद; शेसभरण.
शेषेतळे (ಶೇಷೆತಳೆ) (क) धा.–अक्षता लावणें; अक्षता टाकणें; आशीर्वाद देणें.
शैक्षणिक (ಶೈಕ್ಷಣಿಕ) (सं) वि.–शिक्षणासंबंधी.
शैत्य (ಶೈತ್ಯ) (सं) ना.–थंडी; हुडहुडी; हिम; दव; धुके.
शैत्योपचार (ಶೈತ್ಯೋಪಚಾರ) (सं) ना.–बेशुद्धावस्था घालवण्यासाठी केलेले थंड उपचार.
शैथिल्य (ಶೈಥಿಲ್ಯ) (सं) ना.–ढिलेपणा; दुर्बलता; सैलपणा.
शैनेय (ಶೈನೇಯ) (सं) ना.–शनिपुत्र; सात्यकी.
शैल (ಶೈಲ) (सं) वि.–दगडी; दगडाचे; दगडानें भरलेला.
(सं) ना.–डोंगर; पर्वत.
—अट (ಅಟ) (सं) ना.–वनवास; वनसंचार; रानात राहणारा; श्वापद.
—धर (ಧರ) (सं) ना.–कृष्ण; गोवर्धनधारी.
—पत्र (ಪತ್ರ) (सं) ना.–बिल्वपत्र.
—सार (ಸಾರ) (सं) वि.–दगडासारखे घट्ट; कठीण; टणक; रथचक्राप्रमाणें कणखर.
—जा–जे (ಜಾ,–ಜೆ) (सं) ना.–पार्वती.
—धन्वा–धन्वन् (ಧನ್ವಾ [ಧನ್ವನ್]) (सं) ना.–शिव; परमेश्वर.
शैलादि (ಶೈಲಾದಿ) (सं) ना.–नदीश्वर; शिवाचा अनुयायी; शीलदऋषिपुत्र.
शैलालि (ಶೈಲಾಲಿ) (सं) ना.–नट; नर्तक; नाचा.
शैलिक्य (ಶೈಲಿಕ್ಯ) (सं) वि.–दुरभिमानी; वंचक; फसव्या.
शैली (लि) (ಶೈಲೀ [ಲಿ]) (सं) ना.–छेदक; परिच्छेद; वितरणरीति; विवेचनप्रणाली; वर्तन; रीतिक्रम; काव्यरचनेची विशिष्ट पद्धत.
शैलूष (ಶೈಲೂಷ) (सं) ना.–नट; नर्तक; गायक; नाटक; दुष्ट; बिल्वपत्र.
शैलेय (ಶೈಲೇಯ) (सं) ना.–शिलारस; शिलाजित; पर्वताप्रमाणे अचल; सिंह; सैंधव; सुगंधी पदार्थ.
शैव (ಶೈವ) (सं) ना.–शिवासंबंधी; शिवभक्त; शिवपूजक.
शैवल (वाल) (ಶೈವಲ [ವಾಲ]) (सं) ना.–शेवाळ; अंतर्गंगा.
शैवलिनि (नी) (ಶೈವಲಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना.–नदी; सरोवर.
शैशव (ಶೈಶವ) (सं) ना.–बाल्य; बाळपण; शिशुत्व; कौमार्य.
शैशिर (ಶೈಶಿರ) (सं) वि.–शिशिरासंबंधी; हिवाळ्यातील.
शोक (ಶೋಕ) (सं) ना.–दुखणें; गंडातर; कळवळा; इवळणूक. विलाप; रड.
—अग्नि (ಅಗ್ನಿ) (सं) ना.–दुःखाचा ताप; दुःखानल.
—आकुल (ಆಕುಲ) (सं) वि.–दुःखपूर्ण; दुःखविव्हल.
—आर्त (ಆರ್ತ) (सं) वि.–दुःखी; दुःखपीडित; अभागी.
शोचन ((ಶೋಚನ) (सं) ना.–दुःख; विलाप; रडारड;
शोचनीय (ಶೋಚನೀಯ) (सं) वि.–दुःखदायक; वाईट.
शोचिसु (ಶೋಚಿಸು) (क) धा.–दुःख करणें; विचार करणें; विलाप करणें; रडणें.
शोठ (ಶೋಠ) (सं) वि.–दुष्ट; आळशी ; वंचक.
शोण (ಶೋಣ) (सं) ना.–तांबडा रंग; किरमिजी वर्ण; अग्नि; रक्त; एक नदी.
—उपल (ಉಪಲ) (सं) ना.–माणिक; तांबडा खडा; पद्म; रक्त कमल.
शोणित (ಶೋಣಿತ) (सं) ना.–रक्त; आर्तव; विटाळ; किरमिजी रंग.
शोणितपुर (ಶೋಣಿತಪುರ) (सं) ना.–बाणासुराची राजधानी.
शोथ (ಶೋಥ) (सं) ना.–सूज; फुगवटा; फुगारा; फूग.
शोध (ಶೋಧ) (सं) ना.–तपास; हुडकणी; पत्ता; शुद्धकरण्याची क्रिया; गाळणे; ऋणमुक्ति.
—इसु (ಇಸು) (क) धा.–हुकडणें; पत्ता लावणें; परिशीलन करणें.
शोफ (ಶೋಫ) (सं) ना.–सूज; फुगवटा; तीव्र बंधन.
शोभन (ಶೋಭನ) (सं) ना.–शोभा; सौंदर्य; मांगल्य; आरास.
शोभर (ಶೋಭರ) (सं) ना.–निर्मलता; स्वच्छता; चोखपणा.
शोभा (भे) (ಶೋಭಾ [ಭೆ]) (सं) ना.–सुंदरता; आरास; प्रकाश; कांति; अलंकार; आनंद झगझगाट; ओप.
शोभायमान (ಶೋಭಾಯಮಾನ) (सं) वि.–चकाकणारे; शोभणारे; शोभून दिसणारे.
शोषण (ಶೋಷಣ) (सं) ना.–नागवण; नाडणूक; जिरवणी; वाळवण; ओढ.
शौच (ಶೌಚ) (सं) ना.–स्वच्छता; निर्मलता; शुद्धता; सोवळेपणा; मलविसर्जन.

शौंड (ಶೌಂಡ) (सं) वि. – समर्थ; श्रेष्ठ; निशाधुंद; उन्मत्त; अत्यासक्त.
शौंडिक (ಶೌಂಡಿಕ) (सं) वि. – दारू विकणारा; गुत्तेदार; अमली पदार्थ विक्रेता; आसवविकणारा.
शौद्धोदनि (ಶೌದ್ಧೋದನಿ) (सं) ना. – शुद्धोदनाचा पुत्र; बुद्धदेव.
शौनक (ಶೌನಕ) (सं) वि. – नैमिषारण्यातील एक ऋषि.
शौरि (ಶೌರಿ) (सं) ना. – कृष्ण; विष्णु; शनिदेव.
शौर्य (ಶೌರ್ಯ) (सं) ना. – पराक्रम; छातीठोकपणा; सामर्थ्य; पीळ.
श्मशान (ಶ್ಮಶಾನ) (सं) ना. – मसण; प्रेतभूमि; दहनभूमि; रुद्रनिवास.
—वासि (ವಾಸಿ) (सं) ना. – शंकर; स्मशानांत राहणारा.
—विरक्ति (ವಿರಕ್ತಿ) (सं) ना. – तात्पुरतें वैराग्य; क्षणिक विराग.
श्मश्रु (ಶ್ಮಶ್ರು) (सं) ना. – दाढीमिशी.
श्याम (ಶ್ಯಾಮ) (सं) ना. – काळा वर्ण; करकरीत तिन्हीसांज; संध्याकाळ; नीळ; हिरवा रंग.
—घनश्याम (ಘನಶ್ಯಾಮ) (सं) ना. – कृष्ण.
—कर्ण (ಕರ್ಣ) (सं) ना. – अश्वमेधाचा घोडा.
श्यामला (ले) (ಶ್ಯಾಮಲಾ [ಲೆ]) (सं) ना. – काळ्या वर्णाची स्त्री; दुर्गा; पार्वती; यमुना नदी.
श्यामाक (ಶ್ಯಾಮಾಕ) (सं) ना. – सावा धान्य; वरई; वरी.
श्यामांग (ಶ್ಯಾಮಾಂಗ) (सं) ना. – कृष्ण; कृष्णा; कालिंदी.
श्याला (लक) (ಶ್ಯಾಲಾ [ಲಕ]) (सं) ना. – पत्नीचा भाऊ; मेहुणा; बहीणीचा पति.
श्येन (ಶ್ಯೇನ) (सं) ना. – ससाणा; शिकारी पक्षी; बहिरी ससाणा; श्वेतपक्षी. 'गिडग' पहा.
श्रद्धा (द्धे) (ಶ್ರದ್ಧಾ [ದ್ಧೆ]) (सं) ना. – विश्वास; इच्छा; मागणी; आदरबुद्धि; मान्यता; भक्ति.
श्रद्धालु (ಶ್ರದ್ಧಾಲು) (सं) वि. – विश्वासु; भक्तिमान.
श्रम (ಶ್ರಮ) (सं) ना. – थकवा; आयास; झीज; उद्योग; प्रयत्न; रूढी; वापर; काम.
—इक (ಇಕ) (सं) वि. – कष्ट करणारा; कसणारा; घाम; स्वेद; श्रमानें येणारे अंगांतील पाणी.
श्रमण (णक) (ಶ್ರಮಣ [ಣಕ]) (क) ना. – जैन संन्यासी; बौद्ध संन्यासी; भिक्षु; सायासी; परिश्रम; कष्ट.
श्रय (ಶ್ರಯ) (सं) ना. – आश्रय; आधार; जमीन; घर.
श्रयणीय (ಶ್ರಯಣೀಯ) (सं) वि. – आश्रयघेण्यायोग्य. आधार घेण्यासारखे; विश्राम्य.
श्रव (वण) (ಶ್ರವ [ವಣ]) (सं) ना. – ऐकणें; परिश्रुति.
—इंद्रिय (ಇಂದ್ರಿಯ) (सं) ना. – कान; श्रोत्र.

श्राद्ध (ಶ್ರಾದ್ಧ) (सं) ना. – श्रद्धेनें करावयाचे पितृतर्पण; वर्षांतिक; (सं) वि. श्रद्धावान; विश्वासु.
श्राद्धदेव (ಶ್ರಾದ್ಧದೇವ) (सं) ना. – यम; काळपुरुष.
श्रांत (ಶ್ರಾಂತ) (सं) वि. – दमलेला; थकलेला; शिणलेला; विश्रब्ध; शांत; स्वस्थ.
श्रावक (ಶ್ರಾವಕ) (सं) ना. – ऐकणारा; श्रोता; शिष्य; जैन धर्मी.
श्रावण (ಶ್ರಾವಣ) (सं) वि. – कानासंबंधी.
(सं) ना. – श्रावण महिना; श्रवणाचा पुत्र.
श्राव्य (ಶ್ರಾವ್ಯ) (सं) वि. – ऐकण्यास योग्य. मधुर; मनोहर.
—काव्य (ಕಾವ್ಯ) (सं) ना. – मात्रा वृत्तातील काव्य; संगीत.
श्रित (ಶ್ರಿತ) (सं) वि. – आश्रित; समाविष्ट; मानलेला; उपचार केलेला.
श्री (ಶ್ರೀ) (सं) ना. – लक्ष्मी; संपत्ति; ऐश्वर्य; कीर्ति; प्रभा; उन्नति; वाद; अलंकार; शोभा; मांगल्य; आशीर्वाद.
श्रीकंठ (ಶ್ರೀಕಂಠ) (सं) ना. – परमेश्वर.
श्रीकर (ಶ್ರೀಕರ) (सं) वि. – मंगल; धनसाधक; कांतिप्रद.
श्रीकांत (ಶ್ರೀಕಾಂತ) (सं) ना. – विष्णु; लक्ष्मीपति.
श्रीकार (ಶ್ರೀಕಾರ) (सं) ना. – 'श्री' या प्रथमाक्षराची ओळख. आशीर्वचनात्मक लेखारंभीची श्री.
श्रीखंड (ಶ್ರೀಖಂಡ) (सं) ना. – चंदन; एक मधुर खाद्य; श्रीखंड.
श्रीद (ಶ್ರೀದ) (सं) ना. – संपत्ति देणारा; कुबेर.
श्रीधर (ಶ್ರೀಧರ) (सं) ना. – विष्णु; लक्ष्मीधर.
श्रीनगर (ಶ್ರೀನಗರ) (सं) ना. – काश्मीरांतील प्रमुख शहर.
श्रीनंदन (ಶ್ರೀನಂದನ) (सं) ना. – लक्ष्मीपुत्र; मदन; काम.
श्रीनिवास (ಶ್ರೀನಿವಾಸ) (सं) ना. – विष्णु; निवारा घेणारी श्री ज्याच्याबळ राहते असा.
श्रीपति (ಶ್ರೀಪತಿ) (सं) ना. – विष्णु.
श्रीमत् (ಶ್ರೀಮತ್) (सं) वि. – श्रीयुत; श्रीमंत.
श्रीमुख (ಶ್ರೀಮುಖ) (सं) ना. – एक संवत्सर; गुरु वडीलधारे यांची चर्या; तेजस्वी चेहरा; देखणेपणा.
श्रीरंग (ಶ್ರೀರಂಗ) (सं) ना. – विष्णु; श्रीरंगपट्टण.
श्रीवत्स (ಶ್ರೀವತ್ಸ) (सं) ना. – विष्णु; विष्णूच्या छातीवरील मत्स्स.
—अंक (ಅಂಕ) (सं) ना. – श्रीवत्सलांछन.
श्रीवत्सलांछन (ಶ್ರೀವತ್ಸಲಾಂಛನ) (सं) ना. – विष्णु; कृष्ण; श्रीवत्साची खूण असलेला.
श्रीवधू (ಶ್ರೀವಧೂ) (सं) ना. – लक्ष्मी.
श्रीवर (ಶ್ರೀವರ) (सं) ना. – विष्णु; कृष्ण.
श्रीशैल (ಶ್ರೀಶೈಲ) (सं) ना. – मल्लिकार्जुन लिंगोद्भव स्थान; पंडित आराध्यांचे अवतार स्थळ.

श्रुत (ಶ್ರುತ) (सं) वि. – ऐकलेलें; समजलेलें.
(सं) ना. – श्रुति; वेद; ज्ञान.

श्रुतपडिसु (ಶ್ರುತಪಡಿಸು) (क) धा. – निवेदन करणें; विनंती करणें; प्रार्थणें.

श्रुतकीर्ति (ಶ್ರುತಕೀರ್ತಿ) (सं) ना. – कीर्तिशाली; प्रसिद्ध; नावाजलेला; जैनयति.

श्रुत (ति) देवि (ಶ್ರುತ [ತಿ] ದೇವಿ) (सं) ना; – शारदा; सरस्वती.

श्रुति (ಶ್ರುತಿ) (सं) ना. – कान; श्रोत्र; श्रवण; ध्वनि; नाद; वेद.

श्रेणि (णी) (ಶ್ರೇಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना. – बढती; उन्नति; इयत्ता; ओळ; गट; समूह; सैन्यविभाग.

श्रेय (यस) (यस्सु) (ಶ್ರೇಯ [ಯಸ] [ಯಸ್ಸು]) (सं) ना. – कीर्ति; गौरव; सुदैव; क्षेम; मोक्ष; सुख.

श्रेयः प्रार्थने (ಶ್ರೇಯಃಪ್ರಾರ್ಥನೆ) (सं) ना. – आशीर्वादाची याचना; ‘शुभं भवतु’ची अपेक्षा.

श्रेयोभिलाषा (ಶ್ರೇಯೋಭಿಲಾಷಾ) (सं) ना. – श्रेयाची इच्छा; श्रेयः प्रार्थना.

श्रेष्ठ (ಶ್ರೇಷ್ಠ) (सं) वि. – उत्तम; योग्य; अग्रगण्य; वडील.
(सं) ना. – राजा; कुबेर; ब्राह्मण; विष्णु.

श्रेष्ठिन् (ಶ್ರೇಷ್ಠಿನ್) (सं) ना. – व्यापारी; नायक; पुढारी; शेठ.

श्रोण (ಶ್ರೋಣ) (सं) वि. – लंगडा; पांगळा. ‘हेळव’ पहा.

श्रोणि (णी) (ಶ್ರೋಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना. – जघन; ढुंगण; नितंब; मार्ग; वाट.

श्रोतव्य (ಶ್ರೋತವ್ಯ) (सं) ना. – ऐकण्यासारखे; ऐकू येण्यासारखे.

श्रोतृ (ता) (ಶ್ರೋತೃ [ತಾ]) (सं) ना. – ऐकणारा; श्रोतृवृंद; लक्ष देणारा;

श्रोत्र (ಶ್ರೋತ್ರ) (सं) ना. – कान; हत्तीच्या सोंडेचा शेंडा.

श्रोत्रिय (ಶ್ರೋತ್ರಿಯ) (सं) ना. – वैदिकब्राह्मण; वेदपठण केलेला; पंडित.

श्रौत (ಶ್ರೌತ) (सं) ना. – वेदासंबंधी; वेदांत सांगितलेले; वेदसंमत; कानासंबंधी.

श्लक्ष्ण (ಶ್ಲಕ್ಷ್ಣ) (सं) वि. – चिकट; गुळगुळीत; स्निग्ध; दलदलीची (जमीन.)

श्लथ (ಶ್ಲಥ) (सं) वि. – ढिला; शिथिल; सैल; थलथलित.

श्लाघन (ना) (ने) (ಶ್ಲಾಘನ [ನಾ] ನೆ) (सं) ना. – स्तुति; गौरव; वर्णन; तोंडपूजेपणा.

श्लाघा (घे) (ಶ್ಲಾಘಾ [ಘೆ]) (सं) ना. – स्तुति; कीर्ति; वर्णन.

श्लाघिसु (ಶ್ಲಾಘಿಸು) (क) धा. – स्तुति करणें; स्तवन करणें; कीर्ति गाणें; वाखाणणें.

श्लाघ्य (ಶ್ಲಾಘ್ಯ) (सं) वि. – स्तुत्य; श्रेष्ठ; संभावित; सद्‌ग्रहस्थ.

श्लिष्ट (ಶ್ಲಿಷ್ಟ) (सं) वि. – मिसळलेला; जुळलेला; द्व्यर्थी; मिठी घातलेला.

श्लेष (ಶ್ಲೇಷ) (सं) ना. – मिश्रण; जुळणी; आलिंगन; एक शब्दालंकार.

श्लेष्म (ಶ್ಲೇಷ್ಮ) (सं) ना. – कफ; त्रिदोषांपैकी एक.

श्लोक (ಶ್ಲೋಕ) (सं) ना. – पद्य; कवन; कीर्ति.

श्व (श्वन्) (ಶ್ವ [ಶ್ವನ್]) (सं) ना. – कुत्रा; सारमेय; श्वान.

श्वः (ಶ್ವಃ) (सं) ना. – उद्या; भविष्यकालीं.

श्वपच (ಶ್ವಪಚ) (सं) ना. – चांडाल; महार; अंत्यज.

श्वपाक (ಶ್ವಪಾಕ) (सं) ना. – चांडाल; महार.

श्वशुर (ಶ್ವಶುರ) (सं) ना. – सासरा.

श्वश्रु (श्रू) (ಶ್ವಶ್ರು [ಶ್ರೂ]) (सं) ना. – सासू.

श्वसन (ಶ್ವಸನ) (सं) ना. – श्वासोच्छ्वास; वायु.

श्वसित (ಶ್ವಸಿತ) (सं) वि. – श्वास; श्वासोच्छ्वास; दीर्घश्वास.

श्वान (ಶ್ವಾನ) (सं) ना. – कुत्रा; शुनक. ‘सोणग’ पहा.

श्वापद (ಶ್ವಾಪದ) (सं) ना. – क्रूर मृग; हिंस्रपशु; वाघसिंह.

श्वास (ಶ್ವಾಸ) (सं) ना. – वारा; हवा; श्वासोच्छ्वास; दमा.

श्वासकास (ಶ್ವಾಸಕಾಸ) (सं) ना. – दमा; श्वसनांत होणारा सुंई सुंई आवाज.

श्वासकोश (ಶ್ವಾಸಕೋಶ) (सं) ना. – फुप्पुस.

श्वेत (ಶ್ವೇತ) (सं) वि. – पांढरें; शुभ्र; सफेत.
— केतु (ಕೇತು) (सं) ना. – बौद्ध संन्यासी; जैन साधु.
— छत्र (ಛತ್ರ) (सं) ना. – पांढरी छत्री; राजछत्र; अब्दागिरी.

श्वेतक (ಶ್ವೇತಕ) (सं) ना. – चांदी; रुपें; कवडसा; कवडा.

श्वेतगरुत् (ಶ್ವೇತಗರುತ್) (सं) ना. – बदक. ‘बातु’ पहा.

श्वेतच्छद (ಶ್ವೇತಚ್ಛದ) (सं) ना. – बदक.

श्वेतद्वीप (ಶ್ವೇತದ್ವೀಪ) (सं) ना. – वैकुंठ.

श्वेतवर्णीय (ಶ್ವೇತವರ್ಣೀಯ) (सं) वि. – यूरोपीय; गौरवर्णाचा; गोरा.

श्वेतवाहन (ಶ್ವೇತವಾಹನ) (सं) ना. – चंद्र; अर्जुन.

श्वेतहय (ಶ್ವೇತಹಯ) (सं) ना. – इंद्राश्व; पांढरा घोडा; उच्चैःश्रवा.

श्वेतवाही (ಶ್ವೇತವಾಹಿ) (सं) ना. – इंद्र; अर्जुन.

श्वेताद्रि (ಶ್ವೇತಾದ್ರಿ) (सं) ना. – कैलास पर्वत; रजतगिरी; मेरुपर्वत.

श्वेतांबर (ಶ್ವೇತಾಂಬರ) (सं) ना. – पांढरे कापड; शुभ्र वस्त्र; पांढरे कापड वापरणारा जैनपंथ.

श्वेतांबरि (ಶ್ವೇತಾಂಬರಿ) (सं) ना. – शुभ्रवासना; जैनसंन्यासिनी.

ष

ष (ಷ) (सं) ना. – अवर्गीय ६ वें व्यंजन.
(सं) वि. – श्रेष्ठ; उत्तम.
(सं) ना. – नुकसान; अंत; बाकी; नाश; स्वातंत्र्यसाधना.

षष् (ट्) (ಷಷ್ [ಟ್]) (सं) वि. – सामासिक शब्दांत 'ष्' चा 'ट्' होतो; सहा.

षट्क (ಷಟ್ಕ) (सं) ना. – सहाचा गट.

षट्कर्ण (ಷಟ್ಕರ್ಣ) (सं) वि. – तिसऱ्यानें ऐकलेली गोष्ट; सहा कानांवर गेलेले; कर्णोपकर्णी गेलेलें.

षट्कर्म (ಷಟ್ಕರ್ಮ) (सं) ना. – ब्राह्मणाची सहा कर्मे; (यजन; याजन; अध्ययन; अध्यापन; दान; प्रतिग्रह.) ब्राह्मणाच्या उपजीवनापुरतेच वाणिज्य; कृषिकर्म; शांति; वशीकरण; सहा योग.

षट्कर्मि (ಷಟ್ಕರ್ಮಿ) (सं) ना. – षट्कर्मी ब्राह्मण; ब्राह्मणाची योग्य कामे करणारा.

षट्कोन (ಷಟ್ಕೋನ) (सं) ना. – सहा भुजांची आकृति.

षट्चक्र (ಷಟ್ಚಕ್ರ) (सं) ना. – शरीरातील सहा प्रकारची चक्रें.

षट्चरण (पद) (ಷಟ್ಚರಣ [ಪದ]) (सं) ना. – सहा पायांचा भुंगा; भ्रमर.

षट्पदि (ಷಟ್ಪದಿ) (सं) ना. – भ्रमर; एक कन्नड काव्यप्रकार.

षट्स्थल (ಷಟ್ಸ್ಥಲ) (सं) ना. – वीरशैव धर्माचाराची सहा स्थानें.

षडक्षर (ಷಡಕ್ಷರ) (सं) ना. – 'ॐ नमः शिवाय' हा षडक्षरी मंत्र; एक वीरशैव कवि.

षडंग (ಷಡಂಗ) (सं) ना. – (कल्प; शिक्षा; व्याकरण; निरुक्त; छंद; ज्योतिष) ही वेदांची सहा अंगें.

षडभिज्ञ (ಷಡಭಿಜ್ಞ) (सं) ना. – बुद्धदेव.

षडानन (ಷಡಾನನ) (सं) ना. – षण्मुख; कार्तिकेय.

षडिंद्रिय (ಷಡಿಂದ್ರಿಯ) (सं) ना. – मनासह पंचज्ञानेंद्रियें.

षडूर्मि (ಷಡೂರ್ಮಿ) (सं) ना. – (तहान; भूक; दुःख; जरा; मरण; मोह) या सहा उर्मी; लाटा; इच्छा.

षट्ऋतु (ಷಡೃತು) (सं) ना. – वसंत; ग्रीष्म; वर्षा; शरद्; हेमंत; शिशिर हे सहा ऋतु.

षड्गुण (ಷಡ್ಗುಣ) (सं) ना. – क्षत्रियाचे सहा गुण; साध्वीस्त्रीचे सहा सद्गुण.

षड्ज (ಷಡ್ಜ) (सं) ना. – संगीतातील प्रथम स्वर; सा.

षड्दर्शन (ಷಡ್ದರ್ಶನ) (सं) ना. – सांख्य; योग; न्याय; वैशेषिक; मीमांसा व वेदांत ही सहा दर्शनें; सौर; वैष्णव; शाक्त; शैव; वैनायक व स्कांद हे सहा दर्शनमार्ग.

षड्रस (ಷಡ್ರಸ) (सं) ना. – मधुर; आम्ल; कटु; तिक्त; कषाय; व लवण हे सहा रस; सहा चवी.

षड्रिपु (वैरि) (ಷಡ್ರಿಪು [ವೈರಿ]) (सं) ना. – काम; क्रोध; लोभ; मोह; मद; मत्सर हे सहा अंतःशत्रु.

षड्वर्ग (ಷಡ್ವರ್ಗ) (सं) ना. – षड्वैरी; षड्रिपु.

षंड (ಷಂಡ) (सं) ना. – समूह; बैल; नपूंसक.

षंडक (त्व) (ಷಂಡಕ [ತ್ವ]) (सं) ना. – पौरुषहीनत्त्व; नपूंसकत्त्व; पौरुषहीन मनुष्य.

षण्मत (ಷಣ್ಮತ) (सं) वि. – शैव; वैष्णव; सौर; गाणपत्य; शाक्त; कापालिक ही सहा धर्ममतें.

षण्मुख (ಷಣ್ಮುಖ) (सं) ना. – स्कंद; कार्तिकेय; कुमारस्वामी.

षरायि (ಷರಾಯಿ) (अ-दे) ना. – अंगी; विजार; शर्ट.

षष्टि (ಷಷ್ಟಿ) (सं) वि. – साठ.

षष्ठ (ಷಷ್ಠ) (सं) वि. – सहावा.

षष्टिपूर्ति (ಷಷ್ಟಿಪೂರ್ತಿ) (सं) ना. – षष्ठ्यब्दिशांति; साठावी वर्षगांठ; षष्ठ्यब्दि समारंभ.

षष्ठि (ष्ठी) (ಷಷ್ಠಿ [ಷ್ಠೀ]) (सं) ना. – सहावी तिथी; सहावी विभक्ति.

षाड्गुण्य (ಷಾಡ್ಗುಣ್ಯ) (सं) ना. – सहा सद्गुणांचा समूह.

षाण्मातुर (ಷಾಣ್ಮಾತುರ) (सं) ना. – कार्तिकेय; कुमारस्वामी; षण्मुख.

षाण्मासिक (ಷಾಣ್ಮಾಸಿಕ)(सं) वि. – सहामाही; सहा महिन्याचे; सहामासासंबंधीं.

षिड्ग (ಷಿಡ್ಗ) (सं) वि. – स्त्रीलंपट; जार; कामुक.

षोकि (ಷೋಕಿ) (अ-दे) वि. – विलासी; चैनी; (क.) ना. कामुकता; सौंदर्य.

षोडश (ಷೋಡಶ) (सं) वि. – सोळा; सोळावा; एक श्राद्ध.

षोडशोपचार (ಷೋಡಶೋಪಚಾರ) (सं) ना. – अतिथी किंवा देव यांना अर्पण करावयाची १६ पूजाविधानें

षोढामुख (ಷೋಢಾಮುಖ) (सं) ना. – षण्मुख; कार्तिकेय.

ष्ठीव(वन) (ಷ್ಠೀವ [ವನ]) (सं) ना. – थुंकी; पिंक; पिक.

स

स (ಸ) (सं) अ. – अवर्गीय वर्णमालेंतील ७ वें अक्षर; एक उपपद; सहित; सम; सदृश; समान.
(सं) ना. – सर्प; वायु; पक्षी; संगीतांतील षड्ज स्वर; शिव; विष्णु.

संय (ಸಂಯು) (सं) ना. – अस्थिपंजर; वळकटी; सुरळी; गुंडाळी.

संयत (ಸಂಯುತ) (सं) वि. – बद्ध; विलंबित; आधीन; निर्बंधित सिद्ध; अटक झालेला.
(सं) ना. – युद्ध.
—चेत–मन (ಚೇತ–ಮುನ) (सं) वि. – मनावर ताबा ठेवणारा.

संयतात्म (ಸಂಯುಮಿು) (सं) वि. – इंद्रियें ताब्यांत ठेवणारा; योगी.

संयत्त (ಸಂಯುತ್ತು) (सं) वि. – सिद्ध; सज्ज; रक्षक; पहारेकरी.

संयम (मन) (ಸಂಯುಮು [ಮುನ]) (सं) ना. – इंद्रियनिग्रह; मनाची आवरशक्ति.

संयमि (ಸಂಯುಮಿು) (सं) ना. – इंद्रियें कह्यांत असलेला; ऋषि; मुनी.

संयुक्त (ಸಂಯುಸ್ತು) (सं) वि. – मिश्रित; एकत्रित; बद्ध; एकूण; समाविष्ट.

संयुग (ಸಂಯುುಗ) (सं) ना. – युद्ध; रणकंदन; सादृश्य; मिश्रित; विसाण.

संयुत (ಸಂಯುುತ) (सं) वि. – मिसळलेला; एकत्रित; एकजीव झालेला.

संयोग (ಸಂಯೋಗ) (सं) ना. – जुळणी; मिश्रण; समावेश; विसाण.

संयोजन (ಸಂಯೋಜನ) (सं) ना. – जोडणी; मेळ; समावेश; मिश्रण.

संरक्षक (ಸಂರಕ್ಷಕ) (सं) ना. – पालक; जबाबदार; उत्तरदायी; रक्षक.

संरक्षण (णे) (ಸಂರಕ್ಷಣ [ಣೆ]) (सं) ना. – पालन; वाहन; जबाबदारी.

संरक्षिसु (ಸಂರಕ್ಷಿಸು) (क) धा. – जबाबदारी घेणें; पालन करणें; जोडीदार होणें; साह्य करणें.

संरंभ (ಸಂರಂಭ) (सं) ना. – वेग; आवेश; संभ्रम; उद्रेक; उत्साह; कळकळ; गोंधळ; गडबड; चीड; क्रोध.

संराव (ಸಂರಾವ) (सं) ना. – गर्जना; घोषणा; उद्घोष.

संरुद्ध (ಸಂರುದ್ಧ) (सं) वि. – प्रतिहत; भरलेला; विरुद्ध; वेढलेला; हल्ला झालेला; तिरस्कृत.

संरोध (ಸಂರೋಧ) सं ना. – अग्रदूत; अडचण; संकट; विघ्न; पुरःप्रेषण.

संलग्न (ಸಂಲಗ್ನ) (सं) वि. – चिकटलेला; एकजीव झालेला; एकरूप; कललेला.
—कोन (ಕೋನ) (सं) ना. – लगूनचा कोन.

संलाप (ಸಂಲಾಪ) (सं) ना. – सलगीचें भाषण; मोकळ्या वेळच्या गप्पा.

संवत्सर (ಸಂವತ್ಸರ) (सं) ना. – एक संपूर्ण वर्ष.

संवनन (ಸಂವನನ) (सं) ना. – फसवणूक; भोळसटपणा; वेड.

संवर (रण) (ಸಂವರ [ರಣ]) (सं) ना. – झाकण; आवरण; दृष्टिआड करणें; सिद्धता; सेतु; बांध; संकोच; एक मृग; शबरासुर; पाणी; बौद्धांचा एक धार्मिक संस्कार; आत्मसंयमन.

संवरणे (भरणे) (ಸಂವರಣೆ [ಭರಣೆ]) (सं) ना. – सिद्धता; सज्जता; विस्तार; जबाबदारी.

संवरिसु (ಸಂವರಿಸು) (क) धा. – सिद्ध करणें; सज्ज ठेवणें; रक्षिणें; पालन करणें; बांध घालणें.

संवर्त (र्तन) (ಸಂವರ್ತ [ರ್ತನ]) (सं) ना. – प्रलयकाळचा मेघ; प्रवाहाची ओढ; डोह; प्रलयाग्नि; वडवाग्नि; बलराम.

संवर्तक (ಸಂವರ್ತಕ) (सं) ना. – दावानल; प्रलयमेघ; डोह.

संवर्धक (ಸಂವರ್ಧಕ) (सं) वि. – चांगलें वाढणारें; स्वागत करणारा; आशयपूर्ण.

संवर्धित (ಸಂವರ್ಧಿತ) (सं) वि. – पुष्ट; समृद्ध; विस्तृत; चांगल्या रीतीनें वाढलेला.

संवसथ (ಸಂವಸಥ) (सं) ना. – राहण्याचे ठिकाण; वसती; वाडी; लहान खेडें.

संवाद (ಸಂವಾದ) (सं) ना. – चर्चा; वादविवाद; संभाषण; बोलणें; तर्क; सादृश्य; मान्यता; बातमी; संगीतांतील संवादी स्वर; मतैक्य; विचारसादृश्य.

संवाहक (ಸಂವಾಹಕ) (सं) वि. – मग्न असलेला; घर्षण करणारा; मर्दन करणारा; पाय चेपणारा; भार वाहणारा; जबाबदार.

संवाहन (ಸಂವಾಹನ) (सं) ना. – पायचेपणी; ओझें वाहणे; कार्यवाहकता.

संवित्ति (ಸಂವಿತ್ತಿ) (सं) ना. – संवेदना; ज्ञान; जाणीव; समजूत; गणती; उल्लेख.

संविधान (ಸಂವಿಧಾನ) (सं) ना. – रचना; निर्माणकौशल्य; व्यवस्था; जोडणी; समावेश; संनिवेश; प्रसंग; शासन नियम.

संवीक्षण (ಸಂವೀಕ್ಷಣ)(सं) ना. – निरीक्षण; परीक्षण; संशोधन-

संवृत (ಸಂವೃತ) (सं) वि. – झाकलेले; आवृत; भरलेलें; प्राप्त.

संवेग (ಸಂವೇಗ) (सं) ना. – गडबड; त्वरा; घाई; वेग; आतुरता.
संवेद (दने) (ಸಂವೇದ [ದನೆ]) (सं) ना. – लागण; जाणीव; ज्ञान; मनाला पटणें; अनुभव; भावना; धारणा; बोध; ग्रहणशक्ति.
संवेश (ಸಂವೇಶ) (सं) ना. – सुखनिद्रा; विराम; विश्रांति; मग्नता.
संव्यान (ಸಂವ್ಯಾನ) (सं) ना. – उत्तरीय; उपरणें; दुपेटा; शाल; पांघरूण.
संशय (ಸಂಶಯು) (सं) ना. – देणगी; अनुमान; चूक; कल्पना; मानसिक आंदोलन.
संश्रय (ಸಂಶ್ರಯು) (सं) ना – आधार; असरा; पाठिंबा; आशय.
संश्लिष्ट (ಸಂಶ್ಲಿಷ್ಟ) (सं) वि. – आलिंगन दिलेला; अठीमिठी घातलेला.
संश्लेष (ಸಂಶ್ಲೇಷ) (सं) ना. – दृढालिंगन; मीलन; जवळीक.
संसक्त (ಸಂಸಕ್ತ) (सं) वि. – अतिसमीप; निकट; चिकटलेला; लागूनचा; गाढ संबंधी.
संसत् (द्) (ಸಂಸತ್ [ದ್]) (सं) ना. – महासभा; परिषद; बैठक; सभा; न्यायस्थान.
संसरण (ಸಂಸರಣ) (सं) ना. – गमन; चलन; संसार; प्रपंच; क्रांति; युद्धारंभ; राजमार्ग; पुनर्जन्म; सैन्यसंचलन; धर्मशाळा; इहलोक; ऐहिक सुख; जन्म.
संसर्ग (ಸಂಸರ್ಗ) (सं) ना. – संपर्क; संबंध; जोडीदारी; सादृश्यता; वापर; संभोग; समावेश; खूण; परिचय; सहकार; सहजीवन.
संसाद (ಸಂಸಾದ) (सं) ना. – संसद; महासभा; परिषद; न्यायालय.
संसार (ಸಂಸಾರ) (सं) ना. – प्रपंच; जीवन; कुटुंब; घराणें; पत्नि; चरितार्थ; जननमरणाचा फेरा; ऐहिक संबंध.
—गुरू (ಗುರು) (सं) ना. – मन्मथ; कामदेव.
संसारि (रिग) (ಸಂಸಾರಿ [ರಿಗ]) (सं) वि. – संसार करणारा; कुटुंबी; गृहस्थ; लौकिक विचारांत गुरफटलेला.
संसिद्धि (ಸಂಸಿದ್ಧಿ) (सं) ना. – सिद्धि; पुरवठा; लाभ; पूर्णता; हातीं लागणें.
संसृति (ಸಂಸೃತಿ) (सं) ना. – संसार; प्रपंच; लौकिक विचार; धर्म.
संसृष्ट (ಸಂಸೃಷ್ಟ) (सं) वि. – विराजित; जनित; समाविष्ट; मिश्रित; एकजीव झालेले.
संसृष्टि (ಸಂಸೃಷ್ಟಿ) (सं) ना. – मिश्रण; ऐक्य; पद्यसमस्या; अर्थालंकार; रचना; संग्रह.
संस्करण (ಸಂಸ್ಕರಣ) (सं) ना. – दुरुस्ती; सुधारणा; व्यवस्था; आवृत्ति; संस्कार.
संस्कार (ಸಂಸ್ಕಾರ) (सं) ना. – सिद्धता; व्यवस्था; रूपांतर; सुधारणा; कर्मफल; मतिविलास; धार्मिक विधी; व्यवहार; उत्तरक्रिया; पुट.
संस्कृत (ಸಂಸ್ಕೃತ) (सं) वि. – संस्कारित; व्यवस्थित; सुधारलेलें; उत्तम; शिजवलेले; शृंगारित; विवाहित; चोख; स्वच्छ.
(सं) ना. – गीर्वाणवणी; देववाणी.
संस्कृति (ಸಂಸ್ಕೃತಿ) (सं) ना. – सुधारणा; व्यवस्था; आचरणातील प्रगती; सभ्यता; सौजन्य; हृदयपरिवर्तन; हृदयशुद्धि.
संस्तर (रण) (ಸಂಸ್ತರ [ರಣ]) (सं) ना. – पदर; थर; घडी; निरी; अस्तर; अंथरूण; शय्या; दर्भ; चटई.
संस्थान (ಸಂಸ್ಥಾನ) (सं) ना. – राजकीय क्षेत्रविभाग; न्यास; ठेव; जहागीर; आकार; मठ.
संस्थानिक (ಸಂಸ್ಥಾನಿಕ) (सं) ना. – संस्थानचा स्वामी; राजा; प्रजापालक.
संस्थापन (ने) (ಸಂಸ್ಥಾಪನ [ನೆ]) (सं) ना. – पायाभरणी; देवतेची संस्थापना; संघसंस्थांचा प्रारंभ; शासनसंस्था; मतप्रसार.
संस्थिति (ಸಂಸ್ಥಿತಿ) (सं) ना. – सुस्थिती; उत्तम जीवन; क्षेम.
संस्था (स्थे) (ಸಂಸ್ಥಾ [ಸ್ಥೆ]) (सं) ना. संघ; समाज; बाजार; हाट; पेठ; लोकसमाज.
संहत्त (ಸಂಹತ) (सं) वि. – मारलेला; बडवलेला; बद्ध; नष्ट.
संहति (ಸಂಹತಿ) (सं) ना. – समूह; ढीग; एकी; एकता.
संहनन (ಸಂಹನನ) (सं) ना. – शरीर; दुखणें; मार; वध; खून.
संहर (हार) (ಸಂಹರ [ಹಾರ]) (सं) ना. – खून; नाश; कंदन; एकत्रीकरण; एकवटना; समारोप; अंत; निर्नाम; वध; खोडणें; पुसणें.
संहरिसु (ಸಂಹರಿಸು) (क) धा. – नाश करणें; ठार मारणें; संपवणें; शेवट लावणें; मार्गे घेणें; एकत्र करणें.
सहर्ष (ಸಂಹರ್ಷ) (सं) ना. – अतिसंतोष; परमानंद; रोमांच.
संहृत (ता) (ते) (ಸಂಹಿತ [ತಾ] ತೆ) (सं) वि. – संग्रहित; ठेवलेलें; एकत्रित.
(सं) ना. – शासनसंग्रह; मनसंहिता; भारतीय घटना; पदप्रक्रिया; व्यवस्था.
संहृत (ಸಂಹೃತ) (सं) वि. – एकत्रित; संग्रहित; संक्षिप्त; मार्गे घेतलेले; उपसंहार केलेले.
संहृति (ಸಂಹೃತಿ) (सं) ना. – संहार; वध; खून; समारोप; एकत्रिकरण.
सकर्मक (ಸಕರ್ಮಕ) (सं) ना. – कर्म असलेला; धर्म असलेला धातु.
सकल (ಸಕಲ) (सं) ना.– सर्व; अखिल; पूर्ण; सबंध.

सकाम (ಸಕಾಮ) (सं) वि.–इच्छायुक्त; आकांक्षापूर्ण; तृप्त; कांतियुत.

(सं) अ.–खरोखर.

सकाल (ಸಕಾಲ) (सं) ना.–योग्य समय; सुवेला; निश्चित वेळ; सुमुहूर्त.

सकुटुंब (ಸಕುಟುಂಬ) (सं) ना.–कुटुंबासह; घरच्या लोकांबरोबर.

सकुति (ಸಕುತಿ) (क) ना.–शक्ति; बळ; सामर्थ्य; पीळ.

सकुल्य (ಸಕುಲ್ಯ) (सं) वि–एकाच घराण्यांतील; दूरचे आप्त.

सकृत् (ಸಕೃತ್) (सं) अ.–एकदम; एकदां; एका सपाट्यांत; एकेवेळीं.

सकेशा (शे) (ಸಕೇಶಾ [ಶೆ]) (सं) ना.–मुंडन न केलेली विधवा.

सक्क (ಸಕ್ಕ) (सं) ना.–छकल; चूर; चकती; तुकडा; कण.

सक्कद (ಸಕ್ಕದ) (क) ना.–गीर्वाणभाषा; संस्कृत; नागरीभाषा.

सक्कि (ಸಕ್ಕಿ) (क) वि.–साक्षी; डोळ्यानें पाहणारा; प्रत्यक्ष पाहिलेला.

सक्त (ಸಕ್ತ) (सं) वि.–गुंतलेला; मग्न; मिश्र; एकजीव झालेला; बलवंत; कठीण; सक्तमजुरी.

सक्ति (ಸಕ್ತಿ) (सं) ना.–जोडणी; मिश्रण; विसण; मग्नता; बल; शक्ति.

सक्तु (ಸಕ್ತು) (सं) ना.–सातूचें पीठ; भाजणीचें पीठ.

सख (खाय) (ಸಖ [ಖಾಯ]) (सं) ना.–मित्र; स्नेही; आप्त.

सखि (खी) (ಸಖಿ [ಖೀ]) (सं) ना.–मित्र; मैत्रीण; सहेली; स्नेहिता.

सखे (ಸಖೆ) (क) ना.–शिखा; जाळ; ज्वाळा; आग; उष्णता; संकट.

सखेद (ಸಖೇದ) (सं) वि.–खेदसहित; दुःखित; संकटग्रस्त.

सखेदाश्चर्य (ಸಖೇದಾಶ್ಚರ್ಯ) (सं) ना.–दुःखमिश्र विस्मय.

सख्य (ಸಖ್ಯ) (सं) ना.–मैत्री; मित्रत्त्व; दोस्ती; स्नेह.

सगर्भ्य (ಸಗರ್ಭ್ಯ) (सं) ना.–सहोदर; सख्खे; एकाच आईच्या पोटचे.

सगाटिके (ಸಗಾಟಿಕೆ) (क) ना.–सलगी; सख्यता; स्नेहाचार; गाढ मैत्री.

सगाढ (ಸಗಾಢ) (सं) वि.–दाट; अति; घट्मूट.

(सं) वि.–वेग; आवेश; प्रमुखता; आधिक्य; शौर्य; साहस.

(सं) अ.–एकसारखे; न थांबतां.

—पेर् (रु) (ಪೆರ್ [ರು]) (क) धा.–अती होणें; वाढणें; जास्त होणें.

सगाढिके (ಸಗಾಢಿಕೆ) (सं) ना.–आधिक्य; दाटपणा; आवेश; वेग; शौर्य; पराक्रम.

सगुण (ಸಗುಣ) (सं) वि.–गुणयुक्त; आकार असलेला; ओवलेलें.

—उपासना (ಉಪಾಸನಾ) (सं) ना.–मूर्तिपूजा; मूर्तीच्या ठिकाणीं देवभाव कल्पून केलेली पूजा.

सगोत्र (ಸಗೋತ್ರ) (सं) ना.–समान गोत्र; एकवंश; एकाच वंशाचें; एक ऋषी असलेले.

सग्ग (ಸಗ್ಗ) (क) ना.–स्वर्ग; इंद्राचें राज्य; देवलोक.

सग्गळे (ಸಗ್ಗಳೆ) (सं) ना.–परवाल; भिस्त.

सग्गिग (ಸಗ್ಗಿಗ) (क) ना.–स्वर्गांत राहणारे; देव; अमर.

सग्गिगर (ಸಗ್ಗಿಗರ) (क) ना.–देवांचा राजा; इंद्र; सुरपति.

—आण्म (ಆಣ್ಮ)
—अरेय—ओडेय (ಅರೆಯ–ಒಡೆಯ) (क) ना.–स्वर्गाचा राजा अमरेंद्र.

सग्गिवट्टे (ಸಗ್ಗಿವಟ್ಟೆ) (क) ना.–स्वर्गमार्ग; देवसंचारपथ; आकाश.

सग्गु (ಸಗ್ಗು) (क) धा.–ओढणें; कह्यांत ठेवणें; वश होणें; मुठींत राहणें; पंजांत अडकणें; वाकून येणें.

सघाट (ड) (ಸಘಾಟ [ಡ]) (सं) ना.–'सगाढ' पहा.

संक (ಸಂಕ) (क) ना.–शंख; समुद्रशंख; फुंकण्याचा मोठा शंख; सेतु; पूल; नाकाच्यावरचें हाड.

संकट (ಸಂಕಟ) (सं) ना.–आपत्ति; गंडांतर; दुखणें; व्यथा; दुःख.

संकर (ಸಂಕರ) (सं) ना.–मिश्रण; समावेश; भिन्नजातीय शरीरसंबंध; शास्त्रपूत नसलेलें नातें; केर; धूळ.

संकर्षण (ಸಂಕರ್ಷಣ) (सं) ना.–ओढाताण; आकर्षण; नांगरटः नांगर; बलराम.

संकल (ಸಂಕಲ) (सं) ना.–बेरीज; मिळवणी; मिश्रण; विसाण; जोडणी; जुळणी.

संकलन (ने) (ಸಂಕಲನ [ನೆ]) (सं) ना.–रास; संबंध; मिश्रण; एकत्रीकरण; बेरीज; कथासंकलन; बांबू.

संकलित (ಸಂಕಲಿತ) (सं) वि.–एकत्रित; संग्रहित; संमिश्र; गृहीत; रास केलेले.

संकले (ಸಂಕಲೆ) (क) ना.–शृंखला; साखळी; बेडी; 'कोंळ' पहा.

संकल्प (ಸಂಕಲ್ಪ) (सं) ना.–इच्छा; आकांक्षा; निर्णय; उद्देश; ध्येय; विचार; आलोचना; मन; हृदय; प्रतिज्ञा.

संकल्पज (जन्म) (ಸಂಕಲ್ಪಜ [ಜನ್ಮ]) (सं) वि.–संकल्पानेंच जन्मलेलें; काम; मदन.

संकयुक्त (ಸಂಕಸುಕ್ತ) (सं) वि.–चंचल; अस्थिर; झोकें खाणारा; बदलणारें; अचिर; दुष्ट; नीच; नेभळा; दुर्बल; नपूंसक.

संकाश (ಸಂಕಾಶ) (सं) ना.–सादृश्य; सामीप्य; जवळीक; शेजार; साम्य.

संकीर्ण (ಸಂಕೀರ್ಣ) (सं) वि. – एकत्रित; मिश्रित; एकवटलेलें; अडचणीचें.

संकीर्तन (ते) (ಸಂಕೀರ್ತನ [ನೆ]) (सं) ना. – प्रशंसा; स्तुति; प्रार्थना.

संकु (ಸಂಕು) (क) ना. – शंख; शिंप; फुंकण्याचा शंख;

संकुचित (ಸಂಕುಚಿತ) (सं) वि. – मिटलेंलें; घडी पडलेंलें; आखुड; लांडे; झाकलेलें; लहान; अल्पमनाचा.

संकुल (ಸಂಕುಲ) (सं) ना. – समूह; ढीग; कळप; युद्ध; भांडण,

संके (ಸಂಕೆ) (क) ना. – शंका; अनुमान; संदेह; पूर्वपक्ष.

संकुलते (ಸಂಕುಲತೆ) (क) ना. – बेभानता; कळवळ; गडबड.

संकेत (ಸಂಕೇತ) (सं) ना. – रहस्य; ओळख, चिन्ह; परिचय; संज्ञा; नियमबद्धता; कबुली; मान्यता.

संकोच (ಸಂಕೊಚ) (सं) ना. – संदेह; अनुमान; घडी; सुरकुती; आखडणी; विनय; दाक्षिण्य; भीति; अधैर्य.

संकोले (ಸಂಕೋಲೆ) (क) ना. – शृंखला; सांखळी; बेडी; आडदांडी; आडकांठी.

संक्रंदन (ಸಂಕ್ರಂದನ) (सं) ना. – इंद्र; देवेंद्र; ओरड; शंख; बोंब.

—**नंदन** (ನಂದನ) (सं) ना. – अर्जुन.

संक्रम (ಸಂಕ್ರಮ) (सं) ना. – प्रस्तावना; प्रगति; सोबत; संगत; मिळून जाणें; जोडीनें जाणें.

संक्रमण (ಸಂಕ್ರಮಣ) (सं) ना. – प्रगति; सूर्याचें एका राशींतून दुसऱ्या राशींत जाणें; (मकरवृत्तांतून सूर्याचें उत्तरेस प्रयाण.)

—**मकरसंक्रमण** (ಮಕರಸಂಕ್ರಮಣ) मकरवृत्तांतून सूर्याचें उत्तरेस प्रयाण.

संक्रमिसु (ಸಂಕ್ರಮಿಸು) (क) धा. – पार करविणें; पुढें चालणें; आघाडीवर जाणें.

संक्रांति (ಸಂಕ್ರಾಂತಿ) (सं) ना. – मकरवृत्तांतून सूर्याचें उत्तरेस प्रयाण.

संक्लेश (ಸಂಕ್ಲೇಶ) (सं) ना. – अति दुःख; अति मोठी व्यथा.

संक्षिप्त (ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ) (सं) वि. – लहान केलेलें; थोडक्यांत आणलेले; सारांशानें सांगितलेलें.

संक्षेप (ಸಂಕ್ಷೇಪ) (सं) ना. – सारांश; तात्पर्य; लहान रूप; सारांश दिलेलें.

संक्षेपिसु (ಸಂಕ್ಷೇಪಿಸು) (क) धा. – सारांश देणें; थोडक्यांत सांगणें; आटोपसर मांडणें; तात्पर्य काढणें.

संक्षोभ (ಸಂಕ್ಷೋಭ) (सं) ना. – तळमळ; चित्तचांचल्य; उद्वेग; कालवाकालव; भीति; भय.

संख्या (ख्ये) (ಸಂಖ್ಯಾ[ಖ್ಯೆ]) (सं) ना. – अंक; हिशेब; विचार; युद्ध.

संख्यात (ಸಂಖ್ಯಾತ) (सं) वि. – प्रशासित; हिशेब केलेले; विचारपूर्ण.

संग (ಸಂಗ) (सं) ना. – मैत्री; संबंध; साम्य; जोडणी; (क) ना. – संघ; संस्था; गट; पक्ष; समूह.

संगड (ಸಂಗಡ) (क) अ. – मिळून मिसळून; बरोबरीनें; एक होऊन; एकजीवपणें.

संगडिग (ಸಂಗಡಿಗ) (क) ना. – जोडीदार; नातेवाईक; स्नेही; संगतीला असणारा.

संगडिसु (ಸಂಗಡಿಸು) (क) धा. – जोडीदार होणें; स्नेह करणें; संगतीला राहणें; एकत्र होणें.

संगत (ಸಂಗತ) (सं) वि. – जोडीदार; मिश्रित; जुळलेला; एकजीव झालेला; कार्यकारणभाव असलेला; चकाकणारा.

संगति (ಸಂಗತಿ) (सं) ना. – मिश्रण; चलन; वर्तन; विषय; मैत्री; स्नेह; व्यवहार; प्रसंग.

संगम (ಸಂಗಮ) (सं) ना. – रतिविलास; प्रवेश; दोन नद्यांचा प्रवाह मेळ; नद्यांचें मीलन.

संगर (ಸಂಗರ) (सं) ना. – युद्ध; भांडण; विपत्ति; प्रतिज्ञा.

संगळिसु (ಸಂಗಳಿಸು) (क) धा. – घडविणें; जोडणें; अस्तित्वांत येणें; संभवणें; होणें; मिसळणें; संघटन होणें.

संगात (ಸಂಗಾತ) (क) ना. – सोबत; जोड; प्रवेश; स्नेह; मालकी; नातें; समूह; रास; ठोसा.

संगाति (ಸಂಗಾತಿ) (क) ना. – जोडीदार; सांगाती; सोबती; मित्र; स्नेही; नातेवाईक; आप्त

संगीत (ಸಂಗೀತ) (सं) वि. – गुणगान केलेला; पुष्कळ स्तविलेला.

(सं) ना. – गायन; नृत्य; वाद्य; यांचा संयोग.

संगोळिसु (ಸಂಗೊಳಿಸು) (क) धा. – जुळवणें; जोडणें; प्राप्त करून घेणें; सिद्ध करणें; सज्ज करणें.

संगोपन (ಸಂಗೋಪನ) (सं) ना. – जोपासना; साथ; जोडीदारी.

—**शिशुसंगोपन** (ಶಿಶುಸಂಗೊಪನ) (सं) ना. – मुलांचा सांभाळ; शिशु संरक्षण.

संग्रह (हण) (ಸಂಗ್ರಹ[ಹಣ]) (सं) ना. – रास; संचय; ढीग; संक्षेप; सार.

संग्राणिसु (ಸಂಗ್ರಾಣಿಸು) (क) धा. – संग्रह करणें; गोळा करणें; समूह करणें; ढीग करणें; धारण करणें.

संग्राम (ಸಂಗ್ರಾಮ) (सं) ना. – युद्ध; रणकंदन.

संग्रासि (ಸಂಗ್ರಾಸಿ) (सं) वि. – विनाशक; सर्वभक्षक; ग्रासून टाकणारा.

संघ (ಸಂಘ) (सं) ना. – संस्था; लोकसमूह; पक्ष; गट.

संघटना (ने) (ಸಂಘಟನಾ[ನೆ]) (सं) ना. – जोडणी; प्रवेश; साम्य; अस्तित्व; संभावना; एकत्रीकरण.

संघटिसु (ಸಂಘಟಿಸು) (क) धा. – संघटना करणें; अस्तित्वांत येणें उत्पन्न होणें; संभवणें; प्राप्त होणें; जुळून येणें.

संघटन (ಸಂಘಟ್ಟನ) (सं) ना. – घर्षण; मारामारी; भांडण; झगडा.

संघर्ष (र्षण) (ಸಂಘರ್ಷ [ರ್ಷಣ]) (सं) ना. – भांडण; स्पर्धा; चढाओढ; झगडा.

संघात (ಸಂಘಾತ) (सं) ना. – समूह; गट; ऐक्य; खून; हत्या; नर्कविशेष.

सचर (ಸಚರ) (सं) वि. – फिरणारा; भटकणारा.

सचराचर (ಸಚರಾಚರ) (सं) ना. – स्थावरजंगम; फिरणारा न फिरणारा; स्थिरास्थिर; प्रपंच; संसार.

सचि (ಸಚಿ) (सं) ना. – इंद्रपत्नि; शची; सखी; मैत्रिण; सलगी; नातें; मंत्री; सभासद.

सचिव (ಸಚಿವ) (सं) ना. – मंत्री; प्रधान; सल्ला देणारा; विचार करणारा; आलोचक; मित्र.

सचेतन (ಸಚೇತನ) (सं) वि. – जाणीव असलेला; चेतना असलेला; प्रज्ञावंत; बुद्धिमान.

सचेल (ಸಚೇಲ) (सं) वि. – वस्त्रसहित; अंगावर कपडे घातलेला.

—**स्नान** (ಸ್ನಾನ) (सं) ना. – सवस्त्र स्नान; कपड्यासह अंघोळ.

सच्चरित (ಸಚ್ಚರಿತ) (सं) ना. – सद्वर्तन; सद्गुण; सदाचार; (सं) वि. कुलवंत; सुशिक्षित; सदाचारी.

सच्चिदानंद (ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ) (सं) ना. – ब्रह्मानंद; अस्तित्व, ज्ञान व आनंद यांची एकात्मता; परमात्मा.

सच्छील (ಸಚ್ಛೀಲ) (सं) ना. – सद्वर्तन; सदाचार (सं) वि. सदाचारी.

सजल (ಸಜಲ) (सं) वि. – पाणी असलेले; भिजलेले; ठिबकणारे.

—**नयन** (ನಯನ) (सं) ना. – अश्रूपूर्ण नेत्र; पाणावलेले डोळे.

सजा (ಸಜಾ) (अ. दे) ना. – शिक्षा; बंदिवास.

सजाति (ಸಜಾತಿ) (सं) वि. – एकच कुल – जन्मस्थान – वर्ग असलेला; एकच प्रकारचे.

सजातीय (ಸಜಾತೀಯ) (सं) वि. – एकाच वर्णाचे; एकच जातीचें.

सजीव (ಸಜೀವ) (सं) वि. – जिवंत; जीव असलेला; वाढता; वाढीच्या लक्षणाचा.

सज्जं (ಸಜ್ಜಂ) (सं) वि. – सिद्ध; तयार; अनुकूल; अलंकृत. (सं) ना. – सिद्धता; छड्डू; तयारी.

सज्जन (ಸಜ್ಜನ) (सं) ना. – सभ्य; सुजन; संभावित; पाहारा; प्रतिज्ञा; पोषाख; धर्मपत्नि.

सज्जनिके (ಸಜ್ಜನಿಕೆ) (क) ना. – सभ्यता; सुजनता; चांगुलपणा.

सज्जरस (ಸಜ್ಜರಸ) (क) ना. – राळ.

सज्जिके (ಸಜ್ಜಿಗೆ) (क) ना. – गव्हाचा सांजा; रवा; शिरा; सोजी.

सज्जित (ಸಜ್ಜಿತ) (सं) वि. – सिद्ध; तयार; प्राप्त; सज्ज.

सज्जीकरिसु (ಸಜ್ಜೀಕರಿಸು) (क) धा. – सिद्ध करणें; तयार करणें.

सज्जीकृत (ಸಜ್ಜೀಕೃತ) (सं) वि. – सिद्ध; तयार असलेले.

सज्जु (ಸಜ್ಜು) (सं) ना. – सिद्धता; तयारी.

सज्जुक (ಸಜ್ಜುಕ) (क) वि. – नूतन; नवीन; मुग्ध. (क) ना. – कळी; मुकुल.

सज्जुगेय् (ಸಜ್ಜುಗೆಯ್) (क) धा. – सिद्ध करणें; अनुकूल करणें; नेम धरणें; प्राप्त करून घेणें.

स (से) ज्जे (ಸ [ಸೆ] ಜ್ಜೆ) (क) ना. – शय्या; शय्यागृह; शयनमंदिर; अंथरूण; पलंग; विश्रांतिस्थान.

—**वळ (कळ)** (ವಳ [ಕ್ಳ]) (क) ना. – कंचुकी; शयनगृहाधिकारी.

संच (ಸಂಚು) (क) धा. – उपाय; युक्ति; योजना; वंचना; कुशलता; संग्रह; समूह; रहस्य; गुप्तगोष्ट.

संचकार (ಸಂಚಕಾರ) (क) ना. – आगाऊ दिलेला पैसा; इसारा; पूर्वालोचना; पूर्वयोजना.

संचन (ಸಂಚನ) (सं) ना. – युक्ति; योजना; फसवणूक.

संचय (ಸಂಚಯ) (सं) ना. – संग्रह; समूह; रास; मिळकतीतील ठेवा; उत्पन्न.

संचयन (ಸಂಚಯನ) (सं) ना. – साठा; संग्रह; गोळा; प्रेताची हाडें गोळा करणें.

संचर (ಸಂಚರ) (सं) ना. – मार्ग; संक्रमण; अरुंद रस्ता; पांद; संकुचित मार्ग; द्वार; प्रवेश; देह; खून; अभिवृद्धि.

संचरण (ಸಂಚರಣ) (सं) ना. – संचार; चलन; आचरण; वर्तन.

संचरत् (ಸಂಚರತ್) (सं) वि. – जाणारा; संचार करणारा.

संचलन (ಸಂಚಲನ) (सं) ना. – वेग; गति.

संचल (ಸಂಚಲ) (सं) वि. – हलणारा; झोके घेणारा; चळवळ करणारा; विलोल.

संचार (ಸಂಚಾರ) (सं) ना. – प्रयाण; फिरती; भ्रमण; प्रवास; भ्रमंती.

संचारमापक (ಸಂಚಾರಮಾಪಕ) (सं) ना. – वाहनातील गतिदर्शक यंत्र.

संचारि (ಸಂಚಾರಿ) (सं) वि. – फिरता; अस्थिर; चंचल.

संचारिभाव (ಸಂಚಾರಿಭಾವ) (सं) ना. – रसपोषक अनुकूलभावना; निर्वेद, ग्लानि वगैरे संचारी भाव.

संचालन (ने) (ಸಂಚಾಲನ [ನೆ]) (सं) ना. – चलन; आंदोलन; कंपन.

संचि (ಸಂಚಿ) (क) ना.–चंची; लहान पिशवी; तांबूल करंडक घेऊन उभी राहणारी दासी; हडपिणी.
संचिका (के) (ಸಂಚಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.–ताडपत्री लेख. पुस्तकाची पानें.
संचिग (ಸಂಚಿಗ) (क) वि.–ठक; फसव्या; तांबूल देणारा; हडप.
संचियहोन्नम्म (ಸಂಚಿಯಹೊನ್ನಮ್ಮ) (क) ना.–एक कन्नड कवयित्री.
संचित (ಸಂಚಿತ) (सं) वि.–एकत्रित केलेले; गोळा केलेले. (सं) ना.–पूर्वजन्मातील पापपुण्याचा परिणाम; साठलेले पाप.
संचु (ಸಂಚು) (सं) ना.–समूह; ढीग; उपाय; युक्ति. तंत्रवंचना; जाणतेपणा; युक्ति.
संचुगार (ಸಂಚುಗಾರ) (क) ना.–गुप्तचर; हेर; चारचक्षु.
संछन्न (ಸಂಛನ್ನ) (सं) वि.–छपविलेले; झाकलेले. पांघरूण घातलेले; गुप्त.
संजनित (ಸಂಜನಿತ) (सं) वि.–जन्मलेले; उपजलेले; उद्भवलेले; उत्पन्न झालेले.
संजनिसु (ಸಂಜನಿಸು) (क) धा.–उत्पन्न करणें; संभवणें.
संजय (ಸಂಜಯ) (सं) ना.–धृतराष्ट्राचा बातमीदार;–रायभारी.
संजात (ಸಂಜಾತ) (सं) वि.–जन्मलेले; उत्पन्न झालेले. (सं) ना.–समूह; ढीग; रास.
संजीव (ಸಂಜೀವ) (सं) वि.–मिळून राहणारा; वाचलेला. (सं) ना.–चिरंजीव; हनुमान्
संजीवन (नी) (ಸಂಜೀವನ [ನೀ]) }
संजीविनि (नी) (ಸಂಜೀವಿನಿ [ನೀ] } (सं) ना.–मृतांना पुनः जिवंत करणारी वनस्पति.
संजे (ಸಂಜೆ) (क) ना.–सांज; संध्या; सायंकाळ; अपराण्ह; मावळता काल.
संजोग (ಸಂಜೋಗ) (सं) ना.–पोलादी कवच; चिलखत.
संज्ञ (ज्ञा) (ಸಂಜ್ಞ) [ಜ್ಞಾ] (सं) ना.–संकेत; हस्तचिन्ह; मुखावरील हावभाव; जाणीव; प्रज्ञा; समजूत; नांव; सूर्यपत्नी.
सट (ಸಟ) (क) ना.–शठ; दुरभिमान; अहंकार; मस्ती; माज; हट्टीपणा.
सटे (टा) (ಸಟೆ[ಟಾ]) (सं) ना.–जटा; पारंबी; आयाळ; केसर. (क) ना.–असत्य; वंचना; फसवणूक.
सट्टुग (ಸಟ್ಟುಗ) (क) ना.–पळी; चमचा; डाव.
सडग (कु) (ಸಡಗ [ಕು] (क) वि.–जवळचे; कडेचे; शेवटचे. (क) ना.–तोडा; आभरणविशेष; निशाणाचा गोंडा; आरास; संभ्रम; गडबड; हुरूप; सौंदर्य; शोभा.
सडगरिसु (ಸಡಗರಿಸು) (क) धा.–शृंगारणें; अलंकारणें; पीळ देणें.
सडलु (ल्) (ಸಡಿಲು [ಲ್]) (क) वि.–शिथिल; घट्ट नसलेले; ढिले.
सडलिसु (ಸಡಲಿಸು) (क) धा.–शिथिल करणें; सैल करणें; आवळण्याचें टाळणें.
सडिल् (लु) (ಸಡಿಲ್ [ಲು]) (क) वि. सैल; ढिले; शिथिल.
सडिलिसु } (ಸಡಿಲಿಸು) (क) धा.–सैल करणें; ढिलावणें;
सडिल्सु } (ಸಡಿಲ್ಸು) शिथिल होणें; आवळण्याचे टाळणें.
सड्डुक (ಸಡ್ಡುಕ) (क) ना.–षड्क; साडू; पत्नीच्या बहिणीचा नवरा.
सड्डुहोडे (ಸಡ್ಡುಹೊಡೆ) (क) धा.–आव्हान देणें; छड्डू मारणें; दंड थोपटणें; साहसाला सिद्ध होणें; आक्रमणाला तयार होणें.
सड्डे (ಸಡ್ಡೆ) (क) ना.–श्रद्धा; ठाम विचार; विश्वास; दृढभाव. गौरवबुद्धि; अचलमन.
सणे (ಸಣೆ) (क) धा.–क्रोधाला येणें; रागावणें; चिडणें; क्रोधानें कपडे फाडणें.
सण्णिसु (ಸಣ್ಣಿಸು) (क) धा.–लहान करणें; उगाळणें; कृश करणें; चाळणें; छानणें.
सत् (ಸತ್) (सं) वि.–अस्तित्वात असलेला; चांगला; उत्तम; प्रशस्त.
(सं) ना.–ज्ञान; पूजा; सत्य.
सतत (ಸತತ) (सं) अ.–कायमचे; न थांबतां; अखंड; वारंवार.
सततगति (ಸತತಗತಿ) (सं) ना.–नित्यसंचारी; वारा; हवा.
सति (ती) ಸತಿ [ತೀ]) (सं) ना.–पत्नी; भार्या; साध्वी; निष्ठावान स्त्री; पतिव्रता; सहगमन.
—**होगु** (ಹೋಗು) (क) धा.–सहगमन करणें; सती जाणें; मृतपतीच्या चितेवर आपला देह ठेवणें.
सतीर्थ (र्थ्य) ಸತೀರ್ಥ [ರ್ಥ್ಯ] (सं) ना.–सहाध्यायी; सहपाठी; वर्गबंधु.
सत्कथा (थे) (ಸತ್ಕಥಾ[ಥೆ]) नीतिकथा; बोधकथा; पौराणिक पुण्यकथा; सज्जनचरित्र.
सत्करिसु (ಸತ್ಕರಿಸು) (क) धा.–सत्कार करणें; गौरव करणें; उपचार करणें.
सत्कर्म (ಸತ್ಕರ್ಮ) (सं) ना.–चांगलें कृत्य; पुण्यकर्म.
सत्कार (ಸತ್ಕಾರ) (सं) ना.–उपचार; आदर; गौरव; मान्यता.
सत्कार्य (ಸತ್ಕಾರ್ಯ) (सं) ना.–सत्कृत्य; पुण्यकर्म
सत्कीर्ति (ಸತ್ಕೀರ್ತಿ) (सं) ना.–सुयश; प्रसिद्धि; विख्याति.
सत्कुल (ಸತ್ಕುಲ) (सं) ना.–चांगला वंश; श्रेष्ठ घराणें.
—**जात**,–**प्रसूत** (ಜಾತ–ಪ್ರಸೂತ) (सं) वि.–कुलीन; घरंदाज; चांगल्या वंशात जन्मलेला.
सत्कृति (त्य) (ಸತ್ಕೃತಿ[ತ್ಯ]) (सं) वि.–सत्कार; न्याय्यकृति; उपकार; उपचार; मान्यता; गौरव.
सत्त (ಸತ್ತ) (सं) वि.–मृत; जीव गेलेला; निःसत्त्व; प्रेतवत्; लज्जित; खजील; सात; साताची पट.

सत्तम (ಸತ್ತಮ) (क) वि.–श्रेष्ठ; उत्कृष्ट.
सत्तिगे (ಸತ್ತಿಗೆ) (क) ना.–छत्री; आतपत्र.
सत्ते (त्ता) (ಸತ್ತೆ [ತ್ತಾ]) (सं) ना.–अधिकार; मालकी; प्रभुत्व; यजमानकी; आस्तित्व प्रदर्शन; जीवन.
सत्पथ (ಸತ್ಪಥ) (सं) ना.- सुमार्ग; चांगली चालरीत; पुण्यमार्ग.
सत्पात्र (ಸತ್ಪಾತ್ರ) (सं) वि.–योग्य; जुळण्यासारखा.
—दान (ದಾನ) (सं) ना.–योग्य ठिकाणीं केलेलें दान.
सत्पुरुष (ಸತ್ಪುರುಷ) (सं) ना.–साधु; सदाचारी; सुज्ञानी; संभावित; सज्जन.
सत्फल (ಸತ್ಫಲ) (सं) ना.–चांगला परिणाम; मधुर फळ.
सत्य (ಸತ್ಯ) (सं) ना.–खरें; यथार्थ; सौंदर्य; सत्यवंत.
सत्यवंत (ಸತ್ಯವಂತ) (सं) वि.–प्रामाणिक; खरे बोलणारा; यथार्थ भाषी.
सत्यव्रत (संध) (ಸತ್ಯವ್ರತ[ಸಂಧ]) (सं) ना.–वचन पाळणारा; खरे बोलणारा; भीष्माचार्य; सत्यवादी.
सत्यार्थ (ಸತ್ಯಾರ್ಥ) (सं) ना.–खरा अर्थ; रहस्य; तात्पर्य.
सत्र (ಸತ್ರ) (सं) ना.–यज्ञ; यज्ञस्थळ; छत्र; धर्मशाळा; सदावर्त.
सत्त्व (ಸತ್ತ್ವ) (सं) ना.–बल; सामर्थ्य; पीळ; स्थिति; जीवन; सार; अर्क; रहस्य; प्राणी; जीव; जंतु.
सत्त्वगुण (ಸತ್ವಗುಣ) (सं) ना.–हितचिंतन; दुसऱ्याचे कल्याण इच्छिणें; सुस्वभाव; प्राण; श्वासोच्छ्वास; हृदय; आत्मा; आयुष्य; आकाश; पार्वती; घोडा.
सत्त्वर (ಸತ್ವರ) (सं) ना.–तीव्रता; गडबड; घाई; शीघ्रता; लगबग.
सत्त्वशालि (ಸತ್ತ್ವಶಾಲಿ) (सं) वि.–पौरुषयुक्त; शूर; धीर.
सत्त्वातिशय } (ಸತ್ತ್ವಾತಿಶಯ)
सत्त्वाधिक } (ಸತ್ತ್ವಾಧಿಕ) (सं) ना.–अंतिमबलशाली; श्रेष्ठ व्यक्तित्व; प्राणिश्रेष्ठ; पुरुषसिंह.
सत्त्वात्मक (ಸತ್ತ್ವಾತ್ಮಕ) (सं) वि.–बलशाली; सामर्थ्यवान; आत्मबलशाली.
सत्संग (ಸತ್ಸಂಗ) (सं) ना.–सज्जनसहवास; साधुसंगती; संभाविताशीं मैत्री; सुवृत्तांची सोबत.
सद् (ಸದ್) (सं) ना.–सत्य; ज्ञान; पूजा.
(सं) वि.–चांगलें; उत्तम; प्रशस्त.
सदकु (ಸದಕು) (क) धा.–देह मऊ करणें; दिंबणें; मर्दन करणें; मारून मऊ करणें.
सदन (ಸದನ) (सं) ना.–घर; निवास; बिऱ्हाड; नाश; नष्टता; राखरांगोळी.
सदमल (ಸದಮಲ) (सं) वि.–सत्यशुद्ध; परिशुद्ध; पवित्र; निर्मल.

सदय (ಸದಯ) (सं) वि.–दयाशील; कोमल अंतःकरणाचा; उपकारबुद्धीचा.
सदर (ಸದರ) (क) वि.–हलका; सहज; सरळ; सलगीचा; लहान.
(अ. दे.) ना.–सिंहासन; न्यायासन; दिवाणखाना.
(अ. दे.) वि.–उपरि निर्दिष्ट; पूर्वोक्त; वर सांगितलेले.
सदर्थ (ಸದರ್ಥ) (सं) ना.–सत्यज्ञान; श्रेष्ठ; तात्पर्य.
सदसत् (ಸದಸತ್) (सं) वि.–बरे वाईट; भलेंबुरें; हिताहित; असले नसलेलें.
—**विवेक** (ವಿವೇಕ) (सं) ना.–खऱ्या खोट्याचा विचार करणारी बुद्धि.
सदस्य (ಸದಸ್ಯ) (सं) ना.–सभासद; सभिक; सभाघटक.
सदस् (स्सु) (ಸದಸ್ [ಸ್ಸು]) (क) ना.–सभा; संघ; वस्ती; समूह.
सदळ (ಸದಳ) (सं) वि.–सैन्यासह; सेनायुक्त; द्विदलधान्य.
सदा (ಸದಾ) (सं) अ.–निरंतर; सतत; केव्हांहि; अखंड.
सदागति (ಸದಾಗತಿ) (सं) ना.–कायम फिरणारा, नित्यसंचारी वारा; वायु.
सदाचार (ಸದಾಚಾರ) (सं) ना.– सद्वर्तन; सभ्यता; चालरीत.
सदातन (ಸದಾತನ) (सं) ना– नित्यवस्तु; देव; चिरंतन; शाश्वत; परमेश्वर.
सदाफल (ಸದಾಫಲ) (सं) ना.–नारळीचे झाड; महाफल; अश्वत्थ.
सदार (ಸದಾರ) (सं) ना.–समर्थ; बलवंत; सपत्नीक, पत्नीसह.
सदावर (ಸದಾವರ) (सं) ना.–अतिथींना अन्न देणारा. सदावर्त ठेवणारा.
सदावर्त (वृत्ति) (ಸದಾವರ್ತ [ವೃತ್ತಿ]) (सं) ना–अन्न संतर्पण अन्नछत्र; मुक्तभोजन.
सदाशिव (ಸದಾಶಿವ) (सं) ना.–महादेव; परमात्मा.
सदृक्ष(श) (ಸದೃಕ್ಷ [ಶ]) (सं) वि.–सारखा; जुळण्याजोगा; समान; योग्य; असला; या प्रकारचा.
सदे (ಸದೆ) (क) धा.–आपटणें; ठेचणें; मारणें; बडबडणें.
(क) ना.–घाण; कचरा; केर.
सदेबडि (ಸದೆಬಡಿ) (क) धा.–नाश करणें; पूड करणें; ठार मारणें; वधणें.
सद्गति (ಸದ್ಗತಿ) (सं) ना.–मुक्ति; मोक्ष; चांगली गति.
सद्गुण (ಸದ್ಗುಣ) (सं) ना.–सद्वर्तन; सदाचार.
सद्दु (ಸದ್ದು) (क) ना.–आवाज; शब्द; चाहूल; ध्वनि; गोंधळ. ‘उलि’ पहा.
सद्धर्म (ಸದ್ಧರ್ಮ) (सं) ना.–न्यायनीतीने वागणें; नीतियुक्त वर्तन; चांगला धर्म.

सद्धर्मिणि (ಸದ್ಧರ್ಮಿಣಿ) (सं) ना.–धर्मपत्नी; धर्मकृत्यातील भागीदारीण.
सद्भाव (ಸದ್ಭಾವ) (सं) ना.–सुचित्त; चांगली भावना; सुविचार.
सद्म (ಸದ್ಮ) (सं) ना.–घर; ठिकाण; वस्ती देवालय.
सद्यः (ಸದ್ಯಃ) (सं) अ.–आतांच लगेच; या ॱणी.
सद्योजात (ಸದ್ಯೋಜಾತ) (सं) वि.–नुकताच जन्मलेला. (सं) ना.–परमेश्वराचें एक मुख; वासरु; लोणी; नवनीत.
सद्वर्तन (ಸದ್ವರ್ತನ) (सं) ना.–चांगली वागणूक; न्यायाचरण; सन्मार्ग.
सद्वृत्त (ಸದ್ವೃತ್ತ) (सं) वि.–सदाचारी; सद्वर्तनी.
सद्वृत्ति (ಸದ್ವೃತ್ತಿ) (सं) ना.–सद्वर्तन; नीतीमार्ग.
सधर्मचारिणि (ಸಧರ್ಮಚಾರಿಣಿ) / सधर्मिणि (ಸಧರ್ಮಿಣಿ) (सं) ना.–धर्मपत्नी; गृहिणी; धर्मकार्यात भागीदार असणारी स्त्री.
सनक (ಸನಕ) (सं) ना.–ब्रह्मदेवाचा एक मुलगा.
सनत्कुमार (ಸನತ್ಕುಮಾರ) (सं) ना.–ब्रह्मदेवाचा पुत्र; मानवांचा मूळ पुरुष.
सनदु (ಸನದು) (अ.दे) ना.–सनद; अधिकार पत्र; ब्रीद; राजशासन. 'रायस' पहा.
सनातन (ಸನಾತನ) (सं) वि.–प्राचीन; पुरातन; त्रिकालबाधित. (सं) ना.–देव; परमेश्वर.
सनाथ (ಸನಾಥ) (सं) वि.–ज्याला मालक आहे असा; आश्रित.
सनाथे (ಸನಾಥೆ) (सं) वि.–सौभाग्यवती; पति असलेली.
सनादि (ಸನಾದಿ) (अ.दे) ना.–वाजंत्री; सनई; शहनाई.
सन्निय (ह) (ಸನಿಯ[ಹ]) (क) अ.–जवळ; बाजूचा; समीप; लागूनचें; शेजारील.
संत (ಸಂತ) (सं) ना.–सज्जन; साधु; सत्पुरुष; समाधानी; भक्त;
संतं (ಸಂತಂ) (सं) अ.–सतत; केव्हाहि; शांतपणें; निष्कंटक.
संतत (ಸಂತತ) (सं) अ.–अखंड; सदोदित; निरंतर.
संतति (ಸಂತತಿ) (सं) ना.–संतान; मुलेबाळे; वंश; पिढी; कुल; गोत्र; समूह; पंक्ति; ओळ.
संततधारा (ಸಂತತಧಾರಾ) (सं) ना.–अखंडधारा; अभिषेक.
संतधारा (ಸಂತಧಾರಾ) (सं) ना.–संततधार; अखंडधारा; अभिषेक.
संतपन (ಸಂತಪನ) (सं) ना.–संताप; चीड; क्रोध; राग; सूर्य.
संतपिसु (ಸಂತಪಿಸು) (क) धा.–कळवळणें; संतापणें; रडणें; रोडणें; वितळणें; लज्जित होणें; खजील होणें.
संतप्त (ಸಂತಪ್ತ) (सं) वि.–दुःखित; क्रुद्ध; तापलेला; रागेजलेला जळणारा; कळवळणारा.
संतमिर् (ಸಂತಮಿರ್) (क) धा.–आनंदात राहणें; गप्प बसणें; मौन घेणें; निमूट राहणें; थंड बसणें; स्तब्धणें.
संतयि (तै) सु (ಸಂತಯಿ[ತೈ]ಸು) (क) धा.–समाधान पावणें; तृप्त होणें; शांतणें; शांत करणें आनंद देणें.
संतय्सु (विसु) (ಸಂತಯ್ಸು[ವಿಸು]) (क) ना. 'संतयिसु' पहा.
संतर्पण (ಸಂತರ್ಪಣ) (सं) ना.–संतोष; तृप्ति, यात्रेचे मामदे; यात्रा सुखासमाधानानें झाल्याबद्दलचे आनंदभोजन.
संतर्पिनं (ಸಂತರ್ಪಿನಂ) (क) अ.–तृप्ति होईतो; पुरे म्हणेपर्यंत.
संतवणे (ಸಂತವಣೆ) (क) ना.–शांतवन; सान्त्वन; समाधान; मनोरंजन; संतर्पण.
संतविडु (ಸಂತವಿಡು) (क) धा.–समाधान पावणें; संतृप्त होणें; शांत होणें.
संतस (ಸಂತಸ) (क) ना.–संतोष, शांति; हर्ष; आनंद.
संतान (ಸಂತಾನ) (सं) ना–पिढी; वंश; कुल; मूलबाळ; कल्पवृक्ष; समूह.
संताप (ಸಂತಾಪ) (सं) ना–कष्ट दुःख; पोटतिडीक, पश्चात्ताप; महाज्वाला.
संतुष्ट (ಸಂತುಷ್ಟ) (सं) वि.–तृप्त; आनंदित; समुदित; संतोषित; समाधान पावलेला.
संतुष्टि (ಸಂತುಷ್ಟಿ) (सं) ना.–समाधान; शांति; तर्पण; तृप्ति.
संतृप्ति (ಸಂತೃಪ್ತಿ) (सं) ना.–समाधान; शांति; संतोष.
संते (ಸಂತೆ) (क) ना.–संस्था; जनसमूह; बाजार; मंडई; पेठ; व्यापारस्थल.
संत्रास (ಸಂತ್ರಾಸ) (सं) ना.–भय; भीति; हिंसा; बुजगावणें; थरकाप.
संद (ಸಂದ) (क) वि.–नाव झालेला; प्रख्यात; भूतकालीन; मृत; गति पावलेला.
संदणि (ಸಂದಣಿ) (क) ना.–समूह; गट; जनसमुदाय; संधान; साम्य; सादृश्य.
संदणि (गि) सु (ಸಂದಣಿ[ಗಿ]ಸು) (क) धा.–गोळा करणें; एकत्र करणें; सावडणें; सावरून घेणें; टीका करणें; जुळवणें.
संदय (ಸಂದಯ) (क) ना.–संदेह; अनुमान; विकल्प.
संदरिवु (ಸಂದರಿವು) (क) ना.–समजूतदारपणा; ब्रह्मज्ञान; योग्य जाणीव.
संदर्भ (ಸಂದರ್ಭ)(सं) ना.–प्रसंग; अनुकूलता; योग्य समय; संबंध.
संदर्शन (ಸಂದರ್ಶನ) (सं) ना.–भेट; मीलन; दर्शन; मुलाखत.
संदष्ट (ಸಂದಷ್ಟ) (सं) वि.–चावलेला; मुरगळलेला; चावा घेतलेला.
संदाय (ಸಂದಾಯ) (सं) ना.–परतफेड; व्रतधारण कंकण. 'सुलवलि' पहा.
संदि (ಸಂದಿ) (क) ना.–सांध; संधी; जोड; जोडणी; जुळणूक; व्याकरणांतील शब्दसंयोग; सांधमोड.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. – जोडणें; जुळणें; शिवणें; समावेश होणें; घडवणें; संभवणें; मिसळणें; साम्य लाभणें; घालणें.

संदिग्ध (ಸಂದಿಗ್ಧ) (सं) वि. – अनिश्चित; पुष्कळ वापरलेले; तर्कातीत; अंदाजाबाहेर

संदु (ಸಂದು) (क) ना. – गाठ; खिळा; खुंटी; चौकट; अनुकूलता; योग्यता; लोभ.

संदुक (दूक) (ಸಂದುಕ[ದೂಕ]) (अ. दे) ना. – पेटी; पेटारा.

संदुकट्टु (ಸಂದುಕಟ್ಟು) (क) ना. – सांधेजोड; कमानीतील कळीचा दगड; जमिनीवरील हद्दीचा दगड.

संदष्ट (ಸಂದ್ರಷ್ಟ) (सं) वि. – अतिशय माजलेला; अहंकारी; महामूर्ख.

संदेग (ಸಂದೆಗ) (क) ना. – संशय; अनुमान; संदेह.

संदेय (ಸಂದೆಯ) (क) ना. – विकल्प; अनुमान; संशय. 'संदेग' पहा.

संदेश (ಸಂದೇಶ) (सं) ना. – बातमी; वार्ता; निरोप;

—हर (ಹರ) (सं) ना. – बातमीदार; निरोप्या; वार्ताहर; जासूद; अधिकारी; रायभारी.

संदेह (ಸಂದೇಹ) (सं) ना. – संशय; अनुमान; विकल्प.

संदोह (ಸಂದೋಹ) (सं) ना. – समूह; ढीग; समुदाय; दोहन; धारकाढणें.

संधान (ಸಂಧಾನ) (सं) ना. – समेट; शाखा; कोंब; टोकाची काठी; व्यवस्थित मांडणी; सुस्थिरता; बाण जोडणें.

संधि (ಸಂಧಿ) (सं) ना. – जोड; जोडणी; लक्ष्य; ढीग; शब्दपद. संयोग; एकी; समेट; संधान; प्रसंग; संदर्भ; अध्याय; रंध्र. नाटकातील पांच विभागांपैकी एक; विराम; विश्रांति; दरोडा; चोरीप्रकरण.

संधिविग्रह (ಸಂಧಿವಿಗ್ರಹ) (सं) ना. – सामसंग्रामाची बोलणी; रायभारा.

संधिविग्रहि (ಸಂಧಿವಿಗ್ರಹಿ) (सं) ना. – युद्धमंत्री; रायभारी.

संध्या (ध्ये) (ಸಂಧ್ಯಾ [ಧ್ಯೆ]) (सं) ना. – संधिसमयाची देवता; सायंकाल; उषासंधि; प्रकाश; मध्यान्हीची प्रार्थना.

संध्यावंदने (ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ)(सं.) ना. – संधिकालीन सूर्यप्रार्थना.

संध्याराग (ಸಂಧ್ಯಾರಾಗ) (सं) ना. – सायंकालीन तांबडे आकाश; सूर्याच्या रंगछटा; संध्येचा रक्तवर्ण.

सन्न (ಸನ್ನ) (सं) वि. – दुर्बल, कृश, रोडावलेला, बसका, बिघडलेला; नष्ट.

सन्नण (ಸನ್ನಣ) (क) ना. – सिद्धता, सैनिकांचे चिलखत; कवच.

सन्नद्ध (ಸನ್ನದ್ಧ) (सं) वि. – सिद्ध; सज्ज; आवळलेला; बांधलेला.

सन्न(न्ना)य } (ಸನ್ನ [ನ್ನಾ] ಯ) (सं) ना. – युद्धसिद्धता.
सन्न(न्ना)ह } (ಸನ್ನ [ನ್ನಾ] ಹ) युद्धार्थ सिद्ध झालेले शस्त्रास्त्रयुक्त चिलखती सैन्य. 'हूट' पहा.

सन्नि (ಸನ್ನಿ) (क) ना. – मतिभ्रम; खूळ; वेडेचार; बडबड.

सन्निकाश (ಸನ್ನಿಕಾಶ) (सं) वि. – समान; सारखा; जुळणारा; सदृश.

सन्निकृष्ट (ಸನ್ನಿಕೃಷ್ಟ) (सं) वि. – जवळ ओढून घेतलेला; खूप ताणलेला; शेजारी; जमवून घेणारा; जवळ राहणारा.

सन्निद (ಸನ್ನಿದ) (क) वि. – जवळ राहणारा; शेजारी; मिळून मिसळून राहणारा.

सन्निधान (ಸನ್ನಿಧಾನ) (सं) ना. – सामीप्य; आश्रय; पूज्य व्यक्तींचा सहवास.

सन्निधि (ಸನ್ನಿಧಿ) (सं) अ. – जवळ; समीप.

सन्निपात (ಸನ್ನಿಪಾತ) (सं) ना. – मतिभ्रम; भ्रमिष्टपणा; वात; रोगातील भ्रम; वेड; पतन; समूह; एकवटपणा; एकूण.

सन्निभ (ಸನ್ನಿಭ) (सं) वि. – समान; सदृश; जुळणारा; सारखा.

सन्निवेश (ಸನ್ನಿವೇಶ) (सं) ना. – संदर्भ; प्रसंग; अंतःप्रवेश; वसतिस्थान; घटना; पूर्वपीठिका.

सन्निहित (ಸನ್ನಿಹಿತ) (सं) वि. – जवळ असणारा; शेजारचा; समीपस्थ; जुळवून घेणारा; सिद्ध; सज्ज.

सन्नुत (ಸನ್ನುತ) (सं) वि. – वर्णित; स्तविलेला; श्लाघ्य; श्रेष्ठ.

सन्नुतांगि (ಸನ್ನುತಾಂಗಿ) (सं) वि. – वाखाणण्यासारखी; प्रशंसनीय (स्त्री); रेखीव अवयव असलेली; (कामिनी).

सन्ने (ಸನ್ನೆ) (सं) ना. – संकेत; खूण; सूचना; अंगविक्षेप; हावभाव.

(क) ना. – कोळवे; यारी; भार उचलण्याचे साधन; लाट.

सन्नेवेळगु (ಸನ್ನೆವೆಳಗು) (क) ना. – दीपगृह; दीपानुरोधी पाहारा; गोपुर.

सन्मत (ಸನ್ಮತ) (सं) ना. – कबुली; मान्यता; संमती; सदभिप्राय; योग्यता; औचित्य.

सन्मति (ಸನ್ಮತಿ) सुबुद्धि; योग्य जाणीव.

सन्मान (ಸನ್ಮಾನ) (सं) ना. – गौरव; मान्यता; आदर; पुरस्कार; योग्य मर्यादा.

सन्मानिसु (ಸನ್ಮಾನಿಸು) (क) धा. – गौरव करणें; आदरणें; मान्यता देणें.

सन्मान्य (ಸನ್ಮಾನ್ಯ) (सं) वि. – गौरवार्ह; पूज्य; आदरणीय; मान देण्यास योग्य.

(सं) ना. – ज्ञानी; गुरु; वडीलधारे.

सन्मार्ग (ಸನ್ಮಾರ್ಗ) (सं) ना. – पुण्यमार्ग; योग्य चालरीत; सदाचार.

सन्मुद (संमुद) (ಸನ್ಮುದ [ಸಂಮುದ]) (सं) ना. – अत्यानंद; अतिहर्ष; संमोह.

सन्मोद (संमोद) (ಸನ್ಮೋದ [ಸಂಮೋದ]) (सं) ना. – सात्त्विक आनंद; अतिहर्ष.

सन्मोहन (संमोहन) (ಸಮ್ಮೋಹನ [ಸಂಮೋಹನ]) (सं) ना.– चनवा चनवी; भुरळ; मोहात पडणें; वेड लावणें.

संन्यस्त (ಸಂನ್ಯಸ್ತ) (सं) वि.– ठेवलेलें; टाकलेलें; अर्पित; त्यक्त; फेकलेलें; हिसकलेले; संन्यास घेतलेला.

संन्यास (ಸಂನ್ಯಾಸ) (सं) ना.– सर्वस्व त्याग; विरक्ति; मोहापासून अलिप्तवृत्ति; त्याग.

संन्यासि (ಸಂನ್ಯಾಸಿ) (सं) वि.– विरक्त; संसार सोडलेला.

सपक्ष (ಸಪಕ್ಷ) (सं) वि.– जोडीदार; सहाय्यक; संबंधी; आपल्या पक्षाचा; आपल्या बाजूचा; पंख असलेला.

सपत्न (ಸಪತ್ನ) (सं) ना.– शत्रु; वैरी; प्रतिपक्षी; द्वेषी.

सपत्नि (त्नी) (ಸಪತ್ನಿ[ತ್ನೀ]) (सं) ना.– सवत; नवऱ्याची दुसरी बायको.

सपत्नीक (ಸಪತ್ನೀಕ) (सं) वि.– पत्नीसह; पत्नी असलेला; सहकुटुंब.

सपदि (ಸಪದಿ) (सं) अ.– लागलीच; तत्क्षणीं; ताबडतोब.

सपर्ये (र्या) (ಸಪರ್ಯೆ[ರ್ಯೆ]) (सं) ना.– सेवा; पूजा; अर्चना.

सपाट (ಸಪಾಟ) (क) वि.– चपटा; समान भूमीचा; समपातळीचा.

सपाद (ಸಪಾದ) (सं) वि.– पादयुक्त; सव्वा; चतुर्थांश.
—शतक (ಶತಕ) (सं) वि.– सव्वाशे; एकशे पंचवीस.

सपिंड (ಸಪಿಂಡ) (सं) ना.– सगोत्र; एकाच पिंडाचा; एककुलीन; ज्ञातिबंधु.

सपुर (ಸಪುರ) (अ. दे) वि.– पातळ; कोमल; कोवळें; विनयशील; क्षीण; दुर्बल; रोड; वाळलेलें.

सप्त (ಸಪ್ತ) (सं) वि.– सात.

सप्तक (ಸಪ್ತಕ) (सं) ना.– साताचा समूह; आठवडा; सात दिवसांचा काल.

सप्तजिव्ह (व्हा) (ಸಪ್ತಜಿಹ್ವ[ಹ್ವಾ]) (सं) ना.– अग्नि; सात जिभा असलेला.

सप्ततंतु (ಸಪ್ತತಂತು) (सं) ना.– यज्ञ; याग; सात पदरी हार.

सप्तधातु (ಸಪ್ತಧಾತು) (सं) ना.– शरीरातील सात धातु. (रस; रक्त; मास; मेद; मज्जा; हाड व शुक्र हे सात धातु).

सप्तपदि (दी) ಸಪ್ತಪದಿ[ದೀ]) (सं) ना.– वधूवरांनी सात पावलें चालण्याचा विवाहातील एक विधि.

सप्त पाताळ (ಸಪ್ತಪಾತಾಳ) (सं) ना.– पाताळातील सात लोक.

सप्तम (ಸಪ್ತಮ) (सं) वि.– सातवा.

सप्तमि (मी) (ಸಪ್ತಮಿ [ಮೀ]) (सं) वि.– सातवी तिथी; सातवी विभक्ती.

सप्तर्षि (ಸಪ್ತರ್ಷಿ) (सं) ना.– (मरिचि; अंगिरस; अत्रि; पुलस्त्य; पुलह; कश्यप; वशिष्ठ) हे सात ऋषि. किंवा (वसिष्ठ; अत्रि; भरद्वाज; गौतम; विश्वामित्र; जमदग्नि; क्रतु) हे सात ऋषि.

सप्तव्यसन (ಸಪ್ತವ್ಯಸನ) (सं) ना.– (शिकार; मद्यपान; दुर्वाक्य; जुगार; व्यभिचार; दंड; शिक्षा) ही सात व्यसने. (द्यूत; मांसभक्षण; मदिरापान; वेश्यागमन; चौर्य; मृगया; परदारागमन) हीं सात व्यसनें.

सप्तशति (ಸಪ್ತಶತಿ) (सं) ना.– सातशे श्लोकांचे देवी महात्य; देवीस्तोत्र.

सप्तसप्ति (ಸಪ್ತಸಪ್ತಿ) (सं.) ना.– सूर्य; सात घोडे असलेला रथी.

सप्तस्वर (ಸಪ್ತಸ್ವರ) (सं) ना.– षड्ज (सा); ऋषभ (रे); गांधार (ग); मध्यम (म); पंचम (प); धैवत (ध); निषाद (नि) हे संगीत शास्त्रातील सात स्वर.

सप्तांग (ಸಪ್ತಾಂಗ) (सं) ना.– राज्याची सात अंगे (स्वामी; मंत्री; सुहृद; कोष; राष्ट्र; दुर्ग; सेना)

सप्तार्चि (ಸಪ್ತಾರ್ಚಿ) (सं) ना.– अग्नि; सप्तजिव्ह; धूमकेतु.

सप्ताश्व (ಸಪ್ತಾಶ್ವ) (सं) ना.– सात घोडे असलेला सूर्य.

सप्ताह (ಸಪ್ತಾಹ) (सं) ना.– आठवडा; सात दिवसाचा काल.
—इक (ಇಕ) (सं) ना.– आठवड्याचे वृत्तपत्र; साप्ताहिक पत्रिका.

सप्ति (ಸಪ್ತಿ) (सं) ना.– घोडा; अश्व; वाजी.

सप्पगे (ने) (ಸಪ್ಪಗೆ [ನೆ]) (सं) वि.– अळणी; बेचव; तिखट मीठ नसलेला; निरुत्साह; मौनयुक्त; दुःखित.

सप्पळ (ळु) (ಸಪ್ಪಳ[ಳು]) } (क) ना.– चाहूल; साद;
सप्पुळ् (ळु) (ಸಪ್ಪುಳ್[ಳು]) } शुद्धध्वनि.

सप्पे (ಸಪ್ಪೆ) (क) वि.– नीरस; बेचव; करुण; दुःखित; चेतनाहीन; चपटे.

सफल (ಸಫಲ) (सं) वि.– फलदायी; लाभकर; सार्थक; प्रयोजन युक्त; फल देणारे; इच्छापूर्ति करणारे.

सब (ಸಬ) (क) ना.– शव; मुडदा; प्रेत; कलेवर.

सबर (ಸಬರ) (क) ना.– घोडा, बैल वगैरेंच्या पाठीवरील ओझाची माकण; बैठक; जळणाचे लाकूड; सरण; पाया.

सबल (ಸಬಲ) (सं) वि.– समर्थ; बलशाली; सेनायुक्त; ससैन्य.

सबळ (ಸಬಳ) (क) ना.– लाठी; काठी; वीट; बर्ची; आयुध.

सबळिग (ಸಬಳಿಗ) (क) वि.– बर्ची वापरणारा; शस्त्रधारी; आयुध हातीं धरणारा.

सबुद (ಸಬುದ) (क) ना.– शब्द; ध्वनि; स्वर; आवाज; चाहुल; साद; सार्थ अक्षरसमूह.

सब्ब (ಸಬ್ಬ) (क) ना.– सर्व; शंकर; शिव; परमेश्वर.
(क) वि.– अखिल; सगळे.

सब्बक्कि (ಸಬ್ಬಕ್ಕಿ) (क) ना.– शाबूदाणा.

सब्बमंगळे (ಸಬ್ಬಮಂಗಳೆ) (सं) ना.– सर्वमंगला; पार्वतीदेवी.

सब्बव (ಸಬ್ಬವ) (क) ना.– हास्य; परिहास; मौज; तमाशा; वेश.

सब्बवकार (ಸಬ್ಬವಕಾರ) (क) ना.–सोंगाड्या; वेषधारी; विदूषक.

सब्बाणि (ಸಬ್ಬಾಣಿ) (सं) ना.–पार्वतीदेवी; गौरी; शर्वाणि.

सब्बिगे (सब्बे) (ಸಬ್ಬಿಗೆ [ಸಬ್ಬೆ]) (क) ना.–झाडाची लहान फांदी.

सब्रह्मचारि (ಸಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ) (सं) ना.–सहाध्यायी; वर्गबंधु; सहपाठी; सहधर्मी.

सभा (ಸಭಾ) (सं) ना.–लोकसमूह; विद्वत्परिषद; आस्थान; प्रकाश.

सभाजन (ಸಭಾಜನ) (सं) ना.–सभ्यलोक; सभेतील श्रोतृगण; विनय; सौजन्य; वंदना.

सभाकंप (ಸಭಾಕಂಪ) (सं) ना.–सभाभीरुता; सभा संकोच.

सभापति (ಸಭಾಪತಿ) (सं) ना.–अध्यक्ष.

सभापर्व (ಸಭಾಪರ್ವ) (सं) ना.–भारत ग्रंथाचे एक पर्व; महाभारताचा एक भाग.

सभासद् (ಸಭಾಸದ) (सं) ना.–सभेत बसणारा; सदस्य; घटक.

सभे (ಸಭೆ) (सं) ना.–द्यूतगृह.

सभिक (ಸಭಿಕ) (सं) ना.–द्यूतगृहाचा मालक; सदस्य.

सभ्य (ಸಭ್ಯ) (सं) वि.–सभेचा घटक; सभासद; सुसंस्कृत; सद्वर्तनी.

सभ्यता (ते) (ಸಭ್ಯತಾ [ತೆ]) (सं) ना.–चांगुलपणा; विनयशीलता; सदाचार; सौजन्य; नागरिकता; श्रेष्ठपणा.

सम (ಸಮ) (सं) वि.–सरळ; सारखा; भेदहीन; एकाच प्रकारचा; जुळता; नीटनेटका; योग्य; (सं) ना.–ठेका; तात; दोन संख्येनें भाग तुटणारी संख्या.

समकट्टु (ಸಮಕಟ್ಟು) (क) ना.–सादृश्य; सारखेपणा; साम्य; पात्रता; योग्यता; सज्जता; सिद्धता.

समकाळ (ಸಮಕಾಲ) (क) वि.–एकदाच; एकवेळ.

समकालीन (ಸಮಕಾಲೀನ) (सं) वि.–एकाच काळीं असणारे; एकावेळचे.

समक्ष (क्षं) (ಸಮಕ್ಷ [ಕ್ಷಂ] (सं) अ.–डोळ्यासमोर; नजरेखालीं; जवळजवळ; आसपास.

समगार (ಸಮಗಾರ) / संमगार (ಸಮ್ಮಗಾರ) (सं) ना.–चर्मकार; चांभार; कातड्याचे काम करणारा.

समग्र (ಸಮಗ್ರ) (क) वि.–पूर्ण; पुरा; पूर्णपणें.

समचतुरस्र (ಸಮಚತುರಸ್ರ) (सं) वि.–चौरस; चारी बाजू समान असलेला काटकोन चौकोन.

समज (ಸಮಜ) (सं) ना.–प्राण्यांचा कळप: पशूंचा समूह.

समजाति (ಸಮಜಾತಿ) (सं) ना.–एकजातीय; एकवर्णी; एकवर्गी.

समजायिसु (ಸಮಜಾಯಿಸು) (क) धा.–समजून सांगणें; रमविणें; सोपविणें; मन वळविणें; देणें; अर्पिणें.

समजोळि (ಸಮಜೋಳಿ) (क) अ.–समान; ठीक; जुळण्यासारखें; बरोबरीनें.

समंजस (ಸಮಂಜಸ) (सं) वि.–योग्य; सरळ; पटणारे; तर्काला जुळणारे.

समतळ (ಸಮತಳ) (सं) वि.–सपाट; समान; एका पातळीतील.

समतळिसु (ಸಮತಳಿಸು) (क) धा.–सज्ज ठेवणें; सिद्ध होणें; तयार राहणें; शपथ वाहणें; शिरणें; प्रवेशणें; जुळणें.

समता (ते) (ಸಮತಾ [ತೆ]) (सं) ना.–समानता; सरळपणा; साम्य; ऐक्य; चित्तस्वास्थ्य; योग्यता; कठोरमन; दुजाभाव नसणें; अभेद.

—गोष्ठि (ಗೋಷ್ಠಿ) (सं) ना.–सलगीचे बोलणें; गप्पासप्पा; प्रेमलसभा.

समदंडि (ಸಮದಂಡಿ) (सं) ना.–समानता; समतोलन.

समदर्शिन् (ಸಮದರ್ಶಿನ್) (सं) वि.–भेदभाव न मानणारा; पक्षपातरहित.

समनंतर (ಸಮನಂತರ) (सं) अ.–लागलींच; त्यानंतर; ताबडतोब; तत्क्षणीं.

समनिसु (ಸಮನಿಸು) (क) धा.–अस्तित्वांत येणें; जमून येणें; प्राप्त होणें; मिळवणें.

समंतात् (ಸಮಂತಾತ್) (सं) अ.–सभोवार; पुरा; पूर्ण; आजूबाजूस.

समंतु (ಸಮಂತು) (सं) अ.–उत्तम रीतीनें; आणि; तसेंच; या प्रकारें.

समन्वय (ಸಮನ್ವಯ) (सं) ना.–जोडणी; साम्य; संबंध; आसक्य. प्रवेश; अर्थानुरोधानें शब्द जोडणें.

समन्वित (ಸಮನ್ವಿತ) (सं) वि.–जुळलेले; प्रविष्ट; सह; सहित; धरून.

समपाळि (ಸಮಪಾಳಿ) (क) ना.–योग्य पद्धति; जोडीदार.

समभाव (ಸಮಭಾವ) (सं) ना.–भेदभावरहित मन; निःपक्षपाती बुद्धि.

समय (ಸಮಯ) (सं) ना.–वेळ; संदर्भ; प्रसंग; अवकाश; निर्णय; सिद्धांत; रूढी; संप्रदाय; प्रतिज्ञा; शपथ; समेट; संधि; कवळ; घास; संकेतखूण; धर्म; मत.

—अनुसार (ಅನುಸಾರ) (सं) वि.–कालोचित; वेळेनुरूप; प्रसंगयोग्य; गुणाला जुळणारे.

—उचित (ಉಚಿತ) (सं) वि.–प्रसंगानुसार; कालानुरूप.

समर (ಸಮರ) (सं) ना.–भांडण; युद्ध; मारामारी; लढालढी.

—भूमि (ಭೂಮಿ) (सं) ना. रणरंग; रणांगण; युद्धक्षेत्र; लढाईचें स्थळ.

समरथ (ಸಮರಥ) (सं) ना. – सारख्या योग्यतेचा योद्धा; तुल्यबळ वीर; समान आयुध असणारे.

समरस (ಸಮರಸ) (सं) ना. – ऐक्य; एकरूपता; रसांचा मेळ; मिश्रण, विलीनता.

समरांगण (ಸಮರಾಂಗಣ) (सं) ना. – युद्धभूमि; रणक्षेत्र, लढाईचें मैदान.

समरु (र्) (ಸಮರು[ರ್]) (क) धा. – कातरणें; उपटणें; सपाट करणें; ओळ लावणें; ओळीत उभे राहणें; क्रम लावणें; व्यवस्था करणें; गोंजारणें; अंगावरून हात फिरणें; शांत करणें;

समर्थ (ಸಮರ್ಥ) (सं) वि. – बलशाली; शक्तिवंत; योग्य; चतुर; अर्थपूर्ण.

—इसु (ಇಸು) (क) धा. – समर्थ होणें; पाठिंबा देणें; अनुमोदणें.

—न (ನ) (सं) ना. – पाठिंबा; निर्णय; सिद्धता.

समर्पक (ಸಮರ್ಪಕ) (सं) वि. – नीट; योग्य; युक्त.

समर्पण (ಸಮರ್ಪಣ) (सं) ना. – दान, सुपूर्त करणें; देणगी; भक्तीनें समर्पण; उपायन.

समर्पिसु (ಸಮರ್ಪಿಸು) (क) धा. – देणगी देणें; भक्तीनें अर्पिणें; विनवणें; विनंती करणें; विज्ञापिणें.

समवय (यस) (ಸಮವಯ [ಯಸ]) (सं) वि. – एका वयाचे; वर्गबंधु; मित्र; सारख्या वयाचे.

समवयस्क (ಸಮವಯಸ್ಕ) (सं) वि. – समवयी; मित्र.

समवर्ति (ಸಮವರ್ತಿ) (सं) ना. – मित्रामित्रांशी सारखी वागणूक ठेवणारा; यम.

समवसरण (ಸಮವಸರಣ) (सं) ना. – सुदैव; अदृष्ट; तीर्थंकरांची सभा.

समवाय (ಸಮವಾಯ) (सं) ना. – समूह; रसायनातील एकतानता.

समवायि (ಸಮವಾಯಿ) (सं) ना. – एकीकरण; सहचारित्र्य; सहचारीपणा.

समवेत (ಸಮವೇತ) (सं) वि. – मिश्रित; समाविष्ट; एकत्रित.

समष्टि (ಸಮಷ್ಟಿ) (सं) ना. – नम्रता; एकूण; समाज; व्यक्तींचा समूह.

समसप्तक (ಸಮಸಪ್ತಕ) (सं) ना. – राक्षसांचे सैन्य; सात राक्षस वर्ग यांनी अर्जुनाशी युद्ध केले.

सम(मे) सु (ಸಮ [ಮೆ] ಸು) (क) धा. – लहान करणें; उगाळणें; घासणें; झिजविणें

समस्त (ಸಮಸ್ತ) (सं) वि. – पूरा; सर्व; सहित; सकल; मिसळलेला.

समस्या (स्ये) (ಸಮಸ್ಯಾ [ಸ್ಯೆ]) (सं) ना. – कोडें; उखाणा; पेचप्रसंग; जटिल प्रश्न. 'मुडिगे' पहा.

—पूर्ति (ಪೂರ್ತಿ) (सं) ना. – कोडे सोडवणूक.

समक्तरे (ಸಮಕ್ತರೆ) (क) ना. – प्रातःकाल; उषःकाल; उदयकाल; सूर्योदय समय.

समाकलित (ಸಮಾಕಲಿತ) (सं) वि. – पूर्ण ताब्यात घेतलेला; कह्यात आणलेला.

समाख्या (ख्ये) (ಸಮಾಖ್ಯಾ [ಖ್ಯೆ]) (सं) ना. – प्रसिद्धी; कीर्ति; नावलौकिक.

समागम (ಸಮಾಗಮ) (सं) ना. – मीलन; प्रवेश; भोग; रति; साम्य; सहवास; ध्येयपूर्ति; अनुगमन.

समाचार (ಸಮಾಚಾರ) (सं) ना. – बातमी; वार्ता; सदाचार; एकाच प्रकारची वागणूक; संतोष. 'ओसगे' पहा.

समाज (ಸಮಾಜ) (सं) ना. – लोकसमूह; सभा; पक्ष; कुलजाति; जमाव.

समाधान (ಸಮಾಧಾನ) (सं) ना. – शांति; सहनशीलता; तृप्ति; प्रतिष्ठापना.

समाधि (ಸಮಾಧಿ) (सं) ना. – निदिध्यास; तल्लीनता; लय; मनाची एकाग्रता; थडगें; वृंदावन; छत्री; आत्मविस्मरण; मृताचे स्मारक.

—स्थ (ಸ್ಥ) (सं) वि. – ध्यानमग्न; योगनिद्रा परवश; मेलेले.

समान (ಸಮಾನ) (सं) वि. – सरळ; योग्य; पात्र; एकसारखा; सर्वांशी सारखी वागणूक असणारा; मानासहित; एक वायु.

— ता (ते) (ತಾ [ತೆ]) (सं) ना. – योग्य वर्तन; मान्यता; प्राप्ति.

समानप्रतिपत्ति (ಸಮಾನಪ್ರತಿಪತ್ತಿ) (सं) ना. – योग्य जाणीव; योग्यतेप्रमाणें झालेला गौरव.

समानोदर्य (ಸಮಾನೋದರ್ಯ) (सं) ना. – सहोदरत्व; बंधु-बांधव; एकमातृत्व.

समाप्ति (ಸಮಾಪ್ತಿ) (सं) ना. – समारोप; मुक्तता; अंत; शेवट; मरण; पूर्णता.

समाम्नाय (ಸಮಾಮ್ನಾಯ) (सं) ना. – वेदपठण; शास्त्रपठण; एकूण; आणखी; समूह.

समारंभ (ಸಮಾರಂಭ) (सं) ना. – उत्सव; सोहळा; उत्तम आरंभ; शुभारंभ.

समाराधन (ने) (ಸಮಾರಾಧನ[ನೆ]) (सं) ना. – ब्राह्मण-भोजन; तृप्ति; मेजवानी.

समारूढ (ಸಮಾರೂಢ) (सं) वि. – वर चढलेला; उच्चपदस्थ.

समारोप (ಸಮಾರೋಪ) (सं) ना. – पूर्ति; पूर्णता; शेवट; अंत.

समावर्तन (ಸಮಾವರ್ತನ) (सं) ना. – गुरुगृहीं विद्याभ्यास झाल्यावर घरीं परतणें; पुनरागमन; फेरफटका; प्रवास; भ्रमण.

समावेश (ಸಮಾವೇಶ) (सं) ना. – एकजीव; साम्य; प्रवेश; अंतःप्रवेश; रिघाव.

समाश्वास (ಸಮಾಶ್ವಾಸ) (सं) ना. – अभिवचन; शब्द देणें; प्रतिज्ञा; पंथ; समाधान; शांति.

समास (ಸಮಾಸ) (सं) ना. – पदसंयोग; एकार्थक शब्द-जोडणी; संक्षेप निवेदन.

समासारित (ಸಮಾಸಾರಿತ) (सं) वि. – जवळ आलेला; शेजारचा; जवळचा.

समाहार (ಸಮಾಹಾರ) (सं) ना. – संग्रह; संक्षिप्तता; एकत्रिकरण.
—**द्वंद्व** (ದ್ವಂದ್ವ) (सं) ना. – संग्रहात्मक वस्तुवाची एक समास.

समाहित (ಸಮಾಹಿತ) (सं) वि. – संग्रहित; एकत्रित ठेवलेले; समाधान पावलेले; प्रतिज्ञा घेतलेलें.

समाहृत (ಸಮಾಹೃತ) (सं) वि. – एकत्रित केलेले; स्वीकृत; संग्रहित.

समाह्वय (ಸಮಾಹ್ವಯ) (सं) ना. – नाव; नाम निमंत्रण; हाक; युद्ध.

समिति (ಸಮಿತಿ) (सं) ना. – सभा; समाज; संघ; समूह; संस्थाप्रवेश.

समित्तु(त्) (धे) (ಸಮಿತ್ತು [ತ್] [ಧೆ]) (सं) ना. – लाकूड; जळण; यज्ञासाठी आणलेल्या उंबराच्या किंवा अश्वत्थाच्या काड्या.

समीक (ಸಮೀಕ) (सं) ना. – युद्ध; कलह; भांडण; मारामारी.

समीचीन (ಸಮೀಚೀನ) (सं) वि. – मधुर; रुचकर; योग्य; लायक; सरळ; चकाकणारे; शोभणारे.

समीर(रण) (ಸಮೀರ [ರಣ]) (सं) ना. – वारा; हवा; वायु.
—**मलय समीर** (ಮಲಯಸಮೀರ) (सं) ना. – थंड हवा; सुगंधी वारा.

समीहित (ಸಮೀಹಿತ) (सं) ना. – अपेक्षा; आकांक्षा; इच्छा; अभीप्सित.

समुख (ಸಮುಖ) (सं) वि. - गोष्टीवेल्हाळ; वाचाळ; गप्पीदास एकमुखी.

समुचित (ಸಮುಚಿತ) (सं) वि. – योग्य; उचित; मनाला पटण्यासारखे.

समुच्चय (ಸಮುಚ್ಚಯ) (सं) ना. – मिश्रण; एकीकरण; जोडणी; संग्रह; समुदाय; संचय.

समुच्छ्र(च्छ्रा)य (ಸಮುಚ್ಛ್ರ [ಚ್ಛ್ರಾ] ಯ) (सं) ना. – अभिवृद्धि; वाढ; वरचढपणा; स्पर्धा; मोठेपणा; विरोध; प्रतिकार; भांडखोरपणा.

समुत्सारण (ಸಮುತ್ಸಾರಣ) (सं) ना. – दूरगमन; चालढकल; वियोग.

समुत्सारित (ಸಮುತ್ಸಾರಿತ) (सं) वि. – दूर केलेले; बाजूला सारलेले; दूर गेलेले; गमावलेले; पुढें ढकललेले; निघालेले.

समुदय (ಸಮುದಯ) (सं) ना. – छाप; ठसा; जन्म; उदय; दर्शन; गट; समूह; लावणी; लागण.

समुदाय (ಸಮುದಾಯ) (सं) ना. – गट; युद्ध; जन्म; जनन; जमाव; समूह.

समुद्धत (ಸಮುದ್ಧತ) (सं) वि. – अति माजलेला; उद्दाम; मगरूर; अहंकारी.

समुद्यत् (ಸಮುದ್ಯತ್) (सं) वि. – वर डोके करणारा; उदय पावणारा; बाहेर येणारा; उदयोन्मुख; पुढें येणारा.

समुद्र (ಸಮುದ್ರ) (सं) ना. – सागर; जलधी; ठसा उमटवलेला; मुद्रा केलेला; मोहोर केलेला.
—**जाते** (ಜಾತೆ) (सं) ना. – लक्ष्मी.

समुद्रमंथन (ಸಮುದ್ರಮಂಥನ) (सं) ना. – सागराची घुसळण; देवदानवांनी अमृतप्राप्तीसाठीं केलेले सागरमंथन.

समुद्रवसना(ने) (ಸಮುದ್ರವಸನಾ[ನೆ]) (सं) ना. – पृथ्वी; समुद्राचे वसन नेसणारी; समुद्रांत राहणारी.

समुन्मिषत् (ಸಮುನ್ಮಿಷತ್) (सं) वि. – सुंदर नेत्र असलेला; विकसित; प्रकाशणारा; शोभिवंत.

समुल्लसित (ಸಮುಲ್ಲಸಿತ) (सं) वि. – अत्यानंद झालेला; अत्युत्साही; कांतिमान.

समुल्लास (ಸಮುಲ್ಲಾಸ) (सं) ना. – अत्यानंद; मोठा हुरूप; अभिनिवेश; कांतिमानता.

समूरु (ಸಮೂರು) (सं) ना. – मृग; हरीण.

समूल (ಸಮೂಲ) (सं) अ. – मूळासह; कुलंकष; थोडेसुद्धा न सोडता.

समूह (ಸಮೂಹ) (सं) ना. – ढीग; रास; एकूण; मेळावा; जमाव.

समृद्ध (ಸಮೃದ್ಧ) (सं) वि. – भरलेले; पूर्ण; पूर्ति पावलेले; संपत्तिमान; धनवान.

समृद्धि (ಸಮೃದ್ಧಿ) (सं) ना. – वाढ; पूर्णता; श्री; संपत्ति; सुदैव; अतिशयता; वरचढपणा.

समे (ಸಮೆ) (क) धा. – पुष्पमाला करणें; रचणें; निर्मिणें; गुफणें; क्षीण होणें; कृश होणें; सिद्ध होणें; हानी होणें.
(क) ना. – उंचावरचा दिवा; ठाणवई.

समेत (ಸಮೇತ) (सं) ना. – मिसळलेला; सहित; जवळ आलेला; एकवटलेला; एकजीव झालेला.

संपगे (ಸಂಪಗೆ) (क) ना. – चंपक; चाफा.

संपत्ति (ಸಂಪತ್ತಿ) (सं) ना. – धनधान्यसंग्रह; वैभव; अभिवृद्धि; सुस्थिति; ऐश्वर्य; आनंद; संपूर्णता; सिद्धि.

संपत्तु (त्) (द्) (ಸಂಪತ್ತು [ತ್][ದ್]) (क) ना. – भाग्य; ऐश्वर्य; उन्नति; सुखसंमृद्धि; धान्यधनवैपुल्य.

संपन्न (ಸಂಪನ್ನ) (सं) वि. – युक्त; प्राप्त; सुदैवी; दैववान्; सभ्य; सौजन्यपूर्ण.

संपन्नते (ता) (ಸಂಪನ್ನತೆ [ತಾ]) (सं) ना. – बलशालित्व; सिद्धि; पराक्रम; बळ; सभ्यता; सौजन्य.

संपर्क (ಸಂಪರ್ಕ) (सं) ना. – संबंध; जवळीक; स्पर्श; शिवाशिव; वापर; विसाण; सांनिध्य.

संपाति (ಸಂಪಾತಿ) (सं) ना. – जटायूचा वडील भाऊ; एक गृध्र; गिधाड.

संपादक (ಸಂಪಾದಕ) (सं) ना. – मिळवणारा; संग्रह करणारा; पत्रिकेचा लेखनसंग्राहक.

संपादन (ने) (ಸಂಪಾದನ[ನೆ]) (सं) ना. – प्राप्ति; लाभ; मिळकत; अनेक विषयांचा संग्रह

संपादिसु (ಸಂಪಾದಿಸು) (क) धा. – मिळवणें; संग्रह करणें; प्राप्ति करून घेणें; विषयांची जुळणी करणें; जोडणें.

संपालि (ळि) सु (ಸಂಪಾಲಿ [ಳಿ] ಸು) (क) धा. – नीट संरक्षणें; विस्तारणें; पसरविणें; सोडविणें.

संपु (ಸಂಪು) (क) ना. – तृप्ति; सज्जता; वैभव.

संपुट (ಸಂಪುಟ) (सं) ना. – ग्रंथविभाग; झाकणाचा करंडा; बरणी; नियतकालिकाचा वार्षिक अंक.

संपूर्ण (ಸಂಪೂರ್ಣ) (सं) वि. – भरपूर; सर्व भरलेले.

संपृक्त (ಸಂಪೃಕ್ತ) (सं) वि. – एकवटलेले; जुळलेले; एकजीव झालेलें.

संप्रति (ಸಂಪ್ರತಿ) (सं) अ. – आतां; सध्यां; वर्तमानकालीं; प्रकृत; चालू.

संप्रतिपन्न (ಸಂಪ್ರತಿಪನ್ನ) (सं) वि. – प्राप्त; हस्तगत; मान्य; समजून आलेले; अनुभूत.

संप्रदान (ಸಂಪ್ರದಾನ) (सं) ना. – दान; देणगी; देणें; देन; आहेर.

संप्रदाय (ಸಂಪ್ರದಾಯ) (सं) ना. – परंपरा; पूर्वापार पद्धति; चाल; रूढी; तत्त्वज्ञानाची बैठक; विशिष्ट विचारप्रणाली.

संप्राप्त (ಸಂಪ್ರಾಪ್ತ) (सं) वि. – लाभयुक्त; मिळालेला; गवसलेला.

संप्राप्ति (ಸಂಪ್ರಾಪ್ತಿ) (सं) ना. – लाभ; फायदा; मिळकत.

संप्रीति (ಸಂಪ್ರೀತಿ) (सं) ना. – अतिप्रेम; आसक्ति; ममता; लाड.

संप्रोक्त (ಸಂಪ್ರೋಕ್ತ) (सं) वि. – चांगल्या रीतीनें विवरण केलेले; सुस्पष्ट; वाखाणलेले; शुद्ध केलेले.

संप्रोक्षण (ಸಂಪ್ರೋಕ್ಷಣ) (सं) ना. – पाणी शिंपडणें; शुद्धीकरण; पवित्री करण.

संप्लव (ಸಂಪ್ಲವ) (सं) ना. – निमज्जन; बुडी; प्रवाह; विध्वंसन; नष्टचर्य; उलथापालथ.

संप्लुत (ಸಂಪ್ಲುತ) (सं) वि. – पाण्यात बुडलेलें; जलमय झालेलें.

संबंध (ಸಂಬಂಧ) (सं) ना. – जोडणी; जुळणूक; नाते; बांधव्य; स्नेह; मैत्री.

संबंधि (धिक) (ಸಂಬಂಧಿ [ಧಿಕ]) (सं) ना. – आप्त; बंधु; नातेवाईक; सोयरीक; दशातला; सुहेरसुतकाचा.

संबद्ध (ಸಂಬದ್ಧ) (सं) वि. – नीट; बंदिस्त; अति जवळचा; संबंधी.

संब (बा) र (ಸಂಬ [ಬಾ] ರ) (क) ना. – संभार; सामग्री. साहित्य; मसाला; साधन.

संबळ (ಸಂಬಳ) (क) ना. – पगार; वेतन; मजूरी; कूली; रोजमुरा.

संबळिग (ಸಂಬಳಿಗ) (क) ना. – नोकर; सेवक; पगारी; पगार घेऊन काम करणारा; मजूर.

संबळिगे (ಸಂಬಳಿಗೆ) (क) ना. – संबळी; देव ठेण्वयाची पेटी. पाखें; भाग; सांकशी; बर्ची; वीट; भोसकण्याचे आयुध.

संबळिगोंळु (ಸಂಬಳಿಗೊಳು) (क) ना. – दुबेळके; फाटा फुटलेली फांदी.

संबार (ಸಂಬಾರ) (क) ना. – संभार; साधनसामग्री; सांबर.

संबारकागे (ಸಂಬಾರಕಾಗೆ) (क) ना. – डोम कावळा; भारद्वाज. 'केंबूत' पहा.

संबाळिसु (ಸಂಬಾಳಿಸು) (क) धा. – रमविणें; समाधान करणें; संरक्षिणें; सांभाळणें; गप्प बसवणें; सहन करणें.

संबोधन (ಸಂಬೋಧನ) (सं) ना. – जागृति; बुद्धिवाद; समजूत; हाक; नाम विभक्ति.

संभव (ಸಂಭವ) (सं) वि. – आगामी; पुढे होणारे; भविष्यत्. (सं) ना. – उद्भव; जन्म; निपज; उपज; अस्तित्व.

संभविसु (ಸಂಭವಿಸು) (क) धा. – होणें; जन्म पावणें; उत्पन्न होणें; घटणें; दाखवणें.

संभार (ಸಂಭಾರ) (सं) ना. – सामग्री; उपकरण; संग्रह; सिद्धता.

संभावना (ने) (ಸಂಭಾವನಾ [ನೆ]) (सं) ना. – मान्यता; गौरव; प्रशस्ति; बिदागी; तर्क; योग्यता; सामर्थ्य; पूजा; सेवा; उपचार; घटना; कल्पना.

संभावित (ಸಂಭಾವಿತ) (सं) वि. – ज्ञात; तर्कित; अंदाजलेलें. (सं) ना. – सभ्य गृहस्थ; सज्जन; सद्गृहस्थ.

संभाविसु (ಸಂಭಾವಿಸು) (क) धा. – गौरवणें; मान्यता देणें; समजून घेणें; पारितोषिक देणें; आलोचना करणें.

संभाव्य (ಸಂಭಾವ್ಯ) (सं) वि. – घडण्यासारखें; होण्याजोगें; तर्क करण्यायोग्य; कल्पनीय; संभवनीय.

संभाषण (णे) (ಸಂಭಾಷಣ [ಣೆ]) (सं) ना. – बोलणें चालणें; संवाद; चर्चा; गप्पा.

संभिन्न (ಸಂಭಿನ್ನ) (सं) वि. – फुटलेले; तुकडे झालेले; विकसित; उमललेले; वेगळे झालेले.

संभूत (ಸಂಭೂತ) (सं) वि. – जन्मलेले; उपजलेले; उत्पन्न झालेले; प्राप्त.

संभृत (ಸಂಭೃತ) (सं) वि.–पूर्ण भरलेले; सुरक्षित; शाकारलेले; शाकारणी केलेले; परतविलेले.

संभोग (ಸಂಭೋಗ) (क) ना.–आनंद; विलास; तृप्ति; सुरति; उपभोग.

संभ्रम (ಸಂಭ್ರಮ) (सं) ना.–कंपन; संचार; गडबड; हुरूप; उत्साह; आनंद; उद्रेक; समारंभ; आरास; शोभा; सौंदर्य; विजृंभण.

सम्म (ಸಮ್ಮ) (क) ना.–चर्म; चामडें; कातडें.

—कार (ಕಾರ) (क) ना.–चर्मकार; चांभार; कातडकाम करणारा.

सम्मत (ಸಮ್ಮತ) (सं) वि.–कबूल केलेलें; अनुमति दिलेले; एकाच अभिप्रायाचे; सहमत.

सम्मति (ಸಮ್ಮತಿ) (सं) ना.–कबूली; अनुमति; अनुकूलता; मान्यता; आज्ञा; समेट; एकी.

सम्मर्द (ಸಮ್ಮರ್ದ) (सं) ना.–जमाव; गर्दी; खेचाखेच; रेटारेट.

समर्दन (ಸಮ್ಮರ್ದನ) (सं) ना.–घर्षण; घासाघीस; रेटारेट; हातपाय रगडणें; चेपणें; पादसंवाहन.

सम्मान (ಸಮ್ಮಾನ) (सं) ना.–सन्मान; गौरव; घनता; मान्यता; उपचार.

सम्मानिसु (ಸಮ್ಮಾನಿಸು) (क) धा.–मान देणें; गौरवणें; आदरणें; मानणें; उपचार करणें.

सम्मार्जन (ने) (ಸಮ್ಮಾರ್ಜನ [ನೆ]) (सं) ना.–धुणें; धावन; सोवळें; उजळा; स्वच्छता; निर्मळपणा.

सम्मार्जनि (नी) (ಸಮ್ಮಾರ್ಜನಿ [ನೀ]) (सं) ना.–झाडणी; केरसुणी; झटकणी.

सम्मिश्र (ಸಮ್ಮಿಶ್ರ) (सं) वि.–एकवटलेले; मिसळलेले; एकत्र केलेले.

सम्मुख (ಸಮ್ಮುಖ) (सं) वि.–तोंडासमोर; डोळ्यादेखत; समोर; जवळ; सामने.

—समरसम्मुख (ಸಮರಸಮ್ಮುಖ) (सं) ना.–युद्धसज्ज; युद्धारंभ; युद्धाची आघाडी; 'मुचोंणि' पहा.

सम्मुद (ಸಮ್ಮುದ) (सं) ना.–अत्यानंद; हर्ष; प्रीति; ममता.

सम्मेल (लन) (ಸಮ್ಮೇಲ [ಲನ]) (सं) ना.–देणगी; प्रवेश; मेळावा; परिषद्.

सम्मोहक (ಸಮ್ಮೋಹಕ) (सं) वि.–मोह पाडणारें; भ्रम उत्पन्न करणारें.

सम्मोहन (ಸಮ್ಮೋಹನ) (सं) ना.–वेड; मोह; भुरळ; भ्रांति; भ्रम.

—अस्त्र (ಅಸ್ತ್ರ) (सं) ना.–मूर्छा आणणारें एक आयुध.

सम्यक् (ಸಮ್ಯಕ್) (सं) अ.–चांगल्या रीतीनें; सरळपणें; लक्षपूर्वक; पूर्णपणें.

सम्राज् (ट्) (ಸಮ್ರಾಜ್ [ಟ್]) (सं) ना.–चक्रवर्ती; सार्वभौम; राजाधिराज.

सय् (ಸಯ್) (क) धा.–शांत होणें; थंड होणें; थांबणें; निष्क्रिय होणें.

(क) अ.–हं! ठीक!

सय (ಸಯ) (क) वि.–वेगवान्; अभिनिवेशपूर्ण; सरळ; नीट; सावेश; अचूक; बरोबर; योग्य; आपलें.

सयंबर (ಸಯಂಬರ) (क) ना.–स्वयंवर; स्वतःच पति निवडणें.

सय्गरे (ಸಯ್ಗರೆ) (क) धा.–संतत धार धरणें; सारखें ओतणें; वर्षिणें.

सय्गे (ಸಯ್ಗೆ) (क) ना.–संज्ञा; गुण; संकेत; चिन्ह.

सय्गेडे (ಸಯ್ಗೆಡೆ) (क) धा.–आडवे पडणें; सांष्टांग नमस्कार घालणें; लोळण घेणें; लोटांगण घालणें.

सय्त (ಸಯ್ತ) (क) वि.–सरळ भावी; आडपडदा न ठेवणारा; लपवाछपवी न करणारा; कपट न करणारा; उघडा; निष्कपट; वंचना न करणार.; प्रामाणिक.

सय्तिडु (ಸಯ್ತಿಡು) (क) धा.–समाधान होणें; रमणें.

सय्तु (ಸಯ್ತು) (क) धा.–सही; होय; ठीक; अस्तु; विश्रांति; विराम; क्षेम; उत्तम.

सय्ते (ಸಯ್ತೆ) (क) ना.–निष्कपटता; ऋजुता; प्रामाणिकपणा; सरळपणा.

सय्द (ಸಯ್ದ) (क) वि.–प्रामाणिक; सरळ.

(क) ना.–ब्राह्मण.

सय्देगे (ಸಯ್ದೆಗೆ) (क) धा.–सुंदर होणें; शोभिवंत होणें; शोभणें.

सय्पु (सैपु) (ಸಯ್ಪು [ಸೈಪು]) (क) ना.–विश्रांति; मौन; नीरवता; सरळपणा; निष्कपटता; नीति; न्याय; पुण्य; सुकृत.

सय्प (सैप) रि (ಸಯ್ಪ [ಸೈಪ] ರಿ) (क) धा.–पुढें जाणें; पळणें; बरेंच पुढें सरणें; चांगले पुढें येणें.

सय्वे (सैव) रगु (ಸಯ್ವೆರಗು) (ಸೈವೆರಗು) (क) ना.–महदाश्चर्य; अचंभा; अहोविस्मय.

सर (ಸರ) (क) ना.–शर; बाण; काठी; फुलाची माळ; हार; मोत्याचा पेंडा.

सर (रत्) (ಸರ [ರತ್]) (सं) ना.–सरोवर; तळें; किनारा.

(सं) वि.–हलणारें; पुढें जाणारें.

सरकटिसु (ಸರಕಟಿಸು) (क) धा.–दूर जाणें; ढकलत नेणें; पुढें ढकलणें; एकत्रित करणें; मिसळणें.

सरकार (ಸರಕಾರ) (अ. दे) ना.– अधिकारी मंडळ; शासनसभा; परंपरेने येणारी शासनसंस्था.

सरकु (ಸರಕು) (क) ना.-सामान; लक्ष; ध्यान; लगन; एकचित्तता.

सरकूठ (ಸರಕೂಟ) (क) ना. – सुतार पक्षी 'शरारि' पहा.
सर (रि) गुणिके (ಸರ [ರಿ] ಗುಣಿಕೆ) (क) ना. – सुरगाठ; फास; एक प्रकारची गाठ.
सरगुद्दु (ಸರಗುದ್ದು) (क) ना. – भगदाड; भोंक; खिंडार; किल्ल्यांतील चोरवाट; भुयार.
सरघ (घा) (घे) (ಸರಘ [ಘಾ] ಘೆ) (सं) ना. – भ्रमर; भुंगा; षट्पद.
सरट (ಸರಟ) (सं) ना. – सरडा; पाल; गणपत.
सरटसर्पन्याय (ಸರಟಸರ್ಪನ್ಯಾಯ) (सं) ना. – भ्रमानें उद्भवलेलें भय; सरड्याला साप समजून वाटणारें भय.
सरण (ಸರಣ) (सं) ना. – चलन; हालचाल; गमन.
(क) ना. – शरण; रक्षण; आश्रय; प्रगमन; स्वागत; सामोरें जाणें; चिता.
सरणि (ಸರಣಿ) (सं) ना. – रीति; क्रम; पद्धति; मार्ग; ओळ; पंक्ति; काव्यशैली.
सरणिकेडु (ಸರಣಿಕೆಡು) (क) धा. – मार्ग चुकणें; वाट विसरणें; शैली सुटणें; क्रम बदलणें.
सरत्विमान (ಸರತ್ವಿಮಾನ (सं) ना. – संथ जाणारें विमान; ग्लायडर (Glider)
सरति (दि) (ಸರತಿ [ದಿ]) (क) ना. – बारी; पाळी; क्रम; खेप.
सरत्नि (ಸರತ್ನಿ) (सं) ना. – मुंडाहात; मुंडेमाप.
सरद (ಸರದ) (क) ना. – शरद; शरद्काल; पावसाळा.
सरदार (ಸರದಾರ) (अ. दे) ना. – नायक; पुढारी; मांडलिक; जहागीरदार.
सरदि (ಸರದಿ) (अ. दे) ना. – थंडी; शैत्य; पडसें.
सरपणि (ळि) (ಸರಪಣಿ [ಳಿ]) (क) ना. – सांखळी; शृंखळा.
सरमरिके (ಸರಮರಿಕೆ) (क) ना. – दृढालिंगन; आनंदाची भेट.
सरमा (मे) (ಸರಮಾ [ಮೆ]) (क) ना. – देवशुनि; कुत्रें; देवलोकींचें कुत्रें; बिभीषण पत्नि.
सरल् (ल) (ळु) (ಸರಲ್ [ಲು] [ಳು]) (क) ना. – बाण; पाणी.
सरल (ಸರಲ) (क) वि. – बाण असलेला.
—पूसरल (ಪೂಸರಲ) (क) ना. – कामदेव; मन्मथ.
सरल (ಸರಲ) (सं) वि. – जवळचा; नीट; सरळ; निष्कपट; सहज; सुलभ; आडंबररहित; प्रामाणिक.
(सं) ना. – देवदार; सुरतरु.
सरले (ಸರಲೆ) (सं) वि. – निष्कपट स्त्री; सद्वर्तनी स्त्री.
सरवि (वे) (ಸರವಿ [ವೆ]) (क) ना. – गवताचा दोर; धागा; शिकार; शाखा; समुद्र.
सरस (ಸರಸ) (सं) वि. – रसासह; आनंद देणारा; भावपूर्ण; आकर्षित करणारें; हलतें; चंचल.
(सं) ना. – हास्य; चेष्टा; सरोवर; तळें.
—गाति (ಗಾತಿ) (क) ना. – सदाचारिणी; कामिनी; अभिनेत्री; विलासिनी; विलासवती.
सरसति (ಸರಸತಿ) (क) ना. – सरस्वति; शारदा; विद्यादेवी.
सरसि (सी) (ಸರಸಿ [ಸೀ]) (सं) ना. – सरोवर; तळें; डोह.
सरसि (सी) ज (ಸರಸಿ [ಸೀ] ಜ) (सं) ना. – कमल; सरोवरांत जन्मणारें.
—नाभ (ನಾಭ) (सं) ना. – विष्णु; कृष्ण.
—नेत्र (ನೇತ್ರ) (सं) ना. – कमलनेत्र; विष्णु.
—भव (ಭವ) (सं) ना. – ब्रह्मदेव.
सरसिजात (ಸರಸಿಜಾತ) (सं) ना. – कमल; सरोवरांत उत्पन्न झालेलें.
सरसिजांबक (ಸರಸಿಜಾಂಬಕ) (सं) ना. – कमलनेत्र; विष्णु; कृष्ण.
सरसिजासन (ಸರಸಿಜಾಸನ) (सं) ना. – ब्रह्मदेव; कमलासन.
सरसि (सी) रुह (ಸರಸಿ [ಸೀ] ರುಹ) (सं) ना. – कमल.
सरस्वत् (ಸರಸ್ವತ್) (सं) ना. – समुद्र; सागर.
सरस्वति (ती) (ಸರಸ್ವತಿ [ತೀ]) (सं) ना. – विद्यादेवता; शारदा; भाषा; वाणी.
सरस्सु (स्) (ಸರಸ್ಸು [ಸ್]) (सं) ना. – सरोवर; डोह; मोठें तळें.
सरहद्दु (ಸರಹದ್ದು) (अ.दे) ना. – सीमा; सरहद्द; सीमारेखा; सीमांत.
सरळ् (ळु) (ಸರಳ್ [ಳು]) (क) ना. – बाण; शर; शलाका.
सरळ (ಸರಳ) (सं) वि. – सरळ; सुगम; जवळचा; नीट; थेट.
—अय्सरळ (ಅಯ್ಸರಳ) (क) ना. – देवदार; सुरवृक्ष; पंचबाण; मदन.
सरळिसु (ಸರಳಿಸು) (क) धा. – उडणें; उडी मारणें; धूम ठोकणें; 'नेगे' पहा.
सराग (ಸರಾಗ) (सं) वि. – प्रीतीनें बांधलेलें; उत्सुक.
(क) वि. – सुलभ; नवळचा; शेजारचा; अविलंबित.
सराफ (ಸರಾಫ) (अ.दे) – सोन्याचांदीचा व्यापारी; व्याजबट्टा करणारा; नगदी कारकून.
सरि (रित्) (ಸರಿ [ರಿತ್]) (सं) ना. – झरा; प्रपात; धबधबा.
सरि (ಸರಿ) (क) धा. – जागा सोडणें; बाजूला सरणें; जाणें; चालू लागणें; चालविणें.
(क) वि. – ठीक; सम; सपाट; योग्य; न्याय्य; क्रमबद्ध.
(क) ना. – रास; ढिंक; सरस; त्रिकट पदार्थ; वाहवा ! भले ! उतार.
—इसु (ಇಸು) (क) धा. – जागा देणें; खालीं ढकलणें; रेटणें.
—इक (ಇಕ) (क) ना. – समवयस्क; एक पातळींतील स्नेही; बंधु.

—परि (ಪರಿ) (क) धा.–समान होणें; जुळणें; जोड होणें.
सरिकतन (ಸರಿಕತನ) (क) ना.–समानता; समयोग्यता; नातें; आसन्य.
सरिका (गा)ण् (ಸರಿಕಾ [ಗಾ] ಣ್) (क) बा.–तुलना करणें; ताडून पाहणें; तापवून परीक्षिणें.
सरिगुणिके (ಸರಿಗುಣಿಕೆ) (क) ना.–सुरगाठीची वीण; साखळी टाका.
सरिगे (ಸರಿಗೆ) (क) ना.–दागिना; गळ्यांतील सरी; फास; गाठ.
सरित् (त्तु) (ಸರಿತ್ [ತ್ತು]) (सं) ना.–ओढा; प्रवाह; झरा; धागा सूत; दोरी.
—पति (ಪತಿ) (सं) ना.–समुद्र; नदीपति.
—सुत (ಸುತ) (सं) ना.–भीष्माचार्य.
सरिदोरे (ಸರಿದೊರೆ) (क) अ.–सम; योग्य.
सरिद्वरा (रे) (ಸರಿದ್ವರಾ [ರೆ]) (सं) ना.–नदीमधील श्रेष्ठ नदी, महानदी.
सरिमिंडि (ಸರಿಮಿಂಡಿ) (क) ना.–समवयस्क मुलगी; अविवाहित कन्या.
सरिल् (ಸರಿಲ್) (क) ना.–एक प्रकारचा मासा.
सरिस (ಸರಿಸ) (क) ना.–सामीप्य; समानता; युद्ध; रणकंदन; सरलता; समोर; बाजू.
सरीसृप (ಸರೀಸೃಪ) (सं) ना.–सर्प; विंचु; पाल; सरडा; सरपटणारा प्राणी.
सरु (ಸರು) (क) ना.–गमन; चलन; मृगाचा माग; श्वापद फिरण्याचा जंगली रस्ता.
सरूप (ಸರೂಪ) (सं) वि.–रूपसहित; समरूप; रूपसाम्य; एकरूपता; सरूपता; चार मुक्तींपैकी एक.
सरोज (ಸರೋಜ) (सं) ना.–कमल.
—निलय (ನಿಲಯ) (सं) ना.–लक्ष्मीदेवी.
—नेत्र (ನೇತ್ರ) (सं) ना.–कमलनेत्र; विष्णु; कृष्ण.
—भव (ಭವ) (सं) ना.–ब्रह्मदेव.
—रिपु (ರಿಪು) (सं) ना.–चंद्र.
—सख —मित्र (ಸಖ–ಮಿತ್ರ) (सं) ना.–सूर्य.
सरोजिनि (नी) (ಸರೋಜಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना.–कमलिनी.
सरोधि (ಸರೋಧಿ) (सं) ना.–समुद्र; सागर.
सरोरुह (ಸರೋರುಹ) (सं) ना.–कमल. 'तावरे' पहा.
सरोवर (ಸರೋವರ) (क) ना.–सर; महातळें; डोह.
सर्क (ಸರ್ಕ) (सं) ना.–वारा; वायु; मन.
सर्ग (ಸರ್ಗ) (सं) ना.–अध्याय; प्रकरण; संधि; त्याग; सृष्टि; जनन; जन्म.
सर्ज (र्जक) (ಸರ್ಜ [ರ್ಜಕ]) (सं) ना.–शालवृक्ष; राळ.
सर्प (ಸರ್ಪ) (सं) धा.–पुढें चालणें; पुढें सरणें.
(सं) ना.–सर्प; नागसाप.
सर्पतुंडिक (ಸರ್ಪತುಂಡಿಕ) (सं) ना.–गारुडी; साप खेळवणरा.
सर्पभूषण (ಸರ್ಪಭೂಷಣ) (सं) ना.–शंकर; एक कन्नड कवि.
सर्पराज (ಸರ್ಪರಾಜ) (सं) ना.–वासुकी; सापांचा राजा; आदिशेष.
सर्पि (र्पिस्) (ಸರ್ಪಿ [ರ್ಪಿಸ್]) (सं) ना.–तूप; आज्य.
सर्पिणि (णी) (ಸರ್ಪಿಣಿ [ಣೀ]) (क) ना.–नागिणी; सर्पराणी; नागीण.
सर्ब (र्ब) (ಸರ್ಬ [ರ್ಬ]) (क) वि.–सर्व; सगळे; अखिल.
(क) ना.–शिव; शर्व.
सर्बव (र्बव) (ಸರ್ಬವ [ರ್ಬವ]) (क) ना.–वेषधारी; बहुरूपी; सोंग घेणारा; थट्टेखोर; चेष्टेखोर.
सर्ले (ಸರ್ಲೆ) (क) ना.–बदक; पाणकोंबडी; 'बातुगोलि' पहा.
सर्व (ಸರ್ವ) (सं) वि.–सकल; अखिल; सगळे; बहु; पुरें.
(सं) ना.–महादेव; विष्णु.
सर्वंसहा (हे) (ಸರ್ವಂಸಹಾ [ಹೆ]) (सं) ना.–सर्व सहन करणारी; भूदेवी; क्षमा; पृथ्वी.
सर्वज्ञ (ಸರ್ವಜ್ಞ) (सं) ना.–सर्व; महाज्ञानी; कर्नाटकांतील सर्वज्ञ महाकवि.
सर्वतोभद्र (ಸರ್ವತೋಭದ್ರ) (सं) ना.–नटी.
सर्वतोमुख (ಸರ್ವತೋಮುಖ) (सं) वि.–सर्व प्रकारचा; पूर्ण.
(सं) ना.–शिव; ब्रह्मा; अतिमानव व्यक्ति; ब्राह्मण; अग्नि; स्वर्ग.
सर्वत्र (ಸರ್ವತ್ರ) (सं) अ.–चोहोकडे; कोठेंहि; सर्व बाजूंस; अखंडपणें; सर्व संदर्भामधें.
सर्वथा (ಸರ್ವಥಾ) (सं) अ.–सर्वप्रकारें; सुतराम्; खात्रीनें; निश्चयपूर्वक.
सर्वदा (ಸರ್ವದಾ) (सं) अ.–केव्हाहि; सर्वकाळीं; सदोदित.
(सं) ना.–सर्वानुग्रही; अन्नपूर्णा; पार्वती; शारदा.
सर्वभक्षक (ಸರ್ವಭಕ್ಷಕ) (सं) ना.–सर्वनाशी; अग्नि; निखारा; ज्वाळा.
सर्वमंगला (ले) (ಸರ್ವಮಂಗಲಾ [ಲೆ]) (सं) ना.–पार्वती; सर्व मंगल करणारी.
सर्वस्व (ಸರ್ವಸ್ವ) (सं) ना.–चीजवस्तु; संपत्ति; मिळकत.
सर्वांगीण (ಸರ್ವಾಂಗೀಣ) (सं) वि.–सर्व देहाशीं संबद्ध; सर्व बाजूंनीं परिपूर्ण.
सर्वाधिकार (ಸರ್ವಾಧಿಕಾರ) संपूर्ण शासनस्वातंत्र्य; निरंकुश प्रभुत्व; संपूर्ण अधिकार.
सर्वाधिकारि (ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿ) (सं) ना.–निरंकुश सत्ताधारी; हुकूमशहा; संपूर्ण शासनाधिकार असलेला.

सर्वार्थसिद्ध (ಸರ್ವಾರ್ಥಸಿದ್ಧ) (सं) ना.–बुद्धदेव; सर्व पुरुषार्थ साधलेला.
सर्ष (षु) प (ಸರ್ಷ[ಪು]ಪ) (सं) ना.–मोहरी; फोडणीचे दाणे.
सर्षपमेरुन्याय (ಸರ್ಷಪಮೇರುನ್ಯಾಯ) (सं) ना.–राईचा पर्वत; पराचा पारवा; अजगजांतर; जमीनअस्मानाचें अंतर; अति असमानता.
सल् (ल्लु) (ಸಲ್ [ಲ್ಲು]) (क) धा.–योग्य होणें; मनाला येणें; आवडणें; प्रवेशणें; स्पर्शणें; गळाठणें; थकणें.
सल (ಸಲ) (सं) ना.–पाणी; जल; हालचाल; गमन.
(क) ना.–बारी; पाळी; सरती; पट; समय.
सलके (ಸಲಕೆ) (क) ना.–शलाका; सळी; लोहपट्टी; वेत; घाण काढण्याचें साधन. 'गोरुमणे' पहा; खोरें.
सलग (ಸಲಗ) (क) ना.–हत्तीच्या कळपांतील प्रमुख हत्ती; महागज; ऐरावत; खोंड.
सलगु (ಸಲಗು) (क) ना.–शलाका; सळी; वेत; कांब; काठी; फुलाचा देठ.
सलपु (वु) (हु) (ಸಲಪು [ವು] ಹು) (क) धा.–राखणें; पालन करणें; संगोपणें; जोपासणें.
सलहा (हे) (ಸಲಹಾ [ಹೆ]) (क) ना.–आलोचना; हितबुद्धि; हितवाद; अभिप्राय.
—गार (ಗಾರ) (क) वि.–आलोचक; सल्ला देणारा; हितवादी.
सलाकि (के) (ಸಲಾಕಿ [ಕೆ]) (क) ना.–शलाका; लोखंडी कांब; वेत; लाठीकाठी; फुलाचा देठ.
सलिगे, (ಸಲಿಗೆ) सलगी; परिचय; आवड; अभि; योग्यता; वापर; लाड; कौतुक; लालन.
सलिल (ಸಲಿಲ) (सं) ना.–पाणी; जल; वारें.
सलिलज (ಸಲಿಲಜ) (सं) ना.–कमळ; पाण्यांत जन्मणारें.
सलिसु (ಸಲಿಸು) (क) धा.–शिवणें; पोहोचणें; संधान बांधणें; अर्पण करणें; वाहणें.
सलीलं (ಸಲೀಲಂ) (सं) अ.–खेळतखेळत; सुलभतेनें; सहज; हलुवारपणें; आनंदानें.
सलील (ಸಲೀಲ) (सं) वि.–लीलायुक्त; विनोदपूर्ण;
सलीसु (ಸಲೀಸು) (क) वि.–सहज; सुलभ; प्रेमळ; समीपचें.
सलु (ಸಲು) (क) धा.–योग्य होणें; कबूल करणें; प्रवेश करणें; आवडणें; मनाला येणें.
सलुगे (ಸಲುಗೆ) (क) ना.–स्नेहाचार; गाढ मैत्री; सलगी; अति परिचय.
सलुवळि (ಸಲುವಳಿ) (क) ना.–योग्यता; साम्य; समावेश; औचित्य; रूढी; वापर; संप्रदाय; विनिमय; वधुवरांची कुंडली जमणें.
सले (ಸಲೆ) (क) अ.–चांगल्या रीतीनें; नीट; अतिशयेंकरून.
(क) धा.–विकणें; विक्री करणें; विनिमय करणें; देवघेव करणें
सल्ल (ಸಲ್ಲ) (क) अ.–योग नव्हे ! नको ! नकारार्थी अव्यय.
सल्लकि (की) (ಸಲ್ಲಕಿ [ಕೀ]) (सं) ना.–एक वृक्ष; कवठाचें झाड; 'वेळवल' पहा.
सल्ललित (ಸಲ್ಲಲಿತ) (सं) वि.–अतिसुंदर; मनोहर.
सल्लाप } (ಸಲ್ಲಾಪ) (सं) ना.–सुखालाप; गप्पा; चर्चा; सलगीच्या गोष्टी.
संलाप } (ಸಂಲಾಪ)
सल्लु (ಸಲ್ಲು) (क) धा.–आवडणें; प्रवेश करणें; स्पर्शणें; वाकणें; कबूल करणें.
सल्ले (ಸಲ್ಲೆ) (क) धा.–शल्य; बर्ची; बाण; भोसकण्याचें आयुध; भाला.
सल्लेखनव्रत (ಸಲ್ಲೇಖನವ್ರತ) (सं) ना.–जैनाचें प्रायोपवेशन; उपवास.
सव (ಸವ) (क) वि.–सम; योग्य; सरळ; समान; बरोबरीचा.
(क) ना.–शव; मढें; प्रेत.
—तिनि (ತಿನಿ) (क) ना.–प्रेतभक्षक; राक्षस; पिशाच; लाव.
सवकट्टु (ಸವಕಟ್ಟು) (क) ना.–व्यवस्था; सिद्धता; सपाट जमीन; समपातळी; सपाटी.
सवकळि (ಸವಕಳಿ) (क) ना.–झीज; घर्षण; परिणाम; वापर; चालचलन.
सवग (ಸವಗ) (क) ना.–कवच; चिलखत; अंगत्राण.
सवडि (ಸವಡಿ) (क) ना.–जोड; साथ; जुळें; युग्म; आवळेजावळे.
सवडु (ಸವಡು) (क) ना.–विश्रांति; विश्राम; मध्यंतर; जोडीदारी; सोबती; सांगाति.
सवण (ಸವಣ) (क) ना.–श्रवण; जैन यति; श्रमण; वस्ती; चिमटा; सांडस; सणशी; पकड; 'इक्कुळ' पहा.
—मने (ಮನೆ) (क) ना.–बस्ती; जैनमंदिर.
सवणिसु (ಸವಣಿಸು) (क) धा.–सावरणें; सारखें करणें; गोळा करणें; 'सवनिसु' पहा.
सवति (ते) (ಸವತಿ [ತೆ]) (क) ना.–सवत; सपत्नि; पतीची दुसरी बायको; वाळुक; काकडी.
सवन (ಸವನ) (सं) ना.–होम; यज्ञ; स्नान; सोमरस पिळून काढणें.
सवनिसु (ಸವನಿಸು) (क) ना.–होणें; संभवणें; घडून येणें; सिद्ध होणें; बरोबर करणें.
सवरु (रॅ) (ಸವರು [ರ್]) (क) धा.–कातरणें; उपटणें; लेपणें; लावणें; गुळगुळीत करणें; हातावर हात मारणें; शिस्त करणें; शेवटास नेणें; नियमन होणें.

सवरिसु (ಸವರಿಸು) (क) धा. – एकत्रित करणें; मिसळणें; कातरल्यासारखें करणें.

सवर्ण (ಸವರ್ಣ) (सं) ना. – समवर्ण; एकाच जातीचे; एकाच ठिकाणाहून उच्चारले जाणारे वर्ण.

—दीर्घ (ದೀರ್ಘ) (सं) ना. – सवर्णाक्षर दीर्घ करणारा संधी.

सवसु (ಸವಸು) (क) धा. – सिद्ध करणें; टोक करणें; झिजवणें.

सवळदे (ळवडे) (ಸವಳದೆ [ಳ್ವಡೆ]) (क) धा. – प्रातःकाल; उषःकाल; सकाळ.

सवळिसु (ಸವಳಿಸು) (क) धा. – संग्रह करणें; कौलें शाकारणें; भरणें.

सवायि (ಸವಾಯಿ) (अ. दे.) ना. – सवापट; काकणभर अधिक.

सवार (ಸವಾರ) (क) ना. – राऊत; स्वार; वाहनारूढ.

सवालु (ಸವಾಲು) (अ. दे.) ना. – प्रश्न; म्हणणें; आव्हान; पैज; शर्यत.

सवि (ಸವಿ) (क) धा. – चाखणें; रुचि पाहणें; अनुभव घेणें. (क) ना. – रुचि; चव; गोडी; मधुरता; माधुर्य; स्वाद; सुवास; मनोहरता.

सविगडलु (ಸವಿಗಡಲು) (क) ना. – क्षीर सागर; दुग्धसमुद्र; 'इंगडल' पहा.

सविगाणु (ಸವಿಗಾಣು) (क) धा. – अनुभव घेणें; चाखणें; चव पाहणें.

सविगार (ಸವಿಗಾರ) (क) वि. – रुचि जाणणारा; चाखून पाहणारा; वेषभूषा करणारा; रसिक; चाख्या.

सवितृ (तार) (ಸವಿತೃ [ತಾರ]) (सं) ना. – सूर्य.

सविदोरु (ಸವಿದೋರು) (क) धा. – चव दाखविणें; चाखवणें; वाईट अनुभव येणें.

सविनय (ಸವಿನಯ) (सं) वि. – नियमानुसार; विनम्र.

सविनोट (ಸವಿನೋಟ) (क) ना. – प्रेमदृष्टि; शृंगारदृष्टि; डोकावणी; कामुक दृष्टि.

सविबेट (ಸವಿಬೇಟ) (क) ना. – शृंगारचेष्टा; विलासी हावभाव; मधुरमीलन.

सवियेरे (ಸವಿಯೆರೆ) (क) ना. – मिष्टान्नभोजन; गोड खाद्य; पक्वान्नसेवन.

सविसु (सवेयिसु) (ಸವಿಸು [ಸವೆಯಿಸು]) (क) धा. – झिजणें; झिजविणें; वाढणें; पंगत वाढणें; मासला दाखवणें; कष्ट घेणें.

सवुटु (ಸವುಟು) (क) ना. पळी; चमचा; लाकडी पळी; डाव.

सवुसव (ಸವುಸವ) (क) ना. – चांगुलपणा; परिमळ; सुवास; शोभा; सौष्ठव.

सवुते (ಸವುತೆ) (क) ना. – काकडी; वाळूक.

सवुदे (ಸವುದೆ) (क) ना. – समिधा; लाकूडफाटा; जळण.

सवुळु (ಸವುಳು) (क) ना. – खारट; मचुळ; सोडा; खार.

—कार (ಕಾರ) (क) ना. – सुताला रंग देण्याचा पदार्थ; क्षार.

सवे (ಸವೆ) (क) धा. – सिद्ध करणें; टोक करणें; नाश होणें; क्षीण होणें; झिजणें; उगाळणें; तिंबणें; वाण पडणें; टंचाई भासणें.

सवेयिसु (ಸವೆಯಿಸು) (सं) धा. – झिजणें; झिजवणें; पंगत वाढणें; मासला दाखवणें.

सव्य (ಸವ್ಯ) (सं) ना. – डावी बाजू; विरोध; मागची बाजू; विरुद्ध बाजू.

सव्यसाचि (चिन्) (ಸವ್ಯಸಾಚಿ [ಚಿನ್]) (सं) ना. – डाव्या हातानें बाण मारणारा; अर्जुन.

सव्वळि (ಸವ್ವಳಿ) (क) ना. – लाटेची सुरळी; लाटेची गुंडाळी; लहरीचें अंतर्वलन.

सशरीर (ಸಶರೀರ) (सं) वि. – सदेह; कायेसह.

ससन (ಸಸನ) (क) ना. – बलिदान; आलंब.

ससने (ಸಸನೆ) (क) वि. – स्थिर; स्पष्ट; नीरव; मूक; अचल; न हलणारें; मौनयुक्त.

ससि (ಸಸಿ) (क) ना. – शशि; चंद्र; सस्य; मोडाचें धान्य; लहान तरु; रोपटें.

(क) धा. – विंचरणें; गुंता सोडवणें; अडचणींतून मुक्त करणें; उपटणें; निवडणें.

ससिगल् (ಸಸಿಗಲ್) (क) ना. – चंद्रकांत मणि; शशिकांत शिला.

ससिदलेय (ಸಸಿದಲೆಯ) (क) शशिशेखर; चंद्रमौली; शिव.

ससिन (ಸಸಿನ) (क) अ. – सरळ; नीट; जवळपास; व्यवस्थितपणें; उचितपणें.

ससिने (ಸಸಿನೆ) (क) अ. – जवळ; बाजूस; सरळ; चांगल्या रीतीनें; समानपणें.

ससिल् (लु) (ಸಸಿಲ್ [ಲು]) (क) ना. – एक जातीचा मासा.

ससूत्र (ಸಸೂತ್ರ) (सं) वि. – दोरीसह; धागायुक्त; पदर असलेला.

(सं) अ. – संकटाशिवाय; अडचणीखेरीज; सुलभतेनें; प्रेमानें.

सस्य (ಸಸ್ಯ) (सं) ना. – वनस्पति; धान्य; दाणा; 'दवस' पहा.

सह (ಸಹ) (सं) अ. – बरोबर; मिळून; संगतीनें; एकंदरीनें; सोबतीनें.

सहकरिसु (ಸಹಕರಿಸು) (क) धा. – मदत देणें; सहकार करणें; दान देणें; एकवटणें.

सहकार (ಸಹಕಾರ) (सं) ना. – परस्पर साह्य; एकोप्यानें काम करणें; गोड आंबा; आम्रवृक्ष.

सहगमन (ಸಹಗಮನ) (सं) ना. – सती जाणें; पतीच्या चितेवर आत्मविसर्जन.

सहचर (ಸಹಚರ) (सं) ना. – जोडीदार; सोबती; सवंगडी; मित्र; अंतेवासी; अनुचर.

सहचरि (ಸಹಚರಿ) (सं) ना. – मैत्रीण; जोडीदारीण.

सहज (ಸಹಜ) (सं) वि. – स्वाभाविक; बरोबर जन्मलेले; जुळे; सरळ; सुलभ; अनायास; सत्य.

सहजते (ಸಹಜತೆ) (सं) ना. – सरळपणा; स्वाभाविकता; अकृत्रिमता.

सहजात (ಸಹಜಾತ) (सं) ना. – जोडीनें जन्मलेला; सख्खा भाऊ.

सहणि (ಸಹಣಿ) (क) ना. – अश्वपालक; घोड्याला ताब्यांत ठेवणारा.

सहदेव (ಸಹದೇವ) (सं) ना. – पांचवा पांडव; सहोपासक; एकाच देवाचे भक्त.

सहधर्मिणि (णी) (ಸಹಧರ್ಮಿಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना. – धर्मकार्यांत समानाधिकार असलेली; धर्मपत्नि; भार्या.

सहन (ने) (ಸಹನ [ನೆ]) (सं) ना. – सहनशीलता; शांति; क्षमा; 'सैरणे' पहा.

सहपंक्ति (ಸಹಪಂಕ್ತಿ) (सं) ना. – एकपांक्त; एकत्र जेवणारे; एकाच जातीचे.

सहभव (ಸಹಭವ) (सं) ना. – भाऊ भाऊ; सहोदर.

सहवास (ಸಹವಾಸ) (सं) ना. – मिळून राहणें; स्नेह; संगत; सोबत; जोडीदारपणा.

सहस (स्) (ಸಹಸ [ಸ್]) (सं) ना. – दीर्घप्रयत्न; सामर्थ्य; चैतन्य; हिवाळा; मार्गशीर्ष मास; शोभा; विजय.

सहसा (ಸಹಸಾ) (सं) अ. – लागलींच; तक्षणीं.

सहसि (सिग) (ಸಹಸಿ [ಸಿಗ]) (क) ना. – साहसी; धीर; शूर; बलवान.

सहस्र (ಸಹಸ್ರ) (सं) वि. – हजार; दशशत; पुष्कळ.
—पाद (ಪಾದ) (सं) ना. – विष्णु; सूर्य.

सहस्रकर (किरण) (ಸಹಸ್ರಕರ [ಕಿರಣ]) (सं) ना. – सूर्य; सहस्ररश्मी.

सहस्रदल (पत्र) (ಸಹಸ್ರದಲ [ಪತ್ರ]) (सं) ना. – कमल; पुष्कळ पाकळ्या असलेलें.

सहस्रनयन (लोचन) (ಸಹಸ್ರನಯನ [ಲೋಚನ]) (सं) ना. – विष्णु; इंद्र; मोर.

सहस्रफण (ಸಹಸ್ರಫಣ) (सं) ना. – आदिशेष; अनेक फडा असलेला; शेष.

सहस्रबाहु (ಸಹಸ್ರಬಾಹು) (सं) ना. – बलशाली; हजार हात असलेला; कार्तवीर्य; अर्जुन; बाणासुर.

सहस्रशिखर (ಸಹಸ್ರಶಿಖರ) (सं) ना. – विंध्यपर्वत.

सहस्रांशु (ಸಹಸ್ರಾಂಶು) (सं) ना. – सूर्य; रवि.

सहस्राक्ष (स्रेक्षण) (ಸಹಸ್ರಾಕ್ಷ [ಸ್ರೇಕ್ಷಣ]) (सं) ना. – इंद्र; विष्णु; मोर.

सहाध्यायि (ಸಹಾಧ್ಯಾಯಿ) (सं) ना. – सहपाठी; जोडीदार.
—नि (ನಿ) (सं) ना. – जोडीनें शिकणारी; सहवर्गिणी; वर्गभगिनी.

सहानुभूति (ಸಹಾನುಭೂತಿ) (सं) ना. – दुसऱ्याच्या सुखदुःखाशी भागीदार होणें; सहसंवेदना.

सहाय (य्य) (ಸಹಾಯ [ಯ್ಯ]) (सं) ना. – मदत; पाठिंबा; आधार; अनुकूलता; जवळीक; मित्र.

सहायक (ಸಹಾಯಕ) (सं) ना. – आश्रयदाता; मदतगार; आधार देणारा; पाठीराखा.

सहायिग (ಸಹಾಯಿಗ) (क) ना. – पाठीराखा; पाठिंबा देणारा; सवंगडी; मित्र.

सहि (ಸಹಿ) (अ.दे) – हस्ताक्षर; मुद्रा; दाखल करणें.

सहित (ಸಹಿತ) (सं) अ. – बरोबर; लागलींच; एकूण; वड्.
(सं) वि. – हितकर; कल्याणप्रद.

सहिष्णु (ಸಹಿಷ್ಣು) (सं) वि. – सहनशील; सहन करणारा.

सहिसु (ಸಹಿಸು) (क) धा. – सहन करणें; अनुभव घेणें; तग धरणें; टिकाव धरणें.

सहृदय (ಸಹೃದಯ) (सं) ना. – रसिक; सज्जन; चांगल्या मनाचा.

सहोदर (ಸಹೋದರ) (सं) ना. – भाऊ; एकोदर.

सहोदरि (ಸಹೋದರಿ) (सं) ना. – बहीण; सख्खी बहीण.

सह्य (ಸಹ್ಯ) (सं) वि. – सहन करण्याजोगें; सहनीय; सहन करण्यायोग्य.

सह्याद्रि (ಸಹ್ಯಾದ್ರಿ) (सं) ना. – पश्चिम घाट; सह्यपर्वत.

सळि (ಸಳಿ) (क) ना. – थंडी; हीव; थंडपणा; शलाका; लोखंडी कांब.

सळेह (ಸಳೇಹ) (सं) ना. – शत्रु; प्रतिस्पर्धी; विरोधक.

सांयुगीन (ಸಾಂಯುಗೀನ) (सं) ना. – युद्धासंबंधीचे; शूरसैनिक; रणवीर.

साकल्य (ಸಾಕಲ್ಯ) (सं) ना. – सकलता; परिपूर्णत्व; सर्व बाजू.

साकार (ಸಾಕಾರ) (सं) वि. – देहयुक्त; आकृतिसह; रूपवान्.

साकु (ಸಾಕು) (क) धा. – संरक्षिणें; पालन करणें; जोपासणें; संगोपणें.

साकेत (ಸಾಕೇತ) (सं) ना. – अयोध्या नगरी.

साक्षर (ಸಾಕ್ಷರ) (सं) वि. – अक्षरज्ञानी; अक्षरओळख असलेला.
(सं) ना. – शिकलेला; सुशिक्षित; पदवीधर.

साक्षरते (ಸಾಕ್ಷರತೆ) (सं) ना. – अक्षरवाचन; लिहितां वाचतां येणारा; शिक्षण; पठण.

साक्षात् (ಸಾಕ್ಷಾತ್) (सं) अ.–प्रत्यक्ष; डोळ्यासमोर; निश्चळ; स्वाभाविक; उठून दिसण्यासारखे.
साक्षात्कारिसु (ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಿಸು) (क) धा.–डोळ्यासमोर आणणें; प्रत्यक्ष पाहणें; अनुभवणें; मन वळवणें; प्रतीति येणें.
साक्षी (क्ष्य) (ಸಾಕ್ಷಿ [ಕ್ಷ್ಯ]) (सं) ना.–डोळ्यानें पाहणारा; प्रत्यक्ष पाहणारा; प्रतीति घेणारा.
सागर (ಸಾಗರ) (सं) ना.–समुद्र; महोदधी.
सागरांबरे (रा) (ಸಾಗರಾಂಬರೆ [ರಾ]) (सं) ना.–पृथ्वी; समुद्रवसना.
सागु (ಸಾಗು) (क) धा.–पुढे जाणें; चालविणें; पाळणें.
(क) ना.–कृषि; शेती; तांदळाची पेज.
—माडु (ಮಾಡು) (क) धा.–चालू ठेवणें; पुढें चालविणें; मशागत करणें.
—वळि (ವಳಿ) (क) ना.–शेतकी; शेतीचा धंदा; क्रम; पुढे चालवणें.
—वड (वाड) (ವಡ [ವಾಡ]) (क) ना.–पाठवणीचा खर्च; भागवणूक.
सांक्रमिक (ಸಾಂಕ್ರಮಿಕ) (सं) ना.–एकाला एक लागलेलें; स्पर्शजन्यता; संसर्ग.
—रोग (ರೋಗ) (सं) ना.–सांसर्गिक रोग.
सांख्य (ಸಾಂಖ್ಯ) (सं) ना.–कपिल ऋषीचे दर्शनशास्त्र; सांख्य पंथ; सांख्यानुयायी.
सांग (ಸಾಂಗ) (सं) वि.–संपूर्ण; विभागासह; सावयव.
सांगगोळिसु (ಸಾಂಗಗೊಳಿಸು) (क) धा.–सर्व रीतीनें पूर्ण करणें; सर्वांगानें सावरणें; सर्व बाजूंनी सरते करणें.
सांगत्य (ಸಾಂಗತ್ಯ) (स) ना.–संगतीनें जाणें; जोडीनें जाणें; एक पद्यजाति.
सांगोपांग (ಸಾಂಗೋಪಾಂಗ) (सं) वि.–वेदवेदांगासहित; अंगोपांगासह; सर्वबाजूंनी युक्त.
साचा (ಸಾಚಾ) (अ. दे) वि.–खरें; सत्य; योग्य; सरळ; निष्कपट; पक्व.
साचि (ಸಾಚಿ) (सं) वि.–वाकलेला; वक्र; बाक आलेला.
(सं) ना.–तिरंदाज; सव्यसाची.
साज (ಸಾಜ) (क) वि.–सहज; स्वाभाविक; सरळ.
साटि (ಸಾಟಿ) (क) वि.–समान; योग्य; जुळण्यासारखें.
(क) ना.–साम्य; जोड; स्नेहसंबंध; संपर्क; बाजू; छाती; भगवी वस्त्रें.
साणिगे (ಸಾಣಿಗೆ) (क) ना.–चाळण्याचे साधन; छानी; चाळण.
साणे (ಸಾಣೆ) (क) ना.–सहाण; शाण, [illegible]णचा दगड.
—कल्लु (ಕಲ್ಲು) (क) ना.–धारेचा दगड.
—हिडि (ಹಿಡಿ) (क) धा.–घासणें; सहाण लावणें; धार लावणें; पाजळणें; पाणी देणें; संस्कार देणें.
सात्यकि (ಸಾತ್ಯಕಿ) (सं) ना.–कृष्णाचा अनुयायी; बांधव.
सात्विक (ಸಾತ್ವಿಕ) (सं) वि.–सत्वगुण प्रधान; सत्वगुणी; साधुस्वभावाचा; सामर्थ्यवान्; ऐनगाभ्याचा.
(सं) ना.–सत्वगुण; सभ्यगृहस्थ; सहृदय.
सात्वति (ती) (ಸಾತ್ವತಿ [ತೀ]) (सं) वि.–काव्यरचनेची एक शैली; शिशुपालाची आई.
सादर (ಸಾದರ) (सं) वि.–आदरयुक्त; गौरव पूर्ण; सप्रेम.
सादा (ಸಾದಾ) (क) वि.–सरळ; साधा; सुलभ; निष्कंटक; साधु.
सादि (ಸಾದಿ) (सं) वि.–नाश करणारा; विध्वंसक.
(सं) ना.–माहूत; घोडेस्वार; राऊत रथिक; वाहनारोहि.
सादिलवारु (ಸಾದಿಲವಾರು) (अ. दे) ना.–किरकोळ खर्च; चिल्लर सामान.
सादु (ಸಾದು) (क) ना.–तिलक; टिळा; सुंगधित वस्तु.
सादृश्य (ಸಾದೃಶ್ಯ) (सं) ना.–साम्य; सारखेपणा; दृष्टांत; उदाहरण. 'साटि' पहा.
साद्यंत (ಸಾದ್ಯಂತ) (सं) वि.–पूर्ण; सुरवातीपासून अखेरपर्यंत; उपक्रमापासून उपसंहारापर्यंत.
साधक (ಸಾಧಕ) (सं) वि.–अभ्यासक; प्रयत्न करणारा; साधना करणारा; तपस्वी; प्रयत्नशील.
(सं) ना.–सहाय; परिणाम; अनुकूलता; योगी.
—बाधक (ಬಾಧಕ) (सं) ना.–अनुकूल प्रतिकूल परिणाम; सहाय्यकविरोधक.
साधन (ने) (ಸಾಧನ [ನೆ]) (सं) ना.–उपकरण; सामग्री; प्रयत्न उपाय; मार्ग; सैन्य; दल; सिद्धि; यश; पीडा; हट्ट.
साधारण (ಸಾಧಾರಣ) (सं) वि.–सामान्य; सर्वसम; मध्यप्रतीचा; एक संवत्सर; उभयानुकूल.
साधित (ಸಾಧಿತ) (सं) वि.–साध्य झालेले, प्राप्त; मिळवलेले. सिद्धि पावलेले; सप्रमाण; पूर्ण केलेलें.
साधिसु (ಸಾಧಿಸು) (क) धा.–प्रयत्न करणें; सिद्धि मिळवणें; जुळवणें; प्राप्त करणें; जिंकणें; संपवणें; वशकरणें.
साधियस् (धिष्ठ) (ಸಾಧಿಯಸ್ [ಧಿಷ್ಠ]) (सं) वि.–अधिक; उत्तम; श्रेष्ठ.
साधु (ಸಾಧು) (सं) वि.–चांगलें; सुंदर; उदार; कुलीन; योग्य; पुरेसें; पूर्ण.
(सं) ना.–परहितबुद्धि; सज्जनता; शुद्धवाणी; पवित्रभाषा; व्यापारी; संत; संन्यासी; श्रमण, कबुली, सूचन, अनुमति.
(सं) अ.–ठीक ठीक ! बरें !
साधुवाद (ಸಾಧುವಾದ) (सं) अ.–ठीक; ! छान ! चांगले !
(सं) ना–तर्कशुद्धवाद; सत्यकथन.

साध्य (ಸಾಧ್ಯ) (सं) वि.–योग्य; साधण्यासारखे; हातीं येण्याजोगें; जुळण्यासारखें; गुण येण्याजोगें; निर्वाह्य.

—**असाध्य** (ಅಸಾಧ್ಯ) (सं) वि.– शक्याशक्य; साधकबाधक; जुळण्यानजुळण्यासारखे.

साध्वस (ಸಾಧ್ವಸ) (सं) ना.–भय; घाबरेपणा; थरकाप.

साध्वि, (ध्वी) (ಸಾಧ್ವಿ [ಧ್ವೀ]) (सं) ना.–पतिव्रता; परहितकारिणी.

सानि (ಸಾನಿ) (अ.दे) ना.–स्वामिनी; मालकीण; वेश्या बाजार बसवी.

सानु (ಸಾನು) (सं) ना.–शिखर; पठार; डोंगरउतार; शृंग; अरण्य; कोंब; पालवी; मार्ग; वाट; शेवट; झंजावात; सोसाटा; विद्वान; पंडित; सूर्य.

—**प्रदेश–भूमि** (ಪ್ರದೇಶ–ಭೂಮಿ) (सं) ना.–पठार; सपाटभूमी; पाचोळा; प्रस्थ.

सानुकूल (ಸಾನುಕೂಲ) (सं) ना.–अनुकूलता; अनुग्रह; प्रीति; नम्रता.

सानुभव (ಸಾನುಭವ) (सं) वि.–अनुभवासह.

सानुभूति (ಸಾನುಭೂತಿ) (सं) ना.–सहानुभूति; सहृदयता; दुसऱ्याच्या सुखदुःखाशी समरस होणें.

सानुमत् (मंत) (ಸಾನುಮತ್ [ಮಂತ]) (सं) ना.–पर्वत; टेकडी.

सानुराग (ಸಾನುರಾಗ) (सं) वि.–प्रेमळ; सप्रेम; प्रेमपूर्ण; मनोहर; मोहक.

सांतपन (ಸಾಂತಪನ) (सं) ना.–उग्र तप; खडतर तपश्चर्या.

सांत्व (त्वन) (ಸಾಂತ್ವ [ತ್ವನ]) (सं) ना.–मनोरंजन; शांतता; समाधान, शांति.

सांदु (ಸಾಂದು) (क) ना.–तिलक; टिळा; परिमळ द्रव्य; सुवास.

सांद्र (ಸಾಂದ್ರ) (सं) वि.–निबिड; भरीव; दाट; किर्र; एकत्रित; मृदु; कोमल; गुळगुळीत; रास.

सांनिध्य (ಸಾಂನಿಧ್ಯ) (सं) अ.–समीप; जवळ; समोर; बाजूला.

साप (ಶಾಪ) (क) ना.–शाप; शिवीगाळ; अकल्याणचिंतन; अपशब्द; तळतळाट.

सापत्न (ಸಾಪತ್ನ) (सं) ना.–सवतीचा मुलगा, सावत्र पोर; वैरी; शत्रु.

सापत्न्य (ಸಾಪತ್ನ್ಯ) (सं) ना.–सवती मत्सर; भांडण; वैर; सवतीचा मुलगा.

सापेक्ष (ಸಾಪೇಕ್ಷ) (सं) वि.–एकाच्या अनुरोधी; एकावर अवलंबित; अस्वतंत्र; अन्यतुलन; अन्येच्छा; अपेक्षायुक्त.

सापेक्षे (ಸಾಪೇಕ್ಷೆ) (सं) ना.–अपेक्षासहितता; अन्याची इच्छा.

—**वाद** (ವಾದ) (सं) ना.–सापेक्षतावाद; आइन्स्टाइनचा तत्त्वसिद्धांत (Relativity).

साप्तपदीन (ಸಾಪ್ತಪದೀನ) (सं) वि.–सप्तपदीसंबंधीचे. (सं) ना.–सप्तपदी; स्नेह; सलगी.

साप्ताहिक (ಸಾಪ್ತಾಹಿಕ) (सं) ना.–आठवडा; आठवड्याचें वृत्तपत्र.

साफल्य (ಸಾಫಲ್ಯ) (सं) ना.–फलप्राप्ति; कृतार्थता; यश; इच्छापूर्ति.

साबीतु (ಸಾಬೀತು) (अ. दे) ना.–घट्टमुट्ट; सरळ; सिद्ध. (अ. दे.) अ.–होते तसें.

साम (ಸಾಮ) (सं) ना.–सामोपचार; चतुर्विध उपायांपैकीं एक; सामवेद; समेट; सहनशीलता; कोंब; शाखा.

सामग्रि (ಸಾಮಗ್ರಿ) (सं) ना.–उपकरण; उपयुक्त साहित्य; साधन.

सामज (ಸಾಮಜ) (सं) ना.–हत्ती; गज; सामवेदोद्भव; संगीत; गायन.

सामति (ಸಾಮತಿ) (क) ना.–दृष्टांत; उदाहरण; म्हण; प्रहेलिका; उपमान.

सामंत (ಸಾಮಂತ) (सं) ना.–आधीन राजा; जहागीरदार; मांडलिक; संस्थानिक.

सामयिक (ಸಾಮಯಿಕ) (सं) वि.–सामाशी संबंध असलेले; नियतकालिक; क्रमबद्ध; ठराविक काळचा.

सामरस्य (ಸಾಮರಸ್ಯ) (सं) ना.–समरसता; एकजीवत्त्व; तद्रूपता.

सामर्थ्य (ಸಾಮರ್ಥ್ಯ) (सं) ना.–शक्ति; योग्यता.

सामाजिक (ಸಾಮಾಜಿಕ) (सं) वि.–समाजासंबंधी; समाजात राहणारा.
(सं) ना.–सभिक; सदस्य; जनसामान्य.

सामानु (ಸಾಮಾನು) (अ. दे) ना.–वस्तु; पदार्थ; माळ; लक्ष; 'सरकु' पहा.

सामान्य (ಸಾಮಾನ್ಯ) (सं) वि.–साधारण; आधिक्य नसलेला; सर्वसंबंधी; सर्वांनुलक्षी; अश्लील; क्षुद्र; पूरा.
(सं) ना.–संघ; समाज; सार्वबांधव्य; सार्वजनिक कार्य; सामुदायिक विधान; एक अलंकार.

—**ज्ञान** (ಜ್ಞಾನ) (सं) ना.–जागतिक परिस्थितीचें ज्ञान.

—**वनिता** (ವನಿತಾ) (सं) ना.–वेश्या.

—**शास्त्र** (ಶಾಸ್ತ್ರ) (सं) ना.–सामान्य नियम.

सामीप्य (ಸಾಮೀಪ್ಯ)(सं)अ.–जवळ; लागून; शेजारील; बाजूचें. (सं) ना.–मुक्तिविशेष; मोक्ष.

सामुद्रिक (ಸಾಮುದ್ರಿಕ) (सं) वि.–समुद्रासंबंधीचें; समुद्रांत जन्मलेलें.

(सं) ना.—तळहातावरील रेषा, मुखलक्षण वगैरेवरून भूतभविष्यकथन; हात पाहून भविष्य सांगणारा.
सामोद्भव (ಸಾಮೋದ್ಭವ) (सं) ना.—हत्ती; गज.
सामोपचार (ಸಾಮೋಪಚಾರ) (सं) ना.—मृदु उपाय; गोड बोलून मन वळवण्याची रीति; सांत्वन.
सामोपाय (ಸಾಮೋಪಾಯ) (सं) 'साम' पहा.
सांप्रत (ಸಾಂಪ್ರತ) (सं) वि.—आताचें; वर्तमान; उचित; सुस्पष्ट; सुसंबद्ध.
(सं) अ. लगेच; योग्यतेप्रमाणें; उचितपणें; कालानुसार.
सांप्रदाय (ಸಾಂಪ್ರದಾಯ) (सं) ना.—रूढि; परंपरा; पद्धति; वर्तन; नियम.
—इक (ಇಕ) (सं.) वि. रूढीनें आलेले; परंपराप्राप्त; वापरांतील; व्यवहारांतलें.
सांब (ಸಾಂಬ) (सं) ना.—शिव, एक यादव.
सांब्राणि (ಸಾಂಬ್ರಾಣಿ) (अ. दे.) ना.—एक सुगंधी द्रव्य; रताळें.
साम्राज्य (ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ) (सं) ना. चक्रवर्ति राष्ट्र; मोठें राज्य.
साम्य (ಸಾಮ್ಯ) (सं) ना.—सादृश्य; समानता; जोडणी; जुळणी; उपमा; सारखेपणा; जोड; स्नेह; संपर्क.
साय (ಸಾಯ) (सं) ना.—अंत; समारोह; सायंकाल; सामीप्य; बाण.
साय्, (सायु) (ಸಾಯ್ [ಸಾಯು]) (क) धा.—मरणें; जीव जाणें; नाश होणें; निःशक्त होणें.
सायक (ಸಾಯಕ) (सं) ना.—बाण; खड्ग; तलवार.
सायण (ಸಾಯಣ) (सं) ना.—विद्यारण्यांचे बंधु, बुक्कराय मंत्री; वेदभाष्यलेखक.
सायन (ಸಾಯನ) (सं) ना.—सूर्यसिद्धांतानुसार ज्योतिष पद्धति
सायं (ಸಾಯಂ) (सं) ना.—सूर्यास्त; संध्याकाळ.
सायंकाल (ಸಾಯಂಕಾಲ) (सं) ना.—संध्यासमय; संध्या; 'बैगु' पहा.
सायंतन (ಸಾಯಂತನ) (सं) वि.—सायंकालीन; संध्यासमयाचें; सायंकाळचें.
सायस (ಸಾಯಸ) (सं) ना—उपद्रव; अडचण; पीडा; संकट.
सायान्ह (ಸಾಯಾಹ್ನ) (सं) ना.— संध्याकाळ; संध्या.
सायुज्य (ಸಾಯುಜ್ಯ) (सं) ना.—एक मुक्ति; मोक्ष; परमात्म्याचे ठिकाणीं विलीन होणें; जीवशिवैक्य.
सार (रु) (ಸಾರ [ರು]) जवळ येणें; संनिध येणें; बाजूला सरणें; दूर होणें.
(सं) ना. जवळीक; सामीप्य; सांनिध्य.
सार (रु) (ಸಾರ [ರು]) (सं) वि.—श्रेष्ठ; अत्युत्तम; कल्याणकारक; रसभरित.
(क) ना.—माळा; माडी; पूल; शंख.
(सं) ना.—रहस्य, गाभा; तात्पर्य; मुख्यार्थ; बल; सामर्थ्य; मर्म, मतितार्थ; सत्य; अमृत; दूध; पाणी; निर्णय; सिद्धांत; संक्षिप्त विवरण; क्षार; द्रव्य; वस्तु.
सारक (ಸಾರಕ) (सं) वि.—ढकलणारा; पुढें लोटणारा; भेदक; रेचक.
—मलसारक (ಮಲಸಾರಕ) (सं) वि.—मलोत्सर्जक; झाडा होणारें; ढाळ होणारें; भेदक; रेचक.
सारंग (ಸಾರಂಗ) (सं) वि.—ठिपक्याचा; मिश्ररंगी; बेरंगी.
सारंग (ಸಾರಂಗ) (सं) ना.—ठिपके असलेलें हरीण; पट्टे असलेले मृग; हत्ती; सिंह; काळा भ्रमर; कोकीळ; करकोचा; चंदन; सारंगी; काम; मोर; फ्लेमिंग पक्षी; छत्री; मेघ; वस्त्र; केस; शंख; शिव; कमल; बाण; आभरण; सोनें; माती; पृथ्वी; रात्र; काळोख; प्रकाश.
—धर (ಧರ) (सं) ना.—चंद्र; शिव; सारंगधनुष्य वापरणारा; विष्णु.
सारंगि (गी) (ಸಾರಂಗಿ [ಗೀ]) (सं) ना.—एक तंतुवाद्य; भोपळ्याचें तंतुवाद्य; हरिणी.
सारंगिक (ಸಾರಂಗಿಕ) (सं) ना.—शिकारी; पक्ष्याची शिकार.
सारण् (ಸಾರಣ್) (क) अ.—जवळ; समीप; बाजूचा; शेजारचा.
सारण (ಸಾರಣ) (सं) ना.—पुढें ढकलणें; विस्तार; ढाळ; झाडा.
सारणि (णी) (ಸಾರಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना.—प्रवाह; पाट; कालवा; चर; नियमितता; रीति; तीव्रता; वेग; झरा; खाण; खाणी.
सारणे (ಸಾರಣೆ) (क) ना.—लेप; माखण; चालढकल; झाडणी; केरसुणी.
सारथि (ಸಾರಥಿ) (सं) ना.—सूत; रथ चालवणारा; गाडीवान; म्होरक्या; गाडीहाक्या.
सारथ्य (ಸಾರಥ್ಯ) (क) ना.—रथ हाकणें; रथसंचालन; पाठिंबा; म्होरकेपणा.
सारमेय (ಸಾರಮೇಯ) (सं) ना.—कश्यपपत्नि; सरमादेवीचा पुत्र; कुत्रा.
सारस (ಸಾರಸ) (सं) ना.—कमल; सरोवरासंबंधी; बक; पाणकोंबडा.
सारस्वत (ಸಾರಸ್ವತ) (सं) वि.—सरस्वतिदेवीसंबंधीं; विद्याविषयक.
(सं) ना.—सरस्वत्युपासक; बोलघेवडा; विद्वान; पंडित; पंचगौडापैकीं एक.
सारांश (ಸಾರಾಂಶ) (सं) ना.—तात्पर्य; मुख्य भाग; रहस्य; मथितार्थ.
साराय (ಸಾರಾಯ) (सं) ना.—मुख्यार्थ; तात्पर्य; आशय; एक प्रकारचें मद्य.
सारासार (ಸಾರಾಸಾರ) (सं) वि.—सत्वासत्व; सत्यासत्य.

—विचार (ವಿಚಾರ) (सं) ना.—युक्तायुक्त विवेक; सत्यासत्यविचार.

सारि (ಸಾರಿ) (सं) ना.—सोंगटी; पगडें; नरद.
(क) अ.—जवळ जाऊन; पाळीनें; बारीने; सरतीप्रमाणें.

सारिका (के) (ಸಾರಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.—साळुंकी; मैना; 'पुरुळि' पहा.

सारिगे (ಸಾರಿಗೆ) (क) ना.—जमीनीची लागवड; एकाग्रता.

सारिसु (ಸಾರಿಸು) (क) धा.—प्रसिद्ध करणें; डांगोरा पिटणें; घोषणा करणें; समजून सांगणें; लेप देणें; लावणें; झाडणें; केर काढणें; गुळगुळीत करणें.

सारु (ಸಾರು) (क) धा.—प्रगट करणें; हूल उठवणें; ओरडून सांगणें; जाणें; दूर होणें; जवळ येणें.
(क) ना.—आमटी; सांबारें; सार.

सारूप्य (ಸಾರೂಪ್ಯ) (सं) ना—एक मुक्ति; सरूपता; इष्ट देवतेमध्यें लीन होणें; एकरूपता; जुळणी.

सारे (ಸಾರೆ) (क) अ.—जवळ; बाजूस; शेजारी; जवळ येऊन.
(क) ना.—भरती; पाळी; खेप; बारी; क्रम.

सारोद्धार (ಸಾರೋದ್ಧಾರ) (सं) अ.—थोडेंहि न सोडतां; मुख्य गोष्ट बाजूला न ठेवतां; पुरेसें; ध्यानांत येईलसें.
(सं) ना.—सार; निष्कर्ष.

सार्के (ಸಾರ್ಕೆ) (क) ना.—सामीप्य; सुदूरता.
(क) वि.—जवळ; लगत; सोबत.

सार्गळ (ಸಾರ್ಗಳ) (सं) वि.—आडकाठीचा; बंधनयुक्त; गुंतलेला; बंधनांत सापडलेला.

सार्चु (ಸಾರ್ಚು) (क) धा.—दूर पाठविणें; सोडून जाणें; जवळ करणें; प्रगट करणें.

सार्थ (ಸಾರ್ಥ) (सं) वि.—अर्थासह; अर्थविवरणसहित; सकारण; अनुकूल; संपत्तिमान.
(सं) ना.—व्यापारी संघ; वणिक् संघ.

सार्थक (ಸಾರ್ಥಕ) (सं) वि.—प्रयोजनपूर्ण; सफल; हितकर; कल्याणप्रद.
(सं) ना.—साफल्य; उत्तरक्रिया; श्राद्ध; समूह.

सार्थक्य (ಸಾರ್ಥಕ್ಯ) (सं) ना.—फलदायकत्व; परिणामकारिता; यश; कृतकृत्यता.

सार्थवाह (ಸಾರ್ಥವಾಹ) (सं) ना.—अर्थविनिमय करणारा; वर्तक; व्यापारी; व्यापाऱ्यांचा पुढारी.

सार्द्र (ಸಾರ್ದ್ರ) (सं) वि.—आर्द्रतेसह; ओला; कचा; दयाशील; हिरवा; कोवळ्या मनाचा.

सार्व (ಸಾರ್ವ) (सं) वि.—सर्व; सकल; अखिल; सर्वासंबंधीं.

सार्वजनिक (ಸಾರ್ವಜನಿಕ) (सं) वि.—अखिल लोकांसंबंधीं; सामाजिक; सार्वजनसंबंधीं.

सार्वत्रिक (ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ) (सं) वि.—कोठेहि असणारा; सर्वव्यापी; चोहीकडे असणारा; सर्वसामान्य; सर्वसंबंधी.

सार्वभौम (ಸಾರ್ವಭೌಮ) (सं) ना.—सर्वभूमीचा मालक; सम्राट; चक्रवर्ती; महाराज; राजाधिराज; एक दिग्गज.
(सं) वि.—जागतिक; अखिल भूमिविषयक.

साल् (ಸಾಲ್) (क) धा.—पुरे होणें; समर्थ होणें; उपयोगी येणें; कर्ज काढणें.
(क) ना.—ओळ; श्रेणि; पंक्ति; कर्ज.
—तेगे, (ತೆಗೆ) (क) धा.—कर्ज काढणें; कर्जबाजारी होणें.

साल (ಸಾಲ) (सं) ना.—शालवृक्ष; सावरी; एक जातीचें झाड; तट; कुंपण; वई; कूड; भिंत; एक मासा.
(क) ना.—श्यालक; मेहुणा; पत्नीचा भाऊ; ऋण; उसनवट; दाक्षिण्य; उपकार; आधार; कर्ज; 'हंमु' पहा.
—इग (ಇಗ) (क) ना.—ऋणको; कर्जदार; कर्ज देणारा; धनको; कोष्टी.
—वणिग (ವಣಿಗ) (क) ना.—कर्जवाम करणारा; ऋणको; ऋणाइत.

सालिग्राम (ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ) (सं) ना.—विष्णुरेखा असलेला शालिग्राम; गंडकीतील काळा गुळगुळीत गोटा.

सालदे (ಸಾಲದೆ) (क) अ.—कर्जवाम न करतां; उसनवट न करतां.
(क) क्रि.—पुरें झालें ना ?

सालभंजिके (ಸಾಲಭಂಜಿಕೆ) (स) ना.—पुतळी; बाहुली; कठपुतळी; 'शालभंजिका' पहा.

सालंकार (ಸಾಲಂಕಾರ) (सं) वि.—अलंकारसहित;
(सं) ना.—वधूला सालंकृत देण्याचा विधी.

सालंकृतकन्यादान (ಸಾಲಂಕೃತಕನ್ಯಾದಾನ) (सं) ना.—वस्त्रभरणासहित वधू वराला देण्याची विवाहपद्धति.

सालिग (ಸಾಲಿಗ) (क) ना.—कर्ज देणारा सावकार; कोष्टी; देवांग; विणकर;

सालु (ಸಾಲು) (क) धा.—पुरें होणें; समर्थ होणें; उपयोगी येणें.
(क) ना.—ओळ; पंक्ति; श्रेणि

साले (ಸಾಲೆ) (क) ना.—शाळा; पाठशाळा; विद्यालय; शिक्षणसंस्था; कार्यकर्त्यांचा संघ; भात; साळी.

सालेग (ಸಾಲೆಗ) (क) ना.—कोष्टी; साळी; देवांग; विणकर; 'सालिग' पहा.

सालोक्य (ಸಾಲೋಕ್ಯ) (सं) ना.—एक मुक्ति; सलोकता; एकाच लोकात राहणारा.

साल्गुं (ಸಾಲ್ಗುಂ) (क) अ.—पुरेसें; पुरें; भरपूर.

साल्व (ಸಾಲ್ವ) (क) वि.—पुरेसें.
(क) ना.—शाल्व राक्षस.

साल्विनेगं (ಸಾಲ್ವಿನೆಗಂ) (क) वि.–पुरे होण्याइतकें; पुरेसें.
(क) अ.–भरपूर; पुरे होईतों.

साव (हु) (वु) कार (ಸಾವ[ವು]ಹು]ಕಾರ) (अ.दे.) ना.–श्रीमंत; धनवान्; संपत्तिमान; व्याजबट्टा करणारा.

सावकाश (ಸಾವಕಾಶ) (सं) वि.–अवकाशसहित; जागा असलेला.
(सं) अ.–हळुहळु; वेतानें.

सावगिसु (ಸಾವಗಿಸು) (क) धा.–सावरणें; नीट करणें; व्यवस्थित करणें; सुधारणें; रेवेवर आणणें; गप्प बसणें.

सावधान (ಸಾವಧಾನ) (सं) ना.–तृप्ति; जागृति; जागरण; निस्तब्धता; अवधान; ध्यान; माया; जागा.

सावन (ಸಾವನ) (सं) वि.–यज्ञासंबंधी; यज्ञाचा शेवटचा भाग.
(अ.दे.) ना.–श्रावण महिना.

सावंत (ಸಾವಂತ) (क) ना.–सामंत; जहागीरदार; मांडलिक; खंडणी देणारा राजा; आश्रित राजा.

सावयव (ಸಾವಯವ) (सं) वि.–सांगोपांग; अवयवधारी; प्राणी.

सावरिसु (ಸಾವರಿಸು) (क) धा.–सावरणें; नीट करणें; ठीक करणें; चेतवणें; समाधान करणें.

सावासि (ಸಾವಾಸಿ) (क) ना.–सहवासी; अनुचर; जोडीदार; ब्राह्मण; ब्राह्मणातील पोटजात. स्नेही; मित्र.

सावित्र (ಸಾವಿತ್ರ)(सं) वि.–सूर्याविषयीं; सवित्यासंबंधीं; सूर्याचा.

सावित्र संतति (ಸಾವಿತ್ರಸಂತತಿ) (सं) वि.–सूर्यवंश; रघुवंश.

सावित्रि (ಸಾವಿತ್ರಿ) (सं) ना.–सूर्य स्तोत्र; सूर्यस्तुतिः अश्वपतीची मुलगी; सत्यवान पत्नि.

साविरारु (ಸಾವಿರಾರು) (क) वि.–हजारों; असंख्य; पुष्कळ; विपुल.

सावु (ಸಾವು) (क) ना.–मरण; निधन; नाश; अंत.

सावुनोवु (ಸಾವುನೋವು) (क) ना.–मरणाला कारण होणारें दुखणें; महदाघात; कष्ट; कार्पण्य.

साष्टांग (ಸಾಷ್ಟಾಂಗ) (सं) वि.–आठ अंगांसह.
(सं) ना.–नमस्कार; योग; रतिः पूजा.
—**नमस्कार** (ನಮಸ್ಕಾರ) (सं) ना.–दीर्घदंड नमस्कार; लोटांगण; दंडवत; (गुडघा; हात; पाय; हृदय; मति; डोके; मंत्र; दृष्टि ही आठ अंगें.)

सास (ಸಾಸ) (क) ना.–साहस; दीर्घप्रयत्न; श्वासोच्छ्वास; वायु; पराक्रम.

सासिग (ಸಾಸಿಗ) (क) वि.–साहसी; परक्रमी; दीर्घ; कष्टाळु; संकटानें भरलेला; विचारशून्य.

सासिर् (र) (ಸಾಸಿರ್ [ರ]) (क) वि.–सहस्र; हजार.

सासिरगण्ण (ಸಾಸಿರಗಣ್ಣ) (क) ना.–सहस्राक्ष; इंद्र.

सासिवे (वि) (ಸಾಸಿವೆ [ವಿ]) }
सासुवे (वि) (ಸಾಸುವೆ [ವಿ]) } (क) ना.–मोहरी; राई; फोडणीचे दाणे. 'सर्षप' पहा.

सास्ना (स्ने) (ಸಾಸ್ನಾ [ಸ್ನೆ]) (सं) ना.–गाय, बैल वगैरेची गळ्याखालील पोळी. 'गंगडोगलु' पहा.

साहचर्य (ಸಾಹಚರ್ಯ) (सं) ना.–सहचलन; सहवास; सहजीवन; संपर्क; संसर्ग; जोडीदार.

साहजिक (ಸಾಹಜಿಕ) (स) वि.–सहज; सुलभ; सरळ.

साहणि (णिग) (ಸಾಹಣಿ [ಣಿಗ]) (क) ना.–घोड्यांना शिकवणारा; घोड्यांचा बुजरेपणा घालवणारा.

साहस (ಸಾಹಸ) (सं) ना.–दीर्घप्रयत्न; पराक्रम; धैर्य; विचारहीन प्रयत्न; धीटपणा.

साहस (सिक) (ಸಾಹಸಿ[ಸಿಕ]) (सं) वि.–दीर्घप्रयत्नशील; पुढें होऊन करणारा; जबाबदार.

साहस्र (ಸಾಹಸ್ರ) (सं) वि.–सहस्रावधि; हजारो; हजाराविषयीं.

साहाय्य (ಸಾಹಾಯ್ಯ) (सं) ना.–साह्य; मदत; आपलेपणा.

साहित्य (ಸಾಹಿತ್ಯ) (सं) ना.–शब्दार्थ युक्तता; वाङ्मय; भाषा भांडार; मनोरंजक काव्यनाटकादि रचना; साधनसामग्री; उपकरण.

साह्य (ಸಾಹ್ಯ) (सं) ना.–मदत; संग; सोबत.

साळ (ಸಾಳ) (क) ना.–एक चर्मवाद्य.

साळुव (ळ्व) (ಸಾಳುವ [ಳ್ವ]) (क) ना.–साळपक्षी; ससाणा; विजयनगरचें राजघराणें.

सिंह (ಸಿಂಹ) (सं) वि.–श्रेष्ठ.
(सं) ना.–वनराज; एक शूर पशु; सिंहरास.
—पीठ-पिष्टर (ಪೀಠ) (ಪಿಷ್ಟರ) (सं) ना.–सिंहासन.

सिंहावलोकन (ಸಿಂಹಾವಲೋಕನ) (सं) ना.–सिंहाची दृष्टी; मागे वळून पाहण्याची प्रवृत्ति; गत जीवनाचा आढावा.

सिंहासन (ಸಿಂಹಾಸನ) (सं) ना.–गादी; पीठ; राजपीठ; सभापीठ; राजासन.

सिंहि (ही) (ಸಿಂಹಿ [ಹೀ]) (सं) ना.–सिंहीण; मादीसिंह.

सिंहिका (के) (ಸಿಂಹಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना.–राहूची आई.

सिकत (ಸಿಕತ) (सं) ना.–वाळु; वालुका; पुलिन; रेव.

सिके (ಸಿಕೆ) (क) ना.–शिखा; ज्वाला; जाळ; मोरतुरा; शेंडी; केस.

सिक्कटि (ಸಿಕ್ಕಟಿ) (क) ना.–कंगवा; फणी.

सिक्कु (ಸಿಕ್ಕು) (क) धा.–सापडणें; प्राप्त होणें; हाती येणें; लाभणें.
(क) ना.–गाठ; गुंता; जंजाळ; गळफास; घाण.

सिक्त (ಸಿಕ್ತ) (सं) वि.–ओले; हिरवे; कचे; चुरडलेले; कुस्करलेले; चिमटलेले.

सिक्थ (क्थक) (ಸಿಕ್ಥ [ಕ್ಥಕ]) (सं) ना.–मेण; मधमाशीच्या पोळ्याचें मेण; शिजवलेलें धान्य.

सिगडि (ಸಿಗಡಿ) (क) ना.–पाण्यांतील किडे.

सिगि (ಸಿಗಿ) (क) धा.–फाडणें; दुभंगणें; तुकडे करणें; चिरणें.

सिगित (ಸಿಗಿತ) (क) ना.–चीरफाड; मोडतोड; उड्डाण.

सिगु (ಸಿಗು) (क) धा.–प्राप्त होणें; लाभणें; हाती येणें. हात पोचणें.

सिगुर् (रु) (ಸಿಗುರ್ [ರು]) (क) धा.–जखम करणें; ओरबडणें; ओरखडणें.

(क) ना.–चोय; चोयटी; चूर; दोष; उणीव.

सिगुळ (ಸಿಗುಳು) (क) ना.–तुकडा; फाक; संकोच; दाक्षिण्य; लाज; भीड.

—आळु (ಆಳು) (क) वि.–दाक्षिण्यशील; लाजाळु; भीड करणारा.

सिग्गाळि (ಸಿಗ್ಗಾಳಿ) (क) ना.–संकोच करणारा; लज्जाशील. मुखदुर्बळ; अबोल; घुम्या.

सिग्गिग (ಸಿಗ್ಗಿಗ) (क) ना.–राक्षस; दानव; लाजरा.

सिग्गिलि (ಸಿಗ್ಗಿಲಿ) (क) वि.–निलाजरा; लज्जाहीन.

सिग्गु (ಸಿಗ್ಗು) (क) ना.–दाक्षिण्य; जुगुप्सा; लज्जा; लाज.

—आळि (ಆಳಿ) (क) वि.–संकोचशील; लाजरा; लज्जालु.

सिंग (ಸಿಂಗ) (क) ना.–शृंग; शिंग; मोड; कोंब; मोळका; शिखर; सिंह; शार्दूल; मृगेंद्र.

सिंग (गा) डि (ಸಿಂಗ [ಗಾ] ಡಿ) (क) ना.–पोहण्याचा भोपळा; तरंगण्याचें साधन.

सिंगदेरळ् (ಸಿಂಗದೇರಳ್) (क) ना.–सिंहवाहिनी; महालक्ष्मी. दुर्गा; पार्वती. चामुंडादेवी.

सिंग(गा)र (ಸಿಂಗ [ಗಾ] ರ) (क) ना.–शृंगार; शोभा; आरास; अलंकार; सौंदर्य; भूषण; एक काव्यरस.

सिंगली (ळी) क (ಸಿಂಗಲೀ [ಳೀ] ಕ) (क) ना.–काळ्या तोंडाचें माकड; हुप्या.

सिंगवणे (ಸಿಂಗವಣೆ) (क) ना.–सिंहासन.

सिंगाडि (ಸಿಂಗಾಡಿ) (क) ना.–धनुष्यबाण; इंद्रधनुष्य.

सिं (हिं) गार (ಸಿಂ [ಹಿಂ] ಗಾರ) (क) ना.–सुपारीचें फूल; अलंकार; आभरण.

सिंगि (ಸಿಂಗಿ) (क) ना.–शृंगी; शेळी; मेंढी; एक मुनि; एक शिवगण; सिंहीण.

सिंघाण (ಸಿಂಘಾಣ) (सं) ना.–लोखंडाचा गंज; 'तुकु' पहा.

सिंचन (ಸಿಂಚನ) (सं) ना.–शिंपण; प्रोक्षण; शिंतोडणी.

सिंजारव (ಸಿಂಜಾರವ) (सं) ना.–किण किणध्वनि; पैंजणाचा झणत्कार; धनुष्टंकार; गुंजारव.

सिंजित (ಸಿಂಜಿತ) (सं) ना.–टणत्कार; किंकिणीचा आवाज.

सिंजिनि (नी) (ಸಿಂಜಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना.–मौर्वी; ज्या; धनुष्याची दोरी.

—नाद (ನಾದ) (सं) ना.–धनुष्टंकार.

सिट्टु (ಸಿಟ್ಟು) (क) ना.–कोप; चीड; राग; क्रोध; मनःकलुषता.

सिडि (ಸಿಡಿ) (क) ना.–उडणें; दूर जाणें; चोपणें; दटावणें; बोट दाखवून दरडावणें.

(क) ना.–पूड; लोखंडी कडीकोंडी; अडणा; हत्तीचा मदस्राव.

—को (गो) ळवे (ಕೊ [ಗೊ] ಳವೆ) (क) ना.–काडतुस.

—मिडि (ಮಿಡಿ) (क) ना.–तळमळ; कळवळा.

मिडिगोळ् (ಮಿಡಿಗೊಳ್) (क) धा.–तळमळणें; चडफडणें.

सिडित (ಸಿಡಿತ) (क) ना.–जखम; चीरफाड; क्रोध; उड्डाण.

सिडिगुंडु (मद्दु) (ಸಿಡಿಗುಂಡು [ಮದ್ದು]) (क) ना.–स्फोटक दारूगोळा; तोफ; सुरुंग; दारूचा नळा; सुरनळा.

सिडिलु (ಸಿಡಿಲು) (क) ना.–गडगडाट; मेघगर्जना; वीज; वज्रायुध.

सिडिवले (ಸಿಡಿವಲೆ) (क) ना.–एक जाळें; फेकण्याचें जाळें.

सिडिसु (ಸಿಡಿಸು) (क) ना.–शिंरडणें; शिंपणें; प्रोक्षण करणें; स्फोट करणें; झारीनें पाणी घालणें; सिंचिणें; थेंब पाडणें.

सिडिसोने (ಸಿಡಿಸೋನೆ) (क) ना.–पावसाची झिमझिम; पाऊस

सिडिंबु (ಸಿಡಿಂಬು) (क) धा.–गडबड करणें; आतुरता; दाखविणें; चिडणें; रागावणें.

(क) ना.–पाऊस; तिरंदाजाच्या मनगटावरील चामड्याचा पट्टा.

सिडुक (ಸಿಡುಕ) (क) वि.–दोषी; शीघ्रकोपी; रागीट; चिडका.

सिडुकु (ಸಿಡುಕು) (क) ना.–क्रोध; चीड; निंदा; शिवीगाळ; उद्वेग; चहाडी; कलंक; दुर्लौकिक; कोप.

सिडुंबु (बे) (ಸಿಡುಂಬು [ಬೆ]) (क) ना.–होली; पाऊस; काटेरी झाड; काटे; देवीरोग.

सिंडरिसु (ಸಿಂಡರಿಸು) (क) धा.–कंटाळणें; आळोखेपिळोखे देणें; तिरस्कार दाखवणें.

सिंडु (ಸಿಂಡು) (क) ना.–दुर्गंधी; घाण; कुवास.

सित (ಸಿತ) (सं) ना.–चांदी; शुक्र; पांढरेंगंध.

सितग (ಸಿತಗ) (क) वि.–जार; व्यभिचारी; नीच; उद्धत.

सितगे (ಸಿತಗೆ) (क) ना.–जारिणी; व्यभिचारिणी.

सितपक्ष (ಸಿತಪಕ್ಷ) (सं) ना.–शुद्धपक्ष; शुक्लपक्ष; चांदण्याचा पंधरवडा; हंसपक्षी.

सितरोचि (ಸಿತರೋಚಿ) (सं) ना.–चंद्र; शिव; परमेश्वर.

सितवाहन } (ಸಿತವಾಹನ) (सं) ना. – श्वेताश्व; पार्थ; अर्जुन.
सितहय } (ಸಿತಹಯ)
सितांशु (ಸಿತಾಂಶು) (सं) ना. – चंद्र; कापूर.
सिताळ (ಸಿತಾಳ) (क) ना. – नैवेद्य; पान (नैवेद्याचें पान).
सितेतर (ಸಿತೇತರ) (सं) वि. – काळें.
सितोपल (ಸಿತೋಪಲ) (सं) ना. – खडीसाखर; काल्पी साखर.
सिदुगु (ಸಿದುಗು) (क) धा. – चाचपणें; चाचपडणें; हुडकणें; शोधणें; नखानें ओरखडणें.
सिदाय (ಸಿದಾಯು) (क) ना. – खंडणी; फाळणी; फाळा; सारा.
सिद्ध (ಸಿದ್ಧ) (सं) वि. – प्राप्त; अस्तित्वाला स्पष्ट; निर्णित; पूर्णत्त्वाला पोचलेले; निश्चित; जयशाली; यशस्वी.
(सं) ना. सिद्धपुरुष; योगी; देवजाति.
सिद्धपुरुष (ಸಿದ್ಧಪುರುಷ) (सं) ना. – असामान्य शक्ति असलेला; योगी; मोक्षमार्गी. महात्मा.
सिद्धरस (ಸಿದ್ಧರಸ) (सं) ना. – किमया; सुवर्ण बनवण्यासाठी योजिलेला पारा; अमृत.
सिद्धांत (ಸಿದ್ಧಾಂತ) (सं) वि. – विवेकपूर्वक घेतलेला निर्णय; सत्यतत्त्व; प्रमेय.
सिद्धांति (ಸಿದ್ಧಾಂತಿ) (सं) ना. – भूतभविष्य सांगणारा; ज्योतिषी; विज्ञानी; देवऋषि.
सिद्धाय (ಸಿದ್ಧಾಯ) (सं) ना. – फाळा; खंडणी; सारा.
सिद्धार्थ (ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ) (सं) ना. – इष्टार्थ लाभलेला; सुदैवी; बुद्धदेव; अर्हत; श्रीमंत.
सिद्धि (ಸಿದ್ಧಿ) (सं) ना. – फलप्राप्ति; जय; हस्तंगतता; संपूर्णता; अतिमानव शक्ति; निर्णय; निश्चितार्थ; प्राप्ति; योगसाधना; अष्टसिद्धि.
सिद्धिविनायक (ಸಿದ್ಧಿವಿನಾಯಕ) (सं) ना. – गणपति; सिद्धिपति.
सिद्धिसु (ಸಿದ್ಧಿಸು) (क) धा. – फल येणें; पुरेसें होणें; हातीं येणें; अस्तित्वांत येणें; पूर्ण होणें; संपणें; तडीला नेणें; शेवट गाठणें.
सिध्म (ಸಿಧ್ಮ) (सं) ना. – शिबें; चर्मरोग; कुष्ठरोग.
सिंधुर (धूर) (ಸಿಂಧುರ [ಧೂರ]) (सं) ना. शेंदूर; तांबड्या रंगाची पूड; कुंकुम; पुष्पराग; एकवृक्ष; हत्ती; गज. एक राक्षस.
सिंध (ಸಿಂಧ) (सं) ना. – पताका; निशाण; बावटा.
सिंधु (ಸಿಂಧು) (सं) ना. – समुद्र; पंजाबांतील एक नदी; एक देश.
सिंधुपुत्र (ಸಿಂಧುಪುತ್ರ) (सं) ना. भीष्माचार्य.
सिंधुराज (ಸಿಂಧುರಾಜ) (सं) ना. – सिंधुदेशाचा राजा; जयद्रथ.
सिपायि (ಸಿಪಾಯಿ) (अ-दे) ना. – शिपाई; चाकर; नोकर; जवान.

सिप्पु (ಸಿಪ್ಪು) (क) ना. – शिंप; शिल्प; चीप; दगडाचा तुकडा; शुक्ति.
सिप्पे (ಸಿಪ್ಪೆ) (क) ना. – साल; फळाची साल; निःसत्त्व भाग.
सिबरु (ಸಿಬರು) (क) ना. – देहावरील डाग; शिबें.
सिबं (ब्बं) दि (ಸಿಬಂ [ಬ್ಬಂ] ದಿ) (अ. दे ना. – नोकरवर्ग; पहारेकऱ्याचा वर्ग.
सिबिके (ಸಿಬಿಕೆ) (क) ना. – पालखी; मेणा; शिबिका; खोरें; पावडे.
सिब्बु (ಸಿಬ್ಬು) (क) ना. – चर्मरोग; शिबें.
सि (से) ब्रा (ಸಿ [ಸೆ]ಬ್ರಾ) (अ-दे) ना. – झेब्रा; पट्ट्यापट्ट्याचा घोडा.
सिमिसिमिगरे } ಸಿಮಿಸಿಮಿಗರೆ) (क) धा. – सुईऽऽ असा
सिमिसिमिसु } (ಸಿಮಿಸಿಮಿಸು) आवाज होत जळणें.
सिंपडिसु (ಸಿಂಪಡಿಸು) (क) धा. – शिंपडणें; शिंपणें; झारीनें पाणी घालणें; प्रोक्षणें; फवारा मारणें; 'सिडिसु' पहा.
सिंपिग (ಸಿಂಪಿಗ) (क) ना. – शिंपी; कपडे शिवणारा; दर्जी; शिल्पक.
सिंपिणि (ಸಿಂಪಿಣಿ) (क) ना. – ठिबकणी; प्रोक्षण; झारी.
सिंपु (ಸಿಂಪು) (क) ना. – मोत्याची शिंप; मोत्याचें कवच; शुक्ति; कालवाचें कवच.
सिंबळ (ಸಿಂಬಳ) (क) ना. – श्लेष्माजल; नाकांतील मळ; शेंबूड; मेकड.
सिंबे (बि) (ಸಿಂಬೆ [ಬಿ]) (क) ना. – चुंबळ; सापाचें वेटोळें.
सिय् (ಸಿಯ್) (क) वि. – गोड; रुचकर; मधुर; स्वादिष्ट; आमोददायी.
सिय्यने (य्येने) (ಸಿಯ್ಯನೆ [ಯ್ಯೆನೆ]) (क) वि. – मधुर; सुवासिक.
सिर (रस्) (ಸಿರ [ರಸ್]) (सं) ना. – डोकें; शीर्ष; मुंड.
(क) ना. – शिरा; धमनी; नाडी.
सिरि (ಸಿರಿ) (क) ना. – श्री; धन; पैसा; लक्ष्मी; ऐश्वर्य; वैभव; शोभा; सौंदर्य.
सिरिकंट (ಸಿರಿಕಂಟ) (क) ना. – श्रीकंठ; शिव; परमेश्वर.
सिरिकंड (ಸಿರಿಕಂಡ) (क) ना. – श्रीखंड; श्रीगंध; चंदन.
सिरिनरे (ಸಿರಿನರೆ) (क) ना. – लहानपणींच केस पिकणें.
सिरिमुडि (ಸಿರಿಮುಡಿ) (क) ना. – सुंदर बुचडा; देवमूर्तीचे कबरीबंधन.
सिरियरस (ಸಿರಿಯರಸ) (क) ना. – विष्णु; कृष्ण.
सिरियरसि (ಸಿರಿಯರಸಿ) (क) ना. – संपत्तीची स्वामिनी; लक्ष्मी; देवी.
सिरियोंडु (ಸಿರಿಯೋಂಡು) (क) ना. – भाजकी कौलें.
सिरिवर (ಸಿರಿವರ) (क) ना. – श्रीवर; विष्णु; कृष्ण; लक्ष्मीपति.

सिरिवायि (ಸಿರಿವಾಯಿ) (क) ना. – ओठ फाटलेलें तोंड; श्रीमुख; गुरुजनांची पवित्र वाणी.

सिरिवेण (ಸಿರಿವೆಣ್) (क) ना. – लक्ष्मीदेवी.

सिरिस (ಸಿರಿಸ) (क) ना. – शौर्य, पराक्रम, पौरुष; शिरीष; शिरसाचें झाड.

सिरिवोळतु (ಸಿರಿವೊಳ್ತು) (क) ना. – संध्यावंदनाचे तीन मंगल काल.

सिर्कु (ಸಿರ್ಕು) (क) ना. – अडचण; गाठाळपणा; संकट, कष्ट; गंडांतर; संकोच; लाज; लज्जा.

सिलकु (ल्कु) (ಸಿಲಕು [ಲ್ಕು]) (क) धा. – अडकणें; अडचणीत येणें; पात्र होणें.
(अ. दे.) ना. – शिल्लक; बाकी; उरवणी.

सिलुबे (ಸಿಲುಬೆ) (अ. दे.) ना. – फाशीचा खांब; खिस्तवधाचा सूळ.

सिलुवु (ಸಿಲುವು) (क) वि. – कोमल; पातळ; चपटा.

सिवंगि (ಸಿವಂಗಿ) (क) ना. – चित्ता; त्रिबळ्या; बिब्या वाघ.

सिवडु (डि) (ಸಿವಡು [ಡಿ]) (क) ना. – चुंबळ; भांड्याखालची बैठक.

सिवदिडु (ಸಿವದಿಡು) (क) धा. – 'उदो उदो' पुकारणें; उद्घोषणा करणें

सिवरु (ಸಿವರು) (क) ना. – झिमझिम पाऊस; भुरभुर.

सिविके (गे) (ಸಿವಿಕೆ [ಗೆ]) (क) ना. – पालखी; मेणा; शिबिका; डोली. 'अंदण' पहा.

सिसु (ಸಿಸು) (क) ना. – शिशु; मूल; बालक; तान्हुला.

सिहि (ಸಿಹಿ) (क) वि. – मधुर; गोड; रुचकर.

सिळ्ळे (ಸಿಳ್ಳೆ) (क) ना. – चीरफाड; चिपडें, डोळ्यातील मळ; शाखा; कोंब; विभक्त स्थिति.

सी (ಸೀ) (क) धा. – जळून जाणें; काळे ठिकर होणें.
(क) ना. – माधुर्य; सौंदर्य; थंडपणा.

सीकरणे (ಸೀಕರಣೆ) (क) ना. – शिकरण; आमरस; फळाचा रस.

सीकर (ಸೀಕರ) (सं) ना. – पावसाची लहान सर; झिमझिम; शिंतोडणी; प्रोक्षण

सीकरि (ಸೀಕರಿ) (क) ना. – जळून खाक; जळून झालेली राख; कोळसा.

सीकरिवोगु (ಸೀಕರಿವೋಗು) (क) धा. – जळून खाक होणें; कोळसा होणें; नाश होणें.

सीग (गु) डि (ಸೀಗ [ಗು] ಡಿ) (क) ना. – एक पाणकिडा; सरककिडा; निवळी.

सीगुरि (ಸೀಗುರಿ) (क) धा. – एका बाजूला वाकणें; कलणें.
(क) ना. – चौरी, चामर; सूर्यपान.

सीगुरिसु (ಸೀಗುರಿಸು) (क) धा. – वाकणें; बाजूला कलणें; पालवी फुटणें; वाकविणें.

सीगे (ಸೀಗೆ) (क) ना. – शिकेकाई; घाण काढणें; स्वच्छता; धूलन.
— अण्णे-स्नेह (ಅಣ್ಣೆ–ಸ್ನೇಹ) (क) ना. – स्वाभाविक वैर; हाडवैर

सीटु (सींटु) (ಸೀಟು [ಸೀಂಟು]) (क) धा. – पिळणें; पुसणें; विंचरणें.

सीतर् (रु) (ಸೀತರ್ [ರು]) (क) ना. – क्रोध; राग, चीड.

सीतळ (ಸೀತಳ) (क) वि. – थंडगार; शीत; हिमशीत.
(क) ना. – धुकें; दहिवर

सीता (ಸೀತಾ) (सं) ना. – जानकी; रामपत्नी; नांगराचा तास; एक प्रकारचें गवत.

सीताफल (ಸೀತಾಫಲ) (सं) ना. – एक फळ.

सीतु (ಸೀತು) (क) अ. – जळून; खाक होऊन; काळवंडून; मधुरपणें; गोडी गुलाबीनें.

सीदु (ಸೀದು) (क) ना. – मद्य; दारू.

सीन् (नु) (ಸೀನ್ [ನು]) (क) धा. – शिंकणे; शिंकरणें.
(क) ना. – शिंक; नाकानें घेतलेला श्वासोच्छ्वास.

सीबे (ಸೀಬೆ) (क) ना. – पेरु; कवठ.

सीमन् (ಸೀಮನ್) (सं) ना. – सीमा; हद्द;

सीमंत (ಸೀಮಂತ) (सं) ना. – सीमारेषा; सरहद्द; सीमांची खूण; केसांचा भांग; गर्भिणीचा संस्कार; भांग पाडण्याचा विधी.

सीमंतपुत्र (ಸೀಮಂತಪುತ್ರ) (सं) ना. – तान्हें मूल; लाडका लेक; वडील पुत्र.

सीमंतमणि (ಸೀಮಂತಮಣಿ) (सं) ना. – चूडामणी; डोक्यांतील दागिना.

सीमंतिनि (नी) (ಸೀಮಂತಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – सुवासिनी; सती; स्त्री.

सीमंतोन्नयन (ಸೀಮಂತೋನ್ನಯನ) (सं) ना. – साळीच्या काड्यांनी प्रथम गर्भिणीचा भांग पाडण्याचा विधि.

सीमा (मे) (ಸೀಮಾ [ಮೆ]) (सं) ना. – सीमा; मर्यादा; हद्द; क्षितिज; प्रदेश; अवधि; विदेश; औचित्याची मर्यादा.
—पूजन (ಪೂಜನ) (सं) ना. – सीमांतपूजन.

सीमोल्लंघन (ಸೀಮೋಲ್ಲಂಘನ) (सं) ना. – सीमेबाहेरील शमी पूजन; मुलुखगिरी; सोनें आणण्यासाठीं मर्दुमकी.

सीयाळ (ಸೀಯಾಳ) (क) ना. – शहाळें; शहाळ्याचें पाणी.

सीयु (ಸೀಯು) (क) धा. – जळणें; भाजणें; शिजणें.

सीर् (रु) (ಸೀರ್ [ರು]) (क) धा. – चावणें; उडी मारणें; भांडणें; ओरडणें; रागावणें; किंचाळणें;
(क) ना. – अत्यल्प; ऊ चें अंडे; लीख.

सीर (ಸೀರ) (क) वि. – पातळ; लहान; त्रासदायक.
(सं) ना. – नांगर; हल; सूर्य; अर्कांचें झाड.
सीरण (ಸೀರಣ) (क) ना. – बाण; शर; पटाशी; तासणी.
सीरणिगे (ಸಿರಣಿಗೆ) (क) ना. – चिरणें; कंगवा; फणी.
सीरध्वज (ಸೀರಧ್ವಜ) (सं) ना. – जनकराजा; नांगराचे चिन्ह ध्वजावर ठेवणारा.
सीरपाणि (भृत) } (ಸೀರಪಾಣಿ [ಭೃತ್])
सीरसीरि } (ಸೀಕಸೀರಿ) (क.) ना. –
बलराम; नांगर हातांत धरणारा.
सीरयोग (ಸೀರಯೋಗ) (सं) ना. – नांगराला जोडलेले बैल.
सीरुडु (ಸೀರುಡು) (क) ना. – झिल्ली; झिट्टी; किर्रऽऽ असा आवाज करणारा किडा; पतंग.
सीरुंबुळाडु (ಸೀರುಂಬುಳಾಡು)(क) धा. – चूळ भरणें; खुळखुळून चूळ टाकणें; चूळ फेकणें.
सीरुंबुळु (ಸೀರುಂಬುಳು) (क) ना. – चूळ; संततधार; थेंबाथेंबानें गळणें; ठिबकणी.
सीरे (ಸೀರೆ) (क) ना. – साडी; लुगडें.
सीर्पनि (ಸೀರ್ಪನಿ) (क) ना. – शिंपणी; प्रोक्षण; शिडकावा; फवारा; सीकर.
सीवट (ಸೀವಟ) (क) धा. – चिपाड; रस काढल्यानंतर उरणारी चोय; चवळ; सोपट.
सीवन (ಸೀವನ) (क) ना. – शिवणकाम; शिलाई.
सीवनि (ಸೀವನಿ) (क) ना – सुई; सूची; दाभण.
सीवर (ಸೀವರ) (क) ना. – तिरस्कार; अवहेलना; हिणवणी; हंगवणी; विसंगति; ओकारी.
सीवरिसु (ಸೀವರಿಸು) (क) धा. – हिणवणें; हंगवणें; तुच्छ लेखन; ओकारी करवणें.
सीवु (ಸೀವು) (क) धा. – अलंकारणें; शृंगारणें; शिजणें; जळणें.
(क) ना. – जळण; कळंज; काळवंडणी.
सीसक (ಸೀಸಕ) (क) ना. – शीर्षक; शिरस्त्राण.
सीळ् (ळु) (ಸೀಳ್ [ಳು]) (क) धा. – फाडणें; तुकडे करणें; फट सोडणें; पूर्ण चिरणें.
(क) ना. – भाग; फाक; तुकडा; लड; चीत्कार; किंचाळी.
सु (ಸು) (सं) अ. – सत्, चांगलें, सुलभ, योग्य, या अर्थांचा शब्दारंभी येणारा उपसर्ग.
सुकर (ಸುಕರ) (सं) वि. – सुलभ; सोपा; अनुकूल; उदार.
सुकवि (ಸುಕವಿ) (सं) ना. – श्रेष्ठकवि; कविवर.
सुकाल (ಸುಕಾಲ) (सं) ना. – अनुकूल समय; योग्यवेळ; सुगीचे दिवस; सुदैवाचा काळ.
सुकुमार (ಸುಕುಮಾರ) (सं) वि. – सुंदर; कोमल; मधुर; ललित.
(सं) ना. – चांगला मुलगा; सुपुत्र.

—अक्षर (ಅಕ್ಷರ) (सं) ना. – सानुनासिक अक्षर; मृदुवर्ण.
सुकुमारि (ಸುಕುಮಾರಿ) (सं) ना. – चांगली मुलगी; सुकन्या; कोमला; सुंदरी.
सुकुमारता (ते) (ಸುಕುಮಾರತಾ [ತೆ]) (सं) ना. – कोमलता; लालित्य; माधुर्य; सौंदर्य; काव्यातील मधुराक्षराची जडण.
सुकृत (ಸುಕೃತ) (सं) ना. – पुण्य; भाग्य; सत्कृत्य; सत्कार्य.
सुकृति (ಸುಕೃತಿ) (सं) ना. – सत्कार्य; पुण्य; दैव; अदृष्ट; कृतकार्य; धर्मशील; पुण्यवान्; साहित्यिक; उत्तमसाहित्य.
सुकु (ಸುಕ್ಕು) (क) धा. – मुदडणें; खचणें; संकोच पावणें; झडणें; सांडणें.
(क) ना. – चमड्याची घडी; वळी; सुरकुती.
सुक्षेत्र (ಸುಕ್ಷೇತ್ರ) (सं) ना. – तीर्थक्षेत्र; पवित्र स्थान; अनुकूल स्थान.
सुख (ಸುಖ) (सं) ना. – हित; आनंद; उल्हास; हर्ष; अनुकूलता; विराम.
सुखद (प्रद) (ಸುಖದ [ಪ್ರದ]) (सं) वि. – हितकर; अनुकूल; आनंद देणारे; संतोषदायक.
सुखरूप (ಸುಖರೂಪ) (सं) वि. – क्षेमकारक; सुलभ; हितावह.
सुखि (ಸುಖಿ) (सं) ना. – सुखकारक; आनंदी; पुण्यवंत.
सुखिसु (ಸುಖಿಸು) (क) धा. – सुख होणें; संतोष पावणें; भाग्यवान होणें.
सुगत (ಸುಗತ) (सं) ना. – बुद्धदेव.
सुगति (ಸುಗತಿ) (सं) ना. – सुदैव; सद्वर्तन. सद्गति; मोक्ष; सुस्थिति.
सुगंध (ಸುಗಂಧ) (सं) ना. – सुवास; परिमळ.
सुगंधि (ಸುಗಂಧಿ) (सं) ना. सुवासिक पुष्प; मालिनी.
सुगम (ಸುಗಮ) (सं) वि. – सुलभ; सुकर; हलके; सहज; सोपें; प्रेमळ.
(सं) ना. – सुलभता; बालबोध; सुबोधता; धोपटमार्ग.
सुगि (ಸುಗಿ) (क) धा. – भिणें; घाबरणें; मागें पाय घेणें; चिरणें; फाडणें; दुमडणें; घडी घालणें; कोमेजणें.
सुगुडि (डे) (ಸುಗುಡಿ [ಡೆ]) (क) ना. – पुरुषी स्त्री; हिजडी; स्त्रीदेहधारी नपूंसक. स्त्रीत्व नसलेली स्त्री.
सुगुडु (डुतन) (ಸುಗುಡು [ಡುತನ]) (क) ना. – आशा; मोह; इच्छा; लालसा; आकांक्षा; आसक्ति.
सुगुण (ಸುಗುಣ) (सं) ना. – सद्गुण; चांगले गुण; सद्वर्तन; सदाचारी मनुष्य.
सुग्गि (ಸುಗ್ಗಿ) (क) वि. – अधिक; पुष्कळ; जास्त.
(क) ना. – वसंत काळ; हंगाम; सुकाळ; सण; समृद्धि.
—गेळेय (ಗೆಳೆಯ) (क) ना. – कामदेव; मन्मथ.
सुग्गिवक्कि (ಸುಗ್ಗಿವಕ್ಕಿ) (क) ना. – कोकिळा; कोयल; पिक.

सुग्रीव (ಸುಗ್ರೀವ) (सं) ना.—भरदारकंठ; मधुरध्वनि; किष्किंधेचा राजा सुग्रीव.

सुग्रीवाज्ञे (ಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞೆ) (क) ना.—उग्र शासन; कडक शिस्त; क्रूर कायदा; उग्र विधि.

सुंक (ಸುಂಕ) (क) ना.—कर; फाळा; जकात; धान्याचा कोंडा; भुस्सा.

सुंकदकट्टि (ಸುಂಕದಕಟ್ಟಿ) (क) ना.—जकातकट्टा; टोलनाका; जकातनाका.

सुंकिग (ಸುಂಕಿಗ) (क) ना.—जकातदार; जकात वसूल करणारा; फाळा घेणारा.

सुंकु (ಸುಂಕು) (क) ना.—स्पर्शजन्यता; सांसर्गिकता; सांसर्गिक रोग; शिवाशिव; स्पर्श. 'सुकु' पहा. निरी; सुरकुती.

सुचरित (ಸುಚರಿತ) (सं) ना.—सद्वर्तन; सदाचार; (सं) वि. सद्वर्तनी; सदाचारी; कीर्तिवंत; ख्यातनाम.

सुचरिते (ಸುಚರಿತೆ) (सं) ना.—पतिव्रता; सती; सद्वर्तनी स्त्री.

सुचरित्र (ಸುಚರಿತ್ರ) (सं) ना.—सुचरित; सद्वर्तन; सदाचार; सुवृत्त; कीर्ति.

सुचित्त (ಸುಚಿತ್ತ) (सं) वि.—सहृदय (सं) ना. निःपक्षपाती सद्वर्तन; सुप्रसन्न मन.

सुजन (ಸುಜನ) (सं) ना.—सज्जन; सद्गृहस्थ; सभ्य; सहृदय.

सुटि (ಸುಟಿ) (क) ना.—हुषारी; चापल्य; रूढी; वापर; चतुरता; जाणतेपणा; निपुणता; कच्चेपणा.

सुट्ट (ಸುಟ್ಟ) (क) वि.—भाजलेले; शिजलेले; तळलेले; नष्ट; अवलक्षणी; निरर्थक.

सुट्टतोरु (ಸುಟ್ಟತೋರು) (क) धा.—बोटानें दाखविणें; स्पर्श करून दाखवणें.

सुट्टु (ಸುಟ್ಟು) (क) ना.—अंगुलीदर्शन; हस्तदर्शन; बोटानें दिग्दर्शन.

सुट्टुंबे (ಸುಟ್ಟುಂಬೆ) (क) ना.—तर्जनी; निर्देशिकांगुली; निर्देशिका.

सुट्टुरे (ಸುಟ್ಟುರೆ) (क) ना.—वावटळ; वातचक्र; भुताटीवारा.

सुडाळ (ಸುಡಾಳ) (क) ना.—सुप्रभा; सुशोभा; सुकांति; सुढाळ; डौल.

सुडुक (ಸುಡುಕ) (क) वि.—जळके; जळते; जळत असलेले; जाळणारा.

सुडुगाडु (ಸುಡುಗಾಡು) (क) ना.—प्रेते जाळण्याचे स्थान; स्मशान; दहनभूमि; अवलक्षण; वाईटपणा.

सुंटि (ट) गे (ಸುಂಟಿ [ಟಿ]ಗೆ) (क) ना.—भाजलेले मांस; हृदय

सुंटिगेयडगु (ಸುಂಟಿಗೆಯಡಗು) (क) ना.—काळजाचें मांस.

सुंटरगाळि (ಸುಂಟರಗಾಳಿ) (क) ना.—वावटळ; भूतवारा; वादळ; झंजावात; सोसाट्याचा वारा.

सुं (शुं) डाल (ಸುಂ [ಶುಂ] ಡಾಲ) (क) ना.—सोंड असलेला; हत्ती; गज.

सुंडिलि (ಸುಂಡಿಲಿ) (क) ना.—चुचुंद्री; लांबट तोंडाचा उंदराच्या जातीचा प्राणी.

सुंडु (ಸುಂಡು) (क) ना.—वाळवण; झिरपणी; जिरवण; सुकती; थंडावा; निवणें.

सुंडे (ಸುಂಡೆ) (क) ना.—हत्तीची सोंड.

सुत (ಸುತ) (सं) ना.—मुलगा; पुत्र; पोर; कुमार.

सुतरां (ಸುತರಾಂ) (सं) अ.—सर्वथा; सर्वतः; केव्हाहि; बहुतकरून पूर्णपणें; अगदीं.

सुता (ते) (ಸುತಾ [ತೆ]) (सं) ना.—मुलगी; कन्या; कुमारी.

सुति (ಸುತಿ) (क) ना.—श्रुति; ध्वनि; स्वर; राग.

सुत्तमुत्तु (ಸುತ್ತಮುತ್ತು) (क) अ.—चोहीकडून; कोठेहि; आजुबाजूस.

सुत्ताले (ಸುತ್ತಾಲೆ) (क) ना.—प्राकार; आवार; पवळी.

सुत्तिगे (ಸುತ್ತಿಗೆ) (क) ना.—फेरा; सुतळी; हातोडा; चिमटा; चामड्याचा पट्टा.

सुत्तु (ಸುತ್ತು) (क) धा.—गुंडाळणें; आवरणें; सुरळी करणें; वेढणें.

(क) ना.—प्रदक्षिणा; सुरळी; गुंडाळी; वंचना; पालवी; अनुकूल स्थळ; मंदवारा; फिरती; आळस.

सुत्तुवरि (ಸುತ್ತುವರಿ) (क) धा.—प्रदक्षिणा घालणें; रक्ताभिसरण होणें; रक्त सळसळणें; कागदपत्र देणें; प्रतृत करणें.

सुत्तुवलय (ಸುತ್ತುವಲಯು) (क) अ.—कोठेंहि; चोहीकडे; प्रदक्षिणा घालून; भोवती फिरून.

सुत्तोले (ಸುತ್ತೋಲೆ) (क) ना.—परिपत्र; प्रसिद्धिपत्रक; जाहिरात.

सुत्राम (ಸುತ್ರಾಮ) (सं) ना.—इंद्र; देवेंद्र.

—लोक (ಲೋಕ) (सं) ना.—स्वर्ग; इंद्रलोक.

सुदति (ती) (ಸುದತಿ [ತೀ]) (सं) ना.—दांत चांगले असलेली स्त्री; कामिनी.

सुदर्शन (ಸುದರ್ಶನ) (सं) ना.—सुलक्षण; सुंदर पुरुष; सौंदर्यसंपन्न; एक चक्रायुध.

सुदर्शनपाणि (ಸುದರ್ಶನಪಾಣಿ) (सं) ना.—हातात सुदर्शन असलेला कृष्ण; विष्णु.

सुदर्शना (ने) (ಸುದರ್ಶನಾ [ನೆ]) (सं) ना.—सुंदर स्त्री; मनोहारिणी; रूपवती.

सुदाम (ಸುದಾಮ) (सं) ना.—उत्तम कडदोरा; उघडी मूठ; कृष्णमित्र; एक गरीब ब्राह्मण; जीर्ण वस्त्र वापरणारा; समुद्र; ऐरावत; गरीबीचें जीवन; दारिद्र्य.

सुदिन (ಸುದಿನ) (सं) ना. चांगला दिवस; पुण्यकाल; आनंदाचा दिन.

सुदूरं (ಸುದೂರಂ) (सं) अ. – फार दूर अंतरावर; हात न पोचण्यासारखें.
सुदैव (ಸುದೈವ) (सं) ना. – भाग्य; नशीब.
सुद्दगे (शुद्धक) (ಸುದ್ದಗೆ [ಶುದ್ಧಕ]) (क) ना. – मूल वर्णमाला
सुद्दि (ಸುದ್ದಿ) (क) ना. – वार्ता; समाचार; प्रस्ताव; तंटा; संबंध; संपर्क; विचार; आलोचना; उसाभर.
सुधन्व (न्वा) (ಸುಧನ್ವ [ನ್ವಾ]) (क) ना. – बाक; तिरंदाज; हंसध्वजाचा मुलगा; अनंत नामक सर्पराज.
सुधर्म (र्मा) (ಸುಧರ್ಮ [ರ್ಮಾ]) (सं) ना. – देवताची सभा; उत्तम धर्म; श्रेष्ठ धर्म.
सुधा (ಸುಧಾ) (सं) ना. – अमृत; क्षीर; दूध; चुना; चूर्ण.
सुधांशु (धाकर) (ಸುಧಾಂಶು [ಧಾಕರ]) (सं) ना. – चंद्र; अमृतकिरण.
सुधारण (णे) (ಸುಧಾರಣ [ಣೆ]) (सं) ना. – संस्कार; अभिवृद्धि; सुस्थिति; सुव्यवस्था; चुकीची दुरुस्ती; सुधारणा.
सुधारिसु (ಸುಧಾರಿಸು) (क) ना. – संस्कार करणें; व्यवस्था लावणें; पुढें चालू ठेवणें; समाधान होणें; सहन करणें; सुधारणें.
सुधाशन (ಸುಧಾಶನ) (सं) ना. – अमृत खाणारे; देव; देवेंद्र.
—पति (ಪತಿ) (सं) ना. – देवाचा स्वामी; इंद्र.
सुधासूति (ಸುಧಾಸೂತಿ) (सं) ना. – शुक्लपक्षांतील चंद्र; चांदणें देणारा; शशी; सुधावृष्टि करणारा.
सुधि (ಸುಧಿ) (सं) वि. – घनपंडित; अतिचतुर; कुशलमति.
सुधीर (ಸುಧೀರ) (सं) ना. – अत्यंत बलशाली; महावीर.
सुधे (ಸುಧೆ) (सं) ना. – सुधा; अमृत; दूध; चुना.
सुनासीर (ಸುನಾಸೀರ) (सं) ना. – इंद्र; देवेंद्र.
सुनायास (ಸುನಾಯಾಸ) (सं) वि. – सुकर; सुलभ; अडचण नसलेला.
सुनीत (ಸುನೀತ) (सं) वि. – उत्तम मार्गदर्शित; सद्वर्तनी; सदाचारी; सुनीतगीत; सुश्लोक.
—छंदस्सु (ಛಂದಸ್ಸು) (सं) ना. – सुनीत. Sonnet
सुनीति (ಸುನೀತಿ) (सं) ना. – सदाचार; सद्वर्तन; ध्रुवमाता.
सुंद (ಸುಂದ) (सं) ना. – एक राक्षस.
सुंदु (ಸುಂದು) (क) धा. – भोग करणें.
(क) ना. – अस्वस्थता; जाड्य.
सुपथ (ಸುಪಥ) (सं) ना. – चांगला मार्ग; सदाचार; सन्मार्ग.
सुपर्ण (ಸುಪರ್ಣ) (सं) ना. – उत्तम पान; गरुड; बाण; देवता; नागकेशर.
सुपर्णकेतु (ಸುಪರ್ಣಕೇತು) (सं) ना. – गरुडध्वज; विष्णु; कृष्ण.
सुपर्णवाहन (ಸುಪರ್ಣವಾಹನ) (सं) ना. – गरुडवाहन; विष्णु; कृष्ण.
सुपर्व (ಸುಪರ್ವ) (सं) ना. – देवता; अमर; सुर; पोसलेला ऊस; महाभारत; कलापूर्ण चंद्र.
सुप्त (ಸುಪ್ತ) (सं) वि. – गुप्त; लपलेला; झोपलेला; निद्रिस्त.
सुप्तचेतन (ಸುಪ್ತಚೇತನ) (सं) ना. – गुप्त सामर्थ्य.
सुप्ति (ಸುಪ್ತಿ) (सं) ना. – निद्रा; पेंग; डुलकी; झोंप.
सुप्पत्तिगे (ಸುಪ್ಪತ್ತಿಗೆ) (क) ना. – मऊ गादी; अंथरूण; शय्या; तल्प.
सुप्पळ (ळु) (ಸುಪ್ಪುಳ್ [ಳು]) (क) ना. – एक भक्ष्य.
सुप्पाणि (ಸುಪ್ಪಾಣಿ) (क) वि. – चकाकणारें; कांतिमान; लकलकणारें.
सुप्रतिष्ठे (ಸುಪ್ರತಿಷ್ಠೆ) (सं) ना. – प्रख्याति; गौरव; घनता.
सुप्रतीक (ಸುಪ್ರತೀಕ) (क) ना. – आदर्श; ईशान्यदिग्गज.
सुप्रभात (ಸುಪ್ರಭಾತ) (सं) ना. – मंगल प्रभात; प्रातःकाल.
सुप्रसन्न (ಸುಪ್ರಸನ್ನ) (सं) वि. – प्रगट; संतुष्ट; लाडावलेले.
सुबुद्धि (ಸುಬುದ್ಧಿ) (सं) ना. – सुमति; सहृदय; सद्बुद्धि.
सुबेदार (ಸುಬೇದಾರ) (अ-दे) ना. – सुभेदार; शिपायावरील अधिकारी; इनामदार.
सुब्बले (ಸುಬ್ಬಲೆ) (क) ना. – स्त्रियांनीं म्हणावयाचीं मंगलगीतें.
सुभग (ಸುಭಗ) (सं) वि. – गौरवास्पद; कल्याणप्रद; हितकर; प्रेमळ; लाडीक.
(क) ना. – वैभव; ऐश्वर्य; सुदैवी; भाग्यवान; सुंदरा; कामिनी.
सुभट (ಸುಭಟ) (सं) ना. – योद्धा; वीर; पराक्रमी.
सुभद्र (ಸುಭದ್ರ) (सं) वि. – मंगलकर; क्षेमकर; सुखरूप; धष्टपुष्ट.
सुभद्रा (द्रे) (ಸುಭದ್ರಾ [ದ್ರೆ]) (सं) ना. – कृष्णाची बहीण; अर्जुनपत्नि.
सुभद्राहरण (ಸುಭದ್ರಾಹರಣ) (सं) ना. – संन्यासी वेषांत अर्जुनानें केलेले सुभद्रेचें अपहरण.
सुभानु (ಸುಭಾನು) (सं) ना. – सूर्य.
सुभाषित (ಸುಭಾಷಿತ) (सं) ना. – सुवचन; सूक्ति; सिद्धान्तवचन.
सुभिक्ष (क्षे) (ಸುಭಿಕ್ಷ [ಕ್ಷೆ]) (सं) ना. – धनधान्यसमृद्धि; खाण्यापिण्याची चंगळ.
सुम (ಸುಮ) (सं) ना. – फूल; कुसुम.
सुमंगली (ले) (ಸುಮಂಗಲಿ [ಲೆ]) (सं) ना. – सौभाग्यवती; सुमंगला; सवाष्ण; सुवासिनी.
सुमति (ಸುಮತಿ) (सं) ना. – सुबुद्धि; बुद्धिमान; सदाचारी.
सुमन (नस्) (नस) (ಸುಮನ [ನಸ್] [ನಸ]) (सं) ना. – फूल; अमर; देव; पंडित; विद्वान; ऐश्वर्य; वैभव; निर्मलन; प्रसन्नचित्त.
सुमनोबाण (ಸುಮನೋಬಾಣ) (सं) ना. – पुष्पबाण; मदन; मन्मथ; केशीराजाचा आजा; 'शब्दमणिदर्पण'कार.

सुमनोरत (ಸುಮನೋರತ) (सं) ना. – भ्रमर; रसिक; विद्वानाविषयीं प्रेम बाळगणारा.

सुमनोरथ (ಸುಮನೋರಥ) (सं) ना. – सदिच्छा; सत्प्रयोजन; चांगली आकांक्षा.

सुमनोहर (ಸುಮನೋಹರ) (सं) वि. – सुंदर; शाहीर; पोवाडा रचणारा; फुलारी.

सुमबाण (शर) (ಸುಮಬಾಣ [ಶರ]) (सं) ना. – पुष्पबाण; काम; मन्मथ.

सुमारु (रागि) (ಸುಮಾರು [ರಾಗಿ]) (क) अ. – सुमारें; अंदाजें; सरासरीं; थोडे कमीअधिक; साधारणतः; गैर.

सुमान (ಸುಮಾನ) }
सुम्मान (ಸುಮ್ಮಾನ) } (क) ना – मौन; नीरवता; तृप्ति; संतोष.

सुमालि (ಸುಮಾಲಿ) (सं) ना. – कृष्ण; एक राक्षस.

सुमित्रा (त्रे) (ಸುಮಿತ್ರಾ [ತ್ರೆ]) (सं) ना. – लक्ष्मणाची आई; दशरथपत्नी.

सुमुख (ಸುಮುಖ) (सं) ना. – विद्वान ; उत्तम उपन्यासकार; सुंदर चेहरा असलेला; गणपति; विनायक.

सुमुखंते (ಸುಮುಖತೆ) (सं) ना. – आनंदाश्चर्याने 'आ' करणे.

सुमुखि (ಸುಮುಖಿ) (सं) ना. – चंद्रानना; सुवदना.

सुमेरु (ಸುಮೇರು) (सं) ना. – मेरु पर्वत.

सुंपुरे (ಸುಂಪುರೆ) (सं) ना. – स्तुती; प्रशंसा; धृवपद.

सुंबु (ಸುಂಬು) (क) ना. - सुंभ; काथ्या, मोळ, ताग वगैरेची दोरी. 'सिंबळ' पहा.

सुंबुळ (ಸುಂಬುಳ) (क) ना. – शेंबुड; श्लेष्मा.

सुम्मगे (ने) (ಸುಮ್ಮಗೆ [ನೆ]) (क) अ. गपचिप; मौनपूर्वक; बेकार.

सुम्मान (ಸುಮ್ಮಾನ) (क) ना. – आनंद; तृप्ति; सत्कार; मौन.

सुय् (ಸುಯ್) (क) धा. – श्वास सोडणें; श्वासोच्छ्वास करणें; 'सुंईऽऽ' असा आवाज होणें.

सुयिधान (ಸುಯಿಧಾನ) (सं) ना. – संरक्षण; पाझर; पारा; जागरूकता; योजना; लक्ष; गमन.

सुयिधानि (ಸುಯಿಧಾನಿ) (सं) वि. – जागृत; जागणारा.

सुयिल् (लु) (ಸುಯಿಲ್ [ಲು] (क) ना. – श्वास; वारा; निश्वास.

सुयोधन (ಸುಯೋಧನ) (क) ना. – दुर्योधन; सुयोद्धा; गौरव.

सुय्गंपु (ಸುಯ್ಗಂಪು) (क) ना. – श्वासगंध; श्वासातील सुवास.

सुय्गुडु (ಸುಯ್ಗುಡು) (क) धा. – सुंईऽऽ असा आवाज करणें; दीर्घश्वास सोडणें; निश्वास सोडणें.

सुय्दान (ಸುಯ್ದಾನ) (क) ना. – संरक्षण; पहारा; जागृति.

सुय्दानि (ಸುಯ್ದಾನಿ) (सं) वि. – जागरूक; जाणीव असलेला.

सुय्लु (ಸುಯ್ಲು) (क) ना. – श्वास; वारा; निश्वास.

सुर (ಸುರ) (सं) ना. – देव; देवता; अमर.

—असुर (ಅಸುರ) (सं) ना. देवदानव.

सुरकरि (ಸರಕರಿ) (सं) ना. – देवहत्ती; ऐरावत.

सुरकुज (ಸುರಕುಜ) (सं) ना. – कल्पवृक्ष; देवतरू.

सुरगि (रिगे) (ಸುರಗಿ [ರಿಗೆ]) तल्वार; खड्ग; सुरा. (क) ना. – सुरंगीचे झाड; देवतरू.

सुरगिरि (ಸುರಗಿರಿ) (सं) ना. मेरूपर्वत; देवगिरी.

सुरगुरु (ಸುರಗುರು) (सं) ना. – देवगुरु; बृहस्पति.

सुरंग (ಸುರಂಗ) (सं) ना. – चांगला रंग; आकर्षक वर्ण. (अ. दे.) ना. – भूमार्ग; भुयारी रस्ता; खिंडीतील वाट.

सुरचाप (ಸುರಚಾಪ) (सं) ना. – इंद्रधनुष्य; देवधनु; इंद्रचाप.

सुरटि (ಸುರಟಿ) (क) ना. – सुरळी; वेढोळे; कर्नाटकी राग; घडी; निरी; सुरकुती.

सुर(रु) टु (ಸುರ [ರು] ಟು) (क) धा. – घडी घालणें; सुरळी करणें; निरी करणें; चुरमडणें; संकोचणें; सुरकतणें.

सुरत (ಸುರತ) (सं) ना. – महदानंद; चांगलें झालेलें पाहून होणारा आनंद; रतिक्रीडा; कामकेली.

सुरतरु (द्रुम) (ಸುರತರು) (ದ್ರುಮ) (सं) ना. – कल्पवृक्ष; देवलोकीचें झाड.

सुरदल्लण (ಸುರದಲ್ಲಣ) (क) वि. – देवभीरू; दानव; श्रद्धाळु; भाविक.

सुरधनु (नुस्) (ಸುರಧನು [ನುಸ್]) (सं) ना. – इंद्रचाप; इंद्रधनुष्य.

सुरधेनु (ಸುರಧೇನು) (स) ना. – कामधेनु; देवलोकीची गाय; सुरभि.

सुरनदि (दी) (ಸುರನದಿ [ದೀ]) (सं) ना. – देवगंगा; आकाशगंगा.

सुरनदीसुत (ಸುರನದೀಸುತ) (सं) ना. – भीष्माचार्य; गंगानदीचा पुत्र.

सुरप (पति) (ಸುರಪ [ಪತಿ]) (सं) ना. – देवेंद्र.

सुरपर्णि (ಸುರಪರ್ಣಿ) (सं) ना. – पुन्नाग वृक्ष.

सुरपुर(ಸುರಪುರ) (सं) ना. – देवलोक; अमरावती; कन्नडकवि लक्ष्मीश यांचे गांव

सुरभि (ಸುರಭಿ) (सं) वि.- सुंदर; मनोहर. (सं) ना. सुगंध; सुवास; कामधेनु; गाय; वसंतऋतु.

—समीरण (ಸಮೀರಣ) (सं) ना. थंड हवा; सुगंधी वारा; मलयानिल.

सुरभूज (ಸುರಭೂಜ) (सं) ना. – कल्पवृक्ष; अमरपुरींत जन्मलेलें.

सुरयि (ಸುರಯಿ) (क) ना. – पुन्नाग; देवपुष्प.

सुररिपु (अरि) (ಸುರರಿಪು [ಅರಿ]) (सं) ना. – देवशत्रु; राक्षस.

सुरर्षि (ಸುರರ್ಷಿ) (सं) ना. – देवमुनी; नारद.

सुरवर्धकि (ಸುರವರ್ಧಕಿ) (सं) ना. – देवलोकचा सुतार; विश्वकर्मा.
सुरलोक (ಸುರಲೋಕ) (सं) ना. – देवलोक.
सुरवधु (धू) (ಸುರವಧು [ಧೂ]) (सं) ना. – देवांगना; अप्सरा; देवलोकीची स्त्री.
सुरवधूटी (ಸುರವಧೂಟೀ) (क) ना. – अप्सरा; देवस्त्री.
सुरवैरि (ಸುರವೈರಿ) (सं) ना. – राक्षस; देवशत्रु.
सुरहोन्ने (ಸುರಹೊನ್ನೆ) (क) ना. – कल्पवृक्ष; पुन्नागवृक्ष.
सुर (रु) ळि (ಸುರ [ರು] ಳಿ) (क) ना. – घडी; वळी; गुंडाळी; निरी; 'सुक्कु' पहा.
सुरळि (ळी) त (ಸುರಳಿ [ಳೀ] ತ) (क) वि. – सुललित; सरळ; अडचण नसलेलें; सुसूत्र.
सुरा (ಸುರಾ) (सं) ना. – मद्य; शराब; पेय.
सुरांगना (ने) (ಸುರಾಂಗನಾ [ನೆ]) (सं) ना. – देवलोकीची स्त्री; अप्सरा.
सुराचार्य (ಸುರಾಚಾರ್ಯ) (सं) ना. – बृहस्पति; देवगुरू.
सुराध्व (ಸುರಾಧ್ವ) (सं) ना. – देवमार्ग; आकाश; आभाळ.
सुरारि (ಸುರಾರಿ) (सं) – सुररिपु; देवशत्रु.
सुरि (ಸುರಿ) (क) ना. – एकसारखे गळणें; ओतणें; धार लागणें; आवाज होईल असे ओतणें; सेवन करणें; देणें; अखंड धार धरणें.
सुरिगिरित (ಸುರಿಗಿರಿತ) (क) ना. – खड्गाचा घाव.
सुरिगे (ಸುರಿಗೆ) (क) ना. – लहान तरवार; कट्यार.
सुरिवायि (ಸುರಿವಾಯಿ) (क) ना. – चाळणीचें नाळकें.
सुरु (ಸುರು) (क) ना. – लहान तरवार; सुरी; चाकू.
(अ.दे.) ना. – आरंभ; सुरवात.
सुरुचिर (ಸುರುಚಿರ) (सं) वि. – अति कांतिमान.
सुरुटु (ಸುರುಟು) (क) धा. – घडी घालणें; गुंडाळणें; निरी घालणें; सुरळी करणें.
सुरुळ् (ಸುರುಳ್) (क) धा. – गुंडाळणें; सुरळी करणें; कोमेजणें; संकोचणें; घाबरणें.
सुरुळि (ಸುರುಳಿ) (क) ना. – गुंडाळी; भीति; घडी.
—कूदलु (ಕೂದಲು) (क) ना. – कुरळे केस.
सुरुळ्चु (ಸುರುಳ್ಚು) (क) धा. – सुरळी करणें; गुंडाळणें; घडी घालणें.
सुरूप (ಸುರೂಪ) (सं) ना. – सुंदररूप; मनोहारिता.
सुरुपि (ಸುರುಪಿ) (सं) वि. – सुंदर; चांगला; देखणा; सोन्या.
सुरूपिणि (ಸುರೂಪಿಣಿ) (सं) ना. – सुंदरी; देखणी; सोनी.
सुरे (रा) (ಸುರೆ [ರಾ]) (सं) ना. – मद्य; शिंदी; माडी; दारू.
सुरेगुडुक (हि) (ಸುರೆಗುಡುಕ [ಹಿ]) (क) ना. – मादक पेय घेणारा; मद्यपी; निशाबाज; दारुड्या; कैफी.
सुरेंद्र (ಸುರೇಂದ್ರ) (सं) ना. – देवेंद्र; देवांचा राजा.
सुरेभ (ಸುರೇಭ) (सं) ना. – देवाचा हत्ती; ऐरावत.
सुर्कु (कु) (ಸುರ್ಕು [ಕ್ಕು]) (क) धा. – 'सुकु' पहा.
सुलक्षण (ಸುಲಕ್ಷಣ) (सं) ना. – चांगलें लक्षण; शुभचिन्ह; शकुन.
सुलग्न (ಸುಲಗ್ನ) (सं) ना. – शुभमुहूर्त; शुभसमय; चांगली जोड.
सुलभ (ಸುಲಭ) (सं) वि. – सहज; निर्विघ्न; अनायास.
—उपाय (ಉಪಾಯ) (सं) ना. – सोपी युक्ति; सुलभ योजना.
सुललित (ಸುಲಲಿತ) (सं) वि. – मनोहर; अतिसुंदर; झळकदार.
सुलि (ಸುಲಿ) (क) धा. – सोलणें; टरफल काढणें; बाण घालविणें; लुटणें; नागवणें; उपटणें; नाडणें; अपहरणें.
(क) वि. – निर्मल; स्वच्छ.
सुलिगे (ಸುಲಿಗೆ) (क) ना. – नाडणूक; लुबाडणी; लूट.
सुलिपल् (ಸುಲಿಪಲ್) (क) ना. – स्वच्छ दांत.
सुलोचन (ना) (ಸುಲೋಚನ [ನಾ]) (सं) ना. – चष्मा; चाळशी; आरशी; उपनेत्र; उत्तम नेत्र असलेला; हरीण; इंद्रजितपत्नि; सुनेत्र.
सुल्तान (ಸುಲ್ತಾನ) (अ.दे) ना. – मुसलमान राजा; बादशाह.
सुवरिसु (ಸುವರಿಸು) (क) धा. – सावरणें; समाधान करणें; सुधारणें; दुरुस्त करणें.
सुवर्ण (ಸುವರ್ಣ) (सं) ना. – चांगला रंग; श्रेष्ठजाति, सोनें; उत्तम अक्षर; सुरण गड्डा.
सुवार्ते (ಸುವಾರ್ತೆ) (सं) ना. – क्षेमसमाचार; चांगली बातमी.
सुवासिनि (ಸುವಾಸಿನಿ) (सं) ना. – सवाष्ण; सौभाग्यवती; सुमंगला; सुगंधा; पद्मिनी स्त्री.
सुविचार (ಸುವಿಚಾರ) (सं) ना. – युक्तायुक्त विचार; सदालोचना; सद्बुद्धि; सुविवेक.
—इ (ಇ) (सं) वि. – सद्विचारी; विवेकी.
सुविदान (ಸುವಿದಾನ) (क) ना. – जागरूकता; चांगला कायदा; योग्य विधान.
सुव्व (व्वा) ले } (ಸುವ್ವ [ವ್ವಾ] ಲೆ) (क) ना. – डोहाळे;
सुव्वि } (ಸುವ್ವಿ) डोहाळ्यांची गाणीं; कालज्ञानवर्णनपर गाणे.
सुशिक्षित (ಸುಶಿಕ್ಷಿತ) (सं) वि. – पंडित; बहुश्रुत; जाणकार; विद्वान; पढीक; सुसंस्कृत; शिकलेला; साक्षर.
सुशील (ಸುಶೀಲ) (सं) वि. – सद्वर्तनी; सदाचारी.
सुशीले (ಸುಶೀಲೆ) (सं) ना. – सदाचारिणी; प्रतिव्रता; सद्वर्तनी स्त्री.
सुश्राव्य (ಸುಸ್ರಾವ್ಯ) (सं) वि. – ऐकण्यासारखे; श्रवणीय.
(सं) ना. – मधुरध्वनि.

सुश्रुत (ಸುಶ್ರುತ) (सं) वि. – ऐकलेले; पटलेले; जाणलेले.
(सं) ना. – ज्ञानी; वैद्यशास्त्रज्ञ; 'सुश्रुत' लेखक.
सुषम (ಸುಷಮ) (सं) ना. – अति मनोहर; एक कालावधि; क्षण.
सुषमा (मे) (ಸುಷಮಾ [ಮೆ]) (सं) ना. – कांति; शोभा.
सुषिर (ಸುಷಿರ) (सं) वि. – भोकाचें; सच्छिद्र; रंध्र असलेले.
(सं) ना. भोक; छिद्र; रंध्र.
सुषुप्ति (ಸುಷುಪ್ತಿ) (सं) ना. – गाढ निद्रा; देहमान विसरविणारी झोप.
सुषुम्ना (म्ने) (ಸುಷುಮ್ನಾ [ಮ್ನೆ]) (सं) ना. – इडा व पिंगला यांच्यामधील नाडी.
सुष्ठु (ಸುಷ್ಠು) (सं) अ. – चांगल्या प्रकारें; ललितपूर्ण; अतिशयेकरून.
सुसर (ಸುಸರ) (सं) वि. – सरळ जाणारा; वळण चुकवणारा.
सुसिल् (ಸುಸಿಲ್) (क) ना. – सुरत; संभोग; प्रातःकाल; प्रभात.
सुसूत्र (ಸುಸೂತ್ರ) (सं) अ. – निर्वेध; सरळपणें; नीट.
सुस्ति (स्तु) (ಸುಸ್ತಿ [ಸ್ತು]) (अ. दे) ना. – कंटाळा; आयास; जाड्य; मोंडपणा.
सुस्थ (ಸುಸ್ಥ) (सं) वि. – क्षेमकर; सुखी; कल्याणप्रद; निरोगी.
सुस्थिति (ಸುಸ್ಥಿತಿ) (सं) ना. – सौभाग्य, नशीब; सुदैव; सुखस्थिति.
सुहृत्तु (त) (हृद) (ಸುಹೃತ್ತು [ತ್] (ಹೃದ) (सं) ना. – सभ्यगृहस्थ; मित्र; स्नेही; दोस्त.
सुळादि (ಸುಳಾದಿ) (सं) ना. – एक पद्यजाति.
सुळि (ಸುಳಿ) (क) धा. – फिरणें; चालविणें; चक्राकार फिरणें.
(क) ना. – फेरा; प्रदक्षिणा; सुरळी; वंचना; फसवणूक; पालवी; मंदवारा; अनुकूलस्थल; आळस.
सुळिगाळि (ಸುಳಿಗಾಳಿ) (क) ना. – मंद वाहणारा वारा; थंड हवा; झंजावात; सोसाटा; सोसाटवारा.
सुळिगोळु (ಸುಳಿಗೊಳು) (क) धा. – सभोंवार राहणें; घेरणें; कोंडी करणें.
सुळिदेगे (ಸುಳಿದೆಗೆ) (क) धा. – वाढणें; वेल वाढणें; पान फुटणें;
सुळिवु (ಸುಳಿವು) (क) ना. – चलन; सुळसुळाट; सूचना; शोध; पाण्यातील भोवरा; पाणचक्र.
सुळपु (ಸುಳಪು) (क) ना. – पाण्याचा भवरा; पाणफेर जलवृत्त; प्रवाही वर्तुळ.
सुळवु (हु) (ಸುಳವು [ಹು]) (क) ना. – संचार; सुळसुळाट; हलकेपणा; अनुकूलता; कोरीव काम; कातकाम;
सूकर (ಸೂಕರ) (सं) ना. – रानडुकर; डुकर.
सूकल (ळ) (ಸೂಕಲ [ಳ]) (क) ना. – अडेल तट्टू; भांडखोर; दुष्ट मनुष्य. 'शूकल' पहा.

सूक्त (ಸೂಕ್ತ) (सं) वि. – नीट समजून सांगितलेले.
(सं) ना. – हितवचन; बुद्धिवाद; ऋचा; वेद; स्तोत्र.
सूक्ति (ಸೂಕ್ತಿ) (सं) ना. – हितवचन; बुद्धिवाद; बोधवचन; सुभाषित; नीतिबोल.
सूक्ष्म (ಸೂಕ್ಷ್ಮ) (सं) वि. – अति लहान; चिकणे; पातळ; गूढ; विनयशील; रहस्यपूर्ण; अतिचतुर; चपल.
सूक्ष्मदर्शकयंत्र (ಸೂಕ್ಷ್ಮದರ್ಶಕಯಂತ್ರ) (सं) ना. – अति लहान वस्तू मोठी करून दाखवणारे यंत्र.
सूक्ष्माणुजीवि (ಸೂಕ್ಷ್ಮಾಣುಜೀವಿ) (सं) ना. – सूक्ष्मजीवजंतु.
सूग (ಸೂಗ) (क) ना. – नपूंसक.
सूग (गु) रिसु (ಸೂಗ [ಗು] ರಿಸು) (क) धा. – कळकळ वाटणें; घाबरे होणें; मान हरपणें; प्रदक्षिणा घालणें.
सूचक (ಸೂಚಕ) (सं) वि. – सूचना देणारा; कळवणारा; लक्षात आणून देणारा; सुचविणारा. प्रस्ताव मांडणारा.
सूचना (ने) (ಸೂಚನಾ [ನೆ]) (सं) ना. – सूचवणूक; सांगावा; सल्ला.
सूचि (ची) (ಸೂಚಿ [ಚೀ]) (सं) ना. – सुई; दाभण; टोक; विषयानुक्रमणिका.
सूचित (ಸೂಚಿತ) (सं) वि. – समजावलेले; सांगितलेले; कळविलेलें.
सूचिसु (ಸೂಚಿಸು) (क) धा. – सांगणें; मार्गदर्शन करणें. सुचविणें.
सूचीशतपत्रन्याय (ಸೂಚೀಶತಪತ್ರನ್ಯಾಯ) (क) ना. – शंभर कमलपत्रें एकत्र करून ती क्षणात सुईने एकत्र करण्याची रीति. शीघ्रकार्यरीति.
सूच्य (ಸೂಚ್ಯ) (सं) वि. – सांगता येण्यासारखें; सांगण्यायोग्य.
सूजि (ಸೂಜಿ) (सं) ना. – सुई; शिवण्याचे साधन.
सूजिगल्लु (ಸೂಜಿಗಲ್ಲು) (क) ना. – लोहचुंबक; आयस्कांत.
सूटि (ಸೂಟಿ) (क) ना. – चतुरपणा; शक्ति; अनुभव; चापल्य; वेग; त्वरा; उपाय; युक्ति; विश्रांति; अवकाश; रजा; अंतर.
सूटे (ಸೂಟೆ) (क) ना. – हिलाल; पणतीचा दिवा; दिवटी; पंजु.
सूडग (ಸೂಡಗ) (क) ना. – कडे; तोडा; काकण.
सूडु (ಸೂಡು) (क) धा. – दुमटणें; चुरगळणें; पेटवणें; जाळणें; डाग देणें.
(क) ना. – पेंडी; ओझे; बोजा; भारा; बिंडा; बंडल.
सूत (ಸೂತ) (सं) वि. – जन्मलेला; व्यालेला.
(सं) ना. – ललकारी देणारा; नंदी; कोळी; सारथी; गाडीवान; पौराणिक प्रवचनकार; पारा; पादरस.
—तनय (पुत्र) (ತನಯ–ಪುತ್ರ) (सं) ना. – कर्ण; राधेय.
सूतक (ಸೂತಕ) (सं) ना. – जन्म; जनन, सूतक; सुहेर; विटाळ; ऋतु.

सूतकि (ಸೂತಕಿ) (सं) ना. – बाळंतीण; जन्मदात्री; व्यभिचारी; जार.

सूति (ಸೂತಿ) (सं) ना. – जनन; जन्म; उत्पत्ति; सृजन; बाळंतपण; उत्तरदायित्व.

सूतिका (के) (ಸೂತಿಕಾ [ಕೆ]) (सं) ना. – बाळंतीण; प्रसूति.
—गृह (ಗೃಹ) (सं) ना. – बाळंतिणीची खोली; प्रसूतिगृह; बाळंतघर.

सूत्र (ಸೂತ್ರ) (सं) ना. – नियम; निबंधन; शासन; विधी; सूत; धागा; रहस्य; सूक्ष्मविचार; संक्षिप्त नियम.

सूत्रधार (ಸೂತ್ರಧಾರ) (सं) ना. – पुढारी; नायक; नाटकांतील सूत्रचालक.

सूत्रयंत्र (ಸೂತ್ರಯಂತ್ರ) (सं) ना. – सूतकातण्याचा रहाट; चरखा; शिवणयंत्र.

सूत्रिसु (ಸೂತ್ರಿಸು) (क) धा. – धागा ओवणें; दोरीनें बांधणें सूत्र रचणें.

सूद (ಸೂದ) (सं) ना. – खून; हिंसा; स्वैपाकी; बल्लव. 'बाणसिग' पहा.

सूदन (ಸೂದನ) (सं) ना. – संहारक; नाशकर्ता; वैरी; नाश; खून.

सून (ಸೂನ) (सं) ना. – फूल; कुसुम; सुमन.

सूनगि (ಸೂನಗಿ) (क) ना. – टोकदार आयुध; सूळ; शूळ.

सूनु (ಸೂನು) (सं) ना. – पुत्र; मुलगा; कुमार.

सूनृत (ಸೂನೃತ) (सं) वि. – सत्य; सरळ; दयाशील; करुणामय;

सूनेगार (ಸೂನೆಗಾರ) (सं) ना. – खाटीक; कसाई; कसाब; प्राण्याची हत्या करणारा;

सूप (ಸೂಪ) (सं) ना. – सार; रस; वरण; पाकशास्त्रज्ञ; स्वयंपाकी.

सूय (ಸೂಯ) (सं) ना. – रस पिळणें; रस गाळणें; यज्ञ; प्रेम; प्रीति; सोमरस काढणें.

सूर् (रु) (ಸೂರ್[ರು]) (क) धा. – प्रकट करणें; डांगोरा पिटणें; जाहीर करणें.
(क) ना. – छपराचा उतार; घराचें पाखें.

सूर (ಸೂರ) (सं) ना. – सूर्य; भास्कर.

सूरवीथि (ಸೂರವೀಥಿ) (सं) ना. – पूर्व पश्चिम असा सूर्यमार्ग.

सूरसूत (ಸೂರಸೂತ) (सं) ना. – सूर्यसारथि; अरुण; (अन् + उरु = ज्याला मांडी नाहीं असा)

सूराडु (ಸೂರಾಡು) (क) धा. – डल्ला मारणें; नागवणें; लुटणें; नाडणें; अस्ताव्यस्त फेकणें; उधळणें.

सूरि (ಸೂರಿ) (सं) ना. – पंडित; विद्वान; सुसंस्कृत.

सूरिय (ಸೂರಿಯ) (सं) ना. सूर्य; भास्कर; रवि.

सूरु (ಸೂರು) (क) धा. – प्रगट करणें; जाहीर करणे; सादवणें.
(क) ना. – छपराचा उतार.

सुरुळ् (ಸೂರುಳ್) (क) धा. – शपथ घेणें; अभिवचन देणें; प्रतिज्ञा करणें.
(क) ना. – शपथ; अभिवचन; प्रतिज्ञा.

सूरे (ಸೂರೆ) (क) ना. – नागवण; लूट; अपहरण; पूर.

सूरेका (गा) र (ಸೂರೆಕಾ [ಗಾ] ರ) (क) ना. – लुटारू; नागवणारा; दरवडेखोर; उदार हृदयी; दाता; दानी.

सूरेगुड्ड (ಸೂರೆಗುಡು) (क) धा. – सढळ हातानें दान देणें; यथेच्छ देणें.

सूरेपान (ಸೂರೆಪಾನ) (क) ना. – सूर्यकमळ; सूर्यपान; एक अलंकार; ऊन्ह खाणे; सूर्यस्नान.

सूर्य (ಸೂರ್ಯ) (सं) ना. – रवि; भास्कर; वेळ; समय. 'नेसर' पहा.

सूर्यकांत (ಸೂರ್ಯಕಾಂತ) (सं) ना. – सूर्यकांतमणि; स्फटिक.

सूर्यतनय-पुत्र (ಸೂರ್ಯತನಯ–ಪುತ್ರ) (सं) ना. – कर्ण; यम; सुग्रीव; शशी.

सूर्यपान (ಸೂರ್ಯಪಾನ) (सं) ना. – सूर्यकमळ.

सूल (ಸೂಲ) (क) ना. – शूल; टोकदार आयुध. 'कोलंब' पहा, बरची; बाळंतरोग.

सूलगित्ति (ಸೂಲಗಿತ್ತಿ) (क) ना. – सुईण; बाळंतपण करणारी; दाई.

सूलिके (ಸೂಲಿಕೆ) (क) ना. – बर्ची; वीट; त्रिशूळ.

सूलु (ಸೂಲು) (क) ना. – वेत; विण्याची खेप; निश्वास.

सूसक (ಸೂಸಕ) (क) ना. – बिंदी; बिजवरा; रत्नाचा तुरा; कपाळावरील दागिना.

सूसिके (ಸೂಸಿಕೆ) (क) ना. – प्रदर्शन; वस्तूदर्शन; पहाण्यासाठी वस्तु मांडणें.

सूसु (ಸೂಸು) (क) धा. – भरून वाहणें; फेकणें; फाडणें; पसरवणें; विखुरणें; पाणी घालणें; प्रगट करणें; फेकणें.

सहु (ಸೂಹು) (क) धा. – उठविणें; हुडकणें; शिकार करणें; पाठलाग करणें; पाठवणें; पळवणें; ढकलणें.

सूळ् (ळु) (ಸೂಳ್ [ಳು]) (क) ना. – पाळी; खेप; बारी; हाक; मोठा आवाज; किंकाळी; भांडण; कलकलाट.
—सरि (ಸರಿ) (क) ना. – पावसाची सर.

सूळने (ಸೂಳನೆ) (क) अ. – लागलीच; त्याचक्षणीं; तत्क्षणीं.

सूळयिसु (रुसु) (ಸೂಳಯಿಸು [ರ್ಚು]) (क) धा. – मोठ्यानें ओरडणें; वाद्यध्वनि करणें; भेरी वाजवणे; वादनाची टिपरी पडणें; बडवणें.

सूळविसु (ಸೂಳವಿಸು) (क) धा. – वाद्य वाजवणें; ओरडणें. 'सूळयिसु' पहा.

सूळय्त (यत) (ಸೂಳಯ್ತ [ಯತ]) (क) ना. – सादवणारा; डांगोरा पिटणारा; पहारेकरी; अंगरक्षक.

सूळाल (ಸೂಳಾಳ) (क) ना.—नोकर; आळीपाळीनें पहारा करणारा.
सूळनगे (ಸೂಳುನಗೆ) (क) ना.—थांबून थांबून हंसणारा.
सूळनुडि (ಸೂಳುನುಡಿ) (क) ना.—रहस्य सांगणें; तत्त्वाचे बोलणें; मुद्याचे भाषण; दर्प.
सूळपाडु (ಸೂಳುಪಾಡು) (क) ना.—एकेकानें केलेला विरोध.
सूळमातु (ಸೂಳುಮಾತು) (क) ना.—खुणेची भाषा; सांकेतिक भाषा.
सूळु (ळदे) (ಸೂಳು [ಳದೆ]) (क) अ.—क्षणाक्षणाला; सतत; संतत;
सृक् (क) (ಸೃಕ್ [ಕ್ಕು]) (सं) ना.—माला; सर; कंठा
सृक्व (ಸೃಕ್ವ) (सं) ना.—तोंडाचा कडेचा भाग.
सृग (ಸೃಗ) (सं) ना.—एक तऱ्हेचा बाण; खुपसण्याचे बर्ची-सारखे आयुध.
सृगाल (ಸೃಗಾಲ) (सं) ना.—कोल्हा; जंबुक; एक राक्षस.
सृजिसु (ಸೃಜಿಸು) (क) धा.—उत्पन्न करणें; तयार करणें; बाहेर सोडणें; ढकलणें; उपजणें.
सृणि (णी) (ಸೃಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना.—अंकुश; कुऱ्हाड; परशु; शत्रु.
सृत (ಸೃತ) (सं) वि.—पुढें सरकलेला; पळून गेलेला.
सृष्ट (ಸೃಷ್ಟ) (सं) वि.—जन्माला घातलेला; अस्तित्वात असलेला; बाहेर सोडलेला; टाकलेला; उत्पादित.
—वस्तु (ವಸ್ತು) (सं) ना.—स्वाभाविक तयार झालेल्या वस्तु; स्वयंभु वस्तु.
सृष्टणे (ಸೃಷ್ಟಣೆ) (क) ना.—हातोटी; मानवनिर्मिती; कल्पना ग्रथित.
सृष्टि (ಸೃಷ್ಟಿ) (सं) ना.—प्रपंच; संसार; जगत्; उत्पत्ति.
सृष्टिकर्ता (र्तृ) (ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ [ರ್ತೃ]) (सं) ना.—ब्रह्मदेव; विधाता; जग उत्पन्न करणारा.
सेकले (ಸೆಕಳೆ) (क) ना.—उष्णता; शेक; ऊब; तहान; गरमपणा.
सेकु (ಸೆಕ್ಕು) (क) धा.—अडकणें; टोचून बोलणें; ठेचणें; भोसकणें; टोचणें
सेगळि (ळिके) (ಸೆಗಳಿ [ಳಿಕೆ]) (क) ना.—उष्णता; उकाडा; ऊब; धूर; तहान; कासव.
सेगळ्गे (ळे) (ಸೆಗಳ್ಗೆ [ಳೆ]) (क) ना.—संताप; आग; तहान; वाफ; धूर.
सज्जार (ಸೆಜ್ಜಾರ) (क) ना.—शय्यागार; शयनमंदिर.
सेज्जे (सज्जे) (ಸೆಜ್ಜೆ [ಸಜ್ಜೆ]) (क) ना.—शय्या; अंथरुण; पलंग; लिंगपेटी; रवा; सांजा
सेज्जेवळ (ळु) (ಸೆಜ್ಜೆವಳ [ಳು]) (क) ना.—कंचुकी; शय्या गृहाचा पाहरेकरी.

सेटे (ಸೆಟೆ) (क) धा.—वाकविणें; रागावणें; चिडणें; ताठ उभें राहणें; ताठ्यानें राहणें.
—कोळ्ळु (ಕೊಳ್ಳು) (क) धा.—रागाला येणे; रागानें अबोल होणें.
सेट्टि (ಸೆಟ್ಟಿ) (क) ना.—श्रेष्ठी; व्यापारी; श्रीमंत; मुखंड; नायक.
सेडकु (वु) (ಸೆಡಕು [ವು]) (क) ना.—राग; मौन; मद; मस्ती; दुरहंकार; मत्सर.
सेडपु (ಸೆಡಪು) (क) धा.—मौन स्वीकारणें; संकोचणें; ओढून धरणें; हट्ट करणें
(क) ना.—ओढाताण; मद; माज; मत्सर.
सेडे (ಸೆಡೆ) (क) धा.—भिणें; घाबरणें; कंप पावणें; ताठ्यानें राहणें; संकोचणें; फुगणें; खळगा पडणें; वाकणें; माजणें; तोंड उघडणें; घट्ट होणें; अहंकारणें.
सेणसाट (ಸೆಣಸಾಟ) (क) ना.—स्पर्धा; भांडण; मारामारी.
सेणसु (ಸೆಣಸು) (क) धा.—मत्सर करणें; भांडणें; स्पर्धा करणें.
(क) ना.—मत्सर; क्रोध; राग.
सेंडु (ಸೆಂಡು) (क) ना.—चेंडू; गोल वस्तु.
सेंदु (ಸೆಂದು) (क) धा.—घासणें; उगाळणें; हिंसणें; नाशकरणें; ताडून पाहणें; जुळवणें. 'ओरे' पहा.
(क) ना.—पीडा; खून
सेंदुर (ಸೆಂದುರ) (क) ना.—कुंकुम; शेंदूर; तांबडी पूड.
सेरगु (ಸೆರಗು) (क) ना.—अडचण; आडकाठी; अपाय; त्रास; उत्तरीय; उपरणें; पदर; आधार; पालन; भय; संदेह; अंत; काठ; परिणाम.
—वड्डु (ಒಡ್ಡು) (क) धा.—दीनवाणें मागणें; काकुळतीनें मागणें; भिक्षा मागणें; तोंड वेंगाडणें.
सेरंगु (ಸೆರಂಗು) (क) ना.—उत्तरीय; प्रावरण; पांघरूण; उपरणें.
सेरपु (ಸೆಳಪು) (क) ना.—उपचार; सेवा; सुश्रूषा.
सेरे (ಸೆರೆ) (क) ना.—बंधन; आधीनता; दारुड्याचे अंगविक्षेप; झिंगणे; फट; भेग; कैदी; बंदी; नाडी; धमनी.
सेर्कु (क्कु) ಸೆರ್ಕು [ಕ್ಕು]) (क) धा.—सांपडवणें; घुसवणें; भरविणें.
सेलदि (लंदि) (ಸೆಲದಿ [ಲಂದಿ]) (क) ना.—कोळी; कीटक.
सेलवु (ಸೆಲವು) (क) ना. अनुज्ञा; अनुमति; आज्ञा; कबूली; मान्यता.
सेले (ಸೆಲೆ) (क) ना.—झरा; वाहता जलौघ; प्रवाह; ध्वनि; प्रतिध्वनि; घबघबा; कारंजे; शिला; दगड. 'बुग्गे' पहा.
सेल्ळे (ಸೆಲ್ಲೆಹ) (क) ना.—शल्य; भोसकण्याचे आयुध; शूळ; वीट; बर्ची.
सेळवु (ಸೆಳವು) (क) ना.—आकर्षण क्षेपण; वस्त्र; उमळ; प्रवाहातील ओढ; ओघ.

सेळसु (ಸೆಳಸು) (क) धा. – भांडणें; चढाओढ करणें; तंडणें; मत्सर करणें; तंटा करणें.
सेळे (ಸೆಳೆ) (क) धा. – ओढणें; उपटणें; फरपटणें; जोरानें ओढून नेणें.
(क) ना. – काठी; वेत; खांब.
सेळेगोंबु (ಸೆಳೆಗೊಂಬು) (क) ना. – झाडाचा सोट; सरळ बुंधा.
सेळमंच (ಸೆಳಮಂಚ) (क) ना. – झोका; झोपाळा 'उय्यल्' पहा.
सेळेमिंचु (ಸೆಳೆಮಿಂಚು) (क) ना. – काजव्याची चमक.
सेळ्ळुगुर् (रु) (ಸೆಳ್ಳುಗುರ್ [ರು]) क. ना. – लांब निमूळते नख.
सेक (ಸೇಕ) (क) ना. – उष्णता; ऊब; झळ; शेक.
(सं) ना. – गळती; शिंपण; प्रोक्षण; ठिबकण; सीकर.
सेचन (ಸೇಚನ) (क) ना. – शिंपण, प्रोक्षण; नाहणें; न्हाणें.
सेडु (ಸೇಡು) (क) ना. – सूड; मत्सर; क्रोध; भांडण; थंडीने येणारा कुंदपणा; संकोच; शैत्य.
—कोळ् (ಕೊಳ್) (क) धा. – कांकडणें; थंडीनें संकोचणें; हट्ट चालविणें.
सेतु (ಸೇತು) (सं) ना. – पूल; नाकाच्या वरचें हाड. 'संक' पहा.
सेदु (सेंदु) (ಸೇದು [ಸೆಂದು]) (क) धा. – शोषणें; पाणी वर काढणें; दीर्घ श्वास सोडणें; तमाखू ओढणें; झुरका मारणें.
सेदे (ಸೇದೆ) (क) ना. – स्वेद; घाम; घर्म; उकाडा श्रम; थकवा; कंटाळा.
सेद्य (ಸೇದ್ಯ) (क) ना. – शेतकी; शेतकाम; शेताची मशागत; कसवटी.
सेनबोव (ಸೇನಬೋವ) (क) ना. – कर्णिक; कुलकर्णी; ग्रामधिकारी.
सेना (ಸೇನಾ) (सं) ना. सैन्य; शिबंदी; फौज; लष्कर.
सेनानि (ಸೇನಾನಿ) (सं) ना. सेनापति; षण्मुख; कार्तिकेय.
सेर् (रु) (ಸೇರ್ [ರು]) (क) धा. – जमणें; जुळणें; समीप येणें; आवडणें; रुचणें; झाकणें; शिवणें; पोहोचणें.
(क) ना. – शेर; एक माप.
सेरुवे (ಸೇರುವೆ) (क) ना. – जुळणी; व्यवस्था; ओळ; पंक्ति; चमक; कळप.
(क) अ. – जवळ; लागून.
सेरे (ಸೇರೆ) (क) ना. – शीर; पसा; संपुट; ओंजळ.
सेरडे (ಸೇರಡೆ) (क) ना. – मिश्रण; जोडणी; जुळवणी.
सेले (ಸೇಲೆ) (क) ना. – कापड; वस्त्र; शेला; सेवक; नोकर; वरिष्ठाचे काम करणारा.
सेवन (ने) (ಸೇವನ [ನೆ]) (सं) ना. – अनुभव; उपभोग; भक्षण; खाणें; स्वीकार.
सेवाल (ಸೇವಾಳ) (क) ना. – शेवाळ; अंतर्गंगा.
सेवा (वे) (ಸೇವಾ [ವೆ]) (सं) ना. – उपचार; पूजा; आराधना.
सेविगे (ಸೇವಿಗೆ) (क) ना. – शेवई; शेवयाची खीर.
सेविसु (ಸೇವಿಸು) (क) धा. – सेवा करणें; खाणें; उपभोगणें; स्वीकारणें.
सेव्य (ಸೇವ್ಯ) (सं) वि. – पूज्य; पूजनीय. सेवा करण्यायोग्य.
—सेवकभाव (ಸೇವಕಭಾವ) (सं) ना. – देव आणि भक्त यांचा संबंध.
सेसे (ಸೇಸೆ) (क) ना. – अक्षता; कुंकुममिश्र तांदूळ; शेषा; मंगलाक्षता.
सै (ಸೈ) (क) ना. अ. – सही; सई ! ठीक ! अस्तु ! बरे ! होय.
—कुडु (ಕುಡು) (क) धा. – मान्यता देणें; वर्णन करणें; स्वीकारणें; सई देणें; खेळातील होकार देणें; कौतुकाने बालकाच्या कपाळाला कपाळ लावणें.
सैंहिकेय (ಸೈಂಹಿಕೇಯ) (सं) ना. – सिंहिकापुत्र; राहू.
सैकत (ಸೈಕತ) (सं) वि. – वाळुमय; वाळवंट; वाळूची टेकडी.
सैगरे (ಸೈಗರೆ) (क) धा. – पावसाची झड लागणें; पाऊस ओतणें; उदास होणें; हिरमुसणें; वाकडे करणें.
सैगेडे (ಸೈಗೆಡೆ) (क) धा. – आडवा पडणें; साष्टांग नमस्कार घालणें; दंडवत घालणें. 'अेरगु' पहा.
सैतने (ಸೈತನೆ) (क) अ. – चांगल्यारीतीनें; शोभण्यासारखे.
सैतान (ಸೈತಾನ) (अ. दे) ना. – भूत; पिशाच; अनिष्ट शक्ति; देवचार.
सैतिडु (ಸೈತಿಡು) (क) धा. – रमविणें; गप बसवणें; मार्गावर आणणें; व्यवस्था लावणें; शांत करणें.
सैतिरु (ಸೈತಿರು) (क) धा. – बोलत राहणें; जवळ राहणें; शेजारणें; गप्प बसणें
सैतु (ಸೈತು) (क) अ. – चांगल्या रीतीनें; सरळ; निमूटपणें; न बोलतां
सैद (ಸೈದ) (क ना. – सरळ मनुष्य; प्रामाणिक इसम.
सैदेगे (ಸೈದೆಗೆ) (क) धा. – सुंदर होणें; शोभिवंत होणें; विकसणें; वस्तु वाढणें; रुंद होणें;
सैनिक (ಸೈನಿಕ) (सं) ना. – शिपाई; पदाती.
सैन्य (ಸೈನ್ಯ) (सं) ना. – सेना; लष्कर; दल; फौज; बल.
सैंधव (ಸೈಂಧವ) (सं) ना. – सिंधू देशाचा राजा; जयद्रथ; घोडा; समुद्रांत उत्पन्न झालेले; मीठ; चंद्र.
—लवण (ಲವಣ) (सं) ना. – सागरी मीठ.
सैपिडु (ಸೈಪಿಡು) (क) धा. – रमविणें; शांतविणें; मार्गावर आणणें; व्यवस्था करणें.
सैपु (ಸೈಪು) (क) ना. – सुकृत; सौंदर्य; चांगुलपणा; न्याय; कल्याण; खुले मन.

सैरगे (ಸೈರಗೆ) (क) ना.–सहनशीलता; शांति; सह्यता; तग; टिकाव.
सैरंध्रि (ध्री) (ಸೈರಂಧ್ರಿ [ಧ್ರೀ]) (सं) ना.–अंतःपुरांतील दासी; विराटच्या वाड्यातील दासी वेषातील द्रौपदी.
सैरिभ (ಸೈರಿಭ) (सं) ना.–रानरेडा; गवा; यमाचे वाहन.
सैरिसु (ಸೈರಿಸು) (क) धा.–सहन करणें; तग धरणें; साहणें.
सैवडु (ಸೈವಡು) (क) धा.–सै–सई म्हणणें; होकार देणें; प्रशंसणें; लाडीगोडी करणें.
सैवरि (ಸೈವರಿ) (क) धा.–जवळ जाणें; सरळ पळणें; थेट जाणें; उठून चालू लागणें.
सैवेरगु (ಸೈವೆರಗು) (क) ना.–आश्चर्य; अचंबा; विस्मय; बेभानता; दीर्घदृष्टि. 'निब्बेरगु' पहा.
—आगु (ಆಗು) (क) धा.–चकित होणें; आश्चर्य करणें; विस्मयणें; स्तिमित होणें.
सैळेंद्रि (ಸೈಳೇಂದ್ರಿ) (क) ना.–सैरंध्रि; दासी; दासी वेषांतील द्रौपदी.
सोक (ग) (ಸೊಕ [ಗ]) (क) ना.–सुख; षोक; हर्ष; आनंद; सुस्थिति; भाग्य; दैव; आल्हाद.
सोगडु (ಸೊಗಡು) (क) ना.–उग्रवास; दर्प; शिवाशिव; स्पर्श; मदस्राव; हत्तीच्या गंडस्थळातील स्राव.
सोग (गयि) सु (ಸೊಗ [ಗಯಿ] ಸು) (क) धा.–शोभणें; चांगलें दिसणें; चकाकणें; लकाकणें.
सोगसु (ಸೊಗಸು) (क) ना.–सुख; शोभा; कल्याण; रुचि; माधुर्य; सौंदर्य; चांगुलपणा.
सोंकिल् (लु) (ಸೊಂಕಿಲ್ [ಲು]) (क) ना.–शिवाशीव; स्पर्श जवळीक; जवळपणा.
सोंकु, (सेंकु) (ಸೋಂಕು [ಸೋಂಕು]) (क) धा.–शिवणें; जवळ जाणें; चिकटणें; पोहोचणें.
(क) ना.–चिकटा; स्पर्श; शिवाशीव.
—रोग (ರೋಗ) (क) ना.–सांसर्गिक रोग; स्पर्शजन्य रोग.
सोट्ट (ಸೊಟ್ಟ) (क) वि.–वक्र; वाकलेले; कुरूप; विरूप.
(क) ना.–बाक; वक्रता; लंगडा.
सोडवलि (ಸೊಡಬಲಿ) (क) ना.–स्मशान; मसण; प्रेत जाळण्याची जागा.
सोडर् (रु) (ಸೊಡರ್ [ರು]) (क) ना.–दीप; दिवा; दिवटी.
सोडरक्कि (ಸೊಡರಕ್ಕಿ) (क) ना.–ज्योतीतील कोळी.
सोणग (ಸೊಣಗ) (क) ना.–शुनक; कुत्रा; सारमेय.
सोंगे (ಸೊಣೆ) (क) ना.–खुपणें; चावणें; गिळणें; बोटानें मारणें; बोटानें दाखवणें.
सोंट (ಸೊಂಟ) (क) ना.–कमर; कटी; मध्यमा.
सोंडिलि (ಸೊಂಡಿಲಿ) (क) ना.–चुचुंद्रि; लांबट तोंडाची एक उंदीरजात.
सोंडिलु (ಸೊಂಡಿಲು) (क) ना.–हत्तीची सोंड; लांबट चेहरा.
सोंडे (ಸೊಂಡೆ) (क) ना.–लांबट चेहरा; लांबट मुखवटा. उभट तोंडवळा
सोत्तु (ಸೊತ್ತು) (क) ना.–स्वत्व; आपलेपणा; स्वतःची संपत्ति; चीजवस्त; मिळकत.
सोदे (ಸೊದೆ) (क) ना.–सुधा; अमृत; दूध; मध; चुना.
सोन (ಸೊನ) (क) ना.–स्वन; स्वर; ध्वनि; नाद; चाहुल; आवाज; शब्द.
सोने (ಸೊನೆ) (क) ना.–रस; वनस्पति, फळ वगैरेचा रस; पातळ द्रव; पिळून काढलेला अंगरस.
सोंदि (ಸೊಂದಿ) (क) ना.–जारिणी; व्यभिचारिणी.
सोन्न (न्ने) (ಸೊನ್ನ [ನ್ನೆ]) (क) ना.–सुवर्ण; सोने.
सोन्नगार (न्नार) (ಸೊನ್ನಗಾರ [ನ್ನಾರ]) (क) ना.–सुवर्णकार; सोनार; सोन्याचे काम करणारा.
सोन्ने (ಸೊನ್ನೆ) (क) ना.–शून्य; मोकळा; पोकळ; अनुस्वार; निष्फळता; पूज्य; पूज. यारी; ओझे उचलण्याचे यंत्र.
सोप्पु (ಸೊಪ್ಪು) (क) धा.–निवारणें; टिकणें; तग धरणें; कमी करणें;
(क) वि.–सैल; शिथिल; अस्पष्ट; अंधुक; मलिन.
—आगु (ಆಗು) (क) धा.–सैल होणें; मळणें; काळंवडणें; निःशक्त होणें.
सोप्पु हाकु (ಸೊಪ್ಪುಹಾಕು) (क) धा.–भिणें; घाबरणें; मानणें; गणणें; लक्ष देणें.
सोप्पुळ् (ळ) (ळु) (ಸೊಪ್ಪುಳ್ [ಳ] ಳು) (क) ना.–ध्वनि; नाद; चाहुल; आवाज.
सोप्पे (ಸೊಪ್ಪೆ) (क) ना.–चारा; गवत; साल; भरड पदार्थ; सोपट.
सोबग (ಸೊಬಗ) (क) ना.–सुभग; सुंदर; सुरूपी; सौंदर्य
सोबगि (ಸೊಬಗಿ) (क) ना.–नटी; अभिनेत्री; भाग्यवती; सुदैवी; सुंदरी.
सोबगु (ಸೊಬಗು) (क) ना.–सौभाग्य; सौंदर्य; लालित्य; माधुर्य; शोभा; आरास.
सोंपु (ಸೊಂಪು) (क) ना.–सौंदर्य; शोभा; वैभव; मोहकता; मनोहरता.
—तीवु—वीरु (ತೀವು–ಬೀರು) (क) धा.–अति सुंदर होणें; खुलणें; चांगले दिसणें; शोभिवंत होणें; सौंदर्य खुलणें.
सोंब (ಸೊಂಬ) (क) वि.–आळशी; मोंगळ; खुळा; मूर्ख; मूढ.
सोंबतन (ಸೊಂಬತನ) (क) ना.–मंदपणा; मूढता; घड्डुपणा.

सोंबेरि (ಸೊಂಬೇರಿ) (क) वि.– आळशी; सुस्त. चालढकल करणारा.
सोम्मु (ಸೊಮ್ಮು) (क) ना.– संपत्ति; चीजवस्त.
सोय (ಸೊಯು) (क) ना.– आपण; स्वतः; जागृति; जागरूकता; आपलेपणाची जाणीव.
सोयंवर (ಸೊಯಂವರ) (सं) ना.– स्वयंवर; स्वतःच केलेली पतीची निवड.
सोर (ಸೊರ) (क) ना.– सुर; देवता; स्वरध्वनि; आवाज; चाहुल.
सोरके (के) (ಸೊರಕೆ [ಕ್ಕೆ]) (क) ना.– आत्मसंरक्षण; स्वरक्षा.
सोरगु (रंगु) (ಸೊರಗು)(ರಂಗು) (क) धा.– रोडणें; रोड होणें; कोमेजणें; म्लान होणें; चिंता करणें; वाळणें; हडकुळे होणें.
सोरण (णे) (ಸೊರಣ [ಣೆ]) (क) ना.– स्मरण; आठवण; स्मृति;
—केडि–गेडि (ಕೇಡಿ–ಗೇಡಿ) (क) ना.– उपकार विसरणारा; कृतघ्न.
सोरडु (ಸೊರಡು) (क) धा.– निरर्थक बडबडणें; गप्पा मारणें; सांगणें; निवेदणें; भुंकणें.
(क) ना.– बडबड; गप्पा; कृशता.
सोरे (ಸೊರೆ) (क) धा.– दूधभोपळा; भोपळा.
सोर्कु (कु) (ಸೊರ್ಕು [ಕ್ಕು]) (क) धा.– माजणें; मस्तीला येणें; गर्व करणें; धष्टपुष्ट होणें; लठ्ठ होणें;
(क) ना.– अहंकार; गर्व; लक्षवणा.
सोल् (सोल्लु) (ಸೊಲ್ [ಲ್ಲು]) (क) धा.– बोलणें; सांगणें;
(क) ना.– बोल; गोष्ट; भाषा; शब्द.
सोल्लिसु (ಸೊಲ್ಲಿಸು) (क) धा.– बोलणें; बोलविणें; सांगणें; निवेदणें.
सोल्विनं (ಸೊಲ್ವಿನಂ) (क) अ.– बोलतांना; सांगतांना; सांगतों.
सोवडु (ಸೊವಡು) (क) ना.– उग्रवास; दर्प. 'सोगडु' पहा.
सोसे (ಸೊಸೆ) (क) ना.– स्नुषा; सून; मुलाची पत्नी; वडील भाऊ किंवा बहीण यांची मुलगी; आतेबहीण.
सोळ्ळे (ಸೊಳ್ಳೆ) (क) ना.– नाकपुडी; चिलट; डांस; धुंगुरटें.
—तेरे (ತೆರೆ) (क) ना.– स्त्रीनें नाकावर घेतलेला पदर.
सो (ಸೋ) (क) धा.– हुडकणें; शोधणें; पळवणें; घालविणें; पाठविणें; ढकलणें; पाठलाग करणें; शिकार उठवणें. 'अट्टु' पहा.
सोंकु (सोंकु) (ಸೋಕು [ಸೋಂಕು]) (क) धा.– शिवणें; स्पर्श करणें; लागणें.
(क) ना.– स्पर्श; शिवाशीव; उठाव.
सोगिल् (लु) (ಸೋಗಿಲ್ [ಲು]) (क) ना.– ओचा; ओटी.
सोगु (ಸೋಗು) (क) ना.– सोंग; कपटवेश; रुपांतर
—हाकु (ಹಾಕು) (क) धा.– सोंग घेणें; वेषांतर करणें; रूप घेणें; हावभाव करणें; अभिनय करणें.
सोगे (ಸೋಗೆ) (क) ना.– नारळाची शेंडी; मोर; मोरपिसारा; मयूरपुच्छ.
सोकिल् (लु) (ಸೋಕಿಲ್ [ಲು]) (क) ना.– ओचा; ओटी. 'सोगिल्' पहा.
सोंकु (ಸೋಂಕು) (क) धा– स्पर्शणें; शिवणें;
(क) ना. स्पर्श; शिवाशीव
सोजिग (ಸೋಜಿಗ) (क) ना.– आश्चर्य; अचंबा; विस्मय; आक्षेप.
—पडिसु (ಪಡಿಸು) (क) धा.– आश्चर्य वाटणें; विस्मयणें; स्तिमित होणें.
सोढ (ಸೋಢ) (सं) वि.– अनुभवलेले; सहन केलेले; धारण केलेले; तग धरलेले.
सोदर (ಸೋದರ) (सं) वि.– सख्खे; एकाच उदरातून आलेले.
—अत्ते (ಅತ್ತೆ) (क) ना.– आत; अत्त्या; बापाची बहीण.
—माव (ಮಾವ) (क) ना.– मामा; आईचा भाऊ.
सोदरि (री) (ಸೋದರಿ [ರೀ]) (सं) ना.– सख्खी बहीण.
सोदर्य (ಸೋದರ್ಯ) (सं) ना.– बंधुभाव; बांधव्य; जुळे; सहजातता; एकमातृकत्व.
सोदिसु (ಸೋದಿಸು) (क) धा.– शोधणें; हुडकणें; गाळणें; साफ करणें; स्वच्छ करणें.
सोने (ಸೋನೆ) (क) ना.– पाऊस; पावसाची झड; वृष्टि.
सोपान (ಸೋಪಾನ) (सं) ना.– पायरी; जिना; शिडी.
सोबति (ಸೋಬತಿ) (अ. दे) ना.– मित्र; सांगाती; सोबती; जोडीदार. 'ओडनाडि' पहा.
सोबान (ಸೋಬಾನ) (क) ना.– मंगलप्रसंगी स्त्रियानी गाण्याचे पद; शोभन.
सोम (ಸೋಮ) (सं) ना.– चंद्र; शिव; उमामहेश्वर; एक मादक पेय; अमृत; पाणी; रसकापूर; कुबेर; यम; वायु; संपत्ति; सोमवार.
—धर (ಧರ) (सं) ना.– शंकर; चंद्रशेखर.
—नाथ (ನಾಥ) (सं) ना.– सोमेश्वर; शिव.
—याजि (ಯಾಜಿ) (सं) ना.– सोमयाग करणारा.
—वीथि (थी) (ವೀಥಿ [ಥೀ]) (सं) ना.– दक्षिणोत्तर रस्ता.
सोमक (ಸೋಮಕ) (सं) ना.– पांडव पक्षाकडील एक राजवंश. वेद चोरून नेणारा राक्षस.
सोमज (ಸೋಮಜ) (सं) ना.– सोमपुत्र; बुध ग्रह.
सोमधर (शेखर) (ಸೋಮಧರ [ಶೇಖರ]) (सं) ना.– चंद्रशेखर; सोमेश्वर; शंकर.

सोमारि (ಸೋಮಾರಿ) (क) ना. – आळशी; सुस्त; अंगचोर; अंगराखून काम करणारा.
(सं) ना. – राहु; केतु.

सोमोद्भवा (वे) (ಸೋಮೋದ್ಭವಾ[ವೆ]) (सं) ना. – नर्मदा नदी.

सोर् (रु) (ಸೋರ್[ರು]) (क) धा. – द्रवणें; गळणें; पाझरणें; झिरपणें; थेंबणें; ठिबकणें; बोलण्यात चुकणें.

सोरक (ಸೋರಕ) (क) वि. – झिरपणारें; गळणारें; द्रवणारें; ओतणारें; कारंजणारे.
—**कड्डि** (ಕಡ್ಡಿ) (क) ना. – झरणी; द्रवलेखनी; फौंटनपेन.

सोरलु (ಸೋರಲು) (क) ना. – गळती; झिरपणी; स्नाविणी.
(क) अ. – झिरपून; गळतांना.

सोरे (ಸೋರೆ) (क) ना. – दूधभोपळा; बगळा.

सोर्चु (ಸೋರ್ಚು) (क) धा. – ओतणें; पाझरविणें; गाळणें; गुह्यस्फोट करणें.

सोर्मुडि (ಸೋರ್ಮುಡಿ) (क) वि. – मुक्तकेश; मुक्तवेणी; केस मोकळे सोडलेली.

सोल् (लु) (ಸೋಲ್ [ಲು]) (क) धा. – पराजय होणें; मागे सरणें; आसक्ति दाखवणें; मोहांत पडणें; मान्यता देणें.

सोल (ಸೋಲ) (क) ना. – पराजय; अपजय; माघार; पीछेहाट; मोह; आसक्ति.

सोले (ಸೋಲೆ) (क) ना. – सापाची कात; मेंग; दोरी; पीळ; सोल.

सोवत (ಸೋವತ) (क) ना. – काकबळी; चरू; लूट; लाभ.

सोवु (ಸೋವು) (क) धा. – हुडकणें; उठवणें; शिकार शोधणें. पाठविणें; 'अट्टु' पहा.
(क) ना. संकेत; खूण; चिन्ह.

सोसु (ಸೋಸು) (क) धा. – शोधणें; गाळणें; समजून घेणें; तग धरणें; सहन करणें.

सोहंभाव (ಸೋಹಂಭಾವ) (सं) ना. – तोच मी हा भाव; परमेश्वर मीच ही भावना; असीम दुरभिमान.

सोहु (ಸೋಹು) (क) ना. – शोध; उठाव; पाठवणी; ओळख; चिन्ह. 'सोंकु' पहा.

सोहे (ಸೋಹೆ) (क) ना. – पाठवणी; शोध; सूचना; शोभा; खूण; उद्देश; अभिप्राय; ध्येय.

सौकर्य (ಸೌಕರ್ಯ) (सं) ना. – सुलभता; सरळपणा; अनुकूलता; सहजता; सोपेपणा.

सौकुमार्य (ಸೌಕುಮಾರ್ಯ) (सं) ना. – सुकुमारता; कोमलता; लालित्य; मार्दव; एक काव्यगुण; यौवन; तारुण्य.

सौख्य (ಸೌಖ್ಯ) (सं) वि. – हितकर; क्षेमकारक; सुखावह.
(सं) ना. – सुख; आनंद; अनुकूल स्थिति.

सौगंध (ಸೌಗಂಧ) (सं) ना. – सुवास; परिमळ; सुगंधदेशवासी.
(सं) वि. – सुवासिक; सुगंधी; परिमळित.

सौगंध्य (ಸೌಗಂಧ್ಯ) (सं) ना. – सुवासप्रसर; सुगंधदरवळ.

सौजन्य (ಸೌಜನ್ಯ) (सं) ना. – सुजनता; चांगुलपणा; दयाळुत्व; कारुण्य; औदार्य; घनता; मोठेपणा; सभ्यता; शील.

सौदाम (मि) नि (ಸೌದಾಮ [ಮಿ] ನಿ) (सं) ना. – वीज; विद्युत; चपला; अप्सरा.

सौदे (ಸೌದೆ) (क) ना. – समिधा; लाकूडफाटा; जळण. 'सुवुदे' पहा.

सौध (ಸೌಧ) (सं) ना. – राजवाडा; माडीचे घर; मजले असलेले घर; चुनेगच्ची माडीची इमारत; तळघर.

सौनंदक (ಸೌನಂದಕ) (सं) ना. – एक आयुध; हत्यार.

सौंदर (ಸೌಂದರ) (सं) वि. – सुंदर; उत्तम; मनोहर; रूपवान.
—**नंबि** (ನಂಬಿ) (क) ना. – एक शिवशरण; शिवभक्त.

सौंदर्य (ಸೌಂದರ್ಯ) (सं) ना. – सुंदरता; मनोहरता; सुरूपता.

सौप्तिक (ಸೌಪ್ತಿಕ) (सं) ना. – सुप्तिकेसंबंधी; झोपेविषयीं; रात्रीचे आक्रमण; महाभारतातील एक पर्व.

सौबल (ಸೌಬಲ) (सं) ना. – शकुनिमाल.

सौबलि (ली) (ಸೌಬಲಿ [ಲೀ]) (सं) ना. – गांधारी; धृतराष्ट्रपत्नी.

सौभ (ಸೌಭ) (सं) ना. – चोहीकडून विस्तार पावणारे शहर; शाल्वराजाची राजधानी.

सौभद्र (द्रेय) (ಸೌಭದ್ರ [ದ್ರೇಯ]) (सं) ना – सुभद्रेचा मुलगा; अभिमन्यु.

सौभद्रा (ಸೌಭದ್ರಾ) (सं) ना. – अर्जुनाची पत्नी; अभिमन्यूची आई.

सौभाग्य (ಸೌಭಾಗ್ಯ) (सं) ना. – सुभगता; श्रीमंती; संपत्ति. सवाष्णपण; सौमांगल्य; सुदैव; सौंदर्य; मनोहरता.
—**वति (ती)** (ವತಿ [ತೀ]) (सं) ना. – पत्नी; कुटुंब

सौमित्रि (ಸೌಮಿತ್ರಿ) (सं) ना. – सुमित्रापुत्र; लक्ष्मण; शत्रुघ्न.

सौम्य (ಸೌಮ್ಯ) (सं) वि. – मृदु; मऊ; उग्र नसलेले; कोमल; हितप्रद.
(सं) ना. – सोमपुत्र; बुध; एक संवत्सर.
—**कर** (ಕರ) (सं) ना. – चंद्र

सौर (ಸೌರ) (सं) वि. – सूर्य; सूर्यासंबंधी. सूर्यपुत्र शनिदेव.
—**मान** (ಮಾನ) (सं) ना. – ज्योतिषातील सूर्यकालारंभ पद्धति.
—**मास** (ಮಾಸ) (सं) ना. – मेषादि राशी ओलांडण्यास लागणारा सूर्याचा काल.

सौरभ (भ्य) (ಸೌರಭ [ಭ್ಯ]) (सं) ना. – सुगंध; परिमल; सुवास;

सौरभेयि (यी) (ಸೌರಭೇಯಿ [ಯೀ]) (सं) ना. – सुरभी धेनूचे वत्स; वासरू.

सौरंभ (ಸೌರಂಭ) (सं) ना.–उत्सव; संभ्रम; समारंभ.

सौराष्ट्र (ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ) (सं) ना.–गुजरात; एक कर्नाटकी राग.

सौरि (ಸೌರಿ) (सं) ना.–सूर्यपुत्र; कर्ण; शनि; सुग्रीव.

सौलभ्य (ಸೌಲಭ್ಯ) (सं) ना.–सुलभता; सहजता; सुसाध्यता. अनुकूलता.

सौवर्ण (ಸೌವರ್ಣ) (सं) वि.–सुवर्णासंबंधी; सोन्याचे, उत्तम रंगाचें.

सौविद (दल्ल) (ಸೌವಿದ [ದಲ್ಲ]) (क) ना.–कंचुकी; अंतःपुरसेवक

सौशील्य (ಸೌಶೀಲ್ಯ) (सं) ना.–सुशीलता; सदाचार; सद्वर्तन.

सौष्ठव (ಸೌಷ್ಠವ) (सं) ना.–सौंदर्य; मनोहरता; चलाखी. चतुरपणा; चापल्य; हलकेपणा.

सौसव (ಸೌಸವ) (सं) ना.–सुगंध; परिमळ; सुवास.

सौहार्द (हृद) (ಸೌಹಾರ್ದ [ಹೃದ]) (सं) ना.–मैत्री; स्नेह; सहृदयता.

स्कंद (ಸ್ಕಂದ) (सं) ना.–कार्तिकेय; षण्मुख; शरीर; विद्वान; पंडित; अभिवृद्धि.

—पुराण (ಪುರಾಣ) (सं) ना.–अठरा पुराणांपैकी एक.

स्कंध (ಸ್ಕಂಧ) (सं) ना.–खांदा; भुज; झाडाला फांदी फुटण्याची जागा; फांदी; ग्रंथाचें प्रकरण; परिच्छेद; सेना; पायदळ.

स्कंधावार (ಸ್ಕಂಧಾವಾರ) (सं) ना.–सैन्य; पायदळ; लष्कर; सेना विभाग; ठाणें.

स्कन्न (ಸ್ಕನ್ನ) (सं) वि.–घसरलेले; गळलेले; पडलेले; खालीं पडलेले.

स्कंभ (ಸ್ಕಂಭ) (सं) ना.–खांब; पुरलेला खांब; आधार; तरफ; तीर.

स्खलत् (ಸ್ಖಲತ್) (सं) वि.–वाकडे पाऊल टाकणारा; आडमार्गी; चूक करणारा; द्रवविणारा; ओतणारा; झोके घेणारा.

स्खलन (ಸ್ಖಲನ) (सं) ना.–प्रसाद; प्रवाद; घसरणी; तोतरे बोल; झोला.

स्खालित्य (ಸ್ಖಾಲಿತ್ಯ) (सं) ना.–चूक; प्रमाद; तोतरेपणा; बोबडेपणा.

स्तन (ಸ್ತನ) (सं) ना–थान; अचळ; सड.

—प–पायि (ಪ-ಪಾಯಿ) (सं) ना.–तान्हें; स्तनपान करणारें; मूल.

स्तनंधय (ಸ್ತನಂಧಯ) (सं) ना.–तान्हुला; स्तनपान करणारा; बालबुद्धि; पोरपणा.

स्तनयित्नु (ಸ್ತನಯಿತ್ನು) (सं) ना.–गर्जणारे मेघ; जलद ढग;

स्तनित (ಸ್ತನಿತ) (सं) ना.–गर्जणारे; गडगडाट; मेघगर्जितें.

स्तन्य (ಸ್ತನ್ಯ) (सं) वि.–स्तनाविषयींचें; दूध; अंगावरचें दूध

स्तबक (ಸ್ತಬಕ) (सं) ना.–मंजिरी; समूह; झुबका; तुरा; घोस.

स्तब्ध (ಸ್ತಬ್ಧ) (सं) वि.–गप्प; स्थिर; अचल; मुग्ध; मोहित; बेभान.

—ता (ते) (ತಾ [ತೆ]) (सं) ना.–मौन; गूढता.

स्तंब (ಸ್ತಂಬ) (सं) ना.–गुच्छ; तुरा; घोस; झुबका; ढोल; पोकळी.

स्तंबेरम (ಸ್ತಂಬೇರಮ) (सं) ना.–हत्ती.

स्तंभ (ಸ್ತಂಭ) (सं) ना.–खांब; आसरा; आधार; स्थैर्य; एक सात्त्विक भाव; भार घेण्याचें साधन. 'आनिके' पहा.

स्तंभगोपुर (ಸ್ತಂಭಗೋಪುರ) (सं) ना.–मनोरा; निमूळता स्तंभ; छापण्यांतील एक चिन्ह.

स्तंभचक्र (ಸ್ತಂಭಚಕ್ರ) (सं) ना.–शीड उभवण्याचा रहाट; सूत गुंडाळण्याचा रहाट.

स्तंभन (ಸ್ತಂಭನ) (सं) ना.–नियमन; प्रतिबंध; निग्रह; अवरोध;

—अग्निस्तंभन (ಅಗ್ನಿಸ್ತಂಭನ) (सं) ना.–अग्नीचा अवरोध; भूक मंद करण्याचें साधन.

—जलस्तंभन (ಜಲಸ್ತಂಭನ) (सं) ना.–तहान आवरणें; तहान मंद करण्याचे साधन.

स्तर (ಸ್ತರ) (सं) ना.–पदर; थर; आवरण; अस्तर.

स्तव (वन) (ಸ್ತವ [ವನ]) (सं) ना.–स्तोत्र; स्तुति; प्रशंसा; वर्णना; गुणगान.

स्तविसु (ಸ್ತವಿಸು) (क) धा.–स्तवणें; प्रशंसणें; वानणें; वाखाणणें; स्तुति करणें.

स्तिमित (ಸ್ತಿಮಿತ) (सं) वि.–स्थिर; अचल; कोमल; मृदु; तृप्त; ओले झालेले.

—ता-ते (ತಾ-ತೆ) (सं) ना.–स्थैर्य; अचलता; धीरत्व; पूर्वस्थिति.

स्तुत (ಸ್ತುತ) (सं) वि.–किर्ति पावलेले; वाखाणलेले; गौरवलेले.

स्तुति (ಸ್ತುತಿ) (सं) ना.–स्तोत्र; स्तवन; प्रशस्ति.

स्तुतिपाठक (ಸ್ತುತಿಪಾಠಕ) (सं) ना.–भाट; पवाडे गाणारा; कीर्ती गाणारा.

स्तुत्य (ಸ್ತುತ್ಯ) (सं) वि.–प्रशंसनीय; वर्णनीय; श्रेष्ठ; गौरवार्ह.

स्तूप (ಸ್ತೂಪ) (सं) ना.–रास; ढीग; बौद्ध समाधि; अर्धगोलाकार समाधिरचना; अशोकस्तंभ.

स्तूयमान (ಸ್ತೂಯಮಾನ) (सं) वि.–कीर्ति होत राहणारा; प्रसिद्धी पावणारा; लौकिक वाढणारा.

स्तेन (ಸ್ತೇನ) (सं) ना.–चोर; लुटारु; वाटमार करणारा; हातचलाखी चोर.

स्तैय (ಸ್ತೈಯ) (सं) ना. – चोरी; चौर्य; लूट; नागवणूक; चोरीची वस्तु.

स्तैयि (ಸ್ತೈಯಿ) (सं) ना. – चोरी करणारा; दरवडेखोर; घरफोड्या.

स्तोक (ಸ್ತೋಕ) (सं) वि. – थोडें; अल्प; स्वल्प.
(क) ना. – वंश; संतान; मुले; चातकपक्षी.

स्तोत्र (ಸ್ತೋತ್ರ) (सं) ना. – स्तुति; कीर्ति; प्रशंसा; वर्णन; लौकिक; प्रार्थना.

स्तोम (ಸ್ತೋಮ) (सं) ना. – ढीग; समूह; बली; नैवेद्य; अर्पण; हवन; यज्ञयाग; प्रशंसा; कीर्ति.

स्त्रीधन (ಸ್ತ್ರೀಧನ) (सं) ना. – स्त्रीचें धन; स्त्रीची माहेरची संपत्ति; स्त्रीकडून मिळालेली चीजवस्त.

स्त्रैण (ಸ್ತ್ರೈಣ) (सं) वि. – स्त्रीसंबंधीं; स्त्रीस्वभावी; स्त्रीलंपट; कामुक; विलासी; बायकोला भिणारा.

स्थगित (ಸ್ಥಗಿತ) (सं) वि. – थांबलेलें; झाकलेलें; लपवलेलें.

स्थंडिल (ಸ್ಥಂಡಿಲ) (सं) ना. – यज्ञाची जागा; यज्ञभूमि.

स्थपति (ಸ್ಥಪತಿ) (सं) ना. – शिल्पी; सुतार; राजा; स्वामी; पालक.

स्थल (ळ) (ಸ್ಥಲ [ಳ]) (सं) ना. – स्थान; आश्रय; ठिकाण; जमीन; ठाव; तळ; स्थळ; घर.

स्थली (ಸ್ಥಲೀ) (सं) ना. – स्थळ; स्थान; खळे.

स्थलीक (यक) (ಸ್ಥಲೀಕ [ಯಕ]) (सं) वि. – गृहस्थ; स्थानिक; स्थळाला चिकटून राहणारा.

स्थविर (ಸ್ಥವಿರ) (सं) ना. – वृद्ध; म्हातारा; वय झालेला.

स्थाणु (ಸ್ಥಾಣು) (सं) ना. – खांब; अचल वस्तु; बर्ची; वीट; शिव.

स्थान (ಸ್ಥಾನ) (सं) ना. – स्थळ; निवास; योग्य रीत; देश; देशपदवी; साम्य; प्रशस्ति.

स्थाननिधि (ಸ್ಥಾನನಿಧಿ) (सं) ना. – पुण्यस्थान.

स्थानभ्रष्ट (ಸ್ಥಾನಭ್ರಷ್ಟ) (सं) वि. – पदच्युत; स्थानापासून ढळलेला; पाया नसलेला; जागा चुकलेला.

स्थानमान (ಸ್ಥಾನಮಾನ) (सं) ना. – स्थलमहात्म्य; पदगौरव; क्षेत्रपात्रता.

स्थानांतर (ಸ್ಥಾನಾಂತರ) (सं) ना. – स्थलांतर; अन्य ठिकाण; दुसरी जागा; परनिवास.

स्थानिक (ಸ್ಥಾನಿಕ) (सं) ना. – ठिकाणासंबंधीचें; स्थलीक; तद्देशीय; देवस्थानचा सेवक; एक प्रकारचें प्रमाण.
—**स्वराज्य** (ಸ್ವರಾಜ್ಯ) (सं) ना. – नगरपालिका; तालुकासमीति, जिल्हासमिती वगैरे स्थानिक संस्था.

स्थापक (ಸ್ಥಾಪಕ) (सं) ना. – प्रतिष्ठापक; स्थापना करणारा.

स्थापत्य (ಸ್ಥಾಪತ್ಯ) (सं) ना. – शिल्पशास्त्र; वास्तुशास्त्र; गृहरचनाशास्त्र; सुतारकाम.

स्थापन (ना) (ने) (ಸ್ಥಾಪನ [ನಾ] ನೆ) (सं) ना. – प्रतिष्ठापना; व्यवस्था; निर्धार; प्रमाणशुद्धता.

स्थापित (ಸ್ಥಾಪಿತ) (सं) वि. – प्रतिष्ठित; पाया घातलेलें; निर्धारित; कृतीत आलेले.

स्थापिसु (ಸ್ಥಾಪಿಸು) (क) धा. – पाया घालणें; निर्णय घेणें; स्थापणें; मत मांडणें; सिद्ध करून दाखवणें.

स्थायि (यी) (ಸ್ಥಾಯಿ [ಯೀ]) (सं) वि. – स्थिर; न हलणारें; अचल; न डळमळणारें; संगीतातील सम; ठेका; जीव-स्वर-स्थान.

स्थायीभाव (ಸ್ಥಾಯೀಭಾವ) (सं) ना. – रसपोषक मनःसंवेदना.

स्थालि (ली) (ಸ್ಥಾಲಿ [ಲೀ]) (सं) ना. – थाळी; लहान भांडें; पात्र; पेला

स्थालीपुलाकन्याय (ಸ್ಥಾಲೀಪುಲಾಕನ್ಯಾಯ) (सं) ना. – शितावरून भाताची परीक्षा; बोलण्यावरून व्यक्ति ओळखणें.

स्थावर (ಸ್ಥಾವರ) (सं) ना. – स्थिर वस्तु; अचल वस्तु; न हलविता येण्यासारखी मालमत्ता.

स्थासक (ಸ್ಥಾಸಕ) (सं) ना. – सुगंधीलेप; उटी; उटणें.

स्थित (ಸ್ಥಿತ) (सं) वि. – थांबलेलें; स्थिर; न हलवितां येणारें.

स्थितप्रज्ञ (ಸ್ಥಿತಪ್ರಜ್ಞ) (सं) ना. – स्थिरबुद्धि; आत्मज्ञानी; सिद्ध.

स्थिति (ಸ್ಥಿತಿ) (सं) ना. – अस्तित्व; अवस्था; संस्कार; संपत्ति; योग्यता; चीजवस्त; स्थिरता; जीवितकाल.

स्थितिस्थापक (ಸ್ಥಿತಿಸ್ಥಾಪಕ) (सं) ना. – लवचीकपणा; बाह्य ताण सुटतांच पूर्वस्थितीवर येण्याचा गुण.

स्थिर (ಸ್ಥಿರ) (सं) वि. – अचल; आहे त्याच ठिकाणीं राहणारें; शांत; चिरकालीन; चिरजीवी.

स्थिर (रं) **जीवि** (ಸ್ಥಿರ [ರಂ] ಜೀವಿ) (सं) वि. – इच्छामरणी; चिरजीवि; पुष्कळ काळ टिकणारे. पुत्र.

स्थिरा (ಸ್ಥಿರಾ) (सं) ना. – भूमि; पृथ्वि;जमीन.

स्थिरास्ति (ಸ್ಥಿರಾಸ್ತಿ) (सं) ना. – जमीनजुलमा; स्थावर. मिळकत; स्थिर संपत्ति.

स्थूना (ने) (ಸ್ಥೂನಾ [ನೆ]) (क) ना. – खांब; स्थाणु.

स्थूल (ಸ್ಥೂಲ) (सं) वि. – चढ; जाड; मोठें; ओबडधोबड; सामान्य.
—**देह** (ದೇಹ) (सं) ना. – बोजड शरीर; जडकाया.
—**रूप** (ರೂಪ) (सं) ना. – आराखडा; रूपरेषा; सामान्य कल्पना.
—**विचार** (ವಿಚಾರ) (सं) ना. – सामान्य कल्पना; ढोबळ कल्पना.

स्थैय (ಸ್ಥೈಯ) (सं) ना. – पंचायत; पंचाची बैठक; जमातीपुढे मांडणें; महाजन विचार; दैव.

स्थैर्य (ಸ್ಥೈರ್ಯ) (सं) ना.–स्थिरता; घट्टपणा; दार्ढ्य; धैर्य; अचलता; सहनशीलता; छातीठोकपणा; 'सैरणे' पहा.

स्थौल्य (ಸ್ಥೌಲ್ಯ) (सं) ना.–स्थूलता; जाडपणा; मोठेपणा; ओझें; भार.

स्नपन (ಸ್ನಪನ) (सं) ना.–स्नान; अंग धुणें; अंघोळ; सोवळेपण.

स्नात (ಸ್ನಾತ) (सं) वि.–अंग धुतलेले; न्हालेले; विद्याभ्यास पूर्ण केलेले.

स्नातक (ಸ್ನಾತಕ) (सं) ना.–पदवीधर; पारंगत; अधीतविद्य; ब्रह्मचर्यव्रतानें अभ्यास केलेला.

स्नान (ಸ್ನಾನ) (सं) ना.–अंघोळ; अंग धुणें;

—आतपस्नान (ಆತಪಸ್ನಾನ) (सं) ना.–सूर्यस्नान; उन्ह खाणें; घामानें अंग भिजणें.

स्नायु (ಸ್ನಾಯು) (सं) ना.–नाडी; मांस; मांसखंड.

स्निग्ध (ಸ್ನಿಗ್ಧ (सं) वि.–स्नेहपूर्ण; प्रेमळ; तेलयुक्त; ओलाव असलेले; लाडीक; गुळगुळीत; मऊ; चिकट.

—ता–ते (–ತಾ–ತೆ) (सं) ना.–प्रीति; प्रेम; सलगी.

स्नुषा (ಸ್ನುಷಾ [ಷೆ]) (सं) ना.–सून; मुलाची पत्नि; 'सोसे' पहा.

स्नेह (ಸ್ನೇಹ) (सं) ना.–प्रेम; प्रीति; मैत्री; दोस्ती; चिकटपणा; चरबी.

—अतिस्नेह (ಅತಿಸ್ನೇಹ) (सं) ना.–दृढमैत्री; गाढप्रेम.

स्नेहित (ಸ್ನೇಹಿತ) (सं) ना.–मित्र; दोस्त; स्निग्धता; 'ओडनाडी' पहा.

स्पंद (दन) (ಸ್ಪಂದ [ದನ]) (सं) ना.–स्फुरण; उड्डाण; कंपन.

—नेत्रस्पंद (ನೇತ್ರಸ್ಪಂದ) (सं) ना.–डोळा लवणें.

स्परुश (ಸ್ಪರುಶ) (क) ना.–स्पर्श; शिवाशीव. 'सोंकु' पहा.

स्पर्धा (र्धे) (ಸ್ಪರ್ಧಾ [ರ್ಧೆ]) (सं) ना.–चढाओढ; वरचढ; ओढाताण; भांडण; मात्सर्य; कुस्ती 'मल्लाट' पहा; चर्चा.

स्पर्धालु (ಸ್ಪರ್ಧಾಳು) (सं) ना.–विरोधी; कुस्तीगीर; स्पर्धक; ईर्षाबाज.

स्पर्धि (ಸ್ಪರ್ಧಿ) (सं) वि.–स्पर्धालु; स्पर्धक; कुस्तीगीर; इर्षाबाज.

स्पर्श (ಸ್ಪರ್ಶ) (सं) ना.–स्पर्श; शिवाशिव.

—काल (ಕಾಲ) (सं) ना.–ग्रहणाचा आरंभकाल.

—मणि (ಮಣಿ) (सं) ना.–परिस.

स्पर्शन (ಸ್ಪರ್ಶನ) (सं) ना.–शिवणें; हातलावणी; वारा.

स्पृष्ट (ಸ್ಪೃಷ್ಟ) (सं) वि.–शिवलेले; जुळवलेले; सारखे केलेले.

स्पृह (हा) (हे) (ಸ್ಪೃಹ [ಹಾ] [ಹೆ]) (सं) ना.–आकांक्षा; इच्छा; आशा; अपेक्षा; अभीष्ट.

स्पृहता (ते) (ಸ್ಪೃಹತಾ [ತೆ]) (स) ना.–अपेक्षा; इच्छा; अभीष्ट.

स्फट (टा) (टे) (ಸ್ಫಟ [ಟಾ] [ಟೆ]) (सं) ना. सापाची फडा; फणा;

स्फटिक (ಸ್ಫಟಿಕ) (सं) ना.–पारदर्शक दगड; पैलदार खडा 'पळीक' पहा.

स्फरण (ಸ್ಫರಣ) (सं) ना.–कंपन; कांप; चिमटा; विकास.

स्फार (ಸ್ಫಾರ) (सं) वि.–जाड; स्थूल; अधिक; पुष्कळ. (सं.) ना.–फुगारा; विस्तार; पसारा.

—लोचन (ಲೋಚನ) (सं). ना.–दीर्घ दृष्टि; ठक.

स्फिक्का (ಸ್ಫಿಕ್ಕಾ) लेंडी; 'हिक्के' पहा.

स्फीत (ಸ್ಫೀತ) (सं) वि.–जाड पुष्ट; फुगलेले; स्थूल; विस्तृत.

स्फुट (ಸ್ಫುಟ) (सं) वि.–स्पष्ट; उठून दिसणारे; विकसित; मुक्त; शिंतोडा.

स्फुट विचार (ಸ್ಫುಟವಿಚಾರ) (सं) ना.–स्पष्ट विवरण; तुटक लिखाण.

स्फुटण (ಸ್ಫುಟಣ) (सं) ना.–उकल; विस्तरित; स्पष्टता.

स्फुटित (ಸ್ಫುಟಿತ) (सं) वि.–विकसित; विस्तृत; नाश केलेलें.

स्फुरण (ಸ್ಫುರಣ) (सं) ना.–स्पंदन; कंपन; फुरफुर; लवणें; चिमटणें; चमक; चकाकी; स्फूर्ति.

बाहुस्फुरण (ಬಾಹುಸ್ಫುರಣ) (सं) ना.–भुजा स्फुरण; दंडाची सळसळ; हातखुमखुमी.

स्फुरत् (ಸ್ಫುರತ್) (सं) वि–स्फुरणारा; उठून दिसणारा; ठसठशीत.

—रूप (ರೂಪ) (सं) ना.–अति सुंदरता.

—रूपिणि (ರೂಪಿಣಿ) (सं) ना.–अतिसुंदर; अप्सरा;

स्फुरिसु (ಸ್ಫುರಿಸು) (क) धा.–स्फुरण पावणें; चमकणें; समजणें; आपोआप ध्यानांत येणें; उडणें; चिमटणें; लवणें; फुरफुरणें.

स्फुलिंग (ಸ್ಫುಲಿಂಗ)(सं) ना.–ठिणगी; अग्निकण; विस्तवाचे किडाळ.

स्फूर्ति (ಸ್ಫೂರ್ತಿ) (सं) ना'–सुचणूक; आवेश; उत्तेजन; प्रतिभा; संचार.

स्फोट (टन) (ಸ್ಫೋಟ [ಟನ]) (सं) ना.–उघडणूक; फुटणें;

—गौप्यस्फोट (ಗೌಪ್ಯಸ್ಫೋಟ) (सं) ना.–रहस्यभेट; षट्कर्णता.

स्मय (ಸ್ಮಯ) (सं) ना.–आश्चर्य; अचंबा; मंदस्मित; ओठातल्या ओठांत हसणें; दर्प; मस्ती; माज.

स्मर (ಸ್ಮರ) (सं) ना.–काम; मदन; मन्मथ.

स्मरण (णे) (ಸ್ಮರಣ [ಣೆ]) (सं) ना.– आठवण; चिंतन; ध्यान; याचना.

स्मरणीय (ಸ್ಮರಣೀಯ) (सं) वि. — स्मरण करण्यास योग्य; आठवण्यासारखे; आठवण ठेवण्यायोग्य.
—**प्रातःस्मरणीय** (ಪ್ರಾತಃಸ್ಮರಣೀಯ) (सं) वि. — सकाळीच आठवण्यास योग्य; पुण्यचरित; स्मरणानें पुण्य स्फूर्ती मिळण्यासारखें.

स्मरहर (ಸ್ಮರಹರ) (सं) ना. — कामसंहारक; शिव.

स्मरिसु (ಸ್ಮರಿಸು) (क) धा. — स्मरणें; आठवणें; याचना करणें.

स्मार (ಸ್ಮಾರ) (सं) ना. — आठवण; आकांक्षा; भ्रम; स्मरण.

स्मार्त (ಸ್ಮಾರ್ತ) (सं) वि. — स्मृतिसंबंधीचे; अद्वैत सांप्रदायी.

स्मित (ಸ್ಮಿತ) (सं) वि. — विकसित; उमललेले; हसित.
(सं) ना. — हंसें; हास्य.

स्मृति (ಸ್ಮೃತಿ) (सं) ना. — आठवण; स्मरण; प्रज्ञा; जाणीव; न्यायशास्त्र; धर्म व न्याय सांगणारें शास्त्र.
—**पथ** (ಪಥ) (सं) ना. — स्मरणमार्ग, स्मरणसांखळी; स्मरणसूत्र.

स्मेर (ಸ್ಮೇರ) (सं) अ. — वरचेवर हसून; विकसून; उमलून; ओढूनताणून हसल्यासारखें.

स्यंदन (ಸ್ಯಂದನ) (सं) ना. — पाझर; ठिबकणी; गळती; काठ; रथ; नदी; ओढा; हवा.

स्यंदि (ಸ್ಯಂದಿ) (सं) वि. — गळणारा; पाझरणारा; द्रवणारा.

स्यमंतक मणि (ಸ್ಯಮಂತಕಮಣಿ) (सं) ना — संत्राजिताने सूर्यांकडून मिळवलेलें रत्न.

स्याद्वाद (ಸ್ಯಾದ್ವಾದ) (सं) ना. — जैनतत्त्व; जैनधर्म;

स्याल (ಸ್ಯಾಲ) (सं) ना. — शालक; मेहुणा; साला; पत्नीचा भाऊ.

स्यूत (ಸ್ಯೂತ) (सं) वि. — शिवलेलें; ओवलेलें; जुळलेलें; भोसकलेलें; भेदलेले.
(क) ना. — थैली; पिशवी; स्थिरबिंदु.

अनुस्यूत (ಅನುಸ್ಯೂತ) (क) ना. — एकाला एक लागून आलेले; विणलेले.

स्रंसन (ಸ್ರಂಸನ) सं. ना. — घसरगुंडी; निसरड; उतारावर पाय निसरण.

स्रक् (ಸ್ರಕ್) (सं) ना. — फुलाची माळ; सर; माला; हार.

स्रग्वि (ಸ್ರಗ್ವಿ) (सं) ना. — फुलमाळ वापरणारा; माळा घालणारा.

स्रज (ಸ್ರಜ) (सं) ना. — पुष्पमाला; हार;

स्रव (ಸ್ರವ) (सं) ना. — पाझर; ठिबकणी; प्रवाहन; झरा; उमळ; 'ओरते' पहा.

स्रवत (ಸ್ರವತ್) (सं) मि. — वाहणारा; पाझरणारा; प्रवाहणारा; द्रवणारा.

स्रविसु (ಸ್ರವಿಸು) (क) धा. — ठिबकणें; पाझरणें; झिरपणें; झरणें.

स्रष्टा (ष्टृ) (ಸ್ರಷ್ಟಾ [ಷ್ಟೃ]) (सं) ना. — सृष्टिनिर्माता; ब्रह्मदेव; विधाता.

स्रस्त (ಸ್ರಸ್ತ) (सं) वि. — घसरून पडलेला; पतित; झोक गेलेला.

स्राव (ಸ್ರಾವ) (सं) ना. — स्रोत; ओत; द्रवण.
—**रक्तस्राव** (ರಕ್ತಸ್ರಾವ) (सं) ना. — सारखे रक्त वाहणे.

स्रुत (ಸ್ರುತ) (सं) वि. — पाझरलेले; ओसरलेले; प्रवाहित.
(सं) ना. — प्रवाद; द्रव.

स्रोत (तस्) (तस्सु) (ಸ್ರೋತ [ತಸ್] [ತಸ್ಸು]) (सं) ना. — प्रवाह; झरा; ओढा; पाट.

स्व (ಸ್ವ) (सं) वि. — आपले स्वतःचे.

स्वं (ಸ್ವಂ) (सं) ना. — संपत्ति; प्राप्ति.

स्वक (ಸ್ವಕ) (सं) वि. — आपले स्वतःचे.

स्वकपोलकल्पित (ಸ್ವಕಪೋಲಕಲ್ಪಿತ) (सं) वि. — कल्पनेनें निर्मिलेलें; हातचे घातलेले; आपल्या कल्पनेचें.

स्वकार्य (ಸ್ವಕಾರ್ಯ) (सं) ना. आपलें काम; स्वतःचें काम.

स्वकीय (ಸ್ವಕೀಯ) (सं) वि. — आपले; आपल्यासंबंधीचे; स्वतःचें.

स्वच्छ (ಸ್ವಚ್ಛ) (सं) वि. — निर्मल; साफ; पवित्र; धूत; सोवळ्याचे.

स्वच्छंद (ಸ್ವಚ್ಛಂದ) (सं) वि. — स्वैर; मनःपूत; अनिर्बंध; स्वैरवृत्ति; स्वतंत्र.
(सं) ना. — स्वैरवृत्ति; अनिर्बंध वर्तन.

स्वच्छंद छंद (ಸ್ವಚ್ಛಂದಛಂದ) (सं) ना. — स्वैर पद्य; मुक्तछंद-रचना.

स्वच्छंदवृत्ति (ಸ್ವಚ್ಛಂದವೃತ್ತಿ) (सं) ना. — स्वैरवृत्ति; मनःपूत वागणूक; मनाप्रमाणें वागणें.

स्वजन (नविम्) (ಸ್ವಜನ [ನವಿಮ್]) (सं) ना. — आपले लोक; नातेवाईक.

स्वतः (ಸ್ವತಃ) (सं) अ. — आपण होऊन; आपोआप.

स्वतंत्र (ಸ್ವತಂತ್ರ) (सं) वि. — आपल्या इच्छेप्रमाणें चालणारा; पराधीन नसणारा; अनृणी; स्वावलंबी.

स्वत्तु (ಸ್ವತ್ತು) (क) ना. — स्वत्व; आपल्याला आवडणाऱ्या वस्तु; स्वतःची चीजवस्त.

स्वत्व (ಸ್ವತ್ವ) (क) ना. — आपलेपणा; स्वसंपत्ति; स्वतःची मिळकत.

स्वदेश (ಸ್ವದೇಶ) (सं) ना. — स्वतःचा देश; मायभूमि; मातृभूमी.

स्वदेशीय (ಸ್ವದೇಶೀಯ) (सं) वि. — आपल्या देशासंबधीं; आपल्या देशाचा; आपल्या भागाचा.

स्वधर्म (ಸ್ವಧರ್ಮ) (सं) ना. — आपल्यापर्यंत चालत आलेला आचार; आपली चालरीत; आत्मकर्तव्य.

स्वन (ಸ್ವನ) (सं) ना. – नाद; आवाज; चाहुल; ध्वनि; ललकारी

स्वनत् (ಸ್ವನತ್) (सं) वि. – नादपूर्ण; ध्वनिकारक; ओरडणारे; हाक मारणारे-नाद करणारे.

स्वप्न (ಸ್ವಪ್ನ) (सं) ना. – ध्यान; निद्रा;

—मंदिर (ಮಂದಿರ) (सं) ना. – मनोरथ; हवेंतील किल्ले; मनांतले मांडे; कल्पनासाम्राज्य.

—राज्य (ರಾಜ್ಯ) (सं) ना. – स्वप्नांतील राज्य; असंभव गोष्ट.

—सुख (ಸುಖ) (सं) ना. – कल्पनेत अनुभवलेलें सुख.

स्वभाव (ಸ್ವಭಾವ) (सं) ना. – जन्मगुण; सहजगुण; प्रकृतिधर्म; नैसर्गिक शील.

—आचारस्वभाव (ಆಚಾರಸ್ವಭಾವ) (सं) ना. – विचाराची क्रमबद्धता.

स्वयं (ಸ್ವಯಂ) (सं) अ. – आपोआप.

स्वयंभु (भू) (ಸ್ವಯಂಭು [ಭೂ]) (सं) ना. – आपोआप जन्मलेला; ब्रह्मा; विष्णु; एक मनु; निरक्षर; निर्बुद्ध.

—लिंग (ಲಿಂಗ) (सं) ना. – आपोआप उत्पन्न झालेले लिंग; बारा ज्योतिर्लिंगे.

स्वयंवर (ಸ್ವಯಂವರ) (सं) ना. – एक विवाहपद्धति; स्वतःच स्वतःच्या पति निवडून त्याच्याशी विवाह करणें.

स्वर् (ಸ್ವರ್) (सं) ना. – स्वर्ग; आकाश; प्रकाश.

स्वर (ಸ್ವರ) (सं) ना. – ध्वनि; नाद; शब्द; श्वास; स्वयंपूर्णवर्ण. वर्ण; पूर्णोच्चारी वर्ण; एक राग.

स्वरमंडल (ಸ್ವರಮಂಡಲ) (सं) ना. – एक वाद्य.

स्वराज्य (ಸ್ವರಾಜ್ಯ) (सं) ना. – आपले राज्य; जनराज्य. लोकांनी चालवलेले राज्य.

स्वरित (ಸ್ವರಿತ) (सं) वि. – बोललेले; ओरडून सांगितलेले; वेदमंत्रपठणाचा मध्यमध्वनि.

स्वरु (ಸ್ವರು) (सं) ना. – सूर्यप्रकाश; यज्ञस्तंभाचा भाग; यज्ञ; वीज; वज्र; बाण.

स्वरूप (ಸ್ವರೂಪ) (सं) ना. – निजरूप. आकार; सौंदर्य.

स्वर्ग (ಸ್ವರ್ಗ) (सं) ना. – सुरलोक; देवलोक; संतोष; सुख.

स्वर्गस्थ (ಸ್ವರ್ಗಸ್ಥ) (सं) ना. – स्वर्गांत राहणारा; देवता; अमर-मृत.

स्वर्गीय (ಸ್ವರ್ಗೀಯ) (सं) वि. – स्वर्गासंबंधी; सुखकर;

—सौंदर्य (ಸೌಂದರ್ಯ) (सं) ना. – अनुपम सौंदर्य; अतुल शोभा; दिव्य सुंदरता.

स्वर्ण (ಸ್ವರ್ಣ) (सं) ना. – सुवर्ण; सोनें; हळद; पिवडी; पिवळेपणा.

—मृग (ಮೃಗ) (सं) ना. – कांचनमृग

स्वर्णगिरि (ಸ್ವರ್ಣಗಿರಿ) (सं) ना. – मेरुपर्वत; कांचनगिरी.

स्वर्णदि (दी) (ಸ್ವರ್ಣದಿ [ದೀ]) (सं) ना. – देवगंगा नदी; स्वर्गीय नदी.

स्वर्णपुष्प (ಸ್ವರ್ಣಪುಷ್ಪ) (सं) ना. – मंदारफूल;चाफ्याचे फूल.

स्वर्धाम (ಸ್ವರ್ಧಾಮ) (सं) ना. – स्वर्ग; अमरलोक.

स्वर्धुनि (नी) (ಸ್ವರ್ಧುನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – देवगंगा; आकाशगंगा.

स्वर्भानु (ಸ್ವರ್ಭಾನು) (सं) ना. – राहू

स्वर्मणि (ಸ್ವರ್ಮಣಿ) (सं) ना. – सूर्य; कवि.

स्वर्वैद्य (ಸ್ವರ್ವೈದ್ಯ) (सं) ना. – देववैद्य; अश्विनीकुमार.

स्वल्प (ल्पीयस्) } (ಸ್ವಲ್ಪ [ಲ್ಪೀಯಸ್])(सं) ना. – थोडे;
स्वल्पिष्ठ } (ಸ್ವಲ್ಪಿಷ್ಠ) कमी; त्यापेक्षा कमी; अतिकमी.

स्वसृ (ಸ್ವಸೃ) (सं) ना. – बहीण; सहोदरी; ताईमाई.

स्वस्ति (ಸ್ವಸ್ತಿ) (सं) ना. – कल्याण; आशीर्वाद; प्रेम; शुभआशिर्वचन.

—क (ಕ) (सं) ना. – एक मंगलचिन्ह; 卐 मंगलचिन्ह.

—वाचन (ವಾಚನ) (सं) ना. – मंगल मंत्रपठण.

स्वस्थ (ಸ್ವಸ್ಥ) (सं) ना. – आत्मसंतुष्ट; निरोगी; सुखशांति-कारक; निश्चित; स्थिरचित्त.

— चित्त (ಚಿತ್ತ) (सं) ना. – निश्चित मन; शांत मनस्वी.

स्वस्रीय (ಸ್ವಸ್ರೀಯ) (सं) ना. – भाचा.

स्वस्वरूपविवेक (ಸ್ವಸ್ವರೂಪವಿವೇಕ) (सं) ना. – आत्मानुभूति; आत्मस्वरूपज्ञान; अव्यक्त ईश्वराला ओळखण्याची एक पद्धति.

स्वहस्तलेखन (ಸ್ವಹಸ್ತಲೇಖನ) (सं) ना. – आपल्या हातचें लिहिणें.

स्वागत (ಸ್ವಾಗತ) (सं) ना. आवाहन; संतोषाचें निमंत्रण.

स्वातंत्र्य (ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ) (सं) ना. – स्वतंत्रता–स्वेच्छानुवर्तन; स्वच्छंद वागणूक.

स्वाद (ಸ್ವಾದ) (सं) ना. – रुचि; चव; गोडी; सुवास; 'कंपू' पहा.

स्वादिष्ट (ಸ್ವಾದಿಷ್ಟ) (सं) वि. – रुचकर; मधुर; गोड; चवदार.

स्वादिसु (ಸ್ವಾದಿಸು) (क) धा. – चव घेणें; खाऊन पाहणें; रुचि पाहणें.

स्वादु (ಸ್ವಾದು) (सं) वि. – रुचकर; गोड; मधुर.

स्वादूदक (ಸ್ವಾದೂದಕ) (सं) ना. – गोड पाणी; पिण्याचा सोडा.

स्वाधीन (ಸ್ವಾಧೀನ) (सं) वि. – आधीन; आत्मवश; आपल्या हातचा.

स्वाधीनपतिका (ಸ್ವಾಧೀನಪತಿಕಾ) (सं) ना. – अष्टशृंगार नायिकांपैकी एक.

स्वाध्याय (ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ) (सं) ना. – वेदाध्ययन; आपल्यापुरता अभ्यास; गृहपाठ.

स्वान (ಸ್ವಾನ) (सं) वि. – स्वरासंबंधीचें; ध्वनि; शब्द; हूल.

स्वानुभव (ಸ್ವಾನುಭವ) (सं) ना. – आत्मानुभूति; स्वमत; स्वतःचा अनुभव.

स्वानुभवि (भावि) (ಸ್ವಾನುಭವಿ [ಭಾವಿ]) (सं) वि. – स्वतः अनुभव घेणारा; महानुभावि.

स्वानुभाव (ಸ್ವಾನುಭಾವ) (सं) ना. – परमात्मविषयक स्वतःचा अनुभव.

स्वांत (ಸ್ವಾಂತ) (सं) ना. – मन; अंतःकरण.

स्वाप (ಸ್ವಾಪ) (सं) ना. – निद्रा; झोप.

स्वापहार (ಸ್ವಾಪಹಾರ) (सं) ना. – संपत्तीची चोरी.

—दत्तस्वापहार (ದತ್ತಸ್ವಾಪಹಾರ) (सं) ना. – दिलेले दान परत घेणें.

स्वाभाविक (ಸ್ವಾಭಾವಿಕ) (सं) वि. – सहज; नैसर्गिक; प्राकृतिक.

स्वामि (मिन्) (ಸ್ವಾಮಿ [ಮಿನ್]) (सं) ना. – मालक; धनी; प्रभु; गुरु; ईश्वर; संन्यासी; मठाधीश.

स्वामिनि (नी) (ಸ್ವಾಮಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – मालकीण; यजमानीण; संन्यासिनी; शिवशरणा.

स्वाम्य (ಸ್ವಾಮ್ಯ) (सं) ना. – स्वामित्व, मालकी; अधिकार; हक्क.

स्वाम्यविक्रांत (ಸ್ವಾಮ್ಯವಿಕ್ರಾಂತ) (सं) ना. – मालकाच्या संपत्तीचे अपहरण करणारा; परमपापी.

स्वायत (ಸ್ವಾಯತ) (सं) ना. – आत्मानुशासन; शैव गुरूकडून घेतलेली प्राणलिंग दीक्षा.

स्वायत्त (ಸ್ವಾಯತ್ತ) (सं) वि. स्वाधीन झालेले.

स्वायंभुव (ಸ್ವಾಯಂಭುವ) (सं) वि. – ब्रह्मदेवासंबंधी; पहिला मनु.

स्वारस्य (ಸ್ವಾರಸ್ಯ) (सं) ना. – समयस्थिति; गोडी; रसिकता; रसात्मकता.

स्वाराज्यं (ಸ್ವಾರಾಜ್ಯಂ) (सं) ना. – देवराज्य; रामराज्य; उत्तम शासन; ब्रह्म.

स्वार्जित (ಸ್ವಾರ್ಜಿತ) (सं) वि. – स्वसंपादित; आपण मिळवलेले.

स्वार्थ (ಸ್ವಾರ್ಥ) (सं) ना. – स्वहित; आत्मलाभ; स्वप्रयोजन.

स्वार्थि (थिन्) (ಸಾರ್ಥಿ [ಥಿನ್]) (सं) वि. केवळ स्वतःपुरते पाहणारा, आत्मकल्याणेच्छु; स्वहितसाधक.

स्वास्थ्य (ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯ) (सं) ना. – स्वस्थता, आरोग्य; क्षेम; शांतता.

स्वाहादेवि (ಸ್ವಾಹಾದೇವಿ) (सं) ना. – अग्निपत्नी; हविभक्षण.

स्विन्न (ಸ್ವಿನ್ನ) (सं) वि. – पाणी सुटलेलें; घाम फुटलेलें; शिजलेलें; घामेजलेले.

स्वीकरिसु (ಸ್ವೀಕರಿಸು) (क) धा. – स्वीकारणें; काढून घेणें; कबूल करणें; अंगीकारणें; मोकळे करणें; रिकामे करणें; आपलासा करणें.

स्वीकार (ಸ್ವೀಕಾರ) (सं) ना. – ग्रहण; कबुली; मान्यता; अनुमति.

स्वीकृति (ಸ್ವೀಕೃತಿ) (सं) ना. – स्वीकार; अनुमति; ग्रहण; मान्यता.

स्वीय (ಸ್ವೀಯ) (सं) वि. – आपला; स्वतःचा; विशिष्ट; स्वतःसंबंधी.

स्वेच्छाप्रवृत्ति (ಸ್ವೇಚ್ಛಾಪ್ರವೃತ್ತಿ) (सं) ना. – आपल्या मनाप्रमाणे केलेलें वर्तन; स्वैरवृत्ति.

स्वेच्छामरण (ಸ್ವೇಚ್ಛಾಮರಣ) (सं) ना. – इच्छेनुसार मरण.

स्वेच्छामरणि (ಸ್ವೇಚ್ಛಾಮರಣಿ) (सं) वि. – मनाला येईल तेव्हां मरणारा; भीष्माचार्य.

स्वेच्छे (ಸ್ವೇಚ್ಛೆ) (सं) ना. – स्वतःची इच्छा; स्वैरवृत्ति; मनःपूतवर्तन.

स्वेद (दन) (ಸ್ವೇದ [ದನ]) (सं) ना. – घाम; घर्म; अंगातील पाणी.

स्वैर (ಸ್ವೈರ) (सं) वि. – स्वेच्छाचारी; मनःपूत वागणारा; हेकेखोर; हटवादी; इच्छाचारी.

स्वैरवृत्ति (ಸ್ವೈರವೃತ್ತಿ) (सं) ना. – अविवेकीवर्तन; स्वेच्छाचार.

स्वैराचार (ಸ್ವೈರಾಚಾರ) (सं) ना. – स्वैरवृत्ति; अनिर्बंधवर्तन.

स्वैरिणि (णी) (ಸ್ವೈರಿಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना. – जारिणी; व्यभिचारिणी; मनसोक्त वागणारी.

ह

ह (ಹ) (सं) ना. – अवर्गीय व्यंजन मालेचे आठवे व्यंजन. प्राचीन कन्नड भाषेत 'अ' ऐवजीं येणारा भावप्रत्यय. शिवाचे स्वरूप; पाणी; आकाश; प्रेम; तत्सम वा तद्भव रूप करतांना येणारा आदेश.

हः (ಹಃ) (क) अ. – प्राचीन कन्नडमधील 'प' ऐवजी नव कन्नडमध्यें होणारा आदेश; हास्यदर्शक चिन्ह.

ह (हुं) (ಹ [ಹುಂ]) (क) अ. – संमतिदर्शक अव्यय.

हंस (ಹಂಸ) (सं) वि. – श्रेष्ठ (हस् धातूचा 'हंस' वाचक शब्द.)

(सं) ना. – हंसपक्षी; सूर्य; परमात्मा; जीवात्मा; यति; विष्णु; पर्वत; वायु; काम; एक मंत्र.

हंसक (ಹಂಸಕ) (सं) ना. – नूपुर; पैंजण; घुंगुर.

हंसक्षीरन्याय (ಹಂಸಕ್ಷೀರನ್ಯಾಯ) (सं) ना.–दूध व पाणी यांच्या मिश्रणातून दूधच घेण्याचा गुण; चांगले तेवढें घेण्याचा गुण.

हंसगति (गमन) (ಹಂಸಗತಿ [ಗಮನ]) } (सं) वि.–
हंसगामिनी, (नि) (ಹಂಸಗಾಮಿನೀ [ನಿ]) }
हंसाप्रमाणें चालण्याचा ढंग असलेली.

हंसतूल (ಹಂಸತೂಲ) (सं) ना.–पक्ष्याचे पर; पिसातील केस.
—तल्प–तूलिकातल्प–(ತಲ್ಪ–ತೂಲಿಕಾತಲ್ಪ) (सं) ना. –हंसाच्या पराची शय्या.

हंसध्वज (ಹಂಸಧ್ವಜ) (सं) ना.–सुधन्वाचा बाप; चंपक नगरीचा राजा.

हंसपाद (ಹಂಸಪಾದ) (सं) ना.–हंसाचा पाय; काकचिन्ह.

हंसरथ (वाहन) (ಹಂಸರಥ [ವಾಹನ]) (सं) ना.–हंसावर बसलेला ब्रह्मदेव.

हंसाधिरूढ (ಹಂಸಾಧಿರೂಢ) (सं) ना.–ब्रह्मदेव; हंसवाहन.

हंसि (सी) (सिके) सिका) (ಹಂಸಿ [ಸೀ] [ಸಿಕೆ] [ಸಿಕಾ]) (सं) ना.–हंस पक्षी; हंस पक्षिणी.
—राजहंसी (ರಾಜಹಂಸೀ) (सं) ना.–हंस पक्षिणी.

हकीकत (ಹಕೀಕತ) (अ. दे) ना.–बातमी; समाचार; व्यवहार स्थितिगति; परिस्थिति.

हकीम (ಹಕೀಮ) (अ. दे) ना.–वैद्य; युनानी वैद्य.

हकरिके (ಹಕ್ಕರಿಕೆ) (क) ना.–जीन; गाशा; थडी; हत्तीची झूल; एक पालाभाजी. 'हल्लण' पहा.

हकलु (ಹಕ್ಕಲು) (क) ना.–पीक काढून घेतलेली जमीन; दगड-धोंडे वेचून काढलेले शेत; वारा दिलेलें धान्य; विश्रांति; अंतर.

हकळे (ಹಕ್ಕಳೆ) (क) ना.–वाळलेला शेंडा; कागद; पत्रा; फडा; फणा; मागचा भाग; अर्धचंद्र.

हकापकि (ಹಕ್ಕಾಪಕ್ಕಿ) (क) ना.–पक्ष्याप्रमाणें भान उडून जाणें.

हकि (ಹಕ್ಕಿ) (क) ना.–पक्षी; उडणारा प्राणी.

हकिपकि (ಹಕ್ಕಿಪಕ್ಕಿ) (क) ना.–कांहीं जातीचे पक्षी.

हकिबाळु (ಹಕ್ಕಿಬಾಳು) (क) ना.–खुशालछंदी जीवन; पक्ष्यासारखे जीवन.

हकु (ಹಕ್ಕು)(अ. दे) ना.–मालकी; अधिकार; योग्यता; बाध्यता.

हके (ಹಕ್ಕೆ) (क) ना.–स्थळ; घर; निवास; गोठा; गवाण; बिछाना; अंथरुण; कोंडवाडा. 'इंबु' पहा.

हगरण (ಹಗರಣ) (क) ना.–दंभ; कोरडा अहंकार; व्यर्थ बडबड; भांडण; कलह; निंदा; दीनपणा; प्रहसन; रूपक.

हगरणि (ಹಗರಣಿ) (क) ना.–नट्टपट्टा करणारी; नटवणारी; श्रृंगारणारी.

हगरणिग (ಹಗರಣಿಗ) (क) ना.–वाळला गर्व; गप्पीदास; नाटककार; अप्रामाणिक मनुष्य; वंचक; ढोंगी.

हगरु (ಹಗರು) (क) ना.–बांबूचा बुडखा; चिवा; उघडा हात; पसरलेला हात.

हगल् (लु) (ಹಗಲ್ [ಲು]) (क) ना.–दिवस; दिन; सूर्योदयकाल.

हगलुदीप (ಹಗಲುದೀಪ) (क) ना.–दिवसा दिवा लावून विद्वत्ता मिरवण्याची प्राचीन रीति; दिवसाउजेडी.

हगलुदीवटिगे (ಹಗಲುದೀವಟಿಗೆ) (क) दिवसा मशाल पाजळणें.
—हिडिसु (ಹಿಡಿಸು) (क) ना.–अतिप्रसिद्ध होणें; टेंभा मिरवणें.

हगह (ಹಗಹ) (क) ना.–पेव; धान्य ठेवण्याचे भुयार.

हगिन (ಹಗಿನ) (क) ना.–झाडाचा डिंक; गोंद; चिकट रस.

हगुर् (रु) (ಹಗುರ್ [ರು]) (क) वि.–हलके; क्षुद्र; नीच; बिनभाराचे.

हगे (ಹಗೆ) (क) ना.–वैरी; वैर; अमित्र; शत्रु; पेव; भूमीतील धान्य कोठार.
—होरु (ಹೊರು) (क) धा. वैर राखणें; शत्रुत्व चालवणें.

हगेय (ಹಗೆಯ) (क) ना.–अमित्र; वैरी; शत्रु; पेव.

हग्ग (ಹಗ್ಗ) (क) ना.–दोरी; फास; जाळे; प्रग्रह.
—हाकु (ಹಾಕು) (क) धा.–दोरीनें बांधणें; पाश टाकणें; कट रचणें; व्यूह रचणें.

हग्गु (ಹಗ್ಗು) (क) ना.–पेव; खालाटी; निम्नभूमि; सखल प्रदेश; फाल्गुन मास.

हंकार (ಹಂಕಾರ) (क) ना.–ताठ्यानें दिलेला 'हुं' कार; अहंकार.

हंगिग (ಹಂಗಿಗ) (क) वि.–ऋणी; ऋण खाणारा; उपकृत; उपकारांत बुडलेला; आश्रित; आश्रयाला राहिलेला.

हंगाम (ಹಂಗಾಮ) (अ.दे) ना.–सुग्गी; अनुकूल काल; योग्य समय.

हंगिसु (ಹಂಗಿಸು) (क) धा.–उपकारानें होरपळून काढणें; हिणवणें; हिगवणें; टोमणा देणें; टोचून बोलणें; तुच्छ करणें; पाणउतारा करणें; स्पर्धेसाठीं आव्हान देणें.

हंगु (ಹಂಗು) (क) ना.–दाक्षिण्य; ऋण; उपकार; आश्रय; आधार.

हंगुळि (ळिगे) (ಹಂಗುಳಿ [ಳಿಗೆ]) (क) ना.–लहान पाट; तिवई; लहान टेबल; चौपायी.

हच्चड (ಹಚ್ಚಡ) (क) ना.–पांघरूण; उत्तरीय; चादर; वाकळ; पातळ बिछाना.

हच्चु (ಹಚ್ಚು) (क) धा.–लेपणें; लावणें; वापरणें; पुसणें; जुळवणें; एकसंध करणें; उगवणें; चूल पेटवणें; गुंतवणें.

हच्चे (ಹಚ್ಚೆ) (क) ना.–गोंदण; स्त्रीच्या हातावर गोंदलेलें चित्र; गोंदणाची खूण.

हजाम (ಹಜಾಮು) (अ.दे) ना. – क्षौरिक, कारागिर; नापित.
हजार (ಹಜಾರ) (अ.दे) वि. – सहस्र; दहशत; घरापुढील अंगण; सोपा; पडवी.
हज्जे (ಹಜ್ಜೆ) (क) ना. – पद्धति; पाऊल; क्रम; रीत; शिक्षण.
हज्जेहिडि (ಹಜ್ಜೆಹಿಡಿ) (क) धा. – अनुसरणें; पावलावर पाऊल ठेवणें; माग काढणें.
हंचिकड्डि (ಹಂಚಿಕಡ್ಡಿ) (क) ना. – पत्रावळ लावण्याची चोय; चोयटी.
हंचिके (ಹಂಚಿಕೆ) (क) ना. – वाटप; वाटणी; दान; युक्ति; उपाय; योजना; सिद्धता.
हंचिग (ಹಂಚಿಗ) (क) ना. – माहूत; हत्ती चालवणारा.
हंचु (ಹಂಚು) (क) धा. – वाटणें; भाग करणें; वाटणी करणें. (क) ना. – पाहरा; कौल; पन्हळ.
हंचुहरि (ಹಂಚುಹರಿ) (क) ना. – फुटक्या कौलाचा चूर; चकाचूर; चकणाचूर.
हंजमार (ಹಂಜಮಾರ) (क) वि) – क्षुद्र; नीच; लहान; क्षुद्र मनाचा.
हंजर (ಹಂಜರ) (क) ना. – घरटें; पक्ष्याचा पिंजरा; वेळु.
हंजरगूळि (ಹಂಜರಗೂಳಿ) (क) ना. – मासे मारण्याचा गळ.
हंजि (ಹಂಜಿ) (क) ना. – पेळू; कापसाची वात.
हट (ಹಟ) (क) ना. – हट्ट; छल; मोंडपणा; आग्रह.
हटत् (ಹಟತ್) (सं) वि. – प्रकाशणारा; चकाकणारा.
हट्ट(ಹಟ್ಟ) (सं) ना. – पेठ; यात्रा.
—ताल (ತಾಲ) (क) ना. – हरताळ; व्यवहार बंदी.
—नारी–विलासिनि (ನಾರಿ–ವಿಲಾಸಿನಿ) (क) ना. – वेश्या; रांड; रखेली.
हट्टि (ಹಟ್ಟಿ) (क) ना. – गोशाळा; कोंडवाडा.
हट्टिकार (ಹಟ್ಟಿಕಾರ) (क) ना. – गुराचा मालक; गोवळा; गुराखी; गोपालक.
हठ (ಹಠ) (सं) ना. – आग्रह; जबरदस्ती; दडपण.
—योग (ಯೋಗ) (सं) ना. – कठीण तपपद्धति; उग्र तपश्चर्या.
हठात् (ಹಠಾತ್) (सं) अ. – अकस्मात् ; एकदम; जबरदस्तीनें. बळजोरीनें; जोरावरीनें.
हड (डं) गु (ಹಡ [ಡಂ] ಗು) (क) ना. – नाव; नौका; सांगड.
हडदि (दे) (ಹಡದಿ [ದೆ]) (क) ना. – राजाला द्यावयाचा दायभाग; वतन; पायघडी.
हडप (ಹಡಪ) (क) ना. – पानदान; विड्याचा डबा; चंची; हजामाची पिशवी; धोकटी.
हडपगार (ಹಡಪಗಾರ) (क) ना. – क्षौरिक; नापित; धोकटीवाला न्हावी.
हडपवळ (ळ) (ಹಡಪವಳ [ಳ]) (क) ना. – राजवाड्यात पानपट्टी घेऊन उभा राहणाऱ्या हुजऱ्या; क्षौरिक.
हडपिग (ಹಡಪಿಗ) (क) ना. – पानदान देणारा; नापित.
हडलिगे (के) (ಹಡಲಿಗೆ [ಕೆ]) (क) ना. – ताम्हन; तबक; पितळी; शिपतर.
हडि (ಹಡಿ) (क) ना. – दार; दरवाजा; सैन्य.
हडिके (ಹಡಿಕೆ) (क) ना. – दुर्गंध; घाण.
हडिलु (ಹಡಿಲು) (क) ना. – पडजमीन; नापीक जमीन.
हडे (ಹಡೆ) (क) धा. – जन्म देणें; व्याळणें; सहन करणें; प्रसवणें; संभोगणें. 'हेरु' पहा.
हण (ಹಣ) (क) ना. – धन; पैसा; द्रव्य; संपत्ति; सोन्याचें वजन.
हणकु (णिकु) (ಹಣಕು [ಣಿಕು]) (क) धा. – डोकावणें; निरीक्षण करणें; लपून पाहणें; चोरून पाहणें.
—इक्कु (ಇಕ್ಕು) (क) धा. – चोरट्या दृष्टीनें पाहणें.
हणते (ಹಣತೆ) (क) ना. – पणति.
हणाहणि (ಹಣಾಹಣಿ) (क) ना. – मारामारी; डोकेफोडी; हातघाईचे भांडण.
हणि (ಹಣಿ) (क) धा. – मारणें; ठोकणें; चोपणें; पात्र करणें.
हणिगु (ಹಣಿಗು) (क) धा. – आड राहून पाहणें; लपून पाहणें. युक्ति योजणें.
हणिगे (ಹಣಿಗೆ) (क) ना. – फणी; केळ्याचा फणा; मागाची फणी.
हणित (ಹಣಿತ) (क) ना. – पेट; ठोका; नाश; मार.
हणिद (ಹಣಿದ) (क) वि. – ठोका मारलेला. (क) ना. – ठोसा; ठोका; टोला; तडाखा; मार; पेट.
हणिदवाडु (ಹಣಿದವಾಡು) (क) धा. – चांगले सडकून काढणें; मारून मऊ करणें; चोपणें; घाव घालणें; ठोसा देणें.
हणु (णुं) गु (ಹಣು [ಣುಂ] ಗು) (क) धा. – युक्ति करणें; युक्ति योजणें; डोकावून पाहणें.
हणे (ಹಣೆ) (क) ना. – कपाळ; वन्य पशूचे राहण्याचे ठिकाण.
हण्णरिवे (ಹಣ್ಣರಿವೆ) (क) वि. – निःसत्त्व; वापरलेले. (क) ना. – जुने कापड; फाटके वस्त्र.
हण्णु (ಹಣ್ಣು) (क) धा. – सिद्ध करणें; तयार ठेवणें; सज्ज असणें; सुधारणें. (क) ना. – फळ; सुपरिणाम.
हत (ಹತ) (सं) वि. – दुर्दैवी; अगतिक; परदेशी; दुष्ट; अनाथ; पोरका.
हतक (ಹತಕ) (सं) वि. – निराश; निरुत्साही; उदास.
हताश (ಹತಾಶ) (सं) वि. – निराश; निरुत्साही; उदास.
हताहति (ಹತಾಹತಿ) (सं) ना. – खणाखणी; हातघाईचें भांडणें.
हति (ಹತಿ) (सं) ना. – पेट; मार; ठोसा; घाव; घात; हत्या; हिंसा; खून.

हतोटि (ಹತೋಟಿ) (क) वि. – हातीं आलेलें; आवाक्यांत आलेलें; मुठींत असलेलें; आधीन.
(क) ना. – अधिकार; पकड; हस्तचापल्य; हातचलाखी; जादू.
हत्त (ಹತ್ತ) (क) ना. – सामीप्य; जवळपणा; शेजार; समावेश; बाजू; हात; पक्ष.
हत्तकडकु (ಹತ್ತಕಡಕು) (क) ना. – कानातील दागिना; कर्णभूषण; कुडी.
हत्तडि (ಹತ್ತಡಿ) (क) ना. – रंधा; लाकूड साफ करण्याचें उपकरण.
हत्तरि (ಹತ್ತರಿ) (क) ना. – रंधा; तासणी.
हत्तळ (ಹತ್ತಳ) (क) ना. – तळहात; हस्ततळ; तळवा.
हत्ताहत्ति (ಹತ್ತಾಹತ್ತಿ) (क) ना. – झोंबाझोंबी; हातघाईचे भांडण.
हत्तिग (ಹತ್ತಿಗ) (क) ना. – आप्त; नातेवाईक; संबंधी. जुळणारा; जवळचा.
हत्ति(त्त)र (ಹತ್ತಿ [ತ್ತ] ರ) (क) अ. – जवळ; बाजूस; समीप.
हत्तुगडे (ಹತ್ತುಗಡೆ) (क) ना. – एकी; जूट; नाते; स्नेह; एकत्रीकरण.
हत्तु (ಹತ್ತು) (क) धा. – वर चढणें; उठणें; चिकटणें; जमवून घेणें; आरंभणें; गुंतणें.
(क) ना. – दहासंख्या; नाते; आप्तपणा; जमवणूक.
हत्ते (ಹತ್ತೆ) (क) अ. – जवळ; लागून.
—सारू (ಸಾರು) (क) धा. – जवळ जाणें; लागून असणें; लगत राहणें.
हत्तेह (ಹತ್ತೆಹ) (क) ना. – जवळचा संबंध; मित्रत्व; नाते; बांधव्य.
हत्य(त्या)(त्ये)(ಹತ್ಯ [ತ್ಯಾ] ತ್ಯೆ) (क) ना. – खून; वध; नाश; प्राणघात.
हद (ಹದ) (क) वि. – धारदार; तीक्ष्ण; चपटा; निमूळता; टोकदार.
(क) ना. – योग्य समय; योग्य स्थान; अनुकूलस्थिति; पाड; पाडाचें फळ;
हदकार(गार) (ಹದಕಾರ [ಗಾರ]) (क) ना. – रुचि जाणणारा; अनुभविक; जाणकार.
हदगाल (ಹದಗಾಲ) (क) ना. – अनुकूल समय; प्रयत्नाला यश येण्याची वेळ; कार्यानुकूल काल; आवश्यकता.
हदगेडि (ಹದಗೇಡಿ) (क) ना. – हातीं येणारें फळ बिघडविणारा; कुलकंटक.
हदडु (दिरु) (ಹದಡು [ದಿರು]) (क) ना. – हात, मनगट; मणिबंध; कणा.
हदन (ಹದನ) (क.) – वि. धारदार; योग्य; उचित; साजेसा.
(क) ना. – बातमी; समाचार; रीति; प्रसंग; समय; धार.
हदनु (ಹದನು) (क) ना. – क्रम, परिस्थिति; अनुकूलता.
हदरु (ಹದರು) (क) धा. – सोडणें; उलगडणें.
(क) ना. – अतिकोमल वस्तु; कोवळे फळ; तोर; मिडी; मनगट.
हदि (ಹದಿ) (क) धा. – खड्डा खणणें; खळगा करणें.
(क) ना. – पाया; आधार; पति.
—तळहदि (ತಳಹದಿ) (क) ना. – पाया; बुनियाद; आधार.
हदिटे (ಹದಿಟೆ) (क) ना. – प्रतिष्ठा; ; अहंकार; कीर्ति; स्थापना; पाया भरणी.
हदिबदे (ಹದಿಬದೆ) (क) ना. – पतिव्रता; साध्वी.
हदिरू (ಹದಿರು) (क) ना. – मनगट; उघडलेला हात; रीत; पद्धत. तोर; मिडी; कोवळे फळ; हंगवणी; टोमणा.
हदुगु (ಹದುಗು) (क) धा. – वाकणें; उपमा देणें; तुलना करणें; मार्ग मोकळा करणें; दूर सरणें.
हदुळ (ಹದುಳ) (क) ना. – सुख; क्षेम; कल्याण; शुभ.
—इरु (ಇರು) (क) धा. – सुखानें राहणें.
हदुळिसु (ಹದುಳಿಸು) (क) धा. – आरामीनें राहणें; सुखात राहणें.
हदुळिग (ಹದುಳಿಗ) (क) ना. – आनंदांत राहणारा; सुखजीवि; खुशालचेंडू; सुखवस्तु; घरचें पाहून राहाणारा.
हद्दु (ಹದ್ದು) (क) ना. – गृध्र; गिधाड; गरुड; तीक्ष्ण दृष्टीचा पक्षी. 'पर्दु' पहा. सीमा; मर्यादा; सरहद्द; शीव.
—कण्णु (ಕಣ್ಣು) (क) ना. – तीक्ष्ण दृष्टि; आशाळभूताची दृष्टि.
हनन (ಹನನ) (सं) ना. – खून; वध; नाश; घाय; घाव; जखम.
हनसु (ಹನಸು) (क) ना. – फणसाचें झाड; फणस; वेदातील एक भाग; पद्य; कविता.
हनि (ಹನಿ) (क) धा. – पाणी सुटणें; पाझरणें; ठिबकणें; ओले होणें.
(क) ना. – थेंब; बिंदु; ठिपका.
हनु (नू) (ಹನು [ನೂ]) (सं) ना. – दाढी; हनुवटी.
हनुकु (ಹನುಕು) (क) धा. – ठिबकणें; थेंबाथेंबानें पाझरणें; गळणें; ओसरणें.
हनु (नू) मत् (ಹನು[ನೂ]ಮಂತ್) (सं) ना. – लांब हनुवटी असलेला. आंजनेय.
हनुमंत (ಹನುಮಂತ) (सं) ना. – हनुमान; मारुती.
हंत (ಹಂತ) (क) ना. – पायरी; सोपान; जिना; शिडी.
हंतक (ಹಂತಕ) (सं) वि. – खुनी; खून करणारा; वध करणारा.
हंतव्य (ಹಂತವ್ಯ) (सं) वि. – मारण्यास योग्य; वध्य; मृत्यू-येण्याजोगा.
हंति (ಹಂತಿ) (क) ना. – पंक्ति; ओळ; जेवणाची पंगत; पायऱ्या; जिना; सोपान.

हंतिकट्टु (ಹಂತಿಕಟ್ಟು) (क) धा.—बैलांची ओळ लावणें.
हंतिदेर (ಹಂತಿದೇರ) (क) ना.—दशरथ.
हंतृ (ಹಂತೃ) (सं) वि.—खून करणारा; घातकी; ठार करणारा.
हंते (ಹಂತೆ) (क) ना.—दर्प; दंभ; अहंकार.
हंदर् (र) (रु) (ಹಂದರ್ [ರ] ರು) (क) ना.—मंडप; छप्पर. मांडव.
हंदि (ಹಂದಿ) (क) ना.—डुक्कर; सूकर; वराह.
हंदु (ಹಂದು) (क) धा.—हलणें; कंप पावणें. थरथरणें; चलन होणें.
हंदे (ಹಂದೆ) (क) वि.—भीरु; भीक; नपूंसक; भ्याड; नेभळा.
हंदोगलु (वलु) (ಹಂದೊಗಲು [ವಲು]) (क) ना.—ओलें चामडे.
हन्निब्बरु (ಹನ್ನಿಬ್ಬರು) (क) ना.—बारा लोक.
हप्ते (ಹಪ್ತೆ) (अ.दे) ना.—आठवडा; सात दिवस; जमिनीचा कर; भूमाडें; फाळा.
हप्पळ (ळे) (ಹಪ್ಪಳ [ಳೆ]) (क) ना.—पापड; पोपडा; कागद; फरशी.
हप्पुकळ (ಹಪ್ಪುಕಳ) (क) ना.—प्रेत खाणारे; गिधाड; रण-गिधाड.
हब्ब (ಹಬ್ಬ) (क) ना.—सण; पर्व; उत्सवकाळ; यात्रा; प्रसंग.
हब्बू (ಹಬ್ಬು) (क) ना.—विस्तार; प्रसार; परण; वाढ; रुंदी.
हब्बुगे (ಹಬ್ಬುಗೆ) (क) ना.—वाढ; पसरण; प्रसार; विस्तार.
हंबल (लु) (ಹಂಬಲ [ಲು]) (क) ना.—इच्छा; आकांक्षा; आतुरता; चिंता; आसक्ति; निदिध्यास.
हंबु (ಹಂಬು) (क) ना.—वेली; लता; वाढ; पडजमीन; नापीक भूमी.
हमाल (ಹಮಾಲ) (अ.दे) ना.—कुली; मजूर; ओझेकरी; भार वाहणारा; हेलकरी.
हमालि (ಹಮಾಲಿ) (अ.दे) ना.—मजूरी; मजूरीचें काम; मजूरीचा पैसा; कामाचें दाम.
हम्मद (ಹಮ್ಮದ) (क) ना.—प्रमाद; चूक; मूर्छा; भ्रम; विस्मृति.
हम्मायिसु (ज्यु) (ಹಮ್ಮಯಿಸು [ಯ್ಸು]) (क) धा.—भान हरपणें; विस्मृति होणें; मूर्छित होणें; इच्छिणें.
हम्मि (म्मु) गे (ಹಮ್ಮಿ [ಮ್ಮು] ಗೆ) (क) ना.—कांड्या भरण्याच्या रहाटाची फळी.
हम्मु (ಹಮ್ಮು) (क) धा.—कामाला प्रारंभ करणें; सुरवात करणें; कामाला हात घालणें; दोर वळणें; विणणें.
(क) ना.—मस्ती; माज; गर्व; अहंकार; दंभ; दर्प.
हम्मुगे (ಹಮ್ಮುಗೆ) (क) ना.—दोर; पीळ घातलेली दोरी.
हय (ಹಯ) (सं) ना.—अश्व; घोडा; एक वाद्य.
—ग्रीव-वदन (ಗ್ರೀವ-ವದನ) (सं) ना.—विष्णूचा अवतार; तुंबरु; दैत्य; गव्हाची खीर.
हयन (नु) (ಹಯನ [ನು]) (क) ना.—गाईम्हशीचें दूधदुभतें; गोरस; दुभतें जनावर.
हयवल्गन (ಹಯವಲ್ಗನ) (सं) ना.—घोड्याची चाल; अश्वगति विशेष.
हयिलु (ಹಯಿಲು) (क) ना.—चट; आसक्ति; ओढ; तल्लीनता; घाबरेपणा; गोंधळ.
हय्कळु, (हैकळु) (ಹಯ್ಕಳು[ಹೈಕಳು]) (क) ना.—पोरबाळ;
हय्द (हैद) (ಹಯ್ದ [ಹೈದ]) (क) ना.—पोर; बाळ; अज्ञ; खेडवळ; अशिक्षित; अडाणी.
हर (ಹರ) (सं) ना.—भक्ताचे पालन करणारा; शिव परमात्मा; अपहार करणारा; नेणारा; वाहणारा; उपटणारा.
(क) वि.—रुंद; विस्तृत.
हरकत्तु (ಹರಕತ್ತು) (अ.दे.) ना.—हरकत; आडकाठी; अडचण; विरोध; अगत्य.
हरकरिसु (ಹರಕರಿಸು) (क) धा.—एकत्रित होणें; एकवटणें.
हरके (ಹರಕೆ) (क) ना.—आशीर्वाद; शुभाशीर्वाद; प्रार्थना.
—कट्टु (ಕಟ್ಟು)(क) धा.—प्रार्थणें; मानून घेणें; मागणी घालणें.
—कोडु (ಕೊಡು) (क) धा.—आशीर्वाद देणें; 'चांगलें होवो' असें म्हणणें.
हरगण (ಹರಗಣ) (सं) ना.—शिवगण; शिवाचा सेवक; भक्त.
हरगलु (गोलु) (ಹರಗಲು [ಗೋಲು]) (क) ना.—नदीपार होण्याचें साधन; सांगड; होडी.
हरगु (ಹರಗು) (क) धा.—फेकणें; जमीन साफ करणें; मशागत करणें.
ह (प) रचु (ಹ [ಪ] ರಚು) (क) धा.—हातानें खाजवणें; ओरबडणें; ओचकारणें; दृष्टिआड करणें.
हरट्टु (ಹರಟು) (क) धा.—वेचव बोलणें; अर्थहीन बडबडणें; गप्पा मारणें; अहंकारानें बोलणें; गर्व करणें.
हरटे (ಹರಟೆ) (क) ना.—गप्पा; व्यर्थ आलाप; पोचट भाषा; गोष्टीवेल्हाळपणा.
हरड (डु) (ಹರಡ [ಡು]) (क) ना.—पायाचा घोटा.
हरडि (ಹರಡಿ) (क) ना.—करकोचा; हरडीकंकण नामक दागिना; एक खाद्यवस्तु.
हरडु (ಹರಡು) (क) धा.—सोडवणें; रुंद करणें; वाढवणें; लावणें; बोटानें उकरणें; खड्डा पाडणें.
हरण (ಹರಣ) (क) ना.—प्राण; जीव.
(सं) ना.—उन्मूलन; अपहार; चोरी; खून; प्रवाहन
हरताळ (ಹರತಾಳ) (सं) ना.—हर्ताळ; पिवडी.
(अ. दे) ना.—टाळेबंदी 'हड्ताल' पहा-

ह(प)रद (ಹ [ಪ] ರದ) (क) ना. – व्यापारी; वैश्य; वर्तक.
हरदिके (ಹರದಿಕೆ) (क) ना. – व्यापार; वाणिज्य.
हरदु (ಹರದು) (क) ना. – व्यापार; व्यवहार; वाणिज्य.
हरदे (ಹರದೆ) (क) ना. – पत्नी; भार्या.
हरबीज (ಹರಬೀಜ) (सं) ना. – शिवभक्त; वीरशैव.
हर(रे) य (ಹರ [ರೆ] ಯು) (क) वि. ना. तारुण्य; वय; यौवन; वयांत आलेला.
हरवडि (रि) (ಹರವಡಿ [ರಿ]) (क) ना. – प्रदर्शन; प्रगटन; जमीन; निवास.
हरवस (ಹರವಸ) (क) ना. – मूर्छा; स्वाधीनता; प्रमाद; परतंत्रता; अत्याशा.
हरवालिसु (ಹರವಳಿಸು) (क) धा. – होरपळणें; दुःखित होणें; भ्रम होणें.
हरवि (ಹರವಿ) (क) ना. – मातीची घागर; मातीचें भांडें; घडा.
हरवु (ಹರವು) (क) धा. – सोडणें; रुंद करणें.
(क) ना. – रुंदी; विस्तार; चीरफाड.
हरसु (ಹರಸು) (क) धा. – आशीर्वाद देणें; वर देणें.
हरहु (ಹರಹು) (क) धा. – वाहून जाणें; पुढे सरणें; चाचपडणें; रुंद करणें; सोडणें.
(क) ना. – रुंदी; विस्तार; प्रवाह.
हरळ् (ळु) (ಹರಳ್ [ಳು]) (क) ना. – खडा; गोटा; मणी. रत्न; एरंड.
हराम (ಹರಾಮು) (अ.दे) ना. – श्रम न करतां खाणें; आलस्य.
हरि (ಹರಿ) (क) धा. – लौकर जाणें; पळणें; वाहणें; तुकडे करणें; चिरणें; फाडणें; उपटणें; आसावणें; घासणें; वापरणें.
(क) ना. – विष्णु; ब्रह्म; इंद्र; सूर्य; चंद्र; यम; वायु; अग्नि; किरण; जल; समुद्र; सिंह; घोडा; सर्प; हंस; पोपट; बेडुक; सकाळ; सोने; पाट; बाण; भूखंड.
हरिकथे (ಹರಿಕಥೆ) (सं) ना. – पुराणातील देवकथा; कीर्तन; विष्णुकथा.
हरिकार (ಹರಿಕಾರ) (सं) ना. – बातमीदार; जासूद; गुप्तचर; अग्रदूत.
हरिके (ಹರಿಕೆ) (क) ना. – देवाजवळ मागणी; प्रतिज्ञा; इच्छा; आकांक्षा.
हरिगडि (डियु) (ಹರಿಗಡಿ [ಡಿಯು]) (क) धा. – प्रवाह; थांबणें; प्रवाहाला अडथळा येणें.
हरिगवि (ಹರಿಗವಿ) (क) ना. – क्षुद्र कवि; व्यर्थ गर्व करणारा.
हरिगे (ಹರಿಗೆ) (क) ना. – ढालफलक; ढाल.
हरिगोलु (ಹರಿಗೋಲು) (क) ना. – सांगड; तरी.
हरिचंदन (ಹರಿಚಂದನ) (सं) ना. – श्रीगंध; पिवळा रंग.
हरिण (ಹರಿಣ) (सं) ना. – मृग; काळवीट; पांढरा रंग.
हरिणधर (ಹರಿಣಧರ) (सं) ना. – चंद्र; मृगांक.
हरिणांक (ಹರಿಣಾಂಕ) (सं) ना. – चंद्र.
हरिणाक्षि (ಹರಿಣಾಕ್ಷಿ) (सं) वि. – सुंदरी; मृगनयना.
हरिणालिगे (ಹರಿಣಾಳಿಗೆ) (क) ना. – प्रणालिका; पन्हाळी;
हरिणि (णी) (ಹರಿಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना. – मृगी.
हरित (ಹರಿತ) (सं) ना. – हिरवा रंग.
(क) ना. – प्रवाह; पाणी भरणें; चीरफाड;
(क) वि. तीक्ष्ण; टोकदार.
हरितरु (ಹರಿತರು) (क) धा. – वेगानें पळत येणें; निभावून घेणें.
हरिताल (ಹರಿತಾಲ) (सं) ना. – हळद; पिवडी; पिवळा रंग; एक रसद्रव्य; अष्टगंध.
हरिदश्व (ಹರಿದಶ್ವ) (सं) ना. – सूर्य.
हरिदास (ಹರಿದಾಸ) (सं) ना. – विष्णुभक्त; कीर्तन-कार.
हरिदिक् (ಹರಿದಿಕ್) (सं) ना. – प्राची; पूर्व; उगवती; इंद्राची दिशा.
हरिदिन (ಹರಿದಿನ) (सं) ना. – एकादशी तिथि.
हरिद्र (द्रा) (ಹರಿದ್ರ [ದ್ರಾ]) (सं) ना. – हळद; सुवासिनीचे चिन्ह; लेपनद्रव्य.
—आकांक्षिणी (ಆಕಾಂಕ್ಷಿಣಿ) (सं) ना. – सौभाग्यकांक्षिणी; सुमंगला.
हरिद्वार (ಹರಿದ್ವಾರ) (सं) ना. – गंगेवरील यात्रास्थान.
हरिनंदन (ಹರಿನಂದನ) (सं) ना. – इंद्रपुत्र; अर्जुन.
हरिनील (ಹರಿನೀಲ) (सं) ना. – इंद्रनील.
हरिपद (ಹರಿಪದ) (सं) ना. – आकाश; विष्णुपाद.
हरिपीठ (ಹರಿಪೀಠ) (सं) ना. – सिंहासन
हरिब (ಹರಿಬ) (क) ना. – कार्य; संबंध; अडचण; युद्ध.
हरिबकार (ಹರಿಬಕಾರ) (क) ना. – छातीठोक भांडणारा; समरपटु; युद्धवीर.
हरिमय (ಹರಿಮಯ) (सं) वि. – सुवर्णमय; सोन्याचे केलेलें.
हरिमुरि (ಹರಿಮುರಿ) (क) ना. – झीज; क्षय; वापरानें होणारी तूटफूट.
हरिमेखला (ले) (ಹರಿಮೇಖಲಾ [ಲೆ]) (सं) ना. – मायाविद्या; इंद्रजाल; सोन्याचा कमरपट्टा;
हरियक्ष (र्यक्ष) (ಹರಿಯಕ್ಷ [ರ್ಯಕ್ಷ]) (क) ना. – सिंह; केसरी.
हरिय (या) ण (ಹರಿಯ [ಯಾ] ಣ) (सं) ना. – गंगाळ; ताम्हण; परडी.
हरिवाण (ಹರಿವಾಣ) (क) ना. – 'हरियण' पहा. गंगाळ; परडी. ताह्मण.
हरिविष्टर (ಹರಿವಿಷ್ಟರ) (सं) ना. – सिंहासन; राजपीठ; राजाचे आसन.

हरिवु (ಹರಿವು) (क) ना.–प्रवाह; रुंदी; पुढें चाल; पुरोगमन. विभाजन; चीरफाड; संबंध टाळणें.
हरिशिले (ಹರಿಶಿಲೆ) (सं) ना.–मरकत; पाच; शाळिग्राम.
हरिसु (ಹರಿಸು) (क) ना.–हर्ष; संतोष; आनंद; उत्साह; उत्सव.
हरिसु (ಹರಿಸು) (क) धा.–अपहार करणें; उपटणें; लुटणें; नागवणें; नकळत उचलणें; घेऊन जाणें; घाबरवणें; बसवणें; सुटका करणें; पुढें जाण्यासारखे करणें.
हरिसुलिगे (ಹರಿಸುಲಿಗೆ) (क) ना.–हल्ला करून केलेली लूट; दरोडा.
हरिसूनु (ಹರಿಸೂನು) (सं) ना.–इंद्रपुत्र; अर्जुन; जयंत; वाली.
हरिहय (ಹರಿಹಯ) (सं) ना.–देवराज; इंद्र
हरिहर (ಹರಿಹರ) (सं) ना.–शिव, विष्णु यांची एकरूप देवता.
हरिहंचु (ಹರಿಹಂಚು) (क) धा.–तुकडे वाटणें; चूर होणें.
हरिक (ಹರಿಕ) (क) वि.–वाहून गेलेले; गरीब; निराधार.
हरुगल् (ಹರುಗಲ್) / हरुगोलु (ಹರುಗೋಲು) (क) ना.–नाव; होडी; सांगड; तरी.
हरुवु (ಹರುವು) (क) ना.–मार्ग; वाट; युक्ति; योजना; माप; रुंदी.
हरुष (ಹರುಷ) (क) ना.–हर्ष; संतोष; उत्साह; संभ्रम; आनंद.
हरे (ಹರೆ) (क) धा.–वाढणें; रुंद होणें; पुढें सरकणें; भिणें. (क) ना.–चर्मवाद्य; नगारा; भेरी; दुंदुभी; नाद; आवाज.
हरेगडि (ಹರೆಗಡಿ) (क) धा.–उधळून लावण्यासाठीं पाठलाग करणें; मारून पळवून लावणें.
हरेगडिसु (ಹರೆಗಡಿಸು) (क) धा.–माराच्या भयानें पळ काढणें; रागाच्या भरांत अंगावर कोठेहि मारखात पळणें.
हरेतेगे (ಹರೆತೆಗೆ) (क) धा.–पाय मागे घेणें; घाबरणें.
हरेय (ಹರೆಯ) (क) वि.–तरुण; वयात आलेला; तारुण्यानें मुसमुसणारा.
हर्ता (तृ) (ಹರ್ತಾ [ರ್ತೃ]) (सं) वि.–अपहरण करणारा; उपटून टाकणारा; हिसकावून घेणारा; विनाशक.
हर्म्य (ಹರ್ಮ್ಯ) (सं.) ना.–वाडा; राजवाडा; भुयार; रंगीत भव्य घर.
हर्यक्ष (ಹರ್ಯಕ್ಷ) (सं.) ना.–सिंह; केसरी; मृगेंद्र
हर्ष (ಹರ್ಷ) (सं.) ना.–संतोष; आनंद; उत्साह; रोमांच; अंगावरील काटा. एक उत्तरभारतीय कवि; सम्राट.
हर्षाश्रु (ಹರ್ಷಾಶ್ರು) (सं) ना.–आनंदाश्रु.
हल् (ल्लु) (ಹಲ್ [ಲ್ಲು]) (क) ना.–रदन; दंत; दात; अरा; शिडीची पायरी; चक्राचा दुमडलेसा कांठ; धाक.
हल (ಹಲ) (सं) ना.–नांगर, औत; तीन तोळ्यांचे वजन; नांगल
(सं) वि.–कित्येक; अनेक; पुष्कळ.
हलकु (ಹಲಕು) (क) धा.–झाडावर चढणें; वर चढणें. (क) ना.–गालाचा खालचा भाग.
हलगे (ಹಲಗೆ) (क) ना.–फलक, फळी; फळा; मृदंग.
हलधर (ಹಲಧರ) (सं) ना.–बलराम; बैल; रामचंद्र.
हल (लं) (बर्) (ಹಲ [ಲಂ] ಬರ್) (क). ना.–कैकजण; कित्येक लोक; पुष्कळ जन
हलवंग (ಹಲವಂಗ) (सं) वि.–सांगोपांग; सर्व बाजूंनीं विचार केलेले.
हलवंद (ಹಲವಂದ) (क) वि.–अनेक रीतीचे; हरतऱ्हेचे; विविध प्रकारचे.
हलसिग (ಹಲಸಿಗ) (क) ना.–विनोद करणारा; ढोंगी; विदूषक;
हलसु (ಹಲಸು) क. ना.–फणस; फणसाचे झाड.
हलायुध (ಹಲಾಯುಧ) (सं) ना.–बलराम; रामचंद्र.
हलाहल (ಹಲಾಹಲ) (सं) ना.–कालकूट; भयंकर विष.
हलि (ಹಲಿ) (सं) ना. बलराम; रामचंद्र
हलि (ल) वुळि (ಹಲಿ [ಲ] ವುಳಿ) (क) धा.–गर्भपात होणें; दिवस न भरतां बाळंत होणें.
हलु (ಹಲು) (क) ना.–दात; दंत; रदन.
हलुहरचु (ಹಲುಹರಚು) (क) धा.–दांत खाणें; दात चावणें; रागावणें.
हलु (लुं) बु (ಹಲು [ಲುಂ] ಬು) (क) धा.–एकाच गोष्टीचा ध्यास धरणें; स्वप्न पडणें; स्वप्नांत बडबडणें; दया येणें; कळवळा येणें; मन विरघळणें; रोडणें; दुःखित होणें; जळफळणें.
हला (हले) (ಹಲಾ [ಹಲೆ]) (सं) ना.–अति जहर; तीव्र विष; उत्तम मद्य; जल; भूमि.
हल्लक (ಹಲ್ಲಕ) (क) ना.–तांबडें कमल; सोनकमळ.
हल्लण (ಹಲ್ಲಣ) (क) ना.–घोड्याचे जीन; थडी; गाशा.
हल्लणिसु (ಹಲ್ಲಣಿಸು) (क) धा.–जीन चढवून बैठकीला घोडा वा हत्ती तयार करणें; चालू ठेवणें; पुढें चालणें.
हल्लन (ಹಲ್ಲನ) (सं) ना.–झोपेत कूस बदलणें; लोळकण.
हल्ला(ल्ले) (ಹಲ್ಲಾ [ಲ್ಲೆ]) (अ. दे.) ना.– घेरा; वेढा; लूट
ह (प)ल्लि (ಹ [ಪ] ಲ್ಲಿ) (क) धा.–दात असलेला; गवळण; पाल.
हल्लु (ಹಲ್ಲು) (क) ना.–दात; दाता; चाकाचा अरा; शिडीची पायरी; गाडीची धाव.
हवण् (णु) (ಹವಣ್ [ಣು]) (क) ना–प्रमाण; मिती; सारखेपणा; अनुकूलता; योग्यता; योग्यसमज; पुरावा; अनुकूल संदर्भ.
हवणिके (ಹವಣಿಕೆ) (क) ना.–युक्ति; आलोचना; आकांक्षा; मागणी; शाकारणी.

हवणिगे (ಹವಣಿಗೆ) (क) ना. – जुळणूक; दान; ओवणें.
हवणिसु (ಹವಣಿಸು) (क) धा. – युक्ति योजणें; विचार करणें; उत्तेजणें; आलोचणें; आच्छादणें; वाट पाहणें; तयार ठेवणें; ओवणें.
हवणु (ಹವಣು) (क) ना – प्रमाण; माप; रीति; अनुकूलता; सिद्धता.
हवन (ಹವನ) (सं) ना. – यज्ञ; होम; याग; आहुति.
हवळ (ಹವಳ) (क) ना – प्रवाळ; तांबड्या रंगाचें रत्न; विद्रुम.
हवालि (ಹವಾಲಿ) (अ.दे.) ना. – जामीन; प्रतिभू; जबाबदार; हवाला घेणारा.
हवि(विस्सु) विस् (ಹವಿ [ವಿಸ್ಸು] ವಿಸ್) (सं) ना. – यज्ञातील अग्नीत घालण्याची आहुति; हवी.
हविर्भाग (ಹವಿರ್ಭಾಗ) (सं.) ना. – चरु; आहुति; यज्ञार्पित पदार्थ.
हव्य (ಹವ್ಯ) (सं) ना. – हवनीय वस्तु; नैवेद्य; तूप; सण
हव्यकव्य (ಹವ್ಯಕವ್ಯ) (सं) ना. – देव व पितर यांना अर्पिलेलें अन्न.
हव्यवाह (हन) (ಹವ್ಯವಾಹ [ಹನ]) (सं) ना. – अग्नि; आग
—सख (ಸಖ) (सं) ना. – वायु
हव्यास (ಹವ್ಯಾಸ) (आ) ना. – अत्याशा; चट; आकांक्षा; उत्कटेच्छा.
हव्वने (ಹವ್ವನೆ) (क) अ – एकदम; बहुतेक; घाबरे होऊन.
—हारि (ಹಾರಿ) (क) अ. – भान हरपून; भ्रम होऊन.
हव्वने हारु (ಹವ್ವನೆಹಾರು) (क) धा. – घाबरणें; दचकणे; एकदम उठणे; घेरी येऊन पडणे.
हस (ಹಸ) (क) ना – स्वच्छता; निर्मलता; व्यवस्था; चांगुलपणा; सौंदर्य; निवसन; राहणी; पद्धति.
हसत् (ಹಸತ್) (सं) वि. – हसणारा; उघड्या मनाचा; वाढलेला.
हसन् (ಹಸನ್) (सं) वि. – हसत राहणारा.
—मुख (ಮುಖ) (सं) ना. – हास्यवदन; तेजस्वी चेहरा; कळा असलेले तोंड.
हसन (नु) (ಹಸನ [ನು]) (क) ना. – मनोहरता; स्वच्छता; शिस्त; 'हस' पहा.
हसर (ಹಸರ) (क) ना. – प्रसर; पसारा; उघड्यावरील दुकान.
हसरिसु (ಹಸರಿಸು) (क) धा. – पसरणें; वाढणें; फोफावणें.
हसले (ಹಸಲೆ) (क) ना. – हिरवें गवत; कुरण; गवतराखण.
हसाद (ಹಸಾದ) (क) ना. – प्रसाद अनुकरण; आज्ञा; वर.
हसि (ಹಸಿ) (क) धा. – भूक लागणें; पोट मोकळे होणें; पोटांत कावळे उठणें.
(क) वि. – अपक्व; कोवळे; कच्चे; ओले.
हसि (सु) गे (ಹಸಿ [ಸು] ಗೆ) (क) ना. – वाटणी; वाटा; भाग.
हसित (ಹಸಿತ) (सं) वि. – हसे केलेले; उमललेले; वाढलेले स्मित.
(सं) ना. – हास्य; हसे.
हसितले (ಹಸಿತಲೆ) (क) ना. – रुंड; नुकेंच कापलेलें डोकें; 'पंदले' पहा.
हसिबे (ಹಸಿಬೆ) (क) ना. – प्रसेव; प्रसेवक; पोते; दुहेरी पिशवी; पखाल; बुदला; भाता; ध्वनिवर्धक उपकरण.
हसिवु (ಹಸಿವು) (क) अ. – भूक; आवश्यकता; आकांक्षा; आतुरता; आसक्ति.
हसु (ಹಸು) (क) ना. – गाय; वसु; पशु; बालिश बुद्धि.
(क) वि. – लहान; कोवळा; कोमल.
—कूसु (ಕೂಸು) (क) ना. – अर्भक; बालक; शिशु.
हसुकु (ಹಸುಕು) (क) ना. – ओलेपणा; कच्चेपणा; उग्रवास.
हसुगे (ಹಸುಗೆ) (क) ना. – एका दिवसाची धान्यरूपानें मिळणारी मजुरी; वाटणी; विभाग; वाटा.
हसु (सुं) बे (ಹಸು [ಸುಂ] ಬೆ) (क) ना. – प्रसेव; प्रसेवक; पोते; पिशवी; पखाल; बुदला; भाता; ध्वनिवर्धक उपकरण.
हसुळ (ळे) (ಹಸುಳ [ಳೆ]) (क) ना. – तान्हुला; लहान मूल; बालक; पुत्र.
हसे (ಹಸೆ) (क) ना. – अंथरूण; हातरी; चटई; वधूवरांना बसण्यासाठी शृंगारलेलें आसन; बोहलें; पलंग.
हसेनिल् (ಹಸೆನಿಲ್) (क) वि. – बोहल्यावर चढणें; लग्नाला तयार होणें.
हसेमणे (ಹಸೆಮಣೆ) (क) ना. – चौरंग; वधुवरांनी बसण्याचा पाट.
—हत्तु (ಹತ್ತು) (क) धा. – बोहल्यावर चढणें; लग्नाला तयार होणें.
हस्त (ಹಸ್ತ) (सं) ना. – हात; सोंड; एक हाताचें माप; एक नक्षत्र; शेजार.
—चापल्य (ಚಾಪಲ್ಯ) (सं) ना. – चोरी; चौर्य. हातचलाखी; इंद्रजाल; माया विद्या.
हस्तक (ಹಸ್ತಕ) (सं) ना. - दैनंदिनी; बासरी; सांगकाम्या; आधीन राहणारा.
हस्तकौशल्य (ल)(ಹಸ್ತಕೌಶಲ್ಯ [ಲ]) (सं) ना. हातचलाखी; चोरी; चौर्य.
हस्तगत (ಹಸ್ತಗತ) (सं) वि. – हातीं आलेले; प्राप्त झालेले; मिळालेले.
हस्तत्राण (ಹಸ್ತತ್ರಾಣ) (सं) ना. – हात मोजे; लोखंडी हात मोजे.
हस्तगुण (ಹಸ್ತಗುಣ) (सं) ना. – हातगुण; हाताला येणारें यश.

हस्तदोष (ಹಸ್ತದೋಷ) (सं) ना.–वाईट हात; अक्षरस्खलन; हाताचे अपयश.

हस्तपरीक्षे (ಹಸ್ತಪರೀಕ್ಷೆ) (सं) ना.–सामुद्रिक; हस्तरेषेवरून सांगितलेले भविष्य.

हस्तप्रति (ಹಸ್ತಪ್ರತಿ) (सं) ना.–हस्तलिखित; ग्रंथाची हस्तलिखित प्रत.

हस्तलाघव (ಹಸ್ತಲಾಘವ) (सं) ना.–हस्तकौशल्य; हस्तचापल्य.

हस्ताक्षर (ಹಸ್ತಾಕ್ಷರ) (सं) ना.–हातानें लिहलेलें; करलेखन; अक्षरवळण; हस्तलेख.

हस्तांतर (ಹಸ್ತಾಂತರ) (सं) ना.–हातबदल, एका हातांतून दुसऱ्या हातीं जाणें.

हस्ति (स्तिन्) (ಹಸ್ತಿ [ಸ್ತಿನ್]) (सं) ना.–गज; हत्ती; सोंड असलेला; गणपती.

हस्तिदंत (ಹಸ್ತಿದಂತ) (सं) ना.–हत्तीचा दात.

हस्तिन (ना) पूर (ಹಸ್ತಿನ [ನಾ] ಪೂರ) (सं) ना.–पांडवांनी वसविलेले शहर; पांडवांची राजधानी.

हस्तिनि (नी) (ಹಸ್ತಿನಿ[ನೀ]) (सं) ना.–हत्तीण; रूपवती स्त्रियांची एक जाती.

हस्तिप (क) (ಹಸ್ತಿಪ [ಕ]) (सं) ना.–माहुत; हत्ती पाळणारे.

हस्तोदक (ಹಸ್ತೋದಕ) (सं) ना.–संतर्पणाच्या वेळी हातावर सोडलेलें पाणी; अर्पण.

हस्त्यारोह (ಹಸ್ತ್ಯಾರೋಹ) (सं) ना.–माहुत; गजारोही; गजस्वार.

हळ (ळतु) (ಹಳ [ಳತು]) (क) वि.–जुना; प्राचीन; वृद्ध; म्हातारा; दिवसगत झालेला; उतारवयाचा.

ह (प) ळकु (ಹ[ಪ] ಳಕು)(क) ना.–स्फटिक; चूर; कण; तुकडा.

हळचिके (ಹಳಚಿಕೆ) (क) ना.–उजेड; कांती; लकाकी; ओप; झळाळी; हल्ला.

हळ (ळं) चु (ಹಳ [ಳಂ] ಚು) (क) धा.–हल्ला करून मारणें; समोरासमोर मारणें; भांडणें; विरोध करणें; कंटाळणें.

ह (प) ळमे (ಹ [ಪ] ಳಮೆ) (क) धा.–जुनाटपणा, प्राचीनता; वृद्धापकाळ.

हळयिगे (ಹಳಯಿಗೆ) (क) ना.–निशाण; बाहुटा; ध्वज; रथावरील ध्वज.

हळवंड (ಹಳವಂಡ) (क) ना.–निदिध्यास; आकांक्षा; तन्मयता; कळवळ; 'हळवंद' पहा.

हळव (ह) ळिसु (ಹಳವ [ಹ] ಳಿಸು) (क) धा.–रडणें; पश्चात्ताप करणें; आतुरणें; इच्छिणें.

हळवातु (ಹಳವಾತು) (क) ना.–वेद; वगैरे पुरातन ग्रंथ.

हळवि (यि) गे (ಹಳವಿ [ಯಿ] ಗೆ) (क) ना.–रथावरील; निशाण; बावटा.

हळसु (ಹಳಸು) (क) धा.–कंटाळणें; दुर्वासना उत्पन्न होणें.

हळहळि (ಹಳಹಳಿ) (क) ना.–पश्चात्ताप; हळहळ; आतुरता; आकांक्षा.

हळि (ಹಳಿ) (क) धा.–निंदणे; दोष देणें; हंगविणें; चहाडी सांगणें; दुर्वच करणें.

(क) ना.–चाकाचा तुंबा; रेल रूळ.

(सं) ना.–बलराम; हलधर.

हळिग (ಹಳಿಗ) (क) ना.–भृंगी; शिवगणातील एक.

हळिय (ಹಳಿಯ) (क) ना.–सेवक; चाकर; नोकर; मजूर.

हळिवु (ಹಳಿವು) (क) ना.–चहाडी; निंदा; दुर्वचन; दुष्कीर्ति; कलंक; दुर्लौकिक.

हळुव(वु) (ಹಳುವ [ವು]) (क) ना.–जंगल; अरण्य; वन.

हळुवर (ಹಳುವರ) (अ.दे) ना.–सूक्ष्मता; कोमलता.

हळे(ळेय) (ಹಳೆ [ಳೆಯ]) (क) वि.–जुनाट; प्राचीन; दिवसगत झालेले.

हळेनुडि (ಹಳೆನುಡಿ) (क) ना.–पुराण; वेद; प्राचीन ग्रंथ; जुने वचन.

हळेनोग (ಹಳೆನೊಗ) (क) ना.–दास; सेवक; नोकर.

हळेवातु (ಹಳೆವಾತು) (क) ना.–प्राचीन ग्रंथ.

हळ्ळिगाड (डु) (ಹಳ್ಳಿಗಾಡ [ಡು]) (क) वि.–असंस्कृत; खेडवळ; अशिक्षित.

(क) ना.–कुग्राम; लहान गाव.

हां (ಹಾಂ) (क) अ.–दम धरून; होकार; मान्यतादर्शक शब्द.

हाकु (ಹಾಕು) (क) धा.–पाणी देणें; ओतणें; नाहणें; वाढणें; देणे; वाटप करणें; अन्न वाढणें; ठेवणें; धारण करणें;

—आट (ಆಟ) (क) ना.–तोंडा तोंडी, बोलाचाली; भांडण.

—आडु (ಆಡು) (क) धा.–भांडणें; बोलण्यावरून बोलणे वाढणें.

हाग (ಹಾಗ) (क) ना.–रुक्का; रुवा; दोन पै किमतीचें नाणें.

हागलहण्णु (ಹಾಗಲಹಣ್ಣು) (क.) ना.–कारलें; कोवळीक; पक्कावस्था; म्हातारपण.

हागु (ಹಾಗು) (क) अ.–आणि; तसेच; त्या प्रकारें; त्या रीतीनें.

हाजर (ಹಾಜರ) (अ.दे.) ना.–अस्तित्व; आगमन; उपस्थिति हजर.

हाटक (ಹಾಟಕ) (सं) ना.–सोने; सुवर्ण.

हाडु (ಹಾಡು) (क) धा.–गाणें; पद म्हणणें; सुरावर म्हणणें; आलाप घेणें.

(क) ना.–गति; पद; पद्य; स्थिति; अवस्था; पाडफळ; परिणामाची पूर्वस्थिति.

—इके (ಇಕೆ) (क) ना.–संगीत; गीत-गायन; गीतगान; चीजगायन.

हाडुग (ಹಾಡುಗ) (क) ना. – गृहस्थ; निवासी; विस्तरा टाकलेला; गवई; गायक.
हाडुगार (ಹಾಡುಗಾರ) (क) ना. – संगीत शास्त्रज्ञ; चीज बांधणारा; कवि; पद करणारा.
हाडेहगलु } (ಹಾಡೆಹಗಲು)
हाडुहगलु } (ಹಾಡುಹಗಲು)(क) अ.– पूर्ण उजेडीं; भर दुपारी.
हाणाहणि (ಹಾಣಾಹಣಿ) (क) ना. – मारामारी; डोकेफोड; हातघाई; द्वंद्व.
हातोरे (ಹಾತೊರೆ) (क) ना. – गडबड करणें; आतुर होणें; अति आशा करणें.
हादर (ಹಾದರ) (क) ना. – नर्तन; नाच; व्यभिचार; वेश्या-व्यवसाय.
हादरि (ಹಾದರಿ) (क) ना. – वेश्या; व्यभिचारिणी; पाटलवृक्ष.
हादितप्पु (ಹಾದಿತಪ್ಪು) (क) धा. – नीति सोडणें; पाय घसरणें; वाकडे पाऊल पडणें; दुर्मार्ग घेणें; भलत्या वाटेला जाणें.
हादिहोय्क (ಹಾದಿಹೊಯ್ಕ) (क) ना. – वाटमाऱ्या; लुटारू; दरोडेखोर.
हादिहोक (ಹಾದಿಹೋಕ) (क) ना. – यात्रेकरू; वाटसरू; पांथस्थ; प्रवासी; भटक्या.
हान (ಹಾನ) (सं) ना. – त्याग; विसर्जन; वियोग; सुटका.
हानि (ಹಾನಿ) (सं) ना. – तोटा; नाश; अकल्याण; धृष्टता.
हाय् (यु) (ಹಾಯ್ [ಯು]) (क) धा. – ओलांडणें; पलीकडे जाणें; शिंगाने मारणें; चालून जाणें; ढकलणें.
(क) अ. – आनंदून; प्रेमपूर्वक; निर्बंधपणें;
(क) ना. – शीड.
हायन (ಹಾಯನ) (सं) ना. – वर्ष; वत्सर; किरण; कर; अक्षता; तांबडे तांदूळ
हायि (ಹಾಯಿ) (क) ना. – नावेचे शीड.
हायिकु (यक) (ಹಾಯಿಕು [ಯ್ಕು]) (क) धा. – पाणी देणें; नाहणे; वाटणें; वाटप करणें; देणें; वाढणें; ठेवणें; धारण करणें. 'हाकु' पहा.
हार (रु) (ಹಾರ [ರು]) (क) धा. – उडी मारणें; गगनविहार करणें; उडणें; परीक्षणें; निरीक्षणें; इच्छिणें; आशा दाखवणें; पार होणें.
हार (ಹಾರ) (सं) ना. – सर; माला; अपहार; लूट; नागवणूक; हिसकणी; पराजय.
हारक (ಹಾರಕ) (सं) वि. – अपहार करणारा; नाश करणारा. 'कोंडोय' पहा.
(सं) ना. – चोर; दुष्ट; सर; माला.
हारयिसु (य्सु) (ಹಾರಯಿಸು [ಯ್ಸು]) (क) धा. – आशा धरणें; इच्छा करणें; अपेक्षणें; वाट पाहात राहणें.
हारय्के (ಹಾರಯ್ಕೆ) (क) ना. – आशा; अपेक्षा; इच्छा; आकांक्षा.
हारविसु (ಹಾರವಿಸು) (क) धा. – इच्छिणें; आसावणें; अपेक्षिणें; प्रतीक्षा करणें. 'हारयिसु' पहा.
हारहाकु (ಹಾರಹಾಕು) (क) धा. – माला घालणें; लग्न करून घेणें; विवाह करणें.
हारहीरावळि (ಹಾರಹೀರಾವಳಿ) (सं) ना. – सोन्यामोत्याचा दागिना; कंठी.
हारि (ಹಾರಿ) (सं) वि. – अपहरण करणारा; नागविणारा; मनोहर; तथ्य असलेला; सुंदर.
हारिणि (णी) (ಹಾರಿಣಿ [ಣೀ]) (सं) ना. – अपहरण करणारी; मन आकर्षिणारी.
हारित (ಹಾರಿತ) (सं) वि. – देणगी दिलेला; समर्पित; आकृष्ट.
(सं) ना. – एक जातीचा पारवा; हिरवा रंग.
हारिद्र (ಹಾರಿದ್ರ) (सं) ना. – पिवळा रंग; हळद; हळदुळा रंग; कदंबवृक्ष.
हारिसु (ಹಾರಿಸು) (क) धा. – उडवणें; वर पाठवणें; उडवून लावणें, टोलवणें.
हारीत (तक) (ಹಾರೀತ [ತಕ]) (सं) ना. – हिरवें पारवळ; कबूतर; मैना; कवडा; धर्मशास्त्र लिहिणारा एक ऋषि; कपट; फसवणूक; वंचना.
हारु (ಹಾರು) (क) धा. – हसणें; उडणें; आकाशसंचार करणें; निरीक्षणें; मार्ग शोधणें; इच्छिणें; पार पडणें.
हारुव (ಹಾರುವ) (क) वि. आकाशसंचारी; समजून घेणारा; उडणारा.
(क) ना. – निरीक्षक; ज्ञानी; वेदपारंगत; विप्र; ब्राह्मण; पक्षी.
हारे (रेगोलु) (ಹಾರೆ [ರೆಗೋಲು]) (क) ना. – जमीन उकरण्याची पहार.
हार्द (ಹಾರ್ದ) (सं) वि. हृदयासंबंधीं.
(सं) ना. स्नेह; प्रेम; सन्मान; इंगित.
हार्दिक (ಹಾರ್ದಿಕ) (सं) वि. – मनःपूर्वक; स्नेहाळ; हृदयसंबंधीं.
— स्वागत (ಸ್ವಾಗತ) (सं) ना. – अंतःकरणपूर्वक सत्कार; सुस्वागत.
हार्दिक्य (ಹಾರ್ದಿಕ್ಯ) (सं) ना. – हृदिकाचा पुत्र; कृतवर्मा.
हार्प (ಹಾರ್ಪ) (अ. दे.) ना. – वीणा; तंतुवाद्य
हाल (लु) (ಹಾಲ [ಲು] क्षीर; अमृत; रस; दूध;
हालक्कि (ಹಾಲಕ್ಕಿ) (क) ना. – शकुंतपक्षी; शकुनपक्षी.
हालहवालु (ಹಾಲಹವಾಲು) (अ. दे.) ना. – खबरबात; अडीअडचण; परिस्थिति.
हाल (ला) हल (ಹಾಲ [ಲಾ] ಹಲ) (सं) ना. – कालकूट विष; महाविष; जहर.

हालुबेळ्ळि (ಹಾಲುಬೆಳ್ಳಿ) (क) ना. – चोख चांदी; शुद्ध रुपें.
हाले (ಹಾಲೆ) (क) ना. – कानाची पाळी; एक वृक्ष; पातळ पत्रा.
हाव (ಹಾವ) (सं) ना. – शृंगारचेष्टा; हावभाव; मुरका; अंगविक्षेप; प्रणयसंकेत.
हा(पा) वडिग (ಹಾ[ಪಾ]ವಡಿಗ) (क) ना. – साप खेळवणारा; गारुडी; सापेरा.
हावभाव (ಹಾವಭಾವ) (सं) ना. – अंगचेष्टा; मनोभाव प्रगटविणारे अंगविक्षेप; अभिनय; मुखाविर्भाव.
हा (पा) वसे (ಹಾ [ಪಾ] ವಸೆ) (क) ना. – पाण्यांत वाढणारें शेवाळ; अंतर्गंगा.
हावळि (ಹಾವಳಿ) (क) ना. – काट; त्रास; कटकट; पीडा; उपद्रव, हल्ला; रान उठणें.
हावाडिग (ಹಾವಾಡಿಗ) (क) ना. – गारुडी; सर्प खेळवणारा.
हावुगे (ಹಾವುಗೆ) (क) ना. – पादुका; खडावा.
हावुमीन (ಹಾವುಮೀನ) (क) ना. – सर्पाकार मासा.
हास (ಹಾಸ) (सं) ना. – हास्य; हसणें; संतोष; चेष्टा; हास्यरसाचा स्थायीभाव.
(क) ना. – पाश; फास; बंधन; गळ्यांतील पट्टा.
हासक (ಹಾಸಕ) (सं) ना. – हंसे पिकवणारा; विदूषक; चेष्टेखोर; थट्टेखोर.
हासडिय (ಹಾಸಡಿಯು) (सं) ना. – बदक; पाणकोंबडी.
हासरे (ಹಾಸರೆ) (क) ना. – फरशी; चिरा; 'पासरें' पहा.
हासलु (ಹಾಸಲು) (क) ना. – बिछाना; अंथरूण; हशील; किंमत; वेच; क्रय.
हासंगि (ಹಾಸಂಗಿ) (क) ना. – द्यूत; द्यूतपट; पगडीपट; सोंगटी.
हासि (सु) गे (ಹಾಸಿ [ಸು] ಗೆ) (क) वि. – चटई; हातरी; डाळी; पलंग; बांबूचा प्रदेश; वेताचा प्रदेश.
हासु (ಹಾಸು) (क) धा. – पसरणें; सोडवणें; गाठ सोडणें; अंथरणें.
(क) ना. – लांब धागा; पांजण; आडवा धागा; प्रोत.
—गल्लु (ಗಲ್ಲು) (क) ना. – फरशी; चिरा.
—बंडे (ಬಂಡೆ) (क) ना. – फरशी; लादी; 'पडुसिले' पहा.
हासुगेय् (ಹಾಸಗೆಯ್) (क) धा. – वाढणें; पसरणें; विस्तरणें; सोडणें; ढिले करणें.
हासुहोक्कु (ಹಾಸುಹೊಕ್ಕು) (क) ना. – गाढ संबंध; जिवश्च कंठश्च स्नेही; ताणाबाण्याचें सूत; अन्योन्य.
हासुहोय्यू (ಹಾಸುಹೊಯ್ಯು) (क) धा. – झुलवणें; न थांबतां झुलत राहणें; डोलणें; डुलवणें.
हांसे (ಹಾಂಸೆ) (क) ना. – शेवाळ; शैवाल; शेवाळी चिखल.
हासे (ಹಾಸೆ) (क) ना. – सुंदर पलंग; बैठक.
—मणे (ಮಣೆ) (क) ना. – बिछायत; पलंग.
हास्तिक (ಹಾಸ್ತಿಕ) (सं) वि. – हत्तीविषयक; हत्तीचा कळप; माहूत; 'हस्तिप' पहा.
हास्य (ಹಾಸ್ಯ) (क) ना. – हंसे; चेष्टा; थट्टामस्करी; विनोद; नवरसापैकी एक काव्यरस.
हास्यका (गा) र (ಹಾಸ್ಯಕಾ[ಗಾ]ರ) (क) ना. – विदूषक; बहुरूपी; विनोद करणारा; गुड्डी.
हाहाकार (ಹಾಹಾಕಾರ) (क) ना. – 'अय्यो !' असा ध्वनि; गोंधळ; घोळ; प्रलाप; गडबड.
हाहे (ಹಾಹೆ) (क) ना. – बुबूळ; डोळ्यांतील बाहुली; कनीनिका; पायातील तोडा; साखळी; शीड; बाहुली.
हाळ् (ಹಾಳ್) (क) ना. – नाश; विध्वंस; वाळवंट; नापीक जमीन; गादा; शेतविभाग.
हाळि (ಹಾಳಿ) (सं) ना. – पंक्ति; क्रम; पाळी; गादा; कागद; पातळ रुंद फळी.
हाळिहसुगे (ಹಾಳಿಹಸುಗೆ) (क) वि. – विवेक; विचार; योग्य वाटणी; रास्त वाटप.
हाळि (ळ) त (ಹಾಳಿ[ಳ]ತ) (क) वि. – मापाला येणारा; मान्यता पावणारा; पसंत पडण्यासारखे.
हाळु (ಹಾಳು) (क) ना. – नाश; अकल्याण; भूमी; नापीक जमीन; निःसारता.
हाळे (ಹಾಳೆ) (क) ना. – चपटी वस्तु; कागद; पत्रा; वाफा.
हिं (हिन्) (ಹಿಂ[ಹಿನ್]) (क) अ. प्राचीन; पूर्वकालीन; मागचा.
हिंस (ಹಿಂಸ) (सं) ना. – सिंह.
हिंसक (ಹಿಂಸಕ) (सं) ना. – त्रास देणारा; हानि करणारा; खुनी; वध करणारा.
हिंसिसु (ಹಿಂಸಿಸು) (क) धा – हिंसा करणें; त्रास देणें; पीडणें; ठार मारणें.
हिंसे(सा) (ಹಿಂಸಾ[ಸೆ]) (सं) ना – पीडा; उपद्रव; त्रास; कटकट; हिंसा; वध; खून.
हिंस्र (ಹಿಂಸ್ರ) (सं) वि – क्रूर; पीडक; त्रास देणारा; हत्यारी; खुनी; पशु; हिंसक प्राणी; श्वापद.
–पशु, प्राणी (ಪಶು--ಪ್ರಾಣಿ) (सं) ना – क्रूरतेनें ठार मारणारा वाघ, सिंह वगैरेसारखे श्वापद.
हिकलु (ಹಿಕ್ಕಲು) (क) ना – खळगा; खड्डा; उडी; नर्तन; विंचरण; पृथक्करण; निवडण.
हिकळ (ಹಿಕ್ಕಳ) (क) ना – फुगारा; मोठेपणा; गर्व; अहंकार.
हिकालु (ಹಿಕ್ಕಾಲು) (क) ना – काळ्याचे फाटे; पाट; चर.
हिक्कु (ಹಿಕ್ಕು) (क) धा – विंचरणें; वेगवेगळे करणें; अलग करणें; सोडवणें.
हिक्के (ಹಿಕ್ಕೆ) (क) ना – लेंडी.

हिग्गालिसु (ಹಿಗ್ಗಾಲಿಸು) (क) धा. – दूर करणें; उघडणें; फुगणें; गर्व करणें.

हिग्गलु (ಹಿಗ್ಗಲು) (क) ना – गर्व; अहंकार; गौरव; फुगारा; फुंज.

हिग्गु (ಹಿಗ್ಗು) (क) धा – आनंदणें; हुरूप येणें; दूर होणें; वेगळे होणें;

हिंगट्टु (ಹಿಂಗಟ್ಟು) (क) ना – मागें बांधलेलें गाठोडें.

हिंकट्टु (ಹಿಂಕಟ್ಟು) (क) धा – पाठीमागें हातमिठी करणें; मागील बाजूस हातावर हात दुमडणें.

हिंगरणे (ಹಿಂಗರಣೆ) (क) ना – पीछेहाट; पुच्छगति.

हिंगार (ಹಿಂಗಾರ) (क) ना – सुपारीचें फूल; सुपारीचा थाट.

हिंगारु (र्) (ಹಿಂಗಾರು [ರ್]) (क) ना – ईशान्येकडील पाऊस; अडवळे; वळवाचे पाऊस.

हिं(पिं)गु (ಹಿಂ [ಪಿಂ]ಗು) (क) धा. – मागें सरणें; कमी होणें; वाळून जाणें.

—इसु (ಇಸು) (क) धा – अपमान करणें; हंगवणें; कमी लेखणें; अवहेलणें.

हिंगुरु (ಹಿಂಗುರು) (क) ना – पिंगळा; एक जातीचा पक्षी.

हिंगोट्टु (ಹಿಂಗೊಟ್ಟು) (क) ना – होडीचें मागचें टोक; नावेचा मागील भाग.

हिचुकु (ಹಿಚುಕು) (क) धा – किमचणें; कींवचणें; दाबणें; घासणें; उगाळणें; शक्ति कमी होणें; वठणीवर आणणें.

हिजरिशक (ಹಿಜರಿಶಕ) (अ.दे.) ना. – महंमदीयांची कालगणना.

हिंचु (ಹಿಂಚು) (क) धा. – मागे राहणें; मागें होणें.
(क) अ. – मागें; पूर्वी; नंतर; त्यानंतर.

हिंचुमुंचु (ಹಿಂಚುಮುಂಚು) (क) अ. – मागेपुढें; कांकूं; टंगळमंगळ करून

हिंचे (ಹಿಂಚೆ) (क) अ. – नंतर; त्यानंतर.

हिंजरि (ಹಿಂಜರಿ) (क) धा. – मागे सरणें; पाय मागें घेणें; धैर्य सोडणें; खालीं येणें.

हिं (हं) जि (ಹಿಂ [ಹಂ] ಜಿ) (क) ना. – पेळू; कापसाचे पेळू.

हिंजीर (ಹಿಂಜೀರ) (सं) ना. – हत्तीच्या पायाला बांधण्याची साखळी; साखळदंड.

हिंजु (ಹಿಂಜು) (क) धा. – कसर काढणें; साफ करणें; पिंजणें; विंचरणें; निवडणें.

हिट्टु (ಹಿಟ್ಟು) (क) ना. – पीठ; पिष्ट; आहारपदार्थ; लाह्मपीठ; लाहीपीठ; भाकरी; मूद.

हिडलु (ಹಿಡಲು) (क) ना. – झाडणी; केरसुणी; साळोती.

हिडि (ಹಿಡಿ) (क) धा. – धरणें; स्पर्शणें; थांबवणें; हातीं धरणें.
(क) ना. – हत्तीण; मूठ; खड्गाची मूठ; झाडणी.

हिडिकंड (ಹಿಡಿಕಂಡ) (क) ना. – चूर; तुकडा.

हिडिके (ಹಿಡಿಕೆ) (क) ना. – मुष्टी; मूठ; कप बरणी वगैरेसारख्या वस्तूचा कान.

हिडिलु (ಹಿಡಿಲು) (क) ना. – केरसुणी; झाडणी; साळोती; फड्या.

हिडिवोडे (ಹಿಡಿವೊಡೆ) (क) धा. – बंधनांत सांपडणें; तुरुंगांत पडणें.

हिडिसु (ಹಿಡಿಸು) (क) धा. – हातांत देणें; हाती घेववणें; धरवणें; मिळण्यासारखे करणें; मनाला येणें; पसंत पडणें; समाविष्ट होणें; समजणें.

हिडिंबा(बे) (ಹಿಡಿಂಬಾ [ಬೆ]) (सं) ना. – भीमपत्नी; हिंडबाची बहीण; घटोत्कचमाता.

हिडुवळि (ಹಿಡುವಳಿ) (क) ना. – जमिनीची मालकी; स्वाधीनता.

हिडुवळिगार (ಹಿಡುವಳಿಗಾರ) (क) ना. – भूमालक; जमीनदार

हिडुहु (ಹಿಡುಹು) (क) ना. – बाणफेक; अटक; धरपकड.

हिणि (णिल्) (णिलु (ಹಿಣಿ [ಣಿಲ್] [ಣಿಲು]) (क) ना. – वशिंड ककुद्; बाणाची दोरी; मौर्वी; जटा; केशभार; मयूरपुच्छ.

हिंडलु (ಹಿಂಡಲು) (क) अ. – हुंबरून; हंबारून; गाईला बोलवून
(क) ना. – झड; पाऊस, झाडी.

हिंडु (ಹಿಂಡು) (क) धा. – पिळणें; पाणी ओतणें; धार काढणें; दूध पिळणें; त्रास देणें; अडचण आणणें.
(क) ना. – समूह; कळप; थवा; जमाव.

हिंडुकूडु (ಹಿಂಡುಕೂಡು) (क) धा. – एकत्र होणें; जमणें; एकवटणें.

हिंडुबले (ಹಿಂಡುಬಲೆ) (क) ना. – जाळ्यांची विविधता; अनेक प्रकारची जाळी.

हिंडे (ಹಿಂಡೆ) (क) ना. – पिंड; भाताची मूद; श्राद्धान्न.
—कूळु (ಕೂಳು) (क) ना. – श्राद्धाचें भोजन.

हित (ಹಿತ) (सं) वि. – ठेवलेले; घालून दिलेले.
(सं) ना. – कल्याण; क्षेम; लाभ; शुभ; मंगल; मान्यता; योग्यता.

हितशत्रु (ಹಿತಶತ್ರು) (सं) ना. – वैरी; मैत्री दाखवणारा शत्रु; गोमुखी व्याघ्र; अस्तनीतील निखारा.

हितैषि (ಹಿತೈಷಿ) (सं) ना. हितचिंतक; कल्याण इच्छिणारा; शुभेच्छु.

हितोपदेश (ಹಿತೋಪದೇಶ) (सं) ना. – कल्याणकर बोध; संस्कृत बोधकथा संग्रह.

हित्ताळि (ळे) (ಹಿತ್ತಾಳಿ [ಳೆ]) (क) ना. – पितळ; जस्त व तांबें याचा मिश्रधातु.

हित्तिलु } (ಹಿತ್ತಿಲು)
पिंतिलु } (ಹಿಂತಿಲು) (क) ना. – परसु; शेत.

हिदुकु (ಹಿದುಕು) (क) धा. – मुरगळणें; पिळणें.

हिंताल (ळ) (ಹಿಂತಾಲ [ಳ]) (सं) ना. – तालवृक्ष.

हिं (पिं) ते (ಹಿಂ [ಪಿಂ] ತೆ) (क) अ. – पूर्वी; प्राचीन काळी; प्रथम.

हिंदिक्किकोळ् (ಹಿಂದಿಕ್ಕಿಕೊಳ್) (क) धा. – मागें ठेवणें; रक्षण करणें; राखून ठेवणें; पाठीशी घालणें; तोंड देणें.

हिंदुगळे (ಹಿಂದುಗಳೆ) (क) धा. – मागे सरणें; मागे रेटणें; पार होणें; ओलांडणें; निराकरणें; तिरस्कार करणें. 'अळगळे' पहा.

हिंदुगोळ् (ಹಿಂದುಗೊಳ್) (क) धा. – अनुसरणें; आश्रय देणें; साथ करणें; बरोबर जाणें.

हिंदुमुंदुनोडु (ಹಿಂದುಮುಂದುನೋಡು) (क) धा. – अनमान करणें; संदेह करणें; संकोचणें; जागृत राहाणें; मागेपुढें पहाणें; कां कूं करणें.

हिंदे (ಹಿಂದೆ) (क) अ. – मागें; मागून; पूर्वी; प्राचीन काळीं; नंतर. (क) वि. – पुढें; नंतरचे.

हिंदेगे (ಹಿಂದೆಗೆ) (क) धा. – मागे सरणे; पाय मागें घेणें; भिऊन पळणें.

हिंदोल (ಹಿಂದೋಲ) (सं) ना. – झोपाळा; झोका; झुरी; पाळणा; उत्तरदेशीय संगीत राग.

हिन् (ಹಿನ್) (क) अ. – पूर्वी; प्राचीन काळी; या अर्थी 'हिंदु' शब्दाचा सामासिक आदेश.

हिन्नि (ಹಿನ್ನಿ) (क) ना. – मागचा भाग; बाणाचे पुच्छ.

हिन्नेले (ಹಿನ್ನೆಲೆ) (क) ना. – पूर्वपीठिका; पाया; पूर्व संदर्भ; पार्श्वभूमि.

हि (पि) प्पलि (ಹಿ [ಪಿ] ಪ್ಪಲಿ) (क) ना. – एक मूळ; एक जातीचे रोप; धान्य रोप. पिंपळी.

हिप्पे (ಹಿಪ್ಪೆ) (क) ना. – सोपट; साल; सत्त्व काढून घेतलेला चोथा.

हिम (ಹಿಮ) (सं) ना. – धुकें; दंव; थंडी; गारवा; शैत्य; रसकापूर

—किरण-कर (ಕಿರಣ-ಕರ) (सं) ना. – चंद्र

—गिरि (ಗಿರಿ) (सं) ना. – हिमालय.

—दीधिति-प्रभ (ದೀಧಿತಿ-ಪ್ರಭ) (सं) ना. – चंद्र.

—नग (ನಗ) (सं) ना. – हिमालय.

—वत् (ವತ್) (सं) ना. – हिमशीत; गार; थंड; हिमालय.

—वालुके (ವಾಲುಕೆ) (सं) ना. – रसकापूर 'पचकर्पूर' पहा.

हिमांशु (ಹಿಮಾಂಶು) (सं) ना. – चंद्र; रसकापूर 'पचकर्पूर' पहा.

—शेखर (ಶೇಖರ) (सं) ना. – चंद्रशेखर; शंकर.

हिमानि (ಹಿಮಾನಿ) (सं) ना. – हिम नग; हिमगिरी.

हिमिके (ಹಿಮಿಕೆ) (क) ना. – दहिवर; धुके.

हिंपु (ಹಿಂಪು) (क) ना. – अहंकार; मोठेपणा; महत्त्व; वैभव; आरास; शोभा.

हिंबल (ಹಿಂಬಲ) (क) ना. – पिछाडीचे सैन्य; पाठिंबा; पाठबळ; दुजोरा.

हिम्मुरि (ಹಿಮ್ಮುರಿ) (क) धा. – मागें हातमिठी करणें; पाठीकडे हातावर हात घेणें.

हिम्मेट्टु (ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟು) (क) धा. – मागें सरणें; हटणें; पराजय होणें.

हिय्यालि (ಹಿಯ್ಯಾಳಿ) (क) वि. – क्षुद्र; नीच; तिरस्करणीय.

हिय्यालिके (ಹಿಯ್ಯಾಳಿಕೆ) (क) ना. – तिरस्कार; तुच्छता; निंदा; दूषण; छीः थू.

हिय्यालिसु (ಹಿಯ್ಯಾಳಿಸು) (क) धा. – तिरस्कार करणें; वरचढ दाखवणें.

हिरण (ಹಿರಣ) (सं) वि. – सोन्याचे; सौवर्ण; कांचनमय.
(सं) ना. – ब्रह्म;
(क) ना. – हरिण; मृग.

हिरण्मय (ಹಿರಣ್ಮಯ) (सं) वि. – सुवर्णखचित; सोन्याचे.

हिरण्य (ಹಿರಣ್ಯ) (सं) ना. – सोनें; द्रव्य; संपति; पिवळा धोतरा.

—गर्भ (ಗರ್ಭ) (सं) ना. – ब्रह्म; अज.

—गर्भा (र्भे) (ಗರ್ಭಾ [ರ್ಭೆ]) (सं) ना. – भूदेवी; वसुंधरा

हिरि (ಹಿರಿ) (क) धा. – बाहेर काढणें; बाहेर ओढणें; फोडणें; नाश करणें; सोडणें; समूळ उपटणें; कुस्करणें
(क) वि. – श्रेष्ठ; मोठा; वडीलधारा; वयस्कर.

हिरिमे (ಹಿರಿಮೆ) (क) ना. – मोठेपणा, श्रेष्ठता; अहंकार; नळी; पिचकारी; पंप.

हिरिय (ಹಿರಿಯ) (क) ना. – वडिलधारा; वयस्कर.

हिलालु (ಹಿಲಾಲು) (अ. दे.) ना. – मशाल; पलिता; मोठा दिवा; टेंभा; पोत.

हिसि (ಹಿಸಿ) (क) धा. – दडपणें; फोडणें; चिरणे; उडी मारणें; रुंद करणें.

हिसुकु (ಹಿಸುಕು) (क) धा. – मुरगळणें; पिळणें; कुस्करणें; किचणें; मर्दन करणें; पीडणें.

हि (पि)सुण (ಹಿ [ಪಿ] ಸುಣ) (क) ना. – पिशुनता; चहाडखोर; निंदक; दुर्जन.

हिसुणिके (ಹಿಸುಣಿಕೆ) (क) ना. – निंदा; चहाडी; चोरी.

हिसुणु (णू) (ಹಿಸುಣು [ಣೂ]) (क) वि. – चहाडखोर; निंदक; चोर.

हिस्से (ಹಿಸ್ಸೆ) (अ. दे) ना. वाटा; भाग; अंश; हिस्सा.

हिळलु (ಹಿಳಲು) (क) ना. – बैलाचें वशिंड; 'हिणिलु' पहा.

हिळि (ಹಿಳಿ) (क) धा. – पिळणें; मुरगळणें; फाडणें; चिरणें; नाश करणें.

हिळिगे (हेळिगे) (ಹಿಳಿಗೆ [ಹೇಳಿಗೆ]) (क) ना. – बुट्टी; ढोली; परडी; समळी; टोपली.

हिळुकु (ಹಿಳುಕು) (क) ना. – मस्ती; माज; गर्व; धनुष्याची मूठ.

ही (ಹೀ) (क) अ.–छी; छे; हा; अय्यो; तिरस्कार; आनंद वा आश्चर्य दर्शक अव्यय शब्द.

हीगळे (ಹೀಗಳೆ) (क) ना.–निंदा; टोचणी; हंगवणी; तिरस्कार.

हीचु (जु) (ಹೀಚು [ಜು]) (क) धा.–फुगणें; गर्व करणें; कष्ट करणें; अतिश्रम करणें.

(क) ना. –लहान; कच्चे फळ; तोर; मिडी; कोवळे फळ.

हीन (ಹೀನ) (सं) वि.–लहान; कमी प्रतीचा; वाण असलेले; टंचाईचे; उणें; टाकाऊ; नीच.

हीनयिसु (ಹೀನಯಿಸು) (क) धा.–कमी करणें; लहान करणें; तिरस्काररणें; निंदणें; अपमान करणें; न लेखणें; महत्त्व न देणें.

हीनाय (ಹೀನಾಯ) (सं) ना.–हीनपण, क्षुद्रपणा; अल्पत्व; न्यूनता; वाण; नीचपणा; लहानपण.

हीप (ಹೀಪ) (क) ना.–वामभाग; डावी बाजू.

हीयाळि (ಹೀಯಾಳಿ) (क) वि. 'हीहाळि' पहा.

हियाळिसु (ಹೀಯಾಳಿಸು) (क) धा.–तुच्छ करणें; हिणवणें; तिरस्कारणें; घसरणें. 'तेगळु' पहा.

हीर् (रु) (मि) (ಹೀರ್ [ರು] [ಱು]) (सं) धा.–ओढून घेणें; हिसकावून घेणें; शोषणें; झुरका मारणें; तोंडांत ओढून घेणें; चोखणें.

हीर (ಹೀರ) (सं) ना.-वज्र; वज्रायुध; सर्प; सिंह; माळ.

हीरक (ಹೀರಕ) (सं) ना.–वज्र; माणिक.

हीरा (राव) ळि (ಹೀರಾ [ರಾವ] ಳಿ) (सं) ना.–हिऱ्याचा हार; माणकाची माळ.

हीरु (ಹೀರು) (क) धा.–चोखणें; ओढून घेणें; शोषून घेणें; झुरका घेणें.

हीलि, (पीलि) (ಹೀಲಿ [ಪೀಲಿ]) (क) ना.–मोरपिसारा; मेंड.

हीहाळ (ಹೀಹಾಳ) (क) ना.–संबंध; संपर्क; कंटाळा; अडचण; विचार; आलोचना.

हीहाळगेडिसु (ಹೀಹಾಳಗೆಡಿಸು)(क) ना.–निंदणें; तिरस्कारणें; अपमान करणें.

हीहाळि (ಹೀಹಾಳಿ) (क) वि.–तिरस्कारणीय; तुच्छ; नीच.

हुकुं (कुमु) (ಹುಕುಂ [ಕುಮು]) (अ. दे) ना.–आज्ञा; अनुज्ञा; हुकूम.

हुगि (ಹುಗಿ) (क) धा.–पुरणें; गाडणें; दृष्टिआड करणें.

हुगिलु (ಹುಗಿಲು) (क) अ.–जाऊ नको.

(क) ना.–कोरलेलें भोंक; तुटलेला भाग; 'पुगिलु' पहा. द्वार; प्रवेश; गमन.

हुगिलुकरे (ಹುಗಿಲುಕರೆ) (क) धा.–चिरणें; भोक पाडणें.

हुगिलुगळे (ಹುಗಿಲುಗಳೆ) (क) धा.–चिरून टाकणें; फाडणें; चिरणें.

हुगु (पुगु) (ಹುಗು [ಪುಗು]) (सं) धा.–प्रवेशणें; आंत जाणें; घुसणें; ढकलणें.

हुगुळु (ಹುಗುಳು) (क) ना.–तोंडात आलेले फोड.

हुग्गि (पुळिग) (ಹುಗ್ಗಿ [ಪುಳಿಗ]) (क) ना.–गव्हाची खीर; खिचडी; पोळी; खीर; 'पोंगलु' पहा.

हुग्गिग (ಹುಗ್ಗಿಗ) (क) ना–मस्ती आलेला; माजलेला; शक्तिशाली; दुरहंकारी.

हुच्चु (ಹುಚ್ಚು) (क) ना.–बुद्धिभ्रम; अत्यासक्ति; अतिमोह; वेड; खुळेपणा.

हुच्चुहोळे (ಹುಚ್ಚುಹೊಳೆ) (क) ना.–वेडा पूर; दुथडी वाहणारा प्रवाह.

हुच्चेद्दुहरि (ಹುಚ್ಚೆದ್ದುಹರಿ) (क) धा.–तोंडाला पाणी सुटणें अत्यातुर होणें; भ्रमिष्टाप्रमाणें करणें; निलाजरेपणें आशा करणें.

हुट्टि(ट्टु) गे (ಹುಟ್ಟಿ [ಟ್ಟು] ಗೆ) (क) ना.–वस्त्रप्रावरण; पोषाख; अंगावरील वस्त्र.

हुट्टु, (पुट्टु) (ಹುಟ್ಟು [ಪುಟ್ಟು]) (क) धा.–जन्म घेणें; उत्पन्न करणें; अस्तित्वात येणें; उत्पन्न होणें; अंकुरणें; कोंब येणें; संभवणें; घडून येणें; उमटणें; उगवणें; दिसून येणें.

(क) ना.–मोहोळे; मधाचे पोळें; नाव चालवण्याचे साधन. लाकडाची पळी; डाव; उत्पत्ति; संभव.

हुट्टिसु (ಹುಟ್ಟಿಸು) (क) धा.–जन्म देणें; कल्पित कथा रचणें.

हुट्टुमेट्टु (ಹುಟ್ಟುಮೆಟ್ಟು) (क) ना.–जन्मकथा; जनन इतिहास; जन्मस्थळ; झाले सवरलेले.

हुट्टुवळि (ಹುಟ್ಟುವಳಿ) (क) ना.–उत्पन्न; लाभ; आदाय; जन्मेवळ; जन्मवंश.

हुट्टुह (ಹುಟ್ಟುಹ) (क) ना.–जनन; उत्पत्ति; लाभ; उत्पन्न.

हुडि (पुडि) (ಹುಡಿ[ಪುಡಿ]) (क) ना. लहान कण; पूड; धूळ; फुलाचा पराग.

हुडिगूडु (ಹುಡಿಗೂಡು) (क) धा.–मातीत मिसळणें; नाश पावणें; प्रयत्न व्यर्थ होणें.

हुडुकु (पुडुंकु) (ಹುಡುಕು [ಪುಡುಂಕು]) (क)धा.–शोधणें; निरीक्षण करणें; शोभणें; 'पुडुक' पहा.

हुडुकुळि (ಹುಡುಕುಳಿ) (क) ना.–संशोधक; शोध लावणारा.

हुडुग (ಹುಡುಗ) (क) ना.–मुलगा; पोरगा; पोर.

हुडुगाट (ಹುಡುಗಾಟ) (क) ना.–पोरखेळ; पोरचेष्टा; पोराटकी;

हुडुगि (गे) (ಹುಡುಗಿ [ಗೆ]) (क) ना.–मुलगी; कन्या; लहान पोरगी.

हुडुगु (ಹುಡುಗು) (क) धा.–स्वच्छ करणें; झाडणें; साफ करणें; केर काढणें; लोटणें.

हुणिसे (पुणिंचे) (ಹುಣಿಸೆ [ಪುಣಿಂಚೆ]) (क) ना.–चिंच; चिंचेचें झाड.

हुण्णिमे (वे) (ಹುಣ್ಣಿಮೆ [ವೆ]) (क) ना.–पूर्णिमा; पौर्णिमा; पूर्णचंद्र दिसणारी तिथी.

हुत (ಹುತ) (सं) वि.–हविलेले; आहुति दिलेलें; हवन केलेले; निमंत्रित.

(क) ना.–आहुति; चरू; यज्ञात अर्पण केलेली वस्तु; यज्ञ.

—अशन (ಅಶನ) (सं) ना.–अग्नि; विस्तव; हविष्यान्न खाणारा.

—आत्म (ಆತ್ಮ) (सं) ना.–आहुति देणारा; आत्मबलिदान केलेला.

—वह (ವಹ) (सं) ना.–अग्नि.

—वहसख (ವಹಸಖ) (सं) ना.–वारा; वायु.

हुत्त (त्तु) (ಹುತ್ತ [ತ್ತು]) (क) ना.–सापाचे बीळ; वारूळ; मुंग्यांचें वारूळ.

हुदि (पुदि) (ಹುದಿ[ಪುದಿ]) (क) ना.–भरणें; व्यापणें; शिरणें. घुसणें; दाट होणें; समृद्ध होणें; 'इडि किरि' पहा.

हुदिलु (ಹುದಿಲು) (क) ना.–ओलाव्याची जमीन; दलदल; पाणथळभूमि; चिखलाची जागा.

हुदु (ಹುದು) (क) ना.–वाटा; भाग; स्नेह; नाते; मिश्रण; जुळणी; संबंध; आवड; गट; समूह.

—वु (ವು) (क) ना.–नाते; संबंध; स्नेह; वाटा; रास. भाग.

हुदुगु (ಹುದುಗು) (क) धा–लपणें; संकोचणें; लाजणें; लपून राहणें; आत घालणें; मिसळणें;

(क) ना.–प्रवेश; संरक्षण; अंतःप्रवेश.

हुदुगो (को) ळ्ळु (ಹುದುಗೊ[ಕೊ]ಳ್ಳು) (क) धा.–वाटणी घेणें; भाग घेणें; मित्रत्व वाढविणें.

हुदुवाळ् (बाळु) (ಹುದುವಾಳ್[ಬಾಳು) (क) धा.–मिळून मिसळून राहणें; आनंदानें राहणें.

हुद्दे (ಹುದ್ದೆ) (अ. दे) ना.–पदवी; अधिकार; दर्जा; प्रगति.

हुन्नरु (ಹುನ್ನರು) (अ. दे)ना.–चातुर्य; युक्ति; कौशल्य.

हुब्बु (पुर्बु) (ಹುಬ್ಬು [ಪುರ್ಬು]) (क) ना.–भुंवई; भ्रुकुटी; भ्रू.

हुम्मस (स्सु) (ಹುಮ್ಮಸ[ಸ್ಸು]) (क) ना.–हुरूप; उत्साह; अभिनिवेश; दर्प; अहंकार; पीळ; भांडण; कलह.

हुयिलिडु (ಹುಯಿಲಿಡು) (क) धा.–शंख करणें; ओरडणें; हाक मारणें; आक्रोशणें; विलाप करणें; 'गोळिडु' पहा

हुयि (य्य) लु (ಹುಯಿ[ಯ್ಯ]ಲು) (क) ना.–ओरड; आक्रोश; बोंब. गर्जना; भांडण; युद्ध.

हुयिलुगहळे (ಹುಯಿಲುಗಹಳೆ) (क) ना.–युद्धारंभीचे शंख वादन; युद्धवाद्यवादन.

हुय्यल् (लु) (ಹುಯ್ಯಲ್ [ಲು]) (क) ना.–हाक; ओरड; मार; पेट.

हुय्यलिडु (ಹುಯ್ಯಲಿಡು) (क) धा.–ओरडणें; हाक मारणें; भांडणें; आक्रोशणें.

हुर (ಹುರ) (क) ना.–पट्टण; पूर; शहर.

हुरमंजि | (ಹುರಮಂಜಿ) (क) ना.–हुरमंज; काव;
हुरुमंजु | (ಹುರುಮಂಜು) गेरू. भगवा रंग

हुरि (ಹುರಿ) (क) धा.–तव्यावर भाजणें; राखणें; संभाळणें; टिकवणें

(क) ना.–उष्णता; झळ; पीळ; शक्ति; पाठीतील ज्ञानतंतु; साहस; उत्साह; पिळाचा दोर.

—कट्टु (ಕಟ್ಟು) (क) धा.–धैर्य धरणें; उत्साहित होणें.
(क) ना.–धैर्य; सामर्थ्य; कठोरपणा.

—तुंबिसु (ತುಂಬಿಸು) (व) धा.–उत्तेजन देणें; पुढें ढकलणें; चेतवणें; चढवणें; शेपूट मुरगळणें.

हुरिगे (ಹುರಿಗೆ) (क) ना.–हुरूप; उत्साह; अभिनिवेश; हौस.

हुरिहुगिलु (ಹುರಿಹುಗಿಲು) (क) ना.–फूट; फट; भेद.

हु (पु) रुडु (ಹು [ಪು] ರುಡು) (क) ना.–स्पर्धा; चढाओढ; पोटदुखी; रहस्य; मर्म; सार.

—इग (ಇಗ) (क) ना.–स्पर्धक; ईर्षालु; पोटतिडीक असलेला.

—इसु (ಇಸು) (क) ना.–स्पर्धा करणें; पैज मारणें. ईर्षा धरणें.

हुरुपळिसु (ಹುರುಪಳಿಸು) (क) धा.–होरपळणें; भाजून काळवंडणे; जळून खाक होणें; तळमळणें; तडफडणें.

हुरु (रि) पु (क) ना.–उत्साह; उमेद; हुरूप; संभ्रम

हुरुळ् (ळु) (ಹುರುಳ್ [ಳು]) (क) ना.–सत्त्व; मर्म; तत्त्व; रहस्य; सार; योग्यता.

हुरुळि (ಹುರುಳಿ) (क) ना.–एक तऱ्हेचे धान्य; कुळीथ; हुलगे; मैना; मादी पोपट.

हुलिमुख (ಹುಲಿಮುಖ) (क) ना.–किल्ल्यातील चोरवाट; भुयारी मार्ग.

हुलु (ಹುಲು) (क) वि.–गवताप्रमाणें क्षुद्र; कस्पटासमान क्षुल्लक; तृणप्राय; निरुपयोगी.

हुलुसु (ಹುಲುಸು) (क) धा.–समृद्धि; वाढावा; वाढ; आधिक्य; सौंदर्य; शोभा; वैभव; 'सोंपु' पहा.

—आगु (ಆಗು) (क) धा.–वाढणें; समृद्ध होणें; अधिक होणें.

हुलुबन्नि (ಹುಲ್ಲುಬನ್ನಿ) (क) ना.–रान; कुरण; गवताची राखणावळ; गवती सोनें.

हुल्ले (ಹುಲ್ಲೆ) (क) ना.–मृग; हरिण; कुरंग; कृष्णमृग.

हुव्वाडिग (ಹುವ್ವಾಡಿಗ) (क) ना.–फुलारी; माळी.

हुव्वाडगित्ति (ಹುವ್ವಾಡಗಿತ್ತಿ) (क) ना.–फुलारीण; माळीण.

हु (पु) सि (ಹು[ಪು]ಸಿ) (क) धा. – खोटें बोलणें; बोलणें नाकारणें; बोललेले निवारणें; पार होणें; घसरणें; पाऊल चुकणें.
(क) ना. – असत्य; निराकरण.
(क) अ. – उगाच; खोटें; विनाकारण.

हुळि (ಹುಳಿ) (क) ना. – मस्ती; माज; आम्लता; अंबटपणा.

हुळु (ಹುಳು) (क) ना. – कीटक; कृमि; क्षुद्रजंतु.

हुळुक (ಹುಳುಕ) (क) वि. – किडलेले; आंबलेले; कीड झालेले.
(क) ना. – छिद्रान्वेषी; अग्नि; कृशानु.

हुळुकड्डि (ಹುಳುಕಡ್ಡಿ) (क) ना. – चर्मरोग; इसब.

हुळुकु (ಹುಳುಕು) (क) ना. – दोष; लोप; न्यून; उणीव; अभाव; अकल्याण; नाश; नीचपणा; क्षुद्रता.

हू (हूवु) (ಹೂ[ಹೂವು]) (क) ना. – पुष्प; फूल; सुम.

हूगणे (णेय) (ಹೂಗಣೆ [ಣೆಯ]) (क) ना. – कुसुमायुध; पुष्पशर; मदन; मन्मथ; काम.

हूजि (जे) (ಹೂಜಿ [ಜೆ]) (क) ना. – कूजा; जलपात्र; पाण्याचा माठ.

हूट (टे) (ಹೂಟ [ಟೆ]) (क) ना. जुपी; जोडणी; आरंभ; सिद्धता; समावेश; व्यवस्था; युक्ति; योजना; 'सन्नध' पहा

हूडु (ಹೂಡು) (क) धा. – जोडणें; शरसंधान करणें; जुळवणें; समावेशणें; आरंभणें; गुंतणें.

हूडे (ಹೂಡೆ) (क) ना. – किल्ल्याचा बुरूज; चौकी; बातेरी; किल्ल्यावर तोफ ठेवण्याची जागा.

हूण् (णु) (ಹೂಣ್ [ಣು]) (क) ना. – प्रतिज्ञा करणें; शपथ वाहणें; शरसंधान करणें; बाण लावणें; घुसडणे; कोंबणें.

हूण (ಹೂಣ) (सं) ना. – यवन; म्लेंच्छ; बर्बर; प्राचीन समाज.

हूणि (णिके) (ಹೂಣಿ[ಣಿಕೆ]) (क) प्रतिज्ञा; शपथ; शौर्य; साहस; बळ.

हूणिग (ಹೂಣಿಗ) (क) ना. – प्रबर प्रतिज्ञा; पराक्रमी; साहसी.

हूणिसु (ಹೂಣಿಸು) (क) धा. – शपथ घेणें; प्रतिज्ञा करणें; अभिवचन देणें; जोडणें; जुंपणें; जुळविणें; नेम धरणें; संधान राखणें; लक्ष्य रोखणें.

हूणु (ಹೂಣು) (क) ना. – सिद्धता; सज्जता; 'हूळ्' पहा.

हूण्के (ಹೂಣ್ಕೆ) (क) ना – शपथ; प्रतिज्ञा; शक्ति; वीर; रण; समर; युद्धभूमि.

हूणेहोगु (ಹೂಣೆಹೊಗು) (क) धा. – युद्धाला सज्ज होणें; रणकंदन माजणें.

हूतु (ಹೂತು) (क) अ. – फूल येऊन; बहरून फुले वाहून; पुरून.

हून्य (ಹೂನ್ಯ) (क) सत्कार्य; शुभकार्य.

हूर (ಹೂರ) (क) ना. – प्रवाह; नदी; ओढा; त्वरा; वेग.

हूरण (ಹೂರಣ) (क) ना. – पूरण; कडबूतील सारण; गूळ व हरभऱ्याची डाळ शिजवून वाटलेला पदार्थ.

हूरिगे (ಹೂರಿಗೆ) (क) ना. – एक प्रकारचे भक्ष्य; पुरी.

हूळि (ಹೂಳಿ) (क) ना. – आरोळी; ओरड; भीतीनें मारलेली बोंब; प्लीहा; गुल्म.

हूव (वा) डिग (ಹೂವ [ವಾ] ಡಿಗ) (क) ना. – माळी; फुलारी; फुलें विकणारा.

हूवडिति | (ಹೂವಡಿತಿ) (क) – ना. फुले विकणारी; माळीण;
हूवाडगित्ति | (ಹೂವಾಡಗಿತ್ತಿ) फुलारीण.

हूवंब (ಹೂವಂಬ) (क) ना. – पुष्पधन्वा; मदन; कामदेव; पुष्पनेत्र.

हूसर (ಹೂಸರ) (क) ना. – फुलमाळ; पुष्पशर; मदन; काम; मन्मथ.

हू (पू)सु (ಹೂ[ಪೂ]ಸು) (क) धा. – लावणें; लेप देणें; पुसणें; कातरणें; तासणें.

हूहे (ಹೂಹೆ) (क) ना. – मूल; कूस; बाहुली; तर्क; अनुमान; ऊहापोह; अर्भक; शिशु; 'हसुळ' पहा.

हूळ् (ळु) (ಹೂಳ್ [ಳು]) (क) धा. – पुरणें; गाडणें; दृष्टिआड करणें; मातीत मुजवणें.

हूळेत्तुग (ಹೂಳೆತ್ತುಗ) पाण्यांतील वस्तु वर काढणारें यंत्र.

हूळ्गाडु (ಹೂಳ್ಗಾಡು) (क) ना. – स्मशान; मसण; दहनभूमी; मसणवटी.

हृत् (ಹೃತ್) (सं) ना. – हृदय; छाती; अंतःकरण; मन.
—कमल (ಕಮಲ) (सं) ना. – हृदयकमल.
—करण (ಕರಣ) (सं) ना. – छाती.
—शूल (ಶೂಲ) (सं) ना. – अंतःकरणाला टोचणारे शब्द; अंतरीचें दुःख; हृद्रोग.
—समुद्भूत (ಸಮುದ್ಭೂತ) हृदयांत उत्पन्न झालेले विकार; काम.

हृत (ಹೃತ) (सं.) वि. – अपहार केलेलें; उपटून टाकलेलें; लुटलेलें; नागविलेलें.

हृद् (दय) (ಹೃದ್ [ದಯ]) (सं) ना. – अंतःकरण; मन; छाती; धैर्य; रहस्य; मर्म; सार; तत्त्व; भावना; कल्पना; आत्मा; 'गुंडिगे' पहा.

हृदयंगम (ಹೃದಯಂಗಮ) (सं) वि. – मनपसंत; आकर्षक; सुंदर; मनोहर.

हृदयभेदक (ಹೃದಯಭೇದಕ) (सं) वि. – धैर्यहारक; मर्मावर घाव घालणारें; मर्मछेदक.

हृदयवल्लभ (ಹೃದಯವಲ್ಲಭ) (सं) ना. – प्राणप्रिय; प्रियपति.

हृदयस्पर्शि (ಹೃದಯಸ್ಪರ್ಶಿ) (सं) ना. – मनाला भिडणारें; मन आकर्षणारें.

हृदयालु (ಹೃದಯಾಲು) (सं) ना. – दयालु; प्रेमळ; कोवळ्या अंतःकरणाचा.

हृदयेश (श्वर) (ಹೃದಯೇಶ [ಶ್ವರ]) (सं) ना. – प्राणप्रिय; प्रियतम; रमण; दयित.

हृद्गत (ಹೃದ್ಗತ) (सं) वि. – हृदयांत असलेलें; मनांत असलेलें. (सं) ना. – रहस्य; गुप्त गोष्ट; हितगूज.

हृद्भव (ಹೃದ್ಭವ) (सं) ना. – मनोज; काम; मन्मथ.

हृद्य (ಹೃದ್ಯ) (सं) वि. – मनोहर; मनमोहक; आल्हादकारक; कल्याणप्रद; प्रिय; प्रियवस्तु.

हृद्रोग (ಹೃದ್ರೋಗ) (सं) ना. – चिंता; मनाला लागलेली व्यथा; हृदयविकार.

हृषित (ಹೃಷಿತ) (सं) वि. – हर्ष झालेला; विस्मित; रोमांचित.

हृषीक (ಹೃಷೀಕ) (सं) ना. – ज्ञानेंद्रिय.

हृषीकेश (ಹೃಷೀಕೇಶ) (सं) ना. – ज्ञानेंद्रियाला आकलन होणारा कृष्ण; विष्णु.

हृष्ट (ಹೃಷ್ಟ) (सं) वि. – आनंददायक; प्रमुदित; प्रसन्न.

हृष्टपुष्ट (ಹೃಷ್ಟಪುಷ್ಟ) (सं) वि. – शांति व स्वास्थ्य असणारा; सुखरूप

हेकत्तु (ಹೆಕ್ಕತ್ತು) (क) ना. – खड्गाची मागील बाजू; डोक्याचा मागचा भाग; गळ्याचा मागील भाग; मान.

हेक्कळ (ಹೆಕ್ಕಳ) (क) ना. – आधिक्य; वडीलकी; श्रेष्ठत्व; संतोष; उत्साह; गर्व; अहंकार; दंभ; कोरडी प्रतिष्ठा.

हेक्कळिसु (ಹೆಕ್ಕಳಿಸು) (क) धा. – अहंकार बाळगणें; मस्तीला येणें; पावणें; मिरवणें.

हेक्कु (ಹೆಕ್ಕು) (क) धा. – निवडणें; निवडून देणें; शोधून काढणें.

हेगल् (लु) (ಹೆಗಲ್ [ಲು]) (क) ना. – खांदा; भुज; भुजा.

हेगलोड्डु (ಹೆಗಲೊಡ್ಡು) (क) धा. – खांदा देणें; अनुकूल होणें; साह्य देणें; पाठिंबा देणें.

हेग्गडे } (ಹೆಗ್ಗಡೆ) (क) ना. – पुढारी; अग्रणी.
पेर्गडे } (ಪೆರ್ಗಡೆ)
हेग्गण } (ಹೆಗ್ಗಣ) (क) ना. – घूस; दुष्ट; पानवेल; आधार तोडणारा; हुंब; दांडोबा.

हेग्गणहत्तु (ಹೆಗ್ಗಣಹತ್ತು) (क) धा. – झिजत जाणें; घूस लागणें; नष्ट होत जाणें.

हेग्गत्तु (ಹೆಗ್ಗತ್ತು) (क) ना – लांब मान्या; उंट.

हेग्गळ (ಹೆಗ್ಗಳ) (क) वि. – अधिक; पुष्कळ; प्रचुर.

हेग्गळवागु (ಹೆಗ್ಗಳವಾಗು) (क) धा. – अधिक होणें; वाढत जाणें; चंगळ होणें.

हेग्गळिके (ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆ) (क) ना. – प्रशंसा; आत्मस्तुती; बढाई; जंभ; चढेलपणा; विपुल मिळकत; अति लाभ.

हेग्गहळे (ಹೆಗ್ಗಹಳೆ) (क) ना. – महाध्वनि; आरोळी; शिंगवाद्य.

—हेग्गाडु (ಹೆಗ್ಗಾಡು) (क) ना. – घोरवन; दाट जंगल; निबिड अरण्य.

हेग्गाळे (ಹೆಗ್ಗಾಳೆ) (क) ना. – आरोळी; महाध्वनि; शिंगवाद्य.

हेग्गिरि } (ಹೆಗ್ಗಿರಿ [ಪೆರ್ಗಿರಿ]) (क) ना. – हिमालय; महापर्वत.
पेर्गिरि }

हेग्गुरि (ಹೆಗ್ಗುರಿ) (क) ना. – एडका; मोठा मेंढा.

हेग्गुरुतु (ಹೆಗ್ಗುರುತು) (क) ना. – मोठी खूण; मुख्य चिन्ह.

हेग्गेरे (ಹೆಗ್ಗೆರೆ) (क) ना. – महातडाग; मोठे सरोवर.

हेच्चळ (ಹೆಚ್ಚಳ) (क) ना. – ‘हेक्कळ’ पहा.

हेच्चळिसु (ಹೆಚ್ಚಳಿಸು) (क) फुगणें; संतोषणें; अभिवृद्धि होणें.

हेच्चु (पेर्चु) (ಹೆಚ್ಚು [ಪೆರ್ಚು]) (क) धा. – अधिक होणें; वाढणें; तुकडे करणें; कोरणें; फाकी करणें; चिरणें.
(क) वि. – पुष्कळ; अधिक; मोठा.
(क) ना. – वाढ; वैपुल्य; आधिक्य.

हेच्चुकड (डि) मे (ಹೆಚ್ಚುಕಡ [ಡಿ] ಮೆ) (क) अ. – सुमारें; अंदाजें.
(क) ना. – कमीअधिक; तारतम्य; अधिक उणें; तुलना; अंतर.

हेच्चु (च्चि) गे (ಹೆಚ್ಚು [ಚ್ಚಿ] ಗೆ) (क) ना. – आधिक्य; बढती; वैपुल्य.

हे (ह) ज्जे (ಹೆ [ಹ] ಜ್ಜೆ) (क) ना. – पद्धति; पाऊल; शिक्षण; संस्कृति; एका पावलाचे माप; १॥ फूट अंतर.

हेज्जेहाकु (ಹೆಜ್ಜೆಹಾಕು) (क) धा. – चालणे; मापणें; नाचणें; निरीक्षणें; अंदाजणें.

हेज्जेहिडि (ಹೆಜ್ಜೆಹಿಡಿ) (क) धा. – साथ करणें; अनुसरणें; पाठिंबा देणे; ओळखणें.

हेज्जेनु (ಹೆಜ್ಜೇನು) (क) ना. – मोठ्या मधमाशाचा मध; उत्तम मध.

हेट्ट (ಹೆಟ್ಟು) (क) ना. – घट्ट झालेली वस्तु; दड्डु; घट्ट; बावळट; बुद्धिहीन; मूर्ख.

हेट्टगे (ಹೆಟ್ಟುಗೆ) (क) ना. – झाडाचा मोठा तुकडा.

हेट्टणे (ಹೆಟ್ಟುಣೆ) (क) ना. – मार; शाबासकी; कोडकौतुक; पाठथोपट; टाळी.

हेट्टु (ಹೆಟ್ಟು) (क) धा. – टोचणें; बोचणें; ढोसणें; भोसकणें; खुसडणें.

हेट्टुगे (ಹೆಟ್ಟುಗೆ) (क) ना – मैत्रीण; सखी; बरोबरीची; रोमांच; पुलक; अंगावरील काटा.

हेड (डं) (ಹೆಡ [ಡಂ]) (क) अ. – बाजूस; मागें; पाठीमागें.

हेडकट्टु (ಹೆಡಕಟ್ಟು) (क) धा. – मागच्या बाजूस हात गुंफणें.

हेडकु (ಹೆಡಕು) (क) ना. – भुज; खांदा; मान; बाणाचे टोक; धनुष्य कोटी; किल्ल्याचा मागील भाग.

हेडकुतट्टु (ಹೆಡಕುತಟ್ಟು) (क) धा. – पाठ थोपटणें; कौतुक करणें; उत्तेजन देणें.

हेडगुडि (डिकट्टु) (ಹೆಡಗುಡಿ [ಡಿಕಟ್ಟು]) (क) धा. – मागे वळणें; परत येणें.
(क) ना. – पीछेहाट; माघार.

हेड (डि) (डे) गे (ಹೆಡ [ಡಿ] [ಡೆ] ಗೆ) (क) ना. – हारा; टोपली; पाटी.

पेडंद्‌ले (ಪೆಡಂದಲೆ) / हेडतले (ಹೆಡತಲೆ) / हेडंद्‌ले (ಹೆಡಂದಲೆ) (क) ना. – डोक्याचा मागचा भाग.

हेडमुरिगट्टु (ಹೆಡಮುರಿಗಟ್ಟು) (क) ना. – 'हेडगुडि' पहा.

हेडंभूत (ಹೆಡಂಭೂತ) (क) ना. – अतिहरकत, असाध्य संकट; महाभूत.

हेडलिगे (ಹೆಡಲಿಗೆ) (क) ना. – केळीसारखे मोठे पान, फडा.

हेडसु (ಹೆಡಸು) (क) ना. – स्निग्धता; चिकटपणा; गर्व; अहंकार; चरबी; मंदा, गोठलेले रक्त, 'स्नेह.' पहा.

हेडे (ಹೆಡೆ) (क) ना. नागफडा.

हेड्ड (ಹೆಡ್ಡ) (क) ना. मूर्ख, घड्डु; खेडवळ; मूढ.

हेड्ड्‌यु (ಹೆಡ್ಡಯ್ಸು) (क) धा. – तिरस्कारणें; हंगवणें; निंदणें; टोचून बोलणें; 'जरें' पहा.

हेणगाट (ಹೆಣಗಾಟ) (क) ना. – वीण; विणाई; प्रयत्न; साहस; भांडण; मारामारी करणें.

हेणगाडु (ಹೆಣಗಾಡು) (क) धा. – प्रयत्न करणें; साहस करणें; भांडणें; मारामारी करणें.

हेणगु (ಹೆಣಗು) (क) धा. – साहस करणें; भांडणें; मारामारी करणें; कष्ट करणें; दीर्घप्रयत्न करणें.

हेणद्‌त्त (ಹೆಣದತ್ತ) (क) वि. – निरुपयोगी; मेल्यापेक्षां मेला झालेला; भित्रा; घाबरट; हातून कांहीं न होणारा.

हेणिके (गे) (ಹೆಣಿಕೆ [ಗೆ]) (क) ना. – जोडणी; जुळवणी, विणाई; मंथन; मनःक्षोभ.

हेणिलु (ಹೆಣಿಲು) (क) ना. – वेणी; बुचडा, केशकलाप; केशबंधन.

हेणे (ಹೆಣೆ) (क) धा. – विणणें; जोडणें; पीळ घालणें; मिळवणें; एकात एक मिसळणें; वेणी घालणें.

हेंटेगोद्द (ಹೆಂಟೆಗೊದ್ದ) (क) ना. – एकप्रकारचा सरडा; डोंगळा; मुंगळा.

हें (पें) ड (ಹೆಂ [ಪೆಂ] ಡ) (क) ना. – चोर; स्त्री; बाई

हेंड (डि) ति (ಹೆಂಡ [ಡಿ] ತಿ) (क) ना. धर्मपत्नी; भार्या.

हेंड (डि) रु / पेंडिर् (ಹೆಂಡ[ಡಿ]ರು) / (ಪೆಂಡಿರ್) स्त्री; स्त्रिया. संसार पेंडार.

हेण्णि (ण्णु) ग (ಹೆಣ್ಣಿ [ಣ್ಣು] ಗ) (क) वि. – हातून कांहीं न होणारा; भित्रा; स्त्रीलंपट; कामुक.

हेण्णुमरुळ (ಹೆಣ್ಣುಮರುಳ) (क) ना. – बाईलवेडा; लंपट; कामुक.

हेत्त (ಹೆತ್ತ) क. (वि.) – जन्मदात्री; विरजलेले; वरची बाजू जाड झालेले.

हेत्तवर् (रु) (ಹೆತ್ತವರ್ [ರು]) (क) ना. – आईबाप; जनक. जननी; जन्मदाते.

हेत्तव्व (ಹೆತ್ತವ್ವ) (क) ना. – जन्मदात्री; जननी.

हेत्तात (ಹೆತ್ತಾತ) (क) ना. – जनक; पिता; तात; वडील; आजोबा; आजा.

हेद्‌र् (रु) (ಹೆದರ್ [ರು]) (क) धा. – भिणें; भय खाणें; भयभीत होणें; थरकापणें; घाबरणें.

हेदे (ಹೆದೆ) (क) ना. – मौर्वी, ज्या; तीर.

हेदृ्डु (ಹೆದ್ದಟ್ಟು) (क) ना. – घड्डु; अज्ञान; भोळा; जाणीव नसलेला.

हेद्दारि (ಹೆದ್ದಾರಿ) (क) ना. – राजमार्ग; हमरस्ता.

हेदुंबि (ಹೆದುಂಬಿ) (क) ना. – भ्रमर; भुंगा; खाऊन माजलेला. (लक्षणा)

हेद्देवरु (ಹೆದ್ದೆವರು) (क) ना. – मोठी टेकडी; डोंगर.

हेद्देगु (ಹೆದ್ದೇಗು) (क) ना. – कळकाच्या जातीची वनस्पति.

हेद्दोरे, (पेर्दोरे) (ಹೆದ್ದೊರೆ [ಪೆರ್ದೊರೆ]) (क) ना. – मोठी नदी; महानद; महाराजा.

हेंदु (ಹೆಂದು) (क) धा. – चालविणें; हलविणें; मागें सरणें; कमी होणें; वाकणें; संकोचणें; 'कुग्गु' पहा.

हेन्नर (नाळ) (ಹೆನ್ನರ [ನಾಳ]) (क) ना. – महाधमनी; रक्तवाहिनी.

हेन्नाग (ಹೆನ್ನಾಗ) (क) ना. – महासर्प; कालिया; भयंकर नाग.

हेप्पळिसु (ಹೆಪ್ಪಳಿಸು) (क) धा. – भिणें; घाबरणें.

हेप्पु (ಹೆಪ್ಪು) (क) ना. – विरजण; बरचा विरलेला थर; साल; साय; विरजणाचे दही; सापाची कात.

हेप्पुगट्टु (ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟು) (क) धा. – विरजणें; दही होणें; घट्ट होणें; जाड होणें.

हेब्बे (ಹೆಬೆ) (क) ना. – प्रकाश; उजेड.

हेब्बट्टे (ಹೆಬ್ಬಟ್ಟೆ) (क) ना. – राजमार्ग; हमरस्ता; मोठा रस्ता.

हेब्बंदि / पेर्‌पंदि (ಹೆಬ್ಬಂದಿ) / (ಪೆರ್ಪಂದಿ) (क) ना. – मोठे डुकर; वराह.

हेब्बर / पेर्‌बर (ಹೆಬ್ಬರ) / (ಪೆರ್ಬರ) (क) ना. – दुष्काळ; अकाल.

हेब्बरे / पेर+पर (ಹೆಬ್ಬರೆ) / (ಪೆರ್+ಪರ) (क) ना. – भेरी; नगारा; चर्मवाद्य.

हेब्बल / पेर+पेल् (ಹೆಬ್ಬಲ್ಲ) / (ಪೆರ್+ಪೆಲ್) (क) ना. – मोठा दात; सुळा.

हेब्बल्ल (ಹೆಬ್ಬಲ್ಲ)(क) ना. – दात पुढें असलेला; दांतका; दंताडा.

हेब्बल / पेर्‌बल (ಹೆಬ್ಬಲ) / (ಪೆರ್ಬಲ) (क) ना. – महासेना; अपर्याप्त सैन्य.

हेब्बागिल् (लु) (ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲ್ [ಲು]) (क) ना. – महाद्वार; पुढचा दरवाजा; वेशीचा दरवाजा.

हेब्बावु (ಹೆಬ್ಬಾವು) } (क) ना. – मोठा साप; अजगर;
पेर्पावु (ಪೆರ್ ಪಾವು) } आदिशेष.

हेब्बाळ् (ಹೆಬ್ಬಾಳ್) (क) ना. – जीवन; सुखरूपता; मोठे खड्ग; तरवार; श्रेष्ठ जीवन; 'हेब्बल' पहा.

हेब्बुलि } (ಹೆಬ್ಬುಲಿ)
पेर्पुलि } (ಪೆರ್ ಪುಲಿ) (क) ना. – ढाण्यावाघ.

हेब्बेट्टु (ಹೆಬ್ಬೆಟ್ಟು) (क) ना. – महानग; अंगठा; मोठा पर्वत.

हेब्बेरल् (लु) (ಹೆಬ್ಬೆರಲ್ [ಲು]) (क) ना. – अंगुष्ठ; 'हेब्बेट्टु' पहा.

हेब्बेळसु (ಹೆಬ್ಬೆಳಸು) (क) ना. – मोठी किंमत; भारी दाम; मोल.

हेंपु (पेंपु) (ಹೆಂಪು [ಪೆಂಪು]) (क) ना. – मोठेपणा; श्रेष्ठता; अहंकार; चढेलपणा; महत्त्व.

—अळि (ಅಳಿ) (क) धा. – हौस मरणें; संकोचणें; अवनति होणें; वाईट दिवस येणें; परिस्थिति खराब होणें.

हेंबेडि (ಹೆಂಬೇಡಿ) (क) वि. – भीरु; भ्याड; भित्रा; घाबरट.

हेम्मकळ्(ळु) (ಹೆಮ್ಮಕ್ಕಳ್ [ಳು]) (क) ना. – स्त्रिया; बाईमाणसें

हेम्मर (ಹೆಮ್ಮರ) (क) ना. – महावृक्ष; मोठे झाड.

हेम्मरे (ಹೆಮ್ಮರೆ) (क) ना. – महामृग; काळवीट; मोठा आश्रय

हेम्मारि (ಹೆಮ್ಮಾರಿ) (क) ना. – महामारी; स्पर्शजन्य रोग; सांसार्गिक रोग; संकट.

—बेने (ಬೇನೆ) (क) ना. – महामारी; पटकी; कॉलरा.

हेम्मीनु (ಹೆಮ್ಮೀನು) (क) ना. – महामत्स्य; तिमिंगल.

हेम्मुगुळु (ಹೆಮ್ಮುಗುಳು) (क) ना. – एक वनस्पति.

हेम्मे (ಹೆಮ್ಮೆ) (क) ना. – मोठेपणा; आधिक्य; वैपुल्य; अहंकार मस्ती; माज.

हेम्मोरडि (ಹೆಮ್ಮೊರಡಿ) (क) ना. – मोठी टेकडी.

हेर (ಹೆರ) (क) ना. – परका; अन्य; बाहेरचा

हेरकु (ಹೆರಕು) (क) धा. – निवडणें; मिळवणें; मिश्रण करणें; हुडकणे; 'हेकु' पहा.

हेरगे (ಹೆರಗೆ) (क) ना. – बाहेरचा; बाह्यस्थान; बाहेरील ठिकाण.

हेरतोलगु (ಹೆರತೊಲಗು) (क) धा. – मागे सरणें; पाय मागे घेणें.

हेरलु (ळु) (ಹೆರಲು [ಳು]) (क) ना. – वेणी; जटा; बुचडा; विंचरलेले केस.

हेरसागु (ಹೆರಸಾಗು) (क) धा. – मागे हटणें; नाहीसें होणें; पुसले जाणें.

हेरसारु (ಹೆರಸಾರು) (क) धा. – मागे जाणें; हटणें.

हेरिगे (ಹೆರಿಗೆ) (क) ना. – प्रसूति; बाळंतपण.

हेरु (ಹೆರು) (क) धा. – प्रसवणें; बाळंत होणें; विरजणें; जुळवणें.

हेरे, (पेरे) (ಹೆರೆ [ಪೆರೆ]) (क) ना. – सापाची कात; अर्धचंद्र; मागची बाजू.

(क) धा. – उकरणें; पदर काढणें; विरजणें.

हेरेगोळ्ळु (ಹೆರೆಗೊಳ್ಳು) (क) धा. – विरजणें; मागे पाय घेणें; हटणें.

हेरेदलेय (ಹೆರೆದಲೆಯ) (क) ना. – जटाधारी शिव.

हेरेदेगे (सार्) (ಹೆರೆದೆಗೆ [ಸಾರ್]) (क) धा. – मागे सरणें; हटणें; पाऊल मागें घेणें.

हेरेहिंगु (ಹೆರೆಹಿಂಗು) (क) ना. – मागें घेणें; हटणें; कमी होणे; वाण पडणे.

हेलिकाप्टर (ಹೆಲಿಕಾಪ್ಟರ) (अ.दे) ना. – एक विदेशी पद्धतीचे विमान.

हेल्लणि (ಹೆಲ್ಲಣಿ) (क) ना. – नाश; विनाश; अकल्याण. दुःस्थिति.

हेसरांत (ಹೆಸರಾಂತ) (क) वि. – अतिप्रसिद्ध; कीर्तिमान; नावाजलेला.

हेसरु (र्) (ಹೆಸರು [ರ್]) (क) ना. – नाव; प्रसिद्धि; ख्याति; मूग धान्य.

हेळ (ळि) लु (ಹೆಳ [ಳಿ] ಲು) (क) ना. – वेणी; बुचडा; केशबंधन; जटा.

हेळव (ಹೆಳವ) (क) ना. – लंगडा; पागळा; अंगहीन; आश्रयहीन.

हेळे (ಹೆಳೆ) (क) ना. – पंगु; लंगडा; सबब; निमित्त; मिष.

हेळ्गे (ಹೆಳ್ಗೆ) (क) ना. – बुट्टी; दुरडी; पाटी; करंडी.

हेळ्ळे (ಹೆಳ್ಳೆ) (क) ना. – मातीचे ढेकूळ; ढेपसा; मृत्पिंड; मातीचा गोळा.

हेंकरिके (ಹೇಕರಿಕೆ) (क) ना. – घोड्याची खिंकाळी; हें-हें-कार.

हेंकरिसु (ಹೇಕರಿಸು) (क) धा. – खिंकाळणें; हें-हें-करणें.

हेंकुळि (पेंकुळि) (ಹೇಕುಳಿ [ಪೇಂಕುಳಿ]) (क) ना. – भोळेपणा; खुळचटपणा; मोंगळपणा.

हेंग (ಹೇಗ) (क) वि. – अज्ञानी; अजाण; मूर्ख; भोळा; बावळा.

हेंगतन (ಹೇಗತನ) (क) ना. – भोळेपणा; भ्रम.

हेंटे (हेंटे) (ಹೇಟೆ [ಹೇಂಟೆ]) (क) ना. – कोंबडी.

हेंडि (ಹೇಡಿ) (क) ना. – घबराट; भित्रा; हातून कांहीं न होणारा; 'हंदे' पहा.

हेंति (ಹೇತಿ) (क) ना. – अग्निज्वाळा; सूर्यकिरण; प्रकाश; प्रभा; शस्त्रास्त्र; खुनाचें कारण.

हेंतु (ಹೇತು) (सं) ना. – कारण; निमित्त; आधार; सबब; एक अलंकार.

—शून्यं (ಶೂನ್ಯಂ) (सं) वि. – नि र्निमित्त; अकारण; बेकार.

हेंदे (ಹೇದೆ) (क) ना. – प्रेत; भूत; राक्षस; प्यादे; शिपाई; शिबंदी; सैनिक.

हेन (ಹೇನ) (सं) ना. – निंदा; स्त्रियांची विलासचेष्टा.
हेम (ಹೇಮ) (सं) ना. – सोनें; सुवर्ण; काळाघोडा; बुध.
हेमकार (ಹೇಮಕಾರ) (सं) ना. – सुवर्णकार; सोनार.
हेमकूट (ಹೇಮಕೂಟ) (सं) ना. – मेरुपर्वत; हंपी जवळील एक पर्वत.
हेमगर्भ (ಹೇಮಗರ್ಭ) (सं) ना. -- ब्रह्म; अज; एक रसायन मात्रा.
हेमगर्भा (र्भे) (ಹೇಮಗರ್ಭಾ[ರ್ಭೆ] (सं) ना. – भूदेवि भूमि.
हेमनग (ಹೇಮನಗ) (सं) ना. – हेमाद्रि; मेरुपर्वत.
हेमांग (ಹೇಮಾಂಗ) (सं) ना. – गरुड; सिंह; मेरु; ब्रह्मदेव; विष्णु.
हेमांबर (ಹೇಮಾಂಬರ) (सं) ना. – पीतांबरधारी; विष्णु; कृष्ण.
हेय (ಹೇಯ) (सं) वि. त्याज्य; तिरस्करणीय; असहनीय; तुच्छ; हीन; वाईट.
हेर् (ಹೇರ್) (क) वि. मोठा; वडील; विशाल श्रेष्ठ.
(क) धा. – घाव घालणें; टोला देणें.
हेर् (रु) (ಹೇರ್[ರು]) (क) धा. – भार टाकणें; भार घालणें; डोक्यावर ओझें देणें. घाव घालणें.
(क) ना. – भार; ओझें; वजन; बोजा.
हेरडवि (ಹೇರಡವಿ) (क) ना. – घोर अरण्य; महावन; घनदाट जंगल.
हेरंब (ಹೇರಂಬ) (सं) ना. – गणपति; रेडा.
हेरळ (ಹೇರಳ) (क) वि. – पुष्कळ विपुल; विशाल;
हेराने (ಹೇರಾನೆ) (क) धा. – महागज; ऐरावत; राजहत्ती.
हेरासि (ಹೇರಾಸಿ) (क) ना. – मोठी रास; ढीग; औदार्य; दानशूरता; वैपुल्य.
हेराळ् (ळु) (ಹೇರಾಳ್ [ಳು]) (क) ना. – महावीर; शूरसैनिक.
हेराळ (ಹೇರಾಳ) (क) वि. – अगाध; अतिखोल; पुष्कळ; विपुल.
हेरिट्टे (रीटे) (ಹೇರಿಟ್ಟೆ [ರೀಟೆ]) (क) ना. – मोठी बर्ची; मोठी ईट.
हेरीळे (ಹೇರೀಳೆ) (क) वि. – कंचीलिंबु; ईडलिंबू.
हेरु (ಹೇರು) (क) धा. – डोक्यावर ओझें चढवणें; भार घालणें; ठोसा देणें; घाव घालणें;
(क) ना. – ओझें; मोळी; भारा
हेल (ळ) ने (ಹೇಲ [ಳ] ನೆ) (सं) ना. – तिरस्कार; तुच्छता; हीनता; हंगवणी.
हेला (ले) (ಹೇಲಾ [ಲೆ]) (सं) ना. श्रृंगारचेष्टा; विलासविभ्रम; प्रसंग; संदर्भ; वैभव; संपत्ति; तिरस्कार; जुगुप्सा.
हेव (ಹೇವ) (क) ना. – पंथ; स्पर्धा; तिरस्कार; लाज; लज्जा; दुःख; अभिमान. कंटाळा; मत्सर.
हेवगेडु (ಹೇವಗೆಡು) (क) धा. – लाजणें; संकोचणें
हेवरिसु (ಹೇವರಿಸು) (क) धा. – लाजणें; कंटाळणें; तिरस्कार करणें; मागें पाय घेणें.
हेवे (ಹೇವೆ) (क) ना. – स्पर्धा; चढाओढ; अहमहमिका; ईर्षा.
हेष (षा) (ಹೇಷ [ಷಾ]) (सं) ना. – घोड्याचें खिंकाळणें; 'हें हें' कार.
हेषारव (ಹೇಷಾರವ) (सं) ना. – खिंकाळीचा आवाज.
हेषित (ಹೇಷಿತ) (सं) ना. – घोड्यागाढवाची ओरड.
हेष्य (ಹೇಷ್ಯ) (सं) ना. – वाईट सूचना; दुर्लक्षण.
हेसरगत्ते (ಹೇಸರಗತ್ತೆ) (क) ना. – खेचर; मिश्रजातीय गाढव.
हेसिके (ಹೇಸಿಕೆ) (क) ना. – घाण; दुर्गंधी; जुगुप्सा; तिरस्कार; वीट.
हेसु (ಹೇಸು) (क) धा. – मागे सरणें; लाजणें; वीट येणें.
हेळा (ಹೇಳಾ) (सं) ना. – श्रृंगारचेष्टा; विलासविभ्रम. 'हेला' पहा.
हेळिके (ಹೇಳಿಕೆ) (क) ना. – संदेश; हाक; अभिप्राय कथन; निवेदन.
हेळिगे (ಹೇಳಿಗೆ) (क) ना. – समळी; टोपली; पेटारा; सापाची पेटी. 'हिळिगे' पहा.
हेळु (ळ्), (पेळ्) (ಹೇಳು [ಳ್]) (ಪೇಳು) (क) धा. – बोलणें; सांगणें; अभिप्राय देणें.
है (ಹೈ) (क) अ. – बाजूला हो ! ठीक ! हं; होकारार्थी अव्ययशब्द.
हैडिंब (ಹೈಡಿಂಬ) (सं) ना. – हिडिंबापुत्र; घटोत्कच.
हैडिंबि (ಹೈಡಿಂಬಿ) (सं) ना. – घटोत्कचपुत्र, मेघनाद.
हैतिग (गे) (ಹೈತಿಗ [ಗೆ]) (क) ना. – पैतृक; पितरासंबंधीचे; मृतांना अर्पिलेले पिंडदान; देवीरोगाचा एक प्रकार.
हैद (ಹೈದ) (क) ना. – मुलगा; बालक.
हैन (नु) (ಹೈನ [ನು]) (क) ना. – दुभतें; दूधदुभतें.
हैम (ಹೈಮ) (सं) वि. – हिमसंबंधी; सुवर्णाचें.
हैमवत (ಹೈಮವತ) (सं) ना. – हिमाचल; हिमवंत.
हैमवति (ಹೈಮವತಿ) (सं) ना. – पार्वती; गंगा.
हैमांबर (ಹೈಮಾಂಬರ) (सं) ना. – पीतांबरधारी विष्णु; कृष्ण.
हयंगवीन (ಹೈಯಂಗವೀನ) (सं) ना. – गाईचें तूप; लोणी.
हैरान (ण) (ಹೈರಾನ [ಣ]) (अ. दे) ना. – थकवा; कंटाळा; पराजय; आयास; कंगालस्थिति.
हैवान (ಹೈವಾನ) (अ. दे) ना. – पशु; भूत; जनावर.
हैहसाद (ಹೈಹಸಾದ) (क) अ. – आद णीयांना आनंदाने दिलेली अनुमति.
होकरणि (ಹೊಕ್ಕರಣಿ) (क) ना. – पुष्करणी; सरोवर; तळें.
होकरि (ಹೊಕ್ಕರಿ) (क) ना. – ओकारी; उलटी; वांती
होकळिसु (ಹೊಕ್ಕಳಿಸು) (क) धा. – आकसानें बोलणें; टोचून बोलणें; लागेलसें बोलणें.

होकु (ಹೊಕ್ಕು) (क) ना. – मागावरील बाण्याचे सूत; विणाई
(क) अ. – प्रवेश करुन; मिसळून जाऊन.
होकुळ (पोर्कुळ्) (ಹೊಕ್ಕುಳು [ಪೊಕ್ಕುೞ್]) (क) ना. – नाभी; बेंबी.
होगरलगु (ಹೊಗರಲಗು) (क) ना. – तरवारीचे धारदार पाते; पाणीदार खड्ग.
होगरु (पोगर्) (ಹೊಗರು [ಪೊಗರ್]) (क) ना. – कांति; प्रकाश; उजेड; चकाकी.
होगरेरु (ಹೊಗರೇರು) (क) धा. – कांती चढणें; कळा येणें; सौंदर्य वाढणें.
होगरेळु (ಹೊಗರೇಳು) (क) धा. – प्रकाशणें; उजळणें; प्रभा पसरणें; उत्साह वाटणें; हुरूप येणें; उत्तेजित होणें.
होगरोगु (ಹೊಗರೊಗು) (क) धा. – उजेड पडणें; कांति पसरणे; प्रकाशणें.
होगळ् (ळु)(ಹೊಗಳ್ [ಳು]) पोगळ् (ಪೊಗೞ್) } (क) धा. – स्तवणें; कीर्तन करणें; उत्तेजन देणें.
होगळते (ळिके) (ಹೊಗಳತೆ [ಳಿಕೆ]) (क) ना. – कीर्तन; स्तवन; स्तुति.
होगळितु (दु) (ಹೊಗಳಿತು [ದು]) पोगळ्दु (ಪೊಗೞ್ದು) } (क) ना. – स्तुती करून; वर्णन केल्यावर.
होगळ्ते पोगळ्ते { (ಹೊಗಳ್ತೆ) (ಪೊಗೞ್ತೆ) (क) ना. – प्रशंसा; श्लाघा; वर्णन; कीर्ति.
होगु (पुगु) (ಹೊಗು [ಪುಗು]) (क) धा. – प्रवेशणें; आंत जाणें; घुसणें.
होगे (ಹೊಗೆ) (क) धा. – धूर होणें; धुमसणें; धूमणें; तोंड वाजवणें; रागावणें.
(क) अ. – जाऊन; प्रवेशून.
(क) ना. – धूर; धूम्र; धूम.
—आडु (ಆಡು) (क) धा. – आंतल्या आंत धुमसणें; द्वेष साधणें.
होगेपाडु (ಹೊಗೆಪಾಡು) (क) ना. – धुराडें; चिमणी.
होंगबुगे (ಹೊಂಗಂಬುಗೆ) (क) ना. – रथाच्या कण्यावरील कमान; स्प्रिंग.
होंगर (ಹೊಂಗರ) (क) ना. – एकाप्रकारचे झाड; कांचनवृक्ष.
होंगरि (ಹೊಂಗರಿ) (क) ना. – सोनेरी पिसारा; सुवर्णपंख.
हों (पों) गळस (ಹೊಂ [ಪೊಂ] ಗಳಸ) (क) ना. – सोन्याचा कळस.
होंगु (ಹೊಂಗು) (क) धा. – गर्व करणें; फुगणें; उर्दू जाणें; जागता पहारा करणें; वेळ संभाळणें.
होंगाडु (ಹೊಂಗಾಡು) (क) ना. – झोक; एका बाजूचा बाक; कल; उतार; वळण. 'वाल' पहा.

होंगे (ಹೊಂಗೆ) (क) ना. – तमालवृक्ष; एक जातीचे झाड.
होच्चहोस (ಹೊಚ್ಚಹೊಸ) (क) वि. – अति नूतन; आताच जन्मलेले; नवजात.
होच्चु (ಹೊಚ್ಚು) (क) धा. – व्यापणें; मिसळणें; झाकणें; लपणें; घालणें; ठेवणें.
होंचु (ಹೊಂಚು) (क) धा. – डोळ्यांत तेल घालून पाहणें; लपून पाहणें; वेळ संभाळणें; दबा धरून बसणें; हेरणें; पालन करणें.
होंचुगार (ಹೊಂಚುಗಾರ) (क) ना. – शिकारी; समयनिरीक्षक; टीप साधणारा; संधि साधणारा; हेर.
होंचुहाकु (ಹೊಂಚುಹಾಕು) (क) धा. – मागावर असणें; वाट पाहणें; गुप्त प्रयत्न चालवणें.
होट्टु (ಹೊಟ್ಟು) (क) ना. – धान्याचा कोंडा; भुस्सा.
(क) वि. – पीळ नसलेले; निःसत्त्व; फोल; भुसार; टरफळ.
होट्टुकुट्टु (ಹೊಟ್ಟುಕುಟ್ಟು) (क) धा. – कोंडा कुटणें; काथ्याकूट करणें; चकाट्या पिटणें.
होट्टे (ಹೊಟ್ಟೆ) (क) ना. – उदर; पोट; फुगलेली वस्तु.
होट्टेकट्टु (ಹೊಟ್ಟೆಕಟ್ಟು) (क) धा. – अर्धपोटीं राहणें; उपाशी पडणें.
होट्टेकिच्चु (ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚು) (क) ना. – असूया; मात्सर्य; पोटदुखी; पोटतिडिक.
होट्टेपाडु (ಹೊಟ್ಟೆಪಾಡು) (क) ना. – जीवनवृत्ति; जीवनसाधन; वृत्ति; जीवनव्यवसाय; जीवित धंदा.
होट्टेबाक (ಹೊಟ್ಟೆಬಾಕ) (क) वि. – बेसुमार खाणारा; खादाड; खाण्याच्या आहारीं गेलेला.
(क) धा. – पोट दुखणें; मनावर आघात करणें.
होट्टेमुरि (ಹೊಟ್ಟೆಮುರಿ) (क) ना. – पोटदुखी.
होट्टेयुरि (ಹೊಟ್ಟೆಯುರಿ) (क) ना. – संकट; असुया; मत्सर; पोटतिडिक.
होट्टेहोरे (ಹೊಟ್ಟೆಹೊರೆ) (क) धा. – पोट जाळणें; संसार चालवणें; जिवंत राहणें.
होडकरिसु (ಹೊಡಕರಿಸು) (सं) धा. – दाखवणें; प्रगट होणें; एकदम चमकणें; स्फुरणें; भांडणांत शिरणें.
होडकलु (ಹೊಡಕಲು) (क) धा. – लोळण; लोटांगण.
होडकु (ಹೊಡಕು) (क) ना. – लट्ठालट्ठी; ठोकाठोकी.
(क) धा. कातरणें; मोडणें.
होडके (ಹೊಡಕೆ) (क) ना. – हत्तीला लागणारे गवत.
होडगु (ಹೊಡಗು) (क) ना. – बीळ; भोंक; ढोली; छिद्र.
होडगुळु (ಹೊಡಗುಳು) (क) वि. – विस्तृत; प्रसृत; रुंद.
(क) ना. – मार; घाव; घात.
होडचु, (पोडर्चु) (ಹೊಡಚು [ಪೊಡರ್ಚು]) (क) धा. –

स्वच्छ करणें; झाडून झटकून स्वच्छ करणें; साफ करणें; अंथरणें.
होडहोम्मु (ಹೊಡಹೊಮ್ಮು) (क) धा. – नमस्कार करणें; आग्रहार्थ आडवे पडणें;
हो (पो) डे (ಹೊ [ಪೊ] ಡೆ) (क) धा. – ठोकणें; मारणें. (क) ना. – पीक पोटरीस येणें; कणीस फुटणें; शेजार; आजुबाजू.
होडेचेंडु (ಹೊಡೆಚೆಂಡು) (क) ना. – चेंडूफळीचा खेळ; क्रिकेट.
होडेत (ಹೊಡೆತ) (क) ना. – मार; घाव; पेट; घात; आघत.
होडेमंच (ಹೊಡೆಮಂಚ) (क) ना. – माची; धान्य वेगळे करण्याचें साधन व भूस घडवंची; तिवडा.
होडेमरुळु (ಹೊಡೆಮರುಳು) (क) धा. – मागे वळणें; उताणें होणें; पीक येणें.
होडेवोडु (ಹೊಡೆವೊಡು) (क) धा. – नमस्कार करणें; लवून मुजरा करणें; वाकून वंदन करणें.
होणके (ಹೊಣಕೆ) | (क) ना. – युद्ध; स्पर्धा; हल्ला; मार;
पोणके (ಪೊಣಕೆ) | सामर्थ्य; शक्ति.
होगे (ಹೊಣೆ) (क) ना. – भार; जबाबदारी; उत्तरदायित्व; जामीन.
होणेगार (ಹೊಣೆಗಾರ) (क) वि. – जबाबदार; हमी घेणारा; उत्तरदायी; ग्वाही देणारा.
होत्तगे (ಹೊತ್ತಗೆ) (क) ना. – पुस्तक; ग्रंथ; वही.
होत्तारे (ಹೊತ್ತಾರೆ) (क) अ. – सकाळीं; पहाटे; प्रातकाळीं.
होत्तिगे (ಹೊತ್ತಿಗೆ) (क) ना. – पुस्तिका; पत्रिका.
होत्तु (ಹೊತ್ತು) (क) धा. – जळणें; जळून खाक होणें; पेट घेणें. (क) ना. – सूर्य; समय; दिवस.
होद्कुळि (ಹೊದಕುಳಿ) (क) धा. – दुःखी होणें; तळमळणें; चिंता करणें.
(क) ना. – संकट; मनस्ताप; दुःख; रहस्य; मनस्ताप; रहस्य; मर्म.
होद (दि) के (ಹೊದ [ದಿ] ಕೆ) (क) ना. – आच्छादन; प्रावरण; पांघरूण; झाकण; पांघरण्याची चादर; वाकळ.
होद्गु (ಹೊದಗು) (क) धा. – झाकणें; आवरण घालणें; झाकून ठेवणें. 'हुदुगु' पहा.
हो (पो) दरु (ಹೊ [ಪೊ] ದರು) (क) ना. – झाडाची ढोली; भोक; बीळ; समूह; रास. 'संदणे' पहा.
होदरिकु (ಹೊದರಿಕ್ಕು) (क) धा. – एकत्रित होणें; गोळा करणें.
होदरेदे (ಹೊದರೆದೆ) (क) ना. – धैर्य; छातीठोकपणा; धीटता.
होदरेळु (ಹೊದರೇಳು) (क) धा. – एकत्र येणें; एकवटणें; एकी होणें; अधिक होणें.
होद्दि (द्दि) के | (ಹೊದಿ[ದ್ದಿ]ಕೆ) (क) ना. – आच्छादन; कवच;
पोर्दिके | (ಪೊರ್ದಿಕೆ) प्रावरण.
होदे (ಹೊದೆ) (क) धा. – पांघरणें; झांकणें; अंगावर वस्त्र घेणें. (क) ना. – प्रावरण; कवच; ढोली; भाता.
होद्दिगे | (ಹೊದ್ದಿಗೆ) (क) ना. – जुळणी; एकत्रीकरण; नाते;
पोर्दिके | (ಪೊರ್ದಿಕೆ) स्नेह; एकी; कूट.
होद्दिरु (ಹೊದ್ದಿರು)(क) धा. – सापडणें; अडकणें; जुळवून घेणें.
होद्दिसु (ಹದ್ದಿಸು) (क) धा. – मिसळणें; जुळणें; चिकटवणें.
होद्दु (पोर्दु) | (ಹೊದ್ದು) (क) धा. – जवळ जाणें; समीप जाणें;
| (ಪೊರ್ದು) जमवून घेणें.
(क) वि. – जवळ; समीप.
होद्दुगे, (पोर्दुगे) (ಹೊದ್ದುಗೆ[ಪೊರ್ದುಗೆ]) (क) ना. – नाते; आप्तव्य;जोडणी; जवळीक.
होन् (न्नु) (ಹೊನ್ [ನ್ನು] (क) ना. – सोनें; कांचन; स्वर्ण; सोन्याचे नाणें, पीतवर्ण.
होन (न्नि) ग (ಹೊನ [ನ್ನಿ] ಗ) (क) ना. – चित्ता; वाघाच्या जातीचा एक प्राणी.
होनल् (लु) | (ಹೊನಲ್ [ಲು]) (क) ना. – प्रवाह; ओढा;
पोनल् | (ಪೊನಲ್) लहान नदी; पाट.
—इडु (ಇಡು) (क) धा. – वाहात राहाणें; अखंड वाहणें.
—किडि (ಕಿಡಿ) (क) ना. – ठिणगी; स्फुल्लिंग; किटली; किटाळ.
होनहु (ಹೊನಪು) (व) ना. – शोभा; सौंदर्य; ओप; शृंगार; आरास; सुषमा.
होंत (ಹೊಂತ) (क) ना. – बल; धैर्य; सामर्थ्य; उपाय; युक्ति; मार्ग; सडक; संच; उपकरण; मेळ.
होंतकार (ಹೊಂತಕಾರ) (क) वि. – बलशाली; चतुर; युक्तिबाज.
होंतकारि (गारि) (ಹೊಂತಕಾರಿ [ಗಾರಿ]) (क) वि. – चतुरवीर; सामर्थ्यवान.
होंते (ಹೊಂತೆ) (क) ना. – दिवटी; हिलाल; मशाल; पलुता.
होंदळिगे | (ಹೊಂದಳಿಗೆ) (क) ना. – सोन्याचा पत्रा.
पोंदळिगे | (ಪೊಂದಳಿಗೆ)
होंदावरे | (ಹೊಂದಾವರೆ) (क) ना. – सुवर्णकमल; पिवळे
पोंदावरे | (ಪೊಂದಾವರೆ) कमळ.
होंदिके (ಹೊಂದಿಕೆ) (क) ना. – प्रवेश; समूह; मरण; स्पर्श; साम्य.
होंदिकोंडिरु (ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರು) (क) धा. – आश्रय घेणें; अवलंबून असणें; सामोरे जाणें, जुळवून घेणें.
होंदिग (ಹೊಂದಿಗ) (क) ना. – आप्त; नातेवाईक, मित्र; संबंधिक.
होंदिसु (ಹೊಂದಿಸು) (क) धा. – जोडणें; मिसळणें; साथ करणें.

होंदु (ಹೊಂದು) (क) धा. – लाभ करून घेणें; स्पर्श करणें; मेळ करणें; मरणें.

(क) ना. मृत्यु, जखम; घोळ; घोटाळा.

हों (पों) देरु (ಹೊಂ [ಪೊಂ] ದೇರು) (क) ना. – सुवर्णरथ; सोन्याचा रथ.

होंदोडवु (ಹೊಂದೊಡವು) (क) ना. – सोन्याचा दागिना.

होन्न (चिग) (ಹೊನ್ನ [ಚಿಗ]) (क) ना. – एक कन्नड महाकवि.

होन्नंदण (ಹೊನ್ನಂದಣ) (क) ना. – सोन्याची पालखी.

होन्नागर (ಹೊನ್ನಾಗರ) (क) ना. – मेरु पर्वत.

होन्नायुग (ಹೊನ್ನಾಯುಗ) (क) ना. – तरवारीची मूठ.

होन्नाळु (ಹೊನ್ನಾಳು) (क) ना. – मोल मजूर; पगारी नोकर.

होन्निहुळु (ಹೊನ್ನಿಹುಳು) (क) ना. – काजवा; कांचनवृक्ष.

होन्नु, (पोन्) (ಹೊನ್ನು [ಪೊನ್]) (क) ना. – सोनें; सुवर्ण; एक सोन्याचें नाणें.

होन्ने (ಹೊನ್ನೆ) (क) ना. – पुंनाग वृक्ष.

—हुळु (ಹುಳು) (क) ना. – काजवा.

होप्पळ (ಹೊಪ್ಪಳ) (क) ना. – मोडी; फोड; पुळी; पुरळ; पुटकुळी; नक्षत्र; तारका.

होप्पळिसु (ಹೊಪ್ಪಳಿಸು) (क) धा. – फोड येणें; पुळी येणें; मोडी उठणें.

होप्पे (ಹೊಪ್ಪೆ) (क) ना. – फाक; फोड; तुकडा; कांचन वृक्ष.

होंपु (ಹೊಂಪು) (क) ना. – ऊत; ओसंड; पाण्याची भरती.

हों (पों) पळि (ಹೊಂ [ಪೊಂ] ಪಳಿ) (क) ना. – अत्यानंद; रोमांच.

—अेरु,–अेळु (ಏರು-ಏಳು) (क) धा. – रोमांच उभे राहणें; अंगावर कांटा येणें.

हों (पों) बण्ण (ಹೊಂ [ಪೊಂ] ಬಣ್ಣ) (क) ना. – सोन्याचा रंग.

हों (पों) बसिर (ಹೊಂ [ಪೊಂ] ಬಸಿರ) (क) ना. – हिरण्यगर्भ; ब्रह्म.

होंबळे (ಹೊಂಬಳೆ) (क) ना. – सोन्याची कांकणे; सोनबांगडी; सुवर्णाचा तोडा.

होंबाळे } (ಹೊಂಬಾಳೆ) (क) ना. – सोनकेळ.
पोंदाळे } (ಪೊಂದಾಳೆ)

होंबेट्ट (ಹೊಂಬೆಟ್ಟ) (क) ना. – मेरु पर्वत; कनकगिरी; हेमाचल.

होंबेसवु (ಹೊಂಬೆಸವು) (क) ना. – सोन्याचा डाक.

होम्मराळ (ಹೊಮ್ಮರಾಲ) (क) ना. – हंस; ब्रह्मदेव.

होम्मरि (ಹೊಮ್ಮರಿ) (क) ना. – सुवर्णमृग.

होम्मरे (ಹೊಮ್ಮರೆ) (क) ना. – कांचनमृग; मायामृग.

होम्मिग (ಹೊಮ್ಮಿಗ) (क) ना. – सोनेरीमृग; सोनहरीण.

होम्मु (ಹೊಮ್ಮು) (क) ना. – उपजणें; कोंब येणें; होणें; उतू जाणें; ओसंडणें.

होम्मूडिगे (ಹೊಮ್ಮೂಡಿಗೆ) (क) ना. – सुवर्णतूणीर; सोन्याचा भाता.

होय् (रय) (ಹೊಯ್ [ಯ್ಯ]) (क) धा. – मारणें; बडवणें; चोप देणें; पाणी घालणें; न्हाऊ घालणें; भिजवणें; ओले होणें.

होय्कंबि (ಹೊಯ್ಕಂಬಿ) (क) ना. – मारण्याची काठी; छडी; सोटा; वेत.

होय्कय् (ಹೊಯ್ಕಯ್) (क) ना. – समानता; स्पर्धा; चढाई; भांडणतंटा.

होय्गे (हूयिगे) (ಹೊಯ್ಗೆ [ಹೂಯಿಗೆ]) (क) ना. – समुद्र किनाऱ्याची वाळू; रेती; वालुका. 'मळल्' पहा.

होय्त (हूयित) (ಹೊಯ್ತ [ಹೂಯಿತ]) (क) ना. – मार; चोप; पेट; वर्षाव; शिंपडण.

होय्लु (हूयिलु) (ಹೊಯ್ಲು [ಹೂಯಿಲು]) (क) ना. – मार; चोप; आघात; प्रवाहाची ओढ; प्रवाहाचा वेग; साम्य; जोड; संबंध.

होर (ಹೊರ) (क) वि. – बाहेरचा; दुसरा.

होरकुळि (ಹೊರಕುಳಿ) (क) वि. – परावलंबी; आश्रयी; दुसऱ्यावर विसंबणारा.

होरके (ಹೊರಕ್ಕೆ) (क) अ. – बाहेर.

होरकै (ಹೆರಕೈ) (क) ना. – बाह्य ठिकाण; बाहेरची बाजू.

होरगागु (ಹೊರಗಾಗು) (क) धा. – दूर राहणें; सोडून जाणें; विटाळशी बसणें; रजस्वला होणें; विटाळ जाणें.

होरचु (ಹೊರಚು) (क) धा. – वेगवेगळे करणें; बलहीन होणें; झाडणें. 'होडचु' पहा.

होरजि (जे) (ಹೊರಜಿ [ಜೆ]) (क) धा. – कासरा; दोर; नाडा. 'मिणि' पहा.

होरतु (ಹೊರತು) (क) अ. – त्याशिवाय; बाकीचे सोडून; नकोसे होऊन.

होरपडु (ಹೊರಪಡು) (क) धा. – प्रगट होणें; रहस्यस्फोट होणें; बिंग बाहेर पडणें.

होरपु (ಹೊರಪು) (क) ना. – उघडीक; निरभ्रता; साल. 'हक्कले' पहा.

होरबाह (ಹೊರಬಾಹ) (क) ना. – बाहेरचा भाग; बाहेर; बाह्य.

होरबिग (ಹೊರಬಿಗ) (क) ना. – परकीय; अन्य मनुष्य; अपरिचित.

होरमिंचु (ಹೊರಮಿಂಚು) (क) ना. – बाह्य झगझगाट; कृत्रिम सौंदर्य; खोटा डौल.

होरयिंके (ಹೊರಯಿಂಕೆ) (क) अ. – बाहेर; बाहेरच्या बाजूस; अन्य बाजूला.

होरवडु (पोरमडु) (ಹೊರವಡು) (ಪೊರಮಡು) (क) धा. – निघणें; बाहेर पडणें; मैदानांत येणें; विरोधाला उभे राहणें.
होरवंट (ಹೊರವಂಟ) (क) क्रि. – निघाला; निभावला.
होरवंडिसु (ಹೊರವಂಡಿಸು) (क) धा. – बाहेर निघणें; बाहेर पडणें; बाहेर पाठवणें.
होरसु (ಹೊರಸು) (क) धा. – माचा; माची; बाज; पारवा; कबूतर.
होरसूसु (ಹೊರಸೂಸು) (क) धा. – उतूं जाणें; ओसंडणें; बाहेर फेकणें; भूरून अधिक होणें.
होरहूम्सु (ಹೊರಹೊಮ್ಮು) (क) धा. – बाहेर येणें; फेकणें; प्रकाशांत येणें; मैदानांत येणें; उद्भवणें; कोंब येणें; पालवणें.
होरळि (ಹೊರಳಿ) (क) ना. – समूह; ढीग; वट्ट; संच.
होरळिगट्टु (ಹೊರಳಿಗಟ್ಟು) (क) धा. – एकत्रित येणें; रास करणें; गोळा करणें.
होरळिगेडु (ಹೊರಳಿಗೆಡು) (क) धा. – पसरणें; विसकटणें; अस्ताव्यस्त होणें.
होरळिसु (ಹೊರಳಿಸು) (क) धा. – बोलणें फिरवणें; बोलण्याचा इन्कार करणें; निसटणें; स्वतःची चूक दुसऱ्यावर लादणें. 'होव्ळिसु' पहा.
होरळु (ಹೊರಳು) (क) धा. – परतणें; परत येणें; वाट सोडणें; रस्ता देणें; परित्याग करणें; निवारणें. 'तोळ्गु' पहा.
होरळुगट्टे (ಹೊರಳುಗಟ್ಟೆ) (क) ना. – तळ्याच्या पाण्याचा पाट; पाणी सोडण्याची मूस; तळ्यांतील पाण्याची मोरी.
होरळे (ಹೊರಳೆ) (क) ना. – नाकपुडी; मोटवणाची मूस; मोटेच्या हौदाचे तोंड; भार; बोजा; गाठोडें.
होरिके (गे) (ಹೊರಿಕೆ [ಗೆ]) (क) ना. – भारवाहन; हमी; जबाबदारी; दायित्व; हुरूप; उमेद; खुमखुमी; धीटपणा; चेव; वृत्ति; अधिकार; नीति; मार्ग. 'पदरु' पहा.
होरिगेव (वा) ळ (वळ्ळ) (ಹೊರಿಗೆವ [ವಾ] ಳ [ವಳ್ಳ]) (क) ना. – नोकर; सेवक; दास; मजूर; सेवेकरी.
होरिसु (ಹೊರಿಸು) (क) धा. – भार देणें; ओझें लादणें; आपादन करणें; अपवादाला कारण होणें.
होरू (ಹೊರು) (क) धा. – ओझें उतरणें; धारण करणें; नेमणें; वापरणें; लादणें; जबाबदार होणें; भूमी कसणें; अपवाद लादणें.
होरुकुळि } (ಹೊರುಕುಳಿ) (क) ना. – पाण्याचा झरा; पाट;
पोर्कुळि } (ಪೊರ್ಕುಳಿ)
लाट; तरंग.
होरे (पोरे) (ಹೊರೆ [ಪೊರೆ]) (क) धा. – रक्षणें; जोपासणें; लेप देणें; व्यापणें; भरणें.
(क) ना. – उत्साह; धैर्य; भार; ओझें; सामीप्य, योग्यता.
होरेगडि (ಹೊರೆಗಡಿ) (क) धा. – वेडेवाकडे मोडणें.
होरेगुंदु (ಹೊರೆಗುಂದು) (क) धा. – संकोच करणें; निरुत्साही होणें.
होरेदाडु (ಹೊರೆದಾಡು) (क) धा. – जबाबदारी घेणें; हमी देणें; भार वाहणें.
होरेयेरु (ಹೊರೆಯೇರು) (क) धा. – पुष्ट होणें; देह दणकट होणें; फुगणें; माजणें; संतोषणें; गर्वानें फुगणें.
होरेहोरु (ಹೊರೆಹೊರು) (क) धा. – भार वाहणें; ओझें वाहून नेणें; जबाबदार होणें.
होरेहोगु (ಹೊರೆಹೋಗು) (क) धा – भिडेला पडणें; दाक्षिण्य दाखवणें.
होर्दुगे } (ಹೊರ್ದುಗೆ) (क) क्रि. – जमवून घेऊं या.
पोर्दुगे } (ಪೊರ್ದುಗೆ) (क) ना. – साम्य; सारखेपणा; संबंध; नाते; स्नेह; मैत्री; जवळीक; आप्तपणा. मीलन.
होल् (ಹೊಲ್) (क) वि. – नीच; क्षुद्र; अयोग्य; घाण.
होल ((ಹೊಲ) (क) ना. – नांगरलेली जमीन; भूमी; क्षेत्र; नदीचे पात्र; आधार.
होलगेडिसु } (ಹೊಲಗೆಡಿಸು) (क) धा. – रीत चुकवणें,
होलबुगेडिसु } (ಹೊಲಬುಗೆಡಿಸು)
क्रमभंगणे; रुढी मोडणें, संप्रदाय सोडणें.
होलति (ಹೊಲತಿ) (क) ना. – चांडालकन्या; महारीण; रजस्वला; विटाळशी.
होलबु (ಹೊಲಬು) (क) ना. – रीति; नीति; क्रम; मार्ग; पद्धति; सांप्रदाय; परिचय; स्नेह
–इग (ಇಗ) (क) वि. – रीत जाणणारा; व्यवहारचतुर; नीतिज्ञ.
– केडिसु (ಕೆಡಿಸು) (क) ना. – रीत मोडणें; रस्ता चुकवणें, क्रम उलंघणें.
होलि (ಹೊಲಿ) (क) धा. – शिवणें; टाका घालणें; जोडणें.
(क) ना. – धान्य रुपानें दिलेले व्याज; धान्य समृद्धि; उत्तम पीक.
होले (ಹೊಲೆ) (क) ना. – सूतक; विटाळ; कलंक; दोष; मालिन्य.
–युळळ (ಯುಳ್ಳ) (क) वि. – नीच; क्षुद्र; घाण; अयोग्य. 'होल' पहा.
होळ (ಹೊಲ್ಲ) (क) अ. – अयोग्य; योग्य नव्हे.
होळमे (ಹೊಲ್ಲಮೆ) (क) ना. – नीचत्त्व; अयोग्यता; अकल्याण; वाईटपणा; घाणेरडेपणा.
होळ (ळे) ह (ಹೊಲ್ಲ [ಲ್ಲೆ] ಹ) (क) ना. – नीचता, निंदा; मालिन्य; अशुद्धता; शिवी; दूषण.
(क) वि. – नीच; क्षुद्र; क्षुल्लक.
होळेय (ಹೊಲ್ಲೆಯ) (क) ना. – उणीव; न्यून; लोप; उणेपणा; उणीव.

होसतु (ಹೊಸತು) (क) ना. – नावीन्य; वैशिष्ट्य; आधिक्य.
होसकु (गु) (ಹೊಸಕು [ಗು]) (क) धा. – रेटणें; तेवणें; दाबणें; त्रास देणें;
होसगे (सिगे) (ಹೊಸಗೆ [ಸಿಗೆ]) (क) ना. – संतोष; गर्व; गर्भाधान; बातमी; समाचार; नावीन्य. 'ओसगे' पहा; घर्षण; स्पर्धा.
होसतिलु } (ಹೊಸತಿಲು) (क) ना. – उंबरा; उंबरठा; देवडी;
होसलु } (ಹೊಸಲು) सोपा; वास्तु; नवे घर; 'इल' पहा.
होसंतिल् (ಹೊಸಂತಿಲ್) (क) ना. – उंबरा; देवडी; सोपा; वास्तु; नवे घर. 'होसतिलु' पहा.
होसे (ಹೊಸೆ) (क) धा. – घासणें; विणणें; वेणी घालणें; घुसळणें; मंथन करणें; मनोमंथन आरंभणें.
होसेदाट (ಹೊಸೆದಾಟ) (क) ना. – भांडण; घर्षण; घासाघीस.
होस्तिलु (ಹೊಸ್ತಿಲು) (क) ना. – 'होसतिलु' पहा. उंबरा; देवडी; वास्तु; घर.
होळकु (ಹೊಳಕು) (क) ना. – प्रकाश; कांति; प्रभा.
(क) धा. – दाखवणें; निदर्शनाला आणणें.
होळके (ಹೊಳಕೆ) (क) ना. – प्रकाश; कांति; प्रभा; छाया.
होळचु (ಹೊಳಚು) (क) धा. – टक लावून पाहणें; परीक्षण करणें; हाताला येणें; पोहोचणें; 'एटकु' पहा. अंगठ्यावर उभे होणें; शिवणें; पुरेसें होणें.
होळपु (ಹೊಳಪು) (क) ना. – चकाकी; कांति; उजेड; आरास.
हो(पो)ळल् } (ಹೊ[ಪೊ]ಳಲ್) (क) ना. – पट्टण; नगर; शहर.
होळलु } (ಹೊಳಲು)
होळवु (ಹೊಳವು) (क) ना. चकाकी; पहिला पाठ; प्रारंभ; पायाभरणी सुरवात.
होळलिच (ಹೊಳಲಿಚ) (क) ना. – नागरिक; शहरवासी; शहरी राहणींत वाढलेला.
होळसु (ಹೊಳಸು) (क) धा. – लोळणें; लोळविणें; लोळण घेववणे.
होळहु (ಹೊಳಹು) (क) ना. – चकाकी; कांति; प्रकाश; सुरवात. आरंभ.
होळे (ಹೊಳೆ) (क) धा. – दिसणें; वाटणें; समजणें; बुद्धिगोचर होणें; प्रकाशणें; सुचणें; स्फुरणें.
(क) ना. – नदी; त्वरा; तीव्रता; वेग.
होळेवेळगु (ಹೊಳೆವೆಳಗು) (क) ना. – चमक; वीज; क्षणदीप, (flash light) प्रकाशझोत; विजेरी; क्षणप्रभा.
होळ्ळ (ಹೊಳ್ಳ) (क) ना. – फोल, पोकळ बोलणें; विसरणें.
होळ्ळबळ्ळ (ಹೊಳಬಳ್ಳ) (क) ना. – वचन विस्मरण; बोलण्यात बोलणे सुटणें; चंचलता.
होळ्ळिसु (ಹೊಳ್ಳಿಸು) बोलणें फिरवणें; बोलणें नाकारणें; बोलण्याचा इन्कार करणें; हातचे निसटणें; कचाट्यातून सुटणें; आपली चूक दुसऱ्यावर लादणें.
होळ्ळु (ಹೊಳ್ಳು) (क) वि. – पोकळ; फोल; व्यर्थ; ढोली; निःस्सार; निरुपयुक्त.
होळ्ळु (ळ्ळे) ग (ಹೊಳ್ಳು [ಳ್ಳೆ] ಗ) (क) वि. – निसटून जाणारा; पळ काढणारा; भित्रा; दुर्बल; घाबरट; आळशी.
होळ्ळे (ಹೊಳ್ಳೆ) (क) ना. – नाकपुडी.
होळ्ळेदे (ಹೊಳ್ಳೆದೆ) (क) ना. – भित्रेपणा; घाबरटपणा; बेहिम्मती.
होळ्ळेदेय (ಹೊಳ್ಳೆದೆಯ) (क) ना. – भित्रा; घाबरट; पळपुट्या.
होळ्ळेय (ಹೊಳ್ಳೆಯ) (क) वि. – न जुमानणारा; अयोग्य. न शोभणारा.
(क) ना. – तिरस्कार; हंगवणी. 'तेगळिके' पहा.
हो (ಹೋ) (क) अ. – आश्चर्यसूचक अव्यय.
होक (ಹೋಕ) (क) ना. – जाणारा; वाटसरू; पांथस्थ. 'तव्वलि' पहा.
होकाल (ಹೋಕಾಲ) (क) ना. – मरणकाल; मृत्युसमय; मरणघडी.
होकु (ಹೋಕು) (क) ना. – गमन; नाश; हानी; नष्टचर्य.
हो (पो) कुं (ಹೊ [ಪೋ] ಕುಂ) (क) क्रि. – जात आहे.
हो (पो) के (ಹೋ [ಪೋ] ಕೆ) (क) क्रि. – जाऊं दे.
(क) ना. – गमन; चलन; रस्ता; मार्ग.
होटि (ಹೋಟಿ) (क) ना. – समानता; साम्य; बरोबरी; छाटी; मालक; 'अणे' पहा.
होटे (ಹೋಟೆ) (क) ना. – आंब्याची कोय; बाठ;
(क) वि. ओलावा नसलेला; कठोर; निष्करुण.
होत (ಹೋತ) } (क) वि. – समान; सम.
पोल्त (ಪೋಲ್ತ) } (क) ना. – अजा; कोकरू; मेंढरू.
होतार (तृ) } (ಹೋತಾರ [ತೃ]) (सं) ना. – यज्ञदीक्षित; यज्ञ करणारा; हवि देणारा; हवन करणारा.
होत (ता) } (ಹೋತ [ತಾ]) आहुति देणारा.
होतु, (होंतु) (ಹೋತು [ಹೋಂತು]) (क) ना. – नोकर; चाकर; कोकरूं.
होत्र (ಹೋತ್ರ) (सं) ना. – होम; हविष्य.
होत्रि (ಹೋತ್ರಿ) (सं) ना. – होम करणारा; यज्ञाचार्य.
हो (पो) प (ಹೋ [ಪೋ] ಪ) (क) ना. – पांथस्थ; यात्रेकरू.
होबळि (ಹೋಬಳಿ) (क) ना. – परगणा; महाल; पेटा; लहान तालुका.
होम (ಹೋಮ) (सं) ना. – यज्ञ; याग; अग्नींत आहुति देणें.
—अग्नि (ಅಗ್ನಿ) (सं) ना. – यज्ञार्थ तयार केलेला अग्नि.

—कुडं (ಕುಂಡ) (सं) ना. – यज्ञकुंड.
होंरटे (ಹೋರಟೆ) (क) ना. – भांडण; मारामारी; धक्काबुक्की; युद्ध.
होंराडु (ಹೋರಾಡು) (क) धा. – भांडणें; मारामारी करणें; झगडणें; प्रयास घेणें.
होंरि (ಹೋರಿ) (क) ना. – खोंड; धुळी; पोळ; भांडणारा; दांडगा बैल.
होंरिदु (ಹೋರಿದು) (क) अ. – भांडून तंडून; मारामारी करून.
होंरु (ಹೋರು) (क) धा. – भांडणें; झगडणें; मारामारी करणें.
(क) ना. – बीळ; रंध्र; ढोली.
—कुळि (ಕುಳಿ) (क) ना. – भांडखोर; मल्ल; जेठी; योद्धा; भांडण; मारामारी; विरोध.
होंरे (ಹೋರೆ) (क) ना. – वृत्ति; उद्योग.
(क) अ. – भांडून; तंडून; झगडा करून.
होंरे (रा) (ಹೊರೆ[ರಾ]) (सं) ना. – ज्योतिषांतील एक तास; भविष्य; होराशास्त्र; ज्योतिषांतील एक कालमान.
होंरेग (ಹೊರೆಗ) (क) ना. – कार्यकर्ता; कामकरी; पगारी नोकर.
होंर्के (र्क्के) } (ಹೋರ್ಕೆ[ಕ್ಕೆ]) (क) ना. – कलह; भांडण.
पोंर्के } (ಪೋರ್ಕೆ)
होंलिके } (ಹೋಲಿಕೆ) (क) ना. – साम्य; सादृश्य; उपमा.
होंलुविके } (ಹೋಲುವಿಕೆ)
हों (पों) ल्, (होंलु) (ಹೋ [ಪೋ] ಲ್ [ಹೋಲು]) (क) धा. – सारखे दिसणें; उपमा देणें; सारखे होऊन राहणें.
होंलुमे (ಹೋಲುಮೆ) (क) ना. – उपमा; सादृश्य; सारखेपणा.
होंह, (पोंव) (ಹೋಹ [ಪೋವ]) (क) वि. – जाणारा; प्रवासी.
होंळ् (ळु) (ಹೋಳ್ [ಳು]) (क) ना. – अंशभाग; तुकडा.
होंळागु (ಹೋಳಾಗು) (क) धा. – तुकडा पडणें; वाट सोडणें; दूर होणें.
होंळि (ळी) (ಹೋಳಿ [ಳೀ]) (सं) ना. – फाल्गुनातील कामदेवोत्सव; शिमगा; रंगखेळीचा सण.
होंळिगे } (ಹೋಳಿಗೆ) (क) ना. – पुरणपोळी; पोलिका
(पोंळिका) } (ಪೋಳಿಕಾ) नामक राक्षसी.
होंळु (ಹೋಳು) (क) धा. – तुकडे करणें; विभागणें.
(क) ना. – भाग; अंश; तुकडा.
—इसु—कळे (ಇಸು–ಕಳೆ) (क) धा. – खांडोळी करणें; तुकडे तुकडे करणें; छिन्नविछिन्न करणें.
हौदा (ಹೌದಾ) (अ. दे.) अंबारी; कुस्तीचा आखाडा.
हौम्य (ಹೌಮ್ಯ) (सं) ना. – शुद्ध केलेले लोणी; होमासंबंधीचे.
हौसु (ಹೌಸು) (क) ना. – हुरूप, आतुरता; आकांक्षा.
हौहार (ಹೌಹಾರು) (क) धा. – बेभान होणें; गोंधळणें; बेशुद्ध होणें.
ह्यस्, ह्यः (ಹ್ಯಸ್ ಹ್ಯಃ) (सं) अ. – काल, कालच्या दिवशी.
ह्यस्तन (ಹ್ಯಸ್ತನ) (सं) वि. – कालचे; कालच्या दिवसाचे.
ऱ्हद (ಹ್ರದ) (सं) ना. – खोल सरोवर; मोठा डोह; प्रकाशकिरण
ऱ्हदग्रह (ಹ್ರದಗ್ರಹ) (सं) ना. – मकर; सुसर; डोहात राहणारा.
ऱ्हदि (द) नि (नी) (ಹ್ರದಿ [ದ] ನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – नदी; वीज.
ऱ्हस्व (ಹ್ರಸ್ವ) (सं) वि. – लहान; खुजा; थोडा; कोवळा.
ऱ्हस्वगर्भ (ಹ್ರಸ್ವಗರ್ಭ) (सं) ना. – कुश; एक प्रकारचे गवत; मोळ.
ऱ्हस्वस्वर (ಹ್ರಸ್ವಸ್ವರ) (सं) ना. – लहान आवाज; एकमात्रक अक्षर.
ऱ्हाद (ಹ್ರಾದ) (सं) ना. – ध्वनि; आवाज; चाहूल; आनंद; आल्हाद.
ऱ्हादिनि(नी) (ಹಾದಿನಿ [ನೀ]) (सं) ना. – इंद्राचे वज्रायुध; वीज; नदी; वृक्षविशेष.
ऱ्हास (ಹ್ರಾಸ) (सं) ना. – नाश; क्षीणता; संकोच; उतरती कळा; कोमेजणें; अवनति; चाहूल; आवाज; कंठ.
ऱ्ही (ಹ್ರೀ) (सं) धा. – लाजणें; लाज वाटणें.
(सं) ना. – लज्जा; लाज.
ऱ्हीण (त) (ಹೀಣ [ತ]) (सं) वि. – लज्जित; लाजलेला; लाजाळु; दाक्षिण्ययुक्त; भिडस्त; संकोची स्वभावाचा.
ऱ्हीषा (ಹ್ರೀಷಾ) (सं) ना. – घोड्याचे खिंकाळणें.
ल्हाद (ಹ್ಲಾದ) (सं) ना. – आनंद; संतोष; हर्ष.
ल्हादक (ಹ್ಲಾದಕ) (सं) वि. – आनंदी, संतोषित; संतुष्ट; प्रमुदित.
ल्हादन (ಹ್ಲಾದನ) (सं) ना. – संतुष्टपणा; आनंद; प्रमोद.
ल्हादपडु (ಹ್ಲಾದಪಡು) (क) धा. – आनंदणें; संतोषणें.
ल्हादिसु (ಹಾದಿಸು) (क) धा. – संतोषणें; आनंदणें; नाचणें; बागडणें.
व्हय (ಹ್ವಯ) (सं) ना. – आमंत्रण; हाक; संबोधन; आवाहन; नाव; तिरस्कार; स्पर्धा; आव्हान; मागणी.
व्हल (ಹ್ವಲ) (सं) ना. – कंपनविव्हल.
व्हान (ಹ್ವಾನ) (सं) ना. – आव्हान; आवाहन; स्पर्धा; आमंत्रण; आवतण; आग्रहाचे निमंत्रण.

ळ

ळ (ಳ) (सं) ना. – अवर्गीय व्यंजन मालेतील नववा वर्ण; 'ल' पहा.

(प्र) ळपन ([ಪ್ರ] ಳಪನ) (सं) ना. – आक्रोश; रड; प्रलाप.

(वि) ळंबन ([ವಿ] ಳಂಬನ) (सं) ना. – विलंब; अवकाश; दिरंगाई.

(वि) ळंबिसु ([ವಿ] ಳಂಬಿಸು) (क) धा. – विलंब करणें; दिरंगाई करणे; लोंबत ठेवणें.

(प्र) ळय ([ಪ್ರ] ಳಯ) (सं) ना. – जगाचा नाश; प्रलय.

(वि) ळसत् ([ವಿ] ಳಸತ್) (सं) वि. – तळपणारे; चकाकणारे; विलसणारे.

(वि) ळसित ([ವಿ]ಳಸಿತ) (सं) वि. – अति तेजस्वी; विलसित.

(सु) ळळित ([ಸು] ಳಳಿತ) (सं) वि. – मनोहर; सुललित.

(प्र), (वि) ळाप ([ಪ್ರ] [ವಿ] ಳಾಪ) (सं) ना. – आक्रोश आक्रंदन; विलाप.

(वि) ळास ([ವಿ] ಳಾಸ) (सं) ना. – चकाकी; शोभा; वैभव; विलास.

ळोळ् (ಳೊಳ್) (क) अ. – भों भों कार,–कुत्र्याचे ओरडणे अनुसरून; भुकून.

ळोळ्ळोट्टे (ಳೊಳ್ಳೊಟ್ಟೆ) (क) ना. – निःसार; असार; ढेरपोट्या; दोंदील. (कानडीत 'ड' काराचा 'ळ' कार होतो.) 'डोळ्ळोट्टे' पहा.

(आ) ळोक ([ಆ] ಳೋಕ) (सं) ना. – दृष्टि; निरीक्षण; आलोक.

(वि) ळोचन ([ವಿ] ಳೋಚನ) (सं) ना. – डोळा; दृष्टि; वीज; विलोचन.

(आ) ळोचने (सं) ना ([ಆ] ಳೋಚನೆ [ನಾ]) (सं) ना. – विचार; चिंतन; आलोचना.

(वि) ळोल ([ವಿ] ಳೋಲ) (सं) दि. – विलोल; चंचल; हलणारे; विलासी.

(वि + आ) ळोल ([ವಿ+ಆ] ಳೋಲ) [सं) वि. – लंबकाप्रमाणें हलणारा; डोलणारा; झोके खाणारा; व्यालोल.

क्ष

क्ष (ಕ್ಷ) हे जोडाक्षर क् व ष् यांच्या संयोगानें झाले असल्यानें त्याचे शब्द 'क' मध्ये पाहावेत.

ज्ञ

ज्ञ (ಜ್ಞ) हे जोडाक्षर (ज् + ञ्) यांच्या संयोगानें झालें असल्यानें त्यांतील शब्द 'ज' मध्ये पाहवेत.

